Giới thiệu

: Câu chuyện bắt đầu với Ngũ Ban, một thành viên của Ngũ gia trong Cửu Môn, đột nhiên tỉnh dậy trong một vòng xoáy dưới nước, hoàn toàn ngạc nhiên khi phát hiện mình vẫn đang đeo bình dưỡng khí.

Điều kỳ lạ là, anh ta nhớ mình đã chết trong bệnh viện.

Những dòng ký ức ồ ạt tràn vào tâm trí, khiến Ngũ Ban nhận ra mình đã trọng sinh vào một thế giới song song, nhập vào thân xác của chính mình ở kiếp này.

Anh ta vẫn là Ngũ Ban, thủ hạ đắc lực của Ngũ Tam Gia, một nhân vật được mệnh danh là "Đại Ban" – kẻ không sợ chết, chỉ nghe lời Tam Gia, và là nỗi ám ảnh của bất cứ ai dám đắc tội với Ngũ Tam Gia.

Ngũ Ban của thế giới này có một quá khứ đầy biến động, từ một cậu bé mồ côi được Ngũ Tam Gia thu nhận, đến khi xuất ngũ và trở thành cánh tay phải của Tam Gia.

Anh ta coi Ngũ gia như nhà, và Ngũ Tam Gia như cha.

Một câu chuyện cũ kể rằng, khi Ngũ Tam Gia mới nhậm chức gia chủ và bị một nhóm người cướp sạch tài sản từ một hầm mộ ở Trường Sa, chính Ngũ Ban (khi đó còn trẻ) đã truy lùng nhóm người đó mười mấy năm, cho đến tận biên giới, và không một ai sống sót.

Từ đó, danh tiếng "Đại Ban" nổi như cồn, khiến giới giang hồ không ai dám coi thường Ngũ Tam Gia.

Câu chuyện tiếp tục với chuyến đi của Ngũ Tam Gia và Ngũ Ban đến Sào Hồ, theo dấu vết một tấm bản đồ thất lạc về long mạch An Lạc Thất Xứ mà Ngũ Tam Gia tìm thấy trong ghi chép của Ngũ Lão

Cẩu (cha mình).

Sào Hồ, một vùng đất trù phú trong truyền thuyết cổ xưa, được cho là có di tích từ thời Ân Thương dưới đáy hồ.

Tuy nhiên, mọi cuộc tìm kiếm trước đây, kể cả việc khoan sâu cả nghìn mét, đều không mang lại kết quả.

Ngũ Tà, cháu trai của Ngũ Tam Gia, cũng muốn đi theo nhưng bị Tam Gia ngăn cản, phải ở lại Hàng Châu trông coi tiệm đồ cổ.

Khi Ngũ Tam Gia và Ngũ Ban vừa xuống nước ở Sào Hồ vào đêm trăng tròn, một cơn thủy triều kỳ lạ ập đến, tạo ra vô số vòng xoáy.

Ngũ Ban vì cứu Tam Gia mà mất bình dưỡng khí và bị cuốn đi, ý thức dần mơ hồ trước khi linh hồn từ thế giới kia nhập vào.

Ngay sau khi trọng sinh, một giọng nói cơ khí vang lên trong đầu Ngũ Ban: "Đinh, hệ thống đã liên kết thành công!

Chủ nhân có muốn kích hoạt hệ thống ngay bây giờ không?" Ngũ Ban không chút do dự kích hoạt "Hệ thống huyết mạch thần cấp", nhận được một gói quà tân thủ với nhiều lựa chọn.

Anh chọn lựa chọn đầu tiên: "Thượng Cổ Tứ Phương Thần Thú huyết mạch", và may mắn nhận được huyết mạch Bạch Hổ - Thần thú phương Tây, biểu tượng của chiến tranh, sát phạt, có khả năng hàng phục quỷ vật và tăng cường sức mạnh thể chất.

Ngũ Ban nhanh chóng nhận ra bình dưỡng khí sắp hết, và với sức mạnh mới của Bạch Hổ, anh dễ dàng thoát khỏi vòng xoáy, bơi lên mặt nước.

Trên đảo nhỏ giữa Sào Hồ, Ngũ Tam Gia và Đại Khuê, một thủ hạ khác, đang đau buồn tin rằng Ngũ Ban đã chết.

Đại Khuê, người anh em thân thiết của Ngũ Ban, kêu gọi mọi

người tìm kiếm nhưng Ngũ Tam Gia cho rằng vô vọng.

Trong khi mọi người đang chuẩn bị lập bài vị cho Ngũ Ban, một tiếng reo hò vang lên từ bờ hồ.

Ngũ Ban xuất hiện, khiến tất cả kinh ngạc và vui mừng khôn xiết.

Ngũ Tam Gia ôm chầm lấy Ngũ Ban, coi anh như con trai.

Ngũ Ban kể về sự kỳ lạ của các vòng xoáy, nghi ngờ có vật gì đó chặn ở đáy hồ.

Anh đề nghị xuống khám phá lại, sử dụng trọng lực của một tảng đá lớn và dây thừng để giữ vững hướng đi trong vòng xoáy.

Ngũ Tam Gia đồng ý, dù lo lắng cho sự an toàn của anh.

Lần trở lại Sào Hồ, Ngũ Ban và Ngũ Tam Gia cùng nhau lặn xuống.

Với sự hỗ trợ của tảng đá, họ chống chọi lại sức hút của vòng xoáy.

Dưới đáy hồ, họ phát hiện các vòng xoáy dường như đều hút vào một điểm trung tâm, nơi có một gò đất nhỏ.

Ngũ Ban cảm nhận được điều bất thường và quyết định tự mình tiến vào khu vực trung tâm.

Tại đây, anh phát huy toàn bộ huyết mạch Bạch Hổ, tạo ra một luồng khí thế mạnh mẽ.

Gò đất dưới chân anh nứt ra, hé lộ một lối vào bí mật với ánh sáng xanh biếc.

Ngũ Ban biết mình đã tìm thấy lối vào và nhanh chóng quay trở lại mặt nước khi dưỡng khí cạn kiệt.

Sau khi giải thích cho Ngũ Tam Gia về lối vào bí mật, Ngũ Ban

khẳng định cần một "sức mạnh kỳ lạ" để mở cửa hoàn toàn.

Anh tự tin mình có thể làm được.

Ngũ Tam Gia quyết định đích thân cùng Ngũ Ban xuống đó, để Đại Khuê và các thủ hạ khác ở lại trên đảo để ứng cứu.

Họ chuẩn bị đầy đủ trang bị cho cuộc thám hiểm mới: cuốc chim, dây thừng, nến dò, đèn mỏ, lò không khói, và súng được bọc chống nước.

Khi Ngũ Ban và Ngũ Tam Gia lặn xuống, họ được dẫn đến một khu vực mà các vòng xoáy không còn ảnh hưởng.

Ngũ Ban kích hoạt huyết mạch Bạch Hổ một lần nữa, khiến lối vào nứt ra hoàn toàn và một luồng sáng xanh lục rực rỡ bùng lên.

Một vòng xoáy khổng lồ bất ngờ xuất hiện, cuốn tất cả vào bên trong.

Thay vì rơi xuống nước, họ ngã lên một tế đàn trong một thế giới dưới nước kỳ lạ.

Mặc dù bị bao quanh bởi nước, họ có thể thở tự do, và áp lực nước không hề ảnh tồn tại.

Trên đầu họ, nước Sào Hồ hiện ra như một bể cá khổng lồ.

Bình dưỡng khí của họ cảnh báo hết oxy, nhưng họ nhận ra mình không cần nó.

Ngũ Tam Gia nhớ lại một truyền thuyết của Hồ Bát Gia về những "ảo cảnh kinh hoàng" dưới đáy biển.

Ngũ Ban và mọi người bắt đầu khám phá thế giới Ân Thương dưới nước này, với những ngôi nhà đá cổ kính, tượng đồng và đỉnh đồng.

Họ tìm thấy một tế đàn với một phù hiệu cổ xưa, mà Ngũ Tam Gia

cho là chữ viết thời Ân Thương, nhưng ngay cả ông cũng không thể đọc được.

Ký hiệu này sau đó được Ngũ Tà xác định là văn tự cổ.

Trên tế đàn trung tâm, có một quan tài đồng và nhiều thi thể mặc trang phục những năm 40, gợi ý rằng đây không phải là những nạn nhân cổ đại.

Ngũ Tam Gia nhận ra đó là xác của những thủ hạ của Cừu Đức Khảo, một kẻ thù cũ của Ngũ gia.

Trong lúc đang suy đoán, Ngũ Tam Gia đột nhiên rút dao ra, mắt đỏ ngầu, tấn công Ngũ Ban, nói rằng "biết quá nhiều thì phải chết".

Ngũ Ban bị sốc, không thể tin rằng người cha nuôi lại tấn công mình.

Ngũ Tam Gia liên tục gào thét về "Uông gia" và "Trần Cẩm", khiến Ngũ Ban nhận ra Tam Gia đã bị mê hoặc bởi một ảo ảnh.

Anh dùng máu của mình (từ vết cắt trên tay) để hóa giải ảo ảnh của Ngũ Tam Gia, khiến ông tỉnh lại trong sợ hãi.

Sau đó, hai người họ tiếp tục khám phá quan tài đồng và phát hiện một chiếc áo ngọc kim lũ giá trị cực lớn, được cho là có thể giữ cho thi thể bất hoại hàng nghìn năm.

Khi họ cố gắng lấy áo ngọc, Ngũ Ban chạm vào và phát hiện thi thể bên trong vẫn còn sống và thở.

Ngũ Tam Gia quyết định phải kết liễu người đó để tránh hậu họa, nhưng ngay lúc đó, vô số "thi biệt" (bọ xác) lao tới từ mọi phía.

Họ buộc phải ẩn mình trong quan tài đồng cùng với thi thể.

Khi thi biệt rút lui, quan tài bất ngờ rơi xuống một căn phòng bí mật bên dưới.

Trong căn phòng, họ bị kẹt lại, bị bao vây bởi hàng vạn thi biệt.

Ngũ Ban nhận ra Bạch Hổ huyết mạch có khả năng xua đuổi tà ma và cả những con bọ này.

Anh tự cắt tay, để máu Bạch Hổ rớt xuống, khiến đàn thi biệt kinh hoàng tháo chạy.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 1

Thoát khỏi nguy hiểm, họ tìm thấy một con suối dưới chân và phát hiện ra một lối ra khỏi căn phòng.

Tuy nhiên, trước khi thoát ra, Ngũ Tam Gia bị một con rắn nhỏ màu đen cắn, khiến chân ông bắt đầu bị thi hóa.

Ngũ Ban nhận ra đó là "hắc mao xà" - một loại rắn cực độc.

Anh lại dùng máu Bạch Hổ để kìm hãm độc tính, cứu Ngũ Tam Gia, nhưng chân ông vẫn không thể đi lại.

Cùng lúc đó, trên mặt đất, Cừu Đức Khảo và thủ hạ của hắn cũng đã phát hiện ra lối vào bí mật của Sào Hồ.

Một nhóm quân của Cừu Đức Khảo do một nữ thủ lĩnh dẫn đầu đã tiến vào, nhưng lại rút lui vì bị thi độc và thi biệt tấn công.

Ngũ Tam Gia và Ngũ Ban lợi dụng lúc này để thoát ra khỏi Sào Hồ.

Khi trở về Hàng Châu, Ngũ Tam Gia được đưa đến bệnh viện.

Ngũ Ban và Đại Khuê về nhà và gặp Ngũ Tà, người đã nhận được một "cẩm thư chiến quốc" từ Đại Kim Nha.

Ngũ Nhị Bạch (Ngũ Nhị Gia), anh trai Ngũ Tam Gia, nhanh chóng đến Hàng Châu để giải quyết tình hình.

Ông tiết lộ rằng cẩm thư là chìa khóa đến một hầm mộ cổ và là mục tiêu của Cừu Đức Khảo.

Ông cũng tin rằng máu Ngũ Ban có khả năng đặc biệt, có thể đã được kích hoạt từ Sào Hồ.

Để cứu Ngũ Tam Gia, Ngũ Nhị Gia gợi ý ba cách: tìm Bùn Trần

Châu, tìm một người có máu chữa độc, hoặc tìm "thi đan" ở núi Bình Sơn, Tương Tây.

Ngũ Ban quyết định đi tìm thi đan ở núi Bình Sơn.

Anh gặp Trần Tứ Gia, một trong Cửu Môn, người có kiến thức uyên thâm về phong thủy và các loại bẫy trong hầm mộ.

Trần Tứ Gia tiết lộ Bình Sơn đã bị phá hủy và không còn thi đan.

Thay vào đó, Hắc Hạt Tử, một nhân vật bí ẩn khác từ Cửu Môn và là người bạn già của Trần Tứ Gia, cho biết thi đan có thể có trong cổ mộ Hoài Nam Vương ở Bát Công Sơn, một hầm mộ cực kỳ nguy hiểm.

Trên đường đến Bát Công Sơn, Ngũ Ban lại gặp Hắc Hạt Tử.

Hai người giao chiến, Ngũ Ban nhận ra Hắc Hạt Tử cũng là một người có huyết mạch đặc biệt (Huyền Vũ huyết mạch) và có khả năng tương tự anh.

Ngũ Ban vô tình hấp thụ máu của Hắc Hạt Tử trong trận chiến, kích hoạt thêm Huyền Vũ huyết mạch cho chính mình.

Họ hợp tác với Trần Tứ Gia để tìm thi đan.

Họ tiến vào cổ mộ Hoài Nam Vương, một nơi đầy rẫy bẫy, quỷ hồn và thi giao (xác chết bị biến đổi ăn thịt đồng loại).

Ngũ Ban với sức mạnh của Bạch Hổ và Huyền Vũ huyết mạch đã liên tục chiến đấu, bảo vệ Ngũ Tà và những người khác.

Anh cũng khám phá ra một sự thật kinh hoàng về Hoài Nam Vương và quân sư của ông ta, Thiết Diện Sinh.

Thiết Diện Sinh là một kẻ gian xảo, đã lừa Hoài Nam Vương để chiếm đoạt ngọc y trường sinh và biến ông thành huyết thi.

Thiết Diện Sinh còn tạo ra nhiều bản sao của chính mình, mỗi bản

đều là một huyết thi mạnh mẽ.

Trong cuộc chiến cam go với huyết thi Thiết Diện Sinh và vô số thi giao, Ngũ Ban phát huy tối đa sức mạnh của mình.

Anh đối mặt với huyết thi Thiết Diện Sinh và những thách thức kinh hoàng.

Anh dùng máu Bạch Hổ để hóa giải ảo ảnh của Thiết Diện Sinh và cuối cùng giết chết nó.

Ngũ Ban cũng hấp thụ máu của Thanh Nhãn Hồ Ly, một con yêu quái khác trong hầm mộ, để kích hoạt thêm huyết mạch Kỳ Lân, có khả năng khu bách độc và tăng cường sức mạnh.

Cuối cùng, Ngũ Ban tìm thấy thi đan trong thi thể Hoài Nam Vương.

Khi họ cố gắng thoát ra, họ phát hiện ra rằng Ngũ Tà đã bị thi biệt vương cắn.

Ngũ Tam Gia và Hắc Hạt Tử lo lắng, chỉ có Ngũ Ban với huyết mạch Kỳ Lân mới có thể cứu Ngũ Tà.

Ngũ Ban dùng máu của mình để hút chất độc từ vết cắn của Ngũ Tà.

Anh cũng phải đối mặt với một nữ quỷ mạnh mẽ được gọi là "Cấm Bà", nhưng với sức mạnh của ba huyết mạch thần thú, anh đã đánh bại và tiêu diệt cô ta.

Khi trở lại Hàng Châu, Ngũ Tam Gia đã hồi phục nhờ thi đan.

Ngũ Ban, Ngũ Tà và Đại Khuê tiếp tục khám phá bí mật của cẩm thư chiến quốc, mà Cừu Đức Khảo cũng đang truy lùng.

Họ phát hiện ra cẩm thư là một bản đồ dẫn đến một hầm mộ cổ khác.

Ngũ Tam Gia và Ngũ Tà chuẩn bị cho chuyến đi mới.

Chương 2

Khi Ngũ Ban tỉnh lại, cậu phát hiện mình đang ở dưới nước, điều kỳ lạ hơn là đang bị cuốn vào một xoáy nước.

Nhưng điều khiến cậu khó hiểu là mình đang đeo bình dưỡng khí, chẳng phải cậu đã chết trong bệnh viện rồi sao?

Ngay lúc cậu đang bối rối, từng dòng thông tin ồ ạt tràn vào tâm trí Ngũ Ban, từng ký ức in sâu vào não cậu.

"Mình… mình trọng sinh?" Ngũ Ban kinh ngạc nói.

Lúc này cậu có thể khẳng định mình đã trọng sinh vào một thế giới song song.

Thông qua ký ức của thân thể này, cậu cũng biết được thân phận của mình.

Cậu là Ngũ Ban, thủ hạ của Ngũ gia trong Cửu Môn.

Ngũ gia, vốn là một Phủ Thổ Trường Sa, nhờ sự nỗ lực của Ngũ Lão Cẩu mà giành được một vị trí trong Cửu Môn giang hồ.

Sau khi cha của Ngũ Tam Gia qua đời, Ngũ Tam Gia liền trở thành gia chủ của Ngũ gia.

Cũng vào khoảng thời gian đó, Ngũ Ban được Ngũ Tam Gia nhận nuôi và đặt tên là Ngũ Ban.

Sau khi xuất ngũ trở về, cậu luôn ở bên cạnh Ngũ Tam Gia.

Ngũ Ban từ lâu đã coi Ngũ gia là nhà của mình, và Ngũ Tam Gia cũng được cậu coi như cha.

Chính vì vậy, giang hồ đồn đại rằng Cửu Môn Ngũ Tam Gia không đáng sợ, nhưng dưới trướng ông ta có một tên điên, biệt danh là

Đại Ban.

Hắn ta không sợ chết, chỉ nghe lời Ngũ Tam Gia.

Do đó, giang hồ truyền tai nhau tuyệt đối đừng bao giờ đắc tội với Ngũ Tam Gia.

Bởi vì một khi đã đắc tội, sẽ bị tên điên Ngũ Ban này đuổi cùng giết tận.

Người ta kể rằng, năm xưa khi Ngũ Tam Gia mới nhậm chức gia chủ, có một nhóm người ở Phủ Thổ Trường Sa đã chặn đường tài lộ của Ngũ Tam Gia, cướp sạch minh khí ông ta lấy được từ trong đấu.

Nhóm người đó tự cho mình thông minh, chạy trốn ra biên cảnh.

Trốn biệt mười mấy năm, nhưng cuối cùng vẫn bị Ngũ Ban khi trưởng thành tìm ra, không một ai trong số họ sống sót.

Sau vụ việc này, trên giang hồ không còn ai dám có bất kỳ hành vi bất kính nào đối với Ngũ Tam Gia.

Cũng từ lúc đó, việc kinh doanh của Ngũ gia ngày càng phát đạt, vươn tay ngày càng sâu, ngày càng dài, thậm chí còn bén rễ ở Hàng Châu.

Sau khi ổn định, Ngũ Tam Gia bắt đầu truy tìm một số bí mật của cha mình.

Từ trong nhật ký của Ngũ Lão Cẩu, Ngũ Tam Gia đã nhìn thấy một bản đồ, đó là bản đồ Long Mạch của An Lạc Thất Xử.

Để điều tra vụ này, Ngũ Tam Gia quyết định đích thân đi thám hiểm.

Nơi đó được gọi là Sào Hồ, trong truyền thuyết cổ đại, Sào Hồ là nơi mà các binh gia đời đời tranh giành.

Nơi đây cũng là địa điểm phồn vinh nhất qua các thời đại.

Thậm chí có người còn nói dưới đáy Sào Hồ có một di tích thời Ân Thương.

Nhưng lục soát khắp các cổ tịch cũng không có ghi chép nào, dường như chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Mấy năm trước, cũng từng có một nhóm chuyên gia trong truyền thuyết đến đây khảo sát, không tiếc công sức đào sâu ngàn mét dưới đáy hồ.

Nhưng vẫn không có bất kỳ manh mối nào, cuối cùng chỉ đành bỏ cuộc.

Sau khi chuẩn bị kỹ lưỡng, Ngũ Tam Gia dẫn theo thủ hạ ở Hàng Châu và Ngũ Ban cùng nhau đến đây.

Trước khi đi, Ngũ Tà cũng đòi theo, nhưng bị Ngũ Tam Gia mắng một trận tơi bời, đành phải ở lại Ngũ Sơn Cư ở Hàng Châu tiếp tục trông coi cửa hàng đồ cổ của mình.

Nhưng sau khi xuống đến nơi, vào đêm trăng tròn, Ngũ Tam Gia và Ngũ Ban vừa mới xuống nước đã gặp phải thủy triều.

Không biết vì lý do gì mà dưới đáy hồ lại xuất hiện vô số xoáy nước.

Những xoáy nước này cuốn cả hai người xuống đáy hồ, Ngũ Ban vì muốn cứu Ngũ Tam Gia mà không cẩn thận để bình dưỡng khí bị xoáy nước cuốn đi.

Cuối cùng Ngũ Tam Gia được cứu, nhưng Ngũ Ban thì bị cuốn đi.

Mặc dù khi ý thức mơ hồ dưới đáy xoáy nước, cậu đã tìm thấy bình dưỡng khí, nhưng đã quá muộn, cuối cùng bị Ngũ Ban (người xuyên không) chiếm đoạt thân xác.

“Sao mà xui xẻo thế, vừa mới tìm thấy bình dưỡng khí thì đã chết

rồi!" Ngũ Ban lẩm bẩm nói.

Ngay khi Ngũ Ban đang ôm bình dưỡng khí, trong đầu cậu bỗng truyền đến một âm thanh máy móc.

"Đinh, hệ thống đã liên kết thành công!

Túc chủ có muốn kích hoạt hệ thống ngay bây giờ không?" Nghe vậy, Ngũ Ban không chút do dự vội vàng thầm nói một tiếng kích hoạt trong lòng.

"Hệ thống Huyết Mạch Thần Cấp kích hoạt thành công, hệ thống sẽ căn cứ vào một số nhiệm vụ được túc chủ lựa chọn, hoặc nhiệm vụ được chỉ định, để ban thưởng cho túc chủ!" "Túc chủ lần đầu liên kết hệ thống, nhận được một gói quà tân thủ, túc chủ có muốn mở không?" Mặc dù hệ thống giới thiệu đơn giản, nhưng với cái gói quà lớn dành cho tân thủ này, Ngũ Ban tuyệt đối không nghe nhầm đâu.

"Mở gói quà tân thủ." Ngũ Ban vội vàng nói.

"Túc chủ mở gói quà tân thủ!" "Thứ nhất: Trong thượng cổ có tứ phương thần thú, túc chủ có thể ngẫu nhiên nhận được một trong số đó!

Thứ hai: Ngoài tứ phương thần thú, trong thượng cổ còn có không ít thần thú khác, ví dụ như Kỳ Lân, thân phận cao quý, túc chủ có thể ngẫu nhiên nhận được một loại thần thú!

Thứ ba: Ngoài thần thú, thời kỳ thượng cổ còn có hung thú, ví dụ như Cùng Kỳ, tính tình hung tàn, túc chủ có thể ngẫu nhiên nhận được một loại hung thú!

Thứ tư: Túc chủ có thể nhận được một loại thần công thượng cổ, dùng để tu luyện cường đại bản thân!

Bốn lựa chọn chỉ có thể chọn một, xin túc chủ đưa ra lựa chọn." Sau khi nghe hệ thống đưa ra các phần thưởng lựa chọn, Ngũ Ban cau

mày.

Trong các phần thưởng này không có bất kỳ phần thưởng cụ thể nào, tất cả đều có tính ngẫu nhiên.

Nhưng trong bốn lựa chọn này, chỉ có điều đầu tiên là rõ ràng nhất, bởi vì tứ phương thần thú gồm: Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ.

Còn các thần thú và hung thú khác thì có thể đại diện cho quá nhiều loại.

"Tôi chọn phần thưởng thứ nhất." Sau một hồi trầm ngâm, Ngũ Ban lẩm bẩm trong lòng.

Nhanh chóng, hệ thống đã đưa ra phản hồi.

"Túc chủ chọn lựa chọn thứ nhất, đang ngẫu nhiên rút thăm…" "Chúc mừng túc chủ nhận được Bạch Hổ Huyết Mạch, một trong tứ phương thần thú!" "Bạch Hổ: Là chúa tể của muôn loài, uy mãnh và trong truyền thuyết có khả năng hàng phục quỷ vật, cũng có thể nuốt chửng quỷ mị, có công hiệu trừ tà, hóa giải tai ương v.v.

Bạch Hổ là thần của phương Tây, phương Tây thuộc Kim, cũng là chiến thần, sát phạt chi thần, đại diện cho bạo lực và sát phạt!

Túc chủ vừa mới nhận được Bạch Hổ Huyết Mạch, có thể dùng lực lượng huyết mạch để Bạch Hổ phụ thể, sở hữu sức sát thương khổng lồ!" Cùng với lời giới thiệu không ngừng của hệ thống, Ngũ Ban vô cùng vui mừng trong lòng, Bạch Hổ lại có khả năng hàng phục quỷ vật, nuốt chửng quỷ mị.

Nhưng khi nghĩ đến việc nuốt chửng quỷ vật, những thứ ghê tởm đó, Ngũ Ban không khỏi cảm thấy ghê tởm.

Cùng với việc Bạch Hổ Huyết Mạch mà hệ thống ban tặng lần lượt tràn vào cơ thể, Ngũ Ban cảm thấy sức mạnh của mình dường

như đã tăng lên rất nhiều.

Cậu vốn đã có sức lực lớn, nay lại thêm Bạch Hổ Chi Lực, khiến sức mạnh của cậu tăng vọt rất nhiều.

"Đít đít!" Trong lúc đang suy nghĩ lung tung, một tiếng "đít đít" cảnh báo vang lên.

Ngũ Ban nhìn sang, lập tức kinh hãi, dưỡng khí trong bình sắp hết rồi.

"Phải nhanh chóng lên mặt nước." Ngũ Ban không chút chần chừ bơi lên mặt nước.

Mặc dù đang ở trong xoáy nước, nhưng đối với Ngũ Ban đã có Bạch Hổ Chi Lực, lực hút của xoáy nước không còn quá mạnh nữa.

Sau khi cố gắng thoát khỏi xoáy nước, Ngũ Ban nhanh chóng bơi lên mặt nước, lúc này bình dưỡng khí của cậu cũng cuối cùng tuyên bố "nghỉ hưu" rồi. *** Ở trung tâm Sào Hồ có một hòn đảo nhỏ, không lớn lắm, khi nhìn từ dưới nước thì giống như một cái cây to lớn vô cùng.

Trên đảo có một người đàn ông trung niên ngoài bốn mươi tuổi, sau khi từ từ cởi bình dưỡng khí, vẻ mặt tràn đầy bi thương.

"Chú Ba!

Đại Ban huynh đệ đâu?" Người này là Đại Khuê, một thủ hạ đắc lực của Ngũ Tam Gia, hỏi.

Vì mọi người đều là thủ hạ của Ngũ Tam Gia, nên bình thường hai người có mối quan hệ khá tốt.

Thấy Ngũ Ban không lên, liền hỏi Ngũ Tam Gia.

Ngũ Tam Gia bi thương nói: "Đại Ban… vì cứu tôi, bị cuốn xuống đáy nước, xem ra lành ít dữ nhiều rồi." Nghe lời Ngũ Tam Gia nói,

mọi người lập tức kinh hãi, bởi vì bình thường Ngũ Ban đối xử với mọi người rất tốt, tuy quan hệ với Ngũ Tam Gia là tốt nhất, nhưng tuyệt đối sẽ không vì vậy mà làm khó mọi người.

"Này!

Đại Ban bị cuốn xuống đáy nước, anh em mau… mau đi cứu Đại Ban." Đại Khuê vội vàng kêu lên.

Nhưng lại bị Ngũ Tam Gia kéo lại nói: "Đừng phí công vô ích, nước Sào Hồ sâu không lường, bây giờ bị xoáy nước cuốn đi đâu tôi căn bản không biết." Nhìn vẻ mặt bi thương của Ngũ Tam Gia, mọi người nặng nề thở dài một hơi.

Ai cũng biết Ngũ Tam Gia và Ngũ Ban tình như cha con, nếu có thể cứu Ngũ Ban, Ngũ Tam Gia tuyệt đối sẽ không chút do dự.

"Chú Ba!

Xin chú bảo trọng, sau khi về tôi sẽ lập bài vị cho Ngũ Ban, hy vọng Đại Ban được an nghỉ." Đại Khuê vỗ vai Ngũ Tam Gia an ủi.

Đối với những người thường xuyên xuống đấu mà nói, sống trên lưỡi dao, sinh tử là chuyện thường tình.

Chỉ là không ngờ, Ngũ Ban lại mất mạng ở Sào Hồ này.

"Chú Ba?

Chúng ta tiếp theo phải làm gì?" Đại Khuê hỏi.

Ngũ Tam Gia nhìn mặt nước nói: "Sinh phải thấy người, chết phải thấy xác, đêm nay là đêm thủy triều, đợi xoáy nước rút đi, tôi sẽ đi tìm thi thể của Đại Ban về." "Anh em, thu dọn đồ đạc, hôm nay không làm việc, ngày mai xuống nước đưa Đại Ban huynh đệ về nhà." Đại Khuê thấy Ngũ Tam Gia tâm trạng không tốt liền truyền đạt cho mọi người.

Mọi người không có ý kiến gì, tuy lần này ra ngoài có lẽ không có

thu hoạch gì, nhưng cũng sẽ không trách ai.

Chương 3

"Chú Ba bảo trọng, Ngũ gia cần chú." Đại Khuê nói.

Ngũ Tam Gia nặng nề thở dài nói: "Tôi biết, để tôi yên tĩnh một chút." Thấy Ngũ Tam Gia thất vọng như vậy, mọi người cũng không dám làm phiền, lặng lẽ đóng trại.

Sau khi đốt đống lửa, mọi người vây quanh lửa, chỉ vì Ngũ Ban mất tích mà không ai nói chuyện với ai.

Cho đến khi một người lính đi rửa tay ở bờ nước, thấy trên mặt nước dường như có người đang bơi lội.

"Chú Ba… chú Ba… chú Ba…" Người lính đó kinh hô.

Đại Khuê thấy Ngũ Tam Gia tâm trạng vẫn còn thấp thỏm, không kìm được mà tát một cái vào đầu người lính ở bờ nước.

"La hét cái gì?

Không thấy Chú Ba đang đau lòng sao?" Đại Khuê không kìm được mà quát.

Người lính đó tủi thân nói: "Anh Khuê, nhìn đằng kia kìa." Chỉ tay về phía mặt nước, ngay khi Đại Khuê nhìn về phía mặt nước, cả người anh ta đều ngây dại.

"Chú Ba!

Chú Ba!…" Giọng Đại Khuê to hơn người lính đó nhiều, như cái loa phóng thanh vang vọng khắp trời đêm.

Ngũ Tam Gia ngẩn người, biết Đại Khuê cũng cung kính vô cùng với mình, nhưng sao lại kích động như vậy, cứ như thấy núi vàng vậy.

“Chú Ba… Đại Ban… nhìn người đang bơi trên mặt nước kia không phải Đại Ban sao?” Đại Khuê kinh ngạc nói.

Ngũ Tam Gia ngây dại, Đại Ban sau khi đẩy ông ra khỏi xoáy nước, bị cuốn vào trong nước, ngay cả bình dưỡng khí cũng bị cuốn đi.

Người bình thường đã chết từ lâu rồi.

Nhưng, khi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc trên mặt nước, Ngũ Tam Gia cuối cùng cũng không kìm chế được.

“Mau, mau giúp đỡ!” Ngũ Tam Gia kích động kêu lên.

Không đợi mọi người kịp phản ứng, bóng người đó ngày càng gần.

“Đại Ban!

Đại Ban!” Ngũ Tam Gia có vẻ kích động kêu lên.

Ngay khi Ngũ Ban vừa lên bờ, Ngũ Tam Gia nắm chặt tay Ngũ Ban.

“Thằng nhóc hỗn xược này, làm tôi sợ chết khiếp.” Ngũ Tam Gia nói với vẻ mặt chân thành.

Từ trước đến nay Ngũ Ban vẫn coi Ngũ Tam Gia là cha mình, thấy ông kích động như vậy, cậu cũng cảm động nói: “Chú Ba, phong ba bão táp nào cháu chưa từng thấy?

Có chút chuyện này chú cũng không yên tâm sao?” “Ha ha… không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi.” Ngũ Tam Gia vui vẻ nói.

Vì Ngũ Ban trở về, tâm trạng mọi người cũng thoải mái hơn rất nhiều.

“Chú Ba, bây giờ Đại Ban đã về, cháu…” Đại Khuê thăm dò hỏi.

Ngũ Tam Gia nhìn mặt nước nói: “Không được, trong nước không biết có chuyện gì, xoáy nước quá nhiều, căn bản không thể thăm dò.” Lúc này, Ngũ Ban đột nhiên nói: “Chú Ba, cháu cảm thấy xoáy nước có chút quỷ dị.” “Ồ?

Chẳng lẽ ở dưới đáy nước có phát hiện gì?” Ngũ Tam Gia hỏi.

Ngũ Ban lắc đầu nói: “Cũng không có, nhưng tận cùng của xoáy nước lại ở đáy hồ, dường như bị một thứ gì đó chặn lại, khiến cho những thứ ở phía trên không thể xuyên qua đáy hồ.” “Chẳng lẽ thật sự ở đáy hồ?

Năm đó những chuyên gia kia đã lật tung cả nơi đó lên cũng không phát hiện ra bất kỳ điều dị thường nào.” Ngũ Tam Gia lẩm bẩm.

Ngũ Ban trầm ngâm một lát nói: “Chú Ba, cháu nghĩ cháu sẽ đi thăm dò một phen.” “Nhưng xoáy nước…” Ngũ Tam Gia có chút lo lắng nói.

Trước đó nếu không phải Ngũ Ban liều mạng đẩy ông ra khỏi phạm vi xoáy nước, thì có lẽ ông đã không có được số mệnh tốt như Ngũ Ban.

“Sự hình thành của xoáy nước thông thường đều là do xuất hiện vết nứt dưới đáy nước, hoặc do dòng nước gặp chỗ trũng tạo thành xoáy nước hình xoắn ốc, nhưng khi cháu bị cuốn xuống đáy nước, lại thấy tận cùng của xoáy nước.” Ngũ Ban nói.

Ngũ Tam Gia hiểu ý Ngũ Ban, sau một hồi lâu nói: “Có bao nhiêu phần chắc chắn có thể đảm bảo an toàn?” “Chuẩn bị thêm bình dưỡng khí, và nhất định phải buộc chặt, ngoài ra cháu sẽ ôm chặt một tảng đá lớn, mượn trọng lực của tảng đá, cháu có thể giữ được phương hướng trong xoáy nước, ngoài ra nhờ anh em chuẩn bị dây thừng.” Ngũ Ban nói.

Ngũ Tam Gia hiểu ý Ngũ Ban, nếu có chuẩn bị dây thừng, một khi thời gian lâu, cũng sẽ giúp kéo lên.

"Được!

Tôi sẽ lại thám hiểm đáy nước, nhưng nhất định phải đảm bảo an toàn." Ngũ Tam Gia trầm ngâm một hồi, liền đồng ý với ý kiến của Ngũ Ban.

Đã quyết định xuống rồi, Ngũ Tam Gia cũng không dây dưa lề mề gì nữa, lập tức tổ chức nhân lực, chuẩn bị lại thám hiểm đáy Sào Hồ.

Không có thời gian vấn đề, mọi người lập tức chuẩn bị lại bình dưỡng khí, dây thừng và các thứ khác.

Đại Khuê cùng mọi người làm hai tảng đá lớn, ít nhất cũng nặng một hai trăm cân.

Sau khi mọi thứ đã chuẩn bị xong, Đại Khuê đến bên Ngũ Ban nói: "Cẩn thận một chút, đừng để tôi lo lắng." "Yên tâm, đã một lần xuống rồi, tôi có thể đảm bảo an toàn trở về." Ngũ Ban nói.

Mọi người giúp Ngũ Tam Gia đặt đá xuống nước, sau đó chỉ có thể dựa vào sức mạnh của Ngũ Tam Gia.

May mắn là trong nước có lực nổi, tảng đá nặng một hai trăm cân, Ngũ Tam Gia vẫn có thể chịu được.

Đối với Ngũ Ban, căn bản sẽ không để ý đến tảng đá nặng một hai trăm cân. *** Sào Hồ rộng lớn, ít nhất đối với hai người đang ở dưới nước thì nó rộng lớn, ôm một tảng đá nặng một hai trăm cân, lúc đầu cảm thấy nặng.

Nhưng càng đi sâu vào, lực nổi trong nước càng lớn, nên không còn cảm thấy nặng nữa.

Phía trước hai người có vài xoáy nước hiện ra trước mắt.

Ngũ Ban một tay đỡ tảng đá, một tay chỉ về phía xoáy nước, Ngũ Tam Gia gật đầu sau đó, hai người cùng lúc bơi về phía một xoáy nước.

Cùng với việc bước vào xoáy nước, lực hút khổng lồ lập tức kéo cả hai người xuống đáy hồ.

Để ngăn tảng đá trong tay làm bị thương đối phương, cả hai người đều ôm chặt tảng đá vào lòng.

Xoáy nước không ngừng xoay tròn, Ngũ Tam Gia đã có chút không kiểm soát được, may mắn là xoáy nước nhanh chóng kéo hai người xuống đáy hồ.

Điều khiến Ngũ Tam Gia kỳ lạ là, mặc dù xoáy nước vẫn còn nhưng cả hai người đều không còn bị xoáy nước cuốn đi nữa, mà có thể ổn định chìm xuống đáy nước.

Xoáy nước dường như vẫn luôn xoay tròn xuống trong bùn đất, vô số cá và tôm bị cuốn vào xoáy nước, nhưng cuối cùng đều có thể thoát ra khỏi bùn đất.

Càng như vậy càng khiến hai người có chút không hiểu, rốt cuộc tình hình là sao?

Hai người ở trong bùn đất bơi theo những con cá tôm đó một lúc lâu, cũng không phát hiện ra bất kỳ dị trạng nào.

Càng như vậy, càng khiến hai người cảm thấy không thể tin được.

Nhìn ra bốn phía, vô số xoáy nước đều từ xa không ngừng xoay tròn về phía một bên.

Dường như nơi đó có một ma lực nào đó, lại thu hút tất cả các xoáy nước, càng khiến hai người kỳ lạ hơn.

"Đít đít!" Khi hai người đang khổ sở không tìm ra câu trả lời, bình

dưỡng khí mà cả hai đang đeo đều báo động sắp hết.

Ngũ Tam Gia vỗ vai Ngũ Ban ý muốn trở về, Ngũ Ban gật đầu, đã không tìm ra câu trả lời, cả hai người cũng chỉ có thể rời đi.

Mặc dù xoáy nước không hạn chế loài cá và tôm, cũng không hạn chế hai người tự do hoạt động trong đáy xoáy nước, nhưng để thoát ra khỏi phạm vi xoáy nước thì có chút khó khăn.

May mắn là cả hai người đều ôm tảng đá nên trọng lượng cơ thể tăng lên, khiến lực hút của xoáy nước không còn lớn như trước nữa.

Chương 4

Nhưng đối với Ngũ Tam Gia thì có chút khó khăn.

Vì vậy Ngũ Ban đặt tảng đá xuống sau đó, một tay đẩy Ngũ Tam Gia ra khỏi xoáy nước, sau đó Ngũ Ban mới ôm tảng đá dựa vào Bạch Hổ Chi Lực thoát khỏi lực hút của xoáy nước.

Ngay khi vừa thoát khỏi phạm vi xoáy nước, nhìn ra bốn phía vô số xoáy nước, Ngũ Ban đột nhiên có cảm giác.

Nhìn những xoáy nước này không phải đều hút về một phía, dường như chúng đang xoay tròn theo một quy luật nào đó.

Lúc này Ngũ Tam Gia đã vứt bỏ tảng đá, cố gắng bơi lên mặt nước, thời gian dường như cũng đã đến, dây thừng từ phía trên bắt đầu kéo lên.

Ngũ Ban nghĩ, dưỡng khí chắc chắn đủ, sau khi cởi dây thừng ra, bơi về phía trung tâm của vô số xoáy nước.

Vô số cá tôm đang tranh nhau chen lấn chạy trốn về bốn phía, che khuất tầm nhìn, nhưng khi đến được trung tâm, cá tôm lại biến mất không còn dấu vết.

Ở khu vực trung tâm, nhìn ra bốn phía, lại thấy tất cả các xoáy nước đang vây quanh một nơi.

Đếm kỹ thì có đúng chín xoáy nước, điểm trung tâm không giống như đáy hồ bình thường, mà là một gò đất nhỏ nhô lên.

Hiện tượng kỳ dị này khiến Ngũ Ban càng cảm thấy kỳ lạ hơn.

Ngay lúc này, từ cơ thể Ngũ Ban đột nhiên bùng lên một cỗ sức mạnh, đó chính là Bạch Hổ Huyết Mạch vừa mới nhận được.

“Chẳng lẽ có liên quan đến huyết mạch?” Ngũ Ban lẩm bẩm trong lòng.

Ngũ Ban trực tiếp vận chuyển Bạch Hổ Huyết Mạch trong cơ thể, cùng với khí huyết bùng nổ, một cỗ sức mạnh cường đại từ trong cơ thể dâng trào.

“Hô hô!” Cùng với việc Bạch Hổ Chi Lực của Ngũ Ban hoàn toàn được giải phóng, dưới đáy hồ lại truyền đến một trận âm thanh như gió lạnh gào thét.

“Ầm ầm!” Ngay sau đó lại thấy bùn đất dưới chân cậu đang không ngừng tản ra bốn phía, các xoáy nước bên ngoài lập tức ngừng lại.

Cả gò đất nhỏ đó lại đang từ từ nứt ra một khe nứt, trông giống như một cánh cửa.

Ngũ Ban biết mình đã tìm thấy lối vào, trong lòng một trận cuồng hỷ, vội vàng thu lại Bạch Hổ Chi Lực sau đó, bốn phía lại khôi phục lại dáng vẻ như trước.

Các xoáy nước bốn phía lại dâng lên, dưỡng khí cũng sắp cạn kiệt, Ngũ Ban cấp tốc bơi lên mặt nước.

Mặc dù những người trên bờ đang kéo dây thừng, nhưng không kéo Ngũ Ban, nhưng lúc này mọi người cũng không sốt ruột như trước nữa.

Nhanh chóng Ngũ Ban lại xuất hiện trước mặt mọi người, khiến Đại Khuê vui mừng.

“Đại Ban huynh đệ của tôi, có thể đừng làm người ta hết hồn hết vía như vậy không, không biết tôi sẽ lo lắng sao?” Đại Khuê nói.

Ngũ Ban cười cười nói: “Tìm thấy một số thứ, nên bị chậm trễ.” Ngũ Tam Gia vui mừng hỏi: “Phát hiện gì?” “Cháu tìm thấy lối vào.” Ngũ Ban không giấu giếm nói.

Ngũ Tam Gia kinh ngạc hỏi: “Xác định là lối vào sao?” “Chắc là không sai, các xoáy nước này đều hội tụ tại một chỗ, vừa vặn bao vây lối vào ở giữa, nhưng lối vào cần một số sức mạnh kỳ dị mới có thể mở ra.” Ngũ Ban nói.

Ngũ Tam Gia cau mày, Ngũ Ban theo ông đã lâu, đối với lời cậu nói, Ngũ Tam Gia không hề nghi ngờ.

“Sức mạnh kỳ dị?” Ngũ Tam Gia hỏi.

Ngũ Ban cười nói: “Chú Ba yên tâm, cháu có cách mở.” “Thật sao?” Ngũ Tam Gia hỏi.

Ngũ Ban gật đầu nói: “Cháu đã thử rồi, nếu không phải dưỡng khí hết rồi, có lẽ cháu đã xuống đó rồi.” “Được… được… tôi muốn xem nơi mà lão gia tử đánh dấu rốt cuộc có gì đặc biệt.” Ngũ Tam Gia không giấu được sự vui mừng trong lòng nói.

Lần này số người đi theo không nhiều, chỉ có sáu người, thiết bị ở phía trên nhất định phải có người trông coi, cũng cần một người đáng tin cậy để tiếp ứng.

“Đại Khuê!

Lần này ở lại phía trên canh giữ, tôi và huynh đệ sẽ xuống.” Ngũ Tam Gia trầm giọng nói.

Đại Khuê lập tức không chịu nói: “Sao mà được hả chú Ba?

Chú biết tính tôi mà.” “Lần này nhất định phải nghe tôi, lão gia tử đặc biệt khoanh vùng nơi này, khẳng định không tầm thường, chúng ta phải cẩn thận.” Ngũ Tam Gia nghiêm mặt nói.

Đại Khuê biết một khi Ngũ Tam Gia đã quyết định, thì không thể lay chuyển được.

“Đại Ban huynh đệ, giúp tôi đi.” Đại Khuê nhìn Ngũ Ban nói.

Ngũ Ban lắc đầu nói: “Đại Khuê, nơi đó có chút quỷ dị, anh ở trên tiếp ứng đi.” Đại Khuê bất lực nói: “Được thôi!” Có chút không vui giúp mọi người làm các thiết bị dưới nước, và các thiết bị cần thiết khi xuống đấu.

Cái cuốc Phong Thổ, móng lừa đen, dây leo núi, đèn pin mỏ, lò không khói, gậy nhảy, v.v., và tất cả các loại súng đều được đựng trong túi chống nước.

Sau khi làm xong mọi thứ, mọi người đã sẵn sàng, tranh thủ bóng đêm mọi người phải nhanh chóng xuống nước.

Ngũ Ban điểm lại thiết bị của mình sau đó, đeo ba lô cùng Ngũ Tam Gia dẫn đầu lặn xuống nước.

Chỉ có một mình Đại Khuê đứng đờ đẫn trên hòn đảo nhỏ, trong lòng có chút không vui, nhưng lại không thể bộc phát ra.

Nghĩ đến việc sau khi về, nhất định phải đến Tiểu Vũ Hưởng ở Hàng Châu để xả stress. *** Sau khi dẫn mọi người lặn xuống đáy nước, vì lần này không phải đi thăm dò mà đã tìm được địa điểm chính xác.

Mặc dù xoáy nước không nhỏ, phạm vi lớn, nhưng cẩn thận một chút thì có thể tránh được.

Mọi người cẩn thận từng li từng tí đi theo Ngũ Ban, bơi về phía khu vực trung tâm của xoáy nước.

Khi mọi người xuyên qua vô số cá tôm, mọi người cuối cùng đã đến một nơi thần kỳ.

Ở đó thực sự không cảm thấy bất kỳ lực hút nào của xoáy nước, mọi người đều an ổn đáp xuống gò đất dưới nước.

Ngũ Tam Gia vỗ vai Ngũ Ban chỉ chỉ xuống đất, hỏi lối vào rốt cuộc ở đâu.

Ngũ Ban ra hiệu trấn an sau đó, âm thầm điều động sức mạnh Bạch Hổ Huyết Mạch.

"Ầm ầm!" Trong nháy mắt, một trận tiếng nổ trầm đục vang lên, các xoáy nước bốn phía lập tức biến mất không còn dấu vết.

Dưới chân mọi người lại một trận rung lắc, mặt đất dưới nước đang tách ra một khe nứt.

Một luồng ánh sáng xanh biếc u tối đang từ trong khe nứt xuyên ra.

Mọi người kinh ngạc, vội vàng tránh ra sợ rằng khe nứt sẽ khuếch tán.

Chỉ là độ mở của khe nứt không lớn, cùng với ánh sáng u tối càng lúc càng thịnh, nước bốn phía cũng xuất hiện dị thường.

Nước đang không ngừng dâng trào về phía khe nứt.

"Hoa hoa!" Âm thanh dữ dội theo đó truyền đến, mọi người kinh hãi, lập tức cảm thấy hoảng loạn.

"Hoa hoa!" Nhanh chóng cùng với việc dòng nước chảy ngược vào trong khe nứt càng lúc càng nhiều, một xoáy nước khổng lồ đột nhiên xuất hiện, lập tức bao bọc tất cả mọi người vào trong.

Lực hút khổng lồ lập tức hút tất cả mọi người vào trong, sức mạnh cường đại căn bản không thể chống cự.

Tất cả mọi người đều bị một xoáy nước hút vào trong khe nứt, ánh sáng u tối vô tận tràn ngập cả thế giới.

Nhưng điều kỳ lạ là, cùng với việc mọi người đều rơi vào trong, mọi người ngạc nhiên phát hiện, khe nứt phía trên lại biến mất rồi.

Mọi người không phải trôi dạt trong nước, mà trực tiếp ngã xuống một tế đàn.

"Ai da!" Từng trận tiếng kêu thảm thiết truyền đến, lại thấy mọi

người đều ngã vật ra trên tế đàn.

Điều khiến mọi người kinh ngạc hơn là, rõ ràng xung quanh có nước nhưng mọi người lại không cảm thấy áp lực của nước.

Nhìn lên trên đỉnh đầu, mọi người cứ như đang ở trong một thủy cung, luồng ánh sáng u tối đó đang từ trên đỉnh đầu chiếu xuống.

Chương 5

Mọi người có thể nhìn rõ cảnh tượng dưới đáy Sào Hồ, vô số cá đang bơi lội, cua đang bò ngang.

Rõ ràng là một thế giới dưới nước, dường như là một thế giới khác biệt, tình huống mà mọi người trước đây chưa từng gặp phải.

"Đít đít!" Lúc này bình dưỡng khí cuối cùng cũng phát ra cảnh báo thiếu dưỡng khí.

Nhưng mọi người lại không hề để ý, bởi vì ở đây căn bản có thể tự chủ hô hấp, không cần bình dưỡng khí giúp đỡ.

"Chú… Chú Ba?

Rốt cuộc là chuyện gì?" Một người lính hỏi.

Ngũ Tam Gia lắc đầu nói: "Tôi cũng chưa từng gặp tình huống như vậy, nhưng có nghe một truyền thuyết." "Truyền thuyết?" Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tam Gia nói: "Hồ Bát Gia thời trẻ cũng từng gặp phải tình huống tương tự như vậy, tôi cũng chỉ nghe nói, chứ chưa từng gặp." "Xem ra hôm nay tôi được mở rộng tầm mắt rồi." Ngũ Ban nói.

Trong một thế giới kỳ dị, mọi người đều đặt bình dưỡng khí xuống, lúc này mới có thời gian đi thăm dò tình hình xung quanh.

Nơi họ đang ở là một tế đàn, chỉ là tế đàn này rất thô sơ, được xây bằng những mảnh đá vỡ, trông đổ nát không chịu nổi.

Nhưng trên bệ tế đàn, mọi người rõ ràng thấy một dấu ấn màu đỏ, chỉ là dấu ấn này mọi người căn bản không hiểu.

"Chú Ba, chú kiến thức rộng rãi, đây là gì?" Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tam Gia nhìn nhìn nói: “Văn tự thời Ân Thương, nhưng tôi cũng không nhận ra, ghi lại dấu ấn này, mang về cho đại điệt tử xem.” “Giáp Cốt Văn?

Chú Ba không lẽ không giải được sao?” Ngũ Ban cười nói.

Ngũ Tam Gia lắc đầu nói: “Hình như là văn tự trước Giáp Cốt Văn, có lẽ không phải Giáp Cốt Văn.” “Không phải chứ?

Vậy thì chỉ còn cách mang dấu ấn này về cho Ngũ Tà xem thôi.” Ngũ Ban bất lực nói.

Ngũ Tà là cháu ruột của Ngũ Tam Gia, luôn được bồi dưỡng để trở thành người kế nhiệm gia tộc, tinh thông cổ văn.

Nhưng điều kỳ lạ là, người Ngũ gia đều không cho phép Ngũ Tà xuống đấu, chỉ cho cậu quản lý việc kinh doanh của gia tộc.

Không ngờ Ngũ Tà lại rất nhiệt tình với việc xuống đấu, mỗi lần xuất phát, Ngũ Tà đều hỏi một lần.

Nhưng Ngũ Tam Gia đều lấy lý do tuổi còn nhỏ để từ chối, không ngờ Ngũ Ban biết, rồi sẽ có một ngày Ngũ Tà nhất định sẽ dấn thân vào con đường đó.

Ngũ Tam Gia ghi nhớ dấu ấn đó xong, mọi người mới nhìn xung quanh.

Một thế giới dưới lòng đất tuy bị ánh sáng u tối bao phủ, nhưng vẫn có không ít hẻm sâu vẫn tối tăm, không thể nhìn rõ toàn bộ.

Nhưng dù vậy, mọi người vẫn có thể nhìn rõ môi trường xung quanh.

Nhìn khắp nơi đều là những ngôi nhà đá được xây bằng đá, tuy thô sơ nhưng cũng tràn đầy cảm giác tang thương.

Một số nơi phủ đầy rêu phong, niên đại không hề nhỏ, nhưng

những ngôi nhà này cơ bản vẫn được bảo quản tốt.

Điều khiến người ta kinh ngạc nhất là, giữa những ngôi nhà này thường thấy những bức tượng đồng, có vô số đỉnh đồng lớn, những đỉnh lớn này đều lấy hình vuông làm chủ.

Có lẽ vì thời gian quá xa xôi, trên những đồ đồng này đã sớm phủ một lớp rỉ đồng dày đặc.

Hoa văn trên những đồ đồng này chủ yếu là văn mặt thú, đương nhiên cũng có một số hoa văn khác kỳ lạ.

Nhưng đối với Ngũ Ban, những thứ này cậu không nhận ra.

"Xem ra tôi đã tìm thấy một di tích thời Ân Thương rồi, truyền thuyết quả nhiên không sai, dưới đáy Sào Hồ, có một di tích Ân Thương." Ngũ Tam Gia nhìn xung quanh, có chút hưng phấn nói.

Ngũ Ban gãi đầu nói: "Chú Ba, bảo bối ở đây có nhiều không?" "Ai biết?

Đi xem sao." Ngũ Tam Gia nói.

Đã là di tích, tổng sẽ để lại một số thứ, mọi người đều cảm thấy rất hưng phấn.

Đối với họ, không có thứ gì hấp dẫn hơn minh khí.

Khó khăn vất vả, liều mạng đi tìm những minh khí này.

Nếu liều mạng tìm được một món đồ tốt, có thể mấy năm không cần lo lắng về sinh kế nữa.

Xung quanh tĩnh lặng, tĩnh lặng đến mức khiến người ta cảm thấy có chút sợ hãi, tiếng nói chuyện truyền ra xung quanh, nghe có vẻ trống rỗng.

Sau khi bật đèn pin mỏ lên, mọi người cẩn thận từng li từng tí đi xuống dưới tế đàn.

Cả di tích giống như một thôn làng khổng lồ, ở trung tâm di tích một kiến trúc giống như một đại điện lớn nằm yên tĩnh ở đó.

Mục tiêu của mọi người chính là nơi đó, Ngũ Tam Gia muốn tìm câu trả lời có lẽ cũng ở nơi đó.

Dưới tế đàn là một con đường nhỏ u tĩnh kéo dài về phía trung tâm di tích, trên con đường nhỏ phủ đầy những mảnh đá vụn.

Vì bị các ngôi nhà đá xung quanh che khuất, ở đây trở nên tối tăm.

Nếu không có đèn pin mỏ, mọi người căn bản không thể nhìn rõ đường đi dưới chân. *** Một di tích dưới nước được bảo tồn tốt, các căn nhà cơ bản còn nguyên vẹn, chỉ có cửa các căn nhà dường như đều bị phá hủy.

Có thể nhìn thấy tất cả cảnh tượng trong phòng, những căn nhà này không có minh khí mà mọi người muốn tìm.

Chỉ có thể đi theo con đường nhỏ u tĩnh tiếp tục về phía trước.

Nhanh chóng trong di tích, những con đường nhỏ ngày càng nhiều, giống như một thôn làng, các con đường nhỏ ngang dọc chằng chịt, thông suốt bốn phía.

Đèn pin mỏ chiếu về bốn phía, ngoài vô số nhà đá ra, thì là những bức tượng đầu người bằng đồng, có vô số đỉnh đồng.

Không thấy bất kỳ dị thường nào, Ngũ Tam Gia trong lòng cũng có chút kỳ lạ, theo lý mà nói nơi mà lão đầu tử đánh dấu ra chắc chắn phải có chỗ phi phàm.

Nhưng từ khi đi vào, lại không phát hiện ra bất kỳ dị thường nào, khiến ông cảm thấy khó hiểu.

Mặc dù có thể khẳng định đây là một di tích thời Ân Thương, nhưng nếu không có bất kỳ phát hiện nào, vậy chuyến đi này chẳng

phải công cốc sao?

"Cô lỗ!" Đột nhiên từ trong một căn nhà truyền đến một tiếng "cô lỗ", giống như tiếng người hô hấp ra khí trong nước vậy.

"Ai!" Một người lính lập tức cầm đèn pin mỏ trong tay chiếu về phía phát ra âm thanh, nhưng lại không phát hiện ra thứ gì.

Đây là lần đầu tiên mọi người từ khi đến nơi này nghe thấy âm thanh không phải do họ phát ra.

Thần kinh lập tức trở nên căng thẳng, tất cả đèn pin mỏ đều chiếu về phía đó.

"Hoa hoa!" Lúc này, phía sau mọi người đột nhiên truyền đến một tiếng nước.

Ngũ Ban trong lòng kinh hãi, từ khi tiếng nước xuất hiện, cậu cảm giác một bóng người cấp tốc lao đến.

Không kịp suy nghĩ kỹ, Ngũ Ban rút dao găm ở thắt lưng ra, quay người nhìn lại, lại truyền đến một trận tiếng kêu thảm thiết.

"A!" Tiếng kêu thảm thiết phá tan sự tĩnh lặng của nơi này, tiếng ai oán truyền khắp cả hư không, tiếng vọng không ngừng vang vọng.

Ngũ Ban lúc này cũng cuối cùng quay đầu lại, khi nhìn thấy thứ trước mắt, cả người nổi da gà.

Lại thấy một quái vật cao bảy thước, mình người đầu cá, đang nuốt chửng một người lính.

Máu tươi đang không ngừng chảy ra từ miệng cá, cảnh tượng vô cùng huyết tinh.

Chương 6

"Chạy đi mọi người!" Ngũ Ban không kịp suy nghĩ, trực tiếp lớn tiếng gào lên.

Mọi người căn bản không biết chuyện gì đang xảy ra, khi tiếng kêu thảm thiết truyền đến, đều nhìn thấy quái vật.

Từng ánh mắt kinh hoàng, cơ thể đang không tự chủ mà run rẩy.

May mắn là tiếng gào của Ngũ Ban đã nhắc nhở mọi người, lập tức rút súng săn và súng lục được bọc trong túi chống nước ra.

"Bang!" Những người này đều theo Ngũ Tam Gia trải qua sinh tử, hiểm nguy đều đã thấy, thi thể đại đa số cũng đã trải qua.

Nhưng loại quái vật này là lần đầu tiên thấy, sau khi được Ngũ Ban nhắc nhở, mọi người mạnh mẽ kiềm chế nỗi sợ hãi đó.

Bắn thẳng vào con quái vật đầu cá mình người, tiếng súng không ngừng truyền đến.

Từng viên đạn bay trong nước như thế giới, xuất hiện từng đường sóng nước.

"Anh!" Một tiếng kêu thảm thiết như trẻ con truyền đến, lại thấy con quái vật bỏ lại thi thể bị ăn mất một nửa.

Nó hành động nhanh chóng vô cùng, lập tức biến mất vào trong di tích, trên đất để lại một vũng máu.

Dường như thứ đó không bị thương, số máu tươi đó đều là của người bị cắn chết trước đó.

"Mọi người cẩn thận một chút." Ngũ Tam Gia nhìn thi thể trầm giọng nói.

Vì phát hiện nơi này không tầm thường, mọi người cũng không dám còn ung dung như trước nữa.

Một tay cầm đèn pin mỏ, một tay cầm súng lục, mắt nhìn tám hướng cẩn thận từng li từng tí đi về phía trước.

Đối với thi thể đó, mọi người biết lúc này không phải lúc thu thi thể.

"Xoạt!" Khi mọi người vừa đi được vài bước, con quái vật lại xuất hiện, hành động vẫn nhanh chóng, lập tức cắn vào phần chân của nửa thi thể đó.

Ngay khi nó định kéo thi thể vào trong bóng tối, Ngũ Ban một trận đại nộ, tuy người này chỉ còn lại nửa thi thể, nhưng là đồng đội.

Về sau, mang nửa thi thể về, giao cho người nhà của anh ta một lời giải thích.

"Hoa Tử!" Ngũ Ban đại nộ quát.

Súng lục trong tay nhanh chóng giơ lên, dường như không cần nhắm chuẩn, trực tiếp bắn vào đầu cá.

"Bang!" Một tiếng súng vang lên sau đó, lại khiến mọi người kinh ngạc, bởi vì mọi người rõ ràng thấy, viên đạn lại không thể xuyên qua đầu cá của con quái vật đó.

"Rốt cuộc là quái vật gì?

Ngay cả đạn cũng không thể làm bị thương." Một người lính giọng có chút ấp úng nói.

Thấy đạn vô dụng sau đó, Ngũ Ban vứt súng lục xuống đất, rút dao găm ra đâm vào con quái vật.

Mọi thứ diễn ra trôi chảy, phản ứng nhanh, nhưng tốc độ của con quái vật đó cũng không chậm.

Bị một phát súng bắn trúng sau đó, tuy không thể làm bị thương nhưng lực xung kích của viên đạn lại khiến nó cảm thấy đau đớn.

Nhìn Ngũ Ban đang lao tới, một đôi mắt cá ánh lên một tia tinh quang.

"Bang!" Lại thấy con quái vật hình người hai tay vung lên, lập tức ném nửa thi thể đó về phía Ngũ Ban.

Đồng thời lao về phía Ngũ Ban, miệng cá khổng lồ há to, mọi người có thể nhìn thấy hàm răng sắc nhọn dưới ánh đèn pin mỏ trông vô cùng hung tợn.

"Chết đi cho tôi!" Ngũ Ban một tay gạt nửa thi thể đó ra sau đó, tay còn lại phản thủ đâm tới.

Ngũ Ban trước đây từng đi lính, nếu không vì muốn báo đáp Ngũ Tam Gia, thì trong quân đội cũng là một cao thủ.

Thân thủ nhanh nhẹn, bắn súng chuẩn xác, một tay nhanh, chuẩn, độc, hiểm hoàn toàn được thể hiện ra.

Mặc dù đầu cá cứng rắn, đạn không thể xuyên qua, nhưng Ngũ Ban không cho rằng cơ thể nó cũng đao thương bất nhập.

Vị trí mà dao găm của Ngũ Ban đâm vào chính là vị trí trái tim của quái vật.

"Xoạt!" Dao găm lập tức đâm vào vị trí trái tim của quái vật, khiến con quái vật lại một trận kêu thảm thiết vì đau đớn.

"Hoa hoa!" Chỉ nghe thấy một tiếng nước sau đó, lại thấy toàn thân con quái vật đột nhiên phát ra một trận hồng quang, toàn thân lại mọc đầy vảy.

Nhanh chóng, con quái vật lộ ra chân thân của mình, nhìn qua thì giống như một con cá chép vậy.

Lại thấy con cá chép dài khoảng bảy thước, cao bằng một người, toàn thân đỏ rực, đuôi cá hình quạt dựng thẳng trên đất.

Nhưng vết thương ở ngực lại bị vảy cá che khuất rồi.

Trên đầu cá màu đỏ mọc hai cái sừng nhọn.

Sau khi lộ ra thân cá, cá quái vật há miệng to lao về phía Ngũ Ban.

"Cha mẹ ơi!

Không chết sao?" Ngũ Ban kinh ngạc nói.

Nếu là con người, một dao găm tuyệt đối sẽ lấy mạng nó, nhưng con cá quái vật này lại không hề hấn gì.

"Lão tử xem mày chịu được mấy nhát dao." Ngũ Ban nanh ác nói.

Nhìn con cá quái vật đang lao tới, Ngũ Ban đột nhiên khom người xuống, tránh được đòn tấn công của quái vật.

Dao găm trong tay lại đâm về phía con cá quái vật.

"Bang!" Nhưng lần này Ngũ Ban chỉ cảm thấy như đâm vào đá vậy, vảy cá quái vật vô cùng cứng rắn.

Dao găm của cậu căn bản không thể đâm xuyên vảy cá quái vật, vì dùng sức quá mạnh, khiến dao găm trong tay cũng rơi xuống đất. *** Cũng vì vậy, cả cơ thể khổng lồ của con quái vật lao vào người Ngũ Ban.

Sức mạnh khổng lồ khiến Ngũ Ban ngã vật xuống đất, con cá quái vật dường như không chịu buông tha Ngũ Ban.

Đuôi cá hình quạt vẫy một cái, cả con cá quái vật lao về phía đầu Ngũ Ban.

Đó đâu phải cá chép, rõ ràng là giống như dã thú vậy, biết rõ phải ra tay từ đâu là nhanh nhất.

“Mau nổ súng!” Thấy Ngũ Ban gặp nguy hiểm, Ngũ Tam Gia vội vàng kêu lên.

Mọi người thấy vậy kinh hãi, đâu dám do dự, súng trong tay không ngừng bắn về phía con cá quái vật.

“Bang!” Nhưng điều khiến mọi người kinh hãi là, con cá quái vật căn bản không hề để ý đến việc đạn bắn vào người nó.

Con cá quái vật vẫn lao về phía Ngũ Ban, khiến Ngũ Ban chỉ có thể tay không bắt lấy miệng con cá quái vật, dùng sức mạnh của bản thân chống đỡ đòn tấn công của con cá quái vật.

“Hát!” Sau một trận gào thét, Ngũ Ban đã dùng hết sức mạnh toàn thân.

Nhưng con cá quái vật sức lực cũng không nhỏ, cái miệng to lớn nhìn thấy sắp nuốt chửng được miệng Ngũ Ban.

Mùi hôi thối ghê tởm khiến Ngũ Ban một trận ghê tởm, tuy thường xuyên xuống đấu, mùi thối của xác chết đã quen rồi, nhưng mùi hôi miệng của cá quái vật thì không hề bình thường.

Thấy sức mạnh của bản thân không thể chống đỡ được con cá quái vật sau đó, Bạch Hổ Chi Lực trong cơ thể Ngũ Ban cuối cùng cũng được thể hiện ra.

Cùng với sự xuất hiện của Bạch Hổ Chi Lực, cục diện cuối cùng cũng được xoay chuyển.

Chương 7

Chỉ thấy Ngũ Ban lật người, đè chặt con cá lớn xuống đất.

"Bang!" Con cá lớn không ngừng vẫy đuôi cá, muốn thoát khỏi sức mạnh của Ngũ Ban.

Nhưng Bạch Hổ Chi Lực thì đâu phải một con cá có thể chống cự được.

"Cắn lão tử hả?" Ngũ Ban tức giận nói.

Thấy Ngũ Ban đã xoay chuyển cục diện sau đó, Ngũ Tam Gia lại đột nhiên nói: "Mắt nó!

Mắt nó là điểm yếu, dùng súng bắn vào mắt nó." Nghe lời Ngũ Tam Gia nói, một người lính cầm súng săn, nhắm thẳng vào mắt con cá quái vật trực tiếp nổ súng.

"Bang!" Cùng với một phát súng vang lên, cả mắt cá cuối cùng cũng nổ tung, súng săn có sức sát thương lớn, khiến mắt nó hoàn toàn bị nát bét.

Chất lỏng ghê tởm lập tức bắn tung tóe, Ngũ Ban nhanh tay lẹ mắt lập tức nhảy ra khỏi người cá.

Không còn sự áp chế của Ngũ Ban, khiến con cá quái vật không ngừng chạy loạn, máu tươi đang không ngừng chảy ra từ mắt nó.

Nhanh chóng cả mặt đất đều dính máu cá và chất lỏng ghê tởm đó.

"Chú Ba, quái vật này rốt cuộc là gì?" Ngũ Ban nhặt dao găm và súng lục của mình lên, mở miệng hỏi.

Ngũ Tam Gia trầm giọng nói: "Trong Sơn Hải Kinh có ghi chép, loại cá quái vật này gọi là Hoành Công Ngư." "Hoành Công Ngư?"

Ngũ Ban ngạc nhiên hỏi, cậu chưa từng nghe nói đến loại cá này.

Ngũ Tam Gia không nhịn được nói: "Bảo cháu lúc không có việc gì thì đọc sách nhiều vào, không thể học hỏi Ngũ Tà sao?" "Hắc hắc… Ngũ gia chỉ cần một tên mọt sách là đủ rồi." Ngũ Ban vô tư nói.

Ngũ Tam Gia bất lực nói: "Sơn Hải Kinh ghi chép, quái vật dài bảy tám thước, hình dáng như cá chép toàn thân đỏ rực, quái vật cứng rắn vô cùng, luộc cũng không chết, khi lên bờ cũng có thể hóa thành hình người." "Mẹ kiếp!

Sơn Hải Kinh đều có quái vật sao?" Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tam Gia nhìn xung quanh nói: "Nơi này là thời Ân Thương, thậm chí trước Ân Thương, có những loại quái vật kỳ lạ?

Chỉ tiếc là lão Lưu rồi." "Đi thôi, lúc về, mang thi thể lão Lưu về." Ngũ Ban nhìn thi thể bị ném sang một bên nói.

Ngũ Tam Gia gật đầu, bây giờ cũng chỉ có thể như vậy, nếu mang theo thi thể đó ít nhiều sẽ có chút bất tiện.

"Hoa hoa!" Khi mọi người chuẩn bị tiếp tục lên đường, xung quanh lại truyền đến từng trận tiếng nước.

Âm thanh dày đặc khiến tim mọi người lại thắt lại.

Lại thấy xung quanh từng bóng đỏ đang nhanh chóng bơi về phía họ.

"Toàn là Hoành Công Ngư!

Mau chạy, chia nhau ra mà chạy." Ngũ Tam Gia lớn tiếng gào lên.

Vì số người đông sẽ dễ bị lộ hơn, đoàn người ban đầu năm người sau khi chết một người, chỉ còn lại bốn người.

Ngũ Tam Gia và Ngũ Ban cùng nhau chạy về một hướng, hai người lính khác vội vàng chạy về hướng khác.

Quả nhiên những bóng đỏ đó cũng chia làm hai đường đuổi theo mọi người.

"Chú Ba… Chú Ba… cái nơi quỷ quái này sao lại có nhiều cá quái vật như vậy?

Chúng nó không cần sống trong nước sao?" Ngũ Ban vừa chạy vừa hỏi.

Ngũ Tam Gia trầm giọng nói: "Cậu không thấy tôi cũng đang ở trong nước sao?" Ngũ Ban cảm thấy câu hỏi này của mình thật thừa thãi.

Vốn dĩ ở dưới đáy nước, chỉ là nơi này có chút đặc thù thôi.

Những con Hoành Công Ngư đó tốc độ nhanh, hai người không dám có bất kỳ dừng lại nào, liều mạng chạy về phía trước.

Thấy những con cá quái vật sắp đuổi kịp sau đó, Ngũ Ban kéo Ngũ Tam Gia trốn vào trong một căn nhà.

Căn nhà không lớn, hai người lần lượt trốn sau cánh cửa.

May mắn là những con cá này không dựa vào mùi để truy tìm con mồi, nên sau khi mất dấu hai người, những con cá quái vật này đang không ngừng qua lại xung quanh.

Dường như muốn tìm nơi hai người ẩn náu, trong bóng tối cả hai người đều không dám thở ra một hơi lớn.

"Bang!" Từ xa truyền đến vài tiếng súng, Ngũ Ban biết hai người kia đã bị đuổi kịp.

Những tiếng súng đó cũng thu hút những con Hoành Công Ngư bên ngoài, từng bóng đỏ bơi về phía nơi có tiếng súng.

"Mau đi." Ngũ Tam Gia lập tức nói.

Ngũ Ban cau mày, xem ra những người lính kia lành ít dữ nhiều

rồi.

Nhưng Ngũ Ban sẽ không đi cứu, rồi để mình rơi vào hiểm địa.

Mặc dù những con Hoành Công Ngư đó đều bị thu hút đi rồi, nhưng hai người không dám lơ là, cẩn thận từng li từng tí đi về phía trước.

"A!" Cuối cùng từ xa truyền đến từng trận tiếng kêu thảm thiết, Ngũ Ban hiểu rằng hai người kia đã chết rồi.

Những con Hoành Công Ngư đó sức lực vô cùng lớn, cần phải vận dụng Bạch Hổ Chi Lực mới có thể chống cự.

Toàn thân cứng rắn vô cùng, muốn một phát bắn trúng mắt con cá quái vật đó thì trừ phi, nếu không thì không mấy người có thể làm được.

"Đi thôi, không còn thứ hấp dẫn nữa, chúng sẽ tìm đến chúng ta." Ngũ Tam Gia nói.

Ngũ Ban gật đầu, không nói một lời đi theo sau Ngũ Tam Gia.

Làm cái nghề này là như vậy.

Đôi khi chỉ có thể bỏ rơi đồng đội, thậm chí đôi khi phải ra tay sau lưng đồng đội.

Cũng chính vì vậy mà số người đi đấu có thể đi đến cuối cùng rất ít, những người có thể sống sót và thường xuyên đi đấu.

Ai mà không có tuyệt kỹ, hoặc hung tàn thủ đoạn.

Những người không có chút giác ngộ nào, căn bản không thích hợp làm cái nghề này.

Ai trong tay những người này mà không có vài mạng người, đối với những người này trên giang hồ người ta cũng sẽ không dễ dàng đi trêu chọc.

Bởi vì có thể khi đi đường đêm, sẽ bị người khác ám hại.

Cho nên biết rõ Ngũ Tam Gia lợi dụng hai người kia để thu hút những con Hoành Công Ngư đó, nhưng sẽ không phản đối, những người này tuy là thủ hạ của Ngũ gia.

Nhưng chết rồi cũng sẽ không ảnh hưởng đến thực lực của Ngũ gia. *** Hai người đi như dẫm trên băng mỏng về phía trước, phía sau vô số bóng đỏ lần lượt rời đi xa.

Thấy không phát hiện ra hai người đang ẩn nấp trong di tích, khiến Ngũ Ban và Ngũ Tam Gia thầm thở phào nhẹ nhõm.

Thế giới dưới nước rộng lớn, hai người đi rất lâu.

Trong lúc đó tuy cũng đụng phải cá quái vật lạc đàn, nhưng may mắn là cả hai người đều đủ cẩn thận, đều có kinh nghiệm và tránh được.

“Chú Ba, nhìn kia!” Ngũ Ban chỉ vào kiến trúc khổng lồ phía trước, kinh ngạc nói.

Lại thấy phía trước một kiến trúc giống như cung điện khổng lồ, xuất hiện trước mặt hai người.

Kiến trúc trong ánh sáng u tối tản ra một tia màu xanh biếc.

Chương 8

Nhìn qua, không cảm thấy trang nghiêm, ngược lại tràn đầy một tia quỷ dị.

Khiến người ta có một cảm giác rợn người, giống như… giống như một ngôi mộ của người chết sống vậy.

“Xem ra tôi đã tìm được nơi đó rồi, đi vào xem sao.” Ngũ Tam Gia nói.

Ngũ Ban gật đầu nói: “Đương nhiên phải đi xem rồi.” Mười mấy phút sau, hai người cuối cùng cũng đến trước cung điện.

Nhưng, hai người lại bị kiến trúc làm cho kinh hãi.

Không phải kiến trúc có bao nhiêu âm u đáng sợ, mà cả tòa cung điện lại đều được đúc bằng đồng xanh.

Rõ ràng là một điện đồng!

Cổng đồng rộng mở, hai bên đúc hai bức tượng đầu người bằng đồng khổng lồ.

Ở lối vào có một đỉnh lớn chắn đường đi của hai người.

Trên đỉnh lớn khắc một đoạn văn tự dài.

Nhưng Ngũ Ban đối với văn tự trên đó thì một chữ cũng không nhận ra.

“Quả nhiên là vậy!” Ngũ Tam Gia lẩm bẩm nói, vẻ mặt có chút kích động.

Ngũ Ban ngây người, hỏi: “Chú Ba?

Chú hiểu sao?” “Không.” Ngũ Tam Gia không nói cho Ngũ Ban biết.

Thấy Ngũ Tam Gia không nói, Ngũ Ban cũng không truy hỏi.

Hai người vòng qua đỉnh đồng khổng lồ, cuối cùng cũng tiến vào trong điện đồng.

Đại điện rộng lớn, dưới ánh đèn pin mỏ có thể nhìn thấy bức tường đồng xung quanh.

Bích họa trên đó tuy bị rỉ đồng ăn mòn, nhưng vẫn có thể nhìn rõ.

Trong bích họa, người phần lớn để trần nửa trên cơ thể, nửa dưới quấn lá cây hoặc da thú.

Rõ ràng là trang phục của người cổ đại, đa số đều ghi lại các kỷ lục săn bắn, không có quá nhiều giá trị.

Nhưng, có một bức bích họa lại thu hút Ngũ Ban.

Chỉ thấy trong bích họa, lại xuất hiện một con rắn khổng lồ.

Con rắn lớn đang ngoan ngoãn cõng một người phụ nữ trông như nữ hoàng.

Trong lòng có chút kỳ lạ, chẳng lẽ thời thượng cổ, có người đã thu phục được mãng xà lớn như vậy?

Người phụ nữ trên thân rắn trông nhỏ bé, nhưng con rắn khổng lồ lại không cảm thấy bất kỳ điều khó chịu nào.

Tuy muốn tìm hiểu rõ ràng, nhưng bức bích họa đó cũng chỉ có một bức mà thôi, không có phần tiếp theo.

Nền điện cũng bằng đồng, hơi nhô lên thành hình tròn, trông giống như một đồ Thái Cực.

Ở giữa đồ Thái Cực đặt một tế đàn đồng, trên đó có một quan tài đồng.

Phía dưới tế đàn có hai bức tượng đầu người bằng đồng, nhưng

bức tượng đầu người bằng đồng lại đeo mặt nạ đồng hình cáo.

Nhìn qua thì giống như hai con cáo vậy, trông có chút kỳ lạ.

Nhưng Ngũ Ban biết, thời thượng cổ, cáo cũng là một loài linh vật.

Tuy kỳ lạ, nhưng không cảm thấy có gì bất ổn.

Nhưng phía dưới hai bức tượng lại có vài bộ hài cốt.

Quần áo của những người này trông không quá cũ, giống như quần áo của người dân thường những năm 40.

"Chú Ba kia có thi thể, cẩn thận có cơ quan." Ngũ Ban chỉ vào những thi thể đó nói.

Lúc này Ngũ Ban mới phát hiện, Ngũ Tam Gia lúc này lại đang ngẩn người nhìn hai bức tượng đồng.

Ngũ Ban hỏi: "Chú Ba có gì không ổn sao?" "Không có gì!" Ngũ Tam Gia trầm giọng nói.

Ngũ Ban trong lòng khẽ động, tuy tình cảm với Ngũ Tam Gia như anh em ruột thịt, nhưng có những chuyện Ngũ Tam Gia không muốn cậu biết.

Xem ra lần đến di tích này, căn bản không phải để truy tìm dấu vết của Ngũ Lão Cẩu.

Mà là để giải quyết một số tình huống mới là thật.

Trước đó, Ngũ Tam Gia không chút do dự để thủ hạ của mình dẫn dụ những con cá quái vật đó đi, xem ra không muốn người khác biết bí mật.

"Kỳ lạ, những người này chẳng lẽ là thủ hạ của lão đầu tử sao?" Ngũ Ban thấy Ngũ Tam Gia không nói cũng không truy hỏi, chỉ vào những thi thể đó nói.

Ngũ Tam Gia và Ngũ Ban đến trước những thi thể đó, nói: "Không, những người này là thủ hạ của một người nước ngoài." "Chú biết sao?" Ngũ Ban ngây người hỏi.

Chẳng lẽ Ngũ Tam Gia không phải Bao Công trong phim sao?

Chỉ dựa vào thi thể mà biết được chủ nhân của những hài cốt này?

"Nhìn cái này." Ngũ Tam Gia từ cổ hài cốt giật xuống một tấm thẻ bài chó, đưa cho Ngũ Ban.

Ngũ Ban nhận lấy sau đó, phát hiện tấm thẻ bài chó được xỏ bằng một sợi dây chuyền nhỏ.

Một mặt của thẻ bài chó nhẵn nhụi, mặt còn lại lại có một hàng số.

Dùng đèn pin mỏ chiếu vào sau đó phát hiện những con số trên đó. 0527!

Tuy không biết, nhưng Ngũ Tam Gia chắc chắn biết nhóm người này.

Trong túi của những người này có súng, đều là súng lục.

Nhưng đều là đồ cổ rồi, súng ba tám, súng hộp ba tám, súng bắn đạn chì.

"Chú Ba, những người này rốt cuộc là ai?

Nơi này không phải là nơi mà lão đầu tử đánh dấu sao?" Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tam Gia lắc đầu nói: "Thủ hạ của một người tên Cừu Đức Khảo, Cừu Đức Khảo này có chút thù oán với Ngũ gia chúng ta, nhưng là chuyện cũ rồi." "Cừu Đức Khảo?

Đó không phải lão già ngoại quốc lừa gạt lão đầu tử năm xưa sao?" Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tam Gia ngây người, hỏi: “Cháu biết sao?” “Ngũ Tà kể cho cháu.” Ngũ Ban nói.

Năm đó Cừu Đức Khảo đã lừa gạt Ngũ Lão Cẩu không ít tiền tích lũy, hại chết không ít người, nghe nói Ngũ Tà đã bị hắn lừa gạt mất một thứ quan trọng.

Nhưng rốt cuộc là gì, Ngũ Tà cũng không biết.

Vì vậy Ngũ Ban biết sự tồn tại của người này.

“Ngũ Tà?

Chương 9

Thằng nhóc này biết không ít nhỉ.” Ngũ Tam Gia nói.

Ngũ Ban nhìn tế đàn phía trên, nói: “Chỉ là những người này rốt cuộc chết ở đây như thế nào?

Nếu bị những con cá quái vật tấn công, thì không thể để lại toàn thây.” “Không rõ.” Ngũ Tam Gia nói.

Ngũ Ban muốn xem những khẩu súng đó, đột nhiên có chút không đúng, trên những hài cốt này có vết đạn.

Xem ra trước khi chết bị súng bắn chết, nhưng rốt cuộc là ai đã ra tay tàn độc?

Chẳng lẽ là ông chủ của họ giết người diệt khẩu?

Ngay lúc này, Ngũ Ban phát hiện Ngũ Tam Gia vẻ mặt có chút không đúng.

Dường như đau khổ, lại có chút hân hoan, cả người cứ như đang cố gắng kiềm chế.

“Chú Ba?

Chú Ba?” Ngũ Ban vội vàng lo lắng hỏi.

Đột nhiên Ngũ Tam Gia lại từ thắt lưng rút ra dao găm, một đôi mắt đỏ ngầu.

Cả khuôn mặt cũng trở nên hung tợn, nhìn Ngũ Ban nanh ác nói: “Cháu biết quá nhiều rồi, đừng trách chú phải ra tay giết cháu.” Ngũ Ban chết lặng, không ngờ Ngũ Tam Gia lại vì chuyện này mà ra tay với mình.

Trong tâm trí cậu căn bản không thể xảy ra chuyện như vậy.

Nhưng bây giờ sự thật đang ở trước mắt, người mà cậu vẫn luôn coi là cha lại muốn ra tay giết cậu.

Ngũ Tam Gia vẻ mặt càng lúc càng điên cuồng, nhìn Ngũ Ban như kẻ thù không đội trời chung.

"Tao phải giết mày!" Ngũ Tam Gia lạnh giọng nói.

Dứt lời, Ngũ Tam Gia lao tới, con dao găm trong tay nhằm thẳng cổ họng Ngũ Ban mà cứa.

Ngũ Tam Gia thân là gia chủ Ngũ gia, thân thủ tự nhiên không kém, quanh năm xuống đấu, đã trải qua không biết bao nhiêu lần sinh tử.

Tuy Ngũ Ban đã có phòng bị, nhưng đối mặt với đòn tấn công của Ngũ Tam Gia, Ngũ Ban cũng không dám lơ là.

Anh vội vàng dùng hai tay chặn đứng đòn tấn công của Ngũ Tam Gia.

"Chú Ba?

Chú Ba?

Chú thật sự vì một bí mật không quan trọng mà muốn giết cháu sao?" Ngũ Ban trầm giọng hỏi.

Ngũ Tam Gia nhe răng cười nói: "Không ai có thể lừa ta, không ai có thể khống chế ta, mày cũng không được!" Dứt lời, Ngũ Tam Gia lại lao về phía Ngũ Ban, trông như muốn liều mạng.

Ngũ Ban cau mày, khi nào anh lừa chú Ba?

Khi nào anh muốn khống chế chú ấy?

Ngũ Tam Gia rốt cuộc bị làm sao vậy?

"Chú Ba, Ngũ Ban không còn là Ngũ Ban năm xưa nữa.

Ân dưỡng dục, ân bồi dưỡng năm đó cháu đã trả, nhưng đừng ép cháu.” Ngũ Ban lạnh giọng nói.

Lúc này Ngũ Tam Gia lại giận dữ nói: “Uông gia!

Uông gia đều đáng chết, tất cả đều đáng chết.” Ngũ Ban ngây người, lẽ nào anh họ Uông?

Hậu nhân của Uông gia?

“Chú Ba!

Tốt nhất chú nên tỉnh táo một chút.” Ngũ Ban lớn tiếng nói.

Ngũ Tam Gia không trả lời Ngũ Ban, mà đòn tấn công càng thêm hung mãnh, từng nhát dao sắc lẹm nhắm thẳng vào yếu hại.

Ngũ Ban vì muốn làm rõ sự thật nên chỉ có thể không ngừng né tránh.

Những bộ hài cốt trên mặt đất đã sớm bị hai người làm cho tan nát.

Lúc này Ngũ Tam Gia dường như đã sát đỏ mắt, căn bản không để ý đến những thứ dưới chân.

Một cái bất cẩn giẫm phải một cái đầu lâu, cả người chú ấy ngã vật ra đất.

Ngũ Ban chớp cơ hội lao lên người Ngũ Tam Gia, một chưởng đánh vào cổ tay chú ấy, con dao găm trong tay Ngũ Tam Gia lập tức rơi xuống đất.

“Chú Ba, trả lời cháu, cháu không họ Uông đúng không?” Ngũ Ban trầm giọng hỏi.

Ngũ Tam Gia cố sức muốn thoát khỏi sự kiềm chế của Ngũ Ban, nhưng về sức mạnh, Ngũ Tam Gia kém xa Ngũ Ban.

“Trần Cẩm, mau thả tôi ra, tôi phải giết những kẻ họ Uông, tôi nhất định phải báo thù cho cô!” Ngũ Tam Gia gào lớn vào Ngũ Ban, dường như vô cùng không cam lòng.

Ngũ Ban ngây người, Trần Cẩm sao?

Anh biết Ngũ Tam Gia từng có một người yêu tên là Trần Cẩm.

Nghe nói Trần Cẩm là con gái của Trần Tứ Gia trong Cửu Môn, môn đăng hộ đối với Ngũ Tam Gia.

Trần Cẩm cũng là một nữ hào kiệt, nhưng mười năm trước cô ấy bỗng nhiên mất tích, lúc đó Ngũ Tam Gia gần như phát điên.

Nhưng Ngũ Tam Gia lại nhầm anh thành Trần Cẩm?

Chẳng đúng chút nào, trước đó thì nhầm anh là kẻ biết chuyện, một lúc sau thì nhầm anh là người họ Uông, bây giờ lại nhầm anh là Trần Cẩm?

Trước đó Ngũ Tam Gia dường như vừa thống khổ vừa hưng phấn, hai mắt đỏ ngầu, lẽ nào chú ấy bị trúng tà?

“Chú Ba… Chú Ba?

Chú sao vậy?” Ngũ Ban ý thức được có gì đó không ổn liền vội vàng hỏi.

Không, Ngũ Tam Gia vẫn đang nói năng lộn xộn, cố sức muốn thoát khỏi sự khống chế của Ngũ Ban, căn bản không thể cho anh câu trả lời.

“Thật sự bị trúng tà rồi sao?

Mẹ kiếp, phải làm sao đây?

Cứ tưởng chú ấy thật sự muốn giết mình chứ.” Ngũ Ban muốn khóc không ra nước mắt.

May mà niệm tình chú Ba có ơn, nếu không lúc này chú ấy đã không còn là một bộ tử thi sao?

Nhưng không đúng, vì sao chỉ có chú Ba trúng tà, còn anh thì không sao?

Phải biết rằng, suốt dọc đường anh và chú Ba đều ở cùng nhau, nếu có vấn đề thì anh cũng phải trúng chiêu rồi chứ.

"Lẽ nào là Bạch Hổ Huyết Mạch?" Ngũ Ban tự lẩm bẩm.

Lúc đó khi có được Bạch Hổ Huyết Mạch, hệ thống đã giới thiệu năng lực của Bạch Hổ.

Bạch Hổ: là chúa tể của muôn loài, có sức mạnh uy mãnh và năng lực hàng phục quỷ vật trong truyền thuyết, cũng có thể nuốt chửng quỷ mị, có tác dụng trừ tà, xua đuổi tai họa… Bạch Hổ là thần của phương Tây, phương Tây thuộc Kim, cũng là chiến thần, sát phạt chi thần, đại diện cho bạo lực và sát phạt.

Chương 10

Ký chủ vừa có được Bạch Hổ Huyết Mạch, có thể dùng lực lượng huyết mạch để Bạch Hổ phụ thể, có sức sát thương cực lớn.

“Trừ tà!” Ngũ Ban lập tức hiểu ra điểm mấu chốt.

Một tay cố gắng đè chặt Ngũ Tam Gia, Ngũ Ban rút con dao găm từ thắt lưng ra, không chút do dự cứa một vết vào tay mình.

Máu tươi trào ra nhỏ xuống người Ngũ Tam Gia.

Rất nhanh, Ngũ Ban cảm thấy sức phản kháng của Ngũ Tam Gia càng lúc càng yếu đi.

“Sao… sao lại không?” Ngũ Tam Gia nói với vẻ không vui.

Ngũ Ban để phòng vạn nhất hỏi: “Chú Ba?

Chú không sao chứ?” “Một ảo cảnh thật đáng sợ.” Ngũ Tam Gia nói.

Nghe chú Ba dường như đã hồi phục một chút, Ngũ Ban mới rời khỏi người chú ấy.

Nhìn thấy vẻ mặt Ngũ Tam Gia vẫn còn chút sợ hãi, anh hỏi: “Thế nào rồi?” “Mẹ kiếp, tôi trúng chiêu rồi, vừa rồi tôi cứ ngỡ mình gặp kẻ thù, trong lòng chỉ có sát lục.” Ngũ Tam Gia chửi rủa.

Thấy tay Ngũ Ban bị thương, chú ấy vội vàng lấy băng gạc trong ba lô ra băng bó cho Ngũ Ban.

“Không sao chứ?” Ngũ Tam Gia quan tâm hỏi.

Từ biểu cảm của chú Ba, Ngũ Ban biết chú ấy đã hồi phục, anh thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Không sao, chỉ là vết thương nhỏ thôi.” Ngũ Ban thờ ơ nói.

Ngũ Tam Gia trầm giọng nói: “Sau này gặp chuyện như thế này, nhất định phải rời đi.” “Rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tam Gia lắc đầu nói: “Có một số chuyện biết nhiều không tốt, may mà lần này tôi kịp thời tỉnh lại.” “Cả cháu cũng phải giấu sao?” Ngũ Ban dò hỏi.

Ngũ Tam Gia trịnh trọng nói: “Ngũ Ban, cháu là con của chú, nếu không sẽ không để cháu mang họ Ngũ với chú, cháu phải hiểu Ngũ Tà cũng không biết chuyện này, chú làm vậy là để bảo vệ cháu.” “Bảo vệ cháu sao?” Ngũ Ban hơi kinh ngạc hỏi.

Ngũ Tam Gia gật đầu nói: “Kẻ địch trong bóng tối của chú rất mạnh, thậm chí cả Cửu Môn cũng khó lòng chống lại, vì vậy chuyện này cháu biết cũng không thể nói ra.” “Không phải chứ?

Cửu Môn là sự tồn tại tuyệt đối mạnh mẽ trong giang hồ mà.” Ngũ Ban kinh ngạc nói.

Ngũ Tam Gia cười cười nói: “Thằng nhóc, thế giới này sâu lắm, sau này cháu sẽ biết.” Thấy Ngũ Tam Gia không nói nhiều, Ngũ Ban cũng không truy vấn nữa, nhìn những hài cốt vương vãi nói: “Trông những người này căn bản là tự đấu đá lẫn nhau.” “Đừng bận tâm nữa, chúng ta mau mở quan tài rồi rời khỏi đây càng sớm càng tốt, nếu không tôi cũng không biết mình có bị ảo cảnh giam cầm nữa không.” Ngũ Tam Gia nói.

Ngũ Ban gật đầu, lấy ra cây xà beng từ trong ba lô, cùng Ngũ Tam Gia đi đến tế đàn bên trong Thái Cực Đồ.

Quan tài đồng vẫn nằm yên tĩnh trên tế đàn, xung quanh không có bất kỳ dị thường nào.

Ngũ Ban dùng xà beng tìm khe hở của quan tài, từ từ cạy nắp quan tài đồng lên.

Vì Ngũ gia thuộc Nam phái, nên căn bản không quan tâm đến những quy tắc của Mạc Kim Giáo Úy.

Có chút giống với chi Tá Lĩnh trong Tứ Đại Phái Đạo Mộ.

Quy tắc như "người thắp nến, quỷ thổi đèn" căn bản không được quan tâm.

Ở góc đông nam thắp một cây nến, nếu nến tắt thì phải quay về đường cũ, không được lấy bất cứ thứ gì.

Đối với họ căn bản không thể nào, đã xuống đấu thì làm sao có thể tay trắng quay về?

Đối với Ngũ Ban, xuống đấu không có gì kích thích hơn là mở quan tài.

Nắp quan tài đồng tuy nặng, nhưng với sức mạnh của Ngũ Ban, anh dễ dàng ném nó sang một bên.

Hai người cầm đèn pin, cuối cùng cũng nhìn rõ cảnh tượng bên trong quan tài, nhưng cảnh tượng đó lại khiến cả hai giật mình.

Bởi vì thi thể bên trong quan tài được bọc trong một bộ ngọc y, từ đầu đến chân đều được bao phủ.

Không, ngoài thi thể ra, trong quan tài không có thứ gì khác.

"Mẹ kiếp!

Nghèo thế sao?

Một bộ ngọc y thôi à?" Ngũ Ban có chút thất vọng nói.

Nhưng khi nhìn sang Ngũ Tam Gia, anh lại thấy chú ấy vô cùng kích động.

"Không hiểu à?

Đây là bảo vật vô giá đấy!" Ngũ Tam Gia nói.

Ngũ Ban sững sờ nói: “Một bộ quần áo bọc ngọc thạch, giá thị trường cũng chỉ mấy vạn tệ, nhiều nhất là mấy chục vạn, sao lại là bảo vật vô giá được?” “Đây là Kim Lũ Ngọc Y!

Một bộ đủ để chú ăn mấy đời không hết.” Ngũ Tam Gia nói với vẻ không vui.

Ngũ Ban mừng rỡ, vội vàng hỏi: “Chú Ba, đừng bán cái nút nữa.” “Trong truyền thuyết, Kim Lũ Ngọc Y có thể giữ cho thi thể không bị mục nát ngàn năm, là thứ mà hoàng tộc cổ đại mới có tư cách sử dụng.

Nếu có mối, một bộ này ít nhất cũng mười mấy hai mươi tỷ tệ!” Ngũ Tam Gia nói.

Nghe Ngũ Tam Gia nói xong, cả đầu Ngũ Ban đều ong ong.

“Mười mấy hai mươi tỷ… Chú Ba không đùa chứ?” Ngũ Ban cảm thấy hô hấp cũng có chút không thông suốt, vội vàng hỏi.

Ngũ Tam Gia cười nói: “Thằng nhóc này, lần này thật sự phải phát tài rồi!

Cái thứ này nếu tôi tìm người bán thì nhiều nhất là mười tỷ, nhưng tôi lại có một cách khác.” “Cách khác?” Ngũ Ban vội vàng hỏi.

Ngũ Tam Gia vui vẻ nói: “Cái đó cháu đừng bận tâm, dù sao số tiền cháu nhận được sẽ không ít đi một phần nào đâu.” Tuy hai người tình như thủ túc, nhưng trong số tiền kiếm được khi xuống đấu, Ngũ Tam Gia chiếm bốn phần.

Ngũ Ban và những thủ hạ cốt cán như Đại Khuê sẽ nhận ba phần, còn lại chia cho các đồng đội khác.

Nếu thật sự có hai mươi tỷ, Ngũ Tam Gia sẽ lấy tám tỷ, mười hai tỷ còn lại sẽ chia cho những người đã chết hoặc gia đình của họ.

Như vậy, Ngũ Ban và Đại Khuê mỗi người sẽ chiếm ba phần, tức là bốn tỷ.

Bốn tỷ còn lại chia cho mấy người khác, mỗi người cũng có thể lấy hơn một tỷ.

Tuyệt đối là một khoản tài phú khổng lồ.

Ngũ Ban không ngờ một bộ ngọc y lại đáng giá nhiều tiền như vậy.

"Chú Ba!

Cháu phục chú rồi, nhưng tiền đâu ạ?" Ngũ Ban có chút nóng nảy nói.

Ngũ Tam Gia cười ha ha nói: "Đương nhiên rồi, bảo bối này sao có thể thiếu tiền của cháu được?" Ngũ Ban đã không thể kiềm chế được nữa, vội vàng đưa hai tay ra, muốn lấy bộ ngọc y vô giá đó xuống.

Vừa chạm vào ngọc y, Ngũ Ban lập tức kinh hãi vội vàng rụt hai tay lại.

"Sao vậy?" Ngũ Tam Gia hỏi.

Ngũ Ban có chút chấn động nói: "Chú Ba… người này còn sống!" "Đừng có hù tôi." Ngũ Tam Gia hiển nhiên không tin.

Anh đưa tay ra sờ thử, quả nhiên trên bề mặt ngọc y, lại có hơi ấm.

Thậm chí có thể rõ ràng cảm nhận được hơi thở của người bên dưới ngọc y.

Chương 11

"Thật sự là người sống!" Ngũ Tam Gia kinh hô.

Hai người nhìn nhau, đều thấy vẻ kinh hãi trong mắt đối phương.

Một người nằm trong quan tài đồng, lại còn sống!

Bất kể đối với ai cũng là một chuyện khủng khiếp.

Trên trán hai người đều lấm tấm mồ hôi lạnh.

"Làm sao bây giờ?" Ngũ Ban trầm giọng hỏi.

Ngũ Tam Gia hơi trầm ngâm một lúc, cuối cùng trên mặt lộ ra một tia hung ác.

"Loại quan tài đồng niên đại xa xưa như thế này, tôi đoán đã vượt qua thời nhà Ân Thương rồi.

Loại người mấy ngàn năm không chết này, không thể giữ lại để tránh sinh biến." Ngũ Tam Gia trịnh trọng nói.

Ngũ Ban gật đầu nói: "Vậy để cháu tiễn một đoạn." Mặc dù nói vậy, nhưng Ngũ Ban để phòng vạn nhất, lấy ra móng lừa đen (Hắc Lư Đề Tử) từ trong ba lô nắm chặt trong tay, tay còn lại nắm chặt con dao găm.

Vừa lúc Ngũ Ban đang chuẩn bị ra tay, xung quanh đột nhiên truyền đến một trận tiếng xì xào.

"Xì xì!" … Như vô số côn trùng đang bò trên mặt đất, khiến hai người nghe xong da đầu tê dại.

Hai người không tự chủ được dùng đèn pin chiếu ra bên ngoài, đồng tử lập tức co rút lại.

Chỉ thấy bên ngoài, trên vô số tảng đá, từng con côn trùng màu đen

đang không ngừng tràn đến.

Nhìn lướt qua như những đợt sóng đang dâng trào.

“Thứ gì vậy?” Chỉ nghe hai người đồng thời kinh hô một tiếng.

Tình huống này hai người lần đầu tiên gặp phải, vô số côn trùng dường như được triệu hồi.

“Chúng nhắm vào chúng ta.” Ngũ Tam Gia nói.

Ngũ Ban sắc mặt âm trầm nói: “Làm sao bây giờ?” “Vào quan tài!” Ngũ Tam Gia nhìn quan tài đồng nói.

Nghe Ngũ Tam Gia nói xong, Ngũ Ban lập tức nhấc nắp quan tài lại.

Ngũ Tam Gia đã chui vào trong quan tài, nghe tiếng bò lồm cồm dày đặc phía sau, Ngũ Ban căn bản không có cơ hội nhìn.

Trực tiếp nhảy vào trong quan tài, trong khóe mắt, Ngũ Ban cuối cùng cũng nhìn rõ những con côn trùng đang tấn công.

Chỉ thấy những con côn trùng này khi đến gần mới phát hiện, chúng không phải màu đen, mà là màu xanh.

Chỉ vì ánh sáng u ám bên ngoài nên nhìn trông như màu đen.

Vẻ ngoài của chúng vô cùng hung tợn, lưng có lớp giáp dày, kích thước không đồng nhất.

“Mẹ kiếp!

Thi Biệt.” Ngũ Ban không nhịn được kinh hô.

Những con côn trùng này đương nhiên không xa lạ gì, vì thường xuyên ra vào cổ mộ nên đương nhiên cũng đã gặp.

Nhưng tuyệt đối chưa từng thấy nhiều Thi Biệt đến như vậy.

“Thi Biệt?

Thi Biệt lại có nhiều như vậy sao?" Ngũ Tam Gia cũng kinh ngạc hỏi.

Vừa lúc Ngũ Ban đậy nắp quan tài đồng lại, hai người đều nghe rõ, những con Thi Biệt đang không ngừng bò trên nắp quan tài, tiếng xì xào vô cùng khủng khiếp.

"Hô, may mà răng của đám Thi Biệt này không đáng sợ đến mức có thể cắn xuyên qua quan tài đồng này." Ngũ Tam Gia nói.

Vì không gian trong quan tài quá hạn chế, hai người chỉ có thể nằm đè lên thi thể.

Lúc này hai người càng thêm xác định, người này tuyệt đối còn sống.

"Để cháu giải quyết chú ấy." Ngũ Ban lại nói.

Ngũ Tam Gia vội vàng nói: "Đừng vội, đợi đám Thi Biệt này rời đi rồi hãy nói, nếu không sẽ có phiền phức bất ngờ đấy." Vừa nói xong, hai người lại nghe thấy một trận tiếng kim loại ma sát.

"Két két!" Rất nhanh tiếng động càng lúc càng lớn.

"Không phải đám Thi Biệt đó cắn xuyên quan tài rồi chứ?" Ngũ Tam Gia kinh hô.

Lời vừa dứt, lại truyền đến một trận tiếng động trầm đục.

"Ầm!" Đột nhiên hai người đều cảm thấy một cảm giác rơi nhanh chóng, hai người bên trong dường như muốn bị hất tung ra ngoài.

"Không hay rồi!

Quan tài đang rơi xuống." Ngũ Tam Gia vội vàng hét lên.

Lúc này Ngũ Ban làm gì còn bận tâm đến việc xung quanh có Thi Biệt hay không.

Vừa định dùng sức đẩy nắp quan tài ra, quan tài đã rơi thẳng xuống đất.

"Rầm!" … Sau tiếng động trầm đục, nắp quan tài đã bị chấn bay.

Hai người cùng với thi thể cũng bị chấn động đến mức suýt nữa văng ra ngoài.

Chấn động kịch liệt khiến hai người đều cảm thấy toàn thân như muốn rã rời.

Nhưng hai người đều không có thời gian để ý đến nỗi đau này, vội vàng chui ra khỏi quan tài.

Ngước nhìn lên, chỉ thấy phía trên xuất hiện một cái lỗ.

Họ vừa rơi từ cái lỗ đó xuống.

Vì rơi xuống, vô số Thi Biệt đang từ cái lỗ đó tràn ra.

"Chạy!" Ngũ Tam Gia cũng lớn tiếng hét lên.

Nhìn đám Thi Biệt dày đặc, giống như nước lũ từ trên đổ xuống, hai người đều cảm thấy nổi da gà.

Không cần Ngũ Tam Gia nhắc nhở, hai người cũng không còn tâm trạng để xem xét môi trường xung quanh rốt cuộc là thế nào.

Lúc này chỉ có thể rời khỏi đây.

Rời khỏi những con Thi Biệt đáng chết này, vì cả hai đều biết rõ, một khi bị đám Thi Biệt này đuổi kịp, điều chờ đợi họ chính là bị Thi Biệt ăn thịt.

"Mẹ kiếp!" Nhưng khi hai người dùng đèn pin soi đường thì phát hiện, đây là một mật thất, căn bản không có lối ra.

Lối ra duy nhất cũng chính là cái lỗ phía trên, mật thất này không lớn, ước chừng khoảng trăm mét vuông.

“Muốn dồn tôi vào đường chết sao.” Ngũ Tam Gia có chút thất vọng nói.

May mà hai người từng gặp Thi Biệt, đại khái biết được đặc tính của chúng.

Chương 12

Ngũ Ban lấy ra bật lửa, nói: "Chú Ba, chúng ta chống đỡ một lúc nữa rồi tính." Sau khi bật lửa tạo ra ngọn lửa, đám Thi Biệt đang dâng tới, hành động quả nhiên chậm lại rất nhiều.

Ngũ Tam Gia lấy ra một bó đuốc từ trong ba lô châm lửa, trầm giọng nói: "Đại Ban, tôi sẽ đưa cháu ra ngoài." "Còn chú thì sao?" Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tam Gia lắc đầu nói: "Đừng bận tâm đến tôi, tôi tự có cách." "Chú Ba đừng lừa cháu, nếu chú có cách, đã không để cháu đi ra trước." Ngũ Ban nói.

Ngũ Tam Gia thở dài nói: "Không ngờ lần này lại phải thua ở đáy Sào Hồ này." Ngọn lửa của bó đuốc càng lúc càng cháy mạnh, khiến đám Thi Biệt xung quanh đều vây quanh hai người, chậm chạp không chịu tản đi.

Thi Biệt tuy sợ lửa, nhưng cũng sẽ không vì thế mà bỏ qua một bữa tiệc lớn.

Ngũ Tam Gia không ngừng vung vẩy bó đuốc trong tay, nói: "Đại Ban, con đường cháu phải đi còn dài, sau khi ra ngoài nhớ chăm sóc Ngũ Tà thật tốt." Nghe Ngũ Tam Gia nói như đang dặn dò di ngôn, Ngũ Ban nói: "Chú Ba đừng nói linh tinh, muốn ra thì cả hai cùng ra, chết cũng để cháu đi trước." Ngũ Tam Gia nhìn Ngũ Ban thật sâu một cái, biết được sự trung thành của anh, sẽ không bỏ lại chú ấy một mình.

Thời gian trôi qua, Ngũ Ban châm nốt chiếc bật lửa cuối cùng.

Bó đuốc của Ngũ Tam Gia cũng sắp tắt.

“Xem ra hai chú cháu ta phải chết ở đây rồi.” Ngũ Tam Gia có chút bi thương nói.

Ngũ Ban trong lòng cũng sốt ruột, vừa mới xuyên việt từ thế giới song song, lẽ nào lại phải chết?

Hệ thống ràng buộc thật là không ra gì, cho đến bây giờ chỉ cho một Bạch Hổ Huyết Mạch truyền thừa, cũng không cho thứ gì khác.

Càng nghĩ trong lòng càng phẫn nộ, thấy ngọn lửa càng lúc càng nhỏ đi, Ngũ Ban quyết định liều một phen.

“Nếu Bạch Hổ có năng lực trừ tà, không biết có tác dụng với đám côn trùng đáng chết này không?” Ngũ Ban thầm nghĩ trong lòng.

Trước đó vì cứu chú Ba mà cứa một vết thương, Ngũ Ban dùng sức bóp mạnh, vết thương lại nứt ra, máu tươi đang trào ra.

Với tâm lý thử một lần, Ngũ Ban vẩy máu trên tay mình vào đám Thi Biệt.

Thi Biệt là loài côn trùng ăn thịt, sống trong cổ mộ âm u, ăn nội tạng của xác chết.

Nhưng nếu trong trạng thái đói khát, chúng cũng sẽ ăn thịt người.

Từng có người bị đám Thi Biệt tấn công, trong chớp mắt cả thân người chỉ còn lại một bộ xương.

Khi máu tươi của Ngũ Ban trào ra, đám Thi Biệt trở nên cực kỳ hỗn loạn, dường như những con quỷ đói đầu thai vậy.

Nhưng khi máu tươi này vẩy vào đám Thi Biệt, chúng lập tức cảm thấy một tia khủng bố.

Đám Thi Biệt vốn cực kỳ hỗn loạn lại đột nhiên trở nên hoảng sợ, đang chạy tán loạn khắp nơi.

“A!” … Đột nhiên, một trận tiếng quỷ gào thét từ bốn phương tám

hướng truyền đến, chỉ thấy sau khi máu của Ngũ Ban văng ra ngoài.

Vô số Thi Biệt dường như gặp phải khắc tinh, đang liều mạng chạy về phía cái lỗ phía trên.

Nhìn toàn bộ mật thất dày đặc Thi Biệt đột nhiên rút lui, Ngũ Ban trong lòng mừng rỡ.

Tiếng xì xào không ngừng xa dần, nguy hiểm cũng theo đó được hóa giải.

"Ha ha… Hệ thống sản xuất ra chắc chắn là hàng cao cấp mà, Bạch Hổ Huyết Mạch không chỉ có thể phá vỡ ảo cảnh mà lại còn có thể xua đuổi côn trùng!" Ngũ Ban trong lòng mừng rỡ nói.

Nhìn đám Thi Biệt tản đi như thủy triều, Ngũ Tam Gia có chút ngớ người nói: "Rốt cuộc là chuyện gì vậy?" "Cháu không biết, có lẽ thịt cháu không thơm." Ngũ Ban nói.

Rất nhanh, toàn bộ Thi Biệt trong mộ thất đều rút lui, chỉ còn lại một cái quan tài.

"Hô!

Không phải đại nạn không chết tất có hậu phúc sao?" Ngũ Ban vui vẻ nói.

Ngũ Tam Gia sau khi thoát chết nói: "Tốt, tốt, đã tránh được một kiếp rồi." "Đi thôi, đi xem bảo vật vô giá của tôi." Ngũ Ban có chút nóng nảy muốn cạy bộ ngọc y đó xuống.

Phải biết rằng vất vả như vậy, nếu không có thứ gì mang về, thì lỗ lớn rồi.

Bên cạnh quan tài, tuy bị chấn động mạnh khi rơi từ trên xuống, nhưng người bên trong quan tài vẫn còn nguyên vẹn, ngọc y cũng không bị bung ra.

“Để cháu tiễn một đoạn.” Ngũ Ban nhìn người trong quan tài, trầm giọng nói.

Trước đó anh đã định giải quyết, nhưng lại bị đám Thi Biệt này cản trở, khiến anh không thể không dừng lại.

Khi Ngũ Ban rút con dao găm ra, trong mật thất rộng trăm mét vuông, hai người đều không phát hiện ra rằng trong một góc lại có một vũng nước đọng.

Thật sự là nước đọng, không giống thế giới kỳ diệu bên ngoài, trông như nước, nhưng lại có thể hoạt động tự do, có thể hô hấp tự do.

Sau khi đám Thi Biệt biến mất, trong vũng nước đọng nổi lên một trận bong bóng.

Đột nhiên từ trong bong bóng một búi tóc đen vọt ra, đang từ từ nổi lên khỏi mặt nước.

Cùng với bong bóng càng lúc càng nhiều, tóc đen dài càng lúc càng nhiều.

Điều càng khiến người ta sợ hãi là, những sợi tóc dài này như những con rắn dài, đang từ từ uốn lượn về phía hai người.

Không tiếng động, cộng thêm tóc đen ẩn mình trong bóng tối, hai người căn bản không hề hay biết.

Lúc này Ngũ Ban đã rút con dao găm ra, bất kể người trong quan tài là xác chết hay không.

Chỉ cần cắt đứt đầu người này thì mọi chuyện đều tốt đẹp.

Nhưng vì bị ngọc y bao phủ, Ngũ Ban đương nhiên không muốn làm hỏng ngọc y, chỉ có thể nhân khe hở của ngọc y mà một nhát dao kết thúc.

Nhưng khi Ngũ Ban chuẩn bị hành động, những sợi tóc đen đó cũng đã đến phía sau hai người.

Giống như rắn hổ mang dựng cao đầu lên, dường như đang chờ đợi thời cơ tốt nhất.

Ngũ Tam Gia phát hiện ra sự dị thường phía sau Ngũ Ban, Ngũ Ban cũng phát hiện ra những sợi tóc đen phía sau Ngũ Tam Gia.

Hai người đều im lặng, từ ánh mắt của nhau, cả hai đều biết tình cảnh của mình dường như không ổn lắm.

Ngũ Ban chưa từng thấy tình huống như vậy, Ngũ Tam Gia dường như đã biết, nhưng nhất thời cũng không nói ra.

Nhìn những sợi tóc dựng đứng phía sau lưng mỗi người như một con rắn đen, cảm thấy sống lưng lạnh toát, mồ hôi lạnh chảy ròng.

Vì hai người thường xuyên xuống đấu cùng nhau, giữa họ cũng có sự ăn ý ngầm, từ ánh mắt đối phương đều nhìn ra được sự dị thường.

Hai người cẩn thận sờ vào thắt lưng.

Sau khi hai người đồng thời khẽ gật đầu, liền đồng thời ra tay.

"Đoàng!" … Hai người đồng thời nổ súng, nhưng khi nổ súng đều nghiêng đầu sang một bên.

Chỉ sau khi đồng thời nổ súng, hai người đều biết dường như súng đạn không có tác dụng với thứ màu đen đó.

Không kịp nghĩ nhiều, hai người đồng thời cúi thấp người, lăn trên mặt đất về phía đối phương.

Nhưng khi lăn trên đất, mới phát hiện, toàn bộ mặt đất đã phủ đầy một lớp tóc đen dày đặc.

Những sợi tóc đen này căn bản có thể tự do hành động.

Nhưng lúc này không kịp nghĩ nhiều, hai người ăn ý tựa lưng vào nhau, thay phiên nhìn chằm chằm vào phía sau lưng đối phương.

"Chú Ba, nơi này cũng quá quỷ dị rồi chứ?

Chương 13

Những thứ này rốt cuộc là gì?" Ngũ Ban lần đầu tiên gặp phải tình huống như vậy, không nhịn được hỏi.

Ngũ Tam Gia cau chặt mày nói: "Không rõ, cẩn thận một chút." "Bây giờ phải làm sao?

Những sợi tóc đáng chết này đã bao phủ toàn bộ mật thất." Ngũ Ban nói.

Ngũ Tam Gia nhìn về phía cái quan tài, nói: "Có một chỗ chưa bị tóc chiếm đóng." "Lại phải ở cùng với người huynh đệ bên trong đó sao?" Ngũ Ban có chút không tình nguyện nói.

Ba lần năm lượt muốn lấy mạng người đó, nhưng mỗi lần đều xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Người bên trong đó lẽ nào thật sự là yêu quái ngàn năm, có thể điều động tất cả mọi thứ ở đây sao?

"Chú Ba, chú không thấy người trong quan tài có chút tà môn sao?" Ngũ Ban nói.

Ngũ Tam Gia gật đầu nói: "Dùng người nằm trong đó mấy ngàn năm mà không chết để nói thì đúng là quỷ rồi, mỗi lần chúng ta muốn kết thúc sinh mệnh chú ấy đều gây ra không ít động tĩnh." "Nếu thật sự giải quyết được người bên trong, những thứ này có biến mất không?" Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tam Gia nhìn những sợi tóc đen đang uốn lượn xung quanh, dường như đã bao vây hai người, nghiến răng nói: "Giải quyết một cửa này trước đã!" Lời nói chưa dứt, chỉ thấy vô tận tóc đen tràn về phía hai người.

Không biết những sợi tóc dài này rốt cuộc là gì, chỉ có thể không ngừng vung vẩy con dao găm trong tay, chém đứt vô số tóc đen.

Nhưng dù đã chém đứt tóc đen, số lượng của chúng thật sự quá nhiều.

Chém đứt nhiều tóc đen như vậy căn bản vô ích.

Vì tóc đen thật sự quá nhiều, Ngũ Tam Gia đã sớm bị tóc đen quấn chặt tay chân.

Chú ấy cố sức giãy giụa, nhưng tóc đen càng giãy giụa lại càng quấn chặt.

Rất nhanh, bàn tay cầm dao găm của chú ấy vì bị tóc đen quấn quá chặt, con dao găm rơi xuống trong đám tóc đen.

Một bên khác Ngũ Ban cũng đang khổ sở giãy giụa, tuy sức mạnh của anh lớn, thân thủ bất phàm, nhưng những sợi tóc đen này thật sự quá nhiều.

"Ô ô!" Đang lúc Ngũ Ban khổ sở giãy giụa, thì thấy Ngũ Tam Gia đã bị tóc đen nhấn chìm.

Vô số tóc đen đang chui vào miệng chú ấy, đừng nói là ghê tởm đến mức nào nữa.

"Chú Ba!" Ngũ Ban thấy vậy vô cùng lo lắng.

Có lẽ vì bị tóc đen làm tắc miệng, khiến Ngũ Tam Gia căn bản không thể hô hấp, cả khuôn mặt chú ấy biến thành màu xanh tím.

Tóc đen siết quá chặt, khiến da thịt chú ấy bị quấn đến mức tím tái.

Ngũ Ban một trận cuồng nộ, tuy trước đó chú Ba từng muốn giết anh, nhưng anh biết chú Ba bị ảo cảnh quấy nhiễu.

Tuy anh đến từ một thế giới khác, nhưng chủ nhân ban đầu của cơ

thể này tuyệt đối trung thành với Ngũ gia.

Quan trọng nhất là, Ngũ Tam Gia vô tư, luôn coi anh như con trai.

Giống như đang giết cha trước mặt mình, Ngũ Ban làm sao có thể chịu đựng được.

"A!" Một trận tiếng gầm thét vang lên, chỉ thấy khí chất của Ngũ Ban cả người thay đổi lớn.

Có lẽ vì quá lo lắng, Ngũ Ban không kịp nghĩ nhiều, toàn thân Bạch Hổ Huyết Mạch đang không ngừng sôi trào.

Vào lúc này Ngũ Ban không biết rằng toàn bộ bầu trời Sào Hồ đã không còn bình yên nữa.

Trên hư không mây đen cuồn cuộn, vô tận sấm sét đang không ngừng đánh xuống mặt hồ.

Đại Khuê đang nhìn gì đó, lúc này cũng bị sự biến hóa đột ngột của thời tiết làm cho giật mình.

"Ầm ầm!" … Chỉ thấy từng tia thiên lôi như những con rồng khổng lồ, không ngừng chui xuống nước.

Toàn bộ nước Sào Hồ đang sôi sục, vô số xoáy nước ban đầu lúc này đã bị những tia thiên lôi đó hủy diệt hoàn toàn.

Cư dân ven hồ chưa từng gặp tình huống như vậy, từng người một từ trong cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Thiên lôi xé toạc hư không, chiếu sáng toàn bộ bầu trời Sào Hồ.

Xa xôi ở một nơi không biết cách bao xa, một người đàn ông khỏa thân.

Khuôn mặt anh ta bình tĩnh vô cùng, dường như mọi chuyện trên thế giới đều không liên quan đến anh ta, hai mắt nhìn hư không dường như có điều gì đó cảm nhận được.

Chỉ thấy trên da thịt anh ta đột nhiên hiện lên từng hình xăm, vô cùng quỷ dị, nếu có người ở bên cạnh anh ta nhất định sẽ kinh ngạc.

Hình xăm hiện lên trên người người đàn ông, lại là một con Kỳ Lân rực lửa giẫm trên gió!

"Là mày đánh thức tao sao?

Tuy tao không biết mày là ai, nhưng tao nhất định sẽ tìm ra mày!" Người đàn ông lẩm bẩm.

Giọng nói bình tĩnh, bình tĩnh đến mức khiến người ta cảm thấy không có bất kỳ cảm xúc nào.

Giống như một sát thủ lạnh lùng.

Ở một ngôi nhà cổ ở Trường Sa, một ông lão trông đã hơn chín mươi tuổi, nhưng cơ thể vẫn còn khỏe mạnh.

Ông ấy đang mân mê cái tẩu thuốc trong tay, thắt lưng có một cái túi nhỏ.

Ở phía thắt lưng bên kia lại có một thứ giống như một sợi xích khóa đang được nhét vào thắt lưng ông ấy.

Nếu có người trong giang hồ ở đó, nhất định sẽ chạy xa tám dặm.

Vì người này chính là Trần Bì Tứ Gia lừng lẫy trong Cửu Môn, được gọi là Tứ Gia!

Nhưng lại có một người không sợ chết, đang ngồi đối diện ông ấy, đang ăn một bát mì, hoàn toàn không để ý đến Trần Tứ Gia trước mặt.

Điều kỳ lạ là người này ở trong phòng cũng đeo một cặp kính râm.

Trên mặt luôn mang theo một nụ cười, khi ăn mì cũng mỉm cười.

"Anh Hắc Hạt Tử, ăn bát mì cũng cười không ngừng vậy sao?"

Trần Tứ Gia hỏi.

Người được gọi là Hắc Hạt Tử không để ý đến Trần Tứ Gia vẫn đang ăn mì, nhưng vừa nuốt xong một ngụm mì.

Hắc Hạt Tử đột nhiên ngẩng đầu lên, nụ cười trên mặt lập tức đông cứng.

Thấy biểu cảm đó của người này, Trần Tứ Gia biết có chuyện gì đó đã xảy ra.

"Tiểu Ca tỉnh rồi!" Hắc Hạt Tử nói.

Trần Tứ Gia mạnh mẽ hít một hơi thuốc lào, nói: "Thời hạn mười năm sắp đến rồi phải không?

Không biết Tiểu Ca thế nào rồi?" Hắc Hạt Tử xoay người cởi áo, chỉ thấy trên lưng anh ta lại có một hình xăm con rùa.

"Trên thế giới này ngoài hình xăm Kỳ Lân của Trương gia, hình xăm Phượng Hoàng của Uông gia, tôi không biết có ai có thể khiến hình xăm Huyền Vũ của tôi có phản ứng như vậy." Hắc Hạt Tử nói.

Trần Tứ Gia khinh thường nói: "Xì!

Lại khoe khoang huyết mạch thần thú." "Tôi nên xuất phát rồi, với sức mạnh hiện tại e rằng không thể lấy lại Hắc Kim Cổ Đao." Hắc Hạt Tử nói.

Trần Tứ Gia có chút ghét bỏ nói: "Lại muốn đi đến cái nơi đáng chết đó sao?" Mặc dù ghét bỏ, nhưng Trần Tứ Gia vẫn đứng dậy, đi vào một căn phòng nhỏ dọn dẹp một số đồ đạc.

Chương 14

Tất cả những gì xảy ra ở thế giới bên ngoài, Ngũ Ban đều không hề hay biết.

Lúc này anh đang bị một loại ánh sáng kỳ dị bao trùm.

Cùng lúc ánh sáng xuất hiện, vô số sợi tóc đen dường như vô cùng kiêng kỵ, lại chủ động tránh né, vây quanh mà không dám tiến tới.

Những sợi tóc đen vốn đang quấn quanh Ngũ Tam Gia lúc này cũng đã rút lui.

Nhưng vì bị ngạt thở một thời gian, khiến Ngũ Tam Gia chưa kịp lấy lại hơi đã ngất đi trên mặt đất.

Ngũ Ban cảm thấy toàn thân tràn đầy một loại sức mạnh thần kỳ, toàn thân đột nhiên bùng phát ra một luồng ám kình.

"Rầm!" … Chỉ thấy quần áo của anh đã bị luồng ám kình đó chấn nát.

Trên người anh cũng đang hiện lên từng đường vân.

Cùng với những đường vân không ngừng hiện lên, chỉ thấy những đường vân này kỳ lạ, giống như một trận cuồng phong vậy.

Một con Bạch Hổ đang đứng giữa gió, gầm thét lên trời.

Điều khiến Ngũ Ban kỳ lạ là, sau khi hình xăm Bạch Hổ xuất hiện, nó không ổn định mà từ từ di chuyển theo cánh tay phải của anh.

Cuối cùng hình xăm Bạch Hổ in chặt vào cánh tay phải của anh.

"… Đây là sức mạnh của Bạch Hổ phụ thể sao?" Cùng với Bạch Hổ di chuyển về cánh tay phải, Ngũ Ban rõ ràng cảm thấy sức mạnh đó càng lúc càng mạnh.

Dường như toàn bộ sức mạnh của cơ thể hoàn toàn không thuộc về anh, nhưng lại có thể tùy ý điều động.

Ngũ Ban biết "tả Thanh Long hữu Bạch Hổ", Bạch Hổ trở về đúng vị trí ở cánh tay phải.

Sau khi Bạch Hổ trở về đúng vị trí, ánh sáng kỳ lạ trên người anh cuối cùng cũng biến mất.

Toàn bộ người anh, ngoài hình xăm ở cánh tay phải ra, không có dị tượng nào khác xuất hiện.

Trên bầu trời Sào Hồ, những tia sấm sét cũng đã tản đi, bầu trời trở lại trong xanh.

"Đinh đinh…" "Ký chủ Bạch Hổ Huyết Mạch lần đầu tiên phát huy toàn lực, Bạch Hổ phụ thể thành công!" "Nhận được kỹ năng đặc biệt của Bạch Hổ: Hổ Phệ, Mãnh Hổ Hạ Sơn, Bách Hổ Khiếu Sơn Lâm, Bách Hổ Thần Lực, Bách Hổ Tàn Ảnh!" "Hổ Phệ: Có thể nuốt chửng quỷ vật suy yếu, cường hóa sát khí bản thân, tăng cường kỹ năng của Bạch Hổ." "Bách Hổ Chi Trảo: Dùng vuốt hổ xé nát mọi thứ, sát khí càng mạnh sức mạnh càng mạnh." "Bách Hổ Khiếu Sơn Lâm: Kỹ năng sóng âm, sát thương diện rộng, sát khí càng mạnh sức mạnh càng mạnh." "Bách Hổ Thần Lực: Dùng sát khí bản thân chuyển hóa thành sức mạnh bản thân." "Bách Hổ Tàn Ảnh: Dùng sát khí bản thân chuyển hóa thành tốc độ của Bạch Hổ, sát khí càng mạnh, tốc độ càng nhanh." "Hệ thống lần nữa nhắc nhở ký chủ: Bạch Hổ là thần thú phương Tây, ngũ hành thuộc Kim chủ sát phạt, máu của Bạch Hổ có thể trừ tà!" Một luồng thông tin huyền ảo đang không ngừng in vào não Ngũ Ban.

Cùng với âm thanh của hệ thống truyền đến, Ngũ Ban ngây người, lần trước khi hệ thống kích hoạt, vì ở dưới nước nên anh cũng không nghe rõ lắm.

Khiến anh không rõ năng lực của Bạch Hổ, chỉ lờ mờ nhớ được một ít, hệ thống dường như ghét bỏ vậy.

"Được rồi!

Để tôi thử xem năng lực của Bạch Hổ Huyết Mạch rốt cuộc mạnh đến mức nào?" Ngũ Ban có chút ngượng ngùng tự lẩm bẩm.

Tất cả đều xảy ra trong nháy mắt, vì sau khi ánh sáng thần dị đó biến mất, những sợi tóc đen lại bắt đầu rục rịch.

"Gầm!" … Chỉ thấy Ngũ Ban mở miệng gào lên, ngẩng đầu lên, giống như một con hổ già, một trận tiếng gầm thét vang lên.

Tiếng hổ gầm không ngừng vang vọng trong mật thất, chỉ thấy những sợi tóc đen bị tiếng gào thét vô hình đó, chấn động đến mức xì xào.

"Xì xì!" … Chỉ thấy vô tận tóc đen đang không ngừng rút lui, Ngũ Ban nhìn về phía đó chính là trong góc.

Cuối cùng tất cả tóc đen đều rút lui, một tiếng gầm lại có thể chấn lui những sợi tóc đen đó, khiến Ngũ Ban khá hài lòng.

Dù sao trước đó anh vẫn luôn không có cách nào để đẩy lùi những sợi tóc đen này.

Tiếng gào thét kịch liệt cũng đánh thức Ngũ Tam Gia.

"Hô hô…" Ngũ Tam Gia không ngừng thở dốc, sắc mặt vẫn còn tái nhợt, có thể thấy trước đó những sợi tóc đen đó suýt chút nữa đã lấy mạng chú ấy.

Không quan tâm đến những sợi tóc đen đó, Ngũ Ban vội vàng đến bên cạnh Ngũ Tam Gia, hỏi: "Chú Ba, chú không sao chứ?" "Những… những thứ đó đâu rồi?

Khụ khụ…" Ngũ Tam Gia dường như chưa hoàn hồn hỏi.

Ngũ Ban dùng đèn pin chiếu về phía đó nói: “Rút lui về đó rồi.” “Ồ, rút lui sao?

Vừa rồi tôi hình như nghe thấy tiếng thú dữ gào thét?” Ngũ Tam Gia hỏi.

Ngũ Ban trả lời: “Vâng, cháu gầm một tiếng thì chúng rút lui rồi.” Ngũ Tam Gia ngây người, những thứ đó lẽ nào sợ tiếng gầm thét?

Đỡ Ngũ Tam Gia dậy, hai người cùng đi về phía góc.

Thấy trong góc có một vũng nước đọng, vô số bong bóng đang không ngừng nổi lên.

“Lẽ nào là thủy quỷ?” Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tam Gia lắc đầu nói: “Không biết, nhưng những sợi tóc đó tôi hình như có chút ấn tượng.” “Chú Ba đã thấy rồi sao?” Ngũ Ban kinh ngạc hỏi.

Ngũ Tam Gia trầm ngâm một lúc nói: “Không chắc chắn.” Đang lúc hai người nói chuyện, từ trong nước đột nhiên vọt ra một bóng hình duyên dáng.

Cùng với bóng hình đó xuất hiện, hai người rõ ràng cảm thấy một luồng hương thơm xộc thẳng vào mũi, Ngũ Ban sợ hương thơm có độc vội vàng nín thở.

Bóng hình duyên dáng đó từ trong nước nhảy ra, nhanh chóng lùi về phía cạnh quan tài.

Dưới ánh đèn pin, chỉ thấy bóng hình duyên dáng đó có một mái tóc đen dài xõa tung trên đầu.

Trên người không mặc quần áo, nhưng mái tóc dài đó cũng đã che phủ hoàn toàn những bộ phận nhạy cảm.

Điều khiến người ta kinh ngạc là, thân hình của người phụ nữ

thướt tha, tuy mái tóc dài che đi khuôn mặt, nhưng lại không che giấu được vẻ phong tình.

Nếu không phải trong hoàn cảnh như thế này, tuyệt đối là một sự dụ hoặc khiến đàn ông không thể kháng cự.

“Nơi này lại có thứ như vậy, không thể nào được chứ?

Lẽ nào nơi này cũng có liên quan đến nơi đó sao?” Ngũ Tam Gia nhìn người phụ nữ đó, cả người chú ấy dường như phát điên.

Không tự chủ lùi lại mấy bước, không ngừng lắc đầu, dường như không thể chấp nhận sự thật này.

“Chú Ba… Chú Ba sao vậy?” Ngũ Ban vội vàng hỏi.

Ngũ Tam Gia lắc đầu, không trả lời Ngũ Ban mà chỉ lặp đi lặp lại: “Không thể nào… tuyệt đối không thể nào!” Ngũ Ban cau chặt mày, không biết chú Ba rốt cuộc đã nhìn thấy gì.

Dường như thấy Ngũ Tam Gia không ổn, người phụ nữ đó đột nhiên di chuyển, toàn bộ tóc của cô ta lại phong trướng lên.

“Mẹ kiếp… đúng là những sợi tóc này do thứ đó tạo ra.” Ngũ Ban không nhịn được chửi thề.

Vô tận tóc đen đang điên cuồng vũ động trong hư không, như quần ma loạn vũ vậy.

“Thứ này gọi là Cấm Bà, nó sợ lửa.” Ngũ Tam Gia nói.

Ngũ Ban bất lực nói: “Chú Ba, lửa của cháu trước đó đã dùng hết rồi.” “Vậy thì khó rồi, Cấm Bà rất khó đối phó.” Ngũ Tam Gia trầm giọng nói.

Ngũ Ban lạnh lùng hừ một tiếng nói: “Khó đối phó sao?

Giết nó đi không phải là xong sao?” “Không được!

Muốn giết Cấm Bà chỉ có thể chặt đầu nó, nhưng một khi chặt đầu nó, sẽ có vô số thi độc tràn ra.” Ngũ Tam Gia nói.

Ngũ Ban trong lòng giật mình, Cấm Bà lại khó đối phó đến vậy sao?

Chương 15

Anh cũng không biết Bạch Hổ Huyết Mạch có thể trừ độc hay không, nhưng hệ thống chỉ nói có thể trừ tà, lại không nói có thể trừ độc, vì vậy anh cũng không dám mạo hiểm.

Đang lúc Ngũ Ban còn đang do dự, tiếng của hệ thống lại lần nữa truyền đến.

"Đinh đinh!

Nhiệm vụ kích hoạt." "Nhiệm vụ di tích dưới biển kích hoạt: Giết Cấm Bà, và hủy diệt cổ thi, tìm một cán kiếm, hai người phải an toàn trở về Hàng Châu!" "Giết Cấm Bà có thể nhận được: Kỹ xảo địa lý của chi Tá Lĩnh trong Đạo Mộ Tứ Đại Môn Phái." "Hủy diệt cổ thi có thể nhận được: Bí pháp tăng cường huyết mạch." "Tìm cán cổ kiếm: Có thể dựa vào cán kiếm tìm được để khôi phục cổ kiếm hoàn chỉnh." "Nhiệm vụ lần này phải hoàn thành toàn bộ mới có thể nhận thưởng, một hạng thất bại thì toàn bộ thất bại!" … Nghe hệ thống lại cho nhiều phần thưởng như vậy, Ngũ Ban làm gì còn bận tâm đến việc chặt đầu Cấm Bà có bị trúng độc hay không nữa.

"Chú Ba, bây giờ không phải là chuyện cháu có bị trúng độc hay không, cháu đang ở trong mật thất, nếu không giải quyết Cấm Bà, cháu cũng sẽ chết." Ngũ Ban nói với chú Ba.

Ngũ Tam Gia tự nhiên hiểu đạo lý này, nhưng chú ấy biết, một khi trúng thi độc, có thể sẽ biến thành một xác sống như Cấm Bà.

"Ngao… ô!" … Nhưng con Cấm Bà đó sẽ không cho hai người quá nhiều thời gian suy nghĩ, một trận tiếng hú như sói truyền đến.

Nhưng tiếng hú này lại vô cùng âm u đáng sợ, căn bản là tiếng quỷ gào.

Âm thanh hổn hển, lúc cao lúc thấp, mang theo một tia bi thương, nếu nghe kỹ lại có vẻ ủy mị.

Chỉ riêng tiếng quỷ gào này thôi, e rằng cũng đủ dọa chết những kẻ gan nhỏ.

Dường như là sự run rẩy của linh hồn, khiến hai người đều rùng mình, may mà cả hai đều là những người gan dạ.

Thường xuyên ra vào cổ mộ những âm thanh như vậy cũng không phải chưa từng nghe, nhưng ở đây nghe thấy lại có một tia sợ hãi.

"Két két!" … Không đợi hai người phản ứng, Cấm Bà đã di chuyển, thân hình nhanh nhẹn như quỷ mị lập tức lóe lên.

Lập tức biến mất trong đám tóc đen như quần ma loạn vũ.

Trong hư không truyền đến từng trận tiếng xì xào, như một bầy rắn độc đang rình mồi, đang cẩn thận tiến về phía hai người.

Có lẽ trước đó bị tiếng hổ gầm của Ngũ Ban dọa sợ, những sợi tóc đen này vẫn còn chút kiêng kỵ, nhưng sau khi không phát hiện ra điều gì bất thường, những sợi tóc đen đó cuối cùng cũng lại tràn đến.

"Vù vù!" … Vô tận tóc đen như thủy triều thực vật, bao trùm toàn bộ mật thất, căn bản không cho hai người bất kỳ chỗ trống nào.

"Đến đúng lúc lắm!" Ngũ Ban thấy vậy lạnh lùng hét lên.

Ngũ Tam Gia đang nghĩ cách tự vệ, thì thấy Ngũ Ban đã ra tay.

Hình xăm Bạch Hổ trên cánh tay anh tỏa ra một loại sắc thái kỳ dị, giống như một con hổ đang cháy.

Nhìn qua như Bạch Hổ muốn nhảy ra khỏi cánh tay anh vậy.

"Xoẹt!" … Chỉ thấy Ngũ Ban hai tay thành vuốt, nhìn những sợi tóc đen đang phong trướng, một vuốt trực tiếp vạch vào hư không.

Sau một trận tiếng xé gió, chỉ thấy phàm là những sợi tóc đen bị vuốt của Ngũ Ban chạm vào đều bị xé toạc ra.

Giống như một thanh lợi nhận sắc bén, hai vuốt không ngừng vung vẩy, vô tận tóc dài trong nháy mắt bị nghiền nát.

Toàn bộ mật thất tràn ngập vô số tóc đứt, khiến Ngũ Tam Gia hoàn toàn ngớ người.

Tuy Ngũ Ban ban đầu thân thủ không tệ, nhưng tuyệt đối không sắc bén đến mức này, khiến Ngũ Tam Gia trong lòng có chút nghi ngờ.

"Lạ thật, bây giờ Đại Ban dường như không giống trước nữa, vuốt hổ bén quá, phải biết đó là tóc của Cấm Bà mà." Ngũ Tam Gia trong lòng thầm thì.

Có lẽ Ngũ Ban đại phát thần uy, khiến toàn bộ tóc dài đang phong trướng đều bị chặn lại phía trước, ngược lại Ngũ Tam Gia được an toàn.

Nhìn Ngũ Ban không ngừng đẩy lùi những sợi tóc đen đó, Ngũ Tam Gia chìm vào hồi ức năm xưa.

Cái lăng mộ dưới biển đó, khi đó chú ấy cũng từng gặp Cấm Bà, tuy lúc đó rất nguy hiểm, nhưng vào thời điểm đó, trong đội của chú ấy có một người bí ẩn.

Người đó vác một thanh đao dài, nhưng hiếm khi sử dụng, mãi đến khi gặp Cấm Bà mới thấy thanh đao đó.

Cũng chính vì vậy, Ngũ Tam Gia mới phát hiện ra thân phận của người đó, tộc trưởng Trương gia: Trương Khởi Linh, cũng được gọi là Tiểu Ca.

Thanh đao đó chính là Hắc Kim Cổ Đao được chế tạo từ dược liệu độc quyền của Trương gia, vô cùng sắc bén nhưng cũng rất nặng.

Ít nhất khi còn trẻ, chú ấy có thể nhấc đao, nhưng để vận dụng tự nhiên thì căn bản không thể.

Khi đó cũng chính Tiểu Ca đã ra tay, chặn đứng Cấm Bà, chú ấy mới có thể thoát thân.

Không ngờ hôm nay lại lần nữa gặp Cấm Bà, nhưng lại là người của Ngũ gia, Ngũ Ban, đã chặn đứng những sợi tóc dài đó.

Nhưng sự khủng khiếp của Cấm Bà không chỉ có vậy, nếu Ngũ Ban chỉ có chút bản lĩnh đó, căn bản vô ích.

"Tìm cách ra ngoài!

Thứ này không thể giết được." Ngũ Tam Gia nhìn Ngũ Ban nói.

Chỉ là lối vào đã bị tóc dài nhấn chìm, muốn xông ra ngoài căn bản là tự tìm đường chết.

"Ngao… hô!" Khi Ngũ Ban cố sức chém đứt vô số tóc dài, tiếng quỷ gào thét lại lần nữa truyền đến.

Chỉ thấy phía sau Ngũ Ban, Cấm Bà không biết từ lúc nào lại xuất hiện, thân ảnh quỷ mị quay lưng về phía Ngũ Tam Gia.

Một đôi cánh tay như đã ngâm trong nước ngàn năm, trắng bệch sưng phù, nhưng lại mang theo một mùi hương kỳ dị.

Chỉ thấy Cấm Bà như ôm người tình, cả thân hình cô ta áp chặt vào lưng Ngũ Ban.

Ngũ Ban cả người rùng mình, cảm giác này khiến anh vô cùng kinh hãi, con Cấm Bà này xuất hiện phía sau anh từ lúc nào, căn bản anh không hề hay biết.

Nếu chỉ là tốc độ thuần túy, Ngũ Ban biết chắc chắn sẽ có cảm giác.

Nhưng con Cấm Bà này căn bản là xuất hiện từ hư không, khi

Cấm Bà áp sát, mùi hương đó lại có tác dụng mê hoặc.

Thậm chí khiến cả người anh mềm nhũn, dường như bà xã đang ôm vậy, căn bản không có bất kỳ tâm lý chống cự nào.

Quan trọng nhất là, khi Cấm Bà ôm anh, anh rõ ràng cảm thấy mình lại động tình.

"Mau rời đi!

Nếu không sẽ càng lún sâu!" Ngũ Tam Gia thấy vậy vội vàng hét lớn.

Khi Ngũ Tam Gia hét lớn, những sợi tóc đen đó lại hoàn toàn bao phủ Ngũ Ban.

Từng sợi tóc dài mềm mại nhẹ nhàng vuốt ve cơ thể Ngũ Ban, quần áo của anh lại bị những sợi tóc đen đó từ từ cởi ra.

"Mẹ kiếp!

Cấm Bà không phải mấy ngàn năm chưa gặp đàn ông đó chứ?" Ngũ Ban trong lòng gào thét, nhưng lại không thể dâng lên bất kỳ tâm lý phản kháng nào.

Anh đương nhiên biết rõ, nếu cứ tiếp tục như vậy, nhất định sẽ chết, nhưng xương cốt cả người anh dường như đã mềm nhũn, căn bản không thể hành động.

"Đồ đàn bà thối tha, tuy trông đẹp, nhưng lão tử không có hứng thú với cô." Ngũ Ban trong lòng một trận gào giận.

Rất nhanh, những sợi tóc dài như kén tằm, bao phủ hoàn toàn Ngũ Ban và Cấm Bà, mặt của Cấm Bà cũng áp chặt vào cổ Ngũ Ban.

"Rầm!" … Trong góc mật thất, Ngũ Tam Gia không ngừng nổ súng vào những sợi tóc đen đó, nhưng những sợi tóc đen đó căn bản không hề nhúc nhích.

“Lửa… lửa!” Ngũ Tam Gia sốt ruột.

Bất kể vì điều gì, Ngũ Ban tuyệt đối không thể chết, trong hoảng loạn, Ngũ Tam Gia run rẩy tay lấy ra một chiếc bật lửa.

Chương 16

Khi ngọn lửa bùng lên, những sợi tóc đen đó tuy sợ hãi, nhưng tóc đen quá nhiều, một chiếc bật lửa căn bản vô ích.

Ngũ Tam Gia sốt ruột, chú ấy biết rõ hậu quả một khi bị Cấm Bà giam cầm.

Bây giờ Ngũ Ban đã bị giam cầm một lúc rồi, còn sống hay không Ngũ Tam Gia căn bản không thể xác định.

Nhìn thấy toàn bộ tâm tư của Cấm Bà đều đặt lên người Ngũ Ban, Ngũ Tam Gia sắc mặt bi thương.

"Đại Ban!" Ngũ Tam Gia đau khổ nói.

Sau khi thở dài, Ngũ Tam Gia lợi dụng lúc Cấm Bà không chú ý, đang suy nghĩ làm sao để thoát ra ngoài.

Lối thoát duy nhất trong đó chính là lối vào, nhưng mặt đất của mật thất này cách đó ít nhất cũng năm sáu mét, muốn nhảy lên căn bản không thể.

Quan trọng nhất là, lần này chú ấy chỉ mang theo dây thừng thông thường, không mang theo loại dây thừng cơ quan như vuốt hổ bay.

Một khắc đó, Ngũ Tam Gia không hề nghĩ đến việc làm sao để cứu Ngũ Ban.

Vì chú ấy biết rõ, căn bản không có năng lực đó để cứu.

Hiện thực luôn tàn nhẫn như vậy, những năm tháng ở giang hồ, chú ấy và Ngũ Ban vì gặp nguy hiểm mà đã bỏ rơi không biết bao nhiêu huynh đệ.

Nhưng khi một ngày nào đó, chuyện như vậy thật sự xảy ra với

bản thân, luôn khiến người ta khó lòng chịu đựng, dù chú Ba đã là một lão giang hồ rồi.

Ngũ Ban không biết Ngũ Tam Gia suýt nữa đã từ bỏ, lúc này cả người anh mềm nhũn trong lòng Cấm Bà.

Mặc cho những sợi tóc dài mềm mại của Cấm Bà tùy ý vuốt ve trên người anh, tư duy lại thống khổ dị thường.

Anh muốn làm gì đó, nhưng cơ thể căn bản không nghe theo sự sai khiến.

Kết hợp ký ức của tiền thân và ký ức trong đầu, đây là cảm giác vô lực nhất từ trước đến nay.

Dường như vận mệnh của anh nằm trong tay người khác, căn bản không thuộc về tính mạng của mình, Ngũ Ban ghét cảm giác đó.

"Mẹ nó, lão tử không thể cử động không thể nói được sao?" Ngũ Ban trong đầu lóe lên một tia sáng.

Ngũ Ban không còn do dự, Bạch Hổ Chi Lực toàn lực thúc đẩy.

"Gầm!" … Ngũ Ban hiện tại không biết sát khí là gì, nhưng không ngăn cản anh thi triển.

Trước đó để đẩy lùi những sợi tóc dài đó, anh từng phát ra một tiếng hổ gầm, nhưng chỉ đẩy lùi được những sợi tóc trắng mà thôi.

Bây giờ con Cấm Bà này lại áp sát như vậy, anh không tin, Cấm Bà có thể chịu đựng được.

Cùng với một tiếng hổ gầm, chỉ thấy trên cánh tay Ngũ Ban, hình xăm Bạch Hổ đó, lại lần nữa tỏa ra một loại ánh sáng thần dị.

Trong vô hình Ngũ Ban cảm thấy dường như một loại sức mạnh nào đó tiềm ẩn trong cơ thể anh đang vận chuyển nhanh chóng.

Tiếng gào thét chấn động tai, tiếng gầm thét khí thế như hồng, từ

miệng Ngũ Ban truyền ra.

Giống như thần thú Bạch Hổ thượng cổ giáng lâm, một luồng khí thế hùng vĩ lập tức từ trên người anh bùng phát ra.

Tiếng gầm không ngừng vang vọng, chỉ thấy dường như sóng âm như sóng khí tức thời phá vỡ vô số sợi tóc dài.

"Ngao… hô!" … Cùng với sự khuếch tán của sóng âm vô hình, Ngũ Ban nghe rõ bên tai mình truyền đến một trận tiếng quỷ gào thê thảm.

"Ầm!" "Ầm!" … Từng trận tiếng nổ trầm đục theo đó truyền đến, những sợi tóc dài vốn đang phong trướng, những sợi tóc đen chiếm gần nửa hư không, trong nháy mắt bị một tiếng hổ gầm chấn nát.

Đôi cánh tay mềm mại của Cấm Bà cuối cùng cũng buông lỏng ra, cảm giác mềm nhũn đó lập tức biến mất.

Lúc này Ngũ Ban vô cùng cuồng nộ, thân mang Bạch Hổ Huyết Mạch lại bị bà nương này làm cho suýt chút nữa mất mạng.

Anh làm gì còn nhớ lời Ngũ Tam Gia nói trước đó, toàn bộ sức mạnh tập trung vào hai vuốt.

Anh muốn hoàn toàn nghiền nát con Cấm Bà này.

"Chết đi cho tôi!" Ngũ Ban hai tay thành vuốt, xoay người muốn đánh về phía Cấm Bà.

Nhưng khi quay đầu lại, thì thấy con Cấm Bà đó cả người đã không còn đầy đặn, hóa thành một bộ xác khô.

Trong hai mắt của cô ta, nhãn cầu không còn, nhưng lại chảy ra một hàng chất lỏng ghê tởm.

Chất lỏng chảy ra từ hai bên nhãn cầu không giống nhau, một bên là chất lỏng màu đỏ.

Bên còn lại chảy ra chất lỏng màu đen, mang theo một mùi vị cay nồng xộc thẳng vào mũi.

“Chết rồi sao?

Cũng quá không chịu đựng được tra tấn rồi.” Ngũ Ban lẩm bẩm.

Ngũ Tam Gia ngây người, vốn định lợi dụng chiều cao của quan tài, xem có thể nhảy ra ngoài hay không.

Nhưng lúc này chú ấy dường như đã hóa đá, ngây ngốc đứng đó, nhìn Ngũ Ban với kinh nghiệm của mình căn bản không nên có phản ứng như vậy.

Nhưng tất cả những gì trước mắt khiến chú ấy khó tin.

Phải biết rằng, Ngũ Ban luôn đi theo chú ấy, nếu Ngũ Ban có năng lực như vậy, không thể nào chú ấy không biết.

Thậm chí cả tiếng hổ gầm như trong mơ đó, khi trước đó bị Cấm Bà quấn chặt.

Cộng thêm tiếng hổ gầm vừa rồi, Ngũ Tam Gia làm gì mà không biết đó là tiếng hổ gầm do Ngũ Ban tạo ra.

Âm thanh hùng tráng thấu triệt, dường như lúc này anh là một con mãnh hổ vậy.

Điều khiến chú ấy kinh ngạc nhất là, con Cấm Bà đó lại bị một tiếng hổ gầm đó chấn chết.

Tóc đen vụn vỡ bay khắp trời như một trận mưa đen, phủ kín mặt đất.

Con Cấm Bà thất khiếu chảy máu, thân thể khô héo, rõ ràng đã biến thành một bộ xác khô.

Nhưng bây giờ Cấm Bà đang nằm gục trước mặt chú ấy, trong lòng chú ấy đã hiểu rõ, Ngũ Ban căn bản không phải người bình

thường.

Giống như những người kia mang trong mình một loại sức mạnh cường đại nào đó.

“Bây giờ nó là bạn hay thù?” Ngũ Tam Gia trong lòng bắt đầu suy nghĩ.

Nhìn thấy chú Ba dường như hóa đá, Ngũ Ban biết mình không thể giấu được nữa, nhưng cũng không bận tâm.

“Chú Ba, Cấm Bà cũng không lợi hại như chú nói đâu chứ?” Ngũ Ban nói.

Ngũ Tam Gia hoàn hồn nói: “… Cháu thật sự là Ngũ Ban sao?” Ngũ Ban trong lòng giật mình, lẽ nào Ngũ Tam Gia nhìn ra anh là người xuyên việt?

“Chú Ba, chú nói gì vậy?

Cháu không phải Ngũ Ban thì cháu là ai?” Ngũ Ban trả lời.

Ngũ Tam Gia im lặng, từ trên quan tài nhảy xuống.

“Từ khi nào cháu trở nên lợi hại như vậy?” “Cháu không phải vẫn luôn lợi hại sao?” Ngũ Ban thần sắc không đổi nói.

Ngũ Tam Gia lắc đầu nói: “Không giấu được tôi đâu, Cấm Bà không phải là thứ dễ đối phó, mức độ cường hãn của nó đến mức những người trong Cửu Môn gặp phải cũng chỉ có thể vòng đường mà đi thôi.” Ngũ Ban trầm ngâm rất lâu nói: “Cháu là Ngũ Ban, chỉ là gần đây đột nhiên cảm thấy sức mạnh của mình mạnh lên thôi.” Nghe Ngũ Ban nói xong, Ngũ Tam Gia im lặng, không biết nên làm thế nào, loại người này xuất hiện ở Ngũ gia cũng không biết là phúc hay họa.

Chương 17

"Chú Ba, chú đừng lo lắng, cháu có thể sống đến ngày hôm nay là nhờ Ngũ gia đã cho cháu, bất kể thế nào cháu tuyệt đối sẽ không để ai làm hại người Ngũ gia." Ngũ Ban biết Ngũ Tam Gia không yên tâm liền nói.

Ngũ Tam Gia không dây dưa vào vấn đề này nữa, ngược lại nhìn Cấm Bà nói: "Rốt cuộc làm sao cháu giết nó?

Lại không có thi độc khuếch tán." "Chú cũng nghe thấy rồi đó, cháu dùng sức mạnh sóng âm chấn chết nó." Ngũ Ban nói.

Ngũ Tam Gia gật đầu nói: "Hiểu rồi, trực tiếp chấn chết thứ bên trong cơ thể nó." "Thứ gì?" Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tam Gia lắc đầu nói: "Với năng lực của cháu, sau này cháu sẽ hiểu thôi." Nói xong lại nhìn về phía cái quan tài nói: "Lấy ngọc y đi thôi, để tránh đêm dài lắm mộng." "Được!

Đúng là bảo bối mà." Ngũ Ban cười nói.

Có thứ gì quan trọng hơn tiền sao?

Chỉ cần mang ngọc y ra ngoài, anh sẽ nhanh chóng trở thành đại phú hào.

Khi hai người đến bên cạnh quan tài đồng, họ phát hiện người bên trong hình như đã chết.

Ngũ Ban nói: "Hình như hết thở rồi." Ngũ Tam Gia nói: "Từ nơi cao như vậy rơi xuống, cộng thêm hai cái thang kia giày vò, chết cũng không có gì lạ." Ngũ Ban thở phào nhẹ nhõm: "Thật đỡ rắc rối." "Sau khi lấy được Kim Lũ Ngọc Y, tôi phải rời khỏi đây ngay lập tức." Ngũ Tam Gia nói.

Ngũ Ban gật đầu, dùng đèn pin thám hiểm chiếu lên Kim Lũ Ngọc Y, ánh sáng lấp lánh xuyên thấu rất đẹp mắt.

"Chú Ba, không có đường may, cũng chẳng có nút." Ngũ Ban loay hoay một hồi rồi nói.

Tất cả đường chỉ trên Kim Lũ Ngọc Y đều nối liền với nhau.

Ngũ Ban tìm rất lâu mà không thấy đầu chỉ, Kim Lũ Ngọc Y cứ như thể được tạo thành từ tự nhiên.

"Bế ra." Ngũ Tam Gia nói.

Ngũ Ban gật đầu, bế người được bọc trong Kim Lũ Ngọc Y ra khỏi quan tài đồng, đặt tựa vào cạnh quan tài.

Đường chỉ dùng cho Kim Lũ Ngọc Y là những sợi chỉ vàng được gia công đặc biệt, độ dẻo dai không tồi, dù bị rơi từ trên cao xuống và Ngũ Ban loay hoay một hồi cũng không đứt.

Lúc này, Ngũ Ban và Ngũ Tam Gia giữ thi thể thẳng lại, dùng đèn pin tìm kiếm ở phía lưng xem có chỗ nào để mở Kim Lũ Ngọc Y ra không.

Nhưng đúng như Ngũ Ban đã nói, Kim Lũ Ngọc Y căn bản không có đường mở, hai người tìm rất lâu mà không thấy.

"Lạ thật đấy?

Không có nút mà lại chế tác Kim Lũ Ngọc Y thế này à?

Chẳng lẽ Kim Lũ Ngọc Y này do thần tiên làm ra sao?" Ngũ Ban thắc mắc.

Ngũ Tam Gia cũng nhìn rất lâu rồi nói: "Đá ngọc do con người mài giũa thành, tuy tay nghề tinh xảo, nhưng khó tránh khỏi dấu vết nhân công, có những sợi chỉ vàng đó thì không thể nào không có đường may." "Nhưng tôi tìm khắp rồi, không có đầu chỉ, cũng không có nút,

làm sao mà cởi ra đây?" Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tam Gia nói: "Để thi thể nằm xuống đất." Ngũ Ban làm theo ý Ngũ Tam Gia, đặt thi thể nằm phẳng trên mặt đất, bây giờ chỉ còn phần từ thắt lưng trở xuống của thi thể là chưa kiểm tra.

Sau khi đặt thi thể nằm thẳng, quả nhiên ở phần thắt lưng thấy một đầu chỉ gần như không thể nhìn thấy.

"Tìm thấy rồi, chú Ba, đầu chỉ ở đây!" Ngũ Ban phấn khích nói.

Phải biết Kim Lũ Ngọc Y giá trị liên thành, nếu không thể cởi ra, chẳng lẽ lại mang cả thi thể đi sao?

Nếu vậy thì chắc cũng chẳng mấy ai dám mua một bộ Kim Lũ Ngọc Y như thế.

Nhìn Ngũ Ban sốt ruột muốn kéo đầu chỉ ra.

"Khoan đã!" Ngũ Tam Gia vội vàng ngăn lại.

Ngũ Ban hỏi: "Chú Ba?" "Không đúng… không đúng… hình như có ấn tượng về thứ này." Ngũ Tam Gia có vẻ sốt ruột nói.

Ngũ Ban ngẩn ra: "Chú Ba chẳng lẽ đã từng chạm vào Kim Lũ Ngọc Y?" "Không, hình như tôi đã từng thấy một ghi chép ở đâu đó." Ngũ Tam Gia nói.

Ngũ Ban không mấy bận tâm nói: "Chẳng phải là những nơi lão gia tử đã ghi lại sao?

Biết đâu là trong quyển sổ tay của lão nhân gia ấy." "Đúng… đúng, sổ tay của lão già!" Ngũ Tam Gia lớn tiếng nói.

Dường như kinh ngạc, ông đứng im: "Nhưng tôi chắc chắn, nơi lão gia tử nhắc đến thứ này không phải ở đây." "Sẽ không phải là ở một nơi khác cũng có một bộ Kim Lũ Ngọc Y chứ?" Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tam Gia lắc đầu: "Năm tháng có hơi lâu, tôi nhớ không rõ

lắm, nhưng tôi nhớ lão già nói thứ đó là vật đại hung." "Khá là hung rồi còn gì?

Vừa nãy cháu suýt nữa thì chết ở đây rồi." Ngũ Ban nói.

Ngũ Tam Gia cũng có chút khó xử, nếu thực sự có nguy hiểm, đã loay hoay lâu như vậy thì đáng lẽ phải xuất hiện hết rồi chứ.

"Có lẽ tôi quá nhạy cảm, chúng ta nhanh chóng hành động, mang Kim Lũ Ngọc Y đi." Ngũ Tam Gia nói.

Ngũ Ban lẩm bẩm: "Chẳng bằng cứ để nguyên đó, bây giờ tôi muốn ra ngoài lắm rồi." Tuy nói vậy, nhưng tay anh không hề nhàn rỗi, nhẹ nhàng kéo đầu chỉ.

Thiết kế của Kim Lũ Ngọc Y rất tinh xảo, Ngũ Ban khó mà tưởng tượng được trí tuệ của người xưa cao đến mức nào.

"Xoạt!

Xoạt!"...

Đầu chỉ vàng là một loại móc trượt, không phải là đường may mở từ bên trong, hoàn toàn không ảnh hưởng đến vẻ đẹp bên ngoài, trách sao hai người tìm mãi mà không thấy đường mở.

Tuy rằng một bộ Kim Lũ Ngọc Y có nút mở từ bên trong, nhưng theo Ngũ Ban kéo, bộ Kim Lũ Ngọc Y đã được mở ra.

"Thật là chuyện lạ, nút lại mở từ bên trong, chẳng lẽ người này chưa chết đã mặc Kim Lũ Ngọc Y?

Sau đó mới cài nút." Ngũ Ban sau khi cởi xong có chút kinh ngạc nói.

Ngũ Tam Gia đáp: "Không có gì lạ, thời Đại Minh không phải có một loại tập tục sao, khi sáu mươi tuổi dù chưa chết cũng sẽ bị đưa vào mộ, mỗi ngày sẽ phong một khối đá cho đến khi chết." Ngũ Ban

lần đầu nghe đến tập tục này, không ngờ sau này vì kiểu táng lễ này quá tàn nhẫn nên đã bị bãi bỏ.

Sau khi nút được cởi ra, Ngũ Tam Gia cẩn thận bóc Kim Lũ Ngọc Y ra khỏi người này.

Không ngờ khi bóc đến phần đầu, Ngũ Tam Gia bỗng nói: "Ôi, đầu người này lại có một khối sắt?" Ông cẩn thận giải thoát phần đầu thi thể ra khỏi Kim Lũ Ngọc Y.

Lúc này Ngũ Ban đang đối mặt với thi thể, cuối cùng cũng nhìn rõ đầu thi thể.

"Người này đội một chiếc mặt nạ đồng, thật kỳ lạ, chết rồi mà vẫn phải đội mặt nạ, chẳng lẽ người này xấu quá sao?" Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tam Gia khựng lại một chút, kéo Kim Lũ Ngọc Y xuống ngang thắt lưng, từ bên cạnh nhìn lên đầu người đó.

Thì thấy Ngũ Tam Gia dường như nhận ra người này, sợ đến không nhẹ, cả người ngã khuỵu xuống đất.

"Sao… sao có thể?

Hoàn toàn không thể nào, lại có ở nơi này?" Ngũ Tam Gia nói năng lộn xộn.

Ngũ Ban kinh hãi: "Chú Ba?

Chú nhận ra người này sao?" "Không đúng… không đúng… chẳng lẽ là thật sao?" Ngũ Tam Gia lại lẩm nhẩm.

Ngũ Ban nhíu mày: "Chú Ba… chú Ba, sao vậy?

Ai?" Cuối cùng Ngũ Tam Gia tỉnh hồn, nhìn người đàn ông đeo mặt nạ nói: "Mau… mau cởi Kim Lũ Ngọc Y ra, tôi phải rời đi ngay lập tức, nếu không tôi sẽ không đi được." Ngũ Ban ngẩn ra, cũng không biết Ngũ Tam Gia hôm nay rốt cuộc bị làm sao, cứ lúc kinh lúc

sợ.

"Được, cháu sẽ tháo Kim Lũ Ngọc Y ngay." Ngũ Ban tuy thắc mắc nhưng làm theo lời Ngũ Tam Gia, gỡ toàn bộ Kim Lũ Ngọc Y khỏi thi thể đó.

Chương 18

Tuy thi thể vẫn còn nguyên vẹn, nhưng Ngũ Ban cho rằng vì Ngũ Tam Gia nhận ra người này, nên cũng không cảm thấy quá ngạc nhiên.

Chỉ khi Ngũ Ban tháo Kim Lũ Ngọc Y ra, anh kinh hãi phát hiện người đàn ông đeo mặt nạ kia, vậy mà lại mở mắt.

Đôi mắt đỏ rực như dã thú, đang chăm chú nhìn chằm chằm anh.

Điều khiến anh sốc nhất là cơ thể người kia đang không ngừng chảy máu.

"Chết tiệt… thi biến!" Ngũ Tam Gia kinh hoàng nói.

Lúc này, thi thể vẫn đang chảy máu và co giật không ngừng, miệng phun ra khí đen.

"Thi biến?

Lão tử sẽ giải quyết nó." Ngũ Ban rút dao găm nhìn thi thể nói.

Nhưng khi Ngũ Ban định xông lên, thi thể đó lại đứng thẳng dậy, giống như cương thi trong phim của Cửu Thúc.

Đôi tay đỏ rực trực tiếp vỗ vào ngực Ngũ Ban, sức mạnh kinh người vậy mà lại đẩy bay cả người Ngũ Ban đi.

Ngũ Tam Gia thấy Ngũ Ban bị đẩy bay mấy mét, kinh hãi tột độ, không chút do dự rút súng lục ra.

"Bằng!"...

Ông ta liên tục bắn mấy phát, nhưng cái xác đeo mặt nạ đầy máu kia chỉ khựng lại vài lần, viên đạn hoàn toàn không có tác dụng với nó.

Bên kia Ngũ Ban trong lòng vô cùng kinh hãi, anh có được sức

mạnh của Bạch Hổ Huyết Mạch.

Nhưng lại bị cái xác quỷ dị đó trực tiếp đẩy bay, ngực truyền đến một trận đau nhói.

Sau khi ngã xuống đất, Ngũ Ban đang định dùng tay xoa bóp thì nghe thấy một tiếng "xì xì", điều khiến anh ngạc nhiên hơn là có kèm theo một mùi khét.

Anh vội vàng nhìn xuống ngực, da thịt vậy mà đã bị máu tươi ăn mòn.

"Độc mạnh quá!" Ngũ Ban kinh hãi nói.

Thấy Ngũ Tam Gia đang định liều mạng với cái xác đỏ máu kia, Ngũ Ban vội vàng nhắc nhở: "Chú Ba, máu của nó có độc, đừng chạm vào." Ban đầu Ngũ Tam Gia đã bắn mấy phát, thấy vô dụng với thi thể đó, ông rút móng lừa đen từ trong ba lô ra.

Đang định nhét vào miệng cái xác thì nghe Ngũ Ban nhắc nhở, nào dám cứng đối cứng với nó nữa.

Ông vội vàng lăn mình tránh khỏi cái xác, sau đó liên tục lùi mấy bước đến bên cạnh Ngũ Ban.

"Không sao chứ?" Ngũ Tam Gia hỏi.

Ngũ Ban lắc đầu: "Không sao, tên này sức mạnh lớn thật, không ngờ máu cũng lợi hại." Anh chỉ vào ngực, thì thấy trên đó có một dấu bàn tay rõ ràng, nhưng lúc này lại cháy đen một mảng.

Ngũ Ban hiểu rằng, Bạch Hổ Huyết Mạch lại cứu anh một mạng, nếu không thì vết thương không chỉ thế này, e rằng ngực đã bị máu tươi xuyên thủng rồi.

Vì cả hai đều xích lại gần nhau, cái xác kia cũng nhìn về phía hai người.

Lúc này họ mới thực sự nhìn rõ hình dạng của thứ đó.

Toàn thân nó được bao bọc bởi một lớp máu tươi, nhưng da thịt lại màu tím.

Khi nó giẫm lên những mảnh tóc vụn trên đất, những mảnh tóc đó bị máu độc ăn mòn, nhưng lại không để lại dấu chân.

Vì cái xác đỏ máu này đeo mặt nạ, nên mặt nạ của nó cũng bị bao phủ bởi một lớp máu tươi.

Điều kỳ lạ là lớp máu tươi này lại không chảy xuống đất, mà bám chặt trên bề mặt, như một lớp áo giáp.

Mười ngón tay mọc dài ra, sắc bén như những con dao găm, tỏa ra ánh sáng đỏ lạnh lẽo.

Hai chiếc răng nanh cũng dính đầy máu tươi, nhìn tổng thể đúng là một Huyết Nhân.

Ngũ Ban lần đầu tiên nhìn thấy một cái xác quỷ dị như vậy, còn Ngũ Tam Gia dường như biết được điều gì đó, trong mắt ông có một chút trầm tư, như đang hồi tưởng lại điều gì đó.

Đang hồi tưởng, Ngũ Tam Gia nhìn cái xác đang chậm rãi tiến về phía họ, nói: "Gầm lên một tiếng, nếu không tôi cũng sẽ chết mất, máu của thứ này độc như vậy, tôi lo thi độc trong cơ thể nó cũng không kém đâu." "Được!" Ngũ Ban hiểu Ngũ Tam Gia nói vậy chắc chắn không phải lời nói giật gân.

Không chần chừ, Ngũ Ban vận sức Bạch Hổ, gào lên một tiếng cuồng nộ.

"Gầm!"...

Tiếng hổ gầm lại vang ra từ miệng Ngũ Ban, sóng âm vô tận càn quét toàn bộ mật thất, bụi bẩn và tóc vụn trên mặt đất bị sóng âm thổi

bay.

Nhất thời, tất cả sức mạnh đổ dồn về phía Huyết Thi đỏ máu.

Sóng âm không ngừng vang vọng trong mật thất, lâu không tan, sóng âm va đập vào vách đồng kiên cố của mật thất.

“Bụp!”...

Từng trận va đập khiến âm thanh trong mật thất trở nên cực kỳ hỗn loạn.

Nhưng điều khiến hai người kinh ngạc là, trước đó một tiếng gầm có thể giết chết Cấm Bà, nhưng đối với cái Huyết Thi đỏ máu này dường như không có tác dụng lớn đến vậy.

Chỉ khiến cái Huyết Thi đỏ máu kia lùi lại mấy bước, Ngũ Ban trong lòng chợt chùn xuống, xem ra sức mạnh của Bạch Hổ Huyết Mạch cũng không phải vạn năng.

“Có chút tệ rồi.” Ngũ Ban trầm giọng nói.

Ngũ Tam Gia sắc mặt âm trầm: “Chẳng lẽ thật sự phải liều chết một phen?” “Chú Ba có biết thứ này là gì không?” Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tam Gia gật đầu: “Nếu tôi đoán không sai, hẳn là Huyết Thi được ghi chép trong sổ tay của lão già, tôi cũng từng nghe người trong Cửu Môn nhắc đến thứ này.” “Huyết Thi?

Làm sao để đối phó?” Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tam Gia lắc đầu: “Nghe nói máu Huyết Thi chứa kịch độc, một khi dính phải sẽ bị nhiễm trùng, trở thành Huyết Thi mới, sức mạnh vô cùng, da đồng xương sắt, muốn tiêu diệt chỉ có thể chặt đứt đầu của nó.” “Không phải da đồng xương sắt sao?

Chặt đầu nó?” Ngũ Ban bất lực nói.

Ngũ Tam Gia nói: “Làm sao tôi biết được?” Đang nói chuyện,

Huyết Thi từng bước lại tiến về phía hai người, may mắn là Huyết Thi này tuy mạnh mẽ, nhưng hành động lại chậm hơn Cấm Bà rất nhiều, gần như giống người bình thường.

Bóng dáng ma quái như Cấm Bà đã khiến Ngũ Ban phải chịu thiệt một lần, ngay cả khi sở hữu Bạch Hổ Tàn Ảnh anh cũng không thể bắt kịp hành tung của Cấm Bà.

Nếu cái Huyết Thi này cũng có tốc độ như Cấm Bà, cộng thêm sức mạnh của nó, e rằng anh cũng phải tránh xa ba bước.

"Chú Ba, không quản được nhiều thế nữa, cởi quần áo đưa cho cháu." Ngũ Ban thấy Huyết Thi càng ngày càng gần thì nói.

Ngũ Tam Gia tuy không biết Ngũ Ban rốt cuộc muốn làm gì, nhưng Ngũ Ban đã đề xuất thì chắc chắn có ý đồ của riêng mình.

"Lát nữa cháu sẽ đánh lạc hướng Huyết Thi, chú tranh thủ tìm cách thoát ra ngoài, xem mật thất này có cơ quan nào không." Ngũ Ban nói.

Ngũ Tam Gia gật đầu: "Cẩn thận, cố gắng đừng tiếp xúc với nó." Nói xong đưa quần áo cho Ngũ Ban, Ngũ Ban nhận lấy rồi xé đôi bộ quần áo của Ngũ Tam Gia.

Ngay cả khi sở hữu Bạch Hổ Huyết Mạch, anh cũng đã bị máu của Huyết Thi ăn mòn, không dám tay không tiếp xúc với cái Huyết Thi này.

Sau khi quấn quần áo quanh hai tay, Ngũ Ban nhìn Huyết Thi cười nham hiểm: "Nếu tiếng hổ gầm không đối phó được, vậy hôm nay để tôi xem Bách Hổ Thần Lực rốt cuộc mạnh đến mức nào." Lời vừa dứt chỉ thấy Bạch Hổ Chi Lực trong cơ thể anh trỗi dậy, một luồng năng lượng đặc biệt bùng cháy từ bên trong cơ thể, đang chuyển hóa thành một loại sức mạnh thần thánh.

Sức mạnh này quá mạnh, mạnh đến nỗi Ngũ Ban cảm thấy có chút không kiểm soát được.

“Bách Hổ Thần Lực sao?

So với Bạch Hổ Chi Lực vậy mà lại tăng vọt nhiều đến thế.” Ngũ Ban kinh ngạc thầm nghĩ.

Chương 19

Vì Bách Hổ Thần Lực xuất hiện, Ngũ Ban toàn thân gân xanh nổi lên, hình xăm Bạch Hổ trên cánh tay đang không ngừng lan rộng sang nửa thân bên phải.

"Đi!" Ngũ Ban trầm giọng nói.

Anh đấm một cú về phía Huyết Thi, sức mạnh của Bách Hổ Thần Lực rất lớn, mỗi khi Ngũ Ban bước một bước, đều phát ra tiếng chân "đông đông".

Nhìn Ngũ Ban xông tới, ánh mắt đỏ như máu của Huyết Thi, dường như trong mắt nó chỉ có sát lục, hai móng vuốt không ngừng vung vẩy, như muốn xé nát Ngũ Ban.

Những móng vuốt sắc bén xé rách không khí, ánh sáng đỏ lạnh lẽo khiến người ta sợ hãi.

Nhưng may mắn là tốc độ của Huyết Thi này chậm hơn rất nhiều.

Ngũ Ban không hề sợ hãi, với tốc độ hiện tại, việc tránh né đòn tấn công của Huyết Thi không hề khó.

"Bụp!"...

Chỉ thấy Ngũ Ban nhìn móng vuốt đỏ rực sắp chạm vào mình, anh hạ thấp người, đấm một cú thật mạnh vào bụng Huyết Thi.

Có lẽ sức mạnh quá lớn, một cú đấm ra, vậy mà phát ra tiếng "bụp" như trống, khiến Huyết Thi bị một quyền đánh bay đi.

"Rầm!"...

Huyết Thi nặng nề đập vào quan tài đồng, mới giảm bớt được không ít sức mạnh, nhưng cái quan tài đồng đó lại bị chấn bay ra xa.

Ngũ Tam Gia ban đầu đang định tìm cách thoát ra ngoài, thấy cảnh tượng đó trong lòng vô cùng kinh hãi, nhìn Ngũ Ban với vẻ mặt khác lạ.

"Gầm!"...

Có lẽ bị Ngũ Ban đấm bay, khiến Huyết Thi gầm lên một tiếng dữ dội, nhưng một cú đấm đó lại không gây ra quá nhiều tổn thương cho nó.

Chỉ để lại trên bụng một dấu quyền rõ ràng.

Trước đó khi bị Huyết Thi đánh bay, trong lòng anh ít nhiều có chút hoài nghi, sợ rằng sức mạnh không đủ để sánh ngang với Huyết Thi.

Nhưng Bách Hổ Thần Lực lại khiến anh mừng rỡ khôn xiết, vậy mà một cú đấm có thể đánh bay cái Huyết Thi đó, có thể thấy sức mạnh của Huyết Thi rốt cuộc lớn đến mức nào.

Trách sao Ngũ Tam Gia và người của Cửu Môn khi thấy Huyết Thi cũng chỉ có thể tránh xa ba bước.

Nhưng Ngũ Ban cũng không dám lơ là, vì lớp quần áo quấn trên tay anh, vậy mà đã bị ăn mòn một lớp, độc tính của Huyết Thi thật mãnh liệt.

"Đồ tốt, độc tính này đơn giản như axit sulfuric vậy." Ngũ Ban lẩm bẩm.

Bên kia Ngũ Tam Gia nhìn Ngũ Ban đại triển thần uy xong, trong lòng cũng không biết nghĩ gì, nhưng bây giờ phải nhanh chóng tìm đường ra ngoài.

Ông tìm khắp các ngóc ngách, nhưng không thấy bất kỳ lối thoát nào.

Muốn đi từ lối vào ra ngoài, ít nhất phải nhảy một khoảng cách năm sáu mét, đối với ông là điều không thể.

Nhưng khi Ngũ Tam Gia đến bên cạnh chiếc quan tài đồng bị đánh bay, ông phát hiện cái quan tài đồng đó đã bị lật úp trên đất.

Đáy quan tài đồng vừa vặn đối diện với Ngũ Tam Gia, chỉ thấy ở đáy quan tài dường như có chữ.

"Ôi…?" Ngũ Tam Gia kinh ngạc nói.

Ở đáy quan tài đồng dường như có chữ, những chữ này khác với những chữ không quen biết mà ông đã thấy trước đó trong di tích.

Rõ ràng là Giáp Cốt Văn, Ngũ Tam Gia đã lăn lộn trong nghề lâu như vậy, tự nhiên cũng nhận ra những Giáp Cốt Văn này.

Phía trên văn tự, có một khối kỳ lạ gắn ở đáy ván quan tài, nhìn trông như một cái tay cầm.

Những đường vân trên đó kỳ lạ, chỉ là Ngũ Tam Gia cũng không biết những đường vân này đại diện cho điều gì.

Tất cả suy nghĩ của ông đều bị những văn tự này thu hút.

"Lạ thật đấy, những chữ trong di tích kia còn cổ xưa hơn những văn tự này một chút." Ngũ Tam Gia lẩm bẩm.

Thấy Huyết Thi hoàn toàn bị Ngũ Ban cầm chân, Ngũ Tam Gia liền ngồi xổm bên cạnh quan tài, xem những ghi chép trên đó.

Càng xem trong lòng càng quỷ dị, vì trên đó ghi chép lại cuộc đời của Thiết Diện Sinh.

Điều quan trọng nhất là, cái Thiết Diện Sinh này vậy mà có đến bảy người, trong đó dường như còn liên quan đến một số bí mật phi thường.

Điều đó khiến Ngũ Tam Gia sau khi xem xong, sắc mặt đại biến

nói: “Phải nhanh chóng hủy diệt nó mới được.” Không chần chừ, Ngũ Tam Gia rút dao găm ra, liên tục cào loạn xạ trên quan tài đồng, hy vọng có thể hủy đi những văn tự này.

Nhưng cái quan tài này là quan tài đồng, chỉ dựa vào một con dao găm của Ngũ Tam Gia căn bản không thể phá hủy được.

Bên kia Ngũ Ban sau khi đấm bay Huyết Thi, Huyết Thi trở nên càng thêm cuồng loạn, tăng tốc độ lại vồ lấy Ngũ Ban.

Tuy không biết Huyết Thi này có giữ được linh trí hay không, nhưng Ngũ Ban phát hiện khi vận dụng Bách Hổ Thần Lực anh mạnh hơn Huyết Thi thì không còn để ý nữa.

Chỉ tiếc là trong tay không có lợi khí, nếu không chặt đầu nó cũng không phải là không thể.

“Không tin là đánh không chết được mày.” Ngũ Ban vứt bỏ lớp quần áo bị ăn mòn trên tay rồi lại tiếp tục đấm về phía Huyết Thi.

Tuy không có lợi khí, nhưng Ngũ Ban không hề lùi bước.

Bây giờ anh đã nắm rõ nội tình của Huyết Thi, xác định sức lực của nó tuy lớn, nhưng kém hơn Bách Hổ Thần Lực.

Chỉ thấy Ngũ Ban đột nhiên tăng tốc độ, dựa vào lớp quần áo bảo vệ trên tay, nhanh chóng tóm lấy cổ tay Huyết Thi.

Dùng sức kéo, lập tức đá một cú về phía Huyết Thi.

“Bụp!”...

Sức mạnh kinh người khiến Huyết Thi lại bị đánh bay, nhưng lại bị Ngũ Ban siết chặt cổ tay.

Dùng sức kéo ngăn không cho Huyết Thi bị đánh bay quá xa.

Cũng vì một cú đá này, nhưng lại khiến chiếc giày của Ngũ Ban vậy mà bị ăn mòn một lỗ.

“Đồ tốt thật!” Ngũ Ban thấy vậy không khỏi nói.

Anh biết không thể tiếp tục dây dưa với Huyết Thi này nữa, nếu không nhất định sẽ bị máu độc của Huyết Thi ăn mòn.

Tuy dựa vào Bạch Hổ Huyết Mạch, nhưng Bạch Hổ Huyết Mạch không phải vạn năng.

“Tiễn mày xuống Diêm Vương!” Ngũ Ban rút dao găm ra, nhân lúc Huyết Thi lại bị kéo giật, đột nhiên buông cổ tay Huyết Thi ra.

Huyết Thi bị lực kéo mạnh mẽ cuốn theo, lao thẳng vào lòng Ngũ Ban, Ngũ Ban nghiêng người sang một bên, thuận tay đâm một nhát dao găm vào cổ họng Huyết Thi.

Nếu là người bình thường thì đã bị một nhát dao găm cắt đứt cổ họng mà chết rồi, nhưng đối với Huyết Thi lại không có tác dụng gì.

“Rắc!” Vì lực mạnh, khiến dao găm của Ngũ Ban vậy mà bị gãy.

“Da đồng cứng thật!” Ngũ Ban kinh ngạc nói.

Thấy dao găm vô dụng, Ngũ Ban nắm chặt hai tay thành móng vuốt, Bách Hổ Thần Lực âm thầm vận hành.

Hình xăm Bạch Hổ trên người anh càng trở nên rõ nét, dường như bùng cháy một ngọn lửa âm u, khiến Bạch Hổ như bước nửa bước ra khỏi cơ thể Ngũ Ban.

“Ăn một vuốt!” Ngũ Ban hét lớn, chính là Bách Hổ Chi Trảo, đột nhiên một luồng sức mạnh thần dị trong cơ thể đang theo hai cánh tay Ngũ Ban lan truyền.

Chương 20

Điều kỳ lạ hơn là, hình xăm Bạch Hổ vậy mà cũng như thế, đang theo hai cánh tay nhanh chóng lan rộng ra.

“Bụp!” “Rắc!”...

Chỉ thấy một vuốt đơn giản như một lưỡi dao từ trên trời giáng xuống, sát phạt chi khí nhất thời tràn ngập toàn bộ mật thất.

Ngay cả Ngũ Tam Gia ở tận góc xa cũng cảm nhận được một luồng sát khí khiến người ta run sợ.

Sức mạnh của một vuốt cũng khiến Ngũ Ban đại kinh, trong lòng vô cùng kinh hãi.

Hệ thống từng giới thiệu, Bách Hổ Chi Trảo có thể hủy diệt mọi thứ quả nhiên không sai.

Dao găm không thể xuyên thủng cổ họng Huyết Thi, nhưng một vuốt lại dễ dàng vặn đứt đầu Huyết Thi.

Làm sao Ngũ Ban không kinh ngạc trước uy lực của Bách Hổ Chi Trảo.

“Xì xì!”...

Theo sau khi Huyết Thi bị Bách Hổ Chi Trảo vặn đứt, chỉ thấy ngoài đầu Huyết Thi ra, cơ thể nó lập tức hóa thành xác khô, y hệt tình trạng của Cấm Bà.

Nhanh chóng, chỉ thấy từ trong đầu Huyết Thi, một luồng khí xanh lục không ngừng bốc lên, đang lan ra khắp mật thất.

“Không tốt!

Thi độc.” Ngũ Ban kinh hãi hét lên.

Bên kia, Ngũ Tam Gia đang nghiên cứu quan tài nghe thấy, cả người sắc mặt đại biến, vội vàng bịt miệng mũi nín thở.

Khí xanh lục vô tận như suối phun không ngừng trào ra, tràn ngập toàn bộ mật thất.

Ngũ Ban vì ở gần, đã hít phải không ít thi độc.

Anh có thể cảm nhận rõ ràng, cơ thể mình vậy mà xuất hiện tình trạng cứng đơ.

Có thể thấy độc tính của loại thi độc này mạnh đến mức nào, khiến anh không khỏi lo lắng cho sự an nguy của Ngũ Tam Gia.

May mắn thay, sau khi hít phải độc khí, Bạch Hổ Huyết Mạch trong cơ thể anh lập tức tiêu diệt luồng độc khí đó, giúp anh nhanh chóng hồi phục.

Anh vội vàng đến bên cạnh Ngũ Tam Gia: "Chú Ba mau đi!" Đang kéo Ngũ Tam Gia đi, Ngũ Ban cũng thấy ở đáy quan tài có cái tay cầm kỳ lạ đó.

"Chẳng lẽ hệ thống muốn mình tìm chuôi kiếm?

Không ngờ lại giấu ở đáy quan tài.

Nếu không phải Huyết Thi đánh đổ quan tài, mình căn bản sẽ không tìm thấy." Ngũ Ban thầm nghĩ.

Không chút do dự, Ngũ Ban trực tiếp tóm lấy cái chuôi kiếm đó, trong lòng chợt giật mình, trọng lượng của chuôi kiếm này không hề nhẹ.

Ít nhất cũng phải ba bốn chục cân, có thể thấy chuôi kiếm ban đầu nặng đến mức nào.

"Đi!" Không kịp nghĩ nhiều, sau khi tóm lấy chuôi kiếm, anh trực tiếp kéo Ngũ Tam Gia định nhảy ra khỏi lối vào.

Ngay lúc này, phía trên lại truyền đến một trận tiếng động ồn ào.

Vậy mà có người đến đây, khiến Ngũ Tam Gia và Ngũ Ban đều cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Nơi này chẳng phải chỉ có những người trước đây sao?

Lại có người khác đến đây sao?

Đại Khuê đang canh gác ở phía trên, nếu có người vào, chẳng phải Đại Khuê gặp chuyện chẳng lành sao?

"Thủ lĩnh, có người, chắc là đồng bọn của những người đó." Đang nói chuyện, phía trên truyền đến giọng một người đàn ông.

"Tôi biết, nhanh lên một chút, tôi muốn nhanh chóng làm rõ bí mật của nơi này." Lúc này lại truyền đến giọng một người phụ nữ, nghe khẩu khí, người phụ nữ này tuổi tác không lớn.

Khi những người phía trên đi vào một cung điện bằng đồng, Ngũ Tam Gia lại chỉ vào cái hồ nước nơi Cấm Bà từng ẩn náu.

"Thủ lĩnh, nhìn những thi thể này, là người của tôi." Một người đàn ông kinh hô.

Người phụ nữ đáp: "Ông chủ từng nói, nơi này đã được biết đến cách đây mấy chục năm, lúc đó vì một số biến cố mà phải rút lui." Ngũ Ban và Ngũ Tam Gia nhíu chặt mày, một nhóm người mới vậy mà là đồng bọn với những thi thể phía trên kia.

Ông chủ mà họ nhắc đến, có thể là Cừu Đức Khảo.

Nhưng lúc này mật thất đầy thi độc, không thể tiếp tục ở lại đây.

Hai người đồng thời nhảy xuống nước, ngay lúc này, thi độc đã lan đến cung điện đồng phía trên.

"Ọe!" Một người đàn ông đang kiểm tra lối vào mật thất, đột nhiên miệng sùi bọt mép, cả người không ngừng run rẩy.

“Gầm!” Một tiếng gầm như dã thú truyền ra từ miệng người đó, đồng bạn của anh ta kinh hãi.

Những người này đều mặc vest, nhưng mỗi người đều đeo một tấm thẻ trên cổ, trên thẻ khắc mấy con số: 0567.

Không chỉ vậy, trên thắt lưng của họ cũng khắc mấy con số, y hệt những bộ xương kia.

Trang bị trong tay họ không tệ, mỗi người một khẩu súng trường tấn công M416.

Loại súng trường tấn công cực kỳ tiên tiến, hỏa lực dồi dào, độ chính xác cực cao.

Thông thường chỉ có quân đội hoặc các đội lính đánh thuê lớn mới có thể sử dụng, nhưng lại xuất hiện trong tay những người này, có thể thấy thế lực phía sau họ mạnh mẽ đến mức nào.

“Không tốt!

Thi độc, mau nổ súng.” Một người phụ nữ mặc quần áo bó sát vội vàng nói.

Nghe lời người phụ nữ, những người này không chút do dự trực tiếp nổ súng vào người đàn ông đó.

“Đột đột!” “Đột đột!”...

Người đàn ông lập tức bị bắn lùi liên tục, cuối cùng rơi xuống mật thất.

Nhìn khí độc màu xanh lục đang phun trào từ mật thất, người phụ nữ hét lớn: “Lùi lại!

Mau lùi lại.” Không kịp tìm kiếm bí mật bên trong, lúc này họ chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi cái nơi quỷ quái này.

Bên kia hai người vừa nhảy xuống nước, đã thấy người đàn ông

đó bị từng viên đạn bắn vào mật thất.

Điều khiến hai người kỳ lạ là, trong nước thấy khí độc màu xanh lục vậy mà không chìm xuống mặt nước.

“Nước chết, nước bốc hơi đã chặn thi độc lại, chúng ta tạm thời an toàn ở đây.” Ngũ Tam Gia lộ đầu ra sau đó hít thở mạnh không khí nói.

Ngũ Ban cũng nhô đầu lên: “Chúng ta ra ngoài sao?” “Đợi những người kia đi, chúng ta sẽ ra khỏi lối vào.” Ngũ Tam Gia nói.

Nhưng ngay lúc này, người rơi vào mật thất kia, lại chậm rãi đứng dậy, mặt mũi trở nên hung tợn vô cùng.

Máu đỏ tươi bao phủ toàn thân, răng nanh đang nhanh chóng sưng to.

“Gầm!”...

Lại một tiếng gầm cuồng nộ, một Huyết Thi mới đã được sinh ra ở đây.

Chương 21

"…Thi độc vậy mà đáng sợ đến vậy sao?" Ngũ Ban kinh ngạc nói.

Khi hai người nhô đầu lên, lại không biết từ trong đầu lâu bị Ngũ Ban vặn đứt, không biết từ lúc nào đã bò ra hai thứ.

Một loại côn trùng giống bọ cánh cứng, kích thước nhỏ, nhưng toàn thân đỏ rực, dường như đang tìm kiếm.

Đột nhiên nó nhìn về phía chỗ Ngũ Ban và Ngũ Tam Gia đang ở, hai cánh vỗ mạnh bay vào không trung, đang bay về phía hai người.

Một thứ khác lại là một con rắn đen, con rắn nhỏ chỉ to bằng chiếc đũa, đang chui vào trong đống tóc đen, cũng bay về phía hai người.

"Thi Biệt, mau đi!" Ngũ Tam Gia thấy con bọ cánh cứng màu đỏ đó, sắc mặt đại biến hét lên.

Khi hai người lặn xuống nước, con rắn đen kia cũng lặng lẽ chui xuống nước.

Ngũ Tam Gia cũng không bận tâm nước dẫn đến đâu, lúc này ông chỉ muốn nhanh chóng tránh xa cái Thi Biệt đỏ máu kia.

Sau khi gặp phải trước đó, ông biết Thi Biệt đỏ máu còn đáng sợ hơn Thi Biệt bình thường.

Thấy hai người lặn xuống nước, con Thi Biệt đỏ máu cũng lập tức lao xuống theo, đang nhanh chóng truy đuổi hai người.

Hồ nước nơi Cấm Bà ở rất sâu, những con đường nước nhân tạo được đào xung quanh.

Dường như được dùng đặc biệt để nuôi Cấm Bà, trong nước có không ít xương cốt lơ lửng.

Chắc là người bị Cấm Bà giết, những xương cốt này rất giòn, khi hai người bơi qua, chúng lập tức bị tan rã.

Nước lập tức trở nên đục ngầu, hai người liều mạng bơi về phía trước.

Cuối cùng đến cuối đường, họ thấy một lối đi, trong lối đi tỏa ra một luồng ánh sáng xanh lục u tối, chính là ánh sáng từ di tích.

Hai người mừng rỡ, vội vàng bơi về phía đó.

Khi hai người ra khỏi nước, họ đang ở trong một cái hồ nhỏ trong di tích.

Hòa vào làn nước bí ẩn trong di tích, đi qua bên cạnh cũng không thể phân biệt được sự tồn tại của cái hồ nhỏ này.

"Hô!"...

Hai người ra khỏi nước, liền nằm vật ra đất thỏa sức hít thở.

"Chú Ba… con trùng đó thật sự đáng sợ đến vậy sao?" Ngũ Ban thở hổn hển hỏi.

Ngũ Tam Gia cố gắng đứng dậy nói: "Về rồi nói sau." Ngay lúc này, lại thấy con rắn đen kia lặng lẽ bơi ra khỏi nước.

Và cắn một miếng vào chân Ngũ Tam Gia.

"Ối!" Ngay lập tức một cảm giác đau nhức truyền đến, khiến ông ta lập tức ngã xuống đất.

Ở mắt cá chân của ông, con rắn đen nhỏ kia vậy mà cắn chặt không buông.

Ở vết thương vậy mà đang bốc ra một luồng khí xanh lục, chân ông ta lại đang nhanh chóng bị thi hóa.

Theo sau khi con rắn đen nhỏ như chiếc đũa cắn vào mắt cá chân

Ngũ Tam Gia.

Cả hai người đều cảm thấy kinh ngạc, độc tính của con rắn đen nhỏ vậy mà lại mạnh đến mức này.

Nhìn chân Ngũ Tam Gia đang nhanh chóng bị thi hóa, bốc ra một mùi hôi thối kinh tởm, Ngũ Ban vội vàng bóp chặt đầu con rắn đen nhỏ.

Anh mới rút răng độc ra, điều khiến Ngũ Ban kinh ngạc là, trên đầu con rắn đen nhỏ dường như mọc lông.

Chẳng lẽ dính phải tóc của Cấm Bà đó sao?

Nhưng lúc này cũng không kịp nghĩ nhiều, anh dùng sức bóp mạnh, trực tiếp bóp nát đầu con rắn đen nhỏ đó.

"Chú Ba… chú Ba?

Chú sao rồi?" Ngũ Ban lo lắng hỏi.

Ngũ Tam Gia lúc này sắc mặt tái nhợt, trong hai mắt vậy mà cũng bắt đầu ánh lên một tia đỏ rực, cả người đang run rẩy.

Vì đau đớn mà gầm lên, có thể thấy trong miệng vậy mà đang mọc ra hai chiếc răng nanh.

Rõ ràng là biến thành hình dạng của một cái xác, mùi thi thối kinh tởm khiến người ta buồn nôn.

Ngũ Tam Gia không thể nói chuyện được nữa, trong cổ họng không ngừng truyền ra tiếng gầm gừ như dã thú.

"Chết tiệt, rốt cuộc là thứ gì, độc tính lợi hại đến vậy?

Vậy mà có thể khiến người ta biến thành xác chết." Ngũ Ban trong lòng vô cùng kinh hãi.

Anh vội vàng rút dao găm từ thắt lưng Ngũ Tam Gia ra, rạch nhẹ

vào ngón tay mình.

“Còn nước còn tát.” Ngũ Ban lẩm bẩm.

Anh biết Bạch Hổ Huyết Mạch có thể khu tà, nhưng không biết có thể giúp Ngũ Tam Gia xua đuổi chất độc kỳ lạ của con rắn đen nhỏ hay không.

Để đề phòng vạn nhất, Ngũ Ban nhỏ mấy giọt máu tươi vào miệng Ngũ Tam Gia.

Quả nhiên Ngũ Tam Gia lúc này cực kỳ khát máu, khi nhìn thấy máu tươi, hai mắt phát ra ánh mắt hung ác.

Nhưng khi máu tươi nhỏ vào miệng ông, lại thấy Ngũ Tam Gia cả người dường như cực kỳ ghét máu tươi.

Ông muốn nhổ máu tươi ra, nhưng bị Ngũ Ban bịt chặt miệng lại.

“Xì xì!”...

Chỉ nghe thấy trong miệng Ngũ Tam Gia truyền ra một tiếng động như bị ăn mòn, trên trán ông đang tỏa ra khí thi độc.

“Ưm… ưm…” Ngũ Tam Gia cố gắng giãy dụa.

Nhưng sắc mặt lại khôi phục lại vẻ bình thường, nhưng có chút tái nhợt.

“Tôi không sao.” Cuối cùng ông giãy dụa khỏi tay Ngũ Ban đang bịt miệng nói.

Ngũ Ban nghe thấy, thở phào nhẹ nhõm, nhưng tuy Ngũ Tam Gia đã khôi phục thần trí, nhưng chân ông vẫn bốc mùi hôi thối kinh khủng.

Bạch Hổ Huyết Mạch chỉ có thể trấn tà chứ không thể giải độc, khiến nó chỉ có thể áp chế thi độc trong cơ thể Ngũ Tam Gia.

“Chân chú Ba?” Ngũ Ban nhìn chân ông ta có chút đau lòng nói.

Ngũ Tam Gia lắc đầu: “Không sao, cùng lắm thì phế một chân.” “Chú Ba đừng nói lời nản lòng, cháu nhất định sẽ chữa khỏi chân cho chú.” Ngũ Ban nói.

Nhìn khung cảnh quen thuộc xung quanh, Ngũ Ban biết mình vẫn đang ở trong di tích.

Ánh sáng u tối từ trên đỉnh đầu xuyên qua một vùng di tích dưới nước, mọi thứ đều hiện ra âm u đáng sợ.

“Chú Ba, cháu phải tìm đường ra ngoài.” Ngũ Ban nói.

Ngay lúc này, con Thi Biệt màu đỏ kia cũng lao ra khỏi nước, đang bay lượn quanh hai người.

Ngũ Ban nhíu chặt mày, cầm dao găm của Ngũ Tam Gia vung lên, con Thi Biệt màu đỏ rất giòn, vậy mà bị Ngũ Ban chém thành hai đoạn.

Chương 22

"A!"...

Lại nghe thấy con Thi Biệt màu đỏ đó phát ra một tiếng kêu rít chói tai như quỷ, âm thanh xuyên thấu vang vọng khắp di tích.

"Xì xì xì!"...

Nhanh chóng, từ khắp các ngóc ngách của di tích, đột nhiên truyền đến từng trận tiếng bò lổm ngổm.

Rõ ràng là bầy Thi Biệt đã gặp trước đó, Thi Biệt màu đỏ vậy mà có thể triệu tập những bầy Thi Biệt này, khiến hai người kinh hãi.

"Chết tiệt, bầy Thi Biệt lại hoành hành, chúng ta phải nhanh chóng rời đi." Ngũ Ban nói.

Tuy rằng máu của anh cũng có thể đẩy lùi những Thi Biệt đó, tiếng hổ gầm cũng có thể chấn chết những Thi Biệt đó.

Nhưng bây giờ chân Ngũ Tam Gia về cơ bản đã phế, nếu lại xảy ra bất trắc, e rằng tính mạng của anh cũng sẽ phải bỏ lại đây.

"Chú Ba, cháu cõng chú đi." Ngũ Ban cũng không kịp nghĩ nhiều.

Vội vàng úp mình xuống trước, sau đó cõng Ngũ Tam Gia trên lưng, nhanh chóng rời khỏi bờ hồ khó phát hiện đó.

Con Thi Biệt màu đỏ kia cũng không biết là giống loài gì, vậy mà có thể dẫn dụ nhiều Thi Biệt đến vậy, Ngũ Ban biết nơi này không thể ở lâu được nữa.

Ở cung điện đồng khác, nhóm người kia cũng bị thi độc ép phải rút lui.

Tốc độ lan truyền của thi độc rất đáng sợ, mọi người cũng chỉ có

thể nhanh chóng rời khỏi đây.

“Thủ lĩnh, chúng ta mau rút đi thôi?” Một người đàn ông mặc vest đen hỏi.

Nhìn thoáng qua người đàn ông này liền biết không phải người lương thiện, da đen sạm, thân hình to lớn, rõ ràng là người châu Phi.

Trong tay anh ta siết chặt súng trường tấn công, có vẻ hơi sợ hãi, có lẽ đây là lần đầu tiên anh ta thấy những chuyện quỷ dị như vậy.

Người phụ nữ rút ra một tấm bản đồ nói: “Chỉ có thể tạm thời rút lui, bây giờ thi độc ở đây đã lan rộng, e rằng trong thời gian ngắn nơi này căn bản không thể có người nào vào được.” “Thủ lĩnh, những người đã đến trước chúng ta rốt cuộc là ai?” Một thuộc hạ hỏi.

Người phụ nữ lắc đầu: “Không cần biết là ai, chúng ta phải nhanh chóng rời đi.” Cũng ngay lúc này, tiếng kêu rít chói tai như quỷ kia truyền đến, sắc mặt người phụ nữ lập tức đại biến.

Tiếng bò lổm ngổm dày đặc xung quanh khiến da đầu người ta tê dại, thần kinh của mọi người lập tức căng thẳng.

“Thi Biệt, chuẩn bị súng phun lửa, lập tức rút lui.” Người phụ nữ kinh hãi thất thố hét lên.

Quả nhiên lời người phụ nữ vừa dứt, từ khắp các ngóc ngách của di tích vô số Thi Biệt như thủy triều cuồng dũng trào ra.

Trên nhà đá, trên đường nhỏ, trong góc tối, Thi Biệt như châu chấu tràn ngập.

Những con cá quái vật ban đầu đáng sợ, bị những Thi Biệt này ép phải chạy tán loạn khắp nơi.

Một khi bị bầy Thi Biệt truy đuổi, những con cá quái vật đó liền bị gặm chỉ còn lại bộ xương.

Có lẽ những con cá quái vật này căn bản là thức ăn của Thi Biệt, mới khiến số lượng Thi Biệt ở đây nhiều đến vậy.

"Mau phun lửa!" Người phụ nữ nhìn Thi Biệt vô tận xung quanh lập tức hét lên.

Từng khẩu súng phun lửa lập tức phun ra từng luồng lửa cháy như rồng.

Lửa cháy đến đâu, những Thi Biệt đó lập tức bị thiêu hủy đến đó.

Những bầy Thi Biệt còn lại lập tức tản ra, chỉ từ xa vây quanh mọi người.

"Đi!" Người phụ nữ nhìn Thi Biệt bị lửa thiêu rút lui lập tức nói.

Mọi người đi theo người phụ nữ đó nhanh chóng xuyên qua di tích, còn mục đích của nơi này không thể hoàn thành được.

Hướng họ đi, chính là hướng Ngũ Ban và Ngũ Tam Gia đang ở.

Lúc này Ngũ Ban cũng kêu khổ không ngừng, vì bầy Thi Biệt này thực sự quá nhiều.

Tuy rằng máu của anh cũng có thể đẩy lùi Thi Biệt, tiếng hổ gầm cũng có thể chấn chết những Thi Biệt đó.

Nhưng tổng không thể để tay anh cứ chảy máu mãi được chứ?

Nếu cứ như vậy Ngũ Ban không dám đảm bảo bao lâu, sẽ chết vì mất máu.

Không ngờ nhanh như vậy, bầy người kia đã đuổi kịp Ngũ Ban và Ngũ Tam Gia.

"Trốn đi." Ngũ Tam Gia ra lệnh.

Ngũ Ban gật đầu, không cần Ngũ Tam Gia ra lệnh, Ngũ Ban cõng Ngũ Tam Gia trốn sau một tảng đá lớn.

Anh nhìn một nhóm người ít nhất mười mấy người vội vàng rời đi, vũ khí trong tay họ đều đặc biệt tiên tiến.

Điều này khiến Ngũ Ban trong lòng chợt giật mình, những người đó rốt cuộc là ai?

Trang bị tốt đến vậy?

Theo sau khi những người đó đến gần, Ngũ Ban và Ngũ Tam Gia rõ ràng cảm nhận được những người này dường như đã được huấn luyện chuyên nghiệp.

"Đều là lính sao?" Ngũ Ban nói nhỏ.

Ngũ Tam Gia lập tức bịt miệng Ngũ Ban nói nhỏ: "Đừng nói gì, nhóm người này không đơn giản." Nhóm người vô thức vây quanh người phụ nữ ở giữa, khiến Ngũ Ban và Ngũ Tam Gia căn bản không thể nhìn thấy mặt người phụ nữ đó, cũng không biết sự tồn tại của cô ta.

Hai người trong bóng tối, vô số Thi Biệt điên cuồng chui ra dưới chân.

May mắn là tay Ngũ Ban không cầm máu, khiến những Thi Biệt này không tìm thấy rắc rối của anh.

Chỉ là một bầy Thi Biệt đen kịt đã bị nhóm người kia thu hút, đang di chuyển theo súng phun lửa.

Dường như đang chờ đợi, chờ đợi súng phun lửa tắt ngúm.

Nhóm người nhanh chóng vượt qua hai người, có mục đích đi về một hướng nào đó.

"Đi theo." Ngũ Tam Gia thấy người ta đi rồi nói nhỏ.

Không cần nhắc nhở, Ngũ Ban cũng Ngũ Tam Gia xuyên qua trong bóng tối, tuy xung quanh vẫn còn Thi Biệt, nhưng hiện tại Ngũ Ban

không cần lo lắng.

Ít nhất có thể khẳng định, vết thương của anh đang chảy máu, những Thi Biệt này sẽ không tấn công.

Nhóm người dường như biết đường ở đây, đi lại xuyên suốt trong di tích.

May mắn là những Thi Biệt này có tính kiên nhẫn hạn chế, sau khi truy đuổi mọi người một đoạn đường, dường như không tìm thấy bất kỳ khe hở tấn công nào, số lượng bầy Thi Biệt đang giảm dần.

"Kỳ lạ thật." Ngũ Tam Gia nhìn bầy Thi Biệt có chút thắc mắc.

Tay Ngũ Ban dính đầy máu tươi, lúc này bắt đầu tự lành, máu tươi không còn chảy nữa, nhưng mùi máu tanh vẫn khiến Thi Biệt không dám đến gần.

Nhanh chóng, nhóm người mặc vest đó đã đến một bệ đá kỳ lạ.

"Thủ lĩnh, cô đi trước tôi sẽ ở lại chặn hậu." Một thuộc hạ nói.

Người phụ nữ gật đầu không khách sáo, đứng trên bệ đá đó, nhanh chóng bệ đá đó đơn giản như một chiếc thang máy.

Đang chậm rãi bay lên, cuối cùng chìm vào đáy nước.

Chương 23

Khi bệ đá đó lại hạ xuống, bóng dáng người phụ nữ đã biến mất.

“Kỳ lạ thật, vừa nãy người đó giống một người phụ nữ sao?” Ngũ Ban thắc mắc.

Ngũ Tam Gia gật đầu: “Là người phụ nữ đó, thật không ngờ Cừu Đức Khảo vậy mà lại bồi dưỡng một người phụ nữ làm thuộc hạ.” “Chú Ba, cháu có đi theo không?” Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tam Gia đáp: “Tuy không biết bên trong rốt cuộc có phải là lối ra không, nhưng người của Cừu Đức Khảo đã đi rồi, tự nhiên tôi cũng phải đi theo.” Sau khi những người đó đều đi hết, hai người mới từ trong bóng tối đi ra.

Xung quanh vẫn còn một số Thi Biệt, nhưng đối với hai người, những Thi Biệt này và côn trùng bình thường không có gì khác biệt.

Đến chỗ bệ đá, Ngũ Ban đặt Ngũ Tam Gia xuống, đề phòng những người kia có phục kích ở đó.

Quan sát một lúc lâu, xác định những người kia đã đi rồi, Ngũ Ban đang định cõng Ngũ Tam Gia đi thì.

Lại thấy ở xa một tấm bia đá bị nứt vỡ nằm yên lặng trong góc.

“Chú Ba, đằng kia có một tấm bia đá.” Ngũ Ban nói.

Ngũ Tam Gia theo hướng Ngũ Ban chỉ nhìn sang: “Đi xem thử.” Khi mang Ngũ Tam Gia đến bên cạnh tấm bia đá đó, lại thấy chữ khắc trên đó vậy mà là Giáp Cốt Văn.

Và những chữ trong di tích kia có chút không hợp nhau, như thể được khắc sau này.

“Chú Ba, trên đó viết gì vậy?” Ngũ Ban đối với những văn tự này không nhận ra chữ nào, chỉ có thể hỏi Ngũ Tam Gia.

Ngũ Tam Gia nói: “Ghi chép một số chuyện ở nơi này.” “Kể cháu nghe đi.” Ngũ Ban rất có hứng thú nói.

Ngũ Tam Gia cũng không giấu diếm liền kể lại nội dung trên bia đá cho Ngũ Ban.

Hóa ra nơi này nguyên là một bộ lạc vào thời thượng cổ.

Bộ lạc này quanh năm sống bên bờ Hồ Sào, dựa vào núi và nước để sinh sống.

Nhưng vào thời thượng cổ, chiến tranh bộ lạc nhanh chóng lan rộng đến đây.

Để tránh chiến loạn, tộc trưởng bộ lạc đã tìm kiếm sự giúp đỡ của một gia tộc thần bí.

Cuối cùng ở đáy Hồ Sào đã phát hiện ra một thế giới dị giới.

Nơi này rất kỳ diệu, chỉ vào ngày triều cường lớn nhất trong mỗi năm, thế giới dưới đáy nước mới mở ra cánh cửa, cho người bên ngoài vào.

“Ngày triều cường lớn sao?

Xem ra vận may của cháu không tệ, vậy mà lại vô tình đi vào được.” Ngũ Ban nói.

Ngũ Tam Gia bất lực: “Con có thể đừng ngắt lời không?” “Tiếp tục đi.” Ngũ Ban ngượng nghịu nói.

Bộ lạc này cũng nhờ nơi này, tránh được vô số chiến loạn.

Cho đến một ngày, có một người đàn ông đeo mặt nạ sắt, mang theo thần khí đặc trưng của gia tộc đó đến nơi này.

“Chính là người trong cung điện đồng!” Ngũ Ban và Ngũ Tam Gia đồng thanh hét lên.

Đặc biệt là Ngũ Ban, nếu thực sự là người đó, vậy mà đã luôn duy trì được hơi thở căn bản không chết sao.

Vì bộ lạc trước đây từng hứa với gia tộc đó, nếu có người trong gia tộc mang theo thần khí đặc trưng đến, sẽ đáp ứng mọi điều kiện.

Dường như người đeo mặt nạ đã trưng dụng toàn bộ người trong tộc, xây dựng nên cung điện đồng đó.

Và mang theo vô số vò, những vò này ông ta nhận ra, nghe nói là vật tế phẩm chuyên dùng của thủ lĩnh một bộ lạc nào đó.

Khi cung điện đồng được xây xong, người đàn ông đeo mặt nạ lại lợi dụng địa khí của nơi này phong tỏa lối vào, chỉ có huyết mạch thần thánh hoặc thần khí mới có thể mở lối vào.

Từ đó nơi này liền trở thành vương quốc dưới lòng đất của người đeo mặt nạ, nhưng không bao lâu, nơi này bị thần trừng phạt.

Vô số côn trùng màu xanh lục từ trong những vò đó chui ra, cắn chết tất cả mọi người.

Người đeo mặt nạ thì trốn trong cung điện đồng, những người còn lại có thể đã trốn thoát ra ngoài, có người thì vĩnh viễn ở lại nơi này.

Cho đến vô số năm tháng sau, những người đã trốn thoát khỏi đây, hậu duệ của họ lại tìm thấy gia tộc thần bí đó, mới có thể quay lại nơi này.

Nhưng nơi này sớm đã không thích hợp để sinh sống nữa, chỉ để lại bia này để báo cho hậu thế biết, đây từng là tổ địa.

“Chắc là Thi Biệt rồi nhỉ?

Không ngờ những con côn trùng đó vậy mà cũng sống lâu đến

vậy.” Ngũ Ban kinh ngạc nói.

Ngũ Tam Gia trầm ngâm rất lâu, cũng không biết những điều này.

“Chú Ba?” Ngũ Ban thấy chú Ba xuất thần không khỏi gọi.

Ngũ Tam Gia tỉnh hồn lại: “Đi thôi, nơi này không còn gì đáng để chúng ta thám hiểm nữa.” Vì chân Ngũ Tam Gia vẫn chưa tốt hơn, Ngũ Ban đành tiếp tục cõng Ngũ Tam Gia bước lên bệ đá đó.

Cũng không biết bệ đá này rốt cuộc sử dụng nguyên lý gì, theo sau khi hai người đứng trên đó, vậy mà lại chậm rãi bay lên.

“Chẳng lẽ người cổ đại đã biết thang máy?” Ngũ Ban lẩm bẩm.

Nhưng Ngũ Tam Gia lại không trả lời, có lẽ ngay cả Ngũ Tam Gia cũng không hiểu được sự huyền bí trong đó.

Bệ đá chậm rãi bay lên, khi tiếp xúc với đáy nước xanh thẳm trên đỉnh đầu, hai người kinh hãi phát hiện, lúc này họ vậy mà đang ở trong nước.

Bệ đá dưới chân và thế giới kỳ lạ kia cũng biến mất, hai người lại trở về thế giới ban đầu.

Vì chân Ngũ Tam Gia bị phế, chỉ có thể hoạt động bằng một chân, muốn ra khỏi nước căn bản là không thể.

Ngũ Ban chỉ có thể một tay ôm ông, nhanh chóng bơi lên phía trên.

Nước Hồ Sào rất sâu, hai người nín thở rất lâu, đều cảm thấy không chịu nổi nữa thì cuối cùng cũng nổi lên mặt nước.

“Hô!”...

Hai người đồng thời hít thở hổn hển, khi hai người ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao thì phát hiện, xuống dưới lâu như vậy, bây giờ vậy mà mới chỉ là nửa đêm.

Xoáy nước trong nước đã biến mất, thời gian thủy triều hẳn là đã qua rồi.

Nhưng điều khiến hai người trong lòng chùn xuống là, trên hòn đảo nhỏ ở xa, đèn đuốc sáng trưng, có đến mười mấy người mặc đồ đen đang bận rộn.

Có một chiếc thuyền máy đang khởi động, một người phụ nữ và mấy người đàn ông đang lái về phía bờ.

"Xem ra Đại Khuê bị bắt rồi." Ngũ Tam Gia nói nhỏ.

Ngũ Ban vừa đỡ Ngũ Tam Gia, vừa chậm rãi bơi về phía đó, nói: "Phải cứu anh ấy ra." Nhìn những người đó dường như đang thu dọn đồ đạc, hai người lợi dụng màn đêm cẩn thận bơi về phía đó.

Cuối cùng khi đến gần, họ thấy Đại Khuê đang bị trói ở bên cạnh đống lửa, một gã cường tráng đang tra tấn anh ấy.

"Mày rốt cuộc là ai?

Nơi này rốt cuộc là ai chỉ đạo?" Gã cường tráng đó tát một cái vào mặt Đại Khuê hỏi.

Đại Khuê thật cứng rắn, đôi mắt hung ác nhìn gã kia không hé răng.

"Tao muốn xem, mày rốt cuộc cứng đến mức nào." Gã cường tráng xắn tay áo lên nói một cách hung ác.

Chương 24

Nhưng ngay lúc này, một người đàn ông khác nói: "Đừng làm loạn, thủ lĩnh, phải đưa anh ta về gặp ông chủ, nếu không tôi sẽ không thể giao phó với ông chủ." Người đó mới thả Đại Khuê ra, rồi đi cùng mọi người thu dọn đồ đạc.

"Chú Ba, chú cứ trốn ở bờ sông, cháu sẽ đi giải quyết những người này, dám động đến người của cháu, cháu muốn cho tất cả đi nuôi cá." Ngũ Ban nhìn Đại Khuê bị tra tấn quần áo xộc xệch tức giận nói.

Ngũ Tam Gia gật đầu: "Cẩn thận, những người này không phải người bình thường." "Hừ!

Thiên vương lão tử, cũng không thể bắt nạt anh em của tôi." Ngũ Ban lạnh lùng hừ một tiếng.

Anh nắm chặt dao găm của Ngũ Tam Gia, lặng lẽ lén lút lên hòn đảo nhỏ.

Hòn đảo tuy không lớn, nhưng cũng có một số bụi cây, lợi dụng điểm mù thị giác, Ngũ Ban nhanh chóng đến khu lán trại.

Những người này dường như không hề phát hiện ra Ngũ Ban, nhìn thoáng qua Đại Khuê đang nằm dưới đất bị trói, Ngũ Ban lập tức kẹp dao găm vào tay.

Anh âm thầm quan sát những người này, đếm kỹ, trừ người phụ nữ và mấy thuộc hạ đã rời đi, ở đây còn lại đúng mười người.

Một tay anh sờ vào thắt lưng, nhưng lại sờ trúng khoảng không.

"Chết tiệt, súng lục không biết rơi ở đâu rồi." Ngũ Ban trong lòng lẩm bẩm.

Nhưng Ngũ Ban không hề hoảng loạn, anh cũng từng là lính, cộng thêm bây giờ đã có sức mạnh của Bạch Hổ, muốn đối phó những người này chắc không khó.

Chỉ thấy Ngũ Ban hành động, như một con mãnh hổ săn mồi, đột nhiên lao ra từ bụi cây.

Như một tàn ảnh, lướt qua không khí, một tay bịt miệng người đó, tay còn lại đâm dao găm vào cổ họng người đó.

Giải quyết một người mà không một tiếng động, những người kia vậy mà không ai phát hiện.

Anh kéo người đó vào góc lán trại, cắm súng lục của mình vào thắt lưng.

Ở khoảng cách gần như vậy, Ngũ Ban cũng phát hiện trang bị trên người những người này không ai là đơn giản.

Áo chống đạn, lựu đạn, súng trường tấn công M416, súng lục Colt 11, bom hẹn giờ, vậy mà còn có cả mìn… Trang bị của những người này, lính đánh thuê e rằng cũng không thể bằng được chứ?

Không có một trang bị nào là không tiên tiến, giá thành cũng không thấp, có thể thấy thế lực phía sau những người này mạnh mẽ đến mức nào.

"Xem ra lại đụng phải cục sắt rồi." Ngũ Ban trong lòng lẩm bẩm.

Nhưng đã gây thù chuốc oán rồi, Ngũ Ban sẽ không quan tâm đối phương là ai.

Giải quyết một người xong, Ngũ Ban một tay cầm súng lục, một tay cầm dao găm, lặng lẽ vòng qua lán trại tiếp cận mục tiêu tiếp theo.

"Xoẹt!" Vẫn là một nhát dao găm, vẫn là cổ họng, dùng sức vặn một cái, người đó lập tức tắt thở.

Nhưng ngay lúc này, một tên áo đen cường tráng vừa vặn bước ra từ một cái lán trại.

Thấy Ngũ Ban, hắn hét lớn: "Có địch tấn công!" Đồ vật trong tay hắn trực tiếp rơi xuống, một tay nhanh chóng sờ vào khẩu M416 trên ngực định bắn, nhưng bị Ngũ Ban một tay hất mạnh, ném con dao găm trong tay ra như ám khí.

"Xoẹt!" Con dao găm vô tình cắm vào cổ họng người đó, cơ thể không ngừng co giật.

Tiếng động bên này cuối cùng cũng kinh động tất cả mọi người trên hòn đảo nhỏ, Ngũ Ban nhanh chóng cướp lấy khẩu súng trường tấn công của thi thể đó.

"Đột đột!"...

Nhưng những người này rõ ràng đã được huấn luyện, phản ứng cực nhanh, vừa mới cầm súng lên, những người đó đã bắn một trận càn quét điên cuồng về phía anh.

Ngũ Ban không cho rằng cơ thể mình là sắt thép, nào có thời gian phản ứng, vội vàng nhấc thi thể lên, dùng làm vật che chắn, lập tức phản công những người đó.

"Đột đột!"...

Tiếng súng xé tan không khí tĩnh lặng, truyền đi xa.

Người phụ nữ trên bờ đương nhiên cũng nghe thấy tiếng súng.

"Có tình huống, bị tấn công, lập tức quay lại!" Người phụ nữ lạnh lùng nói.

Nhưng ngay lúc này, một thuộc hạ lại nói: "Thủ lĩnh, điện thoại của ông chủ." Người phụ nữ nhíu mày, nghe điện thoại cung kính nói: "Ông chủ, tôi thất bại rồi, bị người ta nhanh chân đến trước, bên trong

bây giờ toàn thi độc và Thi Biệt." "Ồ?

Ai?" Đầu dây bên kia điện thoại truyền đến giọng một ông lão.

Người phụ nữ lắc đầu: "Không rõ, nhưng trên hành lý của họ có một ký hiệu." "Ký hiệu?" Đầu dây bên kia hỏi.

Người phụ nữ không dám giấu giếm: "Một cái đầu kỳ lạ, nhìn trông như đầu chó, đang tấn công người của tôi." "Ồ… đã xung đột rồi sao?" Ông lão bên kia điện thoại lại hỏi.

Người phụ nữ gật đầu: "Vâng!

Tôi đang chuẩn bị đi chi viện." "Không cần nữa, là bạn cũ của tôi, sau này dù sao cũng phải gặp mặt hợp tác, cứ để họ đi, đã bị nhanh chân đến trước rồi, trước tiên cứ quay về trang bị đầy đủ rồi hãy vào lại." Đầu dây bên kia nói.

Người phụ nữ nhíu chặt mày: "Nhưng những thuộc hạ đó…" "Làm việc lớn thì luôn phải có hy sinh, con cứ việc chấp hành mệnh lệnh." Giọng ông lão bình thản, dường như đã quen rồi.

Người phụ nữ bất lực: "Vâng!" Nói xong, liền dẫn theo mấy thuộc hạ còn lại rời khỏi nơi này, không quản đến những người trên đảo nữa.

Lúc này trên đảo cũng gần đến hồi kết, Ngũ Ban dựa vào thi thể làm vật che chắn, sau một trận càn quét, đã bắn chết mấy người tại chỗ.

Cho đến khi một băng đạn bị bắn hết, Ngũ Ban mới dùng súng lục, bắn chết mấy tên cường tráng mặc vest còn lại.

"Tôi dựa!

Đại Ban quả không hổ là lính, những người này đều bị giải quyết dễ dàng." Khi Ngũ Ban lộ diện, Đại Khuê mừng rỡ hét lên.

Ngũ Ban vội vàng cởi dây trói rồi nói: “Chú Ba bị thương rồi, chúng ta phải rời khỏi nơi này ngay lập tức.” Đại Khuê gật đầu, biết nếu những đồng bọn kia quay lại, đối với họ sẽ là rắc rối lớn.

Sau khi cứu Đại Khuê và đưa Ngũ Tam Gia trở lại doanh trại nghỉ ngơi một lát, hai người liền được Chú Ba phân phó: “Giải quyết hết mấy cái xác này đi.” Đại Khuê và Ngũ Ban gật đầu, hiểu rằng một khi những thi thể này bị lộ ra, chắc chắn sẽ bị đám cảnh sát để mắt tới.

Hai người cột đá vào thi thể, rồi lột bỏ toàn bộ trang bị của họ.

“Đại Ban, cậu ra tay thật tàn nhẫn, toàn là bắn đầu hoặc cắt cổ họng, đúng là không hổ danh lính tráng.” Đại Khuê thốt lên kinh ngạc khi xử lý thi thể.

Ngũ Ban bất đắc dĩ nói: “Mấy tên đó đều mặc áo chống đạn, không bắn vào đầu thì tôi đã chết rồi.” Cuối cùng, sau khi dìm tất cả thi thể xuống đáy hồ, hai người chỉ mang theo số trang bị kia, lái chiếc thuyền nhỏ lúc trước rời khỏi đảo.

Về đến bờ, hai người lập tức đưa Ngũ Tam Gia lên đường ngay trong đêm.

Sau khi gọi điện về nhà sắp xếp, ba người cuối cùng cũng về tới Hàng Châu.

Người mà Ngũ gia đã sắp xếp là Ngũ Nhị Bạch, trong giang hồ được gọi là Nhị gia, anh trai của Chú Ba, nhưng lại phụ trách việc kinh doanh ở khu vực Trường Sa.

Nghe tin Chú Ba trúng độc, Nhị gia cũng lo lắng, dù sao Chú Ba hiện giờ là gia chủ của Ngũ gia, đại diện cho toàn bộ Ngũ gia, nếu có chuyện gì thì không phải là điều tốt cho Ngũ gia.

Ngũ Tà tuổi còn nhỏ, muốn cậu ấy gánh vác cả Ngũ gia thì có chút khó khăn.

Cũng vì cuộc điện thoại này, toàn bộ Ngũ gia đều biết chuyện Chú Ba trúng độc.

Ba người vừa xuống máy bay liền được người của Ngũ gia đưa thẳng đến bệnh viện.

Đại Khuê và Ngũ Ban thì theo Ngũ Tà về Ngũ gia.

"Anh Ban, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà Tam thúc lại bị thương nặng như vậy?" Ngũ Tà hỏi.

Ngũ Tà tuổi còn nhỏ nhưng lại rất tuấn tú, mặt đẹp như ngọc, da trắng nõn, tính cách ôn hòa, nội liễm, toát lên vẻ thư sinh, dịu dàng như ngọc.

Ngón tay thon dài, da cũng trắng bóc, chỉ cần trang điểm một chút, e rằng ai cũng sẽ lầm tưởng là phụ nữ.

Chương 25

Cậu đeo một chiếc kính, lông mi dài, đường cong cổ còn đẹp hơn phụ nữ.

Dù gương mặt đầy vẻ sầu muộn nhưng cũng không che giấu được vẻ "xinh đẹp"!

Nhưng với Ngũ Ban, Ngũ Tà vẫn tốt, ít nhất trông cậu ấy là con trai.

Còn cái người họ Tạ kia, hậu nhân của Tạ gia, người lớn lên cùng Ngũ Tà lúc trước, đó mới là quái dị, cứ như một người phụ nữ chuyển kiếp vậy.

"Tôi cũng không biết, là một con rắn nhỏ màu đen." Ngũ Ban đáp.

Đại Khuê và Ngũ Tà gãi đầu, không hiểu một con rắn nhỏ màu đen lại có độc tính mạnh như vậy.

"Về rồi tôi sẽ hỏi Nhị thúc, có lẽ ông ấy biết." Ngũ Tà nói.

Đại Khuê an ủi: "Cậu chủ, đừng lo lắng, Chú Ba đã trải qua bao nhiêu sóng gió rồi?

Chẳng phải chỉ là một con rắn nhỏ thôi sao?

Chú ấy nhất định sẽ ổn thôi." Ngũ Tà tuy gật đầu nhưng vẫn mang một chút lo lắng.

Vì Chú Ba đã vào bệnh viện nên ba lô của chú ấy vẫn nằm trong tay Ngũ Ban.

Về đến nhà, Ngũ Ban liền lấy ra Kim Lũ Ngọc Y, đối với Ngũ Tà, không có thứ gì hấp dẫn hơn món cổ vật này.

Cậu ấy đang cầm kính lúp, không ngừng nghiên cứu chiếc ngọc y

đó.

Ngũ Ban loay hoay mãi cũng mệt, về phòng lăn ra ngủ.

Mặc dù Ngũ Tà là người kế thừa thực sự của Ngũ gia, nhưng cậu ấy lại không ở đây.

Cậu ấy ở gần Ngũ Sơn Cư, chỉ có Ngũ Ban và Chú Ba ở trong biệt thự này, còn Đại Khuê thì ở cùng anh em của mình.

Ngũ Ban ngủ một giấc thật thoải mái.

Trải nghiệm ở thế giới dưới nước lần này, Ngũ Ban cảm thấy đó có lẽ là lần nguy hiểm nhất trong suốt thời gian làm nghề này.

Nếu không nhờ huyết mạch Bạch Hổ, e rằng cả hai đã phải bỏ mạng dưới đáy nước.

Không, nếu không có huyết mạch Bạch Hổ thì ngay cả lối vào cũng không tìm thấy được.

Trên giường, Ngũ Tà vẫn còn mê mẩn ôm Kim Lũ Ngọc Y.

Thấy Ngũ Ban dậy, cậu nói: "Phát tài rồi, phát tài rồi, Anh Ban có bảo bối đây!" "Chú Ba, chiếc ngọc y này ít nhất cũng phải hai mươi tỷ trở lên." Ngũ Ban cười nói.

Ngũ Tà gật đầu nói: "Giá đấu giá, không phải giá thị trường, ít nhất cũng phải mười mấy tỷ." "Chú Ba thế nào rồi?" Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tà lắc đầu đáp: "Tôi đã gọi điện cho Nhị thúc." "Nhị gia?" Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tà đáp: "Nhị thúc hôm nay sẽ đến Hàng Châu, lúc đó sẽ nói… nhưng…" "Nhưng?" Ngũ Ban vội vàng hỏi.

Ngũ Tà thở dài nói: "Nhị thúc nói tình hình không được lạc quan." "Tôi đi bệnh viện xem sao." Ngũ Ban trầm giọng nói.

Ngũ Tà lắc đầu nói: “Sáng nay Đại Khuê đã đi rồi, Nhị thúc bảo tôi đợi ở nhà.” Ngũ Ban nghe vậy, đành phải ngồi trong phòng khách.

Đến bữa trưa, Ngũ Tà đã nấu ăn.

Tay nghề của cậu ấy không tệ, đặc biệt là món cá giấm Hồ Tây thì rất ngon.

Ăn xong, Ngũ Tà lấy ra một bao thuốc Hoàng Hạc Lâu, loại thuốc lá mà cậu ấy thích nhất.

Hai người đang hút thuốc thì Ngũ gia lão nhị, Ngũ Nhị Bạch cuối cùng cũng tới.

Ngũ Nhị Bạch tuổi cũng không còn nhỏ, khoảng bốn mươi, đeo kính, mặc quần áo bình thường.

Giữa hai lông mày có một chút sầu muộn, có lẽ vì thường xuyên phải giao thiệp với những kẻ địa đầu ở Trường Sa, nên trông ông ấy luôn trầm ổn.

“Nhị thúc!” “Nhị gia!” Ngũ Tà và Ngũ Ban thấy ông ấy, không dám làm càn, vội vàng chào.

Vì tính cách của Nhị gia trầm ổn hơn Chú Ba, một khi chọc giận thì sẽ bị mắng té tát, đây cũng là lý do ông ấy không thể trở thành gia chủ Ngũ gia.

“Ngũ Ban, kể lại tình hình lúc đó một lần nữa.” Ngũ Nhị gia trực tiếp hỏi.

Ngũ Ban hồi ức: “Khi tôi ra khỏi nước, con rắn nhỏ đó đột nhiên tấn công, tốc độ rất nhanh, một khi nó cắn chặt thì không buông ra, rồi Chú Ba mới thành ra như vậy.” “Có đặc điểm gì không?” Ngũ Nhị gia hỏi lại.

Ngũ Ban suy nghĩ một chút: “Màu đen… toàn thân đều đen.”

“Không thể nào?

Chú không bỏ sót gì chứ?” Ngũ Nhị gia cau mày nói.

Ngũ Ban đột nhiên nhớ ra: “Có một điểm… trên đầu nó hình như có tóc, chỉ là lúc đó tôi cứ nghĩ là tóc của người khác.” “Tóc?

Trên đầu rắn mọc tóc?

Anh Ban đừng đùa tôi chứ.” Ngũ Tà kinh ngạc thốt lên.

Nhị gia vỗ đùi nói: “Quả nhiên là Chủng Xà!” “Nhị thúc biết Chủng Xà sao?

Trên đời thật sự có rắn mọc lông sao?” Ngũ Tà vội vàng hỏi.

Ngũ Nhị gia gật đầu nói: “Sau này cháu sẽ biết, bây giờ cháu không cần biết nhiều đến vậy, đi nấu cơm cho chú đi.” “Nấu cơm?

Để cháu gọi đồ ăn mang về đi.” Ngũ Tà lầm bầm.

Ngũ Nhị gia lập tức nổi giận: “Bảo đi thì đi đi, nói nhiều thế làm gì?” Ngũ Ban trong lòng khẽ động, biết Nhị gia chắc chắn có chuyện muốn nói riêng với mình.

“Nhị gia đường xa tới, để cháu nếm thử tay nghề của cậu ấy đi.” Ngũ Ban nói.

Ngũ Tà cũng không ngu ngốc, đương nhiên hiểu ý của Ngũ Nhị gia, có chút không vui nói: “Lại bảo cháu tiếp quản công việc của Ngũ gia, lại không cho cháu biết nội tình.” Mặc dù vậy, Ngũ Tà vẫn ngoan ngoãn đi nấu cơm.

Sau khi Ngũ Tà rời đi, sắc mặt của Ngũ Nhị gia trở nên nghiêm trọng.

“Tôi nghe người trong giang hồ nói, hôm nay ở Sào Hồ đã phát hiện mấy thi thể, những người đó không phải là thủ hạ của Cừu Đức Khảo sao?” Ngũ Nhị gia trực tiếp hỏi.

Ngũ Ban gật đầu nói: “Chú Ba nói là những người đó.” “Hừ!

Cuối cùng cũng gỡ gạc được một ván, mất bao nhiêu người như vậy, Cừu Đức Khảo cũng phải đau lòng một thời gian dài, có thu hoạch gì không?” Ngũ Nhị gia lạnh lùng hừ một tiếng.

Ngũ Ban chỉ vào chiếc ngọc y mà Ngũ Tà đang mân mê, nói: “Chỉ có chiếc ngọc y đó thôi.” Còn về thứ giống chuôi kiếm kia, Ngũ Ban không nói rõ.

Với chuôi kiếm đó, Ngũ Ban trong lòng có chút băn khoăn, nhiệm vụ hệ thống của mình hình như chưa hoàn thành?

Chẳng lẽ vì Ngũ Tam Gia bị thương nên nhiệm vụ không thành công?

Nhưng nếu không thành công thì hệ thống cũng không có thông báo gì?

Ngũ Ban hiểu ra, có lẽ chính vì Ngũ Tam Gia bị thương nên hệ thống mới không có phần thưởng, có lẽ sau khi Ngũ Tam Gia khỏe lại, nhiệm vụ mới có thể hoàn thành?

“...Có phát hiện nào khác không?” Ngũ Nhị Bạch lại hỏi.

Ngũ Ban nhún vai nói: “Tôi là một tên thô kệch, làm sao có phát hiện gì?

Chuyện này nên đi hỏi Chú Ba.” Ngũ Nhị gia gật đầu, cũng biết tính cách của Ngũ Ban, nên không hỏi thêm nữa.

Chương 26

Chờ Ngũ Tà nấu cơm xong, Ngũ Nhị gia ăn một bữa đơn giản rồi lập tức đi đến bệnh viện.

Còn hai người họ bị Ngũ Nhị gia nghiêm cấm không được đi theo.

Bởi vì từ lời của ông ấy, có vẻ như Cửu Đức Khảo đã có hành động.

Để đảm bảo an toàn, bây giờ không nên lộ mặt.

Còn Ngũ Sơn Cư thì Ngũ Tà đã nhờ một thủ hạ tên là Mạnh Tử đến trông coi.

Hai người đành phải ở nhà buồn chán không có việc gì làm.

Trong bệnh viện, bác sĩ bận rộn cả ngày cũng không tìm ra cách điều trị cho Ngũ Tam Gia.

Nhị gia sau khi đuổi tất cả mọi người đi, ngồi bên cạnh Chú Ba.

"Không giống như cái mà tôi đã gặp trước đây sao?" Ngũ Nhị gia trực tiếp hỏi.

Ngũ Tam Gia vừa lắc đầu vừa gật đầu: "Tương tự, nhưng người đó… Thiết Diện Sinh." "Không thể nào?

Thiết Diện Sinh?

Không đúng, Ngũ Ban có biết không?" Nhị gia hỏi.

Chú Ba gật đầu nói: "Tôi đã tiết lộ một chút, ngoài ra… tôi nghi ngờ Ngũ Ban và Tiểu Ca có cùng thể chất." "Không thể nào!

Trừ khi… cậu ấy cùng tộc với Tiểu Ca, chẳng phải cậu ấy là cô nhi sao?" Ngũ Nhị gia lập tức đứng dậy, kinh ngạc nói.

Chú Ba lắc đầu nói: “Chắc là không, tôi thấy hình xăm của cậu ấy là một con hổ, chắc là một loại thể chất khác.” “…Tôi cũng không biết đối với chúng ta là tốt hay xấu.” Ngũ Nhị gia cau mày nói.

Chú Ba cười nói: “Người của Ngũ gia chúng ta, đương nhiên là tốt rồi, ít nhất tôi có thể đảm bảo cậu ấy tuyệt đối sẽ không để Ngũ Tà bị tổn hại.” “Tôi tin, dù sao cậu ấy vẫn luôn coi Ngũ Tà như em trai, từ nhỏ đã giúp tôi trông nom Ngũ Tà, tình cảm của hai người tuyệt đối không tầm thường.” Ngũ Nhị gia gật đầu nói.

Hai người trò chuyện ở bệnh viện một lúc lâu, sau đó Ngũ Nhị gia nhìn chân của Chú Ba nói: “Độc này thật khó chữa.” “A!

Nếu không nhờ máu của Ngũ Ban lúc đó, tôi e rằng đã biến thành một cái xác biết đi rồi.” Ngũ Tam Gia cảm thán.

Nhị gia trầm ngâm một lát rồi nói: “Chú nghĩ Ngũ Ban sẽ sẵn lòng giúp đỡ sao?” “Đừng quên, tôi là cha nuôi của cậu ấy.” Ngũ Tam Gia nói.

Ngũ Nhị gia gật đầu nói: “Bây giờ có lẽ chỉ có thể trông cậy vào cậu ấy, nhưng tôi cũng sẽ tìm kiếm tung tích của người đó.” “Trần Tứ Gia thế nào rồi?” Ngũ Tam Gia hỏi.

Nhị gia đáp: “Hôm qua Hắc Hạt Tử đã tìm ông ấy, chắc là đi tìm món đồ kia.

Cứ yên tâm đi, chú sẽ không chết ngay đâu, tạm thời sẽ không ảnh hưởng đến kế hoạch của chúng ta.” Hai người lại trò chuyện thêm một lúc lâu, cho đến khi bác sĩ đến kiểm tra phòng thì Ngũ Nhị gia mới rời bệnh viện, trở về biệt thự.

Vẫn là Ngũ Tà nấu cơm.

Chờ Nhị gia về đến, ba người mới cùng nhau ăn bữa cơm.

Sau bữa ăn, ba người ngồi trong phòng khách, Ngũ Tà hỏi: “Nhị

thúc, Tam thúc có cách nào chữa khỏi không?" Nhị gia nhìn Ngũ Ban nói: "Có cách, nhưng lại khó như lên trời." "Ý chú là sao?" Ngũ Tà vội vàng hỏi.

Nhị gia trầm ngâm một lúc nói: "Loại rắn đó là một loại dị xà thượng cổ, được gọi là Hắc Mao Xà, hành động nhanh như chớp và có thể bay." "Bay được sao, Nhị thúc không phải đang đùa đấy chứ?" Ngũ Tà kinh ngạc thốt lên.

Ngũ Nhị gia lắc đầu nói: "Cháu nghĩ chú là Tam thúc của cháu à?

Thích đùa à?" Ngũ Tà có chút ngượng ngùng nói: "Vậy phải làm thế nào?" "Nọc độc của nó là một loại chất độc tương tự như thi độc nhưng lại không phải thi độc, muốn chữa trị trên thế giới này thì có mấy cách." Ngũ Nhị gia nói.

Ngũ Tà vội vàng hỏi: "Cách nào, nói nhanh lên!" "Cách thứ nhất, tìm Mộ Trần Châu trong truyền thuyết!" Ngũ Nhị gia nói.

Ngũ Ban ngẩn ra, đồ vật này cậu chưa từng nghe đến, nhưng Ngũ Tà lại kinh ngạc thốt lên: "Mộ Trần Châu?" "Ngũ Tà biết sao?" Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tà gật đầu nói: "Là bảo vật được truyền từ miệng Bát gia trong Cửu Môn, to bằng quả trứng gà, toàn thân đỏ như lửa, bách độc bất xâm, bổ dương trừ âm, nhưng những cái khác thì cháu không biết." "Không sai, Mộ Trần Châu chính là viên ngọc đó mà Bát gia từng nhắc đến, nhưng tiếc là bây giờ chỉ có một mình Bát gia biết nó ở đâu, mà Bát gia lại đang ở nước M nên không thể liên lạc được." Ngũ Nhị gia nói.

Ngũ Ban vội vàng nói: "Còn cách nào khác không?" "Có một cách là tìm một người, máu của người này có thể chữa khỏi loại độc tố này, nhưng người này thần long thấy đầu không thấy đuôi, muốn tìm còn khó hơn tìm Bát gia." Ngũ Nhị gia nói.

Ngũ Ban trong lòng giật mình, lại có người mà máu có thể chữa khỏi loại kịch độc này?

Ngay cả huyết mạch Bạch Hổ của cậu cũng không thể làm được.

Xem ra đúng như lời Chú Ba nói, thế giới này căn bản không đơn giản như bề ngoài.

Ngũ Tà tiếp lời nói: "Người đó là ai?

Lại còn khó tìm hơn cả Bát gia?" "Cháu không cần biết." Ngũ Nhị gia nói.

Ngũ Ban hỏi: "Còn cách nào khác không?" "Tổ tiên của Trần Tứ Gia trong Cửu Môn là Thần Ngọc Lâu, thuộc mạch Tá Lĩnh trong Đạo Đấu Tứ Phái ngày xưa, trăm năm trước, tiền bối Thần Ngọc từng nghe nói ở Tương Tây Bình Sơn có Thi Đan, Thi Đan này cũng có thể trừ được độc này." Ngũ Nhị gia nói.

Ngũ Tà kinh ngạc thốt lên: "Tứ ông nội là hậu nhân của mạch Tá Lĩnh sao?" "Đừng nói nhiều quá, bây giờ kỹ nghệ của Đạo Đấu Tứ Phái đã sớm thất truyền rồi, đã được chúng ta hợp nhất thành hai phái Nam và Bắc rồi.

Nam phái lấy Tá Lĩnh và Bàn Sơn làm chủ, Bắc phái lấy Mạc Kim và Phát Khâu làm chủ, làm gì còn hậu nhân nữa chứ?

Thủ đoạn chính của Tứ gia đều học từ Bắc phái mà ra." Ngũ Nhị gia giải thích sự khác biệt giữa các phái, khiến hai người bừng tỉnh.

Không ngờ Nam phái và Bắc phái bây giờ lại là kết quả của sự hợp nhất từ Tứ Phái ngày xưa.

Nghe ba cách của Ngũ Nhị gia, Ngũ Ban hiểu rằng trong ba cách đó, chỉ có Thi Đan là thực tế nhất.

"Nhị gia có phân phó gì cứ nói." Ngũ Ban hiểu Ngũ Nhị gia không

chỉ dừng lại ở đó.

Ngũ Nhị gia trầm ngâm một lát nói: "Chú muốn cháu đi Tương Tây Bình Sơn một chuyến." Ngũ Ban vô tư nói: "Chẳng phải chỉ là một ngọn núi Bình Sơn thôi sao?

Tôi lập tức triệu tập anh em lên đường ngay." "Không được!

Chuyện này chỉ giới hạn vài người chúng ta biết, Đại Khuê tôi đã dặn rồi, không được truyền ra ngoài." Ngũ Nhị gia lập tức nói.

Ngũ Tà ngẩn ra hỏi: "Tại sao?" "Bây giờ giang hồ không được yên bình, bao nhiêu người đang dòm ngó Ngũ gia như một miếng thịt béo bở.

Trong Cửu Môn cũng không phải là một khối sắt thép vững chắc." Ngũ Nhị gia nói.

Nghe vậy, Ngũ Ban và Ngũ Tà trong lòng khẽ động, Cửu Môn là nhóm người mạnh nhất được công nhận trong giang hồ, lại không phải là một khối sắt thép vững chắc sao?

Cửu Môn chia thành Thượng Tam Môn, Trung Tam Môn, Hạ Tam Môn.

Thượng Tam Môn có Trương Phật Gia, Hồng Nhị Gia và Tề gia.

Trung Tam Môn có Hà gia, Hắc Lục Gia và Tạ gia.

Hạ Tam Môn có Hồ Bát Gia, Ngũ gia và Trần Tứ Gia.

Cửu Môn vốn do Trương Phật Gia đích thân triệu tập thành lập, thế hệ trước Cửu Môn tình nghĩa như anh em, không ngờ bây giờ lại có người nảy sinh dị tâm?

"Ân oán trong đó không biết cũng đành, nhưng chuyện lão Tam bị thương tuyệt đối không được truyền ra ngoài, nếu không chắc chắn sẽ dẫn đến sự dòm ngó của một số người, vì vậy chỉ có thể một mình

đi.” Ngũ Nhị gia nói.

Ngũ Tà vội vàng nói: “Nhị thúc, cháu cũng đi.” “Không được, cháu không thể rời Hàng Châu, trước hết là sau khi cháu biến mất sẽ gây chú ý cho người khác, một tên công tử bột như cháu cũng đi đấu mộ sao?” Ngũ Nhị gia không khách khí nói.

Ngũ Tà tức giận nói: “Cháu không được sao?

Lại còn có Anh Ban nữa mà?” “Ngày xưa tiền bối Thần Ngọc Lâu đã dẫn anh em đi Tương Tây Bình Sơn và toàn quân bị tiêu diệt, bên trong hiểm nguy vạn phần, một mình đi chú cũng không yên tâm, cháu đi làm gì cho vướng tay vướng chân?” Ngũ Nhị gia lạnh lùng hừ một tiếng.

Ngũ Ban an ủi: “Ngũ Tà, ở nhà đi, nếu không chú Ba ở nhà một mình tôi cũng không yên tâm.” “Được rồi!” Ngũ Tà có chút tức giận nói.

Ngũ Ban biết, Ngũ Tà không còn nhỏ nữa, bây giờ sau khi tốt nghiệp đại học, vẫn luôn ở nhà, nhưng gia đình lại luôn hạn chế hành động của cậu ấy.

Chương 27

“Yên tâm, lần sau tôi sẽ đưa cậu đi.” Ngũ Ban nói.

Ngũ Tà hai mắt sáng lên: “Thật không?” “Yên tâm đi, tôi Ngũ Ban nói là làm.” Ngũ Ban bất đắc dĩ nói.

Có được lời đảm bảo của Ngũ Ban, Ngũ Tà mới yên tâm hơn rất nhiều.

“Cháu đồng ý rồi sao?” Ngũ Nhị gia vui mừng hỏi.

Ngũ Ban gật đầu nói: “Chú Ba bị thương tôi cũng có trách nhiệm không thể chối bỏ, đã biết cách chữa trị, tôi nhất định sẽ tìm về Thi Đan.” “Tốt!

Chuyện không nên chậm trễ, tôi sẽ sắp xếp cho cháu đi Tương Tây vào sáng mai, bản đồ tôi sẽ đưa cháu vào sáng sớm, hôm nay cứ nghỉ ngơi cho tốt đi.” Ngũ Nhị gia nói.

Thấy Ngũ Ban đồng ý, Ngũ Nhị gia trong lòng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm: “Đừng có gánh nặng gì, nếu không tìm được Thi Đan, tôi cũng sẽ phái người tìm kiếm tung tích của người kia.” Ba người tản đi, Ngũ Ban không ngủ ngay mà chuẩn bị những thứ cần mang theo.

Nếu có nhiều người, sẽ mang theo nhiều trang bị, nhưng bây giờ một mình, chỉ cần mang theo một số thứ quan trọng là được.

Khi kiểm kê vật phẩm, Ngũ Ban mang theo súng lục, một thanh loan đao, dây thừng, bật lửa, nến, đèn pin, xẻng nhỏ, móng lừa đen, và để phòng vạn nhất, mang theo một ít thuốc nổ, v.v.

Còn những thứ khác, chỉ có thể bỏ qua, dù sao những thứ này cũng đủ dùng rồi.

Đối với sự sắp xếp của Nhị gia, Ngũ Ban không lo lắng, dù sao Ngũ gia kinh doanh đã lâu, thế lực cũng không yếu.

Việc lo vé xe vé máy bay, tránh sự kiểm tra của cảnh sát, đã là chuyện quen thuộc như cơm bữa.

Sáng sớm hôm sau, Ngũ Nhị gia đã đợi ở phòng khách, thấy Ngũ Ban ra, lập tức đưa một số thứ cho cậu.

Một vé máy bay trực tiếp đến Tương Tây Hồ Nam, và một bản đồ đơn giản.

Ngũ Ban xem qua rồi ghi nhớ.

"Nhị gia đợi tin tốt của tôi nhé." Ngũ Ban nói.

Ngũ Nhị gia nói: "Cẩn thận một chút, nơi đó không đơn giản đâu." "Tôi hiểu, tôi sẽ về sớm nhất có thể." Ngũ Ban nói.

Dưới lầu Ngũ Tà đang lái chiếc Santana cũ nát chờ đợi.

Đối với chiếc xe này, Ngũ Tà cảm thấy rất uất ức.

Cậu ấy từng nhiều lần muốn đổi xe với Tam thúc, nhưng lần nào cũng bị Tam thúc bác bỏ đến mức không còn lời nào để nói.

"He he… Anh Ban, chiếc ngọc y kia nếu bán được, phải đổi xe cho tôi đấy." Ngũ Tà nói.

Ngũ Ban cười nói: "Chẳng phải chỉ là một chiếc xe sao." Ngũ Tà chỉ đưa Ngũ Ban đến sân bay rồi rời đi.

Về đến nhà, Ngũ Nhị gia hình như đang gọi điện sắp xếp một số chuyện, Ngũ Tà không làm phiền, tùy tiện tìm một phòng rồi chui vào trong đó.

Tốc độ của máy bay rất nhanh, đến trưa Ngũ Ban đã ở trong một ngọn núi lớn ở Hồ Nam.

Vì trong lòng vội vàng, Ngũ Ban cũng chỉ tiện thể lấp đầy cái bụng rồi theo bản đồ chỉ dẫn đi đến lưu vực sông Mãnh Động, một trong những chi lưu lớn nhất của sông Dậu Thủy ở Tương Tây.

Bây giờ nơi đó đã được phát triển thành khu du lịch, giao thông thuận tiện hơn rất nhiều.

Ngũ Ban đi xe buýt đến một ngôi làng Miêu trại.

Trong ngôi làng Miêu trại này vẫn giữ được nét hoang sơ, khắp nơi đều là nhà sàn.

Đối với Ngũ Ban, một người lăn lộn giang hồ, thì chuyện này đã quá quen thuộc.

Từ làng vượt qua một ngọn núi, Ngũ Ban đến một nơi tên là Lão Hùng Lĩnh.

Mặc dù Lão Hùng Lĩnh bây giờ đã được phát triển thành khu phong cảnh, nhưng lại không thể tiếp tục kéo dài vào sâu trong núi.

Trên một ngọn núi lớn ở Lão Hùng Lĩnh, khắp nơi cắm không ít biển cảnh báo, nhắc nhở mọi người nếu đi sâu vào trong nữa, đó sẽ là vùng rừng sâu núi thẳm thực sự, bên trong có rất nhiều côn trùng độc.

Ngũ Ban ngồi ở nơi cuối cùng của khu danh lam thắng cảnh, ở đó có một cửa hàng nhỏ, trong đó có không ít khách du lịch đang chụp ảnh lưu niệm ở ranh giới cuối cùng.

Nhưng điều khiến Ngũ Ban cảm thấy kỳ lạ là, trong một vùng núi sâu thẳm lại có một nhóm người ra vào liên tục.

"Hừ!

Chỉ cho châu quan đốt lửa, không cho dân đen thắp đèn, mấy cái gọi là chuyên gia đó được vào, còn tôi thì không được vào sao?" Một du khách có chút bất mãn nhìn những người đó nói.

Ngũ Ban cau mày, mua một bao thuốc trong cửa hàng rồi hỏi: “Chú ơi, mấy chuyên gia đó vào núi lớn làm gì vậy?” “He he… Chẳng phải vì chuyện Bình Sơn sao?

Trăm năm trước, có một nhóm người trong giang hồ đã vào Bình Sơn, sau đó nơi đó trở nên náo nhiệt.” Người chú kia cười nói.

Ngũ Ban trong lòng giật mình, nếu những cái gọi là chuyên gia đó khai quật Bình Sơn rồi, vậy mình đi đâu tìm cái gọi là Thi Đan đây?

Nhưng Ngũ Ban sẽ không bỏ cuộc, định lát nữa sẽ lén đi xem sao đã.

Đến chiều, sau khi cửa hàng đóng cửa, khách du lịch cũng vắng đi rất nhiều.

Ngũ Ban thấy vậy liền lén lút lẻn vào rừng cây.

May mắn là những cái gọi là chuyên gia đó thường xuyên qua lại, để lại một con đường mòn nhỏ trên núi.

Theo dấu vết đó, Ngũ Ban len lỏi qua con đường quanh co.

Rất nhanh, cậu đã ra khỏi núi và đến một thung lũng.

Điều khiến Ngũ Ban cảm thấy kỳ lạ là, trong bụi rậm dày đặc của thung lũng, lại có một khu viện lạc trông rất cũ kỹ.

Ngũ Ban không dám chắc trong viện lạc đó có người hay không, chỉ có thể cẩn thận từng li từng tí tiếp cận.

Nếu bị những chuyên gia đó phát hiện, e rằng sẽ bị cảnh sát đuổi thẳng ra khỏi núi.

Khi Ngũ Ban xuống đến thung lũng, nhìn từ xa về phía viện lạc đó, lại thấy cổng chính của viện lạc đã bị phá hủy, cũng không có ai sửa chữa.

Biển hiệu trên cổng cũng bị treo lơ lửng giữa không trung, lờ mờ

nhìn thấy chữ trên đó.

“Tôi cứ tưởng ai thần kinh mới xây nhà trong cái núi lớn này, hóa ra là một nghĩa trang.” Ngũ Ban lẩm bẩm một mình.

Đang định rời đi thì lại thấy trong nghĩa trang có một người đang ngồi bên trong, điều này khiến Ngũ Ban cảm thấy kỳ lạ.

Người đó mặc một chiếc áo gió màu đen, trên mặt đeo một chiếc kính râm màu đen, khóe miệng luôn nở một nụ cười nhạt.

Hắn đang mân mê một con dao găm trong tay, nhìn kỹ thì tên này căn bản đang nướng thịt dã thú trong nghĩa trang.

“Bằng hữu bên ngoài, sao không vào uống một chén?” Người đàn ông kia dường như đã sớm biết sự tồn tại của Ngũ Ban, giọng nói truyền ra từ trong viện.

Ngũ Ban trong lòng kinh hãi, cách người đó ít nhất cũng trăm mét, vậy mà lại bị phát hiện, có thể thấy người này không phải người bình thường.

“Xin lỗi!

Tôi đang phải vội đi.” Ngũ Ban bình tĩnh nói.

Nói xong, Ngũ Ban rời đi.

Mặc dù bây giờ trời đã tối dần, bụng cũng đói rồi, nhưng trong lòng còn bận tâm vết thương của Ngũ Tam Gia, không có tâm trạng để nói chuyện phiếm với người khác.

Người này bất phàm như vậy, nếu xảy ra xung đột, thì sẽ rất phiền phức, thời điểm quan trọng này không nên gây chuyện bên ngoài.

Chương 28

Rời khỏi nghĩa trang, Ngũ Ban vẫn men theo dấu vết đi sâu vào trong núi.

"Ơ!

Đi Bình Sơn?

Chẳng lẽ những chuyên gia đó?

Nếu gặp phải Trần Tứ Gia thì không hay rồi." Người đàn ông kia lẩm bẩm một mình.

Vừa nói xong lại thấy lửa tắt ngấm, cầm theo miếng thịt nướng đã chín, xa xa theo sau Ngũ Ban.

Ngũ Ban không biết người kia đang theo sau mình.

Ra khỏi nghĩa trang, đường núi càng trở nên gập ghềnh hơn.

Đêm tối dần buông, vô số côn trùng độc hại không ngừng kêu réo xung quanh.

Thỉnh thoảng Ngũ Ban lại gặp một hai con rắn độc, khó trách trên đó lại cảnh báo du khách không được tùy ý đi vào vùng núi hoang vắng.

Lại vượt qua một ngọn núi nữa, Ngũ Ban cuối cùng cũng nhìn thấy một khoảng đất trống dưới chân núi.

Nhưng điều khiến Ngũ Ban cau mày là, dưới chân núi đèn đuốc sáng trưng, vô số chuyên gia đang đi lại bên dưới.

Có không ít cảnh sát canh gác xung quanh, muốn xuống đó, e rằng Thi Đan sẽ không còn nữa.

Nhìn về phía một bên của khoảng đất trống, một ngọn núi kỳ lạ,

chỉ là ngọn núi không biết vì sao lại bị nứt đôi.

Lợi dụng lúc trời chưa hoàn toàn tối hẳn, Ngũ Ban phát hiện ra ngọn núi đó rõ ràng giống như một cái bình bị vỡ.

Muốn đi từ dưới lên thì không thể được nữa rồi.

Ngũ Ban nhìn ngọn núi kỳ dị đó, bên cạnh nó hình như tiếp giáp với ngọn núi mà cậu đang đứng.

Liền đi về phía đó, không lâu sau, người đàn ông đeo kính đen kia cũng đến nơi.

"Không phải chứ?

Chẳng lẽ cậu ta nhắm vào Trần Tứ Gia?

Những người đó không tốt sao?" Người đàn ông kia nhìn bóng lưng Ngũ Ban đột nhiên kinh hãi nói.

Rồi cũng vội vàng đi về phía Ngũ Ban.

Vì một bên không có người qua lại, bụi rậm mọc um tùm, đường núi vô cùng khó đi, Ngũ Ban không thể không dùng loan đao để mở đường, tốc độ chậm đi rất nhiều.

Mặt trăng trên bầu trời từ từ mọc lên, cuối cùng Ngũ Ban đến một vách đá cheo leo, mới thở phào nhẹ nhõm.

"Thật đúng là không phải đường người đi." Ngũ Ban lẩm bẩm một mình.

Cẩn thận từng li từng tí đi trên vách đá, nhìn xuống phía dưới.

Vách đá sâu hun hút, nhưng lại có thể nhìn thấy chỗ ngọn núi hình cái bình bị nứt đôi.

"Kỳ lạ, núi đều bị nứt đôi rồi, bên trong thật sự có Thi Đan sao?" Ngũ Ban lẩm bẩm một mình.

Mặc dù không hiểu về phong thủy, nhưng cậu cũng biết rằng một khi mộ bị phá hủy, sinh khí tràn vào trong thì tất cả tà vật bên trong đều sẽ bị tiêu diệt.

Đang lúc nghi hoặc, Ngũ Ban đột nhiên nhìn thấy trên vách đá cheo leo lại có một sợi dây leo núi, còn rất mới.

Rõ ràng có người từng đi xuống từ đó, nhìn dấu vết thì đây căn bản là dây thừng vừa mới được cố định.

"Chết tiệt!

Có người đã nhanh chân hơn rồi, chẳng lẽ có người đã biết chuyện Chú Ba bị thương?" Ngũ Ban trong lòng có chút sốt ruột.

Cậu biết hiện tại, ngoài vài người ra, người có khả năng nhất biết chuyện Chú Ba bị thương chính là thủ hạ của Cừu Đức Khảo.

"Làm sao đây?

Phải xuống nhanh, nếu không Chú Ba thật sự sẽ không còn bất kỳ hy vọng nào nữa." Ngũ Ban lẩm bẩm trong lòng.

Không ngờ phản ứng của những người đó lại nhanh đến vậy.

Mới hôm qua mới biết nơi này, hôm nay đã không ngừng nghỉ, vậy mà lại nhanh hơn mình.

"Mặc kệ đi, cứ xuống đã rồi tính." Ngũ Ban lẩm bẩm một mình.

Đang định chuẩn bị đi xuống thì Ngũ Ban đột nhiên cảm thấy có gì đó, nhìn về phía mình đang đứng, trong lòng giật thót, bên trong lại có người?

"Ai!" Ngũ Ban trầm giọng nói.

Lại thấy người đàn ông đã gặp trong nghĩa trang xuất hiện trong tầm mắt của cậu.

“Tôi bảo cậu đi, cậu sẽ lập tức rời khỏi nơi này.” Người đàn ông kia thản nhiên nói.

Ngũ Ban nhìn người đàn ông này, tuổi tác tương đương với mình, chiều cao hơn mét tám, trông vẻ vô hại.

Chỉ là bây giờ đã tối rồi, người đàn ông đeo kính râm, khiến cậu cảm thấy có chút ngạc nhiên.

Tóc của người đàn ông hơi dài, che tai.

“Nếu tôi không đi thì sao?” Ngũ Ban khiêu khích nói.

Mặc dù trông bình tĩnh, nhưng Ngũ Ban hiểu, người đàn ông này không hề đơn giản, chỉ cần sơ suất một chút, e rằng mình cũng sẽ thất bại dưới tay người này.

Đang lúc này, âm thanh của hệ thống đột nhiên vang lên.

“Nhiệm vụ chính tuyến của hệ thống Huyết Mạch Thần Cấp kích hoạt!” “Nội dung nhiệm vụ: Hấp thu một ngụm tiên huyết của người này!” “Phần thưởng: Có thể đạt được sức mạnh huyết mạch mà người này mang trong mình!” “Nhiệm vụ thất bại: Nhiệm vụ chưa hoàn thành lần trước sẽ bị hủy bỏ!” Nghe thấy âm thanh của hệ thống, Ngũ Ban trong lòng có chút phản kháng, không phải muốn mình hóa thân thành ma cà rồng sao?

Nhưng hệ thống căn bản không để ý đến sự phản kháng của cậu.

Ngũ Ban trong lòng cười khổ, cậu đã giết không ít người, nhưng tuyệt đối chưa từng uống máu người.

Điều khiến Ngũ Ban không yên tâm là, phỏng đoán của cậu quả nhiên không sai, nhiệm vụ Sào Hồ lần trước vì Ngũ Tam Gia bị thương nên không hoàn thành.

Nhưng hệ thống lại bảo mình hấp thu tiên huyết của người này,

sẽ đạt được sức mạnh huyết mạch mà người này mang trong mình.

Liền biết người này cũng giống mình, cũng là một người mang sức mạnh đặc biệt.

Người đàn ông đeo kính râm đen, khóe miệng luôn nở một nụ cười nhạt, nghe lời của Ngũ Ban, vẫn mỉm cười.

Từ trong túi lấy ra một bao thuốc, châm lửa rồi rít một hơi thật mạnh.

"Trông cậu tự tin nhỉ?" Người đàn ông kia nhả ra một làn khói thuốc, vẫn mỉm cười nói.

Ngũ Ban cười nói: "Chẳng phải là một kiểu tự tin sao?" "Nếu đã như vậy, vậy để tôi tiễn cậu về thì sao?" Người đàn ông kia từ thắt lưng rút ra một thanh đoản kiếm nói.

Ngũ Ban cũng không khách khí rút ra loan đao rồi nói: "Chỉ sợ anh không có bản lĩnh đó." Hai người dưới ánh trăng, trên đỉnh vách đá cheo leo, gió thổi vù vù, làm tung bay vạt áo của cả hai.

Dường như cả hai đều biết đối phương không hề đơn giản, không ai dám khinh cử vọng động.

Chương 29

Hai luồng hàn quang đứng yên trong gió, dường như đều đang tìm kiếm sơ hở của đối phương.

Đang lúc này, lại thấy sợi dây leo núi kia hình như có động tĩnh, Ngũ Ban biết chắc là người bên dưới sắp lên rồi.

Nếu có thêm một đám người, cộng thêm người đàn ông bí ẩn này, thì mình sẽ rơi vào thế yếu.

Vì vậy, phải nhanh chóng giải quyết người này.

"Chết đi!" Ngũ Ban ra tay trước, loan đao xé tan màn đêm tĩnh lặng, tiếng xé gió lập tức truyền đến.

"Ha ha… cũng có chút bản lĩnh." Người đàn ông kia vẫn cười nói.

Thấy loan đao của Ngũ Ban áp sát, liền giáng một nhát thật mạnh vào đầu, thân hình người đàn ông khẽ động, vậy mà lại dễ dàng tránh được phạm vi của nhát đao đó.

Khoảng cách được tính toán vô cùng chuẩn xác, khiến Ngũ Ban trong lòng giật thót, kinh nghiệm chiến đấu của người này không hề kém mình.

"Hừ!" Sau khi tránh được nhát đao của Ngũ Ban, người đàn ông kia cũng phản công, lợi dụng lúc Ngũ Ban đang thuận thế chém xuống, đoản kiếm trong tay trực chỉ thẳng vào tim Ngũ Ban.

Tốc độ cực nhanh, nhắm thẳng vào yếu huyệt, rõ ràng là một chiêu kết liễu.

"Bốp!" Ngũ Ban trong lòng toát mồ hôi lạnh, tốc độ của người này cũng quá nhanh rồi?

Không dám khinh suất, thân người xoay một vòng, loan đao trong tay mạnh mẽ chém ngang một nhát.

Vừa vặn đánh trúng đoản kiếm của người kia, tiếng va chạm trong trẻo vang lên, nhưng lại khiến tia lửa bắn ra tứ tung.

Hai luồng sức mạnh cường bạo khiến cả hai đồng thời lùi lại hai bước.

"Thật đúng là tôi đã xem thường cậu rồi." Thấy Ngũ Ban dù trong tình thế như vậy vẫn có thể đỡ được đòn tấn công của mình, người đàn ông kia không khỏi nói.

Ngũ Ban nắm chặt loan đao nói: "Anh cũng không tệ." "Nhóc con, bây giờ rút lui đi, tôi sẽ không làm khó cậu." Chỉ thấy người đàn ông kia từ từ cởi chiếc áo gió màu đen ra, để lộ chiếc áo ba lỗ màu đen bên trong nói.

Ngũ Ban cười lạnh nói: "Sao, phục mềm rồi à?" Vừa nói xong Ngũ Ban cũng cởi ba lô ra, cả hai đều cởi bỏ những thứ vướng víu ảnh hưởng đến hành động.

Cả hai đều biết, đối phương không hề đơn giản, một khi toàn lực ứng phó thì không ai biết kết quả sẽ ra sao.

Nếu bị ngoại giới ảnh hưởng mà bị thương nặng thì sẽ chịu thiệt lớn.

"Phục mềm?

Trừ tên nhóc kia ra, tôi tự tin trên thế giới này không ai có thể khiến tôi phục mềm." Người đàn ông kia cười nói.

Vừa dứt lời, người đàn ông lại ra tay, nhưng lần này lại thấy trên người hắn đột nhiên bộc phát ra một luồng sức mạnh cường bạo, tốc độ còn nhanh hơn trước rất nhiều.

“Xoẹt!” Tiếng đoản kiếm xé gió truyền đến, khiến Ngũ Ban trong lòng kinh hãi, đâu dám giữ lại, sức mạnh Bạch Hổ lập tức kích phát, khiến sức mạnh của cậu tăng gấp bội, tốc độ cũng tăng lên rất nhiều.

“Xoẹt!” Loan đao xé tan màn đêm, hàn quang lấp lánh.

“Rầm!” Loan đao và đoản kiếm lại lần nữa va chạm vào nhau, dư lực va chạm lại khiến cả hai lùi lại hai bước.

Cả hai đều cảm thấy kinh ngạc, tự biết rõ sức mạnh mà mình sử dụng là sức mạnh huyết mạch, nhưng sức mạnh của đối phương lại cũng lớn đến vậy.

“Xem ra tôi đã nhìn lầm rồi, cậu lại là một nhân vật cốt lõi, xem ra lần này bắt được cá lớn rồi.” Người đàn ông kia cười càng lúc càng vui vẻ.

Ngũ Ban cười lạnh nói: “Ồ?

Thật sao?” Vừa dứt lời, lần này Ngũ Ban là người tấn công trước, nhưng lại không áp sát tấn công.

Cổ tay run lên, loan đao trong tay được dùng như ám khí trực tiếp đâm thẳng vào tim đối phương.

Người kia thấy vậy cũng tương tự, cổ tay run lên, đoản kiếm trong tay nghênh diện đón lấy.

“Bốp!” Hai vũ khí sau khi va chạm trên không trung, đồng thời cắm xuống đất.

Lại thấy Ngũ Ban và người đàn ông kia đồng thời sờ vào thắt lưng, cả hai đều rút ra một khẩu súng lục.

“Đoàng!” “Đoàng!” Tiếng súng vang lên trên đỉnh núi, phá vỡ sự yên tĩnh của cả khu rừng, vô số chim chóc trong rừng kinh hãi bay toán loạn khắp nơi.

Cảnh sát dưới chân núi cũng nghe thấy tiếng súng, đồng loạt cầm vũ khí lên, chạy về phía núi.

Cả hai đều nhìn thấy động tác của đối phương, vừa lăn lộn trên đất vừa không ngừng nổ súng vào đối phương, khiến cả hai đều không thể bắn trúng, đạn bay vào đất hoặc bắn vào đá.

Khiến xung quanh khói bụi mịt mù, cho đến khi cả hai hết đạn, hai người mới từ từ đứng dậy.

Nếu muốn nạp đạn, cả hai đều biết đối phương không thể nào cho mình toại nguyện.

"Không tệ!" Người đàn ông kia nói.

Ngũ Ban ném súng đi nói: "Anh cũng không tệ." Cả hai đều đứng yên, trên người cả hai đều bao phủ một lớp sức mạnh kỳ lạ.

Trên lưng người kia, hiện ra hình ảnh một con rùa đang đạp sóng.

Trên cánh tay phải của Ngũ Ban, một hình xăm Bạch Hổ cũng xuất hiện, đang ngửa mặt lên trời gầm thét.

Ngũ Ban động rồi, thân ảnh xẹt qua màn đêm, như một con mãnh hổ vồ mồi lao ra, tốc độ cực nhanh vô cùng.

Hai tay hóa thành hình vuốt, xé rách về phía đầu người kia.

"Đến hay lắm!" Người đàn ông kia thấy vậy không khỏi hô một tiếng hay, nhưng cũng không cam chịu yếu thế, hai tay vung lên vung xuống.

"Rầm!" "Rầm!" Hai người thuận thế lại giao chiến một lần nữa, Ngũ Ban trong lòng kinh ngạc vô cùng.

Người này nhìn có vẻ đơn giản là vung tay lên xuống sang trái sang phải, vậy mà lại đỡ được tất cả các đòn tấn công của mình.

Ngay cả khi thỉnh thoảng một vuốt đánh trúng người đối phương,

cũng cảm thấy như đánh vào tấm thép vậy, đúng là sức phòng ngự tuyệt đối.

Thấy móng vuốt Bạch Hổ căn bản không thể làm đối phương bị thương, Ngũ Ban đột nhiên vận dụng Bạch Hổ thần lực.

Hai tay thành quyền đánh thẳng vào ngực đối phương.

"Rầm!" Người kia phản ứng cũng không chậm, hai tay khoanh lại trước ngực, vậy mà lại đỡ được đòn trọng kích của Bạch Hổ thần lực.

"Mẹ kiếp!

Tên nhóc này không phải là con rùa đấy chứ?" Ngũ Ban trong lòng không khỏi chửi thầm.

Công kích mãnh liệt như vậy, vậy mà lại không thể phá vỡ phòng ngự.

Người đàn ông kia trong lòng cũng kinh ngạc, không ngờ sức mạnh của Ngũ Ban lại hung hãn đến vậy, sức mạnh quá lớn khiến phòng ngự của hắn suýt nữa sụp đổ.

"Gầm!" Đột nhiên Ngũ Ban gầm lên một tiếng hổ rống vang vọng cả khu rừng.

Vốn dĩ trong rừng chỉ có vài con chim đang bay toán loạn, bây giờ cả khu rừng trở nên vô cùng náo nhiệt.

Vô số dã thú kinh hãi, điên cuồng chạy toán loạn khắp nơi để thoát thân.

Cảnh sát dưới chân núi vừa định lên núi cũng bị tiếng hổ rống đó làm cho giật mình, dã thú không ngừng chạy ra từ trong rừng đã chặn đường lên núi.

Tiếng hổ rống vang vọng núi rừng là tiếng gầm của chúa tể muôn

loài, chấn động cả khu rừng, muôn thú trong rừng chỉ có thể tránh né, trong rừng chỉ có tiếng hổ rống mới là vương giả tuyệt đối.

Sóng âm vô tận, cho dù sức phòng ngự của người đàn ông kia có mạnh đến đâu, cũng bị tiếng hổ rống đột ngột này, chấn động lùi lại liên tiếp mấy mét.

Chương 30

Ngũ Ban đâu có bỏ qua cơ hội này, hai vuốt lại hiện ra, trực tiếp vồ về phía người đàn ông kia.

"Rét rét!" Tiếng xé gió truyền đến.

Mặc dù người đàn ông kia cố gắng hết sức để ngăn cản, nhưng vẫn bị vuốt hổ của Ngũ Ban xé rách cánh tay.

Khiến máu tươi không ngừng chảy ra.

Nhìn thấy máu tươi đó, Ngũ Ban lộ ra ánh mắt tham lam.

Vết cào rõ ràng, mặc dù Ngũ Ban đã dùng toàn lực, nhưng cũng không cào rách da người đàn ông kia.

"Sức phòng ngự thật mạnh, chắc là sức mạnh huyết mạch phải không?" Ngũ Ban lẩm bẩm trong lòng.

Người đàn ông kia nhìn cánh tay đang chảy máu, nói: "Không ngờ thực lực của cậu lại mạnh đến vậy, là người thứ ba có thể làm tôi bị thương." Vừa dứt lời, chỉ thấy trên người người đàn ông kia đột nhiên truyền đến một cảm giác nặng nề.

Chỉ thấy hắn lơ lửng giữa không trung, phảng phất như một ngọn núi vậy, khí thế này vậy mà lại ép Ngũ Ban không thở nổi.

Khiến Ngũ Ban kinh ngạc, rốt cuộc người đàn ông này là ai.

"Ầm!" Khí thế cường hãn chấn động khiến Ngũ Ban xung quanh bụi bay mù mịt, cảm giác nặng nề khiến Ngũ Ban có chút không chịu nổi.

Tốc độ của người đàn ông kia cũng không chậm, lợi dụng lúc Ngũ Ban đang ngẩn người, hắn đã đứng trên vai Ngũ Ban.

Lập tức toàn bộ trọng lượng đều đè lên vai Ngũ Ban, khiến Ngũ Ban suýt nữa bị đè bẹp xuống đất.

Ngũ Ban trong lòng chấn kinh, Bạch Hổ thần lực, vậy mà lại không chống đỡ được luồng trọng lực này?

Cậu muốn dùng hai vuốt tấn công hai chân người này, buộc hắn phải rời khỏi vai mình.

Nhưng người này rõ ràng đã có sự chuẩn bị, bất kể Ngũ Ban tấn công thế nào, cũng không thể đẩy lùi người đàn ông kia khỏi vai.

"Nhóc con, chuyện này kết thúc đi!" Người đàn ông kia lạnh giọng nói.

Vừa dứt lời, trọng lực truyền từ vai càng lúc càng mạnh.

Cảm giác nặng nề khiến Ngũ Ban cảm thấy không thể hô hấp.

Không, vết thương trên hai cánh tay của người đàn ông kia vẫn đang chảy máu, đang từ từ nhỏ giọt xuống mặt Ngũ Ban, rồi theo gò má chảy vào miệng cậu.

"Máu!" Ngũ Ban cố gắng chống đỡ trọng lực đó, trong lòng lại trào dâng niềm vui sướng tột độ, đúng là trời giúp mình.

Lưỡi không ngừng liếm máu tươi, đúng là cơ hội ngàn vàng.

"Đinh đinh!" "Nhiệm vụ hoàn thành: Chúc mừng chủ ký sinh hấp thu Huyền Vũ Huyết Mạch, đạt được sức mạnh Huyền Vũ Huyết Mạch!" "Huyền Vũ: Một trong Tứ Phương Thần Thú thượng cổ, thần thú phương Bắc, chủ về nước!" "Huyền Vũ lưng và bụng đều có giáp cứng, sức phòng ngự cực mạnh, chịu khát tốt, tuổi thọ dài, giỏi tích trữ của cải, vì minh giới cũng ở phương Bắc, nên Huyền Vũ có thể thông minh bói toán." "Năng lực Huyền Vũ cần chủ ký sinh hoàn thành nhiệm vụ chỉ định mới có thể đạt được!" Cùng với sự kích hoạt của Huyền Vũ Huyết Mạch, phía sau lưng Ngũ Ban xuất hiện một

hình xăm Huyền Vũ, giống hệt như trên lưng người kia.

Chỉ tiếc là đều bị quần áo che khuất, nên cả hai đều không nhìn thấy hình xăm của đối phương.

Cùng là Huyền Vũ Huyết Mạch, khiến trọng lực của người kia, vậy mà lại không thể lay chuyển được Ngũ Ban.

"Mẹ kiếp!

Tên này đúng là một con rùa, tôi cứ thắc mắc sao phòng ngự của hắn lại mạnh như vậy, hóa ra là ở trong mai rùa." Ngũ Ban trong lòng lẩm bẩm.

Vì người kia không thể gây ra thương tổn cho Ngũ Ban, khiến Ngũ Ban trở nên khí định thần nhàn, ngược lại khiến người kia vô cùng kinh ngạc.

Rõ ràng là Huyền Vũ chi lực, lấy trọng lực nước đè lên người này, vậy mà người này lại không sao?

"Bây giờ đến lượt tôi rồi phải không?" Ngũ Ban bình tĩnh nói.

Vừa dứt lời, chỉ thấy Ngũ Ban vận dụng Huyền Vũ Huyết Mạch, trọng lực xuất hiện trên người cậu, toàn thân chấn động, sức mạnh cường đại hất người kia từ trên vai xuống.

"…Tôi lại cảm nhận được huyết mạch giống tôi từ trên người cậu?" Hắc Hạt Tử trong lòng kinh ngạc.

Ngũ Ban không cho hắn cơ hội phản ứng, mặc dù Ngũ Ban cũng đã có Huyền Vũ Huyết Mạch, nhưng lại chưa có được năng lực Huyền Vũ.

Vì vậy khi tấn công, vẫn dùng năng lực Bạch Hổ tấn công.

Nhưng hiệu quả lại khác biệt trời vực, vì hắn cũng là Huyền Vũ Huyết Mạch, đương nhiên biết nhược điểm của Huyền Vũ Huyết

Mạch.

Sức phòng ngự của Huyền Vũ tuy mạnh mẽ, nhưng lại không thể phòng ngự được công kích bằng âm ba, vì vậy Ngũ Ban cần áp sát.

Chỉ cần áp sát, có thể vận dụng năng lực hổ rống, chấn thương người này.

Thấy Ngũ Ban lại tấn công, người kia không dám lơ là, hai tay vẫn vung lên vung xuống, bày ra tư thế phòng ngự.

"Gầm!" Nhưng trong miệng Ngũ Ban lại một lần nữa truyền ra tiếng hổ rống, lần này khoảng cách lại gần hơn.

"A!" Một tiếng kêu thảm thiết từ miệng người kia truyền ra, sống lưng bị hổ rống chấn động bay ra xa, va vào một cây đại thụ to bằng đùi người rồi gãy lìa, sau đó mới ổn định lại thân hình.

Lúc này, người đàn ông vốn dĩ luôn mỉm cười, sắc mặt cuối cùng cũng trở nên nghiêm trọng.

"Chết đi cho tôi!" Ngũ Ban không ngừng nghỉ, vuốt hổ lại hiện ra, thân ảnh hóa thành một tàn ảnh trực tiếp vồ về phía người kia.

Nhưng ngay lúc này, một tiếng xé gió truyền đến.

"Xoẹt!" Ngũ Ban kinh hãi, cũng không kịp để ý đến người đàn ông kia, phản thủ một vuốt, tóm lấy vật thể đang xé gió lao tới.

Đó là một chiếc móc sắt, chỉ là móc sắt này có chút kỳ lạ, vậy mà lại có chín lưỡi sắc bén, bao quanh hình tròn.

Loại vũ khí này chỉ có một người sử dụng.

Người đó chính là Trần Tứ Gia nổi danh lừng lẫy trong Cửu Môn, vũ khí đó chính là Cửu Trảo Câu.

"Tứ ông nội?" Ngũ Ban kinh ngạc nói.

Chỉ thấy ở đầu dây xích nối với Cửu Trảo Câu, một ông lão tóc bạc phơ đang đứng trên vách đá.

Người này tóc bạc trắng, nhưng tinh thần lại vẫn như một thanh niên.

Chỉ là trên mắt có một vết sẹo, trông có vẻ hung dữ.

Ngày xưa khi đấu mộ bị người Miêu tộc địa phương phát hiện, hai mắt bị chém gần như mù.

Có không ít truyền thuyết về Trần Tứ Gia.

Ban đầu ông ấy là đệ tử của Hồng Nhị Gia.

Vì thiên tư cực cao, được đặc cách thu nhận.

Trong Cửu Môn, võ công của ông ấy cực mạnh, xếp thứ tư, chỉ là sau này không biết vì lý do gì lại kết oán với Hồng Nhị Gia.

Khiến ông ấy không bao giờ gặp lại Hồng Nhị Gia nữa, kinh thành cũng chỉ đến tế bái sư nương của mình.

Người này tính cách vô cùng hào phóng, cũng gần như không có gia sản gì, đồ vật kiếm được lập tức tiêu xài hết sạch.

Đương nhiên Trần Tứ Gia tâm ngoan thủ lạt cũng cực kỳ nổi danh trong giang hồ, năm đó để đấu một ngôi mộ, ông ấy đã ra tay diệt khẩu toàn bộ hơn bốn trăm người trong thôn.

Cũng vì chuyện này mà bị giang hồ và cảnh sát truy sát, buộc phải phát triển thế lực ở Thập Vạn Đại Sơn.

Nhưng nhiều người đều biết, ngày xưa Trần Tứ Gia và Ngũ Lão Cẩu có quan hệ tốt nhất.

Chương 31

Thậm chí… người yêu của Ngũ Tam Gia là con gái của Trần Tứ Gia, Trần Cẩm.

Ngũ Ban từng gặp Trần Cẩm.

“Nhóc con?

Không ở Hàng Châu chạy đến đây làm gì?

Đánh nhau với Hắc Hạt Tử sao?” Trần Tứ Gia đương nhiên nhận ra Ngũ Ban.

Vì Ngũ Ban thường xuyên chạy đến Trường Sa, nên đã gặp ông ấy vài lần.

Nghe Trần Tứ Gia nói xong, Ngũ Ban ngẩn người nhìn người đàn ông kia rồi nói: “…Người trong giang hồ đồn đại là Hắc Hạt Tử sao?” Ngũ Ban trong lòng kinh hãi, Hắc Hạt Tử người này cũng không hề đơn giản, mặc dù không phải người trong Cửu Môn, nhưng quan hệ với Cửu Môn lại phi thường.

Trong Cửu Môn bất kể ai cũng phải nể mặt hắn, thân phận của hắn cũng xếp thứ hai trong giới đấu mộ, từ đó có thể thấy năng lực của người này mạnh đến mức nào.

Không ngờ người mình đánh nửa ngày, lại là Hắc Hạt Tử.

Hắc Hạt Tử cười khổ nói: “Đừng có đào sâu vết thương, vốn dĩ tôi cứ tưởng là người của bọn chúng, không ngờ lại là người nhà.” “Xin lỗi, tôi cứ tưởng là người của Cừu Đức Khảo.” Ngũ Ban nhún vai nói.

Trần Tứ Gia giới thiệu: “Người này họ Tề, tôi đều gọi là Hắc Hạt Tử, còn vị này là con nuôi của Ngũ lão tam, tên là Ngũ Ban.” Ngũ Ban

và Hắc Hạt Tử bắt tay nhau, đúng là không đánh không quen biết, có lẽ đây là duyên.

Nhưng vết cào trên cánh tay Hắc Hạt Tử vẫn còn rõ ràng, nhưng đối với Hắc Hạt Tử thì vết thương nhỏ này không đáng kể.

"Nhóc con bỏ chạy rồi sao?

Không thấy Ngũ lão tam à?" Trần Tứ Gia hỏi.

"Tứ ông nội, Tam gia trúng thi độc, Nhị gia nói với cháu trong Bình Sơn có Thi Đan, nên cháu muốn xem thử." Ngũ Ban không giấu giếm, tin tưởng mối quan hệ giữa Trần Tứ Gia và Ngũ gia.

Dù sao ông lão này không chỉ có quan hệ tốt nhất với Ngũ Lão Cẩu, mà còn suýt chút nữa là nhạc phụ của Ngũ Tam Gia.

Nếu không thì ông ấy cũng không thường xuyên xuất hiện ở Trường Sa, giúp Ngũ gia giải quyết những chuyện lặt vặt.

Trần Tứ Gia và Hắc Hạt Tử đồng thời kinh hãi nói: "Trúng thi độc?" "Không sai, loại thi độc đó rất kỳ lạ, là một con rắn đen có lông màu đen." Ngũ Ban nói.

Hai người lại đồng thời kinh ngạc nói: "Hắc Mao Xà!" "Hắc Mao Xà?

Cái tên cũng khá phù hợp." Ngũ Ban nói.

Trần Tứ Gia cau mày nói: "Không thể nào, nếu bị Hắc Mao Xà cắn, sẽ lập tức biến thành tống tử mới đúng." "Là cậu đã cứu phải không?" Hắc Hạt Tử nhìn Ngũ Ban nói.

Ngũ Ban gật đầu nói: "Cháu chỉ có thể giúp chú ấy áp chế thôi, bây giờ chân của chú ấy đã bị thi hóa rồi, nếu không tìm được cách chữa trị, e rằng chỉ có thể cắt cụt." "Vậy nên mới tìm Thi Đan?" Trần Tứ Gia hỏi.

Ngũ Ban nói: “Nhị gia nói trên thế giới này có hai cách có thể chữa khỏi loại thi độc này, một là Mộ Trần Châu, một là tìm một người, còn một cách nữa là Thi Đan.” “Không sai, Thi Đan quả thực có thể hấp thu thi độc, nhưng nơi này lại không có Thi Đan.” Trần Tứ Gia nói.

Ngũ Ban trong lòng trầm xuống nói: “Bên trong không có Thi Đan sao?” “Không sai, Bình Sơn đã sớm bị nứt đôi, bên trong bị phá hủy sạch trơn, căn bản không còn gì cả.

Cháu đến đây không phải vì đường xá, mà là để tế bái tổ tiên thôi.” Trần Tứ Gia nói.

Ngũ Ban biết tổ tiên của Tứ gia là Thần Ngọc Lâu, ngày xưa phái Tá Lĩnh có không ít người chết ở đó, Trần Tứ Gia đến tế bái cũng là chuyện bình thường.

“Đừng lo lắng, nếu muốn Thi Đan, tôi lại biết một nơi.” Lúc này Hắc Hạt Tử đột nhiên nói.

Ngũ Ban vui mừng hỏi: “Anh chắc chứ?” “Thi Đan hình thành cần chủ mộ chết với oán khí, sau khi chết âm hồn không tan hóa thành lệ quỷ, thân thể của hắn càng hóa thành cương thi, lấy oán khí nuôi dưỡng Thi Đan trong thi thể ngàn năm mới được.” Hắc Hạt Tử nói.

Trần Tứ Gia cau mày nói: “Chẳng lẽ là ngôi cổ mộ Hán đại ở Bát Công Sơn Hoài Nam kia?” “Không sai!

Trong Hoài Nam Vương Cổ Mộ chắc chắn có Thi Đan, chỉ là mộ Hoài Nam là một hung mộ, hiểm nguy vạn phần, mà bản thể cương thi bên trong lại càng lợi hại vô cùng, muốn lấy được Thi Đan rất khó.” Hắc Hạt Tử nói.

Ngũ Ban không quản những chuyện này: “Nếu có, vậy tôi nhất định phải đi một chuyến.” “Vậy cũng tốt!

Tôi sẽ đi cùng cháu một chuyến, còn chuyện của Hắc Hạt Tử thì đành phiền anh vậy." Trần Tứ Gia nói.

Hắc Hạt Tử vẫn mỉm cười nói: "Không thành vấn đề.

Để phòng vạn nhất, sau khi lấy được đồ, tôi sẽ để ở Hàng Châu, sẽ dẫn dụ tên đó ra, nếu không lấy được Thi Đan, Ngũ Tam Gia cũng sẽ không sao." Trần Tứ Gia gật đầu nói: "Chuyện không nên chậm trễ, chúng ta lập tức chia nhau hành động." "Được!" Hắc Hạt Tử gật đầu nói.

Sau khi ôm quyền với Ngũ Ban, hắn mang trang bị của mình biến mất vào rừng cây.

"Không ngờ Ngũ gia lại xuất hiện một nhân vật như vậy, vậy mà lại làm Hắc Hạt Tử bị thương." Trần Tứ Gia nói sau khi Hắc Hạt Tử đi.

Ngũ Ban trong lòng hiểu rõ, nếu không phải máu của Hắc Hạt Tử bị mình hấp thu, e rằng mình đã bị Hắc Hạt Tử trọng thương rồi.

Nếu Hắc Hạt Tử ngay từ đầu đã dùng hết toàn lực, e rằng mình sẽ không có bất kỳ cơ hội nào.

"May mắn thôi." Ngũ Ban nói.

Trần Tứ Gia nói: "May mắn?

Tên này không hề đơn giản đâu, tuổi của hắn bằng tuổi tôi đấy." Nói xong ông ấy cũng đi vào rừng cây.

Chỉ còn lại Ngũ Ban đứng ngẩn ra tại chỗ.

Bằng tuổi Trần Tứ Gia, vậy không phải là một ông lão hơn chín mươi tuổi sao?

Vậy mà lại trẻ trung đến vậy?

Huyền Vũ Huyết Mạch quả nhiên có thể trường sinh, người đã

hơn chín mươi tuổi mà trông vẫn như mình.

Lúc này cảnh sát dưới chân núi cũng đã lên đến nơi, Ngũ Ban nhìn ánh đèn rồi cũng theo bước chân của Trần Tứ Gia biến mất vào màn đêm.

Hai người men theo con đường nhỏ trở về nghĩa trang.

Bây giờ nghĩa trang đã tan hoang, bên trong cũng không còn quan tài nữa.

Trần Tứ Gia sau khi nhóm một đống lửa, liền bảo Ngũ Ban xử lý một con gà rừng.

Chắc là con gà đã được săn về từ trước để dùng làm thức ăn.

Ngũ Ban phát hiện trong sân có buộc một con.

"Chú đi tìm đồ sao?" Ngũ Ban tò mò hỏi.

Trần Tứ Gia không giấu giếm nói: "Một thanh đao, một thanh đao chuyên dụng của Tiểu Ca." "Tiểu Ca?

Tiểu Ca là ai?" Ngũ Ban hỏi.

Trần Tứ Gia nhìn Ngũ Ban nói: "Chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi, đến lúc cháu tự nhiên sẽ biết.

Nhưng tôi có thể nói cho cháu biết, thân phận của cậu ấy trong nghề của chúng ta xếp thứ nhất, Hắc Hạt Tử xếp thứ hai." "Thứ nhất?

Vậy không phải là mạnh hơn Hắc Hạt Tử sao?" Ngũ Ban kinh ngạc nói.

Trần Tứ Gia gật đầu nói: "Có thể nói là vậy, nhưng cậu ấy cũng có điểm yếu chí mạng, sau này cháu sẽ biết." Nói xong Trần Tứ Gia liền không để ý đến Ngũ Ban nữa, chuyên tâm nướng gà rừng.

Sau khi chia cho Ngũ Ban một nửa, hai người tự tìm một căn phòng đổ nát để nghỉ ngơi.

Còn về đám cảnh sát kia, hai người không lo lắng, ở trong nghĩa trang này, muốn vào cũng phải xem có gan không đã.

Trong đêm chuột đặc biệt nhiều, bên ngoài hình như có thứ gì đó đang đi lại, nhưng hai người đều không để ý.

Chương 32

Sáng hôm sau, hai người phát hiện, con gà rừng duy nhất còn lại trong sân vậy mà lại bị thứ gì đó ăn mất rồi.

Trần Tứ Gia nhìn một cái rồi nói: "Thứ đó quả nhiên ở đây." "Thứ gì?" Ngũ Ban hỏi.

Trần Tứ Gia nói: "Nhị Cô Háo Tử, cũng là chuột tinh." Nói xong liền bỏ đi.

Ngũ Ban trong lòng khẽ động, khó trách đêm qua lại có nhiều chuột như vậy, hóa ra bên trong lại có yêu quái?

Chỉ tiếc là vô duyên không được nhìn thấy, cũng không biết Nhị Cô Háo Tử rốt cuộc trông như thế nào?

Gà rừng bị ăn mất, hai người đành phải men theo đường núi quay về, đi đến khu danh lam thắng cảnh để lấp đầy cái bụng.

Trong lúc đó Ngũ Ban liên hệ với Nhị gia, nhờ sắp xếp cho hai người đi Hoài Nam.

Điều khiến Ngũ Ban bất đắc dĩ là, Bát Công Sơn nằm cạnh Thọ Huyền, Sào Hồ cũng ở đó, hai nơi này cách nhau không quá trăm dặm.

Không ngờ Ngũ Tam Gia lại trúng độc ở đó, bây giờ lại cần đến đó để tìm cách chữa trị.

Ngũ Nhị gia biết Trần Tứ Gia cũng ở đó, yên tâm hơn rất nhiều, dù sao một mình Ngũ Ban thì ông ấy cũng không mấy yên lòng.

Hai người vừa ra khỏi khu danh lam thắng cảnh đã có người đón, trực tiếp đến sân bay.

Khi hai người đến Thọ Huyền, cũng đã là buổi chiều.

Ngũ Ban sau khi đặt một phòng khách sạn, liền cùng Trần Tứ Gia đi đến Bát Công Sơn để khảo sát.

Bát Công Sơn được tạo thành từ hơn bốn mươi ngọn núi lớn nhỏ trùng điệp, diện tích rộng hơn hai trăm kilomet vuông.

Tên Bát Công Sơn bắt nguồn từ truyền thuyết Hoài Nam Vương Lưu An đời Tây Hán học đạo thành tiên.

Thời Tây Hán, Bát Công Sơn thuộc nước Hoài Nam.

Lưu An, con trai của Hán Lệ Vương và là hoàng thúc của Cảnh Đế, được phong làm Hoài Nam Vương.

Lưu An yêu chuộng văn học, trọng dụng nhân tài, chiêu mộ khắp thiên hạ những hiền sĩ học rộng.

Trong đó, tám người được Lưu An trọng dụng nhất là: Tả Ngô, Lý Thượng, Tô Phi, Điền Do, Mao Bị, Lôi Bị, Ngũ Bị, Tấn Xương, được phong là Bát Công.

Lưu An và Bát Công thường cùng nhau viết sách, nghiên cứu thiên văn và luyện đan tại Bát Công Sơn.

Tương truyền một ngày nọ, Lưu An và Bát Công luyện thành tiên đan, sau khi uống thì đắc đạo thành tiên, nên ngọn núi được đặt tên là Bát Công.

Thế nhưng ngày nay, lăng mộ Hoài Nam Vương đã sớm bị liệt vào danh thắng cảnh, muốn vào trong chỉ có thể mua vé tham quan.

“Thế núi Bát Công Sơn này không tệ, còn có đủ Thanh Long, Bạch Hổ trong Tứ Thế, hai bên ôm lấy giúp huyệt trường không bị gió bên ngoài thổi vào.” Trần Tứ Gia vừa đi trong khu thắng cảnh vừa nói.

Ngũ Ban không hiểu mấy thứ này liền nói: “Thế thì chẳng phải là phong thủy bảo địa sao?” “Phong thủy bảo địa ư?

Còn thiếu một chút, trước núi chỉ có sông thành Thọ Huyện, phải có thể tụ nước thành ao lớn thì đó mới là phong thủy bảo địa." Trần Tứ Gia nói.

Ngũ Ban không hiểu chỉ biết gãi đầu.

Những người làm nghề đạo mộ ít nhiều cũng biết một chút về phong thủy, nhưng bình thường đều có Chú Ba ở đó, căn bản không cần học.

Trần Tứ Gia cũng phát hiện Ngũ Ban hoàn toàn không hiểu những thứ này, quả thực là đàn gảy tai trâu.

Khách du lịch ở đây không ít, từng nhóm từng đội.

Hai người đi trong đó cũng không thu hút sự chú ý của người khác.

Hai người nhanh chóng tới chỗ bia mộ Hoài Nam Lăng, nơi đây đã sớm có người trông coi, ngăn du khách tiến vào hoặc phá hoại.

Hai người muốn tiến vào có chút khó khăn, chỉ có thể men theo bia mộ tìm một chỗ nào đó có thể đào một đạo động (đường hầm) được không.

Ngũ Ban không hiểu mấy cái này, chỉ có thể đi theo sau Trần Tứ Gia.

Quả nhiên, tại một sườn núi, Trần Tứ Gia cuối cùng cũng dừng lại.

Đây là lưng núi Bát Công Sơn, rừng rậm rạp, ít có người qua lại, người khác cũng sẽ không tuần tra.

Trần Tứ Gia nằm sấp xuống đất, lắng nghe động tĩnh dưới lòng đất.

Ngũ Ban biết kỹ thuật của mạch Tá Lĩnh trong giới trộm mộ.

Xem ra Trần Tứ Gia đã học được một số kỹ năng của Tá Lĩnh từ

tiền bối.

Nghe đồn, mạch Tá Lĩnh có một kỹ thuật, có thể giống như đông y mà bắt mạch cho mộ.

Chỉ cần nghe và ngửi trên mặt đất, là có thể biết quy mô của ngôi mộ bên dưới.

"Quy mô Hoài Nam Lăng mộ quả thực không nhỏ, cậu nhóc về trước đi, tối chúng ta hành động." Trần Tứ Gia đứng dậy từ dưới đất nói.

Ngũ Ban gật đầu, đã tìm được vị trí cửa vào thì cũng không cần thiết loanh quanh đây vô ích nữa.

Khi về khách sạn, trời đã chạng vạng.

Hai người mang theo đồ đạc, tìm một nơi hẻo lánh để lấp đầy bụng.

Dù sao thì trang bị họ mang theo quá bắt mắt, nếu bị cảnh sát để ý thì sẽ rất phiền phức.

Không ngờ người của tổ chức phi pháp cũng có mặt.

Khi hai người tìm một quán nông gia lạc (quán ăn đồng quê), phát hiện bên trong có không ít người.

Những người này đều mặc giống nhau, vest và cà vạt, đeo kính râm, ít nói chuyện với nhau.

Giống như vệ sĩ trong phim, thấy Ngũ Ban và Trần Tứ Gia bước vào, đám người đều đồng loạt nhìn về phía họ.

Ngũ Ban khẽ động trong lòng, trên cổ những người này đều đeo một tấm thẻ, chính là người của Cừu Đức Khảo.

Sao những người này lại ở đây?

Lẽ nào cũng đến Hoài Nam Lăng mộ?

Hai người ăn vội vàng rồi rời đi.

Đám vệ sĩ áo vest thấy họ rời đi cũng không để ý nữa.

“Tứ a công!” Sau khi ra ngoài, Ngũ Ban không đổi sắc mặt mà gọi.

Trần Tứ Gia lập tức đáp: “Yên lặng!” Ngũ Ban biết, Trần Tứ Gia cũng biết đám người kia.

Hai người đi vòng qua góc, lén lút lẻn vào nhà bếp phía sau quán nông gia lạc.

Sau khi dúi tiền cho người bên trong, hai người trốn trong bếp lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Quả nhiên, sau khi ông chủ cũng vào giúp nấu cơm, bên trong cuối cùng cũng bắt đầu nói chuyện.

“Thủ lĩnh?

Tôi thật sự phải đi Hàng Châu sao?” Một giọng nói truyền đến.

Chương 33

Ngũ Ban khẽ động trong lòng.

Xem ra thuộc hạ của Cừu Đức Khảo không chỉ có mỗi cô gái kia, bởi vì người thủ lĩnh vừa nói lại là một giọng nam.

"Hừ!

Không cần quản, Chiến Quốc Cẩm Thư xuất hiện, tôi nhất định phải lấy được bí mật bên trong từ Ngũ gia." Người thủ lĩnh lạnh lùng hừ nói.

Ngũ Ban giật mình, những người này lại muốn đến Ngũ gia, chỉ là Ngũ Ban hoàn toàn không biết gì về Chiến Quốc Cẩm Thư.

Một giọng nói khác nói: "Hai hôm trước, mười anh em của tôi đã mất mạng ở Sào Hồ, chính là do người Ngũ gia làm, vừa hay có thể đi đòi lại món nợ này." "Lần này mục đích của tôi chỉ có Chiến Quốc Cẩm Thư, ông chủ đã dặn dò khi cần thiết phải hợp tác với Ngũ gia, không được gây rối." Thủ lĩnh nói.

Giọng nói trước đó nói: "Thật không hiểu, chỉ một Ngũ gia thôi, tại sao ông chủ lại muốn hợp tác với họ?" "Hiểu không?

Ngũ gia có thể trở thành một trong Cửu Môn, cậu nghĩ họ là lũ ngốc à?" Thủ lĩnh mắng.

Người đó ngượng ngùng nói: "Tôi cũng không kém, trang bị của tôi đều là loại tốt nhất, trong số những người chúng tôi, ai mà chưa từng nhập ngũ?" Ngay lúc này, một trận tiếng bước chân gấp gáp truyền đến, có người từ bên ngoài đang đi vào.

"Thủ lĩnh, đội một đã xử lý xong chuyện Sào Hồ, đang đi Hàng Châu, khi nào chúng tôi xuất phát?" Người mới đến hỏi.

Người thủ lĩnh nói: "Đừng vội, ông chủ bảo tôi đi Sào Hồ một chuyến nữa, sau đó mới đi Hàng Châu.

Còn đội một thì đi Hàng Châu trước để điều tra tình báo." "Thật đáng chết, nếu không phải Ngũ gia, tôi cũng không cần phải đi rồi, chỉ dựa vào đội một là hoàn toàn có thể hoàn thành nhiệm vụ." Một thuộc hạ có chút tức giận nói.

Ngũ Ban khẽ động trong lòng, nghe lời này, đội một hẳn là đội của cô gái kia.

Cô ta chưa đi Hàng Châu, nhưng may mắn là những người này muốn trở lại Sào Hồ, thời gian vẫn còn đủ.

Nhưng Sào Hồ cần thủy triều lớn và sức mạnh đặc biệt hoặc thần vật mới có thể mở ra, nên lần này những người này chắc chắn sẽ thất bại.

"Đi thôi!" Đúng lúc rạng sáng, Trần Tứ Gia vỗ vai Ngũ Ban rồi ra khỏi cửa sau.

Giữa hàng lông mày của Trần Tứ Gia dường như có chút ưu tư, nói: "Tôi phải tăng tốc, nếu không kế hoạch sẽ thất bại." "Kế hoạch gì?" Ngũ Ban vội vàng hỏi.

Trần Tứ Gia lạnh lùng hừ nói: "Không nên hỏi thì đừng hỏi, kế hoạch này không liên quan gì đến cậu, cũng đừng nhúng tay vào." Ngũ Ban biết kế hoạch này tuyệt đối có liên quan đến Ngũ gia, nếu không Nhị gia sẽ không sốt ruột như vậy, lẽ nào có liên quan đến Chú Ba?

Ngũ Ban không khỏi trầm xuống trong lòng, điều này không hay lắm.

Phải biết bây giờ Ngũ Tam Gia đang bị trọng thương, nếu không nhanh lên thì chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng.

Sau khi hai người lặng lẽ rút lui, liền đi về phía Hoài Nam Lăng

mộ.

May mắn là khu thắng cảnh này đã đóng cửa, chỉ có một vài bảo an đang tuần tra.

Nhưng sau khi hai người tới lưng núi, Trần Tứ Gia lại không vội đào động.

“Tứ a công?

Chúng ta không cần đào đạo động sao?” Ngũ Ban hỏi.

Trần Tứ Gia bực mình nói: “Hai chúng ta mà đào thì phải đào mấy ngày?

Đợi tôi thông báo cho một người, sẽ nhanh thôi.” “Ai ạ?

Chuyện của Nhị gia không thể truyền ra ngoài đâu.” Ngũ Ban nói.

Trần Tứ Gia khinh thường nói: “Người Ngũ gia đều thích thối nát sao?

Tôi đi đổ đấu, không nhờ người thì mới đáng nghi.” “Thế Tứ a công gọi ai?” Ngũ Ban hỏi.

Trần Tứ Gia tùy tiện nói: “Tiểu Sở.” Ngũ Ban thở phào một hơi, Tiểu Sở của Trần Tứ Gia chính là Sở ca ở Trường Sa.

Ông ta là một thuộc hạ của Tam gia, chỉ là mấy năm nay tuổi đã cao nên rút về Trường Sa, theo Nhị gia làm một số việc không mấy hay ho.

Đương nhiên thỉnh thoảng Sở ca cũng ra tay, lâu lâu hai người cùng đi đổ đấu.

Đối với Ngũ Ban thì ông ta cũng là một người quen cũ.

Mỗi lần Trần Tứ Gia đến Trường Sa đều sẽ ghé thăm địa bàn của Sở ca, vì vậy nghe Trần Tứ Gia nhắc đến Sở ca thì cũng cảm thấy

bình thường.

Hai người đợi một lúc lâu, cuối cùng bên ngoài rừng núi cũng truyền đến một trận tiếng bước chân hỗn tạp.

Người dẫn đầu là một người đàn ông trung niên tuổi tác xấp xỉ Ngũ Nhị Gia, đầu cạo trọc.

Trên mặt có một vết sẹo dao rất rõ ràng, trông rất dữ tợn.

Phía sau ông ta có năm người đồng hành.

Thấy Ngũ Ban, Sở ca lập tức ôm quyền nói: "Ngũ Ban huynh đệ đã lâu không gặp." Ngũ Ban đẩy ông ta ra nói: "Đã lâu không gặp, những người này đều là đồng hành của ông sao?" "Yên tâm, Tứ gia đã dặn dò rồi, những người này đều là tâm phúc của Chú Ba, đều đáng tin cậy." Sở ca nói.

Sở ca không khỏi nhìn về phía Trần Tứ Gia nói: "Tứ gia, chúng ta đi đâu vậy, tại sao lại chọn gặp mặt ở đây?" "Bởi vì lần này cái đấu là do tôi đi." Trần Tứ Gia nói.

Sở ca ngớ người nói: "Khốn kiếp!

Cũng quá táo bạo rồi, đây là khu du lịch mà cũng dám làm à?" Trần Tứ Gia liếc xéo một cái nói: "Làm hay không?" "Làm!

Đã Tứ gia ra lệnh thì làm sao có thể tay trắng trở về được." Sở ca vội vàng nói.

Trần Tứ Gia lạnh lùng hừ nói: "Vậy mau làm việc, lập tức đào một đạo động từ đây xuống." Loại việc nặng nhọc này đương nhiên không thể để Trần Tứ Gia tự mình ra tay.

Sở ca lập tức bảo đồng hành lấy hết dụng cụ ra.

Dựa theo chỉ dẫn của Trần Tứ Gia mà bắt đầu đào đạo động.

Những người này đều là lão làng rồi, đào một đạo động không

thành vấn đề.

Không lâu sau, mọi người bắt đầu đào đất mộ, nhưng phía dưới đất mộ đã bị từng khối đá lớn chặn lại, muốn đào vào trong có chút khó khăn.

"Đào sang bên cạnh, đào vào mặt bên." Trần Tứ Gia nhìn đạo động rồi nói.

Sở ca và những người khác nghe xong, chỉ có thể ra sức làm việc.

Cho đến khi trăng lên cao, mọi người mới đào xong đạo động.

Sau khi mọi người hợp lực phá vỡ bức tường mộ, chính thức tiến vào bên trong cổ mộ.

Trần Tứ Gia phán đoán chính xác, mọi người vừa hay tiến vào cửa lăng mộ, đang ở vị trí tiền sảnh.

Hoài Nam Vương là một chư hầu, năm xưa có thể khởi binh, sau lại say mê trường sinh, có thể thấy tài lực của người này không hề yếu.

Chỉ riêng tiền sảnh thôi mà đã rộng hơn một trăm, gần hai trăm mét vuông.

Tại lối vào tiền sảnh, có hai con hổ lớn được chạm khắc bằng ngọc thạch, miệng phun lửa, khiến toàn bộ tiền sảnh sáng rực vô cùng.

"Chậc!

Hay thật, lại còn làm ra con hổ ngọc lớn trấn giữ nơi này." Sở ca sau khi đi vào, nhìn hai con hổ mà kinh ngạc nói.

Hai con hổ này không nhỏ, cao tới hai mét, dài hơn bốn mét, ánh mắt được lửa phản chiếu trông rất sống động.

"Đồ ngốc!

Chương 34

Đó không phải hổ.” Trần Tứ Gia lạnh lùng cười nói.

Sở ca không dám chọc Trần Tứ Gia, chỉ đành ngượng ngùng nói: “Rõ ràng là hổ mà.” “Sở ca... có lẽ không phải hổ đâu, là Thụy thú Tỳ Hưu đó.” Một người đồng hành của Sở ca nhỏ giọng nói.

Sở ca mặt đỏ bừng, giận dữ nói: “Mày tưởng tao không biết à?

Tao đang thử mày đó, bảo mày bình thường đọc sách nhiều vào, đừng có suốt ngày ôm lấy vợ mày không buông.” Ngũ Ban lắc đầu, tính nết Sở ca không thay đổi, vẫn nóng nảy như vậy.

“Lửa sẽ không tắt sao?” Ngũ Ban hỏi.

Trần Tứ Gia nói: “Thật không biết cậu và Ngũ lão tam lâu như vậy mà không học được chút gì sao?

Bụng Tỳ Hưu bị khoét rỗng, bên trong toàn dầu mỏ, muốn tắt ít nhất cũng phải cần nghìn năm.” “Đệt, chẳng phải là đèn trường minh sao?

Chẳng phải đèn trường minh dùng... dầu giao nhân sao?” Sở ca bỗ bã nói.

Trần Tứ Gia nhìn một cái, Sở ca liền rụt cổ lẩm bẩm: “Không hiểu thì không được hỏi à?” “Dầu giao nhân đã tuyệt diệt từ thời Tần Thủy Hoàng rồi, có thể dùng dầu mỏ thay thế đã là không tệ rồi.” Trần Tứ Gia bực mình nói.

Ngũ Ban thầm nghĩ, quả nhiên trong nhà có một ông già như có một báu vật, kiến thức của Trần Tứ Gia căn bản không ai ở đây có thể sánh bằng.

“Đi thôi, Hoài Nam Lăng mộ đã bị người ta viếng thăm không biết

bao nhiêu lần rồi, hy vọng chúng ta may mắn một chút.” Trần Tứ Gia nói.

Quả nhiên, đi vòng qua hai con Tỳ Hưu, trên bức tường mộ bên trong xuất hiện vô số đạo động, nhưng đã rất cổ xưa.

Đại sảnh rộng lớn, bốn phía tường mộ có những đài đèn, ngọn lửa trên đó vẫn đang cháy.

Có lẽ cũng giống như hai con Tỳ Hưu kia, bên dưới đài đèn chứa đầy dầu mỏ, nên những ngọn đèn này vẫn cháy.

Đi sâu vào nữa, liền thấy một cánh cửa lớn, hai bên đại sảnh đặt hai cái đỉnh lớn.

Phía sau mỗi đỉnh lớn có một tấm bia đá, chắc là mộ chí minh, nhưng đối với mọi người thì không có ý nghĩa gì, dù sao họ cũng không phải những chuyên gia khảo cổ.

Chỉ cần biết trong mộ chôn ai là được.

Không để ý đến hai tấm mộ chí minh, mọi người đồng thời tới trước cánh cửa đá lớn phía sau đại sảnh.

Điều này khiến mọi người có chút kinh ngạc, bởi vì mộ đạo, mộ môn, mộ bích thông thường đều dùng gạch xanh đá, nhưng cánh cửa lớn này lại làm bằng đá cẩm thạch.

Trên cánh cửa đá này được chạm khắc hình đầu một con mãnh thú, trông giống hệt hai con Tỳ Hưu ở tiền sảnh.

“Chắc là có cơ quan, để tôi tìm xem.” Trần Tứ Gia gõ gõ lên cửa một lúc lâu nói.

Ngũ Ban thầm nghĩ, cánh cửa đá cẩm thạch to như vậy, nếu không có cơ quan thì chỉ có thể dùng thuốc nổ phá ra.

Nhưng Hoài Nam Vương Lăng mộ đã bị viếng thăm nhiều lần rồi,

mà cánh cửa đá này vẫn còn nguyên vẹn, rõ ràng là có cơ quan, mới có thể khiến cánh cửa đá cẩm thạch tự động đóng mở.

Trong khi mọi người đang mò mẫm tìm cơ quan, xung quanh đột nhiên trở nên âm lãnh, mọi người đều không khỏi rùng mình.

Khí tức âm lãnh đột nhiên ập đến, giống như mùa đông đột ngột giáng xuống, khiến mọi người không khỏi run rẩy.

"Ô ô...

ô ô!" Đột nhiên xung quanh truyền đến một trận tiếng khóc âm trầm, tiếng khóc lúc cao lúc thấp, khiến mọi người cảm thấy sợ hãi.

Tiếng khóc quỷ dị này càng khiến mọi người cảm thấy một nỗi buồn từ sâu thẳm linh hồn, đều có cảm giác muốn rơi lệ.

"Không hay rồi!

Hung y đỏ, thi mặt cười, tiếng quỷ cười không đáng sợ bằng tiếng quỷ khóc!

Xem ra đây tuyệt đối là một hung mộ giống như của Hắc Hạt Tử nói." Trần Tứ Gia sắc mặt đại biến nói.

Câu thơ mà Trần Tứ Gia thường đọc của Tứ phái trộm mộ, nhưng ngày nay không có mấy người tuân theo nữa rồi.

Ngay lúc này, lại thấy từ bên trong cánh cửa đá, một người phụ nữ tóc tai bù xù đang từ từ thò đầu ra.

"Ma... ma quỷ!" Một đồng hành thấy cảnh này, lập tức hét lớn.

Toàn thân anh ta không ngừng run rẩy, khiến mọi người vội vàng lùi lại mấy mét.

Theo sau khi người phụ nữ từ từ xuất hiện từ trong cửa đá, mọi người thấy người phụ nữ mặc y phục đỏ, dáng người yểu điệu, nhưng dưới mái tóc xõa lại là một khuôn mặt trắng bệch.

Điều càng khiến người ta sợ hãi hơn là người phụ nữ này trôi ra, nhẹ nhàng như một tờ giấy.

Lặng lẽ trôi đến trước mặt mọi người.

“Cẩn thận!

Lệ quỷ do oán khí ngưng kết thành, cực kỳ lợi hại.” Trần Tứ Gia rõ ràng biết rõ, lập tức nói.

Sở ca lần đầu tiên thấy loại thứ không sạch sẽ này, nói: “Tứ...

Tứ gia?

Tôi chỉ từng gặp cương thi thôi, thứ này tôi lần đầu thấy, rốt cuộc phải làm sao đây?” Hầu hết những người mà Sở ca mang theo đều lần đầu thấy cái gọi là lệ quỷ, mọi người đều cảm thấy có chút bối rối.

Mặc dù vậy, trong tay mọi người đều nắm chặt một cái móng lừa đen.

Mặc dù không biết có hữu ích hay không, nhưng ít nhiều cũng có chút an ủi về mặt tâm lý.

Ngũ Ban cũng lần đầu thấy quỷ, trong lòng kinh hãi.

Mặc dù thứ này kém hơn Cấm Bà một chút, nhưng hình như không có cách nào đối phó với loại này cả.

“Đinh!

Nhiệm vụ kích hoạt!” “Nhiệm vụ: Ký chủ lần đầu chạm trán quỷ vật, làm bị thương lệ quỷ, dùng Hổ Phệ nuốt chửng tàn hồn lệ quỷ, tăng cường sát khí trong cơ thể!” “Phần thưởng: Có thể nhận được năng lực liên quan đến Huyền Vũ!” “Hổ Phệ có tỷ lệ thất bại nhất định, làm bị thương quỷ vật có thể tăng tỷ lệ thành công, nuốt chửng càng nhiều quỷ vật, tỷ lệ thất bại càng thấp.” Nghe giọng nói của hệ thống, Ngũ Ban khẽ động trong lòng.

Sát khí chẳng phải là thứ mà kỹ năng Bạch Hổ cần sao?

Sát khí càng lớn, năng lực Bạch Hổ càng mạnh, hệ thống đã nói.

Trong khoảnh khắc, Ngũ Ban không kìm được liếm môi.

Nếu là quỷ nam, Ngũ Ban có lẽ sẽ có tâm lý bài xích.

Nhưng đây là quỷ nữ dáng người yểu điệu, nuốt rồi cũng không lỗ.

Nhưng tiền đề là phải làm bị thương lệ quỷ này, điều này lại khiến Ngũ Ban không biết phải làm sao.

Nhưng cũng không lo lắng, vì có Trần Tứ Gia ở đây, chắc chắn ông ấy biết cách đối phó với những lệ quỷ này.

Nhưng hành động tiếp theo của Trần Tứ Gia lại khiến Ngũ Ban ngẩn người.

Trần Tứ Gia tay cầm Cửu Trảo Câu, hai mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào con quỷ nữ, dường như đang tìm kiếm sơ hở.

Chương 35

"Trúng!" Trần Tứ Gia lắc cổ tay, Cửu Trảo Câu trong tay lập tức phóng về phía con quỷ nữ, khiến Ngũ Ban có cảm giác như một loại ám khí Huyết Tích Tử!

Cửu Trảo Câu linh hoạt trong tay Tứ gia, vận dụng tự nhiên như cánh tay của chính ông ấy.

"Xì xì!" Đột nhiên những chiếc móc của Cửu Trảo Câu đồng loạt mở ra, nặng nề đập vào người con quỷ nữ.

Con quỷ nữ có cảm giác, nhưng Cửu Trảo Câu của Trần Tứ Gia đã xuất thần nhập hóa.

Ngay cả quả trứng cách mười mấy mét cũng có thể dễ dàng lấy được mà không làm hỏng, khiến con quỷ nữ căn bản không thể tránh được.

Cuối cùng, nó trúng chiêu một cách nặng nề, toàn bộ thân ảnh màu đỏ tựa như một chiếc lá, nhẹ nhàng bay lượn trong hư không.

"Tốt!

Tứ gia quả nhiên gừng càng già càng cay, anh em, quỷ nữ cũng sợ bị đánh, mau cầm vũ khí lên cho tao!" Sở ca lập tức nịnh nọt hét lớn.

Năm người đồng hành nghe thấy, từng người rút súng lục ra, bắn về phía con quỷ nữ.

"Đoàng!" Tiếng súng không ngừng, nhưng viên đạn lại dễ dàng xuyên qua thân thể của quỷ nữ áo đỏ, bắn vào tường mộ, bắn ra vô số tia lửa.

"Xoạt!" Viên đạn rõ ràng không có tác dụng gì với con quỷ nữ kia, chỉ thấy quỷ nữ áo đỏ khẽ động thân hình, toàn bộ bóng dáng biến

mất trong hư không.

Khi xuất hiện trở lại, nó xuất hiện trước mặt một người đồng hành, bàn tay thon dài nhẹ nhàng vung lên, lập tức đánh bay người đồng hành đó.

Thân thể anh ta ngã văng ra xa hai ba mét, sau tiếng động nặng nề, còn truyền đến tiếng rên rỉ đau đớn của người đồng hành.

Khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, quỷ nữ áo đỏ lại biến mất khỏi chỗ cũ.

Khoảnh khắc tiếp theo, một người đồng hành khác lập tức bị quỷ nữ bóp cổ nhấc lên không trung bằng một tay.

Người đồng hành bị bóp nghẹt cổ họng không thể thở được, cố sức giãy giụa khỏi tay quỷ nữ.

Nhưng bàn tay ngọc trắng muốt kia lại có sức mạnh cực lớn, người đồng hành căn bản không thể thoát ra.

Toàn bộ sắc mặt anh ta trở nên tím tái, thấy sắp tắt thở, Trần Tứ Gia lại ra tay.

Vẫn là Cửu Trảo Câu, xé gió bay đi.

"Xoạt!" Nhưng lần này quỷ nữ áo đỏ rõ ràng đã có đề phòng.

Khi Cửu Trảo Câu sắp đánh trúng, quỷ nữ biến mất tại chỗ.

Cửu Trảo Câu cắm vào vai người đồng hành, bị Tứ gia kéo một cái, lập tức ngã xuống đất.

Mặc dù toàn thân đau nhức vô cùng vì bị quăng xuống đất, nhưng người đồng hành cũng biết tạm thời mình đã thoát chết.

Dường như e ngại Cửu Trảo Câu của Trần Tứ Gia, khi con quỷ nữ xuất hiện trở lại, nó cách đó mấy mét.

Từ xa nhìn Trần Tứ Gia, đôi mắt không có tròng trắng kia đặc biệt đáng sợ.

"Tứ gia...

Tứ gia...

Chuyện gì vậy?

Sao quỷ nữ sợ ông mà không sợ chúng tôi?" Sở ca cùng đồng hành vừa lăn vừa bò đến bên Trần Tứ Gia, lắp bắp hỏi.

Ngũ Ban trong lòng cũng không hiểu, lẽ ra nếu quỷ nữ này bị Cửu Trảo Câu làm bị thương, thì đối với đạn cũng không thể nào bỏ qua được chứ.

Trần Tứ Gia đang định trả lời thì quỷ nữ lại biến mất trong hư không.

Xung quanh vẫn gió âm thổi mạnh, khí tức đáng sợ vẫn khiến mọi người cảm thấy sợ hãi.

Mọi người chỉ có thể tựa lưng vào nhau, cẩn thận đề phòng nhìn xung quanh.

Ngay lúc này, mọi người chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu dường như có động tĩnh, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy một khối đá phong điều trên đỉnh mộ đột nhiên rơi xuống.

Mọi người đâu dám ở lại đó, vội vàng chạy tán loạn khắp nơi.

"Rầm!" Khối phong điều khổng lồ nặng nề rơi xuống đất, trước hết là một trận bụi bay mù mịt.

Nhưng khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, quỷ nữ xuất hiện trên khối phong điều vừa rơi xuống, rõ ràng là con quỷ nữ này gây ra.

Trần Tứ Gia thấy vậy, Cửu Trảo Câu trong tay lại phóng ra, muốn buộc quỷ nữ rời đi.

“Lạch cạch!” Nhưng quỷ nữ lại không hề động đậy, ngược lại, những viên đá dưới chân nó không ngừng rung chuyển.

Khi Cửu Trảo Câu bay tới, tảng đá lớn đột nhiên lật lên, chặn Cửu Trảo Câu lại.

Mọi người chưa từng thấy cảnh tượng quỷ dị như vậy, đều cảm thấy Hoài Nam Cổ mộ này không hề tầm thường.

Sau khi quỷ nữ áo đỏ chặn đòn tấn công của Trần Tứ Gia, lại thấy khối đá phong điều dài hai mét, rộng một mét kia, liên tục xoay tròn mấy vòng trong hư không.

Rồi ép xuống về phía Trần Tứ Gia, tiếng gió vù vù nghe rất đáng sợ.

Trần Tứ Gia dù lợi hại đến mấy cũng không dám cứng rắn đỡ tảng đá lớn như vậy.

Cần biết đó là đá cẩm thạch, trọng lượng cực kỳ lớn.

Một khối phong điều lớn như vậy ít nhất cũng nặng hơn nghìn cân.

Khiến Trần Tứ Gia liên tục bị khối phong điều đó ép lùi.

Nhưng khối phong điều bằng đá cẩm thạch đó lại như mọc cánh, cứ bám riết lấy Trần Tứ Gia.

“Cút ngay!” Ngũ Ban thấy vậy, biết nếu không ra tay thì Trần Tứ Gia chắc chắn sẽ gặp tai ương.

Thấy tảng đá cứ truy đuổi Tứ gia, Ngũ Ban bay lên không trung, thần lực Bạch Hổ âm thầm vận hành, hai chân nặng nề giẫm lên tảng đá.

Lực cực lớn khiến tảng đá từ trên trời rơi xuống, nặng nề đập xuống đất.

Trần Tứ Gia cũng sợ không nhẹ, toàn bộ khí tức của ông ấy trở nên nặng nề hơn rất nhiều.

"Tứ gia, mau nói phải đối phó với quỷ nữ này thế nào đi, nếu không chúng ta đều phải bỏ mạng ở đây mất." Ngũ Ban sau khi chặn tảng đá lại thì hỏi.

Trần Tứ Gia nói: "Cửu Trảo Câu của tôi được chế tạo lại bằng đinh quan tài, để có được những chiếc đinh quan tài đó, tôi đã phải phá hủy hơn vạn chiếc quan tài mới chế tạo ra được." "Đinh quan tài?" Ngũ Ban kinh ngạc hỏi.

Lúc này Sở ca và mọi người cũng vây lại, tất cả trốn sau lưng Trần Tứ Gia.

"Đúng vậy, đinh quan tài được gọi là trấn quan đinh, hoặc tử tôn đinh, tổng cộng dùng bảy chiếc là tốt nhất." Trần Tứ Gia nói.

Ngũ Ban vội vàng hỏi: "Cái này có liên quan gì đến quỷ nữ không?" "Ở khu Lưỡng Quảng có một phong tục, sau khi nhập quan vài năm sẽ xuất hiện cốt khô, những chiếc đinh quan tài này sẽ được thu thập, chế tạo thành vòng tay hoặc trang sức khác có tác dụng trừ tà." Trần Tứ Gia không giấu giếm nói ra, chỉ là chưa nói hết.

Sở ca tiếp lời nói: "Phong tục này tôi có nghe rồi, đinh quan tài có thể đuổi quỷ." "Không chỉ vậy, đối với các thầy phong thủy, loại đinh quan tài này có công dụng lớn hơn, thu thập chúng, vào lúc nguy cấp có thể trấn phong khốn thủy, dùng để cứu mạng." "Năm đó tôi cũng đã thỉnh giáo một người bạn, sau đó mới dùng đinh quan tài chế tạo lại một cây Cửu Trảo Câu này." Trần Tứ Gia kể rõ nguyên nhân cho mọi người.

Mọi người mới vỡ lẽ, thảo nào chỉ có Cửu Trảo Câu của Trần Tứ Gia mới có thể gây sát thương cho quỷ nữ, còn những thứ khác thì hoàn toàn không có tác dụng.

“Ồ, chỉ cần là vật trừ tà thì đều có thể có hiệu quả với quỷ nữ sao?” Ngũ Ban nắm lấy trọng điểm vội vàng hỏi.

Trần Tứ Gia gật đầu nói: “Không sai, nhưng quỷ nữ này oán khí ngút trời, đã hóa thành lệ quỷ, riêng Cửu Trảo Câu của tôi thì không có tác dụng quá lớn.” Ngũ Ban lại phấn khích nói: “Hahaha...

Chương 36

Tứ gia cứ xem đi, phần còn lại cứ giao cho tôi.” “Có chắc không?

Đây là lệ quỷ, không phải cương thi đâu.” Trần Tứ Gia hỏi.

Ngũ Ban không nói gì, vì lúc này quỷ nữ áo đỏ lại động đậy.

Thấy Ngũ Ban đã trấn áp tảng đá, quỷ nữ rõ ràng trở nên có chút phẫn nộ.

Không khí lập tức trở nên càng lạnh hơn, mọi người đều không khỏi run rẩy.

Thật sự lạnh, không khí như đóng băng.

“Két két!” Trong miệng quỷ nữ truyền ra một trận tiếng cười âm trầm.

Ngũ Ban thầm nghĩ, nghe tiếng này còn không bằng tiếng khóc.

Vì Trần Tứ Gia đã nói, chỉ cần vật trừ tà có tác dụng với quỷ nữ, vậy thì năng lực Bạch Hổ tuyệt đối có thể gây sát thương cho nó.

Lời Trần Tứ Gia vừa dứt, thân ảnh quỷ nữ lập tức trở nên hư ảo, khoảnh khắc tiếp theo xuất hiện bên cạnh Ngũ Ban.

“Đợi đấy!” Ngũ Ban lạnh lùng hừ nói.

Lời vừa dứt, Bạch Hổ Huyết Mạch lập tức sôi trào, hai tay thành móng vuốt, trực tiếp vồ tới quỷ nữ.

Khi xoay người, Ngũ Ban lại nổi da gà.

Khi nhìn từ xa, dáng người quỷ nữ tuyệt đối là cực phẩm.

Nhưng khi nhìn gần, toàn bộ khuôn mặt trắng bệch vô cùng, trong hai mắt chảy ra huyết lệ, trên nửa khuôn mặt có một hình xăm giống

như tiểu quỷ.

Mười ngón tay dài thon, thần sắc dữ tợn, dáng vẻ quỷ quái như vậy còn đáng sợ hơn cả cương thi.

"Rầm!" Một tiếng trầm đục truyền đến, lại thấy một móng vuốt nặng nề giáng xuống người quỷ nữ.

Khiến quỷ nữ bay văng ra, đập vào trần mộ rồi rơi xuống đất.

Thần lực Bạch Hổ cực kỳ lớn, khiến quỷ nữ chỉ một chiêu đã ngã sấp xuống đất.

Trong miệng nó phát ra tiếng kêu thảm thiết, muốn bò dậy nhưng không còn sức lực, lại ngã sấp xuống đất.

Thừa thắng xông lên, đó là đạo lý mà người giang hồ thấu hiểu.

Ngũ Ban khẽ động thân hình, một tàn ảnh nhanh chóng lướt qua hư không.

"Rầm!" Không chút lưu tình, lại một móng vuốt nữa giáng xuống người quỷ nữ, khiến toàn bộ thân thể nó ngã sấp xuống đất.

Trong miệng nó không ngừng kêu thảm thiết, đôi mắt không tròng trắng đầy oán khí nhìn Ngũ Ban.

"Số phận đã định rồi!" Ngũ Ban lạnh lùng cười nói.

Ngũ Ban nhớ tới nhiệm vụ kia, nhìn con quỷ nữ đã bị trọng thương.

Định vận hành Hổ Phệ để nuốt chửng con quỷ nữ này.

Nhưng thân ảnh quỷ nữ lại trở nên hư ảo, biến mất tại chỗ.

"Không hay rồi!

Quỷ nữ không hổ là lệ quỷ, trúng hai chiêu Hổ Trảo mà vẫn có thể hành động được." Ngũ Ban trong lòng kinh hãi.

Cùng với sự biến mất của quỷ nữ, lại thấy thân thể một người đồng hành giật giật.

“Bị nhập rồi.” Trần Tứ Gia kiến thức rộng rãi lập tức nói.

Quả nhiên, sau khi thân thể người đồng hành ngừng co giật, hai mắt trợn ngược, ánh mắt nhìn mọi người đặc biệt đáng sợ.

“Gào!” Một trận tiếng quỷ gào từ trong miệng người đồng hành truyền ra, lại là giọng nữ, khiến mọi người từ tận đáy lòng đều kinh ngạc.

“Rầm!” Lại thấy người đồng hành kia vung tay trái phải, mỗi bên một quyền, liền đánh bay hai người khác.

Những người còn lại đều như bôi dầu vào chân, nhanh chóng rời xa người đồng hành kia, đồng loạt trốn sau lưng Ngũ Ban.

Trần Tứ Gia cũng không ngoại lệ, ít nhất ông ấy biết Ngũ Ban dường như có cách đối phó với quỷ nữ này.

“Quỷ nhập thân rồi, chỉ có cách ép quỷ nữ ra, nếu không sẽ không bao giờ có cách đối phó được.” Trần Tứ Gia nói với Ngũ Ban.

Ngũ Ban gật đầu, rút đoản đao từ thắt lưng ra rạch lòng bàn tay, máu tươi trào ra, nhuộm đỏ lòng bàn tay.

Xong xuôi mọi việc, Ngũ Ban thi triển Bạch Hổ Tàn Ảnh, nhanh chóng vồ tới con quỷ nữ.

“Rầm!” “A!” Chỉ thấy một dấu bàn tay in lên người đồng hành, sau đó tiếng kêu thảm thiết của quỷ nữ lại truyền đến.

Thân ảnh nó nặng nề rơi xuống đất, toàn bộ thân thể trở nên trong suốt hơn rất nhiều, không còn tươi đỏ như trước nữa.

Khi nhìn Ngũ Ban, nó đặc biệt oán hận.

Định rời đi thì thấy đoản đao trong tay Ngũ Ban phóng ra.

“Xoạt!” Tiếng xé gió truyền đến, đoản đao ngoan cường cắm vào sàn nhà.

Trên đoản đao dính máu của Ngũ Ban, khiến quỷ nữ khi muốn đi, căn bản không thể thoát khỏi sự trói buộc của đoản đao, như thể bị đóng đinh xuống đất.

Khi nhìn lại Ngũ Ban, trong hai mắt nó tràn đầy sự sợ hãi vô cùng.

Ánh mắt như vậy vừa mới xuất hiện trong mắt mọi người, giờ lại biến thành sự sợ hãi của quỷ nữ áo đỏ.

Thấy quỷ nữ không thể chạy thoát được nữa, Ngũ Ban trong lòng mừng rỡ.

Lần này có thể thử nghiệm năng lực Hổ Phệ thật tốt rồi nhỉ?

Lòng bàn tay vẫn còn chảy máu, Ngũ Ban từ từ nâng tay lên, một giọt máu tươi nhỏ xuống người quỷ nữ.

“A!” Thân ảnh quỷ nữ càng trở nên trong suốt hơn, nhìn thấy nó sắp tan thành mây khói.

Ngũ Ban khẽ động trong lòng, máu Bạch Hổ thật lợi hại, lần này có thể tìm được cách đối phó với loại này rồi.

Thấy quỷ nữ ước chừng đã tới cực hạn, Ngũ Ban không chần chừ nữa, Bạch Hổ Huyết Mạch sôi trào.

Hổ Phệ lập tức vận hành, nếu không đợi quỷ nữ tan thành mây khói thì sẽ thiệt lớn.

Cùng với việc Hổ Phệ vận hành, trên cánh tay Ngũ Ban, hình xăm Bạch Hổ đang men theo cánh tay, kéo dài về phía lòng bàn tay.

Ngũ Ban cũng rõ ràng cảm nhận được sự thay đổi của cánh tay, cánh tay trở nên cực kỳ nặng nề, nặng tới mấy trăm cân.

Khiến Ngũ Ban không thể không dồn tất cả sức lực vào cánh tay

phải của mình.

"Gầm!" Một trận tiếng hổ gầm trầm thấp truyền đến, lại thấy một hư ảnh Bạch Hổ từ tay Ngũ Ban vồ ra, trực tiếp nuốt chửng con quỷ nữ kia.

Ngũ Ban trong lòng cực kỳ kỳ lạ, còn tưởng là phải ăn từng miếng từng miếng con quỷ nữ này chứ.

Hóa ra cái gọi là Hổ Phệ căn bản không cần ăn!

Chương 37

Tốc độ Bạch Hổ nhanh đến mức gần như chỉ chớp mắt, con quỷ nữ đã bị Bạch Hổ nuốt chửng.

Chỉ kỳ lạ là, sau khi Bạch Hổ nuốt chửng quỷ nữ, bóng dáng Bạch Hổ biến mất.

Ngũ Ban lại cảm thấy trong miệng mình dường như có thứ gì đó đang chảy.

Không kìm được nuốt xuống, Ngũ Ban hai mắt không khỏi mở to nói: "Mẹ kiếp, ngon thật!" Thứ đó quả thực là món ngon đệ nhất thiên hạ, vừa vào miệng đã tan chảy như quỳnh tương ngọc dịch khiến Ngũ Ban lưu luyến không rời, trong thần sắc lộ ra vẻ hưởng thụ.

Thứ bí ẩn đó lan tỏa khắp cơ thể Ngũ Ban, khiến toàn thân Ngũ Ban lỗ chân lông mở rộng, vô cùng thoải mái.

Cảm giác này còn thoải mái hơn cả cô bé ở hẻm Tiểu Vũ Hàng ở Hàng Châu.

Ngũ Ban biết thứ bí ẩn này hẳn là sát khí rồi.

Ngay sau đó, sát khí ngưng kết tại đan điền của Ngũ Ban, khiến Ngũ Ban khẽ động trong lòng.

Bình thường khi vận dụng năng lực Bạch Hổ, chính là thứ này gây ra.

Hóa ra cảm giác sức mạnh bí ẩn trước đây chính là sát khí, chỉ là tại sao trong cơ thể lại có sát khí?

Nghe những người lớn tuổi nói, một người nếu giết quá nhiều người, sát khí trên người sẽ rất rõ ràng.

Nhìn từ xa có thể cảm nhận được sát khí của người này, lẽ nào sát khí này là do trước đây đã giết không ít người mà ngưng kết thành?

Nhưng Ngũ Ban không quan tâm nữa, cùng với việc sát khí tăng lên, năng lực của cậu ta cũng sẽ tăng lên.

"Đinh!" "Nhiệm vụ kích hoạt hoàn thành!" "Chúc mừng ký chủ nhận được năng lực liên quan đến Huyền Vũ!" "Năng lực Huyền Vũ: Thủy Yêm Bát Hoang, Kim Cương Thủ Ấn, Quy Tức, Phá Nham!" "Thủy Yêm Bát Hoang: Huyền Vũ là thủy thần phương Bắc, có thể vận hành Huyền Vũ Huyết Mạch, khiến bản thân có lực trọng thủy, nặng như hồ biển.

Năng lực Bạch Hổ càng mạnh, kỹ năng này càng mạnh!" "Kim Cương Thủ Ấn: Một bộ kỹ năng phòng ngự, một khi thi triển ấn ký có thể khiến bản thân tạm thời có thân thể đồng da sắt.

Năng lực Bạch Hổ càng mạnh, năng lực phòng ngự càng mạnh!" "Quy Tức: Có thể tự do hành động mà không cần hô hấp, dưới nước cũng có thể tự do hô hấp mà không bị ảnh hưởng bởi không khí.

Năng lực Bạch Hổ càng mạnh, thời gian Quy Tức càng lâu!" "Phá Nham: Công pháp phòng ngự, dùng lực Huyền Vũ ổn định bản thân, vạn vật không thể phá.

Năng lực Bạch Hổ càng mạnh, năng lực Phá Nham càng mạnh!" "Kế thừa năng lực Huyền Vũ Huyết Mạch: Chiêm bặc kích hoạt, năng lực liễm tài (tụ tài), tăng thêm thọ mệnh cho ký chủ!" Nghe lời của hệ thống xong, Ngũ Ban khẽ động trong lòng, những năng lực này hình như Hắc Hạt Tử cũng đã dùng.

Ban đầu Hắc Hạt Tử đứng trên vai mình, vững như Thái Sơn, ngay cả khi dùng Hổ Trảo của Bạch Hổ cũng vô ích.

Chắc là năng lực Phá Nham rồi nhỉ?

Lực trọng trên người càng ngày càng nặng, chắc là sức mạnh Thủy Yêm Bát Hoang, thảo nào cảm thấy lực trọng tựa như một ngọn núi lớn.

May mà lúc đó Hắc Hạt Tử ban đầu có chút sơ suất, nếu không trực tiếp dùng năng lực Huyền Vũ, có lẽ mình đã bại trận.

Dù sao gã đó cũng đã trăm tuổi, kinh nghiệm và sự thành thạo căn bản không thể so sánh được.

Hoàn thành nhiệm vụ, đạt được năng lực, Ngũ Ban trong lòng sướng khoái vô cùng, bây giờ cũng đã sở hữu huyết mạch của hai thần thú.

Nhưng máu Bạch Hổ có thể trừ tà, còn Huyền Vũ Huyết Mạch lại không có công năng đó, nhưng Ngũ Ban cũng vô cùng phấn khích.

Năng lực Huyền Vũ Huyết Mạch có thể tăng thêm thọ mệnh, đã kích hoạt năng lực liễm tài (tụ tài), vậy chẳng phải sau này sẽ có tiền sao?

Có năng lực Chiêm bặc, chỉ là năng lực Chiêm bặc lại khiến Ngũ Ban trong lòng có chút kỳ lạ, bởi vì Chiêm bặc sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe.

Đột nhiên nghĩ đến Hắc Hạt Tử, buổi tối cũng đeo kính, lẽ nào... chính là vì Chiêm bặc mà xuất hiện phản phệ?

Trong khoảnh khắc Ngũ Ban không khỏi rùng mình, cái Chiêm bặc này sau này phải ít dùng thôi, kẻo lại biến thành người mù.

Trần Tứ Gia từng nói, Hắc Hạt Tử cũng gọi là Tề Hạt Tử, tên thật là Tề.

Trong Cửu Môn, có một gia tộc họ Tề rất thần bí.

Nhưng gia tộc này có chút thần bí, ít khi xuất hiện trên giang hồ,

những người xuất hiện đa số đều là người mù.

“Đệt!

Lẽ nào Tề gia trong Cửu Môn chính là người kế thừa Huyền Vũ Huyết Mạch?” Ngũ Ban trong lòng kinh ngạc vô cùng.

Quả nhiên Cửu Môn có chút không đơn giản, hiện tại những người Cửu Môn đã gặp có Ngũ gia, Tề gia, Trần Tứ Gia, còn có Tạ Vũ Hoa.

Mấy gia tộc này dường như khá đoàn kết, thường xuyên liên hệ ngầm.

Xem ra mấy gia tộc khác thì không hòa thuận lắm.

Giống như Nhị gia đã nói, Cửu Môn không phải là một khối sắt.

Khi Ngũ Ban còn đang ngẩn người, mọi người xung quanh đều đã ngây ra.

“Vừa nãy đó là Bạch Hổ sao?

Một ngụm nuốt chửng quỷ nữ, lợi hại quá, tên này từ lúc nào mà trở nên lợi hại như vậy?” “Người của Tam gia quả nhiên không tầm thường, ngay cả quỷ nữ mà Trần Tứ Gia cũng không thể đối phó, lại bị giải quyết dễ dàng như vậy.” “Huyết mạch của người này quả nhiên không tầm thường, thảo nào lần trước có thể đấu với Hắc Hạt Tử sống chết.

Xem ra kế hoạch phải có thay đổi rồi.” Nhưng Ngũ Ban không biết những điều này.

Sau khi hoàn hồn, thấy mọi người vẫn đứng tại chỗ, Ngũ Ban chào hỏi một tiếng rồi đi về phía cửa đá.

“Kỳ lạ thật, tiền sảnh này đã sớm bị sinh khí từ đạo động nuốt chửng, mà quỷ nữ lại không bị ảnh hưởng gì.” Trần Tứ Gia nói khi đi

bên cạnh Ngũ Ban.

Ngũ Ban cũng thấy kỳ lạ nói: "Có lẽ năng lực của lệ quỷ mạnh hơn chăng?" "Có thể lắm, tốt nhất nên cẩn thận một chút.

Vừa vào đã gặp loại lệ quỷ này, có thể biết mức độ nguy hiểm bên trong rồi đó." Trần Tứ Gia nói.

Sở ca trong lòng kinh ngạc, lão già này bình thường rất ít nói, càng đừng nói là chủ động quan tâm người khác, vậy mà hôm nay lại bất thường như vậy.

Với năng lực của Ngũ Ban, trong lòng ông ta hiểu rằng Trần Tứ Gia không còn coi Ngũ Ban chỉ là một người đồng hành làm việc nặng nhọc nữa.

Mọi người đứng trước cửa đá, trở nên càng cẩn thận hơn, càng sợ bên trong đột nhiên lại chui ra một hai con quỷ nữ nữa.

Ngược lại, Trần Tứ Gia lại gan dạ cẩn trọng, không hề sợ có quỷ nữ.

Dọc theo cửa đá không ngừng mò mẫm, chỉ là cơ quan dường như căn bản không ở đó, Tứ gia tìm rất lâu cũng không thấy.

"Tứ gia, cơ quan có phải là cái này không ạ?" Ngũ Ban chỉ vào một bức điêu khắc kỳ lạ trên mộ đạo bên cạnh cửa đá mà hỏi.

Trần Tứ Gia nhìn theo hướng Ngũ Ban chỉ, bức điêu khắc đó giống như một bức tranh, nhưng thứ tự của các hình ảnh đã bị xáo trộn.

"Ơ!

Chẳng phải Bát Công Sơn sao?

Chỉ là bị xáo trộn hết rồi." Sở ca nói.

Mọi người nhìn qua quả nhiên đúng vậy, khi chạm vào, rõ ràng

cảm thấy những bức điêu khắc này lại có thể di chuyển được.

“Xếp hình?

Người cổ đại biết chơi xếp hình sao?” Ngũ Ban kinh ngạc nói.

Trần Tứ Gia không nói gì, nhìn những mảnh ghép trên đó từ từ di chuyển, ghép hoàn chỉnh hình Bát Công Sơn.

Chương 38

“Lạch cạch!” Quả nhiên sau một trận tiếng kéo xích, cánh cửa đá cẩm thạch khổng lồ từ từ được kéo lên trên.

“Vào đi!” Trần Tứ Gia nói.

Lời vừa dứt, mọi người cũng đi theo sau ông ấy.

Một mộ đạo dài xuất hiện trước mặt mọi người, mọi thứ đều hiển lộ sự quen thuộc.

Mộ đạo được lót bằng gạch xanh đá thông thường, không xa hoa bằng đá cẩm thạch như tiền sảnh.

Hai bên, cách mỗi ba mét lại có một đài đèn, ngọn lửa trên đó vẫn cháy.

Điều này khiến mọi người có chút kỳ lạ, lẽ ra dưới mộ thất hoàn toàn phong bế, những ngọn đèn này không thể cháy được.

Từ đó có thể thấy ngôi mộ này chắc chắn có nơi thông gió, hoặc có sông ngầm dưới đất.

“Rầm!” Sau khi mọi người đi vào, cánh cửa đá cẩm thạch khổng lồ kia lại rơi xuống, trực tiếp chặn đường quay lại của mọi người.

“Đệt!

Chỉ có thể đi thẳng thôi sao.” Sở ca không kìm được chửi thề.

Ngũ Ban hỏi: “Sở ca, không phải ông sợ rồi đấy chứ?

Tôi thấy quỷ nữ kia dáng người không tệ, nếu không thì ông cứ lấy thân mình mà hứa đi.” “Đi...

đi đi, ban ngày đừng nhắc người, ban đêm đừng nhắc quỷ.” Sở ca vội vàng nhổ nước bọt nói.

Lời Sở ca vừa dứt, không khí xung quanh lại trở nên âm lạnh.

Mọi người quá quen thuộc với loại khí tức này rồi.

Rõ ràng là khí tức âm lạnh của những lệ quỷ kia, lẽ nào bên trong đây cũng có quỷ nữ nữa sao?

"Gào... hô!" Tiếng quỷ vang vọng, lúc cao lúc thấp, khiến mọi người da đầu tê dại.

"Tôi... tôi đã bảo rồi, nghìn vạn lần đừng nhắc đến..." Sở ca oán trách nói.

Lời còn chưa dứt, lại thấy vô số âm hồn đang lảng vảng trong mộ đạo.

May mà những âm hồn này không có khí âm sát nặng nề như con quỷ áo đỏ kia.

Những âm hồn này có nam có nữ, có già có trẻ, có chiến mã có binh sĩ.

Dường như bị dương khí của mọi người hấp dẫn, chúng đang trôi về phía mọi người.

"Ngũ...

Ngũ Ban huynh đệ, tình hình này chống đỡ được không?" Sở ca đã lắp bắp rồi.

Những người đồng hành cũng sợ hãi run rẩy không ngừng, từng người trốn ra phía sau cùng, để lại Trần Tứ Gia và Ngũ Ban ở phía trước.

"Đồ hèn nhát!" Trần Tứ Gia không khách khí nói.

Nghe lời Trần Tứ Gia, Sở ca cứng cổ, cứng đầu đứng ở phía trước, nhưng thân thể lại không kìm được mà rụt rè.

“Không chịu nổi thì trốn ra sau đi.” Ngũ Ban nhìn ông ta, bực mình nói.

Sở ca lập tức tìm được bậc thang nói: “Cứ để mấy cậu ở phía trước chống đỡ, tôi sẽ bọc hậu!” Nói rồi vội vàng chui ra phía sau, lập tức cảm thấy an toàn hơn rất nhiều.

“Tứ gia, tình hình này phải làm sao?” Ngũ Ban nhỏ giọng hỏi.

Trần Tứ Gia liếc nhìn một cái nói: “Cậu nhóc, theo Ngũ lão tam chưa từng gặp loại chuyện này sao?” “Chưa từng.” Ngũ Ban thành thật nói.

Đi đổ đấu gặp trùng độc, cạm bẫy, cương thi, có một số quái vật, nhưng thật sự chưa từng thấy nhiều quỷ vật như vậy.

“Học hỏi chút đi!” Trần Tứ Gia nói.

Lời vừa dứt, lại thấy Trần Tứ Gia từ trong túi bách bảo ở thắt lưng lấy ra một nắm gạo nếp.

“Gạo nếp sao?” Ngũ Ban kinh ngạc hỏi.

Trần Tứ Gia bực mình nói: “Gạo nếp?

Chẳng lẽ người Ngũ gia không dạy sao?

Móng lừa đen để đối phó cương thi, gạo nếp có thể trừ tà mà?” “Vậy tại sao trước đó không dùng?” Ngũ Ban kỳ lạ hỏi.

Trần Tứ Gia lạnh lùng cười nói: “Quỷ nữ kia lệ khí nồng đậm, vừa nhìn đã biết là lệ quỷ có đạo hạnh cao thâm, ngay cả Cửu Trảo Câu của tôi chuyên dùng đinh quan tài luyện chế còn không thể chống đỡ được, huống chi là gạo nếp.” Trước đây, để chế tạo một cây Cửu Trảo Câu, ông ấy đã đào mộ của người ta một vạn cái.

Một vạn ngôi mộ, mấy vạn chiếc đinh quan tài ngưng luyện thành một cây Cửu Trảo Câu như vậy, thảo nào cứng đến mức ngay cả đá

lớn cũng không thể đập gãy.

Trần Tứ Gia vung nắm gạo nếp trong tay về phía trước, vô số âm hồn lập tức biến mất trong mộ đạo, gạo nếp quả nhiên có tác dụng.

"Gạo nếp thật là thứ tốt, không chỉ có thể trừ tà mà còn có thể loại bỏ thi độc thông thường.

Ngũ lão tam ngay cả điều này cũng không nói, thật là keo kiệt." Trần Tứ Gia không khách khí nói.

Mọi người mặt đỏ bừng, trước mặt Trần Tứ Gia, giống như học sinh tiểu học, chỉ có thể ngoan ngoãn nghe mắng.

"Lợi hại, cuối cùng chẳng phải Đại Ban huynh đệ giải quyết quỷ nữ sao?" Sở ca có chút không phục, nhỏ giọng lẩm bẩm.

Nhưng ông ta đã bỏ qua tai của Trần Tứ Gia.

Sau khi bị trừng mắt một cái, Sở ca ngượng ngùng trốn ra phía sau đồng hành.

Khi mọi người cho rằng sau khi những âm hồn này bị đuổi đi sẽ an toàn, vừa mới bước một bước về phía trước, sàn nhà dưới chân lại đột nhiên sụt xuống đất.

"Có cơ quan!" Trần Tứ Gia lập tức nói.

Lời còn chưa dứt, lại thấy bốn phương tám hướng đột nhiên lộ ra từng mũi đoản tiễn.

"Xoạt!" "Xoạt!" Từng trận tiếng xé gió không ngừng truyền đến, quả thực muốn bắn mọi người thành nhím.

Những mũi đoản tiễn dày đặc như một trận mưa lớn, bao trùm lấy mọi người.

"Mau ra tay." Trần Tứ Gia kinh nghiệm phong phú nhất lập tức nói.

Ông ấy vẫn nắm chặt Cửu Trảo Câu trong tay, ném về phía trước, không ngừng lắc lư hai cổ tay.

Khiến Cửu Trảo Câu như một con rồng dài, không ngừng vung vẩy trong hư không, chặn lại không ít ám khí.

Những người đồng hành thì không có công phu như Trần Tứ Gia, chỉ có thể rút ba lô ra, không ngừng vung vẩy.

Ngũ Ban sắc mặt âm trầm, vừa mới đuổi âm hồn đi, lại có ám khí chờ sẵn.

Nhưng cậu ta không rút ba lô ra, Huyền Vũ chi lực vận hành, hai tay không ngừng vung vẩy.

Chương 39

Đó chính là Kim Cương Thủ Ấn, như một bức tường sắt kín kẽ, chặn tất cả ám khí ở bên ngoài.

Ngược lại, nó đã giúp mọi người giảm bớt rất nhiều áp lực.

Nhìn Ngũ Ban tay không đối phó, Trần Tứ Gia nhíu mày càng chặt hơn.

"Chẳng phải là tuyệt kỹ thành danh của Hắc Hạt Tử sao?

Tên này đã học lén từ lúc nào vậy?" Trần Tứ Gia thầm nghĩ trong lòng.

May mắn là sau một lượt bắn, những ám khí này không còn nữa.

Nhưng ở phía trước mộ đạo lại truyền đến một trận tiếng ầm ầm.

"Rầm rầm!" Tiếng động lớn, khi mọi người còn đang đứng đó, lại thấy một khối trụ đá to bằng vòng tay ôm rơi xuống mộ đạo, đang nhanh chóng lăn về phía mọi người.

Tiếng ầm ầm kia chính là tiếng trụ đá lăn.

Trụ đá không phải trụ đá đơn giản, xung quanh nó mọc ra từng khối lưỡi dao sắc bén.

Nếu bị trúng phải thì chẳng phải sẽ bị nghiền thành mảnh vụn sao?

Cánh cửa lớn đã đóng lại, mọi người căn bản không có bất kỳ không gian nào để tránh né.

Cùng lúc đó, trụ đá lăn càng lúc càng nhanh, mọi người không hẹn mà cùng nhau dạt về phía cánh cửa lớn đã bị phong bế.

Mấy người đồng hành hoảng loạn mò mẫm cánh cửa lớn muốn

mở lại, hy vọng có thể chạy thoát ra ngoài.

Nhưng Ngũ Ban biết loại cửa này gọi là đoạn long áp, chỉ có cơ quan mới có thể mở, hoặc dùng thuốc nổ phá.

Loại cơ quan này vì đã được kích hoạt từ bên ngoài, vậy thì bên trong tuyệt đối không thể nào còn thiết lập cơ quan nữa.

"Làm sao đây, mau nghĩ cách đi!" Sở ca cũng có chút hoảng loạn hỏi.

Ngũ Ban nhìn trụ đá nói: "Cửu Trảo Câu của Tứ gia!" Trần Tứ Gia lập tức cầm Cửu Trảo Câu ném về phía đỉnh mộ đạo.

"Xoạt!" Cửu Trảo Câu cắm vào đỉnh mộ thất, nhưng lại không có bất kỳ thứ gì để bám vào, căn bản không thể bám chắc được.

"Theo dấu vết của tôi!" Ngũ Ban lập tức nói.

Lời vừa dứt, Ngũ Ban động rồi, một tàn ảnh lóe lên, một móng vuốt nặng nề vồ về phía khối gạch xanh phong điều trên đỉnh mộ thất.

"Rầm!" "Rầm rầm!" Dùng sức mạnh thô bạo xé toạc một cái hố trên gạch xanh đá, Cửu Trảo Câu của Trần Tứ Gia mới có chỗ bám.

Nhưng muốn dùng nó để chịu trọng lượng của mấy người thì không được.

Nhưng cũng không có cách nào khác.

May mắn là Ngũ Ban dùng tay kia cầm đoản đao, cố sức cắm đoản đao vào một khe nứt giữa các tảng đá.

"Nhảy!" Ngũ Ban không kịp xem đoản đao có cố định được không mà lập tức hét lên.

Tứ gia túm lấy Sở ca và một người đồng hành khác, Sở ca lại túm lấy một người đồng hành khác.

Một người khác cũng chỉ có thể túm lấy người quen nhất, một sợi Cửu Trảo Câu sống sượng kéo năm người lên.

Trong khoảnh khắc sinh tử này, không ai quan tâm sống chết của người khác.

Hai người đồng hành còn lại trong mắt tràn đầy vẻ tuyệt vọng.

"Nắm lấy tay tôi!" Ngũ Ban nhìn hai người vội vàng hét lên.

Như thể nhìn thấy cơ hội sống sót, hai người kia đâu còn do dự, vội vàng nhảy cao túm lấy cánh tay Ngũ Ban.

"Rầm rầm!" Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, mọi người đều treo lơ lửng trên không.

Khi trụ đá lăn tới đâm vào cánh cửa lớn, Cửu Trảo Câu cuối cùng cũng không chịu nổi, trực tiếp kéo đứt góc đá mà nó bám vào.

Đoản đao của Ngũ Ban cũng rơi ra khỏi khe nứt, mọi người đều ngã xuống đất.

"Đệt!

Vừa vào đã không cho người ta đường sống rồi sao?" Sở ca không kìm được chửi thề.

May mắn là hữu kinh vô hiểm, mọi người đều không bị thương.

"Cẩn thận một chút, đã cửa vào mà có nhiều cơ quan như vậy, bên trong không biết còn có gì đang chờ chúng ta nữa." Ngũ Ban nhắc nhở.

Vẫn là Trần Tứ Gia đi đầu, mọi người cẩn thận từng li từng tí đi về phía trước.

Mỗi bước đi, Trần Tứ Gia đều dùng mũi chân chạm nhẹ vào sàn phía trước, sợ lại chạm phải cơ quan khác.

"Gào...

ô!" Có lẽ mọi người đã trì hoãn quá lâu, những âm hồn kia lại tụ tập trong mộ đạo.

Trần Tứ Gia bất đắc dĩ chỉ có thể lại vung gạo nếp về phía trước.

"Không có thời gian chần chừ, tôi phải nhanh chóng thông báo, gạo nếp của tôi không còn nhiều." Trần Tứ Gia nói.

Sở ca mặt nhăn nhó nói: "Tứ gia, không thể mang thêm chút gạo nếp sao?" "Cậu nghĩ tôi đi chợ à?" Trần Tứ Gia lạnh lùng nói.

Sở ca lập tức mất hết khí thế, ngay cả nói cũng không dám, có thể thấy ông ta rất kiêng dè Trần Tứ Gia.

Nhưng đó cũng là lẽ thường tình của con người, tính khí của Trần Tứ Gia cả giang hồ ai mà không biết?

Động một tí là lấy mạng người.

Nếu không phải ông ấy khá quen thuộc với mọi người, cộng thêm quan hệ với Ngũ gia, thì e rằng những người này đã sớm bị Trần Tứ Gia giết rồi.

"Đi!" Trần Tứ Gia không để ý đến mọi người, hét lớn một tiếng, mũi chân khẽ động, nhanh chóng chạy về phía trước.

Lại thấy Trần Tứ Gia như đang phi trên mái hiên, lướt trên vách tường, tốc độ cực kỳ nhanh, khiến Ngũ Ban một trận kinh ngạc.

Không ngờ lão già này thân thủ lại nhanh nhẹn đến vậy, trong Cửu Môn không có lão già nào là đơn giản cả.

Ngũ Ban cũng hóa thành một đạo tàn ảnh như một con mãnh hổ, nhanh chóng lao về phía trước.

Sở ca và những người đồng hành đâu dám đứng yên tại chỗ, từng người liều mạng mà chạy.

"Xoạt!" Trong lúc đó, không ít cơ quan bị chạm vào, từng trận

tiếng chói tai không ngừng truyền đến.

May mà mọi người hành động đủ nhanh, căn bản không cho những cơ quan này bất kỳ cơ hội nào, vậy mà lại an toàn lao tới trước một cánh cửa đá nhỏ.

"Hô hô!" Mọi người đều không tự chủ được mà thở hổn hển, một mộ đạo ngắn ngủi, vậy mà lại dùng hết sức lực của họ.

Cửa đá nhỏ hơn cánh cửa đá trước, bên cạnh cũng có một vòng kéo.

Ngũ Ban dùng sức kéo một cái, cánh cửa đá nhẹ nhàng mở ra.

Đập vào mắt mọi người là một mộ thất bát quái, mộ thất có tám mộ đạo, vừa nhìn đã biết là lợi dụng bát quái mà tạo ra.

Chương 40

Mọi người đi vào trong, nhất thời không biết phải đi từ đâu, chỉ có thể nhìn về phía Trần Tứ Gia.

Tại trung tâm mộ thất, mọi người phát hiện dưới chân là một tấm bản đồ Thái Cực lớn, trên đỉnh mộ thất cũng có một đồ hình Thái Cực, vừa hay là âm dương hoán đổi.

Bên cạnh đồ hình Thái Cực có tám cột đá, các cột đá không nối liền với đỉnh mộ thất, chỉ có nửa phần trên.

Trên mỗi cột đá đều có một con rồng đá cuộn quanh.

"Gầm!" Nhưng ngay lúc này, lại nghe thấy từ trong tám mộ đạo truyền ra từng trận tiếng gầm gừ trầm thấp.

Giống như dã thú xuất hiện, mọi người không tự chủ được mà tựa lưng vào nhau, đều rút dao găm ra.

Ngay sau đó một trận tiếng bước chân hỗn loạn truyền đến, lại thấy từng con quái vật kỳ lạ từ tám mộ đạo lao ra.

"Quái vật?" Sở ca không kìm được hét lên.

Ngũ Ban không thể quản đám quái vật, quái vật quá nhiều, căn bản không thể đối phó được.

"Lên cột đi!" Ngũ Ban lập tức hét lên.

Không cần Ngũ Ban nhắc nhở, Trần Tứ Gia lại vung Cửu Trảo Câu về phía một cột đá, toàn thân ông ấy men theo Cửu Trảo Câu bay lên.

Ngũ Ban và Sở ca phản ứng cũng không chậm, mỗi người tìm một cột đá nhanh chóng leo lên.

Những người đồng hành thấy vậy cũng chỉ có thể mỗi người chiếm một cột đá, tay chân cùng lúc, leo lên cột.

May mà những cột đá này đều quấn rồng đá, nên leo lên cũng không khó.

Nhưng có một người đồng hành hành động quá chậm, vừa leo được một nửa, vì quá sợ hãi nên đã rơi xuống khỏi cột đá.

Những con quái vật kỳ lạ kia điên cuồng vồ về phía người đồng hành.

"A!" Một trận tiếng kêu thảm thiết truyền đến, người đồng hành kia đã bị quái vật nhấn chìm.

Những con quái vật này như những con sói đói, trong miệng không ngừng phát ra tiếng gầm gừ xé tai, nước dãi không ngừng chảy ra.

Một lát sau, lại thấy nơi người đồng hành rơi xuống bị rất nhiều quái vật bao vây, thi thể người đồng hành cũng bị xé xác, ngay cả một giọt máu tươi cũng không còn.

Nhìn cảnh tượng này, trong lòng mọi người đều không khỏi thắt lại.

Nếu rơi xuống thì ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có, e rằng sẽ bị những con quái vật này xé xác mất.

Khi mọi người đã leo lên cột đá, mới nhìn rõ hình dạng của lũ quái vật.

Con quái vật xấu xí, trong hốc mắt đen thui dường như không có nhãn cầu, trông cực kỳ trống rỗng.

Tuy quái vật trông giống người, nhưng hành động lại bò như động vật.

Miệng nó cũng kỳ lạ, hình tròn, như một nụ hoa chớm nở, nước

dãi ghê tởm không ngừng chảy ra.

Trên người mọc đầy những cục u, giống như da cóc.

Chỗ mông có một cái đuôi nhỏ, đuôi ngắn, chi trước rõ ràng là tay nhưng lại dùng làm chân.

Thấy đồng đội cứ thế biến mất, vài người run rẩy không kìm được.

Một người trong số đó vì quá căng thẳng mà lỡ tay làm rơi con dao găm.

Điều đáng kinh ngạc là con dao găm không rơi xuống đất mà bị những con quái vật đó cướp lấy.

Chúng không dùng chi trước để cướp dao găm, mà cái miệng tròn xoe kia bỗng nhiên há ra như một bông hoa đang nở rộ, một cái lưỡi kỳ lạ thò ra.

Cái lưỡi dài, sau khi thò ra lại chia thành bốn cánh như móc chín vuốt của Trần Tứ Gia, cuộn lấy con dao găm. "Rắc!" Nhưng điều gây sốc là cái lưỡi đó lại nuốt chửng con dao găm, con dao găm dưới cái lưỡi đó trông cực kỳ yếu ớt.

Trong các ngôi mộ cổ thông thường, ít nhiều đều để lại một số đồ vật, nhưng mọi người từ khi vào đã thấy ngôi mộ rất sạch sẽ.

Mặc dù ban đầu không ai để ý, nhưng bây giờ bị vô số quái vật vây hãm trên cột đá, mọi người mới nhận ra hiện tượng kỳ lạ này.

Mộ thất sạch bong, gạch đá xanh đều được mài sáng loáng.

Theo lý mà nói, sảnh mộ cổ có nhiều lối đi như vậy.

Trong lối vào mộ có nhiều cơ quan như vậy, chắc chắn sẽ có người trúng chiêu, nhưng lối mộ vẫn sạch sẽ.

Bây giờ xem ra những con quái vật này đã ăn sạch tất cả mọi thứ.

Ngay cả dao găm cũng bị nuốt chửng, có thứ gì chúng không thể ăn sao?

Có lẽ chỉ có đá thì những con quái vật này mới không ăn? "Quái vật gì mà ngay cả sắt cũng không tha," Sở Ca kinh ngạc nói.

Mặc dù đã mất đi một đồng đội, nhưng trên mặt Sở Ca không hề có chút bi thương nào.

Ngũ Ban cũng chưa từng thấy loại quái vật này, nhưng trên người chúng lại tỏa ra một mùi hôi thối của xác chết. "Thi Giao!" Trần Tứ Gia giải thích.

Ngũ Ban hỏi: "Tứ gia, Thi Giao không phải cương thi sao?" "Không sai, loại Thi Giao này khác với cương thi bình thường, vì chúng là cương thi được nuôi dưỡng, bồi dưỡng." Trần Tứ Gia nói.

Ngũ Ban ngạc nhiên nói: "Không thể nào?

Cương thi có thể nuôi dưỡng sao?" "Loại chuyện này thực ra rất nhiều, sau này cậu sẽ thấy nhiều hơn." Trần Tứ Gia nói.

Ngũ Ban cảm thấy kỳ lạ trong lòng, cương thi lại có người nuôi dưỡng, chẳng phải tự tìm đường chết sao? "Tứ gia, thứ này được bồi dưỡng kiểu gì vậy?" Sở Ca dường như hứng thú liền hỏi.

Trần Tứ Gia cũng không giấu giếm, bắt đầu giải thích cho mọi người.

Thi Giao hình thành không quá khó, chỉ cần bỏ đói người vài ngày, sau đó đặt vào một vò rượu.

Trong vò rượu sẽ đặt ở nơi dưỡng thi trong mộ, bên trong vò rượu chứa thi du và mỹ tửu.

Vì quá đói, người đó sẽ ăn hết mỹ tửu và thi du trong vò, cho đến khi chết đói, trải qua trăm năm nuôi dưỡng sẽ trở thành loại quái vật

này.

Nghe lời Tứ gia, mọi người cảm thán trong lòng, thật quá tàn nhẫn khi bỏ đói người ta đến chết trong vò rượu, thảo nào những con quái vật này ăn tất cả mọi thứ. "Dùng móng lừa đen thử xem sao." Ngũ Ban nói.

Nói rồi, cậu lấy từ trong ba lô ra một móng lừa đen, ném xuống phía dưới.

Đúng như Trần Tứ Gia đã nói, những Thi Giao này ăn tất cả, móng lừa đen vừa rơi xuống đã bị Thi Giao nuốt chửng. "Vô dụng thôi, Thi Giao nằm giữa cương thi và quái vật, móng lừa đen không có tác dụng với chúng." Trần Tứ Gia nói. "Vậy phải làm sao?" Sở Ca hỏi.

Trần Tứ Gia thò tay vào Bách Bảo Nang ở thắt lưng, trong tay kẹp vài viên đạn sắt.

Chương 41

"Xoẹt!" Cổ tay run lên, đạn sắt xé gió bay đi, nhưng Thi Giao quá nhanh, cái lưỡi vừa cuốn đã nuốt chửng một viên đạn sắt vào miệng.

May mắn thay, Trần Tứ Gia dường như rất quen thuộc với Thi Giao, sau một viên đạn sắt, lại có thêm một viên nữa. "Bùm!" Đạn sắt của Trần Tứ Gia trên giang hồ là tuyệt kỹ nổi tiếng, viên đạn sắt bắn thẳng vào đầu Thi Giao.

Lực xung kích mạnh mẽ xuyên qua Thi Giao, khiến nó gầm lên điên cuồng, rồi ngã xuống đất, co giật một lúc lâu sau thì chết hẳn. "Gào!" Sau khi con Thi Giao kia ngã xuống, những Thi Giao xung quanh lại phát ra một tràng tiếng gầm gừ, nhưng lần này không phải nhắm vào mọi người.

Mà là nhắm vào con Thi Giao đã chết kia.

Từng cái lưỡi lóe lên, trong chớp mắt đã ăn sạch sẽ thi thể con Thi Giao đó. "...Ngay cả đồng loại cũng không tha sao?" Ngũ Ban kinh ngạc nói.

Trần Tứ Gia nói: "Bây giờ biết phải đối phó thế nào rồi chứ?

Đừng khinh suất, tốc độ của chúng rất nhanh." May mắn thay, trang bị mà mọi người mang theo đều không tệ, Sở Ca hô lên một tiếng, cùng đồng đội rút ra từng khẩu súng lục.

Bắt đầu xả đạn loạn xạ về phía Thi Giao, nhưng lưỡi của Thi Giao cứ như lưỡi ếch vậy.

Cái lưỡi thoắt thò thoắt thụt, nuốt chửng vô số viên đạn.

Tuy nhiên, vẫn có một số viên đạn bắn trúng thân thể Thi Giao.

Một mùi hôi thối ghê tởm không ngừng tỏa ra, ở vết thương chảy

ra một chất lỏng màu xanh, ngửi vào lại giống mùi mỹ tửu.

Những Thi Giao bị bắn chết đó đều trở thành thức ăn trong miệng đồng loại.

Nhưng đạn của Sở Ca và những người khác cũng không phải là vô tận, một băng đạn nhanh chóng hết, đành phải thay đạn mới. "Đủ rồi, đừng lãng phí đạn nữa, tôi mới vừa vào đây, nếu cứ lãng phí thì tôi không thể nào tiến vào một ngôi mộ cổ được." Ngũ Ban ngăn cản mọi người bắn.

Sở Ca hỏi: "Vậy tôi phải làm gì?" "Giao cho tôi." Ngũ Ban đứng trên cột đá nói.

Dứt lời, Ngũ Ban nhảy từ trên cột đá xuống.

Thấy hành động của Ngũ Ban, sắc mặt mọi người đều thay đổi. "Đừng!

Lưỡi của Thi Giao quá nhanh." Trần Tứ Gia vội vàng kêu lên.

Sở Ca sắc mặt âm trầm kêu lên: "Anh Ngũ Ban, đừng manh động, tôi từ từ tìm cách." Nhưng Ngũ Ban đã nhảy xuống rồi, không thể dừng lại giữa không trung.

Nhìn Ngũ Ban nhảy xuống, vô số Thi Giao phát ra tiếng gầm gừ trong miệng, như thể thấy thức ăn rơi xuống vậy. "Xì xì!" Vô số cái lưỡi thò ra, hóa thành bốn cánh thịt sắc bén.

Ngũ Ban nhìn rõ trên những cái lưỡi đó có vô số móc thịt, những cái móc này trông rất sắc bén.

Nhưng Ngũ Ban không thể bận tâm nhiều như vậy nữa, Huyết Mạch Huyền Vũ không ngừng sôi trào, hai tay và hai chân không ngừng vung vẩy theo một quy luật kỳ lạ nào đó. "Thủy Yêm Bát Hoang!" "Phá Nham!" Khoảnh khắc Ngũ Ban chạm đất, cơ thể cậu bỗng trở nên cực kỳ nặng nề, hai chân giẫm mạnh xuống sàn. "Ầm!"

Tiếng nổ vang vọng khắp mộ thất, trọng lượng mạnh mẽ đã làm sàn nhà rung chuyển, vô số bụi đất rơi xuống từ trần nhà.

Lực chấn động mạnh mẽ lan rộng khắp nơi từ dưới chân Ngũ Ban, từng vết nứt lan ra như mạng nhện.

Theo sự lan rộng của mạng nhện, dư chấn mạnh mẽ ngay lập tức hất tung những Thi Giao đó xuống đất.

Một số Thi Giao ở gần đã bị Ngũ Ban trực tiếp chấn chết. "Tên nhóc này rốt cuộc học trộm tuyệt kỹ của Hắc Hạt Tử từ khi nào?

Chỉ mới một lần giao thủ thôi sao?

Mà thứ này không cần sức mạnh huyết mạch để phát huy sao?" Nhìn Ngũ Ban ra một chiêu, trong mắt Trần Tứ Gia tràn đầy vẻ kinh hãi.

Nếu trước đây Kim Cương Thủ Ấn của Ngũ Ban khiến Trần Tứ Gia thấy kỳ lạ, thì bây giờ Ngũ Ban chỉ mang lại sự kinh ngạc.

Trong lòng ông thầm nghĩ, tên nhóc này không phải là người Tề gia chứ?

Sau cú giậm chân của Ngũ Ban, bầy Thi Giao hoàn toàn hỗn loạn.

Vô số Thi Giao còn lại đang điên cuồng ăn thịt đồng loại của chúng, trong mắt chúng chỉ có thức ăn. "Đi thôi!" Ngũ Ban thấy tất cả Thi Giao đều bị xác chết kia thu hút, vội vàng kêu lên với mọi người.

Tám lối mộ đạo, mọi người tuy không biết lối nào mới chính xác, nhưng lúc này cũng không thể bận tâm nhiều đến thế.

Nếu cứ tiếp tục ở lại đây, sớm muộn gì cũng chết.

Vì vậy, dưới sự nhắc nhở của Ngũ Ban, mọi người không chút do dự, sau khi xuống khỏi cột đá, điên cuồng chạy về phía một lối mộ đạo.

Lối mộ đạo không có đèn chiếu sáng như trước, trở nên tối tăm, mọi người đành phải bật đèn mỏ.

Để phòng ngừa bất trắc, Sở Ca bật đèn pin mắt sói lên.

Loại đèn pin này có chùm sáng mạnh, có thể chiếu xa hàng trăm mét.

Dưới ánh đèn pin mắt sói, phía trước lối mộ đạo không có thứ gì kỳ lạ, có thể nhìn thấy ngay một cánh cửa đá.

Mặc dù không biết có cơ quan hay không, nhưng lúc này cũng không thể bận tâm nhiều đến thế, mọi người nhanh chóng chạy về phía trước.

Nhanh chóng, phía sau truyền đến từng tràng tiếng gầm gừ, những Thi Giao đó quá nhanh.

Chỉ một thoáng công phu, chúng đã ăn thịt xong đồng loại của mình.

Đang đuổi theo mọi người, may mắn là lối mộ đạo không dài, mọi người cũng đã đến trước một cánh cửa đá.

Nhưng cửa đá cũng như sảnh trước, lại có cơ quan, vẫn là trò ghép hình.

Khiến mọi người chửi thề om sòm. "Tứ gia, ông nhanh lên đi, tôi không tin những con quái vật này ngay cả thuốc nổ cũng ăn được." Sở Ca nhìn vô số Thi Giao phía sau, nói với vẻ độc ác.

Nói rồi, Sở Ca lấy từ trong ba lô ra từng gói thuốc nổ, những gói thuốc nổ này đã được xử lý đặc biệt, có lớn có nhỏ, để đối phó với các tình huống khác nhau.

Sau khi châm lửa từng gói thuốc nổ nhỏ, Sở Ca liền dùng sức ném tất cả các gói thuốc nổ về phía Thi Giao.

Những Thi Giao đó không thèm quan tâm đến thứ gì được ném tới, há miệng nuốt chửng thuốc nổ vào bụng. "Ầm!" Một tiếng nổ vang lên, một luồng khí nén quét khắp lối mộ đạo.

Ngay lập tức hất tung không ít Thi Giao xuống đất, cũng có không ít con chết.

Luồng khí nén mạnh mẽ cũng hất ngã mọi người xuống đất. "Thằng ngu!" Trần Tứ Gia mắng lớn một tiếng, sau đó vội vàng đứng dậy, nhanh chóng ghép nốt phần còn lại của bức tranh ghép.

Chương 42

Mặc dù hành vi của Sở Ca thô lỗ, nhưng lại hiệu quả trong việc ngăn chặn hành động của Thi Giao.

Nhanh chóng, Trần Tứ Gia ghép xong bức tranh, cửa đá từ từ mở ra, mọi người nhanh chóng chạy vào bên trong. "Ầm!" Cánh cửa đá khổng lồ cuối cùng cũng đóng lại, mọi người trong lòng thở phào nhẹ nhõm, từng người một ngồi bệt xuống đất, thở hổn hển không ngừng.

Sau cánh cửa đá vẫn truyền đến từng tràng tiếng gầm gừ, nghe cực kỳ rợn người. "Những con quái vật này rốt cuộc là ai nuôi dưỡng?" Sở Ca ngồi dưới đất hỏi.

Ngũ Ban đáp: "Đương nhiên là mộ chủ rồi." "Mộ chủ Lưu An?

Tên này từ đâu mà có những thứ lộn xộn này vậy?" Sở Ca hỏi.

Ngũ Ban nhìn về phía trước nói: "Tôi biết sao?" Lúc này, mọi người đang ở trong một mộ thất khổng lồ, xung quanh mộ thất vẫn thắp đèn trường minh, bốn phía mộ thất chủ yếu là đá cẩm thạch.

Ở chính giữa mộ thất, có một bệ đá lớn, trên bệ đá bốn góc cũng có đài đèn, chiếu sáng rực rỡ khắp xung quanh.

Điều thu hút sự chú ý lại là trên bệ đá lớn có một cái lò hình tròn khổng lồ, cái lò này trông như lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân trong phim vậy.

Lò có hình hồ lô, bên trên vẽ từng bức Thái Cực Đồ, phía dưới lò chất đống không ít củi cháy.

Củi đã cháy mất một nửa, có lẽ do thời gian quá lâu, củi đã mục nát nghiêm trọng.

Ngoài ra, xung quanh mộ thất không có những thứ khác, ngay cả

trên vách mộ cũng không có bất kỳ bích họa hay ghi chép nào.

Đối với một ngôi mộ cổ thì hơi bất thường, vì trong trường hợp bình thường, trên vách mộ đều sẽ ghi chép những sự việc liên quan đến mộ chủ. "Đây chắc là một phòng luyện đan." Trần Tứ Gia nhìn cái lò đan nói.

Việc chạy trốn kịch liệt trước đó đã khiến Trần Tứ Gia trông mệt mỏi.

Dù có lợi hại đến đâu, nhưng vấn đề tuổi tác khiến ông không thể chịu đựng được vận động kịch liệt như vậy.

Vì vậy, Trần Tứ Gia chỉ có thể ngồi dưới đất, nhưng hơi thở của ông lại kỳ lạ.

Dù mệt mỏi như vậy, hơi thở của ông vẫn rất đều đặn.

Không như Sở Ca và những người khác, thở dốc.

Ngũ Ban trong lòng hiểu rõ, Trần Tứ Gia chắc hẳn đã tu luyện được nội tức chi thuật cao thâm.

Với cường độ này, Ngũ Ban không hề bị ảnh hưởng, thấy mọi người đang nghỉ ngơi, cậu đi đến bên cạnh lò đan.

Lò đan rất lớn, cao hơn hai mét, xung quanh lò đan rải rác không ít bình lọ, và một số thẻ tre sách.

Chắc là ghi chép gì đó khi luyện đan.

Ngũ Ban không biết chữ cổ, nhìn thoáng qua rồi vứt sang một bên, lại có hứng thú với những bình lọ kia.

Lấy một bình gốm mở nắp ra, một mùi hôi thối nồng nặc tỏa ra từ bên trong, đồ vật bên trong đã thối rữa từ lâu. "Có phát hiện gì không?" Trần Tứ Gia bỗng nhiên xuất hiện sau lưng Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Ban nhìn Trần Tứ Gia trong lòng kinh ngạc, trong số những

người này, Trần Tứ Gia lại là người hồi phục nhanh nhất, xem ra nội tức chi thuật đó chắc chắn không tầm thường.

Nghe đồn Trần Tứ Gia từng bái dưới trướng Hồng Nhị Gia của Cửu Môn, Hồng Nhị Gia trong Cửu Môn có thực lực thâm sâu khó lường.

Ngay cả Trương Phật Gia, thủ lĩnh Cửu Môn, cũng không ngừng ca ngợi ông ấy. "Đồ vật bên trong đều thối rữa hết rồi, nhưng có một mảnh thẻ tre, Tứ gia có muốn xem không?" Ngũ Ban nhặt mảnh thẻ tre lên đưa cho Trần Tứ Gia.

Trần Tứ Gia nhận lấy thẻ tre, nhìn những ghi chép bên trong mà nhíu chặt mày. "Có gì không ổn sao?" Ngũ Ban hỏi.

Trần Tứ Gia lắc đầu nói: "Chỉ là một thiên ghi chép về việc luyện đan, không có tác dụng lớn lắm." Nói rồi, ông liền vứt mảnh thẻ tre xuống đất, ngược lại khi nhìn lò đan thì hai mắt sáng rực. "Có bảo bối gì không?" Sở Ca lúc này cũng đã hồi phục, dẫn theo hai đồng đội đến trước mặt hỏi.

Ngũ Ban lắc đầu nói: "Không có, những bình lọ này đa số làm thô sơ, mang ra ngoài cũng không đáng tiền." Sở Ca lộ vẻ thất vọng, dù sao cũng đã mất một huynh đệ rồi.

Bên ngoài có vô số Thi Giao đang chờ, nhưng lại không có bất kỳ thu hoạch nào khiến hắn có chút tức giận.

Nhìn cái lò đan khổng lồ, ánh mắt của tất cả mọi người đều bị thu hút.

Thời cổ đại, lò đan không chỉ dùng để luyện đan, mà một số người còn dùng nó để tế tự.

Đã tế tự thì chắc chắn sẽ có người chết, những đồ vật người chết mang theo cũng sẽ ở trong đó, đó là điều mà Sở Ca và những người

khác mong đợi.

Nhưng Trần Tứ Gia không vì thứ đó, mà vì đan dược. "Mở ra xem đi, cẩn thận một chút đừng làm hỏng đồ bên trong." Trần Tứ Gia nói.

Sở Ca đã sớm không kiềm chế được nữa, gọi bốn đồng đội chuẩn bị xà beng, muốn dùng sức cạy mở lò đan.

Lò đan hình hồ lô chia làm hai tầng trên dưới, tầng trên là nơi kết đan.

Nhưng nắp trên cùng đã bị gỉ sét, khiến nắp và lò đan dính liền vào nhau.

Muốn mở ra chỉ có thể dùng xà beng cạy mạnh, lúc mọi người chuẩn bị ra tay.

Xung quanh bỗng nhiên nổi lên một trận âm phong, y hệt như lúc gặp lệ quỷ ở sảnh trước, thậm chí còn lạnh lẽo thấu xương hơn. "Nhanh lên!

Kẻo đêm dài lắm mộng." Trần Tứ Gia lạnh giọng hô lên.

Sở Ca cũng hiểu, lăng mộ Hoài Nam quỷ dị, không những có những thứ quỷ mị hung sát như vậy, mà lại còn có Thi Giao được nuôi dưỡng chuyên biệt.

Nhanh chóng xem bên trong có bảo bối không, rồi cũng nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Cũng không biết Trần Tứ Gia lần này vào ngôi mộ hung hiểm như vậy rốt cuộc là muốn tìm thứ gì?

Khi Sở Ca và bốn đồng đội đang ra sức cạy mở lò đan, trong mộ thất bỗng nhiên truyền đến tiếng vó ngựa. "Tháp tháp!" Tiếng vó ngựa như vọng ra từ vách đá, âm thanh trống rỗng như thể từ mười tám tầng địa ngục bò ra vậy.

Khiến người nghe vô cùng khó chịu, âm thanh càng lúc càng gần, nhưng lò đan vẫn chưa được mở ra. "Tránh ra, mấy thằng ngu kia, đợi đến khi mở được thì tôi cũng tan xác rồi." Trần Tứ Gia tức giận quát mọi người.

Có thể thấy Trần Tứ Gia cũng bị tiếng vó ngựa ảnh hưởng, cảm xúc rõ ràng trở nên vô cùng nóng nảy. "Tháp tháp!" Sau khi Trần Tứ Gia tiếp lấy xà beng, tiếng vó ngựa lớn hơn, như ở ngay bên tai mọi người vậy.

Nhìn theo âm thanh, sắc mặt mọi người đều trở nên âm trầm. "..." Khi Ngũ Ban nhìn thấy, cậu cũng không dám tin vào mắt mình.

Chỉ thấy ở góc đông nam mộ thất, một con tuấn mã đỏ khổng lồ đang bước ra từ trong vách tường, trên lưng nó lại có một đạo sĩ cưỡi.

Chương 43

Tuấn mã cao lớn, nhưng trên thân lại dính đầy giấy tờ, nhìn qua căn bản là một con ngựa giấy.

Vị đạo sĩ kia tuy mặc đạo phục, nhưng khuôn mặt lại khô héo, như một cương thi vậy.

Nhưng mọi người đều biết nếu là cương thi, vị đạo sĩ này không thể xuyên qua vách tường kia.

Đạo sĩ tay cầm một cây phất trần, nhãn cầu tuy hõm sâu, nhưng cũng có thể thấy nhãn cầu của hắn, chỉ là nhãn cầu không có lòng trắng, trông quái dị và đáng sợ. "Các ngươi quấy rầy ta luyện đan, tội không thể tha!" Vị đạo sĩ kia cưỡi trên tuấn mã, giọng nói từ từ truyền đến, khiến mọi người nổi da gà.

Sở Ca hỏi Ngũ Ban bên cạnh: "...Người hay quỷ?" "Hung linh, chắc là mộ chủ đã dùng một thủ đoạn nào đó để câu hồn phách của hắn ở đây, trải qua năm tháng lâu dài mà trở thành bộ dạng như vậy." Trần Tứ Gia nói vọng từ phía sau.

Ngũ Ban nhìn đạo sĩ hỏi: "Tứ gia, tên này so với lệ quỷ trước đó thì sao?" "Lợi hại hơn nhiều, phải cẩn thận, đối phó với loại này, tôi không giúp được gì, bình thường gặp phải cũng chỉ có thể tránh đi." Trần Tứ Gia nói.

Ngũ Ban gật đầu, trong lòng đại khái đã biết rõ, tuy khó nhằn nhưng không đến nỗi không đối phó được.

Tuy Trần Tứ Gia không giúp được Ngũ Ban, nhưng trong tay ông vẫn kẹp móc chín vuốt, một tay khác cũng nắm một nắm gạo nếp, để phòng trường hợp khẩn cấp. "Tứ gia, tôi phải làm gì?" Sở Ca khẽ hỏi.

Trần Tứ Gia liếc nhìn nói: "Tiếp tục cạy cái lò đan đó đi." "Được thôi, loại việc nặng nhọc này giao cho tôi, còn lại giao cho cậu, tôi một mạng này có thể giao cho cậu rồi." Sở Ca thầm vui mừng nói.

So với việc đối mặt với đạo sĩ kia, Sở Ca càng nguyện ý đi cạy lò đan hơn. "To gan!" Khi Sở Ca và mọi người tiếp tục cạy lò đan, đạo sĩ kia gầm lên một tiếng.

Trong mộ thất, âm phong bỗng nổi lên bốn phía, chỉ thấy đạo sĩ kia khẽ vung cây phất trần trong tay. "Ô...

ô!" Trong các vách mộ xung quanh ngay lập tức bước ra vô số âm hồn, trong đó không thiếu những lệ quỷ mặc hồng y.

Đạo sĩ lại có thể triệu hồi nhiều âm hồn như vậy khiến mọi người đều giật mình kinh hãi. "Bắt giặc phải bắt vua trước, tôi chặn những âm hồn đó, cậu đi đối phó hung linh kia đi." Trần Tứ Gia lập tức nói.

Dứt lời Trần Tứ Gia động thủ, tuy tuổi đã cao, nhưng không hề ảnh hưởng đến hành động của ông.

Như một con én nhẹ nhàng lướt trong hư không, nắm gạo nếp trong tay ngay lập tức vung ra. "Xì xì!" Theo hạt gạo nếp rơi xuống, trong mộ thất truyền đến một tràng âm thanh ăn mòn.

Thì ra gạo nếp sau khi dính vào những âm hồn bình thường đó, chúng liền bị hóa thành nước đặc, một mùi hôi thối nồng nặc lan tỏa khắp mộ thất.

Nhưng đối với những nữ quỷ áo đỏ kia, gạo nếp không đủ gãi ngứa, từng con một nghiến răng ken két xông về phía Trần Tứ Gia.

Bóng dáng chúng như hư ảo biến mất tại chỗ, đợi lần xuất hiện tiếp theo đã ở bên cạnh Trần Tứ Gia. "Thằng nhóc, ra tay nhanh lên, tôi không trụ được bao lâu đâu." Trần Tứ Gia lớn tiếng hô.

Nói rồi, móc chín vuốt trong tay ông vung ra, nhưng không phải

nhắm vào những nữ quỷ kia, mà là vồ lấy một góc nào đó.

Lợi dụng sức mạnh của móc chín vuốt, Trần Tứ Gia nhanh chóng bay lên khỏi mặt đất.

Ngũ Ban biết nguồn gốc của những thứ này đều là từ đạo sĩ kia, muốn giải quyết những lệ quỷ này chỉ có cách giải quyết đạo sĩ đó.

Không cần Trần Tứ Gia thúc giục, Ngũ Ban thi triển Bách Hổ Tàn Ảnh, lao về phía đạo sĩ trên tuấn mã. "Hừ!

Không biết tự lượng sức." Nhìn Ngũ Ban lao tới, đạo sĩ kia cười lạnh một tiếng.

Phất trần trong tay hắn bỗng nhiên vung ra, chỉ thấy vô số sợi tơ bạc tràn ngập cả không gian, căn bản không cho Ngũ Ban cơ hội tiếp cận.

Những sợi tơ bạc này như những sợi tóc của Cấm Bà vậy, không ngừng vươn dài, không ngừng lan rộng, bao bọc đạo sĩ kia ở bên trong. "Bùm!" Ngũ Ban vung một vuốt, chém đứt vô số sợi tơ bạc của phất trần, nhưng những sợi tơ bạc đó nhiều như lông trâu, dù Ngũ Ban tấn công thế nào cũng không thể tiến gần nửa bước. "Gào!" Ngũ Ban biết không thể trì hoãn nữa, tiếng hổ gầm ngay lập tức vang vọng trong mộ thất.

Hổ là loài thú uy mãnh, khí thế chấn động, đây cũng là đồng loại tương cảm, nên hổ gầm thì gió thung lũng nổi lên, gió theo hổ vậy.

Sau khi nuốt chửng nữ quỷ áo đỏ kia, uy lực của hổ gầm đã tăng cường không ít, rõ ràng nhất là trong tiếng hổ gầm có thêm một trận cuồng phong.

Một tràng hổ gầm, chấn động màng nhĩ, cuồng phong hoành hành thổi khắp mộ thất, lại thổi tan trận âm phong ban đầu.

Những sợi tơ bạc cũng bị tiếng gầm kia chấn động mà bay tán

loạn, khôi phục lại hình dáng ban đầu.

Trên khuôn mặt khô héo của đạo sĩ kia hiện lên một tia hung sát, có thể thấy hắn đã tức giận.

Tiếng hổ gầm trước đó của Ngũ Ban tuy hiệu quả không tệ, nhưng so với hiện tại thì kém hơn không ít.

Sau khi tiếng hổ gầm lan khắp mộ thất, thân ảnh của những lệ quỷ áo đỏ kia rõ ràng khựng lại, ngược lại giúp Trần Tứ Gia rất nhiều.

Tranh thủ lúc những lệ quỷ này bị hổ gầm trấn áp trong chớp mắt, Trần Tứ Gia lập tức bay vút lên, thoát khỏi sự quấn lấy của lệ quỷ, đến bên cạnh lò đan.

Nhìn Sở Ca và những người khác đang nỗ lực cạy lò đan, Ngũ Ban không khỏi nhíu mày.

Năm người đàn ông to lớn cạy lâu như vậy, thứ nặng ngàn cân cũng phải bị cạy hỏng chứ?

Không kịp suy nghĩ kỹ, những lệ quỷ áo đỏ kia đã hồi phục tinh thần, lại một lần nữa lao về phía Trần Tứ Gia.

Trong đó vài con lệ quỷ nhìn Sở Ca và những người khác, mắt xoay chuyển, ngay lập tức ném cả năm người xuống bệ đá nơi lò đan đang đặt.

Cảm giác đau đớn khiến vài người kêu thảm không ngừng, cũng khiến tâm thần của Ngũ Ban và Trần Tứ Gia đều bị mấy người đó thu hút. "Bùm!" Lúc này, đạo sĩ cưỡi tuấn mã vung phất trần một cái, đánh mạnh vào người Ngũ Ban.

Sức mạnh cường đại khiến Ngũ Ban giật mình kinh hãi, so với lệ quỷ áo đỏ kia, sức mạnh của đạo sĩ này lại lớn đến vậy.

Khiến thân ảnh của cậu khựng lại trên mặt đất, nếu không phải Ngũ Ban bây giờ mang trong mình hai loại huyết mạch thần thú, e rằng chỉ một đòn đã đủ khiến cậu bị trọng thương rồi. "Hừ!

Tên này giỏi thật, sức mạnh còn lớn hơn cả Cấm Bà." Ngũ Ban không kìm được thốt lên trong lòng.

Thấy phất trần trong tay đạo sĩ lại quất tới, khóe miệng Ngũ Ban nở nụ cười lạnh, thân hình lóe lên, giống như mãnh hổ lao về phía đạo sĩ kia.

Phất trần xé rách hư không, một tràng âm thanh phá không truyền đến bên tai Ngũ Ban, nhưng tốc độ của Ngũ Ban quá nhanh, phất trần chỉ quất vào hư ảnh.

Nhưng Ngũ Ban đã xuất hiện trước mặt đạo sĩ, Bách Hổ Chi Trảo xé rách hư không, giáng mạnh vào người đạo sĩ. "Xì xì!" Mặc dù Bách Hổ Chi Trảo có sát thương mạnh, nhưng muốn trực tiếp giải quyết đạo sĩ thì hơi khó khăn, ngược lại con tuấn mã dưới chân bị lực lớn ép phải khựng lại.

Một tràng tiếng ngựa hí truyền đến, chỉ thấy con tuấn mã kia giơ vó trước lên, loạn đá về phía Ngũ Ban.

Ngũ Ban thấy vậy, hai tay mượn lực đỡ lấy, cả người nhảy vọt lên cao, đạo sĩ nhìn Ngũ Ban đang lơ lửng giữa không trung, phất trần lại quất một cái. "Xuống cho tôi!" Ngũ Ban quát lớn một tiếng.

Huyết Mạch Huyền Vũ trong cơ thể sôi trào, lực Huyền Vũ ngay lập tức bùng nổ, hai chân trở nên nặng nề vô cùng, cho dù phất trần đánh vào hai chân Ngũ Ban cũng không thể ảnh hưởng cậu chút nào.

Chương 44

Chính là Thủy Yêm Bát Hoang cùng Phá Nham trong năng lực Huyền Vũ, trong nháy mắt như thể lực lượng biển hồ gia trì trên người Ngũ Ban vậy.

Trong vô hình, một luồng uy áp đột nhiên xuất hiện, Ngũ Ban hai chân giẫm mạnh lên vai đạo sĩ kia.

Hai chân run lên, trọng lực ngay lập tức trở nên nặng hơn, khiến trong thần sắc đạo sĩ kia lộ ra một tia thống khổ. "Ầm!" Tuy đạo sĩ ra sức chống cự trọng lực đó, nhưng con tuấn mã dưới chân lại không chịu nổi.

Sau một tiếng nổ vang, tuấn mã hí lên một tràng, bốn chân không chịu nổi mà quỵ xuống đất.

Sau đó con tuấn mã kia liền hóa thành một làn khói đặc biến mất trong mộ thất, như thể chưa từng xuất hiện vậy.

Ngay lập tức, tất cả trọng lực đều đè lên người đạo sĩ, nhưng khóe miệng đạo sĩ kia bỗng nhiên lộ ra một tia cười âm hiểm.

Khoảnh khắc tiếp theo Ngũ Ban cảm thấy thân ảnh đạo sĩ biến mất, tất cả trọng lực đều giáng xuống sàn nhà.

Khiến sàn nhà ngay lập tức bị chấn nát, nhưng bóng dáng đạo sĩ thì biến mất. "!" Lúc này, một tràng âm thanh lạnh lẽo truyền đến, chỉ thấy cái lò đan khổng lồ kia rung lên, rồi bay lên giữa không trung.

Sở Ca và mấy người đang cạy lò đan lại một lần nữa bị hất văng ra.

Lần này không phải do mấy con lệ quỷ áo đỏ kia, mấy người họ đâm sầm vào vách mộ, từng người một ói ra nước đắng.

Sắc mặt càng thêm thống khổ vô cùng, nhưng may mắn là cái lò đan đang bay không lao về phía họ, nếu không với tình trạng hiện tại thì căn bản không thể tránh được. "Thằng nhóc thúi!

Nhanh lên, tôi sắp không trụ nổi nữa rồi." Giọng Trần Tứ Gia vọng đến từ phía bên kia.

Chỉ thấy ông ấy bây giờ đang bị vô số nữ quỷ vây quanh, móc chín vuốt trong tay không ngừng vung lên, khiến những lệ quỷ đó cũng không thể tiếp cận.

Nhưng có thể thấy rõ mồ hôi trên trán Trần Tứ Gia, ông cũng đã đến giới hạn rồi.

Ngũ Ban thấy vậy vội vàng rút Loan Đao ra, lại một lần nữa rạch một vết trên lòng bàn tay.

Trong lòng cười khổ không thôi, vào một cái mộ cổ mà bị hai nhát dao.

Cứ thế này e rằng sẽ vì mất máu quá nhiều mà ngất xỉu trong lăng mộ.

Hai tay xoa xoa, khiến cả hai tay đều dính máu tươi.

Sau khi thu Loan Đao, hai chân đạp một cái, cả người lơ lửng giữa không trung, nhìn lò đan đang bay, hai chân đạp mạnh một cái.

Đạp lên lò đan, Bách Hổ Chi Trảo lại một lần nữa thi triển ra, lao về phía đạo sĩ kia. "Xoẹt!" Vuốt hổ xé rách hư không, tiếng phá không theo đó truyền đến, hai vuốt mạnh mẽ vồ vào người đạo sĩ kia. "A!" Một tiếng kêu thảm thiết truyền đến, chỉ thấy thân thể đạo sĩ kia bị vồ ra một vết vuốt dài.

Âm sát chi khí trên người hắn ngay lập tức tiêu tán không ít. "Ngươi sẽ phải trả giá cho hành vi của mình!" Đạo sĩ nhìn Ngũ Ban bằng ánh mắt thù hận, không đợi mọi người phản ứng, thân ảnh đạo

sĩ đã biến mất trong mộ thất.

Ngũ Ban nhíu chặt mày, đạo sĩ kia lại chạy trốn rồi.

Bách Hổ Chi Trảo cộng thêm Huyết Mạch Bạch Hổ, khiến hắn không chịu nổi, chỉ tiếc là không thể một kích triệt để hủy diệt hoặc trọng thương hắn.

Nếu không, nếu nuốt chửng tên này, Ngũ Ban cảm thấy sát khí chắc chắn sẽ bùng nổ, lúc đó thực lực chắc chắn sẽ tăng lên đáng kể.

Mặc dù đạo sĩ đã chạy trốn, nhưng trong mộ thất vẫn có không ít lệ quỷ đang quấn lấy Trần Tứ Gia, Ngũ Ban đối với những lệ quỷ này sẽ không khách khí.

Hai tay đẫm máu, Bách Hổ Tàn Ảnh ngay lập tức xông vào giữa đám lệ quỷ, mỗi vuốt một con, trực tiếp đánh gục những lệ quỷ đó.

Huyết mạch Bạch Hổ khiến những lệ quỷ này từng con một không chịu nổi mà kêu thảm thiết. "Gào!" Đối với lệ quỷ có thể tăng cường thực lực, Ngũ Ban tự nhiên sẽ không buông tha, Hổ Phệ ngay lập tức nuốt chửng những lệ quỷ bị trọng thương.

Ngược lại đã giải cứu Trần Tứ Gia khỏi đám lệ quỷ, nhưng tiêu hao quá lớn khiến ông chỉ có thể ngồi bệt xuống đất, dùng nội tức chi thuật từ từ điều hòa hơi thở.

Ngũ Ban thì tiêu diệt toàn bộ những lệ quỷ đó, may mắn là sát khí càng nồng, thực lực của Ngũ Ban càng mạnh.

Đối phó với những lệ quỷ áo đỏ này trở nên đơn giản hơn nhiều, khi nuốt chửng con lệ quỷ cuối cùng, cả mộ thất lại trở về yên tĩnh.

Chỉ còn lại tiếng rên rỉ thảm thương của Sở Ca và mấy người nằm ở góc tường. "Tứ gia, ông không sao chứ?" Ngũ Ban nhìn Trần Tứ Gia hỏi.

Nội tức chi thuật của Trần Tứ Gia thật kỳ diệu, khiến hơi thở của ông vẫn đều đặn.

Khiến Ngũ Ban tràn đầy tò mò về loại nội tức chi thuật này.

Cuối cùng, sau khi thở phào nhẹ nhõm, Trần Tứ Gia mở mắt nói: "Không sao!" "Tứ gia, ông tu luyện nội công truyền thuyết sao?" Ngũ Ban thử thăm dò hỏi.

Trần Tứ Gia nhìn Ngũ Ban đầy ẩn ý, hỏi: "Cậu có ý đồ với loại hô hấp chi pháp này à?

Tôi khuyên cậu nên từ bỏ ý nghĩ đó, đây không phải là hô hấp chi pháp của người sống." Ngũ Ban thầm bĩu môi, gọi là hô hấp chi pháp của người không sống.

Chẳng lẽ người chết cũng có thể hô hấp sao?

Sở Ca và mấy người khác lúc này cũng đã hồi phục, trong đó một đồng đội vì quá xui xẻo mà bị gãy chân.

Không thể đi được, chỉ có thể do một đồng đội khác cõng.

Ngũ Ban thì biết hai người họ là một cặp anh em.

Hai người họ vẫn luôn theo Sở Ca giúp Ngũ gia buôn bán đồ cổ, những năm này cũng kiếm được không ít tiền.

Mà tiền bạc thì ai cũng không chê nhiều, vì vậy lần này Sở Ca vừa gọi là hai người họ đã hăm hở đi theo, lại không ngờ bị gãy một chân. "Anh Ngũ Ban, cậu giỏi thật." Sở Ca đứng bên cạnh Ngũ Ban giơ ngón cái lên khen.

Ngũ Ban trong lòng vẫn luôn canh cánh nội tức chi thuật của Trần Tứ Gia, tùy ý gật đầu sau đó bảo Sở Ca cứ tiếp tục cạy cái lò đan kia đi. "Tứ gia...

ông thực sự không chịu dạy hô hấp chi pháp sao?" Ngũ Ban hỏi.

Trần Tứ Gia liếc nhìn nói: "Thực ra loại hô hấp chi pháp này rất đơn giản, căn bản không cần học tôi." "Thật sao?" Ngũ Ban mừng rỡ hỏi.

Trần Tứ Gia đứng dậy, trong giọng nói mang theo một tia kỳ lạ, nói: "Nếu may mắn gặp được thứ đó, chỉ cần một viên là được." "Thứ đó?

Lợi hại đến vậy sao?" Ngũ Ban kinh ngạc hỏi.

Trần Tứ Gia lạnh lùng nhìn cậu nói: "Sau này cậu sẽ biết thôi." Rồi không để ý đến Ngũ Ban nữa, khiến Ngũ Ban trong lòng ngứa ngáy khó chịu, nhưng hình như có Quy Tức Chi Thuật, trong lòng cũng không còn so đo nữa.

Nhưng cậu không biết nỗi khổ trong lòng Trần Tứ Gia lúc này, thứ ông nói, chính là bí mật mà ông đang khổ sở truy tìm bấy lâu nay.

Bí mật này người Trương gia đang tìm kiếm, Cừu Đức Khảo đang tìm kiếm, còn có gia tộc nào đó cũng đang tìm kiếm.

Sở dĩ tiết lộ cho Ngũ Ban, vì ông biết rõ, với năng lực của Ngũ Ban, không lâu nữa cậu sẽ trở thành một phần không thể thiếu của Ngũ gia.

Chương 45

Đến lúc đó tự nhiên sẽ biết thôi.

Nhưng bây giờ không thể nói cho Ngũ Ban, nói ra có lẽ Ngũ Ban cũng sẽ không tin.

Không biết có phải vì lò đan đã bị hất tung một lần hay không, Sở Ca và những người khác dễ dàng cạy mở nắp lò đan.

Nhưng bên trong không hề có đồ bồi táng như họ tưởng, Trần Tứ Gia cũng rất thất vọng, vì trong lò đan cũng không có những thứ khác.

Ngược lại, có một lớp vật chất dày đặc kết tủa, vì được niêm phong tốt nên đồ vật bên trong vẫn còn.

Nhưng lại mốc meo, truyền ra một mùi hôi thối nồng nặc. "M* nó!

Cái thứ này sao lại giống đậu phụ thối thế?" Sở Ca không nhịn được chửi thề.

Trần Tứ Gia bình tĩnh nói: "Đúng rồi, đậu phụ." "Thứ này?

Đậu phụ?

Một đám người bỏ đậu phụ vào đây làm gì?" Sở Ca hỏi.

Trần Tứ Gia chế giễu nói: "Đồ ngốc, chẳng lẽ cậu không biết Hoài Nam Vương Lưu An là tổ tông của đậu phụ sao?" "M* kiếp?

Đậu phụ tôi ăn là tên này phát minh ra sao?" Sở Ca kinh ngạc hỏi.

Ngũ Ban thì nghe Tam Gia nói qua, liền đáp: "Không sai, năm đó Lưu An si mê luyện đan, lại vô tình sáng tạo ra đậu phụ, ban đầu đậu phụ được gọi là thục nhũ, sau này mới đổi thành đậu phụ." Sở Ca nghe xong, trong lòng không vui, liền ném nắp lò đan xuống đất nói: "Đúng là xui xẻo, tôi đây là đang xông vào mộ của tổ tông đậu phụ

sao?" "Trước tìm đường ra đi, bên ngoài có một bầy Thi Giao đang đợi chúng ta kìa." Ngũ Ban bất đắc dĩ nói.

Bốn phía mộ thất này không có lối ra, tất cả đều bị bịt kín, lối đi duy nhất chỉ có cánh cửa bị Thi Giao chặn lại kia.

Mọi người tìm rất lâu cũng không tìm thấy cửa ngầm, Sở Ca bắt đầu dần mất kiên nhẫn. "Chẳng lẽ tôi phải giết ngược ra sao?

Lưỡi của Thi Giao nhanh hơn cả đạn, chẳng phải là chui đầu vào miệng cọp sao?" Sở Ca ngồi dưới đất càu nhàu.

Ngũ Ban lắc đầu nói: "Bên trong chắc chắn có đường hầm bí mật, mọi người hãy tìm kỹ xem." "Chắc chắn vậy sao?" Sở Ca hỏi.

Trần Tứ Gia ở một góc tường chế giễu nói: "Đồ ngốc, đồ ngốc, trước đó tôi đã nói mộ thất này có tám đường thông đạo phải không?

Tương ứng với Bát Công của Lưu An, vậy chính điện chắc chắn liên quan đến Bát Công." Sở Ca không dám chọc giận Trần Tứ Gia, nghe thấy lời chế giễu cũng chỉ có thể cười gượng. "Nếu có Hắc Hạt Tử ở đây thì tốt rồi, hắn ta nhất định có thể tìm ra lối ra." Trần Tứ Gia bỗng nhiên hữu ý vô ý nói.

Ngũ Ban trong lòng khẽ động, Huyết Mạch Huyền Vũ có khả năng chiêm bốc, Trần Tứ Gia đang nghi ngờ cậu.

Nhưng quay đầu lại nhìn, Ngũ Ban cũng đã hiểu, cùng là thành viên Cửu Môn, Trần Tứ Gia chắc chắn biết rõ về Tề gia.

Nhưng Ngũ Ban không muốn có kết cục như Hắc Hạt Tử, bị mù một mắt.

Khi nhìn cái lò đan kia, Ngũ Ban trong lòng có cảm giác, Bát Công và Lưu An cùng luyện đan, vậy nếu có liên hệ giữa họ thì nhất định là luyện đan.

Trước đó, khi lò đan còn ở vị trí ban đầu, Sở Ca có cạy thế nào cũng không mở được, nhưng khi lò đan vừa rời khỏi vị trí ban đầu, liền dễ dàng mở ra.

Ban đầu cậu cho rằng lò đan bị hất văng nên lỏng lẻo, nhưng bây giờ chắc chắn không đơn giản như vậy.

Ngũ Ban đến vị trí ban đầu của lò đan.

Sờ vào sàn nhà trên bệ đá, Ngũ Ban cảm thấy hơi lạnh lẽo, lạnh hơn những chỗ khác, dùng tay gõ một cái, truyền đến một âm thanh trống rỗng. "Đông đông!" Âm thanh đó ngay lập tức thu hút sự chú ý của mọi người, những người này đều là lão làng, âm thanh này quá quen thuộc rồi. "Ở dưới bệ đá!" Sở Ca khẽ kêu lên.

Mọi người ngay lập tức vây quanh bệ đá, Sở Ca bắt đầu cạy từng tấm ván sàn.

Quả nhiên, ẩn giấu dưới bệ đá là một lối đi bí mật bị bịt kín, bên cạnh lối đi bí mật có một cái vòng kéo, y hệt như cái vòng kéo của cánh cửa đá nhỏ trước đó. "Được lắm, anh Ngũ Ban, cậu còn sánh kịp Hỏa Nhãn Kim Tinh của Tam Gia rồi." Sở Ca không nhịn được khen ngợi.

Ngũ Ban không nói gì, luôn cảm thấy không đơn giản, khi dùng sức kéo cái vòng kéo cơ quan. "Lạch cạch!" Một tràng tiếng dây xích kéo lê truyền đến, cánh cửa ngầm dưới đất cuối cùng cũng từ từ mở ra, lối đi ngầm không rộng, chỉ vừa đủ cho một người đi qua.

Nhưng điều khiến mọi người hoảng loạn là, cùng với việc cánh cửa ngầm mở ra, cánh cửa đá mà mọi người đã đi qua trước đó cũng từ từ dâng lên.

Vô số Thi Giao đang tranh nhau chen chúc vào bên trong. "Không hay rồi!

Nhanh vào lối đi ngầm." Trần Tứ Gia lập tức nói.

Sở Ca dẫn đầu, cũng không bận tâm những người khác nữa, lúc này chạy thoát thân là quan trọng nhất.

Hai đồng đội khác cũng vội vàng theo sát phía sau, chỉ có hai anh em kia lúc này đang vô cùng căng thẳng.

Trần Tứ Gia nhìn hai người đó, từ trong ba lô lấy ra một vật nói với Ngũ Ban: "Cậu đi trước đi." Ngũ Ban nhìn Trần Tứ Gia, rồi lại nhìn hai đồng đội kia, biết Trần Tứ Gia muốn bỏ rơi hai người đó.

Sau khi chui vào lối đi ngầm, Trần Tứ Gia rút móc chín vuốt ra móc lấy hai người họ.

Hai anh em phát ra tiếng kêu thảm thiết trong miệng, dường như cũng đã hiểu kết cục của mình.

Kéo hai người họ sống sờ sờ đến cửa lối đi ngầm, trên đất để lại một vệt máu dài, Trần Tứ Gia nhét thứ trong tay xuống dưới hai người đó, rồi mới xuyên qua lối đi ngầm đuổi kịp mọi người.

Không lâu sau, Ngũ Ban nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng nổ lớn.

Cả lối đi ngầm đều rung chuyển, Ngũ Ban biết Trần Tứ Gia đã dùng thuốc nổ bịt kín cửa động.

Để kéo dài thời gian, ông ấy cố ý dùng hai người đó để bịt kín cửa động, nhằm trì hoãn hành động của Thi Giao.

Đối với hành vi tàn nhẫn bỏ rơi đồng đội như vậy, Ngũ Ban đã thấy quen rồi.

Cậu biết nếu là người bị thương, thì Trần Tứ Gia có thể cũng sẽ bỏ rơi như vậy.

Về con người Trần Tứ Gia, mọi người đã sớm nghe danh.

Học trò của ông ấy, nhưng bây giờ lại chẳng còn mấy người.

Nguyên nhân căn bản là mỗi khi xuất hiện nguy cơ, Trần Tứ Gia sẽ bỏ rơi học trò của mình, để tranh thủ đường sống.

Nhưng những người còn lại, thì đều sẽ nhận được ưu đãi của Trần Tứ Gia, vinh hoa phú quý tùy ý hưởng thụ.

Lối đi bí mật dài ngoằng, phức tạp, mỗi lối đi bí mật đều thông đến những nơi khác, chắc hẳn đúng như Trần Tứ Gia đã nói.

Bát Công và mộ chủ Lưu An quả nhiên có liên hệ, liên hệ này nằm dưới lò luyện đan.

Mọi người chậm rãi tiến về phía trước trong lối đi bí mật hẹp, đi được khoảng mười mấy phút sau, mọi người mới phát hiện phía trước lối đi bí mật xuất hiện một cánh cửa đá.

Cơ quan của cánh cửa đá đều giống nhau, một cái vòng kéo đơn giản.

Tuy đã tổn thất ba đồng đội, nhưng chỉ cần đến được chủ mộ thất, vớ được chút đồ vật mang về, tất cả đều đáng giá.

Chương 46

Đối với việc hai anh em bị bỏ rơi, Sở Ca như không có chuyện gì xảy ra, trong thần sắc không hề lộ ra bất kỳ vẻ khác thường nào.

Sở Ca dùng sức giật mạnh vòng kéo, một khối đá phía trên đầu từ từ dịch chuyển, để lộ ánh đèn bên trên.

Để đề phòng vạn nhất, Sở Ca cực kỳ cẩn thận, chỉ lộ nửa cái đầu, tay nắm chặt dao găm, cẩn thận quan sát xung quanh.

Sau khi xác nhận an toàn, mới bò ra khỏi lối đi bí mật, hai đồng đội theo sát phía sau.

Từ sau khi hai anh em kia bị Trần Tứ Gia bỏ rơi, hai người rõ ràng theo sát Sở Ca hơn.

Mặc dù mọi người đều quen biết nhau, nhưng họ biết một khi gặp nguy hiểm, người có thể cứu họ chỉ có Sở Ca.

Khi mọi người từ lối đi bí mật đi ra, lại bị tất cả những gì trước mắt làm cho kinh ngạc.

Chỉ thấy bốn phía mộ thất này vàng son lộng lẫy, rõ ràng là một đại điện, những cột trụ bên trong đều do nhiều cây cột đỏ khổng lồ chống đỡ.

Cột điện hình tròn, giữa hai cột dùng một con rồng được chạm khắc nguyên khối để nối liền, đầu rồng thò ra, đuôi rồng trực tiếp đi vào điện.

Con cự long này vảy vàng giáp vàng, sống động như thật, như muốn bay lên không trung, tăng thêm khí phách đế vương cho điện vũ.

Trên đỉnh bảo điện treo từng viên minh nguyệt châu khổng lồ, lấp lánh tỏa sáng, như những vầng trăng sáng.

Ở trung tâm đại điện có một bệ đá lớn, trên bệ đá có bảo tọa rồng vàng chạm khắc.

Rõ ràng là một cung điện của hoàng đế, xem ra Lưu An làm phản năm đó quả thực có thật.

Điều khiến mọi người kinh ngạc là, trên bệ đá lại có một lò luyện đan khổng lồ.

Lò đan khác với cái trước, đáy lò chìm vào sàn nhà, ngoài ra không có gì đặc biệt.

Khi đi lên bệ đá, lại không phát hiện quan quách, ngược lại khiến mọi người kinh ngạc, chẳng lẽ đây là một ngôi mộ nghi ngờ sao? "Phát tài rồi!

Lần này đúng là phát tài rồi, nhiều dạ minh châu thế kia, sao không nhanh tay hái xuống đi?" Sở Ca lại có hứng thú cực lớn với những dạ minh châu này.

Mặc dù ngày nay dạ minh châu nhân tạo, dạ minh châu bình thường cũng không đáng tiền.

Nhưng những dạ minh châu này niên đại lâu đời, cộng thêm kích thước lại lớn, đủ để những người này kiếm được một khoản.

Nhưng đối với Ngũ Ban và Trần Tứ Gia, sắc mặt lại không tốt.

Nơi này là để tìm mộ Lưu An, nhưng bây giờ sau chủ mộ thất lại không phát hiện quan quách khiến họ khó chấp nhận.

Hai người đi dạo một vòng trên đại điện, không những không thấy quan quách, ngay cả đồ bồi táng cũng không phát hiện. "Chẳng lẽ bên trong không phải chủ mộ thất?" Ngũ Ban hỏi.

Trần Tứ Gia vẫn nhìn xung quanh nói: "Chắc chỉ là phòng luyện đan của Lưu An thôi." "Phòng luyện đan?

Dùng cung điện làm phòng luyện đan, Lưu An đúng là có lòng dạ lớn." Ngũ Ban nói.

Trần Tứ Gia lắc đầu nói: "Cậu có phát hiện ra sự khác thường ở nơi này không?" "Không có quái vật, không có âm hồn, không có lệ quỷ?" Ngũ Ban hỏi.

Trần Tứ Gia gật đầu nói: "Tôi biết nơi này chắc chắn không đơn giản như bề ngoài đâu." "Lạ thật, cung điện xa hoa thế này mà chỉ có mấy viên dạ minh châu thôi sao?

Lưu An cũng keo kiệt quá rồi đó?" Giọng nói lớn của Sở Ca vọng xuống từ trên cột trụ.

Mặc dù thu hoạch không ít dạ minh châu, nhưng Sở Ca vẫn không hài lòng.

Thấy Ngũ Ban và Trần Tứ Gia hai người đều không quan tâm chút nào đến thu hoạch, Sở Ca lộ vẻ mặt.

Hắn đến bên cạnh hai người hỏi: "Cậu, không lấy một chút sao?" "Tìm được quan quách của Lưu An rồi hãy lấy." Ngũ Ban nói.

Sở Ca lúc này mới phát hiện, nơi này hình như không phải chủ mộ thất của Lưu An, vì bên trong không có quan quách. "Mọi người chia nhau ra tìm xem, xem có đường hầm bí mật nào không." Trần Tứ Gia nói.

Sở Ca gãi gãi đầu nói: "Không ở cung điện tốt như vậy, vậy chủ mộ thất phải xa hoa đến mức nào chứ?

Lần này không phát tài thì không được rồi." Nói rồi, hắn đâu còn bận tâm đến những dạ minh châu này nữa, sau một tràng kêu gọi, liền gọi hai đồng đội bắt đầu tìm kiếm cơ quan đường hầm bí mật trong mộ.

Nhưng cung điện này hầu như có thể nhìn rõ ràng trong nháy mắt,

muốn tìm đường hầm bí mật chỉ có thể giống như trước đó thôi.

Sở Ca và những người khác lại rất tỉ mỉ, không bỏ qua bất kỳ góc nào, gõ từng viên gạch một lần.

Hầu như đã kiểm tra từng kẽ hở trên bệ đá một lần.

Ngay cả cái bảo tọa rồng vàng chạm khắc kia cũng bị Sở Ca sờ soạng khắp nơi, nhưng vẫn không tìm thấy đường hầm bí mật.

Bất đắc dĩ, Sở Ca và những người khác đành phải dẫn đồng đội xuống bệ đá lên vách mộ để tìm kiếm. "Sở Ca!

Có tình huống ở đây." Bỗng nhiên một đồng đội kêu lên.

Mọi người nghe vậy vội vàng nhìn về phía đồng đội kia, thì thấy phía dưới bệ đá, sau cái bảo tọa kia, có một con rùa đá màu đen.

Rùa đá không quá lớn, kích thước gần bằng ba lô mà mọi người đang dùng, nhưng vân rùa trên đó lại được chạm khắc rõ ràng, tinh xảo.

Điều khiến người ta kinh ngạc nhất là, trong miệng rùa đá có một cái la bàn lớn bằng lòng bàn tay.

La bàn trông như vật hiện đại, cho thấy trong những năm gần đây có người đã vào đây.

Nhưng muốn thông qua những cơ quan trùng trùng điệp điệp và lệ quỷ ngăn cản phía trước, có thể thấy người này không hề đơn giản.

Nhưng trên la bàn, mặt kính đã bị tháo xuống, trên kim chỉ nam buộc một sợi chỉ đỏ, trên sợi chỉ đỏ treo một số thứ kỳ lạ.

Quan sát kỹ thì giống móng tay của ai đó, những móng tay này tinh tế như móng tay phụ nữ, trên đó có sơn móng tay.

Có vài sợi tóc xanh, trên sợi chỉ đỏ treo một tấm hoàng phù, trên đó lại dính đầy vết máu, cũng không biết là máu gì.

Khiến mọi người cảm thấy kỳ quái, rốt cuộc ai lại rảnh rỗi như vậy, bày ra thứ này ở đây?

Người ta không ngại phiền phức, mang theo một con rùa đá như vậy, mang theo móng tay phụ nữ.

Chẳng lẽ người này có sở thích đặc biệt sao?

Ngoài ra, trên rùa đá dán đầy những lá bùa chú, rùa đá lại đặt trên một tấm gương bát quái, tất cả trông đều quỷ dị. "!" Trần Tứ Gia khi nhìn thấy, kinh ngạc thốt lên.

Ngũ Ban khi nhìn thấy, trong lòng khẽ động, Huyết Mạch Huyền Vũ lại không tự chủ sôi trào, trong đầu hiện lên một số ký ức kỳ lạ.

Những ký ức này như bẩm sinh đã có, chính là Chiêm Bốc Chi Đạo trong năng lực Huyền Vũ!

Điều quỷ dị là, sợi chỉ đỏ không dài, nhưng lại lơ lửng thẳng tắp, căng chặt, đang chỉ về một nơi nào đó. "Đi theo sợi chỉ đỏ!" Trần Tứ Gia và Ngũ Ban lại đồng thời nói.

Hai người nhìn nhau một cái, từ trong mắt hai người đều thấy được là đã hiểu chuyện gì rồi.

Chương 47

"...Rốt cuộc là cái gì vậy, có thể nói rõ hơn không?" Sở Ca hỏi.

Ngũ Ban trầm giọng nói: "Trong phong thủy bố trận có Ngư Thủy Hợp Hoan Trận." "Ngư Thủy Hợp Hoan Trận?

Nghe có vẻ là chuyện nam nữ gì đó à?" Sở Ca hỏi.

Trần Tứ Gia lạnh lùng hừ một tiếng nói: "Hỏi nhiều làm gì?

Nhanh chóng làm việc đi." "Tứ gia, ông biết chúng tôi đây đều là những người thô lỗ, hiếm khi thấy những chuyện kỳ lạ như vậy, ông làm ơn nói đi, nếu không muốn, thì để anh Ngũ Ban nói vậy." Sở Ca nói.

Trần Tứ Gia trầm giọng nói: "Đây là tuyệt kỹ của Tề gia trong Cửu Môn, chỉ có người Tề gia mới có thể bố trí trận pháp này, xem ra Hắc Hạt Tử đã vào đây trước." "Tề gia?

Hắc Hạt Tử?

M* kiếp, đó không phải là cao thủ thứ hai trong giới cổ vật sao?

Thứ này là hắn làm ra sao?" Sở Ca kinh ngạc hỏi.

Ngũ Ban trong lòng khẽ động, Ngư Thủy Hợp Hoan Trận tuy cũng là một loại trận pháp phong thủy thúc đẩy tình cảm nam nữ.

Nhưng loại trận pháp này lại có một tác dụng khác, chỉ là tác dụng này nghe có vẻ rợn người.

Bởi vì Ngư Thủy Hợp Hoan Trận này dùng để câu thứ gì đó, mà thứ được câu lại không phải cá.

Nếu dùng cho tình cảm nam nữ, thì trên sợi chỉ đỏ sẽ treo móng tay và tóc của nam nhân và nữ nhân, giống như sợi chỉ đỏ của Nguyệt

Lão vậy.

Khiến hai người họ sẽ có một loại xung động muốn ở bên nhau, đương nhiên trong xã hội ngày nay thì loại hành động này là một loại mê tín phong kiến.

Nhưng nếu chỉ treo tóc và móng tay của một loại người, thì đó là câu thi, câu người chết.

Trong trường hợp bình thường, nếu trong nhà có người chết đuối hoặc chết mất tích, không thể tìm thấy thi thể, thì sẽ sử dụng cách này.

Đương nhiên, trong mộ cổ mà dùng loại trận pháp này chỉ có một khả năng, đó là tìm kiếm mộ chủ nhân.

Ban đầu Hắc Hạt Tử chắc chắn cũng không tìm thấy chủ mộ thất thật sự, vì vậy mới dùng móng tay và tóc của một nữ tử, cộng thêm... kinh nguyệt của nữ tử.

Đương nhiên, nếu mộ chủ nhân là nữ, thì sẽ sử dụng móng tay và tóc của nam tử có chu sa mới có hiệu quả.

Ngũ Ban sở dĩ nhận ra trận pháp này, vì căn bản nó cũng là một trong những phương thức chiêm bốc.

Đối với việc Trần Tứ Gia nhận ra loại trận pháp này thì lại bất ngờ.

Bởi vì loại cách này chỉ được sử dụng khi không có bất kỳ manh mối nào.

Rốt cuộc ai không có việc gì lại luôn mang theo một con rùa đá bên mình chứ? "Tứ gia, ông đã từng thấy loại trận pháp này sao?" Ngũ Ban sau khi đại khái giới thiệu trận pháp này xong, nhìn Trần Tứ Gia hỏi.

Trần Tứ Gia lắc đầu nói: "Tôi chỉ nghe nói đến Tề Thần." Tề Thần là một thành viên của Lão Cửu Môn, chắc là một trong những tộc nhân của Hắc Hạt Tử, nhưng Tề gia không giống những gia tộc khác.

Người Tề gia đều tản mát khắp nơi, ngay cả khi lộ diện cũng sẽ không để danh tiếng của mình lưu lạc trên giang hồ.

Nghe nói Tề Thần có một người con trai, nhưng không ai biết rốt cuộc là ai.

Như Hắc Hạt Tử, nếu không phải Trần Tứ Gia giới thiệu, Ngũ Ban căn bản không thể biết họ Tề. "Ban đầu ở Trường Sa, Trương Phật Gia gặp phải một chuyện khó khăn, Tề Thần đã giúp giải quyết, trong đó có một thủ đoạn chính là Ngư Thủy Hợp Hoan Trận này." Trần Tứ Gia nói.

Ngũ Ban chợt hiểu ra, trong lòng không khỏi cảm thán, Cửu Môn họ có thể giúp đỡ lẫn nhau, tình nghĩa như anh em.

Nhưng bây giờ Cửu Môn lại phân rã, nếu không thì Nhị Gia cũng sẽ không nói ra lời như vậy. "Được rồi, bây giờ cũng biết rồi, đi theo sợi chỉ đỏ là có thể tìm được chủ mộ thất thật sự." Ngũ Ban nói với Sở Ca và những người khác.

Sở Ca nhìn sợi chỉ đỏ nói: "Sợi chỉ đỏ ngắn thế này..." "Đồ ngốc, nhìn xuống dưới sợi chỉ đỏ kia kìa." Trần Tứ Gia trực tiếp mắng.

Sở Ca một trận ngượng ngùng, hôm nay bị Trần Tứ Gia mắng không biết bao nhiêu lần rồi.

Nếu là bình thường, hắn đã sớm chặt đầu tên đó rồi, nhưng đối với Trần Tứ Gia, Sở Ca không có bất kỳ suy nghĩ nào.

Quả nhiên ở cuối sợi chỉ đứt, không biết vì lý do gì, một giọt máu tươi đang từ từ chảy ra, trong kẽ hở của sàn nhà không ngừng kéo dài

về một hướng.

Không ai biết máu từ đâu ra, lại có thể không ngừng chảy mãi như vậy. "Máu có mùi hôi không?" Sở Ca gần như bò rạp xuống đất tìm kiếm sợi chỉ máu mỏng manh đó.

Ngũ Ban khóe miệng giật giật, cái gọi là Thiên Quỳ, chính là kinh nguyệt của phụ nữ, sao lại không hôi được chứ?

Đương nhiên câu đó không thể nói ra, nếu không tên này chắc chắn sẽ không làm việc.

Sợi chỉ máu rất mỏng, ẩn giấu trong kẽ hở của gạch lát sàn, nếu không nhìn kỹ, căn bản không thể phát hiện.

Khi đi theo sợi chỉ đó về phía trước, mọi người lại một lần nữa đến trên bệ đá.

Nơi sợi chỉ biến mất chính là bên trong cái lò đan khổng lồ kia. "Không thể nào?

Lò đan lại dùng làm quan tài sao?" Sở Ca bò rạp trên đất kinh ngạc nói.

Ngũ Ban và Trần Tứ Gia cũng không ngờ, vốn dĩ tưởng bên trong lại có đậu phụ thối, nhưng không ngờ nơi sợi chỉ đỏ chỉ tới lại là cái lò đan. "Bò lên đó cạy ra đi." Trần Tứ Gia trầm giọng nói.

Căn bản không cần Tứ gia nhắc nhở, Sở Ca và những người khác đã sớm không thể chờ đợi được nữa, đối với họ tìm thấy chủ mộ thất là con đường tắt để phát tài.

Mặc dù Hắc Hạt Tử đã vào đây, nhưng họ cảm thấy chắc chắn sẽ để lại đồ vật gì đó bên trong.

Chỉ cần một món bảo bối, đủ để họ phát tài lớn, ít nhất cũng đáng giá hơn mười mấy vạn dạ minh châu.

Mặc dù dạ minh châu thắng ở số lượng, nhưng tiền bạc thì ai cũng không chê nhiều.

Chất lượng lò đan này tốt hơn nhiều so với cái trong phòng đan trước đó.

Ít nhất không bị gỉ sét, mọi người dễ dàng cạy mở được.

Nhưng khi mọi người cạy mở xong, phát hiện bên trong lò đan vẫn trống rỗng.

Sở Ca không cam lòng, nhảy vào trong lò đan, muốn tìm xem có cơ quan nào bên trong không. "Phụt!" Lúc này, trong lò đan lại phun ra một trận khói đen, trực tiếp hất Sở Ca bay lên giữa không trung.

Một luồng khí lạnh lẽo thấu xương bao trùm khắp cung điện, mọi người như thể rơi vào một hang băng vậy. "Bùm!" Sở Ca ngã mạnh xuống đất, cả người kêu thảm thiết, hai đồng đội vội vàng đỡ hắn dậy.

Ngũ Ban và Trần Tứ Gia hai người căn bản không rảnh đi xem tình trạng của Sở Ca, vì cái lò đan kia đang rung lắc dữ dội.

Cũng không biết bên trong rốt cuộc có thứ gì, sức mạnh lại lớn đến vậy, chỉ một trận khói đen đã hất tung cả người Sở Ca lên trời.

Chương 48

"Quỷ... tôi lại gặp quỷ rồi." Sở Ca lớn tiếng kêu lên.

Sở Ca và Trần Tứ Gia hai người trong lòng thắt lại, nhìn tình cảnh này, quỷ hồn không hề đơn giản chút nào.

Chỉ là ban đầu Hắc Hạt Tử vào đây lại không gặp phải sao?

Ngược lại lại gặp phải nhiều hung linh như vậy?

Sau khi đan lô rung lắc dữ dội một hồi, khói mù dày đặc phun ra từ đan lô.

Trong màn khói ấy, một người đàn ông ăn mặc lộng lẫy xuất hiện trước mặt mọi người.

Hắn ta lơ lửng trên đan lô, dáng vẻ cao cao tại thượng, vẻ mặt đầy trang trọng.

Nhìn thoáng qua không ai nghĩ rằng đây lại là một quỷ vật.

Người này mặc hoàng bào đen, nhưng trước thời Tây Kinh, chỉ có hoàng đế mới mặc hoàng bào và đội miện quan.

Miện quan cũng là một loại lễ quan thời Tây Kinh.

Đỉnh miện quan có một bản miện hình chữ nhật, phía trước tròn phía sau vuông, phía trước và phía sau bản miện rũ xuống những dải miện.

Số lượng dải miện thường được quyết định bởi thân phận.

Cách ăn mặc của người này rõ ràng là hoàng tộc thời Tây Kinh, không cần đoán cũng biết chính là chủ nhân ngôi mộ, Lưu An.

“Ha ha… Bản vương cuối cùng cũng được nhìn thấy ánh mặt trời lần nữa!” Lưu An cười phá lên.

Khói đen vô tận không ngừng sôi trào quanh hắn, hung sát chi khí đậm đặc vô cùng.

Ngũ Ban và Trần Tứ Gia vô cùng kinh ngạc, không thấy thi thể Lưu An mà lại thấy hung linh của hắn trước?

"Chắc chắn là chuyện tốt mà Hắc Hạt Tử gây ra." Trần Tứ Gia trầm giọng nói.

Hung linh Lưu An cũng cảm nhận được sự hiện diện của mọi người, quát hỏi: "Tân nương mà các ngươi dâng cho bản vương đâu, sao không mang lên?" Nghe lời Lưu An nói, mọi người nào mà không hiểu, rõ ràng là Hắc Hạt Tử đã đào một cái hố lớn cho họ rồi.

"Lưu An?

Tương truyền đã luyện chế không ít đan dược?" Trần Tứ Gia nhìn Lưu An hỏi.

Sắc mặt Lưu An đại biến, không khí đột nhiên trở nên lạnh lẽo hơn.

"Ngày xưa bản vương vì cầu tiên mà không ngờ bị một đạo sĩ họ Chương vô sỉ lừa gạt, cùng tám vị hiền nhân dùng thứ gọi là thái tiên hà đan, ngược lại mất mạng!" Lưu An oán hận nói.

Trần Tứ Gia nhíu mày hỏi: "Đạo sĩ họ Chương?" "Tên đạo sĩ họ Chương đó thấy gây họa lớn, lại sợ bản vương báo thù, liền phong ấn thi thể bản vương dưới xích phi ngọc đan lô, vĩnh viễn không được siêu sinh!" Lưu An nói tiếp.

Mọi người đều kinh ngạc, đạo sĩ họ Chương và Lưu An rốt cuộc có thù oán gì mà lại độc ác đến vậy.

"Trước đó có người xông vào đan lô, khiến ta nhiễm một chút dương khí, làm ta tỉnh lại nhưng không thể thoát ra.

Giờ đây có các ngươi giúp đỡ, ta cuối cùng cũng thoát khỏi cảnh khốn cùng!" Lưu An cười phá lên.

Trần Tứ Gia nghiến răng nghiến lợi nói: "Tên Hắc Hạt Tử đáng chết!" Thì ra những âm hồn này xuất hiện là do Hắc Hạt Tử.

Chẳng trách Hắc Hạt Tử đi vào không có chút chuyện gì, mà lại đầy rẫy nguy hiểm.

"Tân nương tử ở đâu!

Mau mau dâng lên cho bản vương." Lưu An nhìn chằm chằm mọi người dữ tợn nói.

Ngũ Ban không nhịn được nói: "Trong mộ có nhiều nữ quỷ như vậy không đi tìm, lại cứ muốn xin tân nương của tôi?

Nói cho hắn biết là không có!" "Đồ dân đen to gan, dám cùng yêu đạo lừa gạt bản vương, bản vương muốn hút khô tinh huyết của các ngươi!" Lưu An nói với vẻ mặt càng hung ác hơn.

Dứt lời, hung linh Lưu An hóa thành một luồng khói đen, lao về phía Ngũ Ban.

Trong luồng khói đen không thấy bóng dáng Lưu An, nhưng Ngũ Ban hiểu rằng nếu bị khói đen này quấn lấy thì chắc chắn không phải chuyện tốt.

Luồng khói đen quỷ dị tốc độ quá nhanh, lập tức quấn chặt lấy Ngũ Ban, khiến Ngũ Ban cảm thấy linh hồn như bị xé rách.

"Tê tê!" Đúng lúc này, Trần Tứ Gia lấy ra một nắm gạo nếp rắc về phía khói đen.

Lập tức trong luồng khói đen truyền ra một âm thanh ăn mòn.

Mặc dù gạo nếp không có tác dụng với những hung linh cấp này, nhưng lại buộc Lưu An phải hiện hình trở lại trước mặt mọi người.

“Dám phản kháng, các ngươi đều phải chết!” Lưu An bị buộc hiện hình, hung ác nói.

Dứt lời, Lưu An giơ hai tay lên, lập tức vô số quỷ hỏa xuất hiện giữa hư không, quỷ hỏa mờ ảo, lúc ẩn lúc hiện.

Quỷ hỏa khắp trời lập tức bao phủ hư không, những người chạm vào đều cảm thấy linh hồn bị thiêu đốt.

“A!...” Từng trận tiếng kêu thảm thiết vang lên, ngay cả Trần Tứ Gia với thân thủ cực tốt cũng không tránh được những ngọn quỷ hỏa này.

Theo quỷ hỏa thiêu đốt, Trần Tứ Gia ngã xuống đất co giật.

Sở Ca và hai đồng bọn càng nghiêm trọng hơn, toát mồ hôi lạnh, vẻ mặt trở nên cực kỳ dữ tợn.

Ngũ Ban thì ngay khoảnh khắc quỷ hỏa xuất hiện đã né tránh ngay lập tức.

Nhưng với số lượng quỷ hỏa như vậy, dù Ngũ Ban phản ứng nhanh vẫn bị quỷ hỏa thiêu đốt.

Cũng giống như khi bị khói đen vây quanh trước đó, nỗi đau đớn về linh hồn khiến Ngũ Ban trong lòng kinh hãi.

Nhưng cũng chính lúc này, sau khi Bạch Hổ Huyết Mạch sôi trào một trận, đã xua tan quỷ hỏa, nỗi đau đớn đó mới biến mất.

“Quỷ hỏa đáng sợ quá!” Ngũ Ban thầm nghĩ.

Nhưng vì Bạch Hổ Huyết Mạch có thể xua tan quỷ hỏa này, Ngũ Ban liền nảy sinh một tia chiến ý.

“Xoạt!” Sau khi xua tan quỷ hỏa, Ngũ Ban biết phải nhanh chóng giải quyết tên này, nếu không những người khác sẽ gặp nạn, cũng không biết có thể chống đỡ được bao lâu.

Vì vậy Ngũ Ban không hề chần chừ, Bạch Hổ Tàn Ảnh lập tức thi triển, hai tay biến thành vuốt chộp về phía hung linh Lưu An.

Sau khi hấp thu không ít lệ quỷ sát khí, kỹ năng Bạch Hổ của Ngũ Ban càng trở nên hung hãn hơn.

Dưới một vuốt, quỷ hỏa giữa hư không, luồng khói đen vô tận lập tức bị xé thành hai nửa.

"Oanh!" Một vuốt đánh trúng người Lưu An, khiến thân hình Lưu An lập tức bị trọng kích, cả người bay ngược ra sau.

Ngũ Ban cũng bị một vuốt này làm cho giật mình, trong lòng vô cùng mừng rỡ.

Thật không ngờ sức mạnh của Bạch Hổ Chi Trảo nay lại trở nên lợi hại đến vậy.

Quả nhiên sát khí càng nặng, sức mạnh của Bạch Hổ Huyết Mạch càng mạnh mẽ hơn, chỉ khiến Ngũ Ban có chút nghi hoặc, tốc độ của Bạch Hổ Tàn Ảnh lại không tăng lên bao nhiêu.

Nhưng Ngũ Ban không có tâm trí để nghĩ về vấn đề này, thấy Lưu An bị một vuốt đánh bay ra sau, thân ảnh Ngũ Ban như hình với bóng.

"Phanh!..." Khi Lưu An đang ở trạng thái bay ngược, Ngũ Ban lại đạp lên người hắn, Huyền Vũ Chi Lực lập tức dũng hiện, một cước Phá Nham đạp trúng người hung linh Lưu An.

Chương 49

"Oanh!..." Cùng với sự tăng lên của năng lực Bạch Hổ, Huyền Vũ Chi Lực cũng trở nên mạnh mẽ hơn.

Một cước đạp xuống, trực tiếp giẫm Lưu An xuống nền đất.

Bệ đá lập tức bị một lực lượng cường đại chấn động vỡ vụn, đá cẩm thạch chỗ Lưu An nằm vỡ nát.

Hai lần tấn công mạnh khiến Lưu An hoàn toàn ngớ người, nhìn Ngũ Ban từ hư không nhanh chóng hạ xuống.

Lưu An giật nảy mình, khói đen tràn ngập cả người hắn biến mất tại chỗ, khi xuất hiện trở lại thì đã ở trên bảo tọa.

Khi nhìn Ngũ Ban, vẻ mặt hắn ta lộ ra một tia sợ hãi.

Chớp lấy cơ hội này, Ngũ Ban vội vàng xoay người, vạch vết thương bị thương ra, máu tươi trào ra, xua tan quỷ hỏa trên người mọi người.

Nhưng lúc này mọi người đã bị hành hạ đến không thể tả, ai nấy đều thần sắc suy sút rất nhiều, chỉ có thể ngồi bệt xuống đất nghỉ ngơi.

Họ không thể giúp Ngũ Ban, Trần Tứ Gia lúc này cũng tạm thời mất đi sức chiến đấu.

"Tên Hắc Hạt Tử đáng chết, sau khi trở về nhất định sẽ cho hắn ta một bài học." Trần Tứ Gia có chút tức giận nói.

Mọi chuyện hôm nay đều do Hắc Hạt Tử gây ra.

Quan trọng là tên đó lúc rời đi cũng không hề nhắc nhở một tiếng.

Nhìn Ngũ Ban cứu giúp mọi người, hung linh Lưu An lại không

dám tiến lên ngăn cản, thật sự bị hai đòn của Ngũ Ban đánh cho không phân biệt đông tây nam bắc nữa.

Nhưng hung linh Lưu An sẽ không bỏ qua dễ dàng, khi nhìn Ngũ Ban, ánh mắt hắn ta đầy vẻ hung tợn.

"Đồ dân đen đáng chết, dám làm ta bị thương, ta sẽ cho ngươi nếm thử sự lợi hại của Bát Công Hợp Thể!" Lưu An hung ác nói.

Nghe lời Lưu An nói, mọi người đều cảm thấy bất an.

Một mình Lưu An với quỷ hỏa đã khiến họ nếm đủ mùi đau khổ, nếu thêm mấy tên nữa thì còn đường sống nào?

Khoảnh khắc tiếp theo, Lưu An vẫy hai tay, vô số khói đen dồn về bốn phương tám hướng, như thể đang triệu hồi thứ gì đó.

"Tháp tháp!..." Đột nhiên, từng trận tiếng vó ngựa vang lên từ bốn phương tám hướng.

Mọi người đều giật mình, tiếng vó ngựa quá quen thuộc rồi.

Chẳng phải chính là tiếng vó ngựa đã nghe thấy trong đan thất trước đó sao?

Quan trọng nhất là tiếng vó ngựa này, rõ ràng không chỉ có một hung linh.

"Tê tê!..." Sau khi tiếng ngựa hí vang lên, chỉ thấy ở tám phía cung điện, từng con tuấn mã xuất hiện trên tường.

Những người này đều ăn mặc giả dạng đạo sĩ, trong đó có một tên chẳng phải chính là kẻ đã bị Ngũ Ban đánh cho nửa sống nửa chết sao?

Khi nhìn Ngũ Ban, trên mặt hắn ta lộ ra một nụ cười lạnh lẽo.

Những người này không hề chần chừ, lao thẳng về phía Lưu An.

Khi mọi người nghĩ rằng những hung linh này sẽ đâm vào Lưu An, thì lại thấy những người này hóa thành một làn khói đen đặc rồi chui vào cơ thể Lưu An.

Đạo sĩ không còn, tuấn mã cũng biến mất, chỉ còn Lưu An ngồi trên bảo tọa cười phá lên.

Khí tức trên người hắn càng mạnh hơn, hàn khí lạnh lẽo trong không khí càng dày đặc.

Sở Ca và mọi người đều cảm thấy một cảm giác lạnh thấu xương.

Miện quan trên đầu hắn đã biến mất, ngược lại mái tóc xõa trông càng đáng sợ hơn.

Toàn thân hắn ta bốc lên một làn quỷ hỏa, nhìn là biết không phải hạng tầm thường.

Mười ngón tay hắn ta dài ra, móng tay cực kỳ sắc nhọn, cũng có thể sánh với xác chết biến dị.

Nhưng Ngũ Ban biết, hung linh không phải loại xác chết thông thường, mà là quỷ vật hình thành từ oán khí không tiêu tan của Lưu An.

Lúc này Trần Tứ Gia vẫn hồi phục nhanh nhất, nhìn Lưu An trên bảo tọa nói: "Cẩn thận một chút, hắn ta đã hấp thu sức mạnh của tám hung linh kia, mạnh hơn trước rất nhiều." Ngũ Ban gật đầu nói: "Tôi chặn lại, ông xuống dưới xem đồ vật có ở đó không." Thứ được nhắc đến dĩ nhiên là thi đan, nhưng Sở Ca lại không biết, cứ nghĩ Ngũ Ban và Trần Tứ Gia vì một món bảo bối nào đó.

Thấy Trần Tứ Gia trèo lên đan lô, Sở Ca cũng lảo đảo đứng dậy.

"Cha mẹ ơi!

Bảo bối sắp bị Tứ Gia nuốt chửng rồi, tôi còn chưa ngửi thấy hơi

hám gì.” Sở Ca nói.

Anh ta cũng không để ý đến Ngũ Ban, kéo hai đồng bọn trèo về phía đan lô.

Ngũ Ban cũng không quản, biết Sở Ca chỉ vì tài phú, người này tuy cũng là người Ngũ gia.

Nhưng dù sao cũng không phải nhân vật cốt lõi của Ngũ gia, lợi dụng lẫn nhau để giúp đỡ cũng được.

Thấy mọi người trèo về phía đan lô, Lưu An lập tức không chịu nổi, bên dưới đó là quan quách, chắc chắn hắn sẽ không để mọi người xuống đó.

“Hô hô!...” Tiếng quỷ âm vang lên đột ngột, thân ảnh Lưu An lại biến mất, quỷ hỏa vô danh xẹt qua hư không, muốn ngăn cản mọi người.

“Đối thủ của ngươi là ta!” Ngũ Ban thi triển Bạch Hổ Tàn Ảnh lần nữa, lập tức chặn trước quỷ hỏa, trong tay hắn lại có thêm một thanh loan đao.

Trên loan đao dính những vết máu đã chảy trước đó, nhưng Bạch Hổ Huyết Mạch có sức sát thương cực mạnh đối với quỷ hồn.

Lưu An hóa thành quỷ hỏa bị Ngũ Ban chặn lại, sau đó hiện ra chân thân, trở nên cực kỳ tức giận.

Trước đó tên đàn ông này đã đánh hắn ta đến không phân biệt đông tây nam bắc.

Giờ đây tên này muốn một mình chống lại hắn ta thì đúng là tìm chết.

“Chết cho bản vương!” Hung linh Lưu An quát lớn.

Hai vuốt sắc nhọn trực tiếp chộp về phía Ngũ Ban, Ngũ Ban nắm

chặt loan đao, chém thẳng vào vuốt của Lưu An.

"Phanh!" "Tê tê!..." Khi hai vuốt của Lưu An chạm vào loan đao, hắn ta lại bị đẩy lùi, trên hai vuốt của hắn ta lại bốc lên một làn khói đặc, kèm theo một âm thanh ăn mòn.

"Đao?

Lại có thể gây ra sát thương lớn đến vậy cho ta?" Lưu An kinh ngạc nói.

Khóe miệng Ngũ Ban nhếch lên nói: "Đao?

Dĩ nhiên là loan đao rồi!" Dứt lời, hắn cũng không giữ tay nữa, cầm loan đao trực tiếp chém về phía Lưu An.

Sau khi biết được sự lợi hại của loan đao, Lưu An nào dám cứng rắn đón đỡ, thân hình lóe lên, cả người lại lùi về bảo tọa.

Nhưng Ngũ Ban lần này quyết tâm phải đánh cho Lưu An hồn phi phách tán, tốt nhất là có thể nuốt chửng hung linh, khiến sát khí lại tăng vọt.

Một đao chém hụt, thân hình Ngũ Ban lại động, hệt như một con mãnh hổ vồ mồi, lao về phía Lưu An, tốc độ cực nhanh.

Sắc mặt Lưu An đại biến, vội vàng né tránh, loan đao đánh vào bảo tọa, chém xuống bảo tọa để lại một vết đao.

"Đồ dân đen đáng chết, ta muốn ngươi sống không bằng chết!" Lưu An bị Ngũ Ban ép đến không dám ra tay chút nào, trong miệng chỉ có thể chửi rủa.

Thấy Ngũ Ban lại chém tới, hắn ta nào dám đứng yên tại chỗ, hóa thành một làn khói đặc rồi chui lên lưng hai con cự long.

Chương 50

"U Minh Quỷ Hỏa!" Lưu An đứng trên cự long quát lớn.

Đột nhiên trong toàn bộ cung điện vô tận quỷ hỏa lại xuất hiện, nhưng lần này lại có sự khác biệt về bản chất so với quỷ hỏa trước đó.

Minh hỏa vô tận cháy hừng hực, nhưng lại không có bất kỳ tác dụng nào đối với những thứ khác, chỉ gây tổn thương chí mạng cho linh hồn.

Minh hỏa hừng hực, tàn phá mọi thứ, xâm nhập mọi ngóc ngách!

Ngũ Ban lập tức bị minh hỏa bao phủ, không ngừng chảy vào thất khiếu, thiêu đốt linh hồn hắn.

"Hống!..." Nhưng Lưu An lại đã lầm, không biết trong cơ thể Ngũ Ban có Bạch Hổ Huyết Mạch, hình xăm Bạch Hổ trên cánh tay phải lập tức phát ra một trận ánh sáng thần thánh.

Một tiếng gầm trầm thấp vang lên, thì thấy những ngọn minh hỏa kia như gặp kẻ thù truyền kiếp, lại chảy ngược ra khỏi thất khiếu của Ngũ Ban.

Minh hỏa vô tận chủ động tránh né, quanh người Ngũ Ban không thấy một tia minh hỏa nào xuất hiện, khiến Lưu An vô cùng kinh hãi.

"Thi trùng!" Thấy minh hỏa vô dụng, Lưu An vẫy tay, lập tức hàng vạn trùng thi cổ bò đầy đất, trông cực kỳ ghê tởm.

Mặc dù Bạch Hổ Huyết Mạch của Ngũ Ban không có tác dụng giải độc, nhưng lại có thể trừ tà, mặc cho Lưu An triệu hồi bao nhiêu thi trùng đi nữa.

Nhưng chúng vẫn không dám vượt qua nửa bước, không dám tấn

công Ngũ Ban.

Nhìn cảnh này, Lưu An gần như muốn khóc, hai tuyệt chiêu lớn đều không có tác dụng.

Trước mặt Ngũ Ban, chúng như trò hề trẻ con, không thể nhìn nổi.

"Hắc hắc… Mấy thứ này đối với tôi hình như vô dụng nhỉ." Ngũ Ban trong lòng cũng cảm thán sự lợi hại của Bạch Hổ Huyết Mạch.

Hầu như mọi thứ liên quan đến quỷ vật, đều có thể khắc chế.

Lưu An sợ hãi, không biết Ngũ Ban rốt cuộc là ai?

Chẳng lẽ là Chung Quỳ chuyên bắt ma thời thượng cổ sao?

Còn núi xanh thì lo gì không có củi đốt, Lưu An lúc này đã hiểu rõ, tuyệt chiêu của hắn ta vô dụng đối với Ngũ Ban.

Loan đao của Ngũ Ban cũng khiến hắn ta kinh sợ, lúc này không đi thì còn đợi đến khi nào?

Thấy Lưu An hóa thành một làn khói đen muốn bỏ đi, còn về thi thể, Lưu An dĩ nhiên không còn để ý nữa.

Dù sao hung linh lúc này đã tồn tại độc lập, có thi thể hay không cũng không còn quá quan trọng.

"Đi?

Cũng phải hỏi tôi có đồng ý hay không." Ngũ Ban thấy Lưu An hóa thành một làn khói đen thì biết Lưu An muốn bỏ đi.

Nếu để tên này đi rồi, lăng mộ Hoài Nam Vương lớn như vậy, biết đi đâu mà tìm.

Những hung linh này thần xuất quỷ một, đột nhiên tấn công thì thật là lỗ lớn.

"Xoạt!" Hắn ném loan đao trong tay như ám khí.

Sau khi một âm thanh xé gió vang lên, chỉ thấy loan đao cắm vào cột đá.

"Hô hô!..." Tiếng quỷ âm vang lên khắp nơi, làn khói đen mà Lưu An hóa thành muốn bay đi, nhưng lại bị thanh loan đao đó đóng chặt tại chỗ.

Dù làn khói đen của Lưu An giãy giụa thế nào cũng không thể thoát khỏi sự trói buộc của loan đao.

Khi Lưu An hiện hình trở lại, thấy hư ảnh của mình bị đóng chặt lên cột.

Lúc này hắn ta kinh hãi vô cùng, càng ngày càng sợ Ngũ Ban.

Hắn muốn rút loan đao ra, nhưng cái cảm giác chột dạ khiến hắn ta không dám hành động liều lĩnh.

Nhưng thấy vẻ mặt trêu tức của Ngũ Ban, Lưu An cắn răng một tay nắm lấy loan đao.

"A!..." Một tiếng quỷ kêu thảm thiết từ miệng Lưu An truyền ra, huyết mạch chi lực của Ngũ Ban trên loan đao đã đánh bật tay hắn ta ra.

Hai tay hắn ta không ngừng run rẩy, ngược lại khiến Ngũ Ban cảm thấy kinh ngạc, quỷ cũng biết run rẩy sao?

"Phốc thông!" Chỉ thấy Lưu An đột nhiên quỳ trên tượng rồng đá.

"Tiên nhân!

Cầu xin tha cho ta một con đường sống đi!

Ta cũng vô tội, đều do tên đạo sĩ họ Chương đó hại ta, chỉ cần ngươi tha cho ta đi, ta lập tức đi đầu thai chuyển thế!" Hung linh Lưu An khóc lóc cầu xin.

Ngũ Ban ngược lại có chút hứng thú với đạo sĩ họ Chương trong

miệng hắn ta, hỏi: "Đạo sĩ họ Chương của ngươi là ai?" "Bản vương… Ta… Ta không biết, ban đầu ta nghe nói có người nói đạo sĩ họ Chương đó là người trong gia tộc Văn Thành Hầu Trương Lương, ta liền đi tìm." Lưu An nói.

Ngũ Ban đại kinh nói: "Đạo sĩ họ Chương cùng tộc với Trương Lương, một trong Hán Sơ Tam Kiệt sao?" "Tên đạo sĩ đó cũng vậy, ban đầu Trương Lương minh triết bảo thân, đi làm đạo sĩ, cuối cùng thành thần tiên, để lại một đơn thuốc, cho ta xem không ít bằng chứng, ta tin là thật." Lưu An nói.

Ngũ Ban không biết thật giả trong đó, nhưng nhìn vẻ mặt Lưu An không giống nói dối, tên đạo sĩ đó cũng có thể không lừa hắn.

Nếu không với năng lực của Lưu An lúc đó, chỉ cần điều tra tự nhiên sẽ biết sự thật, nhưng người này lại quá dễ tin người rồi sao?

Suýt nữa làm phản thì sao, chỉ số thông minh thấp như vậy chẳng phải tự tìm đường chết sao?

Nhưng tám công kia, có lẽ chính là tám người đó đã dụ dỗ Lưu An làm phản chăng?

Ngũ Ban trong lòng chợt động, đột nhiên lóe lên một suy nghĩ kỳ lạ.

Lại nói, có lẽ Hoàng đế lúc đó đã biết Lưu An có ý định mưu phản, vì vậy mới sai tên đạo sĩ đó đi dụ dỗ Lưu An.

Ngũ Ban muốn dự đoán để chứng minh suy nghĩ của mình, nhưng Ngũ Ban đã đè nén suy nghĩ đó xuống.

Dù sao những người họ Tề trong Cửu Môn không có ai có kết cục tốt, trong Lão Cửu Môn Tề Thần đột nhiên chết đột ngột, Hắc Hạt Tử hai mắt cũng bị mù.

"Tiên nhân, tha cho ta một mạng đi!" Lưu An nói với giọng khóc

lóc.

Ngũ Ban nhìn Lưu An nói: "Nhưng đối với tôi thì đây đúng là con đường tắt tốt nhất để tăng cường sức mạnh, ngươi nghĩ tôi sẽ tha cho ngươi đi sao?" "… Ta nguyền rủa ngươi chết không toàn thây." Lưu An nghe Ngũ Ban nói xong liền hung ác nói.

Nhưng Ngũ Ban coi như không nghe thấy, thân hình lóe lên, bàn tay dính máu in lên người Lưu An.

"A!..." Một tiếng quỷ kêu thảm thiết lại vang lên, thì thấy trên người hắn ta, vết máu đó lại khiến toàn thân Lưu An bốc cháy âm hỏa hừng hực.

Khuôn mặt hắn ta liên tục biến đổi thành khuôn mặt của mấy người khác nhau, cảnh tượng có chút quỷ dị, nhưng Ngũ Ban lại không mảy may động lòng.

Cùng với máu tươi chảy xuống, thân ảnh Lưu An càng ngày càng hư ảo.

"Bây giờ nên là lúc rồi chứ?

Nếu thành công, thực lực của tôi tuyệt đối có thể tăng vọt vô số lần!" Ngũ Ban lẩm bẩm.

Dứt lời, Hổ Phệ vừa ra, Lưu An nhìn hư ảnh Bạch Hổ đó, trong hai mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng.

"Hống!..." Tiếng gầm trầm thấp lại vang lên, nhưng lần này Hổ Phệ lại thất bại, mặc dù nuốt chửng Lưu An, nhưng lại không hóa thành sát khí tăng cường thực lực của Ngũ Ban.

"Khốn kiếp!

Lại thất bại sao?" Ngũ Ban không cam lòng nói.

Chương 51

Đúng lúc này, tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên.

"Đây là hung linh, thực lực của ký chủ không đủ để luyện hóa hung sát chi khí của quỷ vật này.

Ký chủ hiện tại tỷ lệ thành công khi nuốt chửng quỷ vật thông thường là một trăm phần trăm, lệ quỷ là bảy mươi phần trăm!" Nghe lời hệ thống nói, Ngũ Ban chỉ cảm thấy vô cùng đáng tiếc, nhưng trong lòng cũng hài lòng rồi, ít nhất chuyến này tuyệt đối không lỗ.

Thực lực cũng tăng vọt không ít, giờ đây nếu đối đầu với Hắc Hạt Tử, Ngũ Ban cảm thấy không cần dùng Huyền Vũ Chi Lực cũng có thể hoàn toàn đánh bại.

Sau khi giải quyết hồn phách của Lưu An, Ngũ Ban nhìn đan lô cũng nhảy vào, Trần Tứ Gia và Sở Ca đã vào trong một thời gian nhưng không có chút động tĩnh nào.

Đáy đan lô rỗng, giờ đã được mở ra, sợi chỉ đỏ của Hắc Hạt Tử cũng không ngừng kéo dài vào bên trong.

Phía dưới là một cầu thang dốc, đi xuống theo cầu thang dốc là một mộ thất thông thường, xung quanh đều là gạch đá xanh.

Không hề xa hoa như cung điện phía trên, ngược lại không khác gì một mộ thất thông thường.

Chỉ có hình dạng mộ thất này lại giống như một cái hộp, trông rất kỳ dị.

Xung quanh mộ thất khắc bích họa và mộ chí minh, ghi lại cuộc đời của Lưu An, trong đó cũng nhắc đến chuyện bị đạo sĩ họ Chương lừa gạt.

Xem ra trước đó Lưu An không hề nói dối Ngũ Ban, những lời hắn ta nói đều là thật.

Ở phía trước mộ thất, mọi người đang tụ tập ở đó nhưng không dám hành động liều lĩnh.

Điều đó khiến Ngũ Ban có chút kỳ lạ, sao vậy?

Ngay cả Trần Tứ Gia cũng không dám hành động tùy tiện sao?

Hắn đến gần mọi người, thấy vẻ mặt của họ cực kỳ nghiêm trọng.

Thì thấy ở cuối mộ thất có một phần mộ thông thường, phía trước phần mộ là một bia đá.

Trên bia đá khắc tên Hoài Nam Vương, ở một góc không đáng chú ý trên bia đá có một hoa văn kỳ lạ.

Phần mộ đã được mọi người đào, nhưng lại không dám hành động liều lĩnh.

"Tứ a công?

Có phải có gì không ổn không?" Ngũ Ban hỏi.

Trần Tứ Gia trầm giọng nói: "Thụ táng khanh, hộp phần, Bàn Sơn Tá Lĩnh phải đi vòng, là chuyện các tiền bối đạo mộ luôn cảnh báo, không chỉ có vậy!" "Còn gì nữa?" Ngũ Ban hỏi.

Trần Tứ Gia trầm giọng nói: "Mộ sâu thi lạnh chủ đại hung, không quan quách hắc khí quấn thân mệnh về Tây!" "Ý gì?" Ngũ Ban hỏi.

Sắc mặt Trần Tứ Gia không tốt, dường như ông ta rất kiêng kị, nhưng vẫn giải thích.

Thụ táng khanh, ý nói quan tài dựng đứng, hộp phần, toàn bộ mộ táng có hình dạng như một cái hộp.

Khi gặp phải tình huống này, cao thủ Tá Lĩnh Bàn Sơn cũng chỉ có thể đi vòng.

Câu tiếp theo, nếu phần mộ ở trên đất bằng nhưng lại chôn sâu dưới đất, nhất định phải có quan quách bao bọc bên ngoài quan tài.

Nếu không thì là mộ đại hung, một khi hành động liều lĩnh sẽ mất mạng.

Nghe Trần Tứ Gia giải thích, Ngũ Ban cuối cùng cũng hiểu tại sao mọi người không dám động đậy.

Trong mộ thất, phần mộ Hoài Nam Vương ở ngay trước mắt, mộ trong mộ.

Chẳng qua phần mộ này giống hệt phần mộ của dân thường.

Một bia đá, một đống đất nhỏ, trông rất quỷ dị.

Phần mộ đã được mọi người khai quật, nhưng bên trong là một lớp quan tài gỗ trầm hương, quan tài dựng đứng trong hố.

Chính vì tình huống này, mọi người đều không dám hành động liều lĩnh, dù sao đây cũng là kinh nghiệm mà các tiền bối đạo mộ đã tổng kết.

"Tứ Gia, hay là chúng ta rút lui đi?

Tôi không tin trong lăng mộ Hoài Nam Vương không có những món đồ tùy táng khác." Sở Ca sợ hãi nói.

Ngũ Ban nhìn quan tài Hoài Nam Vương nói: "Sợ sao?

Tôi còn đã thấy quỷ hồn Hoài Nam Vương rồi, sợ biến thành xác chết vô dụng sao?" "Nhưng… nhưng…" Sở Ca do dự nói.

Trần Tứ Gia trong lòng hiểu rõ, vì Hắc Hạt Tử đã nói có thứ gì đó ở bên trong, vậy thì ban đầu hắn ta chắc chắn đã vào, thấy cảnh này mới rút lui.

Có thể thấy ban đầu hắn ta cũng kiêng kị nên mới rút lui, nếu không với bản lĩnh của Hắc Hạt Tử không thể dễ dàng từ bỏ.

"Nếu sợ thì có thể đi, miễn là có thể an toàn tránh được những thi giao và lệ quỷ kia.

Nếu không đi, bây giờ lập tức đến góc đông nam thắp một cây nến trà." Trần Tứ Gia nói.

Sở Ca và mấy đồng bọn bàn bạc một lúc, liền lặng lẽ đi thắp nến trà.

Mặc dù Ngũ Ban hiện tại không quan tâm đến việc thắp nến trà ở góc đông nam, nhưng thấy Trần Tứ Gia cẩn thận như vậy, Ngũ Ban cũng ngầm đồng ý.

Với tính cách của hắn, đã sớm cạy thẳng quan tài ra rồi.

Sau khi nến trà được thắp, mọi thứ đều yên tĩnh, dường như không có chuyện kỳ lạ nào xảy ra.

Ngũ Ban lấy xà beng từ trong ba lô ra, đặt cạnh phần mộ đã được đào.

Sở Ca và những người khác lại cẩn thận nép ở phía sau cùng, nhưng lại rướn cổ không ngừng nhìn chằm chằm vào quan tài.

Trong mộ thất này không có bất kỳ đồ tùy táng nào, tự nhiên hiểu rằng đồ tùy táng chắc chắn nằm trong quan tài.

Đinh quan tài rất kỳ lạ, không phải loại đinh sắt Ngũ Ban thường thấy, cũng không phải đinh gỗ thông thường, mà là đinh hình rồng được chạm khắc ở một đầu.

"Hoài Nam Vương thật sự tự cho mình là hoàng đế rồi sao?

Ngay cả đinh quan tài cũng phải là đinh hình rồng." Ngũ Ban lắc đầu nói.

Trần Tứ Gia nghe thấy liền vội vàng đến bên cạnh Ngũ Ban nói: "Đại ý rồi, tên tiểu tử, đây không phải đinh quan tài thông thường, là Thanh Long Trấn Sát Đinh, dùng để ngăn chặn thứ bên trong thoát ra." "Không phải xác chết vô dụng sao?

Có cần phải cẩn thận như vậy không?" Ngũ Ban khinh thường nói.

Dứt lời, hắn dùng xà beng trực tiếp cạy ván quan tài ra.

Vừa cạy mở một phần, thì thấy vô số khói đen bốc lên, một mùi thi thối nồng nặc cũng xộc vào mũi.

"Họa… mùi còn nồng hơn cả đậu phụ thối." Ngũ Ban không nhịn được mà than vãn.

Thì thấy Trần Tứ Gia vẻ mặt nghiêm trọng, trong tay lấy ra một cái móng lừa đen, tay còn lại nắm chặt cửu trảo câu.

Nhìn Sở Ca và những người khác, cũng vậy, trong tay cầm móng lừa đen và súng lục, vẻ mặt còn kinh hãi hơn Trần Tứ Gia.

Ngũ Ban thấy vậy, trong lòng cũng thầm nghĩ, sẽ không thật sự khó nhằn đến vậy chứ?

Nhưng Ngũ Tam Gia, Ngũ Ban dùng sức cạy ván quan tài ra.

"Phanh!" Ván quan tài rơi mạnh xuống đất, ánh mắt mọi người đều nhìn chằm chằm vào cảnh tượng bên trong quan tài.

Chương 52

Chỉ thấy một người đàn ông ăn mặc y hệt hung linh Lưu An trước đó đang đứng trong quan tài.

Chỉ vì thời gian trôi qua, quần áo mặc trên người đã mục nát không ít, cả người hắn ta nhắm mắt bất động, giống như người đang ngủ.

Da dẻ của hắn ta được bảo quản tốt, ngay cả nếp nhăn trên mặt cũng có thể nhìn rõ, mọi người đều kinh ngạc vì thi thể được bảo quản tốt đến vậy.

Trong quan tài lại có không ít đồ tùy táng, khiến mắt Sở Ca và những người khác sắp rớt ra ngoài.

"Hảo gia hỏa, không ngờ lại có nhiều bảo bối như vậy." Trần Tứ Gia cũng bị những món đồ tùy táng bên trong quan tài làm cho giật mình.

Mặc dù kiêng kị thi thể bên trong, nhưng những bảo bối ngay cả Trần Tứ Gia cũng kinh ngạc thì chắc chắn là vô giá chi bảo rồi.

Ngũ Ban hỏi: "Toàn là bảo bối sao?" "Những thứ khác đều bình thường, mang ra ngoài bán cũng không được mấy triệu, nhưng ông thấy cái cốc hình sừng trông giống ốc sên kia không?

Thứ đó gọi là giác hình ngọc bôi, giá trị hơn trăm triệu." Trần Tứ Gia nói.

Tiền bạc thì ai cũng không chê nhiều, mặc dù lần trước đã có được một món vô giá chi bảo, nhưng nghe Trần Tứ Gia nói vậy, Ngũ Ban trong lòng vui vẻ.

Sở Ca và những người khác đã sớm quên sạch sành sanh nỗi sợ

hãi trước đó, ai nấy đều tranh giành nhau cạy những bảo bối bên trong quan tài ra.

Sau khi ba người lấy hết đồ vật bên trong, nến trà ở góc đông nam đột nhiên lúc sáng lúc tối, mắt thấy sắp tắt.

"Không hay rồi!" Sở Ca đại kinh, vội vàng gom tất cả đồ đạc rời xa cái quan tài đó.

Đúng lúc này thì thấy hai tay của Lưu An đột nhiên động đậy, khói đen không ngừng bốc ra từ thất khiếu.

Thi thể trước đó trông khá bình thường, lúc này lại bị khói đen vô tận vây quanh.

Da dẻ hắn ta cũng biến thành màu tím, môi khô nứt, hai răng nanh sắc nhọn nhô ra từ miệng.

Các ngón tay hắn ta lại dài ra, móng tay đang nhanh chóng dài ra, cả người trông càng dữ tợn hơn.

"Không hay rồi!

Thi biến." Trần Tứ Gia kinh hô.

Đột nhiên Lưu An mở hai mắt, mũi phun ra một làn khói đen, hai tay vươn thẳng móng vuốt và nhe răng lao về phía Ngũ Ban.

Ngũ Ban đại kinh, vội vàng cúi thấp người tránh được hai tay của Lưu An.

"Giữ chặt!" Trần Tứ Gia lập tức hét lớn.

Ngũ Ban xoay người, vòng ra sau Lưu An, hai tay ôm chặt lấy hắn.

"Hống!" Thì nghe thấy Lưu An gầm thét điên cuồng, thân mình vung lên, lại hất bay Ngũ Ban ra ngoài.

May mắn thay Ngũ Ban hiện tại thân thủ đã khác xưa, sau khi lơ

lửng giữa không trung xoay một vòng, hắn rơi xuống đất, nhưng sức mạnh cường đại lại khiến hắn liên tiếp lùi lại mấy bước.

Sau khi hất bay Ngũ Ban, Lưu An tiến lại gần Trần Tứ Gia, hai tay vươn ra, dọa Trần Tứ Gia co chân chạy.

Thì thấy Lưu An khác với những xác chết thông thường khác, hắn ta căn bản không đi bộ, hai chân đạp một cái nhảy vọt lên cao, một cú nhảy mấy mét.

Lập tức đuổi kịp Trần Tứ Gia, nhưng Trần Tứ Gia cũng không phải hạng vừa.

Thấy Lưu An nhảy lên, cửu trảo câu trong tay ông ta vung ra, móc trúng bia đá, hai tay chấn động, cả người lơ lửng giữa không trung.

Ông ta muốn vượt qua Lưu An quay lại bên cạnh quan tài, nhưng khi đang lơ lửng giữa không trung, Lưu An lại nhảy lên, hai tay vung ra.

"Phanh!" Trần Tứ Gia ăn trọn một cú đánh, cả người bay ngược ra sau, khiến bia đá bị cửu trảo câu móc vào cũng bị bật ra.

Theo đó, cửu trảo câu nhanh chóng bay ra, Lưu An vừa hay nhảy xuống, bị bia đá đập vào lưng.

"Oanh!..." Nhưng bia đá đập vào người Lưu An, giống như không có cảm giác gì, ngược lại bia đá bị chấn động vỡ nát.

Nhưng may mắn thay vì kéo, nên Trần Tứ Gia không bị ngã quá xa.

Mặc dù Trần Tứ Gia không bị ngã quá xa, nhưng ông ta đã ngã mạnh xuống đất.

"Phanh!..." Sở Ca và mấy người thấy vậy, liền nổ súng về phía Lưu An, tiếng súng không ngừng vang vọng trong mộ thất.

Nhưng điều khiến người ta kinh hãi là, đạn ghim vào người Lưu An, Lưu An lại không hề hấn gì.

Từng tia lửa bắn ra trên người hắn, hắn căn bản giống như tường đồng vách sắt vậy.

Điều đó khiến Ngũ Ban trong lòng đại kinh, Huyết Thi gặp ở đáy biển cũng không cứng rắn đến vậy chứ?

Nhưng một trận đạn lại thu hút sự chú ý của Lưu An.

Sau khi nhảy vọt lên cao, Lưu An đã nhảy đến trước mặt Sở Ca và những người khác.

Điều đó khiến ba người sợ hãi đến phát khiếp, Sở Ca thân thủ khá tốt, vội vàng né tránh.

Nhưng một đồng bọn lại bị Lưu An bóp chặt hai tay.

Dù đồng bọn đó giãy giụa thế nào cũng không thể thoát khỏi hai tay Lưu An, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi.

Lưu An liền há to miệng, hai răng nanh trông thật dữ tợn, cắn thẳng vào cổ đồng bọn đó.

Cùng với một cú cắn của Lưu An, hai mắt đồng bọn đó lập tức sụp xuống, cả người hoàn toàn mất đi hơi thở.

Bị Lưu An tùy tiện hất ra, cả người đó bay ngược ra sau, dán vào vách mộ rồi gục mềm xuống góc tường.

Ở khóe miệng Lưu An lại chảy ra máu tươi của đồng bọn đó, tên này lại đang hút máu.

Nhưng hắn vẫn chưa thỏa mãn, nhìn sang một đồng bọn khác.

Đồng bọn đó sợ hãi đến chân mềm nhũn, đáy quần ướt một mảng, lại bị dọa tè ra quần.

Sở Ca thấy vậy vội vàng kéo đồng bọn đó đi, nhưng tốc độ của anh ta sao có thể so sánh với Lưu An.

Mắt thấy sắp bị tóm, Ngũ Ban đã động đậy, Bạch Hổ Thần Lực lập tức vận chuyển, một đạo tàn ảnh lướt qua hư không.

Chỉ thấy Ngũ Ban liên tiếp mấy cước đá vào ngực Lưu An.

"Phanh!..." Âm thanh trầm đục không ngừng truyền đến, nhưng sức mạnh của Lưu An thật sự quá lớn, ngay cả khi Ngũ Ban vận dụng thần lực, sức mạnh tăng vọt mấy lần.

Nhưng vẫn không đẩy lùi Lưu An được mấy bước, cũng không gây ra tổn thương quá lớn.

Sở Ca tranh thủ khoảng trống này, cùng đồng bọn đó vừa lăn vừa bò đến bên cạnh Trần Tứ Gia.

Ở một bên khác, sau khi Lưu An bị đẩy lùi mấy bước, vẻ mặt hắn ta trở nên hung ác hơn.

Hai tay vung lên, ép Ngũ Ban chỉ có thể mượn sức liên hoàn đá để lùi ra sau.

Trong lòng Ngũ Ban lại kinh hãi vô cùng, sức mạnh hiện tại của hắn đã được gia tăng sát khí, nhưng đối mặt với Lưu An lại không có tác dụng chút nào sao?

Lưu An rốt cuộc là loại quái vật gì?

Sức mạnh lại lớn đến vậy, hành động của hắn ta không giống một xác chết thông thường.

Lại càng giống cương thi trong phim của Cửu Thúc.

Chương 53

Đúng lúc Ngũ Ban đang suy nghĩ, Lưu An lại nhảy về phía hắn, Ngũ Ban không thể không hóa thành một đạo tàn ảnh nhảy sang một bên khác.

Tay hắn lại mò mẫm trong ba lô lấy ra một cái móng lừa đen, cũng không biết móng lừa đen có tác dụng với hắn ta hay không.

"Thằng nhóc thối cẩn thận một chút, cương thi không phải xác chết thông thường đâu, móng lừa đen không có tác dụng với hắn ta đâu." Trần Tứ Gia thấy hành động của Ngũ Ban, vội vàng nói.

Sở Ca đỡ Trần Tứ Gia, nói: "Cương… cương thi, tôi thề là cương thi thật sao?

Sức mạnh lại lớn đến vậy." Nghe lời Trần Tứ Gia nói xong, Ngũ Ban trong lòng cũng giật mình, quả nhiên không sai, tên này căn bản không phải xác chết thông thường, mà là cương thi.

Vì móng lừa đen vô dụng, tự nhiên không thể dùng móng lừa đen, Ngũ Ban chỉ có thể lấy ra loan đao, lại vạch tay mình.

Trong lòng cười khổ không thôi, rồi cũng có một ngày sẽ chết vì mất máu.

Nhưng hiện tại cũng không có cách nào khác, sức mạnh của cương thi quá lớn, hắn ta cũng chỉ có thể chống lại thôi.

Cùng với máu tươi lại chảy ra, Ngũ Ban tái diễn trò cũ, Bạch Hổ Tàn Ảnh lập tức thi triển, hóa thành một đạo tàn ảnh chém về phía người Lưu An.

"Phanh!" Hai bàn tay in lên người Lưu An, chỉ thấy trên người Lưu An bốc lên một làn khói đặc, nhưng Lưu An không hề có phản

ứng nào.

Nhìn chỗ in trên người hắn, rõ ràng là đã bị ăn mòn.

Ngũ Ban biết Bạch Hổ Huyết Mạch không phải không có tác dụng, nhưng lại không thể gây ra tác dụng quá lớn đối với Lưu An.

Lúc này Lưu An lại đâm hai tay về phía Ngũ Ban, Ngũ Ban vội vàng dùng tay nắm lấy hai tay Lưu An, Bạch Hổ Thần Lực điên cuồng dũng xuất.

Nhưng lại chỉ ngang tài ngang sức với Lưu An, chỗ bị nắm chặt lại để lại một dấu tay, đó là vì hai tay Ngũ Ban đang chảy máu.

Nhìn Bạch Hổ Huyết Mạch, thấy sức mạnh cũng không thể lay chuyển Lưu An, Ngũ Ban đột nhiên nhảy lên, đạp thẳng lên vai Lưu An.

Sức mạnh Thủy Yêm Bát Hoang khiến trọng lực của Ngũ Ban tăng vọt, hai chân giẫm một cái, chính là Phá Nham trong kỹ năng Huyền Vũ.

"Oanh!..." Trọng lực cường đại lại có tác dụng, đạp thẳng dưới chân Lưu An ra một cái hố.

Thấy Ngũ Ban không hề nhảy ra, tiếp tục ở đó sử dụng Phá Nham, lập tức giẫm sống Lưu An vào đất, Lưu An bị kẹt đến ngang lưng.

Ngũ Ban không dám lơ là, tiếp tục giẫm mạnh một cái nữa, khiến cả người Lưu An đều lún sâu vào trong.

"Hống!..." Chỉ thấy Lưu An không ngừng gầm thét loạn xạ, nhưng lại không thể thoát ra, thấy vậy Ngũ Ban mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi từ trên người Lưu An xuống, Ngũ Ban đi đến bên cạnh mọi người.

Thấy Lưu An hiện tại đang ở dưới đất, tạm thời không thể thoát ra, mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Trần Tứ Gia trong lòng thầm nghĩ: "Tên này càng ngày càng mạnh, không biết so với Tiểu Ca thì thế nào?" "Ngũ Ban huynh đệ uy vũ, thần tượng của tôi, tôi quyết định sau này sẽ theo anh rồi." Sở Ca lập tức vui mừng hét lên.

Đồng bọn kia trong hai mắt tràn đầy vẻ cảm kích nói: "Thật may là có Ngũ Ban đại ca, nếu không tôi đã không thể rời khỏi đây rồi." Thấy Lưu An không thể cử động được nữa, Sở Ca có ý định rút lui, không muốn ở lại đây thêm một lúc nào nữa.

Nhưng mục đích của Ngũ Ban và Trần Tứ Gia không phải là những đồ minh khí này, mà là thi đan trong cơ thể Lưu An.

"Tứ a công, tôi phải làm gì?" Ngũ Ban nhìn Trần Tứ Gia hỏi.

Trần Tứ Gia lắc đầu nói: "Không rõ, tôi cũng lần đầu tiên gặp phải thứ này, chẳng trách Hắc Hạt Tử không dám trêu chọc." "Chúng ta, không tranh thủ bây giờ nhanh chóng rời khỏi cái nơi quỷ quái này sao?" Sở Ca hỏi, đồng bọn kia cũng vội vàng gật đầu.

Bây giờ đồ minh khí đã lấy hết rồi, nghe ý của Tứ Gia, cũng đủ để họ phát tài lớn rồi, cần gì phải ở lại?

Nhìn Lưu An đang giãy giụa, Ngũ Ban cũng đang suy nghĩ phải làm thế nào để đối phó với tên này.

Cơ thể hắn ta ngay cả đạn cũng không làm gì được, việc mạnh mẽ mổ bụng hắn là điều không thể.

Vừa nói mổ bụng, hai mắt Ngũ Ban sáng lên, dường như đã tìm ra cách đối phó với Lưu An.

"Tôi cần sự giúp đỡ của các cậu!" Ngũ Ban lập tức nói.

Sở Ca có chút sợ hãi hỏi: "… làm gì?" "Không làm gì cả, tôi muốn cạy miệng hắn ra." Ngũ Ban nói.

Nghe Ngũ Ban nói xong, mọi người đều không tự chủ được mà rùng mình, kết cục của đồng bọn trước đó, vẫn còn rõ ràng trước mắt.

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Ngũ Ban, mọi người đều hiểu Ngũ Ban dường như không hề đùa giỡn.

"Tại sao?" Trần Tứ Gia hỏi.

Ngũ Ban nhìn Lưu An đang không ngừng lắc đầu, không ngừng gầm gừ nói: "Tôi tự có chủ ý riêng." Đến bên cạnh Lưu An, thấy chỉ một cái đầu hắn ló ra ngoài, mọi người yên tâm hơn rất nhiều.

"Anh Ban, phải làm thế nào?" Sở Ca hỏi.

Ngũ Ban lấy ra một sợi dây thừng, lợi dụng lúc Lưu An gầm thét lớn, hắn dùng dây thừng móc vào miệng hắn, dùng sức kéo một cái, lập tức khiến miệng Lưu An há to.

"Há to miệng làm gì?" Sở Ca hỏi.

Ngũ Ban giao sợi dây thừng cho họ xong nói: "Để họ làm, nói nhiều lời vô nghĩa vậy làm gì?" Ba người nhìn nhau một cái rồi chỉ có thể làm theo, sau khi nhận dây thừng từ Ngũ Ban, ba người đồng thời dùng sức kéo miệng Lưu An ra.

Ngũ Ban chớp lấy cơ hội này, không ngừng nhỏ máu tươi đã tích tụ trong lòng bàn tay vào miệng Lưu An.

"Tê tê!..." Cùng với máu tươi chảy vào, miệng Lưu An bốc lên từng làn khói đặc, từng trận mùi thi thối khiến người ta ghê tởm.

Lúc này Lưu An cuối cùng cũng cảm thấy đau đớn, đầu lắc qua lắc lại, tiếng gầm thét trong miệng càng ngày càng lớn.

Tiếng gầm thét như mãnh thú, nghe đặc biệt đáng sợ, hắn cố hết

sức muốn ngậm miệng lại, ba người cũng chỉ có thể cố hết sức kéo.

Cuối cùng sợi dây thừng bị răng của Lưu An mài đứt, mọi người cũng ngã nhào ngửa.

Nhưng Ngũ Ban đã mất khá nhiều máu, khiến khói đen trong miệng Lưu An càng ngày càng đậm đặc.

"Hống!" Không còn sự trói buộc, biên độ giãy giụa của Lưu An càng ngày càng lớn.

Cơ thể hắn bị lún vào đất lại bị đẩy lỏng ra khỏi đất.

"Nhanh lên!" Ngũ Ban hét lớn.

Mọi người vội vàng lại dùng dây thừng buộc vào miệng Lưu An, nhưng cùng với việc kéo, cơ thể Lưu An lại bị kéo lên một chút.

Điều đó khiến mọi người vội vàng buông dây thừng ra, Ngũ Ban thấy vậy chỉ có thể lấy ra loan đao, cứng rắn đâm vào miệng Lưu An.

Những vết máu còn sót lại khiến miệng Lưu An bị ăn mòn, khiến hắn không dám ngậm miệng lại.

Ngũ Ban cắn răng, nắm chặt nắm đấm, khiến máu chảy nhanh hơn.

Máu nhỏ xuống loan đao, theo thân đao không ngừng chảy vào miệng Lưu An.

"Ọe!..." Cùng với máu tươi chảy càng ngày càng nhiều, trong cổ họng Lưu An truyền ra một âm thanh nôn mửa.

Ngũ Ban cũng vì mất nhiều máu mà sắc mặt trở nên tái nhợt không ít, biết không thể mất máu nữa.

Vội vàng dừng lại, sau đó từ trong ba lô lấy ra gạc để quấn tay mình.

“Ọe!” Tiếng nôn của Lưu An càng ngày càng lớn, dường như hai mắt hắn ta tràn đầy vẻ thống khổ như mắt cá chết vậy.

Đúng lúc này, thì thấy ở cổ họng Lưu An dường như có thứ gì đó đang di chuyển.

“Phốc!...” Cuối cùng Lưu An từ trong miệng đã nôn ra thứ ở cổ họng, thì thấy một viên châu từ miệng hắn ta phun ra.

Chương 54

Viên châu không lớn, chỉ bằng ngón tay cái, toàn bộ viên mãn, màu sắc hồng diễm, phát ra một mùi vị kỳ lạ.

“Thi đan!

Mau nhặt lấy, đừng để hắn ta nuốt xuống nữa.” Trần Tứ Gia thấy viên châu đó liền vội vàng nói.

Cùng với viên châu được nôn ra, Lưu An cuồng tính đại phát, mạnh mẽ làm vỡ nát loan đao trong miệng.

Ngũ Ban thấy vậy đại kinh, vội vàng thu viên châu đó, Lưu An lại mạnh mẽ nhảy ra khỏi mặt đất.

“Hống!” Lưu An gầm thét điên cuồng về phía Ngũ Ban, dường như tức giận vì Ngũ Ban đã cướp mất thi đan của hắn.

Sau khi nhảy vọt lên cao, Lưu An chỉ nhìn chằm chằm vào một mình Ngũ Ban tấn công, vẫn giơ hai tay ngang bằng, muốn bóp chết Ngũ Ban.

“Phanh!” Ngũ Ban tự nhiên không thể để hắn ta đến gần, Bạch Hổ Thần Lực dũng hiện, một cước đá về phía Lưu An.

Lần này khiến Ngũ Ban trong lòng có chút kỳ lạ, vì lần này sức mạnh của Lưu An dường như không còn lớn đến vậy nữa, bị Ngũ Ban một cước đá bay ra.

Nhưng hắn vẫn cảm thấy cơ thể Lưu An vô cùng cứng rắn, chỉ là sức mạnh đã kém đi không ít.

Trong lòng kỳ lạ, chẳng lẽ là vì thi đan sao?

Không thấy sức mạnh của Lưu An còn lớn đến vậy, Ngũ Ban

ngược lại thở phào nhẹ nhõm.

“Hống!” Dường như không phục, Lưu An lại gầm thét điên cuồng, lại nhảy về phía Ngũ Ban.

Vì đã biết sức mạnh của Lưu An không còn lớn như trước nữa, Ngũ Ban lại một cước đá bay hắn.

“Đi thôi!” Ngũ Ban nói với mọi người.

Thi đan đã có được rồi, ở lại cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Khi mọi người sắp rời đi, đồng bọn bị cắn trước đó lại đột nhiên mở hai mắt.

Cả người hắn ta biến thành màu tím, mười ngón tay kéo dài, trong miệng mọc răng nanh, toàn bộ khuôn mặt trở nên dữ tợn.

Đồng bọn đó vừa nhảy vừa nhót, lợi dụng lúc mọi người không chú ý lập tức túm lấy Sở Ca, Sở Ca kêu quái dị một tiếng.

“Không hay rồi, hắn ta biến thành cương thi rồi.” Trần Tứ Gia trầm giọng nói.

Thấy Sở Ca bị tóm, Ngũ Ban đang định đi giúp thì lại bị Lưu An chặn lại.

Ngay cả khi bị Ngũ Ban liên tiếp đá bay mấy lần, Lưu An vẫn không chịu buông tha Ngũ Ban, không chịu dễ dàng bỏ thi đan.

May mắn thay đồng bọn đó tuy biến thành cương thi, nhưng lại không lợi hại như Lưu An.

Trần Tứ Gia và một đồng bọn khác, cố gắng kéo hai tay đồng bọn đó, mới cứu được Sở Ca xuống.

“Tứ a công, cửu trảo câu!” Thấy Sở Ca được cứu xong, Ngũ Ban lập tức hét lên.

Trần Tứ Gia nghe xong, lập tức vung cửu trảo câu về phía vai đồng bọn đó.

"Tiếp lấy!" Trần Tứ Gia vung đầu xích còn lại của cửu trảo câu cho Ngũ Ban.

Ngũ Ban một tay nắm chặt xong, dùng sức kéo một cái, đồng bọn đã biến thành cương thi đó, lập tức bị Ngũ Ban kéo ra.

"Đi!" Ngũ Ban một cước đá vào người đồng bọn đó, khiến đồng bọn đó bị đá bay thẳng vào lòng Lưu An, kẻ đang lao về phía Ngũ Ban.

Ngay sau đó, Ngũ Ban tàn ảnh lóe lên, đến bên cạnh hai người, xích móc cửu trảo câu trong tay không ngừng quấn quanh người hai tên đó.

"Mau giúp một tay!" Ngũ Ban vội vàng nói.

Sở Ca và đồng bọn còn lại nghe xong, vội vàng lấy ra dây thừng cũng trói chặt cả trong lẫn ngoài hai tên đó.

"Thuốc nổ." Ngũ Ban thấy đã trói gần xong thì nói với Sở Ca.

Trần Tứ Gia không chịu nói: "Cái cửu trảo câu của tôi." "Tứ a công với bản lĩnh của ông làm lại cửu trảo câu không dễ dàng sao?" Ngũ Ban vừa từ trong ba lô lấy ra thuốc nổ vừa nói.

Trần Tứ Gia đại nộ nói: "Đúng là nói nhẹ nhàng." Nhưng Ngũ Ban coi như không nghe thấy, lập tức đốt gói thuốc nổ.

Thấy dây dẫn cháy, Sở Ca và đồng bọn kia vội vàng nhét tất cả thuốc nổ xuống dưới cương thi.

"Chạy nhanh đi!" Sở Ca kêu quái dị một tiếng.

Mắt thấy thuốc nổ sắp phát nổ, Trần Tứ Gia dù tiếc cửu trảo câu, lúc này cũng chạy thoát thân là quan trọng hơn.

Đúng lúc mọi người vừa mới bò ra khỏi đan lô, một tiếng nổ vang dội truyền đến.

“Oanh long!...” Thuốc nổ dưới chân lại phát nổ, toàn bộ cung điện rung chuyển.

Đất sụt lún một trận, mọi người cũng không kịp nghĩ ngợi, vội vàng chạy về phía mật đạo trước đó.

“Oanh!...” Khi mọi người tiến vào mật đạo, toàn bộ cung điện lại sụp đổ, vô số ván gỗ bị gãy, từ phía trên rơi xuống.

Ngay cả trong mật đạo, đá cũng không ngừng rơi xuống.

Cùng với mật đạo không ngừng sụp đổ, mọi người không dám chần chừ thêm chút nào, liều cả mạng già chạy về phía đan thất.

Khi mọi người từ trong mật đạo đi ra, chỉ thấy vô số thi giao đang chạy tán loạn khắp nơi, đan thất cũng đang sụp đổ, đè chết không ít thi giao.

Dĩ nhiên cũng có không ít thi giao bất chấp những tảng đá rơi xuống mà đang ăn thịt đồng loại của mình.

“Chết tiệt, không cho tôi lối thoát sao.” Sở Ca không nhịn được nói.

Mọi người cũng không có thời gian để ý, vội vàng chạy ra ngoài, cùng với một số thi giao cũng đang chạy.

Cảnh tượng trông có chút buồn cười, trước đó còn liều sống liều chết, bây giờ lại đồng thời chạy thoát thân.

Khi mọi người đến mộ thất mà họ đã ở trước đó, hiện tượng sụp đổ mới biến mất.

Chỉ có bụi khói phía sau, tiếng nổ vang dội, khiến mọi người không dám ở lại đó.

“Không đúng, đường chúng ta vào không phải đã bị phong tỏa rồi sao?” Sở Ca đột nhiên nói.

Lúc này mọi người mới nhớ ra, cánh cửa lớn ở tiền sảnh đã đóng, muốn quay lại bằng đường cũ căn bản là không thể.

Nhìn xung quanh những thi giao vẫn đang chạy thoát thân, mọi người không dám đi theo những thi giao này, nếu không bị thi giao vây quanh cũng sẽ rơi vào nguy hiểm.

Trần Tứ Gia nhíu mày nói: “Đợi một chút.” Ông ta nằm sấp xuống đất, lắng nghe kỹ nền đất, sau đó mũi lại ngửi mấy cái.

“Đi theo tôi.” Đột nhiên Trần Tứ Gia đứng dậy nói với mọi người.

Ngũ Ban nghi hoặc hỏi: “Tứ a công?

Ông biết lối ra sao?” Trần Tứ Gia lắc đầu nói: “Tôi không biết, nhưng tôi biết trong mộ nhất định có nước.” Đột nhiên Trần Tứ Gia dường như là hậu nhân Thần Ngọc Lâu thủ lĩnh Tá Lĩnh, trong mạch Tá Lĩnh có một tuyệt kỹ.

Tương truyền chỉ cần ngửi một chút, nghe một chút là có thể biết dưới lòng đất có mộ hay không.

Trần Tứ Gia không giải thích quá nhiều, dường như tức giận vì Ngũ Ban đã làm mất cửu trảo câu.

Sau khi xác định được phương hướng, Trần Tứ Gia không hề chần chừ, chạy về phía một mộ đạo.

Chương 55

Mật đạo vừa hay ngược lại với hướng mà thi giao đang chạy, mọi người cũng không hiểu, chỉ có thể đi theo sau Trần Tứ Gia.

Giống như mọi người đã đoán trước đó, cũng là một đan thất, nhưng lại có một hang động được đào ra ở góc tường.

"Chắc chắn là Hắc Hạt Tử đã đào đường cho chúng ta đi." Trần Tứ Gia nói.

Hang động được đào không đều đặn, có thể thấy ban đầu Hắc Hạt Tử cũng đã đào hang động này trong lúc hoảng loạn.

Nhưng đối với mọi người thì tốt rồi, ít nhất không cần phải đào nữa.

Theo hang động bò một đoạn đường, quả nhiên thấy một tia ánh sáng bên ngoài, có một tiếng nước chảy róc rách.

Khi mọi người bò ra ngoài, phát hiện đang ở trong một hang núi.

Ở một bên khác của hang núi chính là lối ra, có thể nhìn thấy nước sông đang chảy bên ngoài.

Từ cửa động đi ra, phát hiện đang ở ngoại ô Thọ Huyền.

Lúc này trời đã sáng rõ.

Mỗi lần xuống mộ lại vật lộn cả một đêm.

"Chắc là sông Phì, cuối cùng cũng ra rồi." Trần Tứ Gia nói.

Hang núi nằm trên vách đá, cũng không có ai đi lên.

Lợi dụng dây thừng tụt xuống vách núi, mọi người đi về phía Thọ Huyền.

Có lẽ vì lăng mộ Hoài Nam Vương phát nổ, khiến khu vực cảnh quan bị phong tỏa, không ít kẻ trộm đang đổ xô đến.

Nhưng những chuyện này không còn liên quan gì đến mọi người nữa, ở bờ sông Trần Tứ Gia dặn dò Sở Ca sau khi bán những thứ trong tay, giữ lại tiền cho mình.

Sau khi Sở Ca đi, Trần Tứ Gia nói: "Vì đã có thi đan, lập tức đưa đến Hàng Châu, tôi có chuyện khác cần làm." "Có phải ông muốn đi tìm Hắc Hạt Tử?" Ngũ Ban hỏi.

Trần Tứ Gia gật đầu nói: "Thằng nhóc, tôi nghĩ cậu có nghi vấn, nhưng hiện tại lại không thể nói cho cậu biết, khi thời cơ chín muồi tự nhiên sẽ biết." Thấy Trần Tứ Gia đi rồi, Ngũ Ban cũng lập tức liên hệ Nhị gia, nhờ ông ấy sắp xếp để nhanh chóng trở về Hàng Châu.

Vì những người của Cửu Đức Khảo trước đó, Ngũ Ban trong lòng cũng sốt ruột, rõ ràng là nhắm vào Ngũ gia.

Cũng không biết có chuyện gì sẽ xảy ra không, bây giờ phải nhanh chóng trở về mới được.

Khi điện thoại được kết nối, bên kia truyền đến giọng Ngũ Nhị Bạch nói: "Tìm được rồi sao?" "Lấy được rồi." Ngũ Ban nói, Ngũ Nhị Bạch đại hỉ nói: "Tốt quá rồi, thời cơ vừa đúng lúc!" "Thời cơ?" Ngũ Ban nghi hoặc nói.

Ngũ Nhị Bạch vội vàng nói: "Không sao, nhanh chóng trở về, tôi cần cậu giúp tôi một việc." "Được." Ngũ Ban nói.

Cúp điện thoại xong, Ngũ Ban cảm thấy mọi chuyện dường như không đơn giản như vậy, thời cơ vừa đúng lúc?

Chẳng lẽ người của Cửu Đức Khảo đã bắt đầu gây phiền phức cho Ngũ gia rồi sao?

Ngũ Ban trong lòng bắt đầu sốt ruột rồi.

Ngũ Nhị Gia làm việc hiệu suất cao, Ngũ Ban vừa mới rời khỏi Thọ Huyền thì mọi thứ đã được sắp xếp xong.

Khi Ngũ Ban trở về Hàng Châu, đã là buổi chiều.

Ngũ Nhị Gia đã đợi ở sân bay từ lâu, thấy Ngũ Ban liền nói: "Lập tức đến bệnh viện." Nói xong liền đưa Ngũ Ban vội vàng đến bệnh viện, vì đã lo liệu xong xuôi, khi hai người vào phòng bệnh, y tá lập tức rời đi.

Đại Khuê canh gác bên ngoài, thấy cục diện có vẻ hơi căng thẳng, khiến Ngũ Ban trong lòng càng sốt ruột hơn.

Chân của Ngũ Tam Gia cũng giống như trước đó bị thi hóa, để đề phòng vết thương ở chân, y tá đã dùng băng gạc cố định lại, khiến Tam Gia không thể cử động nhiều, trông rất khó chịu.

"Thi đan đưa tôi." Ngũ Nhị Gia nói với Ngũ Ban.

Ngũ Ban từ trong ba lô lấy ra thi đan giao cho Ngũ Nhị Gia xong, Ngũ Nhị Gia nhìn ra ngoài, trầm giọng nói: "Bây giờ lập tức trở về, Ngũ Tà bên đó có chút vấn đề." "Ngũ Tà?

Chẳng lẽ có người muốn gây bất lợi cho cậu ấy?" Ngũ Ban đại kinh, điều hắn ta lo lắng đã xảy ra.

Ngũ Nhị Gia lắc đầu nói: "Tên đó đã có được một món đồ khó nhằn từ tay người khác, có người đang tính toán cậu ấy, sau khi trở về đừng làm rùm beng." "Được, Tam Gia…" Ngũ Ban nhìn Ngũ Tam Gia nói.

Ngũ Tam Gia cười nói: "Vì đã có thi đan, tôi tối nay có thể trở về rồi, bây giờ chỉ đành làm phiền cậu thôi." Ngũ Ban gật đầu xong, lập tức từ trong phòng bệnh đi ra, chào hỏi Đại Khuê xong, lập tức vội vàng trở về nhà.

Thấy Ngũ Ban đi rồi, Ngũ Nhị Gia nói: "Thằng nhóc đó có chút

năng lực, không ngờ lại tìm được nhanh như vậy, thời cơ vừa đúng lúc, sau khi chân của nó lành, tôi lập tức trở về Trường Sa." "Ừ, càng làm càng tốt, phải thu hút sự chú ý và phiền phức." Ngũ Tam Gia nói.

Ngũ Nhị Bạch gật đầu nhìn bóng dáng Đại Khuê trên hành lang nói: "Dường như hắn biết chút gì đó." "Yên tâm đi, tôi sẽ tìm cơ hội." Ngũ Tam Gia nói.

Khi nhìn ra ngoài, trong mắt ông ta lộ ra một tia sát khí, dường như muốn đưa ai đó vào chỗ chết vậy.

Mặc dù không biết hai người họ đang làm gì, cũng không biết có kế hoạch gì không, nhưng bây giờ Ngũ Ban chỉ muốn nhanh chóng trở về nhà.

Ngũ Tà từ nhỏ tuy đã học một chút phòng thân từ Tam Gia, nhưng với công phu ba chân mèo đó, Ngũ Ban biết một khi bị người khác để mắt tới sẽ rất nguy hiểm.

Về nhà, Ngũ Tà đang nấu cơm, cũng không biết Ngũ Ban rốt cuộc mang thứ gì về mà lại khiến Ngũ Nhị Gia sốt ruột như vậy.

Thấy Ngũ Ban về, Ngũ Tà vội vàng hỏi: "Tìm được chưa?" "Tìm được rồi, đã đưa cho Chú Ba." Ngũ Ban đáp.

Ngũ Tà lập tức vui mừng nói: "Anh Ban lợi hại!" "Nghe ngóng được gì không?" Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tà gật đầu nói: "À, ngày thứ hai sau khi anh đi, Đại Kim Nha đưa cho tôi một thứ, nhưng tôi và chú hai đều không hiểu." "Thứ gì?" Ngũ Ban vội hỏi.

Ngũ Tà nói: "Một tấm cẩm thư, có lẽ là đồ thời Chiến quốc, tôi tuy rằng đọc được chữ trên đó nhưng lại không biết ý nghĩa." "Vậy Chú Ba đã xem chưa?" Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tà lắc đầu nói: "Chú hai bảo chờ nấu cơm xong, về nhà rồi sẽ

xem.” Nói xong liền tiếp tục nấu cơm, Ngũ Ban cau mày, đồ của Nhị Gia bị người ta để mắt tới rồi.

Nhưng rốt cuộc là ai để mắt tới?

Có phải đám Cừu Đức Khảo hay không?

Đại Kim Nha mà Ngũ Tà nhắc tới, Ngũ Ban cũng gặp vài lần, là một ông lão, nghe nói ở Phan Gia Viên, Kinh Thành có một cửa hàng.

Ông ta có một chiếc răng vàng, nghe nói chiếc răng vàng đó được đào từ một cổ mộ, thấy quý giá nên đã gắn vào.

Nghe nói Đại Kim Nha có chút liên hệ với Ngũ gia, nhưng rốt cuộc là liên hệ gì thì Ngũ Ban không rõ.

Vì công việc kinh doanh của Ngũ gia, ông lão này thường xuyên lấy hàng từ Ngũ Sơn Cư của Ngũ Tà, mang về Kinh Thành bán lại, những năm này cũng kiếm không ít tiền.

Sau bữa cơm, Ngũ Ban kiểm tra kỹ lưỡng xung quanh một lượt, phát hiện không có gì bất thường mới về phòng nghỉ ngơi.

Mấy hôm nay Ngũ Ban vẫn luôn ở nhà, tranh thủ thời gian này, anh sẽ quay lại Ngũ Sơn Cư xem thử.

Khi Ngũ Ban đang nằm trên giường chuẩn bị nghỉ ngơi, trong đầu bỗng nhiên vang lên một âm thanh máy móc.

“Đinh, nhiệm vụ di tích dưới biển hoàn thành!” “Chúc mừng ký chủ nhận được kỹ năng định vị mộ của Tá Lĩnh nhất mạch!” “Chúc mừng ký chủ nhận được bí pháp tăng cường huyết mạch!” “Chúc mừng ký chủ nhận được cổ binh khí: Hắc Kim Cổ Kiếm!” Những tin tức huyền ảo vô cùng nhanh chóng in sâu vào trong tâm trí Ngũ Ban.

Cái gọi là kỹ năng của Tá Lĩnh nhất mạch, kỳ thuật không ngoài Tứ Quyết: Vọng, Văn, Vấn, Thiết.

Vọng là dùng mắt nhìn, có thể quan sát thiên tinh, thẩm định địa mạch, xem dấu bùn, phân biệt màu cỏ, v.v., để nhận diện vị trí một cổ mộ.

Văn là thông qua mũi hít thở để phân biệt mùi, có thể biết một số phương vị của cổ mộ.

Thiết là thông qua tai nghe âm thanh để nhận diện những thứ dưới lòng đất.

Và một số kỹ năng khác, những thứ này Ngũ Ban từng thấy Trần Tứ Gia sử dụng trong mộ, thông qua nghe và ngửi để tìm ra lối ra.

Chương 56

Nhưng Ngũ Ban cảm thấy Trần Tứ Gia chắc chắn chưa học đến nơi đến chốn, bởi vì nếu đã học đến nơi đến chốn thì căn bản không thể ở trong mộ mà đi lung tung như vậy mới tìm thấy lối vào đường hầm bí mật.

Kỹ năng của Tá Lĩnh nhất mạch chỉ cần nghe một chút trên mặt đất, ngửi một chút mùi khác biệt, hoặc sờ một chút đất bùn trên mặt đất, là có thể phân biệt được chỗ nào có lối vào đường hầm bí mật.

Tuy nhiên, Tá Lĩnh nhất mạch có một nhược điểm chí mạng, những thứ đó cũng có lúc sai.

Ví dụ như mê cung trong cổ mộ dưới lòng đất rất nhiều, đường xá bốn phương tám hướng, chỉ dựa vào một thứ đó thôi thì không thể quản được, cho nên Tá Lĩnh nhất mạch đa phần lấy đông người để thắng.

Điều khiến Ngũ Ban phấn khích nhất là bí pháp tăng cường huyết mạch và thanh Hắc Kim Cổ Kiếm kia.

Bí pháp tăng cường huyết mạch là thông qua việc đốt cháy sát khí trong cơ thể để tạm thời tăng cường sức mạnh, phương pháp này tuy sẽ làm mất đi sát khí, khiến thực lực sau đó suy yếu.

Nhưng vào những thời điểm quan trọng, nó là bí pháp cứu mạng, nhưng không thể thường xuyên sử dụng.

Còn về Hắc Kim Cổ Kiếm, thì chính là cái chuôi kiếm mà Ngũ Ban mang về, giờ đây đã phục hồi nguyên vẹn.

Hắc Kim Cổ Kiếm có chất liệu không rõ, toàn bộ thanh kiếm nhìn đen sì, trên thân kiếm có một rãnh máu.

Thiết kế này định sẵn thanh kiếm là một lợi khí giết người, một khi đâm trúng cơ thể người, rãnh máu sẽ mở rộng khiến máu tươi không ngừng tuôn ra.

Điều quan trọng nhất là thanh kiếm này thật sự nặng, Ngũ Ban cầm một tay cũng cảm thấy hơi khó khăn, nhưng khi vung vẩy lại rất thuận tay.

Ngũ Ban ước tính thanh kiếm này ít nhất cũng nặng khoảng trăm cân, trên thân kiếm có những hoa văn kỳ lạ mà Ngũ Ban không hiểu.

Trên chuôi kiếm có hai chữ cổ, Ngũ Ban cũng không hiểu, có lẽ là tên của chủ nhân cũ của cổ kiếm được khắc lên.

Khi Ngũ Ban vuốt ve cổ kiếm không rời tay, bỗng nhiên trong đầu lóe lên một tia linh quang.

"Không đúng!

Hoa văn này tôi đã thấy rồi." Ngũ Ban kinh ngạc nói.

Anh cẩn thận nhìn kỹ những hoa văn trên thân kiếm, càng nhìn càng quen thuộc, có thể khẳng định đã từng thấy hoa văn này ở đâu đó.

Bỗng nhiên anh nhớ ra trong lăng mộ Hoài Nam, trước mộ Lưu An có một tấm bia đá, trên một góc không bắt mắt có một hoa văn giống hệt.

"Chẳng lẽ… chẳng lẽ cổ kiếm này là bội kiếm của Hoài Nam Vương Lưu An?" Ngũ Ban lẩm bẩm.

Vừa rồi còn cho nổ mộ người ta, giờ lại được bội kiếm của người ta.

"Thôi được rồi, dù sao hồn siêu phách lạc rồi, tôi cũng không cần đốt vàng mã, thanh kiếm này tôi xin nhận vậy." Ngũ Ban tự mình nói.

Cẩn thận thu cổ kiếm lại, định mai sẽ đến Ngũ Sơn Cư xem có vỏ kiếm nào phù hợp không, như vậy thì hoàn hảo rồi.

Vì nhiệm vụ đã hoàn thành, tâm trạng Ngũ Ban thoải mái hơn nhiều, cho thấy Ngũ Tam Gia đã dùng thi đan để loại bỏ thi độc.

Trong lòng anh cũng thở phào nhẹ nhõm, dần dần Ngũ Ban chìm vào giấc ngủ, mấy ngày nay thật sự đã mệt mỏi quá rồi.

Sáng sớm hôm sau, sau khi Ngũ Tà nấu xong bữa sáng liền gọi Ngũ Ban dậy, hôm nay họ phải đến Ngũ Sơn Cư.

Tiện thể quay về lấy một số tài liệu, cần nghiên cứu tấm cẩm thư Chiến quốc mà họ có được.

Vì lo lắng xảy ra chuyện, Ngũ Ban chỉ có thể đi theo sau Ngũ Tà.

Sáng sớm ở Hàng Châu mát mẻ, Ngũ Sơn Cư nằm cạnh Tây Hồ, trên đường không thiếu người đi lại.

Ngũ Sơn Cư là một cơ nghiệp mà Ngũ gia giao cho Ngũ Tà để anh ta luyện tập, dù sao sau này Ngũ gia chắc chắn sẽ giao cho anh ta.

Ngũ Tà có một người cộng sự tên là Mạnh Tử, vẫn luôn giúp Ngũ Tà quản lý công việc kinh doanh ở Ngũ Sơn Cư.

Mạnh Tử là một trong số ít bạn bè của Ngũ Tà trong Ngũ gia, tuổi tác cũng xấp xỉ Ngũ Tà.

Thấy Ngũ Tà, Mạnh Tử mặt mày không vui nói: "Ông chủ của tôi ơi, nếu anh không đến nữa, tôi sẽ phải đến tận nhà anh đó, mấy hôm nay nhập không ít hàng, anh không có ở đây tôi không dám nhận." Thấy Ngũ Ban, Mạnh Tử chào hỏi một tiếng rồi vội vàng đi làm việc.

Vì Ngũ Tà rất am hiểu đồ cổ, cho nên khi có hàng mới về, đều phải qua tay anh ta, Mạnh Tử không có gan đó.

Dù sao những món đồ này động một cái là hàng triệu, một người

cộng sự không thể tự mình quyết định được.

Trong lúc Ngũ Tà làm việc, Ngũ Ban bắt đầu tìm kiếm, muốn tìm một vỏ kiếm phù hợp cho Hắc Kim Cổ Kiếm.

Trong Ngũ Sơn Cư, Ngũ Ban tìm một vòng nhưng không phát hiện cổ vật nào thuộc loại vỏ kiếm, đành phải từ bỏ việc tìm kiếm.

Sau khi sắp xếp xong mấy món đồ minh khí mới, Ngũ Tà liền trở về nhà của mình.

Căn nhà của anh ta gần Ngũ Sơn Cư, nhưng lại cách nhà Chú Ba một quãng, sau khi sắp xếp xong tài liệu và máy tính, hai người liền cùng nhau quay về.

Khi hai người một lần nữa quay về căn nhà của Ngũ Tam Gia, Nhị Gia và Tam Gia đồng thời xuất hiện ở cửa.

Chỉ là Nhị Gia trông có vẻ như sắp rời đi, thần sắc hơi vội vàng.

“Chú hai, chú sắp đi à?” Ngũ Tà hỏi.

Ngũ Nhị Gia gật đầu nói: “Tôi đã đi mấy ngày rồi, bên Trường Sa có chút chuyện, tôi phải nhanh chóng quay về.” Sau khi chào hỏi hai người, Ngũ Nhị Gia liền rời đi, do Đại Khuê tiễn.

“Đi đâu vậy?

Gần đây có chút không yên bình, cố gắng đừng chạy lung tung.” Ngũ Tam Gia nói.

Ngũ Tà nhìn Chú Ba hỏi: “Chú Ba, vết thương của chú không sao chứ?” Ngũ Tam Gia xua tay nói: “Thiên hạ vạn vật đều có đạo tương sinh tương khắc, có thứ Ngũ Ban mang về, tự nhiên bệnh sẽ khỏi.” Nói xong liền kéo ống quần của mình lên.

“Nhanh vậy sao?

Đến cả lông chân cũng mọc nhanh như vậy à?” Ngũ Ban kinh ngạc

hỏi.

Sắc mặt Ngũ Tam Gia biến đổi nói: “Mày!

Dám trêu chọc Chú Ba sao?” Ngũ Ban cười cười, nhưng không trả lời Ngũ Tam Gia, chỉ biết Chú Ba không đùa rồi.

Nhưng trong lòng vẫn cảm thấy kỳ lạ, vì anh nhớ rõ ràng, ngày đó khi cõng Ngũ Tam Gia về, lông chân trên đùi đã rụng sạch.

Nhưng hôm nay lông chân lại mọc ra rồi, chẳng lẽ hiệu quả của thi đan đó thật sự khủng khiếp như vậy sao?

“Đúng rồi, tấm bản đồ mà Ngũ Tà có được đã giải mã được chưa?” Ngũ Tam Gia hỏi.

Ngũ Tà gãi đầu nói: “Từng chữ thì cháu nhận ra, nhưng đọc liên tiếp thì căn bản chẳng ăn nhập vào đâu cả.” “Vừa hay, hai chú cháu mình cùng nghiên cứu.” Ngũ Tam Gia nói.

Ngũ Tà cũng có ý này, dù sao Chú hai cũng đã đi rồi, trong Ngũ gia có lẽ chỉ có Chú Ba mới có thể giải mã những thứ cổ quái này.

Trở lại căn gác, Ngũ Tà giao tấm cẩm thư Chiến quốc cho Chú Ba.

Trên tấm cẩm thư Chiến quốc vẽ những ký hiệu chi chít, Ngũ Ban thì một chữ cũng không nhận ra, chỉ có thể ngồi một bên chờ đợi giải mã.

“Quả nhiên thật sự là cẩm thư Chiến quốc!” Ngũ Tam Gia nhận tấm cẩm thư Chiến quốc từ Ngũ Tà xong nói.

Ngũ Tà cẩn thận hỏi: “Chú Ba có nhìn ra gì không?” “Cẩm thư Chiến quốc không chỉ có một tấm, xem riêng từng tấm thì chắc chắn không nhìn ra manh mối gì, cần phải xem cả hai tấm cùng lúc.” Ngũ Tam Gia nói.

Nói xong liền đặt tấm cẩm thư Chiến quốc lên bàn, rồi mở cửa sổ

căn gác, nhìn ra ngoài, phát hiện không có gì bất thường liền đóng cửa sổ lại.

Ông mò mẫm trước giá sách một lúc, bỗng nhiên giá sách dịch chuyển, để lộ một ngăn bí mật.

Ngũ Tà và Ngũ Ban đều tỏ vẻ mơ hồ, họ chưa từng biết trên căn gác của Chú Ba lại có một ngăn bí mật.

Chương 57

Trong ngăn bí mật có một cái hộp, Tam Gia mở cái hộp ra.

Bên trong có một vài bức ảnh đen trắng, và một tấm có chất liệu y hệt tấm cẩm thư Chiến quốc.

"...Tấm cẩm thư Chiến quốc còn lại?" Ngũ Tà kinh ngạc kêu lên.

Ngũ Tam Gia gật đầu nói: "Năm đó Cừu Đức Khảo đã lừa ông nội không ít đồ, trong đó có cẩm thư Chiến quốc, nhưng không ngờ trong tay ông nội lại có hai tấm cẩm thư." Định đóng hộp lại thì Ngũ Tà lại cầm hộp lên, lấy những bức ảnh bên trong ra xem.

"Thằng nhóc thối, có gì đẹp đâu?

Toàn là ảnh của Chú Ba mà." Ngũ Tam Gia nói.

Ngũ Tà không quan tâm, cầm một bức ảnh trong số đó nói: "Ối!

Đây không phải dì Cẩm sao?" "Đúng vậy, mười năm trước chú đi khảo cổ thì chụp." Ngũ Tam Gia nhìn qua rồi nói.

Rồi không để ý đến Ngũ Tà nữa, ghép hai tấm cẩm thư Chiến quốc lại với nhau.

"Tam Gia, cẩm thư Chiến quốc tổng cộng có bao nhiêu tấm ạ?" Ngũ Ban hỏi.

Tam Gia cầm kính lúp nhìn cẩm thư, nói: "Không biết, nhưng nghe ông nội nói, cẩm thư Chiến quốc có khoảng bảy tám tấm." "Nhiều vậy sao, vậy có thể đọc hiểu được không?" Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tam Gia gật đầu nói: "Chẳng phải chú đang xem sao?

Hai tấm cẩm thư Chiến quốc hình như có chút liên quan." Nghe Ngũ Tam Gia nói, Ngũ Tà lập tức hứng thú, sau khi đặt ảnh vào hộp

liền cầm kính lúp lên xem.

Ngũ Tà lập tức kinh ngạc nói: "Đây không phải Bát Trận Thư Đồ hay còn gọi là Tàng Họa Văn sao?

Nó dùng một loại văn tự đặc biệt để ghi lại chi tiết vị trí địa lý của một nơi, là một loại mật mã thời cổ đại." "Thằng nhóc thối, ghi chép của ông nội mày không đọc uổng phí chút nào!" Ngũ Tam Gia cười nói.

Ngũ Tà không đáp lời Chú Ba, chìm đắm vào hai tấm cẩm thư.

Ngũ Ban biết, người Ngũ gia đều có thói quen ghi chép, thói quen này bắt đầu từ Ngô Lão Cẩu.

Trong ghi chép của họ, ngoài việc ghi lại những lần xuống mộ trong đời, còn có chú giải một số chữ cổ đại, và đủ thứ linh tinh khác.

"Chú Ba, cháu xem đều cảm thấy đây là một tấm bản đồ kho báu mà?" Ngũ Tà càng xem càng kinh ngạc nói.

Ngũ Tam Gia nói: "Đúng một nửa, đây không phải bản đồ kho báu, nhưng đối với chú thì nó chính là bản đồ kho báu." "Ý chú là sao?" Ngũ Tà khó hiểu hỏi.

Ngũ Tam Gia cười nói: "Căn bản đây là một ghi chép về một cổ mộ!" "Cổ mộ?" Ngũ Tà và Ngũ Ban đồng thanh kinh ngạc nói.

Ngũ Tam Gia gật đầu nói: "Chú bây giờ chưa hoàn toàn đọc hiểu, nhưng đã được ghi lại trên cẩm thư, chắc chắn là một huyệt mộ tốt, đáng để đi một chuyến." Ngũ Tà và Ngũ Ban lập tức cảm thấy trong lòng rộn ràng.

Một cổ mộ được ghi lại bằng cách tương tự như bản đồ kho báu, có thể thấy cổ mộ này chắc chắn không tầm thường.

Một cổ mộ có niên đại thời Chiến quốc, mãi mãi không thể xác

định bên trong có bảo bối đang chờ đợi hay không, đối với kẻ trộm mộ thì đây là một sự cám dỗ chí mạng.

Nó còn hơn cả việc một người phụ nữ cởi trần trước mặt mà nói về sức cám dỗ.

"Tam Gia!

Không định làm một trận lớn sao?" Ngũ Ban phấn khích hỏi.

Tam Gia vẫn cầm kính lúp, trên tay lại có thêm một cây bút, đang ghi chép những thông tin trên đó rồi đáp: "Một huyệt mộ tốt như vậy đương nhiên không thể bỏ qua rồi." "Chú Ba, bàn bạc một chút, xem xong tấm cẩm thư Chiến quốc này cháu có thể mang đi không, hay là cổ mộ này cháu cũng muốn đi?" Ngũ Tà cười tít mắt nói.

Ngũ Tam Gia vẫn không ngừng ghi chép, liên tục vẽ và viết, nghe Ngũ Tà nói thì lại dừng bút trong tay.

"Không được!" Ngũ Tam Gia nói mà không có bất kỳ chút thương lượng nào.

Rồi tiếp tục nghiên cứu tấm cẩm thư Chiến quốc trong tay, khiến Ngũ Tà vô cùng bực mình.

Nhìn Ngũ Tam Gia vẫn đang nghiên cứu cẩm thư Chiến quốc, Ngũ Tà càng lúc càng tức giận, bỗng nhiên giật lấy hai tấm cẩm thư Chiến quốc trên bàn.

"Mày muốn làm gì?" Ngũ Tam Gia khó chịu nhìn Ngũ Tà hỏi.

Ngũ Tà hừ lạnh nói: "Không cho cháu đi, chú cũng đừng hòng đi." Nói xong liền tức tối đi xuống lầu, khiến Ngũ Tam Gia một trận bất lực.

Nhìn Ngũ Tà tức tối rời đi, Ngũ Tam Gia chỉ có thể bất lực đặt bút xuống.

“May mà đã biết được đại khái.” Ngũ Tam Gia lẩm bẩm.

Ngũ Ban nhìn ông rồi hỏi: “Tam Gia, Ngũ Tà không còn nhỏ nữa rồi.” “Chú biết, nhưng Ngũ Tà là nam đinh duy nhất của Ngũ gia, cháu hiểu không?” Ngũ Tam Gia nhìn Ngũ Ban nói.

Ngũ Ban gật đầu nói: “Cháu hiểu, Chú Ba luôn không cho anh ấy mạo hiểm, nhưng nếu một mình anh ấy đi...” “Không hay rồi!

Cái thằng nhóc hỗn láo đó thật sự có thể làm ra chuyện đó!” Ngũ Tam Gia kinh hãi kêu lên.

Nói xong liền vỗ trán mình rồi nói tiếp: “Mẹ kiếp, ban đầu không nên để nó tiếp xúc những chữ cổ đó.” Lời vừa dứt, nghe thấy tiếng ô tô đề ga dưới lầu, thấy Ngũ Tà lái xe rời đi.

“Cái tính khí này y hệt một đứa trẻ con vậy!” Ngũ Tam Gia đau đầu nói.

Ngũ Ban cười cười nói: “Tam Gia, chú căn bản không thể giữ được anh ấy.” “Chú biết nó đã lớn, có cách nghĩ riêng của mình, cánh cũng đã cứng cáp rồi, nhưng chú đều biết xuống mộ không phải chuyện đùa, sơ suất một chút là sẽ vĩnh viễn ở lại trong đó.” Ngũ Tam Gia thở dài nói.

Ngũ Ban nói: “Tam Gia, nghe Nhị Gia nói, bây giờ Hàng Châu có chút sóng ngầm cuộn trào, Ngũ Tà mà chạy ra ngoài như vậy sẽ không có chuyện gì chứ?” Ngũ Tam Gia trầm ngâm rất lâu rồi bỗng nhiên hạ quyết tâm nói: “Đi gọi nó về, chú có thể đồng ý xuống mộ, nhưng mọi chuyện đều phải nghe theo chú.” “Được, cháu đi ngay.” Ngũ Ban nói.

Ngũ Tam Gia xoa xoa thái dương nói: “Thật không khiến người ta yên lòng mà.” Nói xong tiếp tục xem xét những thông tin đã ghi lại, Ngũ Ban cũng vội vàng xuống lầu, phải nhanh chóng đuổi kịp Ngũ Tà.

Ngay sau khi Ngũ Ban vừa đi, điện thoại của Ngũ Tam Gia bỗng

nhiên reo.

Ngũ Tam Gia nhìn quanh bốn phía rồi mới lấy điện thoại ra.

"Đã." Tin nhắn quả nhiên ngắn gọn, chỉ hai chữ đơn giản nhưng lại khiến Ngũ Tam Gia không màng tiếp tục nghiên cứu, vội vàng cầm áo khoác, thấy Ngũ Ban lái xe đi rồi, ông cũng âm thầm rời đi.

Ngũ Tam Gia tỏ ra cẩn thận, không lái xe, đi bộ trên đường phố, đi lòng vòng mấy lượt rồi bỗng nhiên biến mất vào một con hẻm cũ.

Khi ông xuất hiện trở lại thì đã ở trong một khu phố cổ, và dừng lại ở một căn nhà cũ sắp đổ nát.

Đây chính là căn nhà cũ của Ngũ gia ở Hàng Châu năm xưa, chỉ là giờ đây nó đã bị bỏ hoang.

Mở cửa phòng ra, lại thấy hai người đang chờ bên trong, nhìn kỹ thì chính là Hắc Hạt Tử và Trần Tứ Gia.

"Đồ đã giao, tôi nên đi rồi." Hắc Hạt Tử nói.

Ngũ Tam Gia cau mày nói: "Rời đi nhanh vậy sao?

Bây giờ Cừu Đức Khảo đã xâm nhập Hàng Châu, tôi lo cho Ngũ Tà." "Yên tâm, Ngũ Ban cũng không phải người dễ bị bắt nạt đâu." Trần Tứ Gia lại nói.

Ngũ Tam Gia khó hiểu nói: "Đó cũng là điều tôi thấy kỳ lạ, Ngũ Ban đó ban đầu giỏi thì giỏi thật, nhưng giờ đây lại khiến tôi cảm thấy có chút không kiểm soát được." "Chuyện của Ngũ gia, kẻ đó dường như đang để mắt tới tôi, tôi cần biến mất một thời gian." Hắc Hạt Tử lại nói.

Tam Gia đại kinh nói: "Nó lại xuất hiện?" "Yên tâm, tôi nên đuổi theo bước chân của Tiểu Ca." Hắc Hạt Tử nói.

Trần Tứ Gia cũng nói: "Tôi cũng phải rời đi một thời gian, đồ đã

giao cho ông thì tôi đi đây.” Vừa dứt lời, Hắc Hạt Tử liền lấy ra một thứ từ phía sau lưng, thứ đó được bọc bằng vải đen, nhìn có hình dáng dài, nhưng không thể nhìn ra bên trong là gì.

Khi Ngũ Tam Gia nhận lấy, lại cảm thấy vô cùng nặng nề.

“Khốn kiếp, không thể trực tiếp mang đến nhà tôi sao?

Nặng như vậy tôi mang về bằng cách nào?” Ngũ Tam Gia có chút bực bội nói.

Hắc Hạt Tử nhún vai nói: “Anh hẹn tôi ở đây mà.” “Cái lão Cừu Đức Khảo chết tiệt, nếu không thì tôi đâu cần phải cẩn thận như vậy?” Ngũ Tam Gia không kìm được mắng.

Chương 58

Hắc Hạt Tử và Trần Tứ Gia không ở lại lâu, sau khi giao đồ xong thì hai người liền rời đi.

"Mấy giờ?" Ngũ Tam Gia hỏi.

Hắc Hạt Tử đáp: "Khoảng 9 giờ tối nay." Nói xong hai người liền đi, không hề có bất kỳ sự dừng lại nào.

Sau khi hai người đi, Ngũ Tam Gia một mình ở lại trong căn nhà cũ, ném thứ được bọc vải đen đó vào phòng khách, rồi đi vào một căn phòng.

Căn phòng sạch sẽ, bên trong lại có một số đồ đạc, có lẽ là cứ điểm bí mật của Ngũ Tam Gia.

Ngồi trước máy tính, Ngũ Tam Gia thở dài nói: "Ngũ Tà không quản được, cũng muốn xuống mộ." Giống như tự nói chuyện với mình, Ngũ Tam Gia lại liên tục nói.

Nhưng lại giống như đang bàn bạc với người khác, trông rất kỳ lạ.

Sau rất lâu, chiếc máy tính vẫn luôn tắt bỗng nhiên sáng lên, trên màn hình lại hiển thị hai chữ: ĐỒNG Ý!

Tất cả đều khiến người ta không rét mà run, giống như Ngũ Tam Gia đang nói chuyện với máy tính, điều càng khiến người ta khó tin hơn là máy tính lại trả lời.

Sau khi có được câu trả lời mong muốn, Ngũ Tam Gia mới rời khỏi căn phòng.

Chiếc máy tính cũng đã tắt, dường như mọi chuyện đều chưa từng xảy ra.

Khi ông mang thứ được bọc vải đen ra ngoài, mặt trời đã gần lặn.

Một bên khác, Ngũ Ban lái xe của Ngũ Tam Gia đuổi theo dấu vết của Ngũ Tà.

Ngũ Tà lái xe thẳng về nhà mình, nhưng không biết xung quanh căn nhà đã sớm bố trí mai phục dày đặc.

Ngay khi Ngũ Tà vừa đỗ xe, một chiếc xe địa hình bỗng nhiên từ một khúc cua lao ra, lao thẳng về phía xe của Ngũ Tà.

"RẦM!" May mắn thay, chiếc xe địa hình đâm vào phần đuôi xe, chỉ làm biến dạng phần đuôi chiếc Sienna cũ nát của Ngũ Tà.

Lực va chạm mạnh mẽ khiến Ngũ Tà trong xe suýt bị văng ra ngoài, may mà Ngũ Tà không tháo dây an toàn.

Nhưng cũng khiến Ngũ Tà cả người bị chấn động đến choáng váng.

Kính vỡ cứa vào người khiến anh bị một số vết thương ngoài da.

Nhanh chóng, từ chiếc xe địa hình đó liền xông ra hai gã to con, những người này đều mặc vest, nhìn kỹ trên cổ có đeo một tấm thẻ nhỏ.

Những người này chính là người của Cửu Đức Khảo, họ cưỡng ép kéo Ngũ Tà xuống xe rồi ném xuống đường.

Lúc này Ngũ Tà đã không còn chút khả năng phản kháng nào, bị hai người quăng xuống đất chỉ có thể rên rỉ.

Hai người lục soát trên người anh một lúc, cuối cùng tìm thấy hai tấm cẩm thư Chiến quốc kia.

"Đi thôi!" Hai người lập tức nói.

Nhìn Ngũ Tà, hai người cười lạnh.

Đúng lúc này, Ngũ Ban cũng đến, thấy Ngũ Tà ngã trên đất thì trong lòng đại kinh.

Anh đạp ga hết cỡ, chiếc xe nhanh chóng lao về phía hiện trường.

Khi hai người định lái xe rời đi, Ngũ Ban đánh lái chặn ngang trước mũi chiếc xe địa hình.

Thấy vậy, chiếc xe địa hình vội vàng lùi xe định nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Đúng lúc này, lại có thêm ba chiếc xe địa hình khác từ khúc cua chạy ra, bao vây Ngũ Ban và Ngũ Tà vào giữa, còn chiếc xe địa hình của Ngũ Tà thì đã biến mất trên phố.

Ngũ Ban nhìn ba chiếc xe đang bao vây, sắc mặt âm trầm.

Nhìn Ngũ Tà đang nằm trên đất, chỉ bị một chút vết thương ngoài da, xem ra không có gì đáng ngại.

Ngũ Ban mới nhìn về phía ba chiếc xe kia, cau mày.

Bởi vì anh nhận ra, những người này chính là nhóm người mà anh và Trần Tứ Gia đã thấy ở nông gia lạc lúc trước.

Những người này lại đến Hàng Châu nhanh như vậy sao?

Trong lòng thắc mắc cô gái đó sao không xuất hiện?

Mặc dù không hiểu, nhưng Ngũ Ban không có ý định bỏ qua những người này.

Anh đạp ga một cái, lao thẳng vào một trong những chiếc xe.

"RẦM!" Lực va chạm mạnh mẽ khiến kính chắn gió phía trước xe của Ngũ Ban bị nứt toác.

Ngũ Ban cởi dây an toàn, đá một cú về phía trước, đá văng những mảnh kính vỡ rồi lăn ra từ phía trước, vung một quyền về phía tài xế

chiếc xe kia.

"RẦM!" Nắm đấm xuyên qua cửa sổ xe, giáng mạnh vào đầu tài xế, khiến người đó nghiêng đầu, không biết đã bất tỉnh hay chết rồi.

"Giết nó!" Đúng lúc này, từ hai chiếc xe còn lại vang lên một giọng nói, chính là tên đầu lĩnh mà trước đó đã nghe lén với Trần Tứ Gia.

Tất cả mọi người đều xuống xe, tay cầm súng, có súng lục cũng có súng trường tấn công M416.

Ngũ Ban thấy vậy không nghĩ rằng khả năng Huyền Vũ có thể chống lại đạn.

Anh vội vàng trượt xuống từ nóc xe, nấp sau chiếc xe, tránh đường đạn.

Nhưng trên chiếc xe bị đâm, lúc này cửa xe cũng đã mở, một cái chân ló ra định xuống xe.

Ngũ Ban đá một cú vào cửa xe, kẹp chặt chân một người.

Người đó kêu thảm thiết một trận, Ngũ Ban mới mở cửa xe, một tay tóm lấy chân người đó trực tiếp kéo ra ngoài.

Nhưng người ngồi ở phía bên kia lại giơ súng lên nhắm vào anh mà bắn.

"RẦM!" Người đó nổ súng, nhưng lại bắn trúng người đang bị Ngũ Ban kéo ra ngoài.

Người bị trúng đạn lại kêu thảm thiết một trận, Ngũ Ban mới giật lấy khẩu súng lục trong tay người này, cũng bắn một phát về phía người kia.

Ngũ Ban có tài bắn súng như thần, một phát đạn trực tiếp bắn trúng giữa trán người đó, người đó ngã xuống theo tiếng súng.

Phía bên kia, người trên hai chiếc xe cũng đã tiến đến gần, định vòng qua thì lại vang lên hai tiếng súng, khiến họ nhất thời cũng không dám mạo hiểm.

Người cầm M416 trực tiếp xả một tràng đạn vào chiếc xe mà Ngũ Ban đang ở.

"TUT TUT!" Từng viên đạn găm vào xe, khiến chiếc xe bị thủng vô số lỗ đạn, tất cả cửa sổ xe đều bị đạn bắn nát.

Ngũ Ban biết uy lực của M416 rất mạnh, chiếc xe anh đang lái không phải xe bình thường, căn bản không thể chống lại những viên đạn cỡ lớn như vậy.

Anh chỉ có thể mở cửa xe, chui xuống phía sau chiếc xe địa hình tìm kiếm cơ hội.

Sau khi một băng đạn được bắn hết, chiếc xe của Ngũ Ban cũng đã bị bắn thành tổ ong.

Tranh thủ lúc thay đạn, Ngũ Ban cuối cùng cũng ló đầu ra khỏi phía sau xe, nhắm vào một người và bắn vào đầu.

Định bắn tiếp vào người còn lại thì người đó đã kịp bổ sung hỏa lực, buộc Ngũ Ban chỉ có thể rụt lại.

Thấy lại có thêm một người bị hạ gục, tên đầu lĩnh giận tím mặt quát: "Vây lại!" Mấy người lập tức bao vây, tất cả họng súng đều chĩa vào những vị trí mà Ngũ Ban có thể xuất hiện.

Chương 59

Ngũ Ban lại bò trên mặt đất, bắn một phát vào chân một người, lại có thêm một người mất đi khả năng chiến đấu.

Điều này khiến tên đầu lĩnh càng thêm tức giận, đích thân lấy ra một khẩu M416 từ trên xe, vừa đi vừa bắn về phía Ngũ Ban.

Những tên thuộc hạ kia cũng đã vây lại, Ngũ Ban biết mình phải dùng đến bản lĩnh thật sự rồi, những người này có thể cảm nhận được, từng người một đều được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Sau khi chọn được một người, Ngũ Ban bỗng nhiên lao ra, Bạch Hổ Tàn Ảnh lướt qua hư không, giống như một con mãnh hổ, trực tiếp vồ lấy người đó trước mặt.

"XOẠT!" Một móng vuốt cào thẳng vào cổ người đó, lập tức xé nát cổ người đó, máu tươi lập tức phun ra.

Trong đồng tử người đó tràn ngập sự không thể tin được, thật sự không thể tưởng tượng được tốc độ của con người lại có thể nhanh hơn phản ứng của anh ta?

"TUT TUT!" Thấy Ngũ Ban lại hạ gục thêm một người, tên đầu lĩnh đã giận đến bốc hỏa, khẩu M4 trong tay xả một tràng đạn vào vị trí của Ngũ Ban.

Nhưng Ngũ Ban lại trực tiếp tóm lấy cơ thể người đó, ném về phía tên đầu lĩnh.

Thấy có thêm hai gã to con nữa đang vòng lại, Ngũ Ban lại thi triển Bạch Hổ Tàn Ảnh, tái diễn thủ đoạn cũ trực tiếp xé nát đầu người còn lại.

Máu tươi lập tức phun ra như suối, dọa người còn lại run rẩy nhìn

Ngũ Ban, lại còn hoảng sợ đến mức không dám nổ súng nữa.

Anh ta không nói gì, vội vàng quay đầu bỏ chạy, hoảng loạn muốn lái xe rời đi.

Nhưng Ngũ Ban sao có thể để anh ta toại nguyện, bắn liên tiếp mấy phát vào người đó.

Lúc này tên đầu lĩnh đã đá văng xác chết đang bay đến, cũng xả một tràng đạn vào Ngũ Ban.

Ngũ Ban vội vàng nấp sau xe, đạn bay sượt qua đỉnh đầu anh.

Chỉ xả một lượt thì đạn đã hết, tên đầu lĩnh biết người mình đang đối mặt là một cao thủ, không thể cho anh ta thời gian thay đạn.

Lập tức rút súng lục từ thắt lưng ra, nhưng đúng lúc sơ hở đó, Ngũ Ban lại đã tóm lấy anh ta.

Cả người anh ta từ sau xe lao ra, thân hình vồ đến trước mặt tên đầu lĩnh, tên đầu lĩnh căn bản không kịp rút súng lục.

"Nhanh như vậy!" Trong lòng tên đầu lĩnh chùng xuống, không nói gì lập tức lăn về phía sau, né tránh một đòn của Ngũ Ban.

Thấy tên đầu lĩnh né được một đòn, Ngũ Ban không hề bất ngờ, người này đã là đầu lĩnh thì chắc chắn có chỗ hơn người.

"Mạnh, không biết là vị nào thuộc hạ của Ngũ gia?" Tên đầu lĩnh nằm trên đất nhìn Ngũ Ban nói.

Ngũ Ban nhìn anh ta nói: "Ngũ Ban!" "Ngũ Ban!

Là nghĩa tử của Ngũ gia được đồn đại trên giang hồ sao?" Tên đầu lĩnh kinh ngạc hỏi.

Ngũ Ban cười lạnh nói: "Đã dám làm loạn ở Hàng Châu, vậy mà không điều tra tôi sao?

Không biết ai đã cho anh cái gan đó?" "Hừ!

Ngươi nghĩ đã nắm chắc phần thắng sao?

Tôi từng là quán quân đối kháng của biệt đội SEAL Mỹ, tuy tốc độ của ngươi nhanh, nhưng tôi không tin ngươi có thể thắng được tôi." Tên đầu lĩnh lạnh giọng nói.

Ngũ Ban không kìm được cười nói: "Biệt đội SEAL sao?

Dám làm loạn ở Ngũ gia Hàng Châu, dù Tổng thống đến cũng vậy, hôm nay tôi cũng sẽ đánh anh thành chó biển." Lời vừa dứt cũng không thèm nói nhảm với một người sắp chết nữa, một cú đá thẳng vào người đó.

Tên đầu lĩnh cười lạnh, hai tay chộp lấy chân Ngũ Ban để bật dậy từ mặt đất, tay không chủ ý chạm vào thắt lưng, rút ra một thanh quân đao.

Anh ta vung đao từ phía sau lưng trực tiếp chém xuống, nhưng Ngũ Ban lại cười lạnh, người này kém Hắc Hạt Tử xa.

Khi người đó chém một nhát đao xuống, Ngũ Ban nhẹ nhàng nghiêng người, một tay thành trảo dễ dàng bóp chặt cổ họng người đó.

Người đó đại kinh, cổ tay xoay một cái định xoay đao từ phía sau lưng để buộc Ngũ Ban buông tay.

Nhưng Ngũ Ban bóp chặt tay một cái, lập tức xé nát cổ họng anh ta.

Cổ họng tên đầu lĩnh một trận ngọt ngào, máu tươi đang tuôn trào theo vết thương.

Hai mắt đồng tử mở lớn, trong mắt tràn ngập sự không thể tin được, trước đó anh ta nghĩ người này đã dùng lợi khí để cắt cổ thuộc

hạ của mình.

Nhưng bây giờ anh ta đã hiểu ra, người này căn bản là dùng hai tay để xuyên thủng cổ họng.

“Dám làm loạn ở Ngũ gia, phải có giác ngộ, bởi vì Ngũ gia có tôi ở đây!” Ngũ Ban nhìn người đó lạnh nhạt nói, khi buông tay ra, người đó ngã xuống đất ôm lấy cổ họng, co giật một trận rồi ngã vào vũng máu.

Sau khi giải quyết xong tất cả mọi người, Ngũ Ban mới đến bên cạnh Ngũ Tà.

“Không sao chứ?” Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tà lắc đầu nói: “Không sao, chỉ bị thương ngoài da thôi, chỉ là tấm cẩm thư bị cướp mất rồi.” “Người không sao là tốt rồi, chiếc xe kia chạy xa rồi đuổi cũng không kịp nữa.” Ngũ Ban đỡ Ngũ Tà nói.

Nhìn máu tươi vương vãi trên đường, Ngũ Ban đỡ Ngũ Tà về nhà nghỉ ngơi, lúc này trời đã tối.

Sau khi báo cáo tình hình cho Tam Gia, Ngũ Ban ở lại bên cạnh Ngũ Tà, đề phòng những người đó sẽ quay lại.

Còn về hiện trường, tự nhiên sẽ có người xử lý, cũng sẽ không tra ra đến Ngũ gia.

Ngũ gia những năm này đã phát triển thực lực ở Hàng Châu.

Khi đang giúp Ngũ Tà xử lý vết thương trên người, điện thoại của Ngũ Tà bỗng nhiên reo.

Khi Ngũ Tà lấy điện thoại ra, anh ta khó chịu nói: “Chú Ba sẽ không lại lừa cháu đi chứ?” “Vì sao?” Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tà vẫn không vui nói: “Chắc chắn là thấy cháu giận rồi, muốn dỗ cháu vui vẻ một chút, tối nay 9 giờ có đồ tốt, bảo cháu đi mở

mang tầm mắt." "Chắc là không đâu, vì có một tin tức sẽ khiến cậu vui hơn nhiều." Ngũ Ban cười nói.

Ngũ Tà mặt đầy thắc mắc hỏi: "Tin tức gì?" "Tam Gia đồng ý dẫn cậu đi, nhưng mọi hành động đều phải nghe theo chỉ huy." Ngũ Ban nói.

Ngũ Tà đại hỉ nói: "Thật sao?

Vậy tin nhắn Chú Ba gửi cũng là thật à?

Có đồ tốt thì cháu không thể bỏ lỡ rồi." Chỉ là tấm cẩm thư bị cướp mất, vậy làm sao tìm được cổ mộ đó, lập tức anh ta lại cảm thấy chán nản.

"Yên tâm đi, tôi thấy Chú Ba đã giải mã gần xong rồi, tối nay đi hỏi là được." Ngũ Ban tự nhiên biết Ngũ Tà lo lắng nên an ủi.

Ngũ Tà chỉ có thể bất lực gật đầu, khi đang dọn dẹp sơ qua vết thương trên người thì ngoài đường phố vang lên tiếng còi cảnh sát, nhưng những thứ đó không liên quan gì đến họ nữa.

Một bên khác, hai người kia sau khi có được cẩm thư liền chụp ảnh và gửi cho Cừu Đức Khảo, lúc này đang thu dọn đồ đạc để rời khỏi Hàng Châu.

Thông tin về cái chết của đội hai, Cừu Đức Khảo cũng đã biết, nhưng thần sắc lại không có bất kỳ sự bất thường nào.

Ông ta đã dặn đi dặn lại không được đối đầu trực diện với Ngũ gia, nhưng đội hai này lại không nghe lời.

"Ông chủ, có người hỏi vì sao phải để đội hai đến Hàng Châu chịu chết." Lúc này một thuộc hạ khẽ nói.

Cừu Đức Khảo hừ lạnh nói: "Nói với nó, đi chịu chết không liên quan gì đến ta, có ta làm việc không đến lượt nó chỉ tay năm ngón,

chọc giận lão phu, ta sẽ đem tất cả bí mật của mình đổ hết cho Cửu Môn." "Rõ!" Thuộc hạ khẽ nói, rồi từ từ lùi ra khỏi phòng.

Cừu Đức Khảo nhìn cửa đóng lại, trong mắt lóe lên một tia tinh quang.

"Ngũ Tam Gia, đây là lần hợp tác thứ ba của chúng ta rồi phải không, cổ mộ này Cừu Đức Khảo ta nhất định phải có được." Cừu Đức Khảo lẩm bẩm.

Nói xong Cừu Đức Khảo liền bắt đầu nghiên cứu hai tấm cẩm thư Chiến quốc, cuối cùng nhìn ra được một chút manh mối liền lập tức cho một đội ngũ khác xuất phát.

Chương 60

Cuối cùng, vào khoảng 9 giờ tối, hai người từ nhà của Ngũ Tà xuất phát, chiếc xe của anh ta đã bị phế rồi, chỉ có thể đi taxi về.

Trên phố, cảnh sát vẫn đang khám xét hiện trường, nhưng chiếc xe của Ngũ Tà và Ngũ Ban đã sớm bị người ta xử lý rồi.

Khi về đến nhà của Tam Gia thì đã 9 giờ rưỡi, hai người vừa xuống xe thì Ngũ Tam Gia đang tiễn một người kỳ lạ ra cửa.

Người này cao khoảng một mét tám, mặc một chiếc áo khoác hoodie màu đen, đội mũ che kín cả khuôn mặt.

Sau lưng cõng một vật dài được bọc vải đen, không biết là thứ gì, nhưng có thể thấy thứ đó rất nặng.

Bởi vì miếng vải vắt qua vai siết chặt vai người này.

Sau khi người đó ra ngoài lại bỗng nhiên dừng lại, dường như có cảm ứng.

Ngũ Ban lúc này cũng cảm nhận được, huyết mạch của anh đang cuộn trào, dường như cảm ứng được một thứ gì đó rất mạnh.

Hai người lập tức không tự chủ đối mặt với nhau, mặc dù không nhìn thấy mặt đối phương, nhưng Ngũ Ban lại biết người phía trước rất mạnh.

Người này ít nhất cũng mạnh hơn Hắc Hạt Tử một bậc, khí tức của người này rất đặc biệt.

Nếu bây giờ xung đột với người này thì đa phần sẽ thua, dù có sử dụng bí pháp vừa có được e rằng cũng không phải đối thủ của người này.

Người đó lại ngẩng đầu nhìn Ngũ Ban bỗng nhiên nói: “Ai?” Tất cả mọi người đều ngẩn ra, sao lại có người vừa gặp mặt đã trực tiếp như vậy?

Nhưng hai người cũng đã nhìn rõ mặt người đó, rất đẹp trai, đẹp trai đến nỗi Ngũ Tà cũng phải ghen tị, trong lòng cảm thán trên thế giới này lại có người đẹp trai như vậy.

Ngũ Tam Gia vội vàng nói: “Tiểu Ca, nghĩa tử ta thu nhận mấy năm trước, tên Ngũ Ban, mấy ngày nay cũng ở cùng ta, còn vị kia là cháu trai ta Ngũ Tà.” Người được gọi là Tiểu Ca khẽ gật đầu với hai người, rồi lại vùi mặt vào mũ, dường như không muốn gặp người lạ, cứ thế bước vào màn đêm đen.

“Chú Ba, người đó là ai vậy?

Sao kiêu ngạo thế?” Ngũ Tà hỏi.

Ngũ Tam Gia có chút bực bội nói: “Đương nhiên là người mang hàng rồi, bảo 9 giờ đến xem bây giờ là mấy giờ rồi?” Ngũ Tà một trận ngượng ngùng, vì trên người anh ta bị không ít vết thương ngoài da, cộng thêm việc ăn uống, cho nên đã trễ giờ.

“Rốt cuộc là bảo bối gì vậy?” Ngũ Tà hỏi.

Ngũ Tam Gia nói: “Một món cổ binh khí.” “Sao lại bán đi?

Ít nhất cũng phải cho cháu xem một chút chứ.” Ngũ Tà bất lực nói.

Ngũ Tam Gia nói: “Đồ vốn là của người ta, chỉ qua tay chú để giao đi thôi, có một lần xuống mộ chú cũng sẽ đi.” “Gì?

Để cháu đi cùng một tên lạnh lùng như tảng băng à?” Ngũ Tà có chút không tình nguyện nói.

Tam Gia lập tức vui vẻ nói: “Vậy tốt thôi, vậy thì đừng đi nữa.” “Đừng...

đừng mà, chú khó khăn lắm mới đồng ý, không được nuốt lời đó.” Ngũ Tà lập tức sốt ruột nói.

Ngũ Ban thì vẫn luôn nhìn Tiểu Ca rời đi, trong lòng mãi không thể bình tĩnh.

“Đinh!

Nhiệm vụ huyết mạch kích hoạt!” “Nhiệm vụ: Hút thực huyết mạch Tiểu Ca.” “Phần thưởng: Có thể nhận được huyết mạch của Tiểu Ca.” “Nhiệm vụ thất bại: Thu hồi huyết mạch Huyền Vũ của ký chủ.” Nghe nhiệm vụ hệ thống, Ngũ Ban trong lòng kinh hãi, thảo nào khi vừa gặp người này, huyết mạch lại cuộn trào không ngừng, hóa ra người này cũng là một người sở hữu năng lực huyết mạch.

Chỉ là không biết huyết mạch của người này là hung thú hay thần thú?

Đây là lần thứ hai anh gặp người sở hữu huyết mạch đặc biệt, thực lực của người này còn trên cả anh, nếu có thể hút thực huyết mạch của anh ta, thực lực của anh chẳng phải cũng sẽ bạo tăng sao?

Nghĩ vậy, Ngũ Ban trong lòng không thể bình tĩnh lại.

“Anh Ban?

Sao vậy?

Người đó có gì không đúng sao?” Thấy Ngũ Ban ngây người, Ngũ Tà không kìm được hỏi.

Ngũ Ban lắc đầu nói: “Người đó rất mạnh.” “Anh biết sao?” Ngũ Tà hỏi.

Ngũ Ban không nói gì, chỉ là một loại cảm giác đặc biệt thôi.

Nhưng Ngũ Tam Gia lại nhìn Ngũ Ban thêm một lần, không ngờ chỉ gặp mặt một lần, Ngũ Ban lại biết được thực lực của Tiểu Ca, có

thể thấy Ngũ Ban cũng không tầm thường.

Khi Ngũ Ban và Tiểu Ca gặp mặt, Cừu Đức Khảo lại ra lệnh cho thuộc hạ của mình xuất phát.

Bởi vì ông ta đã giải mã được cẩm thư Chiến quốc.

Về căn gác, Ngũ Tam Gia lấy ra những ghi chép về việc giải mã cẩm thư Chiến quốc hôm nay.

"Chú Ba, giải mã đến đâu rồi ạ?" Ngũ Tà hỏi.

Ngũ Tam Gia nhìn anh ta có chút bực bội nói: "Không phải vì cháu chạy lung tung sao?

Nếu không thì chú đã giải mã được toàn bộ rồi, bây giờ chỉ biết vị trí huyệt mộ, nhưng lại không biết lộ trình cổ mộ." "...Chú Ba đừng giận mà, ít nhất cũng biết vị trí cổ mộ rồi." Ngũ Tà ngượng ngùng nói.

Ngũ Ban cũng hỏi: "Tam Gia, huyệt mộ đó ở đâu ạ?" "Qua Tử Miếu ở Sơn Đông, một cổ mộ nước Lỗ, ngày mai bắt đầu chuẩn bị trang bị." Ngũ Tam Gia phân phó.

Ngũ Ban gật đầu nói: "Cần bao nhiêu cộng sự?

Cháu sẽ lập tức đi sắp xếp." "Không cần cộng sự, lần này chúng ta năm người, chú ba, chú cộng với Đại Khuê và Tiểu Ca, trang bị của Tiểu Ca không cần chuẩn bị, cậu ấy có rồi." Ngũ Tam Gia nói.

Ngũ Ban cau mày nói: "Chỉ có năm người chúng ta sao?" "Lần xuống mộ này có chút đặc biệt, không cần mang theo cộng sự, đa số mọi người để Nhị Ca dẫn đi Trường Sa, nơi đó cần người hơn." Ngũ Tam Gia nói.

Ngũ Tà khó hiểu hỏi: "Chẳng lẽ bên chú hai cũng muốn xuống mộ sao?" "Không, những chuyện này cháu đừng quản nữa." Ngũ Tam Gia nói.

Vì Tam Gia đã đồng ý cho Ngũ Tà có thể xuống mộ, nên tâm trạng Ngũ Tà trở nên vô cùng vui vẻ, nửa đêm còn muốn đi chuẩn bị trang bị của mình.

"Đúng rồi, kiện ngọc y kia chú đã nhờ người gửi đến Tân Nguyệt Phạn Điếm ở Kinh Thành để đấu giá rồi, bên đó đưa giá khởi điểm 2 tỷ, ba ngày sau sẽ tiến hành đấu giá." Ngũ Tam Gia nói với Ngũ Ban.

Ngũ Ban trong lòng đại hỉ, nếu bán được thì sẽ có mấy trăm triệu thu nhập rồi, đủ để tiêu xài nửa đời người.

"Tôi nhớ không phải từ di tích dưới biển, cậu có được một thứ giống như chuôi dao kiếm sao?

Thứ đó có muốn bán không?

Tôi ước tính giá cũng không thấp đâu." Ngũ Tam Gia tùy ý hỏi.

Đối với thứ đó Ngũ Ban đương nhiên không bán, giờ đây nó đã biến thành một thanh cổ binh khí rồi, dùng cũng thuận tay, sao có thể nỡ bán đi?

Sau khi gặp Tiểu Ca dưới lầu, Ngũ Ban cũng đã biết nên mang theo một thanh cổ kiếm như thế nào.

Sáng sớm ngày hôm sau, Ngũ Ban bắt đầu cùng Ngũ Tà và Đại Khuê ba người đi chuẩn bị trang bị.

Vì chỉ có mấy người, nên đồ đạc mang theo không ít.

Xẻng công binh, dây thừng, đèn dầu, bật lửa, lò không khói, la bàn, súng, dao, xẻng Lạc Dương và một số đồ dùng cá nhân khác.

Ngoài những thứ này còn cần mang theo một số công cụ lớn, vì bên Sơn Đông không thiếu địa hình đồi núi.

Nếu là mộ núi thì nhất định phải mang theo máy khoan đá, nếu không thì căn bản không thể phá đá ra được.

Cuối cùng, ngoài những đồ dùng cá nhân cần thiết, lại chất ba đại túi đồ, bên trong đều là những công cụ cần thiết.

Chương 61

Vì bên Sơn Đông không phải phạm vi thế lực của Ngũ gia.

Để phòng vạn nhất, không thể đi máy bay trực tiếp, họ ngồi xe khách du lịch.

Sau khi phi như bay trên đường cao tốc nửa ngày mới đến địa phận Sơn Đông.

Trước khi xuất phát đã biết bản đồ trên giấy và những gì họ biết không khớp nhau.

Do đó suy đoán rằng nó phải nằm trong một ngọn núi hoang vu hẻo lánh, may mắn thay nơi Ngũ Tam Gia giải mã được có một điểm tham quan là Qua Tử Miếu làm địa điểm tham khảo.

Cho nên họ đi thẳng đến Qua Tử Miếu, lấy Qua Tử Miếu làm điểm xuất phát, đứng trên bản đồ mà Ngũ Tam Gia đã vẽ để tìm kiếm.

Sau khi nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm ngày hôm sau Đại Khuê đã tìm được mấy người hướng dẫn viên địa phương, đưa cho họ một ít tiền để hỏi về địa điểm trên bản đồ.

Nhưng những người này đều không biết địa điểm được vẽ trong bản đồ rốt cuộc ở đâu, đúng lúc định từ bỏ thì một ông chú lại kinh ngạc nói.

“Kỳ lạ thật, tấm bản đồ này và tấm mà nhóm người mấy hôm trước tìm cũng gần giống nhau.” Ông chú nói.

Nghe câu nói của ông lão, Ngũ Ban và Tam Gia không kìm được nhìn nhau.

“Ông chú, chú có biết địa điểm này không?” Ngũ Ban hỏi.

Người đó lắc đầu nói: “Tôi không biết, nhưng sau đó những người kia đã tìm Lão Dương Đầu.” “Lão Dương Đầu?” Ngũ Ban khó hiểu hỏi.

Ông chú nói: “Lão Dương Đầu là một ông lão sống trong núi, thường xuyên lái xe bò đến đây bán dê núi, nên chúng tôi đều gọi là Lão Dương Đầu, người đó đó.” Nói xong liền chỉ vào một ông lão đang ở bên ngoài, ông lão đó đã hơn sáu mươi tuổi rồi.

Ngũ Ban nghe xong lập tức tiến lên bắt chuyện với ông lão đó.

“Lão Dương Đầu, ông có biết địa điểm này không?” Ngũ Ban hỏi.

Lão Dương Đầu nhìn bản đồ nói: “Ối, là cùng một bọn với cô gái trẻ đó sao?

Nơi muốn đi đều giống nhau à.” “Ông biết sao?

Có thể dẫn chúng tôi đi không?

Yên tâm thù lao của ông sẽ không thiếu.” Ngũ Ban nói.

Tiền bạc không giải quyết được vấn đề gì trong thời đại này, hai mắt Lão Dương Đầu sáng lên nói: “Cô gái trẻ đó đã cho tôi một vạn tệ đó.” “Một vạn thì một vạn.” Ngũ Ban không quan tâm nói.

Nghe Ngũ Ban sảng khoái như vậy, Lão Dương Đầu vui vẻ cười tít mắt, trong lòng nở hoa.

Điều khiến mọi người bất lực là, từ miệng Lão Dương Đầu biết được, nơi họ muốn đến là một khu vực núi chưa được phát triển, căn bản không có xe buýt, muốn đi chỉ có thể đi xe bò.

Từ Qua Tử Miếu đi khoảng bốn năm mươi cây số đường sau đó, mọi người ngồi xe bò đến trước một con sông.

“Mấy vị khách quý, bây giờ có thể chọn đi đường thủy thì tốc độ nhanh hơn, khoảng giữa trưa là có thể đến nơi.” Lão Dương Đầu nói.

Ngũ Ban hỏi: “Vậy nếu đi đường núi thì sao?” “Đường núi không dễ đi đâu, quanh co khúc khuỷu ít nhất cũng phải đến chiều tối mới có thể đến nơi.” Lão Dương Đầu nói.

Ngũ Ban kinh ngạc nói: “Cách biệt nhiều như vậy sao?” “Đương nhiên rồi, đường thủy có một lối tắt xuyên qua để đến nơi cần đến nhanh hơn, nhưng nếu đi đường núi thì phải vòng qua mấy ngọn núi lớn.” Lão Dương Đầu nói.

Nghe Lão Dương Đầu nói xong, mọi người một trận bất lực, xem ra cũng chỉ có thể đi đường thủy mà thôi.

Đến bên bờ sông, mọi người phát hiện dòng sông này xanh biếc, rộng mấy chục mét, nhưng không biết sâu bao nhiêu, nhìn màu nước thì chắc chắn không cạn.

Hai bên bờ sông đều là vách đá dựng đứng, ngoài chỗ này có thể đậu thuyền ra, những chỗ khác căn bản không thể xuống bờ sông.

Bên bờ sông có một người lái thuyền trung niên sắc mặt trắng bệch, đang hút thuốc lào, dựa vào gốc cây bên cạnh để tránh nắng.

Bên cạnh anh ta là một con chó vàng lớn đang nằm vô vị trên mặt đất.

Thấy mọi người, con chó đó cũng không động đậy, dường như đã chết, khiến mọi người nghi ngờ, con chó có phải đã chết rồi không.

Điều khiến người ta kỳ lạ là, người lái thuyền và con chó đó đều bị rất nhiều ruồi xanh vây quanh.

Bên bờ sông có một con thuyền gỗ không nhỏ, đủ để chở hơn mười người.

Lão Dương Đầu cười hề hề nói chuyện với người lái thuyền, người đó vẫn tự mình hút thuốc lào.

“Hãy để tôi hút xong thuốc đã rồi hẵng xuất phát.” Người lái thuyền nói.

Khiến mọi người một trận kinh ngạc, người này cũng quá không hiểu chuyện rồi chứ?

Dường như nhìn ra Ngũ Ban và những người khác không vui, ông lão vội vàng đi đến với vẻ mặt tươi cười.

“Mọi người đừng để ý, anh ta là người lái thuyền duy nhất ở đây, tính khí hơi kỳ quái.” Lão Dương Đầu nói.

Người đó hút thuốc lào của mình, hút xong một điếu thuốc cũng phải mất mấy phút, rảnh rỗi không có việc gì Ngũ Tà liền gọi con chó đó.

Con chó đó cũng không sợ người lạ, vẫy đuôi đi đến.

Vừa mới đến gần, trong lòng Ngũ Ban giật thót, lập tức kéo Ngũ Tà lại, nhìn con chó đó thì ánh mắt có chút hung dữ.

Có lẽ vì huyết mạch, con chó đó nhìn Ngũ Ban mà không dám đến gần thêm nửa bước.

“Sao vậy?” Ngũ Tà khó hiểu hỏi.

Nhìn người lái thuyền cách xa một chút, Ngũ Ban nói nhỏ: “Con chó đó không đúng, người chủ của nó cũng vậy.” “Mày đang nói vớ vẩn gì đó?” Ngũ Tam Gia hỏi.

Ngũ Ban nhìn con chó đó nói: “Tam Gia, con chó này có mùi tử thi, tôi khẳng định là mùi tử thi người.” “Chắc chắn sao?” Ngũ Tam Gia trầm giọng hỏi.

Ngũ Ban gật đầu nói: “Tôi chắc chắn, nhìn người lái thuyền và con chó đó mà xem, xung quanh đều bị không ít ruồi xanh vây quanh, tôi cũng có mùi tử thi, nhưng lại như không có gì cả, tôi đã quen rồi.”

"...Mày cũng quá huyền ảo rồi đó chứ?" Ngũ Tà không kìm được rùng mình nói.

Lúc này Đại Khuê nói: "Tiểu Tam Gia không hiểu đâu, ở Tương Tây có một nơi, người dân ở đó từ khi sinh ra đã ăn thịt người chết, tích tụ thi khí trong cơ thể." "Ọe!" Ngũ Tà nghe xong không kìm được nôn khan, nghe thôi đã thấy âm u đáng sợ rồi, quan trọng là những người đó lại có thể ăn vào miệng.

Đại Khuê vội vàng giúp Ngũ Tà vỗ lưng nói: "Tiểu Tam Gia không sao chứ?" "Hừ!

Đừng quan tâm, đã muốn làm cái nghề này, thì có chuyện kinh tởm gì là không có?

Lúc cần thiết đến cả thịt cũng phải ăn." Ngũ Tam Gia lạnh giọng nói.

Ngũ Tà hoãn lại nói: "Cháu chỉ thắc mắc, vì sao phải ăn thịt người?" "Một số người thường xuyên phải ra vào những nơi của người chết, hoặc làm những chuyện liên quan đến người chết, cho nên nhất định phải thường xuyên giữ cho mùi cơ thể giống như mùi tử thi." Ngũ Ban giải thích.

Đúng lúc này, Lão Dương Đầu bỗng nhiên cười nói: "Các vị quả nhiên kiến thức rộng rãi, đúng vậy, trong đường thủy có một Tích Thi Động, cho nên cả con sông này chỉ có một người lái thuyền." "Tích Thi Động?" Ngũ Tà khó hiểu hỏi.

Lão Dương Đầu nói: "Muốn nhanh chóng đến nơi cần đến, phải xuyên qua một hang núi, hang núi đó là một Tích Thi Động thường xuyên bị ma quỷ quấy phá, cho nên bên trong chỉ có anh ta mới có thể thông hành." "Thảo nào, anh ta không phải người địa phương à?" Ngũ Tam Gia hỏi.

Lão Dương Đầu nói: “Không, là người Tương Tây bên kia, môn phái Sáp Môn.” “Vì sao chỉ có một người có thể đi?

Có phải vì trên người anh ta có thi khí không?” Ngũ Tà hỏi.

Lão Dương Đầu gật đầu nói: “Đương nhiên rồi, mấy năm trước có người không tin, cuối cùng đều chết hết bên trong, chỉ còn lại mấy bộ xương trắng thôi.” “Tam Gia, hay là chúng ta đi đường núi đi?” Đại Khuê hỏi.

Ngũ Tam Gia lắc đầu nói: “Đi đường núi quá tốn thời gian, chú muốn nhanh chóng nắm rõ tình hình, chú sợ cái gì chứ?” Đang nói chuyện thì người lái thuyền cuối cùng cũng hút xong thuốc.

“Bàn bạc xong rồi sao?” Người lái thuyền hỏi.

Chỉ là vừa mở miệng, một mùi hôi thối tử thi kỳ lạ xộc ra, khiến người ta cảm thấy buồn nôn.

“Mang đồ lên thuyền.” Ngũ Tam Gia nhìn một cái rồi nói.

Chương 62

Lão Dương Đầu cười hề hề giúp mọi người mang đồ lên thuyền.

Vì đồ đạc không ít, nên mọi người chỉ có thể ngồi ở rìa thuyền.

Ở bên bờ thì không nhìn ra manh mối gì, nhưng khi thuyền ra giữa sông, lại cảm thấy dòng chảy bên dưới rất xiết.

May mắn thay mọi người đi xuôi dòng, thuyền chạy rất nhanh, vách đá dựng đứng hai bên nhanh chóng lướt qua.

"Phía trước là Tích Thi Động, vào trong đừng nói lớn tiếng, đừng làm kinh động các tiền bối bên trong, càng không được nhìn xuống nước." Bỗng nhiên người lái thuyền cảnh cáo.

Chỉ thấy anh ta điều khiển con thuyền ghé vào một bên vách đá, một hang núi nhỏ xuất hiện trên mặt sông, kích thước vừa đủ cho một con thuyền đi qua.

"Không nói lớn tiếng thì tôi hiểu rồi, nhưng không được nhìn xuống nước là sao?" Ngũ Tà hỏi.

Người lái thuyền cười lạnh nói: "Vận may tốt thì thấy một mảng đen sì, vận may không tốt thì thấy vô số khuôn mặt người, có thể dọa cậu ngất xỉu mà rơi xuống nước đó." Nói xong liền im lặng, thuyền cũng hoàn toàn chìm vào trong hang núi, tuy cửa hang nhỏ, nhưng bên trong lại không nhỏ, hai bên rộng đến ba bốn mét.

Vừa vào trong hang đã cảm thấy âm khí nặng nề, vách đá hai bên bằng phẳng như thể được đào nhân tạo.

"Giống một đường hầm mộ vậy?" Đại Khuê nói.

Ngũ Tam Gia gật đầu nói: "Không phải giống mà là như vậy, nhìn niên đại cũng đã cổ xưa rồi." "Ông cũng hiểu không ít đó chứ, hang

núi này thôn tôi ghi chép là có từ thời Chiến quốc rồi.” Lão Dương Đầu nói với Tam Gia.

Đúng lúc này, người lái thuyền nhắc nhở: “Được rồi, phía trước có một khúc cua, qua khúc cua đó tốt nhất nên thành thật một chút, đừng nhìn lung tung đừng nói lung tung.” Quả nhiên thuyền nhanh chóng qua một khúc cua, ánh sáng phía sau bị che khuất, khiến trong hang tối đen như mực.

Cộng thêm âm khí lạnh lẽo đó, khiến mọi người toàn thân đều cảm thấy khó chịu.

Đại Khuê lấy đèn pin ra, chỉ dùng để chiếu sáng, mới xua tan được cảm giác khó chịu đó.

Xung quanh tĩnh lặng, tĩnh lặng đến đáng sợ, ngay cả tiếng thuyền cũng cảm thấy chói tai như vậy.

Trong hang núi có những hố sâu, có lẽ là do nước xói mòn quanh năm mà thành.

Nhưng điều khiến người ta kỳ lạ là, tốc độ di chuyển của thuyền càng lúc càng chậm.

“Không đúng, hai người kia biến mất rồi.” Bỗng nhiên Đại Khuê cầm đèn pin chiếu về phía bánh lái mà không kìm được kinh ngạc kêu lên.

Mọi người đại kinh, tìm kiếm khắp nơi nhưng không thấy bóng dáng hai người đâu.

“Chẳng lẽ rơi xuống nước rồi?” Đại Khuê tìm kiếm khắp nơi.

Từ lúc bắt đầu đến giờ vẫn chưa nói gì, Tiểu Ca bỗng nhiên nói: “Bọn họ chạy rồi.” “Chạy rồi!” Mọi người đồng thanh nói.

Chỉ là Tiểu Ca lại không nói gì nữa, vẫn ngồi yên tại chỗ, dường

như mọi chuyện đều không liên quan gì đến cậu.

“Đại Khuê, đến lái thuyền.” Ngũ Tam Gia nói.

Đại Khuê bất lực chỉ có thể đưa đèn pin cho Ngũ Tà xong, rồi đi tìm bánh lái thuyền.

“Quan trọng là không có thi khí của người đó, tôi muốn thông qua Tích Thi Động này sẽ khó khăn rồi.” Ngũ Tam Gia nói.

Đại Khuê có chút sợ hãi nói: “Tam Gia, hay là chúng ta rút lui đi?” “Nếu hai người kia làm ăn buôn bán giết người, mà chúng ta rút lui, thì căn bản không biết họ sẽ phục kích ở đâu, cho nên bây giờ chỉ có thể đi về phía trước.” Ngũ Tam Gia bất lực nói.

Bây giờ đang đi xuôi dòng, muốn đi ngược dòng ra ngoài, độ khó tăng gấp bội.

Đại Khuê lái thuyền không ổn định bằng người lái thuyền chuyên nghiệp, khiến con thuyền lắc lư khá dữ dội sang hai bên.

Cũng khiến mặt nước nổi lên từng lớp sóng, đập vào vách đá hai bên.

Tiếng động tuy nhỏ nhưng trong hoàn cảnh này lại nghe rất rõ.

Vì không có người lái thuyền và lão Dương dẫn đường, mọi người chỉ có thể cẩn thận quan sát xung quanh.

“Đến rồi!” Tiểu Ca đột nhiên nói.

Ngũ Ban cũng cảm nhận được: “Có thứ gì đó đang đến gần!” “?” Ngũ Tam Gia rút dao găm hỏi.

Tiểu Ca và Ngũ Ban đồng thời lắc đầu, cũng không biết thứ gì đang đến gần, nhưng luồng khí tức đó chắc chắn không sai được.

Ngũ Tà tuy có chút sợ hãi, nhưng vẫn cầm đèn pin định chiếu xuống nước.

“Đừng nhúc nhích!

Nó đang ở ngay dưới chân tôi.” Ngũ Ban trầm giọng nói.

Mặc dù được dặn không nhìn xuống nước, nhưng ai cũng không thể kiềm chế được sự tò mò.

Đặc biệt là Đại Khuê, người đang cầm bánh lái, đương nhiên phải nhìn mặt nước.

“Lớn quá… dài quá.” Đại Khuê lắp bắp nói.

Chỉ thấy dưới nước một mảng đen ngòm, như một con rồng dài đang lướt qua bên dưới thuyền.

“Chẳng lẽ là mãng xà khổng lồ?

Nhưng mãng xà cũng không lớn đến vậy chứ?” Ngũ Tà liếc một cái rồi vội vàng quay đầu, mặt tái mét nói.

Lúc này Tiểu Ca cũng không còn bình tĩnh như trước, anh nắm chặt vật dài sau lưng, sắc mặt trở nên nghiêm trọng.

Ngũ Ban cũng không dám lơ là, không đeo cổ kiếm ra sau lưng mà cầm sẵn trong tay.

May mà con thú khổng lồ bên dưới dường như không có ý định làm gì mọi người, một lát sau thứ đó biến mất.

Khi mọi người thở phào nhẹ nhõm, Ngũ Ban và Tiểu Ca đồng thời nhìn về phía bánh lái.

“Ông ấy bị nhắm tới rồi.” Ngũ Ban trầm giọng nói.

Đại Khuê sợ hãi, lưng đang quay ra ngoài, muốn quay lại nhìn nhưng lại không có đủ dũng khí, nỗi sợ khiến hai chân anh ta không ngừng run rẩy.

“… Đừng hù dọa tôi mà!” Đại Khuê nói với giọng sắp khóc, không

kìm được muốn quay đầu nhìn ra sau.

Ngũ Tam Gia vội vàng kêu lên: "Đừng động đậy, nó đang đến gần rồi!" Càng như vậy, Đại Khuê càng không chịu nổi, hai chân không ngừng lộn xộn.

"Ầm!" Không cẩn thận, Đại Khuê hụt chân, cả người rơi tõm xuống nước, con thú khổng lồ dưới nước đang lao nhanh về phía Đại Khuê.

Ngũ Ban thấy vậy ném trường kiếm lên thuyền, lập tức nhảy xuống nước.

"Anh Ban!" Ngũ Tà sốt ruột cũng đứng dậy, cầm đèn pin chiếu xuống dưới nước.

Nhưng sau khi không có ai cầm bánh lái, con thuyền đâm thẳng vào mép đá.

"Ầm!" Ngũ Tà cũng theo đó rơi xuống nước, ánh đèn pin xuyên qua mặt nước.

Ngũ Ban vừa kịp túm lấy Đại Khuê thì cuối cùng cũng nhìn rõ con thú khổng lồ đang đuổi theo phía sau.

Đó đâu phải là thú khổng lồ, mà căn bản là một bầy Thi Biệt, số lượng quá nhiều khiến nhìn trên mặt nước cứ như một con quái vật vậy.

Ngũ Ban biết Thi Biệt rất lợi hại, một khi bị đuổi kịp, hai người có thể bị Thi Biệt gặm chỉ còn lại xương trắng trong chớp mắt.

Chẳng trách trước đó lão Dương đầu khi đi qua đây chỉ còn lại một bộ xương trắng.

Chỉ là, không ngờ Ngũ Tà cũng rơi xuống nước, kéo hai người rời khỏi mặt nước có chút khó khăn.

Chương 63

May mà lúc này, Tiểu Ca, người vẫn luôn im lặng, cũng nhảy xuống nước, giúp Ngũ Ban kéo Ngũ Tà lên.

Kéo hai người lên thuyền xong, cả hai ho sặc sụa, xem ra đã uống không ít nước.

Nhanh chóng, vô số Thi Biệt lướt qua đáy thuyền, có lẽ đã ngửi thấy mùi máu thịt.

"Xì xì!" Chỉ nghe dưới nước truyền đến một tràng tiếng rít trầm thấp, khó nghe như tiếng quỷ khóc, khiến Ngũ Tà và Đại Khuê cả hai đều run rẩy.

Đúng lúc này, chỉ thấy Tiểu Ca đột nhiên ra tay, hai ngón tay vươn dài trực tiếp kẹp xuống nước.

Ngũ Ban cũng rút dao găm từ thắt lưng ra, đâm thẳng xuống nước.

Cả hai gần như ra tay cùng lúc, nhưng Tiểu Ca lại hung hãn hơn Ngũ Ban.

Bởi vì Tiểu Ca hoàn toàn tay không, còn Ngũ Ban lại cần đến sự sắc bén của dao găm.

"Xì xì!"… Sau khi cả hai ra tay, mỗi người lấy ra một thứ từ dưới nước, nhìn kỹ thì đó chính là Thi Biệt.

"Thủ đoạn tốt!" Ngũ Ban nhìn Tiểu Ca không khỏi khen ngợi.

Chỉ thấy hai ngón tay dài của Tiểu Ca đang kẹp chặt con Thi Biệt, khiến nó không thể thoát ra được.

Nghe Ngũ Ban nói, Tiểu Ca chỉ gật đầu ra hiệu đã biết, cả hai đồng thời ném Thi Biệt lên thuyền.

Những con Thi Biệt này còn lớn hơn những con Ngũ Ban từng thấy trước đây, to bằng nửa nắm tay.

Không biết những con Thi Biệt này ăn gì mà lớn đến vậy?

Thật sự quá béo.

Điều khiến Ngũ Ban kinh ngạc nhất là những con Thi Biệt này đều có một chiếc chuông đồng ở đuôi.

Chuông đồng trông như mọc ra từ cơ thể, gắn liền với nó.

"Quỷ quái gì vậy?" Ngũ Tà giật mình hỏi.

Ngũ Ban nói: "Thi Biệt, chỉ là tôi cũng chưa từng thấy con Thi Biệt nào to lớn đến thế." "Thi Biệt này có chút khác biệt, đuôi có mang một chiếc chuông đồng, nhìn niên đại của chiếc chuông không hề thấp." Ngũ Tam Gia nói.

Nói rồi anh ta lấy dao găm của Ngũ Ban, gõ vào chiếc chuông đồng.

"Hóa ra là đồ đồng thau!" Ngũ Tam Gia kinh ngạc kêu lên.

Đồ đồng thau có lịch sử rất lâu đời, theo phán đoán của Ngũ Tam Gia, những chiếc chuông đồng này chắc hẳn đã có từ mấy nghìn năm trước.

Ngũ Tà kinh ngạc nói: "Không thể nào chứ?

Chẳng lẽ những con Thi Biệt này sống được mấy nghìn năm sao?" "Đó mới là điều khiến tôi ngạc nhiên." Ngũ Tam Gia nói.

Đại Khuê có vẻ tức giận, mắng: "Thứ quỷ quái này dám hù dọa tôi, xem tôi không giẫm chết nó!" Nói rồi anh ta định giẫm thẳng vào con Thi Biệt, may mà bị Ngũ Ban ngăn lại.

"Làm gì vậy?

Tôi muốn trút giận.” Đại Khuê nói.

Ngũ Ban lắc đầu nói: “Tôi muốn dựa vào nó để đi.” “Ý gì?” Đại Khuê khó hiểu hỏi.

Ngũ Tam Gia lại nói: “Thi Biệt trên người có mùi xác thối nồng nặc, có nó dẫn đường thì không sợ bị thứ gì quấy rầy nữa.” Đại Khuê bừng tỉnh, lúc này mới rút chân về.

Ngũ Ban trực tiếp đóng hai con Thi Biệt lên mũi thuyền, vì cơ thể bị đâm xuyên nên Thi Biệt tỏa ra mùi hôi thối vô cùng, nhưng vì an toàn, mọi người vẫn cắn răng chịu đựng.

Vì Đại Khuê không thể cầm bánh lái được nữa, Ngũ Ban đành ra tay, điều khiển con thuyền xuyên qua hang núi.

Chẳng mấy chốc, phía trước có một tia sáng, mọi người vui mừng biết rằng sắp thoát ra khỏi cái cửa động chết tiệt này.

Nhưng cũng chính lúc này, khí tức âm lãnh xung quanh càng lúc càng nồng, thỉnh thoảng lại truyền đến những âm thanh ma mị.

Khiến mọi người ngay cả thở mạnh cũng không dám, Ngũ Ban và Tiểu Ca càng cẩn thận đề phòng.

“Mọi người cẩn thận một chút, thứ phía trước có chút đáng sợ.” Ngũ Ban nhắc nhở.

Bất kể Ngũ Ban có nói quá hay không, mọi người đều rút vũ khí của mình ra.

“!” Tiểu Ca đột nhiên mở miệng nói.

Chỉ thấy mặt sông phía trước đột nhiên rộng ra, hai bên đều có chỗ để cập bờ, nhưng mọi người căn bản không thể dừng lại ở đó.

Bởi vì trên bờ hai bên chất đầy vô số xương trắng, có vô số Thi Biệt đang trú ngụ trên những bộ xương đó.

Từng trận ma âm trở nên rõ ràng hơn, tiếng quỷ khóc hú hú như xen lẫn sức mạnh mê hoặc, khiến mọi người đều cảm thấy muốn nhảy xuống thuyền.

Ở một góc cua cuối hang nước, ánh sáng yếu ớt từ bên ngoài xuyên vào, phản chiếu lên một khu vực đầy xương trắng.

Khiến mọi người không cần đèn pin cũng có thể nhìn thấy cảnh vật xung quanh, chỉ là loại ánh sáng này lại càng làm tăng thêm vẻ âm u của nơi đây.

Xương trắng chồng chất, Thi Biệt thành bầy, mọi thứ ở đây đều hiện lên đáng sợ đến vậy, nhìn vô số xương trắng này không biết lúc trước đã có bao nhiêu người chết ở đây.

Những con Thi Biệt xung quanh thỉnh thoảng lại phát ra tiếng rít đáng sợ.

May mà trước mũi thuyền của họ có hai con Thi Biệt, khiến đàn Thi Biệt xung quanh nhất thời không dám manh động.

"Nhìn kìa, ở đó có người sao?" Ngũ Tà đột nhiên nói.

Theo ánh mắt của Ngũ Tà, chỉ thấy bên phải hang núi đứng một cô gái mặc áo trắng.

Cô gái có dáng người thướt tha, bộ bạch y trông như tiên nữ.

Mái tóc đen dài che kín cả khuôn mặt.

Chỉ là cô gái chân trần đứng trên đống xương trắng, mọi thứ đều có vẻ không hợp lý chút nào.

Cô gái này rất kỳ lạ, bất kể thuyền ở đâu, cô ta luôn đối mặt với họ.

Chỉ có Ngũ Ban và Tiểu Ca khi nhìn cô gái đó mới cảm thấy cô ta đáng sợ.

Ngũ Tà muốn nhìn rõ cô gái đó trông như thế nào, không kìm được cầm đèn pin chiếu về phía cô ta.

Nhưng lại bị Tiểu Ca kịp thời ngăn lại: "Đừng chiếu vào, sẽ bị quấn lấy đấy." "Ý gì?" Ngũ Tà khó hiểu hỏi.

Ngũ Tam Gia không nhịn được vỗ đầu Ngũ Tà nói: "Đồ ngốc, đó căn bản không phải người." "Không phải người… chẳng lẽ…" Ngũ Tà kinh hãi nói.

Ngũ Tam Gia vội vàng bịt miệng cậu ta lại: "Đừng nói ra!" Đồng tử Ngũ Tà không khỏi co rút, gật đầu, vẻ mặt thêm một phần sợ hãi.

Thấy Ngũ Tà bị dọa không nhẹ, Ngũ Tam Gia mới buông tay ra.

"Đừng nói linh tinh nữa, chúng ta phải rời khỏi đây nhanh nhất có thể." Ngũ Ban nói.

Trên người cô gái này có âm sát chi khí cực kỳ nồng đậm, còn hung dữ hơn cả hung linh của Lưu An nhiều.

"Không ổn, cô gái kia đang lại gần tôi!" Ngũ Tà đột nhiên kinh hãi kêu lên.

Quả nhiên, Ngũ Ban tuy đã cố hết sức tăng tốc con thuyền, nhưng khoảng cách với cô gái kia lại càng lúc càng gần.

Chương 64

Khi mọi người không biết phải làm sao, cô gái kia đột nhiên ngẩng đầu.

Nhìn khuôn mặt của cô gái, tim mọi người đều thắt lại.

Một bên mặt của cô gái vẫn bình thường, sắc da trắng trẻo không phải kiểu tái nhợt mà là trắng mịn như da em bé sơ sinh.

Nhưng nửa bên mặt còn lại thì không thể nhìn thẳng được, nửa khuôn mặt đó không có một chút thịt nào, chỉ thấy xương trắng bên dưới, và vô số con sâu đang bò lổm ngổm trên đó.

Bề mặt phủ một lớp khí đen mỏng, tạo cho người ta cảm giác kinh hồn bạt vía.

Nhìn thấy cô gái đó càng lúc càng gần, mọi người đều cảm thấy một chút sợ hãi.

Ngũ Tam Gia và Đại Khuê đều nắm chặt vũ khí, nhưng Ngũ Ban biết những thứ này thì đòn tấn công thông thường căn bản không thể gây ra bất kỳ mối đe dọa nào.

“Tôi đây.” Tiểu Ca nhàn nhạt nói.

Lời vừa dứt, chỉ thấy Tiểu Ca cắn nát ngón tay mình, một giọt máu tươi chảy ra, rồi anh búng về phía trán con nữ quỷ.

Khi máu tươi bắn trúng ấn đường của cô gái, chỉ thấy cô gái đó dường như e ngại máu của Tiểu Ca, lập tức quay trở lại vị trí cũ.

Nhưng đúng lúc này, ấn đường của cô gái đó đột nhiên mở ra, vô số Thi Biệt bò ra từ trán cô ta.

Chúng tạo thành một loại cộng hưởng với vô số Thi Biệt xung

quanh, khiến những con Thi Biệt đó trở nên cực kỳ náo động.

"Xì xì!"… Từng trận tiếng rít vang vọng trong hang núi, vô số Thi Biệt lao xuống nước điên cuồng tấn công mọi người.

"Xong rồi, tôi sẽ bị những con Thi Biệt này gặm sống đến chết mất!" Đại Khuê kinh hoàng nói.

Ngũ Ban sắc mặt âm trầm, nhiều Thi Biệt như vậy mà muốn lên thuyền của họ, có thể khẳng định ngoài anh và Tiểu Ca thần bí kia ra, tất cả mọi người đều phải chết.

"Đừng hoảng." Tiểu Ca lại nói.

Vết thương do cắn ngón tay hơi nhỏ, máu chảy hơi chậm, Tiểu Ca chỉ đành dùng dao găm rạch tay mình ra.

Lập tức máu tươi tuôn trào, chỉ thấy Tiểu Ca đưa bàn tay đang chảy máu xuống nước.

Khi máu tươi lan ra, vô số Thi Biệt như gặp phải khắc tinh, tứ tán bỏ chạy.

Đàn Thi Biệt dày đặc như thủy triều đen, biến mất không dấu vết, khiến mọi người trố mắt há hốc mồm.

Ngũ Ban trong lòng cũng vừa kinh vừa mừng, huyết mạch của người này chắc chắn phi thường, huyết mạch Bạch Hổ của anh cũng không thể đảm bảo những con Thi Biệt này không thể tiếp cận được.

Nhưng máu của Tiểu Ca lại có thể trực tiếp xua tan đàn Thi Biệt, trong lòng anh càng thêm kỳ vọng vào huyết mạch của người này.

Lúc này anh muốn chạy đến hút máu người này thật nhiều, nhưng biết bây giờ không phải lúc.

"Đi thôi!" Tiểu Ca đã chảy không ít máu, lập tức nhuộm đỏ cả vùng nước xung quanh.

Sắc mặt anh ta cũng tái nhợt đi rất nhiều, nhìn Tiểu Ca mà lòng Ngũ Ban không khỏi xót xa.

"Đứng ngẩn ra làm gì?

Mau băng bó vết thương đi chứ, bảo huyết không thể lãng phí được!" Ngũ Ban tiếc nuối nói.

Lời nói ra, cứ như máu của chính anh ta vậy.

Ngũ Tà vội vàng lấy gạc từ trong ba lô ra giúp Tiểu Ca băng bó vết thương.

"Không sao đâu, đi nhanh đi, thứ đó có mấy nghìn năm tu vi rồi, không nên ở lại lâu." Tiểu Ca nói.

Không cần Tiểu Ca nhắc nhở, Ngũ Ban đã tăng tốc, cô gái kia cứ tu luyện tiếp không biết có biến thành quỷ tiên hay không, anh không muốn có bất kỳ xung đột nào với nữ quỷ đó.

Nhưng nhanh chóng Ngũ Ban cảm thấy không ổn, anh đã tăng tốc hết sức nhưng dường như con thuyền vẫn không thể rời khỏi nơi này.

"Trúng chiêu rồi!

Chẳng lẽ là quỷ đả tường?" Ngũ Ban kinh hãi kêu lên.

Nghe Ngũ Ban nói xong, mọi người cũng phản ứng lại, lẽ ra một khúc cua của dòng sông chỉ cách phía trước mấy mét thôi.

Nhưng lại cứ quanh quẩn mãi, vẫn không ra được, đến cả đầu óc heo cũng biết bây giờ đang bị nữ tử kia để mắt tới.

Tiểu Ca sắc mặt âm trầm nói: "Bất kể gặp phải chuyện gì, tuyệt đối đừng xuống thuyền." Anh ta nắm chặt vật dài sau lưng, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào cô gái kia.

Ngũ Tam Gia trầm giọng nói: "Tiểu Ca, làm ơn đi!" Tiểu Ca không nói gì, vẻ mặt trở nên vô cùng nghiêm trọng.

Ngũ Ban cũng không nhàn rỗi, sau khi để Đại Khuê cầm bánh lái, anh ta đi vào khoang thuyền, tay nắm chặt vũ khí của mình.

Lúc này cô gái kia lại chậm rãi trôi về phía mọi người, hai tay Đại Khuê đều đang run rẩy.

Tuy không thể lái thuyền ra ngoài, nhưng để đảm bảo thuyền ổn định, Đại Khuê chỉ có thể kiên trì, mồ hôi lạnh không ngừng tuôn ra trên mặt anh ta.

"Hồi hộp cái quái gì?

Trời có sập thì cũng có người cao hơn chống đỡ, sao giờ lại trở nên nhát gan vậy?" Ngũ Tam Gia nhìn Đại Khuê đang run rẩy không khỏi tức giận mắng.

Đại Khuê lau mồ hôi lạnh nói: "Chú Ba, chú cũng đừng nói cháu, chẳng phải chú cũng đang đổ mồ hôi sao?" Ngũ Tam Gia tức giận nói: "Tôi nóng… nóng!" Chỉ là vừa nói dứt lời, sắc mặt anh ta cũng có chút ửng hồng, mở to mắt nói dối khiến anh ta cảm thấy xấu hổ không để đâu cho hết.

Cùng với việc những con Thi Biệt đó rút đi, vết thương trên trán nữ quỷ cũng bắt đầu lành lại.

Mặc dù máu của Tiểu Ca thần kỳ, khiến nữ quỷ dường như có chút e ngại, nhưng nó cũng không buông tha mọi người, vẫn chậm rãi lảng vảng quanh con thuyền.

Từng trận gió lạnh khiến mọi người không khỏi run rẩy, đặc biệt là Ngũ Tà sắc mặt càng thêm tái nhợt.

"Chú Ba, chú không thường xuyên gặp phải mấy thứ này khi xuống mộ sao?" Ngũ Tà lấy hết dũng khí hỏi.

Chú Ba lắc đầu nói: "Một năm cũng không gặp được một lần." Ngũ Ban trong lòng cũng biết, thật sự không thường xuyên gặp phải

mấy thứ này, nhưng vận khí của họ tốt, lần trước ở trong mộ Hoài Nam cũng toàn gặp mấy thứ như vậy.

Nhưng những nữ quỷ trong mộ Hoài Nam căn bản không thể so sánh với cô gái này.

Đang nói chuyện thì nữ quỷ đột nhiên lao về phía mọi người, cả mặt nước đột nhiên trở nên sóng gió dữ dội, con thuyền của mọi người lập tức lắc lư không ngừng.

"Nắm chắc vào, xuống đó rồi sẽ không lên được đâu." Tiểu Ca nói.

Nói rồi anh ta động thủ, một tay gỡ miếng vải đen xuống, cuối cùng để lộ vũ khí bên trong.

Không.

Khi Ngũ Ban nhìn thấy vũ khí thì lại sững sờ.

Bởi vì vũ khí trong tay Tiểu Ca và cổ kiếm của anh có chất liệu giống hệt nhau.

Thậm chí những hoa văn trên đó và ký hiệu ở phần chuôi cũng giống hệt nhau.

Chỉ là vũ khí trong tay Tiểu Ca là một thanh trường đao, không phải trường kiếm.

"Vụt!" Tiểu Ca không quan tâm Ngũ Ban nghĩ gì, anh rút trường đao ra, nhảy vọt lên không trung chém thẳng về phía nữ quỷ.

"Rầm!" Ngay khi trường đao chém xuống, chỉ thấy nữ quỷ vung một tay, một cột nước đột nhiên phun trào từ dưới nước, đánh thẳng vào Tiểu Ca.

Cột nước và trường đao va chạm vào nhau, sức mạnh to lớn khiến Tiểu Ca bị ép quay trở lại thuyền.

Chương 65

Vừa mới đặt chân xuống, Tiểu Ca lại dùng hai chân đạp mạnh một cái, lần nữa chém về phía nữ quỷ.

Lần này, nữ quỷ vung tay áo, lập tức tay áo dài ra rất nhiều, cuộn thẳng về phía Tiểu Ca.

"Vụt!"… Liên tiếp vung mấy nhát đao, tay áo đó bị Tiểu Ca chém thành nhiều đoạn.

Vải trắng vụn vương vãi trên mặt nước, như tiên nữ rắc hoa khắp nơi, nhưng kỳ lạ là những mảnh vải đó lại không rơi xuống thuyền.

"Ầm!" Cuối cùng Tiểu Ca chém một nhát vào người nữ quỷ, lưỡi đao cắm sâu vào da thịt nữ quỷ, nhưng nữ quỷ lại như không có chuyện gì.

Chỉ là khi Tiểu Ca rút đao ra thì nữ quỷ lập tức bị buộc lùi lại mấy bước.

Dường như bị Tiểu Ca chọc giận, nữ quỷ nhe răng trợn mắt, hú lên một tràng tiếng quỷ gào về phía Tiểu Ca.

Tiểu Ca lại không hề lay động, lợi dụng nhát đao vừa rồi anh lại lùi về phía mũi thuyền.

"Ngao… ô!" Đột nhiên âm thanh quỷ dị vang lên tứ phía, chỉ thấy những mảnh vải vụn vừa bị Tiểu Ca chém đứt đột nhiên biến thành từng bàn tay quỷ vươn ra từ mặt nước.

Tay quỷ nhiều như lông trâu, tràn ngập cả mặt nước, nhìn qua như địa ngục Tu La, không khí trở nên càng thêm đáng sợ.

Tiểu Ca thấy vậy lại vung đao, một chân bước ra khỏi thuyền, đạp về phía ngoài.

Anh ta đặt chân rất chuẩn xác, mỗi lần đều đạp lên những bàn tay quỷ đó.

Tiếp đó, những bàn tay quỷ trở thành ván nhún, hai người giao chiến trên mặt nước.

Mặc dù Tiểu Ca có thực lực mạnh, nhưng trong mắt Ngũ Ban, đối mặt với nữ quỷ mấy nghìn năm tuổi này, Tiểu Ca hơi yếu thế.

"Rầm!" Một lúc không chú ý, anh ta bị tay áo của nữ quỷ đánh trúng, cả người lùi lại rất xa.

May mà những bàn tay quỷ trên mặt nước vẫn chưa tiêu tan, nếu không anh ta đã sớm rơi xuống nước rồi.

Nữ quỷ đã chiếm được lợi thế, nhưng lại không hề nương tay, lần nữa lao về phía Tiểu Ca.

Nó đẩy mạnh một chưởng vào ngực Tiểu Ca, khiến Tiểu Ca bị buộc phải quay lại thuyền.

"Tiểu Ca… không sao chứ?" Ngũ Tam Gia thấy Tiểu Ca rơi vào thế hạ phong không khỏi hỏi.

Tiểu Ca lắc đầu, không trả lời Ngũ Tam Gia, anh tháo miếng gạc vừa quấn ra, máu tươi lập tức tuôn ra.

Máu tươi chảy dọc theo chuôi đao lên thân đao, theo những hoa văn kỳ lạ, cả thanh đao đều bị máu tươi bao phủ.

Nhìn thấy máu tươi trên thân đao, nữ quỷ dường như có chút e ngại, nhất thời cũng không dám tấn công mọi người.

Nhưng Tiểu Ca không thể đợi được, nếu cứ đợi nữa máu của anh sẽ cạn mất.

Cả người anh như một bóng ma lướt trên mặt nước, đạp lên những bàn tay quỷ đó, cả người như một con thỏ linh hoạt, nhảy nhót

bật nẩy.

Ngũ Ban nhìn thấy vậy trong lòng khẽ động, thân pháp của Tiểu Ca lại tốt đến vậy, nhẹ nhàng hơn Bạch Hổ Tàn Ảnh rất nhiều.

Bạch Hổ Tàn Ảnh chỉ có thể bùng nổ trong cự ly ngắn, giống như một con hổ khi vồ mồi.

Nhưng Tiểu Ca lại có thể tự do thay đổi phương hướng, tốc độ cũng không chậm.

"Vụt!"… Nữ quỷ thấy Tiểu Ca đến gần, muốn lùi xa nhưng Tiểu Ca tốc độ nhanh, lập tức xuất hiện trước mặt nó, vung đao chém một nhát vào nữ quỷ.

"Ầm!"… Trường đao lập tức chém trúng nữ quỷ, khiến nữ quỷ kêu lên một tiếng quái dị, cả thân thể trở nên hư ảo mờ mịt.

Khi nó xuất hiện trở lại, đã về vị trí cũ.

"Keng!"… Lúc này xung quanh truyền đến âm thanh như tiếng thủy tinh vỡ.

Tiểu Ca sắc mặt tái nhợt đi rất nhiều, khi trở lại thuyền anh nói với Đại Khuê: "Đi nhanh lên!" Nghe Tiểu Ca nói xong, Đại Khuê vội vàng chèo thuyền ra ngoài.

Con thuyền gạt ra vô số bàn tay quỷ, dường như những bàn tay quỷ đó không dám ra tay với con thuyền.

"Tuyệt đối đừng quay đầu lại, tôi chỉ có thể áp chế nó, chứ không thể tiêu diệt, một khi quay đầu lại hậu quả khôn lường." Tiểu Ca nhắc nhở.

Nghe xong, mọi người đương nhiên không dám quay đầu lại, nhưng Ngũ Ban có thể cảm nhận được, nữ quỷ đó đang theo sát phía sau họ.

“Ngao… hô!” Âm thanh quỷ dị xung quanh vẫn còn đó, không quay lại nhưng lại mang theo một chút sức mạnh mê hoặc, như có ai đó đang triệu gọi mọi người.

Khiến ai cũng muốn quay đầu lại nhìn một cái, nhưng lại nhớ lời nhắc nhở của Tiểu Ca.

Nhưng Ngũ Tà lại không kiềm chế được sự tò mò của mình, dường như có chút mất kiểm soát.

Từng trận âm thanh quỷ dị chui vào tai cậu ta, trong số những người này chỉ có Ngũ Tà là dễ bị mê hoặc nhất.

Cuối cùng Ngũ Tà không chống đỡ được, khi Ngũ Tà quay đầu lại, khuôn mặt quỷ của nữ quỷ đột nhiên nhảy lên thuyền, hai mắt đối mắt với Ngũ Tà.

“Nó muốn nhập vào Ngũ Tà!” Ngũ Ban cách Ngũ Tà qua chú Ba, chỉ có thể trầm giọng nói.

Ngũ Tam Gia không khỏi mắng: “Cái thằng ngốc này, đã bảo đừng quay đầu mà không nghe, Tiểu Ca giờ phải làm sao?” Tiểu Ca lắc đầu nói: “Đừng động đậy!” Nói rồi anh ta vỗ một chưởng vào cổ Ngũ Tà định đánh Ngũ Tà ngất đi.

Nhưng cũng chính lúc này, hai mắt Ngũ Tà đột nhiên mở ra, đó đâu phải mắt người, hai mắt đã trợn trắng, trông cực kỳ đáng sợ.

Nhìn thấy Tiểu Ca vỗ chưởng, Ngũ Tà một tay tóm chặt lấy cánh tay Tiểu Ca.

“Tôi chỉ muốn mượn cơ thể cậu ra ngoài thôi.” Đột nhiên một giọng nói không ra người không ra quỷ vang lên.

Giọng nói đó căn bản không giống giọng nói ban đầu của Ngũ Tà.

Thấy Ngũ Tà tóm lấy tay mình, Tiểu Ca dùng bàn tay còn lại đang

bị thương, định vung về phía Ngũ Tà.

"Nếu muốn cưỡng ép tôi đi, tôi sẽ biến cậu ta thành kẻ ngốc." Giọng nói đó hung hăng nói.

Ngũ Tam Gia lo lắng hỏi: "Tiểu Ca, đừng mà!" Tiểu Ca bất đắc dĩ rút tay về, nhìn Ngũ Tà nói: "Hừ, tốt nhất nên ngoan ngoãn một chút, cậu biết tôi đã nương tay rồi đấy." "Hắc hắc, tôi không ngoan ngoãn thì các người làm gì được tôi?" Giọng nói đó lại vang lên.

Lúc này Ngũ Ban lại đứng dậy nói: "Không ngoan ngoãn, lão tử sẽ khiến mày hồn phi phách tán!" "Xì, dựa vào cái gì?" Giọng nói đó khinh thường nói.

Khi Ngũ Ban quay đầu, vô số bàn tay quỷ từ mặt nước vươn ra, lập tức tóm chặt lấy con thuyền.

Tay quỷ loạn xạ, như từng con quỷ vật muốn kéo con thuyền vào vực sâu.

Sau khi những bàn tay quỷ đó kéo giữ con thuyền, vô số bóng ma âm hồn cuối cùng cũng xuất hiện khắp trời.

Những âm hồn đó, đông nghịt dày đặc khắp nơi, vô số tiếng quỷ khóc sói gào truyền ra từ miệng chúng.

Từng âm hồn tóm lấy con thuyền, tóm lấy tất cả mọi người, như muốn giữ tất cả lại đây.

"Không phải đã nói là đừng quay đầu sao?

Hại chết tôi rồi!" Tiểu Ca thấy vậy lập tức tức giận nói.

Ngũ Ban không để ý đến Tiểu Ca, nhìn Ngũ Tà nói: "Trò vặt này cũng muốn giữ tôi lại sao?" Lời vừa dứt, huyết mạch Bạch Hổ hiện ra, Ngũ Ban há miệng gầm lên một tiếng "Hổ Khiếu Sơn Lâm" cực lớn.

“Gầm!” Tiếng hổ gầm vang trời động đất, sóng âm truyền khắp cả hang núi.

Vô số âm hồn bị một tiếng hổ gầm làm cho tan nát, hoặc bị đánh bay ra ngoài.

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng truyền đến bên tai, tất cả đều bị một tiếng hổ gầm làm bị thương.

Chương 66

"Hừ!

Nếu mày tự ra khỏi người cậu ta, tao sẽ để cho mày một con đường sống, nếu không nhất định sẽ khiến mày hồn phi phách tán!" Ngũ Ban sau khi một tiếng hổ gầm đã đẩy lùi tất cả âm hồn, nói với Ngũ Tà.

Lúc này Ngũ Tà vẫn hai mắt trợn trắng, đối mặt với Ngũ Ban đang bùng nổ huyết mạch Bạch Hổ, có thêm một chút sợ hãi.

Tiểu Ca sững sờ, đến nỗi quên cả tay mình vẫn đang chảy máu, e rằng anh ta cũng không thể một chiêu đánh tan tất cả âm hồn đó sao?

E rằng anh ta cũng chỉ có thể dựa vào máu tươi của mình để trừ tà, nhưng tiếng hổ gầm của người này lại xen lẫn một luồng sát phạt chi ý cực mạnh.

Loại sát phạt chi ý này mang theo cực dương chi khí nồng đậm, đối với những quỷ hồn đầy cực âm chi khí có lực sát thương cực lớn.

"Chẳng lẽ là người thừa kế huyết mạch Bạch Hổ?" Tiểu Ca thầm nghĩ.

Ngũ Ban cười lạnh một tiếng: "Đã vậy, tôi sẽ tiễn mày một đoạn!" Ngũ Ban cũng không chần chừ, rút dao găm từ thắt lưng ra rạch một vết trên móng tay, máu tươi lập tức tuôn ra.

Anh ta chấm vào ấn đường của Ngũ Tà, chỉ thấy ấn đường Ngũ Tà đột nhiên bốc lên một làn khói đen đậm đặc.

"A!"… Một tràng tiếng kêu thảm thiết truyền ra từ người Ngũ Tà, làn khói đen đó lập tức hóa thành một hư ảnh bay ra khỏi người Ngũ Tà.

Bóng dáng nữ quỷ lại lơ lửng trên mặt nước, nhưng khi nhìn mọi người, trong mắt nó lại tràn đầy oán hận.

Cùng với hư ảnh đó bay ra, Ngũ Tà ngã xuống đất, cả người chìm vào hôn mê.

"Ta sẽ giữ tất cả các ngươi lại đây chôn cùng!" Một giọng nữ hung ác truyền đến từ bốn phương tám hướng.

Lời vừa dứt, nữ quỷ vung hai tay, chỉ thấy mặt sông không còn bàn tay quỷ nữa lại cuộn trào, nhấc bổng cả con thuyền lên không trung.

Ngũ Ban hiểu rằng nữ quỷ muốn lật thuyền, một khi rơi xuống nước, chắc chắn sẽ bị vô số âm hồn vây lấy, muốn rời đi căn bản là điều không thể.

Đó cũng là lý do Tiểu Ca không muốn mọi người rời khỏi thuyền.

Nhưng Ngũ Ban lại không quan tâm đến điều đó, anh ta cười lạnh nói: "Nếu trước đây tôi còn e ngại mày ba phần, thì giờ đây mày đã bị Tiểu Ca làm trọng thương, giảm đi rất nhiều, tôi sẽ không sợ đâu!" Lời vừa dứt, Ngũ Ban lấy ra cây cổ kiếm được bọc vải đen mang theo người.

Nhìn thấy vật dài gần giống của Tiểu Ca.

Ai cũng có chút tò mò, không biết bên trong rốt cuộc là gì.

Khi Ngũ Ban tháo miếng vải đen xuống, chú Ba và Tiểu Ca cả hai đều lộ vẻ mặt không thể tin được.

"Không thể nào, lại là Hắc Kim Cổ Binh Khí?" Cả hai đồng thời kinh hãi kêu lên.

Ngũ Ban không có thời gian để trả lời hai người họ, nếu cứ để nữ quỷ quấy phá nữa, cả con thuyền sẽ bị lật úp.

Nhưng Ngũ Ban lại không có thân pháp nhẹ nhàng như Tiểu Ca, một khi rời khỏi thuyền, không có chỗ đặt chân có thể sẽ rơi xuống nước.

Nhưng điều đó cũng không làm khó được Ngũ Ban, anh ta tóm lấy ván thuyền định ném về phía nữ quỷ.

"Một khúc gỗ mục cũng muốn làm bị thương ta sao?" Nữ quỷ thấy hành động của Ngũ Ban không khỏi cười lạnh nói.

Nhưng lời chưa dứt, Ngũ Ban đã động thủ, Bạch Hổ Tàn Ảnh lập tức triển khai, một tàn ảnh xẹt qua hư không, tốc độ nhanh như chớp.

"Vụt!"… Trường kiếm đâm xuyên hư không, lập tức đâm thẳng vào cơ thể nữ quỷ.

"A!"… Đồng tử nữ quỷ hiện lên vẻ kinh hãi, không ngờ tốc độ của Ngũ Ban lại nhanh đến vậy, căn bản không có cơ hội phản ứng, đã ở ngay trước mặt nó rồi.

Sau khi đâm một kiếm, Ngũ Ban đặt hai chân lên ván thuyền, cả người lợi dụng sức nổi của ván thuyền lại thi triển Bạch Hổ Tàn Ảnh quay trở lại thuyền.

"… Đang thi triển khinh công sao?

Ai nấy đều biết khinh công lướt trên mặt nước, nhất vi độ giang?" Đại Khuê trợn tròn hai mắt nói.

Ngũ Tam Gia cũng không nhịn được nuốt nước bọt nói: "Thằng nhóc này thực lực lại mạnh lên rồi sao?" Nhưng tuy một kiếm đã đâm trúng nữ quỷ, nhưng nữ quỷ lại không hề hồn phi phách tán, chỉ là thân thể trở nên hư ảo hơn rất nhiều.

Nó nhìn Ngũ Ban đã trở lại thuyền, hai mắt tràn đầy vẻ oán độc.

Sóng lớn cũng khiến con thuyền chao đảo dữ dội sang hai bên.

Ngũ Ban thấy vậy không hề sốt ruột, hai chân chấn động, huyết mạch Huyền Vũ "Thủy Yêm Bát Hoang" được thi triển.

Một luồng trọng lực đè xuống con thuyền, khiến cả con thuyền trở nên ổn định hơn rất nhiều, sóng lớn cũng không thể lật úp con thuyền.

Ngay sau đó Ngũ Ban cũng bắt chước hành vi của Tiểu Ca, dùng ngón tay đang chảy máu lau lên thân kiếm.

Nhưng anh không dám học Tiểu Ca, để máu của mình chảy khắp thân đao, từ sau lần ở mộ Hoài Nam, anh đã có bóng ma tâm lý.

Nhìn Ngũ Ban làm xong mọi thứ, Tiểu Ca lặng lẽ lấy ra một sợi dây thừng từ ba lô của Ngũ Tà.

"Giao cho anh." Tiểu Ca nói.

Ngũ Ban gật đầu cũng hiểu ý đồ của Tiểu Ca, không còn chút do dự nào nữa, cả người lại hóa thành một tàn ảnh lao về phía nữ quỷ.

Nữ quỷ có vẻ kiêng dè Ngũ Ban, thấy Ngũ Ban lại tấn công, cả khuôn mặt nữ quỷ trở nên dữ tợn.

Cả thân thể nó lại hóa thành hư ảo, phân hóa ra mấy bóng hình xuất hiện trên mặt sông.

Ngũ Ban thấy vậy nhất thời cũng không biết phải tấn công cái nào.

Anh chỉ có thể nhìn chằm chằm vào một trong những bóng hình đó đâm một kiếm, nhưng lại đánh hụt vì đó căn bản chỉ là một hư ảnh.

Đúng lúc này, sợi dây thừng trong tay Tiểu Ca đột nhiên được quăng ra, quấn lấy eo Ngũ Ban.

"Ở tận bên trái!" Tiểu Ca nhắc nhở.

Lời vừa dứt, anh ta run tay một cái, điều khiển sợi dây thừng trong tay ném Ngũ Ban về phía bên trái.

Được Tiểu Ca chỉ điểm, Ngũ Ban không còn do dự nữa, một kiếm chém về phía nữ quỷ.

Nhưng nữ quỷ cũng không phải dạng vừa, vì bị Tiểu Ca kiềm chế, Ngũ Ban không thể thi triển Bạch Hổ Tàn Ảnh.

Khiến Ngũ Ban chỉ có thể đâm với tốc độ thông thường, tay áo nữ quỷ tuôn ra, quấn lấy tay cầm kiếm của Ngũ Ban.

Nhưng Ngũ Ban lại không hề bận tâm, tay trái của anh ta vẫn còn vết thương đấy chứ.

Một vết hổ trảo xé toạc cơ thể nữ quỷ trong chớp mắt.

"A!"… Một tràng tiếng kêu thảm thiết truyền đến, chỉ thấy chỗ Ngũ Ban cào đang bốc ra khói đen.

Điều đó cũng khiến tay áo nữ quỷ buông lỏng tay cầm kiếm của Ngũ Ban.

Nhưng cũng chính lúc này, kiếm của Ngũ Ban lại đâm xuyên qua cơ thể nó.

"Hô hô!"… Lập tức khói đen bốc ra từ người nữ quỷ càng lúc càng nồng, cả thân thể nó trở nên hư vô mờ mịt.

Sau khi một kiếm đâm ra, Tiểu Ca kéo sợi dây thừng lôi Ngũ Ban về thuyền.

Cùng với việc Ngũ Ban dùng kiếm dính máu đâm xuyên qua cơ thể nữ quỷ, cả mặt nước đang sóng gió dữ dội lập tức trở nên yên tĩnh.

Nữ quỷ hai mắt tràn đầy vẻ oán độc, nhưng lại không thể làm gì được, cả thân thể nó hóa thành khí đen, tiêu tán giữa trời đất.

Khi Ngũ Ban trở lại thuyền, anh tháo sợi dây thừng ra.

Chương 67

Nhưng những người trên thuyền đều nhìn Ngũ Ban với vẻ mặt kinh ngạc.

"… Rốt cuộc anh là ai?

Tại sao khi đối mặt với tôi lại không có bất kỳ ký ức nào?" Tiểu Ca nhìn Ngũ Ban hỏi.

Chú Ba cũng không dám xen vào, trong lòng im lặng.

Ngũ Ban là nghĩa tử mà ông nhận nuôi.

Luôn ở bên cạnh ông, chưa từng phát hiện ra có loại năng lực này.

Nhưng một khoảng thời gian gần đây dường như cậu ta đã biến thành một người khác, khiến ông không khỏi nghi ngờ, Ngũ Ban này có phải Ngũ Ban của ông không?

Trên mặt Đại Khuê lộ ra vẻ kinh ngạc nhưng trong lòng lại rất vui.

"Cháu là Ngũ Ban của Ngũ gia, bây giờ và về sau cũng vậy." Ngũ Ban nhìn chú Ba trịnh trọng nói.

Anh nhận ra chú Ba dường như có một tầng đề phòng với mình, không hiểu vì sao?

Chú Ba suy nghĩ một lát rồi nói: "Cởi áo ra, quay lưng lại." Ngũ Ban tuy hơi khó hiểu, nhưng vẫn làm theo.

Chỉ thấy trên lưng Ngũ Ban có một hình xăm con rùa đen, trên vai tay phải của anh có nửa hình xăm con hổ, nửa còn lại kéo dài về phía trước.

"Sau là Huyền Vũ!

Người của Tề gia sao?

Còn hình xăm Bạch Hổ trên vai?" Chú Ba kinh ngạc hỏi.

Ngũ Ban bất đắc dĩ nói: "Cháu thật sự không phải người của Tề gia, cháu cũng không biết phải giải thích thế nào." Nghe Ngũ Ban nói xong, chú Ba đột nhiên nói: "Quay lại." Ngũ Ban quay người, nhưng phía trước ngoài đầu hổ Bạch Hổ ra, không có hình xăm nào khác.

Thấy vậy chú Ba thở phào nhẹ nhõm nói: "Rốt cuộc là từ khi nào mà cháu trở nên mạnh mẽ đến vậy?" "Lần trước ở di tích dưới đáy Sào Hồ." Ngũ Ban nói thật.

Chú Ba gật đầu nói: "Thanh kiếm này cũng lấy được từ đó sao?

Nhưng lúc đó không phải chỉ có chuôi kiếm thôi sao?" "Cháu cũng không biết, sau khi quay về thì nó biến thành thế này." Ngũ Ban bịa chuyện.

Tiểu Ca khi nghe đến di tích Sào Hồ, cả người đều sững sờ, dường như đang hồi ức điều gì đó.

Nhìn dáng vẻ của Tiểu Ca, chú Ba không quấy rầy, quay sang Ngũ Ban nói: "Mặc quần áo vào đi, khoe thân hình à?

Vừa nãy không phải đã khoe thân hình với nữ quỷ rồi sao?" Ngũ Ban toát mồ hôi, không phải chú bảo tôi cởi sao?

"Chú Ba?

Sao chú lại muốn xem hình xăm của cháu?" Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tam Gia trịnh trọng nói: "Sau này nếu gặp người có hình xăm phượng hoàng, hãy nhớ có thể giết được bao nhiêu thì giết bấy nhiêu." "Hình xăm phượng hoàng?

Ai vậy?

Người của Cửu Đức Khảo sao?" Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tam Gia lắc đầu nói: "Bây giờ tôi cũng không thể nói cho

cháu biết được, sau này cháu sẽ hiểu thôi.

Thôi được rồi, chúng ta mau rời khỏi đây.” Đại Khuê lập tức cầm bánh lái điều khiển con thuyền chèo ra ngoài.

May mà thuyền có động cơ, chỉ là khi vào hang thì đã tắt rồi.

Bây giờ không còn những thứ dơ bẩn kia nữa, Đại Khuê đương nhiên dùng động cơ, còn ván thuyền cũng bị Ngũ Ban ném đi rồi.

Ngũ Tà vẫn hôn mê trên thuyền, may mà Tiểu Ca nhìn rồi nói: “May mà huyết mạch Bạch Hổ có lực phá tà, khiến nữ quỷ không thể gây tổn hại cho cậu ta.” Nói rồi anh ta lấy gạc từ trong ba lô của Ngũ Tà ra, tay anh ta chảy máu không ít, nếu không băng bó nữa thì cũng sắp ngất xỉu rồi.

Nhìn thấy máu tươi trên tay Tiểu Ca, Ngũ Ban không kìm được liếm liếm môi, đây đúng là một cơ hội tốt.

“Khoan đã, để tôi giúp!” Ngũ Ban vội vàng nói.

Anh ta không thèm quan tâm Tiểu Ca có đồng ý hay không, một tay tóm lấy tay và miếng gạc của Tiểu Ca, hai mắt lấp lánh tinh quang.

Anh ta nhìn chằm chằm vào bàn tay đang chảy máu của Tiểu Ca, không kìm được nữa, một ngụm ngậm lấy tay Tiểu Ca.

Tiểu Ca giật mình nhảy dựng, vội vàng rụt tay lại hỏi: “Làm gì vậy?” Chú Ba và Đại Khuê cả hai đều trố mắt ngạc nhiên nhìn Ngũ Ban.

“Anh Ban, tôi chưa được một miếng nào sao?” Đại Khuê lớn tiếng kêu lên.

Ngũ Tam Gia không nhịn được nói: “Sau này tránh xa tôi ra, tôi không đi cùng với gay đâu, ghê tởm!” Ngũ Ban lớn tiếng mắng: “Ghê tởm cái gì, tôi dùng nước bọt để sát trùng đó!” Trong lòng anh ta lại

nở hoa, bởi vì lúc này tiếng của hệ thống đã truyền đến.

"Đinh đinh!" "Nhiệm vụ huyết mạch hoàn thành." "Chúc mừng ký chủ đạt được Huyết Mạch Kỳ Lân!" "Huyết Mạch Kỳ Lân: Trong ba trăm sáu mươi loài côn trùng có lông, Kỳ Lân là loài đứng đầu.

Nguồn gốc từ tổ thần Hoàng Đế là Hoàng Long, Kỳ Lân là hậu duệ của Hoàng Long!" "Kỳ Lân là thần thú Mậu Thổ ở trung ương, ngũ hành thuộc Thổ.

Người có huyết mạch không thuần khiết sẽ biến dị thành hung thú Cùng Kỳ." "Huyết Mạch Kỳ Lân: Có tác dụng trừ tà, có thể xua đuổi trăm độc, tăng cường tuổi thọ, có thể mang lại khí vận cát tường cho con người."… Nghe tiếng của hệ thống, Ngũ Ban vô cùng phấn khích, bây giờ anh đã có ba loại huyết mạch thần thú.

Huyết Mạch Kỳ Lân không chỉ có thể trừ tà, mà còn có thể xua đuổi trăm độc.

Ngũ Ban trong lòng khẽ động, nghĩ đến lời nói của Ngũ Nhị Gia, người mà ông ấy nhắc đến lúc trước hẳn là Tiểu Ca?

Chẳng trách lúc trước chú Ba trúng thi độc, chú Hai lại không vội vã với vết thương của chú Ba, mà ngược lại còn lo lắng hơn về tình hình Ngũ gia.

Khi Ngũ Ban hoàn hồn, Tiểu Ca đã băng bó tay của mình xong.

"Hãy đối xử tốt với thanh kiếm đó." Tiểu Ca nói với Ngũ Ban.

Ngũ Ban hỏi: "Anh biết lịch sử của thanh kiếm này sao?" "Thanh kiếm đó và thanh đao của tôi là vật gia truyền của cùng một gia tộc, chỉ là mấy nghìn năm trước thanh kiếm đã mất tích." Tiểu Ca nói.

Ngũ Ban trong lòng kinh hãi, gia tộc của anh ta chẳng phải đã lưu truyền mấy nghìn năm rồi sao?

Một người mang Huyết Mạch Kỳ Lân tuổi thọ dài, năng lực mạnh mẽ như vậy, lưu truyền mấy nghìn năm cũng không có gì lạ.

Cuối cùng, sau một khúc cua, phía trước truyền đến ánh sáng, lối ra ở ngay phía trước.

Vừa ra khỏi khúc cua đó, âm khí xung quanh lập tức tiêu tan rất nhiều, một làn hơi ấm khiến mọi người tinh thần phấn chấn.

Ngũ Tà đang hôn mê cũng có dấu hiệu tỉnh lại, chắc là dương khí trong ánh nắng đã xua tan âm khí trong cơ thể Ngũ Tà.

Khiến chú Ba thở phào nhẹ nhõm, nếu Ngũ Tà có chuyện gì, ông ấy khó mà thoát tội.

Mặc dù Đại Khuê lái thuyền không ổn định, nhưng vẫn thuận lợi chèo ra ngoài.

Chỉ là vừa mới tiếp cận cửa động, lại truyền đến một tràng âm thanh bàn tán.

"Lạ thật, động cơ không khởi động à?" Một giọng đàn ông trung niên truyền đến.

Mọi người nghe thấy, chẳng phải đó là giọng của lão lái thuyền sao?

"Hắc hắc… Chắc chắn là sau khi tôi đi, họ không biết lái thuyền nên chỉ có thể dùng động cơ để chạy thuyền thôi." Một giọng lão già nói, chính là giọng lão Dương đầu.

Lão lái thuyền cười lạnh nói: "Hừ!

Đúng là tự tìm đường chết, tiếng động lớn như vậy chắc chắn sẽ dẫn lũ lệ quỷ đến, bọn chúng chắc chắn đã chết hết bên trong rồi." "Phi vụ này của chúng ta không tồi chứ?

Chương 68

Mang nhiều đồ như vậy, chắc chắn đáng giá không ít tiền, tôi đã tính rồi, phải chia năm năm." Lão Dương đầu nói.

Mọi người nghe thấy lập tức nổi giận, hai người này quả nhiên đang giăng bẫy, một khi họ chết trong đó, hai lão ta có thể lấy hết hành lý.

Chắc là tưởng mọi người đã chết hết, định ở cửa động đợi thuyền trôi ra rồi vơ vét đồ đạc.

Phải biết rằng những thứ Ngũ Ban chuẩn bị đều là trang bị hàng đầu, cộng lại những trang bị này có thể đáng giá không ít tiền.

Nếu thêm hai thanh binh khí vô song kia nữa, đủ để hai lão ta trở thành đại phú hào.

Ngũ Ban ra hiệu cho chú Ba xong, cả hai đứng ở mũi thuyền, chờ hai lão kia xuất hiện.

Quả nhiên, ở cửa động, một chiếc thuyền nhỏ nằm chắn ngang bên ngoài, một con chó ngậm dây thuyền đang trốn dưới nước.

Hai bóng người đang ở trên đỉnh động, lúc rời đi chắc cũng trốn ở đó.

Đột nhiên chú Ba và Ngũ Ban đồng thời ra tay, khi hai lão kia kinh ngạc, một tay kéo cả hai xuống.

"Ối!" Sau một trận kêu thảm của hai lão, con chó kia cũng nhận ra tình hình không ổn, liều mạng bơi ra ngoài.

Chỉ là nó đang kéo theo một chiếc thuyền nhỏ, khiến tốc độ của con chó chậm đi rất nhiều.

Ngũ Ban rút súng lục ra liền bắn một phát về phía con chó đó.

Khiến hai lão kia sợ hãi run rẩy, mặt tái mét.

"Các vị đại gia… các vị đại gia tha mạng!" Lão Dương đầu run rẩy nói.

Lão lái thuyền cũng vội vàng cầu xin tha mạng, trong lòng vô cùng sợ hãi.

"Muốn sống thì tôi hỏi câu nào trả lời câu đó!" Ngũ Ban cầm súng hung hăng nói.

Hai lão vội vàng gật đầu, không dám nói một chữ "không", dù sao Ngũ Ban đang cầm súng lục.

"Trước đó có một nhóm người, dẫn đầu là một người phụ nữ đúng không?" Ngũ Ban hỏi.

Lão Dương đầu gật đầu nói: "Vâng, đúng vậy." "Sao không dẫn họ đi thuyền?" Ngũ Ban hỏi.

Lão Dương đầu vội vàng nói: "Người đông, cả đoàn có hai mươi người, lái xe việt dã, tôi không tiện ra tay." "Họ đi đâu?" Ngũ Ban lại hỏi.

Lão Dương đầu vội vàng nói: "Họ đến ngôi làng phía trước nghỉ ngơi rồi, sau đó đi về phía núi sau làng, tôi đoán là đang đi đến ngôi mộ hung hiểm đó." "Không phải bọn họ đều mặc vest sao?" Ngũ Ban hỏi.

Lão Dương đầu gật đầu nói: "Vâng, mang theo rất nhiều đồ." Ngũ Ban và chú Ba nhìn nhau một cái, chú Ba hỏi: "Họ vào núi được bao lâu rồi?" "Hai ngày rồi, bây giờ vẫn chưa ra, tôi chắc chắn là đã chết hết trong ngôi mộ hung hiểm đó rồi." Lão Dương đầu nói.

Ngũ Ban nói: "Tại sao lão lại khẳng định như vậy?" "Năm ngoái

có một đoàn phu khuân vác đến làng, chắc chắn cũng nhắm vào ngôi mộ hung hiểm phía sau núi của tôi.

Các người không biết đâu, ngôi mộ đó rất kỳ bí.” Lão Dương đầu nói.

Chú Ba vội vàng hỏi: “Nói xem nó kỳ bí như thế nào?” Lão Dương đầu không dám che giấu điều gì, kể hết mọi chuyện ra.

Ngôi mộ hung hiểm mà lão ta nói nằm ở phía sau núi của làng, niên đại của ngôi mộ đó theo truyền thuyết trong làng thì rất cổ xưa.

Đến đời ông nội lão ta, đã có truyền thuyết về ngôi cổ mộ đó rồi.

Hàng năm đều có người muốn đến xem ngôi cổ mộ đó, nhưng lại không có ai trở ra được.

Chuyện trong làng thì không nói làm gì, những điều cha của lão Dương đầu và chính lão ta chứng kiến mới là kỳ bí.

Năm xưa, trong cuộc chiến tranh xâm lược Trung Hoa, có một đội quân, cả đoàn có đến một nghìn người, ai nấy đều mang súng.

Chúng ép người trong làng dẫn đường, nhưng khi đào một con đường thông vào bên trong, lại không có một ai quay trở ra.

Điều đáng sợ nhất là, từ khi nghìn người đó đi xuống, bên dưới lập tức tuôn ra vô số máu tươi, máu chảy thành sông vậy.

Trong máu tươi còn có vô số đầu người, đó chính là những người đó.

Những người đó ai nấy đều chết không nhắm mắt, mặt mũi dữ tợn, chỗ bị chặt đầu trông như bị dã thú cắn đứt vậy.

Phải biết rằng khi những người đó đi xuống, ai nấy đều mang súng, người cao to vạm vỡ, vậy mà trong chớp mắt đã biến thành vô số đầu người.

Sau khi đầu người bị chất đống và máu tươi tuôn ra, cha của lão Dương đầu cũng sợ hãi đến mức lăn lộn bò về.

Ông ấy liên tiếp gặp mấy cơn ác mộng, sau đó mấy người trong làng có gan lớn đã ném những đầu người đó vào một cái hố chôn xác.

Đợi đến khi lão Dương đầu lớn lên, sống bằng nghề chăn cừu, một lần cừu chạy lạc đến gần ngôi mộ hung hiểm đó.

Khi lão Dương đầu đi tìm, lại thấy tất cả cừu đều chết trên ngôi mộ hung hiểm đó, trên người không có chút vết thương nào.

Nhưng những con cừu đó đều trở nên khô quắt, máu thịt bên trong đã biến mất từ lâu.

Như thể bị lệ quỷ hút cạn tinh huyết vậy, khiến lão Dương đầu sợ hãi đến mức không dám đến chỗ đó nữa.

Hai ngày trước nhóm người kia đã bỏ ra số tiền lớn, lão Dương đầu mới lấy hết dũng khí dẫn họ đi.

Nghe lão Dương đầu nói xong, mọi người trong lòng cũng vô cùng nặng trĩu.

Nếu vậy, đó tuyệt đối là một ngôi mộ hung hiểm.

"Các vị đại gia, tôi đã nói hết rồi, tha cho tôi đi!" Lão Dương đầu mếu máo nói.

Ngũ Ban nhìn lão lái thuyền nói: "Lấy thịt người chết làm thức ăn, lão cũng sống không lâu nữa đâu." "Đại gia… đại gia… tôi trên có già dưới có trẻ, tha cho tôi một lần đi!

Đó đều là ý của lão Dương đầu, tôi cũng bị lừa thôi." Lão lái thuyền khổ sở nói.

Lão Dương đầu nổi giận: "Không tham tiền sao?

Mấy năm nay đã có bao nhiêu người chết oan trong cái hố chôn xác

đó?" "Đủ rồi, dẫn tôi đến ngôi mộ hung hiểm đó, nếu không thì biết hậu quả rồi đấy!" Ngũ Ban quát lạnh.

Lão Dương đầu vội vàng gật đầu nói: "Vâng… tôi nghe lời đại gia, tôi nghe lời đại gia!" "Đại gia, để tôi lái thuyền cho, tôi lái thuyền ổn định hơn." Lão lái thuyền cười nịnh nọt nói.

Ngũ Ban cất súng, lười chấp nhặt với hai người này.

Lão lái thuyền vội vàng tiếp quản bánh lái từ Đại Khuê, lão lái thuyền lái thuyền quả thật ổn định hơn rất nhiều, không biết hơn Đại Khuê mấy lần.

Sau khi ra khỏi hang núi, mặt sông hai bên không khác gì trước đây, nhưng lại có thể nhìn thấy một ngôi làng nhỏ ở phía bên kia sông.

Ngôi làng trông nghèo nàn, những ngôi nhà vẫn là kiểu nhà cũ, lờ mờ thấy trên đó có một con đường, với những cột điện bằng gỗ.

"Đại gia, phía trước là làng của tôi, ngôi mộ hung hiểm đó ở phía sau núi bên kia." Lão Dương đầu vội vàng nói.

Theo hướng lão Dương đầu chỉ, chú Ba lấy bản đồ ra xem hồi lâu.

"Nhìn trên bản đồ thì đúng là ở đây rồi." Chú Ba nói.

Lúc này, Ngũ Tà cũng đột nhiên tỉnh lại, vẻ mặt đầy khó hiểu.

"Thằng nhóc thối này, đã bảo đừng quay đầu đừng quay đầu mà không nghe, giờ trúng chiêu rồi chứ gì?" Ngũ Tam Gia thấy Ngũ Tà tỉnh dậy thì tức điên, không kìm được vỗ đầu cậu ta nói.

Ngũ Tà vẻ mặt ngượng nghịu nói: "Giọng nói đó dụ dỗ như mẹ cháu đang gọi cháu vậy, cháu làm sao mà không quay đầu được chứ?" "Vậy cũng không được quay đầu!

Nếu còn không nghe lời, sau này đừng có đi xuống mộ với tôi nữa!" Ngũ Tam Gia hung hăng nói.

Chương 69

Ngũ Tà vội vàng gật đầu nói: "Cháu nhất định nghe lời." Con thuyền cuối cùng cũng cập bờ, lão Dương đầu và lão lái thuyền cũng không dám giở trò nữa, vội vàng dẫn mọi người đi về phía sau núi.

May mà bây giờ là buổi trưa, mọi người cũng không cần lo lắng đi đường đêm.

Hơn nữa có hai lão kia làm phu khuân vác giúp mang đồ, mọi người cũng không làm khó hai lão nhiều.

Một con đường núi ít người qua lại, may mà phía trước đã có một nhóm người đi qua, mọi người cũng không cần phải mở đường lại.

Con đường mà họ đi không phải lên núi, mà đi dọc theo một khe núi vào bên trong.

Vách núi hai bên khe núi dốc đứng, người căn bản không thể đi qua, theo lời lão Dương đầu thì trừ khi leo lên đỉnh núi rồi vượt qua, nếu không ở đây chỉ có một con đường.

"Nơi đây quả nhiên là một vùng đất phong thủy bảo địa." Ngũ Ban nhìn xung quanh nói.

Ngũ Tà hỏi: "Anh Ban biết xem cái này sao?" "Cậu xem ngọn núi ở bên trong kéo dài hùng vĩ, cổ mộ dựa núi, hai ngọn núi của khe núi lại vừa vặn ôm lấy, bao bọc bên trong, chẳng phải đó là hai hộ vệ tả Thanh Long hữu Bạch Hổ sao?" Ngũ Ban giải thích.

Ngũ Tam Gia cũng nói: "Không sai, trong giới đạo mộ của chúng ta có câu nói: Tìm long vạn dặm nhìn núi vờn, một trọng vờn một trọng quan, cửa quan nếu có ngàn trùng khóa, ắt có vương hầu ngụ nơi đây." "Ý gì?" Ngũ Tà khó hiểu hỏi.

Ngũ Ban cười nói: "Ý là nếu nhìn thấy các dãy núi trùng điệp từng lớp từng lớp, đều vây quanh một nơi, loại nơi giống như ổ khóa đó trong phong thủy gọi là hộ vệ, rõ ràng bên trong chắc chắn có vương hầu tướng quân chôn ở đó." Ngũ Tà nhìn xung quanh, quả nhiên các dãy núi ở đây liên tục trùng điệp, từng lớp từng lớp kéo dài không dứt, vừa vặn bao vây lấy khu vực phía trước.

Nếu theo lời Ngũ Ban nói, lại vừa vặn bị hai ngọn núi lớn ôm trọn, khóa chặt bên trong, đó chính là ý nghĩa của "ngàn trùng khóa".

"Chẳng trách ở đây lại có nhiều người đến vậy." Ngũ Tam Gia nói.

Lúc này lão Dương đầu nói: "Các vị đại gia quả nhiên học thức uyên bác." "Đừng lắm mồm, dẫn đường cho tốt!" Ngũ Ban hung hăng nói.

Hai lão lập tức không dám nói to nữa, vác đồ cúi đầu dẫn đường phía trước.

Chẳng mấy chốc, mọi người đã đến cái gọi là núi sau làng, nhưng lại bị một khu rừng che khuất, không nhìn thấy cổ mộ nằm ở đâu.

"Có người!" Ngũ Tà đột nhiên kinh hãi kêu lên.

Mọi người nhìn về phía Ngũ Tà, chỉ thấy Ngũ Tà đang nhìn chằm chằm vào một bụi cây rậm rạp.

Bên trong có một cái chân lộ ra, Ngũ Ban và Đại Khuê cả hai lập tức rút súng, chậm rãi đi tới.

Nhưng người đó nằm bất động như đang ngủ.

Khi hai người đến gần, lại phát hiện người đó đã chết.

Mặc một bộ vest, trên người ngoài dính bùn đất ra không có bất kỳ vết thương nào, chỉ là trên mặt lại lộ ra vẻ kinh hoàng, hai mắt trợn

tròn đồng tử co rút.

Rõ ràng là trước khi chết đã nhìn thấy chuyện gì đó rất đáng sợ.

"Chắc chắn là ác quỷ đòi mạng, chắc chắn là ác quỷ đòi mạng!

Các vị đại gia, chúng ta đi thôi, nơi này không lành sẽ mất mạng đấy!" Lão Dương đầu sợ hãi run rẩy nói.

Ngũ Ban không để ý, lấy khẩu súng trong tay người đó ra lên đạn, đạn cũng đã nạp đầy, chắc chắn trước khi chết đã trải qua một trận chiến lớn.

Lúc này Tiểu Ca ở bên cạnh người đó, kiểm tra một lượt, không phát hiện bất kỳ dấu hiệu bất thường nào.

Sau khi lật người đó lại, lại thấy phía sau lưng người đó có một vết thương.

Trên vết thương máu tươi đã đông lại, nhưng máu tươi này nhìn khá kỳ lạ, lại có màu tím.

"Cảm giác như máu cương thi?" Ngũ Ban vẻ mặt khó hiểu nói.

Bởi vì anh nhớ sau khi Lưu An biến thành thi biến, da của hắn đã biến thành màu tím đen.

Tiểu Ca sờ vào vệt máu tươi đó, vuốt nhẹ, rồi đưa lên mũi ngửi một cái, lông mày đột nhiên nhíu chặt.

Ngũ Ban cũng sờ vào vết máu tươi ngửi thử, mùi vị cay nồng, có tính kích thích mạnh.

"Máu người sao?" Ngũ Ban kinh ngạc nói.

Tiểu Ca lắc đầu nói: "Bên dưới có thi biến, những thứ chúng ta gặp phải không hề đơn giản." Nói rồi anh ta đột nhiên rút Hắc Kim Cổ Đao ra, một đao chém đứt đầu người đó.

“Làm gì vậy?

Chết rồi cũng không tha à?” Đại Khuê hỏi.

Tiểu Ca không trả lời, quay sang Ngũ Ban nói: “Bây giờ là buổi chiều, thi thể cũng chưa bị phơi nắng, nếu không chặt đầu thì tối đến có thể sẽ biến thành thi biến.” Đại Khuê nghe xong lắc đầu, bẻ một ít lá cây che phủ thi thể người đó lại.

Ngũ Ban nhìn Đại Khuê, lông mày nhíu chặt, Đại Khuê đâu có tốt bụng đến vậy.

“Mọi người đều là người cùng đạo, đã gặp rồi thì không thể để thi thể bị phơi thây ngoài hoang dã được.” Đại Khuê giải thích.

Ngũ Tam Gia thở dài nói: “Đi thôi.” Mặc dù lão Dương đầu và lão lái thuyền muốn rời đi, nhưng thấy mọi người căn bản không chịu buông tha, chỉ có thể cứng đầu cứng cổ khiêng đồ vào.

May mà không lâu sau, trong khu rừng có một khoảng đất trống, trên đó có mấy cái lều.

Những cái lều này đều là lều quân dụng, cửa lều đều mở toang, không thấy một ai.

Bên cạnh lều có một đống bộ đàm và không ít máy tính, máy tính đều đang bật.

Trong bộ đàm truyền đến một tràng âm thanh lộn xộn, giống như loại âm thanh khi không có tín hiệu.

Trên bàn có một đống đồ hộp và bánh quy nén, một số đã ăn được một nửa.

Có thể thấy tình huống lúc đó xảy ra đột ngột, mọi người đều có chút trở tay không kịp.

Mọi người đến trước những chiếc máy tính đó, trên một số máy

có hình ảnh, nhưng hình ảnh đó lại cố định ở một nơi nào đó.

Trông giống như một con đường mộ, một số máy tính không có tín hiệu, hoặc tín hiệu bị nhiễu.

“Đây hẳn là sở chỉ huy tạm thời, chỉ là gặp phải tình huống bất ngờ, thu hút tất cả mọi người đi rồi.” Ngũ Tam Gia nói.

Ngũ Ban và Đại Khuê cả hai đều kinh ngạc, những người này lại mang theo trang bị tốt đến vậy vào núi sao?

Chỉ để trộm mộ thôi.

“Đây là nhóm đạo mộ từ nước ngoài, thuộc công ty đa quốc gia của Cừu Đức Khảo, trang bị tinh xảo và vũ khí đầy đủ.

Những người dưới trướng ông ta đều là một lứa tử sĩ được Cừu Đức Khảo huấn luyện, được đưa đi đặc huấn quân đội.” Ngũ Tam Gia giải thích.

Ngũ Ban nói: “Vậy chẳng phải bọn họ nhắm vào ngôi mộ đó, và ngôi mộ đó sẽ gặp tai ương sao?” “Trộm mộ không phải đánh trận, trang bị có tốt đến mấy cũng vô ích, bên trong nước sâu lắm.” Ngũ Tam Gia nói.

Mọi người đều có cùng cảm nhận, nhóm người này trang bị tuy tốt, thân thủ không tệ, nhưng trộm mộ là trộm mộ, trang bị tuy chiếm một ưu thế nhất định, nhưng quan trọng hơn là kiến thức và sự gan dạ.

Lúc này Ngũ Tà lại cứ nhìn chằm chằm vào màn hình một chiếc máy tính, Tiểu Ca cũng đứng phía sau cậu ta.

Ngũ Ban và mọi người thấy kỳ lạ, cũng đi đến, lại thấy hình ảnh trên màn hình có chút quỷ dị.

Bởi vì bên trong có một người nằm, dáng vẻ người đó kỳ dị, cả

người như một tấm da người bọc trên một bộ khung.

Trông khô quắt, phải biết rằng những người này mới vào được hai ngày, chết thì cũng không thể chết thành ra bộ dạng đó được.

"Không xong rồi, hai lão kia chạy mất rồi!" Đại Khuê đột nhiên nói.

Mọi người nhìn ra ngoài, lại thấy đồ đạc vẫn ở nguyên chỗ cũ, nhưng không thấy bóng dáng hai lão kia đâu.

Chương 70

“Không cần để ý, hai kẻ tham tiền đó đi rồi.” Ngũ Tam Gia nói.

Nhìn trời đã tối, chú Ba lấy tất cả trang bị ra.

Tuy mang theo trang bị nhưng lại không dùng được chút nào.

Vì lúc đó, mọi người nghĩ có thể sẽ cần dùng thuốc nổ phá đá trong núi, nhưng tại hiện trường, họ phát hiện không có đá, nên có thể đào thẳng một đường hầm.

Điều quan trọng nhất là ở đây đã có người, có thể họ đã để lại đường hầm.

Ngũ Tam Gia sau khi lấy hết đồ ra, liền bắt đầu tìm đường hầm. "Chú Ba!

Tìm thấy đường hầm rồi, nó không bị sập!" Đại Khuê hét lên từ phía bên kia rừng cây.

Mọi người đi đến, phát hiện trên mặt đất có một đống đất mới, đất rất tươi, lại tơi xốp. "Trông có vẻ như cùng thời điểm với lão Dương Đầu, đất mới được đào không quá hai ngày." Ngũ Ban nắm một nắm đất nói.

Ngũ Tà hỏi: "Anh Ban, anh ngửi cũng biết sao?" "Tôi ngửi ra được, nơi đào tuy có một lớp đất kháng nhưng lớp đất kháng đó đã mất tác dụng từ lâu, chất đất tơi xốp, đào ở chỗ này mà không sập mới là lạ." Ngũ Ban nói.

Mọi người kinh ngạc nhìn Ngũ Ban, đặc biệt là Đại Khuê và Ngũ Tam Gia, những thứ này Ngũ Ban không nên biết. "Được đó, Ngũ Ban cũng biết sao?

Học ở đâu vậy?" Đại Khuê cười nói.

Lúc này, Tiểu Ca đột nhiên nói: "Tương địa chi thuật của Tá Lĩnh nhất mạch." "Tá Lĩnh của Tứ Đại Đạo Mộ Môn Phái?

Chẳng lẽ học từ Thần Tứ Gia?" Ngũ Tam Gia kinh ngạc hỏi.

Ngũ Ban nhún vai nói: "Cũng gần đúng ạ." "Thằng nhóc này được yêu mến đến vậy sao?

Cũng không biết Tứ Gia nhìn trúng điểm nào, lại truyền thụ thứ của Tá Lĩnh nhất mạch cho nó." Ngũ Tam Gia có chút ghen tị nói.

Vì Ngũ Tam Gia được coi là con rể của Thần Tứ Gia, nhưng Thần Tứ Gia lại chẳng dạy ông ta bất cứ thứ gì, ngược lại lại dạy Ngũ Ban, điều này khiến Ngũ Tam Gia có chút không chấp nhận được.

Ngũ Ban cười nói: "Chú Ba ghen tị sao?" "Ghen cái quỷ, mau tìm xem chú phải đào đường hầm ở đâu đây." Ngũ Tam Gia cười mắng.

Ngũ Ban nằm sấp xuống đất, nhắm mắt lại, lắng nghe động tĩnh bên dưới.

Do bên dưới bị đào rỗng, bất kể có không khí lưu thông hay không, âm thanh bên trong đều hoàn toàn khác biệt.

Với tương địa chi thuật của Tá Lĩnh nhất mạch, dù ở trong núi, dưới đất hay dưới nước, hắn cũng có thể nghe rõ mồn một.

Cách tốt nhất để đào đường hầm là đào theo lối vào, vì như vậy đường hầm sẽ bền hơn, và cũng có thể phòng tránh gặp phải cạm bẫy, cơ quan trong lớp đất kháng.

Bởi vì một số cổ mộ sẽ dùng cát lún làm cạm bẫy trong lớp đất kháng, một khi rơi vào đó thì không ai có thể sống sót mà ra được. "Ở đây." Ngũ Ban đứng dậy nói.

Ngũ Tam Gia nhìn chỗ Ngũ Ban chỉ, vẻ mặt kinh ngạc, hóa ra lại ở ngay trong khu trại của đám người kia. "Chắc chắn không?" Ngũ Tam

Gia hỏi.

Ngũ Ban gật đầu nói: "Tôi chắc chắn." Ngũ Tam Gia nhìn Tiểu Ca rồi nói: "Làm việc đi." Sau đó lập tức ném dụng cụ cho Đại Khuê, mọi người bắt đầu đào hầm.

Công cụ đào đường hầm là toàn phong sạn, một loại xẻng cán đồng rỗng, bên trong có cơ quan.

Chín cánh sóng làm từ tinh cương, tựa như chín cánh hoa, được cắm vào đầu trước của cán đồng.

Phía trước cán đồng có chốt cắm chuyên dụng, khi cánh thép cắm vào, lập tức bị chốt khóa cố định chắc chắn, phía sau cán đồng có lắp một tay cầm điều khiển.

Công cụ này có thể co duỗi, đường kính của lỗ đào cũng có thể tự điều chỉnh để mở rộng hoặc thu hẹp.

Phần còn lại dùng xẻng công binh để chỉnh sửa những chỗ không bằng phẳng, và một đường hầm đã hình thành.

Điều này chỉ có thể thực hiện được với sự trợ giúp của công cụ hiện đại, nếu không có toàn phong sạn, thì chỉ có thể dùng xẻng công binh đào từng chút một.

Khi mọi người cắm toàn phong sạn vào đất, từng đoạn đất nén được rút ra.

Chẳng mấy chốc, một đường hầm sơ bộ đã hình thành, nhưng điều khiến người ta bất an là, càng đào sâu, màu đất lại biến thành huyết sắc.

Không chỉ vậy, nó còn mang theo một mùi máu tanh nồng nặc, y hệt mùi trên xác chết mà họ đã thấy trước đó. "Quả nhiên là như vậy!" Ngũ Tam Gia trầm giọng nói.

Nói rồi ông nhìn về phía Tiểu Ca, nhưng Tiểu Ca chỉ ngẩng đầu nhìn một cái rồi lại dựa vào gốc cây, không hỏi không han. "Chú Ba, có gì không đúng sao?" Ngũ Tà hỏi.

Ngũ Tam Gia nói: "Đất có máu, thi thể có vàng, không phải là quỷ sao?" "Chú Ba có khoa trương quá không?

Hay là do những người đó chết rồi, người bên trong đã chạm phải cơ quan khiến máu chảy thành sông?" Đại Khuê hỏi.

Ngũ Tam Gia lắc đầu nói: "Không thể nào, tuyệt đối không sai được, còn nhớ lời lão Dương Đầu nói không?

Ban đầu máu tươi cứ thế phun ra từ những cái đầu đó mà." "......Hay là cháu đừng xuống nữa?" Đại Khuê nói nhỏ.

Ngũ Tam Gia trừng mắt nói: "Thân hình to lớn như vậy, gan lại chạy đi đâu hết rồi?" Đại Khuê nhất thời ngượng ngùng, nhưng không dám trả lời, chỉ vùi đầu bắt đầu cắm cúi làm việc.

Toàn phong sạn có hiệu suất cao, không bao lâu ba người đã đào thông. "Rầm!"...

Sau một tiếng động trầm đục, họ biết đã chạm vào đá, hẳn là phiến đá phong tỏa trước cửa.

Phần còn lại dùng xẻng công binh để sửa sang đường hầm.

Khi mọi người làm xong, một đường hầm hiện ra dưới chân. "Xong rồi sao?" Ngũ Tà kinh ngạc hỏi.

Ngũ Ban cười nói: "Hôm nay chậm rồi, dù sao cũng chỉ có ba người chúng ta, nếu đông người hơn thì đã vào từ sớm rồi." Ngũ Tam Gia đeo ba lô của mình lên rồi nói: "Tôi xuống trước." Mọi người gật đầu, cầm lấy đồ của mình rồi bắt đầu đi vào đường hầm.

Càng đi sâu, mọi người liền bật đèn pin, đi vào trong đường hầm.

Đất trong đường hầm đã sớm biến thành một thế giới ngập nước máu.

Mùi tanh hôi nồng nặc khiến người ta buồn nôn, nhưng mọi người đã sớm quen với mùi hôi thối này rồi.

Cuối đường hầm đúng ngay trước cổng.

Tiếng động trầm đục mà toàn phong sạn truyền đến trước đó chính là va vào lớp phong tỏa của cánh cổng.

Cánh cổng là một cánh cửa đá khổng lồ, lớp đất phong tỏa trên cửa đá đã sớm mất tác dụng.

Bên trong cửa đá không có máu tươi phun ra, điều này cũng chứng thực lời Ngũ Tam Gia nói, những lớp đất dính máu này không phải là thấm ra từ trong mộ.

Đó là đất huyết thổ tự nhiên hình thành, loại cổ mộ này còn được gọi là Huyết Mộ.

Chương 71

Trong lịch sử, Huyết Mộ không nhiều, nhưng cũng không phải là không có.

Mộ của Bàng Thống thời Tam Quốc chính là một Huyết Mộ.

Chỉ là Huyết Mộ đó lộ ra màu huyết sắc bên ngoài, không giống như ngôi mộ mà họ đang gặp phải bây giờ, bên ngoài không nhìn thấy bất kỳ dị thường nào, nhưng trong đất lại có huyết thổ.

Sau khi dùng xà beng mở cửa đá, một mùi cay nồng xộc vào mũi, một hành lang mộ dài hiện ra trước mắt mọi người.

Hành lang mộ đã sớm bị phá hoại tan hoang, chắc là do những đạo mộ nhân kia đã phá hủy bia mộ.

Trên mặt đất có không ít hài cốt, và một số công cụ đạo mộ nằm rải rác trong hành lang mộ.

Hành lang mộ cũng khô ráo, không ẩm ướt như những nơi khác.

Chiều rộng không nhỏ, khoảng ba bốn mét, cao hơn ba mét, vật liệu là gạch xanh phổ biến.

Chỉ là những viên gạch xanh này hơi thô ráp, trên bề mặt có nhiều chỗ lồi lõm, có thể thấy khi chế tác những viên gạch xanh này, kỹ thuật chưa được điêu luyện.

Nhưng cũng có một khả năng khác, đó là những viên đá đó được chế tác từ rất lâu đời rồi, người thời đó không thể mài ra được những viên gạch xanh phẳng phiu.

Hành lang mộ dài, mọi người đi vài phút mới đến cuối, sau đó là một hành lang khác, cuối hành lang là một cánh cửa đá.

Cửa đá bị mở một khe nhỏ, nhưng phía sau cửa đá lại có một lớp kẹp, một loại giáp tầng chống đạo mộ.

Nhìn từ bên ngoài, những viên gạch đá xếp chồng này căn bản không có khe hở nào, hoàn toàn không thể lấy chúng ra được. "Không có một khe hở nào, cháu làm sao mà cậy được những viên đá này ra?

Chẳng lẽ phải dùng thuốc nổ sao?" Đại Khuê sờ soạng hồi lâu hỏi.

Ngũ Ban và Chú Ba cũng sờ soạng hồi lâu, loại giáp tầng chống đạo mộ này sử dụng những viên gạch đá không bằng phẳng.

Sau khi xếp chồng lên nhau, mỗi viên gạch đá đều tựa vào nhau.

Trong giáp tầng có một cánh cửa đá, căn bản không thể đẩy những viên gạch đá này ra.

Nhưng từ bên ngoài lại không thể cậy gạch ra được, trừ phi dùng thuốc nổ thì không còn lựa chọn nào khác. "Để tôi." Tiểu Ca đột nhiên nói.

Ngũ Ban kinh ngạc hỏi: "Anh có cách sao?" Tiểu Ca gật đầu, giơ tay phải sờ lên những viên gạch đá, những khe hở gần như không đáng kể. "Rầm!"...

Đột nhiên Tiểu Ca dùng lực hai ngón tay, vậy mà lại trực tiếp cắm hai ngón tay vào khe hở, dùng sức cạy một cái, vậy mà lại rút được một viên gạch đá ra. "Chết tiệt!

Còn có thể làm vậy sao?" Đại Khuê kinh ngạc nói.

Ngũ Ban cũng không thể tin nổi mà nhìn Tiểu Ca, ngón tay của tên này rốt cuộc được làm bằng gì vậy?

Chẳng lẽ là kim cương sao?

Vậy mà có thể dễ dàng cắm vào những khe hở nhỏ xíu như vậy, lại còn có sức mạnh lớn đến thế để cạy gạch đá ra. "Truyền thuyết về

Phát Khâu Tham Huyệt, Hoàng Kim Nhị Chỉ!" Ngũ Tam Gia nói.

Ngũ Ban vội vàng hỏi: "Công phu sao?" "Một loại công phu dùng hai ngón tay thăm dò huyệt đạo, sau khi luyện thành, lực ngón tay cực kỳ lớn, vững như Thái Sơn, có thể dễ dàng phá giải những cơ quan nhỏ bé trong cổ mộ." Ngũ Tam Gia nói.

Tiểu Ca nhìn Ngũ Ban nói: "Người trong gia tộc tôi ai cũng biết công phu này." Ngũ Ban trong lòng khẽ động, chẳng lẽ là kỹ năng đặc hữu của Kỳ Lân huyết mạch sao?

Nếu đúng vậy, chỉ cần hắn có được kỹ năng huyết mạch Kỳ Lân, cũng sẽ có loại công phu này.

Có Tiểu Ca giúp đỡ, mọi người nhanh chóng tạo ra một cái lỗ lớn, sau khi đẩy cánh cửa đá bên trong ra, một mùi máu tanh nồng nặc xộc thẳng vào mặt.

Phía sau cửa đá, trong hành lang mộ, nằm hơn chục thi thể, vô số hài cốt, trên hai bên hành lang mộ lưu lại vô số vết đạn.

Điều khiến mọi người cảm thấy sợ hãi là, những thi thể này đều rất mới.

Từng người đều mặc âu phục, trong tay cầm súng trường tấn công hoặc súng lục, hai bên hành lang mộ có không ít vết xước mới, đó là vết đạn bắn ra.

Có thể thấy những người này khi còn sống đã trải qua một trận đại chiến thảm khốc, nhưng tất cả đều đã chết.

Điều khiến người ta bất ngờ hơn nữa là, những thi thể này chỉ còn lại một lớp da bọc xương.

Khiến thi thể trông cực kỳ gầy gò, nhìn cảnh tượng này, mọi người lập tức cảm thấy da đầu tê dại.

Chẳng lẽ thật sự như lão Dương Đầu nói, trong mộ có lệ quỷ xuất hiện, chuyên hút máu thịt của con người sao?

Tuy rằng khi đào đường hầm đã có chuẩn bị tâm lý, cũng đã xem trên máy tính, nhưng khi tận mắt chứng kiến, vẫn cảm thấy da đầu tê dại. "Những người này đều đã chết hết rồi sao?" Ngũ Tà hoảng loạn nói.

Ngũ Ban đi đến sờ thử cơ thể của những người đó, phát hiện tất cả chỉ còn da và xương, nội tạng và máu thịt đều không còn. "Bên trong bị khoét rỗng rồi, tôi không thể phán đoán những người này rốt cuộc chết như thế nào." Ngũ Ban nói.

Tiểu Ca ngồi xổm xuống, cau mày thật chặt, đột nhiên hai ngón tay lại xuất kích, kẹp vào bên trong lớp da của thi thể. "Xì xì!"...

Một trận tiếng rít sắc bén truyền đến, chỉ thấy giữa hai ngón tay của Tiểu Ca đang kẹp chặt một con Thi Biệt.

Thi Biệt này y hệt con Thi Biệt mà mọi người đã thấy trong Thi Động, đầu to hơn Thi Biệt bình thường, đuôi có gắn một cái chuông đồng. "Thi Biệt!" Mọi người kinh hô.

Không ngờ những người này lại đều bị Thi Biệt ăn thịt, nhưng điều kỳ lạ là Thi Biệt lại không ăn da của họ?

Chẳng lẽ là Thi Biệt đã trải qua huấn luyện đặc biệt?

Chỉ ăn thịt và nội tạng chứ không ăn da người?

Thần Tứ Gia từng nói, có một số người sẽ nuôi dưỡng những thứ kỳ lạ.

Chẳng lẽ Thi Biệt cũng có người cố ý nuôi dưỡng sao?

Ngũ Ban trong lòng vô cùng kinh hãi, loại côn trùng ăn thịt người không nhả xương này cũng có người xem như thú cưng để nuôi sao?

Chẳng trách có nhiều người chết ở đây như vậy, căn bản là bị Thi Biệt tấn công.

Chẳng trách những người này trông đều gầy gò, hóa ra là bị Thi Biệt ăn sạch bên trong.

Nhìn con Thi Biệt trong tay Tiểu Ca, mọi người đều cảm thấy lạnh cả sống lưng, nếu nó chui vào cơ thể mình, chẳng phải sẽ giống như những người này, chỉ còn lại một lớp da sao? "Mau rời khỏi đây." Tiểu Ca đột nhiên nói.

Ngũ Tà ngây thơ hỏi: "Tại sao ạ?" Lời còn chưa dứt, liền thấy những thi thể này đột nhiên phồng lên.

Toàn bộ tứ chi đều đang run rẩy, giống như thi biến vậy, mọi người giật mình hoảng hốt.

Chương 72

Đại Khuê cầm súng lục định bắn, nhưng lại bị Tiểu Ca ngăn lại. "Đừng, bên trong có Thi Biệt." Tiểu Ca nói.

Đại Khuê sợ đến mức co rúm lại, suýt chút nữa là cướp cò.

Nếu bắn một phát xuống, Thi Biệt chẳng phải sẽ tìm được kẽ hở mà xông ra nhanh hơn sao? "Mau đi." Tiểu Ca nói.

Mọi người không dám nán lại, vội vàng đi vào bên trong.

Xung quanh có các đường hầm, nhưng phần lớn đã sập, bao gồm cả một đường hầm mới bên trong, có một thi thể treo ở cửa động.

Có thể thấy, lúc đó người này đang định bò ra ngoài thì chết ở đó.

Cuối hành lang mộ là một cánh cửa đá đã mở, mọi người đi vào sau đó liền đóng cửa đá lại.

Ít nhất có thể ngăn chặn đám Thi Biệt đó truy đuổi họ một cách nhanh chóng.

Sau khi đóng cửa, mọi người mới bắt đầu quan sát xung quanh, đó là một mộ thất không hề nhỏ, lớn bằng nửa sân bóng rổ.

Những tấm đá trên mặt đất rất lớn, cả mộ thất chỉ dùng có bốn tấm đá.

Trên đó khắc rất nhiều chữ cổ, có một số ký hiệu kỳ lạ.

Khắc họa một đồ hình Bát Quái trận, đỉnh mộ thất cũng y hệt, hai đồ hình Bát Quái trận tựa hồ vừa vặn âm dương đối xứng.

Ngay chính giữa có một cái cự đỉnh hình vuông khổng lồ, trên cự đỉnh khắc một số tinh thần nhật nguyệt.

Phía sau cự đỉnh là một chiếc quan tài đá, sau quan tài đá lại là một

hành lang mộ khác.

Trong số những người này, có không ít người nghiên cứu cổ văn, nhưng những chữ cổ này nhìn có vẻ xa lạ.

Ngũ Tà và Ngũ Tam Gia hai người nhìn hồi lâu cũng không nhìn ra manh mối gì. "Tiểu Ca, anh có thể nhìn ra nội dung những chữ này không?

Ai đang nằm trong chiếc quan tài đá kia vậy?" Ngũ Tam Gia nhìn Tiểu Ca hỏi.

Tiểu Ca lắc đầu, không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào chiếc quan tài, cau mày thật chặt.

Ngũ Ban và Đại Khuê hai người lại leo lên cái cự đỉnh kia, vì cả hai đều biết rằng trong những cổ mộ xa xưa như vậy, có không ít nơi tế tự, cũng có người được chôn theo.

Những người được chôn theo này sẽ có không ít người thân phận không thấp bị chọn làm vật tế, sẽ bị xử tử trong những cự đỉnh như vậy.

Giống như những lò đan trong mộ Hoài Nam Vương.

Sở dĩ lại dùng phương thức này, chính là để thể hiện thân phận và sở thích lúc sinh thời của chủ mộ.

Như Hoài Nam Vương lúc sinh thời thích luyện đan, nên sau khi chết liền đưa lò luyện đan vào trong mộ.

Ngôi cổ mộ này lại có cự đỉnh hình vuông, thêm vào đó lại là một cổ mộ thời Chiến Quốc, không khó để đoán ra người này chắc chắn là một nhân vật có thân phận cao quý. "Chú Ba, bên trong có rất nhiều bảo bối!" Ngũ Ban nói.

Ngũ Tam Gia và Ngũ Tà sau khi nghe thấy, cũng chẳng thèm

nghiên cứu những chữ cổ kia nữa, có thứ gì thực tế hơn bảo bối chứ?

Trong cự đỉnh có không ít hài cốt, trên người họ treo đủ loại trang sức ngọc thạch.

Những trang sức ngọc thạch từ thời Chiến Quốc này, chưa kể đến giá trị bản thân của ngọc thạch, chỉ riêng cái niên đại thôi cũng đủ để bán được giá cao rồi.

Đại Khuê và Ngũ Ban đã sớm không kiềm chế được, từ trong đó vớt ra mấy món trang sức, nhưng trong cự đỉnh có hài cốt chất đống ở phía dưới.

Hai người cũng dứt khoát, trực tiếp nhảy vào trong cự đỉnh. "Anh Ban, chỗ đó hẳn là nơi tế tự mà?" Ngũ Tà nói.

Ngũ Ban cười nói: "Người đã chết rồi, đồ vật để lại cũng phí phạm, chi bằng để tôi giúp chúng tái kiến thiên nhật." Ngũ Tà nghe vậy cũng hiểu, nhìn Ngũ Ban và Đại Khuê lục lọi không ít ngọc thạch, Ngũ Tà vội vàng lấy ra một cái túi lớn ném cho hai người.

Hai người lục lọi một hồi lâu, sau khi xác định không bỏ sót thứ gì mới bò ra khỏi cự đỉnh. "Không lỗ chút nào." Ngũ Ban nói.

Ngũ Tam Gia gật đầu nói: "Tuy những thứ này không phải trân bảo hiếm có, nhưng số lượng nhiều, nếu mang ra ngoài bán, ít nhất cũng được mấy chục triệu." "Chú Ba, cháu có phần không?" Ngũ Tà hỏi với vẻ mặt mong đợi.

Năm nay, Ngũ Gia luôn hạn chế chi tiêu, dẫn đến túi tiền rỗng tuếch.

Nếu nói với người khác rằng thiếu gia độc nhất của Ngũ Gia đường đường, cả người không quá mười ngàn tệ, chắc chắn không ai tin. "Thằng nhóc, mày xuống mộ với chú vì tiền sao?" Ngũ Tam Gia hỏi.

Ngũ Tà bất đắc dĩ nói: "Cháu không biết, cháu sợ nghèo lắm rồi!" "Thấy thì có phần." Ngũ Tam Gia không vui nói.

Nghe lời Ngũ Tam Gia, Ngũ Tà vui mừng.

Ít nhất cũng có được khoản tiền đầu tiên.

Sẽ không giống như ở Ngũ Sơn Cư, tất cả thu nhập đều bị sung công.

Khi mọi người đang đắm chìm trong niềm vui chia chác chiến lợi phẩm, Tiểu Ca lại chăm chú nhìn chằm chằm vào chiếc quan tài đó. "Tiểu Ca?

Có gì không đúng sao?" Ngũ Tam Gia thấy vậy không khỏi hỏi.

Tiểu Ca lắc đầu không nói gì, hoặc có lẽ muốn nói gì đó. "Chú Ba, có một chiếc quan tài đá kia, cháu sẽ mở ngay.

Ngay cả đồ tế phẩm còn nhiều bảo bối như vậy, bên trong chắc chắn có không ít đâu." Đại Khuê phấn khích nói.

Ngũ Tam Gia gật đầu nói: "Được, mở quan!" Mở quan tài mãi mãi là khoảnh khắc kích động nhất đối với đạo mộ tặc, bởi vì mãi mãi không biết trong quan tài có thứ gì đang chờ đợi.

Khi mọi người lấy ra xà beng chuẩn bị hành động, Tiểu Ca đột nhiên hét lên: "Đừng chạm vào chiếc quan tài đó!" "Tiểu Ca?" Ngũ Tam Gia hỏi.

Tiểu Ca lắc đầu nói: "Đi đi, đi vòng qua nó." Lúc này Đại Khuê đột nhiên khinh thường nói: "Tiểu Ca, tuy năng lực của anh không tệ, nhưng đạo mộ tặc chúng tôi làm gì có chuyện thấy tiền mà không lấy?" Câu nói này đã chạm đúng chỗ ngứa của mọi người, trong số họ ai mà chẳng vì tiền tài chứ? "Tiểu Ca rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Ngũ Tam Gia hỏi.

Đại Khuê mặc kệ nhiều như vậy, trực tiếp đi về phía chiếc quan tài đá.

Khi đến gần, Ngũ Ban cũng nhận ra có điều không ổn. "Đừng động!" Ngũ Ban vội vàng nói.

Sau khi nghe giọng Ngũ Ban, Đại Khuê dừng lại. "Ngũ Ban, anh lại làm sao vậy?" Đại Khuê hỏi.

Ngũ Ban trầm giọng nói: "Trong quan tài có điều không đúng." "Xì, anh cũng bị tên đó lây nhiễm rồi sao?" Đại Khuê nói.

Chương 73

Ngũ Ban lắc đầu nói: "Trong quan tài có quỷ." Vừa nhắc đến quỷ, Đại Khuê cuối cùng cũng sợ hãi, tên này ngay cả chết cũng không sợ nhưng lại sợ quỷ, cũng không biết trong đầu hắn chứa gì nữa. "......Đừng dọa cháu mà." Đại Khuê nuốt nước bọt nói.

Ngay lúc này, trong mộ thất đột nhiên truyền đến một trận âm thanh lạch cạch.

Âm thanh chính là từ chiếc quan tài đá đó truyền ra, Đại Khuê toàn thân run rẩy, vội vàng chạy trở lại.

Lại thấy nắp quan tài đá không ngừng cọ xát, như thể có thứ gì đó bên trong muốn chui ra.

Ngay lúc này, lại có một trận âm thanh lạch cạch, phát ra từ miệng Tiểu Ca.

Mọi người đều ngây người ra, hoàn toàn không biết Tiểu Ca rốt cuộc đang làm gì?

Chẳng lẽ đang giao lưu với thứ bên trong sao?

Quả nhiên sau một trận âm thanh lạch cạch từ Tiểu Ca, chiếc quan tài đã ổn định lại. "Đi!" Tiểu Ca lại nói.

Mọi người không dám nán lại, ai cũng không thể khẳng định bên trong rốt cuộc là thứ gì.

Khi mọi người định rời đi, Ngũ Tam Gia đột nhiên nói: "Thật đáng tiếc cho những minh khí bên trong." Câu nói này giống như một ngòi nổ, chiếc quan tài đá đột nhiên lại chấn động, lần chấn động này biên độ đặc biệt lớn.

Thứ bên trong dường như có thể nghe hiểu lời Ngũ Tam Gia nói,

cảm thấy vô cùng tức giận. "Hô hô!"...

Đột nhiên vô số khí đen phun ra từ trong quan tài đá, nắp quan tài cũng bị đẩy lên ầm ầm.

Lúc này Tiểu Ca vội vàng quỳ xuống đất, trong miệng không ngừng phát ra âm thanh lạch cạch.

Nhưng lần này, âm thanh lạch cạch của Tiểu Ca hiển nhiên không có tác dụng gì. "Oa!"...

Âm thanh này lại giống như một con ếch khổng lồ đang kêu, khiến mọi người da đầu tê dại. "Ầm!"...

Chỉ thấy nắp quan tài lúc này bay vút lên không trung, cuối cùng rơi mạnh xuống đất, còn chiếc quan tài lại bình tĩnh trở lại.

Chỉ thấy một bàn tay màu đỏ tía nắm lấy cạnh quan tài, rất nhanh một người đàn ông toàn thân đầy máu tươi cay nồng thẳng tắp chui ra từ trong quan tài. "Huyết Thi!" Ngũ Ban kinh ngạc hét lên.

Lúc này Tiểu Ca đột nhiên đứng dậy, tay cầm cổ đao nói với mọi người: "Mau đi!

Ngay lập tức." "Đi!" Ngũ Ban lập tức hét lên.

Huyết Thi sức mạnh lớn, máu tươi trên người có kịch độc, một khi nhiễm phải sẽ trúng độc.

Cho nên khi nhìn thấy Huyết Thi, Ngũ Ban chỉ muốn tránh xa, không đi trêu chọc, vì bên cạnh còn có đồng đội.

Nhìn Tiểu Ca một mình chặn trước mặt Huyết Thi, mọi người làm sao dám nán lại, tuy rằng muốn vào xem trong quan tài đá rốt cuộc có bảo bối hay không.

Nhưng con Huyết Thi này ngay cả Tiểu Ca và Ngũ Ban cũng phải trịnh trọng như vậy, họ không tự cảm thấy mình lợi hại hơn Ngũ Ban

và Tiểu Ca.

Cẩn thận vòng qua chiếc quan tài đó, mọi người vội vàng chạy vào hành lang mộ phía sau.

Phía sau truyền đến tiếng rống của Huyết Thi, rất nhanh sau đó là tiếng va chạm.

Chính là Tiểu Ca đang đánh nhau với con Huyết Thi đó, mọi người không dám dừng lại chút nào, chỉ có thể chạy về phía trước.

Chẳng mấy chốc, một cánh cửa ngọc tinh xảo xuất hiện trước mặt mọi người, cửa mộ lại được làm bằng bạch ngọc, một phiến bạch ngọc lớn như vậy chỉ làm một cánh cửa, khiến mọi người tiếc đến đau lòng.

Một phiến bạch ngọc lớn như vậy nếu có thể chuyển ra ngoài, đó lại là một khối tài sản lớn.

Nhưng mọi người đều biết căn bản không thể dời đi được.

Hai bên cửa ngọc có hai bức tượng ngọc, hai khuôn mặt quỷ, miệng ngậm một cái móc ngọc, trong tay lại cầm một ấn ngọc quỷ dị, trên ấn ngọc lại khắc mấy con quỷ vật.

Mọi người cũng không kịp tỉ mỉ nắm lấy móc ngọc, liền mở cửa, điều khiến người ta có chút không hiểu là, cửa ngọc vậy mà lại mở ra bên ngoài.

Sau khi cửa ngọc mở ra, nhìn thấy không gian bên trong rộng lớn, khi đèn pin chiếu vào, liền biết đây là một chủ mộ thất.

Chỉ là chủ mộ thất này có chút kỳ lạ, vì bên trong vậy mà có không ít quan tài, một hiện tượng cực kỳ hiếm thấy. "Sao lại có nhiều quan tài như vậy?" Đại Khuê hỏi.

Ngũ Ban liếc nhìn một cái nói: "Tổng cộng bảy chiếc quan tài."

Hai bên chủ mộ thất có hai nhĩ thất, nhĩ thất không lớn, nhưng cũng không nhỏ, bên trong có một số bình bình lọ lọ, hẳn là một phần đồ bồi táng.

Trên đỉnh mộ thất khắc họa một bức bích họa tựa như đồ hình tinh không, trong đó nổi bật nhất chính là Bắc Đẩu Thất Tinh.

Bốn phía mộ thất khắc đầy vô số chữ cổ, hẳn là bia mộ của chủ nhân.

Chỉ là những chữ cổ này Ngũ Tà và Ngũ Tam Gia vậy mà đều nhận ra, họ đang nghiên cứu bia mộ để xem rốt cuộc người này là ai. "Chú Ba đoán không sai đâu, quả nhiên là một cổ mộ của nước Lỗ, một chư hầu đó." Ngũ Tà nói.

Ngũ Tam Gia cười nói: "Thằng nhóc ngốc, Sơn Đông thời Chiến Quốc chính là địa giới nước Lỗ, đương nhiên là mộ của nước Lỗ rồi." "Chú Ba, trên đó viết cái gì vậy?

Bảy chiếc quan tài kia, chiếc nào mới là quan tài của chủ mộ ạ?" Đại Khuê hỏi.

Ngũ Ban cũng dựng tai lắng nghe, tuy rằng không để ý lắm, nhưng dù sao cũng phải biết đây là mộ của ai chứ.

Hóa ra mộ thất này là của một chư hầu nước Lỗ, tên là Lỗ Thương Vương, một hổ tướng của nước Lỗ.

Khi Lỗ Thương Vương còn sống, ông ta bách chiến bách thắng, còn nhiều lần cứu nước Lỗ thoát khỏi nguy nan.

Điều này khiến công lao của Lỗ Thương Vương quá lớn, chấn động chủ, danh vọng ở nước Lỗ cực cao, vào thời đó có thể coi là tồn tại một người dưới vạn người trên.

Bảo bối chiến thắng của ông ta, trong tay có một cây Quỷ Tỳ.

Cây Quỷ Tỳ này có thể điều động âm binh địa phủ.

Thời Chiến Quốc bấy giờ, nước Lỗ khiến các nước khác phải nghe danh mà khiếp sợ.

Sợ rằng Lỗ Thương Vương không biết lúc nào sẽ mang theo một đội âm binh xuất hiện ở quốc đô.

May mắn là Lỗ Thương Vương đã công thành danh toại.

Ông ta là Lỗ Quốc Công, vì mượn quá nhiều âm binh nên tuổi thọ không còn nhiều, nếu không thì sáu nước bấy giờ đều đã thống nhất rồi. "Thật sự có thứ Quỷ Tỳ đó sao?" Ngũ Ban kinh ngạc hỏi.

Ngũ Tà cười nói: "Ai mà biết được chứ, những ghi chép này cháu cũng đã đọc không ít trong dã sử, chắc không phải không có căn cứ đâu." "Lỗ Thương Vương đúng là một người tài ba, chẳng trách bách chiến bách thắng, dù sao con người có mạnh đến mấy cũng không thể chống lại một đội âm binh thoắt ẩn thoắt hiện được." Ngũ Ban nói.

Đại Khuê gãi đầu nói: "Nói nhiều như vậy, rốt cuộc bảy chiếc quan tài kia, chiếc nào mới là quan tài của chủ mộ ạ?" Ngũ Ban sờ sờ những chiếc quan tài, cũng không nhìn ra rốt cuộc chiếc nào mới là của chủ mộ. "Thật kỳ lạ, cách sắp xếp của những chiếc quan tài này hình như đã từng thấy ở đâu đó rồi." Ngũ Tà nói.

Chương 74

Ngũ Tam Gia nói: "Đồ ngốc, nhìn lên trần nhà Bắc Đẩu Thất Tinh xem, những chiếc quan tài này chẳng phải đang được sắp xếp theo Bắc Đẩu Thất Tinh sao?" "Bắc Đẩu Thất Tinh?

Chú Ba... còn nhớ một ghi chép trong bút ký của ông nội không?" Ngũ Tà đột nhiên nói.

Ngũ Tam Gia gật đầu nói: "Thất Tinh Nghi Quan!" "Thất Tinh Nghi Quan ư?" Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tà nói: "Cái gọi là Thất Tinh Nghi Quan, thực ra trong bảy chiếc quan tài, chỉ có một chiếc là thật, những chiếc quan tài còn lại bên trong đều là cơ quan hoặc một số thủ đoạn kỳ lạ." "Vậy, nếu cháu mở quan tài mà không đúng thì sẽ có nguy hiểm sao?" Đại Khuê hỏi.

Ngũ Tam Gia gật đầu nói: "Mọi người đừng hành động khinh suất, đợi làm rõ đã." Mọi người gật đầu, đi vòng quanh bảy chiếc quan tài mấy vòng. "Chú Ba!

Có tình huống, quan tài bị người ta mở rồi." Đại Khuê đột nhiên hét lên.

Mọi người vội vàng đi về phía vị trí của Đại Khuê, quả nhiên trên quan tài có một vết cậy mới tinh. "Cái này cũng vậy." Ngũ Tà nhìn sang một chiếc quan tài khác nói.

Mọi người sau khi kiểm tra kỹ lưỡng, phát hiện bảy chiếc quan tài đều có dấu vết bị mở. "Mở ra xem thử." Ngũ Tam Gia trầm giọng nói.

Đại Khuê vội vàng nói: "Chú Ba, chúng ta phải mở hết sao?" "Không quản nhiều như vậy nữa, đã bị người ta mở rồi thì tôi cũng chẳng ngại mở ra xem thử." Ngũ Tam Gia nói.

Đại Khuê gật đầu, cầm xà beng cạy một chiếc quan tài, chỉ cần cậy ra một chút, ánh sáng còn sót lại của đèn pin chiếu vào bên trong.

Chỉ thấy bên trong nằm một người đàn ông mặc âu phục, chỉ là cái chết của người này có chút kinh khủng.

Hai mắt lồi ra, cả khuôn mặt đều trở nên khô héo, nhưng lại không giống như những thi thể mà Thi Biệt đã ăn sạch máu thịt trước đó mà họ đã chạm vào.

Khi mọi người định mở toàn bộ chiếc quan tài ra để xem rốt cuộc có gì, Ngũ Ban đột nhiên ngăn mọi người lại. "Đừng động, bên dưới có thứ." Ngũ Ban hét lên.

Đại Khuê giật mình, vội vàng lùi lại hai bước.

Ngũ Tà chiếu đèn pin xuống phía dưới.

Chỉ thấy bên dưới người áo đen đó quả nhiên nằm một người, một đôi tay khô héo đang nắm chặt vai của người kia. "Chết tiệt, mau đậy nắp quan tài lại." Ngũ Tam Gia vội vàng nói.

Đại Khuê và Ngũ Ban đậy nắp quan tài lại, biết chắc đây là một chiếc nghi quan. "Xem những cái khác." Ngũ Tam Gia nói.

Mọi người gật đầu, lại mở một chiếc quan tài khác, bên trong vẫn nằm một người đàn ông mặc âu phục, chỉ là cơ thể hắn bị cơ quan bên trong đâm xuyên.

Sau khi không phát hiện dị thường nào, mọi người lại đậy nắp quan tài lại, đi về phía một chiếc quan tài khác.

Ngay lúc này, Ngũ Ban đột nhiên cảm thấy không đúng, đoàn người có bốn người, Tiểu Ca không đi cùng, lúc này hắn đang đại chiến với Huyết Thi.

Nhưng hắn lại nghe thấy hơi thở của người thứ năm, tuy rằng

người này cực lực khống chế hơi thở của mình, nhưng Ngũ Ban có thể khẳng định tuyệt đối không phải tiếng thở của hắn.

Khi Đại Khuê định cạy mở chiếc quan tài đó, Ngũ Ban đột nhiên dùng tay ấn vào tay hắn.

Sau khi ra hiệu im lặng, hắn đặt xà beng và cổ kiếm sang một bên, rút súng lục từ thắt lưng ra, rồi ra dấu OK.

Mọi người nhìn Ngũ Ban trịnh trọng như vậy, tự nhiên cũng trở nên căng thẳng.

Tuy rằng sợ hãi nhưng sau khi nhìn thấy ám hiệu của Ngũ Ban, Đại Khuê lập tức mở hoàn toàn chiếc quan tài đó.

Theo ánh đèn pin chiếu vào, chỉ thấy bên trong nằm một người béo.

Người béo này thân hình tuyệt đối không nhỏ, cả chiếc quan tài vừa đủ chứa thân hình hắn, tên này nặng ít nhất cũng hơn hai trăm cân.

Hắn mặc một bộ đồ thám hiểm, trong lòng ôm một cái ba lô, trên đầu đội một cái bình gốm lớn, chỉ lộ ra hai con mắt.

Khi nắp quan tài mở ra, người béo bên trong liền ném thẳng cái ba lô trong lòng về phía Ngũ Ban, chặn đứng góc bắn của Ngũ Ban.

Hắn nhanh chóng nhảy ra khỏi quan tài, chạy nhanh về phía một nhĩ thất bên cạnh. "Đoàng!" Nhìn người béo linh hoạt như khỉ, Ngũ Ban không chút do dự nổ súng.

Chỉ là thân thủ của người này rất giỏi, vậy mà lại tránh được một phát súng của Ngũ Ban, nhưng viên đạn lại bắn trúng cái bình gốm trên đầu hắn. "Mẹ kiếp lão Mộc, vậy mà lại thật sự nổ súng, nhớ kỹ đó, ông đây sẽ báo thù!" Người béo đó hung ác nói.

Lời vừa dứt, thân thể hắn đã chìm vào trong nhĩ thất, rất nhanh biến mất tăm.

Khi Ngũ Ban cầm cổ kiếm đuổi theo, trong nhĩ thất không hề có bóng dáng người béo, cứ như biến mất giữa không trung vậy. "Tìm xem, tuyệt đối không thể để lại hậu hoạn." Ngũ Tam Gia hét lên.

Ngũ Tam Gia và Đại Khuê cũng lục soát nhĩ thất, không phát hiện bóng dáng người béo, biết rằng nơi đây hẳn có ám đạo, ba người sờ soạng một hồi trong nhĩ thất.

Một bên khác Ngũ Tà nhặt lấy ba lô của người béo, lại đi về phía một nhĩ thất khác. "Chú Ba tìm thấy chưa?" Ngũ Ban hỏi.

Nhưng lại không có ai trả lời, khiến Ngũ Ban cảm thấy kinh ngạc, khi quay đầu lại, phát hiện hai người kia vậy mà không thấy đâu.

Hắn cứ nghĩ họ đã đi ra ngoài rồi, nhưng Ngũ Ban lập tức cảm thấy không đúng, vì bên ngoài cũng không nghe thấy bất kỳ tiếng thở nào.

Khiến Ngũ Ban giật mình kinh hãi, ba người vậy mà lại biến mất không dấu vết?

Chẳng lẽ nơi đây có thứ gì đó không sạch sẽ sao?

Hắn vội vàng đi ra ngoài, chiếc quan tài đang mở vẫn còn đó.

Ngũ Ban đi đến, phát hiện bên trong nằm một người mặc âu phục.

Chỉ là người này bị cơ quan bên trong giết chết, còn người béo kia thì đang nằm trên thi thể đó.

Hắn nhìn sang một nhĩ thất khác, vẫn không thấy bóng dáng ba người, điều này khiến Ngũ Ban lo lắng.

Hắn nằm sấp xuống đất, lặng lẽ lắng nghe, lại nghe thấy dưới chân vậy mà là rỗng, bên dưới còn có càn khôn khác.

Vừa đứng đó, đột nhiên dưới chân hẫng một cái.

Ngũ Ban cũng theo đó mà rơi xuống.

May mắn là Ngũ Ban đã có chuẩn bị, cũng không bị thương, độ cao cũng không lớn, Ngũ Ban có thể an ổn rơi xuống phía dưới.

Mở đèn pin trong tay, phát hiện mình đang ở một ngã tư hành lang mộ.

Các hành lang mộ ở đây thông suốt bốn phía, căn bản là một mê cung.

Hành lang mộ bốn phía hơi dài, đèn pin không chiếu đến cuối được, cũng không biết thông đến nơi nào.

Chương 75

Hắn dùng tương địa chi thuật của Tá Lĩnh nhất mạch nghe ngóng xung quanh rồi lại ngửi ngửi, nhưng lại khiến Ngũ Ban có chút bất lực, đang ở trong một mê cung.

Bất kể nghe ở phía nào cũng như nhau, mùi vị xung quanh đều là mùi máu tanh nồng nặc đó.

Bất đắc dĩ hắn đành dựa vào cảm giác của mình mà đi về phía trước.

Mê cung đạo mộ này không chỉ có một tầng, nó đan xen lên xuống, căn bản không biết đường đi ở đâu.

Ngũ Ban cũng không biết mình đã đi bao lâu rồi, chỉ cảm thấy như thể cứ quanh quẩn tại chỗ.

Nhưng lại vô cùng chắc chắn rằng mình tuyệt đối chưa đi trùng đường. "Xì xì!"...

Khi Ngũ Ban có chút sốt ruột, xung quanh đột nhiên truyền đến một trận tiếng rít, có cả tiếng bò lách tách dày đặc, không cần khẳng định đó chính là đám Thi Biệt đã tấn công.

Điều này khiến Ngũ Ban càng sốt ruột hơn, hắn thì có cách đối phó với Thi Biệt, Ngũ Tam Gia cũng có không ít kinh nghiệm xuống đấu, cũng biết tập tính của Thi Biệt.

Duy độc Ngũ Tà, một tân thủ, cái gì cũng không hiểu, nếu đụng phải Thi Biệt thì chỉ sợ chết không nghi ngờ gì.

Nhưng có một điểm Ngũ Ban có thể khẳng định, đàn Thi Biệt chắc chắn sẽ lao về phía người, chỉ cần đi theo đàn Thi Biệt, sẽ không sợ không tìm thấy người.

Chẳng mấy chốc, trong mộ thất, một đàn Thi Biệt đen kịt dày đặc tựa như một làn khói dày, chiếm đầy toàn bộ hành lang mộ.

Ngay cả Ngũ Ban có cách đối phó, nhưng khi nhìn thấy nhiều Thi Biệt như vậy, vẫn cảm thấy da đầu tê dại.

Kỳ Lân huyết mạch dũng hiện, hắn vội vàng cắn nát ngón tay mình, máu tươi nhỏ từng giọt xuống, quả nhiên có hiệu quả giống như Tiểu Ca.

Đám Thi Biệt này cực kỳ kiêng kỵ Kỳ Lân huyết, ngay cả đàn Thi Biệt đông đảo như biển cả cũng chỉ có thể đi vòng qua Ngũ Ban.

Nhìn đàn Thi Biệt rời đi xa, Ngũ Ban vội vàng đi theo phía sau chúng. "Xì xì!"...

Quả nhiên không bao lâu, đàn Thi Biệt này đột nhiên biến mất trong hành lang mộ.

Ngũ Ban đi đến, phát hiện bên trong chính là một ám đạo.

Nhảy vào ám đạo, nghe thấy phía trước truyền đến một trận âm thanh gấp gáp. "Tiểu huynh đệ, không có tôi hôm nay phải giao mạng ở đây rồi." Chính là giọng của người béo trước đó.

Một giọng nói khác vang lên, chính là Ngũ Tà nói: "Bàn Ca, đừng vội, tôi tin Anh Ban chắc chắn sẽ cứu tôi." "Đừng lải nhải nữa, tôi chỉ còn mấy cái bật lửa thôi, thêm một hai phút nữa là tôi chết chắc rồi." Người béo nói.

Nghe thấy cuộc đối thoại, Ngũ Ban thở phào nhẹ nhõm.

Thấy người béo này cũng biết được sự lợi hại của những thứ này, cũng biết lửa là khắc tinh lớn của chúng.

Nhưng Ngũ Ban không dám buông lỏng, vội vàng đi về phía trước.

Quả nhiên ở giữa ám đạo, phía trước xuất hiện một tầng đất sụt,

Ngũ Tà và Vương Bàn Tử hai người đang liều mạng vung vẩy bật lửa trong tay.

Nhưng đám Thi Biệt xung quanh đơn giản là nhiều như lông trâu, vây khốn hai người trong phạm vi vung tay của họ. "Ngũ Tà, mau nắm lấy dây thừng." Ngũ Ban cũng không để ý kỹ nữa, từ trong ba lô lấy ra một sợi dây thừng ném xuống hố.

Nghe lời Ngũ Ban nói, Ngũ Tà lập tức vui mừng khôn xiết nói: "Anh Ban!" Sau khi nhận lấy sợi dây thừng trong tay, Ngũ Ban đang định kéo Ngũ Tà lên. "Đừng bỏ tôi lại!" Người béo kêu quái đản một tiếng.

Nói rồi hắn vội vàng nhảy lên, một tay túm chặt hai chân Ngũ Tà, thêm vào thể trọng của Vương Bàn Tử, suýt chút nữa Ngũ Ban cũng bị kéo xuống. "Cái đồ ngốc này, còn gây thêm phiền phức." Ngũ Ban mắng một trận.

Trong lúc bất đắc dĩ, Ngũ Ban chỉ có thể vận dụng huyết mạch chi lực, dùng sức kéo hai người lên.

Nhưng đám Thi Biệt kia lại không chịu buông tha, vẫn bám riết theo sau.

Khi hai người lên được, đám Thi Biệt kia cũng theo lên.

Nhìn đàn Thi Biệt phía sau như sóng triều, hai người sắc mặt trắng bệch. "Nhanh lên, chúng nó sắp cắn vào mông tôi rồi!" Người béo hét quái đản một trận.

Cuối cùng, sau khi kéo cả hai người lên, Ngũ Ban cũng không kịp mắng người béo, để hai người lại một mình đối mặt với đàn Thi Biệt.

Nhìn nhiều Thi Biệt như vậy, vết thương do cắn lúc trước đã sớm lành lại, Ngũ Ban chỉ có thể rút dao găm ra, rạch lòng bàn tay mình.

Nhất thời, Kỳ Lân huyết mạch không ngừng chảy ra, cuối cùng

đám Thi Biệt kia theo dòng Kỳ Lân huyết chảy ra mà điên cuồng lao về phía sau.

Ba người đứng bên cạnh hố, thấy đám Thi Biệt đó đều chui qua các khe đá mà đi.

Tiếng bò lách tách dày đặc vẫn khiến mọi người da đầu tê dại. "Đám Thi Biệt đó đều chạy hết rồi sao?" Người béo hỏi với vẻ mặt khó hiểu.

Ngũ Ban không trả lời, sau khi đuổi đám Thi Biệt đi liền băng bó tay lại, rồi cũng thu sợi dây thừng về.

Trong mộ không chỉ có Thi Biệt mà còn có Huyết Thi, phía sau không biết còn đụng phải thứ gì, dây thừng lại là vật phẩm thiết yếu, tuyệt đối không thể vứt bỏ ở đây. "Anh Ban, anh đến tìm tôi sao?" Ngũ Tà lòng còn sợ hãi hỏi.

Ngũ Ban đáp: "Tôi đang đuổi theo cái tên béo chết tiệt đó, quay đầu lại thì không thấy cậu đâu nữa, sau đó tôi cũng rơi vào chỗ này, thấy nhiều Thi Biệt như vậy nên tôi đi theo chúng." "Tên béo chết tiệt?

Tôi còn chưa tính sổ với anh đâu, vô duyên vô cớ bắn tôi, suýt chút nữa thì tôi toi mạng rồi!" Người béo giận đùng đùng nói.

Thu hồi dây thừng xong, Ngũ Ban đột nhiên cầm lấy cổ kiếm đặt một bên, thân hình xoay chuyển gác lên cổ người béo. "Ngươi là ai?

Tại sao lại ở đây, và có quan hệ gì với những người kia?" Ngũ Ban trừng mắt nhìn người béo quát hỏi.

Ngũ Tà lại vội vàng nắm lấy tay Ngũ Ban nói: "Anh Ban, đừng như vậy, nếu không tôi đã sớm bị Thi Biệt ăn thịt rồi." "Huynh đệ, huynh đệ có gì thì nói chuyện đàng hoàng, trước tiên hạ kiếm xuống đã." Người béo trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh, giơ hai tay lên nói.

Ngũ Ban không hề lay động nói: "Trả lời câu hỏi của tôi." "Tôi đến

từ Kinh Thành, có thể gọi tôi là Vương Bàn Tử, truyền nhân của Mạc Kim Giáo Úy." Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Ban cau mày nhìn người béo này, thân hình béo tròn, cao khoảng một mét bảy, thấp hơn Ngũ Tà một mét tám một chút.

Trên tay đeo một đôi găng tay, đôi găng tay này Ngũ Ban nhận ra, găng tay da hươu thường được đạo mộ giả phái Bắc sử dụng, còn gọi là mạc thi thủ sáo.

Dưới chân đi thủy hỏa hài, không chỉ có tác dụng như giày leo núi, mà còn có thể phòng tránh một số cơ quan nước và lửa đơn giản.

Loại giày này được làm từ da trâu, cũng là loại giày thường được phái Bắc sử dụng, rất chắc chắn và giữ ấm.

Điều quan trọng nhất là, trên cổ người béo này đeo một cái móc, hẳn là Mạc Kim Phù.

Nhưng Mạc Kim Phù của Vương Bàn Tử lại không giống của người khác.

Mạc Kim Phù thông thường dùng móng vuốt sắc bén nhất của loài vật, trước tiên ngâm trong huyết dịch bốn mươi chín ngày, sau đó chôn sâu trăm mét dưới lòng đất Long Lâu, mượn linh khí địa mạch tám trăm ngày.

Dài hơn một tấc, đen bóng phát sáng, vô cùng cứng rắn, trên thân phù khắc hai chữ triện cổ "Mạc Kim", có tác dụng hộ thân.

Chương 76

Nhưng Mạc Kim Phù của Vương Bàn Tử lại rõ ràng là một khối sắt, hình tam giác, nhìn có vẻ ba chiều.

Trên đó khảm mấy sợi chỉ vàng, nhìn qua đã thấy không phải vật phàm, cũng khắc hai chữ "Mạc Kim". "Còn về những người kia, có phải là đám người mặc âu phục hai ngày trước không?" Vương Bàn Tử hỏi.

Ngũ Ban hỏi: "Ông không phải đi cùng bọn họ sao?" "Lão tử vất vả lắm mới dò la được chút tin tức từ lão Kim, vừa đến đây, đang chuẩn bị làm việc thì, mẹ kiếp, bọn chúng lại chiếm mất đường hầm của lão tử!" Vương Bàn Tử lớn tiếng chửi rủa.

Ngũ Tà kinh ngạc hỏi: "Lão Kim Nha ở Kinh Thành sao?

Có phải là lão già răng vàng ở Phan Gia Viên không?" "Ủa, cậu biết sao?" Vương Bàn Tử kinh ngạc hỏi lại.

Ngũ Ban thì từ miệng Ngũ Tà biết một ít về Lão Kim Nha, xem ra người này hẳn là có chút duyên nợ với Lão Kim Nha. "Ông có quan hệ gì với Lão Kim Nha?" Ngũ Ban hỏi.

Vương Bàn Tử nói: "Ông ấy là huynh đệ kết nghĩa với cha tôi." Nghe vậy, Ngũ Ban thu kiếm về nói: "Hắn chạy vào trong quan tài rồi." "Tôi thừa dịp đám người đó đều xuống đấu, mới lén lút đi theo phía sau, cuối cùng cũng đến được đó, tôi cứ tưởng đám người đó tại sao lại trốn chứ?" Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Tà lúc này hỏi: "Bàn Tử, ông không phải từ chỗ Lão Kim Nha mà có được thứ gì đó, nên mới đến nơi này sao?" "Sao cậu biết?

Chẳng lẽ cậu biết bói toán sao?" Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

Ngũ Tà nói: "Tôi đoán vậy." "Mấy hôm trước, có một người mang một tờ cẩm thư thời Chiến Quốc đến tìm Lão Kim Nha, tôi đến đó tình cờ nhìn thấy, liền âm thầm ghi nhớ lại." Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Tà giật mình nói: "Cẩm thư thời Chiến Quốc cần hai tờ mới có thể ghép lại, vậy mà ông lại giải được như thế sao?" "Tôi không hiểu cái đó, tôi ở Kinh Thành có chút quan hệ, sau khi hỏi thăm tứ phía thì có được ba chữ 'Qua Tử Miếu', tôi lập tức không ngừng nghỉ đến đó, hỏi thăm đủ đường về ngôi mộ này." Vương Bàn Tử nói.

Hai người nghe thấy vậy, âm thầm gật đầu, xem ra Vương Bàn Tử này cũng là một cao thủ Mạc Kim, nếu không thì không thể chỉ dựa vào một địa danh mà tìm được cổ mộ này. "Bàn Tử, cảm ơn ông đã cứu tôi." Ngũ Tà cười nói.

Vương Bàn Tử đúng là người tự nhiên, liền ôm vai Ngũ Tà nói: "Chẳng lẽ lại khoanh tay đứng nhìn cậu chết sao?" Nhưng Ngũ Ban trong lòng lại có chuyện khác, hỏi: "Bàn Tử, có người mang cẩm thư thời Chiến Quốc đi tìm Lão Kim Nha?

Người đó trông như thế nào?" "Là một người nước ngoài.

Người đó cũng kỳ quái, vào cửa hàng bán đồ, cũng không mặc cả giá, lấy tiền rồi đi.

Phỏng chừng cũng là một người không biết hàng." Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Ban đột nhiên hiểu ra, có lẽ đó là sách lược của Cừu Đức Khảo, biết Lão Kim Nha có quan hệ với Ngũ Gia.

Liền bán cẩm thư thời Chiến Quốc cho Lão Kim Nha, Lão Kim Nha lại không biết đó là bảo bối, muốn biết bí mật trong cẩm thư, khẳng định cần người giải mã.

Hoặc có lẽ Lão Kim Nha cũng hiểu rằng Ngũ Gia cũng có cẩm thư

thời Chiến Quốc, nên chắc chắn sẽ tìm đến Ngũ Gia. "Anh Ban, anh đang nghĩ gì vậy?" Ngũ Tà hỏi.

Ngũ Ban giải thích tình hình của mình, sau khi biết hai người vậy mà lại là người của Ngũ Gia, Vương Bàn Tử cũng ngây người ra. "......Ngũ Gia trong Cửu Môn sao?" Vương Bàn Tử kinh ngạc hỏi.

Ngũ Tà cười nói: "Tôi tên là Ngũ Tà, còn đây là Anh Ban." "Ngũ Tà?

Đại thiếu gia của Ngũ Gia?

Còn Anh Ban này chẳng phải là Ngũ Ban nổi tiếng trên giang hồ sao?

Người từng một mình vì Ngũ Tam Gia mà diệt sạch một băng nhóm biên cảnh?" Vương Bàn Tử kinh ngạc hỏi.

Ngũ Tà gật đầu nói: "Không ngờ ông lại biết tôi?" "Đương nhiên là biết, dù sao tôi cũng là người trong Cửu Môn mà." Vương Bàn Tử cười hì hì nói.

Lúc này Ngũ Ban và Ngũ Tà hai người đều cảm thấy kinh ngạc, nhưng lại chưa từng nghe nói trong Cửu Môn có người họ Vương? "Ai ạ?" Ngũ Tà hỏi.

Vương Bàn Tử trịnh trọng nói: "Hồ Bát Gia là đối tác của cha tôi, Mạc Kim Phù này cũng do ông ấy đưa cho tôi." "Hồ Bát Gia!" Hai người kinh hô.

Vương Bàn Tử gật đầu nói: "Phải đó." Hồ Bát Gia trước đây không thuộc người của Cửu Môn, nhưng sau này Cửu Môn xảy ra một lần thanh tẩy lớn, Cửu Môn cũng tan rã, không ít người chạy về Kinh Thành.

Sau đó Hồ Bát Gia dựa vào thân phận truyền nhân Mạc Kim Giáo Úy, trở thành một trong Cửu Môn.

Nhưng Hồ Bát Gia lại không nhiệt tình với giang hồ, sau khi trở thành người của Cửu Môn liền thoái ẩn giang hồ.

Ba người đều không ngờ, trong cổ mộ này vậy mà lại gặp được người cùng thuộc Cửu Môn.

Năm nay Hồ Bát Gia tuy đã rút khỏi giang hồ, ảnh hưởng lực trong Cửu Môn cũng không lớn, nhưng dù sao cũng là một trong Cửu Môn.

Hơn nữa là truyền nhân Mạc Kim Giáo Úy, vợ ông ta cũng không hề đơn giản, lại là hậu nhân của Bàn Sơn Đạo Nhân.

Ba người sau khi trao đổi thông tin, cũng đã hiểu nhau hơn. "Anh Ban, Chú Ba đâu rồi?" Ngũ Tà hỏi.

Ngũ Ban lắc đầu nói: "Sau khi tôi xuống đây, chỉ tìm thấy cậu thôi.

Còn về Chú Ba, không cần lo lắng, ông ấy là lão giang hồ rồi, chắc chắn sẽ không có chuyện gì đâu." Ngay lúc này, trong cái hố mà Ngũ Ban và Vương Bàn Tử ở trước đó đột nhiên có động tĩnh.

Ba người nhìn nhau một cái, trốn vào trong ám đạo, chỉ nghe thấy ở phía bên kia hố có một ám đạo.

Một trận tiếng bước chân nhẹ nhàng đang truyền ra từ bên trong, tiếng bước chân càng lúc càng lớn.

Chẳng mấy chốc một người đàn ông mặc áo đen bước ra từ bên trong, chính là Tiểu Ca trước đó đã chặn Huyết Thi. "Tiểu Ca!" Ngũ Tà vui mừng hét lên.

Tiểu Ca nhìn ba người gật đầu, sau đó bốn người cuối cùng cũng hội hợp ở một chỗ trong ám đạo. "Con Huyết Thi kia đâu rồi?" Ngũ Ban hỏi.

Tiểu Ca đáp: "Không biết." Tiểu Ca sẽ không nói lời dư thừa, sau khi hội hợp với mọi người, Tiểu Ca liền dẫn mọi người đi ra khỏi ám

đạo, trở lại mê cung trước đó.

Cái mê cung này Ngũ Ban đã đi rất lâu rồi, nếu không phải Thi Biệt dẫn đường, hắn cũng không tìm được cái ám đạo kia.

Nhưng lại không tìm ra đường ra, nhưng Tiểu Ca sau khi trở lại, dường như lại quen thuộc nơi này.

Anh ta trực tiếp dẫn mọi người đi về một hướng, khiến Ngũ Ban có chút nghi ngờ hỏi: "Anh biết đường đi sao?" "Không biết, nhưng tôi biết lối ra." Tiểu Ca nói.

Khiến Ngũ Ban mơ hồ, đã không biết đường đi, vậy thì làm sao lại biết lối ra ở đâu?

Đối với Tiểu Ca, trong nhận thức của Ngũ Ban, ngoài việc người này thực lực mạnh ra, thì mọi thứ khác đều là một ẩn số.

Chỉ riêng trong Thi Động, những thứ người này biết, cứ như thể hắn sinh ra đã là một đạo mộ tặc vậy.

Tam Gia dường như rất tin tưởng anh ta, có những lúc Tam Gia đều hỏi ý kiến của anh ta.

Hỏi một câu ba không biết, Ngũ Ban cũng lười hỏi nữa, giờ chỉ muốn nhanh chóng tìm Chú Ba.

Đương nhiên đối với Ngũ Tà, Ngũ Tam Gia sẽ không có chuyện gì, nhưng nếu Ngũ Tam Gia cũng đụng phải nhiều Thi Biệt hoặc Huyết Thi như vậy.

Với năng lực của mình căn bản không thể đối phó được, chỉ là mê cung cổ mộ này có chút phiền toái, cũng không tìm ra lối ra ở đâu, chỉ có thể đi theo Tiểu Ca.

Đi khoảng hơn mười phút sau, Tiểu Ca đột nhiên dừng bước, nhìn vào một bức tường, hai tay sờ soạng trên tường một hồi.

Chương 77

Quả nhiên trong đó có một khối bích đá hơi lỏng, Tiểu Ca dùng sức ấn một cái, lập tức truyền đến một trận âm thanh lạch cạch, rõ ràng là một cơ quan. "Anh biết ở đây có cơ quan sao?" Ngũ Ban hỏi.

Tiểu Ca vẫn lắc đầu nói: "Đoán mò." Nghe lời Tiểu Ca nói, mọi người suýt chút nữa thổ huyết, vận khí cũng quá tốt rồi đi?

Nhưng Ngũ Ban lại biết, Kỳ Lân huyết mạch mang đến vận may, có thể mang đến điềm lành cho con người.

Chẳng lẽ thật sự như vậy sao?

Vậy thì hắn cũng có Kỳ Lân huyết, tại sao lại không có loại hiệu quả này?

Trong lúc thầm nghĩ, chỉ thấy khối gạch đá mà Tiểu Ca ấn đột nhiên lún vào, lộ ra một cái động đá nhỏ.

Cái động đá này không lớn, chỉ to bằng cánh tay, căn bản không thể cho người thông qua được, chẳng lẽ bên trong có cơ quan sao?

Vương Bàn Tử không kiềm chế được, đi về phía cửa động nhìn, nhưng lại bị Tiểu Ca một tay kéo lại.

Vì đột nhiên dùng sức, khiến Vương Bàn Tử té lăn ra đất. "Làm gì vậy?" Vương Bàn Tử có chút bực bội nói.

Ngay lúc này, chỉ nghe thấy một trận tiếng xào xạc từ trong cái động nhỏ đó truyền ra, như thể có thứ gì đó đang bò ra từ bên trong, tốc độ rất nhanh. "Cẩn thận!" Ngũ Ban vội vàng hét lên.

Lời vừa dứt, chỉ thấy từ trong cửa động đột nhiên vươn ra một cánh tay màu xanh lá, tốc độ cực nhanh, một cái đã tóm lấy Ngũ Tà đang ngây người.

Một kiếm chém đứt cánh tay màu xanh lá cây đó xong, cánh tay đó rơi xuống đất, nhưng điều khiến người ta kinh ngạc là, thứ rơi xuống đất không phải cánh tay, mà là một đoạn dây leo mọc giống như cánh tay.

Khi đoạn dây leo đó bị Ngũ Ban chém đứt, nó lập tức muốn rụt về, nhưng Tiểu Ca nhanh tay lẹ mắt, lập tức túm lấy chỗ bị cắt đứt, dùng sức kéo ra ngoài. "Lạch cạch!"...

Sau một trận âm thanh như máy móc truyền đến, lại thấy cả bức tường đột nhiên biến hóa, vậy mà hóa thành một thông đạo giống như hốc cây. "Mẹ kiếp!?" Vương Bàn Tử ngồi trên mặt đất kinh hô.

Ngũ Ban cũng là lần đầu tiên thấy cơ quan quỷ dị như vậy. "Cửu Đầu Xà Bách." Tiểu Ca đạm đạm nói.

Ngũ Ban vẻ mặt mờ mịt, cái gì vậy?

Hắn lần đầu tiên nghe thấy. "Cửu Đầu Xà Bách?

Không phải chứ, thứ đó lại có thật sao?" Ngũ Tà lại kinh hô.

Khi Ngũ Ban đang định hỏi, Tiểu Ca lại bước vào trong thông đạo, mọi người chỉ có thể đi theo phía sau.

Thông đạo trông không phải được làm bằng đá, mà do vô số dây leo ghép thành.

Những dây leo này rất lớn, có cái vậy mà to bằng người.

Từ trong thông đạo đó đi ra xong, thông đạo vậy mà lại đóng lại, quả thực thần kỳ.

Mọi người đang ở một mộ thất khác, trong mộ thất có không ít quan tài, chỉ là những quan tài này nhỏ.

Giống như quan tài trẻ con, mọi người đều biết vào thời cổ đại, có tục lệ dùng đồng nam đồng nữ chôn theo, hoặc đây là nhĩ thất bồi

táng.

Thông thường trong mộ của đồng nam đồng nữ này sẽ không có đồ bồi táng, nên mọi người cũng sẽ không đi mở quan tài. "Thật là chuyện lạ, rõ ràng tôi đã thấy chủ mộ thất ở phía trên, tại sao phía dưới lại có một tầng nữa?" Ngũ Tà nói.

Vương Bàn Tử ngồi trên một chiếc quan tài nói: "Không biết rồi sao?" "Biết gì ạ?" Ngũ Tà hỏi.

Vương Bàn Tử làm ra vẻ nói: "Loại mộ táng này gọi là Tàng Long Huyệt, nói trắng ra là chiếm cứ bảo địa phong thủy của người khác, rồi chôn xuống dưới." "Mộ huyệt này trông như cổ mộ của Lỗ Thương Vương, nhưng theo tôi được biết, còn có một cổ mộ Tây Chu cũng được chôn ở đây." Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Ban nói: "Dường như ông rất quen thuộc?" "Đừng quên, tôi chính là người có Mạc Kim Phù đó." Vương Bàn Tử đắc ý nói.

Cái vẻ mặt đó nhìn qua chỉ muốn cho một bạt tai.

Tiểu Ca lại không cùng mọi người thảo luận, sau khi đi ra liền xác định phương hướng nói: "Đi." Nhìn Tiểu Ca mặt lạnh như băng, Vương Bàn Tử nhịn không được hỏi: "Hắn là ai?

Không phải thiếu tiền chứ?" "Tôi cũng không biết hắn là ai, là người Chú Ba tôi mời, chỉ biết gọi là Tiểu Ca." Ngũ Tà thành thật nói.

Vương Bàn Tử gật đầu nói: "Chú Ba là người chưởng đà của Ngũ Gia, người ông ấy mời chắc chắn không đơn giản." "Anh ấy rất lợi hại, lợi hại giống như Anh Ban vậy." Ngũ Tà nói.

Theo Tiểu Ca đi về phía một hành lang mộ, vừa đi được vài phút, phía sau mọi người lại truyền đến một trận tiếng bước chân trầm trọng.

Nghe tiếng động, Tiểu Ca khựng lại, sờ vào cổ đao sau lưng.

Ngũ Ban cũng cảm giác được, một luồng khí tức cường hãn đang đi về phía bên này.

Tiếng động nặng nề như tiếng người kéo lê chân bước đi, thỉnh thoảng lại vang lên những âm thanh lộc cộc như từ địa ngục vọng tới.

Nghe thấy âm thanh đó, mọi người lập tức cảm thấy da đầu tê dại.

Càng lúc tiếng động càng gần, nếu mọi người cố gắng chạy trốn, chắc chắn sẽ bị đuổi kịp.

Tốc độ của Huyết Thi thế nào thì không rõ, nhưng nếu nó giống với cương thi Lưu An, vậy chắc chắn không thể chạy thoát.

Mặc dù trước đây ở di tích dưới đáy biển Ngũ Ban từng gặp Huyết Thi, nhưng lúc đó con Huyết Thi đó không nhanh.

Nhưng Ngũ Ban không dám chắc tất cả Huyết Thi trên đời đều giống nhau, giống như Tống Tử vậy, vẻ ngoài trông na ná nhưng năng lực lại khác biệt.

Khi tiếng lộc cộc ngày càng gần, Tiểu Ca vội tắt đèn pin trong tay, thấy vậy mọi người cũng vội làm theo.

"Im lặng, nín thở." Tiểu Ca chợt nói.

Khi đèn pin tắt, trong mộ đạo lập tức tối đen như mực.

Vì có Tiểu Ca nhắc nhở, mọi người cũng không dám lên tiếng, từng người bắt đầu nín thở.

Đối với Ngũ Ban thì chuyện này chẳng đáng kể, dù sao cậu có công pháp quy tức của huyết mạch Huyền Vũ.

Nhưng đối với Vương Bàn Tử và Ngũ Tà thì khó khăn rồi.

Khi tiếng bước chân ngày càng gần, mọi người không dám nhúc nhích.

Trong bóng tối, mang đến một bầu không khí đáng sợ, đặc biệt là khi con Huyết Thi đang ở ngay bên cạnh mọi người.

Tiếng bước chân không dừng lại bên cạnh mọi người mà tiếp tục đi về phía trước.

Ngũ Ban thở phào nhẹ nhõm, con Huyết Thi này y hệt mấy con cương thi trong phim, chỉ cần nín thở là có thể tránh được sự cảm nhận của nó.

"Phụt!"...

Đúng lúc này, không biết ai đó lại đánh rắm một cái.

Chương 78

"Gầm!"...

Lập tức một tiếng gầm điên cuồng phát ra từ miệng con Huyết Thi, Tiểu Ca rút trường đao chém ra ngay lập tức.

"Rầm!" Một tràng tia lửa bắn ra trong bóng tối, trong ánh sáng yếu ớt còn sót lại, Ngũ Ban thấy Tiểu Ca bị con Huyết Thi vung một chưởng đẩy bay đi.

Ngũ Ban bật đèn pin, diện mạo con Huyết Thi lập tức hiện ra trước mắt mọi người.

Con Huyết Thi này khác biệt rõ rệt so với con Huyết Thi ở di tích, trông nó có vẻ dính đầy máu tươi đặc quánh hơn.

Móng vuốt cũng dài và sắc bén hơn, trông nó cũng mạnh mẽ hơn con Huyết Thi kia.

Sau khi Tiểu Ca bị đẩy lùi vài bước, con Huyết Thi lao về phía mọi người.

Ngũ Tà và Vương Bàn Tử sợ đến mức vội vàng lăn lê bò toài lùi lại.

Ngũ Ban rút cổ kiếm, một kiếm chém ra, chặn đứng đòn tấn công của Huyết Thi.

"Rầm!" Một kiếm chém ra, Ngũ Ban cảm nhận rõ ràng sự cứng rắn trên người Huyết Thi, một tràng tia lửa bắn ra, một luồng sức mạnh phản lại khiến miệng hổ của Ngũ Ban tê dại.

"Cứng thế này sao?" Ngũ Ban kinh ngạc nói.

Một kiếm chém xuống, Huyết Thi chẳng hề có cảm giác gì.

Ngược lại, Huyết Thi thấy Ngũ Ban chặn đường, vung một tay ra, lập tức ép lui Ngũ Ban xa hơn hai mét.

"Sức mạnh thật lớn!" Ngũ Ban kinh hô.

Tiểu Ca và Ngũ Ban đều bị đẩy lùi về vị trí tương tự.

Lúc này, Tiểu Ca dùng trường đao rạch vào lòng bàn tay, máu tươi theo các đường vân trên đao thấm đỏ cả thân đao.

"Đi mau!" Tiểu Ca nói.

Ngũ Ban nói: "Giết nó đi." "Không được, Huyết Thi sẽ tỏa ra độc khí đủ để tràn ngập cả mộ thất." Tiểu Ca nói.

Ngũ Ban gật đầu, cậu đã lĩnh giáo điều này một lần rồi, hồi ở di tích, sau khi chém đứt đầu Huyết Thi, độc khí đã nhanh chóng lan tỏa.

Và cũng đã thấy người bị nhiễm độc khí sau đó biến thành Huyết Thi mới.

"Vậy phải làm sao?" Ngũ Ban hỏi.

Tiểu Ca lúc này nắm chặt trường đao nói: "Đẩy lùi nó, dẫn nó đi chỗ khác." Ngũ Ban cau mày, con Huyết Thi này sức mạnh quá lớn, để Tiểu Ca một mình e rằng không ổn.

"Bàn Tử, đưa Ngũ Tà đi trước!" Ngũ Ban nói.

Nói rồi Ngũ Ban cũng không chần chừ nữa, Tiểu Ca có huyết mạch Kì Lân, thì huyết mạch Bạch Hổ trong người Ngũ Ban cũng bùng lên, dùng sức mạnh sát phạt để đẩy lùi con Huyết Thi.

Vương Bàn Tử dẫn Ngũ Tà nhanh chóng chạy về phía trước, rời khỏi chiến trường, Huyết Thi không phải là thứ họ có thể đối phó.

Chính lúc đó Tiểu Ca xông đến trước mặt Huyết Thi, một đao chém ra.

“Xoẹt!” Một đao chém lên người Huyết Thi, nhờ sức mạnh của Kì Lân huyết, trường đao chỉ rạch được một vết trên người Huyết Thi.

Để lại một vết sẹo dài, nhưng vẫn không thể chém đứt lớp da của Huyết Thi.

Nhưng Kì Lân huyết lại khiến Huyết Thi cực kỳ khó chịu, dường như loại huyết mạch này có sự khắc chế bẩm sinh đối với Huyết Thi.

Mặc dù không thể gây sát thương cho Huyết Thi, nhưng Kì Lân huyết đã khiến Huyết Thi phải lùi lại hai bước.

Nhưng Huyết Thi phản ứng, vung tay đánh vào người Tiểu Ca, khiến Tiểu Ca bị đánh bay ra ngoài.

Ngũ Ban thấy vậy cũng vội vàng rạch lòng bàn tay, máu tươi từ từ chảy dọc theo chuôi kiếm.

“Xoẹt!” Bạch Hổ thần lực lập tức tràn ngập toàn thân, khiến Ngũ Ban tràn đầy sức mạnh, một kiếm nặng nề chém về phía con Huyết Thi.

“Rầm!”...

Nhưng con Huyết Thi này thực sự là đồng da sắt cốt, ngay cả trường kiếm dính Bạch Hổ huyết cũng không thể để lại vết thương trên người nó.

Nhưng sau khi sử dụng Bạch Hổ thần lực, nó lại đẩy lùi Huyết Thi vài bước.

Huyết Thi vung hai tay quét ngang muốn hất Ngũ Ban đi, nhưng có Bạch Hổ thần lực, Ngũ Ban không hề sợ hãi.

“Rầm!”...

Rút trường kiếm về đỡ đòn quét ngang của Huyết Thi, hai luồng lực khổng lồ va chạm tạo ra một tiếng động lớn.

Mặc dù đã dùng sức mạnh Bạch Hổ, nhưng con Huyết Thi này mạnh hơn con Huyết Thi ở di tích rất nhiều.

Một người và một thi đồng thời bị chấn động lùi liên tiếp vài bước.

Ngay lúc này, Tiểu Ca lại lần nữa tấn công, một đao nữa giáng xuống người Huyết Thi, khiến nó lại phải lùi thêm vài bước.

Không cho Huyết Thi bất kỳ cơ hội nào, Ngũ Ban nắm lấy vai Tiểu Ca nhảy vọt lên cao, giẫm mạnh lên vai Huyết Thi.

Máu độc của Huyết Thi ăn mòn khiến giày của Ngũ Ban kêu xèo xèo.

Ngũ Ban mặc kệ tất cả, huyết mạch Huyền Vũ bùng lên, Thủy Yêm Bát Hoang và Phá Nham đồng thời được thi triển.

"Ầm!"...

Trọng lực cực lớn lập tức đè lên người Huyết Thi, khiến nó ngay lập tức quỳ nửa người xuống đất.

Lực cực lớn khiến sàn nhà dưới đầu gối Huyết Thi bị chấn nứt.

"Ầm!" Trọng lực lại được thi triển, khiến mặt đất lập tức sụp xuống, toàn thân Huyết Thi cũng chìm vào trong đất.

Lúc này Ngũ Ban giơ trường kiếm muốn chém vào đầu Huyết Thi, nhưng lại bị Tiểu Ca ôm chặt lấy cánh tay.

"Đi thôi." Tiểu Ca nói.

Giọng Tiểu Ca vẫn bình tĩnh như vậy, nhưng Ngũ Ban biết điểm yếu của Huyết Thi nằm ở cổ, một khi bị chém đứt, vô số thi độc sẽ tràn ngập cả mộ thất, lúc đó, tất cả mọi người trong đó đều không thể sống sót thoát ra ngoài.

Sau khi thu trường kiếm, nhìn Huyết Thi đang giãy giụa trong đất,

sắp sửa chui lên.

Ngũ Ban lập tức nhảy lên lần nữa, giẫm mạnh vào vai Huyết Thi.

Khiến toàn bộ thân thể Huyết Thi chìm sâu vào đất, lần này Huyết Thi muốn chui lên e rằng cần một khoảng thời gian.

Sau khi tạm thời giải quyết được Huyết Thi, Ngũ Ban và Tiểu Ca mới đi về phía Vương Bàn Tử và Ngũ Tà.

Mộ đạo dài không biết dẫn đi đâu, nhưng hai người phải nhanh chóng tìm thấy hai người kia.

Sau khi đi mười mấy phút, cuối cùng họ nghe thấy tiếng hai người kia từ phía trước.

Dường như đang tranh cãi điều gì đó, nhưng Vương Bàn Tử đối với Ngũ Tà dường như rất bất lực.

“Tôi còn không chăm sóc tốt bản thân được, làm sao mà chăm sóc một lão nương chứ?” Giọng Vương Bàn Tử vang lên.

Ngũ Tà nói: “Tôi mặc kệ, như ông vậy, không thể thấy chết mà không cứu chứ.” “Tôi thấy cậu có chút tác dụng đó, ít nhất còn có thể chạy và đi, cô gái đó đã ra nông nỗi này rồi, cậu chắc chắn cô ấy còn sống được sao?” Vương Bàn Tử hỏi.

Chương 79

Ngũ Tà hoàn toàn không để ý Vương Bàn Tử mà nói: "Vậy tôi cõng cô ấy." "Cậu không phải là nhìn trúng cô gái sắp chết đó chứ?" Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

Ngũ Tà vội vàng nói: "Đâu có chuyện đó." Lúc này Ngũ Ban và Tiểu Ca cũng đã trở lại, hai người đang ở trong một mộ thất.

Trong góc mộ thất có một cô gái nằm trên mặt đất, chân cô ấy bê bết máu, sắc mặt trắng bệch vô cùng.

Nhưng cô ấy còn sống, khi nhìn Ngũ Tà, trong mắt tràn đầy vẻ cảm kích.

Cô gái tuổi không lớn lắm, trông cũng chỉ khoảng hai mươi mấy.

Có một khuôn mặt trái xoan xinh đẹp rực rỡ, có một thân hình đẹp, lồi lõm rõ ràng.

Trong ánh mắt tràn đầy vẻ phong tình vạn chủng, khó trách Ngũ Tà không thể chống cự.

Mái tóc ngắn gọn gàng, trông cực kỳ tinh anh.

Một chiếc quần da ngắn màu đen hoàn toàn để lộ đôi chân dài, trên đùi trái có một vết thương lớn, máu tươi đang chảy ra từ vết thương đó.

Có một mùi tanh nồng cay, giống hệt mùi Thi Biệt.

Trên người mặc một chiếc áo bó sát hở rốn, phô bày hoàn hảo vóc dáng.

Trên bàn tay trắng nõn có đeo một chiếc vòng tay đồng tiền, không nhiều lắm, tổng cộng bảy xu.

Trên đùi phải có đeo một chiếc bao da, bên trên cài một con dao găm, trong tay cầm một khẩu súng lục.

Nhưng lúc này cô ấy không còn chút sức lực nào để cầm súng nữa.

Nhìn cô gái, Ngũ Ban có cảm giác quen thuộc, luôn cảm thấy đã gặp ở đâu đó rồi.

"Cô ta là ai?" Ngũ Ban hỏi.

Vương Bàn Tử nhún vai nói: "Tôi đâu có biết, khi vào đã thấy rồi." "Chẳng lẽ là người của Cừu Đức Khảo?" Ngũ Ban lẩm bẩm.

Lúc này Tiểu Ca bước tới, nhìn vết thương trên đùi người phụ nữ, Ngũ Tà đang định băng bó thì bị Tiểu Ca ngăn lại.

"Đừng động!" Tiểu Ca nói.

Nói rồi vươn hai ngón tay ra, Ngũ Ban thấy Tiểu Ca lại nhét ngón tay vào vết thương của cô gái.

Khi rút tay ra, giữa hai ngón tay lại có một con Thi Biệt.

Con Thi Biệt đó đã chết, không biết có phải bị cơ bắp ép chết vì ngạt thở không.

Vết thương rõ ràng đã được Ngũ Tà xử lý, nhưng khi con Thi Biệt nhỏ được lấy ra, vết thương chảy ra mủ và có mùi hôi thối.

Ngũ Tà không để ý cẩn thận rửa sạch vết thương lần nữa, sau đó mới băng bó cho cô gái.

"Độc tính của Thi Biệt không mạnh, không sao rồi." Tiểu Ca nói.

Ngũ Ban cảnh giác nhìn cô gái nói: "Cô là người của Cừu Đức Khảo, tôi là người của Ngũ gia, bây giờ tốt nhất nên ngoan ngoãn một chút, nếu không tôi không ngại tiễn cô một đoạn." Nghe Ngũ Ban nói, cô gái gật đầu, người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, dù

trong lòng không cam tâm nhưng lúc này cũng chỉ có thể ngoan ngoãn ở yên.

Nếu không Ngũ Ban không cần ra tay, cứ để cô ấy ở đây tự sinh tự diệt, chắc chắn không quá một ngày sẽ chết ở đây.

"Đại Ban ca, người của Cừu Đức Khảo sao?

Những kẻ tấn công chúng tôi là họ sao?" Ngũ Tà kinh ngạc hỏi.

Ngũ Ban gật đầu nói: "Tôi trước đây đã thấy quen, bây giờ mới nhớ ra là nữ thủ lĩnh mà tôi và chú Ba đã gặp ở Sào Hồ." "Thủ lĩnh?" Ngũ Tà có chút không dám tin hỏi.

Tại sao một cô gái xinh đẹp, tuổi trẻ như vậy lại là thủ lĩnh.

Cô gái cũng kinh ngạc nhìn Ngũ Ban, mặc dù không thể nói được, nhưng trong ánh mắt cô ấy có chút tức giận.

Ngũ Ban không để ý, nếu không phải Ngũ Tà muốn cứu, Ngũ Ban đã sớm tiễn cô ấy một viên đạn rồi.

Ngũ Tà nhìn Ngũ Ban dường như có ác cảm với cô gái này, nhưng không dám để Ngũ Ban giúp đỡ.

Chỉ có thể cõng cô gái một mình đi về phía trước, may mắn là Ngũ Tà có thể lực tốt, cõng một cô gái không cảm thấy gì.

Vương Bàn Tử lắc đầu nói: "Tôi không có hứng thú với cô gái đó, không cho người khác chạm vào." Ngũ Tà mặt hơi đỏ, nhưng không để ý Vương Bàn Tử, loại chuyện này càng giải thích càng không rõ ràng.

Ở một bên khác của mộ thất lại có một mộ đạo, mộ đạo hơi dốc không biết dẫn đi đâu.

Tiểu Ca dẫn đầu đi phía trước, Ngũ Ban ở phía sau chặn hậu.

Con dốc dài và cũng có chút khúc khuỷu, trông như một hang động

nào đó được cải tạo thành mộ đạo.

Chỉ đi một đoạn đường, phía trước đột nhiên xuất hiện vô số dây leo, những dây leo này giống hệt những thứ đã thấy trong mê cung trước đây.

Từng sợi dây leo từ đỉnh mộ thất rủ thẳng xuống.

Khi mọi người đến gần, những dây leo này nhẹ nhàng đung đưa.

"Cẩn thận một chút." Tiểu Ca nhắc nhở.

Ngũ Ban cau mày, luôn cảm thấy những dây leo này có gì đó không ổn, nhưng lại không nói rõ được là gì.

Cẩn thận đi qua một khu vực dây leo.

Khi mọi người bước vào khu vực dây leo, phần cuối của những dây leo rủ thẳng xuống đột nhiên nứt ra.

Biến thành từng bàn tay quỷ bay lơ lửng trong mộ đạo, điên cuồng vồ lấy mọi người.

Bàn tay quỷ di chuyển nhanh, cứ như quần ma loạn vũ.

"A!" Đột nhiên Ngũ Tà kêu lên một tiếng đau đớn, Ngũ Tà bị những bàn tay quỷ dây leo quấn chặt.

Cả cô gái bị cõng trên lưng cũng bị trói chặt, những dây leo đó đang nhanh chóng co rút lên trên.

Ngũ Ban thấy vậy vội vàng vung trường kiếm trong tay, muốn chém đứt sợi dây leo đó.

Nhưng nhanh chóng, trường kiếm của Ngũ Ban cũng bị một bàn tay quỷ dây leo quấn chặt.

"Xoẹt!" May mắn là Tiểu Ca lúc này cũng ra tay, một đao chém đứt dây leo quấn chặt Ngũ Ban.

Một bên khác Vương Bàn Tử có thân thủ không tồi, trong tay cầm một thanh loan đao, đang linh hoạt né tránh những đòn tấn công của bàn tay quỷ, thỉnh thoảng chém đứt một số dây leo.

Ngũ Ban cũng vung trường kiếm trong tay, chém đứt không ít dây leo.

Nhìn Ngũ Tà bị kẹt ở trên, đang bị bàn tay quỷ trói chặt ở trên.

Ngũ Ban nhảy vọt lên cao, sau khi một kiếm chém đứt dây leo trên người hai người, cũng từ trên đó rơi xuống.

"Ai da!"...

Hai người đồng thời rên lên một tiếng, trông có vẻ ngã không nhẹ.

Ngũ Tà cố nhịn đau vội vàng đứng dậy, nhìn cô gái hỏi: "Không sao chứ?" Cô gái chỉ khẽ lắc đầu, biểu thị không có chuyện gì lớn.

Ba người Ngũ Ban cũng đã chém đứt tất cả dây leo bàn tay quỷ.

Chương 80

Nhìn từng sợi dây leo bàn tay quỷ lại biến trở lại hình dạng ban đầu, mọi người thở phào nhẹ nhõm.

“Những bàn tay quỷ này từ đâu ra vậy?” Vương Bàn Tử hỏi.

Ngũ Ban lắc đầu, nhìn những dây leo bị chém đứt trên đỉnh đầu, trong lòng cũng không khỏi thắc mắc.

Chỉ có thể nhìn về phía Tiểu Ca, nhưng Tiểu Ca không trả lời, sau khi thu trường đao lại, tiếp tục đi về phía trước.

“Lạnh lùng quá.” Vương Bàn Tử không nhịn được mà châm chọc.

Ngũ Tà lại cõng cô gái trên lưng, cùng mọi người đi về phía trước.

May mắn là mọi người không đi bao lâu thì Tiểu Ca dừng lại.

Chỉ thấy trên vách đá phía trước xuất hiện một thân cây khổng lồ, trong thân cây có một đoạn dây leo to bằng cánh tay.

Phần cuối của dây leo đó giống hệt bàn tay quỷ đang nắm chặt, ngón tay dài khẽ đung đưa như những con rắn nhỏ.

Tiểu Ca nắm chặt bàn tay quỷ đó, dùng sức giật nhưng lại bị bàn tay quỷ kháng cự kịch liệt.

Ngũ Ban không quản nhiều như vậy, trường kiếm trong tay trực tiếp chém đứt dây leo.

“Xì xì!”...

Lúc này chỉ nghe thấy dây leo phát ra một tiếng xì xì, trước đây chưa từng có.

“Ầm!”...

Đột nhiên một tiếng động trầm đục vang lên, thân cây khổng lồ đó đột nhiên đổ sập, lộ ra một cái hốc cây lớn.

Phần thân chính của dây leo bàn tay quỷ đang nhanh chóng co rút về phía sau.

Mọi người đều kinh ngạc, rốt cuộc là cơ quan nào hay bàn tay quỷ nào đã tạo ra cái hố đó?

"Cửu Đầu Xà Bách đoạn liệt thụ căn, những dây leo đó hấp thụ dưỡng chất từ trong đó." Tiểu Ca nói.

Mọi người đều cảm thấy kỳ lạ, lại có chuyện như vậy sao, chẳng lẽ rễ cây bị đào rỗng là do bàn tay quỷ đó tạo ra?

Hốc cây tuy rộng nhưng thấp, nhưng đủ để mọi người bò vào, chỉ khổ cho cô gái kia thôi.

Nếu cô ấy phải lê lết mà đi, e rằng mông cô ấy sẽ gặp họa.

Ngũ Ban cũng không có tâm trạng để quan tâm cô gái đó, dù sao cô ấy cũng là người của Cửu Đức Khảo.

Nhưng Ngũ Tà không bỏ cuộc, tháo ba lô của mình ra làm đệm cho cô gái, sau đó cùng mọi người từng bước từng bước bò vào trong.

Nhìn Ngũ Tà vất vả như vậy, Ngũ Ban lắc đầu cũng không biết trong đầu tên này nghĩ gì.

Chẳng lẽ thật sự như Vương Bàn Tử nói, đã nhìn trúng cô gái đó rồi?

Động cây dài, mọi người cũng không biết dẫn đi đâu, bên trong cũng tối đen.

Sau khi bò một lúc lâu, cuối cùng họ thấy phía trước có một chút ánh sáng đang xuyên vào.

"Có ánh sáng, mẹ nó cuối cùng cũng có thể ra ngoài rồi." Vương

Bàn Tử kinh hỉ nói.

Ngũ Ban nhìn Ngũ Tà phía sau, cậu ta đã thở hổn hển rồi, cô gái kia thì lại thoải mái nằm trên ba lô để Ngũ Tà kéo.

Bất đắc dĩ Ngũ Ban chỉ có thể cầm lấy dây ba lô của Ngũ Tà, vừa bò vừa kéo.

Mới khiến Ngũ Tà thở phào nhẹ nhõm, vai kề vai cùng Ngũ Ban bò về phía ánh sáng.

Ánh sáng u ám, giống như rừng cây trong bóng tối.

Lờ mờ thấy trong ánh sáng có vô số bóng rắn đang đung đưa.

Cũng không biết rốt cuộc là thứ gì, càng đến gần thì phát hiện những bóng rắn này rất lớn.

Từng sợi đều to bằng cánh tay, đang quấn quanh một thân cây khổng lồ mà đung đưa.

Ở cuối hốc cây có một tảng đá lớn nhô ra, mọi người vừa hay có thể nghỉ ngơi trên tảng đá đó.

Ngũ Tà đặt cô gái tựa vào một bên, để cô ấy có thể ngồi thoải mái hơn.

Tảng đá này nằm trên vách núi, nhìn về phía trước, một hang động tự nhiên khổng lồ, rộng bằng cả sân bóng đá.

Ánh trăng từ trên đỉnh đầu chiếu xuống, chỉ bị cành cây và dây leo che khuất, nhưng dù vậy hang động vẫn hiện lên u tối.

Chỉ có điều cảm giác này khiến người ta có một tâm lý âm u đáng sợ.

Vị trí vách đá cách mặt đất cao ba tầng lầu, không có đường xuống, nếu muốn xuống từ đây chỉ có thể thông qua những dây leo đó.

Bốn phía vách đá có hàng vạn lỗ nhỏ, chi chít khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Có vô số dây leo đâm vào trong đá, những dây leo này chắc hẳn là những thứ mà mọi người đã gặp trong mộ đạo.

Ở trung tâm hang động có một thân cây khổng lồ, mười người cũng không thể ôm hết, thân cây cao thẳng tắp vươn lên miệng hang, nhìn qua ít nhất cũng phải hai ba mươi mét.

Đơn giản như một ngọn núi cao, trên thân cây khổng lồ có vô số dây leo, chính là những dây leo bàn tay quỷ đã thấy.

Có những sợi rủ xuống, nhiều như lông trâu.

Điều đáng ngạc nhiên hơn là, những dây leo này lại mọc ra từ thân cây khổng lồ, như rễ cây vậy.

Trong vô số dây leo chi chít, dường như có không ít thứ treo trên đó, nhưng mọi người nhìn không rõ ràng.

"Cửu Đầu Xà Bách!" Tiểu Ca khẽ nói.

Mọi người đều kinh ngạc, nghe Tiểu Ca nói hai lần, không ngờ nhanh như vậy đã thấy cái gọi là Cửu Đầu Xà Bách.

Cái tên này rất phù hợp, vô số dây leo đó giống như những con rắn dài đang đung đưa.

Nếu không tấn công người thì nhìn qua chẳng khác gì rắn.

"Thật sự có Cửu Đầu Xà Bách!" Ngũ Tà kinh hô.

Ngũ Ban hỏi: "Thân cây lớn đó sao?" Ngũ Tà gật đầu nói: "Cửu Đầu Xà Bách quả thật là một loại cây lớn, có những dây leo hình tay, dây leo nhiều, ở một số nơi lớn hơn còn gọi là cây bạch tuộc." "Vậy những bàn tay quỷ tấn công tôi trước đây là cái này sao?" Vương Bàn Tử có chút da đầu tê dại hỏi.

Nhìn những vô số dây leo đó, nếu thật sự bị tấn công, ai có thể chống đỡ được chúng.

Ngũ Tà nói: "Chắc là truyền thuyết, mặc dù không thể trực tiếp giết chết con mồi, nhưng có thể trói chặt cho đến khi chết hoặc chết đói." "Mẹ nó, vậy tôi mà bị tấn công..." Vương Bàn Tử có chút run sợ nói.

Lúc này Tiểu Ca lại nói: "Yên tâm, chỉ cần không chủ động chọc ghẹo, khoảng cách gần như vậy sẽ không tấn công." Vương Bàn Tử rụt cổ lại, nhiều dây leo như vậy, muốn đi chọc ghẹo cũng phải tự lượng sức mình chứ.

"Kỳ lạ thật, chỗ này lại có Cửu Đầu Xà Bách, chẳng phải đã sớm tuyệt chủng rồi sao?" Ngũ Tà lẩm bẩm.

Tiểu Ca nói: "Trên thế giới này Cửu Đầu Xà Bách không chỉ có một ít." Tiểu Ca nói.

Ngũ Tà ngẩn người không khỏi cảm thán nói: "Thật sự mở rộng tầm mắt, nếu tin tức này truyền ra ngoài không biết sẽ dẫn đến bao nhiêu chuyên gia." "Nói chứ tôi ở đây làm gì?" Vương Bàn Tử không khỏi hỏi.

Tiểu Ca nói: "Nhìn xuống dưới." Mọi người ngẩn người nhìn xuống dưới, giữa những khe hở của vô số dây leo, mọi người cuối cùng cũng thấy một số thứ.

Chương 81

Phía dưới vách đá có một con đường đá được xây bằng đá, con đường đá kéo dài đến gốc cây, lờ mờ thấy dưới gốc cây dường như có một tế đàn.

Trên tế đàn có một bệ đá, trên đó đặt một khối ngọc thạch lớn.

Trên ngọc thạch dường như đang nằm ngủ hai người, nhìn đến đây mọi người liền biết đã tìm thấy chủ mộ thất thật sự.

Người vui mừng nhất có lẽ là Vương Bàn Tử, lúc này không nhịn được mà vỗ tay.

"Cuối cùng cũng để tôi tìm thấy thi thể Lỗ Thương Vương." Vương Bàn Tử hớn hở nói.

Ngũ Ban kinh ngạc nói: "Lỗ Thương Vương thật quái dị, lại để thi thể lộ thiên như vậy sao?

Nhìn y phục trên người lại không bị thối rữa?" "Mặc kệ ông ta, tôi phải nhanh chóng xuống dưới, xem xét kỹ Lỗ Thương Vương rốt cuộc giấu bảo bối gì." Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Tà nhìn những dây leo tràn ngập khắp nơi nói: "Chúng ta nên xuống bằng cách nào?" "Dùng dây thừng đi, những dây leo đó tốt nhất đừng nên chọc ghẹo." Ngũ Ban nói.

Nói rồi liền lấy ra một sợi dây thừng, tìm một điểm tựa sau đó cố định.

"Cô gái đó thì sao?" Ngũ Tà hỏi.

Lúc này Tiểu Ca nói: "Không thể để cô ấy ở lại." "Tại sao?" Ngũ Tà hỏi.

Tiểu Ca không giải thích, nhưng Ngũ Ban lại trả lời: "Trước đây sở dĩ cô ấy thoát được một kiếp, chắc là do mùi Thi Biệt trên người, bây giờ Thi Biệt đã bị loại bỏ, Thi Biệt một khi ngửi thấy mùi tanh, chắc chắn sẽ chết." "Vậy tôi chỉ có thể đưa cô ấy xuống thôi." Ngũ Tà nói.

Ngũ Ban nói: "Ôm chặt cô ấy, tôi sẽ thả cậu xuống." Ngũ Tà gật đầu sau đó, Ngũ Ban giao một đầu dây thừng cho cậu ta, Ngũ Tà buộc vào thắt lưng của mình, sau đó ôm cô gái để Ngũ Ban từ từ thả xuống.

May mắn là Ngũ Ban có sức lực lớn, treo hai người căn bản không thành vấn đề.

Khi hai người xuống dưới, Vương Bàn Tử nắm lấy dây thừng thử một chút, thân hình nặng như vậy mà buộc không chắc chắn mà rơi xuống thì không dễ chịu đâu.

Sau khi thử, Vương Bàn Tử mới từ từ bò xuống.

Chỉ thấy Vương Bàn Tử quá béo, bò được một nửa thì tay trượt, cả người rơi xuống, theo phản xạ Vương Bàn Tử vung tay loạn xạ.

Cuối cùng khi nắm được thứ gì đó, Vương Bàn Tử nắm chặt lấy.

"Chết rồi!" Tiểu Ca nói.

Hóa ra thứ mà Vương Bàn Tử trong lúc hoảng loạn nắm lấy chính là những dây leo đó, Vương Bàn Tử cũng nhờ những dây leo đó mà hạ cánh an toàn.

Nhưng lại gây ra một phiền phức lớn, bởi vì theo sự lung lay loạn xạ, vô số dây leo lập tức múa loạn.

Lúc này mới thực sự là quần ma loạn vũ, cứ như vô số con rắn độc đang bơi lội trong hư không vậy.

Từng bàn tay quỷ từ những dây leo đó xuất hiện, điên cuồng lao

về phía mọi người.

Vương Bàn Tử thấy vậy cũng biết đã gây ra phiền phức lớn, vội vàng rút loan đao ra, thân hình mập mạp không ngừng nhảy nhót, loan đao trong tay không ngừng chém ra, lập tức chém đứt không ít dây leo.

Ngũ Tà nhìn những dây leo tấn công mình, đứng trước mặt cô gái, rút ra một con dao găm để phòng thân, thấy những bàn tay quỷ dây leo tấn công, vội vàng vung con dao găm trong tay.

Nhưng dao găm dù sao cũng nhẹ, muốn chém đứt những dây leo đó không dễ dàng.

Tiểu Ca thấy vậy rút trường đao sau lưng ra, trực tiếp nhảy từ trên bệ đá xuống.

"Xì xì!"...

Nhưng vừa nhảy ra khỏi bệ đá, vô số bàn tay quỷ đã vồ lấy anh.

"Xoẹt!"...

Tiểu Ca vung trường đao trong tay, ánh đao không ngừng phát ra trong hư không, từng đạo đao ảnh dày đặc như gió vung vẩy.

Vô số dây leo bị cắt đứt rơi lả tả từ trên trời xuống.

Khi Tiểu Ca tiếp đất, thân hình lóe lên lập tức đã ở cạnh Ngũ Tà giúp chống đỡ những dây leo đó.

"Tên này còn quan tâm đến sự an toàn của Ngũ Tà hơn tôi sao?" Ngũ Ban nhìn Tiểu Ca vội vàng như vậy không nhịn được nói.

Nói rồi cũng nắm chặt trường kiếm, nhảy lên hư không, nhưng lại nhẹ nhàng hơn Tiểu Ca rất nhiều.

Bởi vì Tiểu Ca đã giúp cậu mở ra một con đường rồi.

Khi Ngũ Ban tiếp đất, Vương Bàn Tử cũng thở hổn hển hội hợp

cùng mọi người.

“Xem ra là ông làm chuyện tốt.” Ngũ Ban nói.

Vương Bàn Tử nói: “Ông nghĩ tôi sao, đều tại dây thừng trơn quá.” Nói rồi hai tay vung lên, chém đứt vài sợi dây leo bên cạnh.

Nhưng lúc này Vương Bàn Tử bị bắt được, bị dây leo trói chặt lôi lên hư không rồi quăng loạn xạ.

May mắn là trọng lượng của Vương Bàn Tử không bình thường, tốc độ của những dây leo đó lập tức chậm lại không ít.

Ngũ Ban thấy vậy nhảy vọt lên cao, chém đứt dây leo trói Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử lập tức rơi xuống đất, một tiếng rên la phát ra từ miệng ông ta.

“Ai da mông tôi, cũng không đỡ tôi.” Vương Bàn Tử không nhịn được nói.

Ngũ Ban không có thời gian nói nhảm với ông ta, bởi vì càng lúc càng nhiều dây leo lao về phía mọi người.

“Dùng máu!” Tiểu Ca nói.

Nói rồi lại rạch nát lòng bàn tay mình, khiến Ngũ Ban không khỏi bĩu môi, tên này rốt cuộc có bao nhiêu máu để làm như vậy chứ?

Nhưng hiệu quả lại khiến Ngũ Ban bất ngờ, khi máu tươi của Tiểu Ca vương vào những dây leo đó, vô số dây leo lập tức như thủy triều mà rút lui.

Thấy vậy Ngũ Ban cũng chỉ có thể bất đắc dĩ rạch nát lòng bàn tay mình.

Học theo Tiểu Ca mà vương máu tươi của mình vào những dây leo đó.

Lập tức những dây leo vốn điên cuồng liền trở nên yên tĩnh, bốn phía khôi phục lại trạng thái ban đầu.

“Thịch thịch!”...

Ngay lúc này, lại có một tiếng bước chân vang lên, mọi người nhìn về phía âm thanh phát ra, chính là Ngũ Tam Gia, nhưng lại không thấy Đại Khuê.

“Tam thúc!” Ngũ Tà vội vàng kêu lên.

Ngũ Tam Gia cũng nhìn thấy mọi người, mắng Ngũ Tà: “Thằng nhóc thối tha chạy đi đâu vậy?

Làm chú tìm mãi.” Ngũ Tà kể lại chuyện trước đây một lần, nhìn cô gái Ngũ Tam Gia cau mày nói: “Về rồi nói, chỗ này chắc là chủ mộ thất của Lỗ Thương Vương.” “Anh Đại Khuê đâu rồi?” Ngũ Tà nhìn xung quanh không thấy Đại Khuê thì hỏi.

Ngũ Tam Gia lắc đầu nói: “Đại Khuê chết rồi.” “Chết rồi!” Ngũ Tà và Ngũ Ban kinh ngạc nói.

Ngũ Tam Gia gật đầu nói: “Khi chú xuống dưới, gặp phải Thi Biệt, nó không chạy thoát được.” “Ai.” Ngũ Tà thở dài một hơi.

Nhưng Ngũ Ban lại phát hiện ra một cách nhạy bén, lời nói của Ngũ Tam Gia quá tự nhiên phải không?

Biểu cảm bình thản như thể đang nói về một chuyện không liên quan đến mình vậy.

Tất cả đều không bình thường, bởi vì Đại Khuê cũng là một trong số ít những người thân tín của Ngũ gia, ít nhất trong những năm qua Ngũ Tam Gia vẫn luôn giữ Đại Khuê bên cạnh có thể thấy được.

Chương 82

Nhưng Ngũ Tam Gia đã không nói thật, Ngũ Ban cũng sẽ không hỏi, tổng có một ngày sẽ làm rõ.

Còn về chú Ba, nếu không, ai cũng không thể mở miệng ông ta.

Chỉ là lúc này, mọi người đều không phát hiện trong mắt cô gái đó có thêm một tia vui mừng và tiếc nuối.

Lúc này mọi người đều bị tế đàn kia hấp dẫn, không ai phát hiện sự khác thường của cô gái.

Theo con đường đá, mọi người lên tế đàn, nhìn hai thi thể trên đó đều cảm thấy kinh ngạc.

Bởi vì hai thi thể được bảo quản quá tốt, phải biết rằng ở ngoài trời, không khí lưu thông căn bản không thể nào giữ được thi thể tốt đến như vậy.

Trên ngọc đài, có hai thi thể, một nam một nữ.

Thi thể nữ bên ngoài mặc y phục lụa hoa lệ, hai mắt nhắm chặt, dung mạo tuấn tú, da thịt trắng nõn, đây là một mỹ nhân hiếm có.

Nhìn qua cứ ngỡ đang ngủ ở đó, căn bản không thể nhìn ra là đã chết nhiều năm.

Một bên khác là một thi thể nam đeo mặt nạ hồ ly, thân mặc khôi giáp, hai tay ôm một chiếc hộp tử kim trên ngực.

Ở thắt lưng có một thanh trường kiếm bằng đồng, lúc còn sống chắc hẳn là một tướng quân.

Khi mọi người lên ngọc đài, đều kinh ngạc trước hai thi thể, không thể tưởng tượng được ở thế giới này, trong hoàn cảnh như

vậy, lại được bảo quản tốt đến thế.

Nơi đây có Huyết Thi và Thi Biệt, chẳng lẽ không có bất kỳ ham muốn nào đối với hai thi thể này sao?

"Thật sự không thể tưởng tượng được, hai thi thể được bảo quản tốt đến như vậy." Ngũ Tà kinh thán nói.

Ngũ Tam Gia nói: "Không có gì, một số người sau khi chết trong miệng sẽ ngậm một viên Định Thi Đan, có thể đảm bảo thi thể không bị thối rữa." "Định Thi Đan?

Thật sự có thứ như vậy sao?

Để tôi xem." Ngũ Tà nói.

Bởi vì Ngũ Tà vừa hay đứng cạnh thi thể nam, cậu ta liền vén chiếc mặt nạ hồ ly lên.

Nhưng khi Ngũ Tà nhìn về phía thi thể nam đó, đột nhiên kêu lên một tiếng kinh hô.

"...mắt của hắn..." Ngũ Tà có chút kinh hãi nói.

Mọi người đều cảm thấy có chút kỳ lạ, cũng đến bên cạnh thi thể nam, nhìn vào đôi mắt dưới mặt nạ.

Chỉ thấy đôi mắt của người này lại mở ra, điều khiến người ta cảm thấy kinh hãi nhất là đôi mắt lại có màu xanh lục.

"Kỳ lạ thật, hai mắt lại có màu xanh lục?" Ngũ Ban cũng kinh ngạc hỏi.

Đây cũng là lần đầu tiên cậu thấy đôi mắt kỳ lạ như vậy, mang đến một cảm giác quỷ dị.

"Tháo mặt nạ xuống sao?" Vương Bàn Tử hỏi.

Ngũ Tà có chút do dự hỏi: "Không hay lắm nhỉ?" "Có gì mà không

hay, dù sao cũng đã chết nhiều năm rồi.” Vương Bàn Tử nói.

Nói rồi liền vén mặt nạ của thi thể nam ra, nhưng khi mặt nạ được tháo xuống, mọi người đều bị khuôn mặt của người này làm cho hoảng sợ.

Khuôn mặt của người này có một mái tóc vàng, khuôn mặt cực kỳ gầy gò, mũi cũng dài.

Nhìn qua căn bản là một khuôn mặt hồ ly, trong hai mắt, con ngươi màu xanh lục đặc biệt nổi bật.

“Mẹ kiếp!

Quái nhân gì vậy?” Vương Bàn Tử không nhịn được mà nói tục một câu.

Ngũ Tà cũng kinh hô nói: “Thiên hạ thật sự vô kỳ bất hữu mà.” “Tôi cảm thấy tên hồ ly này chưa chết đâu?” Ngũ Ban nghi ngờ hỏi.

Mọi người nghe xong lập tức ngẩn người, một người đã nằm ở đó mấy ngàn năm lại chưa chết sao?

Ai có thể tin được?

Ngay lúc này, lại thấy tên đàn ông mặt hồ ly đó, trong hai mắt đột nhiên phát ra một luồng sáng xanh.

“Sáng xanh... không tốt rồi, mau nhắm mắt lại.” Tiểu Ca vốn im lặng đột nhiên kêu lên.

Nhưng vẫn đã muộn, ánh mắt màu xanh lục hòa lẫn trong bóng tối đã nhuộm xanh cả mộ thất.

Tất cả mọi người đều bị một luồng tà quang bao phủ.

“Sao vậy?” Ngũ Ban trầm giọng hỏi.

Vì Tiểu Ca đã phát ra cảnh báo, Ngũ Ban không cho rằng luồng

sáng xanh quỷ dị này lại đơn giản như vậy.

Tên này mỗi lần phát ra cảnh báo dường như đều không có chuyện tốt xảy ra.

Tiểu Ca nhìn xung quanh nói: "Thanh Nhãn Hồ Ly, sáng xanh có thể khiến người ta sản sinh ảo giác." Lời vừa dứt, không khí trên hiện trường bắt đầu có chút quỷ dị.

Chỉ thấy mọi người thần sắc bắt đầu trở nên hoảng hốt, trong hai mắt tràn đầy tơ máu.

Một luồng hung quang phát ra từ mắt mỗi người, người đầu tiên ra tay lại chính là Ngũ Tà.

Chỉ thấy cậu ta nắm chặt dao găm trong tay, lại trực tiếp đâm về phía Ngũ Tam Gia.

Nếu là bình thường Ngũ Ban căn bản không dám tin chuyện này, Ngũ Tà lại dám ra tay với chú Ba.

Nhưng Ngũ Tam Gia cũng không phải dạng vừa, thấy Ngũ Tà ra tay, thần sắc dữ tợn, rút dao găm ra trực tiếp nghiêng người né tránh đòn tấn công của Ngũ Tà.

Phản tay chém về phía cổ họng Ngũ Tà, may mắn là Ngũ Tà tuy lần đầu xuống mộ, nhưng bình thường cũng được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Vội vàng lùi lại hai bước, Ngũ Tam Gia đang định tiếp tục truy kích thì Vương Bàn Tử đột nhiên cũng động thủ.

Cả thân hình mập mạp lao về phía Ngũ Tam Gia, trọng lượng của Vương Bàn Tử quá lớn, lập tức đẩy Ngũ Tam Gia ngã khỏi tế đàn.

Nhìn hai người rơi xuống, Ngũ Tà cũng từ trên tế đàn lao xuống về phía hai người.

Ngũ Ban thấy vậy rất lo lắng, ảo cảnh này lại đáng sợ đến vậy sao?

Tình huống này cậu đã từng gặp khi ở di tích dưới đáy biển, cũng hiểu rằng vì có huyết mạch thần thú nên mới không trúng chiêu.

Nhìn ba người hỗn chiến với nhau Ngũ Ban vội vàng hỏi: "Phải làm sao?" "Đối phó Thanh Nhãn Hồ Ly, tôi đi ngăn chặn." Tiểu Ca nói.

Nói rồi Tiểu Ca cũng theo ba người nhảy xuống tế đàn, một tay nắm lấy dao găm trong tay Ngũ Tà, phản tay vặn một cái lập tức đánh rơi dao găm của Ngũ Tà.

Ngay lúc này, Vương Bàn Tử cũng đột nhiên từ phía sau ôm chặt lấy Tiểu Ca, muốn khống chế anh, nhưng thực lực của Tiểu Ca rất lợi hại.

Hai ngón tay dài hướng về phía cổ tay Vương Bàn Tử mà móc vào, Vương Bàn Tử lập tức kêu thảm thiết, như thể có sức mạnh ngàn cân đang móc vào vậy.

Chỉ có thể buông Tiểu Ca ra, nhưng lại không chịu bỏ cuộc mà đá một cước về phía Tiểu Ca.

Tốc độ của Vương Bàn Tử không chậm, lại đẩy lùi Tiểu Ca hai bước.

Nhưng ông ta cũng lùi lại vài bước, trực tiếp va vào lòng chú Ba.

Chương 83

Ngũ Tam Gia một tay siết chặt cổ họng Vương Bàn Tử, cánh tay siết chặt, khiến Vương Bàn Tử căn bản không thở được.

Ngay lúc này, Ngũ Tà đột nhiên lao về phía hai người, khiến hai người lại ngã xuống đất, ba người lại đánh nhau.

Tiểu Ca bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Nhanh lên." Nói rồi chỉ có thể một tay nắm lấy vai Ngũ Tà dùng sức kéo mạnh, sau khi tách Ngũ Tà ra.

Tiểu Ca lại đá một cước về phía Ngũ Tam Gia khiến Ngũ Tam Gia cũng buộc phải phòng thủ, nhưng sức mạnh của Tiểu Ca lại khiến Ngũ Tam Gia ngồi bệt xuống đất.

Vương Bàn Tử vừa đứng dậy, Tiểu Ca đá về phía đầu gối ông ta, khiến Vương Bàn Tử quỳ nửa người xuống đất.

Một bên khác Ngũ Ban đến bên cạnh thi thể nam, lại thấy người có khuôn mặt hồ ly đó lại ngồi dậy.

Sau khi đặt chiếc hộp tử kim trong tay sang một bên, đột nhiên rút thanh trường kiếm bằng đồng ra đâm về phía Ngũ Ban, tốc độ nhanh như chớp.

Ngũ Ban chưa kịp hiểu rõ sự tình, tên đàn ông mặt hồ ly đó đã tấn công cậu.

Vội vàng dùng trường kiếm trong tay để đỡ, lập tức một tràng tia lửa bắn ra, sức mạnh của tên đàn ông mặt hồ ly đó lại lớn đến vậy.

Khiến Ngũ Ban bị tên đàn ông mặt hồ ly đó đẩy lùi vài bước, suýt chút nữa rơi khỏi tế đàn.

"Mẹ kiếp!

Cái gì vậy?

Thi biến sao?" Ngũ Ban kinh hô.

Ngay dưới tế đàn Tiểu Ca trả lời: "Không, Thanh Nhãn Hồ Ly, có thể coi là yêu." "Yêu... yêu quái?" Ngũ Ban kinh ngạc kêu lên.

Đã thấy Thi Biến, thấy Huyết Thi, thấy Tống Tử, thấy quỷ hồn trong mộ, thấy ác linh, nhưng tuyệt đối chưa từng thấy yêu quái.

Lúc này Thanh Nhãn Hồ Ly cuối cùng cũng hoàn toàn hiện ra trước mắt Ngũ Ban.

Trước đây không chú ý, nhưng lúc này cũng thấy tay của Thanh Nhãn Hồ Ly cũng đầy lông.

Hoặc căn bản là một đôi móng vuốt của thú chứ không phải tay người.

Dưới khôi giáp có một cái đuôi, không biết người ta nhìn dáng vẻ như vậy, có thể cùng đi đánh trận sao.

"Gầm!"...

Từ cổ họng Thanh Nhãn Hồ Ly phát ra từng tiếng gầm trầm thấp, nghe cực kỳ khó chịu.

"Đinh!

Nhiệm vụ kích hoạt." "Nội dung nhiệm vụ: Giết chết và hấp thực huyết của hồ yêu." "Phần thưởng: Kì Lân là đứng đầu trong các loài côn trùng có lông, nhưng chủ nhân lại không thể phát huy sức mạnh Kì Lân, hấp thực huyết của hồ yêu có thể nhận được sức mạnh và kỹ năng Kì Lân." "Nhiệm vụ thất bại: Thu hồi Kì Lân huyết."...

Tiếng hệ thống lúc này đột nhiên vang lên, khiến Ngũ Ban trong lòng vui mừng.

Thân thủ của Tiểu Ca lại lợi hại như vậy phần lớn là nhờ năng

lực Kì Lân, nếu cậu cũng có thể có được năng lực Kì Lân, chẳng phải như hổ thêm cánh sao.

Ánh mắt nhìn Thanh Nhãn Hồ Ly cứ như nhìn thấy mỏ vàng vậy.

Nhưng Thanh Nhãn Hồ Ly này không dễ chọc, sức mạnh lớn đến mức Ngũ Ban cũng phải kinh ngạc.

"Xoẹt!" Không để Ngũ Ban nghĩ lung tung, Thanh Nhãn Hồ Ly từ trên ngọc đài nhảy lên hư không, hai tay cầm kiếm chém về phía Ngũ Ban.

Ngũ Ban không dám lơ là, sức mạnh của tên này lớn như vậy, nếu bị đánh trúng thì sẽ gặp họa.

"Rầm!"...

Huyết mạch Bạch Hổ trong cơ thể bùng lên, sau khi thần lực gia trì Ngũ Ban dùng trường kiếm chém về phía Thanh Nhãn Hồ Ly.

Lập tức một tiếng động trong trẻo vang lên, tia lửa bắn ra tứ tung, khiến Thanh Nhãn Hồ Ly bị lực cực lớn đẩy bay ra ngoài, lại rơi xuống ngọc đài.

Lực xung kích mạnh mẽ khiến ngọc đài xuất hiện một vết nứt.

Ngũ Ban cũng bị đẩy lùi vài bước mới ổn định được thân hình.

"Sức mạnh thật lớn, chỉ tiếc hôm nay lại đụng phải tôi." Ngũ Ban nhìn Thanh Nhãn Hồ Ly trầm giọng nói.

Lời chưa dứt, Thanh Nhãn Hồ Ly lại động thủ, thân ảnh như quỷ mị đột nhiên lướt qua hư không, thân ảnh linh động khiến trong hư không lập tức xuất hiện vài thân ảnh.

Ngũ Ban cười lạnh một tiếng, hóa thành một đạo tàn ảnh, trong lờ mờ vang lên một tiếng hổ gầm.

Cùng với tiếng hổ gầm đột nhiên xuất hiện, thân ảnh của Thanh

Nhãn Hồ Ly rõ ràng dừng lại một chút, nhưng những tàn ảnh của nó lại không có bất kỳ dị thường nào.

Côn trùng có lông tuy lấy Kì Lân làm đầu, nhưng Bạch Hổ lại là vua của bách thú.

Một đạo tàn ảnh Bạch Hổ ẩn chứa một tiếng hổ gầm, khiến Thanh Nhãn Hồ Ly cảm thấy một luồng khí tức nguy hiểm.

Vì dừng lại một chút, Ngũ Ban lại nhìn thấu chân thân của Thanh Nhãn Hồ Ly.

"Xoẹt!"...

Cổ kiếm trong tay trực tiếp đâm về phía chân thân của Thanh Nhãn Hồ Ly, khiến Thanh Nhãn Hồ Ly trong không trung vội vàng xoay người.

Trường kiếm bằng đồng lập tức rút ra đỡ một kiếm của Ngũ Ban.

"Rầm!"...

Hai vũ khí lại va chạm vào nhau, khiến cả hai đều lùi lại vài bước.

"Nhanh lên!" Tiểu Ca phía dưới không nhịn được nói.

Bởi vì lúc này anh đang bị ba người hoàn toàn vây công, nhưng lại không thể ra tay hạ sát, chỉ có thể khổ sở chống đỡ, không để ba người làm bị thương lẫn nhau.

"Có cần tôi giúp không?" Ngũ Ban nói.

Tiểu Ca nghe xong, đang định nhảy từ dưới lên, nhưng lại bị Vương Bàn Tử ôm chặt lấy, dù thân thủ của Tiểu Ca có tốt đến mấy, cũng không thể thoát khỏi đòn tấn công của tên béo này.

"Thôi được rồi." Tiểu Ca bất đắc dĩ nói.

Ngũ Ban lần đầu tiên nghe thấy giọng nói nhân tính hóa của Tiểu

Ca, trước đây luôn là dáng vẻ lạnh lùng băng giá, không ngờ lại lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ như vậy.

Ngũ Ban đang định nói chuyện, nhưng Thanh Nhãn Hồ Ly lại tấn công, một kiếm nữa từ trời giáng xuống, chém về phía Ngũ Ban.

Không dám phân tâm nữa, vội vàng nghiêng người né tránh, kiếm đồng chém xuống trước mặt cậu, nện xuống tế đàn.

"Rầm!"...

Lập tức chém nát đá trên tế đàn, Ngũ Ban thấy vậy một cước Phá Nham trực tiếp đá về phía Thanh Nhãn Hồ Ly.

"Rầm!"...

Vì trọng tâm, khiến Thanh Nhãn Hồ Ly cũng không thể nhanh chóng né tránh một cước đó, trực tiếp bị Ngũ Ban đá bay.

Ngũ Ban thừa thắng xông lên, thân ảnh hóa thành một đạo tàn ảnh, tấn công về phía Thanh Nhãn Hồ Ly.

"Xoẹt!"...

Chương 84

Lúc này Thanh Nhãn Hồ Ly đang bị đá bay, trong hai mắt đột nhiên lại phát ra một luồng sáng xanh, bao phủ chặt chẽ đôi mắt Ngũ Ban.

Khiến Ngũ Ban xuất hiện một khoảnh khắc ngẩn người, chính khoảnh khắc ngẩn người đó, đã cho Thanh Nhãn Hồ Ly cơ hội phản công.

Sau khi thân hình va vào vách đá, Thanh Nhãn Hồ Ly dùng hai chân đạp mạnh mượn sức nhanh chóng tấn công về phía Ngũ Ban.

"Cái đôi mắt đó đối với tôi vô dụng." Ngũ Ban nhanh chóng tỉnh táo lại, nhìn Thanh Nhãn Hồ Ly đang tấn công mà cười lạnh nói.

Nói rồi Ngũ Ban đột nhiên há to miệng, một tiếng hổ gầm vang dội khắp hang động.

"Gầm!"...

Hổ gầm sinh gió, cuồng phong bốn phía, lập tức thổi khiến những dây leo đó rung lắc, tiếng hổ gầm cũng khiến thân ảnh của Thanh Nhãn Hồ Ly chậm lại rất nhiều.

Tiếng gầm vang vọng trong hang động cũng làm tan biến đi rất nhiều luồng sáng xanh vô tận, không biết là cuồng phong hổ gầm hay là sát ý.

Cũng khiến thần trí của mọi người hồi phục lại một chút, từng người một khó hiểu nhìn đối phương, hoàn toàn không rõ chuyện gì đã xảy ra trước đó.

Ngũ Ban cũng nhân lúc Thanh Nhãn Hồ Ly bị ảnh hưởng bởi tiếng hổ gầm, phi thân nhảy lên, một kiếm đâm về phía tim Thanh Nhãn Hồ Ly.

“Xoẹt!”...

Trường kiếm trực tiếp xuyên qua thân Thanh Nhãn Hồ Ly, bị Ngũ Ban một kiếm đâm vào vách đá.

Ngay lúc này, mọi người cũng đã trở lại trên tế đàn, nhìn Ngũ Ban một kiếm đâm con hồ ly vào vách đá.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo lại thấy một cảnh tượng máu me, chỉ thấy Ngũ Ban đột nhiên há to miệng, trực tiếp cắn vào cổ họng Thanh Nhãn Hồ Ly.

“Xì xì!”...

Lập tức một tràng máu tươi phun ra dữ dội, không ngừng tuôn ra từ cổ họng, Ngũ Ban đang thỏa thích hấp thực máu tươi của Thanh Nhãn Hồ Ly.

“Từ khi nào mà cậu ta trở nên máu tanh như vậy?

Kinh tởm quá đi mất!” Ngũ Tam Gia kinh hô.

Vương Bàn Tử trợn tròn mắt nói: “Không phải biến dị rồi chứ?

Đến loại máu này cũng uống.” “Ban đại ca, cậu làm sao vậy?

Đừng mà.” Ngũ Tà thậm chí không dám nhìn thẳng mà kêu lên.

Chỉ có một mình Tiểu Ca cau mày, cùng với việc Ngũ Ban hấp thực máu tươi của Thanh Nhãn Hồ Ly, anh có thể cảm nhận trên người Ngũ Ban có một mùi vị quen thuộc.

Mùi vị này, chỉ có người trong gia tộc của anh mới xuất hiện, nhưng anh không hiểu sao lại xuất hiện trên người Ngũ Ban.

“Đinh!

Nhiệm vụ hoàn thành!” “Chúc mừng chủ nhân nhiệm vụ hoàn thành nhận được năng lực Kì Lân.” “Chúc mừng chủ nhân nhận

được: Kì Lân Hỏa Diễm, Kì Lân Hỏa Diễm thuộc về địa để âm hỏa, có sát thương chí mạng đối với quỷ vật!" "Chúc mừng chủ nhân nhận được: Kì Lân Bộ, Kì Lân Bộ khác với Bạch Hổ tàn ảnh, là kỹ năng thân pháp linh hoạt." "Chúc mừng chủ nhân nhận được: Phát Khâu Tham Huyệt, Hoàng Kim Nhị Chỉ, người không có huyết mạch Kì Lân cần khổ luyện từ nhỏ, chủ nhân sở hữu Kì Lân huyết, có thể sử dụng tự nhiên." "Chúc mừng chủ nhân nhận được: Kì Lân Tự Dũ, kỹ năng phụ trợ, tăng cường khả năng tự hồi phục của bản thân, bất kể bị thương nặng đến đâu, nghỉ ngơi một thời gian là có thể hồi phục." Nghe hệ thống nói xong, Ngũ Ban trong lòng khẽ động, khó trách Tiểu Ca có thể không ngừng phóng huyết, hóa ra là khả năng tự hồi phục, chỉ cần nghỉ ngơi một đêm, ngày mai lại có thể hoạt động như rồng như hổ.

Phát Khâu Tham Huyệt, Hoàng Kim Nhị Chỉ của Tiểu Ca hóa ra là năng lực Kì Lân, có thể cho người không có huyết mạch Kì Lân tu luyện, khó trách lại là kỹ năng đặc hữu của gia tộc Tiểu Ca.

Khi Ngũ Ban trở lại trên tế đàn, mọi người đều không nhịn được mà lùi lại hai bước.

Đặc biệt khi nhìn Ngũ Ban miệng đầy máu tươi, trông thật ghê rợn.

"Ban đại ca... không sao chứ?" Ngũ Tà cẩn thận hỏi.

Lúc này Tiểu Ca nói: "Yên tâm đi, chỉ là trở nên mạnh hơn thôi." Ngũ Ban kinh ngạc nhìn Tiểu Ca nói: "Anh nhìn ra sao?" "Tôi có thể cảm nhận cậu mạnh hơn tôi." Tiểu Ca nói.

Ngũ Ban nhún vai nói: "Thôi được rồi." "Thật sự không sao?

Không bị mê hoặc như tôi sao?" Ngũ Tam Gia hỏi.

Ngũ Ban không trả lời, Tiểu Ca lại nói: "Không sao." Nói rồi Tiểu

Ca liền chuyển ánh mắt sang chiếc hộp tử kim đó.

"Chiếc hộp này đối với Thanh Nhãn Hồ Ly có lẽ rất quý giá, vừa nãy khi giao đấu, nó rất coi trọng chiếc hộp tử kim này." Ngũ Ban nói.

Cậu nhớ khi Thanh Nhãn Hồ Ly đặt chiếc hộp tử kim trên ngọc đài, nó rất cẩn thận.

Khi Ngũ Tam Gia cầm chiếc hộp tử kim, Vương Bàn Tử cứ vươn cổ to ra muốn nhìn cho rõ.

"Thứ này gọi là Bát Bảo Trọng Hàm, một loại đồ vật Phật giáo dùng để đựng xá lợi tử, chỉ là vào thời Chiến Quốc Phật giáo chưa truyền vào An Lạc." Ngũ Tam Gia nói.

Vương Bàn Tử ngẩn người nói: "Bát Bảo Trọng Hàm?

Nghe nói thứ này nhất định phải dùng chìa khóa để mở, nếu không đồ vật bên trong sẽ bị cơ quan phá hủy sao?" "Ồ, mắt nhìn của Bàn Tử không tồi nhỉ." Ngũ Tam Gia cười nói.

Vương Bàn Tử không nhịn được vuốt vuốt tóc nói: "Vậy tôi cũng là một Mạc Kim Hiệu Úy, bảo bối nào mà tôi chưa từng thấy." "Xì, Bát gia nói cho ông biết phải không." Ngũ Tam Gia nói.

Vương Bàn Tử nhất thời xấu hổ không nói được lời nào, thứ này ông ta thật sự chưa từng thấy, huống hồ lại là tử kim.

"Chìa khóa?

Nhưng tôi đi đâu tìm chìa khóa bây giờ?" Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tam Gia nói: "Lỗ Thương Vương bảo vệ đồ vật này kỹ như vậy, bên trong chắc hẳn là đồ vật quan trọng." "Chẳng lẽ là Quỷ Tỳ?

Lỗ Thương Vương dùng Quỷ Tỳ để điều động âm binh sao?" Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

Ngũ Tam Gia nói: "Có khả năng." "Thật sự có Quỷ Tỳ như vậy

sao?" Ngũ Tà hỏi.

Vương Bàn Tử nói: "Chắc là không có, nhưng Quỷ Tỳ có lẽ là một loại bảo bối tương tự như Mạc Kim Phù." "Ông biết sao?" Ngũ Tà hỏi.

Vương Bàn Tử nói: "À, nếu Lỗ Thương Vương thật sự có thể điều động âm binh, vậy tại sao vào ban ngày, âm binh cũng sẽ xuất hiện?" "Đúng vậy!

Trong truyền thuyết âm binh của Lỗ Thương Vương quỷ dị đa đoan không chỉ vào ban đêm, ban ngày cũng sẽ đột nhiên từ dưới đất chui lên tấn công kẻ địch." Ngũ Tà nói.

Ngũ Ban hiểu ra nói: "Vậy Lỗ Thương Vương căn bản là một tên trộm mộ sao?" "Tại sao cậu lại nghĩ vậy?" Ngũ Tà hỏi.

Ngũ Ban nói: "Từ dưới đất chui lên, chắc chắn là thông qua cách đào đường hầm, để binh lính ẩn nấp dưới đất, sau đó đột nhiên từ dưới đất xuất hiện, rồi truyền tin tức ra ngoài, khiến dân chúng hoang mang lo sợ." "Đoán không tồi, Lỗ Thương Vương căn bản là một tên trộm.

Cho nên cái gọi là Quỷ Tỳ này chắc hẳn là một thứ tương tự như Mạc Kim Phù." Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Tam Gia kinh ngạc nhìn Vương Bàn Tử nói: "Xem ra công khóa của ông làm không tồi nhỉ." "Lỗ Thương Vương này, hình như Bát gia và tôi, trong Mạc Kim Hiệu Úy có ghi chép." Vương Bàn Tử thành thật nói, không dám nói khoác trước mặt Ngũ Tam Gia nữa.

Ngũ Tam Gia gật đầu nói: "Trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật có ghi chép." "Tam gia cũng biết sao?" Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

Ngũ Tà đột nhiên nói: "Trong nhật ký của ông nội có ghi chép."

“Thằng nhóc thối tha bây giờ mới nói.” Vương Bàn Tử và Ngũ Tam Gia không nhịn được mắng.

Ngũ Tà nhất thời xấu hổ, cũng không dám nói gì nữa.

“Bây giờ chúng ta phải làm gì là tìm chìa khóa, không phải thảo luận đồ vật bên trong phải không?” Ngũ Ban nói.

Vương Bàn Tử vội vàng nói: “Đúng đúng, không tìm được chìa khóa, bản đồ kho báu bên trong cũng vô dụng mà.” “Người này không phải Lỗ Thương Vương.” Tiểu Ca đột nhiên nói.

Mọi người ngẩn người, chìa khóa này và việc người này không phải Lỗ Thương Vương có liên quan gì sao?

“Ý của anh là, người này không phải Lỗ Thương Vương, nhưng lại có hộp tử kim, muốn tìm chìa khóa phải tìm thi thể Lỗ Thương Vương sao?” Ngũ Tà chống cằm hỏi.

Chương 85

Tiểu Ca gật đầu nói: "Không sai." "Nhưng bên trong lớn như vậy, nếu có quan tài khác, tôi không thể nào không thấy chứ?" Ngũ Tà nói.

Ngũ Tam Gia lại nhìn thi thể nữ nói: "Kỳ lạ thật, nếu người đeo mặt nạ đó không phải Lỗ Thương Vương, vậy tại sao lại đặt cùng với cô gái này?" "Chẳng lẽ cô gái này là vợ của Thanh Nhãn Hồ Ly đó sao?

Cũng quá không xứng đôi rồi nhỉ?

Thanh Nhãn Hồ Ly và Lỗ Thương Vương có liên quan gì sao?" Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tà lại nói: "Thanh Nhãn Hồ Ly còn sống, cô gái này có lẽ cũng còn sống không?" Nói rồi Ngũ Tà đi về phía thi thể nữ, nhìn một lúc lâu nói: "Không có hơi thở, tôi xem thử Định Thi Đan gì đó." "Thằng nhóc thối tha đã lúc nào rồi mà còn muốn xem Định Thi Đan loại này." Ngũ Tam Gia bất đắc dĩ nói.

Chỉ thấy Ngũ Tà căn bản không quản, trực tiếp cạy miệng thi thể nữ ra, lại thấy trong miệng thi thể nữ không có Định Thi Đan.

Nhưng trong miệng cô ấy lại ngậm một chiếc chìa khóa, chiếc chìa khóa nhỏ trông giống hệt lỗ khóa của chiếc hộp tử kim kia.

"Nhìn kìa!

Chìa khóa." Ngũ Tà kinh hô kêu lên.

Mọi người vội vàng nhìn lại, quả nhiên Ngũ Tà từ trong miệng thi thể nữ lấy ra một chiếc chìa khóa.

Ngay lúc này, lại thấy cơ thể thi thể nữ nhanh chóng biến thành một bộ xương trắng, y phục trên người cũng hóa thành tro bụi.

“Mẹ kiếp!

Chẳng lẽ chiếc chìa khóa này và Định Thi Đan có cùng công hiệu sao?” Ngũ Tà kinh hô nói.

Mặc kệ mọi người căn bản không để ý tình trạng của thi thể nữ, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào chiếc hộp đó, không biết bên trong rốt cuộc có gì.

Từ trong tay Ngũ Tà lấy chìa khóa, Ngũ Tam Gia sốt ruột mở chiếc hộp ra.

“Cạch!”...

Quả nhiên chìa khóa chính là dùng để mở chiếc hộp tử kim, nhưng đồ vật bên trong lại khiến mọi người rất thất vọng.

Bởi vì bên trong căn bản không phải Quỷ Tỳ hay loại đồ vật gì tương tự, mà là một con cá, một con Đồng Ngư.

Niên đại của Đồng Ngư trông không quá lâu đời, căn bản không liên quan gì đến thời Chiến Quốc.

Ngũ Tam Gia ước tính, con Đồng Ngư này nhiều nhất cũng chỉ khoảng vài trăm năm tuổi thôi.

“Không phải chứ?

Tôi vất vả cực khổ đi vào đây vì một con cá mục nát sao?” Vương Bàn Tử không nhịn được mà châm chọc.

Ngũ Ban cũng nói: “Thật sự chạy không công một chuyến, tôi còn tưởng cổ mộ này sẽ khiến tôi phát tài lớn chứ.” “Để tôi xem.” Ngũ Tà nói với chú Ba.

Sau khi nhận Đồng Ngư, Ngũ Tà nhìn một lúc lâu nói: “Văn tự trên Đồng Ngư giống như đang ghi chép điều gì đó vậy.” Ngũ Tam Gia vội vàng lại cầm lấy, nhìn một lúc lâu nói: “Thật kỳ lạ, cổ mộ mấy ngàn

năm trước lại có đồ vật mấy trăm năm trước, bên trên lại còn lưu lại một số manh mối." "Manh mối?" Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tam Gia nói: "Thứ này hình như có liên quan đến Chiến Quốc Cẩm Thư." "Tôi nhớ Chiến Quốc Cẩm Thư không chỉ có hai trang, chẳng lẽ ghi chép những phần còn lại của Chiến Quốc Cẩm Thư sao?" Ngũ Tà hỏi.

Ngũ Tam Gia lắc đầu nói: "Ghi chép trên Đồng Ngư quá ít, tôi cũng không biết, trừ phi có thể tìm được một con Đồng Ngư khác." "Chiến Quốc Cẩm Thư có tác dụng gì, tôi vào đây lâu như vậy, ở phía trước kiếm được một chút đồ vật mang về, không đủ nhét kẽ răng nữa." Ngũ Ban nói.

Lần đầu tiên vào đây ở trong quan tài Huyết Thi đã kiếm được một ít ngọc thạch rồi, nhưng cũng không đến hàng triệu, mấy người chia ra còn không đủ tiền công vất vả.

Đừng nói người thất vọng nhất không ai khác chính là Vương Bàn Tử, bởi vì từ đầu đến cuối gã không tìm được bảo bối nào.

Điều này khiến gã hơi bực bội, tuy rằng ở Phan Gia Viên có một cửa hàng, nhưng đã lâu không có nguồn hàng, chỉ có thể dựa vào Đại Kim Nha.

Giờ Đại Kim Nha ngày càng già đi, mắt đã mờ, chẳng còn mấy món bảo bối tốt.

Nếu không có hàng mới, cửa hàng ở Phan Gia Viên chắc phải đóng cửa mất.

Vương Bàn Tử hơi bực bội nên trở nên nóng nảy.

"Có thể nhìn cái gốc cây kia." Đúng lúc đó, người phụ nữ vẫn luôn ngồi cạnh vách đá lên tiếng.

Tuy người phụ nữ này nhìn rất bốc lửa, nhưng theo lời Ngũ Ban,

cô ta là một thủ lĩnh.

Không ngờ giọng nói của cô ta lại hay đến vậy, khiến Ngũ Tà có chút không chịu nổi.

Cậu ta vội vàng đi đến bên cạnh người phụ nữ quan tâm hỏi: "Cô đỡ hơn chưa?" "Cảm ơn, tôi cảm thấy tốt hơn nhiều rồi." Người phụ nữ nói, chỉ là chân cô vẫn không thể đứng dậy được.

"Cái gốc cây nào?" Ngũ Tà hỏi.

Người phụ nữ gật đầu nói: "Dưới gốc cây đó toàn là rễ cây, nhưng tôi có thể nhìn thấy bên trong hình như có đồ vật." Nghe xong, mọi người vội vàng nhìn xuống dưới gốc cây, quả nhiên sau khi chặt đứt những sợi rễ rủ xuống, lộ ra một cái hốc cây.

Trong hốc cây lại có một cỗ quan quách, cỗ quan quách này không đơn giản, lại là một cỗ quan quách bằng ngọc thạch.

"Kéo ra!

Kéo ra!

Lão tử mà không kiếm được chút đồ về thì tôi tháo ngay Mạc Kim Phù!" Vương Bàn Tử vui mừng kêu lên.

Mạc Kim Giáo Úy coi trọng Mạc Kim Phù nhất, nếu một người tháo Mạc Kim Phù ra, có nghĩa là đã rút lui khỏi giang hồ, giống như Hồ Bát Gia vậy.

May mắn thay, dưới quan quách ngọc thạch có cơ quan, Ngũ Ban và Vương Bàn Tử không tốn chút sức lực nào đã lấy được quan quách ra.

Ngọc thạch dùng để làm quan quách y hệt ngọc thạch trên tế đàn, nhưng Ngũ Ban có thể khẳng định loại ngọc thạch này chưa từng thấy.

“Chú Ba, nếu mang mấy viên ngọc thạch này ra ngoài, cháu cũng kiếm được không ít tiền đó.” Ngũ Ban nói.

Ngũ Tam Gia liếc xéo Ngũ Ban nói: “Chỉ biết tiền, tiền, biết ngọc thạch là gì không?” “Không biết.” Ngũ Ban thành thật nói.

Ngũ Tam Gia nói: “Loại ngọc thạch này gọi là Thiên Tâm Ngọc Thạch, chuyên dùng để khắc chế Cửu Đầu Xà Bách, nếu không cháu nghĩ nó có thể ở trong này mà không sợ sao?” Ngũ Ban ngẩn ra, thảo nào những sợi dây leo tay quỷ trên đỉnh không hề bò xuống đất một sợi nào.

Hóa ra Thiên Tâm Ngọc Thạch lại có tác dụng khắc chế Cửu Đầu Xà Bách.

“Đắt không?” Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tam Gia suýt nữa thì tức chết, gã không nói gì, sau đó nói: “Cỗ quan quách này nếu mang ra ngoài, ít nhất cũng bán được vài triệu.” Nghe Ngũ Tam Gia nói xong, Ngũ Ban cũng hiểu, vác một cỗ quan quách ra ngoài, e rằng chưa đi được mấy bước đã bị đám cảnh sát bắt rồi.

Dù sao cái thời buổi này ai lại vác một cỗ quan quách đi lòng vòng chứ?

“Đừng quản cái quan quách này nữa, mau mở ra xem bên trong có bảo bối gì không đã.” Vương Bàn Tử nói.

Chỉ thấy Vương Bàn Tử lấy ra một cây nến từ trong ba lô, sau khi xác định góc Đông Nam liền thắp nến lên.

“Vương Bàn Tử, ông vẫn tin cái này sao?” Ngũ Ban cười nói.

Vương Bàn Tử nói: “Người thắp nến, đèn tắt thì không chạm vào, đó là lời Bát Gia đã dặn đi dặn lại.” Nghe vậy Ngũ Ban không nói gì thêm, dù sao cũng là chuyện Bát Gia dặn dò Bàn Tử, không thể phản

bác Bát Gia được.

Thấy cây nến ở góc Đông Nam không có động tĩnh gì, Vương Bàn Tử liền đến trước quan quách.

"Tiền bối ơi tiền bối, hôm nay tôi chỉ mượn một chút đồ thôi, yên tâm đợi tôi phát đạt tôi nhất định sẽ đốt tiền giấy cho người, tuyệt đối không thiệt thòi đâu." Vương Bàn Tử lẩm bẩm trong miệng.

Rồi gã lấy cây xà beng ra từ trong ba lô nói: "Mở quan tài." Ngũ Ban gật đầu, đặt trường kiếm sang một bên rồi lấy xà beng ra, cùng Vương Bàn Tử cạy mở quan quách.

Quan quách tổng cộng có ba tầng, sau khi cạy mở toàn bộ quan quách, cuối cùng lộ ra quan tài bên trong.

Quan tài cũng làm bằng Thiên Tâm Thạch, xem ra người nằm trong đó lúc trước chắc chắn rất sợ Cửu Đầu Xà Bách giết chết mình, nên mới dùng nhiều Thiên Tâm Ngọc Thạch như vậy.

Chương 86

“Bảo bối ơi bảo bối, nhất định phải đợi tôi ở bên trong nha, Bàn gia tôi có phát tài được hay không là nhờ vào người đó.” Vương Bàn Tử nhìn cỗ quan tài ngọc thạch kích động nói.

Ngũ Ban nói: “Đừng lẩm bẩm nữa, mau mở quan tài đi.” Vương Bàn Tử lại nhìn cây nến ở góc Đông Nam, sau khi không thấy động tĩnh gì, gã liền dùng xà beng cạy mở nắp quan tài.

Cùng với tiếng nắp quan tài bị cạy mở, lại nghe thấy một tràng âm thanh ma sát loẹt xoẹt, khiến mọi người giật mình.

Vương Bàn Tử vội vàng cầm một cái búa tạ đen trong tay để phòng bất trắc.

Nhưng nhanh chóng Vương Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, hóa ra trong quan tài có cơ quan, khi nắp quan tài bị cạy mở, cơ quan bên trong được kích hoạt, đẩy thi thể lên trên.

Lúc này, thi thể nằm yên tĩnh trên một phiến ngọc thạch, người này cũng giống thi thể trước đó, lại không hề bị thối rữa.

Chỉ là toàn thân không có bất kỳ vật phẩm tùy táng nào, khiến Vương Bàn Tử sững sờ.

Bên cạnh thi thể có một cuộn thẻ tre, chắc là ghi chép về cuộc đời của chủ nhân.

Điều này khiến Vương Bàn Tử tức điên lên, trong cỗ quan tài này lại không có bất kỳ thứ gì.

Nhưng Ngũ Ban và Ngũ Tam Gia lại vô cùng kinh ngạc, vì người này họ đã từng thấy.

Toàn thân được bao bọc trong ngọc y, điều quan trọng nhất là trên

mặt đeo một mặt nạ đồng, mặt nạ này y hệt mặt cáo.

Đây chẳng phải là Thiết Diện Sinh mà họ đã nhìn thấy ở dưới đáy hồ Sào Hồ sao, sao có thể không khiến hai người kinh ngạc chứ?

"Chú Ba!" Ngũ Ban vội vàng nhìn Ngũ Tam Gia nói.

Ngũ Tam Gia cũng lắc đầu nói: "Chú cũng không rõ, lẽ nào giống cái kia không thành?" "Không thể nào, khoảng cách từ đây đến chỗ đó không hề gần, thời Chiến Quốc sao có thể đi xa đến vậy?" Ngũ Ban nói.

Ngũ Tam Gia nói: "Vậy còn giải thích thế nào?" "Tôi đang nói gì thế này?

Tôi chỉ biết lần này tôi lại ra về tay trắng." Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Ban lắc đầu nói: "Bảo bối tốt nhất thế giới đang ở trên người ông đó." "Ý gì?" Vương Bàn Tử vội vàng hỏi.

Nhìn Ngũ Ban chỉ vào người đó, Vương Bàn Tử đột nhiên nói: "Kim Lũ Ngọc Y sao?" "Cái này gọi là Kim Lũ Ngọc Y." Ngũ Ban sửa lại.

Vương Bàn Tử hai mắt đột nhiên mở lớn kinh hô: "Kim Lũ Ngọc Y?

Chẳng phải là thứ hôm nay sẽ được đấu giá ở Tân Nguyệt Khách Sạn tại Kinh Thành sao?

Nghe giới trong nghề nói ít nhất cũng bán được hai mươi... hai mươi tỷ!" "Đúng vậy đó." Ngũ Ban nói.

Vương Bàn Tử như biến thành một người khác, hai mắt tỏa ra tinh quang, hai tay không nhịn được nhẹ nhàng vuốt ve Kim Lũ Ngọc Y, giống như vuốt ve người yêu vậy mềm mại.

Nhìn hành động của Vương Bàn Tử, tất cả mọi người đều cảm

thấy ghê tởm, đúng là một tên tham tiền mà.

Nhưng bất kể ai nhìn thấy hai mươi tỷ trước mắt, ai cũng không thể cưỡng lại được sự cám dỗ này.

"Cởi ra!

Mau cởi ra!

Bảo bối như vậy sao có thể nằm ở đây bám bụi được chứ?" Vương Bàn Tử đột nhiên đứng dậy nghiêm túc nói.

Rồi gã sờ loạn trên người đó, muốn tìm cách mở ngọc y.

Nhưng ngay sau đó Vương Bàn Tử đột nhiên rụt hai tay lại, vẻ mặt kinh ngạc nói: "Mẹ kiếp!

Tên này còn sống, có tim đập, có hơi thở." Nghe Vương Bàn Tử nói, Ngũ Ban và Chú Ba đều không cảm thấy bất ngờ, vì đã từng thấy rồi.

"Được!

Vì hai mươi tỷ, hôm nay tôi liều mạng!" Vương Bàn Tử rút dao găm ra định giết người đó.

Ngũ Tà thấy vậy vội vàng ngăn Vương Bàn Tử lại nói: "Đừng giết người mà!" Nghe Ngũ Tà nói, Vương Bàn Tử có chút do dự.

Lúc này Ngũ Tam Gia lấy cuộn thẻ tre bên cạnh thi thể xuống, trên đó ghi chép chi chít chữ.

Ngũ Tà cũng vội vàng xích lại gần, đối với cổ văn Ngũ Tà có hứng thú không nhỏ.

"Ơ!

Người này không ngờ lại là Lỗ Thương Vương, Thiết Diện Sinh sao?" Ngũ Tà kinh ngạc nói.

Ngũ Ban nghe xong trầm giọng nói: "Quả nhiên, trên đó viết gì thế?" Ngũ Tam Gia nhìn vài lần rồi nói: "Trong đó ghi lại cuộc đời của Thiết Diện Sinh." Hóa ra Thiết Diện Sinh là quân sư của Lỗ Thương Vương, giúp Lỗ Thương Vương lập được vô số công lao hiển hách.

Nhưng mục đích thực sự của Thiết Diện Sinh không phải để phò tá Lỗ Thương Vương, mà là mượn sức mạnh của ông ta để tìm ngôi cổ mộ này.

Đúng như đã nói trước đó, Lỗ Thương Vương quả thực là một tên trộm mộ, giúp Lỗ Quốc công thu thập vô số của cải.

Người phụ nữ kia là người yêu của Lỗ Thương Vương, nhưng có một điều mọi người đã nhầm, đó là Lỗ Thương Vương thực sự có Quỷ Tỳ.

Theo ghi chép của Thiết Diện Sinh, khi Lỗ Thương Vương còn trẻ, đã chém giết một con mãng xà khổng lồ, từ trong bụng nó lấy được một Quỷ Tỳ.

Kể từ đó, Lỗ Thương Vương quả thực đã dựa vào Quỷ Tỳ này để ra vào các cổ mộ, chưa từng thất bại.

Cũng nhờ Quỷ Tỳ mà Lỗ Quốc trở nên cường đại hơn.

Nhưng không ngờ cuối cùng lại bị quân sư Thiết Diện Sinh của mình hãm hại.

Khi Lỗ Thương Vương công danh thành đạt, quyền lực dưới một người trên vạn người đã đạt được.

Vì ra vào các cổ mộ, ông ta cũng biết một số bí mật trường sinh, vì vậy ông ta rất nhiệt tình với đạo trường sinh.

Đúng lúc này, Thiết Diện Sinh cùng thuộc hạ Thanh Nhãn Hồ Ly đến đầu quân Lỗ Thương Vương, và với thân phận phong thủy sư,

nói cho ông ta biết có một cổ mộ ở Miếu Qua Tử.

Trong cổ mộ có một bộ Kim Lũ Ngọc Y có thể khiến người ta trường sinh, khiến Lỗ Thương Vương vô cùng phấn khích.

Lập tức lấy cớ mượn âm binh và nói rằng thọ mệnh của Lỗ Quốc không còn dài nữa, từ đó cáo lão về quê.

Lỗ Quốc công lúc đó vui mừng không kịp, dù sao uy vọng của ông ta đã sớm vượt qua.

Sau khi trở về, Lỗ Thương Vương được Thiết và Thanh Nhãn Hồ Ly giúp đỡ, quả nhiên tìm thấy một bộ ngọc y ở đó.

Vì trường sinh, Lỗ Thương Vương đã chiếm lấy cổ mộ này, và đào thêm một cổ mộ nữa ở phía dưới.

Và theo chỉ dẫn của Thiết Diện Sinh, tìm thấy một Cửu Đầu Xà Bách, sau khi bố cục xong liền lấy ngọc y ra.

Nhưng Lỗ Thương Vương không ngờ, vào bước cuối cùng, lại bị Lỗ Thương Vương ra tay sau lưng giết chết.

Chiếm đoạt tất cả mọi thứ, và cũng chiếm giữ nơi đây.

Thi thể Lỗ Thương Vương thì bị Thiết Diện Sinh ném vào hang Tích Thi, vĩnh viễn không được siêu sinh.

Nhưng trong thẻ tre lại có ghi chép, Quỷ Tỳ đó được đặt trong hộp Tử Kim.

"Thật sự có Quỷ Tỳ, có người đã đi trước một bước sao?" Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

Ngũ Tam Gia trầm giọng nói: "Đồng ngư đó chỉ có vài trăm năm thôi, chắc là vài trăm năm trước có người đã mang Quỷ Tỳ đi, sau đó đặt đồng ngư vào đó để tráo đổi." "Mấy trăm năm trước cao thủ trộm mộ không ít đâu, cũng không biết ai đã có được Quỷ Tỳ đó." Vương

Bàn Tử chống cằm nói.

Chương 87

Ngũ Ban lại nói về một chuyện khác: "Nếu người này thực sự là Thiết Diện Sinh, vậy Thiết Diện Sinh ở di tích dưới đáy hồ là ai?" "Đều là Thiết Diện Sinh." Lúc này Tiểu Ca vẫn luôn không nói gì lại đột nhiên lên tiếng.

Ngũ Ban và Ngũ Tam Gia đều kinh hãi, Ngũ Ban vội vàng hỏi: "Đều là Thiết Diện Sinh?

Lẽ nào là cùng một gia tộc sao?" "Cùng một người." Tiểu Ca nói.

Ngũ Ban im lặng, không biết phải làm sao, dưới gầm trời này lại có cùng một người mà lại có hai ngôi mộ sao?

"Có bảy ngôi mộ." Tiểu Ca lại nói.

Ngũ Ban và Chú Ba đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc, lẽ nào là Tôn Ngộ Không sao?

Nhổ lông khỉ ra có vô số phân thân ư?

Đúng lúc này Tiểu Ca lại đến bên cạnh Thiết Diện Sinh, vẻ mặt đột nhiên thay đổi nói: "Mấy ngàn năm rồi, cũng nên chết đi." Nói rồi đột nhiên ra tay, hai ngón tay khóa chặt cổ họng Thiết Diện Sinh dùng sức bóp mạnh, trực tiếp bóp chết Thiết Diện Sinh.

"Đồ của tôi!" Vương Bàn Tử mắng một tràng.

Nhưng ngay sau đó Vương Bàn Tử hai mắt lại tỏa sáng nói: "Nhưng không liên quan đến tôi nha, tôi chỉ lấy quần áo của người thôi, không muốn lấy mạng của người, muốn báo thù thì đi tìm ông ta đi." Nói rồi gã sờ loạn trên người Thiết Diện Sinh, cuối cùng ở eo Thiết Diện Sinh sờ thấy một sợi dây vàng.

"Phát tài rồi, phát tài rồi." Vương Bàn Tử lẩm bẩm trong miệng.

Nhưng ngay giây sau, cây nến ở góc Đông Nam đột nhiên lập lòe, như sắp tắt.

Con dao của Tiểu Ca cũng đột nhiên kề vào cổ Vương Bàn Tử.

"Buông tay, muốn hại chết tôi sao?" Tiểu Ca nói.

Vương Bàn Tử hỏi: "Ý anh là gì?

Lẽ nào muốn nuốt một mình sao?

Hai mươi tỷ ngay trước mắt, lẽ nào lại có lý do không lấy?" "Buông tay." Tiểu Ca lại nói.

Vương Bàn Tử cũng bị chọc giận nói: "Ha ha… Hôm nay ngọc y này tôi lấy chắc rồi, anh có thể làm gì tôi?

Có giỏi thì một dao kết liễu tôi đi." "Hai mươi tỷ thì không có lý do gì không lấy." Ngũ Ban nói.

Tiểu Ca nhíu mày nói: "Đã thấy rồi, lẽ nào không biết hậu quả sao?" "Tôi biết, nhưng hai mươi tỷ tôi cũng sẽ không bỏ cuộc." Ngũ Ban nói.

Vương Bàn Tử quay lại nói: "Thấy gì?

Lẽ nào là thứ đang được đấu giá ở Kinh Thành sao?" "Bộ ngọc y đó quả thực là do Ngũ gia tôi ủy thác cho Tân Nguyệt Khách Sạn đấu giá." Lúc này Ngũ Tam Gia nói.

Trong lúc Tiểu Ca do dự, từ chỗ Chú Ba ra lúc trước, đột nhiên truyền đến một tràng tiếng bước chân.

Tiếng bước chân này vô cùng nặng nề, kèm theo một tràng âm thanh loẹt xoẹt, chẳng phải là âm thanh khi Huyết Thi xuất hiện trước đó sao?

Nghe tiếng này, lại không chỉ có một Huyết Thi?

Tất cả mọi người đều bị tiếng bước chân thu hút, từng người một vẻ mặt vô cùng u ám.

Quả nhiên, ở cửa mộ đạo, một Huyết Thi đang chậm rãi bước ra, chính là Huyết Thi mà Ngũ Ban đã nhốt trong đất trước đó, nó đã thoát ra ngoài.

Nhanh chóng sau lưng nó lại có thêm hai Huyết Thi nữa, nhưng hai Huyết Thi này lại mặc bộ vest đen, chính là những tên thuộc hạ của Cừu Đức Khảo.

"Lão Lục, Lão Thất, các anh còn sống sao?" Người phụ nữ vẻ mặt kích động nói.

Ngũ Tà thấy vậy vội vàng ôm lấy người phụ nữ không cho cô ta cử động lung tung.

"Buông tôi ra, tôi muốn cứu họ." Người phụ nữ giãy giụa nói.

Tiểu Ca nói: "Không cứu được nữa, đã biến thành Huyết Thi rồi." Người phụ nữ vẻ mặt lộ ra vẻ đau khổ vô cùng, có thể thấy tình cảm của cô ta đối với những người này không tệ.

Ba Huyết Thi nhìn mọi người phát ra tiếng gầm gừ như dã thú.

"Những Huyết Thi này không phải biến thành thi càng lâu thì thực lực càng lợi hại sao?" Ngũ Ban đột nhiên nhìn Tiểu Ca hỏi.

Thiết Diện Sinh ở trong di tích, thực lực kém hơn Huyết Thi này nhiều.

"Không sai!" Tiểu Ca nói.

Ngũ Ban vẫy vẫy trường kiếm trong tay nói: "Được rồi, Chú Ba dẫn người rời đi đi." Nhưng đúng lúc này, bốn phía đột nhiên truyền đến một tràng âm thanh bò lổm ngổm xì xào.

Âm thanh khiến mọi người đều rợn tóc gáy, chẳng phải là tiếng

của lũ Thi Biệt sao?

"Ông ông!" Lúc này lại truyền đến một tràng tiếng cánh đập, mọi người nhìn kỹ, lại thấy từ vô số lỗ hổng bay ra mấy con bọ cánh cứng màu đỏ.

Những con bọ cánh cứng này có hình dáng giống Thi Biệt, nhưng nhỏ hơn, chỉ có điều màu sắc lại là màu đỏ.

"Thi Biệt Vương!" Tiểu Ca trầm giọng nói.

Sau khi những con Thi Biệt Vương màu đỏ này xuất hiện, lại thấy từ vô số lỗ hổng bò ra chi chít Thi Biệt, số lượng không đếm xuể.

Hàng vạn Thi Biệt như thủy triều dũng mãnh ùa về phía mọi người.

Không cần Ngũ Ban và Tiểu Ca nhắc nhở nữa, Ngũ Tam Gia vội vàng hô: "Chạy!

Leo lên cây!" Ngũ Tà lập tức cõng người phụ nữ chạy về phía thân cây Cửu Đầu Xà Bách, Ngũ Tam Gia lập tức dùng xà beng đập vỡ một miếng Thiên Tâm Ngọc Thạch, đeo trên người.

"Bàn Tử!

Cởi cái ngọc y kia ra, hai mươi tỷ thì không có lý gì không lấy!" Ngũ Ban lúc này đột nhiên nói.

Tiểu Ca nhíu mày, nhưng nhìn Ngũ Ban một cái rồi cũng không nói gì.

Vương Bàn Tử vui mừng khôn xiết, đâu còn để ý gì khác, vội vàng giật sợi dây vàng của ngọc y xuống.

Cũng cùng với động tác của Vương Bàn Tử, cây nến ở góc Đông Nam cuối cùng cũng tắt.

Vương Bàn Tử cầm ngọc y nhét vào lòng, nhìn những Huyết Thi

và Thi Biệt ngày càng gần, Vương Bàn Tử vội vàng cũng đập vỡ một miếng ngọc thạch, nhanh chóng chạy lên cây Cửu Đầu Xà Bách.

"Xem ra chúng ta phải kề vai chiến đấu rồi, tôi sẽ giết tất cả Huyết Thi, nếu anh không chịu nổi có thể đi." Ngũ Ban nhìn Tiểu Ca nói.

Tiểu Ca lắc đầu nói: "Cũng tốt, ở đây cũng không nên để người khác nữa." Nói rồi toàn thân Tiểu Ca đột nhiên run lên, một luồng sức mạnh cường hãn từ trên người bùng phát ra, lập tức làm quần áo trên người vỡ nát.

Chỉ thấy trên người Tiểu Ca lại xuất hiện hình xăm vảy Kỳ Lân.

Hình xăm Kỳ Lân của Tiểu Ca không giống Ngũ Ban chỉ chiếm một bên.

Hình xăm của Ngũ Ban theo kiểu tả Thanh Long hữu Bạch Hổ tiền Chu Tước hậu Huyền Vũ, nhưng hình xăm của Tiểu Ca lại lan khắp toàn thân.

Cùng với khí tức đạt đến đỉnh điểm, trên người Tiểu Ca lại bốc cháy một tầng lửa, một tầng lửa màu xanh u lục.

Ngũ Ban biết đây là Kỳ Lân Hỏa Diễm, trong lòng cũng hiểu Tiểu Ca sắp dốc toàn lực.

"Lão giao cho anh, mới tôi đối phó." Tiểu Ca nói.

Ngũ Ban gật đầu, một mình Tiểu Ca phải đối mặt với ba Huyết Thi mới, cũng sẽ không dễ dàng.

Còn tôi phải đối mặt với một Huyết Thi cường hãn kia e rằng cũng không dễ dàng, trong này lại có nhiều Thi Biệt đến vậy.

Chương 88

Nhìn những Thi Biệt điên cuồng ùa về phía hai người, lại tránh Tiểu Ca mà lao về phía Ngũ Ban.

"Hừ!

Tưởng chỉ có anh có hình xăm Kỳ Lân sao?" Ngũ Ban lạnh lùng hừ nói.

Lời vừa dứt, chỉ thấy trên người Ngũ Ban cũng tỏa ra một luồng khí tức đáng sợ, lập tức làm quần áo trên người vỡ nát.

Chỉ thấy trên cánh tay phải của anh ta là hình xăm Bạch Hổ, cánh tay trái và trước ngực trắng tuyết, sau lưng là hình xăm Huyền Vũ.

Hình xăm Kỳ Lân lại ở trước ngực Ngũ Ban, dọc theo thân dưới kéo dài, phần hông đạp lửa uy phong lẫm liệt.

Vô số Thi Biệt lập tức cũng vòng qua Ngũ Ban mà chạy lên cây.

"Lần này có thể đánh một trận đã đời rồi." Ngũ Ban hoạt động cơ thể nói.

Bên kia Tiểu Ca cầm kiếm xông về phía hai Huyết Thi, Thiết Diện Sinh cũng đã biến thành thi, hai mắt đỏ ngầu lao thẳng về phía Tiểu Ca.

Ngũ Ban cũng nhảy lên không trung, tàn ảnh Bạch Hổ lập tức được thi triển, một kiếm chém về phía cổ của Huyết Thi kia.

"Bốp!" Nhưng Huyết Thi này rõ ràng có phản ứng, một tay chặn trường kiếm của Ngũ Ban, dùng sức vung tay đẩy Ngũ Ban lùi lại.

"Gầm!" Dường như nhận ra Ngũ Ban, Huyết Thi gầm lên một tiếng điên cuồng.

Ngũ Ban không hề dao động, thân hình dừng lại rồi lại lao về phía Huyết Thi.

"Gầm!" Đột nhiên Huyết Thi lại gầm lên một tiếng, đột nhiên nhảy vọt lên cao, hai móng vuốt vung loạn trong không trung, muốn xé nát Ngũ Ban.

Ngũ Ban vẻ mặt kinh ngạc, tốc độ của Huyết Thi này thật nhanh.

Trong nháy mắt, một bóng người màu đỏ đã đến trước mặt Ngũ Ban, hai móng vuốt vung ra.

"Bốp!" Ngũ Ban vừa kịp dùng trường kiếm đỡ, nhưng lại bị Huyết Thi đánh bay ra xa, trường kiếm cắm sâu vào vách đá.

"Sức mạnh của nó lại trở nên mạnh mẽ như vậy sao?" Ngũ Ban kinh ngạc nói.

Trước đó đã dùng Bạch Hổ thần lực có thể kháng cự, bây giờ lại không có tác dụng.

"Huyết Thi sẽ cuồng bạo, một khi cuồng bạo sức mạnh sẽ tăng gấp bội!" Tiểu Ca vừa chống đỡ ba Huyết Thi vừa nói.

Ngũ Ban trong lòng giật mình, may mà Huyết Thi trong di tích kia không cuồng bạo, nếu không lúc đó anh và Chú Ba e rằng cũng phải bỏ mạng ở đó rồi.

Thảo nào những tiền bối trộm mộ lại sợ hãi thứ này đến vậy, căn bản không phải thứ mà con người có thể đối phó được.

Đúng lúc này, Huyết Thi lại lao về phía Ngũ Ban tấn công.

Ngũ Ban thấy vậy vội vàng dùng sức cắn rách ngón tay mình, máu tươi lập tức tuôn ra.

"Xoẹt!" Bạch Hổ thần lực bùng nổ, một móng vuốt lao về phía Huyết Thi.

Lập tức một đạo tàn ảnh móng hổ xuất hiện trong hư không, Ngũ Ban dùng một móng vuốt cứng đối cứng.

"Bốp!" Bạch Hổ thần lực cộng thêm sức mạnh móng vuốt Bạch Hổ cuối cùng cũng có hiệu quả.

Hai móng vuốt nặng nề đập vào nhau, cộng thêm máu tươi trong tay, khiến Huyết Thi bị Ngũ Ban đánh bay ra xa.

Một vết cào rõ ràng xuất hiện trên cánh tay Huyết Thi, máu tươi ở vết cào cũng biến mất, thay vào đó xuất hiện một vết cháy đen.

Tay Ngũ Ban cũng không dễ chịu, độc tính của máu Huyết Thi quá mạnh, khiến ngón tay anh đau nhức vô cùng.

Bốn phía vô số Thi Biệt vẫn như thủy triều bò lên Cửu Đầu Xà Bách, dày đặc đen kịt bao phủ kín mít cả cây Cửu Đầu Xà Bách.

Chỉ là những Thi Biệt này không có chút hứng thú nào với Ngũ Ban và Tiểu Ca, căn bản không thèm để ý.

Gặp phải cũng sẽ lập tức né tránh, dường như rất kỵ huyết mạch trên người họ.

Tiểu Ca bị ba Huyết Thi vây công, nhưng với thân thủ của mình, anh vẫn có thể đối phó một cách dễ dàng.

Kỳ Lân Hỏa Diễm cháy trên người Tiểu Ca, khi bị máu độc Huyết Thi chạm vào, cũng sẽ bị Kỳ Lân Hỏa Diễm ngăn chặn và đốt cháy, căn bản không làm Tiểu Ca bị thương.

"Xoẹt!" Đột nhiên thân thủ của Tiểu Ca trở nên cực nhanh, sau khi nhảy lên cao, một nhát kiếm chém về phía đầu một trong những Huyết Thi.

Lập tức một nhát kiếm chém đứt đầu của một Huyết Thi áo đen, cùng với đầu rơi xuống, vô số Thi độc từ trên người nó tản ra.

Thi độc khuếch tán rất nhanh, Ngũ Ban cũng cảm nhận được ảnh hưởng của Thi độc, may mà huyết mạch trong cơ thể đã khu tán Thi độc.

Trong lòng kinh hãi, thảo nào trước đó Tiểu Ca luôn không cho giết Huyết Thi, tất cả huyết mạch của ba thần thú đều bị ảnh hưởng.

Nếu là người bình thường, chẳng phải sẽ nhanh chóng biến thành Huyết Thi mới vì Thi độc sao?

Giống như hai tên áo đen kia vậy.

Nhưng điều khiến Ngũ Ban có chút thắc mắc là, vì sao những Thi Biệt này lại không tấn công Huyết Thi?

Lẽ nào Thi độc trên người Huyết Thi không sao?

Đúng lúc này, Huyết Thi mà Ngũ Ban đang đối phó lại lao về phía Ngũ Ban.

"Tìm chết!" Ngũ Ban trong lòng cười lạnh.

Lời vừa dứt, chỉ thấy Ngũ Ban đột nhiên rút trường kiếm trên vách đá ra, dùng sức cứa vào lòng bàn tay mình.

Máu tươi lại một lần nữa nhuộm đỏ cả thân kiếm, trường kiếm đỏ rực trong mắt Huyết Thi dường như biến thành thần binh lợi khí.

Trong ánh mắt đỏ ngầu đầy khát máu của nó trở nên có chút do dự.

Nhưng Ngũ Ban sẽ không bỏ qua cơ hội này, dù sao trong năng lực Kỳ Lân có tự lành, chỉ cần không chết thì có thể hồi phục.

Đâu quản được nhiều như vậy, tàn ảnh Bạch Hổ tức thì lao về phía Huyết Thi.

"Xoẹt!" Trường kiếm chém về phía cổ Huyết Thi, nhưng Huyết Thi cũng có sự phòng bị.

Một tay bảo vệ vị trí cổ, tay kia hung hăng cào về phía Ngũ Ban.

“Bốp!” Nhưng trường kiếm đã nhiễm máu tươi của Ngũ Ban, đối với Huyết Thi thật sự là thần binh lợi khí.

Một kiếm chém xuống trực tiếp chém đứt một cánh tay của Huyết Thi.

“Gầm!” Một tiếng gầm rống truyền đến, Huyết Thi lùi liên tiếp mấy bước, nhìn về phía Ngũ Tà ánh mắt lại có thêm một tia sợ hãi.

Điều này khiến Ngũ Ban có chút kinh ngạc, lẽ nào Huyết Thi này đã sinh ra linh trí rồi sao?

Nhưng sau đó cũng không bất ngờ, dù sao lúc đó nó cũng có thể giao tiếp với Tiểu Ca.

Thật không biết tên này rốt cuộc là ai?

Tiểu Ca đối với nó dường như có chút kiêng kỵ, hoặc người này có thể là tiền bối trong gia tộc của Tiểu Ca?

Nhưng gia tộc của nó không phải tất cả đều có huyết mạch Kỳ Lân sao?

Lẽ nào cũng không có tác dụng?

Chương 89

Mặc dù nghĩ vậy nhưng Ngũ Ban không hề chậm trễ, một kiếm chém ra.

Nhưng Huyết Thi không dám giao chiến trực diện với Ngũ Ban nữa, lúc đó, Huyết Thi lại dùng thân mình đỡ một kiếm của Ngũ Ban.

"Keng!" Ngay sau đó lại khiến Ngũ Ban trong lòng trầm xuống, vì Huyết Thi kia đột nhiên đưa hai ngón tay ra, trực tiếp kẹp chặt trường kiếm của Ngũ Ban.

"Tôi điên mất, Nhất Chỉ Thiền đây à?" Ngũ Ban không nhịn được mắng to.

Hai ngón tay của Huyết Thi giống như Phát Khâu Tham Huyệt, Hoàng Kim Nhị Chỉ vậy, giữa hai ngón tay có một lực tuyệt đối khổng lồ.

Ngay cả khi đã dùng Bạch Hổ thần lực cũng không thể rút trường kiếm ra.

Trong lòng càng khẳng định, có lẽ người này căn bản là tổ tiên của Tiểu Ca.

Nhưng điều này cũng khiến Ngũ Ban trong lòng trầm xuống, huyết mạch Kỳ Lân không phải là vô địch, người này là một ví dụ sống.

Chỉ là không hiểu vì sao người này lại biến thành Huyết Thi, phải biết máu Kỳ Lân có thể xua đuổi bách độc mà.

Vì không thể rút trường kiếm ra, Ngũ Ban dứt khoát buông tay, lại một lần nữa một móng vuốt lao về phía cổ Huyết Thi.

"Xoẹt!" Một đạo tàn ảnh móng vuốt Bạch Hổ tức thì xuất hiện trong hư không, móng hổ nhìn vô cùng sắc bén.

Huyết Thi thấy vậy vội vàng bỏ trường kiếm lại, nhanh chóng né tránh.

Nhưng Ngũ Ban không nhịn được nói: "Đi chết đi, đi chết đi, cho dù có linh trí thì cũng là đồ hai trăm rưỡi." Thân ảnh lóe lên chụp lấy trường kiếm đang rơi xuống, Kỳ Lân Bộ tức thì thi triển, nhanh chóng đuổi theo Huyết Thi kia.

"Ầm!" Một tràng âm thanh trầm đục truyền đến, lại thấy trường kiếm của Ngũ Ban cắm sâu vào cổ Huyết Thi.

Hai tay nắm chặt chuôi kiếm thuận thế chém xuống.

"Đông đông!" Sau khi một kiếm chém đứt đầu Huyết Thi, Ngũ Ban thở phào nhẹ nhõm.

Huyết Thi này khó đối phó hơn nhiều so với những Huyết Thi mới kia, sức mạnh và tốc độ đều mạnh hơn, điều càng bất ngờ hơn là Huyết Thi đã sinh ra một tia linh trí.

Sau khi chém đứt Huyết Thi, Ngũ Ban cũng mệt đến nỗi ngồi bệt xuống đất, lần đầu tiên cảm thấy mệt mỏi đến vậy.

Nhìn Tiểu Ca lại chém đứt đầu của một Huyết Thi vest đen khác, Ngũ Ban thầm nghĩ, bây giờ mình và Tiểu Ca so với nhau chắc cũng không còn chênh lệch nhiều nữa nhỉ?

Dù sao mình cũng có huyết mạch Kỳ Lân, tìm một cơ hội giao lưu tốt với Tiểu Ca.

"Xoẹt!" Đúng lúc đang ngẩn người, lại thấy Tiểu Ca cũng chém đứt đầu Thiết Diện Sinh.

Nhưng Tiểu Ca dường như có thù hận với Thiết Diện Sinh vậy, sau khi chém đứt đầu vẫn chưa hả giận, một cước đạp thẳng vào cái đầu đó.

Không có máu tươi bảo vệ, cái đầu bị chém đứt trở nên yếu ớt, dễ dàng bị Tiểu Ca đạp nát.

"Rít!" "A!" Đột nhiên từ dưới chân Tiểu Ca truyền đến một tràng tiếng rít kinh hoàng, lại có một tràng tiếng quỷ kêu khiến linh hồn cũng phải sợ hãi.

Ngũ Ban trong lòng kinh hãi, không quản cảm giác suy yếu vội vàng đứng dậy, nhìn về phía cái đầu bị đạp.

Ngay khi vừa quay đầu lại, một con rắn đen nhỏ cắn vào chân Tiểu Ca.

Ngũ Ban kinh hãi, chẳng phải đây là con Hắc Mao Xà đã suýt làm Ngũ Tam Gia biến thành thi sao?

Con rắn nhỏ một khi đã cắn thì không nhả ra, Ngũ Ban cảm nhận rõ ràng huyết mạch thần thú trong cơ thể mình sôi trào.

"Xì xì!" Chỉ thấy chỗ con rắn nhỏ cắn lập tức truyền đến một tràng âm thanh ăn mòn.

Bốc ra một làn khói dày đặc, mùi vị vô cùng cay nồng, khiến con Hắc Mao Xà nhỏ vội vàng buông ra.

Sau một tràng tiếng kêu quái dị, thân hình nhỏ bé đột nhiên trở nên dẹt, rồi từ trên đất nhảy lên bay về phía xa.

Điều này khiến Ngũ Ban vô cùng kinh ngạc, Hắc Mao Xà lại biết bay sao?

Nhưng Ngũ Ban sẽ không để nó trốn thoát, cắn người rồi bỏ đi, đâu có dễ dàng như vậy.

Một tay duỗi ra lập tức tóm lấy Hắc Mao Xà ở bảy tấc, khiến Hắc Mao Xà căn bản không thể động đậy.

Cho dù có quỷ dị đến đâu, độc đến đâu, nhưng rốt cuộc nó vẫn là

rắn, một khi bị tóm vào bẫy tấc thì không có bất kỳ cách nào.

Nhưng đúng lúc này, Ngũ Ban lại phát hiện trong đầu Huyết Thi đang bò ra một con Thi Biệt Vương màu đỏ, vỗ cánh lao về phía Ngũ Ban.

Cho dù có huyết mạch thần thú, Thi Biệt Vương này lại không hề sợ hãi một chút nào.

"Ông ông!" Tiếng cánh đập khiến Ngũ Ban cảm thấy rùng mình, lần đầu tiên đối mặt với một loại Thi Biệt Vương không hề sợ hãi.

Nhưng Ngũ Ban cũng sẽ không mềm lòng, một tay dùng sức bóp nát con Hắc Mao Xà nhỏ trong tay, sau đó hai ngón tay duỗi ra lập tức kẹp chặt Thi Biệt Vương trong tay.

Bị Ngũ Ban kẹp chặt, Thi Biệt Vương vô cùng hung hãn, không ngừng giãy giụa muốn thoát khỏi tay Ngũ Ban.

Nhưng tất cả đều vô ích, dựa vào một con Thi Biệt Vương nhỏ bé sao có thể thoát khỏi tay Ngũ Ban được chứ?

"Ngao… ô!" Đột nhiên lúc này, từ trong miệng Thi Biệt Vương đột nhiên truyền ra một tràng tiếng quỷ kêu.

Âm thanh vô cùng chói tai, chói tai đến mức khiến người ta cảm thấy màng nhĩ như muốn thủng.

"Không xong!

Chúng ta chưa giải quyết triệt để những thứ này sao?" Lúc này Tiểu Ca đột nhiên chạy đến nói.

Ngũ Ban hỏi: "Những thứ này từ đâu ra thế?" "Từ trong thi thể Huyết Thi." Tiểu Ca nói.

Ngũ Ban lập tức cảm thấy rợn tóc gáy, trong đầu Huyết Thi lại có Thi Biệt và Hắc Mao Xà.

Lẽ nào những Thi Biệt và Hắc Mao Xà này đang điều khiển những Huyết Thi sao?

Cùng với thời gian Thi Biệt và Hắc Mao Xà thức tỉnh, cũng sẽ khiến Huyết Thi trở nên lợi hại hơn sao?

Nếu Huyết Thi đã sinh ra linh trí thì càng không bằng những Thi Biệt và Hắc Mao Xà này đã thành tinh rồi.

Đúng lúc đang nghĩ vậy, lại thấy tình huống bất thường xuất hiện ở những Thi Biệt xung quanh.

Tốc độ của chúng dường như trở nên nhanh hơn, hay nói cách khác là trở nên hung hãn hơn.

"Mau giết nó!" Tiểu Ca vội vàng hô.

Ngũ Ban nghe xong, cũng không có thời gian để nghiên cứu thứ quỷ quái này, hai ngón tay kẹp một cái lập tức bóp chết Thi Biệt.

Nhưng trên người Thi Biệt Vương lại tỏa ra một luồng mùi thối cay nồng, mùi vị này y hệt mùi trên người Huyết Thi.

"Xì xì!" Bốn phía cũng truyền đến tiếng Thi Biệt quần thể xao động, điên cuồng ùa vào trong hang động, lúc này trừ vị trí của Ngũ Ban và Tiểu Ca ra, những Thi Biệt này đã chiếm lĩnh toàn bộ mật thất.

Tuy đã cuồng bạo, nhưng đối với Kỳ Lân Hỏa Diễm trên người Tiểu Ca và Ngũ Ban vẫn rất kiêng kỵ, không đi tìm phiền phức.

Nhưng những người đang leo cây trốn thoát thì thảm rồi, tốc độ leo cây còn lâu mới bằng Thi Biệt.

Mông Vương Bàn Tử đã bị cắn hai ba cái lỗ.

Ngũ Tà cõng người phụ nữ vất vả leo trèo, mãi mới leo lên được nắp cây, mọi người lập tức nhìn thấy hy vọng.

Ngũ Tam Gia dẫn đầu nhảy từ nắp cây ra ngoài, sau đó ném một

sợi dây thừng cho Ngũ Tà.

Chương 90

“Mau lên!” Ngũ Tam Gia vội vàng hô.

Nhưng Ngũ Tà hiểu, ôm người phụ nữ này nhảy ra ngoài căn bản là không thể, chỉ có thể quấn sợi dây vào eo người phụ nữ.

“Kéo cô ấy đi.” Ngũ Tà nói với Chú Ba.

Ngũ Tam Gia không nhịn được mắng: “Sao Ngũ gia ta lại sinh ra một tên tình thánh như vậy!” Tuy mắng nhưng cũng hiểu tính cách của Ngũ Tà cũng gần giống mình, chuyện đã quyết định rồi, chín con trâu cũng không kéo lại được.

Chỉ có thể kéo người phụ nữ lên, trong miệng mắng: “Thiệt thòi lớn rồi, sau khi về nhất định phải bắt lão Cừu Đức Khảo kia giao ra một ít đồ vật.” Đúng lúc này, Vương Bàn Tử cũng nhô đầu lên, nhưng không hề dừng lại mà nhảy về phía trước.

Tuy thân hình mập mạp nhưng không hề ảnh hưởng đến thân thủ của gã, một cái đã nhảy ra ngoài.

“Mau nhảy lên, dưới chân có rất nhiều Thi Biệt.” Vương Bàn Tử sau khi nhảy ra vội vàng hô.

Nhưng đã muộn, khi Ngũ Tà đang do dự, một con Thi Biệt Vương vỗ cánh xuất hiện trước mặt Ngũ Tà.

“Mau nhảy!” Ngũ Tam Gia vừa kéo người phụ nữ lên xong, vội vàng hô.

Ngũ Tà lấy hết can đảm cuối cùng cũng nhảy lên, nhưng con Thi Biệt Vương kia lại cắn vào chân cậu ta.

“Xì xì xẹt xẹt!” Cũng đúng lúc này, vô số Thi Biệt Vương như thủy triều ùa ra từ trên nắp cây.

“A!” Ngũ Tà cuối cùng cũng không nhảy lên được khe hở, đầu gối va vào vách đá đau đớn không thôi.

Mọi người đều kinh hãi, vội vàng bay người ra cứu.

Người nhanh nhất lại là Vương Bàn Tử, một tay tóm lấy tay Ngũ Tà.

Ngũ Tam Gia vội vàng đi giúp, mới kéo được Ngũ Tà lên.

“Không sao chứ?” Ngũ Tam Gia lo lắng hỏi.

Ngũ Tà lắc đầu nói: “Không sao, chỉ bị đập đầu gối thôi.” Vừa nói vừa kéo ống quần lên, lại thấy con Thi Biệt Vương kia cắn chặt vào chân cậu ta, không ngờ cũng bị Ngũ Tà đè chết.

Vết thương sưng đỏ, từng chút máu tươi đang rỉ ra.

“Chết tiệt!” Ngũ Tam Gia lo lắng nói.

Mọi người vội vàng hỏi: “Sao vậy?” “Bị Thi Biệt Vương cắn rồi.” Ngũ Tam Gia lo lắng nói.

Lúc này người phụ nữ kia lại bình tĩnh nói: “Mau báo cho Tiểu Ca, chỉ có anh ấy mới có thể cứu được.” Ngũ Tam Gia gật đầu, đối với lời của người phụ nữ cũng không hề bất ngờ.

“Tiểu Ca… Ngũ Tà bị Thi Biệt Vương cắn rồi!” Ngũ Tam Gia lớn tiếng hô về phía cây Cửu Đầu Xà Bách.

Cũng không biết Tiểu Ca và Ngũ Ban có ở dưới đó không, cũng không biết có nghe thấy không, nhưng cũng chỉ có thể làm vậy.

Khi những Thi Biệt đó cuồng bạo, Tiểu Ca và Ngũ Tà cũng nghe thấy tiếng Ngũ Tam Gia.

Tuy cách rất xa, cửa động cách ít nhất cũng hơn ba mươi mét, nhưng là hang động.

Âm thanh sẽ không khuếch tán, chỉ vang vọng liên tục trong động.

“Ngũ Tà bị cắn rồi, có sao không?” Ngũ Ban vội vàng hỏi.

Vẻ mặt Tiểu Ca trầm xuống nói: “Thi Biệt Vương, sẽ khiến người ta biến thành hành thi tẩu nhục, cũng là đi tìm chết.” “Không giống Hắc Mao Xà sao?” Ngũ Ban kinh ngạc hỏi.

Tiểu Ca gật đầu nói: “Không sai, tôi phải nhanh chóng ra ngoài, nếu không Ngũ Tà chắc chắn sẽ chết.” Nói rồi Tiểu Ca không quản đám Thi Biệt dày đặc, đạp lên vị trí của Thiết Diện Sinh trước đó.

Một nhát kiếm chém về phía quan tài, sau đó vội vàng tìm kiếm đồ vật bên trong.

Lúc này Ngũ Ban mới phát hiện, những Thi Biệt đó dường như cũng vô tình tránh né chỗ đó.

“Tìm gì?

Tôi không phải nên nhanh chóng ra ngoài sao?” Ngũ Ban lo lắng nói.

Tiểu Ca lắc đầu nói: “Độc tính của Thi Biệt Vương mạnh, tôi lên đó, cho Ngũ Tà uống máu Kỳ Lân cũng vô dụng rồi.” “Vậy làm sao?” Ngũ Ban lo lắng hỏi.

Tiểu Ca lắc đầu không nói gì, tiếp tục lục lọi đồ vật trong các mảnh vỡ quan tài.

Ngũ Ban vô cùng lo lắng nói: “Nói đi chứ.” “Tôi đang tìm Kỳ Lân Kiệt.” Tiểu Ca nói.

Ngũ Ban trong lòng động đậy, thứ này có lẽ có liên quan đến Ngũ Tà, vội vàng cũng theo dõi tìm kiếm trong các mảnh vỡ quan tài.

“Trông như thế nào?” Ngũ Ban vừa dọn dẹp vừa hỏi.

Tiểu Ca đáp: “Máu đen đông đặc có khe hở, mùi thơm thoảng.”

Hai người đang lục lọi, lại không biết vô số Thi Biệt đã lấp đầy toàn bộ khe nứt, con nọ chồng lên con kia, như đang xây cầu về phía mọi người.

"Mau dùng lửa!" Ngũ Tam Gia thấy vậy vội vàng hô.

Vương Bàn Tử có chút do dự nói: "Nhưng Tiểu Ca và Ngũ Ban huynh đệ đang ở dưới đó." "Mặc kệ, tôi tin Tiểu Ca chắc chắn có cách thoát ra, một khi những Thi Biệt này thoát ra, chúng ta cũng chắc chắn sẽ chết." Ngũ Tam Gia nói.

Nghe Ngũ Tam Gia nói xong, Vương Bàn Tử cũng không còn do dự nữa, từ trong ba lô lấy ra hai chai dầu hỏa đựng trong chai nước khoáng.

Tưới dầu hỏa vào khe nứt, Ngũ Tam Gia cũng đổ dầu hỏa xuống dưới.

Hai người đổ dầu hỏa xuống xong, Vương Bàn Tử cầm một cái bật lửa.

"Khoan đã, đốt trong đó thì Ngũ Tà làm sao?" Người phụ nữ vội vàng hỏi.

Ngũ Tam Gia lộ ra vẻ mặt đau khổ nói: "Trời sắp sáng rồi, chỉ hy vọng Tiểu Ca có thể nhanh chóng quay về thôi." Nói rồi liền ném cái bật lửa trong tay Vương Bàn Tử vào khe nứt.

"Ầm!" Cùng với bật lửa tiếp xúc với dầu hỏa, lập tức bùng cháy một ngọn lửa lớn, khói đen cuồn cuộn bay lên trời.

"Đi thôi!

Đến doanh trại chờ, hy vọng bọn họ có thể nhanh chóng ra ngoài." Ngũ Tam Gia nói.

Rồi cõng Ngũ Tà, chỉ là lúc này Ngũ Tà thần trí không còn tỉnh táo,

toàn thân đều trong trạng thái nửa hôn mê.

Vương Bàn Tử nhìn người phụ nữ nói: "Cô đi được không?" Người phụ nữ miễn cưỡng đứng dậy, vịn vào đá từ từ đi xuống núi, máu Kỳ Lân của Tiểu Ca đã phát huy tác dụng, giúp người phụ nữ này hồi phục rất nhiều.

Trong hang núi cùng với lửa lớn, những Thi Biệt đó chen chúc nhau hoảng sợ lùi lại phía sau.

Nhưng những Thi Biệt này cứ như dầu hỏa di động vậy, một khi bắt lửa, lửa lập tức lan nhanh khắp hang núi.

Vô số Thi Biệt bị ngọn lửa đốt cháy, cây Cửu Đầu Xà Bách kia cũng bị ngọn lửa bao trùm.

Từng tràng âm thanh nổ tung của lửa không ngừng truyền đến, khiến hai người đang tìm kiếm Kỳ Lân Kiệt lập tức lo lắng.

"Đám ngu ngốc đó, lại phóng hỏa." Ngũ Ban không nhịn được mắng to.

Cùng với từng con Thi Biệt đang cháy rơi xuống, toàn bộ hang động biến thành một biển lửa.

Như những ngôi sao băng không ngừng rơi xuống, khi những Thi Biệt này rơi xuống đất, lửa trên mặt đất cũng lan rộng tức thì.

Ngũ Ban và Tiểu Ca chỉ có thể dốc toàn lực đi tìm Kỳ Lân Kiệt.

"Cái này phải không?" Ngũ Ban giơ một vật nhỏ bằng ngón tay cái lên hỏi Tiểu Ca.

Tiểu Ca nhìn xong nói: "Đi mau." Nói rồi không để ý đến Ngũ Ban, Kỳ Lân Bộ lập tức được thi triển, nhanh chóng bò lên cái hốc cây mà trước đó đã thả dây thừng xuống.

Chương 91

"Tôi điên mất, tên này trốn mạng cũng nhanh thật đấy." Ngũ Ban không nhịn được mắng.

Nhưng cũng không dám ở lâu nữa, vì lúc này toàn bộ hang động đã là một biển lửa rồi.

Vô số bàn tay quỷ trong hư không không ngừng vung vẩy, dường như muốn dập tắt biển lửa vậy.

Nhưng cuối cùng cũng vô ích, lửa lớn đã đốt cháy những bàn tay quỷ đó.

Trên khe nứt có vô số tảng đá đang rơi xuống, ở đây căn bản không thể ở lâu.

Nhìn Tiểu Ca dùng Kỳ Lân Bộ nhanh chóng chạy lên trên, Ngũ Ban tự nhiên cũng dùng Kỳ Lân Bộ.

"Xoẹt!" Hai bóng người như đang chạy đua vậy, nhờ sức mạnh của dây thừng, hai người chỉ hai ba bước đã vọt lên khỏi hốc cây.

Cũng không có tâm trạng để nhìn tình hình trong động nữa, một luồng khí nóng bỏng ập đến, khiến hai người đều biết, lửa lớn căn bản không thể kiểm soát được.

"Ầm!" Khi hai người đang nhanh chóng leo lên, chỉ thấy hốc cây lại bốc cháy, chỗ bị cháy đang sụp đổ.

Hai người cũng không kịp nói gì nữa, chỉ có thể cắm đầu chạy trốn.

"Rầm rầm!" Ngay khi hai người vừa ra ngoài, lại thấy toàn bộ mộ đạo cũng bốc cháy, những viên gạch xanh không may mắn đang rơi xuống.

“Mẹ kiếp, đá cũng cháy rồi.” Ngũ Ban không nhịn được kêu lên.

Tiểu Ca vừa thi triển Kỳ Lân Bộ nhanh chóng chạy về phía trước, vừa nói: “Dây leo Cửu Đầu Xà Bách đã bao bọc toàn bộ cổ mộ rồi.” Ngũ Ban cũng không chịu thua kém, cùng thi triển Kỳ Lân Bộ bám sát phía sau Tiểu Ca.

Trong mộ đạo vẫn có vô số tảng đá rơi xuống, lửa đang lan rộng vào trong cổ mộ.

Vô số Thi Biệt cũng đang chạy trốn nhưng phần lớn Thi Biệt lại mang theo ngọn lửa tiến vào.

Khiến toàn bộ cổ mộ biến thành một biển lửa.

Hai người như đang chạy đua chết vậy, lúc thì vượt qua một tảng đá khổng lồ nhảy về phía trước.

Lúc thì lăn lộn né tránh những tảng đá đang rơi xuống, trong mộ đạo khói đặc bao phủ, khiến hơi thở của hai người đều trở nên khó khăn.

Nhưng lại biết không thể dừng lại, một khi dừng lại chỉ có một con đường chết.

Tiểu Ca dẫn đường, dường như rất quen thuộc với nơi này, căn bản không hề do dự, chỉ cắm đầu liều mạng chạy về phía trước.

Ngũ Ban cũng biết, Ngũ Tà đang chờ cứu mạng, nếu không nhanh chóng thì Ngũ Tà có lẽ thực sự sẽ gặp chuyện.

Độc tính của Thi Biệt Vương và Hắc Mao Xà giống nhau, một khi lỡ mất thời gian e rằng Ngũ Tà thực sự sẽ biến thành một thi thể.

May mắn thay dưới sự dẫn dắt của Tiểu Ca, Ngũ Ban đã ra khỏi một mật đạo.

Khi nhìn thấy lối ra và lối vào của mật đạo đó thì cảm thấy kinh

ngạc.

Lối vào đó lại nằm dưới quan tài nơi Huyết Thi đã ở trước đó, không ngờ lúc này quan tài đã bị di chuyển.

Chắc là Tiểu Ca hoặc Huyết Thi, Ngũ Ban cũng không có tâm trạng để nghiên cứu nữa.

Đã ra khỏi đây có nghĩa là không còn xa lối ra nữa rồi.

Hai người không hề dừng lại, song song nhảy ra khỏi mật đạo thì phát hiện một tầng đang sụp đổ.

"Nhanh!" Tiểu Ca nói.

Lời vừa dứt, Ngũ Ban cảm thấy dưới chân rung chuyển, hiểu rằng nơi đây cũng sắp sụp đổ.

Kỳ Lân Bộ vội vàng thi triển nhanh chóng chạy về phía trước.

Phía sau tiếng đá rơi ầm ầm, tiếng sụp đổ ầm ầm không ngừng truyền đến.

Cuối cùng hai bóng người cực nhanh thấy một tia sáng xuất hiện ở phía trước.

Nhưng phía sau lại đột nhiên ùa ra một biển lửa, Ngũ Ban cũng không biết rốt cuộc có bao nhiêu dây leo ẩn giấu trong cổ mộ, cũng không biết bao nhiêu Thi Biệt mới có thể gây ra một trận hỏa hoạn lớn đến vậy.

Bên kia Ngũ Tam Gia cõng Ngũ Tà nhanh chóng chạy xuống núi, lửa phía sau đã bùng lên lớn, ngọn lửa ngập trời lan rộng về phía đỉnh núi.

Ông ta biết không lâu nữa sẽ có không ít dân làng đến, vì đây là núi sau.

Nếu lửa tiếp tục lan rộng, chắc chắn sẽ nguy hiểm đến an toàn

của họ, chắc chắn phải báo cháy.

Lúc đó cảnh sát cũng sẽ đến, bây giờ chỉ hy vọng Ngũ Ban và Tiểu Ca có thể nhanh chóng thoát ra.

Tốc độ xuống núi của họ nhanh hơn Ngũ Ban nhiều, khi mọi người quay về doanh trại, nghe thấy tiếng ầm ầm không ngừng truyền đến từ dưới chân.

Ngũ Tà lúc này toàn thân đều tỏa ra một mùi hôi thối khó ngửi của thi độc, móng tay cũng bắt đầu dài ra.

Khi Ngũ Tam Gia đặt cậu ta xuống, phát hiện mặt Ngũ Tà trở nên trắng bệch, giống như màu trắng của thi thể.

Nhiều chỗ trên người bắt đầu thối rữa, mùi thi độc nồng nặc khiến người ta có chút không chịu nổi.

Người phụ nữ kia từ trong doanh trại tìm ra một ít đồ ăn, chia cho Vương Bàn Tử và Ngũ Tam Gia ăn.

Đồ ăn mang theo tốt hơn nhiều so với những gì Ngũ Tam Gia chuẩn bị.

Đều là mì gói và đồ hộp, có cả bánh quy nén.

Vương Bàn Tử thì dứt khoát, trực tiếp nuốt chửng như hổ đói.

Khi ba người đang lo lắng, bóng dáng của Ngũ Ban và Tiểu Ca cũng nhanh chóng nhảy ra khỏi cửa động.

Phía sau một lưỡi lửa từ trong động phun ra, nhưng nhanh chóng biến mất.

Sau khi nhảy ra khỏi động, hai người khi tiếp đất đều lăn hai vòng trên đất, mới giảm bớt được lực xung kích.

“Tiểu Ca, mau xem Ngũ Tà.” Ngũ Tam Gia thấy vậy vội vàng hô.

Tiểu Ca và Ngũ Ban vội vàng đi về phía Ngũ Tà, nhìn Ngũ Tà toàn thân hoàn toàn biến thành một loại thây ma biết đi như trong phim truyền hình, Ngũ Ban trong lòng giật mình.

"Mau kịp, cho cậu ta ăn thứ đó đi." Tiểu Ca nói.

Ngũ Ban gật đầu xong, cạy miệng Ngũ Tà ra, chỉ là sức cắn của tên này trở nên rất mạnh.

Lại sợ làm hỏng miệng cậu ta, Ngũ Ban cũng không dám dùng sức.

"Dùng vật gì đó cạy ra." Tiểu Ca nói.

Vương Bàn Tử vội vàng từ trong ba lô lấy ra xà beng nói: "Dùng cái này." Mọi người suýt nữa thì ngất xỉu, cạy miệng cạy răng sao?

Tiểu Ca đáng tin cậy hơn, chém một đoạn cành cây, cạy miệng Ngũ Tà ra.

Khi Ngũ Tà há miệng, mọi người đều có thể thấy rõ có hai chiếc răng nanh đang mọc ra.

"Mau cho cậu ta ăn đi." Tiểu Ca nói.

Ngũ Ban lấy ra miếng Kỳ Lân Kiệt kia nhét vào miệng Ngũ Tà, Ngũ Tam Gia vội vàng lấy nước đổ vào miệng Ngũ Tà.

Nhanh chóng Kỳ Lân Kiệt tan thành một mảng đỏ tươi chảy xuống cổ họng Ngũ Tà.

Chương 92

"Khái khái!" Tuy Ngũ Tà nhìn bên ngoài không khác gì một thi thể, nhưng may mà các cơ quan sinh lý không bị bệnh biến nhanh đến vậy.

Vì Ngũ Tam Gia đổ nước vội vàng, khiến Ngũ Tà ho liên tiếp mấy cái.

Cuối cùng sau khi đưa Kỳ Lân Kiệt vào miệng Ngũ Tà, Ngũ Tam Gia mới hỏi: "Thứ vừa cho nó ăn là gì?" "Kỳ Lân Kiệt, do máu Kỳ Lân ngưng kết thành." Tiểu Ca giải thích.

Ngũ Ban vẻ mặt khó hiểu, đã đều do máu Kỳ Lân ngưng kết thành, vì sao lại phải dùng Kỳ Lân Kiệt, không phải máu Kỳ Lân sao?

Dường như thực sự hiểu Ngũ Ban đang nghĩ gì, Tiểu Ca lại nói: "Nó có thể tạm thời có tất cả công hiệu của máu Kỳ Lân." Ngũ Ban lập tức kinh ngạc, nếu là vậy, thì số lượng Kỳ Lân Kiệt ở thế giới này chắc chắn không chỉ có một miếng.

Tuy không thể khiến Ngũ Tà có tất cả năng lực Kỳ Lân, nhưng có công hiệu bách độc bất xâm cũng không tệ rồi.

"Tuyệt đối đừng nói cho tên này biết, lát nữa nó sẽ trở nên tự đại." Ngũ Tam Gia nói.

Tuy lời của Ngũ Tam Gia có chút khoa trương, nhưng nếu một người đột nhiên có một loại năng lực nào đó, chắc chắn sẽ đi thử một lần.

"Tôi nên đi rồi." Đột nhiên người phụ nữ kia nói.

Ngũ Ban nhíu mày nói: "Tôi cho cô đi rồi sao?" "Để cô ấy đi." Lúc này Ngũ Tam Gia đột nhiên nói.

Ngũ Ban ngẩn ra nói: "Chú Ba, người của Cửu Đức Khảo mà."

Ngũ Ban nói.

Ngũ Tam Gia gật đầu nói: “Chú biết.” “Vậy sao chú lại thả cô ta đi?” Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tam Gia nói: “Chú và Cừu Đức Khảo đã có một hợp tác rồi.” “Hợp tác?

Ý chú là gì?” Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tam Gia cười cười nói: “Cừu Đức Khảo muốn mượn sức mạnh của chú để loại bỏ một số người và cũng muốn có được một số thứ, mục đích của chú cũng vậy.” “Cho nên chú đã giết nhân chứng của tôi.” Người phụ nữ nhìn Ngũ Tam Gia lạnh lùng hừ nói.

Ngũ Tam Gia nhún vai nói: “Thực sự không phải chú giết, huống hồ Cừu Đức Khảo đã có được nhiều thông tin từ cô rồi cũng đủ rồi.” “Đại Khuê?” Ngũ Ban kinh hô.

Ngũ Tam Gia gật đầu nói: “Không sai, Cừu Đức Khảo tưởng làm việc không kẽ hở, nhưng ngay từ đầu chú đã biết, chỉ là mượn miệng cô ta để nói cho Cừu Đức Khảo một số chuyện mà thôi.” “Hừ!

Lão hồ ly.” Người phụ nữ lạnh giọng nói.

Ngũ Tam Gia cười ha ha nói: “Cô A Nịnh, chúng ta kẻ tám lạng người nửa cân thôi.” “A Nịnh!” Ngũ Ban nhìn người phụ nữ hỏi.

Người phụ nữ gật đầu nói: “Tôi là một trong những thủ lĩnh dưới trướng Cừu Đức Khảo, A Nịnh.” “Vậy Ngũ Tà bị tập kích, lại có Chiến Quốc Cẩm Thư đều do chú dàn xếp sao?” Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tam Gia gật đầu nói: “Việc Ngũ Tà bị tập kích là một cục diện mà chú đã lên kế hoạch bằng cách lợi dụng Chiến Quốc Cẩm Thư.” “Mục đích là gì?” Ngũ Ban hỏi.

A Nịnh lúc này nói: “Là vì thủ lĩnh đội hai, ông chủ từ lâu đã phát

hiện người này không trung thành, chỉ là vẫn chưa có cơ hội loại bỏ mà thôi." "Đợi đã, Chú Ba, chú không phải nói tôi và Cừu Đức Khảo…" Ngũ Ban hỏi.

Chú Ba cười nói: "Thằng nhóc học hỏi một chút đi, phải nhớ trên thế giới này không có kẻ thù vĩnh viễn." "Không sai, Ngũ Tam Gia hợp tác vui vẻ, tuy tôi đã mất người, nhưng ít nhất tôi cũng có được một số thông tin mà ông chủ cần." A Nịnh nói.

Ngũ Tam Gia gật đầu nói: "Sau này hữu duyên gặp lại, sau này thì đừng hợp tác nữa." A Nịnh cười cười nhìn Ngũ Tà đang hôn mê nói: "Lần này tôi cảm ơn cậu." Nói xong liền tập tễnh bước đi, nhìn cô ta cô độc rời đi, Ngũ Ban nhíu chặt mày.

"Chú Ba?

Chú thực sự cứ thế thả cô ta đi sao?

Chúng ta có được thông tin gì?" Ngũ Ban hỏi nhỏ.

Ngũ Tam Gia nhìn Ngũ Ban một cái nói: "Quỷ Tỳ." "Quỷ Tỳ?

Cừu Đức Khảo vì Quỷ Tỳ, lẽ nào người phụ nữ kia đã mang Quỷ Tỳ đi rồi sao?" Ngũ Ban kinh ngạc hỏi.

Ngũ Tam Gia lắc đầu nói: "Không có, không phải." "Vậy là ai?" Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tam Gia có chút không kiên nhẫn nói: "Thằng nhóc của chú nói chưa hết sao?

Bây giờ trời đã sáng rồi, lửa trên núi lớn như vậy, chắc chắn sẽ bị người khác phát hiện, bị cảnh sát bắt đó?" Đúng lúc đang nói vậy, phía bên kia rừng núi lại truyền đến một tràng âm thanh ồn ào, vô số người đang xì xào chạy lên núi.

Chắc là đi cứu hỏa, mọi người phải nhanh chóng rời khỏi đây, nếu

không bị cảnh sát để mắt đến thì phiền phức lớn rồi.

"Đi thôi!" Vương Bàn Tử nói.

Lần này Vương Bàn Tử vui mừng khôn xiết, dù sao cũng đã lấy được bộ ngọc y kia.

Nếu có thể bán được đồ, đủ để gã phát tài lớn rồi, đối với Vương Bàn Tử đúng là một trận mưa kịp thời.

Cho nên bây giờ người không muốn bị cảnh sát để mắt đến nhất chính là gã.

Ngũ Ban gật đầu xong cõng Ngũ Tà đi xuống núi, nhưng lần này không đi đường thủy.

Cũng không mang theo những dụng cụ đó về, vì bây giờ Ngũ Tà bị trọng thương, mang theo đồ vật không tiện.

"Bàn Tử, bộ ngọc y kia đưa cho tôi xử lý đi, với khả năng của ông thì bán cũng không được giá tốt đâu." Ngũ Tam Gia nói với Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử gật đầu nói: "Cái này tôi biết, Ngũ Tam Gia có thể thông qua Tân Nguyệt Khách Sạn, tôi thì không có khả năng đó." Nói rồi liền giao ngọc y cho Ngũ Tam Gia, Vương Bàn Tử cũng không cần lo lắng Ngũ Tam Gia sẽ nuốt tiền của mình.

Một điểm này Vương Bàn Tử tuyệt đối yên tâm, dù sao địa vị giang hồ của Ngũ Tam Gia đặt ở đó.

Cùng với việc mọi người rời khỏi ngôi làng đó, không lâu sau đội cứu hỏa rừng đã đến, trong đó có mấy cảnh sát.

Nhưng Ngũ Ban và mọi người đã sớm rời khỏi nơi này, nhìn những thiết bị đó cũng vô ích.

Đã ba ngày kể từ khi về Hàng Châu, Ngũ Tà vẫn chưa tỉnh lại.

Nhưng tình trạng thi biến của cậu đã tốt hơn, cả người cũng khôi phục vẻ thần thái như trước.

Điều khiến Ngũ Ban kinh ngạc là những chỗ bị thi biến trên người Ngũ Tà, lông tóc đều rụng sạch, giờ da dẻ trắng nõn mềm mại hệt như da em bé mới sinh, hoàn toàn khác với cái lông chân xù xì của Chú Ba Ngũ Tam Gia.

Ngũ Ban lẩm bẩm: "Chân Chú Ba…" Anh đã nghĩ đến một số khả năng, nhưng hiện tại vẫn chưa thể xác định.

Kể từ khi về, Chú Ba Ngũ Tam Gia vẫn luôn nghiên cứu con Đồng Ngư đó, dường như muốn tìm cách giải mã nó.

Sau khi nhìn Ngũ Tà một cái, Ngũ Ban định rời đi.

"Khụ khụ!" Đột nhiên có tiếng Ngũ Tà ho khan, Ngũ Ban vội vàng quay lại bên cạnh Ngũ Tà.

"Tôi… tôi đang ở đâu?" Ngũ Tà cố gắng lắc lắc đầu hỏi.

Ngũ Ban cười nói: "Đương nhiên là Hàng Châu rồi." "Tôi không sao thật à?" Ngũ Tà sau khi hồi thần hỏi.

Ngũ Ban gật đầu: "Mạng lớn." Ngũ Tà ngồi dậy, thở dài nói: "Tôi… tôi không thích hợp xuống đấu." "Vì sao?" Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tà cười khổ: "Lần đầu xuống đấu đã ra nông nỗi này, căn bản không giúp được gì mà còn làm liên lụy mọi người." "Ngũ Tà, cậu phải hiểu, người Ngũ gia Cửu Môn, nếu không biết xuống đấu, cậu nghĩ sau này Ngũ gia có thể đứng vững được không?

Ai mà chẳng có lần đầu?" Ngũ Ban nói.

Ngũ Tà nhìn Ngũ Ban: "Tôi… tôi có thể tiếp tục được không?" "Không dám sao?

Sợ rồi à?" Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tà suy nghĩ một lát rồi nói: “Sợ thì không đến nỗi, nhưng mà kích thích.” “Cậu thấy kích thích?” Ngũ Ban ngạc nhiên.

Ngũ Tà gật đầu: “Lúc đầu khi tách ra, tôi thực sự rất sợ, cảm thấy cô độc, nhưng sau đó không còn sợ nữa mà ngược lại còn thấy kích thích.” “Xem ra cậu là một nhà thám hiểm bẩm sinh.” Ngũ Ban tán thưởng.

Chuyện xuống đấu này, nếu may mắn thì sẽ không gặp chuyện gì, nhưng nếu không may, có thể lần đầu xuống đã bỏ mạng ở dưới đó rồi.

Chương 93

Bất kể là ai, lần đầu xuống cổ mộ cũng tuyệt đối kinh sợ, thậm chí cần một thời gian dài để hồi phục.

Nhưng Ngũ Tà lại cảm thấy kích thích, đó là lý do Ngũ Ban phải tán thưởng.

"À phải rồi, người phụ nữ kia đâu rồi?" Ngũ Tà đột nhiên hỏi.

Ngũ Ban cười: "Cô ta hả?" "Tôi nghĩ, dù là ai đi nữa, nhưng nếu tôi gặp mà thấy chết không cứu, còn Vương Bàn Tử thì không chút sợ hãi xuống giúp tôi khi tôi bị Thi Biệt vây công, tôi không thể để người khác phải lạnh lòng." Ngũ Tà nói.

Ngũ Ban lắc đầu: "Bệnh hiệp sĩ hả?

Cô ta về rồi." "Đi rồi…" Ngũ Tà tiếc nuối.

Ngũ Ban lắc đầu.

Ngũ Tà nói thì nghe có vẻ đại nghĩa lẫm liệt, nhưng Ngũ Ban tuyệt đối tin rằng gã này đã để ý đến A Nịnh rồi.

Mà A Nịnh kia quả thật có thân hình bốc lửa, vì thường xuyên xuống đấu nên vóc dáng cô ta vô cùng hoàn mỹ.

"Đi thôi, đã tỉnh rồi thì đi gặp Chú Ba." Ngũ Ban nói.

Ngũ Tà gật đầu, xuống giường xong, vươn vai một cái mà không hề cảm thấy chút khó chịu nào.

Khi hai người lên gác, lại thấy Chú Ba Ngũ Tam Gia đang gọi điện thoại hỏi thăm một số thứ.

Thấy Chú Ba đang gọi điện, hai người không quấy rầy, ngồi một bên yên lặng chờ đợi.

“Thằng nhóc thúi, cuối cùng cũng tỉnh rồi.” Ngũ Tam Gia nói.

Ngũ Tà gật đầu: “Chú Ba đang gọi điện cho ai vậy?” “Tân Nguyệt Phạn Điếm.” Ngũ Tam Gia nói.

Ngũ Ban hưng phấn hỏi: “Mấy món đồ bán được rồi ạ?” “Bán được rồi, tiền đã vào tài khoản, phần của cậu tôi sẽ chuyển đi, số còn lại tôi sẽ đưa cho gia đình những người đã khuất.” Ngũ Tam Gia nói.

Ngũ Ban gật đầu, biết Ngũ Tam Gia đang nhắc đến những người cộng sự đã chết.

“Có một chuyện, chú cần hai đứa giúp.” Lúc này Ngũ Tam Gia đột nhiên nói.

Ngũ Ban ngẩn ra hỏi: “Cháu á?

Ý chú là Ngũ Tà và cháu?” “Đúng vậy, hiện giờ không tìm được ai thích hợp cả.” Ngũ Tam Gia nói.

Ngũ Tà hỏi: “Chuyện gì vậy?” “Hai đứa có nhớ con Đồng Ngư đó không?” Ngũ Tam Gia hỏi.

Hai người gật đầu, con Đồng Ngư đó được mang về từ trong mộ, mấy ngày nay Ngũ Tam Gia cũng vẫn luôn nghiên cứu món đồ này.

“Chú cảm thấy trong con Đồng Ngư này ẩn chứa bí mật của Cẩm Thư Chiến Quốc, rất có thể có tung tích của Quỷ Tỳ.” Ngũ Tam Gia nói.

Ngũ Tà kinh ngạc: “Quỷ Tỳ!” “Đúng vậy, chú đã hỏi Cừu Đức Khảo, lão ta nói không có Quỷ Tỳ, cái lão Tây này chắc chắn sẽ không nói dối chú, vậy thì có khả năng là có kẻ đã đánh tráo đồ vật.” Ngũ Tam Gia nói.

Ngũ Tà nghi ngờ hỏi: “Cừu Đức Khảo sẽ không nói dối ư?

Đừng quên ông ta từng lừa cả ông nội mà.” “Ha ha… cậu không

hiểu Cừu Đức Khảo rồi.

Lão già đó trước khi thành công là một tên đại lừa đảo, nhưng sau khi thành công có được thứ gì đó thì lại đi khắp thế giới khoe khoang." Ngũ Tam Gia nói.

Ngũ Tà gật đầu: "Thì ra là vậy." Ngũ Tam Gia cười cười nói tiếp: "Chú từ tin tức trên giang hồ biết được, có một người trong tay cũng có một con Đồng Ngư, chú cần hai đứa đi thương lượng với người đó." "Ai vậy ạ?" Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tam Gia trầm giọng nói: "Gia chủ Hà gia Cửu Môn, Hà Lão Thái!" "Hà gia!" Ngũ Ban và Ngũ Tà kinh hô.

Ngũ Tam Gia gật đầu: "Hiện giờ Hà Lão Thái đang ở Tân Nguyệt Phạn Điếm tại Kinh Thành, hai ngày nữa là thọ thần của bà ta, Hà gia đã bao trọn cả Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Đúng lúc cũng mang kiện Kim Lũ Ngọc Y thứ hai đi Kinh Thành luôn." Ngũ Ban suy nghĩ hỏi: "Hà Lão Thái sẽ đưa cho cháu ư?" "Không thử sao biết được, những năm nay Hà gia và Ngũ gia đã sớm cắt đứt liên hệ, nhưng dù sao cũng là người Cửu Môn, chú sẽ lý giải được." Ngũ Tam Gia nói.

Ngũ Tà nhìn Ngũ Ban: "Vậy được rồi, tôi lập tức đi Kinh Thành.

À mà Bàn Tử và Tiểu Ca đâu?" "Bàn Tử về Kinh Thành rồi, cái cửa hàng ở Phan Gia Viên không có ai trông coi.

Tiểu Ca thì không biết đi đâu mất rồi, cái tên đó thần long thấy đầu không thấy đuôi." Ngũ Tam Gia nói.

Ngũ Ban cười cười: "Đúng lúc đi Kinh Thành có thể đi tìm Vương Bàn Tử chơi một chút." "Đến Kinh Thành rồi, giao Ngọc Y cho Kim Nha, tôi đã dặn dò rồi, sau đó hai đứa không cần quản nữa, trực tiếp đi tìm Hà Lão Thái." Ngũ Ban nghi hoặc: "Cháu không đi Tân Nguyệt

Phạn Điếm à?

Sao không trực tiếp mang đến đó?" "Ha ha… Bên trong có nhiều cửa ngách lắm, Ngọc Y xuất xứ không rõ ràng, muốn mang đi đấu giá thì phải tốn chút công sức." Ngũ Tam Gia nói.

Ngũ Ban nhún vai, cái này anh thật sự không hiểu.

Đã phải đi Kinh Thành rồi, tự nhiên phải chuẩn bị một chút.

Hai người sau khi cáo biệt Ngũ Tam Gia, liền tự mình đi chuẩn bị hành lý.

Vé máy bay căn bản không cần hai người lo lắng, Ngũ Tam Gia tự nhiên sẽ sắp xếp ổn thỏa.

Trưa ngày thứ hai, hai người đến Kinh Thành, nhưng không đi tham quan mà trực tiếp đi taxi đến Phan Gia Viên.

Phan Gia Viên trước đây là một thôn nhỏ ở Kinh Thành, sau dần hình thành một chợ đồ cổ quy mô khổng lồ.

Ở đây không chỉ có các cửa hàng cố định mà còn có cả các gian hàng tạm thời, người Kinh Thành gọi là "quán hàng rong".

Các gian hàng tạm thời này đa số là của những người thuê nhà gần đó, mỗi sáng sớm họ đẩy xe hàng nhỏ ra, trải một tấm vải lên mặt đất, rồi bày la liệt đồ cổ lên trên.

Đương nhiên trong đó đa phần là hàng dởm, quan trọng là có mắt nhìn hay không thôi.

Dù vậy, Phan Gia Viên vẫn thu hút vô số người đến "đào bảo", một khi tìm được hàng thật có thể một đêm thành phú ông.

Ở đây thường xuyên lưu truyền chuyện ai đó vào thời điểm nào, địa điểm nào đã tìm được một món bảo bối.

Nhưng Ngũ Ban và Ngũ Tà đều biết, đó căn bản chỉ là những câu

chuyện do mấy tay bán hàng rong bịa đặt ra mà thôi.

Ngoài ra, Phan Gia Viên vào buổi tối, cứ cách một thời gian lại có chợ đen xuất hiện.

Đồ vật trên chợ đen bao hàm tất cả mọi thứ, từ đồ dùng nhỏ hàng ngày đến những vật phẩm bị cấm kỵ không thể công khai.

Cửa hàng của lão Kim Nha cũng nằm trong Phan Gia Viên, cửa hàng không hề nhỏ, rộng đến trăm mét vuông.

Cửa hàng được trang trí theo phong cách cổ điển, cũng rất phù hợp với mặt hàng buôn bán.

Vừa nhìn thấy Ngũ Tà, lão Kim Nha liền phô ra hàm răng giả vàng của mình.

"Ôi chao!

Gió nào thổi đại thiếu gia Ngũ gia đến Kinh Thành vậy?" Lão Kim Nha cười nói.

Ngũ Tà và lão Kim Nha khá quen thuộc, đa số là Ngũ Tà bắt chuyện với lão Kim Nha.

"Kim Lũ Ngọc Y?

Lại có thêm một bộ nữa hả?" Lão Kim Nha ngạc nhiên hỏi.

Ngũ Tà gật đầu: "Chú Ba nhờ cháu giao cho ông." "Yên tâm đi, tôi rõ đường đi nước bước rồi, lát nữa sẽ đi xử lý." Lão Kim Nha nói.

Hai người gật đầu, về phần "đường đi nước bước" bên trong, không ngoài việc làm cho món đồ một giấy chứng nhận, cần phải đi tìm những "chuyên gia" kia.

Sau đó định giá, rồi mới đưa đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, người ở đó sẽ tẩy trắng Ngọc Y, để có thể công khai đấu giá.

Chương 94

Những năm nay, bảo bối trộm mộ đều phải làm như vậy, nhưng thù lao trong đó không hề nhỏ.

Với đồ vật bình thường thì căn bản không cần làm, cứ bán thẳng đi là được.

Nhưng những bảo vật giá trị liên thành như Ngọc Y, thì nhất định phải làm, nếu không tùy tiện một ai đó mà trêu chọc đến công an, thì sẽ gặp rắc rối lớn.

Sau khi giao Ngọc Y cho lão Kim Nha, Ngũ Ban hỏi: "Ông có biết cửa hàng của Vương Bàn Tử ở đâu không?" "Vương Bàn Tử?

Hai cậu quen sao?

Xem trí nhớ của tôi này, Vương Bàn Tử cũng là người Cửu Môn, quen biết cũng là chuyện bình thường." Lão Kim Nha vỗ trán nói.

Lão Kim Nha chỉ về phía trước: "Con đường nhỏ phía trước rẽ vào, nếu không phải vì nể mặt Bát gia, chút gia nghiệp mà Bàn gia để lại e là đã bị Vương Bàn Tử phá sạch rồi." "Ý ông là sao?" Ngũ Ban hỏi.

Lão Kim Nha thở dài một hơi, dường như đang hồi tưởng chuyện cũ.

Qua lời kể của ông ta, hai người mới biết một số chuyện.

Năm xưa Bát gia không phải là người hành hiệp độc lai độc vãng, ông có một người bạn đồng hành, người đó chính là cha của Vương Bàn Tử, trên giang hồ người ta đều gọi là Bàn gia.

Lão Kim Nha và ông ấy khá thân thiết, những đồ vật mà Bát gia lấy được đều do lão Kim Nha ra tay bán giúp.

Sau này Hồ Bát gia rửa tay gác kiếm, cũng đành phải rút khỏi giang hồ.

Ban đầu cả hai đều sang Mỹ, sau đó Bàn gia và lão Kim Nha quay về Kinh Thành.

Mỗi người tự mở một cửa hàng để có kế sinh nhai.

Sau đó Bàn gia qua đời vì bệnh, để lại một mình Vương Bàn Tử quán xuyến công việc kinh doanh.

Những năm gần đây, Vương Bàn Tử lại chạy đi bái Bát gia làm sư phụ, khiến cho cửa hàng của ông ta không có nguồn hàng mới, sắp không thể tiếp tục kinh doanh được nữa.

Khi tìm đến cửa hàng của Vương Bàn Tử, cả hai đều không nhịn được lắc đầu.

Cửa hàng của Bàn Tử quả thực nhỏ hơn lão Kim Nha rất nhiều.

Một căn phòng nhỏ xíu, nhiều nhất cũng chỉ khoảng ba mươi mét vuông.

Ở giữa đặt một bộ bàn trà lớn, chiếm hết không gian.

Nhưng lúc này Vương Bàn Tử lại đang nói chuyện với một người đàn ông trung niên.

“Bàn Tử rốt cuộc có hàng hay không?

Chẳng lẽ chỉ biết khoác lác thôi sao?” Người đàn ông trung niên đó nói.

Vương Bàn Tử vội vàng nói: “Lưu Ly Tôn, hàng thật sự có, chỉ là bây giờ đang ở chỗ Ngũ gia Cửu Môn.” “Ngũ gia Cửu Môn?

Ha ha, tôi không quan tâm.

Nếu không có đồ thì tôi đi nhà khác, Ngũ gia à?

Tôi căn bản không để ý.” Người đàn ông được gọi là Lưu Ly Tôn khinh thường nói.

Vương Bàn Tử nghe vậy, lập tức có chút không vui: “Lưu Ly Tôn, đừng quên tôi Vương Bàn Tử cũng là người Cửu Môn, khinh thường như vậy, tin không tôi cho ông không thể ở lại Kinh Thành được?” “Hừ!

Hù dọa ai chứ?

Cửu Môn trừ Trương Phật gia, Hồng Nhị gia, Hà Lão Thái thì ai thèm biết ai nữa?” Lưu Ly Tôn cười lạnh.

Nói rồi ông ta đứng dậy, vẻ mặt tức giận: “Lão Kim Nha cái lão già đó, còn giới thiệu tôi đến đây, bảo là có bảo bối, phì!” Đúng lúc định rời đi thì Ngũ Ban và Ngũ Tà bước vào.

Vương Bàn Tử định chào hỏi thì bị Ngũ Ban ngầm ra hiệu.

“Vị tiên sinh đây dường như đang tìm bảo bối?

Không biết muốn loại bảo bối nào?” Ngũ Ban cười hỏi.

Lưu Ly Tôn cười lạnh: “Mấy người có sao?” “Tôi thì không có, nhưng Vương Bàn Tử đúng là có một kiện bảo bối, chỉ sợ ông không mua nổi thôi.” Ngũ Ban nói.

Lưu Ly Tôn ngạc nhiên nhìn Vương Bàn Tử: “Thật có bảo bối ư?

Sao không mau lấy ra cho tôi xem?” Vương Bàn Tử cười khổ: “Giờ thật sự không có trong tay tôi.” “Hừ!

Không biết điều.” Lưu Ly Tôn lạnh lùng hừ một tiếng.

Ngũ Ban cười cười: “Vương Bàn Tử đừng keo kiệt nữa, đã có khách muốn xem thì cứ cho xem đi.

Nhưng… xem xong liệu ông ta có đủ bản lĩnh mua không đã?” “Này huynh đệ, xem ra cậu không biết Lưu Ly Tôn ta là ai rồi?”

Người đàn ông trung niên nhìn Ngũ Ban nói.

Ngũ Ban cười: "Xin thứ lỗi, chưa từng được diện kiến." "Xì, nhìn là biết lão nhà quê, ngay cả Lưu Ly Tôn ta cũng không biết." Nói rồi định rời đi.

Nhưng Ngũ Ban bước chân di chuyển, nói: "Không muốn xem bảo bối nữa sao?" "Thằng nhóc này dám chắn đường ta?

Không đi tìm hiểu thử xem ở Kinh Thành ngay cả Trương Phật gia gặp ta cũng phải cung kính gọi một tiếng Tôn tiên sinh à?" Lưu Ly Tôn cười lạnh.

Vương Bàn Tử cũng vội chạy đến ngăn Ngũ Ban lại: "Đừng chọc vào ông ta." Ngũ Ban lại không hề động đậy, một tay giật lấy Mạc Kim Phù trên cổ Vương Bàn Tử đưa cho Lưu Ly Tôn: "Món bảo bối này, ông mua nổi không?" "Lấy một miếng sắt vụn ra lừa gạt ta à?" Lưu Ly Tôn lạnh lùng hừ một tiếng.

Lúc này Ngũ Tà đột nhiên nói: "Lưu Ly Tôn nổi danh đã lâu ở Kinh Thành, nghe nói khả năng giám định của ông đạt đến trình độ đỉnh cao, phàm là vật ông đã nhìn trúng thì không có thứ nào không phải là bảo vật vô giá phải không?" "Ai?

Đã biết ta mà còn dám cản đường ta sao?" Lưu Ly Tôn không vui.

Ngũ Tà cười cười: "Tôi còn tưởng Lưu Ly Tôn là nhân vật thần tiên nào đó, hóa ra bảo bối thực sự ở ngay trước mặt mà cũng không biết." Nghe lời Ngũ Tà nói xong, Lưu Ly Tôn lại nhìn chằm chằm vào miếng sắt đen trong tay Ngũ Ban.

Chẳng lẽ mình thật sự đã nhìn lầm rồi sao?

Ông ta tự tin rằng chỉ cần nhìn một cái là có thể biết được nguồn gốc của món đồ.

Nhưng nhìn miếng sắt đen của Vương Bàn Tử, chẳng phải chỉ là

một miếng sắt đen bình thường sao?

Chẳng lẽ nó thật sự là bảo vật ư?

“Không tin à?” Ngũ Ban hỏi.

Lưu Ly Tôn cười lạnh: “Một miếng sắt vụn.” “Tôi cá với ông một ván thế nào?” Ngũ Ban thản nhiên nói.

Lưu Ly Tôn cười lạnh: “Ai, có tư cách cá với ta?” “Ngũ gia Cửu Môn!” Hai mắt Ngũ Ban đột nhiên lóe lên tinh quang, nói.

Hóa ra khi hai người còn đứng ngoài cửa, đã nghe thấy Lưu Ly Tôn khinh thường Ngũ gia rồi.

Vì vậy Ngũ Ban không trực tiếp ra tay nhân từ.

“Hóa ra là người Cửu Môn à, ta còn tưởng là thần tiên phương nào chứ, cá cược sao?” Lưu Ly Tôn cười lạnh.

Ngũ Ban giơ miếng sắt đen đó lên: “Cá cược món đồ này, nếu nó là một kiện bảo bối, ông phải xin lỗi Ngũ gia tôi.” “Nếu không thì sao?” Lưu Ly Tôn hỏi.

Ngũ Ban thản nhiên nói: “Tôi sẽ để lại một cánh tay và một trăm triệu.” “Ván cá cược này ta nhận!

Ta muốn xem miếng sắt vụn này có thể là bảo bối gì.

Chỉ một trăm triệu thôi sao?

Chương 95

Ngũ gia ở Hàng Châu lâu như vậy, e là ngay cả tiền cũng không biết là gì nữa rồi phải không?" Lưu Ly Tôn cười lạnh.

Vương Bàn Tử do dự rất lâu, kéo Ngũ Ban sang một bên nói nhỏ: "Người này không thể đắc tội đâu." "Đắc tội?

Tôi không lấy mạng ông ta là đã nhân từ lắm rồi." Ngũ Ban cười lạnh.

Vương Bàn Tử nói: "Lưu Ly Tôn là một trong những đại lão nổi tiếng nhất giới đồ cổ ở Kinh Thành, đắc tội ông ta chẳng khác nào đắc tội với cả giới đồ cổ." "Vương Bàn Tử ông cũng biết sợ sao?" Ngũ Ban cười.

Vương Bàn Tử nói: "Cậu ơi, tôi mở cửa hàng ở Kinh Thành mà, sợ nhất là mấy loại người này." "Yên tâm đi, tôi không tin ông ta có thể nhịn được đâu." Ngũ Ban nói.

Vương Bàn Tử nghĩ: "Cũng đúng, vừa nãy tôi cũng muốn đấm ông ta một cái." "Lẩm bẩm gì đấy?

Ván cá cược đã đặt, vậy tôi phải chứng minh thế nào?" Lưu Ly Tôn nói.

Ngũ Ban cười cười: "Ở Kinh Thành có một Tân Nguyệt Phạn Điếm, ông không thể nào không biết phải không?" "Tôi là khách quen ở đó mà!" Lưu Ly Tôn khinh thường nói.

Ngũ Ban nói: "Được, chiều mai Hà Lão Thái của Cửu Môn bao trọn Tân Nguyệt Phạn Điếm để mừng thọ, tôi sẽ nhờ người của Tân Nguyệt Phạn Điếm làm công chứng, thế nào?" "Được!

Ta cũng không sợ ngươi chạy trốn, ngày mai gặp ở Tân Nguyệt

Phạn Điếm.” Lưu Ly Tôn lạnh lùng hừ một tiếng.

Nói rồi ông ta đi ra ngoài, nhưng khi đến gần cửa đột nhiên nói: “Hai lão nhà quê, không biết ngày mai có vào được Tân Nguyệt Phạn Điếm không nhỉ?

E là không có tư cách đâu nhỉ?

Hahaha…” Nghe lời Lưu Ly Tôn nói xong, Ngũ Ban nhìn Vương Bàn Tử: “Tân Nguyệt Phạn Điếm khó vào vậy sao?” “Đương nhiên rồi, cậu nghĩ Tân Nguyệt Phạn Điếm là chợ rau à?

Hay là Phan Gia Viên?” Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Tà tò mò hỏi: “Tân Nguyệt Phạn Điếm đó là cái gì vậy?” Nghe Ngũ Tà hỏi, Vương Bàn Tử liền bắt đầu thao thao bất tuyệt.

Hóa ra Tân Nguyệt Phạn Điếm trước kia chỉ là một nhà hàng bình thường ở Kinh Thành.

Nhưng kể từ khi Doãn gia tiếp quản, Tân Nguyệt Phạn Điếm có ba tầng, tầng một là sảnh ăn uống bình thường, nhưng món ăn bên trong lại đắt đến kinh người.

Món rẻ nhất ở đó là một ly nước lọc giá một ngàn tệ, một đĩa rau xanh cũng hơn vạn tệ, chưa kể đến những món khác.

Tầng hai là ghế ngồi riêng, tầng ba là phòng riêng, nhưng những người có thể lên được tầng hai, tầng ba thì ai mà chẳng phải nhân vật có máu mặt ở Kinh Thành.

Ngay cả tầng một cũng đã là nơi của những người phi phú tức quý, dù vậy mỗi ngày Tân Nguyệt Phạn Điếm đều đông nghẹt khách.

Vì vậy muốn vào Tân Nguyệt Phạn Điếm nhất định phải có thiệp mời, hay còn gọi là thẻ thành viên.

Nếu không có, thì đành chịu, dù là Thiên Vương lão tử cũng không

thể vào Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Nghe lời Vương Bàn Tử nói, hai người đều đơ ra.

Một cái nhà hàng thôi mà, vậy mà lại cần phải có thẻ thành viên mới vào được.

"Vậy tôi vào bằng cách nào?" Ngũ Tà hỏi.

Vương Bàn Tử hỏi: "Không có thiệp mời sao?" "Không có." Ngũ Tà nói.

Vương Bàn Tử ngẩn ra: "Không có thiệp mời mà lại dám cá cược với người ta ở Tân Nguyệt Phạn Điếm sao?

Thật là, nếu người ta thua rồi, lần này chơi lớn rồi." Ngũ Ban cũng không biết Tân Nguyệt Phạn Điếm lại có nhiều quy tắc như vậy.

"Lão Kim Nha có thiệp mời không?" Ngũ Ban hỏi.

Vương Bàn Tử lắc đầu: "Đừng nói nữa, lão Kim Nha loại cấp bậc đó ở Phan Gia Viên thì là nhân vật, nhưng nếu muốn vào Tân Nguyệt Phạn Điếm thì ngay cả tầng một cũng không thể vào được." "Vậy phải làm sao đây?" Ngũ Tà vội hỏi.

Không phải lo lắng về ván cá cược, cùng lắm thì hai người bay thẳng về Hàng Châu.

Nhưng lần này cần phải đi Tân Nguyệt Phạn Điếm để tìm Hà Lão Thái.

"Nói chuyện với lão Kim Nha, nhờ ông ấy giúp." Ngũ Ban suy nghĩ nói.

Vì Ngũ Tam Gia đã nhờ lão Kim Nha lo liệu Ngọc Y, vậy thì chắc chắn ông ta sẽ có cách lấy được thiệp mời.

"Cái Mạc Kim Phù này thật sự đáng giá như vậy sao?" Vương Bàn Tử lấy lại Mạc Kim Phù trong tay Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tà cười cười: “Nếu mang nó đi bán cho Cửu Môn, thì một kiện Ngọc Y cũng không thể sánh bằng.” “Mẹ kiếp!

Có khoa trương đến vậy sao?” Vương Bàn Tử kinh hô.

Ngũ Tà nói: “Đừng quên, đó là Mạc Kim Phù, không chỉ niên đại lâu đời, có tác dụng trừ tà, mà quan trọng hơn, hiện giờ Mạc Kim Phù chỉ còn lại một cái duy nhất.” “Tôi vậy mà lại mang một món đồ trị giá hai mươi tỷ đi trộm mộ ư?

Thế giới này điên rồi sao?” Vương Bàn Tử không thể tin nổi.

Ngũ Ban hỏi: “Chẳng lẽ ông không biết giá trị của nó sao?” “Bát gia nói với tôi, món đồ này là bảo vật vô giá, bảo tôi đừng làm mất.” Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Tà cười cười: “Chắc Hồ Bát gia sợ ông biết giá trị rồi sẽ bán mất món đồ đó đi.” “Tôi vậy mà lại đeo hai mươi tỷ ngủ mấy năm trời.” Vương Bàn Tử không để ý Ngũ Tà, lẩm bẩm.

Ngũ Ban bất đắc dĩ hỏi: “Lưu Ly Tôn đó là chuyện gì vậy?” “Không phải chuyện Ngọc Y sao?

Tôi về rồi tâm trạng quá kích động, lúc chia sẻ với lão Kim Nha thì bị ông ta nghe thấy, cứ khăng khăng đòi xem bảo bối, mấy ngày nay cứ quấn lấy tôi.” Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Tà nói: “Vậy hoàn toàn có thể không cho xem mà.” “Lưu Ly Tôn có danh tiếng cực lớn ở Phan Gia Viên, nếu tôi ăn nói lớn tiếng với ông ta, e là cửa hàng của tôi sẽ không mở được nữa.” Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Tà nghi ngờ: “Có khoa trương đến vậy sao?” Thực ra Lưu Ly Tôn chỉ là một ông chủ mỏ than, người khác đều coi ông ta là kẻ phát tài nhờ vận may, nhưng gã này có nhiều mối quan hệ lắm, các quan chức lớn nhỏ ở Kinh Thành đều quen biết.

Ông ta thường xuyên giúp các quan chức xem xét một số đồ cổ tranh chữ, lâu dần, danh tiếng của ông ta cứ thế mà nổi lên.

Hơn nữa, ông ta có nền tảng là mỏ than, cũng thực sự có tiền, những món đồ ông ta nhìn trúng quả thực đều là bảo vật vô giá.

Đồ vật bình thường căn bản không lọt vào mắt ông ta, vả lại người này cũng có chút mánh khóe.

Nếu không thì ở Kinh Thành cũng không thể nào làm ăn phát đạt đến vậy.

Vương Bàn Tử kể đại khái một lượt về tình hình của Lưu Ly Tôn.

Sau khi trò chuyện phiếm với Vương Bàn Tử một lúc, ba người lại đến cửa hàng của lão Kim Nha.

May mà lão Kim Nha không đi đâu.

Nghe ba người muốn có thiệp mời vào Tân Nguyệt Phạn Điếm, lão Kim Nha suy nghĩ hồi lâu.

"Cũng không phải là không được, nếu mang Ngọc Y đến Tân Nguyệt Phạn Điếm đấu giá, đương nhiên có thể vào xem.

Tối tôi sẽ trả lời lại." Lão Kim Nha nói.

Ba người nghe vậy liền yên tâm, những chuyện còn lại chỉ cần giao cho lão Kim Nha lo liệu là được.

Vương Bàn Tử dẫn ba người đi dạo một vòng Kinh Thành, sau đó ba người mới quay lại Phan Gia Viên tìm lão Kim Nha.

May mà lão Kim Nha cũng có chút bản lĩnh, thật sự đã lo liệu được ba tấm thiệp mời.

"Ngày mai là thọ thần của Hà Lão Thái, tất cả các phòng riêng của Tân Nguyệt Phạn Điếm đều đã được bao trọn, vì vậy Tân Nguyệt Phạn Điếm nhân dịp này sẽ tổ chức thêm một buổi đấu giá." Lão Kim

Nha nói.

Vương Bàn Tử ngạc nhiên: “Không phải chứ?

Chẳng phải một tháng một lần thôi sao?” “Mặc dù tuần trước vừa mới tổ chức một lần, nhưng tôi vừa mang Ngọc Y đến, họ liền quyết định tổ chức thêm một buổi nữa.” Lão Kim Nha thần khí nói.

Chương 96

Cứ như thể Tân Nguyệt Phạn Điếm có thể tổ chức lại buổi đấu giá là vì ông ta vậy.

"Đúng lúc ngày mai cũng có thể đi xem, buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm rất đáng nể đấy." Ngũ Tà nói.

Tối hôm đó, ba người ngủ lại ở cửa hàng của Vương Bàn Tử.

Đối với họ, như vậy đã thoải mái hơn nhiều so với lúc xuống đấu.

Sáng hôm sau, đến trưa, Vương Bàn Tử lười biếng treo tấm bảng nghỉ ngơi lên cửa.

Ba người đi ăn một chút rồi đi về phía Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Tân Nguyệt Phạn Điếm nằm trên phố Sùng Văn Môn Đại Nhai, từ khi Doãn gia tiếp quản, nơi đây trở nên vô cùng phồn hoa.

Vì cách Hoàng cung không xa, lúc đó Doãn gia và hoàng thất có chút quan hệ, thêm vào việc kinh doanh đúng đắn khiến đà phát triển của Doãn gia ngày càng tốt.

Ngay cả trong thời đại chiến loạn, Tân Nguyệt Phạn Điếm vẫn kinh doanh thuận lợi, không ai có thể lay chuyển được địa vị của nó.

Ngày nay, Tân Nguyệt Phạn Điếm vẫn giữ nguyên phong cách trang trí cổ điển đó, nhìn qua giống như một khách sạn sang trọng thời cổ đại.

Chỉ là những chiếc xe đỗ ở cửa lại khiến ba người toát mồ hôi hột.

Ở đây, chiếc xe kém nhất cũng là BMW dòng M, lái BMW đến đây còn cảm thấy mất mặt.

Nhìn thấy một chiếc Rolls-Royce Phantom mui trần, Ngũ Tà lộ ra vẻ vui mừng.

“Xì, đợi bán được Ngọc Y rồi, có thể mua được mấy chục chiếc như thế.” Ngũ Ban nói.

Hai mắt Ngũ Tà sáng rực: “Anh Ban, vậy là tiền đã vào tài khoản rồi phải không?

Hay là hôm nay anh mời tôi ăn một bữa thịnh soạn ở Tân Nguyệt Phạn Điếm đi?” “Không thành vấn đề!” Ngũ Ban không chút để ý nói.

Dù sao thì hiện tại anh đang có trong tay mấy trăm triệu, kiện Ngọc Y thứ hai một khi bán đi, lại là một khoản thu nhập lớn nữa.

Khi ba người vào Tân Nguyệt Phạn Điếm, quả nhiên bị bảo vệ chặn lại ở cửa.

Bất kể là ai, đều phải được bảo vệ dùng thiết bị quét một lần, không được phép mang bất kỳ vật phẩm nguy hiểm nào vào.

Sau đó kiểm tra thiệp mời, nếu không có thì chỉ có thể rời đi.

Nếu muốn xông vào thì cũng phải cân nhắc xem xương cốt của mình có phải làm bằng sắt không đã.

Ba người sau khi vào Tân Nguyệt Phạn Điếm, phát hiện họ chỉ có thể ở lại tầng một.

Chỗ ngồi ít đến đáng thương, đa phần đều chen chúc nhau.

Ngũ Ban còn không hiểu, tại sao những người này lại phải chịu đựng như vậy.

Lầu hai có thang máy, người xếp hàng không ít, nhưng Ngũ Ban ba người thì cứ thế đi thẳng lên cầu thang.

Cầu thang làm bằng gỗ thật, tay vịn khắc đủ loại hoa văn.

Điều khiến ba người cảm thấy khó chịu là, cứ năm bước lại có một bảo vệ.

Sảnh lớn tầng hai rộng rãi, phía trên có một sân khấu lớn, xung quanh là những "ghế ngồi riêng".

Ghế ngồi riêng thực ra chỉ là một khu vực nhỏ được ngăn cách bằng bình phong.

Nhưng những bình phong này đều được mở ra hướng về phía sân khấu, chắc là để tiện xem các buổi biểu diễn trên đó.

Ở cầu thang lên tầng ba có người gác, khi ba người định lên tham quan thì bị chặn lại.

Bây giờ mới là chập tối, nhưng ở đây đã không còn nhiều chỗ trống.

Ba người đành bất đắc dĩ tìm một chỗ trống cạnh cửa sổ ngồi xuống, chỗ này vừa hay là con đường phải đi qua để lên tầng ba.

Nhanh chóng có một nữ phục vụ xinh đẹp, tay cầm một thực đơn.

Ngũ Tà nhận thực đơn xong, hai mắt không khỏi mở to.

"Ba vị cần gọi gì ạ?" Nữ phục vụ cười tủm tỉm hỏi.

Vương Bàn Tử há há mồm nói: "Nước lọc." Nghe Vương Bàn Tử nói xong, hai người kia nhìn nhau: Đến đây để uống nước lọc sao?

"Vâng thưa tiên sinh, xin hỏi quý khách có cần thêm gì không ạ?" Nữ phục vụ hỏi.

Vương Bàn Tử suy nghĩ một lát: "Cứ vậy đã, lát nữa gọi thêm." Nữ phục vụ lịch sự lui ra ngoài, nhanh chóng mang đến một bình nước lọc và một hóa đơn.

Ngũ Tà nhận lấy xem, đúng như Vương Bàn Tử nói, món rẻ nhất là nước lọc, nhưng số tiền cần trả lại là hơn một ngàn hai trăm tệ.

“Ối trời!

Hơn một ngàn tệ, chắc là nước trong Long Đàm hả?” Ngũ Tà kêu khẽ.

Nữ phục vụ vẫn giữ vẻ mặt tươi cười, nhưng không để ý đến Ngũ Tà, bưng bình nước định rót.

“Khoan đã!” Ngũ Ban đột nhiên ngăn lại.

Nữ phục vụ lịch sự hỏi: “Tiên sinh có dặn dò gì ạ?” “Đổi cho tôi trà, thêm một ít đồ ăn nhẹ và điểm tâm nữa.

Cứ tùy ý mà làm đi.” Ngũ Ban nói.

Nữ phục vụ lại lui ra ngoài.

Vương Bàn Tử vội vàng nói: “Ngũ Ban cậu điên rồi sao?

Cậu có biết một bình trà bao nhiêu tiền không?

Một đĩa đồ ăn nhẹ bao nhiêu tiền không?

Có tiền cũng không thể phung phí như vậy chứ!” “Tôi muốn xem thử ở Tân Nguyệt Phạn Điếm này ăn một bữa rốt cuộc phải tốn bao nhiêu tiền.” Ngũ Ban không để ý nói.

Nhanh chóng nữ phục vụ mang đồ đến.

Mặc dù trong lòng có chút coi thường ba người Ngũ Tà, ai lại đi gọi một bình nước lọc chứ?

Nhưng đã có thể lên được tầng hai thì chứng tỏ thân phận ba người này chắc chắn không tầm thường, bất quá cũng có thể thấy là lần đầu họ đến đây.

“Đây là trà và điểm tâm của tiên sinh.” Nữ phục vụ tươi cười nói.

Thuận tiện đưa hóa đơn cho Ngũ Tà.

Ngũ Tà vội vàng nhận hóa đơn nhìn qua một cái.

“Không có gì đâu, cô đi đi.” Nhìn đôi mắt Ngũ Tà co giãn đồng tử, Ngũ Ban vội vàng nói với nữ phục vụ, sợ hai gã này sẽ gây ra chuyện ồn ào.

Ngũ Tà nhìn Ngũ Ban kinh hãi: “Anh… Anh Ban… đắt quá rồi đó!

Tôi còn mua được cả một chiếc xe.” “Đắt đến mức nào?” Ngũ Ban không để ý hỏi.

Ngũ Tà nuốt nước bọt: “Bích Loa Xuân một bình mười hai ngàn, hạt dưa một đĩa ba ngàn sáu…” “Chậc chậc!

Chương 97

Mấy món này làm bằng vàng thật à?" Ngũ Ban nghe xong, không cần Ngũ Tà tiếp tục báo giá, không nhịn được xen vào.

Vương Bàn Tử thì không khách khí chút nào, vội vàng rót cho mình một chén rồi từ từ thưởng thức.

"Ưm!

Thoải mái quá, một chén Bích Loa Xuân quả nhiên hậu vị vô cùng." Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Tà không nhịn được: "Đương nhiên rồi, uống là vàng chứ đâu phải trà." "Yên tâm mà ăn đi, hôm nay tôi mời khách." Ngũ Ban nhìn vẻ mặt đau lòng của Ngũ Tà, bất đắc dĩ nói.

Nghe vậy, Ngũ Tà mừng rỡ: "Đợi lời này của anh đủ rồi." Nói rồi cũng không khách khí nữa.

Ngũ Ban lắc đầu, hóa ra gã này căn bản là đang giả vờ.

Trong khi ba người đang thưởng thức đồ ăn nhẹ, có một người bước vào sảnh lớn.

Vừa thấy người này, không ít người đứng dậy chào hỏi.

Không cần nhìn cũng biết là Lưu Ly Tôn, vì mọi người đều gọi ông ta là Lưu Ly Tôn.

Lưu Ly Tôn hưởng thụ sự tung hô của mọi người, chỉ khẽ gật đầu và chào lại.

Nhanh chóng, Lưu Ly Tôn tìm thấy ba người Ngũ Ban, bởi vì chỉ có Ngũ Ban là không đứng dậy chào ông ta.

"Ôi chao!

Ba lão nhà quê mà cũng vào được đây, còn ngồi ở khu riêng tầng hai nữa chứ.” Lưu Ly Tôn nói với ba người ở chỗ ngồi.

Ngũ Ban nhìn Lưu Ly Tôn: “Ông tốt nhất là nên chuẩn bị đi, việc xin lỗi Ngũ gia tôi không chỉ đơn thuần là vấn đề tiền bạc đâu.” Lưu Ly Tôn đột nhiên vỗ hai tay xuống bàn: “Ta thua sao, Ngũ gia các người dám nhận lời xin lỗi của ta không?” Nói xong, ông ta không nhịn được cười lớn, cứ như thể trên thế giới này không ai lọt vào mắt ông ta vậy.

“Dám hay không thì là chuyện của tôi, nhưng liệu ông có đền nổi không?” Ngũ Ban bưng chén trà, vẻ mặt thản nhiên nói.

Lưu Ly Tôn lạnh lùng hừ: “Nếu tôi thua, một trăm triệu cộng với tay của ông.

Nếu tôi thua, tôi sẽ xin lỗi ông, ngoài ra cũng chuẩn bị một trăm triệu.” “Một trăm triệu?

Ha ha… Lưu Ly Tôn, tôi đã nói rồi nếu ông thua, e là ông không đền nổi đâu.” Ngũ Ban thản nhiên nói.

Lưu Ly Tôn nhíu mày: “Vậy cậu muốn gì?” “Thứ nhất!

Lời xin lỗi là bắt buộc, nhưng Ngũ gia tôi không thiếu tiền.

Nghe nói những món ông nhìn trúng đều là bảo vật vô giá, nếu ông thua, tôi muốn ba kiện vật phẩm quý hiếm của ông.” Ngũ Ban trầm giọng nói.

Lưu Ly Tôn cười lớn: “Mặc dù tôi không nghĩ cánh tay của cậu đáng giá bằng bảo bối của tôi, nhưng đã muốn đưa tiền cho tôi thì tôi chấp nhận.” “Được!

Vậy thì mời giám thưởng sư của Tân Nguyệt Phạn Điếm đến phẩm bình đi.” Ngũ Ban cười nói.

Lưu Ly Tôn lập tức gọi một nữ phục vụ, sau đó ghé tai nói nhỏ một câu.

Nữ phục vụ rõ ràng là quen biết Lưu Ly Tôn, cung kính gật đầu rồi đi xuống lầu.

Nhanh chóng có một ông lão tóc bạc, người này nhìn khoảng sáu bảy mươi tuổi, nhưng bước chân vẫn vững vàng.

Thấy người này, Lưu Ly Tôn cũng không dám làm càn, vội vàng nói: "Mã lão sư!" "Ừm!

Nghe nói có bảo bối muốn lão phu giám thưởng một phen?" Ông lão bình thản nói.

Lưu Ly Tôn vội vàng kể lại ván cá cược trước đó.

Ông lão nghe xong nhíu mày nhìn Ngũ Ban: "Ngũ gia Cửu Môn?" "Đúng vậy." Ngũ Ban nói.

Ông lão dường như có chút bất ngờ: "Cậu có biết, ván cá cược đã đặt ở Tân Nguyệt Phạn Điếm của chúng tôi thì nhất định phải thực hiện không?" "Đúng ý tôi." Ngũ Ban nói.

Lưu Ly Tôn lúc này nói: "Hừ!

Đây là Mã lão sư, quản gia của Tân Nguyệt Phạn Điếm, phụ trách phân biệt thật giả của vật phẩm đấu giá, chưa từng thất thủ.

Do ông ấy làm công chứng, cậu đã tâm phục khẩu phục chưa?" Lúc này xung quanh cũng vây quanh rất nhiều người, nghe cuộc nói chuyện của họ cũng hiểu ra dường như có một ván cá cược.

"Hừ!

Ba thằng nhóc mới ra đời, định mượn danh tiếng Lưu Ly Tôn để nổi tiếng đây mà." "Ba người này không phải điên rồi chứ, dám dùng thứ đó để cá cược?

Chẳng lẽ không biết Lưu Ly Tôn là đại lão đồ cổ nổi tiếng lừng danh sao?" "Thật đáng tiếc cho ba chàng trai trẻ, anh chàng kia da dẻ trắng thật đó, chỉ tiếc là lát nữa sẽ mất mặt ê chề thôi." Không để ý đến những lời bàn tán xung quanh, Ngũ Ban nói với Vương Bàn Tử: "Đưa món đồ cho Lưu Ly Tôn, tránh để ông ta nói tôi đánh tráo." Vương Bàn Tử cười cười, tháo Mạc Kim Phù xuống rồi giao cho Lưu Ly Tôn: "Xem đi, có phải miếng sắt vụn không?" Lưu Ly Tôn liếc mắt một cái: "Ha ha… tôi không cần xem nữa, một miếng sắt vụn mà có thể là bảo vật vô giá sao?" Nói rồi ông ta định đưa Mạc Kim Phù cho Mã lão thì thấy Mã lão vẻ mặt kinh hãi, vội vàng gọi một nữ phục vụ đi lấy kính lúp và kính mắt.

"Không thể nào!

Không thể nào!

Món đồ này lại xuất hiện sao?" Mã lão kinh hô.

Nghe lời Mã lão nói, trong lòng Lưu Ly Tôn chợt thót lại, chẳng lẽ mình thật sự đã nhìn lầm sao?

Nhưng đó chỉ là một miếng sắt đen thôi mà, sao có thể là bảo bối được chứ.

"Mã lão?" Lưu Ly Tôn cẩn thận hỏi.

Mã lão không để ý, sau khi nhận Mạc Kim Phù, ông ta cẩn thận vuốt ve, cẩn thận nhìn ngắm.

Kính lúp di chuyển đi lại, dường như muốn nhìn món đồ thật rõ ràng.

"Mã lão?" Lưu Ly Tôn lại hỏi.

Mã lão thở dài: "Không ngờ mấy chục năm sau tôi lại có may mắn được nhìn thấy bảo bối này, chết cũng không hối tiếc rồi." "Mã… Mã lão?

Ông không đùa đấy chứ?

Món đồ đó thật sự là bảo bối sao?" Lưu Ly Tôn có chút căng thẳng nói.

Mã lão mới phản ứng lại: "Bảo bối, tuyệt đối là bảo bối." "Không thể nào, một miếng sắt vụn mà lại là bảo bối sao?" Lưu Ly Tôn hỏi.

Mã lão cười cười: "Nhìn xem chữ khắc trên đó đi?" Lưu Ly Tôn nói: "Tôi nhìn rồi, là hai chữ Mạc Kim mà, có gì không đúng sao?" "Hừ!

Đồ ngu dốt tự đại, năm xưa Tào Tháo thành lập Mạc Kim Hiệu Úy, dùng vẫn thạch ngoài trời chế tạo ba miếng Mạc Kim Phù, trong đó hai miếng đã thất lạc, chỉ còn duy nhất một miếng lưu truyền lại." Mã lão nói.

Lưu Ly Tôn nhíu mày: "Mạc Kim Phù?

Ở Phan Gia Viên đầy rẫy mà." "Vô tri!

Mạc Kim Phù chỉ có Mạc Kim Hiệu Úy chân chính mới có thể sở hữu, những người khác căn bản không xứng đáng có được, nó quý giá ngang với Truyền Quốc Ngọc Tỷ vậy." Mã lão nói.

Nghe vậy, Lưu Ly Tôn lập tức toát mồ hôi lạnh: "Không thể nào chứ?" "Vị tiểu hữu này là chủ nhân của Mạc Kim Phù sao?" Mã lão không còn để ý Lưu Ly Tôn nữa mà nhìn về phía Vương Bàn Tử hỏi.

Vương Bàn Tử đứng dậy: "Đúng vậy!

Mạc Kim Phù là Hồ Bát gia giao cho tôi." "Hồ… Hồ Bát gia!" Lưu Ly Tôn lại căng thẳng.

Dù sao thì chuyện về Hồ Bát gia ở Kinh Thành đã lưu truyền từ lâu, hơn nữa ông ta còn dựa vào một mình mình mà chen chân vào Cửu Môn, có thể thấy người này phi thường đến mức nào, Lưu Ly

Tôn sao có thể chưa từng nghe nói đến?

“Hóa ra Mạc Kim Hiệu Úy giá lâm Tân Nguyệt Phạn Điếm, thật vinh hạnh, vinh hạnh quá!

Chương 98

Chỉ là lại cá cược với Lưu Ly Tôn sao?" Mã lão hỏi.

Vương Bàn Tử kể lại chuyện trước đó từ đầu đến cuối một lượt.

"Ha ha… Lưu Ly Tôn sao?

Thật là tên không biết sống chết, dám trào phúng Ngũ gia ư?

Không biết lượng sức mình." Mã lão lạnh lùng hừ một tiếng.

Lưu Ly Tôn sớm đã mặt đỏ bừng: "Mã lão, tôi không tin nó là bảo vật vô giá." "Ha ha… Ông thấy bộ Kim Lũ Ngọc Y lần trước đấu giá không phải là bảo vật vô giá sao?" Mã lão hỏi.

Lưu Ly Tôn gật đầu: "Đó đương nhiên là bảo vật vô giá rồi." "Nếu tôi nói với ông, Mạc Kim Phù này mang ra đấu giá, mười kiện Kim Lũ Ngọc Y cũng không sánh bằng, vậy có phải là bảo vật vô giá không?" Mã lão hỏi.

Lưu Ly Tôn ngây người ra, một miếng sắt vụn mà lại đáng giá như vậy sao?

Còn đáng giá hơn cả Truyền Quốc Ngọc Tỷ?

"Bởi vì sở hữu nó có nghĩa là có thể sở hữu vô số kho báu!" Mã lão nói thêm một câu.

Nghe lời này, Lưu Ly Tôn lập tức ngồi bệt xuống đất, ông ta biết lời của Mã lão có uy tín, còn có uy tín hơn bất kỳ chuyên gia nào.

Không ngờ lại thua trong tay ba người này, trong lòng hối hận vô cùng.

Nhìn Lưu Ly Tôn mặt mày khó coi vô cùng, trong lòng Ngũ Ban nở hoa.

“Lưu Ly Tôn hả?

Không biết lời cá cược của tôi…” Ngũ Ban cười nói.

Lưu Ly Tôn lạnh lùng hừ: “Nếu tôi không thực hiện thì sao?” “Ha ha!

Không ai dám lớn tiếng với Ngũ gia, nếu ông không làm theo, tôi sẽ lấy mạng chó của ông.” Ngũ Ban không chút để ý nói.

Lưu Ly Tôn và Mã lão cả hai liền nhíu chặt mày.

“Xin hỏi vị tiểu ca đây là cao nhân nào?” Mã lão hỏi.

Ngũ Ban lại nhấp một ngụm trà: “Tôi là Ngũ Ban Ngũ gia, còn đây là công tử Ngũ Tà Ngũ gia.” Mã lão ngẩn ra nhìn Ngũ Tà: “Hóa ra là công tử Ngũ gia, thật có duyên, năm xưa tôi từng gặp ông nội cậu mấy lần.” Ngũ Tà không dám làm càn, vội vàng đứng dậy: “Mã gia gia.” “Vị Ngũ Ban… chẳng lẽ là con nuôi của Ngũ lão tam?” Mã lão nhìn Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Ban gật đầu: “Không ngờ Mã lão tin tức lại linh thông như vậy, đúng là tiểu tử này.” “Ngày xưa Ngũ lão tam vừa mới tiếp quản Ngũ gia, không ai coi trọng, ông ấy một mình san phẳng một nhóm người ở biên giới từng hãm hại đoàn của Ngũ lão tam.

Nghe nói hơn hai mươi người đó đã biến mất chỉ sau một đêm.” Mã lão hỏi.

Ngũ Ban cười nói: “Đều là lúc trẻ không hiểu chuyện, để Mã lão phải bận tâm rồi.” Nói xong, hai người không nhịn được cười đối mắt nhau, khiến mọi người xung quanh đều lặng im.

Nhưng Lưu Ly Tôn lại hiểu được cuộc đối thoại đó, cũng hiểu ra mình đã đụng phải bàn thép rồi.

Rõ ràng là đang ám chỉ nếu ông ta dám không thực hiện lời cá

cược, thì sẽ có kết cục như hai mươi mấy người kia.

"Không ngờ ba người này đều không phải dạng vừa, một người của Hồ gia Cửu Môn, hai người của Ngũ gia, Lưu Ly Tôn đúng là biết chọn người mà." "Ngũ Ban đó là ai vậy, đã nghe chuyện chưa?

Ngũ gia ở Hàng Châu phát triển thế lực mạnh mẽ, không ai cản nổi, nghe nói là công lao của cậu ta đó." "Thật lợi hại, một người đối phó hai mươi mấy người, còn giết hết luôn sao?" Những người xung quanh nghe xong, lại một trận kinh hô.

Phải biết đây là xã hội pháp trị, nhưng người này giết hai mươi mấy người mà vẫn bình yên vô sự, có thể thấy ngoài việc người này là một kẻ tàn nhẫn ra, thế lực phía sau chắc chắn là thâm sâu khó lường.

Nếu không thì đã sớm bị công an tóm vào tù rồi, đâu có chuyện ở đây tiêu dao ngoài vòng pháp luật như vậy.

"Tôi xin lỗi Ngũ gia, tôi Lưu Ly Tôn đã sai rồi.

Ngoài ra tôi cũng sẽ thực hiện lời cá cược, bất cứ lúc nào cũng có thể đến phủ của tôi lấy đi ba kiện bảo bối." Lưu Ly Tôn mặt mày khó coi vô cùng nói.

Bây giờ ông ta không chỉ mất hết thể diện, mà còn tổn thất ba kiện bảo bối, đó mới là điều khiến ông ta đau lòng.

Phải biết những món ông ta nhìn trúng đều là tuyệt thế trân bảo, vậy mà lại phải dâng tặng cho người khác.

Cũng không phải là không muốn hủy bỏ ván cá cược, nhưng Mã lão là trưởng bối, đối với ông ta xưa nay rất tốt, cố ý tiết lộ thân phận của Ngũ Ban.

Là để nhắc nhở ông ta đừng giở trò, nếu không sẽ thảm.

Khi nhìn Ngũ Ban, ánh mắt đầy oán hận, tất cả đều là do Ngũ Ban, khiến ông ta rơi vào bẫy.

Dù sao thì một miếng sắt vụn, ai mà tin được đó là một tuyệt thế trân bảo chứ.

Nhưng câu nói đó lại cứ thế thốt ra từ miệng ông ta.

"Được!

Ngày mai tôi sẽ cho Vương Bàn Tử đến nhà ông." Ngũ Ban thản nhiên nói.

Lưu Ly Tôn sớm đã không còn chút thể diện nào mà đứng đó, ông ta xám xịt đi ra ngoài, tìm một góc khuất một mình giận dỗi.

"Ba vị tiểu hữu, lão phu không quấy rầy ba vị dùng bữa nữa." Mã lão nhìn ba người nói.

Nói xong Mã lão rời đi.

Mặc dù Doãn gia và Cửu Môn có quan hệ dây mơ rễ má, nhưng Mã lão lại biết Cửu Môn đã không còn là Cửu Môn của ngày xưa nữa.

"Oa!

Phát tài rồi, phát tài rồi." Vương Bàn Tử xoa xoa tay nói.

Ngũ Ban cười cười: "Ba kiện, mỗi người một kiện, để ở cửa hàng đó trưng bày thì sao?" "Thật sao?" Vương Bàn Tử hưng phấn.

Phải biết mắt nhìn của Lưu Ly Tôn không tồi, lấy ra ba kiện bảo bối từ nhà ông ta, nếu treo ở cửa hàng, chẳng lẽ việc kinh doanh lại không phát đạt sao?

"Nếu bán được, ba người chia đều." Ngũ Ban nói.

Ngũ Tà vui vẻ: "Tôi cũng có phần sao?" "Mỗi người một kiện, đương nhiên có phần rồi." Ngũ Ban nói.

Ba người sau khi Lưu Ly Tôn rời đi, liền trở nên vui vẻ hơn rất nhiều.

Không ngờ lần đến Tân Nguyệt Phạn Điếm này lại có thể kiếm được một khoản lớn, sao lại không vui chứ.

Đồ của Lưu Ly Tôn đều có chứng nhận, trên thị trường giá chắc chắn chỉ có cao chứ không thấp.

Lúc này, trên sảnh lớn lại trở nên huyên náo.

Chỉ thấy một hàng bảo vệ đứng ở cửa thang máy, thay thế vị trí của bảo vệ Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Khi thang máy mở ra, ba người bước ra: một bà lão, một cô gái, và một người đàn ông đẹp trai đến mức không thể tin được.

Người đàn ông đó mặc một chiếc áo sơ mi màu hồng, cao hơn một mét tám, rất đẹp trai, cứ như Phan An trong truyền thuyết vậy.

Cùng với sự xuất hiện của anh ta, ngay lập tức thu hút vô số tiếng la hét của các cô gái trẻ.

Cô gái đó tuy xinh đẹp, nhưng khi đứng cạnh người đàn ông kia, lại có vẻ kém xa.

Nhưng trên người cô gái lại toát ra một khí chất khiến người khác phải phục tùng, giống như một ngự tỷ vậy, hai người đứng cạnh nhau cũng khá xứng đôi.

Đi phía trước là một bà lão, khoảng sáu mươi tuổi.

Chương 99

Mặc dù dấu vết thời gian đã hiện rõ, nhưng có thể thấy bà lão này khi còn trẻ chắc chắn là một người phụ nữ phong tình vạn chủng.

Ba người này có khí thế rất lớn, mỗi bước đi đều có bảo vệ đi trước mở đường.

Tất cả những người trong tầng hai đều đứng dậy, nhưng không ai nói chuyện, dường như sợ sẽ làm ồn.

Ngay cả Lưu Ly Tôn ngạo mạn bất khả nhất thế lúc này cũng ngoan ngoãn đứng sang một bên, chào hỏi bà lão.

Nhưng khi bà lão nhìn thấy ông ta cũng gật đầu ý bảo, đây là lần đầu tiên bà lão chào hỏi người khác sau khi lên đến đây.

Nhanh chóng ba người đã lên, vào một phòng riêng trên tầng ba, khiến ba người Ngũ Ban nhìn mà há hốc mồm.

"Bà Hoắc hả?" Ngũ Tà hỏi.

Vương Bàn Tử gật đầu: "Nhìn cái thế này chắc là rồi." Ngũ Ban nhíu chặt mày: "Bà lão đó và cái gã đàn ông đẹp trai kia đều không đơn giản." "Đàn ông đẹp trai?" Ngũ Tà nghi ngờ hỏi.

Ngũ Ban bất đắc dĩ: "Cái người đàn ông đẹp trai đó." "Đẹp trai… hai từ này dùng trên người anh ta thật đúng, khiến tôi nhớ đến một người." Ngũ Tà nói.

Ngũ Ban hỏi: "Ai?" "Tiểu Hoa Bái, người lớn lên cùng tôi từ nhỏ." Ngũ Tà nói.

Ngũ Ban ngẩn ra: "Mẹ kiếp!

Tiểu Hoa?

Vậy cô gái kia là Hoắc Tú Tú hả?

Bà lão kia chắc chắn là Bà Hoắc rồi.” “Không phải chứ?

Tiểu Hoa nhà tôi đẹp như con gái vậy, Tú Tú còn gọi Hoa là chị mà.” Ngũ Tà cũng kinh hô.

Nhanh chóng sau khi ba người kia lên tầng ba, cửa thang máy lại mở ra, bên trong bước ra không ít nhân vật.

Khi mấy người này xuất hiện, mọi người lại trở nên yên tĩnh.

Không ai dám phát ra nửa điểm tiếng động, cứ như thể sợ sẽ làm phiền mấy người kia vậy.

Chỉ là khi mấy người đó bước vào, Ngũ Ban rõ ràng cảm nhận được những người này không ai là dễ chọc.

Trong số đó, người đi phía trước nhất là một ông lão, khoảng chín mươi tuổi, tương đương với Thần Tứ Gia.

Đầu tóc bạc phơ, tay chống một cây gậy đầu rồng.

Trong đôi mắt toát ra ánh nhìn khiến người khác phải sợ hãi.

Ngũ Ban cảm nhận được trên người ông ta có một cỗ sức mạnh huyết mạch, cỗ sức mạnh này giống Kỳ Lân, nhưng lại tràn đầy hung sát chi khí.

Khác biệt rõ ràng với khí lành của Kỳ Lân, dường như chỉ cần đứng cạnh ông ta là có thể cảm nhận tai ương giáng xuống.

“Đó là Trương Phật gia, thủ lĩnh Cửu Môn.” Vương Bàn Tử nói nhỏ.

Ngũ Ban và Ngũ Tà hai người kinh ngạc một trận, không ngờ ông lão này lại là Trương Phật gia của Cửu Môn.

Chẳng trách trên người ông ta có thể cảm nhận được một cỗ khí

tức khiến người khác phải sợ hãi.

Ngay sau Trương Phật gia cũng là một ông lão, nhưng lại mặc một bộ y phục đỏ rực, cứ như một chú rể vậy.

Bất cứ nơi nào ông ta đi qua đều thu hút vô số ánh mắt.

Người này tuy đã già.

Nhưng da dẻ vẫn trắng nõn, vóc dáng cũng không vĩ đại, nhìn qua lại giống như một bà lão giả gái vậy.

Nhưng từ dấu vết thời gian có thể thấy, người này khi còn trẻ chắc chắn là một mỹ nam tử.

Nhìn người này, Ngũ Ban và Ngũ Tà liền nghĩ đến Tiểu Hoa, chẳng lẽ ông lão này là trưởng bối của Tiểu Hoa?

Người của Tạ gia?

Nếu không thì trang phục, cử chỉ hành vi của hai người cũng gần như tương đồng, giống như một người đàn ông giả gái.

"Đó là Hồng gia Cửu Môn." Vương Bàn Tử lại nói.

Trong lòng Ngũ Ban chợt động, đó là Hồng Nhị gia sao?

Xếp thứ hai trong Cửu Môn.

Truyền thuyết kể rằng, cơ sở làm ăn của Nhị gia là một rạp hát thời cũ.

Bề ngoài ông là một ông chủ gánh hát, dẫn gánh đi khắp nam bắc.

Kỳ thực ban ngày hát kịch, ban đêm lại làm chuyện trộm mộ.

Đồ đạc đều để trong tủ quần áo, trong gánh hát ai nấy đều có căn bản võ công.

Điều càng khiến người ta không thể tin nổi là, khi gánh hát của Hồng Nhị gia xuống đấu, căn bản không chạm đến đáy mộ, chỉ dùng

một cây sào tre mà lướt dọc theo vách mộ, động tác như nước chảy mây trôi, có thể thấy công phu của ông ta lợi hại đến mức nào.

"Thảo nào trang phục giống Tiểu Hoa y hệt, hóa ra là sư phụ của Tiểu Hoa." Ngũ Tà lẩm bẩm.

Ngũ Ban tự nhiên cũng biết mối quan hệ này.

Tiểu Hoa là người của Tạ gia, nhưng lại bái nhập môn hạ của Nhị gia.

Người đi theo sau Hồng Nhị gia là một người to lớn, nhưng người to lớn này nhìn có vẻ khác biệt, bởi vì người này mang lại cho người ta một cảm giác sâu sắc.

Giống như khí chất của một đại ca xã hội đen, nhưng lại thích cúi đầu rất sâu, dường như không muốn người khác nhìn rõ mặt mình.

Sau lưng ông ta đeo một thanh đại khảm đao, là người duy nhất vào Tân Nguyệt Phạn Điếm mà có thể mang theo dao, những bảo vệ kia cũng như không nhìn thấy vậy.

Một mái tóc dài, nhìn có vẻ hơi lộn xộn, nhưng lại không có bất kỳ ai dám đi trào phúng.

"Đó là Hắc Bối Lão Lục." Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Ban kinh ngạc hỏi: "Người duy nhất trong Cửu Môn xuất thân từ tay đấm bốc sao?" "Đúng vậy." Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Tà cũng nói: "Trong nhật ký của ông nội tôi có nhắc đến ông ta." "Ông ta sao?" Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tà nói: "Không ai biết tên ông ta, Trương Phật gia cũng không rõ, chỉ gọi là Hắc Bối Lão Lục.

Nghe đồn ông ta rất kín tiếng, cũng cực kỳ ít nói.

Ông nội tôi và ông ta cũng không có giao tình sâu đậm." "Người

này có thế lực mặc dù không thể công khai, nhưng lại khắp nơi.

Bởi vì ông ta là đại ca trong giới hắc đạo, nghe đồn ở Hong Kong và Macau, ông ta là nhân vật hô mưa gọi gió." Vương Bàn Tử bổ sung.

Ngũ Ban gật đầu, cái này thì anh biết.

Hắc Lục gia lừng danh trên hắc đạo, ai mà không biết, ai mà không hay?

Truyền thuyết kể rằng người này đại đao không bao giờ rời thân, còn mang theo bên người để kiểm tra an ninh, cũng đừng nghĩ đến việc lấy đi con dao của ông ta.

Vì vậy ông ta thường xuyên đắc tội với người khác.

Chương 100

Nhưng lại không có bất kỳ ai dám đi gây rắc rối cho ông ta, ngay cả công an cũng không dám, không có đủ gan, cũng không có đủ bản lĩnh.

Chỉ là Ngũ Ban không ngờ, Lục gia lừng danh trên hắc đạo lại là một trong Cửu Môn.

Người đi sau Hắc Bối Lão Lục là một ông lão trông đầy vẻ thư sinh, người này đeo một cặp kính.

Nhưng ánh mắt ông ta lại mang đến cho người ta một cảm giác âm lãnh, giống như một con rắn độc trong đêm tối.

"Đó là Tạ Cửu gia." Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Ban và Ngũ Tà gật đầu, hóa ra là Tạ Cửu gia, thảo nào lại mang đến một cỗ khí tức âm lãnh.

Người này võ công không tốt, nhưng lại mưu mô xảo quyệt, giỏi dùng độc.

Là người khó phòng bị nhất trong cả Cửu Môn, nghe nói năm xưa ở Trường Sa, không một ai dám ăn cơm cùng ông ta.

Bởi vì vĩnh viễn không ai biết, Tạ Cửu gia rốt cuộc đã hạ độc gì.

Ông ta là anh trai của bà nội Ngũ Tà, có quan hệ dây mơ rễ má với Ngũ gia.

Nhưng lúc này Tạ Cửu gia dường như không đứng cùng Trương Phật gia, hữu ý vô ý kéo giãn khoảng cách với ông ta.

Ngũ Ban hiểu ra, Cửu Môn không phải là một khối sắt, hiện tại Cửu Môn đã sớm tan rã, ai nấy đều có tính toán riêng.

Có lẽ Tạ Cửu gia và Trương Phật gia có những quan điểm khác biệt.

Người cuối cùng tuổi không lớn lắm, nhìn khoảng hai mươi ba mươi tuổi, tướng mạo cũng thanh tú.

Nhưng lại mặc một bộ quân phục, không phải loại quân phục trên tivi, mà là một bộ quân phục thời chiến loạn mấy chục năm trước.

Trên người anh ta, Ngũ Ban lại cảm thấy một cỗ quen thuộc, có thể rõ ràng cảm nhận được trên người người này lại giống Tiểu Ca, đang chảy huyết mạch Kỳ Lân.

Chỉ là huyết mạch Kỳ Lân của người này mỏng hơn Tiểu Ca rất nhiều, nhưng cũng không phải là tồn tại có thể bỏ qua.

Ngũ Ban ước tính thực lực người này không kém Hắc Hạt Tử là bao, nhưng lại kém Trương Phật gia một chút.

Cũng không biết rốt cuộc trên người Trương Phật gia đang chảy huyết mạch gì, mà lại có thể áp chế được huyết mạch Kỳ Lân.

Khi Ngũ Ban nhìn mấy người kia, mấy người kia cũng nhìn về phía Ngũ Ban và những người khác, đều cảm thấy một tia gì đó.

"Phật gia!

Có cần tôi đi tra một chút không?" Người đàn ông mặc quân phục đó hỏi Trương Phật gia.

Trương Phật gia lắc đầu: "Hôm nay là sinh nhật Bà Hoắc, ta không muốn gây chuyện, tránh làm mất hứng của bà ấy." "Vâng!" Người đàn ông quân phục đó cung kính nói.

Cùng với mấy người kia lên lầu, Ngũ Ban nhìn Vương Bàn Tử hỏi: "Người mặc quân phục đó là ai vậy?" "Không biết, nghe nói ông ta vẫn luôn ở trong Tân Nguyệt Phạn Điếm này, có lẽ là người của

Doãn gia.” Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Ban có chút kỳ lạ, huyết mạch Kỳ Lân chẳng phải là người của gia tộc Tiểu Ca sao?

Chẳng lẽ nhà hàng này là của gia tộc Tiểu Ca?

Mặc dù Trương Phật gia và những người khác đều cảm nhận được sức mạnh phi phàm trên người Ngũ Ban, nhưng lại không để người kia đi điều tra Ngũ Ban và những người khác.

Sau khi lên tầng hai, mọi người đến trò chuyện với Bà Hoắc một lúc rồi cùng Bà Hoắc dùng bữa.

Ba người Ngũ Ban cũng gọi một ít đồ ăn.

Mặc dù đồ ở đây rất đắt, nhưng hiện tại tài sản của Ngũ Ban không hề nhỏ.

Ăn một bữa thịnh soạn thật sự không thành vấn đề, ba người ăn cũng rất vui vẻ.

Dù sao thì ăn là vàng mà, một bữa ăn mười mấy vạn tệ là điều chắc chắn không tránh khỏi.

Sau khi ba người ăn xong, đột nhiên thấy phòng riêng của Bà Hoắc mở ra.

Trương Phật gia và những người khác lần lượt đi ra từ bên trong, nhưng không xuống lầu mà đi về phía một phòng riêng khác trên tầng ba.

Điều này khiến ba người Ngũ Ban có chút khó hiểu, những người này định làm gì đây?

Nhanh chóng, tầng hai truyền đến một trận tạp âm, chỉ thấy trên sân khấu trước đó bước ra một người phụ nữ.

Người phụ nữ này tóc ngắn, trông cực kỳ năng động, khuôn mặt

xinh đẹp khiến người ta phải ngoái nhìn.

Một bộ sườn xám xẻ tà không chỉ khoe trọn vóc dáng hoàn mỹ, mà còn khoe ra đôi chân dài miên man.

“Kính thưa quý vị, hôm nay là thọ thần của Bà Hoắc, vì vậy Tân Nguyệt Phạn Điếm đặc biệt tổ chức một buổi đấu giá.” Người phụ nữ đó với vẻ mặt tươi cười chuẩn mực nói.

Về buổi đấu giá này, mọi người đều đã nhận được một số thông tin, nên cũng không lấy làm lạ.

“Danh sách vật phẩm đấu giá hôm nay hiện đang được phát cho quý vị, ba mươi phút nữa sẽ chính thức bắt đầu đấu giá.” Người phụ nữ đó lại nói.

Nói xong, cô ta rời khỏi sân khấu.

Mấy nữ phục vụ đang phát danh sách cho mọi người đang ngồi.

“Ôi!

Trên danh sách lại có bảo bối như Kim Lũ Ngọc Y sao?” “Không phải chứ?

Chẳng lẽ nhầm lẫn rồi sao?

Đó là Kim Lũ Ngọc Y mà, cứ như đồ bỏ đi ngoài đường vậy?” “Thật không hổ danh Tân Nguyệt Phạn Điếm, vậy mà nhanh chóng lại tìm được loại bảo vật này!” Mọi người ở tầng hai đều bàn tán xôn xao, ba người sau khi nghe xong cũng kết thúc bữa tối.

“Bây giờ tôi có nên lên đó không?” Ngũ Tà hỏi.

Ngũ Ban gật đầu: “Đi thôi, để tôi xem thử vị gia chủ Hoắc gia này.” Chỉ là vừa mới chuẩn bị lên lầu, hai bảo vệ ở cầu thang đã chặn ba người lại.

“Xin làm phiền thông báo, Ngũ gia Hàng Châu cầu kiến Bà Hoắc,

gia chủ Hoắc gia.” Ngũ Tà nói.

Một trong số bảo vệ nghe xong: “Xin chờ một lát.” Nói rồi một bảo vệ liền lên lầu.

Loại sàn gỗ này, người đi trên đó có thể nghe thấy rõ ràng.

Ba người có thể rõ ràng cảm nhận được bảo vệ đó đã bước vào phòng của Bà Hoắc.

Không lâu sau, bảo vệ đó đi ra nói với ba người: “Bà Hoắc đang đợi, xin mời lên lầu!” Nói rồi anh ta làm một động tác mời, cúi người, tư thế cung kính, nhưng vẻ mặt lại không kiêu căng cũng không nịnh nọt, không thể thấy chút vẻ lấy lòng nào.

Có lẽ thân là người của Tân Nguyệt Phạn Điếm căn bản không cần phải lấy lòng người khác.

Không gian trên tầng ba không lớn lắm, có một hành lang hình tròn, hành lang lại chia thành mấy phòng đơn được ngăn cách bằng bình phong điêu khắc.

Ba người vào một phòng riêng rất lớn.

Ở cửa có một tấm bình phong điêu khắc bằng gỗ lim, phía trên khắc một đóa hoa sen lớn.

Trên bình phong khắc ba chữ lớn: Hà Hoa Đường.

Ở cửa đứng hai bảo vệ riêng, mặc vest đen, đứng thẳng tắp như tư thế của lính.

Ba người vừa đến gần, hai bảo vệ đã bắt đầu lục soát người, đảm bảo ba người không mang theo bất kỳ vũ khí nào.

Chương 101

Điều này khiến ba người bất đắc dĩ.

Ước gì có một ngày họ có thể được như Hắc Bối Lão Lục.

Chỉ là lúc này, Ngũ Ban đột nhiên nhớ đến Tiểu Ca, gã đó chẳng phải lúc nào cũng mang theo một con dao đi nghênh ngang khắp nơi sao?

Sau khi lục soát xong, hai bảo vệ lại đứng thẳng tắp ở cửa, hoàn toàn không để ý đến ba người.

Vòng qua bình phong là một cái bàn tròn lớn bằng gỗ lim.

Trên ghế chủ vị chính là Bà Hoắc.

Hai bên trái phải của bà là Hoắc Tú Tú và Tiểu Hoa mà họ vừa nhắc đến.

Điều này khiến ba người có chút nghi ngờ.

Tiểu Hoa là người của Tạ gia, ngay cả Tạ Cửu gia còn không ở lại đây, vậy mà Tiểu Hoa lại ở chỗ này?

"Ngũ Tà?" Bà Hoắc nhìn Ngũ Tà hỏi.

Ngũ Tà cung kính: "Bà Hoắc." "Đừng gọi tôi là Bà Hoắc, tôi không chịu nổi đâu.

Nếu để bà nãi nãi lọ giấm kia nghe thấy, e là sẽ đánh nhau với tôi mất." Bà Hoắc bình tĩnh nói.

Ngũ Tà cười gượng gạo, cũng không biết phải tiếp lời Bà Hoắc như thế nào.

"Đều lớn lên giống y hệt lão Ngũ cẩu kia, vốn dĩ tôi không tin, bây giờ nhìn thì đúng là đúc ra từ một khuôn." Bà Hoắc nói.

Ngũ Tà không nói gì, chỉ có thể cười gượng gạo thêm lần nữa.

"Cười lên lại càng giống lão Ngũ cẩu kia, nhìn là biết đều không phải hạng tốt lành gì." Bà Hoắc lại nói.

Lần này không chỉ Ngũ Tà một mình ngượng nghịu, cả ba người đều không biết phải tiếp lời thế nào.

"Cơ sở làm ăn của Ngũ gia ở Hàng Châu, cố ý đến Kinh Thành gặp tôi rốt cuộc có chuyện gì?

Chẳng lẽ bà nãi nãi lọ giấm kia nhờ cậu đến khoe khoang với tôi sao?" Bà Hoắc lại nói.

Ngũ Tà cười khổ không thôi, mọi người cũng đều nghe ra ý ghen tuông của Bà Hoắc toát ra rõ ràng.

Xem ra Bà Hoắc này khi còn trẻ, có lẽ đã có một đoạn quá khứ không muốn nhắc lại với lão Ngũ cẩu cũng nên.

Nếu không thì Bà Hoắc cũng sẽ không chua ngoa đến mức này.

"Thôi không nói nữa, cũng giống lão Ngũ cẩu kia, làm gì cũng lề mề, năm xưa nếu dứt khoát hơn một chút…" Bà Hoắc có chút tức giận nói.

Ngũ Ban lắc đầu: "Bà Hoắc, lần này Chú Ba nhà cháu nhờ cháu tìm bà, hy vọng có thể mượn cho cháu con Đồng Ngư mà bà đang cất giữ." Bà Hoắc nhìn Ngũ Ban: "Nếu tôi không đưa thì sao?" Ngũ Tà liền lo lắng: "Bà Hoắc, món đồ đó rất quan trọng đối với cháu." "Cái này tôi đương nhiên biết, tôi biết Đồng Ngư ẩn chứa bí mật của Cẩm Thư Chiến Quốc." Bà Hoắc bưng chén trà thản nhiên nói.

Về việc Bà Hoắc biết bí mật của Đồng Ngư, ba người không ngạc nhiên.

Ngũ Tam Gia có thể nhìn ra bí mật, thì tuyệt đối không thể làm khó

được Bà Hoắc.

Dù sao bà cũng là một trong Cửu Môn, nhân vật cùng thời với lão Ngũ cẩu.

"Muốn Đồng Ngư cũng không phải là không được, đi mời bà nãi nãi kia đến đây, tôi muốn cho bà ấy thấy, lựa chọn năm xưa của tôi đã sai lầm đến mức nào." Bà Hoắc nói với vẻ ghen tuông bùng phát.

Ngũ Tà ngượng nghịu: "Kể từ khi ông nội qua đời, bà nãi nãi vẫn luôn ở Trường Sa lão trạch, chưa từng rời đi." "Tôi không quan tâm." Bà Hoắc thản nhiên nói.

Đúng lúc này, tầng hai đột nhiên truyền đến một trận tiếng chiêng đồng.

Một giọng nói vang lên: "Kính thưa quý vị, buổi đấu giá hiện tại xin được bắt đầu." Nhanh chóng một nữ phục vụ đi vào Hà Hoa Đường, sau lưng Bà Hoắc từ từ di chuyển một tấm bình phong.

Chỉ thấy sau tấm bình phong, xuất hiện một sân khấu nhỏ.

Bà Hoắc nhìn một cái rồi không để ý nữa, đứng dậy, đi về phía sân khấu nhỏ đó.

Nhìn bà Hoắc bước ra, Ngũ Tà đương nhiên không chịu bỏ cuộc, cũng vội vàng đi theo.

Lúc này Hoắc Tú Tú và Tiểu Hoa cũng ra ngoài, khi lướt qua Ngũ Ban, họ chỉ mỉm cười gật đầu ra hiệu chứ không nói một lời nào.

Hai người đi phía sau bà Hoắc, đứng thẳng tắp như hai thuộc hạ.

Mấy tên vệ sĩ riêng cũng đứng ở cửa bình phong, tổng cộng có năm sáu người.

Ngũ Tà thấy bà Hoắc không để ý đến mình thì tức giận, cứ thế ngồi phịch xuống chiếc ghế đẩu bên cạnh.

Bà Hoắc chợt ngạc nhiên nhìn Ngũ Tà nói: “Tôi khuyên cậu nên đứng lên.” “Nếu không đưa đồ cho tôi, tôi sẽ ngồi lì ở đây.” Ngũ Tà nói.

Bà Hoắc đột nhiên tức giận nói: “Hay lắm!

Quả nhiên giống hệt lão chó Ngũ, đúng là đồ vô lại!” Ngũ Tà nói: “Bà Hoắc, đưa đồ cho cháu đi.” “Đuổi cậu ta ra ngoài.” Bà Hoắc đột nhiên nói.

Lúc này, mấy tên vệ sĩ đi đến, đúng lúc định đuổi Ngũ Tà đi thì Ngũ Ban lại đứng chắn trước mặt họ.

“Khoan đã!

Tôi đổi ý rồi.” Bà Hoắc lại nói.

Mấy tên vệ sĩ nhìn bà Hoắc.

“Nghe nói Ngũ gia ở Hàng Châu làm ăn thuận buồm xuôi gió, nếu cậu có thể ngồi ở đó một tiếng, tôi sẽ đưa Đồng Ngư cho cậu.” Bà Hoắc nói sau khi uống một ngụm trà.

Nghe bà Hoắc nói xong, Hoắc Tú Tú không nhịn được nói: “Đi thôi, cái ghế đó không ngồi được đâu.” “Ha ha!

Ghế làm bằng vàng à, hôm nay tôi cũng ngồi chết ở đây rồi!” Vương Bàn Tử chen vào.

Hoắc Tú Tú có chút tức giận nói: “Cậu có biết vị trí đó tượng trưng cho điều gì không?” “Hắc hắc...

Mặc kệ, hôm nay tôi thật sự muốn xem cái thứ đó tượng trưng cho điều gì!” Vương Bàn Tử nói.

Bà Hoắc cười nói: “Có khí phách đấy, tôi đồng ý một tiếng, chỉ cần ngồi đủ một tiếng, tôi sẽ cung kính dâng Đồng Ngư lên hai tay.” “Được!” Ngũ Tà vui vẻ nói.

Thấy Ngũ Tà đồng ý xong, bà Hoắc cười nói: “Hôm nay là sinh nhật tôi, không ngờ hôm nay lại có người diễn cho tôi một vở kịch hay đến thế, tốt lắm!” Nghe bà Hoắc nói xong, mọi người đều cảm thấy có gì đó không ổn, lẽ nào cái vị trí đó có vấn đề?

Lúc này, toàn bộ đại sảnh trở nên yên tĩnh, tất cả các gian phòng riêng trên lầu đều mở ra, không ít người ngồi trên các bục nhỏ.

Nhưng điều khiến mọi người chú ý là, trên tất cả các vị trí đó đều không có ai ngồi ở chỗ mà Ngũ Tà đang ngồi.

Ở trung tâm sân khấu lớn của đại sảnh, một chiếc đèn chùm khổng lồ bật sáng, ánh sáng rực rỡ chiếu rọi khắp xung quanh.

Khiến cho ánh sáng toàn bộ đại sảnh biến thành một cảm giác hoàng hôn lộng lẫy.

Cô gái tóc ngắn cũng đứng ở trung tâm sân khấu, một nhân viên phục vụ bê một cái khay đứng bên cạnh cô.

Trước mặt cô là một cái bàn nhỏ có một chiếc búa gỗ, đó là thứ dùng trong các buổi đấu giá.

Sau đó, nhiều nhân viên phục vụ hơn mang đồ vật ra, hoặc đẩy, hoặc bưng, tổng cộng hai mươi mấy người đứng chỉnh tề trên sân khấu.

Trên mặt họ đều mang nụ cười tiêu chuẩn, chỉ mặc đồng phục nhân viên phục vụ, khác với các buổi đấu giá thông thường.

Mọi người hiểu rằng đây là một buổi đấu giá nội bộ riêng tư, một phiên đặc biệt dành cho những người trong giới.

Chương 102

Nhưng những món đồ này lại không có giá khởi điểm, bởi vì chúng căn bản không thể định giá được.

Thậm chí có những món đồ chưa từng ai thấy, vì vậy ở đây là để kiểm tra nhãn lực của mọi người.

Ví dụ, nếu cậu nhìn trúng một món đồ, ra giá ba mươi triệu cảm thấy là đỉnh điểm, nhưng nếu có người có nhãn lực tốt hơn, nhìn ra giá trị của món đồ là năm mươi triệu thì cũng không chừng.

"Kính thưa quý vị, buổi đấu giá sắp bắt đầu, những người không liên quan xin mời rời khỏi hội trường, xin giữ yên lặng." Cô gái tóc ngắn mặc sườn xám nói.

Lúc này, một nhân viên phục vụ đi đến gian phòng riêng của bà Hoắc.

Nhìn thấy Ngũ Tà đang ngồi trên chiếc ghế đẩu đó, vẻ mặt lộ ra sự kinh ngạc.

Vội vàng hỏi bà Hoắc: "Hoắc thái thái, bạn của bà không phải là ngồi nhầm chỗ rồi chứ?" "Sao, chưa thấy cảnh này bao giờ à?

Cũng đã mấy chục năm rồi, kể từ khi Chương Phật Gia ngồi xong, đã lâu lắm rồi không ai dám ngồi vào vị trí đó nữa, phải không?" Bà Hoắc nói.

Nhân viên phục vụ gật đầu nói: "Thật sự mấy chục năm rồi không ai dám ngồi." "Không sao, những món đồ được đấu giá hôm nay đều là bảo bối trăm năm khó gặp, có một kẻ không sợ chết xuất hiện cũng mở mang tầm mắt cho tôi." Bà Hoắc nói.

Nhân viên phục vụ hỏi: "Sao, bạn của bà không ngồi nhầm chỗ

chứ?" "Đương nhiên rồi!

Mau đi lấy một danh sách cho thiếu gia Ngũ gia, phục vụ chu đáo, cũng để cho những người này mở mang kiến thức!" Bà Hoắc nói.

Nhân viên phục vụ lập tức cười tươi như hoa nói: "Được thôi, Hoắc thái thái, bạn của bà thật hào phóng quá." Nói rồi vội vàng rời đi, khi đến chỗ ba người, lại thấy mấy nhân viên phục vụ bước vào, đứng phía sau Ngũ Tà.

Trong tay họ có người bưng trà, có người bưng điểm tâm, có người bưng trái cây, có người bưng các loại hạt.

"Mời tiên sinh dùng ạ!" Một nhân viên phục vụ vui vẻ nói.

Nụ cười này thật sự là vui vẻ, hoàn toàn khác với nụ cười chuyên nghiệp thông thường.

"Không hay đâu nhỉ?" Ngũ Tà biết rõ những thứ ở đây đắt đến mức kinh khủng nên vội vàng nói.

Nhân viên phục vụ nói: "Tiên sinh, đây đều là ông chủ chúng tôi biếu tặng, xin ngài nhất định phải dùng ạ." Nói rồi, một nhân viên phục vụ khác bước vào, tay bưng một danh sách đưa cho Ngũ Tà.

"Tiên sinh!

Đây là danh sách đấu giá hôm nay, xin ngài xem qua." Ngũ Tà ngẩn người nhận lấy danh sách.

Không xem thì thôi, vừa xem thì giật nảy mình, những món đồ trong danh sách, món nào cũng là bảo vật cấp quốc bảo.

Trong đó có bộ Kim Lũ Ngọc Y mà Ngũ Ban đã bán, nằm ở cuối danh sách, hẳn là món đinh của buổi đấu giá.

Lúc này, tất cả mọi người ở tầng hai và tầng ba đều nhận được một chiếc chuông nhỏ, chỉ duy nhất ba người Ngũ Tà không có.

Nhưng sau khi chuông được phát cho mọi người, lại thấy một nhân viên phục vụ xách một chiếc đèn lồng nhỏ đi vào.

Chiếc đèn lồng không lớn, chỉ bằng hai bàn tay, bên trong thắp một ngọn nến đỏ, bên ngoài đèn lồng bọc một lớp vải xanh, nhìn là biết không dùng để chiếu sáng.

Sau khi nhân viên phục vụ xách chiếc đèn lồng đó ra, toàn bộ hội trường lập tức xôn xao.

Ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung vào bên cạnh Ngũ Tà, lập tức vang lên một tràng pháo tay nhiệt liệt.

Ba người Ngũ Tà nhìn nhau ngơ ngác, hoàn toàn không biết rốt cuộc là chuyện gì.

Nhưng một cảm giác bất an truyền đến trong lòng họ.

Lờ mờ cảm thấy mọi chuyện dường như không đơn giản như họ nghĩ.

Có lẽ vị trí này, thật sự không thể ngồi được.

Tiếng vỗ tay trong hội trường mãi không dứt, cho dù cô gái mặc sườn xám đã rõ ràng nhắc nhở cần giữ yên lặng.

Nhưng cô ấy căn bản không thể kiểm soát được tình hình, cô gái đó cũng không ngăn cản.

“Ha ha...

Hôm nay đúng là mở rộng tầm mắt rồi, tôi đoán không sai mà.” “Đương nhiên rồi, đó là điểm Thiên Đăng mà, đã bao lâu rồi không có ai điểm Thiên Đăng vậy chứ?” “Cũng không biết vị thiếu niên kia đã chuẩn bị bao nhiêu tiền?

Nếu không trả được tiền thì coi như xong đời rồi!”...

Nghe mọi người bàn tán, sắc mặt ba người lập tức tái mét, bởi vì

họ đã nghe thấy ba chữ "điểm Thiên Đăng".

"Tốt!

Hôm nay Ngũ gia cũng nở mày nở mặt rồi, từ nay về sau Ngũ gia sẽ vang danh khắp giang hồ." Bà Hoắc vui vẻ nói.

Bà ta đổi giọng rồi nói tiếp: "Chỉ là uy phong nhất thời thôi, e rằng số tiền Ngũ gia vất vả kiếm được bấy nhiêu năm sẽ bị cái Thiên Đăng này đốt sạch." Ngũ Ban nhìn bà Hoắc, trầm giọng nói: "Bà gài tôi." "A a...

Tình nguyện mà, chỉ cần cậu ngồi được một tiếng, tôi sẽ dâng Đồng Ngư lên hai tay." Bà Hoắc cười nói.

Ngũ Tà nhìn Ngũ Ban nói: "Anh Ban?" Ngũ Ban trong lòng cũng buồn bực không thôi, cái gọi là "điểm Thiên Đăng" là một cách chơi mà ai trên giang hồ cũng biết.

Trong sòng bạc có cách điểm Thiên Đăng, ý là nếu phát hiện có người vận đen đặc biệt, sẽ theo đó mà đặt cược ngược lại.

Đặt lớn đặt nhỏ, lúc đó không phải là cược vận khí của mình, mà là cược vận rủi của người khác.

Kẻ xui xẻo đó sẽ được gọi là "đăng" (ngọn đèn), và những người này cũng sẽ được người ta đặc biệt mời đến để "điểm đăng" (thắp đèn).

Điểm Thiên Đăng trên sòng bạc.

Nhưng khi áp dụng vào sàn đấu giá thì hoàn toàn khác.

Bởi vì ở nơi này, "điểm Thiên Đăng" có nghĩa là bao trọn đấu trường, tức là bao hết cả phiên đấu giá.

Trong một gian phòng bao trọn đấu trường, sẽ có hai ghế chính ở bên trái và bên phải, bên phải là vị trí Chưởng Đăng.

Một khi có người ngồi vào vị trí Chưởng Đăng trong bất kỳ gian phòng bao trọn nào, điều đó có nghĩa là trong một vòng đấu, bất kể món đồ được bán ra, bất kể cuối cùng đấu giá được bao nhiêu tiền, tôi cũng sẽ tự động tăng giá.

Ý nghĩa rõ ràng là, mặc kệ ông chơi thế nào, món đồ đó tôi nhất định phải có.

Điểm đèn không có giới hạn thời gian, nhưng có thể "hủy đèn" (bỏ cuộc).

Một khi đã điểm Thiên Đăng, sẽ rất tàn khốc, bởi vì nếu muốn có được món đồ đã đấu giá, nhất định phải khiến "ngọn đèn" kia bùng cháy hết (người điểm đèn phải trả giá cực lớn).

Chỉ khi khiến "ngọn đèn" bùng cháy hết, thì người ra giá trước đó mới có được món đồ đấu giá.

Người điểm Thiên Đăng cũng phải trả một cái giá nào đó, đôi khi là tiền, đôi khi là tay chân, thậm chí có khi là mạng sống của chính mình.

Vì vậy người điểm Thiên Đăng, nhất định phải tự mình cân nhắc kỹ lưỡng, đó không phải là thứ mà người bình thường có tiền là có thể chơi được.

Đương nhiên cũng không cần lo lắng có người cố ý nâng giá, bởi vì nếu người chấp nhận "điểm Thiên Đăng" từ bỏ, cậu ta nhất định phải chịu đựng (gánh hết số tiền đã ra).

Đối với những kẻ cố ý gây rối, người chấp nhận "điểm Thiên Đăng" sẽ không phải chỉ trả một ít tiền thôi đâu (mà là rất nhiều).

Đương nhiên, nếu không cố ý nâng giá khống, tất cả mọi thứ đều do người chấp nhận "điểm Thiên Đăng" gánh chịu.

Nghe nói năm xưa Chương Phật Gia từng điểm Thiên Đăng ở đây,

chỉ một lần đấu giá thôi mà đã đốt sạch thành quả một năm.

Cuối cùng, nghe nói đại tiểu thư của Tân Nguyệt Phạn Điếm đã ra tay ngăn cản không cho tiếp tục điểm Thiên Đăng nữa, nghe nói sau đó hai người đã nên duyên.

Chuyện này trên giang hồ không phải là bí mật, ai cũng biết.

Chương 103

Tân Nguyệt Phạn Điếm là của nhà họ Doãn, Chương Phật Gia lại chính là cậu rể của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Ngũ Ban biết bà Hoắc yêu cầu một tiếng đồng hồ, thời gian này không hề ngắn, ít nhất cũng phải mua hết hơn nửa số đồ vật trong danh sách.

Nếu mua tất cả những thứ này, ít nhất cũng phải mười mấy, hai mươi tỷ, thậm chí còn hơn nữa.

"Vương Bàn Tử, xem ra Ngũ gia tôi phải nợ ông một ân tình rồi." Ngũ Ban nói.

Vương Bàn Tử cười lớn nói: "Tôi cũng không thiệt!" Ngũ Ban biết ý của ông ta, sau khi mua những thứ này, hoàn toàn có thể bán lại, chỉ là chi phí thu hồi có lẽ sẽ bị hao hụt.

"Hoắc lão thái thái!

Cháu chỉ có thể nói cách này của bà thực sự quá ấu trĩ, Ngũ gia cháu nghèo đến nỗi chỉ còn mỗi tiền thôi." Ngũ Ban nhìn bà Hoắc, thản nhiên nói.

Nói xong, anh nhìn mấy nhân viên phục vụ phía sau nói: "Không mau mang cho gia mấy cái ghế đẩu khác à?

Có ai đãi khách kiểu này sao?" Mấy nhân viên phục vụ nghe thấy liền vội vàng đi mang hai chiếc ghế đẩu và một chiếc bàn nhỏ.

Đặt điểm tâm và trà lên bàn nhỏ.

"Trà nước gì tầm phào thế?

Mang cho gia chút rượu ngon đi." Ngũ Ban nói.

Mấy nhân viên phục vụ nhìn bà Hoắc rồi nói: “Tiên sinh xin đợi một lát ạ!” Nhìn thấy biểu cảm của Ngũ Ban, đến lượt bà Hoắc kinh ngạc.

Lúc này, Tiểu Hoa đột nhiên nói: “Theo tôi được biết, toàn bộ tài sản của Ngũ gia cộng lại cũng không đến hai ba trăm tỷ, phải không?

Chắc chắn đốt được sao?” “Tiểu Hoa, tin tức của cậu lạc hậu quá.” Ngũ Ban nhìn Tiểu Hoa thản nhiên nói.

Tiểu Hoa không nói gì thêm, lặng lẽ đứng cạnh Hoắc Tú Tú.

“Hừ!

Chỉ biết mạnh miệng, đợi đến lúc không lấy được tiền ra thì xem kết cục thế nào.” Hoắc Tú Tú cười lạnh nói.

Đúng lúc này, buổi đấu giá phía dưới cũng chính thức bắt đầu, nhân viên phục vụ cũng đã treo Thiên Đăng trước mặt ba người.

“Vương Bàn Tử, ông ghi nhớ thời gian cho tôi, kẻo người ta lại nói tôi không tuân thủ luật chơi.” Ngũ Ban nói.

Ngũ Tà nhìn vẻ mặt thản nhiên của Ngũ Ban, lập tức cũng yên tâm không ít.

Ít nhất cậu biết nếu thực sự cần tiền, Ngũ gia dù có tổn thất, nhưng chỉ cần còn người thì có thể lấy lại tất cả những gì đã mất.

“Buổi đấu giá bắt đầu, mỗi lần ra giá không được thấp hơn mười vạn, tối đa không giới hạn, bây giờ bắt đầu đấu giá món đầu tiên!” Lúc này cô gái trên sân khấu nói.

Giọng nói của cô gái tuy nhỏ, nhưng tất cả mọi người xung quanh đều nghe rõ mồn một.

Ngũ Ban trong lòng ngạc nhiên, cô gái này không ngờ lại giống Thần Tứ Gia, tu luyện một loại công pháp cao thâm nào đó.

Không ngờ có thể khiến giọng nói của mình xuyên suốt toàn bộ hội trường.

“Món đầu tiên: Bình đuôi cá hoa văn chim và hoa sứ Thanh Hoa đời Khang Hy, mời quý vị ra giá!” Giọng nói của cô gái truyền đến.

Ngũ Tà là người biết hàng, nghe xong liền lẩm bẩm: “Món này trên thị trường có giá khởi điểm thấp nhất khoảng ba mươi triệu!” Đúng lúc này có vô số người đang rung chuông, khiến Ngũ Ban có chút ngạc nhiên.

Những người này ra giá lại không trực tiếp báo giá, mà là rung chiếc chuông trong tay.

Nhưng điều khiến Ngũ Ban càng bất ngờ hơn là, bất kể tiếng chuông truyền đến từ hướng nào, hay bao nhiêu tiếng chuông, cô gái đó đều có thể nghe rõ mồn một.

Thật sự là một chuyện không thể tin được, phải biết rằng tiếng chuông trong hội trường rất nhiều, ngay cả Ngũ Ban e rằng cũng không thể phân biệt rõ ràng được.

Vô số tiếng chuông xung quanh, cô gái đều nghe ra một cách chính xác không sai sót.

“Hai mươi triệu!

Có ai ra giá nữa không?” Cô gái bình tĩnh hỏi.

Sau khi mức giá đó được đưa ra, tiếng chuông xung quanh giảm đi rất nhiều, nhưng vẫn còn không ít người không muốn bỏ cuộc.

Không đầy vài phút, một chiếc bình đuôi cá hoa văn chim và hoa sứ Thanh Hoa đã được ra giá ba mươi triệu, giống hệt với mức giá Ngũ Tà đã dự đoán.

Nhưng trong buổi đấu giá này, ba mươi triệu đã là mức giá thấp

nhất trên thị trường rồi.

Quả nhiên, mặc dù tiếng chuông xung quanh đã giảm bớt, nhưng vẫn có người không chịu bỏ cuộc.

Cuối cùng, chiếc bình đuôi cá hoa văn chim và hoa sứ Thanh Hoa được đẩy lên mức giá cao nhất là ba mươi lăm triệu.

Nếu là trước đây, Ngũ Ban sẽ đau lòng một trận, nhưng hiện tại anh lại chẳng hề bận tâm.

"Có ai tăng giá nữa không?

Nếu không có thì chiếc bình đuôi cá hoa văn chim và hoa sứ Thanh Hoa này sẽ thuộc về người điểm Thiên Đăng." Cô gái nói.

Trong hội trường im ắng, không ai tiếp tục tăng giá nữa, bởi vì họ cũng sợ người điểm Thiên Đăng đột nhiên bỏ cuộc.

"Yên tâm mà từ từ chơi, bây giờ mới trôi qua vài phút thôi." Bà Hoắc thản nhiên nói.

Ngũ Tà nghe xong, khóe miệng giật giật.

Chẳng mấy chốc món đấu giá thứ hai được mang lên, đó là một chiếc chén, nhưng chiếc chén này không hề đơn giản, tổng thể trong suốt và trơn mịn.

"Chén ngọc lưu ly thời Chiến Quốc, bây giờ bắt đầu đấu giá!" Cô gái trên sân khấu nói.

Ngũ Tà lại lẩm bẩm một trận: "Giá thấp nhất trên thị trường là năm mươi triệu!" Quả nhiên, sau khi tiếng chuông trong hội trường không ngừng vang lên, chiếc chén vỡ đó cuối cùng được định giá hơn sáu mươi triệu.

Cộng với chiếc bình đuôi cá hoa văn chim và hoa sứ Thanh Hoa trước đó, tổng cộng đã là một trăm triệu, mà mới chỉ là món đấu giá

thứ hai.

Càng về sau, giá càng cao, mồ hôi bắt đầu chảy trên trán Ngũ Tà.

“Sao?

Bắt đầu sợ rồi à?” Bà Hoắc nhìn Ngũ Tà cười nói.

Ngũ Tà không nói gì nữa, mặc dù cậu biết cuối cùng Ngũ gia kiểu gì cũng sẽ lấy được tiền.

Nhưng đây là số tiền Ngũ gia vất vả kiếm được bằng mồ hôi xương máu, lợi nhuận của Ngũ Sơn Cư bấy nhiêu năm cũng không đến hàng trăm triệu.

Phải biết rằng khi cậu tiếp quản Ngũ Sơn Cư mới mười mấy tuổi, đến nay đã hơn mười năm rồi, mặc dù cậu biết Ngũ Sơn Cư không phải là nơi Ngũ gia cho cậu luyện tập.

Ở Trường Sa và Hàng Châu có rất nhiều cửa hàng cầm đồ, có những món đồ thu được từ việc xuống mộ, toàn bộ Ngũ gia sở hữu tài sản vài chục tỷ.

Nhưng cũng không phải là để đốt như vậy, không đau lòng mới là lạ.

Mới chỉ là món đấu giá thứ hai mà đã tiêu hết toàn bộ số tiền kinh doanh của Ngũ Sơn Cư rồi.

“Sợ à?

Không phải là không có tiền đâu mà.” Ngũ Ban nhìn Ngũ Tà nói.

Ngũ Ban và Vương Bàn Tử hai người thì lại thản nhiên, ăn vặt, thưởng thức rượu ngon, những thứ này ở bên ngoài đâu có ăn được.

Chương 104

Ngũ Tà nhìn hai người họ, trong lòng không biết tại sao họ lại không hề sốt ruột chút nào.

“Ngũ Tà, yên tâm đi, dù sao thời gian cũng đã...” Ngũ Tà cũng hiểu, bây giờ cũng không thể làm gì khác được, đã vậy thì cứ buông xuôi.

“Được!

Cùng lắm thì say một trận thật lớn.” Ngũ Tà nói.

Hoàn toàn không còn để ý đến việc đấu giá nữa.

Sau khi uống cạn một ly, Ngũ Tà thở phào nhẹ nhõm, liên tiếp lại rót ly thứ hai.

Cho đến khi sắc mặt Ngũ Tà đỏ bừng, có chút men say, rượu cũng đã uống hết, mà bây giờ thời gian cũng mới chỉ trôi qua một nửa.

“A a...

Người Ngũ gia đều vô tâm vô phế như vậy sao?

Đã đốt gần bảy tám trăm triệu rồi mà vẫn còn tâm trạng uống rượu.” Bà Hoắc thản nhiên nói.

Ngũ Ban bưng một ly rượu nói: “Hoắc lão thái, tim gan tỳ phế thận của cháu đều bị bà ăn mất rồi đây này.” “Dù sao Ngũ gia nhà lớn nghiệp lớn, đốt hết rồi thì còn chó, đúng rồi, không biết lão chó Ngũ kia có ở đây không, chó của ông ta thì đáng tiền đấy chứ.” Bà Hoắc cười nói.

Mọi người đều biết bà Hoắc đang chế giễu lão chó Ngũ, bởi vì lúc trước con chó nhỏ quý giá nhất của lão chó Ngũ, được giấu trong tay áo, đã sớm chết rồi.

Hơn nữa, những con chó kia đều là chó hoang được lão chó Ngũ nhận nuôi và huấn luyện, bà ta cũng đang chế giễu xuất thân của Ngũ Ban.

"A a!

Chó của Ngũ gia cháu đương nhiên là quý giá rồi, ít nhất cũng quý hơn mấy con chó bị bỏ rơi của Hoắc gia." Ngũ Ban cười nói.

Nghe Ngũ Ban nói xong, bà Hoắc lập tức nổi giận, sao bà ta lại không biết Ngũ Ban đang mắng mình chứ.

Năm đó bà ta chính là bị lão chó Ngũ bỏ rơi, cuối cùng gả cho một vị quan lớn ở kinh thành.

Những năm đó cũng vì chuyện này, bà ta bị người ta ngầm chế giễu, đường đường là gia chủ Hoắc gia của Cửu Môn, lại không bằng một cô em họ Tạ gia.

Có người bị chó bỏ rơi, nghe bao nhiêu khó nghe thì bấy nhiêu khó nghe.

"Cậu muốn chết à?" Bà Hoắc nhìn Ngũ Ban lạnh lùng nói.

Ngũ Ban chẳng thèm để ý nói: "Đối với mấy người ỷ già cậy già bán già, cháu muốn chết cũng sẽ không chết trong tay bà đâu." "Đuổi cậu ta ra ngoài cho tôi." Bà Hoắc trầm giọng nói.

Mấy tên vệ sĩ phía sau nghe thấy liền từng người một bao vây Ngũ Ban.

"A a!

Nổi giận rồi à?

Định động tay động chân sao?

Không dám làm loạn ở đây sao?" Ngũ Ban cười nói.

Lúc này một nhân viên phục vụ cũng nhắc nhở: “Hoắc thái thái, xin bà nguôi giận.” “Hừ!

Mang cái ghế ra ngoài cho tôi.” Bà Hoắc đổi cách nói.

Lần này nhân viên phục vụ lại không ngăn cản nữa, người ta chỉ mang ghế ra thôi, không liên quan đến họ.

Ngũ Ban cười lạnh không ngớt, bốn năm tên vệ sĩ to con nắm lấy chiếc ghế của Ngũ Ban định nhấc lên.

Nhưng họ không biết, Ngũ Ban mang trong mình ba loại huyết mạch thần thú, Bát Hoang Thủy Yểm của Huyền Vũ âm thầm được triển khai.

Dưới tác dụng của trọng lực tăng gấp bội, mấy tên vệ sĩ dù mỗi người đều có tuyệt kỹ, cũng căn bản không thể nhấc nổi dù chỉ một chút.

“Gia chủ...” Một trong số các vệ sĩ nhìn bà Hoắc, đỏ mặt nói.

Bà Hoắc lạnh lùng hừ một tiếng: “Đồ vô dụng, Vũ Thần đi!” “Vâng!” Tiểu Hoa nói.

Tên thật của Tiểu Hoa là Tạ Vũ Thần, Tiểu Hoa là tên gọi thân mật mà Ngũ Tà đặt cho cậu.

Sau khi Tiểu Hoa thầm nắm chặt chiếc ghế, hai chân đứng tấn trung bình, định nhấc lên.

“A a...

Cái thằng nhóc ranh ngày xưa chỉ biết chạy theo đít tôi, bây giờ lại lớn rồi, tôi muốn xem thử lớn đến đâu.” Ngũ Ban thản nhiên nói.

Tiểu Hoa thầm lắc đầu, chỉ là muốn cho Ngũ Ban một bước lùi thôi, hai tay dùng sức nhấc lên, nhưng căn bản không hề lay chuyển chút nào.

Trong lòng vô cùng ngạc nhiên, cậu đương nhiên biết Ngũ Ban lợi hại, nhưng không ngờ lại kém xa đến thế, dù sao cậu cũng là đệ tử cuối cùng của Hồng Nhị Gia.

Trong lòng có chút không phục, bắt đầu tăng thêm sức mạnh, nhưng vẫn không thể lay chuyển dù chỉ một chút.

Dần dần trên trán Tiểu Hoa xuất hiện một lớp mồ hôi lạnh, trong lòng vô cùng kinh hãi.

"Không tệ, mấy năm nay cũng có chút tiến bộ." Ngũ Ban thản nhiên nói.

Tiểu Hoa lắc đầu buông tay nói: "Anh Ban, thực lực của anh khiến em hổ thẹn, e rằng chỉ có sư phụ em mới có thể nhấc nổi." Đến lượt bà Hoắc kinh ngạc, bà ta biết rõ thực lực của Tiểu Hoa, không ngờ cũng không thể lay chuyển được Ngũ Ban?

Về Tiểu Hoa, bà Hoắc biết rõ hơn ai hết, từ nhỏ đã thể hiện ra thiên phú không giống ai.

Mặc dù vì một số lý do, cậu ta đã lớn lên cùng Ngũ Tà một thời gian.

Nhưng sau khi trở về đã bái Hồng Nhị Gia làm sư phụ, thời gian nhập môn lâu hơn Thần Tứ Gia rất nhiều.

Năm đó Thần Tứ Gia tuy mang nghệ nhập môn, nhưng cũng chỉ là công phu ba chân bốn cẳng trên giang hồ mà thôi.

Nhưng sau khi bái nhập môn hạ Hồng Nhị Gia, cậu ta một bước trở thành một trong Cửu Môn, có thể thấy thực lực của Tiểu Hoa mạnh đến mức nào.

Nhưng nhìn Tiểu Hoa mồ hôi đầm đìa, lại không thể lay chuyển được Ngũ Ban, lại khiến bà Hoắc vô cùng kinh ngạc.

“Chó của Ngũ gia quả nhiên không giống ai.” Bà Hoắc lạnh lùng nói.

Ngũ Ban cười nói: “Vậy nên đồ vật ngay cả chó cũng không bằng, có thể so với cháu sao?” “...

Được lắm, đúng là một cái miệng lưỡi sắc bén.” Bà Hoắc nổi giận.

Ngũ Ban uống cạn một ly rượu nói: “Cũng thường thôi ạ.” “Hừ!

Tôi muốn xem, cái Thiên Đăng có thể khiến cậu im miệng không.” Bà Hoắc nói, cố nén cơn giận trong ngày sinh nhật của mình.

Sau một hồi ồn ào, thời gian cũng sắp đến gần thời hạn mà bà Hoắc quy định, hội trường lập tức chìm vào sự căng thẳng.

Nhưng từ lúc bắt đầu đến giờ, số tài sản tích lũy đã lên đến mười mấy tỷ, phía sau còn không ít món đồ tốt nữa.

“Anh Ban...

Hay là em gây họa lớn rồi?” Ngũ Tà uống một chút rượu xong, nhìn Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Ban cười nói: “Ngũ Tà, tôi đã ngồi lâu như vậy rồi, họa cũng gây rồi, ấm ức cũng chịu rồi, chẳng lẽ lại bỏ phí công sức sao?

Để bà Hoắc của Cửu Môn xem cốt cách Ngũ gia tôi.” Nghe Ngũ Ban nói xong, Ngũ Tà nhân lúc rượu vào làm liều, điều chỉnh tư thế nói: “Đúng vậy, cốt cách Ngũ gia không thể đánh mất được.” “A a...

Chương 105

Được rồi, tôi không làm nữa, đã không động được Ngũ Ban, vậy thì mang Ngũ Tà xuống cho tôi.” Bà Hoắc nói.

Ngũ Ban nhìn bà Hoắc nói: “Đúng là bà rất biết làm mình làm mẩy.” “Tôi cái lão già này làm mình làm mẩy thì sao nào?” Bà Hoắc bình tĩnh nói.

Nói rồi, bà ta phất tay một cái, mấy tên vệ sĩ phía sau liền đến bên cạnh Ngũ Tà, định cưỡng chế kéo cậu đi.

“Anh Ban, hôm nay để em có cốt cách một lần.” Ngũ Tà nắm chặt ghế đẩu nói.

Ngũ Tà là người điểm Thiên Đăng, không phải Ngũ Ban, thấy những người đó thật sự muốn lôi Ngũ Tà đi.

Ngũ Ban một chân bước ra, chắn ngay phía sau Ngũ Tà.

Hai tay vung ra, như đang đánh thái cực quyền, thuận thế đẩy mấy người kia đi.

“Hoắc lão thái, bà chịu không nổi mấy phút nữa rồi sao?” Ngũ Ban nhìn bà Hoắc ở phía bên kia nói.

Bà Hoắc lại quay đầu nhìn Tiểu Hoa nói: “Nếu người ta muốn xem bản lĩnh của cậu, thì hãy thể hiện vài chiêu.” “Vâng!” Tiểu Hoa cung kính nói.

Hoắc Tú Tú đỏ mặt nói: “Anh Ban, có thể đừng gây rối nữa được không, bà cũng vì tốt cho anh thôi, đừng ngồi nữa, Ngũ gia sẽ không chịu nổi đâu.” “Ngũ gia cháu có chịu nổi hay không là chuyện của Ngũ gia cháu, không liên quan đến cô nhỉ?” Ngũ Ban thản nhiên nói.

Tiểu Hoa không để ý đến lời Ngũ Ban nói, đứng trước mặt Ngũ

Ban nói: "Đắc tội rồi." Nói xong, Tiểu Hoa đột nhiên tấn công, đôi tay trắng nõn bỗng nhiên như nghìn tay Quan Âm, tấn công Ngũ Ban dồn dập như gió.

Ngũ Ban thấy vậy không hề nhúc nhích, vẫn đứng tại chỗ, hai tay vung lên xuống, như ảo ảnh.

"Bùm!"...

Lập tức hai bóng tàn ảnh không ngừng va chạm trong hư không, truyền ra một trận âm thanh trầm đục.

Nhưng trong mắt người ngoài, hai người như đang đùa giỡn, mấy nhân viên phục vụ cũng không dám hỏi.

Chỉ là họ không biết, trong chớp mắt, hai người đã liên tiếp ra mấy chục quyền, chỉ là tốc độ quá nhanh, nên không nhìn rõ thôi.

Trong hội trường có không ít cao thủ, có thể nhìn rõ mồn một, ví dụ như Vương Bàn Tử, ví dụ như bà Hoắc.

Trong mắt hai người đều lộ ra vẻ kinh ngạc, Vương Bàn Tử thì không ngờ Tiểu Hoa, một nam tử trông yếu ớt như phụ nữ, lại có thể bộc phát ra tốc độ quyền nhanh đến vậy trong thời gian ngắn.

Bà Hoắc thì kinh ngạc trước thực lực của Ngũ Ban, về Ngũ gia thì trong Cửu Môn ít nhiều cũng có tư liệu của nhau.

Mặc dù Ngũ Ban trên giang hồ có hung danh lừng lẫy, nhưng trong mắt Cửu Môn cũng chỉ là một tên tay sai mà thôi.

Nhưng gần đây lại làm mới nhận thức của bà Hoắc, Ngũ Ban này bất kể là về sức mạnh hay quyền cước, dường như đều hơn Tiểu Hoa một bậc.

"Bùm!"...

Cuối cùng hai người cũng dừng tay, lại thấy tay Tiểu Hoa bị Ngũ

Ban nắm chặt trong tay.

“Thằng nhóc thối, bản lĩnh không tệ, nhưng so với tôi thì kém xa rồi.” Ngũ Ban nói.

Tiểu Hoa cười cười rút tay về nói: “Bà ơi, cháu không phải là đối thủ của anh Ban.” “Tôi biết rồi, không ngờ cậu ta lại biết dùng Kim Cương Khắc Ấn của Tề gia, không phải đối thủ cũng là chuyện bình thường.” Bà Hoắc nhìn một cái đã nhận ra gốc gác của Ngũ Ban.

Ngũ Ban cũng không hề bất ngờ, đều là người trong Cửu Môn, bà Hoắc mà không nhìn ra mới là lạ.

“Lùi lại đi, kẻo người ta lại nói tôi thất lễ, đã thích tiêu tiền thì cứ để cho tiêu.” Bà Hoắc cười lạnh nói.

Ngũ Ban thu tay lại rồi nói: “Đừng quên lời hẹn của tôi đấy.” Hai bên cuối cùng cũng tạm thời dừng tay, hội trường lại trở nên vô cùng căng thẳng, chỉ còn vài phút nữa là đến thời gian mà bà Hoắc quy định.

Nhưng phía dưới lại đang tranh giành một bức tranh, đó là bức “Trĩ Xuyên Di Cư Đồ” của Vương Mông thời Nguyên.

Trĩ Xuyên Di Cư Đồ là kiệt tác của Vương Mông, danh họa lớn thời Nguyên, một trong những danh gia có địa vị đỉnh cao nhất trong lịch sử hội họa quốc gia.

Bức tranh miêu tả câu chuyện Cát Hồng di cư đến núi La Phù luyện đan vào thời Đông Tấn, mặc dù bức tranh đã lưu truyền hơn sáu trăm năm.

Nhưng hình ảnh vẫn rõ nét, phía trên có chi chít những lời đề bạt và ấn chương, chính giữa bức tranh, núi non trùng điệp, đá tảng dựng đứng.

Bức tranh này từng được đấu giá một lần, lúc đó được ra giá cao

là bốn trăm triệu, bây giờ lại được mang ra đấu giá, e rằng không chỉ có mức giá đó.

Quả nhiên, theo tiếng chuông xung quanh không ngừng vang lên, sắc mặt Ngũ Tà cũng trở nên vô cùng nghiêm trọng.

Nếu cộng thêm bức tranh này, e rằng số tiền phải gánh chịu có thể lên đến hai tỷ.

Thời gian từng chút một trôi qua, tiếng chuông xung quanh cũng thưa dần, cuối cùng được định giá là bốn trăm năm mươi triệu.

Khi Ngũ Tà thở phào nhẹ nhõm, bà Hoắc đột nhiên cầm chuông rung lên.

"..." Ngũ Tà và Vương Bàn Tử tức đến mức không chịu nổi.

Bởi vì thời gian sắp hết rồi, bà Hoắc làm như vậy rõ ràng là muốn họ phải đổ máu.

"Sao, tôi thích bức tranh này không được đấu giá à?" Bà Hoắc cười hỏi.

Nói rồi lại rung chiếc chuông trong tay, một lần rung trực tiếp kéo dài cho đến khi thời gian quy định kết thúc.

"Ối chà!

Xin lỗi nhé, lại khiến cậu tốn thêm mấy chục triệu nữa rồi." Bà Hoắc đặt chuông xuống, nói với vẻ ghê tởm.

Khi bà Hoắc đặt chuông xuống, thời gian quy định cũng đã hết, Ngũ Tà vội vàng đứng dậy.

"Bà Hoắc, xin bà tuân thủ lời hẹn, đưa Đồng Ngư cho cháu." Ngũ Tà nói.

Bà Hoắc uống một ngụm trà nói: "Đừng vội chứ, tiền chưa trả mà." Nói xong, lại thấy một nhân viên phục vụ gỡ Thiên Đăng của

Ngũ Tà xuống, phía dưới có không ít nhân viên phục vụ đang bưng từng món đồ đấu giá đi lên tầng ba.

Khi những nhân viên phục vụ này di chuyển, ánh đèn tập trung vào họ, lập tức xung quanh vang lên một tràng pháo tay nhiệt liệt.

Tiếng bước chân nặng nề đó truyền đến, như đánh vào tim mọi người, bởi vì đó là hai tỷ.

Chẳng mấy chốc, một nhân viên phục vụ trông như quản lý cầm một tờ hóa đơn đến trước mặt Ngũ Tà nói: "Chúc mừng tiên sinh, tất cả các món đồ đấu giá đều ở đây rồi, tổng cộng hai tỷ ba mươi sáu triệu hai trăm nghìn!" Ngũ Tà nghe xong, rượu lập tức tỉnh, suýt chút nữa thì ngã quỵ xuống đất.

Vương Bàn Tử bước chân loạng choạng dựa vào phía sau nói: "Cốt cách!

Cốt cách!" Nhưng Ngũ Tà không làm chủ được, nhìn về phía Ngũ Ban, Ngũ Ban nhận lấy hóa đơn nói: "Đấu giá hội kết thúc sẽ thanh toán!" "Tiên sinh!

Như vậy không phù hợp quy tắc, tôi yêu cầu ngài thanh toán ngay lập tức." Người quản lý nói.

Ngũ Ban nói: "Tôi có một món đồ đang được đấu giá, tôi nói tôi muốn đợi đấu giá hội kết thúc rồi mới thanh toán thì không sai chứ?" Người quản lý hỏi: "Xin tiên sinh xuất trình chứng minh đấu giá." Ba người họ làm gì có chứng minh đấu giá nào, chỉ có ba tấm thiệp mời, không biết lão Kim Nha có thật sự nhận được không.

"Cái này...

Xin hỏi cần chứng minh gì?" Ngũ Ban hỏi.

Người quản lý nói: "Nếu món đồ đấu giá quý trọng, tôi sẽ cấp một tấm thiệp mời đặc biệt, vì vậy chỉ cần xuất trình thiệp mời là được."

Ba người vội vàng lấy thiệp mời ra, người quản lý xem xong, lập tức lộ vẻ không thể tin được.

“Món đồ đó không ngờ lại được đấu giá sao?” Người quản lý kinh ngạc nói.

Là quản lý, anh ta biết rõ, chiếc Kim Lũ Ngọc Y được đấu giá mấy ngày trước và chiếc Kim Lũ Ngọc Y được đấu giá hôm nay có cùng nguồn gốc, chứng tỏ là do cùng một người bán.

Nghe ông chủ nói, người có thể lấy được Kim Lũ Ngọc Y căn bản không phải người bình thường.

“Kính thưa quý vị khách quý, vậy thì tôi sẽ đợi sau khi đấu giá kết thúc rồi mới tiến hành thanh toán!” Người quản lý nói.

Nói xong, mấy nhân viên phục vụ lập tức lùi khỏi bục nhỏ, nhưng không rời đi mà đứng ở phía sau bình phong.

Chương 106

“A a...

Không ngờ Ngũ gia lại có đồ vật đang được đấu giá ở đây.” Bà Hoắc nói.

Ngũ Ban cười nói: “Hoắc lão thái thái, kế hoạch của bà e rằng sẽ đổ bể rồi.” “Sao?

Tôi không tin có món đồ nào có thể trị giá hai tỷ.” Bà Hoắc nói với vẻ không quan tâm.

Vương Bàn Tử không giấu được lời nói: “Không biết rồi phải không?

Trong danh sách đấu giá hôm nay có một bảo bối áp trục, hơn nữa tôi còn có đồ, đủ để gán nợ rồi phải không?” Bà Hoắc nhìn món đồ trong tay Vương Bàn Tử, sắc mặt biến đổi nói: “Mạc Kim Phù!

Người của lão Bát à?” “Hồ Bát Gia là sư phụ tôi!” Vương Bàn Tử kiêu ngạo nói.

Bà Hoắc lại nói với ý vị sâu xa: “Xét tình cùng là Cửu Môn, tôi khuyên cậu một câu, đừng đi quá gần Ngũ gia, không có lợi lộc gì cho Bát gia đâu.” “Không cần bà phải bận tâm, bây giờ không thể đưa đồ cho tôi sao?” Vương Bàn Tử hỏi.

Bà Hoắc không trực tiếp trả lời, nhìn vào danh sách, khi nhìn thấy danh sách thì sắc mặt biến đổi.

“Món đồ đấu giá là Kim Lũ Ngọc Y sao?” Bà Hoắc hỏi.

Ngũ Ban nói: “Không tệ, bây giờ bà biết thực lực của Ngũ gia cháu rồi chứ?” “Cậu gặp phải thứ gì rồi?” Bà Hoắc nhìn Ngũ Ban hỏi.

Mọi người ngơ ngác, đều không biết bà ta và Ngũ Ban đang nói gì.

“Huyết Thi?” Ngũ Ban hỏi ngược lại.

Bà Hoắc gật đầu nói: “Không tệ.” Ngũ Ban gật đầu nói: “Cháu quả thật đã đụng phải Huyết Thi.” “Lấy từ đâu ra?” Bà Hoắc vội vàng hỏi.

Ngũ Ban nhíu mày nói: “Không tiện nói.” Tổng cảm thấy phản ứng của bà Hoắc có gì đó không ổn, tại sao vừa nhìn Kim Lũ Ngọc Y lại biết đã gặp Huyết Thi?

Có lẽ chỉ có một khả năng, bà Hoắc cũng đã từng thấy.

“Cậu muốn có Đồng Ngư không phải cũng vì cái đó sao?” Bà Hoắc hỏi.

Ngũ Tà lúc này nói: “Không tệ, cháu phát hiện ra một số thứ, rất cần Đồng Ngư, xin bà Hoắc nhượng lại cho cháu.” Bà Hoắc lại nói: “Xin lỗi!

Nếu vì chuyện đó mà muốn có Đồng Ngư, tôi sẽ không đồng ý đâu.” Nghe bà Hoắc nói xong, sắc mặt mọi người đều biến đổi, dày vò lâu như vậy, bà Hoắc không ngờ lại làm mình làm mẩy.

“Bà muốn làm mình làm mẩy sao?” Ngũ Ban có chút tức giận nói.

Không ngờ bà Hoắc lại trở mặt không nhận, chẳng phải uổng phí hai tỷ sao?

“Tôi làm vậy cũng là vì tốt cho cậu.” Bà Hoắc nói.

Ngũ Ban cười lạnh nói: “Ngũ gia cháu không chịu nổi đâu.” “Kẻ không biết tốt xấu, tưởng có chút bản lĩnh thì thiên hạ vô địch rồi sao?” Bà Hoắc lạnh lùng nói.

Ngũ Tà thấy tình hình không ổn, vội vàng nói: “Bà Hoắc, đưa Đồng Ngư cho cháu đi?

Món đồ đó rất quan trọng đối với cháu.” “Mạng sống của cậu quan trọng hơn sao?

Cậu có biết phía sau món đồ đó có bao nhiêu thứ liên quan không?” Bà Hoắc trầm giọng nói.

Ngũ Ban nói: “Cháu không biết, cháu cũng không quan tâm, nhưng hôm nay Đồng Ngư cháu nhất định phải có được.” “Sao?

Định động thủ với tôi sao?” Bà Hoắc cười lạnh nói.

Ngũ Ban bình tĩnh nói: “Nếu cần thiết, cháu tuyệt đối sẽ không nương tay.” “Được lắm!

Được lắm cái câu không nương tay, hôm nay tôi muốn xem cậu không nương tay như thế nào.” Bà Hoắc cười lạnh nói.

Dưới sự giằng co của mọi người, thời gian không ngừng trôi đi, buổi đấu giá cũng sắp đến hồi kết.

Trên hội trường lại trở nên vô cùng sôi động, tiếng vỗ tay như sấm.

Những tiếng vỗ tay này đều dành cho Ngũ Ban và những người khác, bởi vì hôm nay họ lại một lần nữa chứng kiến màn điểm Thiên Đăng.

Cuối cùng đã đốt hết hai tỷ với mức giá cao, một chuyện chưa từng có trước đây.

Ngay cả một gia tộc lớn, cứ thế đốt hai tỷ, e rằng cũng phải tổn thương gân cốt.

Chiếc Kim Lũ Ngọc Y đó cuối cùng được đẩy lên hai tỷ hai trăm triệu, nhiều hơn lần trước hai trăm triệu.

Điều càng khiến người ta kinh ngạc hơn là, người cuối cùng sở hữu chiếc Kim Lũ Ngọc Y lại là Lưu Ly Tôn, người có mâu thuẫn với

Ngũ Ban và những người khác.

Khi không khí ở chỗ Ngũ Ban trở nên căng thẳng, tất cả các món đồ đấu giá đều đã được trao vào tay mọi người.

Cô gái mặc sườn xám cũng tự mình đến bên cạnh mọi người.

“Tiên sinh!

Theo quy định, tôi phải thu mười phần trăm phí thủ tục, vì vậy cần phải bù thêm ba mươi sáu triệu hai trăm nghìn!” Cô gái nói.

Nhưng vì bà Hoắc không giao Đồng Ngư, Ngũ Ban cũng không thanh toán tiền.

“Tiên sinh?

Xin hỏi ngài có nghe thấy lời tôi nói không?” Cô gái hỏi.

Ngũ Ban bực bội nói: “Nghe thấy rồi, nhưng hôm nay tôi có giao dịch với Hoắc lão thái thái, tránh ra chờ đi.” Cô gái vì bị phật lòng nên không muốn ở lại lâu, nói với Ngũ Ban: “Tiên sinh, xin ngài thanh toán hóa đơn.” “Hoắc lão thái không giao đồ, tôi cũng sẽ không thanh toán, có tiền cũng không thanh toán.” Ngũ Ban thản nhiên nói.

Cô gái đại nộ nói: “Cậu thật sự muốn gây rối sao?” “Người gây rối, đi tìm bà ấy kìa.” Ngũ Ban chỉ vào bà Hoắc nói.

Lúc này bà Hoắc nhìn Ngũ Ban nói: “Cậu có biết cái giá phải trả cho lời nói đó không?” “Cái giá tôi không chịu nổi sao?” Ngũ Ban cười lạnh nói.

Cô gái đại nộ nói: “Không ai có thể gây rối ở Tân Nguyệt Phạn Điếm của tôi, ngay cả Thiên Hoàng lão tử cũng không được, hôm nay cậu phải trả giá cho hành vi của mình.” Nói xong, lại thấy cô gái đột nhiên vỗ tay, lập tức vô số bảo an xông lên, hội trường trở nên vô cùng hỗn loạn.

“Sao?

Định đánh nhau à?” Ngũ Ban nhìn tư thế đó hỏi.

Cô gái lạnh lùng hừ một tiếng: “Đánh cho ra bã!” Chẳng mấy chốc, mấy tên bảo an bắt đầu dọn dẹp hội trường, tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc.

Dường như trong ký ức đã lâu lắm rồi không có ai dám gây rối ở Tân Nguyệt Phạn Điếm nữa, phải không?

“Ôi!

Hình như là người điểm Thiên Đăng?

Chẳng lẽ vì không có tiền trả sao?

Thế thì sẽ bị chặt tay chặt chân đó, nghiêm trọng hơn còn mất mạng, gan cậu ta cũng lớn quá nhỉ?” “A a...

Có kịch hay để xem rồi, ba kẻ không biết quý trọng mạng sống, hôm nay e rằng sẽ phải bỏ mạng ở Tân Nguyệt Phạn Điếm thôi.” “Đúng là nghé con không sợ hổ!

Dám gây rối ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, e rằng không biết chữ 'chết' viết thế nào đâu.” Nhìn tư thế của bảo an, hội trường lập tức trở nên hỗn loạn, tiếng mọi người bàn tán không ngừng như sóng triều.

Chẳng mấy chốc, những tên bảo an đó bắt đầu dọn dẹp hội trường, tất cả mọi người ở tầng hai đều bị mời ra ngoài.

Đương nhiên, những người ở tầng ba thì ngoại lệ, hội trường lập tức trở nên yên tĩnh.

Lưu Ly Tôn trước khi đi cũng nhìn về phía tầng hai, hiểu rằng Ngũ Ban và những người khác dường như đã gây rắc rối rồi.

Chương 107

Trong lòng anh ta vô cùng mừng rỡ, đang buồn rầu không có cơ hội tìm lại mặt mũi, không ngờ Ngũ Ban và những người khác lại gây sự với Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Trong các gian phòng riêng ở tầng ba, mọi người đều ngây người, cảnh tượng như vậy chưa từng thấy bao giờ.

"A a!

Nhật Sơn à, chuyện như vậy dường như chưa từng xảy ra phải không?" Chương Phật Gia nhìn người đàn ông bên cạnh hỏi.

Người đàn ông đó không cười nói: "Quả thật chưa từng xảy ra, trước đây có người gây rối cũng chỉ vì uống quá chén thôi." "Đồng Ngư!

Không ngờ mấy năm nay Ngũ gia lại điều tra đến mức này sao?

Bao nhiêu năm rồi vẫn không từ bỏ việc tìm kiếm sự thật." Chương Phật Gia thở dài nói.

Người đàn ông đó hỏi nhỏ: "Tôi có cần ra tay tống họ đi không?" "Ngũ Ban đó không đơn giản đâu, tôi có thể cảm nhận được sát khí trên người cậu ta." Chương Phật Gia nói.

Người đàn ông đó nói: "Có huyết mạch Kỳ Lân, lạ thật, lẽ nào là một chi nhánh nào đó của Chương gia chúng ta sao?" Thì ra người đàn ông đó cũng họ Chương, như vậy xem ra hẳn là cùng một gia tộc với Chương Phật Gia.

"Cũng không phải là không có khả năng đó, cứ xem đã rồi tính, nếu cậu ta có bản lĩnh đó, khiến bà Hoắc phải giao Đồng Ngư ra, tôi muốn xem thử cậu ta có thể đào ra được bao nhiêu sự thật." Chương

Phật Gia thản nhiên nói.

Chương Nhật Sơn cung kính nói: "Vâng!

Tôi sẽ nói chuyện với bà Hoắc." Nói rồi từ phòng của Chương Phật Gia đi về phía vị trí của bà Hoắc.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Chương Nhật Sơn.

"Thanh Thanh Mạn!

Trước tiên lui xuống đi." Chương Nhật Sơn nói với cô gái mặc sườn xám.

Mọi người ngớ người, tên của cô gái này cũng quá đặc biệt rồi nhỉ?

Không ngờ lại có tên là Thanh Thanh Mạn.

Cô gái cung kính lùi lại hai bước, Ngũ Ban và những người khác nhíu mày chặt, biết rằng người này chắc chắn không phải là chuyện tốt.

"Không ai có thể gây rối ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, thứ nhất, tôi có thể làm chủ, nếu cậu có thể đi ra khỏi đây, Hoắc lão thái thái nhất định sẽ dâng Đồng Ngư lên hai tay." Chương Nhật Sơn nhìn Ngũ Ban và những người khác nói.

Bà Hoắc ngạc nhiên nói: "Đồ của tôi..." "Ý của Phật Gia." Chương Nhật Sơn nói.

Bà Hoắc nhíu mày chặt nói: "Thôi được!

Thằng nhóc thối, nếu cậu có thể đi ra khỏi đây, tôi sẽ dâng Đồng Ngư lên hai tay." "Hừ!

Đối với loại người nói lời không giữ lời, tôi có thể tin được sao?" Ngũ Ban lạnh lùng hỏi.

Bà Hoắc liếc nhìn một cái nói: "Tú Tú!

Về lấy Đồng Ngư ra, đặt ở cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm, tôi muốn xem thử, cậu ta có bản lĩnh đó mà đi ra khỏi đây không." Hoắc Tú Tú gật đầu xong, lập tức cùng mấy tên vệ sĩ đi ra ngoài, nhìn tư thế này, Ngũ Ban biết hôm nay xem ra nhất định phải làm lớn chuyện rồi.

"Bàn Tử, Ngũ Tà giao cho ông bảo vệ đấy." Ngũ Ban đứng dậy nói.

Vương Bàn Tử lập tức đứng dậy nói: "Yên tâm đi huynh đệ, có tôi ở đây sẽ không để Ngũ Tà bị thương đâu." Lời nói vừa dứt, chỉ thấy vô số bảo an tay cầm dùi cui cảnh sát xông về phía ba người.

Ngũ Ban cười lạnh một tiếng, một chân nhấc lên, đá chiếc ghế đẩu bên cạnh về phía những người đó.

"Rầm!" Sức mạnh của Ngũ Ban không phải những tên bảo an đó có thể chịu đựng nổi, một chiếc ghế đẩu bằng gỗ cứng lập tức tan tành, có thể thấy sức mạnh lúc đó lớn đến mức nào.

Mấy tên bảo an xông lên phía trước cũng bị lực lớn đánh bay, thân thể họ đâm vào mấy người sau đó, nhất thời mấy tên bảo an đó ngã xuống.

Mảnh vụn của chiếc ghế gỗ cứng văng tứ tung, va vào bình phong.

Khiến những nhân viên phục vụ đó sợ hãi vội vàng chạy xuống lầu.

Vương Bàn Tử thì đứng trước mặt Ngũ Tà, nhìn thấy một tên bảo an xông đến, một tay lật lại trực tiếp đoạt lấy dùi cui cảnh sát trong tay tên bảo an, một dùi cui gõ vào cổ tên bảo an.

Tên bảo an đó ngã xuống theo tiếng, cũng bất tỉnh nhân sự.

“A!

Để Bàn gia xem thử mấy thằng chó săn này có bản lĩnh gì.” Vương Bàn Tử hô hoán.

Lập tức lại mười mấy tên bảo an xông lên, Vương Bàn Tử không nhịn được rụt đầu nói: “Mẹ kiếp.” Ngũ Ban thở dài bất lực, một chân đạp lên bàn, đá về phía bình phong, khiến bình phong đổ sập, chặn lại một số người.

Bà Hoắc và cô gái đó thì đã sớm rời khỏi đây, chỉ còn Chương Nhật Sơn và Tiểu Hoa đứng sang một bên.

Mặc dù mấy tên bảo an đã ngã xuống đất, nhưng càng lúc càng nhiều bảo an xông lên tầng hai.

Nhất thời trên tầng hai có đến hơn trăm tên bảo an.

Nhìn thấy nhiều bảo an như vậy ở phía dưới, Ngũ Tà và Vương Bàn Tử hai người mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Ngay cả Vương Bàn Tử thân thủ bất phàm, e rằng cũng không thể thoát khỏi vòng vây của hơn trăm người này chứ?

“Tôi mở đường cho.” Ngũ Ban nhìn những tên bảo an đó rồi nói.

Nói xong, anh trực tiếp nhảy từ bục ở tầng ba xuống giữa đám đông, một quyền đấm vào bụng một tên bảo an phía trước.

“Bùm!”...

Sau một trận âm thanh trầm đục truyền đến, lại thấy tên bảo an đó bị đánh bay, liên tiếp va vào mấy người sau đó mới dừng lại.

“Xuống đi!” Vương Bàn Tử thấy vậy, nắm lấy Ngũ Tà nói.

May mắn là độ cao giữa tầng ba và tầng hai không cao, chỉ khoảng ba mét.

Sau khi hai người tiếp đất, thuận thế lăn mấy vòng trên đất mới dừng lại để giảm bớt lực xung kích.

Vừa rồi Vương Bàn Tử cầm dùi cui cảnh sát trong tay, đâm vào bụng một tên bảo an.

Mặc dù không phải vũ khí sắc bén nhưng một cú đập xuống cũng khiến tên bảo an đó ngã lăn ra đất.

Nhưng người thực sự quá đông, vừa đánh trúng một người, lưng Vương Bàn Tử đã bị đánh một dùi cui.

"Mẹ kiếp!" Vương Bàn Tử lảo đảo về phía trước hai bước, suýt chút nữa thì ngã sấp mặt xuống đất.

Ngũ Tà thấy vậy vội vàng nắm lấy cánh tay tên bảo an, một chân đá vào bụng tên đó, đoạt lấy dùi cui cảnh sát của hắn.

May mắn là Ngũ Tà thân thủ không tệ, đối phó một hai tên to con không thành vấn đề.

Sau khi đánh gục tên đó, Ngũ Tà xông về phía Vương Bàn Tử, một dùi cui đánh vào tên bảo an đang định đập vào Vương Bàn Tử.

"Bùm!"...

Tên bảo an đó bị Ngũ Tà chặn lại, không đánh trúng Vương Bàn Tử, khiến Vương Bàn Tử có cơ hội thở dốc, một chân đá bay tên bảo an đó.

"Người nhiều quá, tôi sắp không trụ nổi rồi." Vương Bàn Tử hét về phía Ngũ Ban.

Ngũ Ban nghe thấy liền hai chân đạp một cái nhảy đến bên cạnh hai người, hai tay vung lên một trận.

Như hoa bay lộn xộn, khi Ngũ Ban dừng động tác của mình, mọi người lại kinh hãi phát hiện, tất cả dùi cui cảnh sát trong tay họ đều bị

Ngũ Ban cướp đi.

Chương 108

"Ô!

Kim Cương Thủ Ấn của Tề gia?

Không ngờ cậu ta lại có liên hệ với Tề gia." Trong một gian phòng riêng ở tầng ba, Chương Phật Gia kinh ngạc nói.

Ngoài Tiểu Hoa đã lĩnh giáo ra, tất cả mọi người đều cảm thấy một tia kinh ngạc.

"Đây!" Ngũ Ban tay cầm mấy cây dùi cui cảnh sát nói.

Nói xong, anh vung một tay, lập tức dùi cui cảnh sát xé gió bay đi, lại đánh ngã mấy tên bảo an.

Nhưng bảo an xung quanh thực sự quá đông, Ngũ Ban biết nếu tiếp tục thế này, Vương Bàn Tử và Ngũ Tà nhất định sẽ bị thương.

"Trò chơi kết thúc!" Ngũ Ban thản nhiên nói.

Khi mọi người vẫn đang ngơ ngác, sức mạnh Bạch Hổ trong cơ thể Ngũ Ban dũng mãnh hiện ra.

"Gầm!"...

Một tiếng gầm dữ dội lập tức truyền khắp toàn bộ Tân Nguyệt Phạn Điếm, sắc mặt mọi người đều biến đổi lớn.

Ở cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm, vô số người vẫn vây quanh ở đó, muốn xem Ngũ Ban và những người khác bị tống ra ngoài như thế nào.

Nhưng theo tiếng hổ gầm truyền đến, mọi người ngớ người, lẽ nào bên trong có hổ xuất hiện.

"Tôi... tôi không ngờ lại nghe thấy tiếng hổ gầm, lẽ nào Tân

Nguyệt Phạn Điếm nuôi hổ sao?" "Không ngờ ngay cả hổ cũng thả ra, xem ra người của Tân Nguyệt Phạn Điếm không định cho ba người đó rời đi rồi." "Nền tảng của Tân Nguyệt Phạn Điếm thật đáng sợ, không ngờ ngay cả hổ cũng có thể nuôi dưỡng." Những người không rõ chân tướng đều cảm thấy Tân Nguyệt Phạn Điếm thật đáng sợ.

Nhưng họ không biết, ở tầng hai lại là một cảnh tượng hoàn toàn khác.

Vô số bảo an nằm la liệt trên đất một trận, từng người một ôm tai rên rỉ đau đớn.

Những người ở tầng ba trong lòng cũng vô cùng chấn kinh, những người này ai mà chẳng là lão làng giang hồ.

Thậm chí có những cao thủ đã trải qua nhiều trận chiến, nhưng loại thủ đoạn công kích bằng sóng âm này, cũng cực kỳ hiếm thấy.

Cảm nhận được sức mạnh Bạch Hổ trong cơ thể Ngũ Ban, hoàn toàn không giống với những gì họ tưởng tượng.

"Ha ha!

Huynh đệ Ngũ Ban uy vũ, ai mà dám chặn tôi, thật sự quá coi thường tôi rồi." Vương Bàn Tử nhìn những người nằm la liệt trên đất, không nhịn được cười lớn nói.

Nhìn những người nằm la liệt rên rỉ trên đất, trên tầng ba Chương Nhật Sơn không nhịn được vỗ tay.

"Tốt!

Tốt!

Quả nhiên có chút đạo hạnh, tất cả lui xuống đi." Chương Nhật Sơn nhìn những tên bảo an đó nói.

Những tên bảo an đó đâu dám ở lại lâu, vội vàng từng tên một đỡ

lẫn nhau lùi về một bên.

“Bây giờ tôi có thể đi được rồi chứ?” Ngũ Ban hỏi.

Chương Nhật Sơn cười nói: “Cái đó phải hỏi tôi có đồng ý không đã.” Nói xong, Chương Nhật Sơn từ trên tầng ba nhảy xuống, sau khi cởi áo choàng trên người, một tên bảo an vội vàng đỡ lấy.

“Xem ra ông định động thủ với tôi sao?” Ngũ Ban nhìn Chương Nhật Sơn nói.

Chương Nhật Sơn nói: “Chỉ sợ cậu không chịu nổi ba chiêu của tôi!” “Sao?

Vậy tôi ba chiêu sẽ giải quyết ông.” Ngũ Ban chẳng thèm để ý nói.

Lời nói vừa dứt, chỉ thấy trên người Chương Nhật Sơn đột nhiên bộc phát ra một cỗ sức mạnh cường hãn, đó chính là sức mạnh huyết mạch Kỳ Lân.

Chỉ thấy trên người anh ta có một hình xăm Kỳ Lân, giống hệt Tiểu Ca, ngay cả ngọn lửa Kỳ Lân cũng vậy.

Chỉ là khí tức trên người anh ta kém hơn Tiểu Ca một chút, Ngũ Ban biết huyết mạch Kỳ Lân của người này không thuần khiết như Tiểu Ca, thậm chí còn không bằng.

“Huyết mạch Kỳ Lân sao?

A a...

Tôi cũng có!” Ngũ Ban cười nói.

Chỉ thấy trên người anh cũng tỏa ra một cỗ sức mạnh cường hãn, quần áo trên người lập tức nứt toạc.

Chỉ là không giống Chương Nhật Sơn, toàn thân phủ kín hình xăm Kỳ Lân, anh có ba hình xăm, đó là hình xăm Bạch Hổ, Huyền Vũ và Kỳ Lân.

Theo sự xuất hiện của những hình xăm này, tất cả mọi người ở tầng ba đều đứng dậy, đặc biệt là Chương Phật Gia trong mắt tràn đầy sự không thể tin được.

Cuối cùng ông cũng hiểu ra Kim Cương Thủ Ấn nhìn thấy trước đó căn bản là năng lực của huyết mạch, tiếng hổ gầm đó, hẳn là sức mạnh Bạch Hổ trên cánh tay.

Không chỉ vậy, còn có hình xăm Kỳ Lân, vậy thì chứng tỏ người này cũng sở hữu năng lực của Kỳ Lân.

Rõ ràng trận chiến này Chương Nhật Sơn e rằng sẽ vô cùng gian nan.

Đang lúc đó, Chương Nhật Sơn động thủ, Kỳ Lân Bộ lập tức được thi triển, trực tiếp tấn công Ngũ Ban.

Ngũ Ban nói: "Chiêu thứ nhất!" Lời nói vừa dứt, thân ảnh lóe lên, anh cũng sử dụng Kỳ Lân Bộ, hai người va chạm vào nhau trong hư không.

Theo thân ảnh hai người dừng lại, lại thấy Chương Nhật Sơn không ngờ bị buộc lùi lại mấy bước, trên đất cũng xuất hiện mấy dấu chân.

Trong mắt anh ta tràn đầy sự không thể tin được, bởi vì sức mạnh của Ngũ Ban mạnh hơn anh ta.

"Chiêu thứ hai!" Ngũ Ban lại nói.

Lời nói vừa dứt, lại thấy Ngũ Ban lại hóa thành một bóng tàn ảnh, đánh về phía Chương Nhật Sơn đang đứng.

Chương Nhật Sơn vừa định tránh né thì phát hiện, tốc độ của anh ta căn bản không thể so sánh với Ngũ Ban.

"Bùm!" Sau một trận âm thanh trầm đục truyền đến, chỉ thấy

Chương Nhật Sơn bị Ngũ Ban một quyền đánh bay ra ngoài, đâm thẳng vào một cây cột bên cạnh.

Sức mạnh khổng lồ khiến cả cây cột đều rung chuyển.

“Chiêu thứ ba!” Sau khi một quyền đánh ra, Ngũ Ban trầm giọng nói.

Nói xong lại một lần nữa xông về phía Chương Nhật Sơn.

Lúc này Chương Nhật Sơn mượn cây cột để hóa giải bớt sức mạnh, nhìn thấy Ngũ Ban xông đến thì hai ngón tay duỗi ra.

Nhưng bóng tàn ảnh của Ngũ Ban lại nhanh chóng vòng qua ngón tay anh ta, anh ta còn chưa kịp phản ứng, đã cảm thấy cổ họng mình hoàn toàn bị khóa chặt.

“Phát Khâu Thám Huyệt, Hoàng Kim Nhị Chỉ!” Chương Nhật Sơn trầm giọng nói.

Ngũ Ban từ từ buông tay nói: “Nếu tôi giết, ông chỉ là một cái xác chết.” “Tôi biết!

Tôi thua rồi.” Chương Nhật Sơn nói.

Ngũ Ban nhìn những người Cửu Môn ở tầng ba hỏi: “Bây giờ tôi có thể đi được rồi chứ?” Lúc này, lại cảm thấy trên tầng ba, có mấy cỗ sức mạnh cường hãn xuất hiện.

Chương 109

Ngũ Ban trong lòng thấy lạ, đây là tiết tấu muốn đánh hội đồng à?

Dù mạnh mẽ nhưng phải đối phó với nhiều cao thủ như vậy, e rằng cũng có chút lực bất tòng tâm.

Nếu có thêm Tiểu Ca, thì có lẽ sẽ tự tin đánh bại tất cả.

Rào rào!

Ngay lúc đang nghĩ ngợi, lại có tiếng vỗ tay.

"Hay cho một hậu sinh, quả nhiên có chút tài năng, thảo nào dám truy tìm bí mật Đồng Ngư." Giọng của Trương Phật gia truyền đến.

Ngũ Ban cười nói: "Xem ra, là muốn vây công tôi à?" "Đoán không sai, Lão Lục, Nhị gia cùng thằng nhóc này chơi đùa một chút đi." Trương Phật gia nói.

Đúng lúc này, Tiểu Hoa nói: "Sư phụ, để con thay thế đi ạ?" "Cũng tốt, cũng nên trải qua một vài trận thực chiến." Hồng Nhị Gia trên tầng ba nói.

Vừa dứt lời, chỉ thấy một bóng người cao lớn từ tầng ba nhảy xuống, tay đang vác một cây đại đao.

Tiểu Hoa thì nhẹ nhàng phiêu xuống từ phía trên.

"Hai người?

Cũng quá coi thường tôi rồi, chi bằng cùng lên đi, đúng lúc tôi cũng muốn xem thế hệ trước của Cửu Môn có bản lĩnh gì." Ngũ Ban lại cười nói.

Nghe Ngũ Ban nói vậy, mọi người đều sững sờ, thằng nhóc này cũng quá cuồng vọng rồi!

“Như sở nguyện!

Nhị gia, bà Hoắc làm phiền rồi.” Trương Phật gia không khách khí nói.

Hồng Nhị Gia và Hoắc Lão Thái Thái cười nhạt một tiếng, cùng nhảy xuống từ tầng ba.

“Mang vũ khí của Nhị gia và bà Hoắc đến đây.” Trương Phật gia nói.

Lúc này cô gái tên Thanh Thanh Mạn liền sai người mang vũ khí của hai người đến.

Vũ khí của Hồng Nhị Gia là một cây côn dài, vũ khí của Hoắc Lão Thái Thái là một cây roi.

“Thằng nhóc thối, bây giờ nhận thua vẫn còn kịp!” Hoắc Lão Thái Thái thử khuyên nhủ.

Ngũ Ban cười nói: “Không cần bận tâm, bà cứ việc đánh đi!” “Hừ!

Có bản lĩnh.” Lúc này Hắc Bối Lão Lục trầm giọng nói.

Hắn cũng không nói nhiều lời vô nghĩa nữa, một tay nắm chuôi đao, trực tiếp chém một đao về phía Ngũ Ban.

Dù tuổi tác đã cao, nhưng thân thủ của hắn vẫn không hề suy giảm.

Một đao vừa nhanh vừa hiểm, kèm theo tiếng xé gió truyền đến.

“Rầm!” Chỉ thấy ngay khi đại đao chém xuống, Ngũ Ban chỉ vươn hai ngón tay ra, dễ dàng kẹp chặt đại đao của Hắc Bối Lão Lục.

“Đao pháp và tốc độ đều không tệ, nhưng sức mạnh của ông vẫn chưa đủ.” Ngũ Ban nhàn nhạt nói.

Lời vừa dứt, lại có tiếng xé gió truyền đến, chỉ thấy roi của Hoắc

Lão Thái Thái như một con rắn linh hoạt, điên cuồng vung vẩy trong không trung.

"Bốp!" Theo một tiếng roi quật xuống, chỉ thấy Ngũ Ban khẽ nghiêng người, một chân giẫm xuống, giẫm chặt roi của Hoắc Lão Thái Thái dưới chân.

"Chưa đủ!" Ngũ Ban nhàn nhạt nói.

Lúc này Tiểu Hoa và Hồng Nhị Gia đồng thời ra tay, hai người một trái một phải, kẹp tấn công Ngũ Ban.

Tiểu Hoa trong tay không có vũ khí, nhưng đôi tay trắng nõn của cậu ta không hề đơn giản, hệt như Thiên Thủ Quan Âm.

Cây côn dài trong tay Hồng Nhị Gia khẽ khêu lên, nhưng Ngũ Ban lại cảm thấy một cỗ lực áp bách ập đến.

Khiến Ngũ Ban đành phải buông đại đao của Hắc Bối Lão Lục ra, nhưng chân vẫn không buông roi.

Chỉ thấy Ngũ Ban hai tay biến thành vuốt, chính là Bạch Hổ Chi Trảo.

Một vuốt tấn công Tiểu Hoa, một vuốt tấn công Hồng Nhị Gia.

"Rầm!" "Rầm!" Sau một loạt tiếng động trầm đục, chỉ thấy Ngũ Ban một vuốt trực tiếp bóp nát cây côn dài của Hồng Nhị Gia.

Bàn tay còn lại thì giữ chặt đôi tay của Tiểu Hoa như kìm sắt, dù Tiểu Hoa có dùng sức thế nào cũng không thể rút ra được.

Cậu ta chỉ có thể đá vào hạ bàn của Ngũ Ban, Hồng Nhị Gia thấy vậy, cũng tấn công chân Ngũ Ban.

"Rầm!" Lại một tiếng động trầm đục truyền đến, nhưng điều bất ngờ là cả Tiểu Hoa và Hồng Nhị Gia đều mặt đỏ bừng.

Thần sắc trở nên đau đớn dị thường, chỉ thấy Hồng Nhị Gia vội

vàng ngồi xổm xuống, không ngừng xoa bóp chân của mình.

“Gân cốt cũng dám đá, thật bội phục dũng khí của hai người.” Ngũ Ban cười nói.

Anh ta đã sử dụng Phá Nham, hạ bàn cứng rắn, căn bản không hề sợ hãi công kích của hai người.

Ngược lại, hai người dùng sức quá lớn, khiến chân của họ suýt chút nữa bị đá gãy.

Ngay lúc này, Hắc Bối Lão Lục lại giơ đại đao lên chém.

Chỉ thấy thân hình Ngũ Ban đột nhiên khẽ động, giống như hổ vồ mồi, trong nháy mắt đã đến trước mặt Lão Lục.

Khiến Hắc Bối Lão Lục giật mình lùi lại, nhanh quá!

Không kịp phản ứng, Ngũ Ban liền đoạt lấy đại đao của Hắc Bối Lão Lục.

Rồi một đao kề vào cổ Lão Lục nói: “Thua rồi.” Hắc Bối Lão Lục mặt mày khó coi, liên thủ với người khác mà vẫn không chiếm được chút lợi thế nào từ thằng nhóc này.

“Nếu đi Hương Cảng, bất cứ lúc nào cũng có thể tìm tôi.” Hắc Bối Lão Lục chắp tay nói.

Ngũ Ban gật đầu, trả lại đại đao cho Hắc Bối Lão Lục.

Lúc này, cây roi dài của Hoắc Lão Thái Thái cuối cùng cũng rút ra được, trực tiếp quấn lấy cổ Ngũ Ban.

Giống như mãng xà siết chặt con mồi, nó siết chặt cổ Ngũ Ban.

Ngay khi bà định dùng sức kéo, thì bị Ngũ Ban một tay túm lấy cây roi dài, dùng sức giật mạnh, trực tiếp kéo Hoắc Lão Thái Thái ngã lăn ra.

Một quyền đánh vào người Hoắc Lão Thái Thái, chỉ khiến Ngũ Ban kinh ngạc, một quyền cứ như đánh vào bông.

"Thằng nhóc thối, không sao chứ, lão thái bà này luyện Nhuyễn Cốt Công đấy!" Hoắc Lão Thái Thái nói.

Ngũ Ban nghe xong chợt hiểu ra, nhưng lại không hề bận tâm, một tay giật mạnh, trực tiếp tước lấy cây roi dài của Hoắc Lão Thái Thái.

Sức mạnh của Hoắc Lão Thái Thái làm sao là đối thủ của Ngũ Ban, cây roi dài trong tay bà bị cướp mất.

Lúc này Hồng Nhị Gia và Tiểu Hoa cuối cùng cũng hoàn hồn, đồng thời tấn công Ngũ Ban.

Thân ảnh Ngũ Ban lóe lên, sau khi né tránh công kích của hai người, Hoắc Lão Thái Thái cũng như một con rắn linh hoạt quấn lấy tay Ngũ Ban.

"Đợi bà ta đấy." Ngũ Ban cười lạnh nói.

Chương 110

Lời vừa dứt, chỉ thấy Ngũ Ban nắm chặt lấy cánh tay Hoắc Lão Thái Thái, nhưng tay bà ta trơn như một con lươn.

Nhưng tốc độ của Ngũ Ban cũng không chậm, quấn cây roi dài quanh cánh tay mình.

Đồng thời liên tục quấn quanh người Hoắc Lão Thái Thái mấy vòng.

"Để xem bà mềm đến mức nào." Ngũ Ban trói Hoắc Lão Thái Thái chặt cứng nói.

Hoắc Lão Thái Thái lúc này mặt mày khó coi vô cùng, vũ khí của bà ta lại trở thành vũ khí để tự trói mình.

Sau khi giải quyết Hoắc Lão Thái Thái, thân ảnh Ngũ Ban lại lóe lên, tung một quyền về phía Tiểu Hoa.

"Rầm!" Sức mạnh khổng lồ khiến Tiểu Hoa bay ngược ra ngoài, đập vào bức tường đá một bên, nhất thời cũng mất khả năng chiến đấu.

Trong sân lúc này chỉ còn lại Hồng Nhị Gia một mình, nhưng Hồng Nhị Gia cũng biết, mình không phải đối thủ của Ngũ Ban.

"Được rồi!

Cậu thắng rồi." Hồng Nhị Gia nói.

Ngũ Ban dừng tay sau đó, nhìn về phía Trương Phật gia.

"Cậu đã thành công khơi gợi hứng thú của tôi." Trương Phật gia nói.

Sau đó, trên người hắn tỏa ra một cỗ hung sát chi khí đáng sợ.

“Đinh!

Nhiệm vụ huyết mạch kích hoạt!” “Nội dung nhiệm vụ: Hấp thụ huyết mạch trong cơ thể Trương Phật gia!” “Phần thưởng: Có thể nhận được Cùng Kỳ Huyết Mạch của Trương Phật gia!” Nghe những lời này, Ngũ Ban tràn đầy hứng thú, lại có huyết mạch được tặng rồi à!

Trương Phật gia tuy đã lớn tuổi, nhưng lại mạnh hơn bất kỳ ai có mặt tại đây.

Có lẽ đây là lý do quan trọng khiến hắn trở thành thủ lĩnh Cửu Môn.

Mang lại cảm giác hoàn toàn khác biệt, đặc biệt là so với huyết mạch Kỳ Lân, hoàn toàn trái ngược.

Nó giống huyết mạch Bạch Hổ, tràn đầy một loại sát phạt chi khí, nhưng lại có chút khác biệt.

Giống như một con hung thú thượng cổ, khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Dù nhìn qua chỉ là một lão già hơn chín mươi tuổi, nhưng vẫn toát ra một cảm giác huyết khí phương cương.

“Trương Phật gia?” Ngũ Ban nhìn hắn hỏi.

Trương Phật gia gật đầu nói: “Ngũ Ban, là con nuôi của Ngũ Tam Gia nhà họ Ngũ, chỉ là nhà họ Ngũ lại giữ được bảo bối này.” “Đã mang đến tai ương cho Cửu Môn.” Ngũ Ban nhìn Trương Phật gia nói.

Trương Phật gia sững sờ nói: “Cậu lại nhìn thấu bản chất của tôi, quên mất rằng cậu cũng có huyết mạch Kỳ Lân.” “Tôi có thể cảm nhận, nếu chúng ta toàn lực chiến đấu, Tân Nguyệt Phạn Điếm sẽ bị hủy diệt.” Ngũ Ban nhìn Trương Phật gia nói.

Câu nói này không hề khoác lác, nếu hai người thật sự dốc toàn lực, cái Tân Nguyệt Phạn Điếm cổ kính này e rằng thật sự không chịu nổi.

Dù sao cũng được xây bằng gỗ, một khi hai người hỗn chiến, e rằng sẽ trực tiếp chấn nát những khúc gỗ này.

"Đối phó với cậu, tôi nghĩ không cần dốc toàn lực." Trương Phật gia nói sau khi giao cây gậy đầu rồng cho Trương Nhật Sơn.

Ngũ Ban cười nói: "Tôi cũng nghĩ vậy, nếu lúc nãy tất cả mọi người cùng lên, có lẽ tôi thật sự phải dùng bí thuật." Anh ta không hề khoác lác, Hồng Nhị Gia và mấy người kia cũng không dùng toàn lực, Ngũ Ban có chút tự biết mình, nhưng lại thường không như vậy.

Nếu trước đó Hồng Nhị Gia và Trương Phật gia cùng vây công, anh ta không thể không thử bí thuật mà hệ thống đã tặng.

Chỉ là cái bí thuật đó phải trả giá hơi cao, Ngũ Ban thật sự không dám tùy ý sử dụng.

"Trên người cậu có không ít bí mật." Trương Phật gia không hề bận tâm nói.

Ngũ Ban nhún vai nói: "Hôm nay tôi xin lĩnh giáo bản lĩnh của thủ lĩnh Cửu Môn." Lời vừa dứt, Trương Phật gia đã động, cả thân ảnh nhanh chóng lao về phía Ngũ Ban.

"Rầm!" Ngũ Ban tự nhiên sẽ không bó tay chịu chết, Kim Cương Thủ Ấn lập tức thi triển.

Nhưng điều khiến Ngũ Ban kinh ngạc là công kích của Trương Phật gia quỷ dị, lại có thể khiến hung sát chi khí trong cơ thể anh ta cộng hưởng.

Hai người vừa giao chiêu đã tách ra, cả hai đều không chiếm được chút lợi thế nào.

“Thủ đoạn hay lắm!” Trương Phật gia nói.

Lời vừa dứt, lại thấy Trương Phật gia động thủ lần nữa, chỉ là lần này trong con ngươi của Ngũ Ban, đột nhiên xuất hiện một ngọn lửa màu xanh u lục.

Ngọn lửa này quá quen thuộc, chẳng phải là công kích quỷ hỏa của hung linh Lưu An hồi đó sao?

Không ngờ trong công kích của Trương Phật gia lại cũng mang theo quỷ hỏa.

“Rít!” Theo công kích của Trương Phật gia, Ngũ Ban không thể không thi triển Kim Cương Thủ Ấn, nhưng sau khi hai người công kích đối oanh.

Đôi tay của Ngũ Ban lại bốc cháy bởi quỷ hỏa, một cỗ cảm giác như linh hồn bị thiêu đốt khiến Ngũ Ban đau đớn không thôi.

Điều này cũng khiến Kim Cương Thủ Ấn của Ngũ Ban không hề có tác dụng, bị Trương Phật gia một quyền đánh vào ngực, khiến Ngũ Ban bị đánh lùi mấy bước.

“Ầm!” Cả thân thể đập vào cây cột ở xa, khiến cây cột rung lắc dữ dội.

“Không ngờ cậu lại như vậy.” Trương Phật gia nhìn Ngũ Ban nói.

Nhìn tia quỷ hỏa trên ngực, Bạch Hổ Chi Lực trong cơ thể Ngũ Ban, lập tức tuôn trào, mới dập tắt được quỷ hỏa.

“Quỷ hỏa lợi hại thật.” Ngũ Ban nói.

Trương Phật gia thấy Ngũ Ban lại dễ dàng xóa bỏ quỷ hỏa thì có chút kinh ngạc.

“Có chút thú vị.” Trương Phật gia nói.

Ngũ Ban hoạt động gân cốt nói: “Bây giờ cũng đến lượt tôi.” Lời

vừa dứt, Ngũ Ban đột nhiên hóa thành một tàn ảnh lao về phía Trương Phật gia.

"Xoẹt!" Tốc độ của Ngũ Ban cực nhanh, trong nháy mắt đã áp sát Trương Phật gia, trong không trung xuất hiện một tàn ảnh vuốt hổ.

Tiếng xé gió truyền đến, mang theo một tia sát khí đáng sợ.

Lại giống hệt sát khí của Trương Phật gia.

"Rầm!" Chỉ thấy vuốt hổ đó mạnh mẽ đánh vào người Trương Phật gia, nhưng Trương Phật gia lại không hề động đậy, hai tay khoanh trước ngực, đỡ lấy một vuốt của Ngũ Ban.

Nhưng lợi trảo của Bạch Hổ Chi Trảo, đã cào ra một vết máu trên cánh tay Trương Phật gia.

Bạch Hổ Chi Lực cũng khiến Trương Phật gia bị đánh lùi mấy bước, mới ổn định lại thân hình.

"Tốt... tốt, lực tấn công khủng khiếp quá, huyết mạch chi lực của Trương Phật gia có một loại khả năng phòng ngự, tay không đỡ lưỡi dao sắc bén hoàn toàn không thành vấn đề, hôm nay lại bị Ngũ Ban tay không cào bị thương." "Huyết mạch chi lực trong người người này lại có chút tương tự với Trương Phật gia, đều lấy sát khí làm cơ sở, nhưng Trương Phật gia lại bị thương rồi." "Sức mạnh mạnh mẽ quá, ngay cả Trương Phật gia cũng sẽ thua sao?

Người này thật sự chỉ là một nghĩa tử của Ngũ gia thôi sao?" Những người xung quanh xem chiến đấu đều bị một vuốt của Ngũ Ban dọa sợ, nếu trước đó Ngũ Ban dùng sức mạnh như vậy tấn công, e rằng họ đã bỏ mạng từ lâu rồi.

"Tốt!

Tốt, đã lâu không có ai có thể làm tôi bị thương, tôi suýt chút nữa quên mất mùi vị của máu chảy rồi." Trương Phật gia lại không hề

bận tâm nói.

Nhìn vết máu trên cánh tay, trong mắt Phật gia tràn đầy một tia khát máu.

Chương 111

“Không tốt!

Phật gia sắp dùng tuyệt chiêu rồi.” Hồng Nhị Gia thấy tình hình này lo lắng nói.

May mà ánh mắt khát máu trong mắt Trương Phật gia lóe lên rồi tắt, cuối cùng khiến Hồng Nhị Gia thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy toàn thân Trương Phật gia tràn ngập một cỗ sát khí vô cùng nồng đậm, cỗ sát khí này lại nồng đậm hơn nhiều so với Ngũ Ban.

Mang lại cảm giác ngột ngạt, cứ như người này là hung thú hạ thế vậy.

Mơ hồ trong đó Ngũ Ban nghe thấy một tiếng gầm gừ khiến người ta run rẩy, theo sự xuất hiện của tiếng gầm gừ, huyết mạch Bạch Hổ trên người Ngũ Ban dường như được cộng hưởng.

“Để cậu thường xuyên nếm mùi bị nhốt, lồng tà ác!” Đột nhiên giọng Trương Phật gia như giọng ác ma, không ngừng vang vọng trong không trung.

“Hô hô!” Một trận gió tà không ngừng truyền đến, tiếng hô hô như bách quỷ dạ hành, mang lại một loại sợ hãi từ tận đáy lòng.

Chỉ thấy trên người Trương Phật gia tỏa ra sát khí vô tận, những sát khí này hóa thành từng con hung thú thượng cổ, bao vây Ngũ Ban chặt cứng trong đó.

Nhất thời Ngũ Ban lại cảm thấy, cứ như bị nhốt trong một không gian nào đó, không thể động đậy.

Điều này khiến anh ta vô cùng kinh ngạc, nếu thật sự như vậy,

chẳng phải là con cừu chờ làm thịt, căn bản không có sức chống đỡ.

"Rít!" Quả nhiên theo sự tuôn trào của những sát khí này, chúng hóa thành một thế giới bóng tối, hoàn toàn bao phủ Ngũ Ban trong đó.

"Năng lực lợi hại thật." Ngũ Ban trong lòng vô cùng kinh hãi.

Anh ta biết trong tình huống như vậy, sinh mạng của mình hoàn toàn nằm trong tầm kiểm soát của đối phương, giống như bị nhốt trong lồng.

Nhìn Ngũ Ban bị nhốt trong một mảng bóng tối không thể động đậy, Trương Phật gia lộ ra một tia mỉm cười.

"Dù mạnh mẽ, dù trong cơ thể có nhiều loại huyết mạch chi lực, nhưng cuối cùng vẫn bại trong tay tôi." Trương Phật gia cười nói.

Những người xung quanh nhìn thấy, cũng thở phào nhẹ nhõm, ít nhất thì thể diện của Cửu Môn đã được giữ lại.

Hôm nay những người lớn tuổi của Cửu Môn liên hợp tấn công một hậu bối, sau liên tiếp thất bại, Trương Phật gia cuối cùng đã chặn đứng được công kích của người này.

"Trương Phật gia quả nhiên gừng càng già càng cay, Ngũ Ban này dù lợi hại, nhưng cuối cùng vẫn không bằng Trương Phật gia." "Ha ha...

Một hậu bối nhỏ nhoi cũng dám khiêu chiến Trương Phật gia, thật không biết tự lượng sức mình!" "Cũng nên cho cậu ta một bài học, tưởng rằng dựa vào chút kỹ năng nhỏ mọn, liền cho rằng mình thiên hạ vô địch rồi." Hồng Nhị Gia và những người khác nhìn Ngũ Ban bị nhốt trong mảng bóng tối đó, ai nấy đều lộ ra vẻ mặt đương nhiên.

Ngũ Tà và Vương Bàn Tử thì cảm thấy kinh ngạc, Ngũ Ban trong mắt hai người họ là một sự tồn tại gần như vô địch.

Nhưng hôm nay lại bị Trương Phật gia khống chế, trong lòng bắt đầu lo lắng.

Nếu Ngũ Ban thua, thì Đồng Ngư sẽ không còn, lãng phí trắng hai mươi tỷ.

Mặc dù hiện tại chưa phải trả một xu nào, nhưng mọi thứ đều đang nằm trong tay Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Nghe Trương Phật gia nói xong, Ngũ Ban nhìn những sát khí đang vây hãm mình, khóe miệng lộ ra một tia mỉm cười.

"Ông nghĩ ông đã thắng rồi sao?" Ngũ Ban trong bóng tối nhàn nhạt hỏi.

Trương Phật gia cười nói: "Bây giờ cậu còn có khả năng hành động sao?" "Bây giờ chưa có, nhưng rất nhanh sẽ có." Ngũ Ban nói.

Ngay lúc Trương Phật gia nói, huyết mạch Bạch Hổ trong cơ thể Ngũ Ban sôi trào không ngừng, Hổ Phệ lập tức thi triển.

"Gầm!" Lại một tiếng hổ gầm vang lên, chỉ thấy trên cánh tay Ngũ Ban, hình xăm Bạch Hổ lập tức vồ ra từ cánh tay.

Nó lập tức nuốt chửng vô số sát khí vào bụng, hóa thành sát khí của chính Ngũ Ban.

Sát khí nồng đậm vô cùng lập tức bị Ngũ Ban hấp thụ sạch sẽ.

Sát khí trong cơ thể Ngũ Ban lại càng trở nên nồng đậm hơn, điều này cũng khiến thực lực của Ngũ Ban lập tức tăng lên rất nhiều.

Cái gọi là lồng của Trương Phật gia cũng tự động phá vỡ.

"Phật gia!

Cái thứ này vô dụng với tôi, hay là lại thử lần nữa?" Ngũ Ban nhìn Trương Phật gia nói.

Công kích được tạo thành từ sát khí, đối với Ngũ Ban không nghi ngờ gì là một loại thuốc bổ toàn diện, có thể khiến thực lực tăng vọt.

Đương nhiên anh ta hy vọng Trương Phật gia có thể thử lại một lần nữa, sát khí hấp thụ lần này còn nhiều hơn so với sát khí Ngũ Ban hấp thụ trong Hoài Nam Cổ Mộ.

Trương Phật gia mặt mày âm trầm vô cùng nhìn Ngũ Ban nói: "Cậu lại có thể thoát ra khỏi lồng của tôi!" Ngũ Ban nhún vai nói: "Cái gọi là lồng cũng chỉ có thế!" Lời vừa dứt, Ngũ Ban cũng không lưu lại chút nào, Kỳ Lân Bộ lập tức thi triển, thân hình vô cùng nhẹ nhàng, trực tiếp tấn công Trương Phật gia.

Khoảnh khắc tiếp theo khi Ngũ Ban xuất hiện lần nữa, đã đứng trước mặt Trương Phật gia.

Tốc độ nhanh hơn trước ít nhất gấp đôi.

Điều này khiến Ngũ Ban vô cùng vui mừng.

Nhưng cũng chính lúc này, trên người Trương Phật gia lại bộc phát ra một cỗ lực lượng mạnh mẽ.

Ngũ Ban cảm nhận rõ ràng sức mạnh của Trương Phật gia đã tăng vọt không chỉ một hai lần.

Điều này khiến Ngũ Ban có chút kinh ngạc, rốt cuộc bí thuật gì lại có thể trong thời gian ngắn tăng cường nhiều sức mạnh như vậy?

Theo thực lực của Trương Phật gia tăng vọt, tốc độ của hắn cũng cuối cùng đã bắt kịp Ngũ Ban.

Hai người lại lần nữa dây dưa với nhau, không ai nhường ai, sau khi giao thủ liên tiếp mấy chiêu.

Cả hai đều lùi lại mấy bước mới ổn định lại thân hình.

"Thực lực lợi hại, so với Tiểu Ca cũng không kém là bao, chỉ tiếc

là hôm nay đã đụng phải tôi." Ngũ Ban nhìn Trương Phật gia kinh ngạc nói.

Trương Phật gia cười nói: "Cậu cũng là người thứ hai mà tôi thấy có thể so sánh thực lực với tôi, bí mật của cậu khiến tôi cảm thấy hứng thú." "Chỉ tiếc là không còn cơ hội nữa rồi." Ngũ Ban cười nói.

Lời vừa dứt, đột nhiên hóa thành một tàn ảnh, hung sát chi khí trong cơ thể lập tức tràn ra, bao phủ toàn thân, dưới sự tăng vọt của thực lực, tốc độ cũng tăng gấp đôi.

Trương Phật gia đại kinh, chưa kịp phản ứng, một vuốt hổ đã xé nát hư không.

Trương Phật gia không còn do dự nữa, đột nhiên cắn nát ngón tay, vẩy ra một giọt máu tươi về phía trước.

Cũng giống như Ngũ Ban, toàn thân hắn bao phủ một lớp sát khí dày đặc.

Chỉ thấy theo một giọt máu tươi của Trương Phật gia rơi vào sát khí, khiến trên bề mặt da thịt, phủ một lớp sát khí dày đặc.

"Rầm!" "Xì!" Theo một vuốt của Ngũ Ban đánh xuống, vuốt hổ cào vào bề mặt da của Trương Phật gia, giống như cào vào tấm sắt, phát ra một tiếng chói tai.

Nhưng chính lúc này, Ngũ Ban đột nhiên lăng không, đứng trên vai Trương Phật gia.

"Phá Nham!" Ngũ Ban trầm giọng quát.

"Ầm!" Chỉ thấy trọng lực mạnh mẽ lập tức đè lên người Trương Phật gia, khiến hắn lập tức quỳ xuống đất, lớp sát khí trên người cũng theo đó bị chấn nát.

"Trương Phật gia thua rồi." Đứng trên vai Trương Phật gia, Ngũ

Ban nhàn nhạt nói.

Trương Phật gia cười khổ một tiếng, anh ta biết Ngũ Ban không chỉ có huyết mạch chi lực của Tề gia, thậm chí ngay cả năng lực huyết mạch cũng hoàn toàn nắm giữ.

Cái loại trọng lực vạn cân kia căn bản không thể chống đỡ, trừ phi dùng đến chiêu tuyệt kỹ đó.

Chương 112

Vuốt hổ của Ngũ Ban vô cùng sắc bén, lại có thể phá vỡ phòng ngự của hắn, lúc này trên cánh tay hắn vết cào càng sâu hơn.

Da thịt hoàn toàn bị cào nát, nếu tiếp tục, e rằng sẽ bị xé nát sống sờ sờ.

Điều khiến hắn càng kinh ngạc hơn, sát khí dường như hoàn toàn bị khắc chế.

Khi Ngũ Ban từ trên vai Trương Phật gia nhảy xuống, nhìn cánh tay đầy máu tươi, lại lộ ra ánh mắt tham lam.

Nắm lấy cánh tay Trương Phật gia, khiến tay mình cũng đầy máu tươi.

Trong ánh mắt ghê tởm của mọi người, anh ta vươn lưỡi liếm những giọt máu tươi đó.

"Quả nhiên mỹ vị vô cùng." Ngũ Ban không nhịn được nói.

Cuối cùng sau khi có được máu tươi của Trương Phật gia, nhiệm vụ của Ngũ Ban cũng hoàn thành.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ nhận được Cùng Kỳ Huyết Mạch!" "Cùng Kỳ: Một trong Tứ hung thượng cổ, ngoại hình giống hổ, kích thước như trâu, có một đôi cánh, là biểu tượng của tà ác, đại diện cho những thứ cực tà." "Nhận được Cùng Kỳ Huyết Mạch chi lực: Huyết Tế, Ách Vận Chi Thể!" "Huyết Tế: Lấy Cùng Kỳ Huyết Mạch của bản thân làm dẫn, cường hóa khả năng phòng ngự của bản thân, nếu phối hợp với Huyền Vũ năng lực, có thể đạt đến Kim Quang Bất Hoại Chi Thân!" "Ách Vận Chi Thể: Tự thân mang thể chất hung sát, mang đến

tai ương cho người khác, khiến người ta rơi vào sợ hãi!" Nghe hệ thống nói xong, Ngũ Ban trong lòng một trận cuồng hỉ, chỉ là vẫn có chút đáng tiếc, không nhận được năng lực tấn công của Cùng Kỳ.

Nhưng năng lực huyết mạch tự thân mang đến, cũng khiến Ngũ Ban có chút kinh ngạc, trước đó khi Trương Phật gia cắn nát ngón tay để nhỏ máu.

Sức mạnh tăng vọt của hắn lại không thể đánh giết được mình, có thể thấy loại năng lực Huyết Tế này mạnh mẽ đến mức nào.

Đúng như hệ thống đã nói, nếu phối hợp với Huyền Vũ năng lực, có lẽ thật sự có thể tay không đỡ lưỡi dao sắc bén cũng không chừng.

Theo Ngũ Ban hấp thụ huyết mạch của Trương Phật gia, trên người anh ta không hề xuất hiện hình xăm Cùng Kỳ.

Nhưng trên cánh tay anh ta, hình xăm Bạch Hổ lại xảy ra biến hóa.

Trước đó chỉ là một hình xăm Bạch Hổ mà thôi, bây giờ con Bạch Hổ đó lại mọc ra một đôi cánh, khiến Ngũ Ban vô cùng kinh ngạc.

Bạch Hổ là thần thú, Cùng Kỳ là hung thú, hai hình xăm lại có thể chồng chất lên nhau.

Trong lòng đột nhiên có chút kỳ lạ, nếu một ngày nào đó hấp thụ vô số huyết mạch chi lực.

Chẳng phải toàn thân sẽ biến thành một tấm bản đồ hình xăm sao, hệ thống trước đó đã giới thiệu.

Năng lực của Cùng Kỳ lại có thể chồng chất với năng lực của Huyền Vũ.

Đây căn bản là một loại biểu hiện của sự dung hợp huyết mạch, khiến anh ta cảm thấy một tia dị thường.

Có lẽ một ngày nào đó tất cả huyết mạch chi lực, thật sự có thể

hoàn toàn dung hợp cũng không chừng.

“Các cậu có thể đi rồi.” Trương Phật gia nhìn ba người nói.

Lúc này, Trương Nhật Sơn vội vàng sai người mang hòm cứu thương, băng một lớp gạc lên vết thương của Trương Phật gia.

“Đa tạ chư vị đã thủ hạ lưu tình.” Ngũ Ban chắp tay nói với mọi người.

Anh ta hiểu rằng những người này ít nhiều đều đã thủ hạ lưu tình, nhưng có lẽ cũng có những kiêng kỵ khác.

Ví dụ như Tân Nguyệt Phạn Điếm, đặc biệt là Trương Phật gia, nếu bộc phát ra sức mạnh mạnh mẽ hơn.

Có lẽ cả Tân Nguyệt Phạn Điếm đều sẽ bị san bằng.

“Khách khí!

Cậu cũng không dùng toàn lực đấy thôi.” Hắc Bối Lão Lục nói với Ngũ Ban.

Cuối cùng ba người đã vượt qua trùng trùng trở ngại, sau khi đánh bại Trương Phật gia, không còn ai ngăn cản nữa.

“Khoan đã!

Chưa thanh toán tiền đâu.” Cô gái tên Thanh Thanh Mạn nói.

Đối với mấy chục triệu, Ngũ Ban sẽ không quỵt nợ, sau khi lấy thẻ ngân hàng ra quẹt tiền, Thanh Thanh Mạn liền đóng gói những món đồ đã đấu giá cho anh ta.

Những món đồ này, tuy có thể trực tiếp thế chấp cho Tân Nguyệt Phạn Điếm, nhưng Ngũ Ban không muốn làm vậy.

Vương Bàn Tử lần này đối với tiền ngọc y, không hề do dự giao lại cho anh ta.

Đó là một sự tin tưởng, cũng là một sự công nhận, Ngũ Ban quyết định đặt những món đồ này vào cửa hàng của Vương Bàn Tử.

Có những món đồ này, cửa hàng của Vương Bàn Tử e rằng sẽ nhanh chóng nổi tiếng.

Hơn nữa Lưu Ly Tôn còn nợ một số vật phẩm cất giữ, những thứ này Ngũ Ban sẽ không đi quản nữa, tin rằng Vương Bàn Tử chắc chắn sẽ đến tận nơi đòi.

Nhìn ba người rời khỏi tầng hai, Tạ Cửu Gia vẫn luôn không lộ diện từ từ đi xuống từ tầng ba.

"Cửu đệ!" Trương Phật gia thử gọi.

Tạ Cửu Gia lắc đầu nói: "Phật gia, ngay khoảnh khắc ông quyết định, ông nên hiểu, tôi không còn là Cửu đệ của ông nữa." Nói rồi hắn không thèm để ý đến mọi người đi ra ngoài, Tiểu Hoa dường như không nhận ra điều bất thường.

Vội vàng giải trói cho Hoắc Lão Thái Thái, cậu ta không quan tâm đến ân oán giữa gia gia mình và Cửu Môn.

"Phật gia, ông thật sự để cậu ta mang Đồng Ngư đi sao?" Hoắc Lão Thái Thái sau khi được giải trói hỏi.

Trương Phật gia gật đầu nói: "Cửu Môn chúng ta khi nào thì không giữ lời?" "Chỉ là!

Nếu càng lún sâu, thì..." Hoắc Lão Thái Thái lo lắng nói.

Lúc này, Hồng Nhị Gia nhìn Hoắc Lão Thái Thái hỏi: "Bà lo lắng cho hậu nhân của Ngũ lão cẩu sao?" "Liên quan gì đến Hoắc gia?

Ân oán với lão Tứ đã mười năm không được giải quyết, chẳng lẽ bà không muốn tôi gọi một tiếng sư phụ sao?" Hoắc Lão Thái Thái cười lạnh nói.

Hồng Nhị Gia lắc đầu nói: "Bị trục xuất khỏi sư môn, tôi cũng không có một đồ đệ tàn nhẫn như vậy." "À à... muốn nói tàn nhẫn... e rằng bất kỳ ai ngồi đây, đều tàn nhẫn hơn tôi chứ?" Hoắc Lão Thái Thái tự giễu nói.

Lúc này Hắc Bối Lão Lục nói: "Tôi cũng nên đi rồi." Nói rồi hắn không hề lưu luyến, vác đại đao đi xuống lầu, cũng không nói nhiều lời với mọi người.

"Phật gia, gần đây ông thân thiết với Tiểu Ca." Hồng Nhị Gia lại nói.

Trương Phật gia lắc đầu nói: "Thôi đi, tôi chỉ cần giữ vững bí mật cuối cùng là được rồi, còn lại cứ để chúng đi gây rối đi." Ở cửa tầng một, Hoắc Tú Tú tay cầm một cái khay, trên đó phủ một tấm vải vàng.

Theo tiếng bước chân trên cầu thang truyền đến, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía đó.

Khi Ngũ Ban dẫn theo hai người đi ra, cả mọi người đều kinh ngạc rớt xuống.

".....Cậu ta lại thoát ra từ Tân Nguyệt Phạn Điếm." "Đã đánh bại những bảo vệ đó sao?

Tân Nguyệt Phạn Điếm lại bỏ qua việc truy cứu sao?

Rốt cuộc thân phận của cậu ta là gì?" "Tôi không nhìn lầm chứ?

Một người đã thắp Thiên Đăng ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, sau đó đại náo Tân Nguyệt Phạn Điếm, lại an toàn vô sự đi ra ngoài, e rằng sau ngày hôm nay, tên tuổi của cậu ta sẽ vang danh thiên hạ." Khóe miệng xinh xắn của Hoắc Tú Tú sớm đã không khép lại được.

Trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi, phải biết rằng những người ngăn cản ở trên kia đều là Cửu Môn đấy.

Chương 113

Người nào ở trong đó mà không dậm chân một cái là cả kinh thành đều rung chuyển cơ chứ.

Hôm nay lại thất bại trong tay người bạn nhỏ mà cô từng lớn lên cùng.

Làm sao không kinh ngạc, làm sao không chấn động.

Cô vốn tưởng rằng chỉ là đi cho có lệ mà thôi, không ngờ sau ngày hôm nay, Đồng Ngư sẽ không còn thuộc về Hoắc gia nữa.

"Đồ vật tôi nhận đây." Ngũ Ban nhàn nhạt nói.

Đối với người từng chăm sóc mình một thời gian, Ngũ Ban không hề có cảm giác gì.

Hôm nay gặp những người lớn tuổi trong Cửu Môn, tổng cộng cảm thấy mọi chuyện dường như không đơn giản như trong truyện.

Ví dụ như Hoắc gia, tuy Hoắc Lão Thái Thái đối với Ngũ gia dường như vẫn còn ghen tuông, nhưng anh ta có thể cảm nhận Hoắc Lão Thái Thái dường như cũng quan tâm đến sự an nguy của anh ta.

Còn có Tạ Cửu Gia, từ lúc xuất hiện ban đầu, sau đó Cửu Môn ngăn cản, hắn dường như biến mất tăm.

Mặc dù từ miệng Nhị gia biết được, Cửu Môn không hề đoàn kết.

Nhưng mơ hồ trong đó, Ngũ Ban cảm thấy dường như còn có ẩn tình khác.

Bí mật bên trong có lẽ nằm trong Đồng Ngư trong tay Hoắc Tú Tú, hoặc trong Chiến Quốc Cẩm Thư.

Ba người rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm, tin tức trên giang hồ

nhanh chóng lan truyền.

Danh tiếng của ba người cũng được mọi người biết đến, đặc biệt là Ngũ Ban.

Trước đó trên giang hồ danh tiếng đã cực cao rồi, cộng thêm lần này an toàn thoát ra từ Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Đơn giản là thêm hoa gấm, người ta cảm thấy nếu Ngũ Ban không phải là người trong Ngũ gia.

Có lẽ sẽ trở thành một trong Cửu Môn mới, nếu không đạt đến địa vị của Cửu Môn, thì cũng không còn xa nữa.

Dù sao trên giang hồ, không có ai dám làm càn ở Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Mọi tin tức, cũng đã truyền đến tai một số người.

"Ông chủ!

Đã chuẩn bị xong rồi, xác định người cuối cùng tiến vào Lỗ Thương Vương Cổ Mộ là ai chưa?" A Ninh hỏi Cừu Đức Khảo.

Cừu Đức Khảo cười nói: "Ngoài cậu ta ra, tôi không nghĩ ra ai khác, chuẩn bị thế nào rồi?" "Ngũ gia chúng ta cũng biết một chút, đã liên lạc được với Ngũ Tam Gia." A Ninh nói.

Cừu Đức Khảo gật đầu nói: "Còn người có giá trị bản thân cao nhất là Giáp Lạp Bá thì sao?" "Luôn sẵn sàng chờ lệnh." A Ninh nói.

Cừu Đức Khảo gật đầu nói: "Từ Tân Nguyệt Phạn Điếm có được Đồng Ngư, Ngũ gia chúng ta sẽ nhanh chóng giải mã được, lần này hợp tác một lần nữa thì sao?" Nói rồi ánh mắt Cừu Đức Khảo nhìn về phía xa, chỉ thấy trong mắt xuất hiện một tia tinh quang.

Sau khi giải quyết chuyện ở kinh thành, Ngũ Ban và Ngũ Tà không ngừng nghỉ trở về Hàng Châu.

Ngũ Tà nóng lòng giao Đồng Ngư cho Ngũ Tam Gia, Ngũ Tà và ông ta liên tục thức đêm giải mã bí mật Đồng Ngư.

Ngũ Ban thì đi loay hoay với Hắc Kim Cổ Kiếm, kể từ khi trở về, anh ta luôn có một ý nghĩ.

Luôn mang theo cổ kiếm căn bản không tiện, sau khi nhìn thấy cách mang theo của Tiểu Ca, anh ta cũng nảy ra một ý tưởng.

Học theo những kiếm hiệp trong phim truyền hình, đi tìm một loại vải, nhờ người làm thành một cái vỏ kiếm.

May mắn thay loại vải đó là vân văn bố liệu, bởi vì sau khi loại vải này được dệt thành, sẽ hình thành từng đám mây giống như hoa văn.

Truyền thuyết kể rằng vào thời thượng cổ, loại vải này được dùng để làm dụng cụ phòng hộ, dao kiếm thông thường thật sự không thể xuyên thủng loại vải này.

Chỉ tiếc là loại vải này sớm đã tuyệt chủng, chỉ còn lại một chút trong các hoàng lăng.

Ba ngày sau, Ngũ Ban chán chường ở trong Ngũ Sơn Cư, bởi vì Ngũ Tà muốn nghiên cứu Đồng Ngư với chú Ba.

Ba ngày nay anh ta luôn thay Ngũ Tà trông nom việc kinh doanh của Ngũ Sơn Cư, nói là trông nom, thật ra là ngủ.

Mập mấy năm nay luôn theo sau Ngũ Tà, sớm đã chăm sóc việc kinh doanh của Ngũ Sơn Cư rất thành thạo rồi.

Chỉ khi nào nhập hàng, mới cần Ngũ Tà ký tên mà thôi.

Nhưng Ngũ Sơn Cư là tiệm đồ cổ, một năm nhiều nhất chỉ hai lần nhập hàng.

Dù sao trong nghề có câu: Ba năm không mở hàng, mở hàng ăn ba năm.

Đối với việc Ngũ Ban ngủ trong tiệm, Mập không có chút nào biện pháp, dù sao người ta cũng là nhân vật cốt lõi của Ngũ gia, chứ không phải là người làm công do Ngũ Tà thuê.

Khi Ngũ Ban đang nhàn rỗi, Ngũ Tà lại gọi điện thoại cho Mập, bảo Ngũ Ban nhanh chóng quay về, dường như có chuyện vô cùng khẩn cấp.

Ngũ Ban biết có lẽ Đồng Ngư đã được giải mã, cũng không còn tâm trí nào mà tiếp tục giúp trông tiệm nữa.

Vội vàng quay về biệt thự của Ngũ Tam Gia.

Nhưng khi đến nơi, anh ta phát hiện cả biệt thự chỉ có Ngũ Tà một mình.

“Chú Ba đâu rồi?” Ngũ Ban kinh ngạc hỏi.

Ngũ Tà vội vàng nói: “Lý do cháu vội vàng là, chú Ba đã biến mất rồi.” “Cái gì?

Chú Ba biến mất là sao?” Ngũ Ban sững sờ.

Ngũ Tà nói: “Trưa hôm qua, cháu đang nấu cơm, đột nhiên chú Ba hình như phát hiện ra điều gì đó, bảo cháu tự mình nghiên cứu, rồi lại chạy ra ngoài, nhưng bây giờ vẫn chưa quay về.” “Có khi nào đột nhiên có việc gì không?” Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tà lắc đầu nói: “Cháu vừa tìm thấy trong nhật ký của ông ấy.” Nói rồi cậu ta đưa cho Ngũ Ban một tờ giấy, trên đó chỉ có mấy chữ lớn, không có nhiều lời nói.

Nội dung chữ viết: Không cần truy tìm Đồng Ngư và Chiến Quốc Cẩm Thư nữa, đừng tìm tôi, tôi sẽ an toàn quay về.

Chữ viết là của chú Ba, xem ra không phải có việc gì vướng mắc, mà căn bản là sau khi phát hiện bí mật, đã đi ứng phó rồi.

Điều này lại khiến Ngũ Ban nhớ lại chuyện ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, những người của Cửu Môn dường như cũng không tiếp tục truy tìm nữa, chẳng lẽ bên trong thật sự chứa đựng một bí mật lớn?

"Điện thoại có gọi được không?" Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tà lắc đầu nói: "Nếu gọi được.

Cháu đã không vội vàng như vậy rồi." "Nhị gia thì sao?

Có tin tức gì không?

Chỗ ba cháu có tin tức gì không?" Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tà lắc đầu nói: "Ba cháu căn bản không quản những chuyện này, sẽ không biết, chú Ba cũng sẽ không nói cho ông ấy biết, còn về nhị thúc..." Nhìn Ngũ Tà do dự một lúc lâu, Ngũ Ban vội vàng hỏi: "Nhị thúc lại nói gì?" "Nhị thúc cũng bảo cháu đừng quản nữa, chuyện tiếp theo, căn bản không phải là cháu có thể khống chế, bảo cháu lo liệu tốt việc kinh doanh ở Hàng Châu." Ngũ Tà nói.

Ngũ Ban hiểu ra nói: "Chú Ba đã không cho chúng ta tiếp tục thì chắc chắn có lý do của ông ấy." "Nhưng rốt cuộc là vì sao?

Cháu vất vả lắm mới có được Đồng Ngư, sao lại gạt cháu ra ngoài?" Ngũ Tà có chút không vui nói.

Ngũ Ban trong lòng cũng cảm thấy không vui, cứ như bị bỏ rơi vậy.

"Nghiên cứu Đồng Ngư đến đâu rồi?" Ngũ Ban hỏi.

Chương 114

Ngũ Tà lắc đầu nói: "Đại đa số chú Ba nghiên cứu, nhưng cháu có lẽ có thể tìm được một vài thông tin từ trong đó." Nói rồi Ngũ Tà bắt đầu lật xem các ghi chép trên bàn, nhưng nhanh chóng phát hiện, những thứ Ngũ Tam Gia nghiên cứu ra, đã bị xé đi.

"Xem ra chú Ba căn bản không muốn chúng ta đi." Ngũ Ban nói.

Ngũ Tà gật đầu nói: "Được, cháu đã chuẩn bị rồi." Nói rồi đột nhiên từ trên xà nhà lấy ra một chiếc camera nhỏ xíu, khiến Ngũ Ban một trận kinh ngạc.

"Cậu lắp cái này khi nào vậy?" Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tà cười nói: "Lần trước sau khi bị cướp Chiến Quốc Cẩm Thư, cháu đã để ý một chút, giấu đồ ở trên đó để phòng bất trắc." Nói rồi không để ý đến Ngũ Ban nữa, kết nối camera với máy tính xách tay.

Nhanh chóng màn hình hiện ra, chính là cảnh Ngũ Tà và chú Ba cùng nghiên cứu.

Ngũ Tà trực tiếp tua nhanh đến cuối cùng, quả nhiên khi Ngũ Tà rời đi nấu cơm, Ngũ Tam Gia thật sự đã nhìn ra một chút manh mối.

Chỉ thấy ông ta không ngừng viết mấy từ ngữ không liên quan gì trên giấy.

"Đáy biển, Vương Tàng Hải, Chiến Quốc Cẩm Thư, Hải Hầu Tử..." Những thứ Ngũ Tam Gia ghi chép, nhưng hai người chỉ đọc hiểu được bốn chữ Chiến Quốc Cẩm Thư, còn lại hoàn toàn không nắm bắt được đầu mối.

Đột nhiên trong màn hình, Ngũ Tam Gia dường như tỉnh ngộ, lập

tức ngẩng đầu, vội vàng xé một trang giấy xuống, và trực tiếp nuốt vào bụng.

Thần sắc trở nên kinh hoàng sau đó, liền đi đến trước ngăn kéo bí mật cất giấu đồ vật.

Từ bên trong lại lấy ra một cái hộp, mở hộp ra, Ngũ Tam Gia nhìn một bức ảnh đã lâu không hề quên.

Sau đó Ngũ Tam Gia vội vàng đặt đồ vật trở lại chỗ cũ, rồi viết một mảnh giấy, chính là mảnh giấy Ngũ Tà đã đưa cho Ngũ Ban xem trước đó.

Sau đó vội vàng rời đi, khiến hai người mù tịt, bởi vì từ ghi chép của Ngũ Tam Gia dường như cũng không giải mã được bí mật Đồng Ngư.

"Đi mở cái hộp đó ra." Ngũ Ban nói.

Ngũ Tà gật đầu, vội vàng đi đến trước ngăn kéo bí mật, và lấy cái hộp từ trong ngăn kéo ra.

Bên trong cũng giống như trước đó, đều là những bức ảnh cũ kỹ, trong đó có một bức đặt ở trên cùng.

Chính là bức ảnh đã thấy lần trước, lúc đó không cảm thấy kỳ lạ.

Nhưng bây giờ nhìn lại, hai người lại đại kinh.

Bởi vì trên đó có một nhân vật quen thuộc: Tiểu Ca!

Lật mặt sau có ghi ngày tháng, cách hiện tại mười mấy năm, và địa điểm: Tây Sa Hải Để Mộ.

Hai người nhìn nhau, nhớ đến trên ghi chép của Ngũ Tam Gia trước đó, cũng có ghi lăng mộ dưới đáy biển.

Chẳng lẽ Ngũ Tam Gia đã đi Tây Sa?

Đã đi khai quật cái lăng mộ dưới đáy biển đó rồi sao?

Vừa nghĩ, hai người đều cảm thấy có chút không đúng.

Bởi vì trong đó có một nhân vật chủ chốt, Tiểu Ca!

Nếu mười mấy năm trước, Tiểu Ca đã đi lăng mộ dưới đáy biển, chứng tỏ tuổi của hắn không còn nhỏ, nhưng nhìn thì lại giống hệt Ngũ Tà.

Ngay khi hai người đều cảm thấy Ngũ Tam Gia đột nhiên mất tích có liên quan đến lăng mộ dưới đáy biển đó, và có mối quan hệ mật thiết với Tiểu Ca, chuông cửa dưới lầu đột nhiên reo.

Hai người đều ở trong nhà, lúc này rốt cuộc ai đến tìm?

Nhìn qua ô cửa sổ, lập tức kinh ngạc, bởi vì người thấy, Ngũ Tà lại tỏ ra có chút hưng phấn.

Chỉ thấy một cô gái trẻ, mặc một chiếc áo ôm sát lộ eo, nửa thân dưới mặc một chiếc quần jean bó sát ngắn ngủn, để tóc ngắn, chẳng phải là A Ninh sao?

Phía sau cô ta đi theo một người đàn ông mặc vest, người đàn ông này nhìn qua, không phải là người của cô ta, giống như một người làm nghiên cứu, đeo một cặp kính.

“A Ninh!” Ngũ Tà vui vẻ vẫy tay ở cửa sổ.

Khiến Ngũ Ban có chút bất lực, tên này điển hình là trọng sắc khinh bạn mà.

Mở cửa xong, A Ninh cũng không khách khí, hai đôi chân dài trắng nõn trực tiếp đi vào biệt thự.

“Nói tóm lại, lần này tôi cần sự giúp đỡ của cậu.” A Ninh trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Ngũ Tà hỏi: “Chuyện gì vậy?” “Có liên quan đến Ngũ Tam Gia.” A

Ninh nói.

Hai người lập tức sững sờ, có chút kinh ngạc vì chuyện của Ngũ Tam Gia lại khiến A Ninh đến tìm?

“Hôm qua, Ngũ Tam Gia đã tìm tôi, muốn hợp tác với tôi điều tra lăng mộ dưới đáy biển Tây Sa, nhưng hiện tại, ông ấy đã mang đi tất cả thiết bị của tôi, mà vẫn chưa có bất kỳ tin tức nào phản hồi.” A Ninh nói.

Ngũ Tà kinh ngạc nói: “Không phải chứ?

Hôm qua ông ấy tìm cô, rồi ra biển sao?” “Nói thật, thực ra tôi cũng có được tình báo, miếng Đồng Ngư đó có thể là do Vương Tàng Hải lấy đi vào thời Đại Minh, lăng mộ của ông ta nằm ở đáy biển Tây Sa.” A Ninh nói.

Hai người lập tức cảm thấy đặc biệt uất ức, bởi vì vì miếng Đồng Ngư đó mà tổn thất không nhỏ, nhưng người ta lại dễ dàng có được tình báo.

Có thể thấy thế lực của Cửu Đức Khảo này thật sự không đơn giản như trong truyện.

“Tôi đang chuẩn bị đi thì Ngũ Tam Gia chủ động liên hệ với tôi, chỉ là sau khi ra biển, hiện tại chưa nhận được bất kỳ tin tức nào phản hồi.” A Ninh nói.

Ngũ Ban hỏi: “Có khi nào gặp bão không?” “Nhưng thiết bị của tôi là toàn cầu thông, dù ở chân trời góc biển cũng sẽ có tin tức truyền về.” A Ninh nói.

Ngũ Ban nói: “Vậy là, mất tích dưới biển sao?” “Không sai, không chỉ vậy, nội dung của tin tức cuối cùng truyền về khiến tôi phải tìm đến đây.” A Ninh nói.

Lúc này người đàn ông mặc vest kia giao một tập tài liệu lớn cho

hai người.

Ngũ Tà nhận lấy xong, trên đó là một loại phương thức liên lạc bí mật, thông thường dùng trong quân đội, không ngờ A Ninh cũng dùng.

Mở ra bên trong lại là một cái băng từ, Ngũ Tà vội vàng kết nối với máy tính xách tay.

Trong màn hình chính là Ngũ Tam Gia, cũng giống như A Ninh vậy.

"Nếu tôi không có bất kỳ tin tức nào phản hồi, sau hai mươi tư giờ, hãy đến tìm Ngũ Tà và Ngũ Ban, để họ giành lấy lăng mộ dưới đáy biển, còn tọa độ tôi sẽ truyền cho..." Nguyên văn lời của Ngũ Tam Gia, thảo nào A Ninh lại tìm đến tận cửa.

"Kỳ lạ, chú Ba rõ ràng không cho cháu nhúng tay, sao quay lại lại bảo cháu đi chứ?" Ngũ Tà kinh ngạc hỏi.

A Ninh nói: "Tôi không biết, nhưng mười mấy năm trước, trong đội khảo sát Tây Sa, chú Ba cũng đã đi rồi." Điểm này hai người đều biết, dù sao bức ảnh đó là bằng chứng tốt nhất rồi.

"Không đúng, hôm qua chú Ba mới ra ngoài vào buổi trưa, ngồi máy bay, vội vàng lên tàu, bây giờ cũng chưa đến hai mươi tư giờ mà?" Ngũ Tà hỏi.

A Ninh gật đầu nói: "Tôi nhận được tin nhắn lúc rạng sáng hôm nay, nhưng toàn bộ tín hiệu thuyền của tôi đều biến mất, vì vậy tôi không thể chờ đợi thêm nữa." "Vậy, có thể xảy ra tai nạn hàng hải sao?" Ngũ Ban hỏi.

A Ninh lắc đầu nói: "Không thể nào, tai nạn hàng hải, cũng sẽ truyền tin tức về ngay lập tức, tình huống này chỉ có một khả năng, đó là cả con thuyền đột nhiên biến mất." Nghe A Ninh nói xong, hai người cũng hiểu ra, mọi chuyện có lẽ thật sự tồi tệ.

“Tôi chuẩn bị ra biển lần thứ hai, thời gian định vào chiều mai.” A Ninh nói.

Ngũ Tà hỏi: “Cháu cần làm gì?” “Nếu muốn truy tìm tung tích của Ngũ Tam Gia, bây giờ hãy lập tức đi cùng tôi đến Hải Nam, ngày mai trước khi đến Tây Sa sẽ lập tức ra biển.” A Ninh nói.

Ngũ Tà nhìn Ngũ Ban hỏi: “Đi không?” “Chắc chắn đi, hiện tại tung tích chú Ba bất minh, chẳng phải đích danh bảo cháu đi sao?” Ngũ Ban nói.

Ngũ Tà gật đầu nói: “A Ninh, đợi cháu, cháu lập tức đi chuẩn bị đồ đạc.” Nói rồi hai người lập tức đi chuẩn bị những thứ cần thiết, may mà trước đó khi đi Lỗ Thương Vương Lăng Mộ, đồ đạc cơ bản đã đầy đủ.

Ngoài ra còn một số thứ khác, tin rằng A Ninh cũng sẽ có, sau khi chuẩn bị xong xuôi, hai người liền đi cùng A Ninh đến sân bay.

Chương 115

Trên đường đi bốn người đều không nói gì, ai cũng có suy nghĩ riêng.

Cách làm của A Ninh cũng không ít, Ngũ Ban mang theo cây trường kiếm đó qua kiểm tra an ninh, cứ như không có chuyện gì, lại khiến hai người có chút kinh ngạc.

Phải biết đây là Hàng Châu, tay của cô ta vươn dài đến vậy, Ngũ gia lại không hề hay biết.

Khi máy bay đến Hải Nam, đã nửa đêm rồi, khi A Ninh dẫn hai người đến doanh trại, lại sững sờ.

Chỉ thấy Vương Bàn Tử đang lười biếng ngủ trên võng, tay ôm một cái kẹp.

"Vương Bàn Tử?

Ông đến đây làm gì?" Ngũ Ban kinh ngạc hỏi.

Vương Bàn Tử nhìn hai người cũng kinh ngạc nói: "Cậu cũng là Giáp Lạp Bá à?" "Giáp Lạp Bá?" Ngũ Ban đầy vẻ khó hiểu.

Lúc này A Ninh nói: "Vị Vương tiên sinh này là cố vấn mà tôi mời, đều là người quen cũ rồi, có thể giao lưu, sáng sớm mai sẽ xuất phát." Nói rồi A Ninh dẫn người đàn ông mặc vest đi, để lại ba người ở tại chỗ.

"Này!

Cô gái kia trả cho ông bao nhiêu thù lao?" Vương Bàn Tử hỏi.

Ngũ Ban lắc đầu nói: "Tôi không phải Giáp Lạp Bá, cô ta chỉ tìm tôi thôi?" "Hắc hắc...

Tôi cũng là truyền nhân Mạc Kim Giáo Úy, tìm tôi thì đúng người rồi.” Vương Bàn Tử đắc ý nói.

Ngũ Ban hỏi: “Trả bao nhiêu thù lao?” “Năm mươi vạn!

Tôi có thể nói cho cậu biết, cái giá này không thấp đâu, cái giá cao nhất của Đấu Giới tôi cũng chỉ có một trăm vạn thôi.” Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Ban gật đầu, anh ta biết giá trị bản thân thứ nhất là một trăm vạn, thứ hai là Hắc Hạt Tử hơn chín mươi vạn.

Chỉ là cô gái này mời Vương Bàn Tử, lại cũng phải bỏ ra hơn năm mươi vạn, đây là cái giá mà một số cao thủ mới có được.

Nhìn kiểu này, dường như cô ta cố ý mời Vương Bàn Tử đến, chẳng lẽ còn có mục đích khác không thành?

Tối hôm đó mọi người nghỉ ngơi tại doanh trại của A Ninh, sáng sớm hôm sau, bị A Ninh đánh thức.

Cô gái này sáng sớm đã ăn mặc gợi cảm và hở hang, khiến hormone của thằng nhóc Ngũ Tà bùng phát, cứ luôn theo sát bên cô ta.

Có lẽ lúc này đến chú Ba cũng quên rồi không chừng.

Người đàn ông mặc vest đã gặp hôm qua, vẫn giữ vẻ ngoài học giả.

Theo A Ninh giới thiệu, người này họ Trương, vì đầu có hơi hói, mọi người đều gọi là Trương Ngốc Tử.

Hắn là chuyên gia cố vấn mà A Ninh mời riêng, có nhiều nghiên cứu về phương diện minh cung.

Cái gọi là thuyền của A Ninh, không phải là một chiếc thuyền đánh cá địa phương, dù sao ở đây người lạ đất lạ.

Cho dù thế lực của A Ninh có mạnh đến đâu, e rằng cũng phải nhờ

ngư dân địa phương dẫn đường.

Ban đầu thuyền đánh cá thuận buồm xuôi gió, thời tiết cũng rất ưu ái mọi người, có thể nói là trời quang mây tạnh.

Ngồi ở mũi thuyền đón gió phơi nắng, những ngày như vậy đơn giản là không thể tuyệt vời hơn.

Cảnh biển không giống núi lớn, màu sắc có vẻ đơn điệu.

Ấn tượng sâu sắc nhất là màu xanh lam của biển trời một màu, màu xanh thẫm vô biên hòa vào đường chân trời xa xăm, khiến trời biển hòa làm một thể.

Mọi người đều biết bây giờ đang đi trên biển, chứ không phải bay trên trời.

Mặt biển phẳng lặng cũng mênh mông sóng nước, thuyền đi trên đó không hề rung lắc.

Có lẽ liên quan đến thói quen lâu năm của ngư dân, trong mắt họ đi thuyền trên biển, cũng ổn định như đi bộ trên đất liền.

Đến giữa trưa, mọi người vẫn chưa đến tọa độ mà Ngũ Tam Gia đã gửi.

Vương Bàn Tử và ngư dân sớm đã hòa đồng, cuối cùng còn kiêm luôn việc đánh bắt cá với ngư dân.

Tên này vận may không tệ, một mẻ lưới xuống lại bắt được không ít cá biển.

Sau khi xử lý cá biển, Vương Bàn Tử bắt đầu làm đầu bếp.

Đừng nói, thân hình tên này có lẽ vì ăn quá nhiều, bởi vì những món hắn nấu có thể nói là sắc hương vị đều đủ.

Thu hút vô số người vây quanh, cuối cùng Vương Bàn Tử lại kinh doanh ngay trên thuyền đánh cá.

Ăn cá thì được, nhưng phải trả tiền, khiến mọi người dở khóc dở cười.

Nhưng tên này nấu cá thật sự không tệ, ngay cả A Ninh cuối cùng cũng không nhịn được, sau khi ghi nợ mới thưởng thức tay nghề của Vương Bàn Tử.

Đối với Ngũ Tà và Ngũ Ban, Vương Bàn Tử chưa bao giờ bạc đãi, cùng với thuyền trưởng kiếm được một ít rượu tự nấu của địa phương.

Ba người lại ở trên thuyền uống rượu, người không biết còn tưởng là đi du lịch.

Sau ba tuần rượu, mặt trời lên cao, chiếu rọi khiến mọi người buồn ngủ rũ rượi, mọi người nằm la liệt trong khoang thuyền.

Vì vậy Trương Ngốc Tử đã đặc biệt đi mách lẻo với A Ninh, nhưng A Ninh lại không hề bận tâm.

Ngũ Ban cũng không biết mình đã ngủ bao lâu rồi, đã lâu lắm rồi không được ngủ sướng như vậy.

Trong mơ, Ngũ Ban cảm thấy, con thuyền dường như không yên tĩnh, giống như ngồi trên xe buýt lớn đi trên đường núi vậy, lắc lư không ngừng.

Lại có từng trận gió lạnh thổi đến, không còn như buổi trưa mặt trời gay gắt chiếu rọi nữa.

Trong cơn mơ màng, Ngũ Tà gọi mọi người dậy.

Khi mọi người tỉnh lại, mới phát hiện trời đã thay đổi, vốn tưởng trời đã tối, nhưng bầu trời ở một bên vẫn trong xanh vạn dặm.

Nhưng lại bị một mảng mây đen bao phủ, mây đen giăng thấp, thỉnh thoảng có từng tia sét xé ngang hư không.

Ba người vội vàng chạy vào phòng điều khiển, thuyền trưởng đang chỉ huy các thủy thủ thu dọn boong tàu.

“Sư phụ, chuyện gì vậy?

Sao trời đột nhiên thay đổi thế?” Ngũ Tà hỏi.

Thuyền trưởng nói: “Tôi cũng không biết, trước đó trời quang mây tạnh, không ngờ thời tiết ở đây lại thay đổi nhanh như vậy, tôi đi đánh cá bao nhiêu năm đây là lần đầu tiên gặp.” “Vậy làm thế nào?

Cứ thế đi xuyên qua sao?” Vương Bàn Tử hỏi.

Thuyền trưởng nói: “Trực tiếp đi xuyên qua không khác nào tự sát, bây giờ tôi phải nhanh chóng tìm cảng tránh bão, tôi nhớ gần đây có một rạn san hô ngầm, ở đó có lẽ chúng ta có thể tránh được một kiếp nạn.” Nghe thuyền trưởng nói xong, mọi người đều ngớ người ra, biển chẳng phải đều giống nhau sao?

Lại nhớ được các tuyến đường biển gần đó, thật không thể không bội phục trí nhớ của những người này.

Ngũ Tà nhìn trời nói: “Tôi không thể trì hoãn được nữa, phải nhanh chóng tìm chú Ba, tôi đi hỏi A Ninh xem có tuyến đường nào khác không.” Nói rồi Ngũ Tà vịn vào mạn thuyền, đi về phía khoang thuyền, không biết tên này nhân cơ hội tiếp cận A Ninh hay thật sự lo lắng cho chú Ba.

Khi Ngũ Tà quay lại lắc đầu, xem ra A Ninh cũng không có kinh nghiệm đi biển, đối với tình huống này cũng chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm của thuyền trưởng.

“Sư phụ, có thể lùi lại tránh bão không?” Ngũ Ban hỏi.

Chương 116

Thuyền trưởng nói: "Chuyện đó là không thể, tốc độ bão nhanh hơn thuyền, bây giờ chúng ta lùi lại căn bản là không thể, bây giờ chỉ có thể nhanh chóng đến cảng tránh bão mới có đường sống." Bão đến rất nhanh, mây đen giăng kín chiếu xuống mặt biển, khiến cả trời đất đều trở nên tối tăm.

Nhìn cảnh tượng này, giống như ma đầu thượng cổ hạ thế vậy.

Sóng lớn vô tận nổi lên, khiến con thuyền trên mặt biển không ngừng chao đảo, gần như tùy theo sóng mà lên xuống, lúc này giống như một chiếc lá trong dòng nước xiết vậy, vô trợ.

Con thuyền chao đảo như sắp lật đổ bất cứ lúc nào, có không ít thủy thủ, vì phải cố định vật tư mà bị va đập đến đầu rơi máu chảy.

May mắn thay A Ninh có mang theo bác sĩ đi cùng, nếu không những người này đều không biết sẽ ra sao.

Nhìn sóng càng lúc càng lớn, A Ninh lại bắt đầu sốt ruột.

"Ở đây không có bất kỳ tín hiệu nào, giống hệt tình huống của Ngũ Tam Gia lúc đó." A Ninh nói sau khi tìm Ngũ Tà và hai người kia.

Ngũ Tà và Ngũ Ban vội vàng đi theo A Ninh vào khoang thuyền, cùng với thuộc hạ của cô ta, bắt đầu thay thế các thủy thủ, giúp cố định vật tư.

Chỉ dựa vào mấy thủy thủ thì căn bản không thể lo liệu được.

Trong khoang thuyền, A Ninh dùng mấy vật tư lớn vây thành một vòng nhỏ để cố định máy tính xách tay, nhưng dù vậy, máy tính cũng như sắp bị hất bay ra ngoài.

Ngũ Ban hoàn toàn không biết gì về máy tính, Ngũ Tà thì biết một

chút, loay hoay một lúc xong nói: "Không nhận được bất kỳ tín hiệu nào, cũng không thể gửi đi được." "Hệ thống toàn cầu thông này có chút không như ý muốn à." Ngũ Ban nói.

A Ninh lắc đầu nói: "Tôi dùng hệ thống vệ tinh toàn cầu, đừng nói là một trận bão, chui xuống lòng đất cũng có thể nhận tín hiệu." Nghe A Ninh nói xong, hai người lập tức sững sờ, có chút không hiểu ý của A Ninh.

"Tôi cảm thấy gần đây có lẽ có từ trường gây nhiễu tín hiệu, xem ra địa điểm của tôi không sai, đây chắc chắn là nơi Ngũ Tam Gia biến mất một cách bí ẩn." A Ninh nói.

Ngay lúc này, Vương Bàn Tử lồm cồm bò vào khoang thuyền, bão đã làm ướt sũng quần áo của hắn.

"Không tốt!

Rất rất không tốt rồi." Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Ban hỏi: "Xảy ra chuyện gì?" "Đi xem đi." Vương Bàn Tử nói.

Nói rồi liền dẫn mọi người đến phòng điều khiển, chỉ thấy mặt thuyền trưởng tái xanh đi rất nhiều, đang kinh hoàng nhìn về phía trước.

Theo ánh mắt của lão đại thuyền, chỉ thấy phía trước một vùng sương mù đen kịt, quỷ hỏa âm u.

Cả mặt biển bốc cháy vô số quỷ hỏa, gió âm thổi vù vù, nhưng mặt biển quỷ dị tuy sóng lớn cuồn cuộn lại không hề có sóng to.

Trong không trung mưa to như trút nước, nhưng không thể dập tắt những ngọn quỷ hỏa kỳ dị đó.

Loại quỷ hỏa này hoàn toàn khác với quỷ hỏa Ngũ Ban từng thấy.

Nó không phải cái gọi là lân hỏa, loại quỷ hỏa này màu trắng pha chút xanh lam, hoàn toàn khác với loại quỷ hỏa u lục âm u kia.

Nó là một hiện tượng tự nhiên, thường là do xác động vật hoặc người phân hủy mà tạo thành.

Nhiều quỷ hỏa như vậy cho thấy, có lẽ gần đây có rất nhiều người chết.

Phía trước một vùng tối đen như mực, cứ như một thế giới tăm tối khác.

“Tôi sắp chết rồi, Diêm Vương gia đến đón tôi.” Lão đại thuyền run rẩy nói.

Ngũ Ban hỏi: “Lão đại thuyền, đừng kích động, rốt cuộc là chuyện gì vậy?” “Thuyền ma!

Thuyền ma, tôi gặp phải thuyền ma rồi.” Lão đại thuyền sợ hãi nói.

Trên đời có truyền thuyết về thuyền ma, trong mắt mọi người thì nó không đáng sợ, nhưng nhìn lão đại thuyền sợ hãi đến vậy, cảm giác mọi chuyện có lẽ không đơn giản như trong lời đồn.

Lão đại thuyền run cầm cập, đã không còn lái thuyền nữa, nhưng con thuyền vẫn hướng về phía quỷ hỏa mà đi tới.

Vương Bàn Tử thấy vậy vội vàng giật lấy bánh lái, mặc kệ lão đại thuyền có nói thật hay không, nhưng cảm thấy nếu cứ để thuyền tự do đi tới thì chắc chắn sẽ xảy ra chuyện.

Nhưng dù Vương Bàn Tử có lái thế nào cũng không thể điều khiển hướng đi của con thuyền.

“Vô dụng thôi, tôi đã bị thuyền ma chọn rồi, căn bản không thể thoát được.” Lão đại thuyền tuyệt vọng nói.

Khi con thuyền nhanh chóng xuyên qua những ngọn quỷ hỏa đó, mọi người như bước vào một thế giới khác.

Bốn phía tối tăm, giữa đại dương sóng lớn cuồn cuộn, nhưng con thuyền lại vững như bàn thạch.

Ở cuối vùng tối tăm, chỉ thấy một bóng đen khổng lồ, bóng đen đang nhanh chóng lao về phía mọi người.

Phía trước bóng đen có hai ngọn đèn bão, đèn bão đung đưa theo sóng gió, trong thế giới tăm tối hiện ra có chút quỷ dị.

Rất nhanh, bóng đen hiện rõ hình dáng trước mặt mọi người, đó căn bản là một con thuyền màu đen.

Con thuyền đó gần giống với thuyền đánh cá của mọi người, điểm khác biệt duy nhất là thân thuyền được sơn màu xanh lục đậm, rất hợp với không khí xung quanh.

"Thuyền ma, thuyền ma...

Tuy không phải thuyền ma U Minh, nhưng tôi làm sao mà thoát đây?" Lão đại thuyền đờ đẫn nói.

Ngũ Tà hỏi: "Lão đại thuyền, đừng sợ, trước tiên nói cho tôi biết, cái thuyền ma ông nói là chuyện gì?" "Truyền thuyết nói rằng thuyền ma là những con thuyền gặp tai nạn chìm nghỉm, vì oán khí quá nặng không thể siêu thoát, nên chỉ có thể tìm người chết thay mới có thể đầu thai." Lão đại thuyền nói.

Vương Bàn Tử hỏi: "Chúng tôi là những người chết thay đó à?" "Không sai, có một loại thuyền ma U Minh, nếu gặp phải loại thuyền ma đó, ngay cả Đại La Thần Tiên cũng phải xuống địa phủ một chuyến." Lão đại thuyền nói.

Ngũ Tà hỏi: "Vậy chúng tôi gặp phải thuyền ma nào?" Lão đại thuyền nheo mắt nhìn về phía thuyền ma nói: "Thuyền ma bình

thường thôi, kỳ lạ quá, không phải là con thuyền đánh cá vừa ra khơi mấy ngày trước sao?" Nghe lão đại thuyền nói xong, mọi người lập tức ngây người, không hẹn mà cùng nhìn về phía A Nịnh.

A Nịnh lập tức lấy ra một chiếc ống nhòm thường dùng trên thuyền đánh cá từ bên cạnh phòng điều khiển, cẩn thận quan sát thuyền ma.

"Con thuyền này là của tôi thuê." A Nịnh nói.

Ngũ Tà kinh hãi nói: "Là thuyền của Chú Ba sao?" A Nịnh gật đầu nói: "Kỳ lạ thật, trên thuyền không có một ai?" "Không thể nào có người được, chắc chắn là gặp phải thuyền ma khác, sau đó bị oán linh quấn thân, chắc chắn đã chết hết rồi, biến thành thuyền ma mới." Lão đại thuyền sợ hãi nói.

Ngũ Tà tức giận nói: "Không thể nào, Chú Ba không thể có chuyện gì được!" "Bình tĩnh một chút." Ngũ Ban quát.

Nghe Ngũ Ban nói xong, Ngũ Tà mới bình tĩnh lại, nhưng giữa lông mày vẫn đầy vẻ lo lắng.

"Thuyền ma càng lúc càng gần rồi." Vương Bàn Tử nhắc nhở.

Quả nhiên khi mọi người đang lo lắng, con thuyền ma chỉ còn cách chưa đầy mười mét, mọi thứ trên thuyền mọi người đều có thể thấy rõ.

Trên thuyền tuy được sơn màu xanh lục đậm, nhưng nhìn lại có vẻ cũ nát.

Một số ván gỗ trên đó đã mục nát, trên khoang thuyền cũng có không ít lỗ thủng.

Xương sống thuyền cũng bị gãy, một cánh buồm cũ nát rách rưới trùm lên trên.

Trừ hai ngọn đèn bão ở mũi thuyền, các ngọn đèn khác đều đã tắt, nhìn có vẻ quỷ dị.

Khi con thuyền càng lúc càng gần, mọi người nghe thấy trên đó hình như có người đang thì thầm.

“Sắp đâm vào rồi!” Vương Bàn Tử la lớn.

Cũng không cần biết có phải thuyền ma hay không, nếu đâm vào, thuyền của họ cũng sẽ bị lật úp.

Giữa biển rộng mênh mông, không cần quỷ hồn đoạt mạng, tất cả cũng sẽ chết đuối dưới nước.

“Mau đi kéo buồm để điều khiển hướng, tôi lái thuyền, hy vọng Hải Long Vương phù hộ tôi.” Lão đại thuyền hô.

Chương 117

Tuy sợ hãi thuyền ma, nhưng khi nguy hiểm thực sự đến, lão đại thuyền đã thể hiện kinh nghiệm của mình.

Mọi người nghe vậy, vội vàng theo sau Vương Bàn Tử lên boong thuyền.

Bên trong có không ít thuyền viên bắt đầu kéo buồm trên cột buồm, hy vọng có thể nhờ sức gió mà thay đổi hướng đi của con thuyền.

Nhưng dù có điều khiển buồm, trên mặt biển gió cũng không nhỏ, nhưng vẫn không thể thay đổi hướng đi của con thuyền.

Thấy thuyền ma càng lúc càng gần, chỉ còn cách năm sáu mét, Ngũ Ban đột nhiên nói: "Tôi đi xem sao." Nói rồi cũng không quan tâm phản ứng của mọi người, trực tiếp chạy về phía mép thuyền, hai chân đạp lên mạn thuyền, tàn ảnh Bạch Hổ lập tức lướt về phía không trung.

Anh ta nhảy vọt lên boong thuyền khác, mọi người thấy vậy hoàn toàn ngây người.

Bây giờ khoảng cách đến thuyền ma là năm sáu mét đó, người này lại dám nhảy qua.

Gan của hắn cũng quá lớn rồi chứ?

Phải biết đó là thuyền ma đó.

"Tôi hoa mắt rồi sao?

Sao lại bay qua đó?" "Gan lớn thật đó, nhưng đối với thuyền ma lại không sợ chút nào sao?" "Thôi rồi, thôi rồi, trên đời này sao lại có người vội vàng muốn chết thế chứ?" ...

Ngũ Ban không nghe những lời bàn tán đó, sau khi nhảy lên boong, anh ta cảm thấy rõ ràng trên thuyền âm khí dày đặc, sát khí ngút trời.

Trong lòng chợt giật mình, xem ra đúng như lời lão đại thuyền nói, trên con thuyền này quả nhiên có oán quỷ đoạt mệnh, phải cẩn thận một chút, dù sao Ngũ Ban vốn không có ý định bắt quỷ.

Để điều khiển thuyền ma, không để nó đâm vào con thuyền của mọi người, nếu không chắc chắn sẽ lật thuyền, khi đó những người trên thuyền chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ gì.

Bất chấp thứ âm khí đáng sợ đó, Ngũ Ban nhanh chóng đi về phía khoang thuyền.

Tuy không có kỹ thuật lái thuyền như lão đại thuyền, nhưng bắt đầu điều khiển con thuyền thì vẫn được.

Khi Ngũ Ban vào khoang thuyền, anh ta phát hiện bên trong sạch sẽ, sạch sẽ đến mức không giống bình thường, điều khiến Ngũ Ban ngạc nhiên là con thuyền lại đang ở trạng thái hoạt động.

Cứ như đang mơ vậy, dù sao nhìn con thuyền cũng không giống đang trong trạng thái di chuyển.

Cũng không kịp nghĩ kỹ, vội vàng nắm bánh lái để điều khiển hướng.

May mắn thay, tuy con thuyền hiện tại không thể điều khiển, nhưng chiếc thuyền ma này lại có thể điều khiển hướng đi.

Khi thuyền ma càng lúc càng gần, cuối cùng dưới sự điều khiển của Ngũ Ban, nó đã rẽ sang một hướng khác.

Nhưng tốc độ của thuyền quá nhanh, cuối cùng đuôi thuyền ma vẫn va vào thuyền của mọi người.

Con thuyền mà mọi người đang ở lập tức nghiêng đi, khiến những

người trên boong đều ngã nhào xuống đất.

"Ngao... hô!" Đột nhiên, trên thuyền ma vang lên một trận tiếng quỷ khóc sói tru, dọa cho một số người sợ đến tè ra quần.

Điều đáng sợ hơn là, trên thuyền ma đột nhiên xuất hiện từng bóng người trong suốt, những bóng người này có vẻ là đàn ông, hoặc là hình dáng một phu nhân quyền quý.

Bóng ma chiếm giữ cả boong thuyền ma.

Vô số người lăn lê bò lết muốn nhanh chóng rời xa boong thuyền, không để những âm hồn đó đoạt mạng.

Ngay lúc đó, chỉ thấy boong thuyền của mọi người đột nhiên nghiêng hẳn.

Tất cả mọi người đều trượt về phía thuyền ma, vô số người luống cuống tay chân muốn bám vào thứ gì đó.

Trong số đó, Vương Bàn Tử và Chương Ngốc Tử hai người đang ôm chặt cột buồm, không đến nỗi bị rơi xuống.

Vô số người đang nhanh chóng trượt xuống phía dưới, Ngũ Tà luống cuống tay chân vồ loạn xạ, lại túm được quần của Vương Bàn Tử.

A Nịnh bên cạnh cũng túm chặt lấy eo Ngũ Tà, lần này Vương Bàn Tử gặp rắc rối lớn rồi.

"Chết thì chết một mình đi, đừng có lôi tôi theo làm đệm lưng chứ!" Vương Bàn Tử la ó một trận.

Ngũ Tà dùng sức túm quần anh ta nói: "Anh Béo cố lên, cố lên!" "Xoẹt xoẹt!" Lời vừa dứt, thì thấy quần của Vương Bàn Tử bị xé toạc, khiến Vương Bàn Tử lộ ra chiếc quần lót màu đỏ.

"Mẹ kiếp!

Làm gì vậy?

Mấy con âm hồn này cũng bị sắc đẹp của ông đây mê hoặc à!" Vương Bàn Tử la lớn.

Anh ta muốn kéo quần lên, nhưng lại lơ lửng giữa không trung, căn bản không thể buông tay.

"Xoẹt xoẹt!" Cuối cùng quần của Vương Bàn Tử hoàn toàn rách toạc và rơi xuống, khiến Ngũ Tà và A Nịnh cùng rơi xuống.

Vương Bàn Tử thì mặc chiếc quần lót màu đỏ, treo trên cột buồm mặc cho gió biển thổi vào hai cái đùi mập mạp.

"A!" Ngũ Tà và A Nịnh hai người thét thảm một tiếng rồi rơi xuống thuyền ma.

Gió âm vẫn thổi, con thuyền đánh cá của họ cuối cùng đã trở lại bình thường.

Nhưng con thuyền ma lại đậu ngay bên cạnh, khiến Vương Bàn Tử và Chương Ngốc Tử không dám thở mạnh.

Nhìn về phía con thuyền ma đó, nó đã bị bao phủ bởi một tầng khí đen đặc.

Vương Bàn Tử muốn đi cứu người, nhưng Chương Ngốc Tử lại chặn anh ta lại.

"Bây giờ chỉ có thể dựa vào họ thôi, vào trong đó rồi thì cũng vô ích, không ra được đâu." Chương Ngốc Tử nói.

Vương Bàn Tử hỏi: "Sao ông biết?" "Tôi nghe người khác nói, căn bản là giống như quỷ đánh tường vậy." Chương Ngốc Tử nói.

Vương Bàn Tử do dự một lúc lâu, rồi ngồi xuống boong thuyền nói: "Vậy tôi ở đây đợi." Một bên khác, Ngũ Tà và A Nịnh sau khi rơi xuống thuyền ma, lại không thấy những thuyền viên đã ngã xuống đó.

Boong thuyền ẩm ướt, nước mưa đang chảy trên boong.

Hai người nhìn nhau, đều cảm thấy có chút không thể tin được, trước đó có nhiều người rơi xuống như vậy, sao lại không thấy một ai.

"Hô hô!" Khi hai người đang tìm kiếm, thì thấy phía trước đột nhiên lướt qua hai cái bóng.

Bóng người đó không phải trong suốt, mà là thực thể, nhưng cả khuôn mặt đều trắng bệch, như thể đã ngâm dưới nước mấy chục năm, sưng phù vô cùng.

Hai quầng mắt đen sì, nhìn không thấy lòng trắng.

A Nịnh thấy vậy vội vàng rút súng lục ra, bắn về phía hai bóng người đó.

"Bùm!" Cô ấy liên tục bắn mấy phát, nhưng viên đạn lại dễ dàng xuyên qua cơ thể của bóng người, không hề bị ảnh hưởng chút nào.

Những bóng người đó vẫn lướt về phía hai người, Ngũ Tà vội vàng kéo tay A Nịnh nói: "Chạy mau!" A Nịnh lúc này cũng tái mặt, vội vàng theo Ngũ Tà chạy về phía khoang thuyền.

Nhưng khi hai người di chuyển, họ phát hiện trên boong thuyền có rất nhiều bóng người.

Những thuyền viên đó bị những bóng người này đè xuống dưới, trước đó hai người không hề phát hiện ra những thuyền viên và bóng người này.

Điều khiến hai người cảm thấy có chút kinh ngạc là, để chứng minh hiện tượng này, Ngũ Tà cố ý nằm sấp xuống đất, nhìn về phía boong thuyền.

Quả nhiên khi nằm sấp xuống, trên boong thuyền không hề có bất

kỳ điều dị thường nào, chỉ có hai bóng người đó đang truy đuổi.

Chương 118

“Làm gì vậy?

Sao không chạy nhanh lên?” A Nịnh kéo Ngũ Tà nói.

Bị A Nịnh kéo về phía khoang thuyền, nhưng khóa cửa khoang thuyền căn bản không thể mở ra.

Ngay lúc đó, hai bóng người kia cũng càng lúc càng gần, hai người chỉ có thể chậm rãi lùi lại theo lối đi.

Không biết nếu bị những bóng người này bắt lại sẽ như thế nào, có lẽ sẽ biến mất không dấu vết như những thuyền viên kia.

“Anh Ngũ Ban!

Anh Ngũ Ban!” Trong tình huống không có bất kỳ sự giúp đỡ nào, Ngũ Tà chỉ có thể gào thét khản cả cổ.

Nhưng lúc này Ngũ Ban cũng gặp rắc rối, sau khi điều khiển thuyền ma rẽ hướng, Ngũ Ban kinh hãi phát hiện, anh ta lại đang ở trong một vòng tuần hoàn trong phòng điều khiển.

Mở cửa ra rõ ràng là một vùng biển rộng lớn bên ngoài, nhưng khi bước ra ngoài, lại phát hiện vẫn đang ở trong phòng điều khiển.

Giống như đang ở trong một vòng tuần hoàn chết chóc, căn bản không thể thoát ra khỏi đó.

Anh ta cũng từng thử, một nửa chân bước ra ngoài, một nửa chân vẫn ở trong phòng điều khiển, nhưng căn bản không có tác dụng gì.

Dù bước ra hay lùi lại, vẫn ở trong phòng điều khiển.

Lúc này thuyền ma đã dừng lại, nhưng Ngũ Ban lại không thấy con thuyền đánh cá của mọi người.

Đây mới là điều khiến Ngũ Ban lo lắng nhất, cũng không biết Ngũ Tà thế nào rồi.

"Chẳng lẽ gặp phải quỷ đánh tường?" Ngũ Ban lẩm bẩm.

Ngũ Ban cắn nát ngón tay, một giọt máu tươi nhỏ xuống, chỉ thấy xung quanh đột nhiên bốc lên một trận khói đặc.

Lúc này Ngũ Ban cũng nghe thấy tiếng Ngũ Tà kêu cứu, đang định đi ra ngoài phòng điều khiển.

Nhưng ngay lúc đó, chỉ thấy một con tiểu quỷ đứng ở góc phòng điều khiển.

Con tiểu quỷ này thắt hai bím tóc, hai quầng mắt đen sì to lớn, trong mắt cũng không có lòng trắng.

Cả cái miệng nứt ra rất rộng, cả khuôn mặt tô màu đỏ, nhìn có chút quái dị.

Ngũ Ban nhìn con tiểu quỷ, tiểu quỷ cũng nhìn Ngũ Ban, lộ ra một nụ cười âm lãnh, khiến người ta không khỏi rợn tóc gáy.

"Mày bày trò với tao đấy à?" Ngũ Ban lạnh lùng hừ một tiếng.

Ngay lúc đó, Ngũ Ban lại nghe thấy tiếng Ngũ Tà kêu cứu.

Trong lòng nóng như lửa đốt muốn xông ra ngoài, nhưng con tiểu quỷ lại chặn ở cửa, cười âm hiểm nhìn Ngũ Ban.

"Tránh ra, nếu không ta sẽ khiến mày hồn phi phách tán!" Ngũ Ban lạnh lùng hừ một tiếng.

Đột nhiên con tiểu quỷ há to miệng, cả cái miệng không ngừng há lớn, lại to bằng cái cửa phòng điều khiển.

Khiến cả cánh cửa phòng điều khiển đều bị cái miệng của tiểu quỷ che khuất, Ngũ Ban ngây người, lần đầu tiên thấy loại quỷ này.

Thân hình nhỏ bé, nhưng miệng lại to đến vậy, nuốt cả người vào cũng thừa sức chứ?

Ngay lúc đó, cái miệng của tiểu quỷ bao trùm toàn bộ phòng điều khiển.

"Mẹ kiếp!

Thật sự muốn nuốt tôi sao?" Ngũ Ban kinh ngạc nói.

Rất nhanh, cái miệng khổng lồ của tiểu quỷ cuối cùng bao trọn Ngũ Ban, như muốn nuốt sống Ngũ Ban vậy.

Ngay lúc đó, một đạo hàn quang chợt lóe, hàn quang xé toạc không trung.

Cái miệng khổng lồ đó xẹp xuống như quả bóng cao su, sau đó cái miệng há to bị xẻ thành hai nửa, Ngũ Ban thì cầm Hắc Kim Cổ Kiếm bước ra từ phòng điều khiển.

"Cũng không biết ai cho mày cái gan, ngay cả lão tử mày cũng dám nuốt." Ngũ Ban cắm trường kiếm trở lại sau lưng nói.

Khi Ngũ Ban bước ra khỏi phòng, thân thể của con tiểu quỷ lập tức bị xẻ làm đôi, cả thân hình hóa thành một làn khí đen biến mất trong phòng điều khiển.

Có lẽ trước khi hồn phi phách tán, con tiểu quỷ còn không hiểu vì sao lại bị Ngũ Ban một kiếm xẻ làm đôi.

Vừa đi ra ngoài phòng điều khiển, Ngũ Ban thấy Ngũ Tà và A Nịnh đang bị hai âm hồn ép lùi liên tục.

A Nịnh lại bắn mấy phát, nhưng căn bản không có tác dụng, mãi cho đến khi hết đạn A Nịnh mới vội vàng thay một băng đạn mới.

Ngay lúc đó, hai bóng người kia lao về phía hai người.

Khí tức âm lãnh lập tức ập đến, khiến hai người dựng tóc gáy.

“A!” Hai người thét lên một trận, đột nhiên cảm thấy một trận gió mạnh xuyên qua giữa họ.

Nhưng hai người cũng không dám nhìn về phía trước nữa, không tự chủ được mà nhắm mắt lại.

Nhưng mãi không thấy có gì bất thường, khi mở mắt ra, thì thấy Ngũ Ban cầm trường kiếm đã đánh tan hai bóng người đó.

Khiến hai người thở phào nhẹ nhõm, tuy không biết nếu bị bóng người kia vồ sẽ thế nào, nhưng họ không muốn thử.

“Không sao chứ?” Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tà thở phào một hơi nói: “May mà anh đến kịp, không biết những người trên boong có bị những bóng người này vồ lấy không, cũng không biết có cứu được không.” “Tôi đi xem sao.” Ngũ Ban nói.

Nói rồi liền cùng hai người lên boong, nhưng trên boong không hề phát hiện ra điều gì kỳ lạ, chỉ có âm khí nặng hơn mà thôi.

“Nằm xuống mà nhìn.” Ngũ Tà nói.

Nghe Ngũ Tà nói xong, Ngũ Ban nằm sấp xuống nhìn thấy trên mặt đất có vô số bóng người đang nằm sấp, đều nằm trên những thuyền viên đó.

Những thuyền viên đó lúc này đã tái mét mặt mày, như thể bị nghẹt thở, chắc là bị những oan hồn này đoạt mệnh, và đang được dùng làm quỷ chết thay.

“Anh Ngũ Ban, có thể giúp không?

Họ đều là thuyền viên, tôi cần giúp đỡ để lái thuyền.” Ngũ Tà nói.

Ngũ Ban gật đầu, sau đó lực lượng Bạch Hổ tuôn trào.

Một tiếng hổ gầm vang lên từ cổ họng anh ta.

“Gầm!” Khi một tiếng hổ gầm lan ra trên thuyền ma, xung quanh lập tức vang lên một trận tiếng quỷ khóc sói tru.

“A!” Sau những tiếng thét thảm thiết vang lên, chỉ thấy vô số bóng người đang nhanh chóng tan biến.

Những người rơi xuống thuyền ma từng người một nằm trên mặt đất, ho sù sụ, thở hổn hển.

May mắn là họ còn sống, khiến họ nhìn Ngũ Ban và những người khác với lòng biết ơn.

Sau khi những oan hồn đó tan biến, làn sương đen bao phủ thuyền ma cũng biến mất.

Mọi người cuối cùng cũng thấy con thuyền lúc trước.

Chương 119

“Mau về thuyền trốn đi.” Ngũ Tà nói.

Những thuyền viên đó và mấy người của A Nịnh, làm sao dám ở lại cái nơi quỷ quái này, trải nghiệm trước đó đã khiến họ sợ mất mật rồi.

Sau khi mọi người rời đi, thuyền ma đang chậm rãi rời khỏi.

“Tôi có nên đi không?” A Nịnh hỏi.

Nhìn thấy hai con thuyền dần dần tách ra, Ngũ Ban lập tức nói: “Trước đưa Ngũ Tà về đi, tôi muốn xem xét con thuyền này.” “Không được, tôi nhất định phải điều tra rõ tung tích của Chú Ba.” Ngũ Tà nói.

Nói rồi liền đi về phía khoang thuyền ma, lúc này khi mở cửa khoang thuyền thì không có bất kỳ trở ngại nào.

Ngũ Ban vẻ mặt bất đắc dĩ cũng theo vào trong khoang thuyền.

Khoang thuyền cơ bản được bảo tồn tốt, nhưng bên trong không có một ai, thậm chí không có một thi thể nào.

Cả khoang thuyền vô cùng ẩm ướt, bên trong cũng mọc đầy rêu xanh, khiến sàn nhà rất trơn trượt.

Xung quanh hình như chất đống không ít đồ vật, đều được phủ bằng vải dầu, nhưng những tấm vải dầu đó đã phong hóa mục nát.

Một ngọn đèn dầu treo trên vách tường, nhưng đèn dầu đã tắt.

A Nịnh nhấc đèn dầu lên, sau đó châm lại.

May mắn là ngọn đèn dầu này vẫn dùng được, sau khi châm đèn dầu lên, mọi thứ trong khoang thuyền đều hiện rõ trong mắt mọi người.

“Xem ra con thuyền này không phải thuyền của Chú Ba, nhìn cảnh tượng bên trong ít nhất đã là mấy chục năm trước rồi.” Ngũ Tà nói.

Ngũ Tà vừa nói, vừa lật một tấm vải dầu lên, lập tức cảm thấy có chút kinh ngạc.

Bên dưới vải dầu toàn là những thiết bị tiên tiến, những thiết bị này đều rất hiện đại.

Trong đó bao gồm một số thiết bị định vị vệ tinh, những thứ mà mấy chục năm trước căn bản không thể có được.

Trong góc có một số thiết bị lặn, khi lật tất cả vải dầu lên, mọi người phát hiện ra một số công cụ dùng để đạo mộ, cũng chất đống trong một góc.

Khiến cả ba người đều cảm thấy có chút kinh ngạc, chẳng lẽ những thiết bị này cũng biết xuyên không hay sao?

A Nịnh hình như đã hiểu, cô ấy đứng bên cạnh những thiết bị định vị vệ tinh đó, cẩn thận kiểm tra chúng.

“Không đúng!

Đây là thiết bị của tôi.” A Nịnh nói.

Ngũ Ban và Ngũ Tà kinh hãi, vội vàng đến bên cạnh A Nịnh, quả nhiên trên những thiết bị đó đều khắc một dãy số: 052.

Không phải đây là dãy số Cửu Đức Khảo thường dùng sao?

“Vậy... những thiết bị này là những thiết bị được chuẩn bị trước đó sao?” Ngũ Ban hỏi.

A Nịnh gật đầu nói: “Tuyệt đối không sai, những thiết bị này là do tôi tự mình chuẩn bị, ngay cả kiểu dáng cũng khớp.” Nghe A Nịnh nói xong, Ngũ Tà kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ con thuyền này trong một ngày đã trải qua mấy chục năm thời gian sao?

Chơi xuyên không đấy à?" "Bây giờ không phải lúc nghiên cứu cái này, Tam Gia và những người của A Nịnh rốt cuộc đã đi đâu rồi?" Ngũ Ban hỏi.

Hai người nghe xong, sắc mặt vô cùng u ám, chẳng lẽ thật sự bị quỷ hồn coi là quỷ chết thay rồi sao?

Cả khoang thuyền nhìn có vẻ tang thương, thời gian như thể đã trải qua mấy chục năm chỉ trong một đêm.

Khiến cả ba người đều cảm thấy không thể tin được, cũng căn bản không thể giải thích, nếu bắt buộc phải có một lý do, thì chỉ có thể nói thuyền ma là một hiện tượng tự nhiên.

Nếu không ai cũng không thể giải thích, vì sao lại chỉ trong một đêm, bên trong lại như trải qua một vòng luân hồi vậy.

"Dọn những thứ này ra, xem có manh mối gì không." Ngũ Ban nói.

A Nịnh và Ngũ Tà gật đầu, ba người bắt đầu dọn dẹp những thiết bị đó một lượt.

Một số thiết bị đã rỉ sét nghiêm trọng, một số căn bản đã mục nát.

Ba người làm rất lâu cũng không phát hiện ra bất kỳ điều dị thường nào, những người đó như biến mất không khí.

"Không có gì cả." Ngũ Tà trầm giọng nói.

Vốn dĩ cho rằng sẽ tìm được một số manh mối trên thuyền, nhưng lại không có gì cả.

"Tôi phải đi rồi, nếu không thuyền của tôi căn bản không tìm thấy tôi đâu." A Nịnh nhìn xung quanh nói.

Sóng biển bên ngoài vẫn lớn, nước mưa không ngừng vỗ vào thuyền, phát ra một trận tiếng "ba ba".

Muốn quay về, nếu cứ thế bơi về, không nghi ngờ gì là hành vi tự

sát.

May mắn là bên trong có không ít bộ đồ lặn, ba người đang định lấy một bộ để rời đi.

"Xoẹt xoẹt!" Đột nhiên những bộ đồ lặn trên mặt đất phồng lên, bên trong như thể được bơm hơi vậy.

Khiến cả ba người đều không nhịn được lùi lại hai bước, chỉ thấy những bộ đồ lặn đó cuối cùng đứng thẳng trước mặt mọi người, nhưng bên trong lại không có bất kỳ vật chống đỡ nào.

Khiến mọi người cảm thấy vô cùng quỷ dị, Ngũ Tà không nhịn được nhìn Ngũ Ban.

"Có phải những oan hồn đó không?" Ngũ Tà hỏi.

Ngũ Ban lắc đầu nói: "Không phải, tôi không cảm nhận được âm khí từ những bộ đồ lặn này." Nói rồi anh ta trực tiếp kéo khóa kéo chống nước của một bộ đồ lặn, khoảnh khắc tiếp theo cả ba người đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Chỉ thấy trong những bộ đồ lặn đó, lại có từng bộ hài cốt đứng thẳng.

Ba người ngây người, căn bản không hiểu rốt cuộc là chuyện gì, những bộ hài cốt này lại được giấu trong bộ đồ lặn.

Điều khiến họ ngạc nhiên hơn là, trước đó khi dọn dẹp những thứ này, họ không hề cảm nhận được bất kỳ điều dị thường nào.

Cứ như thể những bộ hài cốt này vừa mới mọc ra từ trong bộ đồ lặn vậy.

Ngũ Ban không để ý, sau khi lấy một bộ hài cốt ra, anh ta cẩn thận nhìn kỹ.

"Anh có nhìn ra gì không?" Ngũ Tà hỏi.

Anh ta biết Ngũ Ban thường xuyên xuống đấu, và thường xuyên đối phó với hài cốt, có lẽ có thể nhìn ra manh mối từ đó.

“Những bộ hài cốt này đều là đàn ông, một bộ có lẽ không phải người ở đây, hài cốt cao lớn, giống như người da đen châu Phi.” Ngũ Ban nói.

A Nịnh kinh ngạc hỏi: “Anh có thể phân biệt được sao?” “Vì địa lý khác nhau, hài cốt mỗi nơi đều có chút khác biệt, tôi dám khẳng định những người này chỉ có mấy bộ là người An Lạc thôi.” Ngũ Ban nói.

Nghe vậy, lòng A Nịnh chùng xuống, vì phần lớn thuộc hạ của cô ấy đều là người An Lạc.

“Anh nhìn ra gì rồi?” A Nịnh hỏi.

Ngũ Ban lại lật qua lật lại nói: “Những người này không giống bị người khác giết, mà giống chết tự nhiên, hoặc chết do ngạt thở.” “Vì sao?” A Nịnh hỏi.

Ngũ Ban nói: “Nếu lúc sống có đánh nhau, thì xương cốt chắc chắn sẽ bị gãy, nếu chết vì nguyên nhân đó, chỗ xương cốt gãy lẽ ra sẽ có màu huyết sắc lắng đọng, nhưng những bộ hài cốt này thì không.” “Vậy có phải trúng độc hoặc bệnh tật không?” Ngũ Tà hỏi.

Ngũ Ban lắc đầu nói: “Nếu trúng độc, trong lồng ngực chắc chắn sẽ có độc tố lắng đọng, hài cốt sẽ đổi màu, nếu bị bệnh, xương cốt của người cũng sẽ nhiễm một số thứ khác lạ.” “Vậy là chết ngạt hay chết tự nhiên?” A Nịnh nói.

Chương 120

Ngũ Ban gật đầu nói: "Không sai, nhưng tôi càng cảm thấy là chết ngạt, vì những bộ hài cốt này lúc sống tuổi đời không lớn, chỉ là thanh niên hai mươi mấy ba mươi mấy tuổi." "Người của tôi đều phù hợp điều kiện đó." A Nịnh trầm giọng nói.

Ngũ Tà trầm giọng nói: "Vậy có thể khẳng định, con thuyền này không phải thuyền của Chú Ba sao?" "Hiện tại có thể khẳng định tuyệt đối rồi." A Nịnh nói.

Ngũ Ban nói: "Yên tâm đi A Nịnh, đã thiếu ba người, tôi nghĩ với sự thông minh của Tam Gia chắc chắn đã thoát thân rồi." "Hy vọng là vậy." Ngũ Tà nói.

Mọi người đang định mạnh tay gỡ những bộ hài cốt đó ra, để có thể sử dụng những bộ đồ lặn đó.

"Lộc cộc!" Đột nhiên những bộ hài cốt đó lại cử động, như muốn thi biến vậy.

"Những bộ hài cốt này biến thành bạch cốt rồi mà còn cử động sao?" Ngũ Tà kinh ngạc nói.

Ngũ Ban tay cầm trường kiếm, sắc mặt âm trầm nói: "Không biết, cẩn thận một chút." A Nịnh rút súng lục ra, Ngũ Tà lấy một cây côn sắt bên cạnh để phòng thân, vì thiết bị của anh ta đều đã để lại trên con thuyền kia rồi.

"Bùm!" A Nịnh dẫn đầu bắn súng, những bộ hài cốt đó không chịu được đòn, sau khi bị đạn bắn trúng liền tan rã trên mặt đất.

Ngũ Tà cũng trở nên dũng mãnh, cầm côn sắt, đập về phía những bộ hài cốt đó.

Ngũ Ban thì lại nhàn rỗi, nhìn những bộ hài cốt tan rã đó, Ngũ Ban cảm thấy có gì đó không ổn.

Những bộ hài cốt này không hề tấn công, mà giống như bị điều khiển để dọa người thôi.

Nhanh chóng, những bộ hài cốt này đã bị A Nịnh và Ngũ Tà giải quyết.

"Cái này đơn giản quá nhỉ?" Ngũ Tà nói.

Ngũ Ban lắc đầu nói: "Tôi thì không thấy đơn giản chút nào." Nói xong, Ngũ Ban cẩn thận kiểm tra xung quanh, nhưng không phát hiện ra điều gì bất thường.

"Lùi ra ngoài." Ngũ Ban nói.

Thấy Ngũ Ban cẩn thận như vậy, hai người cũng không dám lơ là, dù sao đang ở trên thuyền ma, không phải lúc lơ là.

Khi ba người lùi ra cửa khoang thuyền, A Nịnh đột nhiên kiều mắng nhìn Ngũ Tà nói: "Làm gì vậy?" Ngũ Tà vẻ mặt khó hiểu hỏi: "Sao vậy?" "...

Đồ lưu manh, dám làm không dám nhận đồ nhát gan!" A Nịnh tức giận mắng.

Ngũ Tà vẻ mặt ngơ ngác nói: "Tôi có làm gì đâu." "Anh dám nói là không sờ mông tôi?" A Nịnh lập tức nổi giận đùng đùng nói.

Ngũ Tà sững sờ nói: "Tôi... tôi thật sự không có, tôi vẫn luôn ở bên cạnh anh Ngũ Ban, chẳng lẽ..." "Gì?" A Nịnh tức giận nói.

Ngũ Ban lắc đầu nói: "Tôi không có hứng thú với cô." Ngay lúc đó, A Nịnh đột nhiên cứng đờ, cả người như bị điện giật, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Cô ấy cũng không thèm quay đầu lại, bắn một phát súng về phía

sau lưng.

Nhưng phía sau lại không phát hiện ra gì, nhưng Ngũ Ban và Ngũ Tà hai người lại không nhịn được lùi lại hai bước.

Chỉ thấy trên mông A Nịnh, lại có một bàn tay quỷ, đang sờ vào mông A Nịnh.

"Đừng động!" Ngũ Ban đột nhiên nói.

Không biết rốt cuộc là sao, vội vàng cắn nát ngón tay, sau khi máu tươi chảy ra, anh ta búng về phía mông A Nịnh.

"A!" Đột nhiên một trận tiếng quỷ gào vang lên, chỉ thấy bàn tay quỷ đó vội vàng chạy lên boong thuyền.

Sau một tiếng thét thảm thiết, bàn tay quỷ đó hóa thành một làn khói đen biến mất trước mặt mọi người.

A Nịnh sợ đến mức không khỏi rùng mình, hóa ra bàn tay heo sờ mông mình bấy lâu lại là tay quỷ, A Nịnh cảm thấy một nỗi sợ hãi tột độ.

Ngũ Ban và Ngũ Tà hai người vội vàng chạy theo ra ngoài, nhưng bàn tay quỷ đó như biến mất vậy, căn bản không biết đã chạy đi đâu.

"Xoẹt xoẹt!" Cùng với sự biến mất của bàn tay quỷ, những bộ hài cốt kia cũng hóa thành bụi trần, tan vào trong nước biển, trở nên nhớp nháp.

"Những bộ hài cốt này có lẽ là do bàn tay quỷ đó gây ra." Ngũ Ban nói.

Ngũ Tà nhìn xung quanh thuyền ma hỏi: "Bây giờ chúng ta phải làm gì?" Con thuyền ban đầu đã biến mất khỏi tầm mắt, bây giờ cũng không biết đã chạy đi đâu.

Chỉ dựa vào việc bơi lội để rời khỏi đây căn bản là không thực tế.

“Đến phòng điều khiển, thuyền ma có thể đi biển.” Ngũ Ban nói.

Hai người nghe xong đều ngây người, thuyền ma nhìn cũ nát như vậy, liệu có thể hoạt động bình thường sao?

Nhưng trước đó Ngũ Ban là người đầu tiên lên thuyền ma này, và cũng đã thực sự điều khiển thuyền ma thay đổi tuyến đường.

“Hy vọng có thể đuổi kịp.” Ngũ Tà bất đắc dĩ nói.

Ba người không dám tự ý hành động nữa, chỉ sợ bàn tay quỷ đó không biết từ đâu lại chui ra.

Để đảm bảo an toàn, ba người cùng hành động, giữa họ cũng có sự hỗ trợ lẫn nhau.

Trong phòng điều khiển, các chức năng hàng hải đều còn nguyên vẹn, Ngũ Tà và A Nịnh phụ trách kiểm tra tình hình vùng biển xung quanh, Ngũ Ban phụ trách điều khiển thuyền ma.

Chỉ là ba người lúc này căn bản không biết phải đi đâu, chỉ có thể dựa vào cảm giác để tìm hướng.

Con thuyền dưới sự điều khiển của Ngũ Ban, chậm rãi di chuyển về phía trước.

Chỉ là con thuyền ma như tự mang theo thời tiết âm u mưa phùn, trên đầu mây đen, thời tiết tối tăm xung quanh không hề thay đổi.

“Nếu có thể nhìn thấy chúng tôi chắc chắn sẽ đón tiếp chúng tôi.” A Nịnh nhìn thời tiết nói.

Ngũ Tà nói: “Chưa chắc đâu, lão đại thuyền sợ thuyền ma đến cực điểm rồi, sẽ không dám xâm nhập vào phạm vi của thuyền ma nữa đâu.” “Ha ha...

Người ta dưới sự đe dọa, có chuyện gì mà không dám làm chứ?” A Nịnh cười nói.

Ngũ Tà bỗng nhiên tỉnh ngộ, trên thuyền kia có thuộc hạ của A Nịnh, những người đó đều mang súng, nếu thật sự muốn cứu A Nịnh thì không thể vì sợ hãi mà không làm được.

"Lộc cộc!" Khi ba người tưởng rằng có thể di chuyển bình thường, đột nhiên vang lên một trận tiếng lộc cộc, tiếng động lớn, khiến người ta cảm thấy có chút sợ hãi.

"Tôi đi xem sao." Ngũ Ban nói.

Ngũ Tà vội vàng hỏi: "Vậy ai lái thuyền, ai điều khiển?" "Không sao, thuyền ma không điều khiển cũng sẽ không có chuyện gì." Ngũ Ban nói.

Ngay khi anh ta định rời khỏi phòng điều khiển, thì thấy bàn tay quỷ lúc trước không biết từ bao giờ đã nắm lấy bánh lái.

Nó đang điều khiển con thuyền, điều này nằm ngoài dự đoán của ba người.

"Kệ nó, tôi cảm thấy trên boong thuyền có điều bất thường." Ngũ Ban nói.

Khi tiếng lộc cộc đó vang lên, anh ta cảm thấy một luồng sát khí vô cùng nồng đậm xuất hiện trên boong thuyền.

Nghe Ngũ Ban nói xong, hai người cũng không dám ở lại đó cùng với bàn tay quỷ đó nữa.

Thế giới bên ngoài vẫn tối tăm, khiến bên trong nhìn không giống thế giới nhân gian.

Càng giống như địa phủ trong truyền thuyết, mang lại cho người ta một cảm giác áp bức.

Trên boong thuyền không có bất kỳ phát hiện nào, ngay cả khi Ngũ Ban có sức cảm nhận mạnh cũng không nhận thấy điều gì bất thường.

Luồng sát khí đó như biến mất không khí, khiến Ngũ Ban cảm thấy kinh ngạc.

Chương 121

Lúc đầu đối mặt với Huyết Thi, cũng không có tình huống như vậy xuất hiện mà?

"Có phải bàn tay quỷ đó cố ý dẫn chúng ta rời đi không?" Ngũ Tà nói.

Ngũ Ban lắc đầu nói: "Sát khí của bàn tay quỷ đó không nặng đến vậy." "Sát khí?" Ngũ Tà vẻ mặt khó hiểu.

A Nịnh nhíu mày chặt lại, cô ấy thường xuyên xuống đấu nên cũng gặp phải một số thứ đặc biệt âm lãnh, giống như Huyết Thi.

Khi ba người chuẩn bị trở lại khoang điều khiển, thì thấy trên boong thuyền có một cái bóng dài ngoằng.

Cái bóng này gần giống con người, nhưng lại cao lớn hơn rất nhiều.

Cánh tay của cái bóng có vẻ thô tráng, cũng có chút khác biệt so với con người, dường như có một cái đuôi dài ngoằng mọc ra từ mông của nó.

Ba người vừa quay đầu lại, chỉ thấy trên khoang thuyền, đang đứng một con quái vật khổng lồ giống như khỉ.

Tên này cao hơn hai mét, hai cánh tay đều to bằng đùi của nó.

Chỉ là con khỉ này có chút kỳ lạ, trên mặt nó mọc đầy những lớp vảy nhìn có vẻ cứng rắn.

Hai con ngươi màu xanh lục, to bằng chuông đồng, như một con quỷ mị đang nhìn ba người.

Khuôn mặt khổng lồ đó to hơn đầu của nó gấp ba bốn lần, cứ như

một con quỷ đầu to vậy.

Trên người nó cũng mọc đầy vảy, dưới ánh sáng u ám, hiện ra cực kỳ hung tợn, nhìn rất quỷ dị.

Trên cánh tay thô tráng, nhìn không giống móng vuốt, nhưng cũng không giống tay người, hiện ra thô to và mạnh mẽ.

Giữa các ngón tay dính liền vào nhau, hơi giống móng vuốt ếch, ước chừng là để tiện hành động dưới nước nên đã tiến hóa thành hình dạng này.

Cái đuôi của nó rủ xuống không trung thỉnh thoảng lại đung đưa, nhìn càng giống một con tinh tinh lớn.

"...

Chẳng lẽ là Tuần Hải Dạ Xoa?" Ngũ Tà kinh ngạc nói.

Ngũ Ban và A Nịnh hỏi: "Tuần Hải Dạ Xoa?" "À, lão đại thuyền không phải thường niệm Hải Long Vương sao?

Tuần Hải Dạ Xoa chẳng phải là thuộc hạ của Hải Long Vương à?

Chẳng lẽ nó lên đây tìm những hành lý bị thất lạc sao?" Ngũ Tà nói.

A Nịnh bất đắc dĩ nói: "Khỉ biển." "Khỉ biển?

Cô biết nó sao?" Ngũ Ban hỏi.

A Nịnh lắc đầu nói: "Tôi không biết, nhưng tôi nghe người dân địa phương nhắc đến loại quái vật này." "Nó thế nào?" Ngũ Tà hỏi.

A Nịnh nói: "Truyền thuyết ở biển sâu có một loại khỉ biển, thứ này đặc biệt hung hãn, sẽ kéo người xuống nước rồi ăn thịt." "Mẹ kiếp!

Vậy là quái vật ăn thịt người à?

Tôi gọi là Tuần Hải Dạ Xoa cũng không sai mà?" Ngũ Tà nói.

A Nịnh nói: "Khỉ biển trong mắt ngư dân là thứ không thể mạo phạm, vì những con khỉ biển này giống như khỉ trên bờ, rất thù dai, và chúng sống thành bầy." "Nhưng đâu có con khỉ biển nào khác đâu?" Ngũ Tà hỏi.

Ngũ Ban cũng nói: "Sát khí là từ con khỉ biển này phát ra, cẩn thận một chút, tên này lại có thể ẩn giấu khí tức, tôi không dám đảm bảo xung quanh có con khỉ biển nào khác không." Ba người tuy đang bàn tán, nhưng lại không hề lơ là phòng bị, vẫn luôn đề phòng con khỉ biển đó.

Con khỉ biển này dường như lần đầu tiên thấy loài người không sợ hãi mình, cũng vẻ mặt khó hiểu nhìn ba người.

Trong thần thái của nó lại toát ra một chút biểu cảm, cứ như không khác gì con người vậy.

Thấy con khỉ biển này tạm thời không tấn công, ba người tạm thời thở phào nhẹ nhõm.

"Đi trước đi, trốn vào phòng điều khiển." Ngũ Ban nói.

Ngũ Tà có chút do dự nói: "Nhưng trong phòng điều khiển có bàn tay quỷ mà?" "Có thể đối phó được." Ngũ Ban nói.

Ngũ Tà như lạc vào sương mù, đừng nói đến bàn tay quỷ, ngay cả người phụ nữ bên cạnh cũng không đánh lại được.

Nhưng A Nịnh lại biết, Ngũ Tà trước đó ở Lỗ Thương Vương Lăng Mộ đã tai qua nạn khỏi.

Nuốt một mảnh Kỳ Lân Kiệt, tên này cũng có thể tạm thời sở hữu năng lực huyết mạch Kỳ Lân.

Chỉ là Tam Gia không thể nói cho Ngũ Tà biết để tránh hắn đắc ý.

“Đi thôi.” A Nịnh nói.

Ngũ Tà bất đắc dĩ chỉ đành cẩn thận theo A Nịnh đi về phía phòng điều khiển, chỉ là muốn đến phòng điều khiển thì phải đi qua khoang thuyền.

Con khỉ biển đó ở trên đỉnh đầu, khi hai người vừa đi được hai bước.

Con khỉ biển đó dường như cũng biết hai người muốn đi, nó nhảy xuống từ khoang thuyền.

Tốc độ nhanh như chớp, khiến Ngũ Ban trong lòng chùng xuống, thứ này dường như không dễ đối phó.

Một đôi tay khổng lồ muốn tóm lấy hai người.

Ngũ Tà và A Nịnh hai người kinh hãi, cũng không kịp để ý đến những thứ khác, vội vàng lùi lại.

Nhưng tốc độ của con khỉ biển đó cực kỳ nhanh, hai người căn bản không thể né tránh.

“Đinh!” Khi con khỉ biển đó định tóm lấy hai người, Ngũ Ban cũng đã hành động.

Anh ta nắm chặt trường kiếm trong tay, chém về phía con khỉ biển đó.

Chỉ là vảy của khỉ biển rất cứng, khi Ngũ Ban một kiếm chém xuống, phát ra một trận tiếng kim loại va chạm.

Một trận tia lửa bắn ra từ cánh tay khỉ biển, một luồng phản chấn cực lớn truyền theo trường kiếm, khiến hổ khẩu của Ngũ Ban bị chấn động đến đau nhức.

“Tránh ra!” Ngũ Ban quát.

Hiện tại khỉ biển chắn đường căn bản sẽ không để hai người rời

đi, Ngũ Ban chỉ có thể một mình đối chiến với con khỉ biển này, để tranh thủ thời gian cho hai người.

Con khỉ biển đó tuy có một lớp vảy giáp cứng rắn, nhưng cũng bị Ngũ Ban một kiếm chấn động đến đau nhức, nó đang rất nhân tính mà xoa xoa cánh tay của mình.

Trong biểu cảm lại lộ ra một chút vẻ đau khổ.

Cứ như một con người sống động vậy.

"Chi chi!" Có lẽ bị Ngũ Ban chọc giận, con khỉ biển đó gào thét một trận về phía Ngũ Ban.

Chả trách lại bị người khác gọi là khỉ biển, tiếng kêu của nó cũng không khác gì khỉ.

"Bùm!" Có lẽ thấy Ngũ Ban không hề nhúc nhích, con khỉ biển đó lại như một con tinh tinh lớn, hai tay không ngừng đấm vào boong thuyền.

Lực cánh tay mạnh mẽ đấm thủng một lỗ trên boong, đột nhiên thân hình nó vọt lên, một chưởng đánh về phía Ngũ Ban.

"Cút!" Ngũ Ban thấy vậy không hề sợ hãi, hiện nay anh ta đang mang trong mình bốn loại sức mạnh huyết mạch, chẳng lẽ không thành sao?

Nói rồi lại một kiếm chém ngang về phía con khỉ biển đó.

Chương 122

"Bùm!" "Ầm!" Hai luồng sức mạnh khổng lồ va chạm vào nhau, phát ra một trận âm thanh trầm đục.

Lực xung kích mạnh mẽ khiến Ngũ Ban và khỉ biển cùng bị đánh bay ra ngoài.

Con khỉ biển đó đâm vào vách tường khoang thuyền, khiến vách tường lập tức sụp đổ.

Ngũ Ban cũng không khá hơn, sức mạnh cường đại khiến anh ta bị đánh bay ra ngoài, đâm vào boong thuyền, làm boong thuyền nứt vỡ.

May mắn là Ngũ Ban kịp thời dang hai tay ra, phân tán một phần sức mạnh, nên không bị rơi xuống boong thuyền.

Trong lòng lại kinh hãi vô cùng, thực lực của khỉ biển lại không kém sức mạnh của Trương Phật Gia là bao.

Chỉ khác là, trước đó Trương Phật Gia vì e ngại nên không dùng toàn lực.

Nhưng con khỉ biển này thì không hề nương tay, khiến cả hai đều bị đánh bay ra ngoài.

Nhìn Ngũ Tà và A Nịnh hai người đã sợ đến rớt quai hàm.

Ai cũng biết Ngũ Ban mạnh mẽ, nhưng con khỉ biển này lại không hề kém cạnh chút nào.

Con khỉ biển đó dường như cũng không dễ chịu, sau khi ngồi bệt xuống đất, nó không ngừng xoa xoa chỗ bị Ngũ Ban một kiếm chém trúng.

Chỉ thấy trên lớp vảy cứng rắn, xuất hiện một vết lõm dài.

Đối với Ngũ Ban, khỉ biển càng lúc càng tức giận, sau khi đứng dậy, nó lại gào thét một trận về phía Ngũ Ban.

Hai tay nó thò vào khoang thuyền bị đánh sập, sống sượng rút ra một đoạn ống sắt.

Điều khiến người ta bất ngờ là, khỉ biển lại biết múa côn, múa rất ra dáng.

"Mẹ kiếp!

Chẳng lẽ là Tôn Ngộ Không chuyển thế đầu thai sao?" Ngũ Tà thấy vậy không nhịn được nói.

Múa ống sắt một lúc, con khỉ biển đó lộ ra một ánh mắt khiêu khích về phía Ngũ Ban.

"Thứ này lại sinh ra linh trí rồi." Ngũ Ban kinh ngạc lẩm bẩm.

Không những toàn thân được bao phủ bởi một lớp vảy cứng rắn, sức mạnh lại cực kỳ lớn, biết dùng côn lại còn có trí tuệ.

Thế này thì khó rồi, căn bản không thể dùng từ quái vật để hình dung nữa, yêu quái, một con yêu quái có trí tuệ, chẳng khác gì biết nói rồi.

Nếu nó biết nói, e rằng Ngũ Ban phải quay đầu bỏ chạy, chẳng phải đây là nhịp điệu sắp thành tiên rồi sao?

"Xoẹt!" Ngay lúc đó, con khỉ biển đó cầm ống sắt trực tiếp đánh về phía Ngũ Ban.

Một trận âm thanh xé gió truyền đến, giữa không trung xuất hiện một tàn ảnh.

"Ầm!" Ngũ Ban thấy vậy vội vàng nhảy tránh, thì thấy ống sắt đập vào boong thuyền, tạo thành một lỗ thủng.

Thấy Ngũ Ban nhảy tránh, con khỉ biển đó cầm ống sắt tiếp tục

truy kích.

"Đinh!" Ngũ Ban lập tức một kiếm chém về phía khỉ biển, khiến ống sắt và trường kiếm va vào nhau giữa không trung.

Tia lửa bắn tung tóe, thì thấy ống sắt trong tay khỉ biển lập tức bị Ngũ Ban chém đứt một đoạn.

Nhưng khỉ biển lại không hề để tâm, một móng vuốt chộp lấy trường kiếm, đột nhiên dùng sức lại đoạt lấy trường kiếm trong tay Ngũ Ban.

Nhưng nó lại bị khỉ biển ném mạnh xuống boong thuyền, lưỡi kiếm cắm sâu vào boong.

Nhìn Ngũ Ban hoàn toàn ngây người, ý đồ ban đầu của khỉ biển căn bản không phải là dùng ống sắt để đánh nhau mà.

Nó đã mê hoặc để đoạt lấy trường kiếm, xem ra một kiếm trước đó đã khiến nó cảm thấy bị đe dọa.

Lúc này, sau khi đoạt lấy trường kiếm của Ngũ Ban, con khỉ biển đó vẻ mặt có chút đùa cợt nhìn Ngũ Ban, dường như đang chế giễu, dường như đang khiêu khích.

Ngũ Ban cười ha ha một tiếng, thực ra bây giờ anh ta chỉ biết trường kiếm sau khi nhiễm máu tươi thì có sát thương cực lớn đối với quỷ vật mà thôi.

Thật sự không học được bất kỳ kiếm thuật nào, hiện tại sở trường nhất vẫn là quyền cước công phu.

Dù sao anh ta cũng không giống Tiểu Ca, luôn mang theo trường đao.

Đối mặt với sự chế giễu của khỉ biển, Ngũ Ban không hề để tâm, đã muốn so tài quyền cước công phu thì anh ta sẽ phụng bồi đến cùng.

Ngay lúc đó, khỉ biển lao về phía Ngũ Ban, cánh tay khổng lồ vung về phía Ngũ Ban.

"Bùm!" Ngũ Ban thấy vậy một quyền đấm về phía cánh tay khỉ biển.

Giống như đấm vào tấm thép vậy, phát ra một trận âm thanh trầm đục.

Một đòn đó khiến hai người lập tức tách ra, con khỉ biển đó khi nhìn về phía Ngũ Ban thì đầy vẻ cảnh giác.

Thấy khỉ biển lại đấu với Ngũ Ban ngang sức ngang tài, Ngũ Tà và A Nịnh biết rằng trận chiến của hai người sẽ không kết thúc nhanh chóng.

Nhìn trên boong thuyền bị hai người đấm tạo thành mấy cái hố, tự nhiên biết không thể dừng lại ở đây.

Liền vội vàng đi về phía khoang điều khiển, chỉ là hai người lại lo lắng bàn tay quỷ đó gây rối nên chỉ có thể dừng lại ở cửa phòng điều khiển.

"Tủm!" Có lẽ biết không thể lay chuyển Ngũ Ban, con khỉ biển đó nhảy thẳng xuống nước.

Nhìn con khỉ biển rời đi, Ngũ Ban thở phào nhẹ nhõm, một con khỉ biển đã khó đối phó đến vậy, nếu như lời A Nịnh nói, chúng đi thành đàn thì anh ta không có tự tin.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo Ngũ Ban lại ngây người, chỉ thấy con khỉ biển đó sau khi rơi xuống nước không hề rời đi, mà nổi trên mặt nước.

Nó nhìn Ngũ Ban vẻ mặt đầy khiêu khích, thỉnh thoảng lại vẫy tay về phía Ngũ Ban.

Dường như muốn Ngũ Ban xuống nước chiến đấu với nó, một con quái vật nhân tính hóa đến vậy, Ngũ Ban thật sự là lần đầu tiên gặp.

Hai người bên ngoài phòng điều khiển cũng nhìn thấy hành động của khỉ biển.

Không khỏi nhìn nhau, đều thấy sự kinh ngạc trong mắt đối phương.

Có lẽ đợi không kiên nhẫn nữa, khỉ biển gào thét "chi chi" một trận về phía Ngũ Ban.

Nó còn làm động tác thô tục, ngón giữa giơ lên, vẻ mặt khinh thường hiện rõ.

"Mẹ kiếp!

Tôi lần đầu tiên bị quái vật khinh thường như vậy đấy!" Ngũ Ban chửi lớn.

Nói rồi cũng không cần biết khỉ biển có bẫy hay không, thân hình anh ta lập tức triển khai, hóa thành một tàn ảnh lướt qua không trung.

Một cước đá về phía con khỉ biển đó, nhưng con khỉ biển đó dưới nước lại vô cùng linh hoạt, nhìn thấy tàn ảnh của Ngũ Ban, nó nhanh chóng lặn xuống nước.

"Ầm!" Một cước đá hụt đạp lên con sóng đang vỗ, phát ra một tiếng động lớn.

Ngũ Tà trầm giọng nói: "Chết rồi, khỉ biển rõ ràng đang dụ anh xuống nước, sao lại không kiên nhẫn nhảy xuống rồi?" A Nịnh thì không nói gì, không biết đang nghĩ gì, nhìn Ngũ Ban rơi xuống nước, một đạo hàn quang chợt lóe qua, khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh.

Nhưng cũng chỉ là thoáng qua, Ngũ Tà không hề chú ý đến biểu

cảm của A Nịnh, khi quay đầu lại, sắc mặt A Nịnh đã trở nên lo lắng.

Ngay lúc đó, chỉ thấy đột nhiên một đạo ánh đèn truyền đến, chỉ thấy con thuyền ở đằng xa đang di chuyển về phía này.

Chương 123

“Về rồi.” Ngũ Tà kinh hỉ nói.

A Nịnh dường như đã lường trước được, nên không lộ ra vẻ mặt kinh hỉ đến vậy.

Cô ấy nhìn về phía Ngũ Ban dưới nước, từ khi người này xuống nước thì không thấy lộ đầu lên nữa, chẳng lẽ bị khỉ biển giết chết rồi sao?

Nhưng A Nịnh lại biết, Ngũ Ban sẽ không dễ dàng bị giết đến vậy.

Một bên khác, Ngũ Ban sau khi rơi xuống nước, cảm thấy có thứ gì đó đang kéo chân mình.

Nhìn xuống phía dưới, chính là con khỉ biển đó, lúc này khỉ biển ở dưới má lộ ra một cơ quan giống như mang cá.

Nó có thể tự do hô hấp dưới nước, khi nhìn Ngũ Ban, khỉ biển lộ ra một nụ cười hung tợn.

Dưới nước, nó mới là vua, dù sức mạnh của Ngũ Ban có tương đương, nhưng dưới nước loài người không có chút sức phản kháng nào.

Ngay lúc đó, thì thấy Ngũ Ban thuận thế rơi xuống, như thể trọng lực ngàn cân xuất hiện trên người anh ta.

Khiến cơ thể anh ta nhanh chóng rơi xuống, giẫm mạnh lên vai khỉ biển.

Trong sự kinh ngạc của khỉ biển, lại nghe thấy một giọng nói truyền đến: “Đồ ngốc!

Mày nghĩ dưới nước lão tử không làm gì được mày à?” Khỉ biển

kinh ngạc đến đờ người, nó đã ăn thịt biết bao nhiêu loài người, đã kéo biết bao nhiêu loài người xuống nước, nhưng hôm nay là lần đầu tiên nó gặp một người có thể nói chuyện dưới nước.

Nhìn dáng vẻ của anh ta dường như không bị ảnh hưởng bởi lực nổi và áp lực của nước.

Cứ như đi trên đất bằng vậy, vững vàng, khi người đó giẫm lên vai nó.

Nó lại cảm thấy như thể trọng lượng của cả đại dương đều đè lên người mình vậy.

Khiến nó nhanh chóng rơi xuống đáy biển, muốn thoát khỏi sự khống chế của người này.

Nhưng người này lại như một con ký sinh trùng vậy, bám chặt vào vai nó.

"Ục ục!" Dưới nước không ngừng phát ra một trận tiếng bong bóng.

Tốc độ rơi xuống của khỉ biển lại càng lúc càng nhanh.

"Ầm!" Cuối cùng khỉ biển bị Ngũ Ban trực tiếp đè xuống đáy biển, sau một trận tiếng nổ vang.

Chỉ thấy nước ở đáy biển trở nên đục ngầu, vô tận cát bùn cuộn lên, khiến hai người đều không nhìn rõ cảnh vật xung quanh.

"Chi chi!" Tuy bị Ngũ Ban đè xuống đáy biển, nhưng khỉ biển nhờ sức mạnh khi tiếp xúc với đất, cuối cùng cũng phản ứng lại.

Một đôi cánh tay mạnh mẽ, vung về phía đỉnh đầu của nó.

Chỉ là hai cánh tay đập vào hai chân của Ngũ Ban lại như đập vào khối sắt vậy.

Chấn động khiến hai cánh tay khỉ biển đau nhức một trận.

“Mày tưởng dưới nước có thể chống lại tao sao?” Ngũ Ban chế giễu nói.

Lại bị một con quái vật chế giễu, không lấy lại thể diện một chút thì làm sao nuốt trôi cục tức này.

“Cục cục!” Ngay lúc đó, khỉ biển dường như cũng biết Ngũ Ban không dễ đối phó, đột nhiên ngẩng đầu lên, há cái miệng rộng như chậu máu.

Hai chiếc răng nanh già hiện ra cực kỳ rõ ràng, trong miệng không ngừng phát ra từng trận tiếng bong bóng khí.

“Gầm!” Đột nhiên một trận gào thét cuồng loạn truyền ra từ miệng khỉ biển, chỉ thấy từ miệng khỉ biển phun ra một đoạn dòng chảy hỗn loạn.

Dòng chảy hỗn loạn trực tiếp đánh về phía Ngũ Ban, như một con rồng nước, cuốn sạch cả đáy biển, như một cơn lốc xoáy.

Vô số loài cá dưới đáy biển đều tán loạn bỏ chạy tứ phía.

“Bùm!” Dòng chảy hỗn loạn cuối cùng cũng đánh bay Ngũ Ban, khiến Ngũ Ban kinh ngạc lớn.

Tên này dưới nước lại có thể phát ra loại thần thông này sao?

“Gầm!” Sau khi đánh bay Ngũ Ban, con khỉ biển đó lại một trận gào thét cuồng loạn.

Cơn lốc xoáy nước đó lập tức như một vòng xoáy không đáy nhanh chóng khuếch tán.

Nhìn thấy vòng xoáy càng lúc càng gần, Ngũ Ban đột nhiên có một sự giác ngộ.

Huyết mạch Huyền Vũ trong cơ thể anh ta sôi trào, hình xăm Huyền Vũ phía sau lưng như muốn thoát ra khỏi cơ thể vậy.

Chỉ thấy Ngũ Ban đột nhiên như một con Huyền Vũ vậy, bốn chân chạm đất, cũng gầm lên một trận giận dữ về phía con khỉ biển đó.

"Hô hô!" Một chuyện kỳ lạ đột nhiên xảy ra, vòng xoáy đó như gặp phải khắc tinh vậy.

Lại trực tiếp tan biến trước mặt Ngũ Ban.

Trong hai mắt khỉ biển lộ ra vẻ kinh khủng, dù nó có gào thét thế nào, vòng xoáy đó cũng không xuất hiện nữa.

Kêu đến khản cổ, trước mặt Ngũ Ban, khỉ biển cũng không thể tạo ra bất kỳ sóng gió nào.

"Chết!" Ngũ Ban quát lớn một tiếng, giáng một cước nặng nề về phía con khỉ biển đó.

Như một ngọn núi lớn vậy, khỉ biển cảm thấy một luồng uy áp, khiến nó không thể động đậy trước mặt Ngũ Ban.

"Bùm!" Một cước đó nặng nề giáng xuống người khỉ biển, khiến khỉ biển lập tức bị đá văng xuống đáy biển, vô tận cát bùn lại cuộn lên.

Thủy thần Huyền Vũ phương Bắc, đối mặt với đòn tấn công của Hải Hầu Tử, huyết mạch Huyền Vũ trong cơ thể Ngũ Ban đã tỏa ra thần thú uy áp.

Khiến đòn tấn công của Hải Hầu Tử hoàn toàn vô hiệu, một cú đá chứa sức mạnh Huyền Vũ đích thực.

Hải Hầu Tử căn bản không thể kháng cự, bị một cú đá đạp thẳng xuống bùn đất.

"Bụp!"Ngay sau đó, Ngũ Ban trực tiếp vung một quyền về phía đầu Hải Hầu Tử.

Đối với huyết mạch Huyền Vũ, Hải Hầu Tử dường như không có

bất kỳ khả năng phản kháng nào, bị Ngũ Ban đánh quyền này nối tiếp quyền khác lên đầu.

Chỉ thấy cả khuôn mặt lớn của Hải Hầu Tử đầy máu tươi, không ít vảy bị Ngũ Ban đấm bay mất.

Cái con Hải Hầu Tử đầu to quỷ dị này, lúc này cả khuôn mặt càng sưng vù, trông cực kỳ quái lạ.“Chít chít!”Cuối cùng, Hải Hầu Tử không chịu nổi nữa, trong miệng không ngừng phát ra tiếng kêu chít chít.

Ánh mắt tràn đầy vẻ cầu xin, với cảm giác sợ hãi tột độ.

Thấy vẻ mặt đậm tính người của Hải Hầu Tử, Ngũ Ban mới dừng tay.

Sau một hồi giãy giụa, Hải Hầu Tử cuối cùng cũng trồi lên khỏi bùn đất, quỳ trước mặt Ngũ Ban liên tục dập đầu.“Bây giờ tôi hỏi một câu, cậu trả lời một câu.” Ngũ Ban nhìn Hải Hầu Tử nói.Hải Hầu Tử vội vàng gật đầu lia lịa, không dám trái lệnh Ngũ Ban.“Đã lên thuyền ma, không biết những người trên thuyền ma đã đi đâu?” Ngũ Ban hỏi.Hải Hầu Tử gật đầu, hai tay không ngừng khoa tay múa chân, miệng kêu chít chít.

Chỉ thấy Hải Hầu Tử hai tay thành vuốt, tạo dáng ma quỷ, nằm rạp trên đất, hai tay như đang bóp thứ gì đó.

Ngũ Ban ngược lại hiểu ra, cảnh Hải Hầu Tử diễn tả y hệt cảnh cậu đã thấy trên boong thuyền trước đó.

Rõ ràng là cảnh những thuyền viên bị oan hồn đoạt mạng.“Cái thuyền ma kia không phải tối hôm trước mới xuất hiện sao?

Nó không phải đã luôn ở trên thuyền ma sao?” Ngũ Ban hỏi.Hải Hầu Tử gật đầu, lại bắt đầu khoa tay múa chân, trong lớp bùn dưới đáy biển, vẽ ra hai con thuyền.

Trong đó một con y hệt thuyền đánh cá, con còn lại thì hoàn toàn khác, trông như chiến thuyền thời cổ đại.

Chương 124

Con chiến thuyền đó đâm vào thuyền đánh cá, sau đó mới thành ra bộ dạng hiện tại.

Chả trách khi Ngũ Ban nhìn con thuyền ma lại có cảm giác như đã trải qua tang thương, hóa ra ban đầu là hai con hợp thành một.

Sau khi Ngũ Ban lặp lại những gì mình thấy, con Hải Hầu Tử vội vàng gật đầu, ý bảo Ngũ Ban đã nói đúng.“Trên thuyền có ai trốn thoát không?” Ngũ Ban cuối cùng cũng hỏi ra câu hỏi mình quan tâm nhất.Hải Hầu Tử gật đầu, những ngón tay dính liền khó khăn duỗi ra ba ngón, số lượng y hệt người của A Nịnh.“Trong ba người đó không có một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi, để râu quai nón sao?” Ngũ Ban hỏi.Hải Hầu Tử vội vàng gật đầu, khiến Ngũ Ban trong lòng mừng rỡ, người của A Nịnh chủ yếu là người trẻ, chỉ có Chú Ba Ngũ Tam Gia là người lớn tuổi.“Đã đi đâu rồi?” Ngũ Ban nói.Hải Hầu Tử lại khoa tay múa chân, nói rằng không biết đã đi đâu.“Nhảy xuống biển rồi thì đi đâu?

Không ăn thịt người sao?

Không đuổi theo sao?” Ngũ Ban hỏi.Hải Hầu Tử lại khoa tay múa chân, trên thuyền có người chết, căn bản không cần phải đuổi theo ba người kia.

Sau khi có được câu trả lời từ Hải Hầu Tử, tim Ngũ Ban lại thắt lại, giữa biển cả mênh mông, biết đi đâu tìm Chú Ba?

Hoặc có lẽ đã bị chết đuối cũng không chừng, trong lòng vô cùng lo lắng.“Không đi theo đàn sao?

Trên thuyền ma chỉ có một con thôi sao?” Ngũ Ban hỏi.Hải Hầu Tử lại khoa tay múa chân, có vẻ như đồng loại của nó bị mắc kẹt ở

một nơi nào đó.

Nó không ngừng cầu xin Ngũ Ban đi cứu đồng loại.

Ngũ Ban lắc đầu nói: "Tôi có việc, không có tâm tình đi quản chuyện bao đồng." Nhìn con Hải Hầu Tử vẻ mặt thất vọng, Ngũ Ban lại nói: "Tôi cũng không phải người xa lạ, nếu thật sự gặp nạn thì tôi chắc chắn sẽ giúp, hôm nay cậu may mắn, tôi không giết cậu." Nói rồi Ngũ Ban không thèm để ý đến con Hải Hầu Tử đó, nhanh chóng bơi về phía mặt nước, vì cậu lo lắng rời khỏi thuyền ma quá lâu, Ngũ Tà sẽ gặp nguy hiểm.

Dù sao trên đó còn có một con Quỷ Thủ mà.Nhưng điều không ai biết là, sau khi xuống thuyền, Ngũ Tà và A Nịnh cuối cùng cũng tìm thấy thuyền đánh cá của họ.

Ngay khi đang vui mừng, con Quỷ Thủ kia bất ngờ xuất hiện, tóm lấy A Nịnh, kéo cô vào khoang thuyền.

Dù A Nịnh có nhanh nhẹn cũng không thể thoát khỏi sức mạnh của Quỷ Thủ.

Ngũ Tà thấy vậy vô cùng lo lắng, vội vàng kéo chân A Nịnh, muốn kéo cô trở lại.

Nhưng sức mạnh của Quỷ Thủ căn bản không phải là thứ Ngũ Tà có thể chống lại, cả hai người đều bị kéo vào khoang thuyền."Máu!

Máu của anh!" A Nịnh hoảng loạn hét lên.Ngũ Tà ngơ ngác hỏi: "Máu?""Máu của anh có thể trừ tà, nhanh lên!" A Nịnh hét lên.Nhưng vẫn chậm rồi, sau khi Quỷ Thủ kéo hai người vào khoang thuyền, cánh cửa khoang thuyền đóng sập lại.

Bên trong trở nên tối đen."A!"Lúc này, A Nịnh lại phát ra một tiếng thét thảm thiết, khiến Ngũ Tà vô cùng lo lắng.

Nhưng cậu cũng không thể nhìn thấy gì, ngọn đèn bão cũng bị Quỷ

Thủ đánh nát, Ngũ Tà không nhìn thấy gì, hoàn toàn không biết làm thế nào để giúp.

“A Nịnh!

Cô sao rồi?” Ngũ Tà hỏi.A Nịnh đau đớn nói: “Máu!

Máu!” Dù không biết A Nịnh nói gì, nhưng Ngũ Tà cũng không kịp nghĩ nhiều, vội vàng cắn nát ngón tay mình, máu tươi không ngừng chảy ra.

Cậu cũng không biết cách sử dụng, chỉ có thể mò mẫm trong bóng tối, lần theo tiếng của A Nịnh tìm tới, cuối cùng Ngũ Tà lại tóm được cơ thể A Nịnh.

Chỉ có điều hình như cậu tóm nhầm chỗ, mềm mại, khiến Ngũ Tà giật mình.“Làm gì thế?

Nhanh nhỏ máu lên đầu tôi.” A Nịnh giận dữ quát lên.Ngũ Tà có chút ngượng nghịu, lại không nhìn thấy gì, chỉ có thể dùng tay mình để mò.

Khi mò mới phát hiện trước đó mình vẫn luôn chạm vào ngực A Nịnh, thảo nào cô ấy lại giận như vậy.

Khi Ngũ Tà dùng tay dính máu chạm lên đầu A Nịnh.“Ngao… Hù!” Một tiếng quỷ kêu đột nhiên vang lên, chỉ thấy cánh cửa khoang thuyền mở ra, con Quỷ Thủ hóa thành một làn khói đen biến mất ở cửa.

Điều khiến hai người ngượng nghịu là, Vương Bàn Tử và thuộc hạ của A Nịnh không biết từ lúc nào đã lại lên thuyền ma.

Lúc này, họ đang đứng ở cửa khoang thuyền, nhân lúc ánh sáng lờ mờ, nhìn thấy Ngũ Tà đang cưỡi lên người A Nịnh, động tác quả thực không thể nào ái muội hơn.“Tôi cũng không nhìn thấy gì.” Vương Bàn Tử vội vàng quay người nói.Thấy Chương Ngốc Tử lại đang nhìn,

Vương Bàn Tử vội vàng kéo Chương Ngốc Tử đi.

Những thuộc hạ khác của A Nịnh càng vội vã rời đi.

A Nịnh hiếm khi đỏ mặt, tức giận nhìn Ngũ Tà.“Sao thế, định đè tôi cả đời à?” A Nịnh lấy lại vẻ lạnh lùng thường ngày nói.Ngũ Tà ngượng nghịu, vội vàng đứng dậy, rồi cùng A Nịnh đi ra ngoài.

Nhưng đúng lúc này, trên đầu A Nịnh đột nhiên bốc ra một làn khói đen, cô cũng ngã gục xuống đất.Thấy A Nịnh ngã xuống, Ngũ Tà vội vàng đỡ A Nịnh dậy, vẻ mặt vô cùng lo lắng.

“A Nịnh?

A Nịnh?” Ngũ Tà liên tục gọi mấy tiếng, nhưng A Nịnh căn bản không tỉnh.

Bất đắc dĩ, Ngũ Tà chỉ có thể bế bổng A Nịnh chạy lên boong thuyền.

Vương Bàn Tử nhìn Ngũ Tà bế A Nịnh, đang định trêu chọc thì lại phát hiện A Nịnh hình như đã hôn mê.“Không phải chứ?

Tôi thấy cô ta không phải loại da mặt mỏng mà, lại có thể xấu hổ đến ngất xỉu sao?” Vương Bàn Tử lẩm bẩm nói.Lúc này Chương Ngốc Tử nói: “Trúng chiêu rồi, nhanh về thuyền.” Nói rồi vội vàng giúp Ngũ Tà đỡ A Nịnh, đi về phía thuyền của họ.

Đúng lúc này, Ngũ Ban cũng trồi lên khỏi mặt nước, nhìn thấy mọi người cuối cùng cũng gặp nhau, cậu cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Như cá chép vượt vũ môn, Ngũ Ban từ trong nước vọt lên, đáp xuống thuyền đánh cá.

Lúc này, đuôi thuyền đánh cá có dấu vết va chạm đã được thuyền viên kịp thời sửa chữa.Ngũ Tà đang bế A Nịnh vội vã đi về phía

khoang thuyền.“Sao rồi?” Ngũ Ban kéo Vương Bàn Tử hỏi.Vương Bàn Tử nhìn Ngũ Ban rồi hỏi: “Vừa nãy cậu đi đâu thế?

A Nịnh trúng chiêu rồi.”“Tôi đi đuổi Hải Hầu Tử, A Nịnh trúng chiêu sao?

Ngũ Tà không sao chứ?” Ngũ Ban hỏi.Vương Bàn Tử lắc đầu nói: “Ngũ Tà không sao, ăn không ít đậu phụ, chỉ là không biết Chú Ba sao rồi, nếu không có chú ấy, tôi căn bản không biết phải đi đâu đây.” Nghe Vương Bàn Tử nói xong, Ngũ Ban cũng đi theo vào khoang thuyền.

A Nịnh được đặt nằm yên trên khoang thuyền, khắp người cô có vết máu, tay Ngũ Tà cũng toàn máu tươi, chả trách tên Vương Bàn Tử nói cậu ta ăn không ít đậu phụ.Lúc này thuyền trưởng cũng được gọi đến, là người địa phương, có lẽ chỉ ông ta mới biết rõ chuyện gì đang xảy ra, còn việc cầm lái thì một thuyền viên khác đã đi làm.

Thuyền trưởng đến, hỏi rõ tình hình.“Một con Quỷ Thủ?” Thuyền trưởng hỏi.Ngũ Tà gật đầu nói: “Tôi khẳng định là một con Quỷ Thủ.” Ngũ Ban cau mày, không phải con Quỷ Thủ cuối cùng đã gây ra chuyện này sao, sớm biết thế lúc đầu đã trực tiếp giải quyết thì đâu có chuyện bây giờ.

“Thuyền trưởng, chuyện gì vậy?” Vương Bàn Tử hỏi.Thuyền trưởng nói: “Chắc là gặp phải Nhân Diện Liêm.”“Nhân Diện Liêm?

Là cái gì?” Ngũ Ban hỏi.Thuyền trưởng không nói gì, đến bên A Nịnh, đỡ đầu cô dậy.

Mở mái tóc dài của A Nịnh ra, chỉ thấy sau gáy cô có một cục thịt u giống mặt quỷ.

Cục thịt u này vô cùng ghê tởm, bên trên có mấy con giun đang ngoe nguẩy.

Một số thuộc hạ của A Nịnh thấy cảnh này, sớm đã quay người đi nôn mửa.

Trên tóc dính đầy máu tươi, máu của cô ấy.“Nhân Diện Liêm sao?” Ngũ Ban hỏi.Thuyền trưởng nói: “Đúng là Nhân Diện Liêm, bản thể là móng vuốt ma quỷ, vì không thể siêu thoát nên nhất định phải tìm một người cùng giới tính để phụ thể, hút tinh huyết của người bị phụ thể cho đến chết mới có thể tái nhập luân hồi.”“Nghĩa là chủ nhân Quỷ Thủ đó là một người phụ nữ?” Ngũ Tà kinh ngạc hỏi.Thuyền trưởng gật đầu nói: “Vậy nên mới tìm cô gái này.” Ngũ Ban chợt hiểu ra, chả trách khi ở khoang thuyền, Quỷ Thủ cứ luôn chạm vào A Nịnh, hóa ra lúc đó là muốn phụ thể A Nịnh.

Chỉ là chưa bị phá, nhưng Ngũ Ban đã cảm thấy có gì đó không ổn.

Ngũ Tà đã ăn Kỳ Lân Kiệt, máu của cậu ta cũng có tác dụng trừ tà, tại sao Ngũ Tà lại không thể xua đuổi Nhân Diện Liêm?“Có cách giải quyết nào không?” Ngũ Ban hỏi.Thuyền trưởng trả lời: “Không có, Trương Thiên Sư còn sống cũng không thể xua đuổi Nhân Diện Liêm, chỉ có thể tìm lông trâu để dẫn Nhân Diện Liêm ra mới có thể cứu cô gái này.”“Không đúng, trước đó khi máu của tôi dính vào đầu A Nịnh, tôi tận mắt thấy nó bỏ chạy rồi.” Ngũ Tà nói.Thuyền trưởng nói: “Tôi không biết, tôi chỉ biết Nhân Diện Liêm một khi phụ thân, đại la thần tiên cũng không thể xua đuổi, chỉ có thể dùng lông trâu dẫn ra, hoặc để Chung Quỳ Lão Gia nuốt chửng nó.”“Chung Quỳ?” Ngũ Ban kinh ngạc hỏi.Thuyền trưởng gật đầu nói: “Chung Quỳ chuyên bắt quỷ ăn quỷ, trốn ở đâu cũng vô dụng, đừng nói là Nhân Diện Liêm phụ thân, nhưng lúc này tôi đi đâu tìm những thứ đó đây?” Nghe thuyền trưởng nói xong, Ngũ Ban có cách rồi, vì nếu Chung Quỳ có thể ăn quỷ, vậy thì Bạch Hổ cũng có thể ăn.

Dù sao Bạch Hổ cũng có thể nuốt chửng linh hồn quỷ, chỉ là

không biết khi quỷ phụ thân, có thể nuốt chửng được không.“Mọi người ra ngoài trước đi, tôi cứu cô ấy.” Ngũ Ban nói.Thuyền trưởng lắc đầu nói: “Ai!

Cứu?

Thật đáng thương cho cô gái này, bây giờ quay về mặt đất tìm lông trâu chắc cũng không kịp.” Nói rồi ông ta cùng các thuyền viên của mình lắc đầu rời đi, đây là địa bàn của thuyền ma, phải rời đi càng sớm càng tốt.

Trước đó nếu không phải những người này cầm súng ép buộc, ông ta đã không muốn lại đi gặp con thuyền ma đó.“Có chắc chắn không?” Vương Bàn Tử hỏi.Ngũ Ban gật đầu nói: “Thử xem sao.”“Tôi ở trong này xem.” Ngũ Tà nói.Ngũ Ban lắc đầu, đã muốn xem thì cứ xem đi, dù sao cũng không làm chuyện gì không hay ho.

Chỉ sợ sẽ dọa mấy người này thôi.

Nói rồi huyết mạch Bạch Hổ trong cơ thể Ngũ Ban dâng trào, hình xăm Bạch Hổ trên cánh tay lúc này mọc ra một đôi cánh.

“Hống!”Đột nhiên một tiếng gầm trầm thấp vang lên, chỉ thấy một bóng Bạch Hổ đột nhiên nhập vào cơ thể A Nịnh.

“Xì xì!” Nhanh chóng, trên đầu A Nịnh, phát ra một tiếng xì xì.

Một làn khói đen bốc lên, vẻ mặt A Nịnh cũng trở nên đau khổ dị thường.

Khi bóng Bạch Hổ kia lại quay về trên người Ngũ Ban, một luồng sát khí nhập vào cơ thể cậu.

Chương 125

Chỉ là luồng sát khí này nhỏ hơn nhiều so với sát khí của Trương Phật Gia, nhưng cũng khiến thực lực của Ngũ Ban tăng lên một chút.“Hú!

Nhìn đầu cô ấy đi.” Ngũ Ban nói.Ngũ Tà vội vàng nâng đầu A Nịnh lên, vén tóc ra, cuối cùng khuôn mặt quỷ kia đã biến mất, những con giun cũng không còn nữa.

“Không phải là không sao rồi sao?” Ngũ Tà hỏi.Lúc này, bác sĩ đi cùng A Nịnh cũng vội vàng chạy đến, không biết lão già này trước đó trốn ở đâu.

Bác sĩ đi cùng kiểm tra cho A Nịnh một lượt rồi nói: “Không sao, chỉ là tinh thần tiêu hao nhiều, ngủ một giấc là khỏe.” Nghe lời bác sĩ nói, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngũ Tà bế A Nịnh đặt lên một chiếc giường nhỏ, sau đó mới đi băng bó vết thương của mình.

Nhìn Ngũ Tà như vậy, Ngũ Ban cau mày thật chặt, cậu ta dường như ngày càng lún sâu hơn.Mặc dù A Nịnh đã không sao, nhưng cô ấy vẫn đang trong trạng thái hôn mê.

Thuyền trưởng quay lại cầm lái, muốn nhanh chóng rời khỏi phạm vi của thuyền ma.

Chỉ là khi con thuyền ma biến mất trong tầm mắt mọi người, Ngũ Ban chợt nhớ ra thanh cổ kiếm của mình vẫn còn ở trên thuyền ma.

Trong lòng cậu vô cùng bực bội, đó là phần thưởng mà hệ thống ban cho, có thể coi là thần binh lợi khí rồi.

Không ngờ lại bị bỏ quên, bây giờ muốn quay lại tìm thì không

thể, chưa kể thuyền ma thần bí khó lường, muốn thuyền trưởng quay đầu lại, e rằng cũng là chuyện viển vông.

"Đáng tiếc một thanh cổ kiếm, mang đi bán cũng đáng không ít tiền đấy." Ngũ Ban lẩm bẩm nói.Không còn sự kiểm soát của thuyền ma, thuyền trưởng nhanh chóng lái thuyền ra khỏi một vùng biển tối tăm.

Một tia nắng ban mai chiếu vào, mặt biển lấp lánh sóng nước, gió biển thổi vào cánh buồm xào xạc.

Nhưng mọi người lại như được tái sinh, cứ như thể vừa đi qua một vòng địa ngục vậy.

"Đúng là gặp quỷ mà." Vương Bàn Tử nhìn ra ngoài trời nắng lớn mà chửi bới.Ngũ Ban hỏi cậu ta: "Sao thế?""Nhìn xem thời gian đi, tôi ăn trưa, ngủ một giấc, nhiều nhất cũng chỉ buổi chiều hai ba giờ." Vương Bàn Tử nói.Ngũ Ban ngẩn ra, nhìn chiếc đồng hồ treo trên khoang thuyền, bây giờ không phải là hơn hai giờ chiều sao.

Vào vùng biển đó một thời gian dài như vậy, lại cứ như một giấc mộng?

"Thế giới này thật kỳ diệu, chả trách người ta thường nói trên trời một ngày dưới đất một năm." Chương Ngốc Tử cũng không khỏi cảm thán nói.

Nhìn về phía sau, vùng thời tiết bão táp cuồng phong cũng biến mất không dấu vết, dường như chưa từng xuất hiện.

Trong lòng Ngũ Ban cũng vô cùng chấn động, chẳng lẽ thế giới này thật sự có một không gian thời gian khác sao?

Ở trong đó vật lộn lâu như vậy, sau khi quay về thế giới này, lại chỉ là một thoáng chốc.

Mọi người đều lần đầu gặp tình huống này, ai nấy đều kinh ngạc không thôi.

Thậm chí có người bắt đầu kiểm tra thời gian, không phải là một ngày rồi sao.

Nhưng sự thật nói cho họ biết, việc tiến vào thế giới đó xảy ra ngay lúc nãy.

Theo ánh nắng chiếu rọi, nhiệt độ cũng bắt đầu trở nên oi bức.

Có lẽ vì dương khí đầy đủ, A Nịnh cũng cuối cùng tỉnh lại.

Nhìn thấy Ngũ Tà luôn ở bên cạnh bảo vệ, trong lòng A Nịnh cũng có thêm một chút cảm xúc khác lạ.

Nhưng trong lòng cô ấy cũng chỉ thở dài nặng nề, dù sao cũng không phải người cùng một phe.

Đối với điều này Ngũ Ban là người rõ nhất, thấy Ngũ Tà ngày càng lún sâu, cậu ấy luôn tìm cơ hội để nói chuyện tử tế.

Mặc dù Chú Ba và Cừu Đức Khảo có hợp tác, nhưng Ngũ Ban biết rõ, một khi hợp tác chấm dứt, hai bên xảy ra xung đột lợi ích, thì đó chính là ngày chia cắt.Đối với A Nịnh, Ngũ Ban không biết nhiều, nhưng cậu luôn cảm thấy người phụ nữ này dường như không hề đơn giản như vẻ bề ngoài.

Điều này cậu đã có chút nghi ngờ khi ở Lỗ Thương Vương Lăng Mộ.

Vì sao cô ta đi vào lâu như vậy, những người khác thì không, bị Huyết Thi nhiễm trùng.

Nhưng cô ta lại giữ được mạng sống, một mình ở trong mộ sống lâu như vậy, đó mới là điều đáng ngờ nhất.

Tiểu Ca tuy cũng vậy, nhưng mùi của Thi Biệt đã che lấp khí vị của anh ấy.

Chỉ là Thi Biệt vốn dĩ ăn thịt thối, trong mộ lại có Thi Biệt Vương

tồn tại.

Điều này Ngũ Ban dù thế nào cũng không hiểu nổi.

Trừ phi người phụ nữ này cũng giống cậu, có sức mạnh thần bí.

Hoặc thể chất trừ tà, nhưng hôm nay người phụ nữ này lại bị Quỷ Thủ Nhân Diện Liêm phụ thân, cũng khiến Ngũ Ban vô cùng khó hiểu.

Người phụ nữ này dường như không hề xa lạ với thuyền ma, ít nhất là biết sự tồn tại của Hải Hầu Tử, đối với cái chết của những người đầu tiên, cũng không có quá nhiều lo lắng và thương xót.

Phải biết rằng người phụ nữ này khi ở Lỗ Thương Vương Lăng Mộ, lại tỏ ra rất quan tâm đến thuộc hạ của mình.

Điều này có thể thấy qua thái độ của những thuộc hạ đối với cô ta.

Những chuyện không thông suốt, Ngũ Ban không bao giờ cố ý đặt tâm tư vào đó, bây giờ cần phải nhanh chóng tìm Chú Ba mới là chuyện chính.

Con Hải Hầu Tử kia đã nói Chú Ba trốn thoát, vậy thì chắc chắn sẽ không sao.

Hoặc có lẽ đang ở trong lăng mộ dưới đáy biển, nhưng việc Chú Ba đột nhiên để mọi người đi trước, lại có chút đáng suy ngẫm.

Nếu cần phải đi cùng Ngũ Tà, hoàn toàn có thể sau khi phá giải bí mật Đồng Ngư lúc đó, có thể mang cậu ta theo.

Căn bản không cần thiết phải làm ra chuyện như vậy.

“Khỏe hơn nhiều rồi chứ?” Ngũ Tà nhìn A Nịnh hỏi.A Nịnh gật đầu nói: “Tôi khỏe rồi, cảm ơn anh đã quan tâm.” Nói rồi cô ấy không tiếp tục để ý đến Ngũ Tà, lấy ra một tấm hải đồ.

“Thiết bị đã khôi phục thế nào rồi?” A Nịnh gọi một thuộc hạ vào hỏi.Người thuộc hạ đó nói: “Thủ lĩnh, thiết bị vệ tinh đã khôi phục

bình thường, căn cứ vào tọa độ Chú Ba Ngũ Tam Gia truyền đến, chúng ta đã tiếp cận mục tiêu rồi.”“Tốt!

Truyền lệnh xuống chuẩn bị hành động.” A Nịnh nói.

Nói rồi cô ấy cũng đi ra ngoài, bắt đầu bận rộn chỉ huy thuộc hạ của mình, hoàn toàn không thèm nhìn Ngũ Tà thêm một lần nào.

“Ôi chao!

Đúng là hữu ý mà vô tâm mà.” Vương Bàn Tử nằm ở cửa khoang thuyền, đã dùng khẩu ngữ trêu chọc nói.Ngũ Tà ngược lại vô tư, trông như một kẻ vô tâm vô phế, tự mình sắp xếp trang bị của mình.

“Tôi nói này, cậu nhóc không phải thật sự thích cô gái này đấy chứ?” Vương Bàn Tử sau khi tính bát quái nổi lên, hỏi Ngũ Tà bên cạnh.Ngũ Tà lắc đầu nói: “Tôi… tôi chỉ sợ có chuyện, sau đó không tìm thấy Chú Ba của tôi thôi, đừng nói bậy.”“Dù sao cũng không phải người cùng một đường, tôi khuyên cậu tốt nhất nên thu lại sự phân tâm.” Ngũ Ban đột nhiên chen vào nói.Vương Bàn Tử kêu lớn: “Má ơi!

Ngũ Ban phá hoại uyên ương à.” Ngũ Ban lắc đầu, không nói gì nữa, tâm tư của Ngũ Tà cậu ấy hiểu rõ hơn ai hết, có những chuyện cậu ấy thấy rõ hơn ai hết.

Chỉ cần nhắc một câu là đủ, còn lại chỉ có để cậu ấy tự trải nghiệm.

Dù sao chuyện tình cảm này, Ngũ Ban hoàn toàn không hiểu, nếu không cũng sẽ không thường xuyên ra vào Tiểu Vũ Hạng.

Mặc dù người thuộc hạ đã tiếp cận, nhưng A Nịnh đã tìm kiếm gần ba tiếng đồng hồ, đến gần tối, sau một hồi loanh quanh, mới tìm được tọa độ mà Ngũ Tam Gia nói.

“Đến nơi rồi, mọi người ăn cơm nghỉ ngơi một lát, bắt đầu xuống

nước, lần đầu xuống nước tôi chỉ xác định vị trí." A Nịnh đi vào khoang thuyền và nói với mọi người.Vương Bàn Tử cũng đang sắp xếp đồ của mình nói: "Cái này tôi không quản, tôi chỉ quản chuyện trong mộ." Ngũ Tà ngược lại rất nhiệt tình, cùng A Nịnh ra boong thuyền, nhìn những thuộc hạ kia xuống nước thám mộ.

"Cậu nhóc có chút nguy hiểm đó." Vương Bàn Tử nhìn Ngũ Ban nói.Ngũ Ban gật đầu nói: "Tôi biết, tôi sẽ tìm cơ hội nói rõ với cậu ấy." Vương Bàn Tử gật đầu xong nói: "Nói chứ, cái thằng Chương Ngốc Tử này cũng muốn hạ đấu với tôi sao?

Một Ngũ Tà đã đủ mệt rồi, còn phải dẫn theo một tiểu bạch kiểm xuống nữa." Nói rồi vẻ mặt có chút bất đắc dĩ, nhưng đã nhận một phi vụ được thuê, Vương Bàn Tử chỉ có thể làm theo.Hiệu suất làm việc của thuộc hạ A Nịnh không tồi, khoảng một tiếng rưỡi sau, có người quay lại.

"Thủ lĩnh, tọa độ Chú Ba Ngũ Tam Gia cung cấp chính xác, bên dưới chúng ta quả thực có cổ mộ, nhưng bên ngoài cổ mộ được đổ bê tông sắt thép, tôi căn bản không thể đào được một lối đi." Người thuộc hạ nói.A Nịnh cau mày chặt chẽ nói: "Có phát hiện nào khác không?""Có, ở dưới đó phát hiện có dấu vết của con người." Người thuộc hạ nói.A Nịnh đến bên Vương Bàn Tử nói: "Đã phát hiện cổ mộ, nhưng không thể đào được lối đi, bây giờ chỉ có thể trông cậy vào ông thôi." Vương Bàn Tử nhảy cẫng lên nói: "Không thành vấn đề, đã là người được thuê thì cũng phải làm chút việc chứ." Nói rồi Vương Bàn Tử dùng túi chống nước bọc đồ đạc của mình xong hỏi: "Trong mộ có những yếu tố không xác định, đồ tôi mang theo đều là đồ thô sơ, vậy cô chắc chắn có đồ tốt chứ?" A Nịnh nhìn cậu ta nói: "Thật ra tôi mang theo không ít trang bị, nhưng súng lặn không thích hợp." Ngũ Ban ngược lại biết loại súng lặn này, vũ khí chuyên dụng dưới nước, loại vũ khí này mỗi lần chỉ có thể bắn một phát.

Trong tình huống khẩn cấp lại không quá hữu dụng, có thể dùng để ám sát dưới nước, nhưng tầm bắn lại có hạn.

“Mang súng thường đi.” Ngũ Ban nhìn cậu ta nói.Vương Bàn Tử cau mày nói: “Súng dùng trên cạn, đừng nói súng lục, súng trường bắn tỉa dưới nước tầm bắn tối đa cũng chỉ hơn một mét.”“Ồ hóa ra!

Chương 126

Bàn Tử hiểu biết về súng ống ghê nhỉ." Ngũ Ban nói.Vương Bàn Tử xua tay nói: "Hồi nhỏ dùng súng làm đồ chơi, tuy không thể bách phát bách trúng, nhưng bắn xuyên trăm bước thì là chuyện nhỏ thôi."“Cái này… Bàn Tử có cần khoe khoang như vậy không?" Ngũ Tà nói.Ngũ Ban cười nói: "Đừng lắm lời nữa, tuy loại súng này trong nước vì lực cản nên tầm bắn không xa, nhưng đạn nhiều, trong trường hợp khẩn cấp thì tốt hơn súng lặn." Vì phải xuống nước, nên mọi người đều bắt đầu mặc đồ lặn, phía sau không chỉ phải vác bình oxy mà còn phải vác ba lô, điều này hạn chế rất nhiều hành động của mọi người.

Nhưng cũng không có cách nào khác, những thứ thiết yếu khi hạ đấu phải mang theo, ví dụ như: dây nylon, móc leo núi, túi y tế cấp cứu, bật lửa, đèn pin, dao găm, Hắc Lư Đề Tử v.v.

Chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, mọi người mới cùng nhau xuống nước, lần này đi không ít người.

A Nịnh mười người, cộng thêm Ngũ Ban và Vương Bàn Tử có Ngũ Tà, tổng cộng mười ba người cùng nhau nhảy xuống nước, cảnh tượng có chút hùng vĩ.

Khi A Nịnh mặc đồ bơi, mắt Ngũ Tà suýt nữa rớt ra ngoài, khiến Ngũ Ban không ngừng lắc đầu.

Cổ mộ mà thuộc hạ của A Nịnh tìm thấy không xa thuyền, mọi người cứ thế lặn xuống phía dưới là có thể nhìn thấy.

Chỉ là cổ mộ này chỉ lộ ra một đỉnh tròn trong bùn đất, chỉ cao hơn một mét, nhưng xung quanh lại đầy rêu biển.

Ngoài ra xung quanh còn rải rác không ít đồ vật, trông như đã có

người đến rồi.

Ngũ Ban nghĩ chắc là Chú Ba, muốn đi vào từ đỉnh thì căn bản là không thể.

Nên Chú Ba chắc chắn đã đi tìm nơi khác, tiện để khai quật lối đi.

Cách đơn giản nhất là đi vào từ phía dưới cổ mộ là tốt nhất, cũng có thể tránh được rất nhiều cơ quan.

Khi xây dựng cổ mộ, xung quanh đều bố trí cơ quan chống trộm, nhưng lại hiếm có ai đặt cơ quan ở dưới đáy mộ.

Suy nghĩ xong, Ngũ Ban vẫy tay với A Nịnh và mọi người, rồi chỉ về phía xa.

Mặc dù không biết Ngũ Ban rốt cuộc có ý gì, nhưng A Nịnh vẫn bảo mọi người đi theo.

Ngũ Ban bơi một đoạn đường, thì phát hiện có người từng thám hiểm ở đây.

Vì trong bùn đất có dấu vết đào bới rõ ràng của con người.

Nhưng lối đi rõ ràng chưa hoàn thành, chắc chỉ là khai quật thăm dò thôi.

Vương Bàn Tử giơ ngón tay cái về phía Ngũ Ban, rồi cũng ra hiệu cho A Nịnh tiếp tục theo kịp Ngũ Ban.

Mọi người cũng không biết đã bơi bao lâu, mãi cho đến khi bình oxy phát ra cảnh báo, mọi người mới cảm thấy cần phải lên thay bình oxy.

Đúng lúc này, A Nịnh lại đưa một thứ kỳ lạ cho mọi người.

Ngũ Ban giật mình, đây là máy thở dưới nước mới nhất được nghiên cứu, không cần bình oxy cũng có thể hô hấp tự do.

Nhưng loại thiết bị này sản lượng cực ít, đa số bị các cường quốc lớn bao thầu, sao A Nịnh lại có được thứ tốt như vậy?

Nếu không phải vì không biết phải đi vào cổ mộ từ đâu, e rằng A Nịnh cũng sẽ không lấy ra thứ tốt như vậy chứ?

Người sử dụng máy thở dưới nước cần cắn vào một cái miệng thổi bằng nhựa.

Từ hai bên của mặt nạ lặn kéo dài ra cấu trúc hình cánh tay, sau đó sẽ giống như mang cá hiệu quả cao, liên tục cung cấp oxy.

Cấu trúc vảy trên vật hình cánh tay che phủ những lỗ nhỏ dùng để hút nước vào từ bên trên.

Khoang bên trong sẽ tách oxy ra, và giải phóng chất lỏng, theo cách này có thể hô hấp tự do trong đại dương, rất thực dụng.

Nhưng cái thứ này giá thành không hề thấp, A Nịnh lại lấy ra hơn chục cái, có thể thấy trong lòng cô ấy chắc chắn sẽ đau xót.

Có được loại máy thở này, mọi người đều vứt bỏ bình oxy, tiếp tục bơi về phía trước.

Mặc dù Ngũ Ban không cần dùng thứ này cũng có thể hô hấp tự do, nhưng không có gì là không tốt khi có, nên cũng mang theo cái này.

Bơi khoảng vài dặm sau đó, mọi người sớm đã kiệt sức, nơi này đâu phải gần, quả thực xa đến mức khiến người ta phải khiếp sợ.

Ngay khi A Nịnh chuẩn bị bỏ cuộc, lại thấy phía trước xuất hiện một khe núi khổng lồ, lúc này cứ như đang đứng trên đỉnh núi.

Dùng đèn thám hiểm dưới nước chiếu xuống phía dưới, hoàn toàn không thấy đáy, khoảng cách ít nhất cũng có chênh lệch mười mấy mét.

Ngũ Ban không để ý tiếp tục bơi xuống phía dưới, càng đi sâu vào,

mọi người cũng cảm thấy áp lực nước càng ngày càng mạnh.

Nhưng không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể đi theo Ngũ Ban tiếp tục bơi xuống phía dưới.

Vị trí chênh lệch không phải là thẳng đứng, mà theo một độ dốc nhất định.

Cuối cùng mọi người như đã đến dưới đáy núi, xung quanh là một vùng biển rộng lớn, nơi trước đó lại chìm vào vùng biển này.

Trong bùn đất dưới đáy núi, có không ít lỗ động, Ngũ Ban đếm được hóa ra có đến bảy tám cái.

Những lỗ động này trông như lối đi, trong lòng Ngũ Ban thầm nghĩ lẽ nào đây là kiệt tác của Chú Ba?

Chỉ là đào nhiều lối đi như vậy e rằng ngay cả người sắt cũng không thể chịu đựng được chứ?

Phải biết rằng thời gian Chú Ba biến mất mới chỉ có hai ngày thôi.

Ngũ Ban vẫy tay về phía A Nịnh, ý bảo người của cô ấy đi vào thăm dò, vì trong những lối đi này có thể có những thứ không thể dùng.

A Nịnh cũng hiểu ý Ngũ Ban, bảo mấy người bắt đầu xuống thăm dò lỗ động.Sau khi những thuộc hạ đó đi tiên phong, Ngũ Ban cũng tìm một lối đi, dẫn Ngũ Tà và Vương Bàn Tử cùng nhau đi vào.

Lối đi được khai quật không theo quy tắc, không giống như do con người đào, mà giống như một loại động vật nào đó đã đào.

Điều này khiến Ngũ Ban có chút nghi ngờ, lẽ nào những lối đi này không phải do Chú Ba đào?

Lớp bùn đất xung quanh được đào không lâu, cũng là mới được khai quật gần đây.

Bơi theo lối đi vài phút sau, phía trước mọi người đột nhiên rộng mở, bên trong là một cái động lớn, không gian trong động rất rộng.

Mặc dù bên trong tối đen, nhưng đèn thám hiểm mà mọi người mang theo chiếu rọi xung quanh, như từng vòng sáng rực rỡ.

Ở phía bên kia của động có một lối ra rõ ràng, lối ra không nhỏ, cao khoảng một hai mét.

Xung quanh ngoại trừ lối đi mà mọi người đã vào, chỉ còn lại một lối đi duy nhất đó, Ngũ Ban chỉ có thể dẫn mọi người bơi về phía lối đi đó.

Lối đi vẫn tối đen, không có bất kỳ nguồn sáng nào, bên trong cũng giống như lối đi trước đó, rất không theo quy tắc.

Nhưng Ngũ Ban có thể khẳng định, lúc này đã đi vào trong mộ.

Bởi vì lối đi thỉnh thoảng lộ ra bức tường mộ bằng gạch xanh, trên bức tường mộ khắc họa một số thứ kỳ lạ.

Càng đi sâu vào, hai bên lối đi có những phù điêu được chạm khắc trên bức tường mộ.

Chỉ là những phù điêu này đều là phù điêu mặt người, không những vậy trên khuôn mặt người còn khắc họa một số động vật kỳ lạ, Ngũ Ban ngược lại nhận ra một số trấn mộ thú.

Dùng để trấn áp tà khí trong mộ mà thôi, nhưng những phù điêu này lại không có mắt, khiến cậu cảm thấy kỳ lạ.

Đúng lúc này, Ngũ Tà đột nhiên vỗ vai Ngũ Ban, chỉ vào một khối bức tường mộ, trên bức tường mộ đó không phải trấn mộ thú, mà là những hoa văn kỳ lạ.

Ngũ Tà khoa tay múa chân trên bức tường mộ đó một hồi, Ngũ Ban mới hiểu ra, căn bản đó là những hoa văn trên Đồng Ngư.

Hai người nhìn một lát, những người phía sau lại bắt đầu thúc giục, Ngũ Ban chỉ có thể tiếp tục bơi về phía trước.

Chỉ là mới bơi được hai ba mét sau, đèn thám hiểm chiếu đến đáy, mọi người thấy đã đến cuối.

Cuối đường là một khối đá khổng lồ chặn lối đi, căn bản không biết phải mở ra như thế nào.

Chương 127

Ngũ Ban sờ soạng trên đó một hồi, cũng không phát hiện cơ quan.

Đang suy nghĩ có lẽ cơ quan ở trên bức tường mộ xung quanh, đang nghĩ có nên từng khối bức tường mộ mà thăm dò hay không.

Đột nhiên Ngũ Tà vội vàng tóm lấy vai Ngũ Ban, chỉ vào khối đá khổng lồ kia.

Lại thấy trên khối đá đó, đột nhiên có từng sợi dây đen dài mọc ra từ bên trên.

Những sợi dây đen dài như rong rêu dưới nước, lay động theo dòng nước.

Nhưng khi những sợi dây đen dài đó ngày càng nhiều, mọi người lập tức cảm thấy không bình thường.

Ngũ Ban cũng không kịp nhìn kỹ những sợi dây đen này rốt cuộc là gì, vội vàng kéo Ngũ Tà bơi về phía sau.

Lúc này những người đi theo phía sau cũng phát hiện ra điều bất thường, nhìn thấy Ngũ Ban và Ngũ Tà đang chạy trốn, làm sao dám dừng lại.

"Ục ục!"Nhưng đúng lúc này, lối thoát của mọi người, từ những phù điêu mặt người kia cũng mọc ra vô tận sợi dây đen.

Những sợi dây đen đó nhanh chóng phồng lên rồi quấn chặt lấy một người trong số họ, sợi dây dài như từng con rắn linh hoạt.

Quấn chặt lấy người đó, khi người đó bị vô tận sợi dây đen quấn chặt, mọi người đều biết là không sống nổi rồi.

Lúc này mọi người bị sợi dây đen ở hai đầu mộ đạo vây hãm, bất

kể lùi hay tiến, căn bản không có đường đi.

Mặc dù Ngũ Ban có huyết mạch Huyền Vũ, nhưng đối mặt với những sợi dây đen này cũng không biết phải ứng phó thế nào.

Lúc này, Ngũ Tà đột nhiên chỉ vào khối bức tường mộ mà trước đó họ đã thấy Đồng Ngư.

Ngũ Ban biết ý Ngũ Tà, những bức tường đá xung quanh chỉ có khối đó là khác biệt, có lẽ là một lối thoát.

Vội vàng bơi về phía khối bức tường mộ đó, chỉ là những sợi dây đen này mọc quá nhanh, khiến Ngũ Ban nhớ đến Cấm Bà mà cậu và Chú Ba đã gặp lúc trước.

Tóc của loại sinh vật đó cũng có thể mọc dài tùy ý, lẽ nào gặp phải Cấm Bà?

Gặp phải thứ này dưới nước thì không phải chuyện tốt.

Trong khi Ngũ Ban đang sờ soạng khối bức tường mộ đó, lại có một thuộc hạ khác của A Nịnh trực tiếp bị sợi tóc đen quấn chặt, trong nháy mắt sợi tóc đen đó trực tiếp xé người đó thành bốn năm mảnh.

Máu tươi nhuộm đỏ cả mộ đạo, khiến mọi người vô cùng kinh hãi.

Càng ngày càng nhiều sợi dây đen, không gian của mọi người cũng càng ngày càng nhỏ, cuối cùng tất cả đều chen chúc dựa vào nhau.

Vì quá sợ hãi, họ bắt đầu điên cuồng bắn súng vào những sợi dây đen đó.

Khi đạn xuyên qua nước, tản ra vô số tia nước, tuy không xa, nhưng đạn đã bắn ra.

Nhưng đối với những sợi dây đen đó căn bản không có tác dụng

gì.

Nhanh chóng lại có một người bị sợi dây đen quấn chặt, A Nịnh định đi giúp thì lại bị một thuộc hạ ngăn lại.

Ngũ Ban sờ soạng hồi lâu cũng không tìm thấy cơ quan, trong cơn thịnh nộ, cậu vung một quyền vào một khối bức tường mộ.

"Bụp!"Sức mạnh của một quyền này không hề nhỏ, Ngũ Ban rõ ràng cảm thấy một khối bức tường mộ lún vào bên trong bức tường.

"Ầm ầm!"Đột nhiên cả mộ đạo rung chuyển dữ dội, vô số bùn đất rơi xuống làm cả mộ đạo trở nên đục ngầu.

Lúc này một lực hút khổng lồ xuất hiện, chỉ thấy dưới chân cậu, không biết từ lúc nào xuất hiện một hố sâu, lực kéo khổng lồ hút tất cả mọi người vào trong.

Nhưng Ngũ Ban lại bị những sợi dây đen đó quấn lấy, theo sợi dây đen quấn chặt, Ngũ Ban có thể khẳng định đây căn bản không phải sợi dây đen mà là từng sợi tóc, cũng có thể khẳng định thứ này tuyệt đối là Cấm Bà.

"Xoẹt!"Nhưng cậu không giống những người kia, bị quấn chặt hay bị Cấm Bà xé thành bốn năm mảnh, một móng hổ vạch trong nước.

Lập tức chặt đứt những sợi tóc đen đó, lúc này lực hút dưới chân lại ngày càng nhỏ.

Chỉ thấy cái lỗ đó lại khép lại, Ngũ Ban thoát khỏi sự quấn chặt của tóc đen, vội vàng bơi nhanh vào cái lỗ đang sắp đóng lại.

Bên trong là một mộ đạo, lúc này được lấp đầy nước biển, mộ đạo dường như được thiết kế đặc biệt để tạo ra dòng xoáy, uốn lượn hình xoắn ốc về phía trước.

Ngũ Ban biết mọi người chắc chắn đã bị lực hút trước đó đưa đến một nơi nào đó, bây giờ cũng chỉ có thể theo lối mộ đạo hình xoắn ốc này bơi về phía trước.

Bơi vài phút sau, Ngũ Ban phát hiện mộ đạo hình xoắn ốc lại bắt đầu uốn lượn hướng lên trên.

Khi bơi lên phía trên, Ngũ Ban phát hiện phía trên có chút ánh sáng lấp lánh.

Lối ra không còn xa, ánh sáng phía trước ngày càng gần, Ngũ Ban phát hiện đó căn bản không phải ánh sáng phát ra từ đèn thám hiểm của mọi người.

Cuối cùng Ngũ Ban từ dưới nước đi lên thì phát hiện, mọi người đều đã ngất xỉu trong một căn mộ thất.Mộ thất không lớn, nơi Ngũ Ban đi ra rõ ràng là một cái giếng, điều khiến Ngũ Ban cảm thấy kỳ lạ nhất là trong mộ không hề bị nước ngập.

Mọi người chắc chắn đã bị nước biển tràn vào trước đó, khiến mọi người theo dòng xoáy bị hất lên trên.

Hoàn toàn có thể tưởng tượng trong mộ đạo hình xoắn ốc, cứ như đang quay cuồng trong dòng xoáy, ngay cả một người sắt có lẽ cũng sẽ bị quay đến choáng váng.

Ngũ Ban chỉ có thể ngồi một bên chờ đợi, nếu không có chuyện gì xảy ra thì không hay rồi.

Ngũ Ban cũng có thể khẳng định những sợi tóc đen trước đó là tóc của Cấm Bà, nếu ở đây đột nhiên xuất hiện một hai con Cấm Bà, thì những người này thảm rồi.

Nhanh chóng sau một tiếng ho khan, chỉ thấy Chương Ngốc Tử tỉnh dậy đầu tiên, cố gắng lắc lắc đầu rồi nhìn Ngũ Ban.

“Tôi đang ở đâu?” Chương Ngốc Tử hỏi.Ngũ Ban cười nói: “Cậu

đang ở trong lăng mộ dưới đáy biển.”“Cái gì?

Tôi đang ở trong cổ mộ?” Chương Ngốc Tử kinh ngạc nói.

Nói rồi Chương Ngốc Tử liền bắt đầu nghiêm túc quan sát căn mộ thất này.

“Kỳ lạ, rõ ràng là cổ mộ thời Đại Minh, nhưng tôi trong ghi chép căn bản chưa từng thấy ghi chép nào về việc chôn cất dưới biển vào thời Đại Minh cả.” Chương Ngốc Tử lẩm bẩm nói.

Ngũ Ban hỏi: “Cổ mộ này là thời Đại Minh sao?”“Đúng vậy, nhìn những viên gạch xanh được mài nhẵn bóng này, bên trong có không ít bình bình lọ lọ, đó là thủ đoạn mà triều Đại Minh thường dùng.” Chương Ngốc Tử nói.

Đối với điều này Ngũ Ban là lần đầu tiên nghe thấy, trước đây khi phán đoán niên đại của một cổ mộ, đa số đều dựa vào niên đại của gạch xanh.

Thời gian càng lâu, gạch xanh càng cũ, dấu vết của thời gian lưu lại cũng không giống nhau.

Chỉ là không ngờ lại có người dùng một phương pháp khác để phán đoán niên đại của cổ mộ.

Chương Ngốc Tử dường như rất hứng thú với những bình bình lọ lọ đó, một mình ngồi trong góc nghiên cứu, cũng để giết thời gian.

“Khụ khụ!”Vài phút sau, người thứ hai tỉnh dậy là Vương Bàn Tử, gã ngồi dậy rồi lẩm bẩm nói: “Mẹ kiếp, cứ như vừa đi một vòng trong máy giặt vậy.” Ngũ Ban biết, những người này bị cuốn vào dòng xoáy, cảm giác chắc chắn không dễ chịu, ngũ tạng lục phủ đều như muốn văng ra ngoài.

Người thứ ba tỉnh dậy là A Nịnh, người phụ nữ này tỉnh dậy liền kiểm tra thuộc hạ của mình.

Phát hiện chỉ là hôn mê sau đó mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó Ngũ Tà cũng tỉnh dậy, chỉ là không hiểu rõ tình hình, cả người chóng mặt quay cuồng.

Ngũ Ban trong lòng có chút nghi ngờ, lẽ ra trong số những người này, người có thân thủ tốt nhất phải là Vương Bàn Tử, nhưng tên này lại không phải người tỉnh dậy đầu tiên.

Lẽ nào bị đập vào nước?

Nếu không thì khoảng cách thời gian với Chương Tử quá xa.

Khi mọi người đều tỉnh dậy, mới cùng nhau quan sát tình hình xung quanh.

Chương 128

Mộ thất không lớn, nhưng những bích họa bên trong đa số đã bị nước biển ăn mòn.

Ở một bên khác của mộ thất có một cánh cửa mộ thất làm bằng Hán Bạch Ngọc, khá xa hoa, người dùng Hán Bạch Ngọc chắc chắn thân phận không hề tầm thường.

Chẳng trách, có thể chôn lăng mộ dưới biển, người đó làm sao có thể là người bình thường được?

Mọi người cởi bỏ bộ đồ lặn xong, sắp xếp trang bị của mình ra, rồi mới đi về phía cánh cửa mộ thất đó.

Mặc dù cánh cửa mộ thất được làm bằng Hán Bạch Ngọc, nhưng xung quanh đã bị ăn mòn nghiêm trọng.

Nhưng điều đáng ngạc nhiên là, cánh cửa mộ thất dường như đã bị người khác mở ra, trên đó có dấu vết mới.

Chỉ là dấu vết này tuy mới, nhưng ít nhất cũng đã hơn mười ngày, vì trên đó đã bắt đầu mọc một ít rêu phong.

Điều này hoàn toàn không phù hợp với thời gian của Chú Ba, lẽ nào trước đó đã có người mới đến đây?

Điều này Ngũ Ban nghi ngờ A Nịnh nhất, lẽ nào Cừu Đức Khảo đã phái người đến đây từ lâu rồi?

Ngũ Ban không kìm được hỏi: "Người của cô đã đến đây rồi sao?"A Nịnh lắc đầu nói: "Tuyệt đối không, cổ mộ này tôi cũng là lần đầu đến, nhưng tài liệu về cổ mộ này thì có từ mười mấy hai mươi năm trước."“Vậy tại sao bây giờ mới đến?" Ngũ Ban tò mò hỏi.A Nịnh nói: "Không tìm thấy tọa độ." A Nịnh nhắc đến mười mấy hai

mươi năm trước, không phải là thời gian tương tự với tấm ảnh của Chú Ba sao?

Lẽ nào lúc đó, trên tấm ảnh đó có người của Cừu Đức Khảo?

Vương Bàn Tử dùng xà beng mở cánh cửa đá Hán Bạch Ngọc ra, bên trong là một mộ thất khác.

Cánh cửa mộ thất đó chắc chắn dùng để ngăn cách sự xâm thực của nước biển, trong mộ thất tuy ẩm ướt nhưng được bảo tồn tương đối nguyên vẹn.

Bích họa trên bức tường mộ tuy cũng bị ăn mòn, nhưng vẫn có thể lờ mờ nhìn ra một chút, chắc chắn là ghi lại cảnh xây dựng lăng mộ dưới đáy biển lúc bấy giờ.

Đỉnh của mộ thất có một phù điêu mặt trời khổng lồ, xung quanh có vô số tinh tú bao quanh.

Loại phù điêu này rất hiếm gặp, chỉ có một số người tu luyện Đạo gia, hoặc người tu hành mới dùng loại phù điêu này, đại diện cho tinh thần nhật nguyệt, cũng đại diện cho cảnh giới thiên nhân hợp nhất mà võ lâm hướng tới.

Các góc tường mộ thất cũng gần giống với mộ thất cái giếng trước đó, có vô số chum gốm sứ đủ màu sắc.

Nếu không có bất kỳ thu hoạch nào, thì có thể mang những chum gốm này ra ngoài.

Nhưng bây giờ, mọi người chắc chắn không có tâm tư để ý đến những thứ này, vì thể tích của chúng quá lớn, rất bất tiện khi mang theo.

Vì vậy, những kẻ trộm mộ bình thường rất ít khi cố ý đi trộm những thứ này, chỉ khi không có bất kỳ thu hoạch nào mới lấy.

Đương nhiên, đối với người phái Nam phái, chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Nhưng lần này người của Ngũ Ban quá ít, chỉ có cậu và Ngũ Tà, căn bản không thể mang ra ngoài.

Còn Vương Bàn Tử, tên này là phái Bắc, lại tự xưng là truyền nhân của Mạc Kim Giáo Úy, cũng sẽ không lấy những thứ này đi bây giờ.

"Đáng tiếc, nếu có thể mang những thứ này ra ngoài, chắc chắn sẽ đáng không ít tiền." Vương Bàn Tử nói.Chương Ngốc Tử ngơ ngác nói: "Tại sao phải mang ra ngoài?

Tôi không nghiên cứu sao?" Ngũ Ban lắc đầu, thấy A Nịnh không nói thật với Chương Ngốc Tử.

Đúng lúc này, Ngũ Tà đột nhiên ngăn mọi người lại.

"Không đúng!

Nhìn xuống đất." Ngũ Tà nói.

Mọi người tuy nghi ngờ, nhưng khi nhìn xuống đất, lại thấy có một dấu chân xuất hiện trong bùn đất trên mặt đất.

Dấu chân rất nhỏ, giống như dấu chân trẻ con, hướng dấu chân đi chính là về phía đống chum gốm sứ kia.

Nhìn thấy dấu chân này, mọi người không khỏi giật mình, trong cổ mộ lại có dấu chân trẻ con?

Lẽ nào có người hạ đấu lại mang theo trẻ con sao?

Nhưng trên đất chỉ có một dấu chân duy nhất, không có dấu chân nào khác, hoặc đã bị bùn đất che lấp.

Ngũ Ban bò xuống đất, ngửi ngửi dấu chân rồi sắc mặt biến đổi nói: "Mùi tử thi!" Nghe Ngũ Ban nói xong, Vương Bàn Tử lập tức lấy

ra Hắc Lư Đề Tử, một tay cầm súng lục vẻ mặt cảnh giác.Nhìn Vương Bàn Tử cẩn thận như vậy, A Nịnh và thuộc hạ của cô ấy cũng không dám lơ là, ai nấy đều lấy súng ra vẻ mặt cảnh giác.

Chỉ có Chương Ngốc Tử một mình ngơ ngác, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, muốn hỏi nhưng thấy vẻ mặt của mọi người lại không dám hỏi.

Ngũ Ban theo phản xạ muốn rút kiếm dài ra từ sau lưng, mới phát hiện kiếm dài của mình hình như đã bỏ quên trên thuyền ma.

Chỉ có thể rút ra một con dao găm từ thắt lưng, cẩn thận từng li từng tí đi về phía đống chum gốm sứ đó, chỉ là điều khiến Ngũ Ban có chút nghi ngờ là, không hề cảm nhận được bất kỳ âm khí hay sát khí nào.

Lẽ nào dưới những bình vại này có một lối đi bí mật khác?

Vì không biết đó là thứ gì, mọi người cũng không dám tùy tiện nổ súng, chỉ có thể cẩn thận đi về phía những bình vại đó.

Từng bước từng bước đầy lo lắng, bất kỳ âm thanh nào cũng có thể khiến mọi người phản ứng.

Ngũ Ban đi trước đến trước một đống vại, dùng đèn thám hiểm chiếu vào cái chum gốm sứ đầu tiên, chỉ thấy bên trong lại trống rỗng.

Sau khi lấy cái chum gốm sứ đó ra, một thuộc hạ của A Nịnh vội vàng đỡ lấy đặt sang một bên khác.

Lúc này, vì hứng thú, Chương Ngốc Tử cầm cái chum gốm sứ bắt đầu nghiên cứu.

Ngũ Ban lại nhìn sang cái chum gốm sứ khác, bên trong vẫn trống rỗng, trên đất ít nhất có hơn chục cái chum gốm sứ, Ngũ Ban mỗi khi di chuyển một cái, trái tim mọi người lại càng thắt lại.

Vì họ biết sẽ sớm phát hiện ra thứ đó.

Liên tục nhìn qua mấy cái chum gốm sứ, bên trong vẫn không có gì, chỉ còn lại cái chum gốm sứ lớn nhất cuối cùng, họng súng của mọi người đều chĩa vào cái chum gốm sứ cuối cùng.

Lúc này Ngũ Ban cũng trở nên cẩn thận, thứ đó không hề phát ra bất kỳ khí tức dị thường nào, khiến cậu cảm thấy có gì đó không đúng.

Đèn thám hiểm chiếu vào cái chum gốm sứ đó, nhưng vẫn không có bất kỳ phát hiện nào.

"Không có gì." Ngũ Ban nói.Vương Bàn Tử nghi ngờ nói: "Không thể nào, dấu chân rõ ràng là đi về phía đống chum gốm sứ, lẽ nào đứa trẻ đó đi lùi sao?" Nhưng trong những chum gốm sứ này quả thực không có bất kỳ thứ gì, khiến mọi người cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Ngũ Ban cảm thấy bên dưới có lẽ có một lối đi bí mật hoặc nơi nào đó tương tự, liền di chuyển cái chum gốm sứ lớn đó đi, nhưng thứ này không hề nhẹ.

Ít nhất cũng nặng vài chục cân, nhưng đối với Ngũ Ban thì không phải là chuyện khó.

Sau khi dời cái chum gốm sứ đó đi, lại phát hiện phía sau cái chum gốm sứ lớn đó, ẩn giấu một cái nhỏ hơn.

Chỉ là trước đó bị cái lớn che khuất, nên Ngũ Ban mới không phát hiện ra.

Nhìn thấy cái chum gốm sứ nhỏ đó, trái tim mọi người lại thắt lại, ai nấy đều vội vàng cầm súng chĩa vào cái chum gốm sứ đó.

Ngũ Ban cũng kinh ngạc nhìn cái chum gốm sứ nhỏ này, không ngờ lại bỏ sót một cái.

Lại rút dao găm ra, Ngũ Ban dùng đèn thám hiểm chiếu vào cái chum gốm sứ đó.

“Lạc lạc!”Đúng lúc này, chỉ thấy cái chum gốm sứ đó đột nhiên tự mình lắc lư qua lại.

“Bụp!”Đột nhiên cái chum gốm sứ đổ xuống đất, mọi người thấy vậy sợ đến hồn bay phách lạc.

“Bụp!”Mấy người đồng thời nổ súng vào cái chum gốm sứ đó, muốn bắn vỡ nó ngay lập tức.

Nhưng đạn bắn vào cái chum gốm sứ, lại bắn ra một tia lửa, cái chum gốm sứ hóa ra là làm bằng sắt, khiến mọi người vô cùng bất ngờ.

Lúc này mọi người không dám nổ súng loạn xạ, khoảng cách gần như vậy, đạn bắn vào đó sẽ bật ngược trở lại, nếu trúng đạn thì coi như xong.

Chương 129

"Cột cột!"Ngay khi mọi người vừa ngừng bắn, cái chum gốm sứ đó đột nhiên lăn lông lốc, nhanh chóng lăn về phía mọi người.

Mọi người sợ đến hồn vía lên mây, Vương Bàn Tử vội vàng kéo Ngũ Tà tránh khỏi cái chum gốm sứ, nhưng một thuộc hạ của A Nịnh lại không may mắn như vậy.

Trực tiếp bị cái vại sắt đó cán qua, khi cái chum gốm sứ rời khỏi người đó, chỉ thấy người đó đã không thể đứng dậy được nữa.

Nơi cái vại sắt đó lăn qua, giống như bị lửa nướng, khiến lớp da của người đó đều bị cháy đen.

Một mùi thịt nướng xông lên, chỉ khiến người ta cảm giác phi thường ghê tởm, e rằng sau khi về, ít nhất nửa năm không dám ăn thịt nướng nữa.

A Nịnh nhìn thi thể của người đó, thảm không nỡ nhìn, khuôn mặt của cô ấy bị đốt cháy trụi, chỉ còn lại một cái đầu lâu.

Ngũ Ban trong lòng kinh hãi vô cùng, rốt cuộc thứ đó là gì?

Không hề cảm nhận được bất kỳ dị thường nào, nhưng lại âm thầm thiêu chết một người.

"Nó đi vào bên trong rồi." Vương Bàn Tử hét lên.A Nịnh trầm giọng nói: "Đuổi theo!" Mọi người vội vàng lần theo dấu vết của cái vại sắt mà đuổi theo.

"Cột cột!" Cái vại sắt xuyên qua cánh cửa mộ thất, lăn vào một hành lang, mọi người vội vàng đuổi theo.

Ở giữa hành lang, cái vại sắt như đang dẫn dụ mọi người, lại dừng lại.

Thấy mọi người đuổi theo, nó mới tiếp tục lăn vào bên trong.

Hành lang không ngắn, dài khoảng mười mét, mọi người trong quá trình truy đuổi phát hiện hai bên hành lang có không ít mộ thất.

Chỉ là những mộ thất này đều đã đóng kín, mặc dù mọi người cảm thấy hứng thú với những mộ thất này, nhưng lúc này việc truy đuổi cái vại sắt là quan trọng hơn.

Đúng lúc này, không biết ai đã đạp phải cơ quan rồi.

"Lạc lạc!"Chỉ nghe thấy trong mộ đạo vang lên một tiếng động cơ khí.

"Xoẹt!" Đột nhiên từng tiếng xé gió đột nhiên vang lên.

"Có ám khí, nhanh cúi xuống!" Ngũ Ban vội vàng nói.

Tất cả mọi người đều tự giác cúi xuống, nhưng chỉ có một người ngoại lệ, đó là A Nịnh.

Có lẽ vì tức giận, hoặc có lẽ tự tin vào thân thủ của mình.

Chỉ thấy A Nịnh triển khai thân pháp, lại liên tục xuyên qua trong hành lang, thành công tránh được những ám khí đó.

"Xoẹt!" Trên đỉnh đầu, từng đạo ám khí vẫn phá không tập kích, mọi người căn bản không thể ngẩng đầu.

Thấy A Nịnh đi càng lúc càng xa, Ngũ Tà không kìm được hét lên: "A Nịnh!

Cẩn thận." Lúc này chỉ thấy A Nịnh đã ở cuối hành lang, nhìn Ngũ Tà, khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh lẽo.

Đột nhiên chỉ thấy cô ấy nhẹ nhàng giẫm lên một khối ván sàn.

"Lạc lạc!"Lại thấy những ám khí đó cuối cùng cũng dừng lại, mọi người cứ nghĩ là cô ấy đang cứu họ.

Nhưng giây tiếp theo, sắc mặt mọi người lại trở nên vô cùng khó coi.

Chỉ thấy tự A Nịnh đích cước hạ, nhất bài bài trưởng mâu tòng cước hạ xuyên xuất, đầu đỉnh mộ thất đỉnh chi thượng dã hữu trường mâu xuyên thứ hạ.

Căn bản không cho người ta cơ hội sống sót.

Lúc này A Nịnh lại vẫy tay về phía mọi người, dường như đang chào tạm biệt mọi người.

Giây tiếp theo chỉ thấy A Nịnh biến mất ở cuối hành lang, nhìn mọi người làm sao không hiểu, A Nịnh đã nằm lòng những cơ quan trong cổ mộ này.

Mấy thuộc hạ còn lại của cô ấy cũng lộ ra vẻ mặt tuyệt vọng, thủ lĩnh đáng tin cậy nhất lại không những bỏ rơi họ vào thời điểm quan trọng, mà còn chơi một vố đau.Nhìn những trường mâu ngày càng gần, mọi người sớm đã sợ đến tái mặt.

“Nhanh lùi lại.” Ngũ Ban nói.

Không cần Ngũ Ban nhắc nhở, mọi người lăn lộn bò vội vàng chạy về phía sau.

Phía sau không ngừng vang lên tiếng trường mâu đâm thủng, mọi người cũng không còn để ý đến những thứ khác, bây giờ chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi hành lang này.

May mắn là loại cơ quan này tương đối chậm chạp, không phải kích hoạt cả mộ đạo, mà từng hàng từng hàng một kích hoạt.

Điều này đã giúp mọi người tranh thủ được thời gian, cuối cùng mọi người theo đường cũ quay trở lại mộ thất.

Nhìn thấy từng hàng trường mâu phía sau vẫn đang vận hành, cho

đến khi đứng thẳng trước mặt mọi người, mới dừng lại.

Trong hành lang cũng trở nên yên tĩnh, may mắn là những cơ quan này không gây ra bất kỳ thương vong nào, chỉ là A Nịnh đã rời đi tự mình hành động.

"Cái bà già đáng ghét đó lại bỏ rơi tôi rồi sao?" Vương Bàn Tử tức giận nói.

Mấy thuộc hạ của A Nịnh, có chút không dám tin sự thật này, ai nấy đều mang vẻ mặt thất thần.

"Phụ nữ quả thật đáng sợ, bình thường làm ra vẻ quan tâm thuộc hạ, nhưng lúc quan trọng căn bản sẽ không nương tay." Ngũ Ban nói.

Sắc mặt Ngũ Tà không tốt, cứ như bị bỏ rơi vậy, trong vẻ mặt có thêm một chút khó hiểu.

Ngũ Ban vỗ vai cậu ta, không nói nhiều, lúc này nói cũng vô ích.

"A!"Đột nhiên một thuộc hạ của A Nịnh kinh hô.

"Phịch!" Ngay sau đó là tiếng nước bắn lên, mọi người kinh hãi vội vàng chiếu đèn theo tiếng động.

Chỉ thấy phía sau mọi người không biết từ lúc nào xuất hiện một vách đá, dưới vách đá là một vùng nước biển, trong nước biển có vô số thứ đang bơi lội.

Người đó vừa rơi xuống nước, liền bị những thứ đó trực tiếp xé nát.

Ngũ Ban dùng đèn thám hiểm chiếu tới, những thứ đó căn bản là từng con cá sấu hung ác.

"Tôi đang ở đâu?

Không phải mộ thất trước đó." Vương Bàn Tử kinh hãi hét lên.

Lúc này cứ như đang ở rìa vách đá, mọi thứ thật phi thực tế.

Căn bản là theo hành lang trước đó lùi lại, nhưng mộ thất mà họ đi vào lại không phải mộ thất trước đó, khiến mọi người khó tin.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hành lang của họ vẫn ở đó, dấu vết của những trường mâu vẫn còn sót lại trên mộ đạo.

Những thuộc hạ còn lại của A Nịnh hoàn toàn không biết phải làm sao, từng người ngây ra nhìn Ngũ Ban và mọi người.

Ban đầu cùng với A Nịnh là mười người.

Bây giờ đã chết bốn người rồi, năm người còn lại chỉ có thể trông cậy vào Ngũ Ban và những người khác.

“Lẽ nào họ không biết A Nịnh đã làm gì sao?” Ngũ Tà hỏi.Chương Ngốc Tử xua tay nói: “Cái này tôi không biết.

Tôi cũng được mời đến.” Ngũ Ban nhìn sang bốn người còn lại, họ cũng đều lắc đầu, biểu thị không rõ.

“Bây giờ phải làm sao?” Vương Bàn Tử hỏi.Ngũ Ban nhìn cái hố sâu phía sau, lại nhìn vào hành lang, đột nhiên phát hiện cái vại sắt trước đó lại xuất hiện trong hành lang.

Nó cứ lắc lư, dường như đang dẫn dụ mọi người.

Chương 130

“Đi theo cái chum gốm sứ đó.” Ngũ Ban nói.Vương Bàn Tử kinh hô: “Không phải điên rồi chứ?

Tôi căn bản không biết chỗ đó là đâu, ai biết thứ đó muốn dẫn tôi đi đâu?”“Bây giờ không có lựa chọn nào khác.” Ngũ Ban nói.Vương Bàn Tử cũng hiểu, bây giờ căn bản không có đường đi, chẳng lẽ lại nhảy xuống dưới cho cá sấu ăn sao?

“Nếu tôi không làm rõ rốt cuộc trong mộ xảy ra chuyện gì, tôi không dám đi vào bên trong nữa.” Vương Bàn Tử nói.Ngũ Ban có chút bất đắc dĩ nói: “Không phải là Mạc Kim Giáo Úy sao?”“Mạc Kim Giáo Úy cũng là người mà.” Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Ban không thèm phí lời với cậu ta nữa, bảo mọi người im lặng xong, Ngũ Ban một mình bò xuống đất lặng lẽ lắng nghe.

“Đang làm gì thế?” Mọi người đều nghi ngờ.

Ngũ Tà lập tức ngăn lại nói: “Đừng làm ồn!” Nhanh chóng mọi người im lặng, Ngũ Ban bắt đầu vận dụng Thính Tự Quyết của Tá Lĩnh nhất mạch.

Khi lắng nghe kỹ xong, Ngũ Ban trong lòng lại vô cùng kinh ngạc.

Lúc này cứ như đang ở trong một ngọn núi lớn, xung quanh đều là một vùng biển rộng lớn vô tận.

Cổ mộ này quỷ dị, có rất nhiều tầng mộ đạo.

Lúc này ở giữa ngọn núi lớn, bất kể phía trên hay phía dưới đều có không ít tầng mộ đạo.

Điều khiến Ngũ Ban kinh ngạc là, những tầng mộ đạo này mỗi lúc mỗi khắc đều tự động vận động.

Chắc là nhờ vào sức mạnh của thủy triều biển, hoặc sức mạnh của sóng biển, khiến những tầng mộ đạo này luôn không ngừng vận hành.

"Tôi phải đi, ở lại đây chờ đợi, cũng không chờ được con đường ban đầu." Ngũ Ban nói.Vương Bàn Tử nghi ngờ hỏi: "Tại sao?"Ngũ Ban nói: "Cổ mộ này có chút không đúng, có thể vận động lên xuống giao thoa.""Ý gì?" Vương Bàn Tử hỏi.Ngũ Ban nói: "Ví dụ, giây trước đang ở cùng một tầng mộ đạo, giây sau có lẽ đang ở tầng mộ đạo tiếp theo hoặc tầng mộ đạo phía trên." Nghe Ngũ Ban nói xong, Vương Bàn Tử lập tức ngớ người.

"Không thể nào!

Không thể nào, vào thời Đại Minh làm sao có thể có kỹ thuật tiên tiến như vậy?" Chương Ngốc Tử hỏi.

Ngũ Tà kinh ngạc nhìn Chương Ngốc Tử hỏi: "Cậu biết sao?""Rõ ràng là nhờ vào sức mạnh của dòng chảy ngầm dưới biển kích hoạt cơ quan, khiến những cơ quan trong mộ thất không ngừng xoay chuyển như bánh răng." Chương Ngốc Tử nói.

Ngũ Ban nhìn Chương Ngốc Tử nói: "Vậy thì đương nhiên, nếu không cậu nghĩ tại sao người phụ nữ đó lại bỏ ra một trăm vạn để thuê tôi?""Gì?

Bao nhiêu tiền?" Vương Bàn Tử vội vàng hỏi.Chương Ngốc Tử nhún vai nói: "Một trăm vạn.""Má ơi!

Cái con đàn bà chết tiệt đó, thuê một tên phế vật tốn một trăm vạn, mời lão tử lại chỉ cho năm mươi vạn sao?

Trời ơi, lẽ ra lúc đầu tôi đã không thương lượng giá tiền sao?" Vương Bàn Tử đau khổ chảy nước mắt nói.

Một thuộc hạ của A Nịnh yếu ớt nói: "Thật ra lúc đó đã chuẩn bị

hai trăm vạn, nhưng thủ lĩnh thấy tiền thì mắt sáng lên nghĩ vài chục vạn là có thể giải quyết rồi." Vương Bàn Tử run rẩy khóe miệng, cảm tình đã bỏ lỡ nhiều tiền như vậy.

"Cầu xin, nếu có thể sống sót ra ngoài, xin hãy nói với ông chủ, đưa một trăm năm mươi vạn đó cho tôi đi." Vương Bàn Tử cầu xin người đó.Người đó có chút ngượng nghịu nói: "Tôi không thể nói chuyện với ông chủ, chuyện này phải nói với thủ lĩnh của tôi.""Cái con đàn bà đó?

Ngay cả thuộc hạ của mình cũng có thể bỏ rơi, tôi không dám tin." Vương Bàn Tử nói.

Nghe Vương Bàn Tử nhắc lại chuyện cũ, mấy thuộc hạ của A Nịnh ai nấy đều vô cùng thất vọng.

"Đi thôi, tôi sẽ không khoanh tay đứng nhìn." Ngũ Tà nói.

Mấy thuộc hạ đó nhìn Ngũ Tà, tràn đầy cảm kích, có lẽ vào khoảnh khắc này, sau khi nhận được sự khẳng định của Ngũ Tà, họ mới thấy được hy vọng sống.

Mặc dù không biết cổ mộ này nguy hiểm đến mức nào, nhưng cũng đã từng hạ đấu với A Nịnh, tự nhiên biết những cổ mộ này thường xuyên xảy ra một số chuyện kỳ lạ.

Sau khi biết về sự quỷ dị của cổ mộ, mọi người cũng hiểu rằng ở lại đây là vô ích.

Nhìn cái hộp sắt quỷ dị lăn lóc trong đường mộ, như thể đang dụ dỗ mọi người, giờ đây họ chỉ có thể tiếp tục tiến về phía trước, không còn đường lùi nào.

Biết trong lối đi có cơ quan, mọi người không dám đi lung tung, Ngũ Ban bảo mọi người đi sát theo bước chân mình, thận trọng như đi trên băng mỏng về phía hộp sắt đó.

Hộp sắt như mọc mắt, sau khi mọi người đến gần, lại "cô lỗ" một tiếng lăn vào một căn phòng phụ.

Mọi người theo vào, phát hiện đó chỉ là một căn phòng phụ bình thường, nhưng bên trong lại có một mộ thất.

Hộp sắt dừng lại ở cửa, trước cửa vẫn là một cánh cửa lớn làm bằng đá cẩm thạch trắng.

Nhưng lúc này cánh cửa đã hé mở một chút, không biết có phải do cái hộp sắt đó làm mở hay không.

Trong phòng phụ không có gì đặc sắc, không có bích họa hay đồ gốm sứ, trống rỗng, nhưng nền đất thì khô ráo và sạch sẽ, như thể nơi đây không bị ảnh hưởng bởi nước biển.

Vì không biết cái hộp đó rốt cuộc là thứ gì, cũng không biết vì sao nó lại dẫn mọi người đến đây, nên mọi người đều rất cẩn thận, mỗi người cầm một khẩu súng trong tay, sợ có bất trắc xảy ra, ngay cả Chương Ngốc Tử dáng vẻ thư sinh cũng cầm một khẩu súng lục.

Ngũ Ban đứng trước cửa đá cẩm thạch, chiếu đèn pin vào bên trong, dường như đó là một mộ thất, nhưng từ khe cửa không thể nhìn rõ bên trong thế nào. "Khoan đã!

Mấy ông định mở cửa à, lỡ có cơ quan thì sao?" Vương Bàn Tử hỏi.

Ngũ Ban nhìn ông ta hỏi: "Có gợi ý nào hay hơn không?" Vương Bàn Tử nhún vai nói: "Không có." Ngũ Ban lắc đầu, dùng sức đẩy cánh cửa đá cẩm thạch ra, chỉ thấy mộ thất bên trong không hề nhỏ, rộng bằng nửa sân bóng rổ.

Bốn bức tường mộ không có bích họa, nhưng có rất nhiều phù điêu, chính là những con trấn mộ thú.

Ở giữa mộ thất đặt một cỗ quan tài khổng lồ, mọi người nhìn thấy

quan tài đều ngây người. "Trời ơi!

Kim Ti Nam Mộc?

Một khối Kim Ti Nam Mộc lớn quá!" Chương Ngốc Tử kinh ngạc kêu lên.

Ngũ Tà cũng nói: "Kim Ti Nam Mộc dùng làm cột ở Minh Trường Lăng còn không lớn bằng cái này phải không?" "Chẳng lẽ đây là chủ mộ thất sao?

Phải biết Kim Ti Nam Mộc còn quý hơn vàng đấy." Vương Bàn Tử ngạc nhiên nói.

Ông ta không kìm được tăng nhanh bước chân, đến bên quan tài, đôi tay mập mạp nhẹ nhàng vuốt ve quan tài, trông đầy vẻ thâm tình. "Rõ ràng chỉ là một nhĩ thất thôi, vậy mà lại dùng Kim Ti Nam Mộc, vậy quan tài trong chủ mộ thất chẳng lẽ dùng kim cương sao?" Ngũ Tà nói.

Ngũ Ban cũng bị Kim Ti Nam Mộc làm cho giật mình, thứ này có giá trị vô cùng quý báu, không cần nói gì khác, nếu có thể mang cỗ quan tài này ra ngoài, đủ để so sánh với bộ ngọc y được đấu giá, đủ thấy Kim Ti Nam Mộc quý giá đến mức nào. "Tôi dám cá là quan tài đã dùng Kim Ti Nam Mộc rồi, thì đồ bên trong tuyệt đối là bảo vật vô giá." Vương Bàn Tử xoa xoa tay nói.

Ông ta đã sớm không kìm được, cầm xà beng lên, định cạy mở quan tài. "Khoan đã, ông muốn chết à?" Ngũ Ban nói.

Vương Bàn Tử hỏi lại: "Hả?" "Ông không thấy lạ sao?" Ngũ Ban hỏi.

Vương Bàn Tử không thèm để ý nói: "Có gì lạ đâu?" "Thứ nhất: Cái hộp đó biến mất rồi.

Thứ hai: Nhìn cái gì đó ở góc đông nam đi." Ngũ Ban nói.

Mọi người nghe Ngũ Ban nói xong, lập tức rùng mình, ở nơi như thế này, không ai muốn nhìn thấy những thứ không sạch sẽ. "Đừng dọa tôi." Chương Ngốc Tử sợ hãi nói.

Ngũ Ban bất lực nói: "Chỉ là một xác động vật nhỏ thôi." Nghe Ngũ Ban nói vậy, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía góc đông nam.

Chỉ thấy trên đất nằm một xác mèo đen khô quắt.

Con mèo đen không hề nhỏ, đã biến thành hình dạng xác khô, hai hốc mắt lớn trống rỗng nhìn chằm chằm mọi người, lông trên người rụng đi không ít.

Chương 131

Miệng há to, lộ ra một hàng răng nanh sắc nhọn, khiến mọi người đều cảm thấy không thoải mái. "Mèo đen!

Sao ở đây lại có mèo đen?" Vương Bàn Tử ngạc nhiên nói.

Chương Ngốc Tử hỏi: "Có gì không đúng à?" "Mèo đen thông linh, có thể trừ tà, có thể giao tiếp âm dương hai giới, nhìn thấy người mà người không thấy quỷ hồn!

Nên thời cổ đại nghiêm cấm mèo đen lại gần quan tài." Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Tà cũng nói: "Một số dã sử ghi chép, trong cổ mộ tuyệt đối không thể có mèo đen, vì một khi xuất hiện thứ thông linh như vậy thì đại diện cho việc bên trong có thứ cực kỳ tà ác." "Chẳng lẽ thi thể trong quan tài đã biến thi?" Ngũ Ban hỏi.

Nhưng cho đến nay, tôi vẫn chưa phát hiện bất kỳ âm khí hay sát khí nào. "Cái hộp sắt đó..." Vương Bàn Tử đột nhiên kinh hô.

Đúng như Ngũ Ban đã nói, trong mộ thất này không thấy cái hộp sắt đâu, nó như thể biến mất trong không khí vậy.

Có lẽ nơi duy nhất chưa xác định chính là cỗ quan tài này, có lẽ hộp sắt ẩn trong quan tài.

Nghĩ vậy, Vương Bàn Tử lập tức không dám hành động lung tung nữa, ông ta cất xà beng vào ba lô, tay cầm một móng lừa đen và súng lục. "Bây giờ làm sao đây?" Vương Bàn Tử hỏi.

Ngũ Ban suy nghĩ một chút rồi nói: "Rút lui." Tuy Ngũ Ban tài cao gan lớn, nhưng có một số phiền phức không cần thiết phải dây vào, đặc biệt là truyền thuyết về mèo đen đã khiến Ngũ Ban phải chùn

bước.

Khi mọi người đang cẩn thận định rút lui, phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng "ầm" vang dội. "Oanh!" Mọi người chỉ cảm thấy đất rung núi chuyển, vội vàng nhìn về phía cửa, nhưng lại thấy một tảng đá khổng lồ không biết từ lúc nào đã rơi xuống, chặn kín lối ra. "Đoạn Long Áp!" Vương Bàn Tử kinh hô.

Đây là một loại cơ quan thường dùng trong cổ mộ, dùng một tảng đá lớn để phong kín lối đi, nhưng nếu dùng thuốc nổ phá tảng đá đó, e rằng mọi người cũng sẽ bị chấn thương hoặc chết vì dư chấn. "Xem ra không cho tôi ra ngoài rồi." Ngũ Ban trầm giọng nói.

Ngũ Tà nhìn cỗ quan tài hỏi: "Cái hộp sắt đó đâu?" "Không biết!

Bây giờ chỉ còn cách mở quan tài thôi." Ngũ Ban nói.

Vương Bàn Tử do dự hỏi: "Thật... thật sự phải mở quan tài sao?" "Không mong chờ sao?

Có lẽ bên trong thật sự có bảo bối cũng không chừng." Ngũ Ban nói.

Vương Bàn Tử do dự nói: "Đánh liều vậy, tôi không tin nữa, trước tiên hãy để tôi đốt một cây nến Thăm Long xem hung cát thế nào đã." Nói rồi ông ta lấy một cây nến Thăm Long ra, đặt bên cạnh xác mèo, châm lửa đốt nến. "Mèo con à mèo con, nếu mày thật sự thông linh, nếu trong quan tài có gì đó không ổn, thì hãy nói cho tao biết nhé, lát nữa tao sẽ đốt thêm cá khô cho mày." Vương Bàn Tử lẩm bẩm trong miệng.

Sau khi thấy ngọn nến không có gì bất thường, Vương Bàn Tử lại rút xà beng ra.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, Vương Bàn Tử mới đến bên quan tài. "Bùm!

Để tôi xem trong quan tài có bảo bối gì." Vương Bàn Tử nói.

Nói rồi ông ta cắm xà beng vào khe hở của quan tài, cùng Ngũ Ban mỗi người một đầu, nhìn nhau một cái rồi đồng thời dùng sức cạy thẳng nắp quan tài ra. "Phanh!" Miếng ván quan tài Kim Ti Nam Mộc lớn lập tức rơi xuống đất, mọi người đều đầy hứng thú nhìn vào những thứ bên trong quan tài.

Nhưng ngay khi nắp quan tài rơi xuống, trong quan tài đột nhiên bốc ra một luồng khí đen, một mùi hôi thối nồng nặc xộc thẳng vào mặt.

Ngay cả Vương Bàn Tử và Ngũ Ban, những người thường xuyên tiếp xúc với những thứ như vậy, cũng không kìm được phải bịt mũi. "Mẹ kiếp!

Hôi như nhà xí mấy trăm năm không rửa vậy." Vương Bàn Tử không kìm được chửi thề.

Mặc dù mùi hôi thối vô cùng, nhưng mọi người vẫn nhìn vào bên trong quan tài.

Nhưng bên trong vẫn không có hộp sắt, mà thay vào đó là toàn nước đen, phía trên khói bốc nghi ngút, hơi nước bốc lên, đó chính là nguồn gốc của luồng khí đen.

Trong quan tài có rất nhiều đinh, những chiếc đinh này đều làm bằng vàng, tất cả đều được đóng quanh quan tài.

Chúng được sắp xếp gọn gàng theo một quy luật nhất định, đếm kỹ thì có tới bốn mươi chín chiếc. "Trấn Thi Đinh!" Vương Bàn Tử ngạc nhiên nói.

Trấn Thi Đinh thì mọi người đều biết, đó là một loại thủ đoạn dùng để ngăn chặn thi biến, thông thường chỉ có bảy chiếc, nhưng ở đây lại có tới bốn mươi chín chiếc Trấn Thi Đinh.

Mặc dù Trấn Thi Đinh làm bằng vàng, nhưng Vương Bàn Tử lại không hề lộ ra bất kỳ vẻ tham lam nào.

Người làm nghề này đều biết, những thứ dùng để trấn thi, tốt nhất là đừng động vào, nếu không chắc chắn sẽ rước họa vào thân.

Nhưng không ai dám liều lĩnh như Trần Tứ Gia, dùng đinh quan tài để chế tạo vũ khí.

Trên mặt nước đen phủ một lớp thi du, mặc dù vậy nhưng dưới ánh đèn pin chiếu rọi, mọi người vẫn có thể nhìn rõ những thứ trong nước.

Chỉ thấy những thi thể bên trong chồng chất chằng chịt, xoắn xuýt vào nhau, nhìn kỹ thì ôi trời, hóa ra có tới mười hai cánh tay, nhưng lại chỉ có một đôi chân, trông rất kỳ dị.

Mặc dù không biết dưới nước đen có bảo bối gì không, nhưng Vương Bàn Tử dù có gan lớn đến mấy cũng không dám thò tay xuống nước mò mẫm.

Huống chi hiện tại, cái hộp sắt kia vẫn không rõ tung tích. "Một chủ nhân trông có vẻ là một người tu đạo, không lẽ lại làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy?" Ngũ Tà nói.

Vương Bàn Tử hỏi: "Tàn nhẫn là sao?" "Anh nhìn xem, mười hai cánh tay là của sáu người, lại bị đặt chung một chỗ, những thi thể này chồng chất chằng chịt, chắc chắn là bị ngạt chết sống trong quan tài." Ngũ Tà nói.

Vương Bàn Tử không để ý nói: "Sáu người thì sáu người, nhưng cũng có thể chỉ có một người thôi mà?" "Tôi nhớ Chú Ba từng nói với tôi, loại hoạt táng này đều bị cho uống thuốc, sau khi đổ nước vào thì ngạt chết trong đó, mỹ danh là dưỡng khí tàng thi." Ngũ Ban nói.

Ngũ Tà hỏi: "Ý anh là sao?" "Tiểu đệ của tôi, là người của Cửu

Môn lâu năm rồi, sao lại không hiểu một chút kiến thức thường thức chứ?" Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Tà nói: "Biết thì nói đi." "Loại này còn gọi là quan tài dưỡng thi, người trong quan tài chắc chắn là người có quan hệ với mộ chủ nhân, vợ cả, vợ lẽ, con cái vân vân." Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Tà ngạc nhiên nói: "Không phải là bồi táng sao?" "Cao cấp hơn bồi táng một chút, ít nhất cũng có một cỗ quan tài, mục đích là để tập trung linh khí của trời đất, tụ linh khí của biển cả và trăm sông, rất phù hợp với thân phận tu đạo của mộ chủ nhân." Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Tà lộ ra vẻ bừng tỉnh, còn đám thuộc hạ của A Nịnh thì nghe mà mơ mơ hồ hồ, dù sao cũng là người nước ngoài, đối với những điều này hoàn toàn không hiểu. "Đừng nói nhiều nữa, tôi phải nhanh chóng tát hết nước đen này ra, để xem rốt cuộc có bảo bối gì." Vương Bàn Tử nói.

Nói rồi Vương Bàn Tử lấy ra một cái túi chống nước lớn, tiện tay đeo găng tay vào rồi bắt đầu múc nước đen ra. "Đừng nhìn tôi làm một mình chứ, mau giúp một tay đi, hôm nay để tôi, một Mạc Kim Giáo Úy, dạy cho mấy người cách Mạc Thi." Vương Bàn Tử nói với đám thuộc hạ của A Nịnh.

Đám thuộc hạ của A Nịnh nhìn nhau một cái, sau đó chỉ có thể học theo Vương Bàn Tử, múc nước đen ra.

Cuối cùng, có mấy người giúp đỡ, hiệu suất cao hơn nhiều.

Chẳng mấy chốc đã múc hết nước đen ra ngoài.

Chương 132

Thi thể bên trong cũng hoàn toàn lộ ra trước mặt mọi người. "Bàn Tử, đúng rồi, bên trong thật sự chỉ có một cỗ thi thể thôi." Ngũ Ban ngạc nhiên nói.

Lúc này mọi người cũng đều nhìn rõ, thi thể có lẽ do ngâm nước lâu ngày nên sưng phù đến mức không thể tả được.

Trông như vô số thi thể chất đống vào nhau, nhưng sự thật lại chỉ có một cỗ thi thể.

Nhưng cỗ thi thể này trông lại cực kỳ đáng sợ, vì thi thể thật sự có mười hai cánh tay, giống hệt Na Tra tái thế.

Toàn thân trông như không có xương, giống một con côn trùng khổng lồ nằm trong quan tài, ngoài ghê tởm ra thì không còn gì nữa. "Thứ này không phải là quái vật biến dạng đấy chứ." Vương Bàn Tử lập tức kết luận.

Lúc này Chương Ngốc Tử lại có vẻ không ổn, nhìn thi thể mà nhíu chặt mày, như thể nhận ra thứ này. "Chương Ngốc Tử biết thứ gì sao?" Ngũ Tà nhạy bén nhận ra Chương Ngốc Tử không ổn.

Chương Ngốc Tử lắc đầu nói: "Tôi thấy ghê tởm quá." "Đừng quản nhiều như vậy nữa, tôi bắt đầu mò đây." Vương Bàn Tử nói.

Nói rồi ông ta giơ hai tay lên, thò vào trong quan tài mò mẫm, nhưng vừa chạm vào thi thể, ngọn nến Thăm Long ở góc đông nam đột nhiên bị thổi tắt.

Sợ đến mức Vương Bàn Tử rụt tay lại, lúc đó ngọn nến mới trở lại bình thường. "Ông thật sự tin chuyện này sao?" Ngũ Ban cười nói.

Vương Bàn Tử mặt mày nặng nề nói: "Chẳng lẽ ông quên lăng mộ

Lỗ Thương Vương rồi sao?

Lúc thi biến, ngọn nến đó cũng bị thổi tắt đấy." Nói rồi ông ta cẩn thận thò tay vào quan tài, quả nhiên theo tay Vương Bàn Tử càng thò sâu vào, ngọn lửa nến càng nhỏ, có thể tắt bất cứ lúc nào.

Khi Vương Bàn Tử lần nữa rút tay ra, ngọn nến lại cháy bình thường. "Không ổn rồi, không ổn rồi, thứ này không thể đụng vào được." Vương Bàn Tử kinh hô.

Ngũ Ban lắc đầu nói: "Bây giờ chúng ta căn bản không có đường lui, hoặc là ở đây chờ chết, hoặc là chỉ có thể lôi thi thể ra, sau đó tìm xem có đường hầm bí mật hay không." Vương Bàn Tử tuy biết, nhưng để ông ta tiếp tục, ông ta không có gan đó.

Đồng thời Ngũ Ban trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc, cách đốt nến Thăm Long ở góc đông nam này lại thật sự hữu dụng, sao người Nam phái này lại không dùng chứ?

Nhưng anh ta cũng thấy nhẹ nhõm, Nam phái vốn lấy số lượng người thắng, không quản thi biến, phá tung cả cổ mộ ra, cương thi ngàn năm cũng không thể thi biến dưới ánh mặt trời phải không?

Nghe Ngũ Ban nói vậy, Vương Bàn Tử dù không muốn cũng đành cứng rắn đối mặt. "Mấy cậu giúp tôi một tay." Vương Bàn Tử nói.

Nhưng đám thuộc hạ của A Nịnh đã sớm sợ đến mức run rẩy, làm sao giúp được gì.

Bất đắc dĩ, Ngũ Ban đành cùng Ngũ Tà đi giúp.

Hai người đeo găng tay vào, rồi cùng Vương Bàn Tử vớt thi thể đáng ghê tởm kia ra khỏi quan tài, trực tiếp vứt sang một bên.

Lúc này ngọn nến Thăm Long cũng đã tắt hẳn, đèn pin trong tay mọi người cũng chập chờn.

Không khí trở nên quỷ dị, đám thuộc hạ của A Nịnh cũng bắt đầu co cụm lại, tay cầm súng đều run rẩy. "Mau xem bên trong có đường hầm bí mật hay không." Ngũ Ban nói.

Vương Bàn Tử và Ngũ Tà vội vàng dùng đèn pin chập chờn chiếu vào trong quan tài, chỉ thấy bên trong có rất nhiều nước đen, thi du bên trong càng dày hơn, căn bản không thể nhìn rõ đáy quan tài. "Lôi hết mấy thứ này ra." Vương Bàn Tử nói.

Vì nến Thăm Long đã tắt, Vương Bàn Tử cũng không còn sợ hãi nữa, lúc này chỉ muốn nhanh chóng xem trong quan tài có bảo bối hay có đường hầm cơ quan bí mật nào không. "Không mau giúp một tay à?" Vương Bàn Tử quát vào đám người sợ vỡ mật đó.

Nói rồi ông ta cùng Ngũ Ban và Ngũ Tà bắt đầu động thủ.

Mặc dù sợ hãi nhưng họ vẫn run rẩy đến bên quan tài, giúp Vương Bàn Tử cùng nhau múc thi du bên trong ra.

Nhưng đúng lúc này, một thuộc hạ của A Nịnh, dùng ánh mắt cực kỳ kinh hãi nhìn về phía sau Vương Bàn Tử. "Đứng đực ra đó làm gì?

Mau làm việc." Vương Bàn Tử nói.

Người thuộc hạ đó run rẩy nói: "Sau... sau lưng!" Ba người đang đối mặt với mọi người, nghe thấy giọng nói của người này, lập tức cảm thấy không ổn. "Xoạt!" Đột nhiên một tiếng xé gió truyền đến, Ngũ Ban không thèm nghĩ ngợi, túm lấy Ngũ Tà nhanh chóng nhảy sang một bên. "Oanh!" Chỉ thấy một cánh tay như tiên tử, bổ thẳng vào quan tài trong hư không.

Cỗ quan tài Kim Ti Nam Mộc lập tức bị một cánh tay trực tiếp bổ thành hai nửa.

Vương Bàn Tử lúc này cũng vội vàng lăn sang một bên khác. "Đột đột!" Đám người sợ hãi bắt đầu xả súng loạn xạ vào thứ đó, trực tiếp

bắn hết toàn bộ một băng đạn.

Nhưng đạn đã bắn hết, thứ đó vẫn không hề thay đổi.

Lúc này Ngũ Ban và hai người kia cuối cùng cũng nhìn rõ chân diện mục của thứ đó.

Có thể khẳng định đây tuyệt đối là một người phụ nữ, nhưng cái bụng của nó thì xệ xuống, vô cùng ghê tởm, da dẻ cũng trắng bệch sưng phù.

Mười hai cánh tay múa loạn trên người, trông cực kỳ đáng sợ, hai con mắt như muốn rớt ra ngoài.

Thi du trên người không ngừng chảy xuống, khiến mọi người cảm thấy dạ dày cuộn trào. "Quái vật?" Vương Bàn Tử kinh hô.

Ngũ Ban cũng giật mình, ý là anh ta cũng chưa từng thấy bao giờ. "Xoạt!" Con quái vật dùng một cánh tay đánh tan quan tài, sau đó múa loạn, từng trận tiếng xé gió không ngừng truyền đến. "Phanh!" Cánh tay đánh vào vách đá, phát ra một tiếng nổ vang, khiến bụi bặm xung quanh không ngừng rơi xuống, đá vụn bay tứ tung.

Những viên đạn mà đám thuộc hạ kia bắn ra trước đó đều găm trên người nó, nhưng với những cú múa loạn, những viên đạn đó không những rơi xuống đất. "Đạn đều không có tác dụng rồi, chẳng lẽ phải dùng móng lừa đen sao?" Vương Bàn Tử hét lên.

Nói rồi Vương Bàn Tử cất súng đi, hai tay nắm lấy hai móng lừa đen, đột nhiên một bước vọt nhanh về phía con quái vật.

Con quái vật tuy trông ghê rợn, nhưng lại cao lớn, cao tới hai mét, Vương Bàn Tử chỉ có thể nhảy cao, muốn cưỡi lên người nó, nhét móng lừa đen vào miệng nó. "Phanh!" Chỉ thấy con quái vật vung mạnh một cánh tay, đập vào người Vương Bàn Tử, khiến thân hình mập mạp của Vương Bàn Tử bay ngược ra sau.

Ông ta va mạnh vào vách đá, khiến Vương Bàn Tử trượt dọc vách đá rơi xuống. "Ai u!" Chỉ nghe thấy Vương Bàn Tử kêu thảm một tiếng, sau đó im bặt. "Bàn Tử!" Ngũ Ban vội vàng hét lên.

Chương 133

Chỉ thấy con quái vật sức mạnh rất lớn, lại một cú tát đã đánh Vương Bàn Tử bất tỉnh.

Ngũ Ban thấy vậy, Bạch Hổ Chi Lực lập tức dâng trào, hai tay biến thành vuốt hổ vồ về phía con quái vật. "Xoạt!" Chỉ thấy trên người Ngũ Ban đột nhiên tỏa ra một luồng sát khí nồng đậm, vuốt hổ hóa thành một hư ảnh vồ vào người con quái vật. "Phanh!" Khi vuốt hổ đánh vào người con quái vật, lại khiến Ngũ Ban vô cùng chấn động, vì cú vồ đó như đánh vào bông gòn vậy, khiến vuốt hổ của Ngũ Ban căn bản không có tác dụng.

Ngũ Ban lần đầu tiên sử dụng vuốt hổ mà lại không có tác dụng, sự kinh hãi trong lòng có thể hình dung được. "Phanh!" Ngược lại, cánh tay của con quái vật lại đập vào người Ngũ Ban, khiến thân hình Ngũ Ban bay ngược ra sau. "Anh Ban!" Ngũ Tà thấy vậy vô cùng lo lắng.

Đang định đi giúp thì một cánh tay khác của con quái vật lại đánh bay Ngũ Tà.

Ngũ Ban không màng đến nỗi đau của bản thân, vội vàng nhảy lên đỡ lấy Ngũ Tà.

Nhưng đám thuộc hạ của A Nịnh thì không có may mắn như vậy.

Từng cánh tay như ác ma đoạt mạng, siết chặt lấy họ.

Từng người một mặt mày tái nhợt, xem ra sắp bị siết chết đến nơi.

Ngũ Ban vừa đỡ lấy Ngũ Tà xong, vội vàng đặt Ngũ Tà xuống, hóa thành một tàn ảnh định đi giúp đỡ.

Nhưng con quái vật lại có tới mười hai cánh tay, Ngũ Ban vừa hiện thân đã bị con quái vật lại lần nữa đánh bay.

Sau đó đám thuộc hạ của A Nịnh từng người một mất hết sức lực giãy giụa, từng người một như những con quỷ treo cổ lơ lửng giữa không trung.

Ngũ Ban trong lòng thở dài, không thể cứu được mạng sống của những người này.

Biết con quái vật này không dễ đối phó, Ngũ Ban chỉ có thể rút dao găm ra, rạch lòng bàn tay của mình.

Đúng lúc này, Ngũ Tà cũng bị một cánh tay siết chặt.

Thấy Ngũ Ban vô cùng lo lắng, anh ta thi triển Kỳ Lân Bộ, nhanh chóng chạy về phía Ngũ Tà.

Nhưng những cánh tay còn lại lập tức múa loạn, muốn chặn Ngũ Ban lại. "Xoạt!" Ngũ Ban không chút do dự lại lần nữa thi triển vuốt hổ, với vuốt hổ của huyết mạch Bạch Hổ, cuối cùng cũng có hiệu quả, khiến cánh tay của con quái vật bị đánh bay, nhưng nó vẫn không hề hấn gì.

Khiến Ngũ Ban hơi ngạc nhiên, con quái vật chẳng lẽ không sợ huyết mạch Bạch Hổ sao?

Nhưng cũng đúng lúc này, đột nhiên một luồng hàn quang xé gió, chỉ thấy một đạo đao quang lập tức chém vào cánh tay đang nắm lấy Ngũ Tà.

Khi bóng người đó rơi xuống, Ngũ Ban lập tức giật mình, người này không phải Chương Ngốc Tử sao?

Nhưng sau khi cứu Ngũ Tà xuống, anh ta vỗ vào mặt mình một cái, lộ ra một khuôn mặt quen thuộc, không phải Tiểu Ca sao?

Nhìn Tiểu Ca ung dung cứu Ngũ Tà, Ngũ Ban thở phào nhẹ nhõm. "Thì ra, tôi lại không hề phát hiện ra." Ngũ Ban nói.

Tiểu Ca khôi phục vẻ lạnh lùng như thường lệ, từ sau lưng mình lấy ra một vật ném cho Ngũ Ban. "Vũ khí từ trước đến nay đều không rời người, lần sau hy vọng anh đừng làm mất nữa." Tiểu Ca bình tĩnh nói.

Khi Ngũ Ban nhận lấy thứ Tiểu Ca ném cho, lập tức mừng rỡ, không phải là cây cổ kiếm mà anh ta đã bỏ quên trên quỷ thuyền sao?

Thì ra lúc đó Tiểu Ca sau khi lên quỷ thuyền, phát hiện cây cổ kiếm xuyên qua ván thuyền, biết Ngũ Ban chắc chắn đã bỏ quên, nhân lúc mọi người đều bị Ngũ Tà thu hút, anh ta đã thu lấy cây trường kiếm. "Cảm ơn." Ngũ Ban nói.

Tiểu Ca gật đầu rồi nói: "Thứ đó căn bản không phải bản thể, sau này khi đối phó với những thứ không rõ ràng, hy vọng anh có thể phát huy sức mạnh của huyết mạch Kỳ Lân, tự nhiên sẽ hiểu bản chất của thứ đó." Ngũ Ban ngây người, chẳng lẽ thứ này sợ huyết mạch Kỳ Lân sao?

Nói rồi huyết mạch Kỳ Lân trong cơ thể anh ta dâng trào.

Khi anh ta cẩn thận nhìn con quái vật trước mắt, đột nhiên phát hiện đúng như Tiểu Ca đã nói, con quái vật không phải là một cái túi da sao.

Bản thể thật sự của con quái vật nằm trong bụng nó, khiến Ngũ Ban có một nhận thức mới về huyết mạch Kỳ Lân. "Tiểu Ca!

Biến thành Chương Ngốc Tử sao?" Lúc này Ngũ Tà hỏi.

Tiểu Ca không có thời gian giải thích nói: "Để lát nữa!" Lời vừa dứt, một đao lại chém ra, chém đứt một cánh tay đang giơ lên.

Ngũ Ban sau khi lấy lại trường kiếm, giơ trường kiếm lên cũng

chém về phía những cánh tay đó. "Xoạt!" Với vuốt hổ của Bạch Hổ không có tác dụng, trường kiếm lại dễ dàng chém đứt cánh tay, lúc này Ngũ Ban mới phát hiện, cánh tay đó căn bản không có xương.

Thảo nào trước đó một cú vồ xuống căn bản không có tác dụng, thì ra là do không có xương.

Cuối cùng, sau khi liên tiếp chém mấy kiếm, cuối cùng anh ta và Tiểu Ca đã chém đứt toàn bộ mười hai cánh tay của con quái vật.

Lúc này Vương Bàn Tử cũng cuối cùng tỉnh lại, nhìn thấy con quái vật không có cánh tay nào, lập tức có tinh thần.

Lại lần nữa nhảy lên, nhét toàn bộ móng lừa đen trong tay vào miệng con quái vật.

Nhưng con quái vật không có chút phản ứng nào, ngược lại còn nhổ móng lừa đen ra.

Nó cố sức lắc mạnh thân mình, hất Vương Bàn Tử xuống. "Ngay cả móng lừa đen cũng không có tác dụng sao?" Vương Bàn Tử ngạc nhiên nói.

Lúc này Ngũ Ban lại nói: "Để tôi xem bản thể rốt cuộc là quỷ gì." Lời vừa dứt, Ngũ Ban nhảy lên, một kiếm từ trên xuống dưới bổ thẳng xuống, lập tức mổ bụng con quái vật.

Vương Bàn Tử thấy vậy, vô cùng ngạc nhiên, đồng thời cũng phản ứng lại. "Ngũ Ban lúc nào cũng mang kiếm vậy, trước đó không thấy mà, ủa, Tiểu Ca lúc nào cũng theo sau vậy?" Vương Bàn Tử hỏi.

Nhưng cả hai người đều không có thời gian để ý đến Vương Bàn Tử nữa, vì sau khi mổ bụng, từ trong bụng con quái vật lăn ra một thứ.

Chính là cái hộp sắt đã biến mất trước đó, chẳng lẽ cái hộp sắt này điều khiển thân thể? "Máu!" Tiểu Ca đột nhiên nói.

Nói rồi anh ta cắn nát ngón tay, máu tươi nhỏ xuống, bắn về phía hộp sắt.

Ngũ Ban vốn có máu không cần phải tự làm tổn thương mình nữa, cũng bắn một giọt máu về phía đó. "Rít rít!" Hai giọt máu tươi rơi xuống hộp sắt, trong hộp sắt truyền ra một tiếng "tư tư".

Bên trong bốc ra một làn khói đen, đồng thời cũng truyền ra một tiếng kêu thảm thiết. "A!" Nhưng tiếng kêu thảm thiết lại là một giọng nói như trẻ con. "Cô lỗ!" Cuối cùng cái hộp sắt sủi bọt, chỉ thấy một người hình dạng khoảng một tuổi từ bên trong nhảy ra.

Nhưng đứa trẻ này không hề bình thường, toàn thân mọc một lớp lông trắng, mười ngón tay sắc nhọn như dao, chỉ cao hai thước.

Chương 134

Trên người là hình dạng cương thi điển hình, toàn bộ thịt đã khô quắt.

Miệng có hàm răng già nua sắc nhọn đáng sợ, điều càng khiến mọi người cảm thấy không thể tin nổi, mắt của đứa trẻ lại mọc trên đỉnh đầu.

Điều càng khiến mọi người kinh hãi hơn, theo sự xuất hiện của đứa trẻ này, cái thân thể trước đó lại như bị lửa thiêu, lập tức hóa thành tro bụi. "...Cương thi à?" Vương Bàn Tử vội vàng hỏi.

Ngũ Tà càng dứt khoát trốn ra sau lưng Vương Bàn Tử, tìm kiếm một chút cảm giác an toàn. "Bạch Mao Hạn Bạt!" Tiểu Ca trầm giọng nói.

Ngũ Ban nhíu mày hỏi: "Hạn Bạt?

Cương thi à?" "Không phải, là một loại quỷ vật khác, nhưng đáng sợ hơn cương thi và cương thi, giống như Huyết Thi vậy, thuộc về quái vật." Tiểu Ca nói.

Ngũ Tà vội vàng nói: "Hạn Bạt?

Hạn Bạt?

Thứ này không thể xuất hiện ở đây chứ?" "Quan tài dưỡng thi không chỉ dùng để dẫn khí, đồng thời cũng để bồi dưỡng quái vật, bốn mươi chín chiếc Trấn Thi Đinh kia căn bản không thể trấn áp được." Tiểu Ca nói.

Ngũ Tà nói: "Vậy sao trước đó anh không nhắc nhở?" "Nếu những người đó không chết, tôi không tiện lộ ra chân diện mục." Tiểu Ca nói.

Tuy không biết nguyên nhân, nhưng Ngũ Ban cảm thấy nơi này

không phải là nơi tốt lành gì. "Tôi và Tiểu Ca chặn lại, mấy cậu nhanh chóng tìm lối ra bí mật." Ngũ Ban nói.

Tiểu Ca chen vào nói: "Dưới đáy quan tài có một khối gạch xanh đá, di chuyển nó sẽ có lối ra bí mật." Nói rồi anh ta cầm trường đao, chém về phía Bạch Mao Hạn Bạt, nhưng Bạch Mao Hạn Bạt lại hành động nhanh như gió, né tránh một đao.

Ngũ Ban đang định đi giúp thì giọng nói của hệ thống đột nhiên vang lên. "Đinh!

Hệ thống kích hoạt nhiệm vụ huyết mạch!" "Nội dung nhiệm vụ: Đánh giết Bạch Mao Hạn Bạt!" "Phần thưởng nhiệm vụ: Nhận được năng lực Cùng Kỳ!" "Nhắc nhở: Bạch Mao Hạn Bạt tuy chỉ có tu vi trăm năm, nhưng cũng không phải thực lực hiện tại của Ký chủ có thể đối phó, muốn đánh bại yêu vật này, phải dùng bí thuật mới có thể giành chiến thắng." "Nhiệm vụ thất bại: Thu hồi huyết mạch Cùng Kỳ, từ nay về sau sẽ vĩnh viễn không thể có được huyết mạch này." Nghe giọng nói của hệ thống, Ngũ Ban không kìm được chửi thề, không phải là muốn tiêu hao sát khí trong cơ thể sao?

Căn bản là chuyện làm suy yếu thực lực, nhưng một khi thất bại, lại muốn thu hồi huyết mạch Cùng Kỳ, Ngũ Ban đau lòng.

Vĩnh viễn không thể có được huyết mạch Cùng Kỳ nữa, khiến Ngũ Ban có chút không thể chấp nhận được. "Mẹ kiếp!

Cùng lắm thì ăn thêm mấy con quỷ hồn thôi." Ngũ Ban thầm hét lên.

Đang lúc anh ta nghĩ ngợi, sau khi Tiểu Ca chém một đao vào hư không, con Bạch Mao Hạn Bạt lại đột nhiên phản công.

Tốc độ của nó chỉ nhanh hơn chứ không chậm hơn Tiểu Ca. "Phanh!" Cái thân hình nhỏ bé lại chứa đựng sức mạnh cường đại, chỉ

thấy Bạch Mao Hạn Bạt một quyền đánh vào lưng Tiểu Ca. "Oanh!" Chỉ thấy quần áo của Tiểu Ca lập tức bị cháy rụi, thân ảnh Tiểu Ca cũng bị Bạch Mao Hạn Bạt đánh bay ra ngoài.

Khiến mọi người vô cùng kinh ngạc, ngay cả Tiểu Ca cũng không phải đối thủ sao?

Ngũ Ban cũng không thèm nghĩ ngợi nữa, cầm trường kiếm vội vàng chém về phía con Bạch Mao Hạn Bạt này.

Một đao không cầu có thể làm thương Bạch Mao Hạn Bạt, chỉ cầu có thể giải vây cho Tiểu Ca. "Đương!" Một kiếm chém vào người Hạn Bạt, đơn giản như chém vào khối sắt vậy, độ cứng rắn của Hạn Bạt còn đáng sợ hơn cả Huyết Thi, hơn cả cương thi.

Đừng nói làm thương Hạn Bạt, ngay cả để lại một vết sẹo trên người nó cũng khó khăn.

Ít nhất hiện tại Ngũ Ban đã nếm mùi, một kiếm chém xuống người Hạn Bạt không để lại bất kỳ vết thương nào, chỉ có trọng lực khiến thân hình Hạn Bạt hơi chao đảo.

Nhưng sức mạnh phản lại cũng khiến Ngũ Ban lùi lại mấy bước, nhìn con Hạn Bạt này Ngũ Ban lần đầu tiên cảm thấy vô lực. "Đi!" Tiểu Ca nhân cơ hội này, thân ảnh lóe lên, hét lên bên cạnh mọi người.

Lúc này Vương Bàn Tử và Ngũ Tà cuối cùng cũng tìm thấy khối gạch xanh đá mà Tiểu Ca đã nói.

Dưới đáy quan tài, một tảng đá không lớn lắm, giờ đây quan tài đã bị Hạn Bạt phá hủy, việc tìm khối gạch xanh đá này không khó.

Vương Bàn Tử vừa tìm thấy lỗ hổng, căn bản không cần Tiểu Ca nhắc nhở, thân hình mập mạp của ông ta trực tiếp chui vào lỗ hổng.

Nhưng thân hình ông ta thật sự quá mập, căn bản không thể chui

lọt vào lỗ hổng đó, suýt nữa đã chặn đường đi của mọi người. "Gầm!" Có lẽ bị Ngũ Ban chọc giận, Bạch Mao Hạn Bạt sau khi ổn định thân hình đã gầm lên điên cuồng về phía mọi người. "Xuống!" Ngũ Ban thấy vậy trực tiếp một cước đạp lên vai Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử kêu lên kỳ quái: "Mẹ nó muốn lấy mạng tôi à." Nhưng Ngũ Ban sẽ không lưu tình, dùng sức đạp mạnh nhét sống Vương Bàn Tử vào trong hang. "A!" Chỉ nghe thấy Vương Bàn Tử kêu thảm một tiếng, sau đó biến mất vào trong hang, thân hình đang lao xuống rất nhanh, một tiếng kêu thảm thiết truyền ra từ bên trong.

Ngũ Tà nhìn thấy Vương Bàn Tử cuối cùng đã xuống, cũng không chút do dự trực tiếp nhảy vào trong hang.

Đúng lúc này, con Hạn Bạt lại lao về phía mọi người.

Có lẽ vì tức giận, khiến trên người con Hạn Bạt tỏa ra một luồng khí nóng vô cùng, những nơi nó giẫm lên đều bị thiêu thành trạng thái thạch cao.

Ngũ Ban trong lòng kinh hãi, nhiệt độ này cũng quá cao rồi phải không?

Thảo nào lúc đầu cái hộp sắt kia lại trực tiếp thiêu một người thành xương trắng. "Đi trước!" Tiểu Ca vội vàng nói.

Lời vừa dứt, Tiểu Ca lại lần nữa cắn nát ngón tay, một giọt máu tươi trào ra, bắn về phía Bạch Mao Hạn Bạt.

Mặc dù Bạch Mao Hạn Bạt cường hoành vô cùng, nhưng theo giọt máu Kỳ Lân nhỏ xuống người, Bạch Mao Hạn Bạt kêu lên kỳ quái. "Rít rít!" Lập tức trên người nó bốc ra một làn khói đậm, cái cảm giác nóng bức đó lập tức giảm đi rất nhiều.

Ngũ Ban thấy vậy cũng vội vàng nhảy vào trong đường hầm bí mật, tuy có nhiệm vụ trên người, nhưng Ngũ Ban biết, con Hạn Bạt

này tuyệt đối sẽ không bỏ qua, chỉ cần còn ở trong mộ, nó sẽ lại tìm đến.

Đường hầm bí mật rất sâu, nghiêng một góc nhất định, khiến Ngũ Ban như một chiếc xe trượt, lướt đi trong đường hầm bí mật. "Ầm ầm!" Đúng lúc này, chỉ nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng nổ vang.

Một thân ảnh cũng theo sát phía sau mình, hóa ra Tiểu Ca cũng vào, xem ra anh ta cũng không có bất kỳ nắm chắc nào để đối phó với con Bạch Mao Hạn Bạt đó.

Đường hầm bí mật rất sâu, càng đi xuống phía dưới, Ngũ Ban cảm thấy một trận mát mẻ, có một luồng nước mát lạnh.

Đường hầm bí mật cũng càng lúc càng ẩm ướt, khiến tốc độ trượt của Ngũ Ban càng lúc càng nhanh, chỉ cảm thấy mông của mình như sắp bốc hỏa.

Chẳng mấy chốc Ngũ Ban và Tiểu Ca đã lao ra khỏi đường hầm bí mật, như thể bị ném vào không trung vậy.

Trong mơ hồ Ngũ Ban nhìn thấy không gian nơi họ đang ở dường như rất lớn. "Phanh!" Hai người đồng thời ngã xuống đất, sau đó mới đứng dậy, Vương Bàn Tử và Ngũ Tà đang đứng ở đó, không ngừng xoa xoa mông, xem ra mông của hai người cũng bị tổn thương nghiêm trọng.

Sau khi hoàn hồn, mọi người cuối cùng cũng có thể nhìn kỹ xung quanh.

Chương 135

Đây là một mộ thất kỳ lạ, mộ thất rất lớn, nhưng lại là kiểu khép kín, bốn phía không có cửa mộ thất.

Trong mộ thất không có gì đặc biệt, chỉ có một hồ nước ở chính giữa.

Không biết có phải là cơ quan đường hầm bí mật hay không, nhưng nhìn không có đường để đi, lòng mọi người thắt lại.

Vì không biết con Bạch Mao Hạn Bạt đó có theo vào hay không. "Tôi đã phá hủy lỗ hổng đó rồi, tạm thời an toàn rồi." Tiểu Ca nói.

Lúc này Vương Bàn Tử cuối cùng cũng phản ứng lại hỏi: "Tiểu Ca đến từ lúc nào vậy?" Ngũ Tà kể lại chuyện Tiểu Ca hóa trang thành Chương Ngốc Tử một lần. "Ghê gớm thật, trên giang hồ có một loại dịch dung thuật, gần như giả mà như thật, không ngờ Tiểu Ca cũng tinh thông môn này." Vương Bàn Tử nói.

Tiểu Ca không để ý đến lời nịnh bợ của Vương Bàn Tử, nhìn xung quanh nói: "Nơi này muốn ra ngoài, chỉ có thể rời đi bằng đường nước." "Anh hình như biết nơi này?" Ngũ Ban dò hỏi.

Anh ta nhớ bức ảnh đen trắng của Chú Ba có Tiểu Ca ở trong đó.

Tiểu Ca lắc đầu nói: "Tôi không biết, chỉ có một chút ấn tượng." "Ấn tượng, vậy sao chắc chắn ở đây?" Ngũ Ban nói.

Tiểu Ca lắc đầu, cũng không biết trả lời câu hỏi của Ngũ Ban thế nào.

Ngũ Tà cũng nhớ bức ảnh đó, nhìn Tiểu Ca nói: "Tôi từng nhìn thấy trong một bức ảnh của Tam thúc, anh ấy và Tam thúc ở một cổ mộ ở Tây Sa, tôi đoán đây là cổ mộ đó." Tiểu Ca nhíu chặt mày, như

thể đang hồi ức, lại như thể đang hoang mang, tóm lại sắc mặt anh ta có chút không ổn. "Tôi không nhớ nữa rồi." Tiểu Ca nói.

Mọi người ngây người, anh ta cũng có thể quên sao?

Có ở đây mà lại không biết sao? "Không phải bị mất trí nhớ rồi chứ?" Vương Bàn Tử yếu ớt hỏi.

Ngũ Ban ngẩn ra nói: "Mất trí nhớ?

Không thể nào, trông anh ấy khỏe mạnh hơn ai hết." Dù sao Tiểu Ca có huyết mạch Kỳ Lân, thứ đó có khả năng tự lành vết thương cực mạnh, vết thương nặng đến mấy cũng có thể hồi phục, lẽ ra không đến mức mất trí nhớ chứ? "Cô lỗ!" Đúng lúc này, trong hồ nước đột nhiên truyền đến một tiếng sủi bọt.

Mọi người cũng không thèm hỏi Tiểu Ca nữa, từng người một đều nhìn vào trong hồ nước. "Con Hạn Bạt đó có biết bơi không?" Vương Bàn Tử hỏi.

Câu hỏi này ai cũng không thể trả lời, nhưng nghe Vương Bàn Tử nhắc đến Hạn Bạt, mọi người không tự chủ được lùi lại hai bước. "Hoa hoa!" Chẳng mấy chốc trong hồ nước truyền đến một tiếng "hoa lạp lạp" tiếng nước, chỉ thấy mực nước trong hồ bắt đầu hạ xuống.

Trên mặt nước xuất hiện một xoáy nước khổng lồ, xoáy nước như một cái tháp quay, nhanh chóng xoay tròn.

Trong một khoảnh khắc, mực nước đã hạ xuống hơn hai mét, theo mực nước càng lúc càng thấp, mọi người cuối cùng cũng nhìn thấy một đường hầm dưới nước ở dưới đáy hồ.

Đá dưới đáy hồ trông nhẵn bóng, nước ở đây chắc hẳn thường xuyên hạ xuống hoặc dâng lên, không phải do người chạm vào cơ quan.

Khiến mọi người cảm thấy bất ngờ, không biết cái hồ nước này

được xây dựng ở đây rốt cuộc là vì điều gì.

Mực nước một bên đang nhanh chóng hạ xuống, trong đường hầm truyền đến tiếng nước đặc biệt trầm trọng, càng lúc càng sâu.

Mọi người có thể khẳng định bên dưới chắc chắn là một thế giới khác.

Trong đường hầm mà mọi người vừa ra khỏi trước đó, lúc này cũng truyền đến một tiếng nổ vang.

Chỉ thấy không ít đá vụn đang không ngừng lăn xuống. "Bạch Mao Hạn Bạt đuổi đến rồi, chúng ta mau đi." Tiểu Ca trầm giọng nói.

Mọi người đâu dám dừng lại, vội vàng chạy nhanh về phía đường hầm dưới đáy hồ.

May mắn là nước ở đây thường xuyên chảy, mọi người đi trên đó cũng không cảm thấy trơn trượt. "Oanh!" Ngay khi mọi người vừa xuống dưới đáy hồ, trong đường hầm trước đó truyền đến một tiếng nổ dữ dội, như thể có vụ nổ vậy.

Trong khói bụi, Bạch Mao Hạn Bạt phóng ra, hành động nhanh như chớp. "Đi!" Tiểu Ca vội vàng nói.

Ngũ Ban nhìn con Bạch Mao Hạn Bạt đuổi theo không ngừng, hỏi Tiểu Ca: "Làm sao để đối phó với thứ này?" Tiểu Ca lắc đầu: "Tôi cũng không rõ, truyền thuyết nói chỉ cần chém đầu nó là được." "Không phải chứ?

Lại chém đầu." Ngũ Ban nói.

Cách con Hạn Bạt này truy tìm mọi người dường như giống như cương thi, dựa vào hơi thở để phân biệt.

Vì vậy mọi người không thể thoát khỏi sự truy đuổi của Bạch Mao Hạn Bạt, nó nhanh chóng xác định vị trí của mọi người. "Đuổi

đến rồi." Tiểu Ca nói.

Mọi người chỉ có thể liều mạng chạy xuống phía dưới, nhưng càng xuống phía dưới, mọi người cảm thấy không khí bắt đầu trở nên ẩm ướt.

Trên bậc thang cũng bắt đầu xuất hiện một số rong biển, khiến chân bắt đầu trơn trượt. "Ai da!" Vương Bàn Tử là người xui xẻo đầu tiên, chân ông ta trượt một cái, lập tức lăn từ trên bậc thang xuống, cộng với thân hình tròn vo, đơn giản như một quả bóng da vậy, càng lăn càng nhanh.

Ngũ Tà đứng sau Vương Bàn Tử, thấy Vương Bàn Tử trượt ngã vội vàng đưa tay muốn kéo Vương Bàn Tử lại.

Nhưng lại bị Vương Bàn Tử kéo theo, cũng bị Vương Bàn Tử kéo xuống.

Ngay khi Ngũ Tà vừa ngã xuống đất, Tiểu Ca đột nhiên nhanh chóng chạy về phía Ngũ Tà, hai tay vung ra trực tiếp bế Ngũ Tà kiểu công chúa vào lòng, nhanh chóng nhảy xuống phía dưới.

Ngũ Ban thì không thể quan tâm nhiều đến vậy nữa, lúc này con Bạch Mao Hạn Bạt càng lúc càng gần, tốc độ của nó nhanh hơn cả anh ta và Tiểu Ca một chút. "Để xem mày đuổi được bao lâu." Ngũ Ban giận dữ chửi rủa.

Nói rồi từ trong ba lô của mình, anh ta lấy ra một bó thuốc nổ, châm lửa xong, lập tức ném xuống chân mình. "Oanh!" Ngũ Ban vừa chạy xuống ba bốn mét, thuốc nổ lập tức phát nổ.

Tiếng nổ lớn chấn động màng nhĩ, âm thanh không ngừng dội lại.

Cũng khiến cả không gian rung chuyển, dư chấn mạnh mẽ cũng đẩy anh ta ra ngoài, khiến anh ta cũng lăn từ trên bậc thang xuống. "Ầm ầm!" May mắn là thuốc nổ đã làm sập đường hầm bí mật, cũng

chôn vùi Bạch Mao Hạn Bạt bên trong, không biết nó có bị nổ chết hay không. "Ai u, biến tôi thành tiệm thịt rồi." Vương Bàn Tử dang tay chân ra đau đớn nói.

Chỉ thấy Ngũ Ban lúc này cũng đang nằm trên người ông ta, khiến Vương Bàn Tử bị thương, nhưng từ giọng nói của anh ta có thể nghe ra, tên này không chết được.

Trong bốn người, chỉ có Tiểu Ca và Ngũ Tà là không bị ảnh hưởng, đứng vững trên mặt đất.

Vỗ vỗ bụi bặm trên người, mọi người cuối cùng cũng có thể nhìn kỹ môi trường xung quanh.

Đây dường như là một hang động nhân tạo, hang động lớn bằng cả sân bóng đá.

Hang động cũng không bằng phẳng, giống như đáy bát, ở giữa có không ít nước đọng chưa thoát đi, cũng có lẽ là do những rong biển kia sinh trưởng ở đó.

Chương 136

Ở chính giữa có một tượng đá khổng lồ, khi đèn pin chiếu vào, phát hiện đó là tượng khỉ.

Tổng cộng bốn con liền nhau, mặt hướng về bốn phương, đang làm tư thế cầu nguyện, đó là Định Hải Thạch Hầu, dùng để trừ tà, cũng dùng để trấn thủy.

Truyền thuyết thời thượng cổ, Đại Vũ trị thủy có một thần vật chuyên dùng để đo mực nước, gọi là Định Hải Thần Châm, sau này biến thành vũ khí của Tôn Ngộ Không.

Vì vậy tập tục này cũng được truyền xuống, nhưng Định Hải Thần Châm không phải ai cũng có thể đúc được, nên dùng tượng khỉ thay thế, biểu thị tác dụng của Định Hải Thần Châm.

Ở giữa bốn tượng khỉ có một tấm bia đá khổng lồ, không biết trên đó khắc gì, quá xa nên mọi người cũng không nhìn thấy.

Khi mọi người chuẩn bị đi tìm hiểu rốt cuộc là gì, Vương Bàn Tử vẫn nằm trên đất kêu lên: "Không đỡ tôi dậy được sao?" Ngũ Ban bất lực, kéo Vương Bàn Tử dậy, nhưng đúng lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên kinh ngạc. "Ủa!

Trên bậc đá có chữ, tiếng Anh." Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Tà nói: "Đừng nói bậy, nơi này sao có thể có tiếng Anh chứ?" Vương Bàn Tử hét lên: "Nếu không phải tiếng Anh thì tôi chặt đầu ông xuống." Ngũ Ban cũng theo hướng Vương Bàn Tử chỉ mà nhìn, quả nhiên trên bậc thang cuối cùng, có một hàng tiếng Anh, nhưng lại không biết ý nghĩa.

Tiểu Ca và Ngũ Tà cũng đứng trước bậc thang, nhìn hàng tiếng

Anh đó, mọi người đều mù tịt.

Chỉ thấy trên bậc thang khắc: WOTIDA "WO là tôi, TI là đề, DA là đại, tôi đề đại?

Viết cái quái gì vậy?" Vương Bàn Tử mù tịt nói.

Ngũ Ban cũng hỏi: "Thật sự có chút kỳ lạ." "Chẳng lẽ Cửu Môn đã bị người Tây giành trước?

Không phải là đám người A Nịnh đó chứ?" Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Tà lắc đầu nói: "Cũng không nhất định, người trong nước cũng có thể viết những chữ tiếng Anh này, đặc biệt là loại khắc này, nếu là chữ Trung thì chắc chắn sẽ tốn thời gian." "Đừng nói nữa, tiếng Anh ngoằn ngoèo, trông có vẻ khá vội vã thật, chỉ là rốt cuộc có ý nghĩa gì?" Vương Bàn Tử hỏi.

Ngũ Tà nói: "Chắc là có người cố ý để lại ký hiệu cho hậu nhân, hoặc là viết tắt của từ ngữ nào đó." "Vậy rốt cuộc có ý nghĩa gì?" Vương Bàn Tử hỏi.

Ngũ Tà lắc đầu nói: "Ai mà biết được chứ?" Chỉ thấy Ngũ Tà nhìn đi nhìn lại đột nhiên cảm thấy nét chữ có chút quen thuộc. "Kỳ lạ, tôi hình như đã nhìn thấy nét chữ này ở đâu rồi?" Ngũ Tà nói.

Nghe thấy lời Ngũ Tà nói, mọi người kinh ngạc, không ngờ trong cổ mộ này, lại có nét chữ mà Ngũ Tà quen biết. "Có phải Tam Gia không?" Ngũ Ban hỏi.

Nói rồi anh ta cũng nhìn những chữ tiếng Anh đó, nhưng những đường nét khắc tiếng Anh mảnh và không giống nét chữ của một người đàn ông. "Tam thúc?

Không thể nào, chữ của anh ấy thô kệch lắm." Ngũ Tà nói.

Anh ta như nhớ ra điều gì đó, kinh ngạc nói: "Tôi biết rồi, nét chữ

này tôi đã thấy trong sổ ghi chép của Tam thúc, là nét chữ của dì Trần Cẩm." "Trần Cẩm?

Hai mươi năm trước?" Ngũ Ban ngạc nhiên nói.

Ngũ Tà nói: "Tôi khẳng định, là nét chữ của dì Trần Cẩm, hai mươi năm trước dì ấy và Tam thúc từng đến cổ mộ này." "Anh quên một người rồi." Ngũ Ban nhìn Tiểu Ca nói.

Ngũ Tà lập tức nói: "Đúng rồi, Tiểu Ca có biết ý nghĩa của nó không?" Tiểu Ca lắc đầu nói: "Không nhớ." Nghe thấy lời Tiểu Ca nói, mọi người suýt chút nữa ngã khuỵu xuống đất.

Vì Tiểu Ca cũng không biết, mọi người cũng không ngốc nghếch đứng đó lãng phí thời gian, đi về phía bốn tượng khỉ đá ở giữa.

Họ cảm thấy vô cùng hứng thú với tấm bia đá đó.

Tấm bia đá không hề nhỏ, cao tới hai ba mét, rộng hơn một mét.

Một mặt của tấm bia đá không khác gì bia đá bình thường, trên đó cũng thực sự khắc một hàng chữ.

Mặt còn lại của tấm bia đá thì khác, được mài giũa cực kỳ nhẵn bóng, bóng của mọi người đều phản chiếu trong đó.

Chữ có vẻ là chữ cổ, Vương Bàn Tử không nhận ra, Ngũ Ban cũng không nhận ra, chỉ có thể trông cậy vào Ngũ Tà. "Trên đó nói rằng, mộ chủ nhân đã xây dựng một tòa Thiên Cung, cửa Thiên Cung nằm trong bia đá, nếu có người hữu duyên đến đây, thì có thể thông qua bia đá mà đi đến Thiên Cung." Ngũ Tà nói.

Vương Bàn Tử ngẩn ra nói: "Thiên Cung?

Thiên Cung của Ngọc Hoàng Đại Đế đó sao?" "Ai mà biết được chứ, do mộ chủ nhân xây dựng mà." Ngũ Tà nói.

Ngũ Ban nói: "Trong này cũng không có cửa." "Rõ ràng là tôi và

Thiên Cung không có duyên rồi, mộ chủ nhân là người tu hành, chắc chắn đã thành tiên rồi, tưởng tượng một tòa Thiên Cung mà thôi phải không?" Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Tà cũng nói: "Tôi cũng cảm thấy vậy, tuyệt đối là giả, xây dựng một tòa Thiên Cung, không phải là chuyện hoang đường sao?" Trong khi ba người đang bàn tán xôn xao, Tiểu Ca lại chăm chú nhìn tấm bia đá mà ngây người. "Tiểu Ca, có phát hiện gì không?" Ngũ Tà hỏi.

Tiểu Ca trầm giọng nói: "Tôi đã ở đây." Ngũ Ban và Ngũ Tà hai người lập tức nổi giận, đã hỏi bao nhiêu lần rồi anh ta không nhớ, bây giờ lại nhớ ra. "Tiểu Ca... không phải bị mất trí nhớ rồi chứ?" Ngũ Tà không kìm được hỏi.

Tiểu Ca gật đầu nói: "Ừm." Mọi người sững sờ, thật sự không ngờ Tiểu Ca lại thật sự mất trí nhớ. "...Không phải đang đùa đấy chứ?

Thật sự mất trí nhớ sao?" Ngũ Tà lại lần nữa hỏi.

Tiểu Ca gật đầu, không nói gì thêm.

Ngũ Ban trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc, Tiểu Ca trong cơ thể chứa đựng huyết mạch Kỳ Lân, có khả năng tự lành cực mạnh, nếu là do ngoại thương thì tuyệt đối không thể có tổn thương nào khiến anh ta mất trí nhớ.

Nhưng mất trí nhớ kiểu này, có chút huyền bí, người bị kích thích cũng sẽ mất trí nhớ, người có bệnh trong cơ thể cũng sẽ mất trí nhớ.

Nhưng Ngũ Ban thực sự không hiểu, rốt cuộc chuyện gì có thể khiến Tiểu Ca bị mất trí nhớ do kích thích, thân thể anh ta cường tráng, cũng không thấy có bệnh tật gì.

Huống chi có huyết mạch Kỳ Lân, bệnh tật cũng không thể khiến anh ta như vậy chứ? "Vậy, cái Thiên Cung đó không phải thật sao?"

Vương Bàn Tử hỏi.

Ngũ Tà chen vào nói: "Làm gì?

Không phải ông cũng muốn đi Thiên Cung xem sao?" "Anh không hiểu, nhưng Thiên Cung đó, đồ bên trong chắc chắn đều là bảo vật vô giá, nếu tôi có thể kiếm được một chút mang về, thì chẳng phải lại có thể phát tài lớn sao?" Vương Bàn Tử nói.

Tiểu Ca nhìn bia đá nói: "Thiên Cung, có chút ấn tượng, nhưng không nhớ rõ." Nghe thấy lời Tiểu Ca nói, mọi người đều nghĩ anh ta chỉ đang nói đùa, nhưng nghe ý của Tiểu Ca, như thể thật sự có Thiên Cung tồn tại?

Đúng lúc này, trong đường hầm trước đó đột nhiên truyền đến tiếng nổ vang, Hạn Bạt đã thoát ra khỏi đó. "Gầm!" Tiếng gầm giận dữ vang vọng trong một không gian rộng lớn. "Lại theo đến, đi trước." Tiểu Ca trầm giọng nói.

Vương Bàn Tử cười khổ nói: "Vậy tôi cũng phải biết đi từ đâu chứ." "Quái vật đuổi theo không ngừng, tôi bỏ chạy rồi, nó sẽ theo." Ngũ Tà nói.

Ngũ Ban nhìn Tiểu Ca trầm giọng nói: "Tôi liên thủ tiêu diệt nó." "Cẩn thận một chút, nếu thật sự là Hạn Bạt như Tiểu Ca đã nói, thứ này không dễ đối phó đâu." Ngũ Tà nói.

Ngũ Ban hỏi: "Anh biết sao?" "Hạn Bạt trong truyền thuyết có thể gây ra hạn hán và đưa đến cương thi, lại là cương thi ở trong đất nuôi thi lâu ngày, có thể biến thành Hạn Bạt, trong thi kinh cũng có nhắc đến Hạn Bạt tác oai tác quái, như đầm lầy, như phần mộ." Ngũ Tà nói.

Vương Bàn Tử nói: "Tôi hình như nhớ thời thượng cổ Hoàng Đế có một cô con gái tên là Hạn Bạt phải không?

Chương 137

Nghe nói là thủy tổ của cương thi." "Không sai, thật sự có một truyền thuyết như vậy, xem TV không phải cũng nói sao." Ngũ Tà nói.

Nghe thấy lời hai người nói, Ngũ Ban trong lòng chùng xuống, phải biết một con cương thi đã khó đối phó, không ngờ Hạn Bạt lại là tổ tiên của cương thi, thảo nào hệ thống nói, với thực lực hiện tại không thể đối phó. "Rồi, tôi chặn lại, tôi và Ngũ Tà đi tìm lối ra." Vương Bàn Tử nói.

Bạch Mao Hạn Bạt lúc này vô cùng tức giận, nhiệt lượng tỏa ra toàn thân cũng kinh người vô cùng.

Nơi vốn ẩm ướt, theo sự xuất hiện của Bạch Mao Hạn Bạt trở nên khô cằn, như mấy trăm năm không mưa vậy. "Một." Tiểu Ca nói.

Lời vừa dứt, Tiểu Ca dùng Hắc Kim Cổ Đao rạch lòng bàn tay mình, trên đao phủ đầy máu tươi.

Có lẽ vì huyết mạch Kỳ Lân, khiến Hắc Kim Cổ Đao không bị ảnh hưởng bởi nhiệt độ nóng bức đó. "Xoạt!" Chỉ thấy Tiểu Ca lăng không, một đao chém vào hư không, đánh thẳng vào Bạch Mao Hạn Bạt. "Gầm!" Hạn Bạt gầm lên điên cuồng về phía Tiểu Ca, thân hình nhỏ bé cũng nhảy cao, một vuốt vồ về phía Hắc Kim Cổ Đao. "Phanh!" Chỉ thấy hai người va chạm trực tiếp trong hư không.

Nhưng va chạm vẫn là Tiểu Ca rơi vào thế hạ phong, khiến Tiểu Ca trực tiếp bị chấn lùi lại, sức mạnh cường hãn khiến Tiểu Ca trượt đi một đoạn khá xa mới ổn định lại thân hình.

Ngũ Ban thấy vậy cũng rút trường kiếm ra, nhưng không sử dụng huyết mạch Kỳ Lân, mà là huyết mạch Bạch Hổ.

Huyết mạch Kỳ Lân dù sao cũng dùng để xua tà và giải độc, huyết mạch Bạch Hổ có hiệu quả phá tà, có lẽ có chút tác dụng. "Bạch Hổ Thần Lực!" Ngũ Ban hét lớn một tiếng, anh ta muốn xem con Bạch Mao Hạn Bạt này rốt cuộc mạnh mẽ đến mức nào.

Một cỗ sức mạnh hung hãn từ trên người Ngũ Ban dâng trào ra, ngay sau đó tàn ảnh Bạch Hổ lập tức được thi triển.

Hóa thành một tàn ảnh lao về phía Hạn Bạt, mơ hồ xen lẫn một tiếng hổ gầm.

Đúng lúc này, chỉ thấy Bạch Mao Hạn Bạt toàn thân tỏa ra một cỗ thi khí nồng đậm.

Thi khí lan tràn, bao trùm thân hình nó, khi trường kiếm của Ngũ Ban vừa đi vào làn thi khí đó.

Nghe thấy một tiếng "rít rít", nhưng lại thấy thi khí khi chạm vào huyết mạch Bạch Hổ, lập tức bị ăn mòn.

Nhưng cũng chính vì vậy, Bạch Mao Hạn Bạt lại dễ dàng nắm lấy trường kiếm của Ngũ Ban. "Cái gì!" Ngũ Ban trong lòng kinh hãi hét lên.

Anh ta đã dùng sức mạnh của Bạch Hổ Thần Lực, vậy mà lại bị con Bạch Mao Hạn Bạt này dễ dàng nắm lấy trường kiếm của mình.

Chưa kịp phản ứng thì một cỗ sức mạnh cường đại lập tức truyền đến theo trường kiếm, hóa ra Bạch Mao Hạn Bạt hai tay nắm chặt lưỡi kiếm, sống chết quăng Ngũ Ban ra ngoài.

Ngũ Ban trong lòng cười khổ không thôi, hệ thống này không phải đang đùa đấy chứ?

Tên này, phải đối phó thế nào đây?

Sức mạnh của Hạn Bạt và anh ta căn bản không cùng đẳng cấp,

ngay cả khi liên thủ với Tiểu Ca e rằng cũng khó mà chống đỡ được.

Một đứa trẻ bé tí chưa đầy ba thước, vậy mà sức mạnh bộc phát lại kinh người đến thế. "Cùng tấn công!" Tiểu Ca không cho Ngũ Ban nghĩ ngợi thêm, lập tức hét lên.

Ngũ Ban gật đầu cầm trường kiếm, cùng Tiểu Ca đồng thời tấn công Hạn Bạt.

Hai người một trái một phải, đồng thời chém về phía Hạn Bạt. "Xoạt!" Tiếng xé gió xen lẫn vào nhau, con Hạn Bạt thấy vậy lập tức nhe răng trợn mắt.

Hai người tấn công gần như cùng lúc, nó dùng hai tay đỡ đồng thời. "Đương!" Sau hai tiếng động trầm đục, cả hai người đều bị chấn lùi hai bước.

Nhưng cả hai người không hề thỏa hiệp, sau khi bị đẩy lùi lại đồng thời ra tay lần nữa.

Vẫn là một trái một phải kẹp chặt Hạn Bạt ở giữa, nhưng Hạn Bạt lại chẳng hề để tâm đến việc hai người liên thủ.

Nhìn thấy hai người không chịu bỏ cuộc, Hạn Bạt toàn thân lại lần nữa phóng thích vô số thi khí, thi khí lan tràn bao phủ hoàn toàn thân ảnh của nó. "Gầm!" Đột nhiên một tiếng gào thét như dã thú truyền đến, chỉ thấy trong làn thi khí đó, đột nhiên xuất hiện một thân ảnh.

Ngũ Ban và Tiểu Ca đồng thời kinh hãi, cả hai đều cảm nhận được sự khủng bố của thân ảnh đó.

Ngay lúc mọi người ngây người, thân ảnh đó đã nhảy ra khỏi làn thi khí.

Khi nhìn rõ thân ảnh đó, cả hai người đều sững sờ.

Chỉ thấy Bạch Mao Hạn Bạt kia nào còn là thân ảnh ba thước

trước đó, trước mặt họ rõ ràng là một con quái vật.

Quái vật trông có vẻ giống người, nhưng Ngũ Ban thực sự không dám liên hệ nó với con người.

Chỉ thấy con quái vật tuy vẫn mọc lông trắng, nhưng lông trắng đã trở nên thưa thớt hơn nhiều.

Toàn thân da dẻ cũng biến thành màu tím, cả người gầy trơ xương chỉ còn lại một bộ da bọc màu tím.

Điều đáng sợ nhất, trên cổ nó treo một xâu đầu người, những cái đầu này lại chính là của đám thuộc hạ của A Nịnh trước đó.

Đầu người như bị ăn sống, máu tươi vẫn còn nhỏ giọt trên đó, trông nó chẳng khác nào một con ác quỷ từ địa ngục chui ra.

Mười ngón tay như dao, tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, hàm răng già nua trong miệng càng khiến người ta rùng mình.

Thân hình cao tới hai mét trông có vẻ gầy yếu, nhưng cả hai người đều không dám coi thường con Hạn Bạt này.

Điều càng khiến họ kinh hãi hơn, toàn thân nó tỏa ra nhiệt lượng kinh người, đến cả hai người họ cũng cảm thấy hơi không chịu nổi.

Toàn bộ máu trong cơ thể như sắp bốc hơi, huống chi là Vương Bàn Tử và Ngũ Tà đang tìm lối thoát.

Cả hai người mồ hôi đầm đìa, môi khô nứt, biết rằng nếu cứ thế này, e rằng sẽ bị hấp chín sống. "Nước!" Vương Bàn Tử hét lên.

Họ cũng chẳng thèm tìm lối thoát nữa, cả hai vội vàng chạy đến dưới bia đá, nơi có một số vũng nước.

Nhưng khi hai người nhảy xuống, họ mới nhận ra nước ở đó cũng đã bị nung nóng sùng sục.

Ngũ Tà lanh trí nói với Vương Bàn Tử: "Bùn!" Nói rồi anh ta cũng

chẳng thèm bận tâm đến sự ghê tởm nữa, phủ toàn bộ bùn nhão lên người, tuy vẫn nóng, nhưng lại cản trở được một phần nhiệt lượng.

Sau khi lớp bùn trên người bị nung khô, cả hai mới nhảy xuống nước, cố sức chui vào lớp bùn nhão bên dưới, mới cảm thấy đỡ hơn một chút.

Ngay lúc họ đang ngây người, con Hạn Bạt lại hành động, nhanh như gió, hai người chỉ cảm thấy hoa mắt.

Con Hạn Bạt lao đến trước mặt hai người, bàn tay gầy gò mạnh mẽ đánh vào ngực họ. "Ư!" Hai người lập tức cảm thấy ngực đau nhói, trong cổ họng đều trào ra một chút vị ngọt, thân ảnh ngay sau đó bay ngược ra sau. "Trời đất quỷ thần ơi, đừng mà!" Vương Bàn Tử kêu lớn.

Chương 138

Hóa ra Ngũ Ban và Tiểu Ca bị đánh bay về phía chỗ hai người họ đang ở. "Oanh!" May mắn thay hai người bay khá cao, hai thân ảnh nặng nề va vào bia đá.

Sức mạnh khủng khiếp khiến khối bia đá đó trực tiếp bị đánh nát. "Phanh!" May mắn có bia đá làm giảm bớt sức mạnh, khiến hai người ngã xuống trước mặt Vương Bàn Tử và Ngũ Tà. "Thảm rồi, thảm rồi, hai đại ca đều không phải đối thủ, chẳng lẽ tôi cũng sẽ bị con quái vật đó treo lên cổ sao?" Vương Bàn Tử kêu lên kỳ quái.

Ngũ Ban trong lòng cũng vô cùng kinh hãi, lần đầu tiên gặp phải đối thủ mạnh mẽ đến vậy, liên thủ với Tiểu Ca căn bản cũng không có cơ hội phản công. "Để tôi." Lúc này, Tiểu Ca đỡ lấy một con khỉ đá nói.

Ngũ Tà vội vàng nói: "Đừng cố mạnh nữa, bây giờ chúng ta mau chạy đi." "Không kịp nữa rồi." Tiểu Ca nói.

Lời vừa dứt, chỉ thấy Tiểu Ca đột nhiên kêu thảm một tiếng, quần áo toàn thân nứt toác, trên người bốc cháy ngọn lửa Kỳ Lân.

Ngọn lửa Kỳ Lân càng cháy càng mạnh, bao phủ hoàn toàn Tiểu Ca.

Chẳng mấy chốc, hình xăm Kỳ Lân trên người anh ta cũng trở nên quái dị, như thể muốn thoát ra khỏi cơ thể anh ta. "A!" Tiểu Ca không kìm được một tiếng kêu thảm thiết kéo dài. "Oanh!" Đột nhiên lửa Kỳ Lân trên người anh ta bùng lên dữ dội, Ngũ Ban đứng bên cạnh cũng không thể không rời khỏi phạm vi của ngọn lửa Kỳ Lân.

Mọi người không thể nhìn rõ thân ảnh của Tiểu Ca, ngọn lửa Kỳ Lân hoàn toàn bao bọc anh ta, càng cháy càng mạnh, người không biết

còn tưởng anh ta đang tự thiêu.

Chẳng mấy chốc, một cỗ sức mạnh cường hãn từ trên người Tiểu Ca tỏa ra. "Gầm!" Đột nhiên một tiếng gầm như sấm từ trong ngọn lửa Kỳ Lân truyền ra.

Chẳng mấy chốc, cằm mọi người đều muốn rớt xuống, chỉ thấy trong ngọn lửa đó, một con quái vật đang bước ra.

Đầu con quái vật giống đầu sư tử, nhưng lại mọc một cặp sừng hươu, hai con mắt tròn như mắt hổ, thân hình giống nai sừng tấm, trên người mọc từng mảng vảy như vảy rồng, một cái đuôi rồng rủ xuống phía sau.

Trên lưng nó có những hoa văn lông màu ngũ sắc, nhưng bụng lại mọc lông vàng. "Thần thú Kỳ Lân!" Ba người đồng thời kinh hô.

Điều càng khiến ba người kinh hãi là khi Kỳ Lân cất tiếng nói.

Vương Bàn Tử kêu lên kỳ quái: "Mẹ ơi, Tiểu Ca lại là thần thú Kỳ Lân!" "Đừng lắm lời nữa, mau đi tìm lối ra đi.

Triệu Kỳ Lân nhập thể sẽ tiêu hao tinh lực của anh ấy, thảo nào anh ấy bị mất trí nhớ, hóa ra là như vậy." Ngũ Ban cũng có huyết mạch Kỳ Lân, vừa nhìn đã biết chuyện gì đang xảy ra.

Tuy không biết phải đạt đến trình độ nào mới có thể triệu Kỳ Lân hiện thân, nhưng Ngũ Ban biết, e rằng mình cũng không dám động đến loại bí thuật này.

Giờ đây anh ta cuối cùng cũng hiểu vì sao Tiểu Ca lại bị mất trí nhớ, tuy có huyết mạch Kỳ Lân, nhưng Kỳ Lân dù sao cũng là thần thú thượng cổ.

Con người căn bản không thể chịu đựng được nó, mất trí nhớ là nhẹ rồi, nếu nặng thì e rằng sẽ trực tiếp bạo thể mà chết.

Dù sao sức mạnh của thần thú Kỳ Lân đâu phải một phàm nhân có thể chịu đựng được.

Nhưng nếu là tình huống như bây giờ, e rằng mất trí nhớ vẫn tốt hơn là mất mạng, tuy bất đắc dĩ nhưng Tiểu Ca e rằng cũng không còn cách nào khác.

Ngũ Ban đã hiểu lời của hệ thống.

Hệ thống đã từng nói, chỉ dựa vào thực lực hiện tại, cậu ta không thể chống lại con Hạn Bạt này, cần phải sử dụng bí thuật mà hệ thống đã ban tặng ngay từ đầu.

Nhưng Ngũ Ban hoàn toàn không biết việc sử dụng bí thuật đó sẽ gây ra hậu quả gì, vì cậu ta chưa từng dùng.

Bí thuật này hình như không gây mất trí nhớ, vì nó nói rõ là đốt cháy sát khí trong cơ thể để tăng cường sức mạnh.

Chắc là sẽ không gây hại gì đâu nhỉ?

Mặc dù vậy, Ngũ Ban vẫn lẩm bẩm trong lòng, nếu mà mất trí nhớ thì gay to.

Với những thứ có thể gây hại cho bản thân, Ngũ Ban vô cùng từ chối.

Ví dụ như thuật chiêm bốc trong Huyền Vũ Huyết Mạch, cậu ta chưa bao giờ dùng, không thể giống Hắc Hạt Tử, ngày nào cũng đeo kính râm.

Lấy vợ còn không biết mặt mũi ra sao, tùy ý đừng động đến loại năng lực hại thân như vậy.

Đúng lúc cậu ta đang nghĩ ngợi, con Hạn Bạt kia gầm rống điên cuồng về phía Kỳ Lân.

Hình như nó cũng kinh ngạc, không hiểu sao lại đột nhiên xuất

hiện một loại thần thú thượng cổ như vậy.

Để đáp lại, Kỳ Lân cũng phát ra tiếng gầm rống như sấm sét về phía Hạn Bạt.

"Hô!" Không chỉ vậy, từ miệng Kỳ Lân phun ra một luồng lửa, hừng hực lao tới Hạn Bạt.

Nhưng Hạn Bạt vốn đã giống như lửa dữ, lửa của Kỳ Lân phun lên người Hạn Bạt không có tác dụng gì.

Chỉ thấy Hạn Bạt hai tay như xé tan ngọn lửa Kỳ Lân phun ra, rồi thân hình lóe lên, lướt trong hư không lao tới vồ Kỳ Lân trước.

Kỳ Lân chẳng hề bận tâm, cũng vươn một vuốt về phía Hạn Bạt.

"Rầm!" Một tiếng động trầm đục vang lên, chỉ thấy Hạn Bạt bị đánh bay.

Cả cơ thể nó lướt trên mặt đất tạo thành một rãnh dài.

Điều đó khiến Hạn Bạt kinh hãi, sức mạnh của Kỳ Lân lại hung hãn đến thế.

Ngũ Ban cũng vô cùng kinh hãi, sau khi Tiểu Ca hóa thân thành Kỳ Lân, thực lực lại mạnh mẽ đến vậy, mạnh đến nỗi Ngũ Ban cũng cảm thấy một tia đe dọa chết chóc.

Sau khi một vuốt đánh bay Hạn Bạt, Kỳ Lân ngửa mặt lên trời gầm thét một tràng.

"Hống!" Tiếng gầm như sấm vang vọng khắp không gian, khiến tai mọi người ù đi.

Cùng với tiếng gầm rống điên cuồng của Kỳ Lân, mọi người rõ ràng cảm thấy đất trời rung chuyển, như thể cả không gian không thể chịu đựng được nữa.

Mặt đất vốn khô cằn lập tức xuất hiện từng vết nứt.

Ngay sau đó, nó nhảy vọt lên, thân hình khổng lồ lao về phía con Hạn Bạt vừa bị đánh bay.

"Ầm!" Tốc độ của Kỳ Lân quá nhanh, nhanh hơn Kỳ Lân bộ không biết bao nhiêu lần, khi nó lao vào người Hạn Bạt, nó giậm mạnh một cái.

Lập tức đánh bật thân Hạn Bạt vào bùn đất, bụi khói mù mịt, mặt đất bị tạo thành một cái hố khổng lồ.

"Hống!" Kỳ Lân dường như không định tha cho Hạn Bạt, sau một tiếng gầm lớn, nó cũng nhảy vào hố.

Bụi khói bao trùm toàn bộ chiến trường, không ai biết chuyện gì đang xảy ra bên trong.

Nhưng thỉnh thoảng lại có tiếng ầm ĩ vang lên, và đám bụi khói mờ mịt kia càng lúc càng đặc quánh, mọi người biết chắc là chúng đang giao chiến dữ dội trong hố.

"Chết tiệt, căn bản không biết đường ra ở đâu." Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Ban nói: "Để tôi nghe xem." Nói rồi lập tức nằm bò ra đất, định dùng thuật Tá Lĩnh Tầm Địa để tìm lối ra.

Nhưng Kỳ Lân do Tiểu Ca hóa thành và Hạn Bạt đang chiến đấu kịch liệt, tiếng động quá lớn khiến Ngũ Ban không thể nghe rõ.

Chương 139

“Tôi không nghe được, ở đây ồn quá.” Ngũ Ban nói.

Đúng lúc này, lại thấy con Hạn Bạt kia bị Kỳ Lân đánh bay ra ngoài.

Lần này, Hạn Bạt đâm sầm vào mấy con hầu đá.

“Ầm!” Lập tức, bốn con hầu đá bị đánh nát bấy.

“Ào ào!” Sau khi hầu đá bị đánh nát, lại thấy từ dưới đất đột nhiên phun ra một cột nước khổng lồ.

Ban đầu, những con hầu đá đó trấn giữ một suối ngầm, nay hầu đá bị hủy, suối ngầm dưới đất lập tức phun trào.

Bị cột nước phun vào người, Hạn Bạt lông trắng lại bị hất văng xuống đất.

Ngay sau đó, Kỳ Lân cũng nhảy ra khỏi hố, nhưng Ngũ Ban rõ ràng cảm thấy khí tức của Kỳ Lân đang suy yếu nhanh chóng.

Trong lòng kinh hãi, lẽ nào Tiểu Ca không chịu nổi nữa rồi?

Lúc này, Hạn Bạt lại đứng dậy, nhìn mực nước dưới đất không ngừng dâng lên.

Hạn Bạt gầm rống một tiếng, sau khi nhảy cao, một cước đạp xuống suối ngầm.

“Ầm!” Chỉ thấy một cước đạp xuống, khiến mặt đất xung quanh rung chuyển, chỗ nó đạp lập tức sụp xuống, nước bắn tung tóe.

Nhưng suối ngầm đã bị phá hủy, không còn phun ra cột nước nữa, mực nước cũng dừng lại ở một độ cao nhất định.

“Hống!” Sau khi phá hủy suối ngầm, Hạn Bạt không sợ Kỳ Lân

nữa, sau một tiếng gầm rống điên cuồng, nó lại lao về phía Kỳ Lân.

Nhưng đúng lúc này, thân ảnh Kỳ Lân đột nhiên trở nên mờ ảo.

Khi nhìn thấy Hạn Bạt lao tới, nó vung một vuốt ra.

"Phanh!" Nhưng cùng với việc thân ảnh trở nên mờ ảo, sức mạnh của nó đã không còn như trước.

Thân Kỳ Lân lập tức bị Hạn Bạt đánh bay, thân hình trong hư không lập tức biến thành hình dạng của Tiểu Ca.

Chỉ là bây giờ anh ta dường như bị thương nặng, cả người như diều đứt dây, thanh đao dài phía sau lưng cũng rơi xuống nước, cắm thẳng đứng ở đó.

Ngũ Ban thấy vậy, nhảy vọt giữa không trung, đỡ lấy Tiểu Ca rồi đáp xuống bên cạnh Hắc Kim Cổ Đao.

"Anh không sao chứ?" Ngũ Ban hỏi.

Tiểu Ca yếu ớt lắc đầu nói: "Trí nhớ của tôi chưa hồi phục, không thể phát huy được thực lực vốn có của Kỳ Lân, bây giờ chỉ có thể đứng nhìn." "Anh cứ yên tâm nghỉ ngơi, tiếp theo để tôi." Ngũ Ban nói.

Ngũ Tà và Vương Bàn Tử vội vàng chạy đến bên cạnh Tiểu Ca, thấy anh ta chỉ suy yếu thôi thì bớt lo lắng đi nhiều.

Con Hạn Bạt kia thấy mình đánh bại được Kỳ Lân, dường như rất vui mừng, đắc ý, lập tức trở nên đắc thắng.

"Tôi dạy anh bí thuật của Trương gia, có thể tạm thời hóa thân thành Kỳ Lân, chỉ có như vậy mới có thể đánh bại con Hạn Bạt này." Tiểu Ca nói.

Ngũ Ban nhíu mày chặt lại nói: "Sẽ bị mất trí nhớ giống anh sao?" "Đúng vậy, di chứng sau này." Tiểu Ca nói.

Ngũ Ban lắc đầu nói: “Loại bí thuật hại thân như vậy, tôi không bao giờ dùng.” “Nhưng con Hạn Bạt này đã tỉnh, nếu không tiêu diệt nó, e rằng cả Biển Đông sẽ không được yên bình.” Tiểu Ca nói.

Ngũ Ban giao Tiểu Ca cho Ngũ Tà xong, đứng dậy, nhìn con Hạn Bạt lông trắng đang ngửa mặt lên trời cười dài nói: “Tôi có bí thuật của riêng tôi!” Nói rồi từ từ đi về phía Hạn Bạt lông trắng, Ngũ Tà vội vàng ôm Tiểu Ca rời đi.

Vương Bàn Tử thì liều mạng kéo thanh Hắc Kim Cổ Đao đi.

“Tôi biết lối ra, cõng tôi đi.” Tiểu Ca nói với Ngũ Tà.

Ngũ Tà gật đầu nói: “Được.” Theo lời nhắc nhở của Tiểu Ca, Ngũ Tà nhìn thấy một bức tường.

“Nhưng tôi phải đợi, một khi cơ quan này được mở, phải nhanh chóng rời đi, nếu không sẽ phải đợi một tuần mới có thể mở lại.” Tiểu Ca nói.

Ngũ Tà biết Tiểu Ca đã từng ở đây, khá quen thuộc với các cơ quan bên trong, nên anh ta cõng Tiểu Ca dựa vào tường, nửa người Tiểu Ca ngâm trong nước.

Cùng với Ngũ Ban từng bước đi về phía Hạn Bạt, Hạn Bạt cũng nhìn cậu, tiếng cười điên cuồng của nó dừng lại.

Trong mắt nó toát ra một tia huyết quang khát máu, dường như bây giờ không còn Kỳ Lân cản trở nữa, những người này trong mắt nó chỉ là những món mồi ngon.

Nó nhe ra hàm răng đáng sợ, nước dãi bắt đầu chảy điên cuồng, nhỏ xuống những đầu người bị xỏ xuyên qua, nước dãi và máu tươi hòa vào nhau, trông cực kỳ ghê tởm.

“Đây là lần đầu tiên tôi dùng, chắc ngươi phải cảm thấy vinh hạnh.” Ngũ Ban mỗi bước đi ra, thần sắc cũng trở nên nghiêm túc,

từng chữ từng chữ bật ra từ miệng.

Bí thuật hệ thống ban tặng, là dùng sát khí trong cơ thể dẫn động huyết mạch, khiến sức mạnh huyết mạch tăng lên.

Nhưng loại bí thuật này có một điểm cực kỳ không tốt, một khi sử dụng, sát khí sẽ bị tiêu hao, sau đó sẽ khiến thực lực của Ngũ Ban giảm sút nghiêm trọng.

Vì vậy Ngũ Ban chưa bao giờ dùng, vốn tưởng cả đời cũng sẽ không động đến loại bí thuật này.

Nhưng không ngờ ở trong lăng mộ dưới biển này, lại gặp phải Hạn Bạt, gặp phải loại thứ chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Sát khí trong cơ thể lập tức cuộn trào, vốn dĩ trong cơ thể Ngũ Ban đã có một ít sát khí.

Cộng thêm khi ở cổ mộ Hoài Nam, cậu ta đã hấp thu không ít sát khí, khiến thực lực tăng vọt.

Sau đó ở Tân Nguyệt Khách Điếm lại hấp thu sát khí của Trương Phật Gia, khiến sát khí của cậu ta giờ đây đậm đặc đến cực điểm.

Bây giờ sau khi toàn bộ được phóng thích ra, khiến toàn thân cậu ta bao phủ một tầng khí đen mỏng.

Trông hệt như một ma đầu xuất thế, khiến mọi người đều cảm thấy bất ngờ.

"Kỳ lạ, sát khí nồng đậm như vậy trong cơ thể mà lại không ảnh hưởng đến tâm trí của cậu ta sao?" Tiểu Ca nhìn cảnh tượng của Ngũ Ban không kìm được nói.

Ngũ Tà và Vương Bàn Tử không hiểu những điều này, chỉ cảm thấy loại khí tức trên người Ngũ Ban khiến họ vô cùng khó chịu, thậm chí có cảm giác khó thở.

Ngay cả Hạn Bạt cũng kinh ngạc trước sát khí trong cơ thể Ngũ Ban, nhưng nó không biết Ngũ Ban muốn làm gì, nhưng sự xuất hiện của loại sát khí này khiến nó cảm thấy một chút bất an.

"Bạch Hổ Huyết Mạch!" Cùng với sự xuất hiện của sát khí, thứ đầu tiên dẫn đến dị động chính là Bạch Hổ Huyết Mạch, lúc này Bạch Hổ Huyết Mạch đang sôi trào trong cơ thể Ngũ Ban.

Ngay sau đó, hình xăm Bạch Hổ trên người cậu ta lập tức lan rộng khắp cơ thể, bao phủ toàn bộ hình xăm của cậu ta.

"Ầm!" Một luồng khí tức cường hãn xuất hiện, khiến quần áo của cậu ta cũng bị xé rách, hình xăm Bạch Hổ đó hiện ra trước mặt mọi người.

"Lẽ nào là Bạch Hổ nhập thân sao?" Tiểu Ca lẩm bẩm một mình.

Ngũ Tà không nói gì, người mà cậu ta từng quen thuộc lúc này lại khiến cậu ta cảm thấy xa lạ.

Khi Ngũ Ban nghĩ rằng sát khí chỉ sẽ tăng cường sức mạnh của Bạch Hổ, cậu ta đột nhiên cảm thấy Huyền Vũ Huyết Mạch cũng đang sôi trào.

Ngay sau đó, hình xăm Huyền Vũ cũng xuất hiện, giống như hình xăm Bạch Hổ, lan rộng khắp cơ thể, bao phủ lên hình xăm Bạch Hổ.

Sức mạnh của Huyền Vũ và Bạch Hổ lập tức chồng chéo lên nhau, khiến Ngũ Ban giật mình.

Cậu ta chưa từng thử hòa hợp hai loại sức mạnh này.

Nhưng rõ ràng có sự xung đột, cậu ta cảm thấy sức mạnh trong cơ thể quấn quýt lấy nhau, không ngừng va đập bên trong.

"...Huyền Vũ Huyết Mạch?

Không ổn rồi, hai loại sức mạnh căn bản không thể hòa hợp, lẽ

nào cậu ta muốn tẩu hỏa nhập ma sao?" Tiểu Ca ở đằng xa lo lắng nói.

Chương 140

Ngũ Tà và Vương Bàn Tử chỉ biết đứng đó sốt ruột, nhưng không thể giúp được gì.

Ngũ Ban cũng cảm thấy một trận đau đớn, nhưng đã quá muộn.

Bởi vì Kỳ Lân Huyết Mạch trong cơ thể cậu ta cũng xuất hiện, hình xăm Kỳ Lân Phần Phong Đạp Hỏa cũng bao phủ toàn thân, khiến tất cả hình xăm trên người chồng chất lên nhau.

Điều này khiến hình xăm trở nên lộn xộn, không thể phân biệt được, nhưng Tiểu Ca lại cảm nhận rõ ràng.

Trong cơ thể Ngũ Ban, giống như những hình xăm, ba luồng sức mạnh đan xen ngang dọc, mỗi loại đi theo một con đường riêng, hình thành một mạch riêng, nhưng lại khiến Ngũ Ban vô cùng đau khổ.

Bước chân của cậu ta dừng lại, cả người trở nên vô cùng đau đớn, "phịch" một tiếng quỳ nửa người xuống đất thở hổn hển.

Gân xanh trên người đều nổi lên, có thể thấy lúc này cậu ta đang phải chịu đựng sự đau đớn lớn đến mức nào.

Con Hạn Bạt lông trắng kia cũng đang nghi ngờ, mặc dù sức mạnh trên người cậu ta đang tăng vọt, nhưng lại giống như đang tự sát.

Điều đó khiến Hạn Bạt nhìn Ngũ Ban bằng ánh mắt trêu tức, dường như đang chờ cậu ta tẩu hỏa nhập ma mà chết, để không tốn chút sức lực nào mà ăn thịt tất cả mọi người.

Ngũ Ban, với cơ thể như đang tẩu hỏa nhập ma, lúc này trong mắt hiện lên một tia tuyệt vọng.

Cậu ta hoàn toàn không thể kiểm soát được sức mạnh trong cơ thể, một khi những sức mạnh này tự ý phá hoại cơ thể cậu ta, không

cần người khác ra tay, cậu ta sẽ chết ngay tại đây.

"Mẹ kiếp, hệ thống lẽ nào muốn tôi chết sao?" Ngũ Ban chửi thầm trong lòng.

Đúng lúc này, Cùng Kỳ Huyết Mạch kia cũng chen chân vào, khiến Ngũ Ban cười khổ không thôi.

Ba loại sức mạnh kia mặc dù không hợp nhau, nhưng dù sao cũng đều là sức mạnh của thần thú, trong sức mạnh mang theo một tia thần thánh.

Nhưng Cùng Kỳ lại hoàn toàn khác, đó là sức mạnh của hung thú, tràn đầy tà ác, không hòa hợp với sức mạnh của thần thú.

"Ư!" Cuối cùng Ngũ Ban không chịu nổi nữa, sau một tiếng kêu đau đớn.

Khiến Ngũ Ban lập tức nằm sấp xuống đất, hai tay chống đỡ khó nhọc, cả người run rẩy.

"Hỏng rồi, sắp có chuyện." Tiểu Ca lo lắng nói.

Anh ta cũng không quan tâm đến sự suy yếu của bản thân, cố gắng vật lộn đứng dậy từ từ.

Anh ta nhận Hắc Kim Cổ Đao từ tay Vương Bàn Tử, trông bộ dạng đó là muốn liều một phen cuối cùng.

"Hống!" Có lẽ đã chờ đợi sốt ruột, Hạn Bạt lông trắng gầm lên một tiếng về phía Ngũ Ban, rồi trực tiếp nhảy bổ về phía Ngũ Ban.

Tiểu Ca thấy vậy, vội vàng muốn đi giúp, nhưng lại bị Vương Bàn Tử kéo lại.

"Không có tác dụng đâu, anh đi cũng chỉ thêm vô ích." Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Tà cũng vô cùng sốt ruột, cả người run rẩy, Ngũ Ban giống

như người anh trai của cậu ta.

Bây giờ nhìn con Hạn Bạt lông trắng sắp kết liễu Ngũ Ban, cậu ta lại không làm gì được.

Đúng lúc này, tất cả sức mạnh trong cơ thể Ngũ Ban đột nhiên hòa trộn vào nhau.

Sự trỗi dậy của sát khí lại có thể cưỡng ép dung hợp những sức mạnh đó lại với nhau, khiến Ngũ Ban kinh ngạc vô cùng.

Ngay sau đó, một luồng sức mạnh khiến cậu ta cảm thấy không thể tin nổi lập tức xuất hiện.

Hình xăm trên người đột nhiên biến mất, cả cơ thể dường như trở nên cao lớn.

Sát khí vô biên lập tức bao bọc lấy Ngũ Ban.

Giống như ngọn lửa Kỳ Lân của Tiểu Ca trước đó, mọi người căn bản không thể nhìn rõ tình trạng của Ngũ Ban.

"A!" Đột nhiên, từ trong sát khí vô tận truyền ra một tiếng gầm giận dữ.

Trong chốc lát, trời đất biến sắc, cả không gian đều rung chuyển, một số tảng đá rơi xuống.

Điều đó khiến mọi người giật mình kinh hãi, đúng lúc Hạn Bạt lông trắng vừa lao đến trước mặt Ngũ Ban.

Một bàn tay khổng lồ xuất hiện, vỗ một cái về phía Hạn Bạt lông trắng.

"Phanh!" "Ầm ầm!" Khi bàn tay khổng lồ đó đánh vào người Hạn Bạt lông trắng, Hạn Bạt lập tức bị đánh bay, lộn nhào ra xa, rơi mạnh xuống nước.

Sau khi thấy uy lực của cú vỗ đó, mọi người đều ngây người ra,

đó không giống bàn tay của Ngũ Ban chút nào.

Không, đáng lẽ ra bàn tay đó không phải là bàn tay người, bởi vì nó lớn hơn bàn tay người gấp mấy lần.

Ngay sau đó, sát khí bắt đầu tiêu tan, mọi người cũng nhìn rõ trong đám sát khí, một bóng người cao lớn xuất hiện.

Bóng người đó cao ít nhất năm sáu mét, vô cùng khổng lồ.

Lúc này, Tiểu Ca lại sợ hãi đến mức ngã ngồi xuống đất, trong đôi mắt lần đầu tiên lộ ra vẻ kinh hoàng.

"Không thể nào!

Không thể nào!

Không thể nào!" Tiểu Ca liên tục nói ba lần "không thể nào", có thể thấy trong lòng anh ta chấn động đến mức nào.

Bởi vì khi bóng người đó xuất hiện, Kỳ Lân Huyết Mạch trong cơ thể anh ta lại có một cảm giác thần phục.

Khiến anh ta không nhịn được muốn quỳ lạy xuống đất, thần phục bóng người đó.

"Ầm ầm!" Mọi người không biết, không chỉ ở đây, trên Biển Đông, gió mây đột biến, mây đen bao phủ toàn bộ vùng biển.

Từng tia sét không ngừng giáng xuống từ hư không, rơi xuống mặt biển, khiến vô số con cá lớn chết tươi.

Từng tia sét quấn lấy nhau, như những con rồng sét đang nhảy múa điên cuồng trong hư không.

Trên mặt biển, gió lớn và sóng thần không ngừng cuộn trào, như muốn nhấn chìm toàn bộ vùng biển.

Thuyền trưởng tuy đã đậu thuyền ở nơi tránh gió, nhưng vẫn bị

sóng lớn đánh đập.

Lúc này, thuyền trưởng lại quỳ trên thuyền, không ngừng cầu nguyện, không ngừng xin lỗi, miệng không ngừng lẩm bẩm Hải Long Vương, nhưng ông ta không biết, chuyện này chẳng liên quan gì đến Hải Long Vương.

Trong kinh thành, Trương Phật Gia và Hồng Nhị Gia đang nói chuyện phiếm.

Đột nhiên trong huyết mạch xuất hiện dị tượng, khiến họ lập tức biến sắc, một luồng áp lực từ linh hồn, từ huyết mạch, khiến họ muốn quỳ xuống đất mà bái.

Trong một cổ mộ, Hắc Hạt Tử đang sờ một cỗ quan tài, lập tức cũng cảm thấy lực áp chế từ huyết mạch, trong lòng vô cùng kinh hãi.

Loại cảm giác này chưa từng xuất hiện, anh ta không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Anh ta lập tức vội vàng rút tay lại, không dám tiếp tục sờ quan tài nữa.

Ở một nơi bí ẩn nào đó, một nhóm người đang tiến hành nghiên cứu, đột nhiên cũng cảm nhận được một luồng áp lực từ linh hồn.

Khiến không ít người mắc lỗi, trong chốc lát nghiên cứu xảy ra ngoài ý muốn, khiến những người đó trở nên luống cuống.

Từng người từng người một vẻ mặt mê mang đồng thời, cũng bắt đầu ra lệnh cho người đi điều tra xem rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Khắp nơi trên thế giới đều cảm nhận được luồng sức mạnh bí ẩn đó, khiến một số người bắt đầu căng thẳng.

Chương 141

Tất cả những người trong mộ đều không biết, chỉ biết một quái nhân cao lớn đang đứng trước mặt họ.

Người này vô cùng vạm vỡ, trên người phủ đầy những ma văn kỳ lạ, trên trán có một ấn ký quỷ dị.

Toàn thân bao phủ một tầng ma khí, chỉ nhìn thôi đã khiến người ta cảm thấy kinh sợ.

Giống như một ma thần thượng cổ giáng lâm, mang đến cho người ta một cảm giác áp bức chết chóc.

"Ma...

Ma Thần Chi Thể!" Tiểu Ca trong đôi mắt lộ vẻ kinh hãi tột độ nói.

Vương Bàn Tử vội vàng hỏi: "Ma Thần Chi Thể?" Tiểu Ca lắc đầu, nhưng không trả lời Vương Bàn Tử.

Quay sang Ngũ Tà nói: "Thời thượng cổ, Hoàng Đế và Xi Vưu tranh đấu, cùng với Xi Vưu có mười người được xưng là Thượng Cổ Thập Đại Ma Thần, không biết Tiểu Ca có phải..." Tiểu Ca không nói gì, trong ánh mắt ngoài sự chấn động còn mang theo một tia kinh hoàng.

Ngũ Ban lúc này cũng vô cùng kinh hãi, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm giác cơ thể tràn ngập một luồng ma lực vô thượng.

Cậu ta cảm thấy, đây căn bản không phải trạng thái hoàn chỉnh, nếu là trạng thái hoàn chỉnh, đừng nói một con Hạn Bạt nhỏ bé, cả lăng mộ dưới biển này e rằng cũng sẽ bị phá hủy trực tiếp.

Một bí thuật của hệ thống, sau khi dung hợp tất cả sức mạnh huyết mạch lại với nhau, lại biến thành một bộ dạng như vậy.

Mặc dù Ngũ Ban cảm thấy đây không phải trạng thái hoàn chỉnh, nhưng để đối phó với con Hạn Bạt lông trắng này thì không khó.

"Hống!" Con Hạn Bạt lông trắng kia sau khi bị đánh bay, rơi xuống đất tạo thành một cái hố sâu, nhưng nó vẫn không chịu thua.

Sau khi từ trong hố sâu đi ra, nó gầm rống điên cuồng về phía Ngũ Ban.

Ngũ Ban cười lạnh một tiếng nói: "Chết!" Một chữ "chết" vang vọng trong hư không, lúc này cậu ta như một phán quan địa ngục, đang phán quyết sự sống chết của một kẻ.

Dứt lời, Ngũ Ban không dùng bất kỳ kỹ xảo hoa mỹ nào, chỉ một chưởng vỗ về phía con Hạn Bạt lông trắng kia.

"Hô hô!" Lập tức một luồng kình phong bắn ra, chỉ thấy trong hư không đột nhiên xuất hiện một bàn tay.

Bàn tay như được tạo thành từ sát khí vô tận, bàn tay đen nhánh, tản ra từng luồng ma khí.

"Ba ba!" Bàn tay xé rách hư không, phát ra một tràng tiếng nổ lách tách.

Con Hạn Bạt lông trắng lập tức cảm thấy một luồng khí tức nguy hiểm, không thèm quay đầu lại mà lẩn trốn về phía xa.

Nhưng Ngũ Ban căn bản không bận tâm, vẫn vỗ một chưởng xuống.

"Ầm!" Bất kể Hạn Bạt lông trắng có nhanh đến đâu, một đạo chưởng ấn sát khí vẫn đánh vào người nó.

Chưởng ấn hung hăng vỗ xuống mặt nước, lập tức cuộn lên một

trận sóng nước.

Khoảnh khắc tiếp theo, đất trời rung chuyển, cả mộ thất chấn động.

Chỉ thấy một chưởng đó đã trực tiếp đánh nát Hạn Bạt lông trắng, sức mạnh cường đại đã khiến cả mặt đất sụp đổ.

"Ào ào!" Vô số nước đang đổ ngược vào trong chưởng ấn đó, tình hình bên trong mọi người không biết.

Nhưng tình cảnh lúc này không hề tốt, sau một chưởng đó, cả mộ thất đều đang sụp đổ.

Đá trên đỉnh đầu không ngừng rơi xuống, trên mặt đất xuất hiện từng vết nứt khổng lồ, Ngũ Tà và Vương Bàn Tử đều đứng không vững, lần lượt ngã xuống đất.

May mắn là Tiểu Ca lúc này đã dốc sức lực cuối cùng để đỡ cho hai người một khối đá mộ thất rơi xuống.

Nếu không e rằng họ đã sớm bị chôn vùi trong đá.

Khi những tảng đá đó rơi xuống, va vào người của người khổng lồ, nhưng lại bị sát khí trên người đó trực tiếp đánh nát, dưới lớp bụi khói mù mịt, bóng người khổng lồ đó cuối cùng cũng tiêu tan.

Ngũ Ban lúc này đã khôi phục bình thường, trong mắt tràn đầy sự kinh hỉ vô cùng, mặc dù đã mất đi một ít sát khí.

Nhưng Ngũ Ban hiểu rằng bí thuật này quá mạnh mẽ, mạnh đến mức ngay cả cậu ta cũng cảm thấy sợ hãi.

Có bí thuật này, thế giới rộng lớn, nơi nào mà không thể đi chứ?

Nhìn cảnh tượng tan hoang xung quanh, Ngũ Ban vô cùng hài lòng.

Hiện tại bí thuật này vẫn chưa hoàn thiện, nếu có thể đạt đến trạng thái hoàn chỉnh, lúc đó e rằng ngay cả những vì sao trên trời

cũng có thể hái xuống.

Làm sao Ngũ Ban có thể không phấn khích được, cậu ta mơ hồ cảm giác được, bí thuật và sức mạnh huyết mạch có mối quan hệ mật thiết.

Những sức mạnh huyết mạch này, giống như trở về bản thể, mặc dù khi dung hợp vô cùng đau đớn.

Nhưng vì đây không phải lần đầu, nếu sau này động dụng bí thuật, căn bản sẽ không còn xuất hiện tình huống này nữa.

Nhìn mọi người từng người từng người một nhìn mình bằng ánh mắt kinh hãi, Ngũ Ban rất hài lòng với kết quả này.

Điều khiến Ngũ Ban phấn khích nhất là nhiệm vụ của cậu ta đã hoàn thành.

"Nhiệm vụ hoàn thành!" "Chúc mừng ký chủ đạt được Cùng Kỳ năng lực!" "Sát khí sôi trào: Tăng gấp ba lần sức mạnh bản thân." "Hung ác Quỷ Hỏa: Toàn thân bốc cháy quỷ hỏa, gây sát thương cực cao cho linh hồn." "Ác ma biến thân: Rơi vào trạng thái khát máu, lấy máu huyết bản thân làm cái giá, hóa thân thành hình thái hung thú Cùng Kỳ." "Tà ác Lao Lung: Dùng sát khí bản thân cưỡng chế giam cầm một đối thủ." Nghe thấy âm thanh của hệ thống xong, Ngũ Ban vô cùng vui mừng, mặc dù đã tiêu hao không ít sát khí.

Nhưng năng lực của Cùng Kỳ cũng không yếu, lại có thể tăng gấp ba lần sức mạnh.

Hèn chi lúc trước khi đối chiến với Trương Phật Gia, cậu ta cảm thấy vô cùng nguy hiểm.

Có thể hóa thân thành Cùng Kỳ, cậu ta cũng hiểu ra ngày đó, nếu Trương Phật Gia hóa thân thành Cùng Kỳ, e rằng cậu ta căn bản không phải đối thủ.

Còn về cái Lao Lung kia, Ngũ Ban tự mình thể nghiệm, nếu không có Bạch Hổ Huyết Mạch có thể hấp thu sát khí.

Có lẽ ngày đó cậu ta phải dùng đến bí thuật này mới có thể đánh bại Trương Phật Gia.

Bây giờ Ngũ Ban cũng hiểu ra, những sức mạnh huyết mạch này cũng có thể chồng chất lên nhau, chỉ cần phải chịu đựng một mức độ đau đớn nhất định.

Nhưng nếu có thể khiến thực lực trở nên mạnh mẽ mà không cần dùng bí thuật, Ngũ Ban sẽ không dùng bí thuật.

Đạp trên những tảng đá rơi xuống, Ngũ Ban xuất hiện trước mặt ba người.

"Mấy người không sao chứ?" Ngũ Ban hỏi.

Tiểu Ca sắc mặt tái nhợt, nhưng không tệ, anh ta lắc đầu nói: "Nghỉ ngơi một lát sẽ ổn." Ngũ Ban biết đặc tính của máu Kỳ Lân, chỉ cần một lát nữa Tiểu Ca tự nhiên sẽ khỏi.

".....Bộ dạng vừa nãy thật đáng sợ, giống như ác ma từ địa ngục vậy." Ngũ Tà lắp bắp nói.

Ngũ Ban tự nhiên cũng hiểu, bí thuật này, giống như một ma thần tái sinh trong cơ thể.

Sát khí toàn thân ngưng tụ, chắc chắn sẽ mang đến cho người ta một nỗi sợ hãi trong tâm lý.

"Không sao rồi, chúng ta cũng nên đi thôi." Ngũ Ban nói.

Vương Bàn Tử nhìn mộ thất đang sụp đổ hỏi: "Vậy con Hạn Bạt kia đâu rồi?" "Tôi giết nó rồi." Ngũ Ban nói.

Một chưởng đó xuống, Hạn Bạt căn bản không có bất kỳ năng lực phản kháng nào, bị trực tiếp đánh nát.

“Con Hạn Bạt này không phải là zombie lợi hại nhất thế giới sao?” Vương Bàn Tử hỏi.

Ngũ Ban cũng không biết có phải không, nhưng Tiểu Ca chắc chắn biết.

“Hạn Bạt lông trắng là loại sơ cấp nhất trong số Hạn Bạt.” Tiểu Ca nói.

Chương 142

Vương Bàn Tử và Ngũ Tà hai người đại kinh thất sắc: Loại cấp thấp nhất?

Vậy loại cấp cao nhất chẳng phải có thể hủy thiên diệt địa sao?

Về điểm này Ngũ Ban cũng không cảm thấy bất ngờ, nếu có thể hóa thành Ma Thần Chi Thể, dời núi lấp biển là chuyện dễ như trở bàn tay.

"Đi thôi." Tiểu Ca nói.

Sau một hồi vật lộn, anh ta đã hồi phục một chút, ít nhất là hành động không thành vấn đề.

Sau khi anh ta sờ vào vách đá, một cánh cửa mộ thất được mở ra, một cầu thang kéo dài lên phía trên.

Cầu thang không dốc, nhưng bên dưới lại mọc đầy rêu xanh, mọi người khi đi vào phải cẩn thận từng li từng tí.

"Lộc cộc!" Khi mọi người vừa đi được vài mét, phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng lộc cộc, mọi người tưởng đã kích hoạt cơ quan.

"Mộ đạo đã đóng, đi nhanh lên." Tiểu Ca nói.

Quả nhiên Tiểu Ca nói không sai, ở hai bên mộ đạo phía sau, những tảng đá kia lại đang di chuyển.

Mộ đạo đang khép lại, nếu đi chậm một chút sẽ bị ép thành thịt nát.

Không chỉ vậy, còn có tiếng nước chảy ào ào, mặc dù suối ngầm đã bị hủy, nhưng không ảnh hưởng đến việc mực nước dâng cao.

Mọi người cũng không dám dừng lại, nhanh chóng leo lên phía

trên.

Cầu thang sâu ít nhất mười mấy mét, khiến mọi người bất ngờ, lẽ nào trước đó họ đã ở tầng sâu nhất của lăng mộ?

Khi mọi người cuối cùng cũng leo ra khỏi một mộ đạo, khối đá mộ cuối cùng đóng lại, như thể chưa từng có mộ đạo nào xuất hiện.

"Chủ nhân cái mộ này tuyệt đối là một thiên tài." Ngũ Tà cảm thán nói.

Vương Bàn Tử cười nói: "Người ta ngay cả Thiên Cung cũng có thể xây dựng, những kỹ xảo nhỏ này có đáng gì đâu?" "Lợi dụng sức mạnh của nước biển, khiến toàn bộ cơ quan trong mộ thất vận hành mấy trăm năm mà không hỏng hóc, tôi bây giờ có chút tin, có lẽ người đó thực sự đã xây dựng một tòa Thiên Cung." Ngũ Tà nói.

Ngũ Ban gật đầu nói: "Có cơ hội tôi nhất định phải đi xem xem cái Thiên Cung đó trông như thế nào." Tiểu Ca im lặng không nói gì, không biết đang nghĩ gì, có lẽ vì đang trong thời gian hồi phục nên anh ta không nói thêm lời nào với mọi người.

Lúc này mọi người đang ở trong một hành lang, khiến mọi người nghĩ đến A Nịnh, nếu người phụ nữ đó gặp phải Hạn Bạt e rằng đã chết từ lâu rồi.

"Ở đây không thể dừng lại lâu." Tiểu Ca nhìn mọi người dường như đã động đậy, cuối cùng cũng mở miệng nói.

Vương Bàn Tử rũ nước trên người nói: "Bây giờ tạm thời an toàn rồi, tôi muốn nghỉ ngơi, cũng cần hồi phục." Tiểu Ca lắc đầu nói: "Tôi ít nhất phải đi thêm hai ba mươi mét nữa mới an toàn." "Đi thôi, đã Tiểu Ca nói vậy, ở đây chắc chắn có gì đó kỳ lạ, dù sao..." Ngũ Ban nói.

Vương Bàn Tử bất đắc dĩ chỉ có thể cùng mọi người đi về phía

trước.

Mộ đạo tối đen, mọi người chỉ có thể dùng đèn pin soi đường.

Chỉ là cái mộ đạo này có chút kỳ lạ, bởi vì trên mặt đất còn sót lại không ít đá vụn và bụi trần, ở đây dường như có người thường xuyên dùng thứ gì đó cọ xát mặt đất.

"Lạ thật, mộ đạo càng lúc càng nhỏ đi." Ngũ Tà kinh ngạc nói.

Mọi người giật mình, quả nhiên hành lang rộng hơn hai mét trước đó bây giờ chỉ còn rộng một mét.

"Đi nhanh lên, cơ quan ở đây đã khởi động từ xa rồi." Tiểu Ca vội vàng nói.

Mặc dù không biết cơ quan đó là gì, nhưng Tiểu Ca đã nói vậy, mọi người không dám nán lại nữa.

Nhưng khi họ chưa chạy được vài bước, cả mộ đạo chỉ còn lại vài phân, vẫn không thấy cuối đường.

"Lên trên!" Tiểu Ca vội vàng nói.

Anh ta cũng không quan tâm nữa, Tiểu Ca hai chân đạp vào hai bên vách mộ, vội vàng leo lên phía trên.

Mọi người thấy vậy làm sao dám do dự, từng người từng người một cũng học theo Tiểu Ca, leo lên phía trên.

Chỉ thấy phía trên mộ đạo lại có một khe hở hẹp, đủ để một người bò lên đó.

Ngay cả với thân hình của Vương Bàn Tử, cũng có thể chen vào một chút.

"Tiểu Ca, chuyện gì vậy?

Mộ đạo này sẽ di chuyển, giống hệt mộ đạo trước đó." Vương

Bàn Tử hỏi.

Tiểu Ca lúc này nằm bò trên tảng đá đỉnh mộ đạo nói: "Nhanh lên đi, nếu không tất cả sẽ bị ép thành thịt nát." Nghe thấy lời của Tiểu Ca xong, Vương Bàn Tử làm sao dám nói nhiều, vội vàng tay chân cùng dùng tiếp tục bò về phía trước.

Mọi người trên tảng đá đều có thể cảm giác được, những khối đá khổng lồ này đang di chuyển, cũng không biết cuối cùng thì lối ra ở đâu.

Nhưng không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể tiếp tục bò, cho đến khi an toàn thì thôi.

Về việc trên đỉnh mộ đạo lại xuất hiện một tầng kẽ hở, mọi người ít nhiều có chút bất ngờ.

Bởi vì loại cơ quan này đều là để ngăn chặn đạo mộ tặc xâm nhập.

Không thể nào cố ý để lại đường sống, vậy thì những cơ quan này chẳng phải lãng phí vô ích sao?

Mặc dù tầng kẽ hở thấp, mọi người bò trên đó tiến về phía trước, Vương Bàn Tử gần như phải trườn bò, không còn cách nào khác, mông của ông ta đã tiếp xúc thân mật với tảng đá.

Sau khi bò một lúc, mọi người cũng đến rìa tầng kẽ hở, chỉ thấy phía trước lại là một đường cụt.

"Tiểu Ca, đường cụt rồi, anh không quên chứ?" Ngũ Tà hỏi.

Tiểu Ca lắc đầu nói: "Nếu có người giống tôi, bị hai bên vách mộ ép chặt, sẽ làm thế nào?" "Sẽ tìm kiếm lối ra khắp nơi, nếu thực sự không có thì sẽ phá phủ trầm chu (phá bỏ tất cả để tìm lối thoát), nếu phát hiện một tia hy vọng sống, chắc chắn sẽ đi về phía đó." Ngũ Ban đáp.

Ngũ Tà nói: "Ý anh là, sẽ giống tôi, đập vào chỗ này, sau đó đào một cái động?" "Đúng vậy." Tiểu Ca nói.

Vương Bàn Tử lúc này cũng đuổi kịp tốc độ của mọi người nói: "Đứng ngây ra làm gì?

Mau tìm cái động đó đi, tôi sắp không chịu nổi rồi." "Thời gian gấp gáp, nếu có động đào ra thì chắc chắn sẽ không quá xa, mọi người cùng tìm." Ngũ Ban nói.

Đèn pin chiếu dọc theo vách đá phía trước, quả nhiên ở gần đó có một chỗ tối, đèn pin không thể chiếu tới.

Mọi người vội vàng bò về phía đó, bởi vì phát hiện một vấn đề, những tảng đá bên dưới vẫn đang di chuyển.

Không biết những tảng đá này giây tiếp theo sẽ di chuyển như thế nào, nếu chúng di chuyển lên phía trên, họ cũng sẽ bị ép thành thịt nát.

Nhanh chóng bò đến chỗ tối đó, chỉ thấy một khối gạch xanh đá đã bị phá vỡ, lộ ra cái động bên trong.

Cái động này được đào rất quy củ, gạch xanh đá ở lối vào đều được chỉnh lý phẳng phiu.

Chắc là sau khi thoát ra, gặp phải chuyện gì đó ở phía trước, nên chỉ có thể nán lại đây, trong lúc rảnh rỗi mới chỉnh sửa cái động này cho thật phẳng phiu.

Cuối cùng sau khi thoát khỏi khu vực đá di chuyển, mọi người ngồi xuống cửa động nghỉ ngơi.

"Cái cổ mộ dưới biển này rốt cuộc lớn và cao đến mức nào vậy, tôi lên lên xuống xuống đều đã mười mấy mét rồi." Vương Bàn Tử điều chỉnh tư thế ngồi nói.

Ngũ Ban cũng nói: "Loại cổ mộ có kết cấu lên xuống như thế này

tôi cũng là lần đầu gặp." "Có phải vì nó ở dưới biển, nên mới phải làm như vậy không?" Ngũ Tà hỏi.

Đối với câu hỏi này, mọi người không thể biết được, chỉ có thể nhìn về phía Tiểu Ca, nhưng Tiểu Ca rõ ràng không trả lời, có lẽ sự tiêu hao lớn trước đó khiến anh ta chưa hồi sức.

Anh ta dựa lưng vào vách đá của đường hầm, không biết đang nghĩ gì, nhưng sắc mặt đã bắt đầu hồng hào trở lại.

"Bàn Tử, tránh ra." Ngũ Tà đột nhiên nhìn Vương Bàn Tử nói.

Chương 143

Vương Bàn Tử với vẻ mặt khó hiểu hỏi: "Sao vậy?" "Bảo tránh ra thì tránh ra đi, phía sau có chữ." Ngũ Tà nói.

Nghe thấy lời của Ngũ Tà, Ngũ Ban cũng nhìn sang, quả nhiên phía sau Vương Bàn Tử có mấy chữ.

Vương Bàn Tử dịch ra sau, mọi người đều nhìn về phía những chữ đó.

Chữ viết màu đỏ như máu, Ngũ Tà nói: "Viết bằng máu người." Chỉ thấy trên đó có ba hàng chữ, ngay cả Ngũ Ban và Ngũ Tà nhìn xong cũng có chút khó tin, trên đó viết: Ngũ Lão Tam, hại tôi, Tạ Liên Hoàn!

"Không thể nào, Tạ Liên Hoàn là anh họ của Chú Ba mà, sao lại hại được?" Ngũ Tà khó tin nói.

Vương Bàn Tử nhìn những chữ trên đó hỏi: "Tạ Liên Hoàn?

Không phải con trai của Tạ Cửu Gia sao?" "Đúng vậy." Ngũ Ban trầm giọng nói.

Ngũ Tà hoàn toàn không thể chấp nhận sự thật này, bởi vì vợ của Ngũ Lão Cẩu là em gái của Tạ Cửu Gia, Ngũ Tam Gia và Tạ Liên Hoàn vốn là anh em họ thân thiết.

Dù thế nào đi nữa cũng không thể nào lại trở mặt thành thù ở nơi này được?

"Lẽ nào vì lợi ích nào đó?" Vương Bàn Tử thăm dò hỏi.

Ngũ Ban lắc đầu nói: "Không thể nào, Ngũ gia và Tạ gia từ thời Lão Cửu Môn đã đứng trên cùng một chiến tuyến, không thể nào lại tự tương tàn vì lợi ích được." "Ý tôi là vì lợi ích cá nhân." Vương Bàn

Tử nói.

Ngũ Tà hỏi: "Ý gì?" "Nhìn phía sau kìa." Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Tà giật mình, dịch người ra sau, chỉ thấy ở chỗ Ngũ Tà vừa ngồi cũng có một ký hiệu được khắc bằng dao.

Cái ký hiệu này chính là ký hiệu đã thấy trước đó trên bậc đá dưới đáy ao: Wotida.

"Trần Cẩm?" Ngũ Ban hỏi.

Vương Bàn Tử gật đầu nói: "Có phải là đồng thời thích một người phụ nữ... sau đó..." "Không thể nào chứ?

Ban đầu quan hệ của Trần Cẩm và Chú Ba cả giang hồ đều biết, Trần Tứ Gia cũng thiên vị Chú Ba." Ngũ Ban nói.

Dù sao cũng đã từng giao đấu với Trần Tứ Gia, cậu ta có thể cảm nhận được Trần Tứ Gia có một loại thiện cảm với Chú Ba.

Giống như ánh mắt của một người cha già nhìn con trai, rõ ràng là dùng thân phận nhạc phụ để đối đãi với Chú Ba mà.

"Ai biết được những chuyện này chứ, nếu Chú Ba phát hiện anh họ cũng yêu Trần Cẩm, rồi bắt đầu làm gì đó, ông nghĩ chú ấy có ngăn cản không?" Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Tà và Ngũ Ban hai người im lặng, với tính cách của Chú Ba, chuyện này thực sự có thể xảy ra.

Bởi vì tính cách của Chú Ba là như vậy, khiến chú ấy không dễ điều tra, nói cả Ngũ gia, ngay cả với Nhị gia cũng không ai phục ai, nếu không phải cha của Ngũ Tà kiềm chế.

Hai anh em đều có thể làm càn, đó cũng là lý do Nhị gia ở Trường Sa mà không đi Hàng Châu.

Đương nhiên không phải hai người là kẻ thù, chỉ vì vấn đề tính

cách, hai người chỉ có thể tách ra, nhưng mục đích đều vì sự phát triển của Ngũ gia.

Hiện tại người duy nhất có thể chứng thực có lẽ chỉ có Tiểu Ca, dù sao hai mươi năm trước anh ta cũng đã ở đây rồi.

Tiểu Ca lúc này nhìn những chữ đó, trong ánh mắt dường như đang hồi ức, lại mang theo một chút.

"Tôi không nhớ, đừng nhìn tôi." Tiểu Ca quay đầu đi nói.

Ngũ Ban trong lòng khẽ động, Tiểu Ca dường như đang né tránh vấn đề này, hay là chột dạ?

Loại biểu hiện này đối với Tiểu Ca, không nên xuất hiện trên người anh ta, ngay cả khi tên đó giả mạo Trương ngốc tử, cũng không thể bị phát hiện.

Nhưng đối mặt với vấn đề này lại né tránh, khiến Ngũ Ban cảm thấy bên trong có gì đó không ổn.

Bởi vì nhìn mấy chữ đó, tâm trạng của mọi người cũng trở nên nặng nề, đặc biệt là Ngũ Tà, vốn đang tìm kiếm Chú Ba của mình.

Nhưng lại vô tình biết được, Chú Ba của mình đã hại chết anh họ của mình, khiến cậu ta dù thế nào cũng không thể chấp nhận được, giống như trở mặt thành thù với Ngũ Ban vậy, khiến trong lòng vô cùng khó chịu.

Ngũ Ban không có tâm lý đó, làm nghề này, đều là đi trên lưỡi dao.

Giống như khi ở di tích dưới biển, Ngũ Tam Gia đã bỏ rơi đồng đội.

Lại như trong cổ mộ Lỗ Thương Vương, sinh tử của Đại Khuê cho đến nay vẫn là một bí ẩn.

Rốt cuộc có phải Ngũ Tam Gia đã giăng bẫy tự tay giết chết, ai

cũng không thể biết được.

Nhìn vẻ mặt khó chấp nhận của Ngũ Tà, mọi người cũng không biết phải khuyên thế nào, chỉ cảm thấy cậu ta quá ngây thơ.

"Đi thôi, ở đây cũng vô dụng, chúng ta nhanh chóng tìm Chú Ba, hỏi cho rõ ràng là được." Ngũ Ban nói.

Ngũ Tà thở dài một hơi, cũng hiểu bây giờ truy cứu những chuyện này không có ý nghĩa gì.

Chỉ có tìm Ngũ Tam Gia hỏi cho rõ ràng mới biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khiến hai anh em họ thân thiết lại tàn sát lẫn nhau.

Cái động này hơi dài, mọi người bò trong đó mấy phút mới bò ra khỏi động.

Họ đến một mộ đạo khác, đối với cái cổ mộ dưới biển này, mọi người hiện tại vẫn không biết phải đi thế nào.

Mới có thể tìm thấy mộ thất chính, nơi đây giống như một ngọn núi lớn, bất kể đi từ đâu, cũng sẽ không tìm thấy vị trí ban đầu.

Vách đá của cổ mộ này lại có thể di chuyển, giống như lúc vừa vào.

Khi quay đầu lại, nơi trước đó đã bị thay thế.

Nơi họ đang ở hiện tại là một hành lang, hai bên hành lang có rãnh nước, nước trong rãnh có mùi hôi, không phải nước chảy.

Khi dùng đèn pin chiếu vào, thấy chất nước đã biến đen, cả hành lang bên trong cũng ẩm ướt.

Phía sau họ một khối đá khổng lồ đã chắn lối đi, cũng không biết phía bên kia của tảng đá là gì.

Trên vách tường hành lang, có không ít cột đèn, chỉ là những cột đèn này đều đã tắt.

Bị nước ăn mòn nghiêm trọng, mọc đầy rêu xanh, khiến mặt đất có chút trơn trượt.

Có lẽ vì đã nhìn thấy những chữ huyết đó, khiến Ngũ Tà cả người trở nên trầm mặc, lặng lẽ đi về phía trước.

Tiểu Ca vốn ít nói, đi ở phía trước dẫn đường.

Vương Bàn Tử và Ngũ Ban hai người thấy vậy, cũng không nói gì, cũng chỉ chú ý đến bước chân của mình.

Trong chốc lát, hành lang trở nên tĩnh lặng, chỉ có tiếng bước chân của mọi người vang vọng trong hành lang.

Trong tình huống đó, lại khiến xung quanh trở nên quỷ dị.

Trong không khí vì ẩm ướt, khiến xung quanh có chút âm lạnh.

"Thơm quá." Đột nhiên Vương Bàn Tử phá vỡ sự tĩnh lặng nói.

Ngũ Ban gật đầu nói: "Có chút giống mùi hương của phụ nữ, lẽ nào là A Nịnh?" "Không giống, Ngũ Tà ôm A Nịnh, có mùi hương đó sao?" Vương Bàn Tử hỏi Ngũ Tà đang đi phía trước.

Ngũ Tà lắc đầu, nhưng không nói gì, dường như không thể thanh thản.

"Không đúng!" Ngũ Ban đột nhiên nói.

Chương 144

Lúc này Tiểu Ca cũng nói: "Tắt đèn, nín thở." Mọi người vội vàng làm theo, tên này một khi mở miệng thì chắc chắn không có chuyện tốt.

Khi đèn pin tắt đi, xung quanh lập tức trở nên tối đen, đưa tay không thấy năm ngón, mọi người cũng không dám di chuyển.

Trong chốc lát, không khí trở nên nặng nề, Ngũ Ban trong lòng cũng thấy kỳ lạ, mùi hương này thật quen thuộc, như đã từng ngửi thấy ở đâu đó.

Khi Ngũ Ban nín thở hồi ức, đột nhiên cảm thấy cổ mình ngứa ngáy.

Như có ai đó đang trêu chọc mình, ngay sau đó cảm thấy sau lưng như đang tựa vào một nơi mềm mại.

Hơi ẩm ướt nhưng ấm áp, loại cảm giác này khiến Ngũ Ban quen thuộc, đã từng được hưởng thụ một lần rồi, giống như đang ở trong lòng phụ nữ, khiến người ta say đắm, khiến người ta lưu luyến không rời.

Ngũ Ban trong lòng lại trầm xuống, dùng tay sờ ra phía sau, nhưng lại sờ thấy từng búi tóc, chẳng phải đây chính là cảm giác bị Cấm Bà ôm chặt khi ở di tích dưới biển sao?

Ngay sau đó, những mái tóc vô tận không biết từ lúc nào đã hoàn toàn quấn chặt lấy cậu ta.

Đột nhiên Ngũ Ban cảm thấy Cấm Bà dường như đã ở trước mặt mình, cứng nhắc chen vào lòng cậu ta.

Nếu thực sự là một người phụ nữ, Ngũ Ban e rằng đã trực tiếp

đồng ý rồi.

Nhưng cậu ta biết, thứ này có thể lấy mạng người.

“Ôm em.” Đột nhiên một tiếng thở dốc nũng nịu truyền đến bên tai cậu ta.

Âm thanh vô cùng mềm mại, vô cùng du dương, khiến người ta say mê mất hồn.

Loại âm thanh ma mị này, khiến Ngũ Ban suýt nữa không chịu nổi.

Đồng thời trong lòng cậu ta cũng nghĩ, khi ở di tích dưới biển, Cấm Bà căn bản không biết nói chuyện.

Nhưng con này lại biết nói chuyện?

Khiến cậu ta có chút bất ngờ, lẽ nào không phải Cấm Bà?

Nghe thấy âm thanh đó, cảm nhận sự mềm mại và ấm áp trong lòng, Ngũ Ban tà ác nghĩ không lẽ là A Nịnh?

Nhưng tóc của A Nịnh ngắn, không phải tóc dài.

“Nhanh ôm em đi, em lạnh quá, anh không nhớ em sao?

Em là A Nịnh mà.” Âm thanh đó lại truyền đến.

Khiến lòng Ngũ Ban chấn động, hận không thể trực tiếp ôm chặt giai nhân trong lòng mà vuốt ve một phen.

Đồng thời trong lòng lại vô cùng kinh hãi, thứ này lại có thể đọc được tâm lý của cậu ta, lại có thể biết.

“Ư!” Đột nhiên Ngũ Ban nghe thấy một âm thanh khác thường, giống như tiếng kêu đau đớn của Vương Bàn Tử.

Trong lòng một mảnh kinh hãi, rốt cuộc thứ này là cái gì, lại lợi hại đến thế, tất cả đều đã trúng chiêu rồi.

Nếu là cậu ta, e rằng đã ra tay từ lâu, nhưng lại không ngờ cũng bị

ảnh hưởng.

Ngũ Ban không dám suy nghĩ lung tung nữa, nếu tiếp tục như vậy e rằng sẽ bị nó chơi đùa trong lòng bàn tay.

"Hống!" Đột nhiên Ngũ Ban phát ra một tiếng gầm thét.

Cùng với tiếng hổ gầm không ngừng vang vọng trong hành lang, cảm giác đó lập tức biến mất không dấu vết.

"A!" Một tiếng kêu thảm thiết và tiếng ngã xuống đất đồng thời truyền đến.

Ngũ Ban vội vàng bật đèn pin, chỉ thấy Vương Bàn Tử và Ngũ Tà hai người ngã vật xuống đất, sắc mặt tái nhợt vô cùng.

Nhưng cả hai đều ở trạng thái tương tự, dường như đều bị mê hoặc.

Cả người họ không hề đau khổ mà đang tận hưởng.

Ngũ Ban biết hai tên này e rằng đã trúng chiêu, hiện tại vẫn chưa hoàn hồn.

Tiểu Ca cũng không dễ chịu gì, sự suy yếu trước đó chưa hoàn toàn hồi phục, lúc này anh ta quỳ nửa người trên mặt đất, tay nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao.

Trên mặt đất có mấy sợi tóc xanh, lẽ ra đã bị chặt đứt.

Khi Ngũ Ban quay đầu lại, nhìn về phía chỗ họ vừa đứng, lại thấy có một người phụ nữ.

Người phụ nữ đó cởi trần, trên người ướt sũng, mái tóc dài buông xõa xuống đất.

Từng người từng người một thân hình lả lướt tinh xảo, chỉ có những bộ phận quan trọng đều bị mái tóc dài che khuất.

Đây chẳng phải là Cấm Bà đã thấy trong di tích dưới biển sao?

Chỉ là Cấm Bà ở đây thực sự biết nói chuyện, lúc này đang tức giận nhìn Ngũ Ban, dường như bị tiếng hổ gầm đó dọa cho sợ.

"Anh lui ra một bên, để tôi đối phó." Ngũ Ban nói với Tiểu Ca.

Tiểu Ca gật đầu, biết tình trạng hiện tại của mình cần nghỉ ngơi một lát.

"Thứ này gọi là Cấm Bà, e rằng có mấy nghìn năm đạo hạnh, cẩn thận một chút." Tiểu Ca nói.

Dứt lời, anh ta liền khó nhọc kéo Ngũ Tà và Vương Bàn Tử đi về phía sau.

Những con Cấm Bà này không nhiều không ít, vừa đúng bốn con, ước chừng trước đó đã ở trong bóng tối.

Tất cả đã được chia đều cho mỗi người một con, lúc này bị tiếng hổ gầm của Ngũ Ban dọa lùi lại.

Bởi vì trước đó đã tiêu hao không ít sát khí, khiến thực lực của Ngũ Ban giảm sút đáng kể.

Nếu chỉ dùng sức mạnh Thần Thú Huyết Mạch, e rằng thực sự không phải đối thủ của ba con Cấm Bà này.

Tiểu Ca cũng nói, những con Cấm Bà này có mấy nghìn năm đạo hạnh.

Thật không đùa được, mức độ hung hãn của chúng chắc chắn không phải loại Cấm Bà bình thường có thể so sánh.

Ít nhất là chúng biết nói chuyện, có lẽ cũng đã thành tinh rồi cũng không chừng.

"Tên đáng chết, ta muốn xé xác ngươi thành vạn mảnh." Một trong số Cấm Bà hung ác nói với Ngũ Ban.

Ngũ Ban cười lạnh nói: “Mấy con yêu bà thiếu đàn ông, còn dám dụ dỗ ông đây, không chịu soi gương xem bộ dạng quỷ quái của mình đi.” “Tìm chết!” Mấy con Cấm Bà lập tức nổi giận, tóc dài trên đầu điên cuồng mọc ra.

Lập tức bao phủ toàn bộ hành lang, có một số sợi tóc thậm chí còn cắm vào trong đá.

Điều đó khiến Ngũ Ban nhớ lại lúc vừa vào đáy biển, đã gặp phải những sợi tóc đen đó, lẽ nào là những con Cấm Bà này tạo ra?

Vậy thì tảng đá khổng lồ ở cuối hành lang, chẳng phải là lối vào sao?

Ngũ Ban lập tức ngây người ra, vậy hiện tại rốt cuộc đang ở đâu trong cổ mộ?

Ở bên trong luẩn quẩn lâu như vậy, lại quay về chỗ có nước sao?

Trong lòng cậu ta bất ngờ, nhưng những con Cấm Bà này căn bản không cho cậu ta thêm thời gian.

Bởi vì những sợi tóc đen đó cuộn về phía cậu ta, như thủy triều vô tận, lập tức bao bọc Ngũ Ban trong mái tóc đen.

Chương 145

"Xoẹt!" Ngũ Ban cười lạnh một tiếng, thanh kiếm dài sau lưng lập tức rút ra.

Cậu ta chém về phía những sợi tóc đen đó, mặc dù những sợi tóc đen này ngay cả đá cũng có thể xuyên qua, nhưng khi đối mặt với kiếm dài của Ngũ Ban, lại trở nên vô lực.

Lập tức bị chém đứt không ít, nhưng những sợi tóc đen này thực sự quá nhiều, dù Ngũ Ban có mạnh đến đâu cũng không thể hoàn toàn chống đỡ.

"Xì xì!" Từng tiếng xì xì truyền đến, khiến Ngũ Ban cảm thấy da đầu tê dại.

Cậu ta vội vàng rạch lòng bàn tay mình, sau khi máu tươi nhỏ ra, những sợi tóc đen đó lập tức dừng lại.

Có thể thấy dù có mấy nghìn năm đạo hạnh, chúng vẫn sợ sức mạnh của huyết mạch.

"Đáng chết!

Thần Thú Huyết Mạch." Cùng với sự xuất hiện của máu tươi, Ngũ Ban nghe thấy tiếng nói giận dữ của mấy con Cấm Bà kia.

"Ta xem ngươi có bao nhiêu máu!" Sau đó tiếng của mấy con Cấm Bà lại truyền đến.

Chỉ thấy trong đám tóc đen đang bao bọc Ngũ Ban đột nhiên có vô số giọt nước nhỏ xuống.

Lập tức khiến Ngũ Ban ướt sũng cả người, máu tươi trong tay cũng lập tức bị pha loãng.

“Đệt!

Trí thông minh không đi làm người thì thật đáng tiếc.” Ngũ Ban kinh hô nói.

Nhưng Ngũ Ban không vội, bởi vì cậu ta biết điểm yếu của Cấm Bà.

Khi những con Cấm Bà này tưởng rằng đã đắc thắng, và khi tóc đen đã hoàn toàn quấn chặt lấy Ngũ Ban.

“Ầm!” Đột nhiên một tiếng động trầm đục truyền đến, trên người Ngũ Ban dâng lên vô số ngọn lửa Kỳ Lân.

“A!

Lửa Kỳ Lân!” Một tiếng kêu thảm thiết từ trong miệng những con Cấm Bà truyền ra, chỉ thấy những mái tóc đen vô tận lập tức rút lui.

Nhìn ngọn lửa Kỳ Lân trên người Ngũ Ban, những con Cấm Bà đó lộ ra một tia kinh hoàng.

“Ha ha!

Bây giờ đến lượt ta rồi chứ?” Ngũ Ban nhìn những con Cấm Bà đó cười lớn nói.

Trong mắt những con Cấm Bà đó tràn đầy vẻ kinh hãi, khi nhìn Ngũ Ban, chúng không nhịn được lùi về phía sau.

“Đối phó mấy người kia kìa.” Đột nhiên dường như chúng tìm thấy một điểm đột phá, nhìn Tiểu Ca đang lùi lại nói.

Dứt lời, chỉ thấy vô số tóc đen lại một lần nữa cuộn lên, nhưng lần này lại không nhắm vào Ngũ Ban, mà nhắm vào Tiểu Ca.

Ngũ Ban thấy vậy trong lòng đại cấp, vội vàng thi triển Kỳ Lân Bộ nhanh chóng tấn công những con Cấm Bà đó.

“Cút ra!” Cấm Bà lạnh lùng nói.

Dứt lời, lại thấy tóc của những con Cấm Bà này đột nhiên đứt ra, lập tức quấn Ngũ Ban thành một cái bánh chưng.

Khiến Ngũ Ban ngây người ra, những con Cấm Bà này lại có thể tự mình cắt đứt tóc đen?

Quả thực có chút nghịch thiên rồi.

Cũng vì vậy, những con Cấm Bà này hoàn toàn không còn để ý đến lửa Kỳ Lân của Ngũ Ban nữa.

“Lửa Kỳ Lân tuy có sát thương lớn đối với quỷ vật, nhưng dù sao cũng thuộc về âm hỏa, vẫn có cách để tránh ngọn lửa đó.” Tiểu Ca ở đằng xa nhắc nhở.

Ngũ Ban nhíu mày chặt lại, mình không có sức mạnh minh hỏa (dương hỏa) à, lẽ nào những thứ quỷ quái này ngay cả âm hỏa cũng có thể dập tắt?

Đúng lúc cậu ta đang nghĩ ngợi, đột nhiên Ngũ Ban cảm thấy cùng với những sợi tóc đen bị ngọn lửa Kỳ Lân đốt cháy, lửa Kỳ Lân trên người cậu ta lại bị bao phủ một tầng khí tức âm lạnh.

Khiến ngọn lửa Kỳ Lân lúc sáng lúc tối, thực sự sắp tắt.

“Kít kít!

Ngươi tưởng dựa vào sức mạnh thần thú có thể chống lại ta sao?

Xem ra ngươi rất quan tâm đến mấy người kia, vậy ta sẽ giết mấy người đó trước.” Đúng lúc này, những con Cấm Bà kia lại phát ra tiếng nói như ma quỷ.

Ngũ Ban trong lòng trầm xuống, sát khí tiêu hao khiến thực lực giảm sút đột ngột, ngay cả những con Cấm Bà này cũng không thể đối phó được sao?

Nếu sức mạnh thần thú không thể tạo thành uy hiếp đối với chúng, vậy có lẽ có thể thử sức mạnh hung thú.

Cùng Kỳ Huyết Mạch mà Ngũ Ban có được từ Trương Phật Gia trong cơ thể cậu ta lập tức xuất hiện.

"Hống!" Ngũ Ban trong miệng không nhịn được phát ra một tiếng gầm giận dữ, tiếng gầm trầm đục, mang đến cho người ta một cảm giác ngột ngạt.

Sát khí tung hoành, bao phủ toàn thân, mặc dù đã bị tiêu hao không ít, nhưng sát khí này cũng đủ dùng rồi.

"Hô hô!" Nếu ngọn lửa Kỳ Lân vô dụng, vậy hãy thử sức mạnh quỷ hỏa này xem sao.

Cùng với việc toàn thân Ngũ Ban bốc cháy một tầng lửa lân quỷ dị, những con Cấm Bà kia lập tức phát ra từng tràng tiếng kêu quái dị.

"Không thể nào!

Một người lại có thể đồng thời sở hữu hai loại sức mạnh cực đoan sao?" Một trong số Cấm Bà kinh hoàng nói.

Một con khác nói: "...Cửu U Quỷ Hỏa!

Trời ơi, mau chạy!" Nhìn vẻ mặt kinh hãi của mấy con Cấm Bà, khóe miệng Ngũ Ban lộ ra nụ cười tàn nhẫn, sức mạnh đột nhiên tăng lên gấp ba lần, như một cơn gió lao về phía những con Cấm Bà đang nghỉ ngơi.

"Phanh!" "Ầm!" Chỉ thấy Ngũ Ban một chưởng vỗ về phía một trong số Cấm Bà, con Cấm Bà đó hoảng loạn dùng tóc đen chắn phía trước.

Nhưng quỷ hỏa lại lập tức bám dính vào tóc đen của nó, như ký sinh trùng dính chặt trên tóc đen.

Bất kể Cấm Bà làm thế nào để hất, bao nhiêu giọt nước nhỏ xuống, cũng không thể dập tắt được ngọn quỷ hỏa này.

Trong chớp mắt, tóc đen của con Cấm Bà này bị quỷ hỏa vô tận đốt cháy, toàn bộ tóc đen trong hành lang lập tức bốc cháy.

Quỷ hỏa quỷ dị lan khắp cả mộ đạo.

"A!" Từng tiếng kêu thảm thiết từ trong miệng những con Cấm Bà truyền ra.

Ngay sau đó, những sợi tóc đen đó lập tức bị quỷ hỏa thiêu rụi hết, những con Cấm Bà kia dù chặt đứt tóc đen cũng không thể ngăn cản quỷ hỏa lan rộng.

Cùng với sự xuất hiện của Cùng Kỳ Huyết Mạch, vẻ mặt Tiểu Ca rõ ràng có chút không đúng, hình như có phần chán ghét.

Ngũ Tà và Vương Bàn Tử cuối cùng cũng hoàn hồn, chuyện vừa rồi khiến cả hai đỏ mặt tía tai, xem ra không ít lần phải chịu khổ.

Nhìn thấy mái tóc của mấy con Cấm Bà bị thiêu rụi hết, hai người trố mắt ra, bởi vì không còn tóc che đi, mọi thứ đều hiện rõ mồn một.

Ngũ Ban nhìn những con Cấm Bà bị cháy hết tóc, nói: "Hắc hắc!

Bốn mụ ni cô ngốc nghếch." Bốn con Cấm Bà mặt mày âm trầm vô cùng, nhìn Ngũ Ban đầy cừu hận.

"Chết tiệt!" Giọng của bốn con Cấm Bà thay đổi hoàn toàn.

Chương 146

Không còn là giọng nói quyến rũ dụ hoặc nữa, mà trở nên lạnh lẽo.

Vừa dứt lời, thân hình yểu điệu của Cấm Bà trở nên sưng phù vô cùng, cả cơ thể như bị ngâm trong nước nhiều năm, đều sưng lên thành màu trong suốt.

Điều khiến người ta kinh hãi nhất là hai mắt không có tròng trắng, nhìn vào trông rỗng tuếch, cả đôi mắt đều đen kịt.

Nào còn đâu vẻ quyến rũ khiến đàn ông kích thích hormone như trước, đơn giản là khiến người ta buồn nôn.

Đặc biệt là Ngũ Tà và Vương Bàn Tử, sau khi nhìn thấy bộ mặt thật của những con Cấm Bà này, cả hai không kìm được, bám vào tường nôn thốc nôn tháo một trận.

Có lẽ lúc bị Cấm Bà dụ hoặc, trong đầu đã liên tưởng đến những điều không lành mạnh, nếu không thì phản ứng đã không lớn đến vậy.

Cùng với việc bốn con Cấm Bà lộ chân thân, thân hình sưng phù hóa thành tàn ảnh, bao vây Ngũ Ban vào giữa, tốc độ cực nhanh.

Ngũ Ban thấy vậy chẳng hề bận tâm, trường kiếm trong tay giơ lên, cả thân kiếm được lửa quỷ bao phủ, trực tiếp bổ về phía một con Cấm Bà.

"Xoạt!" Trường kiếm nhanh như chớp, bổ vào một con Cấm Bà, lửa quỷ lan tràn trên người nó.

Nhưng lửa quỷ có thể đốt cháy mái tóc dài của Cấm Bà, lại không thể đốt cháy thân thể mập mạp này.

Vì thân hình sưng phù, trường kiếm của Ngũ Ban cũng không gây

ra thương tích gì, như bổ vào nước, không có tác dụng gì.

“Đồ ngốc, ta sớm đã không còn linh hồn, lửa quỷ của ngươi vô dụng với bản thể của ta.” Cấm Bà cười lạnh nói.

Vừa dứt lời, mấy cái tay sưng phù vồ lấy Ngũ Ban.

Trong lòng Ngũ Ban cũng có chút kinh ngạc, Cấm Bà này cũng quá quỷ dị rồi chứ?

Lại không sợ trường kiếm của mình, phải biết rằng mặc dù trước đó máu của hắn đã bị nước làm loãng.

Nhưng sau đó, máu thần thú trên tay đã nhiễm vào trường kiếm, lại vẫn không thể làm bị thương Cấm Bà, điều này khiến Ngũ Ban có chút ngạc nhiên.

Quả nhiên những con Cấm Bà tu luyện mấy ngàn năm đạo hạnh cũng không dễ đối phó như vậy.

Nhìn thấy bị bốn con Cấm Bà vây công, Ngũ Ban chỉ có thể dùng trường kiếm đỡ đòn, ngăn cản những đòn tấn công của Cấm Bà.

“Bành!” Từng tiếng trầm đục truyền đến, Ngũ Ban lập tức giao chiến với bốn con Cấm Bà.

Mặc dù thực lực giảm mạnh, nhưng Cùng Kỳ có thể tăng thêm ba lần sức mạnh, cũng khiến Ngũ Ban không hề rơi vào thế hạ phong.

Chỉ là không thể làm bị thương chúng.

Điều này khiến Ngũ Ban có chút lo lắng.

Cứ dây dưa như vậy, đối với phe mình thì không tốt.

Tiểu Ca tạm thời không có sức chiến đấu lớn, lại nhìn Ngũ Tà và Vương Bàn Tử.

Nếu những con Cấm Bà này một khi chiếm ưu thế, hoàn toàn có

thể phân ra một con để đối phó ba người còn lại.

"Cổ lỗ!" "Cổ lỗ!" Đúng lúc này, trong hai con mương nước thối hai bên lối đi đột nhiên nổi lên từng bọt khí, như có thứ gì đó đang xuất hiện.

Điều này khiến Ngũ Ban càng thêm lo lắng, lẽ nào lại phải dùng bí thuật sao?

Đang lúc suy nghĩ, một con Cấm Bà với khuôn mặt béo phì xấu xí, ghê tởm lộ ra một nụ cười dữ tợn.

"Két két!" Sau một trận cười quái dị, nó bay về phía Ngũ Tà và những người khác.

"Đi, không có cửa đâu." Ngũ Ban trầm giọng nói.

Sát khí trên người cuồng dũng tuôn ra, đột nhiên chỉ về phía con Cấm Bà đó.

"Hô hô!" Sát khí cuồng dũng tuôn ra, lập tức giam giữ con Cấm Bà đó vào giữa, chính là Tà Ác Lao Lung, một trong những năng lực của Cùng Kỳ.

Sát khí vô biên nhanh chóng giam giữ con Cấm Bà tại chỗ, khiến Ngũ Ban trong lòng vui mừng, tốt quá, năng lực của Cùng Kỳ có tác dụng với thứ này.

Nhưng nhanh chóng lợi dụng lúc Ngũ Ban sơ hở, ba con Cấm Bà còn lại với những móng vuốt sưng phù tấn công lên người Ngũ Ban, khiến Ngũ Ban bị đánh bay ra ngoài.

Sức mạnh của những con Cấm Bà này vô cùng mạnh mẽ, khiến Ngũ Ban trượt dài trên sàn nhà mấy mét.

Khi thân hình chưa dừng hẳn, ba con Cấm Bà đó đã xuất hiện trước mặt Ngũ Ban.

“Chết đi!” Ba con Cấm Bà gầm lên.

Chỉ thấy trên khuôn mặt xấu xí, một cái miệng đột nhiên trở nên cực lớn, như muốn trực tiếp nuốt sống Ngũ Ban.

Nhìn thấy cái miệng khổng lồ hoàn toàn bao trùm mình, Ngũ Ban cũng kinh ngạc, thứ này lại muốn ăn mình.

“Ai ăn ai còn chưa chắc đâu!” Ngũ Ban lạnh giọng nói.

Vừa dứt lời, Ngũ Ban toàn thân Cùng Kỳ Huyết Mạch sôi trào, một luồng sát khí lập tức bao bọc lấy cơ thể hắn.

“Gào!” Một tiếng gầm như dã thú truyền đến.

Trên cánh tay của hắn, con Bạch Hổ có cánh kia, đột nhiên lan ra toàn thân.

Chỉ thấy thân hình Ngũ Ban đột nhiên cong lại, cả người nằm rạp trên mặt đất, trên người hắn đang biến hóa nhanh chóng.

Nhanh chóng một thứ trông giống quái vật xuất hiện trước mặt mọi người.

Ngũ Tà và Vương Bàn Tử quên cả nôn mửa, khi nhìn thấy Ngũ Ban đều lộ ra ánh mắt kinh ngạc.

“Thằng này lại biến thân?

Biến thành cái quái gì thế?” Vương Bàn Tử nói.

Tiểu Ca trầm giọng nói: “Hung thú Cùng Kỳ!” Chỉ thấy trước mặt mọi người là một con quái vật trông giống như hổ, nhưng phía sau lưng nó lại mọc một đôi cánh.

Nó cũng cao lớn, như một con voi to khỏe.

Trong miệng mọc một hàng răng sắc nhọn, hai chiếc răng nanh đặc biệt nhọn hoắt.

“Gào!” Sau khi Ngũ Ban hóa thân thành Cùng Kỳ, lập tức lại gầm lên một trận cuồng nộ, tiếng gầm vang trời động đất, lại dọa những con Cấm Bà kia.

“...Thượng cổ hung thú Cùng Kỳ!” Một con Cấm Bà kêu lên một cách quái dị.

Vốn định nuốt chửng Ngũ Ban, nhưng khi nhìn thấy Ngũ Ban hóa thân thành Cùng Kỳ, từng con như thấy quỷ, nhanh chóng chạy về phía sau.

Nhưng Cùng Kỳ căn bản không cho bất kỳ cơ hội nào, sau một tiếng gầm dài, lao về phía một con Cấm Bà.

Mặc dù tốc độ của Cấm Bà rất nhanh, nhưng khi đối mặt với Cùng Kỳ thì chậm hơn nửa nhịp.

Nhanh chóng một con Cấm Bà bị vật ngã xuống đất, chỉ thấy con Cùng Kỳ há cái miệng lớn như chậu máu, lại cắn nuốt cái đầu của Cấm Bà.

Ngay sau đó Cùng Kỳ ngẩng đầu, trực tiếp nuốt sống Cấm Bà.

Nhìn thấy không chỉ những con Cấm Bà bị dọa sợ, ba người Ngũ Tà cũng đều ngớ người ra.

Trong lòng Ngũ Ban cũng vô cùng quái dị, Cấm Bà xấu xí vô cùng, vậy mà hắn cũng nuốt trôi.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo Ngũ Ban lại kinh hỉ dị thường, cùng với việc Cùng Kỳ nuốt Cấm Bà, lại hóa thành từng luồng sát khí tràn ngập cơ thể hắn.

Chương 147

Trong lòng Ngũ Ban không khỏi vui sướng, sát khí vừa mất đi, lúc này lại tăng lên nhờ nuốt chửng Cấm Bà.

Lại nhìn hai con Cấm Bà còn lại, trong ánh mắt hung ác của Cùng Kỳ lộ ra một tia tham lam.

Trong miệng nó lại chảy nước dãi, như nhìn thấy món ngon vật lạ vậy.

Không còn giữ lại bất cứ điều gì, cả cơ thể lại một lần nữa lao về phía con Cấm Bà đó.

"Không!

Đừng ăn tôi!" Con Cấm Bà bị vật ngã kinh hoàng cầu xin.

Nhưng Cùng Kỳ căn bản sẽ không để ý đến lời cầu xin của nó, há miệng lớn nuốt chửng.

"...Nuốt trôi được à?" Vương Bàn Tử thấy vậy không nhịn được muốn nôn mửa nói.

Tiểu Ca cũng kinh ngạc, về Cùng Kỳ, hắn tự tin không ai hiểu rõ hơn mình.

Một khi Cùng Kỳ nuốt chửng quỷ vật, sẽ khiến sát khí của bản thân càng thêm nồng đậm.

Sát khí này một khi đạt đến một mức độ nhất định, sẽ ảnh hưởng đến tâm trí con người, đó không phải là chuyện tốt.

Nhưng tất cả sức mạnh của Ngũ Ban trước đây dường như đều liên quan đến sát khí, lẽ nào thằng nhóc này cố ý để sát khí tăng lên sao?

Đối với lời nói của mọi người, Ngũ Ban không hề hay biết, sau khi nuốt thêm một con Cấm Bà, Ngũ Ban lại lao về phía con Cấm Bà còn lại.

Con Cấm Bà đó mặc dù vô cùng kinh hãi, thậm chí nhảy vào mương nước thối muốn dựa vào sự quen thuộc với nước để trốn thoát.

Nhưng bị móng vuốt của Cùng Kỳ tóm lấy, cũng mặc kệ thứ nước đen thối đó, Cùng Kỳ một hơi nuốt Cấm Bà vào bụng.

Nhìn thấy chỉ còn lại con Cấm Bà cuối cùng, Cùng Kỳ cũng không buông tha, nó cũng bị Cùng Kỳ nuốt chửng.

Cuối cùng sau khi giải quyết xong con Cấm Bà cuối cùng, bụng Cùng Kỳ cũng phình to, dường như đã ăn no.

Khi thân hình Cùng Kỳ biến mất và hóa thành dáng vẻ của Ngũ Ban, chỉ thấy Ngũ Ban không nhịn được ợ một cái.

"Ợ!" Mặc dù những con Cấm Bà đó trông rất ghê tởm, nhưng Ngũ Ban khi trở lại hình người không cảm thấy bất kỳ sự khó chịu nào.

Trong cơ thể lại tràn đầy sát khí vô tận, tất cả sát khí đã tiêu hao trước đó đều được bổ sung.

Nhưng Ngũ Ban lúc này cảm thấy vô cùng no, bây giờ có món ngon vật lạ bày trước mặt e rằng cũng không thể ăn nổi.

Vừa xoa bụng vừa đi đến bên cạnh mọi người.

"Ngươi không sợ sát khí ăn mòn tâm trí sao?

Khi đó sẽ trở thành một cỗ máy giết người." Tiểu Ca nhìn Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Ban nhún vai nói: "Thứ đó đối với tôi, càng nhiều càng tốt." "Tôi hiểu, nhưng tôi khuyên ngươi đừng lấy sát khí làm thức ăn."

Tiểu Ca nói.

Ngũ Tà cũng khuyên: "Anh Ban, nếu Tiểu Ca đã nói vậy thì sau này đừng như thế nữa, nhìn cảnh anh ăn mấy con quái vật đó thật đáng sợ." "Được rồi, sau này tôi sẽ chú ý." Không chịu nổi Ngũ Tà lải nhải, Ngũ Ban thờ ơ đáp lời.

Nhưng trong lòng lại không nghĩ vậy, thực lực không mạnh lên thì làm sao bảo vệ Ngũ gia được.

Lần này, một con Thi Biệt nhỏ bé suýt nữa đã khiến hắn phải bỏ mạng ở đây, ai biết sau này sẽ gặp phải quái vật gì nữa.

Đúng lúc này, trong các mương nước hai bên lối đi, nước đen ban đầu vẫn nổi bọt, lúc này trở nên dữ dội hơn.

"Cổ lỗ!" Bọt khí càng ngày càng nhiều, bọt khí càng ngày càng lớn.

Nhanh chóng vô số mái tóc đen bắt đầu từ mương nước tuôn ra, sắc mặt mọi người đại biến.

Nhìn thấy những mái tóc đen này càng ngày càng nhiều, Tiểu Ca vội vàng hô: "Nhanh lên!" Mọi người cũng không dám có bất kỳ sự chần chừ nào, vội vã chạy về phía trước.

Mái tóc đen trong nháy mắt đã chiếm đầy cả lối đi, may mắn là chúng không tấn công mọi người.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo lại khiến mọi người kinh hãi, chỉ thấy trong mương nước vô số Cấm Bà lộ ra cái đầu.

Từng cái đầu xếp thành hàng, cả một con mương nước đều là Cấm Bà.

Ngũ Ban cũng cảm thấy da đầu tê dại, nhiều Cấm Bà như vậy, e rằng dù có dùng bí thuật cũng chỉ có thể tránh né ba phần.

“Chạy nhanh lên!” Vương Bàn Tử kêu lên một tiếng quái dị, thân hình mập mạp nhanh chóng chạy về phía trước.

Vô tận mái tóc đen cuối cùng bắt đầu điên cuồng vung vẩy trong lối đi, điên cuồng lao về phía mọi người.

“Đi trước đi, tôi chặn hậu!” Ngũ Ban hô lên.

Nhìn thấy vô tận mái tóc đen, Ngũ Ban dùng lửa quỷ chặn hậu, điều này khiến những mái tóc đen đó rất kiêng kỵ, không ngăn cản mọi người.

Nhưng từng con Cấm Bà bám sát phía sau mọi người tìm cơ hội.

Mọi người một đường chạy điên cuồng, cuối cùng cũng nhìn thấy cánh cửa đá ở cuối lối đi.

Chỉ cần ra khỏi cánh cửa đá này, có lẽ sẽ được cứu.

Nhưng những con Cấm Bà này dường như cũng hiểu, nếu những người này tiến vào trong cánh cửa đá, chúng sẽ không có bất kỳ cơ hội nào.

Đúng lúc này, mấy con Cấm Bà dẫn đầu đứng chặn trước cánh cửa đá, ngăn cản đường đi của mọi người.

“Ngũ Ban chặn hậu, mở đường!” Tiểu Ca đột nhiên nói.

Ngũ Ban gật đầu, biết rằng thực lực của Tiểu Ca chưa hồi phục, không thể tự mình phá vỡ phòng ngự của Cấm Bà, nếu có bất kỳ sự chậm trễ nào, e rằng tất cả mọi người sẽ bị kẹt lại ở đây.

Ngũ Ban đi trước mặt mọi người, giờ đây sau khi thực lực hồi phục, đối với mấy con Cấm Bà, Ngũ Ban có tự tin.

Mặc dù có thể hóa thân thành Cùng Kỳ lần nữa, nuốt chửng Cấm Bà để tăng cường thực lực.

Nhưng bây giờ hắn đã không thể nuốt thêm được nữa, hiểu rằng

hiện tại đã đạt đến trạng thái bão hòa.

Không thể nuốt thêm những con Cấm Bà này nữa, nên Ngũ Ban không dùng Cùng Kỳ Huyết Mạch.

Thay vào đó dùng Bạch Hổ Huyết Mạch, sức mạnh trực tiếp nhất.

Sát khí cuồn cuộn như thủy triều tuôn ra, cảm giác thực lực dồi dào này khiến Ngũ Ban phấn khích.

"Xoạt!" Không nói thêm lời nào, Ngũ Ban một vuốt trực tiếp vồ về phía trước.

Một vuốt này Ngũ Ban đã dùng toàn bộ sức mạnh, khiến trong lối đi xuất hiện một hình ảnh móng vuốt Bạch Hổ.

Mờ ảo giữa tiếng hổ gầm, xen lẫn tiếng xé gió, khiến những con Cấm Bà chặn đường kinh hãi.

"Oanh!" Chỉ thấy những con Cấm Bà kia nào dám chống đỡ một vuốt hổ của Ngũ Ban, thân hình chúng lập tức biến mất tại chỗ.

Vuốt Bạch Hổ nện vào cánh cửa đá, lập tức truyền đến một tiếng nổ lớn.

Cả cánh cửa đá bị Ngũ Ban phá nát, lộ ra một cái lỗ lớn.

Mọi người thấy vậy cũng không dám chần chừ, mặc dù thực lực của Ngũ Ban khiến họ kinh ngạc.

Một vuốt đơn giản có thể sánh với thuốc nổ, nhưng Cấm Bà ở đây đơn giản là một đội quân.

Chương 148

Nếu bị chặn lại, chắc chắn sẽ chết, dù sao một người có mạnh đến đâu cũng không thể chống lại một đội quân.

Cùng với việc mọi người tiến vào trong cánh cửa đá, những con Cấm Bà đó cũng không bỏ cuộc, theo chân mọi người xuyên qua cánh cửa đá đó.

Từng con Cấm Bà với mái tóc dài bồng bềnh, cộng thêm việc những con Cấm Bà này chưa lộ chân thân, cảnh tượng trông như tiên nữ hạ phàm.

Nhưng mọi người đều biết, đó không phải tiên nữ, mà là một lũ ác quỷ muốn lấy mạng người.

Khi mọi người vừa thoát khỏi lối đi, phát hiện nơi mình đang ở là một quảng trường rộng lớn.

Quảng trường này lớn hơn cả một sân bóng đá, quảng trường này trông hơi lạ, hình tròn xung quanh.

Bốn phía quảng trường có vô số lối đi thông với nhau, căn bản không biết lối đi nào mới là lối ra.

Ở trung tâm quảng trường có một cây san hô khổng lồ, vì khoảng cách hơi xa, mọi người cũng không nhìn rõ.

Trên cây san hô dường như treo đầy quả, khiến mọi người có chút kỳ lạ, san hô có quả sao?

Bây giờ mọi người cũng không có thời gian để ý đến nữa, bởi vì những con Cấm Bà đó lần lượt từ trong lối đi chạy ra.

Mặc dù tốc độ của Tiểu Ca và Ngũ Ban nhanh, nhưng Ngũ Tà và Vương Bàn Tử thì không nhanh đến vậy.

“Tê tê!” Vô biên mái tóc đen như sóng biển, cuộn trào hư không, điên cuồng đuổi theo mọi người.

“Chi chi!” Đúng lúc này, trên quảng trường đột nhiên truyền đến một tiếng kêu như khỉ.

Mọi người kinh ngạc vội vàng nhìn về phía phát ra âm thanh.

Chỉ thấy trên quảng trường rộng lớn, không chỉ có những người này.

Có từng gã đàn ông cao lớn vạm vỡ, vì khoảng cách hơi xa cộng thêm ánh sáng của đèn pin có hạn.

Khiến mọi người chỉ nhìn thấy một đường nét, nhưng lại có thể thấy, những gã đàn ông này đều cao lớn.

Không ai thấp hơn hai mét, thân hình cũng to lớn, cả người như một tòa tháp sắt xuất hiện trong bóng tối.

Nhanh chóng khi những gã đàn ông này xuất hiện dưới ánh đèn pin, sắc mặt mọi người lại trở nên âm trầm vô cùng.

Chẳng phải đây chính là những con khỉ biển mà họ gặp trên thuyền ma lúc trước sao?

Đương nhiên những con khỉ biển này không phải là con khỉ biển lúc trước.

Số lượng khỉ biển này cũng không ít, thành đàn thành lũy trong quảng trường, không biết vì sao.

Những con khỉ biển này trên người đều có một số vết thương, nhưng dù vậy cũng không phải Ngũ Ban và những người khác có thể chống lại.

Phía sau có một đội quân Cấm Bà đang truy kích, ở đây lại là hang ổ của khỉ biển, chẳng lẽ không muốn đẩy họ vào chỗ chết sao?

“Đi!

Đừng để ý đến chúng!” Tiểu Ca vội vàng hô.

Vừa nói, hắn trực tiếp ôm eo Ngũ Tà, chân như có gió thi triển Kỳ Lân Bộ nhanh chóng lướt về phía trước.

Ngũ Ban cũng vội vàng kéo cánh tay Vương Bàn Tử, cũng theo kịp bước chân của Tiểu Ca.

Bây giờ chỉ cần nhanh chóng rời khỏi nơi quỷ quái này, đơn giản là một nơi không nên ở.

“Gầm!” Dường như cũng nhìn thấy mọi người bỏ chạy, hoặc là nhìn thấy những con Cấm Bà kia.

Một đàn khỉ biển đột nhiên gầm lên một trận cuồng nộ, tiếng gầm vang trời động đất, vang vọng khắp quảng trường.

“Ầm!” Khi mọi người đang bỏ chạy, đột nhiên một cái bóng khổng lồ từ trên trời rơi xuống chặn đường đi của mọi người.

Khi Tiểu Ca và Ngũ Ban dừng lại, phát hiện ở đây có một đàn khỉ biển.

Nơi này đơn giản như Hoa Quả Sơn, toàn là khỉ.

“Chi chi!” Những con khỉ biển này hét loạn xạ vào Ngũ Ban và những người khác.

“Đánh ra ngoài!” Ngũ Ban trầm giọng nói.

Vừa dứt lời, Ngũ Ban lại cất trường kiếm đi, dù sao lúc trước đã được nếm thử sức mạnh của khỉ biển, nếu dùng trường kiếm không giỏi để đối đầu với khỉ biển thì hơi khó khăn.

“Ầm!” Chỉ thấy Ngũ Ban ra tay trước, một vuốt vồ về phía con khỉ biển phía trước.

Tiểu Ca cũng không giấu diếm, cũng không biết tên này đã hồi phục chưa, nhưng bây giờ cũng không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể chiến đấu.

Chỉ thấy Lửa Kỳ Lân của Tiểu Ca lập tức bùng cháy khắp người, ngay cả trên Hắc Kim Cổ Đao cũng cháy một lớp lửa Kỳ Lân, xem ra tên này cũng đã dốc toàn lực.

"Xoạt!" Vương Bàn Tử và Ngũ Tà cũng không nhàn rỗi, mặc dù thực lực của hai người kém xa hai người kia, nhưng họ có súng.

Ngũ Tà trong tay cầm một khẩu súng lục, Vương Bàn Tử thì vác một khẩu súng shotgun.

"Bành!" Cả hai cũng nổ súng về phía con khỉ biển phía trước, lập tức đạn lửa bay tứ tung.

Nhất thời bốn người đồng loạt ra tay, đẩy lùi mấy con khỉ biển phía trước.

Mọi người cũng không dám tiếp tục truy kích, chỉ lo chạy về phía trước.

Nhưng chưa chạy được hai bước, lại có mấy con khỉ biển từ trên trời rơi xuống, hai cánh tay mạnh mẽ, trực tiếp ra đòn đánh về phía mọi người.

"Bành!" "Ầm ầm!" Tiểu Ca thấy vậy vội vàng ôm Ngũ Tà lăn sang một bên, Ngũ Ban thì kéo thân hình mập mạp của Vương Bàn Tử, tránh khỏi đòn tấn công của những con khỉ biển này.

Hai cánh tay mạnh mẽ của khỉ biển, không đánh trúng, nhưng lại khiến sàn nhà rung chuyển.

Từng khối gạch xanh đá đều bị đập nứt.

Khi mọi người tưởng rằng những con Cấm Bà sẽ lợi dụng cơ hội

này để đuổi theo, lại phát hiện một đàn khỉ biển và Cấm Bà đang giao chiến với nhau.

Mái tóc đen của Cấm Bà mặc dù quỷ dị, nhưng đối với loại quái vật da dày thịt béo như khỉ biển, dường như không có tác dụng lớn.

Ngay cả khi bị vô tận mái tóc đen quấn lấy, những con khỉ biển này cũng hoàn toàn không bận tâm, dựa vào sức mạnh thô bạo của mình khiến những con Cấm Bà không còn hơi sức.

Nhưng dù vậy, những con khỉ biển đó cũng không thể làm bị thương Cấm Bà.

Nhất thời trên quảng trường một trận hỗn chiến lập tức diễn ra.

Không ai biết phía trước mình rốt cuộc có gì, Ngũ Tà và Vương Bàn Tử chỉ lo nổ súng, hết đạn thì thay.

Cho đến khi đạn gần hết, cả hai cũng mệt mỏi rã rời.

Mồ hôi làm ướt đẫm quần áo, hai tay run rẩy nắm chặt khẩu súng đã hết đạn.

Cả hai tựa lưng vào nhau, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng và bất lực.

Ngũ Ban và Tiểu Ca cũng tựa lưng vào nhau, mặc dù cả hai đều vô cùng mạnh mẽ, nhưng sau một trận hỗn chiến, trên người đều xuất hiện một số vết thương.

Có chỗ bị khỉ biển cào xé, có chỗ bị tóc của Cấm Bà cứa đứt.

Xác Cấm Bà hóa thành từng vũng nước đen, có những đống xương trắng, đó là cảnh tượng sau khi Cấm Bà chết.

Chương 149

Khỉ biển không quỷ dị như Cấm Bà, máu của chúng đỏ tươi.

Chỉ là lúc này trên quảng trường, nước đen và máu tươi hòa lẫn vào nhau, khiến xung quanh trở nên vô cùng tanh tưởi.

Sớm đã không phân biệt được đó là mùi xác thối, hay mùi máu tanh.

May mắn thay, lúc này không biết vì sao, cả ba phe đều tạm dừng lại, cảnh giác lẫn nhau.

Không ai dám ra tay trước nữa, cảnh tượng trở nên có chút quỷ dị.

Tranh thủ cơ hội này, mọi người cuối cùng cũng có cơ hội thở dốc.

"Tôi không được rồi, Bàn Gia mệt chết rồi, hai vị đừng quản tôi, mau chạy thoát thân đi." Vương Bàn Tử ngồi bệt xuống đất nói.

Ngũ Tà cũng gật đầu nói: "Ở đây có nhiều quái vật như vậy, tôi không được rồi, đừng quản tôi nữa, nếu không ai cũng sẽ phải bỏ mạng ở đây." "Đừng nói lung tung, tôi đã vào rồi, nhất định phải đưa mọi người ra ngoài." Ngũ Ban nói.

Tiểu Ca không nói gì, nhưng từ ngày đầu tiên hắn quen biết Ngũ Tà, dường như luôn chăm sóc cậu ấy.

Trong tình huống này, e rằng hắn cũng sẽ không bỏ Ngũ Tà lại một mình mà chạy trốn.

"Đi ư?

Tôi đã bị lũ quái vật này vây quanh rồi, tôi biết mọi người đều là những người tài giỏi, nhưng song quyền khó địch tứ thủ, tranh thủ lúc

này mau đi đi.” Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Ban đương nhiên cũng hiểu đạo lý này, nếu đi cùng Tiểu Ca, những con khỉ biển và Cấm Bà này căn bản không thể ngăn cản.

Nhưng bảo Ngũ Ban bỏ Ngũ Tà lại, hắn không làm được, hắn có thể bỏ bất cứ ai, nhưng tuyệt đối không bỏ rơi người nhà Ngũ gia.

Hắn nhớ rõ, khi hắn sắp chết đói trên đường phố, Ngũ gia đã cho hắn hy vọng sống.

Những năm này hắn lại cùng Ngũ Tà lớn lên, hai người như anh em ruột thịt.

Hắn lớn tuổi hơn Ngũ Tà, cha mẹ của Ngũ Tà đều là những người bận rộn, gần như hắn luôn là người chăm sóc Ngũ Tà lớn lên.

Khi đối mặt với nguy hiểm, Ngũ Ban làm sao có thể bỏ Ngũ Tà mà chạy trốn.

Ngũ Tà cũng biết một chút nên nói với Ngũ Ban: “Anh Ban, anh và Tiểu Ca mau đi đi, đừng quản tôi nữa, nếu không mọi người đều sẽ bỏ mạng ở đây.” “Đừng nói lung tung, cùng lắm thì liều mạng làm thực lực giảm xuống nữa, tôi cũng phải đưa cậu ra ngoài, tin tôi đi.” Ngũ Ban nói.

Thật ra mà nói, nếu lại dùng bí thuật, những con khỉ biển và Cấm Bà này căn bản không thể ngăn cản.

Nhưng Ngũ Ban cũng có những lo lắng của riêng mình, không biết cái cổ mộ dưới biển này rốt cuộc có thứ gì, thoát được một kiếp, không biết phía sau sẽ có gì đang chờ đợi.

Tiểu Ca nhìn Ngũ Ban nói: “Xem ra tôi cũng phải dùng bí thuật.” “Được!

Anh có muốn thử xem ai giết được nhiều hơn không?” Vì đã quyết

định dùng bí thuật, Ngũ Ban lại tỏ ra thoải mái hơn nhiều.

Tiểu Ca lắc đầu nói: "Thần Ma Chi Thể của anh, tôi không thể so sánh được." Tiểu Ca lần đầu tiên chủ động tỏ ra yếu thế, khiến Ngũ Ban có chút kinh ngạc.

Không biết sau khi dùng bí thuật, mình biến thành cái gì, Tiểu Ca lại nhận ra Thần Ma Chi Thể?

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng gầm cuồng nộ từ một lối đi truyền đến.

"Gầm!" Cùng với một tiếng gầm, những con khỉ biển trên quảng trường lập tức cũng trở nên kích động.

"Chi chi!" Tiếng kêu như khỉ lập tức vang vọng khắp quảng trường, như đang chào đón vua của chúng.

Những con khỉ biển này trở nên phấn khích dị thường, khi những con Cấm Bà nghe thấy âm thanh, trở nên cảnh giác hơn.

Ngũ Ban và những người khác sắc mặt trầm xuống, lẽ nào những con khỉ biển này lại điên cuồng sao?

Đúng lúc này, chỉ thấy một con khỉ biển nhanh chóng đi đến quảng trường.

Khi con khỉ biển xuất hiện, nó ngửa mặt lên trời gầm dài, hai tay không ngừng đấm vào ngực.

Chỉ khi Ngũ Ban nhìn thấy con khỉ biển này, lập tức sững sờ.

Bởi vì mặt con khỉ biển sưng vù như chậu rửa mặt, trên người có không ít vết thương, những vảy trên đó cũng rụng không ít.

Chẳng phải đây chính là con khỉ biển mà Ngũ Ban gặp trên thuyền ma lúc trước sao?

Cái mặt của nó chính là bị đánh sưng vù, những vảy trên người nó

cũng là do hắn gây ra.

"Đúng là oan gia ngõ hẹp, lúc trước tha cho một mạng, không ngờ lại gặp ở đây, xem ra sau này đối với kẻ địch không thể mềm lòng được." Ngũ Ban nhìn con khỉ biển đó nói.

Ngũ Tà hỏi: "Anh quen nó sao?" "Ừm, chính là con trên thuyền ma, khi tôi đuổi nó xuống nước, từ miệng nó biết được tin tức của Chú Ba, tôi liền thả nó đi." Ngũ Ban giải thích.

Có lẽ có một giọng nói khác biệt, con khỉ biển đó cũng nghe hiểu lời Ngũ Ban, khi nhìn thấy Ngũ Ban, mọi người lại thấy nó đang cười.

Nhanh chóng con khỉ biển đó nhanh chóng chạy về phía mọi người.

Sắc mặt Tiểu Ca biến đổi, vội vàng nắm chặt trường đao, Ngũ Ban và Vương Bàn Tử mặc dù đã hết đạn, nhưng vẫn cầm súng đề phòng.

"Đừng động, tôi muốn xem nó định làm gì." Ngũ Ban nói.

Khi con khỉ biển đến trước mặt mọi người, nó cúi lạy Ngũ Ban và kêu chi chi liên tục.

"Nó cũng hiểu rồi à?" Ngũ Ban thấy con khỉ biển không động thủ liền hỏi.

Nghe Ngũ Ban và khỉ biển nói chuyện, mọi người đều ngớ người ra, như nhìn thấy quái vật vậy mà nhìn Ngũ Ban.

"Chi chi!" Con khỉ biển vừa ra hiệu, vừa kêu chi chi loạn xạ.

"Ngươi là tộc nhân của Hoa?

Lần trước bị kẹt, là bị kẹt ở trong này sao?" Ngũ Ban hỏi.

Khỉ biển thông minh gật đầu, lại kêu chi chi một trận, hai tay không ngừng ra hiệu.

“Quái lạ!

Tên này biết tiếng thú à?” Vương Bàn Tử nói một cách kỳ lạ.

Ngũ Tà lắc đầu nói: “Con khỉ biển này ra hiệu, giống như ngôn ngữ ký hiệu của con người vậy, Anh Ban từng đi lính, nên biết một số ngôn ngữ ký hiệu.” Tiểu Ca cũng kinh ngạc nhìn Ngũ Ban, thấy con khỉ biển dường như không động thủ, mới cất trường đao đi.

“Ở đây quái dị, không tìm thấy đường ra sao?” Ngũ Ban hỏi.

Khỉ biển gật đầu, lại ra hiệu một trận, thỉnh thoảng lại cúi lạy Ngũ Ban.

“Để tôi đưa mọi người ra ngoài sao?” Ngũ Ban hỏi thử.

Thân hình cao lớn của khỉ biển lập tức nhảy dựng lên, mặt mày hớn hở gật đầu.

Ngũ Ban trầm ngâm một lát nói: “Tôi bây giờ có một số việc cần làm, tạm thời cũng sẽ không ra ngoài, cứ đi theo sau tôi đi.” Con khỉ biển vui mừng khôn xiết, vung tay múa chân, lại chỉ về phía những con khỉ biển xung quanh mà kêu loạn xạ.

“Để tôi cũng đưa chúng đi sao?

Những thần dân của ngươi sao?” Ngũ Ban ngạc nhiên hỏi.

Con khỉ biển từng bị đánh gần chết dưới nước kia, lại thực sự là vua của đàn khỉ biển.

“Cũng được, nhưng tôi bây giờ bị những con Cấm Bà này truy đuổi đến kiệt sức, ngươi phải dẫn thần dân của ngươi giúp tôi chống lại những con Cấm Bà này.” Ngũ Ban nói.

Chương 150

Nghe Ngũ Ban nói xong, khỉ biển vương lập tức nhe răng trợn mắt gầm lên với Cấm Bà.

Cùng với tiếng gầm, những con khỉ biển xung quanh cũng gầm lên một trận cuồng nộ.

"Gầm!" Khoảnh khắc tiếp theo mọi người lập tức ngớ người, chỉ thấy những con khỉ biển này như được tiêm máu gà, lao nhanh về phía những con Cấm Bà tấn công.

Vốn dĩ là hỗn chiến ba phe, bây giờ trở thành đại chiến hai phe, tình thế đối với Ngũ Ban và những người khác, lập tức trở nên sáng sủa.

"Trời ạ!

Cũng được nữa sao?

Về nhà xong tôi nhất định phải học ngôn ngữ ký hiệu." Vương Bàn Tử kêu lên một tiếng quái dị.

Ngũ Ban nói: "Đừng ba hoa nữa, tôi phải giúp khỉ biển đối phó Cấm Bà, nếu không hậu họa vô cùng." "Được!" Tiểu Ca nói.

Vừa dứt lời, hai người và con khỉ biển vương cũng gia nhập chiến trường, có thêm hai người gia nhập, tình hình chiến đấu lập tức nghiêng về một phía.

Số lượng khỉ biển không ít, không biết vì sao những con khỉ biển này lại ở trong cái cổ mộ này.

Vốn dĩ Ngũ Ban và Tiểu Ca không chỉ phải đối phó khỉ biển, mà còn phải đối phó những con Cấm Bà này.

Nhưng bây giờ thì tốt rồi, Ngũ Ban và Tiểu Ca không cần phải đối phó khỉ biển nữa, chỉ cần cùng nhau đối phó Cấm Bà.

Những con Cấm Bà này thì gặp rắc rối lớn rồi, mặc dù mái tóc dài của chúng quỷ dị, có những con Cấm Bà đã hiện chân thân.

Nhưng sức mạnh của khỉ biển vô cùng lớn, lại có một lớp vảy cứng rắn, chẳng hề bận tâm đến những đòn tấn công của Cấm Bà.

Cộng thêm sự giúp đỡ của Ngũ Ban và Tiểu Ca, tình thế đại chuyển, cuối cùng đã dồn tất cả Cấm Bà vào trong lối đi.

"Chi chi!" Nhìn thấy Cấm Bà rút lui, những con khỉ biển này còn vui mừng hơn cả Ngũ Ban và những người khác, kêu gào phấn khích.

Trên quảng trường khắp nơi đều là xác khỉ biển và hài cốt Cấm Bà.

Ngũ Tà và Vương Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, cả hai đồng thời đi đến bên cạnh con khỉ biển vương.

"Cuối cùng cũng sống rồi." Vương Bàn Tử ngồi bệt xuống bên cạnh khỉ biển vương nói.

Ngũ Ban và Tiểu Ca cũng cất vũ khí đi, ít nhất bây giờ tạm thời an toàn rồi.

"Kỳ lạ, những con khỉ biển này vì sao lại ở trong cổ mộ này?

Nhìn dáng vẻ của chúng, là đã kết oán với Cấm Bà." Ngũ Tà nhìn những con khỉ biển phấn khích nói.

Khỉ biển vương rõ ràng nghe hiểu lời Ngũ Tà, vung tay múa chân ra hiệu một trận, như đang giải thích vậy.

Mọi người đều không hiểu chỉ có thể nhìn về phía Ngũ Ban, ở đây chỉ có hắn mới có thể giao tiếp với con khỉ biển vương này.

"Sinh vật ở biển sâu, bình thường ăn cá lớn, nhưng sau khi đã no

bụng, chúng thích ăn nhất là xác chết của con người." Ngũ Ban nói.

Nghe Ngũ Ban nói xong, Ngũ Tà và Vương Bàn Tử vội vàng im lặng rời xa bên cạnh khỉ biển vương.

Ước chừng bị lời nói ăn thịt người dọa sợ rồi, nếu khỉ biển vương đột nhiên hứng thú, lại khoảng cách gần như vậy, chắc chắn sẽ gặp tai ương.

"Một thời gian trước, gần đây có thuyền ma xuất hiện, âm khí đã dẫn dụ khỉ biển, chúng biết một khi có người gặp phải thuyền ma, chắc chắn sẽ chết, nên mới đi theo dấu vết của thuyền ma." Ngũ Ban lại phiên dịch.

Ngũ Tà nhíu mày nói: "Chính là con thuyền ma tôi gặp sao?" "Không sai, sau đó thuyền ma đột nhiên mất tích, chúng theo âm khí trên thuyền ma, đi vào trong cổ mộ này." Ngũ Ban nói.

Vương Bàn Tử gãi gãi đầu nói: "Lúc tôi mới vào, thấy những thứ đó không giống do người đào đường hầm, chẳng lẽ là do những con khỉ biển này sao?" "Cũng chính là ở đó và Cấm Bà đã kết oán." Ngũ Ban nói.

Ngũ Tà có chút nghi hoặc nói: "Đi theo thuyền ma, lại vào cổ mộ này, không thấy có chỗ nào không đúng sao?" "Bởi vì chúng cảm thấy, thuyền ma ở trong cổ mộ này." Ngũ Ban nói.

Mọi người đại kinh thất sắc, thuyền ma ở trong cổ mộ?

Cũng quá hoang đường rồi chứ?

"Làm sao có thể, thuyền ma lại ở trong cổ mộ?" Ngũ Tà là người đầu tiên nghi ngờ.

Ngũ Ban cũng không tin, nhưng khỉ biển vương nói vậy, sau khi vào, chúng phát hiện bên trong phức tạp đến mức không tìm thấy đường quay lại.

Cũng không tìm thấy vị trí của thuyền ma, cứ ở mãi trong này.

Cuối cùng tụ tập ở nơi này, khỉ biển vương ban đầu không đi theo vào, sau khi phát hiện có điều không đúng, liền rời xa cổ mộ này.

Sau đó lại gặp phải thuyền ma, liền lên thuyền, biết rằng thuyền ma nhất định sẽ lại ở trong cổ mộ này.

Lúc đó có thể cứu những thần dân của nó, nhưng lại không gặp được Ngũ Ban.

Cuối cùng lại mất dấu thuyền ma, chỉ có thể một mình xông vào cổ mộ, rồi sau đó là cảnh tượng lúc trước.

"Cái cổ mộ này cũng quá quỷ dị rồi chứ?

Có Hạn Bạt, có những người phụ nữ quỷ dị, lại còn có thuyền ma." Ngũ Tà khó tin nói.

Ngũ Ban nhìn về phía Tiểu Ca, nếu ở đây, liệu có ấn tượng gì không?

Hoặc nhớ lại một số chuyện.

Tiểu Ca dường như cũng hiểu Ngũ Ban nói: "Không rõ." Nghe Tiểu Ca nói xong, Ngũ Ban suýt nữa đã thổ huyết, cái trí nhớ này... cũng quá tệ rồi.

"Được rồi, tôi muốn từ đó ra ngoài thôi." Ngũ Ban bất lực nói.

Vương Bàn Tử lẩm bẩm nói: "Đi ra ngoài thì tôi cũng phải mang theo một ít đồ chứ, ở trung tâm quảng trường có một cái cây kết trái, tôi đi xem rốt cuộc là cái gì." Vừa nói liền đi về phía trung tâm quảng trường, ở đó có một cây san hô.

Đối với Vương Bàn Tử, nếu có thể kiếm được chút lợi lộc mang về, tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Trên cây san hô lại mọc trái, có chút mới lạ.

“Chi chi!” Khi nhìn thấy mọi người đi về phía trung tâm, những con khỉ biển đó đột nhiên kêu lên một trận quái dị, khiến mọi người không khỏi dừng bước.

“Những con khỉ biển này nói, cái cây đó có vấn đề, bảo tôi đừng đi.” Ngũ Ban nói.

Vương Bàn Tử nói: “Có vấn đề?

Vì sao?” “Không biết.” Ngũ Ban nói.

Mặc dù có khỉ biển nhắc nhở, nhưng Ngũ Ban quyết định đi xem.

Mọi người cũng trở nên cẩn thận hơn, trung tâm quảng trường này quả thực có chút quỷ dị, trước đó xảy ra đại hỗn chiến, xác chết khắp nơi, nhưng duy nhất xung quanh cái cây đó lại không có xác chết.

Dường như khỉ biển và Cấm Bà đều vô tình hay hữu ý tránh xa cái cây đó.

Khi mọi người cuối cùng đến gần cái cây đó, lập tức sững sờ.

Quả thực là một cây san hô, nhưng cái cây san hô này lại được đúc bằng đồng xanh một cách dị thường, trên đó kết trái khiến mọi người không dám tin.

Những quả đó lại là từng cái chuông đồng xanh quỷ dị, những cái chuông đồng xanh này không lớn, chỉ to bằng ngón tay.

Điều khiến mọi người cảm thấy khó tin hơn nữa là, ở những cái chuông đồng này đều có, chính là những cái chuông đồng ở đuôi Thi Biệt trong lăng mộ của Lỗ Thương Vương.

Chương 151

May mắn thay, trên cây san hô không thấy có Thi Biệt.

Vương Bàn Tử kinh hô: "Trời ơi!

Cây san hô lại kết chuông đồng, cũng quá hoang đường rồi chứ?" Vừa nói đang định đưa tay ra hái một quả, Tiểu Ca đột nhiên vỗ cánh tay hắn, ngăn không cho hắn chạm vào những cái chuông đồng này.

"Đừng động!" Tiểu Ca nói.

Mọi người nhìn hắn, chỉ thấy hắn từ sau lưng rút ra Hắc Kim Cổ Đao, một nhát chém đứt đuôi một cái chuông đồng.

"Đinh đinh!" Cái chuông đồng đó rơi xuống đất, phát ra một tiếng chuông đồng chói tai.

Chỉ thấy ở chỗ Tiểu Ca chém đứt, lại thực sự có một con Thi Biệt ở đó.

Con Thi Biệt này dường như đang ở trong trạng thái ngủ đông, nằm bất động trên cành cây.

Tiểu Ca cũng không khách khí một cước giẫm chết con Thi Biệt đó.

"Nếu chạm phải sẽ chết." Tiểu Ca nói.

Vương Bàn Tử lập tức rụt đầu lại, không nhịn được lùi lại hai bước.

"Chuyện gì vậy?" Ngũ Ban nhìn Tiểu Ca hỏi.

Tiểu Ca lắc đầu nói: "Bí thuật thượng cổ: Cộng sinh!" "Cộng sinh?" Mọi người đồng thời hỏi.

Tiểu Ca nói: "Sau này sẽ hiểu." Nói xong câu đó, Tiểu Ca không

nói gì nữa, nhưng hai chữ cộng sinh lại ở trong đầu mọi người mãi không quên.

Mặc dù Tiểu Ca chỉ nói hai chữ cộng sinh.

Nhưng đối với mọi người, có thể liên tưởng đến quá nhiều thứ.

Đặc biệt là nhìn thấy trong cây san hô thực sự có Thi Biệt, khiến Ngũ Ban nhớ lại chuyện mình gặp cách đây không lâu.

Khi ở di tích dưới biển, những con Thi Biệt đó không có chuông đồng, nhưng Thi Biệt trong cổ mộ Lỗ Thương Vương lại có chuông đồng.

Trong cổ mộ Lỗ Thương Vương, có Thi Biệt vương tồn tại, những con Thi Biệt có chuông đồng đó dường như đều nghe lệnh điều động của Thi Biệt vương.

Chẳng lẽ sự tồn tại của chuông đồng này là để Thi Biệt vương điều khiển đàn Thi Biệt tốt hơn sao?

Cộng sinh trong lời Tiểu Ca chẳng lẽ là những cái chuông đồng ở đuôi Thi Biệt, dùng cách này để đạt đến mức độ cộng sinh?

Để chuông đồng và đuôi Thi Biệt kết hợp với nhau?

Chỉ là Tiểu Ca không nói nhiều, mọi người cũng không tiện gặng hỏi.

"Bây giờ làm thế nào?" Vương Bàn Tử hỏi.

Ngũ Tà nói: "Đương nhiên là đi tìm Chú Ba của tôi." "Vấn đề là tôi phải tìm ở đâu?

Những con khỉ biển này bị kẹt ở đây lâu như vậy rồi, nếu có lối thoát căn bản sẽ không ở lại lâu như vậy." Vương Bàn Tử nói.

Quảng trường bốn phía là lối đi, Ngũ Ban đã hỏi khỉ biển vương một số tình hình.

Cũng biết những lối đi này khỉ biển đã đi qua rồi, chỉ là cứ đi lòng vòng lại quay về nơi này.

Nơi này như một vòng luân hồi vậy, bất kể đi từ đâu, cũng đều quay về đây.

“Tôi biết.” Tiểu Ca nói.

Mọi người sững sờ, tên này lại nhớ ra cái gì rồi sao?

Chỉ thấy Tiểu Ca nhìn cây san hô, dường như đang tính toán điều gì đó, đi lại mấy bước trên mặt đất.

Trên một khối gạch xanh đá, Tiểu Ca dùng cổ đao gõ gõ lên đó.

“Đông đông!” Sau khi một âm thanh rỗng tuếch truyền đến, mọi người hiểu bên dưới có một lối đi ngầm.

“Trời ơi, chủ mộ đúng là một kẻ biến thái, đường hầm đàng hoàng không dùng, lại làm nhiều lối đi ngầm như vậy.” Vương Bàn Tử nói.

Vì đã biết có lối đi ngầm, Ngũ Ban lập tức sai khỉ biển ra tay.

Dù sao có sức lao động miễn phí, cũng tiết kiệm cho mọi người không ít sức lực.

Khỉ biển dưới sự chỉ đạo của Ngũ Ban, sau khi nhổ khối gạch xanh đá đó lên, lộ ra một lối đi ngầm.

“Chi chi!” Khi nhìn thấy lối đi ngầm, những con khỉ biển này kích động không thôi, dường như đã tìm thấy hy vọng sống.

Khiến khỉ biển đối với Ngũ Ban và những người khác càng thêm kính trọng và tin tưởng.

“Im lặng!” Ngũ Ban không nhịn được hô lên.

Lập tức tất cả khỉ biển đều im lặng, cả quảng trường tĩnh lặng như tờ.

“Đi theo tôi, đều đứng thẳng hàng lối đàng hoàng, phải học quy củ.” Dựa vào việc những con khỉ biển nghe lời Ngũ Ban, Vương Bàn Tử bắt đầu ra lệnh.

Thật không ngờ, sau khi Vương Bàn Tử ra lệnh, một đàn khỉ biển xếp hàng chỉnh tề, trông như một đội quân được huấn luyện nghiêm chỉnh vậy.

Ngũ Ban lắc đầu, đi ở phía trước mở đường, lối đi ngầm mặc dù không lớn, nhưng với thân hình của khỉ biển vẫn có thể thông qua.

Lối đi ngầm hướng lên trên, nhưng không dốc, mà là xoắn ốc liên tục, đi khoảng mười phút, đèn pin chiếu thấy phía trước có vật gì đó chặn đường đi của mọi người.

Khi đến gần mới phát hiện lối đi ngầm bị người ta phá hủy, khiến hắn có chút bực bội, rốt cuộc ai lại ghê tởm như vậy, lại phá hủy lối đi ngầm?

“Nhìn đất mới đào, chẳng lẽ là A Nịnh?” Ngũ Ban nghi hoặc nói.

Vương Bàn Tử nói: “Cũng không phải không thể, ngay từ đầu đã thấy cô ta muốn thoát khỏi chúng ta.” “Không phải chứ?

Có phải bị sập không?” Ngũ Tà nói.

Vương Bàn Tử nhìn Ngũ Tà nói: “Đúng là ngây thơ Ngô Tà mà.” Nghe Vương Bàn Tử trêu chọc, Ngũ Tà đỏ mặt tía tai, nhưng cũng không biết làm thế nào để phản bác.

“Đừng cãi nhau nữa, mau đào thông chỗ này đi.” Ngũ Ban nói.

Phía sau có một đám sức lao động miễn phí, đào thông một lối đi ngầm bị sập, đối với chúng thì dễ như trở bàn tay.

Nhìn những con khỉ biển bận rộn, Vương Bàn Tử nói: “Chậc chậc!

Sau này dẫn một đàn khỉ biển đi trộm mộ, đừng nói lăng mộ dưới biển, e rằng lăng mộ Tần Thủy Hoàng cũng có thể đi được." "Đừng nói nữa, e rằng những con khỉ biển này vừa xuất hiện, sẽ bị các chuyên gia đưa đi nghiên cứu rồi." Ngũ Ban nói.

Vương Bàn Tử gãi gãi đầu, đó là sự thật, thân hình của khỉ biển quá lớn, cũng không tiện che giấu.

Không như đạo nhân Bàn Sơn có một thần vật trộm mộ gọi là Phân Sơn Quật Tử Giáp, Phân Sơn Quật Tử Giáp là pháp bảo át chủ bài của tộc Bàn Sơn, nhưng thực ra nó cũng là một loại côn trùng, gọi là Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp.

Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp chỉ bằng sức mạnh của một mình nó có thể đào ra một lối đi trong thời gian ngắn, nên đạo nhân Bàn Sơn mới huấn luyện đạo mộ quật kim.

Thứ đó nhỏ tiện mang theo, nhưng khỉ biển thì không được.

Dưới sự khai quật của đội quân khỉ biển, lối đi nhanh chóng được thông.

Không đi bao xa sau đó, mọi người đến một căn mộ thất khổng lồ khác.

Chương 152

“Ở đây tôi không có ấn tượng.” Khi mọi người ra khỏi cửa động, Tiểu Ca nói.

Ngũ Tà nghi hoặc nói: “Vậy sao anh biết có một lối đi ngầm?” “Tôi thấy có người vào.” Tiểu Ca nói.

Ngũ Ban hiểu ra nói: “Chính là lần hai mươi năm trước anh và Ngũ Tam Gia vào sao?” “Đúng vậy.” Tiểu Ca nói.

Ngũ Tà hỏi: “Lần đó rốt cuộc có bao nhiêu người?” “Trên ảnh có mười hai người.” Ngũ Ban nói.

Trên tấm ảnh đen trắng đó tổng cộng có mười hai người, trong đó có mấy người Ngũ Ban biết.

Một là Ngũ Tam Gia, một là Tiểu Ca, một là Trần Cẩm, còn có một người Ngũ Ban biết là Tạ Liên Hoàn, nhưng không biết ai nữa.

“Không, mười ba người.” Tiểu Ca nói.

Ngũ Ban và Ngũ Tà sững sờ, rõ ràng họ nhớ trong ảnh chỉ có mười hai người, lẽ nào có người đã hy sinh trước rồi sao?

“Tôi muốn quay lại.” Tiểu Ca đột nhiên nói.

Ngũ Ban nhíu chặt mày hỏi: “Quay lại?

Anh muốn làm gì?” “Đối với các anh, đây là một cổ mộ, nhưng đối với tôi, trong cổ mộ có quá nhiều ký ức, quá nhiều tiếc nuối, tôi nhất định phải đi tìm lại.” Tiểu Ca nói.

Ngũ Tà vội vàng ngăn lại nói: “Không được, trong cổ mộ quá nguy hiểm rồi, có nhiều thứ lợi hại như vậy, quay lại chẳng phải là tự tìm cái chết sao?” “Khi cái chết cũng là một loại xa xỉ, anh sẽ hiểu ký ức

quan trọng đến nhường nào.” Tiểu Ca nói.

Ngũ Ban thở dài, có lẽ có thể hiểu được tâm trạng của Tiểu Ca.

“Tôi biết anh có cách bảo toàn tính mạng, tôi cũng không ngăn cản, nếu nhìn thấy Ngũ Tam Gia xin hãy giúp tôi đưa ông ấy về.” Ngũ Ban nói.

Tiểu Ca gật đầu nói: “Cảm ơn.” Vừa nói liền đi về phía lối đi ngầm phía sau, nhìn bóng lưng cô độc của Tiểu Ca, tâm trạng mọi người đều nặng trĩu.

“Chi chi!” Con khỉ biển đó chỉ vào Tiểu Ca mà kêu loạn xạ.

“Đi tìm một số thứ, hỏi thần dân của ngươi có thấy người nào khác ở đây không?” Ngũ Ban đột nhiên nghĩ, những con khỉ biển này đã ở đây lâu rồi, có lẽ đã nhìn thấy Ngũ Tam Gia.

Khỉ biển vương nghe xong, lập tức bắt đầu cùng thần dân của mình đi hỏi thăm.

Chỉ nhìn biểu cảm của khỉ biển vương, kết quả có lẽ không được tốt như vậy.

Quả nhiên khỉ biển vương nhìn Ngũ Ban lắc đầu, sau một trận ra hiệu, Ngũ Ban nhíu chặt mày.

“Thế nào?” Vương Bàn Tử hỏi.

Ngũ Ban nói: “Chỉ thấy một người phụ nữ, nhưng người phụ nữ đó nhanh chóng biến mất.” “Rất có thể là A Nịnh, nhưng không thấy Chú Ba sao?” Ngũ Tà hỏi.

Ngũ Ban lắc đầu nói: “Khỉ biển vương từng thấy Chú Ba trên thuyền ma, nếu những con khỉ biển này thấy, chắc chắn sẽ nhận ra.” “Vậy Chú Ba rốt cuộc đã đi đâu?” Ngũ Tà hỏi.

Ngũ Ban nhìn lối đi ngầm phía sau nói: “Có lẽ mục đích của Chú

Ba khi đến cổ mộ này cũng giống Tiểu Ca." "Đều là để tìm lại những thứ đã mất lúc trước sao?" Ngũ Tà nói.

Ngũ Ban gật đầu, cái hàng chữ máu đó, Chú Ba có lẽ vì cảnh tượng thảm khốc lúc đó, nên muốn xem xét.

Đương nhiên có một khả năng khác, cái ký hiệu Trần Cẩm đó, có lẽ biểu thị một số bí mật mà họ không biết.

Trần Cẩm mất tích hơn mười năm, Chú Ba những năm này cũng không có ý định lập gia đình, có lẽ trong lòng ông ấy vẫn nhớ Trần Cẩm.

"Vậy chúng ta làm gì?" Ngũ Tà hỏi.

Ngũ Ban nói: "Tôi đi thăm dò chủ mộ thất rồi sẽ quay về." "Đi à?

Không đi tìm Chú Ba sao?" Ngũ Tà hỏi.

Ngũ Ban lắc đầu nói: "Mặc dù không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng tôi cảm thấy cái lăng mộ dưới biển này có lẽ căn bản là một âm mưu của Cừu Đức Khảo." "Âm mưu?

Vì sao?" Ngũ Tà hỏi.

Ngũ Ban cũng không biết, chỉ là phỏng đoán thuần túy mà thôi.

"Đừng bàn luận nữa, không thấy khỉ biển có phát hiện mới sao?" Vương Bàn Tử nói.

Cả hai nhìn về phía khỉ biển, quả nhiên chúng đang vây quanh, dường như đang nhìn thứ gì đó.

"Thấy gì?" Ngũ Ban nghi hoặc nhìn khỉ biển vương hỏi.

Khỉ biển vương ra hiệu một trận, trong miệng không ngừng kêu chi chi rộn ràng.

"Là người phụ nữ mà thần dân của ngươi thấy trước đó sao?"

Ngũ Ban kinh ngạc nói.

Chẳng phải là A Nịnh sao?

Ba người vội vàng đẩy khỉ biển ra, nhìn thấy A Nịnh nằm trên mặt đất.

Trên thân hình quyến rũ của cô ta có không ít vết thương, quần áo bó sát cũng rách không ít chỗ.

Lộ ra làn da trắng nõn bên trong, Ngũ Tà thấy vậy vội vàng cởi áo khoác của mình mặc lên người A Nịnh.

"Người phụ nữ này lại bị thương nặng như vậy sao?" Vương Bàn Tử kinh ngạc hỏi.

Nhìn Ngũ Tà vẫn như cũ chăm sóc A Nịnh, hai người bất lực lắc đầu.

Đơn giản là "ngược ta thiên bách biến, ta đãi vẫn như sơ luyến" vậy.

"Ngây thơ quá, có thể đừng ngây thơ như vậy không?

Tôi cảm thấy tôi thay trời hành đạo còn tốt hơn." Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Tà liếc nhìn hắn nói: "Anh xuống tay được sao?" Vương Bàn Tử lập tức nghẹn họng, nhìn A Nịnh đầy thương tích, ngượng ngùng nói: "Thật sự không xuống tay được, nhưng người phụ nữ này tuyệt đối không thể kết giao sâu, cứ để cô ta tự sinh tự diệt đi." "Không được, tôi nhất định phải cứu cô ta, nếu có vấn đề gì, đưa cô ta lên bờ rồi giao cho Lôi Tử." Ngũ Tà nói.

Nghe Ngũ Tà nói xong, hai người suýt nữa đã ngã nhào xuống đất.

"Ngây thơ!

Ngô Tà!

Cậu thực sự ngốc rồi, thực sự quá ngây thơ rồi sao?

Tôi đi trộm mộ, đi gặp Lôi Tử chẳng phải là tự tìm đường chết sao?" Vương Bàn Tử tức giận gầm lên.

Ngũ Tà cũng phản ứng lại, sắc mặt vô cùng ngượng ngùng, yếu ớt nói: "Dù sao tôi cũng phải đưa cô ta ra ngoài." "Tùy cậu vậy." Ngũ Ban bất lực nói.

Chỉ là Ngũ Ban có chút nghi hoặc, khỉ biển cơ bản đã chiếm giữ lối đi tất yếu của mộ thất, hành động của khỉ biển cũng nhanh hơn người phụ nữ.

Vậy thì chỉ có một khả năng, A Nịnh bị thương nặng ở đây, nơi này có lẽ không an toàn như trong phim.

Hắn lại nhìn xung quanh, bốn phía mộ thất bố trí không ít gương đồng, khiến Ngũ Ban có chút kỳ lạ.

Trong phong thủy, gương là một vật quan trọng, lẽ nào chỉ để bố trí cục phong thủy?

Nhưng gương đồng ở đây cũng quá nhiều rồi, có chút không đúng.

Ngũ Tà xử lý vết thương cho A Nịnh xong, giao A Nịnh cho khỉ biển, cũng theo Ngũ Ban đi xem những chiếc gương đó.

"Này!

Chương 153

Nhìn kìa, trong gương có thứ gì đó.” Ngũ Tà nói.

Ngũ Ban và Vương Bàn Tử vội vàng đi xem, quả nhiên trong tấm gương đồng kia phản chiếu một số thứ kỳ lạ.

Chỉ thấy trong gương đồng, phản chiếu một dãy núi tuyết trắng xóa, núi non cao vút.

“...Hình như là Trường Bạch Sơn?” Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Ban gật đầu nói: “Tôi từng đến Trường Bạch Sơn, cảnh vật ở đây giống hệt.” Lại nhìn sang tấm gương đồng khác, chỉ thấy trong gương đồng có người đang làm tang lễ.

Họ mặc quần áo thời Đại Minh cổ đại, cũng có chút tương tự với thời gian của cổ mộ này.

Những người làm tang lễ này đều là phụ nữ, có chút kỳ lạ, thông thường tang lễ đều là đàn ông làm, căn bản sẽ không để phụ nữ đi.

Nhưng đội tang lễ ở Trường Bạch Sơn này lại toàn là phụ nữ.

Khi mọi người nhìn sang tấm gương đồng khác, lập tức sững sờ.

“Trời...

Thiên Cung!” Vương Bàn Tử kinh hô.

Trong gương đồng xuất hiện một cung điện khổng lồ, cung điện này rất lớn, nhưng điều khiến người ta kinh ngạc là, cung điện treo lơ lửng trên không.

Giống hệt Thiên Cung trong truyền thuyết.

“Ngô Thừa Ân Thiên Cung chẳng lẽ không phải dựa theo cung điện này mà viết ra Điện Lăng Tiêu sao?” Ngũ Tà kinh hô.

Mọi người không thể tin được, trên thế giới lại có chuyện trái với trọng lực như vậy tồn tại.

“Tôi tò mò, rốt cuộc ai mới xứng đáng được chôn cất trong một tòa Thiên Cung như vậy?” Ngũ Ban nói.

Ngũ Tà xoa cằm nói: “Các hoàng đế thời Đại Minh đều được chôn cất trong hoàng lăng, trong chính sử cũng không có ai được chôn cất bên ngoài.” “Hắc hắc...

Quên Chu Doãn Văn bị chú cướp ngôi rồi sao?” Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Tà nói: “Không phải chứ?

Vị hoàng đế mất tích đó sao?” “Tôi cảm thấy không thể.” Ngũ Ban nói.

Vương Bàn Tử nói: “Vì sao?” “Một người đang chạy trốn, làm gì có thực lực để xây dựng một tòa Thiên Cung chứ?” Ngũ Ban nói.

Mọi người cũng gật đầu, đã có thể xây dựng Thiên Cung, vậy thì chắc chắn không phải người bình thường.

Khiến mọi người đối với một tòa Thiên Cung càng thêm khao khát, muốn biết rốt cuộc ai được chôn cất bên trong.

“Chủ mộ này chắc chắn cũng không phải nhân vật đơn giản, có thể xây dựng một tòa Thiên Cung lơ lửng trên không.” Ngũ Tà nói.

Vương Bàn Tử hiểu ra nói: “Cũng không phải không thể.” “Vì sao?” Ngũ Tà hỏi.

Vương Bàn Tử nói: “Quên Quỷ Tỳ rồi sao?” “Đúng rồi!

Quỷ Tỳ bị người ta đổi, có lẽ chủ mộ này, nếu dùng sức mạnh của quỷ hồn để xây dựng một tòa Thiên Cung cũng không kỳ lạ.” Ngũ Tà nói.

Nghe hai người nói xong, Ngũ Ban cũng nhớ lại lời của khỉ biển vương trước đó, dường như thuyền ma ở trong một cổ mộ.

Chẳng lẽ Quỷ Tỳ thực sự nằm trong tay chủ mộ?

A Nịnh thoát thân là để có được Quỷ Tỳ sao?

Trong mộ thất này ngoài những tấm gương đồng ra, không có bất kỳ thứ gì khác.

Khiến mọi người có chút nghi hoặc, lẽ nào lại có lối đi ngầm?

Mọi người tìm kiếm hồi lâu cũng không thấy bất kỳ lối đi ngầm nào, Ngũ Ban dùng thuật Tầm Địa của mạch Tá Lĩnh, cũng không tìm thấy lối đi ngầm nào khác.

"Kỳ lạ, ở đây không có lối ra, người phụ nữ kia rốt cuộc làm sao mà bị thương?" Vương Bàn Tử nghi hoặc nói.

Đúng lúc mọi người đang suy nghĩ, khỉ biển vương đột nhiên đến bên cạnh Ngũ Ban, kêu chi chi không ngừng.

Chỉ thấy khỉ biển vương liên tục chỉ lên đỉnh đầu, dường như đã phát hiện ra điều gì đó.

Mọi người ngẩng đầu lên, nhìn về phía đỉnh đầu.

Lúc này, sắc mặt mọi người lập tức đại biến, chỉ thấy ở đỉnh mộ thất lại treo lơ lửng một con thuyền lớn.

Con thuyền lớn đó rõ ràng chính là thuyền ma đã thấy trước đó, chỉ là không biết vì sao lại xuất hiện ở nơi này.

Điều khiến người ta kinh ngạc hơn nữa là, ở một bên khác của đỉnh mộ thất có một bệ đá treo ngược, trên bệ đá đó đang ngồi khoanh chân một người.

Chỉ là người đó đã hóa thành một bộ xương khô, nhưng điều khiến người ta kinh ngạc là, bộ xương khô đó lại có màu vàng.

Như thể bên ngoài được mạ một lớp vàng, nhìn bộ xương khô đó, hai mắt Vương Bàn Tử tỏa ra một trận tinh quang.

Trong lòng bộ xương khô đang ngồi khoanh chân có một cái hộp, chỉ là không biết bên trong rốt cuộc có thứ gì.

"...Chẳng lẽ là chủ mộ thất?

Lão già này lại không có quan tài, treo trên trời sao?" Vương Bàn Tử không thể tin được nói.

Ngũ Ban cũng gật đầu, lần đầu tiên nhìn thấy một lăng mộ kỳ quái như vậy.

"Lên xem không phải biết sao?" Ngũ Ban nói.

Vương Bàn Tử bĩu môi nói: "Lên thì đơn giản, tôi thì khó rồi." Bởi vì khoảng cách từ thuyền ma và bộ xương vàng đó đến mặt đất không hề thấp, ít nhất cũng phải năm sáu mét, muốn lên được thì có chút khó khăn.

Ngũ Ban không để ý đến hắn nữa, thi triển thân pháp xong, lập tức nhảy lên bệ đá.

Ném một sợi dây thừng xuống xong, không để ý đến hắn nữa.

Bây giờ hắn đột nhiên cảm thấy hứng thú với cái hộp trong lòng bộ xương khô đó, bởi vì đó có thể là Quỷ Tỳ.

Nếu không thì thuyền ma không thể xuất hiện ở nơi này.

Truyền thuyết Quỷ Tỳ có thể điều động âm binh, có lẽ khi ở dưới biển, đã điều động những con thuyền ma quỷ dị kia.

Chỉ khi Ngũ Ban mở ra, lại không thấy Quỷ Tỳ trong hộp, chỉ có một cuốn cẩm thư đặt bên trong.

Không, trên cuốn cẩm thư đó có dấu vết rõ ràng, bên trong chắc chắn từng đặt những thứ khác.

Khi Vương Bàn Tử và Ngũ Tà theo dây thừng leo lên, cũng nhìn vào bên trong hộp.

“Không có Quỷ Tỳ.” Ngũ Tà nói.

Ngũ Ban trầm giọng nói: “Có lẽ bị người ta nhanh chân đến trước lấy mất rồi.” “Có phải A Nịnh không?” Vương Bàn Tử hỏi.

Ngũ Ban lắc đầu nói: “Nhìn cô ta có chỗ nào để giấu đồ sao?” “Hắc hắc...

Ngực của phụ nữ đâu có nhỏ.” Vương Bàn Tử nói một cách tà ác.

Ngũ Tà không khỏi trừng mắt nói: “Anh dám động thủ thử xem.” “Tôi không dám, anh đi xem thử đi.” Vương Bàn Tử nói.

Chương 154

Ngũ Tà sững sờ nói: “Tôi... tôi cũng không dám.” “Chắc là không, nhìn dấu vết đó Quỷ Tỳ không hề nhỏ, nếu giấu trong ngực, chắc chắn sẽ nhìn thấy được.” Ngũ Ban nói.

Vương Bàn Tử gãi gãi đầu nói: “Vậy Quỷ Tỳ đi đâu rồi?

Có phải Ngũ Tam Gia không?” Nghe Vương Bàn Tử nói, hai người cũng không dám đưa ra kết luận, dù sao, dù sao cho đến nay vẫn chưa thấy bất kỳ tin tức nào của Ngũ Tam Gia.

Ngoại trừ những hàng chữ máu đó ra, Ngũ Tam Gia dường như không có ở trong cái cổ mộ này.

Vì mọi người đều không có được thứ mình muốn, ít nhiều có chút thất vọng.

Mặc dù có được một cuốn cẩm thư thời Chiến Quốc, nhưng mọi người đều không mấy hứng thú.

Dù sao cẩm thư thời Chiến Quốc so với Quỷ Tỳ, có vẻ không quan trọng bằng.

“Lão già này rốt cuộc là ai vậy?

Cả bộ xương đều biến thành vàng.” Vương Bàn Tử nghi hoặc nói.

Ngũ Ban và Ngũ Tà cũng không biết người này là ai, nhưng nhìn bộ xương vàng mà suy nghĩ.

“Truyền thuyết một số người tu luyện đến cực hạn có thể diễn hóa thành Kim Thân.” Ngũ Ban nói.

Vương Bàn Tử gãi gãi đầu nói: “Kim Thân chẳng phải chỉ có hòa thượng mới tu luyện sao?” “Chẳng lẽ người này không thể là hòa

thượng?" Ngũ Ban nói.

Ngũ Tà lại nói: "Tôi cảm thấy không phải." "Vì sao?" Ngũ Ban nói.

Ngũ Tà nói: "Khi tôi gặp Hạn Bạt lông trắng trước đó, rõ ràng nhìn thấy quan tài dưỡng thi, bên trong có một người phụ nữ, có lẽ là vợ của người này." "Ngô Tà à, ngây thơ quá, nhìn những hòa thượng đó xem, ai mà không có một hai hồng nhan tri kỷ?

Trong tiểu thuyết đầy rẫy." Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Tà lắc đầu nói: "Tôi không hiểu, nếu người này là hòa thượng, vậy trong mộ chắc chắn có không ít thứ liên quan đến Phật giáo, nhưng ở đây đều không có, ngược lại lấy cơ quan làm chủ." Nghe lời Ngũ Tà nói, hai người cũng đồng ý, dù sao cái cổ mộ này quá quỷ dị rồi, những cơ quan này đặt ở hiện tại, e rằng cũng không có mấy người có thể làm được.

"Ồ!

Ở đây có chữ." Ngũ Tà nhìn thấy trên bệ đá có một bia mộ chí minh nói.

Chỉ là trên đó có lẽ vì thuyền ma, khiến bia mộ chí minh bị một lớp rêu xanh che phủ.

Ngũ Tà rút dao găm ra, sau khi dọn sạch rêu xanh, liền bắt đầu nghiên cứu bia mộ chí minh.

"Người này tên là Vương Táng Hải, một đại sư phong thủy thời sơ kỳ Đại Minh, sinh thời đã xây dựng không ít lăng mộ, ngay cả Minh Hoàng Lăng cũng do ông ấy thiết kế." Ngũ Tà nói.

Ngũ Ban và Vương Bàn Tử đều sững sờ, một người tham gia vào Minh Hoàng Lăng thì không phải người bình thường.

“Viết gì nữa?” Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tà nhìn nhìn nói: “Cũng không có tin tức gì khác, chỉ đặc biệt nhắc đến hai cổ mộ, một là lăng mộ dưới biển nơi tôi đang ở, một là Thiên Cung.” “Quả thực khó có thể tưởng tượng được hai cổ mộ như vậy, một được chôn dưới đáy biển, một là Thiên Cung, đơn giản là tiền cổ vô nhân hậu vô giả mà.” Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Ban nói: “Là một phong thủy sư, tôi khẳng định người này là một tên trộm mộ.” “Vì sao?” Ngũ Tà hỏi.

Ngũ Ban cười lạnh nói: “Bởi vì một con thuyền ma, nếu không có Quỷ Tỳ, làm sao có thể điều khiển thuyền ma?

Thậm chí xây dựng cổ mộ dưới đáy biển?” “Vậy Quỷ Tỳ rốt cuộc là ai đã lấy đi?” Vương Bàn Tử nghi hoặc hỏi.

Mọi người không thể trả lời, vì cũng không biết.

“Được rồi, tôi không biết nên ra ngoài bằng cách nào nữa.” Ngũ Ban nói.

Nhìn đàn khỉ biển phía dưới với ánh mắt mong chờ, Ngũ Ban sẽ đưa chúng ra ngoài.

Hắn luôn cảm thấy giao hảo với những con khỉ biển này, chắc chắn sẽ có những thu hoạch không ngờ.

“Trước khi về tôi chẳng phải nên đối phó với cả con thuyền ma này sao?” Vương Bàn Tử đột nhiên nói.

Nghe Vương Bàn Tử nói xong, hai người lập tức sững sờ, vội vàng nhìn về phía thuyền ma.

Chỉ thấy trên thuyền ma không biết từ lúc nào, lại đứng đầy không ít âm hồn.

Nhìn những âm hồn đầy thuyền, Ngũ Ban đứng sững, trước đó

anh lại không hề cảm nhận được sự tồn tại của chúng.

Có lẽ A Nịnh bị thương là do những âm hồn trên thuyền quỷ này gây ra.

Có lẽ cô ấy đã sớm biết sự tồn tại của mộ thất chính, nên mới đi một mình, nhưng lại không bị những âm hồn này cản trở.

Chỉ là những âm hồn đó hiển nhiên nhớ Ngũ Ban, khi nhìn Ngũ Ban, chúng đều không dám manh động.

".....Những âm hồn trên thuyền quỷ đó à?" Ngũ Tà hỏi.

Ngũ Ban gật đầu nói: "Ừm." "Sao chúng lại không tấn công cháu?" Ngũ Tà hỏi.

Ngũ Ban cười lạnh nói: "Dám không?" Rồi bước về phía trước một bước, khiến lũ âm hồn vội vàng bay lùi lại phía sau, nào dám đối đầu với Ngũ Ban.

"Ha ha...

Đúng là một người giữ ải, vạn người khó qua mà." Vương Bàn Tử cười lớn.

Đúng lúc này Ngũ Ban lại nói: "Nhưng có người lại không phục đấy." Ngũ Tà và Vương Bàn Tử ngạc nhiên, chẳng lẽ còn có người khác sao?

Đang lúc suy nghĩ, Ngũ Ban bỗng quay đầu nhìn bộ hài cốt vàng óng với vẻ cười lạnh.

"Ra đây, nếu không tôi không ngại tháo dỡ ông đâu.

Vừa hay chuyến này chưa thu hoạch được gì, bán bộ kim thân này chắc cũng được khối tiền." Ngũ Ban nhìn bộ hài cốt nói.

Hai người Vương Bàn Tử lập tức biến sắc, vội vàng chạy đến bên cạnh Ngũ Ban, không dám manh động.

“Lạc lạc!”...

Quả nhiên, bộ hài cốt đang ngồi xếp bằng kia bỗng phát ra một tràng tiếng xương ma sát.

Lúc này, chỉ thấy những âm hồn trên thuyền quỷ bỗng hóa thành từng luồng âm khí, tuôn về phía hài cốt.

Theo sự nhập vào của âm khí, trước mắt mọi người, đôi mắt của bộ hài cốt vàng kia bỗng bùng lên một ngọn lửa.

Nhanh chóng, cả bộ hài cốt vàng đều bị ngọn lửa vô tận bao trùm, như muốn thiêu rụi toàn bộ hài cốt.

Chẳng lẽ hài cốt muốn tự thiêu?

Sắc mặt Ngũ Ban lại vô cùng kinh ngạc, vì theo ngọn lửa cháy rụi, Ngũ Ban cảm nhận rõ ràng trên bộ xương trắng đang kích hoạt một hình xăm.

Hình xăm trông rất đẹp, dưới ánh lửa chiếu rọi, nó khiến người ta say mê.

“Phượng Hoàng?

Không đúng, Phượng Hoàng màu sắc sẽ không đơn điệu như vậy.

Chẳng lẽ là Chu Tước trong truyền thuyết?” Ngũ Ban thầm nghĩ.

Chỉ thấy hình xăm đó là một con chim lớn, dưới ánh lửa chiếu rọi, nó có màu đỏ rực.

Chương 155

“Không phải tự thiêu, mà mượn sức mạnh của ngọn lửa để tái sinh?” Ngũ Ban kinh ngạc nói.

Đã sớm nghe nói Chu Tước là hậu duệ của Phượng Hoàng, có năng lực niết bàn tái sinh.

Chỉ tiếc là bộ hài cốt, nếu không có lẽ có thể hấp thu huyết mạch của nó, để mình cũng có loại năng lực này.

Một khi có năng lực niết bàn, trong lòng Ngũ Ban không kìm được xao động, đúng là có thêm mạng thứ hai mà.

Tự tìm cái chết cũng không cần sợ hãi nữa.

Ngũ Ban trong lòng có vô hạn tiếc nuối.

Hệ thống cũng không có nhiệm vụ về phương diện này, khiến Ngũ Ban trong lòng cứ ngứa ngáy không thôi.

“Lạc lạc!”...

Đang lúc suy nghĩ, chỉ thấy ngọn lửa trên hài cốt đã tiêu tan, nhưng bộ hài cốt đó lại đứng thẳng lên.

Đôi mắt rực lửa nhìn chằm chằm mọi người.

“Mẹ kiếp!

Sống lại thật rồi.” Vương Bàn Tử không kìm được chửi thề.

Vừa dứt lời, bộ hài cốt kia bỗng lao về phía mọi người.

Ngũ Ban cười ha hả, chẳng hề bận tâm, túm lấy Vương Bàn Tử và Ngũ Tà nhảy xuống dưới.

Bộ hài cốt đó cũng bám theo sát nút, nhưng nhìn vô số hải hầu tử

bên dưới, nó dừng lại, có lẽ cũng không ngờ bên dưới lại có nhiều hải hầu tử chờ sẵn.

“Hải Hầu Vương, tháo dỡ bộ hài cốt này cho lão tử!” Ngũ Ban hét về phía Hải Hầu Vương.

Nhất thời, lũ hải hầu tử lập tức nhảy lên, từng con một bao vây bộ hài cốt kia.

“Ha ha...

Không tệ chứ?

Lão tử có đồng minh rồi.” Nhìn cảnh tượng này, Vương Bàn Tử cũng cười lớn.

Thấy Vương Bàn Tử giống như một ông chủ lớn, đặt ba lô xuống đất, vắt chéo chân.

“Mấy đứa, tháo cái bộ kim hài cốt này ra, nhưng mà đừng làm vỡ nhé, đó toàn là tiền đấy.

Làm xong việc này, tôi lập tức rời khỏi cái cổ mộ chết tiệt này.” Vương Bàn Tử ra lệnh như một ông chủ.

Đừng nói chứ, Vương Bàn Tử vừa quát lên một tiếng, lũ hải hầu tử như được tiêm máu gà, một đám lớn hải hầu tử lao về phía bộ hài cốt kia.

Đừng nói là bộ hài cốt vàng đó, Ngũ Ban nếu gặp tình huống này, một đội quân hải hầu tử lao tới, e rằng cũng phải tránh xa ba mét.

Con bạch mao hạn bạt kia e rằng cũng chỉ có thể chạy càng xa càng tốt thôi.

Quả nhiên, bộ hài cốt vàng nhìn vô số hải hầu tử bao vây, ngọn lửa trong mắt nó nhảy nhót dữ dội.

Nào còn hơi đâu đi tìm phiền phức với Ngũ Ban và những người

khác, "xoẹt" một tiếng, như một cơn gió, nó chạy lên phía bệ đá bên trên.

Nhưng lũ hải hầu tử hiển nhiên sẽ không buông tha, độ cao đó đối với chúng chẳng phải vấn đề, từng con một nhảy lên.

Bộ hài cốt vàng lập tức ngớ người, vội vàng nhảy lại lên thuyền quỷ, nhưng lũ hải hầu tử hiển nhiên sẽ không buông tha.

Nhìn bộ hài cốt vàng bị hải hầu tử đuổi chạy, ba người họ đều ngồi dưới đất xem kịch.

Con hải hầu tử giúp Ngũ Tà ôm A Nịnh thì đứng phía sau như một vệ sĩ.

Đãi ngộ này đừng nói Vương Bàn Tử, ngay cả Ngũ Ban cũng chưa từng được hưởng.

"Bốp!"...

Cuối cùng, bộ hài cốt vàng không thể thoát khỏi sự vây công của hải hầu tử.

Hai bên lập tức triển khai một trận đại chiến, lũ hải hầu tử mạnh mẽ không cần nghi ngờ, cộng thêm số lượng đông đảo, bộ hài cốt vàng dù có quỷ dị đến mấy, cũng chỉ có thể chịu đòn.

Nếu có hạt dưa, ba người họ thật sự sẽ cắn hạt dưa mà xem một vở kịch lớn.

Vài phút sau, bộ hài cốt vàng cuối cùng không thể chống đỡ được đòn tấn công của hải hầu tử.

Lập tức, một cánh tay bị một con hải hầu tử bẻ gãy rời ra.

Hải hầu tử thật sự rất nghe lời, nó thậm chí còn ôm cánh tay vàng đó đến trước mặt Ngũ Ban mà khoe khoang.

"Ngoan lắm, đưa đây." Vương Bàn Tử nói.

Chỉ là con hải hầu tử kia lại cảnh giác nhìn Vương Bàn Tử, dường như không định giao ra, khiến Vương Bàn Tử có chút bối rối.

"Đưa đây, tháo hết tất cả linh kiện trên người nó cho tôi." Ngũ Ban cười nói.

Con hải hầu tử mới giao cánh tay vàng cho Vương Bàn Tử, sau đó lại lao lên, cùng những con hải hầu tử khác tháo dỡ bộ hài cốt vàng thành từng mảnh.

Dù có năng lực niết bàn, nhưng cả thân thể đều bị tháo rời, e rằng Đại La Kim Tiên cũng không thể phục hồi được.

Nhìn đống hài cốt vàng trước mặt, Vương Bàn Tử cả người cười không khép được miệng.

"Vàng!

Thật sự là vàng!

Cả bộ hài cốt đều là vàng!

Chuyến này không uổng công rồi." Vương Bàn Tử reo lên cười lớn.

Vì đã giải quyết xong vấn đề, bây giờ mọi người phải nghĩ cách thoát ra khỏi cổ mộ quỷ dị này...

Mặc dù Ngũ Ban cũng hơi kỳ lạ, cả bộ hài cốt đều là vàng ròng, nhưng lúc này anh cũng không truy cứu.

Bây giờ mọi việc đã gần như xong xuôi, cũng đến lúc phải ra ngoài rồi.

Về phần Ngũ Tam Gia, Ngũ Ban lờ mờ cảm thấy chú Ba căn bản không ở trong cổ mộ này.

Mọi thứ có lẽ phải đợi A Nịnh tỉnh lại mới có thể làm rõ.

“Đông đông!”...

Đúng lúc này, trong lối đi bí mật vọng ra tiếng bước chân.

Âm thanh tuy nhỏ, nhưng không thể tránh khỏi sự cảm ứng của Ngũ Ban và hải hầu tử.

“Ai?” Ngũ Ban trầm giọng hỏi.

Chỉ nghe thấy tiếng Tiểu Ca trong lối đi bí mật: “Tôi.” Khi Tiểu Ca xuất hiện, mọi người đều ngẩn ra, người này lại có thêm không ít vết thương mới trên người.

Xem ra đi ra cũng không dễ chịu gì, chỉ không biết đã đụng phải quái vật gì.

Chương 156

“Tiểu Ca, anh không sao chứ?” Ngũ Tà quan tâm hỏi.

Tiểu Ca lắc đầu: “Không sao.” “Được rồi, người đã tề tựu đủ, tôi cũng nên đi đây.” Ngũ Ban không lo lắng về vết thương của Tiểu Ca.

Vì huyết mạch Kỳ Lân có thể tự lành, vết thương nhỏ ngủ một giấc là khỏi.

“Ra ngoài thế nào?” Vương Bàn Tử hỏi.

Tiểu Ca nói: “Có thể theo đường cũ trở về, nhưng phải đợi đến giờ này ngày mai, cơ quan trong mộ sẽ phục hồi trở lại do thủy triều.” “Sức mạnh của thủy triều?

Nhưng bây giờ là mùa gió bão, e rằng phải đợi một tuần nữa mới có thủy triều chứ?” Ngũ Tà hỏi.

Tiểu Ca ngẩn ra: “Nếu là mùa gió bão thì quả thật cần đợi một tuần.” “Tôi điên mất!

Lúc đó tôi chẳng phải chết đói à?” Vương Bàn Tử kêu lớn.

Lũ hải hầu tử cũng tỏ ra sốt ruột, dù sao chúng cũng bị nhốt ở đây lâu rồi.

May mà trong mộ có nuôi một số cá sấu, khiến chúng không đến mức chết đói trong mộ.

“Lúc tôi vào, ở dưới đáy núi, từ vị trí Cấm Bà tôi gặp, nó gần như chạm đến đỉnh núi phải không?” Ngũ Ban bỗng hỏi.

Ngũ Tà học kiến trúc, đối với điểm này khá rõ, liền nói: “Không sai, quả thật là ở vị trí đỉnh núi.” “Chẳng lẽ muốn nổ mộ?” Vương Bàn Tử hỏi.

Ngũ Ban nhìn đỉnh mộ thất: “Bây giờ còn cách nào khác không?

Hay là đợi thêm một tuần?” “Nổ!

Tôi chẳng có lý do gì để không nổ cả.” Vương Bàn Tử vội vàng nói.

Khi đã có quyết định, mọi người không còn do dự nữa.

Vì không biết đỉnh núi dày bao nhiêu, mọi người đều lấy thuốc nổ ra.

Với sự giúp đỡ của hải hầu tử, mọi người cố định thuốc nổ ở đỉnh mộ thất.

Chỉ cần nổ xuyên đỉnh mộ thất, nước biển sẽ tràn vào mộ thất, là có thể ra ngoài.

Vì vậy, Ngũ Ban và cố ý để hải hầu tử chặn lối đi bí mật, như vậy cũng có thể ngăn chặn phần lớn việc bị nước biển cuốn trôi.

Sau khi mọi thứ đã chuẩn bị xong, Ngũ Ban kích hoạt thuốc nổ.

“Ầm!”...

Sau một tiếng nổ mạnh, đỉnh mộ thất lập tức bị nổ tung một lỗ hổng khổng lồ.

May mà kế hoạch của Ngũ Ban và Ngũ Tà không có sai sót, nước biển vô tận lập tức tràn từ trên xuống mộ thất.

Mực nước dâng lên rất nhanh, nhanh chóng lấp đầy toàn bộ mộ thất.

Mọi người theo lỗ hổng đó cuối cùng đã thoát ra khỏi lăng mộ dưới đáy biển này.

Nhưng e rằng lăng mộ dưới đáy biển này sau này cũng sẽ bị bỏ hoang, dưới sự xâm thực của nước biển, không thứ gì có thể bảo tồn

được.

May mà lúc trước A Nịnh đã cấp bình dưỡng khí dưới nước, lúc này cũng phát huy tác dụng.

Còn A Nịnh, Ngũ Tà cũng tìm thấy bình dưỡng khí trong ba lô của mình và đeo cho cô ấy.

Ánh sáng phản chiếu từ trên đỉnh đầu xuống biển, bốn phía thật đẹp.

Vô số hải hầu tử cuối cùng cũng được giải thoát, chúng bơi lội quanh mọi người không ngừng, dường như đang cảm ơn sự giúp đỡ của mọi người.

Khi mọi người ngoi lên mặt nước, mới phát hiện bây giờ là sáng ngày thứ hai, mặt trời vừa mới mọc từ chân trời.

Hải hầu tử cũng tận tâm tận lực, vì thuyền trưởng đã đậu thuyền ở nơi trú gió.

Vì vậy, lũ hải hầu tử trực tiếp để mọi người ngồi lên lưng chúng, do hải hầu tử đưa đến chỗ con thuyền.

Lúc này mới thực sự cảm nhận được cái gọi là cưỡi gió rẽ sóng.

Chỉ khi mọi người đến thuyền cá, mới phát hiện tình hình có chút không ổn.

Trên thuyền không có một thủy thủ nào, nhưng mấy tên thuộc hạ của A Nịnh vẫn ở lại.

Thấy mọi người quay về, mấy tên thuộc hạ đó đều lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Dường như chúng rất cảnh giác, nhưng nhìn thấy A Nịnh đang hôn mê, những người đó mới cho mọi người lên thuyền.

“Chít chít!”...

Đưa mọi người lên thuyền xong, Hải Hầu Vương kêu loạn xạ về phía Ngũ Ban.

Ngũ Ban cười nói: "Được!

Hẹn gặp lại." Nói rồi, đám hải hầu tử đó biến mất trong biển.

Nhìn những quái vật đó, mấy tên thuộc hạ của A Nịnh đều ngây người.

"Thuyền trưởng đâu?" Vương Bàn Tử hỏi một tên thuộc hạ.

Người đó mắt láo liên nói: "Về rồi." Ngũ Ban trong lòng cười lạnh, ở đây chỉ có một con thuyền, nếu đã về thì con thuyền cũng nên đi về rồi.

E rằng tên thuyền trưởng kia đã bị bọn người này giết từ lâu.

Vương Bàn Tử cũng rõ ràng nhận ra điều gì đó, nhìn về phía Ngũ Ban với ánh mắt láo liên.

Ngũ Ban gật đầu nói: "Sếp của các người bị thương rồi, mau gọi bác sĩ theo đội đến xem." Mấy tên thuộc hạ đó vội vàng đỡ A Nịnh, đưa cô ấy vào khoang thuyền.

"Sếp Ban, giờ sao đây?" Vương Bàn Tử hỏi.

Ngũ Tà nói: "Đã xảy ra chuyện gì vậy?" "Đừng nói ngây thơ như vậy, lát nữa liệu cơ ứng biến." Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Ban nhìn rồi nói: "Đánh ngất chúng, tôi cần biết một số thông tin từ miệng A Nịnh." Nghe Ngũ Ban nói vậy, Vương Bàn Tử gật đầu, không chút tiếng động đi cùng Ngũ Ban về phía khoang thuyền.

Vì A Nịnh bị thương, mấy tên thuộc hạ này cũng tỏ ra lo lắng.

Ít nhất thì bình thường A Nịnh làm công tác bề ngoài rất tốt, nên mấy tên thuộc hạ này vẫn coi cô ấy là thủ lĩnh đáng kính nhất.

Vì vậy, biết A Nịnh bị thương, tất cả đều vây quanh trong khoang thuyền.

May mà số người không nhiều, cộng thêm bác sĩ cũng không quá năm người.

Ngũ Ban và Vương Bàn Tử cùng Tiểu Ca lặng lẽ từ phía sau, trực tiếp đánh ngất bọn chúng.

Ngũ Tà kinh hô: "Muốn làm gì?" "Im miệng." Ngũ Ban không kìm được nói.

Ngũ Tà lập tức không dám nói gì nữa, nghe ra Ngũ Ban dường như có chút tức giận.

"...

Các người muốn làm gì?

Chương 157

Chuyện này không liên quan đến tôi, là các người muốn giết những người đó." Tên bác sĩ theo đội sợ hãi nói.

Ngũ Ban nhìn bác sĩ hỏi: "Cô ấy thế nào rồi?" "Bị hoảng sợ và cũng bị thương, chắc chắn không thể tỉnh lại ngay được." Bác sĩ theo đội nói.

Ngũ Ban nhìn Vương Bàn Tử nói: "Ông biết lái thuyền không?" "Cái đó làm khó được Bàn gia tôi à?" Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Ban nói: "Trước hết cứ lái thuyền về, đợi A Nịnh tỉnh lại rồi nói." Vương Bàn Tử nghe xong, liền kéo Ngũ Tà đi lái thuyền.

Mặc dù không biết Ngũ Ban vì sao lại tức giận, nhưng Ngũ Tà bây giờ không dám chọc vào, chỉ có thể đi theo Vương Bàn Tử rời đi.

Đường về thuận buồm xuôi gió, Vương Bàn Tử không nói dối, gã này hóa ra lại biết đường biển, giữa biển rộng mênh mông cũng không hề lạc hướng.

Khi mọi người về đến làng chài, đã là buổi chiều.

Vì mấy thủy thủ kia đã bị hại, Ngũ Ban cũng không dám nán lại trên thuyền lâu.

Vương Bàn Tử cũng hiểu rõ điều này, thuyền trực tiếp đi tìm một chỗ dừng chân.

Về phần mấy tên thuộc hạ của A Nịnh, cũng không ra tay giết chết, nhưng lại nhốt chúng vào khoang thuyền, và đặt tất cả vũ khí có thể thoát ra được vào phòng điều khiển, trên đó có dấu vân tay của Ngũ Ban, cũng không sợ bị đổ oan.

Sau đó mua chuộc một người địa phương, đi chiêu dụ bọn lính.

Cừu Đức Khảo với khả năng thông thiên của hắn.

Giữa ban ngày ban mặt giết chết thuyền trưởng, e rằng cũng phải bị tổn thương gân cốt một thời gian dài.

Vương Bàn Tử tìm một làng chài làm nơi dừng chân, ở đó thường có khách du lịch nên cũng không gây chú ý.

Ngũ Tà thì liên hệ Ngũ Nhị Gia, chuẩn bị bỏ chạy bất cứ lúc nào.

Vào giữa đêm, bác sĩ theo đội vội vàng tìm Ngũ Ban và mọi người, nói rằng A Nịnh đã tỉnh nhưng vẫn còn yếu.

Khi Ngũ Ban dẫn mọi người vào phòng A Nịnh, người phụ nữ đó đang cố gắng bỏ trốn.

“Ha ha...

Tình trạng này, tôi đảm bảo cô chưa đi được mấy cây số sẽ gục xuống thôi.” Ngũ Ban ngồi trên một chiếc ghế đẩu nói.

A Nịnh trầm giọng nói: “Thế nào?” “Đúng là một thủ lĩnh lòng dạ độc ác, thuộc hạ của cô cứ vứt bỏ thì vứt bỏ.” Ngũ Ban cười lạnh.

A Nịnh cũng không phải người dễ bắt nạt, nhìn Ngũ Ban nói: “Chuyện này đối với các người không phải cũng vậy sao?” “Tôi?

Ít nhất trong tình huống đó tôi sẽ không làm như vậy.” Ngũ Ban nói.

A Nịnh cười lạnh: “Vậy sao?

Khi Cửu Môn tàn sát đồng đội năm xưa, các người đâu có mềm lòng chút nào.” “Ý cô là sao?” Ngũ Ban hỏi.

A Nịnh nói: “Năm đó Trương Phật Gia tổ chức một sự kiện đấu mộ chung của Cửu Môn, cũng chính vì trận đấu đó, không ít huynh đệ trong Cửu Môn đã bị giết hại, dẫn đến Cửu Môn tan đàn xẻ nghé, các người không biết điều đó sao?” Mọi người nghe xong, lập tức biến

sắc, chẳng lẽ Cửu Môn bất hòa bắt đầu từ lúc đó?

A Nịnh lại nắm giữ nhiều thông tin như vậy, nhưng quay sang nhìn Cừu Đức Khảo phía sau cô ta, biết chuyện này cũng không có gì lạ.

"Không liên quan đến tôi, bây giờ cô chỉ cần trả lời câu hỏi của tôi." Ngũ Ban lạnh lùng nói.

A Nịnh nhìn Ngũ Ban nói: "Nếu tôi không nói thì sao?" "Cô biết hậu quả rồi đấy." Ngũ Ban nói.

A Nịnh cau mày nhìn Ngũ Tà nói: "Anh cũng muốn đối xử với tôi như vậy sao?" Ngũ Tà vội vàng lắc đầu: "Không... tôi không muốn." "Im miệng, một là yên lặng ngồi đó, hai là tôi bảo Vương Bàn Tử đưa cậu ra ngoài đi dạo." Ngũ Ban lạnh lùng hừ nói.

Ngũ Tà lập tức không dám mở miệng nữa, nhìn A Nịnh vội vàng nói: "Thành thật đi, tôi đảm bảo sẽ không làm khó cô đâu." "Hừ!

Không cần anh ở đây đóng vai mặt trắng đâu." A Nịnh cười lạnh.

Vương Bàn Tử nói: "Ngây thơ thật, tôi nói này, loại phụ nữ này không nên cứu, cứ để cô ta bị mấy con hải hầu tử đó tha đi.

Với nhan sắc này không biết hải hầu tử có hứng thú không nhỉ." Nghe Vương Bàn Tử nói vậy, A Nịnh không kìm được run rẩy, cô cũng hiểu nếu không có Ngũ Tà, cô đã chết từ lâu rồi.

"Anh muốn biết gì?" A Nịnh hỏi.

Ngũ Ban hỏi: "Chú Ba không có ở đây đúng không?" "Không sai, Ngũ Tam Gia rốt cuộc đã đi đâu thì tôi không biết." A Nịnh thành thật nói.

Ngũ Tà vội vàng nói: "Không thể nào, trong đoạn băng đó rõ ràng là chú Ba mà." "Khoa học kỹ thuật bây giờ có một thứ gọi là PS, anh

không biết sao?" A Nịnh nói.

Ngũ Ban lại nói: "Là thuật dịch dung phải không?

Tôi biết có người đã giả dạng chú Ba vào đây, trên thuyền quỷ tôi biết có người đã nhìn thấy chú Ba." A Nịnh ngạc nhiên nói: "...

Anh lại biết được chuyện đó." "Vậy cô lại làm sao biết được tôi sẽ đi theo, cũng không cần thiết phải dụ tôi đúng không?" Ngũ Ban hỏi.

A Nịnh lắc đầu: "Khi chú Ba rời khỏi Ngũ Gia tôi mới nhận được tin tức, nên mới lập ra kế hoạch này." "Về phần dụ anh, vì tôi không có cách nào đối phó với thuyền quỷ, có lối vào Cấm Bà tóc dài, nhưng tôi biết anh có sức mạnh thần kỳ, chắc chắn có thể đưa tôi vào." A Nịnh lại nói.

Vương Bàn Tử vội vàng hỏi: "Vậy còn dụ tôi thì sao?" "Phòng ngừa vạn nhất, nếu không tìm được lối vào, chỉ có thể nhờ đến thủ đoạn của Mạc Kim Hiệu Úy." A Nịnh nói.

Lúc này Ngũ Tà cũng hỏi: "Vậy Tiểu Ca thì sao?" "Ban đầu tôi không biết Tiểu Ca, chỉ thấy anh ta rất quen thuộc với kiến trúc thời Minh, không ngờ lại là Trương Khởi Linh." A Nịnh nói.

Ba người Ngũ Ban kinh ngạc nhìn Tiểu Ca, không ngờ tên thật của người này lại là Trương Khởi Linh.

Cái tên này lại cùng họ với Trương Phật Gia, hệ thống giới thiệu, có thể là người cùng một gia tộc.

"Còn tôi, cô dụ tôi chỉ vì muốn vào cổ mộ, nếu vậy hoàn toàn không cần thiết phải kích hoạt cơ quan, hất tôi ra." Ngũ Ban nói.

A Nịnh lắc đầu: "Tôi không tin người của Cửu Môn, tôi xuống đấu lần này là để kiểm chứng một chuyện, không tiện đi cùng anh." "Kiểm chứng một chuyện?

Không phải vì Quỷ Tỳ sao?" Ngũ Ban hỏi.

A Nịnh cười lạnh: "Quỷ Tỳ?

Sau khi trở về từ lăng mộ Lỗ Thương Vương, tôi biết Quỷ Tỳ đã trở về tay chủ nhân cũ rồi." "Chủ nhân cũ?" Ngũ Ban kinh ngạc hỏi.

A Nịnh nhìn Tiểu Ca nói: "Anh ta biết rõ nhất." Mọi người không khỏi nhìn Tiểu Ca, nhưng người này lại khôi phục vẻ cao lạnh thường ngày, căn bản không để ý.

"Kiểm chứng chuyện gì?" Ngũ Ban hỏi.

A Nịnh do dự một lúc rồi nói: "Xem mộ chủ nhân lăng mộ dưới đáy biển, Vương Táng Hải rốt cuộc có thật sự đã chết chưa." "Vương Táng Hải?

Bộ hài cốt vàng kia?" Ngũ Tà kinh ngạc nói.

A Nịnh cười lạnh: "Mấy người nghĩ người đó là Vương Táng Hải sao?" "Chẳng lẽ không phải?" Ngũ Tà kinh ngạc nói.

A Nịnh nói: "Vương Táng Hải, tên trộm mộ vĩ đại nhất thời Minh triều, cũng là người sáng lập ra Vương gia, dựa vào sức mạnh một mình đã tạo nên một tổ chức khổng lồ, mấy người nghĩ đó là bộ hài cốt kia sao?" Nghe A Nịnh nói vậy, mọi người đều ngẩn ra.

Nếu bộ hài cốt vàng kia không phải mộ chủ, nghe ý của A Nịnh, lão già này hóa ra lại chưa chết?

Phải biết rằng nhà Minh cách hiện tại đã mấy trăm năm lịch sử rồi.

Trên thế giới này chẳng lẽ thật sự có người có thể sống mấy trăm tuổi?

Chẳng phải trong truyền thuyết có trường sinh bất tử sao?

Ngũ Ban thì lại hơi tin rồi, vì huyết mạch Kỳ Lân và huyết mạch

Huyền Vũ đều có đặc tính trường thọ.

Chương 158

Tiểu Ca bên cạnh chẳng phải là một ví dụ sống sờ sờ sao?

Nghe Trần Tứ Gia kể, tên Hắc Hạt Tử kia hình như cũng đã trăm tuổi rồi thì phải?

Nghe A Nịnh nói vậy, Ngũ Ban không ngạc nhiên, có lẽ Cừu Đức Khảo cũng biết một số bí mật về huyết mạch thì sao.

"Vậy Ngũ Tam Gia rốt cuộc đã đi đâu?" Ngũ Ban hỏi.

A Nịnh lắc đầu: "Không rõ, nhưng tôi nhận được tin tức, sau khi rời Hàng Châu thì ông ta đã đi Trường Sa, nếu không tôi cũng không thể dám đến Hàng Châu để dụ anh được." Nghe A Nịnh nói vậy, Ngũ Ban cau mày, chú Ba đã đi Trường Sa, rốt cuộc đi đó làm gì?

Chẳng lẽ đi tìm Nhị Gia sao?

Cũng không phải là không thể, nếu phát hiện ra chuyện trọng đại, nhất định phải tìm người thương lượng.

Mặc dù Nhị Gia và Tam Gia tính tình không hợp, nhưng dù sao cũng đều vì Ngũ Gia, có chuyện nhất định phải bàn bạc một phen.

Nhắc đến Trường Sa, Ngũ Ban nhớ lại lần trước trong cổ mộ Hoài Nam Vương, cũng có một số tiền đang ở trong tay Sở Ca.

Lần này đến Trường Sa phải đi lấy mới được, nếu không lão già kia nhất định sẽ không chủ động đưa đâu.

Mặc dù mấy trăm vạn trong tay Sở Ca cũng không phải mấy chục vạn, nhưng miếng nhỏ cũng là thịt.

"Tôi có thể đi được chưa?" A Nịnh thấy không còn vấn đề gì liền nói.

Ngũ Ban cười lạnh: “Cô nghĩ tôi sẽ để cô đi sao?” “...

Hừ, tôi biết người của Cửu Môn không đáng tin.” A Nịnh cười lạnh.

Lúc này Ngũ Tà lại vội vàng nói: “Anh Ban, không thể như vậy, thả cô ấy đi đi.” “Rồi lần sau cô ta lại tiếp tục hại tôi sao?” Ngũ Ban nói.

Ngũ Tà vội vàng nói: “Không đâu, nhất định sẽ không nữa, anh thả cô ấy đi đi.” Khi nói câu này, Ngũ Tà lại có chút ý làm nũng, khiến Ngũ Ban và Vương Bàn Tử bất lực.

Người này cuối cùng cũng đã lún sâu rồi.

“Đi thôi.” Ngũ Ban nói với Vương Bàn Tử.

Vì Ngũ Tà đã nói như vậy, nếu thật sự động thủ, e rằng Ngũ Tà cả đời cũng sẽ không tha thứ.

Người này quá trẻ con, đợi đến khi thật sự bị tổn thương, sẽ hiểu, có đôi khi làm chó liếm chắc chắn sẽ chết.

Thấy Ngũ Ban đi rồi, Ngũ Tà nói với A Nịnh: “Không sao đâu, cơ thể cô vẫn chưa khỏe, trước hết cứ nghỉ ngơi cho tốt đi.” A Nịnh nhìn Ngũ Tà với ánh mắt phức tạp nói: “Cảm ơn.” Ngũ Tà mặt đỏ bừng, vội vàng cũng đi ra khỏi phòng A Nịnh.

“Haizz!

Nếu không phải người Cửu Môn, nếu tôi không phải người của Cừu Đức Khảo, có lẽ tôi có thể ở bên anh.” Nhìn bóng lưng Ngũ Tà, A Nịnh khẽ nói.

Ngũ Tà tốt với cô đến mức nào, tự nhiên cô rất rõ, người đàn ông này liên tiếp cứu cô, một trái tim sắt đá e rằng cũng phải tan chảy.

Nhưng A Nịnh hiểu rõ khả năng ở bên nhau là quá nhỏ.

Ngũ Ban và Vương Bàn Tử sau khi có được câu trả lời quan trọng, liền đi uống rượu.

Hòn đảo Hải Nam là thắng cảnh du lịch, hải sản ở đây lúc nào cũng có thể ăn tươi.

Hai người gạt bỏ mọi phiền muộn, uống một trận thỏa thích, cho đến khi say mềm, hai người mới về nghỉ ngơi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Ngũ Tà và A Nịnh đã rời đi.

Một chút Ngũ Ban cũng không bận tâm đến một người phụ nữ, không đặt vào mắt.

Nếu không phải nể Ngũ Tà, người phụ nữ này e rằng đã chết từ lâu rồi.

"Nhị Gia có sắp xếp gì không?" Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tà nói: "Chú Hai bảo cháu đi Trường Sa một chuyến?" "Đi Trường Sa?" Ngũ Ban ngạc nhiên hỏi.

Ngũ Tà gật đầu: "Chú Ba để lại một ít tin tức cho cháu, hy vọng cháu lập tức đi." "Được rồi, lần này lại bị một người phụ nữ gài bẫy." Ngũ Ban không kìm được chửi thề.

Ngũ Tà không dám trả lời, chỉ có thể im lặng đứng đó.

"Không có chỗ nào hay ho sao?

Hay là cho tôi đi cùng với?" Vương Bàn Tử chen vào hỏi.

Ngũ Ban cười nói: "Cứ đi đi." Ngũ Tà cũng hỏi Tiểu Ca, người này từ khi trở về từ đáy biển không nói gì, nghe nói phải đi Trường Sa, cũng tạm thời không có chỗ nào để đi, nên cũng chỉ có thể đi theo.

Chuyến bay mà Nhị Gia sắp xếp là chuyến buổi trưa, trực tiếp đến sân bay Trường Sa.

Khi xuống máy bay, không có ai đến đón, Nhị Gia dường như bận rộn, không có thời gian để ý.

Chỉ đưa một địa chỉ, bảo đi theo địa chỉ đó, tìm một người, sau đó lại đi tìm Sở Ca.

Chú Ba có lời nhắn ở chỗ Sở Ca, phải gặp chính Sở Ca mới biết chú Ba rốt cuộc đã để lại lời nhắn gì.

Đối với Trường Sa, Ngũ Ban không xa lạ gì, dù sao đây cũng là đại bản doanh của Ngũ Gia ngày xưa, mặc dù những năm này Ngũ Gia đã chuyển đến Hàng Châu.

Và ở Hàng Châu phát triển thuận buồm xuôi gió, nhưng địa bàn và công việc ở Trường Sa không hề bỏ, Ngũ Nhị Gia đang chủ trì ở đó.

Bình thường khi không có việc gì, Ngũ Ban cũng thường xuyên cùng Ngũ Tam Gia đến Trường Sa, cùng các thổ phu tử Trường Sa đi xuống đấu.

Vì vậy, Ngũ Ban khá rõ ràng về tình hình ở đó.

Sau khi biết địa chỉ, Ngũ Ban liền dẫn mọi người đi tìm người mà Nhị Gia đã nói.

Địa chỉ đó Ngũ Ban cũng biết, đó là nơi tập trung của một số thổ phu tử Trường Sa.

Vì đều làm những chuyện không thể công khai, nên những người này sống ở những nơi không gây chú ý.

Đều là những khu phố cổ hẻo lánh, thậm chí có một số là nhà dột nát.

Ở đó, giữa một thành phố phồn hoa, lại có một sự hỗn loạn hoàn toàn khác.

“Đứng lại!

Cướp đây.” Mọi người vừa bước vào khu phố cổ, đã bị một nhóm người chặn lại.

Chuyện này ở những nơi như vậy là chuyện thường thấy nhất.

“Ha ha...

Đường nào vậy?” Ngũ Ban nhìn những người đó cười nói.

Tên thanh niên hai mươi mấy tuổi cầm đầu, nhìn Ngũ Ban đánh giá nói: “Không cần biết, bây giờ đây là đường của tao.” “Mấy tên lưu manh nhỏ mọn lại dám làm càn ở đây, chẳng lẽ không biết đây là địa bàn của ai sao?” Ngũ Ban nhàn nhạt nói.

Nghe Ngũ Ban nói vậy, người đó lại rất thức thời, biết hôm nay đã đụng phải nhân vật lớn.

“Tại hạ là Lưu Bổng Tử của Bàn Khẩu Trường Sa, huynh đệ là người đường nào?” Người đó chắp tay hỏi.

Ngũ Ban cười lạnh: “Nói với lão đại nhà các người, Cửu Môn Ngũ Gia.” Nghe Ngũ Ban nói vậy, sắc mặt người đó biến đổi, vội vàng cười xu nịnh, rồi rút một bao thuốc lá đưa cho Ngũ Ban nói: “Thì ra là đại gia Ngũ Gia, tiểu nhân mắt kém, tôi xin phép đi.” Nói rồi vội vàng dẫn người đi, Vương Bàn Tử hỏi: “Sao lại để bọn chúng đi?” “Lưu Bổng Tử không phải hạng đơn giản đâu, những năm này luôn muốn thôn tính Ngũ Gia, nhưng Ngũ Gia bây giờ đang như mặt trời giữa trưa, hắn cũng không dám quá mức.” Ngũ Ban giải thích.

Nếu không phải trong lòng vướng bận chuyện của Ngũ Tam Gia, Ngũ Ban có lẽ đã mượn cơ hội này, cùng Lưu Bổng Tử đối phó rồi.

Chương 159

Lúc này cũng chỉ có thể tạm tha, mọi người theo địa chỉ đã ghi, cuối cùng đến trước một ngôi nhà cũ.

Ngôi nhà đó là loại nhà cũ từ những năm bốn, năm mươi, trông như sắp đổ sập.

Trên cánh cửa lớn dán hai bức tranh thần môn, nhưng cánh cửa thì đã mục nát.

Không biết thần môn dùng để ngăn chặn sự mục nát, hay dùng để ngăn chặn quỷ sát.

"Chắc chắn là ở đây sao?

Trông chẳng giống chỗ người cao nhân ở chút nào." Vương Bàn Tử hỏi.

Ngôi nhà cũ nát như vậy, chắc chắn không phải người trẻ tuổi ở, dù sao ai lại ở loại nhà cũ này chứ.

Không ngoài dự đoán, bên cạnh cửa treo một tấm ván gỗ, tấm ván gỗ tuy đã mục nát, nhưng lại mòn bóng loáng, chắc hẳn thường xuyên được người ta sờ vào.

Trên đó viết mấy chữ, là loại chữ phồn thể, mọi người đều nhìn rõ loại chữ này.

"Một trăm văn, giết một người?

Tấm ván gỗ này có chút tuổi rồi đấy." Vương Bàn Tử nói.

Mọi người nhìn tấm ván gỗ cũng có chút, đã niên đại này rồi, lại có người treo loại bảng này, một trăm văn cũng không biết lấy niên đại nào làm vật tham chiếu.

Nhưng nhìn mức độ cũ nát của ngôi nhà và tấm ván gỗ, mọi người nghĩ chắc là thời kỳ đầu Dân quốc, khi đồng "viên đại đầu" (tiền xu hình đầu người) và đơn vị nguyên, giác, phân chưa thịnh hành.

"Giết một người lại rẻ như vậy?" Ngũ Tà nói.

Vương Bàn Tử hỏi: "Rẻ à?" "Thời cổ đại một đồng tiền xu cũng không mua được gì, một cái bánh bao cũng cần một đồng tiền xu rồi, chẳng phải tương đương với một hai đồng bây giờ sao?

Một trăm đồng tiền xu cũng chỉ là một hai trăm đồng thôi." Ngũ Tà nói.

Ngũ Ban nói: "Trong thời đại loạn lạc đó, đừng nói một trăm đồng, một đồng tiền có khi cũng làm khó anh hùng hảo hán." Đúng lúc này, một giọng nói già nua từ trong phòng vọng ra: "Thằng nhóc thúi, khá có giác ngộ đấy chứ, thời đó mà có một trăm đồng tiền, đủ ăn no một tháng rồi." "Trần Tứ Gia?" Nghe tiếng, Ngũ Ban kinh ngạc nói.

Cánh cửa gỗ nhanh chóng mở ra, đúng là Trần Tứ Gia.

Mọi người đều không ngờ người mà Ngũ Nhị Gia bảo tìm lại là Trần Tứ Gia, người đứng thứ tư trong Cửu Môn.

"Cháu chào Tứ công." Ngũ Tà vội vàng ngoan ngoãn nói.

Vương Bàn Tử cũng ngớ người, không ngờ lại gặp nhân vật trong truyền thuyết ở đây, vội vàng cũng theo sau nói: "Tứ gia." Chỉ có Tiểu Ca vẫn như một tảng băng, lặng lẽ đứng phía sau mọi người.

Nhưng khi Trần Tứ Gia nhìn Tiểu Ca, ông ta lại không bình tĩnh như vậy, vội vàng chắp tay nói: "Tiểu Ca." Tiểu Ca cũng chỉ khẽ gật đầu, không nói thêm một lời nào.

Mọi người ngớ người, người này có địa vị đến mức ngay cả Trần Tứ Gia cũng phải cung kính như vậy sao?

“Chuyện tôi đều biết rồi, vì Ngũ lão tam đã mời tôi đi làm ‘Giáp Lạt Bá’, vậy tôi đương nhiên phải đi một chuyến.” Trần Tứ Gia nói.

Ngũ Ban cau mày nói: “Giáp Lạt Bá?

Sao lại bảo tôi đi xuống đấu?

Chẳng lẽ đây là một cái bẫy?” Ngũ Ban không thể không hỏi, lần trước vừa bị gài bẫy một lần, không thể tiếp tục bị người khác lừa gạt.

“Yên tâm, lần này quả thật Ngũ lão tam nhờ vả, nếu không có lẽ ông ta sẽ không liên hệ với tôi.” Trần Tứ Gia nói.

Lúc này mắt Vương Bàn Tử sáng rực hỏi: “Tứ gia, rốt cuộc là cổ mộ gì vậy?

Lại khiến ông phải ra tay?” Trần Tứ Gia nhìn Vương Bàn Tử: “Ai?

Lần này tôi chỉ mang theo người Ngũ Gia thôi.” Nghe Trần Tứ Gia nói vậy, Vương Bàn Tử lập tức không vui.

“Vị này là người của Hồ Bát Gia, cứ gọi là Vương Bàn Tử là được.” Ngũ Ban giới thiệu.

Trần Tứ Gia ngẩn ra: “Hồ Bát Gia?

Cũng nhúng chàm sao?

Họ Vương?

Chẳng lẽ là hậu nhân của bạn đồng hành của Hồ Bát Gia?” “Vâng, cha tôi quả thật là bạn đồng hành của Bát Gia.” Vương Bàn Tử nói.

Trần Tứ Gia cau mày nói: “Bàn Tử, nước đục này không dễ lội đâu, cậu phải nghĩ kỹ đấy.” “Có minh khí không?” Vương Bàn Tử lại hỏi thẳng vào vấn đề.

Mọi người không khỏi giật giật khóe miệng, người này tham tiền đến mức nào rồi?

“Không ít đâu, nơi tôi phải đi là Cửu Long Sĩ Thi Quan của Hoàng đế Đông Hạ, nơi đó ít dấu chân người, tôi tin minh khí chắc chắn không ít.” Trần Tứ Gia nói.

Vừa nghe minh khí, Vương Bàn Tử nào còn có những lo lắng khác, cả người toát ra vẻ quyến rũ của tiền bạc.

Nhìn vẻ mặt của Vương Bàn Tử, Trần Tứ Gia biết hỏi cũng vô ích.

“Cửu Long Sĩ Thi Quan của Hoàng đế Đông Hạ?

Không biết ở đâu?” Ngũ Ban hỏi.

Trần Tứ Gia nói: “Trường Bạch Sơn.” Nghe câu đó, mọi người lập tức ngẩn ra, trong lòng không khỏi nghĩ sao lại trùng hợp đến vậy?

“Sao vậy?

Mấy người đã đi rồi sao?” Trần Tứ Gia hỏi khi thấy vẻ mặt của mọi người.

Ngũ Ban nói: “Tôi từng nhìn thấy một số gương đồng trong mộ dưới đáy biển Tây Sa, bên trong phản chiếu ra Trường Bạch Sơn.” “Đi lăng mộ dưới đáy biển?

Gan cũng lớn thật, có thể bình an trở về cũng là may mắn lớn.” Trần Tứ Gia nói.

Ngũ Tà vội vàng hỏi: “Tứ Gia cũng đi rồi sao?” “Hừ!

Những nơi Vương Táng Hải đã đi, tôi đa số đều đã đi rồi, cổ mộ đó tôi có thể bỏ qua sao?” Trần Tứ Gia nói.

Ngũ Ban hỏi: “Vậy có phải là cùng một nơi không?” “Cái đó tôi không rõ, vì cổ mộ của Hoàng đế Đông Hạ này tôi chưa từng đi.”

Trần Tứ Gia nói.

Ngũ Tà ngạc nhiên hỏi: "Nếu đã vậy, chú Ba sẽ biết ở đó chứ?" "Ông ta đi cùng con gái tôi." Trần Tứ Gia thở dài nói.

Mọi người lập tức im lặng, đều biết Trần Cẩm Thất đã mất tích mười mấy hai mươi năm rồi, tốt nhất đừng nhắc đến.

"Tứ Gia, cái Cửu Long Sĩ Thi Quan của ông, có thật sự tồn tại trên thế giới này không?" Vương Bàn Tử hỏi.

Trần Tứ Gia lạnh lùng hừ nói: "Không tin thì có thể đừng đi." "Tứ Gia, Bàn Tử không phải không tin, nhưng cháu cũng có thắc mắc, nếu chuyện này có thật, chúng cháu cũng là người từng trải, nhưng lại chưa từng nghe đến." Ngũ Ban nói.

Đối với Ngũ Ban, giọng điệu của Trần Tứ Gia không còn lạnh lẽo như vậy, có lẽ ông ta biết sức mạnh của Ngũ Ban không phải là thứ có thể đối kháng được.

"Chuyện này là từ Ngũ lão tam nói, ban đầu Ngũ lão tam và Trần Cẩm sau khi ra ngoài, từng đến cổ mộ đó, vì đã nói là Cửu Long Sĩ Quan, vậy tôi tin là thật." Trần Tứ Gia nói.

Nghe Trần Tứ Gia giải thích, mọi người mới tin phục nhiều hơn, chỉ là Ngũ Tam Gia từng đến đó rồi.

Vậy bây giờ lại bảo mọi người đến đó làm gì?

Mọi người có chút không hiểu, chẳng lẽ bên trong có thứ mà kỹ thuật năm xưa không thể phá giải được sao?

Mặc dù không hiểu nhưng mọi người vẫn chọn tin tưởng.

Chương 160

“Được rồi, chúng ta đừng bàn luận nhiều nữa, ông ta bảo đi tìm Tiểu Sở, tự nhiên sẽ hiểu được sắp xếp của ông ta.

Chuẩn bị xong xuôi tôi sẽ xuất phát.” Trần Tứ Gia nói.

Mọi người gật đầu, chỉ là có chút không hiểu, nếu đã là lời nhắn, tại sao lại bảo Sở Ca nói?

Không để Trần Tứ Gia nói trực tiếp, dù sao lão già này cũng là cha vợ tương lai của Ngũ Tam Gia rồi.

Nơi ở của Sở Ca và nơi ở của Trần Tứ Gia không giống nhau.

Dù sao Sở Ca ở Trường Sa cũng có một “Bàn Khẩu”, mặc dù những năm này luôn làm việc dưới trướng Ngũ Gia.

Nhưng trên giang hồ, khi gặp ông ta, ai ai cũng phải tôn xưng một tiếng Sở Ca.

Giống như Ngũ Ban, người giang hồ khi gặp cũng tôn xưng là Ban Gia, nhưng những năm này Ngũ Ban luôn cùng chú Ba quản lý Hàng Châu.

Trên giang hồ tân tú lớp lớp, cũng không phải ai cũng nhận ra.

Nhưng sau vụ náo loạn ở Tân Nguyệt Phạn Điếm lần trước, danh tiếng của Ngũ Ban lại một lần nữa được nâng cao.

Nếu không, người của Lưu Bổng Tử khi nghe đến Ngũ Gia, cũng sẽ không hoảng sợ đến vậy.

Nơi Sở Ca ở là phía sau một khu chợ cũ, ở lối vào có một quán trà kiểu cũ dễ nhận ra nhất.

Quán trà này không hề đơn giản, tất cả tin tức nhỏ nhặt trên giang

hồ Trường Sa đều từ đây mà lan truyền đi.

Ở đây mỗi ngày đều có không ít người trong giới, hoặc là để phát tán tin tức, hoặc là để thu thập tin tức.

Ngũ Ban và ông chủ quen biết, vì nơi đây từng là "Bàn Khẩu" của Ngũ Gia năm xưa ở Trường Sa, bây giờ đã giao cho Nhị Gia quản lý.

"Mới đến sao?

Đồ đạc đều đã chuẩn bị xong rồi." Ông chủ nhìn Ngũ Ban có chút không vui nói.

Ngũ Ban ngẩn ra hỏi: "Đồ đạc?" "Không phải chú Ba bảo tôi chuẩn bị đồ đạc sao?" Ông chủ ngạc nhiên hỏi.

Ngũ Ban và Ngũ Tà nhìn nhau rồi nói: "Chúng tôi suýt nữa quên mất." "Chú Ba trông có vẻ vội vàng, nhân tiện cũng có tai họa, Sở Ca đang đợi mấy người ở phía sau." Ông chủ nói.

Ngũ Ban không biết trả lời thế nào, chỉ có thể bỏ mặc ông chủ, đi về phía hẻm sau.

Hẻm sau là một con hẻm hẹp, hai bên lại đứng không ít người, những người này khi nhìn thấy mọi người, từng người một nhìn chằm chằm.

Những người này nhìn không giống người tốt, nhưng Ngũ Ban không để ý, chỉ là một số đàn em của Sở Ca mà thôi.

Cuối hẻm có một cánh cửa sắt, một ông già đang hút thuốc lào ở cửa.

"Mới đến sao?

Sở Ca sắp sốt ruột chết rồi." Ông già đó nói.

Ngũ Ban tùy ý trả lời qua loa rồi bước vào sau cánh cửa sắt, bên trong có một căn phòng.

Sở Ca đang nằm trong đó hút thuốc, thấy Ngũ Ban, cũng không nói nhảm mà kéo một chiếc ghế dài cho ngồi.

“Sở Ca có chuyện gì vậy?

Trông huynh hình như có chút căng thẳng?” Ngũ Ban hỏi.

Sở Ca nhìn ra con hẻm nhỏ bên ngoài nói: “Không có cách nào, bây giờ người trên giang hồ nhìn chằm chằm vào ‘Bàn Khẩu’ của tôi rất chặt.” “Trước đó tôi có đụng phải người của Lưu Bổng Tử.” Ngũ Ban nói.

Sở Ca thở dài nói: “Không có cách nào, tình thế ép buộc mà.” “Ý huynh là sao?” Ngũ Ban hỏi.

Sở Ca nói: “Không biết ai đã lan truyền tin tức, Ngũ Tam Gia đã xảy ra chuyện, dẫn đến mọi người đều muốn chia một phần miếng bánh của Ngũ Gia, bây giờ phần lớn người đều đã điều đi chỗ Nhị Gia rồi.” “Hừ!

Bọn chúng tưởng chú Ba không có ở đây là có thể tùy tiện nhuộm chàm Ngũ Gia của tôi sao?” Ngũ Ban cười lạnh.

Sở Ca lắc đầu nói: “Lần này không giống như lần chú Ba mới tiếp quản, e rằng lần này lại bị...” “Không thể nào, dù có thì chú Hai cũng ở đây mà.” Ngũ Tà lập tức nói.

Sở Ca liếc nhìn Ngũ Tà nói: “Tiểu Tam Gia, cậu không hiểu những chuyện bên trong đâu, bây giờ Ngũ Gia đã đến đường cùng rồi, nên tôi mới sốt ruột như vậy.” “Rốt cuộc là chuyện gì?” Ngũ Ban hỏi.

Sở Ca nói: “Thật ra cục diện hôm nay chú Ba đã sớm dự liệu rồi, mấy ngày trước ông ấy tìm tôi, bảo tôi chuẩn bị năm bộ trang bị, sau đó liền tìm mấy anh em lên đường rồi.” “Đi đâu?” Ngũ Tà hỏi.

Sở Ca lắc đầu: “Không rõ, chỉ dặn tôi nếu tình hình Trường Sa trở nên nghiêm trọng, bảo tôi lập tức liên hệ, còn đi đâu thì chỉ có thể đi

hỏi Trần Tứ Gia." "Chú Ba có lời nhắn gì không?" Ngũ Ban hỏi.

Sở Ca nói: "Đã tung ra bom khói, nhưng ước chừng cũng không ngăn cản được bao lâu, bảo các cậu nhanh chóng cùng Tứ Gia xuất phát, ngoài ra bảo chú ý đến một nhóm người khác." "Một nhóm người khác?

Ai?" Ngũ Ban hỏi.

Sở Ca lắc đầu: "Tôi không rõ, chỉ bảo tôi nói với các cậu như vậy, đến lúc đó tự nhiên sẽ hiểu." Đúng lúc này, một đàn em bên ngoài chạy vào.

"Sở Ca, Giả Gia đến rồi, bảo giao ra thứ lần trước đã nuốt chửng." Đàn em nói.

Sở Ca cười lạnh: "Hừ, thật sự tưởng chú Ba không có ở đây, một tên tép riu nào cũng có thể đến gây phiền phức cho tôi sao?

Đuổi hắn ra ngoài cho tôi." "Nhưng...

Sở Ca..." Đàn em do dự nói.

Sở Ca bực bội nói: "Sao vậy?

Chẳng lẽ muốn khai chiến với tôi sao?" "Hắn ta dẫn theo hơn mười người, xem ra không có ý tốt." Đàn em nói nhỏ.

Sở Ca giận dữ nói: "Mẹ kiếp, tập hợp anh em, dạy cho hắn một bài học." "Vâng!" Đàn em vội vàng nói.

Ngũ Ban trong lòng cũng ngạc nhiên, Giả Gia mà đàn em nói cũng là một thổ phu tử, nhưng người này không có bản lĩnh, chỉ có thể "đấu" một số trận nhỏ.

Làm một số chuyện không công khai, gặp người Ngũ Gia, chỉ có thể tự xưng là tiểu đệ, bây giờ lại dám tự xưng là "gia"?

Xem ra đúng như Sở Ca đã nói, tình hình Ngũ Gia bây giờ không

thể lạc quan được, ngay cả một con kiến hôi ngày xưa cũng muốn cưỡi lên đầu Ngũ Gia.

"Đồ đạc đã chuẩn bị xong, lập tức xuất phát đi, tìm chú Ba tự nhiên sẽ hiểu mọi thứ.

Bây giờ tôi không có thời gian tiếp đãi." Sở Ca nói.

Nói rồi Sở Ca liền rút ra một chiếc thắt lưng từ trên giường, trên đó có một bao súng, xem ra Sở Ca sắp nổi giận.

Đeo súng xong, Sở Ca gọi một đàn em nói: "Đưa đồ đạc cho bọn họ." Dặn dò đàn em xong, Sở Ca nói: "Tôi phải đi rồi, các cậu cũng mau xuất phát đi." Nói rồi Sở Ca lập tức dẫn theo mấy đàn em đi ra khỏi con hẻm nhỏ, con hẻm nhỏ vốn đầy khói bụi trở nên vắng vẻ.

"Đi thôi, tôi về chỗ Tứ Gia đây." Ngũ Ban nói.

Ngũ Tà thần tình không tốt, cứ nghe được những tin tức xấu nghiêm trọng như vậy.

"Yên tâm đi, có Nhị Gia ở đây thì mấy con bọ nhảy này cũng không gây chuyện được mấy ngày, hơn nữa chỉ cần tìm được chú Ba, mọi chuyện đều có thể được giải quyết dễ dàng." Ngũ Ban an ủi.

Bây giờ Ngũ Tà cũng không có cách nào, chỉ có thể đi theo Ngũ Ban mang trang bị về chỗ Trần Tứ Gia.

Trang bị mà Ngũ Tam Gia dặn dò hiển nhiên là chuẩn bị đặc biệt cho núi tuyết.

Ngoài những thứ cần thiết như móng lừa đen, đuốc, bật lửa, đèn thăm dò, còn có lò không khói, rìu băng, kính chống tuyết, áo khoác leo núi chống gió, giày leo núi có đinh, chăn khẩn cấp, v.v.

Những thứ này đều là đồ cần thiết khi leo núi tuyết.

Chương 161

Xem ra Ngũ Tam Gia quả thật đã đi, nếu không không thể nào bảo mọi người chuẩn bị những trang bị này được.

Sau khi mọi người kiểm kê xong trang bị, mọi người dưới sự sắp xếp của Nhị Gia chuẩn bị xuất phát.

Lần này đến Trường Sa, thời gian vội vàng đến mức ngay cả mặt Nhị Gia cũng không kịp gặp.

Khiến Ngũ Tà trong lòng càng thêm căng thẳng, nỗi lo lắng trên mặt chưa từng tan biến.

Mọi người đều biết Ngũ Tà lo lắng, những năm này Ngũ Gia thuận buồm xuôi gió, chưa từng gặp trở ngại.

Nhưng khi Ngũ Tà chuẩn bị ra tay thi thố tài năng, Ngũ Gia lại gặp khủng hoảng, đối với Ngũ Tà khó mà chấp nhận được.

Làm nghề này, nếu không có một bối cảnh vững chắc, chỉ có thể như những người "Giáp Lạt Bá" kia.

Ví dụ như đi mộ dưới đáy biển Tây Sa, nếu không có bối cảnh, chỉ có thể liên hệ với người địa phương, lại phải cẩn thận bị lính kiểm tra.

Đối với điều đó, sẽ làm giảm đáng kể ưu thế về thời gian.

Ngũ Tà chưa từng có cảm giác như vậy, nhưng lần này Ngũ Tà đã cảm nhận được.

Ngũ Nhị Gia sắp xếp chuyến bay đến Cát Lâm, nhưng mọi người vừa mới ra khỏi cửa.

Điểm dừng chân của Sở Ca lại vì tên Giả Gia kia mà bị lính đến

khám xét, Sở Ca cũng bị bắt vào cục.

“Cái tên chết tiệt này, vào cục rồi lại khai ra hành trình của tôi.” Ngũ Ban giận dữ mắng.

Bây giờ thì cả thành phố xôn xao, một lượng lớn lính được huy động, kiểm tra ở các cửa ra vào.

Đừng nói là mang theo trang bị, ngay cả không mang theo e rằng cũng không thể ra khỏi thành Trường Sa.

Đối với chuyện này, Nhị Gia đã cố gắng hết sức để xoay sở, nhưng vẫn không có hiệu quả gì.

“Hắc hắc...

Thiên hạ nào có chuyện thuận buồm xuôi gió, nếu một con đường không đi được thì đi theo tôi.” Trần Tứ Gia nói.

Vương Bàn Tử nói: “Trong nhà có một ông già như có một báu vật vậy, Trần Tứ Gia đã sắp xếp đi đường nào vậy?” “Bây giờ cả thành phố đang truy bắt tôi, đương nhiên là đi tàu hỏa rồi.” Trần Tứ Gia nói.

Vương Bàn Tử cười nói: “Hắc hắc!

Gừng càng già càng cay mà, tàu cao tốc sao?” “Đừng nói tàu cao tốc, tàu hỏa màu xanh lá cây thôi.” Trần Tứ Gia cười lạnh.

Nghe Trần Tứ Gia nói vậy, Vương Bàn Tử cả người như cứng đờ, từ Trường Sa đến Cát Lâm bằng tàu hỏa ít nhất cũng mất bốn năm ngày mới đến nơi.

Đối với mọi người, đúng là một sự tra tấn, không chỉ mệt mỏi về tinh thần, mà còn rã rời cả cơ thể.

Phải biết rằng họ vừa mới từ Tây Sa Nam Hải trở về, ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có.

“Tứ công, không còn cách nào khác sao?” Ngũ Tà hỏi.

Trần Tứ Gia cười lạnh: “Thằng nhóc, cậu nghĩ bây giờ là thời Ngũ Gia xưng bá sao?

Có thể đi tàu hỏa đã là phải trộm cười rồi, nếu bảo cậu đi bộ, hừ hừ...” Ngũ Tà không nói gì nữa.

Khi đi đường, nếu không ngồi máy bay, chỉ cần chợp mắt một chút là có thể đến đích.

Lần này cũng ngồi xe buýt lớn, ngủ một giấc thoải mái là được.

Chỉ là bây giờ cũng không có bất kỳ cơ hội lựa chọn nào.

Lộ trình mà Trần Tứ Gia sắp xếp là từ Trường Sa đến Sơn Hải Quan trước, chỉ cần ra khỏi Trường Sa, sẽ dễ dàng hơn một chút.

Giá vé loại tàu hỏa màu xanh lá cây này rất rẻ.

Người đi chủ yếu là công nhân nông nghiệp, có một số người tiết kiệm tiền, hoặc một số người giống như Ngũ Ban và những người khác muốn “mò cá trong nước đục”.

Khiến cho tàu hỏa màu xanh lá cây rất hỗn loạn, vào dịp lễ tàu hỏa đông đúc người.

Thậm chí có người đứng ngồi lộn xộn, bất kể chỗ ngồi của ai, cứ ngồi phịch xuống thì không có cách nào.

Thậm chí ở những chỗ đã có người, cũng phải ngồi nửa mông chen vào, nhất định phải chen người vào bên trong.

May mà Ngũ Ban có nhiều người, Trần Tứ Gia đã mua vé liền kề, nên không để những người kia chiếm chỗ.

Nếu có người dám giành chỗ, một ánh mắt của Trần Tứ Gia e rằng cũng đủ khiến những người đó run rẩy.

Trên lối đi cũng đông người, có đồ vật bày biện trên đó, thậm chí có người mang cả gà vịt lên tàu.

Khiến không khí trong toa xe khó lưu thông, xen lẫn mùi hôi thối khó chịu.

Đối với Ngũ Tà, đúng là ác mộng, tàu hỏa màu xanh lá cây đi rất chậm.

Ngũ Tà ngủ mê man hai ngày hai đêm, cả người hoàn toàn không trong trạng thái.

Ngũ Ban cũng không đi khuyên nhủ, chuyện này chỉ có thể tự mình điều chỉnh.

Chỉ khi mọi người chuẩn bị đến Sơn Hải Quan, trên tàu hỏa lại vọng ra một tiếng ồn ào.

Vương Bàn Tử đi xem rồi vội vàng quay lại nói: "Có lính đang kiểm tra." "Bình tĩnh, chỉ kiểm tra chứng minh thư thôi, chuyện này thường xuyên xảy ra." Ngũ Ban nói.

Vương Bàn Tử nói: "Tôi thấy không giống." "Ồ?

Có phát hiện gì sao?" Trần Tứ Gia lại cảnh giác hỏi.

Vương Bàn Tử nói nhỏ: "Mấy tên lính đó mang súng, dường như kiểm tra hành lý rất nghiêm ngặt." "Tên chết tiệt đó, chắc chắn thằng Sở đã khai ra hành trình của tôi rồi." Trần Tứ Gia chửi rủa.

Ngũ Tà nói: "Không phải chứ?

Anh ta biết chúng ta đi tàu hỏa sao?" "Đồ ngốc, chỉ cần biết đích đến của tôi, bất kể đi đâu cũng phải đi xe chứ?" Trần Tứ Gia nói.

Ngũ Ban nói: "Bây giờ đừng vội, tôi xem đã, Ngũ Tà mở cửa sổ ra, tình hình không ổn lập tức nhảy xe." "Nhảy... nhảy xe, tàu hỏa đang chạy mà." Ngũ Tà nói.

Vương Bàn Tử không bận tâm những điều đó: “Cửa sổ nhỏ quá, tôi ra cửa chờ, tình hình không ổn tôi sẽ đi từ cửa.” Giữa các toa xe có một cánh cửa, loại tàu hỏa màu xanh lá cây này chỉ cần mở tay nắm bên trong là được.

Tốc độ tàu hỏa màu xanh lá cây không nhanh, đối với mọi người, nhảy xe không phải chuyện khó.

Trần Tứ Gia cũng không ở cùng mọi người, nếu thật không may bị khống chế, mọi người phân tán ra một chút sẽ dễ thoát thân hơn.

Nhanh chóng, từng tên lính mặc đồng phục kiểm tra toa xe của mọi người.

Điều đáng ngạc nhiên là, những tên lính này vừa bước vào toa xe, mắt chúng đã nhìn chằm chằm vào mọi người.

“Tiêu rồi, xem ra là nhắm vào chúng ta.

Ngũ Tà chuẩn bị, Tiểu Ca để mắt đến thằng nhóc đó.” Ngũ Ban nhắc nhở.

Tiểu Ca gật đầu: “Được.” Sau khi nhìn thấy vị trí của Ngũ Ban và những người khác, những tên lính này không cần kiểm tra người khác, trực tiếp đi về phía mọi người.

“Đi!” Ngũ Ban bỗng nói.

Chương 162

Tiểu Ca phản ứng nhanh nhất, túm lấy ba lô và cánh tay Ngũ Tà nhảy qua cửa sổ.

"Không được nhúc nhích!" Thấy Tiểu Ca nhảy xe, lính trực tiếp rút súng hét lớn.

Nhưng Ngũ Ban không quan tâm những điều đó, cầm ba lô rồi trực tiếp chui qua cửa sổ.

Vì có quá nhiều người, những tên lính đó cũng không dám khai hỏa bừa bãi.

Ngũ Ban vừa nhảy xuống xe, lăn một vòng trên mặt đất, rồi mới ổn định được thân hình.

Nhanh chóng, Vương Bàn Tử và Trần Tứ Gia cũng nhảy xuống xe.

Hai người sau khi nhảy xuống, miệng không ngừng mắng chửi.

"Mẹ kiếp thằng Sở Ca, lần sau mà để tao gặp lại mày thì tao nhất định phải khiến mày trả giá đắt." Vương Bàn Tử giận dữ chửi rủa.

Trần Tứ Gia cũng mắng: "Thói hư tật xấu của thuộc hạ Ngũ lão tam sao?" Ngũ Tà ngồi bệt xuống đất, bây giờ cuối cùng cũng hiểu, không có một bối cảnh vững chắc, đừng nói là đi "đấu", ngay cả hành trình của mình cũng bị hạn chế rất nhiều.

Mọi người tập trung lại, ngồi bệt xuống đất, lần đầu tiên có kinh nghiệm bị lính đuổi chạy.

Tâm trạng mọi người đều không thoải mái, thầm mắng Sở Ca đến mười tám đời tổ tông.

“Tứ công, ông chỉ cho cháu một kế sách bây giờ làm sao đây?” Ngũ Ban hỏi.

Bây giờ vị trí của mọi người là bên ngoài Sơn Hải Quan, cách nơi cần đến còn một khoảng cách khá xa.

Bây giờ lính đã nắm được hành tung của mọi người, muốn tiếp tục đi sẽ rất khó khăn.

Trần Tứ Gia nói: “Yên tâm, tôi đã sớm liệu được cục diện ngày hôm nay.” Nghe Trần Tứ Gia nói vậy, mọi người thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên lão giang hồ vẫn là lão giang hồ.

“Tứ Gia, ông chỉ cho tôi biết phải đi thế nào đây?

Chẳng lẽ muốn tôi đi bộ à?” Vương Bàn Tử hỏi.

Trần Tứ Gia nhìn sắc trời rồi lại nhìn xung quanh nói: “Chúng ta cứ đi dọc theo đường ray đã.” “Thật sự phải đi bộ à.” Vương Bàn Tử bất lực nói.

Thể lực tuy không tệ, nhưng sự tiêu hao trong thời gian dài như vậy, không thể chịu nổi.

“Yên tâm, trước khi đến Sơn Hải Quan có một trạm nhỏ, tôi đã sắp xếp người ở đó.” Trần Tứ Gia nói.

Ngũ Tà hỏi: “Vậy còn bao xa?” “Mười mấy cây số thôi.” Trần Tứ Gia thờ ơ nói.

Nghe câu đó, Vương Bàn Tử suýt chút nữa ngã nhào xuống đất.

Phải đi bộ mấy tiếng đồng hồ, đối với gã đúng là muốn mạng.

Nhưng nhìn mọi người đều vác ba lô bắt đầu đi bộ, Vương Bàn Tử cũng chỉ có thể ngoan ngoãn theo sau.

Mười mấy cây số đối với người bình thường ít nhất cũng phải đi ba bốn tiếng, nhưng bước chân của những người này đều không

chậm.

Vương Bàn Tử tuy có nhiều ý kiến.

Nhưng trên đường lại không hề bị tụt lại, đối với cái thể trọng đó thật đáng quý.

Cuối cùng khi mọi người đã mệt mỏi rã rời, nhìn thấy trạm nhỏ mà Trần Tứ Gia đã nói.

Nhưng lúc này lại có không ít lính đang gác, xem ra rất quan tâm đến hành tung của Ngũ Ban và mọi người.

"Mẹ kiếp, có cần phải truy đuổi gắt gao như vậy không?" Vương Bàn Tử không kìm được chửi rủa.

Ngũ Ban nói: "Cũng không có gì lạ, phần lớn công việc của Ngũ Gia đều là không công khai, bây giờ nắm được cơ hội, nhất định phải hốt trọn ổ Ngũ Gia." "Hắc hắc, bây giờ cậu đúng là đại nhân vật nổi tiếng, chúc mừng chúc mừng." Vương Bàn Tử châm chọc.

Ngũ Tà tâm trạng không tốt, chỉ cười gượng.

"Đừng buồn, tình hình Ngũ Gia hôm nay tuy căng thẳng, nhưng chỉ cần Ngũ Tam Gia xuất hiện, tôi dám đảm bảo mọi chuyện đều sẽ được giải quyết dễ dàng." Vương Bàn Tử an ủi.

Ngũ Tà cười khổ: "Chú Ba xuất hiện rồi, thì có thể làm được gì chứ?

Bây giờ cả hắc đạo lẫn bạch đạo đều nhìn chằm chằm chúng ta như hổ đói." "Vương Bàn Tử nói không sai, Ngũ Tà còn quá ít kinh nghiệm, sau này sẽ hiểu, đối với một gia tộc, việc có một người cầm lái quan trọng đến mức nào." Ngũ Ban cũng an ủi.

Ngũ Tà do dự hỏi: "Thật sao?" "Tôi nói cậu đừng buồn nữa, chỉ cần chú Ba, mọi chuyện đều có thể trở về như cũ." Vương Bàn Tử

nói.

Ngũ Tà gãi đầu hỏi: “Vì sao?

Cháu thấy chú Ba cũng đâu có bản lĩnh lớn đến vậy.” “Cậu không hiểu đâu, Ngũ lão tam tuy hơi lộn xộn, nhưng vì là người cầm lái, những thế lực ngầm đều đang chờ ông ta ra hiệu lệnh.” Trần Tứ Gia nói.

Vương Bàn Tử cũng tiếp lời: “Hơn nữa, Cửu Môn tuy bây giờ tan đàn xẻ nghé, nhưng nếu Ngũ Gia thật sự có chuyện, nhất định sẽ có người ra mặt nói chuyện.” “Cháu hiểu rồi.” Ngũ Tà nói.

Mọi người cũng không nói gì nữa, còn hiểu được bao nhiêu thì chỉ có thể xem Ngũ Tà.

Ngũ Ban không lo lắng về Ngũ Gia, nước trong đó tuy sâu, nhưng chỉ cần nắm được kỹ thuật, mọi thứ đều trở nên đơn giản hơn nhiều.

“À mà Tứ Gia, người ông sắp xếp đâu?” Sau khi khuyên nhủ Ngũ Tà xong, mọi người nhìn Trần Tứ Gia hỏi.

Trần Tứ Gia cười quỷ dị, dẫn mọi người đến một khu rừng cây nhỏ.

Chỉ thấy ở đó có một con ngựa tuấn mã đang gặm cỏ, phía sau kéo theo một chiếc xe.

“Không phải chứ?

Đi xe ngựa sao?” Vương Bàn Tử kêu lên kỳ quặc.

Trần Tứ Gia nói: “Thằng nhóc, học hỏi một chút, những thứ càng nguyên thủy càng an toàn.” Ngũ Ban không hề chê bai, chỉ cần có thể đến nơi cần đến, không có gì để kén chọn, bây giờ là thời kỳ đặc biệt.

Sau khi mọi người lên xe ngựa, căn bản không cần phải thúc giục, vì câu chuyện “ngựa già quen đường cũ” ai cũng biết.

Trên xe ngựa mọi người cuối cùng có thể nghỉ ngơi một chút.

Xe ngựa đi vòng qua con đường tất yếu đến Sơn Hải Quan, chuyên chọn những con đường nhỏ để đi.

Rõ ràng con ngựa đó đã được luyện tập nhiều năm tháng.

Mọi người không thể không phục Trần Tứ Gia ngay cả cách thức này cũng chuẩn bị chu đáo đến vậy.

Mặc dù đường núi không dễ đi, nhưng mọi người chợp mắt một lúc.

Khi xe ngựa dừng lại, thì đang ở giữa một khu rừng núi sâu.

Ở phía trước không xa, có một chiếc xe đang bật đèn, vì trời hơi tối, mọi người cũng không biết đó là xe gì, có một ông già đang hút thuốc lào.

Mọi người xuống xe, Trần Tứ Gia ném một cục tiền lên xe ngựa rồi đi.

Ông già kia cũng không chào hỏi, kéo xe ngựa biến mất trong rừng núi.

"Trần Tứ Gia?

Ông lại chuẩn bị xe khác sao?" Vương Bàn Tử hỏi.

Trần Tứ Gia không nói gì, lấy đèn pin chiếu về phía trước mấy cái, nhanh chóng chiếc xe đó lái về phía mọi người.

Một chiếc xe thương vụ, vì lần này người không ít, vừa hay có thể chở hết.

Chương 163

"Sư phụ, ngài đã đến rồi." Lúc này, một người đàn ông đeo kính trên xe cười nói.

Trần Tứ Gia gật đầu nói: "Gặp một chút rắc rối, đi thôi." Cùng với tài xế, Trần Tứ Gia tổng cộng mang theo hai người.

Qua giới thiệu, hai người đều là đệ tử của Trần Tứ Gia.

Người đàn ông đeo kính tên là Diệp Tử, khoảng ba mươi tuổi.

Người lái xe là một ông trọc đầu tên Hòa Thượng, trên đầu trọc có không ít vết sẹo, trông có chút dữ tợn.

Ngũ Ban nhìn hai người không dám nói bừa, người giang hồ đều biết, làm đệ tử của Trần Tứ Gia là một canh bạc.

Nếu mọi chuyện thuận buồm xuôi gió, Trần Tứ Gia sẽ đảm bảo cho họ vinh hoa phú quý.

Nhưng một khi có chuyện không ổn, người đầu tiên chết, đối với loại người đánh đổi mạng sống lấy phú quý này, trên giang hồ ít ai dám chọc vào.

Vì điều đó cũng thể hiện rằng họ chắc chắn còn tàn nhẫn hơn người bình thường rất nhiều.

Người đàn ông đeo kính trông có vẻ nhút nhát, trên đường ít nói, đối với câu hỏi của mọi người cũng chỉ trả lời nhỏ tiếng.

Người còn lại trông có vẻ hung dữ, nhưng lại nói nhiều, vừa lái xe miệng cũng không ngừng nói.

Ngồi trên xe thương vụ, mọi người cuối cùng có thể nghỉ ngơi một cách thoải mái.

Đối với Trần Tứ Gia, một lão giang hồ như vậy, mọi người càng không thể không phục.

Vừa thấy tình hình không ổn, lập tức đưa ra những sắp xếp tương ứng.

Về phần lộ trình phía dưới, mọi người không còn bận tâm nữa, hiện tại cũng chỉ có thể tin tưởng Trần Tứ gia.

Trong cơn mơ màng, chiếc xe xóc nảy cuối cùng cũng trở nên ổn định.

Mọi người đã ngủ một giấc trực tiếp trên xe cho đến sáng ngày thứ hai, đây là khoảnh khắc thoải mái nhất sau khi bị lũ Lôi Tử đuổi chạy trối chết.

Nơi dừng xe lại là rìa một khu rừng núi, khiến mọi người hơi bất ngờ vì trong đó cũng không nhìn thấy núi tuyết.

Ngũ Ban hỏi: "Tứ gia, chúng ta ở đâu?" Trần Tứ gia đáp: "Lâm khu Hoành Sơn, đi thêm chút nữa là đến đích rồi, khu này cũng gần biên giới Triều Tiên nên có khá nhiều đồn biên phòng, xe không thể đi vào được." "Không phải chứ?

Lại phải đi bộ à?" Vương Bàn Tử than thở.

Trần Tứ gia nói: "Xe ngựa." Đúng lúc có người đánh xe ngựa đi đến trước mặt mọi người.

Chiếc xe ngựa rất lớn, cần ba con ngựa kéo theo kiểu tam giác chéo.

Trần Tứ gia giải thích: "Trong lâm khu, xe ngựa của thợ rừng an toàn hơn." Ngũ Ban biết cái gọi là thợ rừng là những người đốn gỗ, vì ở trong rừng sâu, ô tô không vào được nên chỉ có thể dùng ngựa kéo gỗ ra ngoài.

Vì là xe ngựa chuyên dùng kéo gỗ nên khá lớn, mọi người nằm dài trên đó, không gian cũng đủ rộng.

Nhưng con đường tiếp theo không dễ đi, vì phải đi vòng quanh ngọn núi lớn, mọi người gần như đang đi trên vách đá cheo leo.

Nhìn ra ngoài là vực sâu vạn trượng, nếu những con ngựa này hơi hoảng sợ một chút, e rằng cả người lẫn ngựa sẽ rơi xuống vực.

Nơi xe ngựa cần đến là một nơi tên thôn Doanh Sơn, thôn làng cuối cùng trong khu vực này.

Mỗi năm có vô số người đến đây du lịch, nên dân làng cũng không bất ngờ khi thấy mọi người.

Thậm chí trong thôn, mọi người đã thấy vô số du khách đang chuẩn bị leo núi tuyết.

Không xa thôn làng là một dãy núi tuyết trắng xóa, vừa nhìn đã khiến Ngũ Ban và những người khác cảm thấy rất quen thuộc, đó chính là ngọn núi tuyết đã thấy trong lăng mộ dưới đáy biển.

Chỉ là do góc nhìn khác nhau nên trông cũng hơi khác, nhưng có thể khẳng định đó chính là ngọn núi tuyết trong gương.

Điều này khiến trái tim Ngũ Ban giật thót, chẳng lẽ nơi cần đến là cái gọi là Thiên Cung sao?

Sau khi xuống xe, một người dân địa phương chủ động tìm đến mọi người. "Có cần chỗ nghỉ chân không?" Người hỏi là một thanh niên, khoảng ngoài hai mươi.

Anh ta mặc quần áo dày dặn, kiểu ăn mặc điển hình của người miền Bắc. "Có đủ chỗ cho nhiều người như vậy không?" Trần Tứ gia hỏi thẳng.

Ngũ Ban nhíu mày, không đi thẳng vào núi sao?

Thanh niên cười nói: "Một cái sân lớn, đủ chỗ ở." "Dẫn đường đi." Trần Tứ gia nói.

Người đó trực tiếp giúp mọi người xách hành lý đi, sân nằm ở cuối thôn, cách trung tâm thôn một đoạn.

Chẳng trách anh ta phải chủ động mời khách, vì người đến thôn chắc chắn sẽ tìm chỗ ở gần trước, chứ không đi về phía cuối thôn.

Sân của thanh niên đó rất lớn, có năm phòng, mọi người chia thành hai người một phòng là đủ.

Sau khi được giới thiệu, mọi người biết người này tên là Thuận Tử, là người bản địa sinh ra và lớn lên ở đây.

Vì cha mẹ mất sớm, anh ta từng đi lính thời trẻ, sau khi xuất ngũ thì ở lại thôn làm một số việc kinh doanh.

May mắn là tính tình cởi mở, cũng chịu khó hỏi han, sân cũng đủ lớn nên cũng kiếm được không ít tiền.

Thuận Tử dẫn mọi người vào sân và nói: "Bốn phòng, mỗi phòng có hai cái giường kang, tùy ý phân phối." Trần Tứ gia hào phóng, trực tiếp ném một cọc tiền vào tay Thuận Tử.

Ngũ Ban nhìn thoáng qua, ít nhất cũng phải mấy chục ngàn. "Ôi!

Cảm ơn vị gia!" Thuận Tử vui vẻ nói.

Trần Tứ gia thờ ơ nói: "Đừng nói nhảm nữa, Ngũ Tam gia có dặn dò gì không?" Nghe Trần Tứ gia nói, mọi người đều ngẩn ra, chẳng lẽ người này là do Ngũ Tam gia sắp xếp sao?

Thuận Tử cười cười nhìn mọi người hỏi: "Không biết vị tiểu ca nào?" Tiểu Ca nói: "Tôi." Thuận Tử cầm một tấm ảnh xác nhận rồi nói với Ngũ Tà: "Tam gia nói, trên núi phải chuẩn bị sẵn sàng, con đường phía dưới không dễ đi đâu." Nhưng đó là một tấm ảnh đen

trắng, chắc là Tam gia đưa cho Thuận Tử.

Ngũ Ban hỏi: "Anh Thuận Tử, Tam gia có sắp xếp gì không?" "Cứ nghỉ ngơi một ngày đã, sáng mai tôi sẽ vào núi." Thuận Tử nói.

Ngũ Tà hỏi: "Tôi đi cùng à?" "Ừm, ngày mai tôi dẫn đường, chỗ đó không dễ đi đâu." Thuận Tử nói.

Vì Ngũ Tam gia đã sắp xếp đâu vào đấy, mọi người cũng không cần lo lắng nữa.

Trời đã tối, cũng không lo bị lũ Lôi Tử đuổi kịp.

Sau khi chào hỏi mọi người, Thuận Tử liền về phòng, nhân lúc trời nắng to, đem một số đồ ra phơi khô.

Sau khi nhìn thấy, biểu cảm của mọi người có chút kỳ lạ, vì những thứ anh ta mang ra lại là nguyên liệu chế tạo thuốc nổ.

Có vẻ như lần này trong số thiết bị mà Tam gia chuẩn bị không có thuốc nổ.

Chắc là để Thuận Tử chuẩn bị, còn vũ khí thì chỉ có mấy khẩu súng ngắn, và một khẩu súng săn.

Sau khi tự mình sắp xếp hành lý xong, mọi người tụ tập trong sảnh lớn của nhà Thuận Tử, nơi này bình thường dùng để tiếp khách và cũng là nơi ăn uống.

Ở giữa sảnh lớn là một bàn thờ, trên đó bày bài vị tổ tiên nhà Thuận Tử.

Trên tường hai bên bàn thờ treo rất nhiều ảnh, trong đó có một số ảnh đen trắng cũ kỹ.

Chương 164

Hầu hết các bức ảnh là Thuận Tử thời còn đi lính, một số khác có lẽ là ảnh cha mẹ anh ta.

Nhưng trong số những bức ảnh này, Ngũ Ban và Ngũ Tà đều nhận ra ngay một bức ảnh đặc biệt.

Đó là một bức ảnh đen trắng, nhưng cả hai đều nhận ra người trong đó chính là Trần Cẩm.

Lần đó, cùng với Trần Cẩm, chỉ có mười hai người, những người này đều là đoàn người ở Tây Sa Hải Đáy Mộ.

Người thiếu mất có lẽ là Tạ Liên Hoàn bị Ngũ Tam gia hại chết ở Hải Đáy Mộ.

Trong số những người đó chỉ có hai người phụ nữ, người còn lại không biết là ai.

Đứng bên cạnh là một nam một nữ, chính là chủ nhân của những bức ảnh trên tường của Thuận Tử, có lẽ là cha mẹ anh ta. "Ảnh chụp cách đây mười mấy năm rồi." Thuận Tử cười nói.

Ngũ Tà vội vàng hỏi: "Anh có quen biết những người này không?" "Đương nhiên là quen, lúc đó tôi còn nhỏ, trong số đó có hai người phụ nữ đến tìm cha tôi, hy vọng có thể dẫn họ vào núi, nên đã chụp một tấm ảnh làm kỷ niệm." Thuận Tử nói.

Ngũ Ban vội vàng hỏi: "Cha mẹ anh đâu?" Ngũ Ban nghĩ, nếu nhìn thấy cha mẹ của Thuận Tử, có lẽ sẽ biết được liệu Tam gia có thật sự hại chết lão biểu không. "Từ sau lần vào núi đó, họ không bao giờ quay về nữa." Thuận Tử nói khẽ.

Có thể nghe thấy anh ta dường như rất để tâm, đối với một đứa

trẻ vài tuổi hay mười mấy tuổi, cha mẹ không còn, cuộc sống chắc chắn rất khổ sở.

Ngũ Ban cũng không tiện tiếp tục truy hỏi, có lẽ chính vì mối quan hệ đó mà Ngũ Tam gia mới tìm đến nhà Thuận Tử lần nữa.

Sau khi Tiểu Ca và Trần Tứ gia đi vào, hai người vẫn nhìn bức ảnh mãi mà không nói gì.

Đối với Trần Tứ gia thì rõ ràng là vì Trần Cẩm, vậy còn Tiểu Ca thì sao?

Chẳng lẽ lại nhìn ảnh để hồi tưởng sao?

Nhưng ánh mắt nhìn lại không giống.

Cứ nhìn chằm chằm vào một người nào đó trong ảnh, ánh mắt chợt lóe lên vẻ dịu dàng khiến Ngũ Ban và Ngũ Tà cảm thấy kỳ lạ.

Ánh mắt của Tiểu Ca và Trần Tứ gia đều tập trung vào một điểm, rõ ràng là nhìn cùng một chỗ.

Chẳng lẽ Tiểu Ca năm đó cũng thích Trần Cẩm sao?

Phải nói Trần Cẩm tuyệt đối là một mỹ nhân, thân hình không cao, ít nhất trong số những người này, Trần Cẩm trông nhỏ nhắn hơn nhiều.

Nếu nói là đại mỹ nhân, thì tuyệt đối là người phụ nữ bên cạnh Trần Cẩm, người phụ nữ đó cao hơn Tiểu Ca một chút trong ảnh.

Ngũ Ban ước tính ít nhất cũng phải một mét bảy trở lên, khuôn mặt tinh xảo, cộng với cách ăn mặc bốc lửa, tuyệt đối có thể thu hút sự chú ý.

Nhưng tất cả mọi ánh mắt đều tập trung vào Trần Cẩm, có lẽ đó là sức hút của Trần Cẩm. "Anh Ngũ Ban, liệu... anh ấy có tranh giành phụ nữ với chú Ba không?" Ngũ Tà hỏi nhỏ.

Khóe miệng Ngũ Ban co giật, nếu Tiểu Ca mà muốn tranh giành phụ nữ với Tam gia, bất kể ở phương diện nào Tam gia cũng không bằng Tiểu Ca nhỉ?

Với tính cách của Trần Tứ gia, nếu Tiểu Ca để mắt đến con gái của ông, Ngũ Ban ước tính Trần Tứ gia chắc chắn sẽ gói ghém con gái mình giao cho cái tên lạnh lùng đó.

Mặc dù giọng Ngũ Tà nhỏ, nhưng Trần Tứ gia đã nghe thấy. "Tiểu Ca, anh không sao chứ?" Trần Tứ gia hỏi với giọng cung kính.

Tiểu Ca lắc đầu, lùi hai bước rồi dựa vào khung cửa, không nói gì, ánh mắt nhìn về phía ngọn núi tuyết xa xăm, không biết đang nghĩ gì. "Tứ gia?

Tiểu Ca sao vậy?" Ngũ Ban hỏi.

Trần Tứ gia thở dài nói: "Người phụ nữ bên cạnh Trần Cẩm tên là Hoắc Linh, con gái của Hoắc lão thái." "Cái gì!" Ngũ Ban và Ngũ Tà kinh ngạc kêu lên.

Hai người hoàn toàn không biết điều này, cũng chưa bao giờ nghe nói đến người này. "Năm đó cô ấy cũng tham gia đoàn khảo cổ, vì vẻ ngoài xinh đẹp, khiến không ít người có ý đồ với cô ấy." Trần Tứ gia nói.

Ngay sau đó nhìn về phía Tiểu Ca ở cửa và nói: "Nhưng cả hai người phụ nữ đều có người trong lòng, Trần Cẩm đã để mắt đến Ngũ lão tam cái tên hồn nhân, còn Hoắc Linh..." "Hoắc Linh thích Tiểu Ca sao?" Ngũ Ban kinh ngạc hỏi.

Trần Tứ gia gật đầu nói: "Chỉ tiếc đó định sẵn là một bi kịch không có kết quả." "Tại sao?" Ngũ Tà hỏi.

Trần Tứ gia lại nhìn về phía Tiểu Ca nói: "Vì quy tắc gia tộc, Tiểu Ca không thể ở bên Hoắc Linh, nhưng...

Hoắc Linh dường như không từ bỏ, nhưng lại không được Hoắc gia chấp nhận." Nghe những lời đó, mọi người lại nhìn về phía bức ảnh, Hoắc Linh trong đó thậm chí còn xuất sắc hơn cả Trần Cẩm.

Cô ấy cao hơn Trần Cẩm, thân hình cân đối, xinh đẹp như hoa, tuyệt đối là một vật báu trong mắt đàn ông.

Một người phụ nữ như vậy lại thích một Tiểu Ca lạnh lùng như băng tuyết.

Từ ánh mắt trước đó của Tiểu Ca, hai người đoán rằng tên này cũng tuyệt đối đã động lòng.

Trong Hải Đáy Lăng Mộ, tên này từng nói, nơi đó có hối tiếc, có khúc mắc trong lòng.

Có lẽ khúc mắc đó chính là Hoắc Linh cũng không chừng. "Vậy bây giờ dì Hoắc Linh ở đâu?" Ngũ Tà hỏi.

Trần Tứ gia trầm mặt nói: "Cũng mất tích giống Trần Cẩm." "Mất tích?

Rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì?" Ngũ Ban hỏi.

Trần Tứ gia lắc đầu nói: "Không ai biết, từ sau Tây Sa Hải Đáy Mộ, một nhóm người trừ Tiểu Ca và Ngũ Tam gia, tất cả mọi người như thể bỗng dưng biến mất." "Chẳng lẽ chú Ba cũng không biết sao?" Ngũ Tà hỏi.

Trần Tứ gia lắc đầu nói: "Nếu biết thì đã không độc thân mười mấy năm rồi." Nghe Trần Tứ gia nói, Ngũ Tà không nói thêm gì nữa, nếu biết tung tích người mình yêu, với tính cách của Ngũ Tam gia không thể nào không đi tìm kiếm.

Cả hai đều biết năm đó chắc chắn đã xảy ra tai nạn, nếu không thì không thể nào bị thất lạc.

Nhưng khi đó Tiểu Ca cũng ở cùng, với năng lực của Tiểu Ca lẽ nào cũng không thể bảo vệ chu toàn sao?

Phải biết rằng trong Hải Đáy Lăng Mộ rất nguy hiểm, có Nữ Bạt, có Cấm Bà, có cơ quan quỷ dị, thậm chí năm đó có lẽ cũng bị Hải Hầu Tử tấn công.

Anh ta đều có thể toàn thân rút lui, vậy rốt cuộc thứ gì đã khiến mọi người mất tích? "Tứ gia, không phải...

để tìm dì Trần Cẩm sao?" Ngũ Tà yếu ớt hỏi.

Trần Tứ gia gật đầu, rồi lại lắc đầu nói: "Cũng không phải, tôi chỉ tìm một bí mật khác." "Bí mật?" Ngũ Ban tò mò hỏi.

Trên đời có bí mật nào quan trọng hơn con gái ông ta sao? "Không nên hỏi thì đừng hỏi." Trần Tứ gia lạnh lùng nói.

Ngũ Ban nhíu mày, Trần Tứ gia dường như rất coi trọng bí mật này.

Ngũ Tà thì đến bên cạnh Tiểu Ca nói: "Ăn cơm trước đi?

Chương 165

Tôi nhất định có thể tìm thấy manh mối." "Không cần." Tiểu Ca bình tĩnh nói.

Nghe giọng Tiểu Ca, mọi người chỉ có thể bất lực lắc đầu, không ngờ cái tên lạnh lùng ít nói này cũng có ngày vì tình mà khổ sở.

Nhưng lại có chút ghen tị với Tiểu Ca, ít nhất tên này cũng có người để mắt tới.

Sau khi ăn cơm, Thuận Tử tiếp tục bận rộn với thuốc nổ, hai đồ đệ của Trần Tứ gia cũng đi giúp đỡ.

Lúc này, Vương Bàn Tử cũng cảm thấy rất hứng thú, tên này dường như có một tình yêu đặc biệt với vũ khí và thuốc nổ.

Mãi đến tối, Thuận Tử chia đều thuốc nổ đã chế biến xong cho mọi người.

Theo lời anh ta, trên núi tuyết nên hạn chế tối đa việc sử dụng thuốc nổ, để tránh gây ra lở tuyết.

Nhưng lại không thể không mang theo, vì đôi khi không có thuốc nổ để mở đường thì không thể đi được.

Đối với mọi người, không có thuốc nổ luôn cảm thấy thiếu thiếu thứ gì đó.

Thứ này giống như móng lừa đen vậy, khi xuống hầm mà không mang theo, luôn cảm thấy không an toàn.

Ngũ Tà sau chuyện ở Trường Sa lần trước cũng đã thay đổi không ít, không còn là một đại thiếu gia vô lo vô nghĩ nữa.

Hiện tại sau khi biết hoàn cảnh của Ngũ gia, cả người đã có một

số thay đổi.

Bây giờ cậu ta đang ở trong phòng sắp xếp thiết bị, đặc biệt kiểm tra khẩu súng ngắn kỹ lưỡng mấy lần.

Mặc dù tên này đã ăn Kỳ Lân Kiệt, có tất cả các đặc tính của máu Kỳ Lân, nhưng lại chưa phát huy được.

Ngũ Ban đang nghĩ liệu có nên tìm một cơ hội để huấn luyện cậu ta không, nếu không mỗi lần đều trốn ở phía sau cũng không phải là cách.

Trong số những người này, Vương Bàn Tử tuy luôn trốn ở phía sau, nhưng Ngũ Ban biết tên này căn bản không hề lười biếng.

Nếu Ngũ Ban và Tiểu Ca đều không thể đối phó được thứ gì đó, thì anh ta cũng không có cách nào cả.

Sáng sớm ngày thứ hai, mọi người đã dậy sớm, hôm nay phải vào núi.

Từ Trường Sa xuất phát đã chậm trễ mấy ngày rồi, cũng không biết Ngũ Tam gia bây giờ thế nào, mọi người cũng có chút lo lắng.

Nhưng vì Ngũ Tam gia đã sắp xếp Thuận Tử đợi ở đây, hoàn cảnh chắc hẳn sẽ không quá khó khăn.

Phong cảnh Trường Bạch Sơn rất đẹp, nhìn xa xa mỗi đoạn núi đều có màu sắc khác nhau, cả bầu trời và những đỉnh núi hùng vĩ khiến người ta không khỏi xúc động.

Trường Bạch Sơn là một ngọn núi lửa, có rất nhiều suối nước nóng và các hồ núi lửa nhỏ.

Từ thôn xuất phát, đi bộ lên núi một lúc, đến trưa, mọi người đến một hồ nước lớn.

Mặt hồ phẳng lặng như gương, không một gợn sóng, phản chiếu

toàn bộ Trường Bạch Sơn vào trong đó.

Nghe Thuận Tử giới thiệu, hồ nước này tên là Hồ Agai Tây, theo tiếng Triều Tiên, dịch ra là Hồ Cô Nương.

Mọi người dừng lại bên hồ, ăn một ít lương khô.

Lương khô là bánh quy nén quân dụng, vì điều kiện không cho phép, mọi người cũng không thể nấu nướng, tiếp tục tiến về phía núi tuyết.

Vượt qua một khu rừng, núi tuyết sừng sững hiện ra trước mắt mọi người.

Nhìn từ xa có thể không cảm nhận được, nhưng khi đến gần, mọi người đều cảm thấy một chút khó khăn.

Vì địa thế núi gần như dốc sáu mươi độ, mặc dù cây cối dưới chân núi thẳng đứng, nhưng địa hình này quá dốc.

May mắn là mọi người đều đi giày chuyên dụng leo núi tuyết, ở dưới đế có một hàng gai ngược, có thể đảm bảo mọi người không bị trượt ngã.

Thuận Tử nói với mọi người, ở lưng chừng núi có một đồn biên phòng bỏ hoang, tối nay mọi người sẽ ngủ ở đó.

Đó cũng là một nơi tránh gió, không cần lo bị gió lạnh xâm thực.

Trường Bạch Sơn cao và dốc, sau khi đi bộ một buổi chiều, mọi người cuối cùng cũng nhìn thấy đồn biên phòng mà Thuận Tử nói. "Ở đó không xa là đường biên giới, nên tôi không thể tiếp tục đi về phía đó, sau ngày mai tôi phải đi vòng qua phía sau núi để tránh đồn biên phòng." Thuận Tử nói trong khi dọn dẹp đồn biên phòng bỏ hoang.

Mọi người cũng biết nếu bây giờ mà đụng phải những người lính biên phòng đó, e rằng kết cục sẽ không tốt đẹp gì. "Đúng rồi, lần

trước Tam gia đã dẫn theo bao nhiêu người vậy?" Ngũ Ban hỏi.

Thuận Tử không nói nhiều: "Cộng với Tam gia là tổng cộng năm người." Vừa nói xong câu đó, Thuận Tử đột nhiên nhìn về phía Ngũ Tà hỏi: "Cậu không biết sao?" Ngũ Tà ngớ người ra, cái này cậu biết kiểu gì?

Chính vào lúc này, Vương Bàn Tử cầm một cái ống nhòm đột nhiên nói: "Chúng ta gặp rắc rối rồi." Mọi người vội vàng chạy lại chỗ Vương Bàn Tử, cầm lấy ống nhòm trong tay anh ta nhìn xuống chân núi.

Chỉ thấy bên bờ Hồ Cô Nương, có một nhóm người đang vác một lượng lớn thiết bị đang đi về phía ngược lại với họ.

Phía đó chính là khu vực biên giới Triều Tiên, trong số những người này, người dẫn đầu nổi bật nhất chính là A Nịnh. "Thật là lũ âm hồn bất tán." Ngũ Ban nói.

Thuận Tử nói: "Đi từ hướng đó, quãng đường sẽ ngắn hơn chúng ta, ngày mai chúng ta phải tăng tốc." "Không thể đi đường đêm sao?" Ngũ Tà hỏi.

Thuận Tử lắc đầu nói: "Đi đường ban ngày còn nguy hiểm, đi đêm chẳng khác nào tự sát." Vương Bàn Tử không để ý đến những lời bàn tán của mọi người, cầm lại ống nhòm rồi nói: "Tốt thật, bọn họ mang theo vũ khí khá tiên tiến đấy, người biên phòng cũng không chặn lại." "Công ty của Cừu Đức Khảo là công ty của Mỹ, có mối quan hệ mật thiết với chính phủ Mỹ, muốn thông quan hệ thì đối với họ không khó." Ngũ Ban nói.

Vương Bàn Tử nhìn những vũ khí đó mà mắt thèm thuồng nói: "Lần này lão tử nhất định phải cướp được một khẩu súng trường tấn công về." Ngũ Ban lắc đầu, tên này nhiệt tình với vũ khí cũng gần như nhiệt tình với tiền bạc. "Không đúng!

Không đúng, tình hình thay đổi rồi." Vương Bàn Tử đột nhiên giật mình nói.

Mọi người đều ngạc nhiên, chẳng lẽ A Nịnh và người biên phòng xung đột sao?

Nhưng đó cũng không phải chuyện của họ nhỉ? "Chuyện gì mà khiến ông giật mình vậy?" Ngũ Ban sốt ruột hỏi.

Vương Bàn Tử chỉ vào một bên khác của Hồ Cô Nương nói: "Nhìn kìa." Ngũ Ban cầm lấy ống nhòm, nhìn về phía Vương Bàn Tử chỉ.

Chỉ thấy phía sau đội ngũ của A Nịnh, lại có một nhóm người, trang phục của nhóm người này hoàn toàn khác với A Nịnh.

Một thân y phục màu đen, trên đầu cũng đội mũ giống như Tiểu Ca, khiến không thể nhìn rõ mặt.

Vũ khí mà những người này mang theo không tiên tiến bằng A Nịnh, thậm chí còn không bằng Ngũ Ban.

Hơn nữa, sau lưng mỗi người đều đeo một loại vũ khí lạnh, không biết là kiếm hay đao.

Nhóm người này cứ cúi đầu tiến lên, cũng không giao tiếp với đồng đội. "Những người này lại là ai?" Ngũ Ban ngạc nhiên hỏi.

Trần Tứ gia cũng cầm ống nhòm nhìn một lúc rồi nói: "Không rõ, chưa bao giờ thấy loại người này." "Có phải là một nhóm người khác của chú Ba không?" Ngũ Tà hỏi.

Vương Bàn Tử nói: "Không phải chứ?

Chẳng phải là mấy người mang vũ khí lạnh sao?

Trừ khi tất cả đều có thân thủ như Ngũ Ban và Tiểu Ca, nếu không tôi một phát súng là giải quyết được." "Ông không sợ sái lưỡi

à?" Trần Tứ gia cười lạnh nói.

Chương 166

Vương Bàn Tử lập tức ngượng ngùng nói: "Đương nhiên trừ Trần Tứ gia ra." Trong số những người này, thân thủ của Vương Bàn Tử không tệ, nhưng so với Trần Tứ gia e rằng còn kém một chút.

Ngũ Ban thầm nghĩ, nhóm người đó đi cùng lộ trình với A Nịnh, chẳng lẽ cũng là người của Cừu Đức Khảo sao?

Ngay cả Trần Tứ gia cũng không quen biết nhóm người này, xem ra chuyến đi này có chút không đơn giản rồi. "Sư phụ, giường đã chuẩn bị xong rồi." Lúc này Diệp Tử đến bên cạnh Trần Tứ gia nói.

Trần Tứ gia vươn vai một cái: "Đừng quản nhiều như vậy, đã đến nước này rồi, tôi chỉ lo nghỉ ngơi, ngày mai mới có sức mà đi đường." Nói xong liền đi vào đồn biên phòng để nghỉ ngơi, khiến mọi người có chút ghen tị, lão già này lại có người hầu hạ.

Ngũ Ban nghĩ sau này mình cũng phải nhận một vài đồ đệ, để sau này cũng có người hầu hạ.

Vì trên núi tuyết, lại gần đồn biên phòng, nên mọi người ban đêm thay phiên nhau canh gác, phòng trường hợp bị tiêu diệt toàn bộ.

Đêm trên núi tuyết rất đẹp, những vì sao trên bầu trời phản chiếu xuống tuyết trắng, trông thật huyền bí.

Tiểu Ca từ khi ra khỏi Hải Đáy Lăng Mộ, dường như càng trở nên trầm mặc hơn, suốt dọc đường cũng ít nói chuyện.

Mọi người đều đang ngủ, nhưng anh ta lại dựa vào tường, không biết đang nghĩ gì.

Khi đến lượt Ngũ Ban canh gác, nhìn anh ta mà trong lòng có chút lo lắng, tình trạng này của tên này không thích hợp để xuống hầm chút

nào, hoàn toàn là bộ dạng tâm không ở đâu.

Nhưng ngay cả Trần Tứ gia cũng không nói gì, Ngũ Ban cũng không tiện mở lời. "Sau này phải chăm sóc tốt cho Ngũ Tà." Lúc này, Tiểu Ca đột nhiên nói.

Ngũ Ban ngẩn ra hỏi: "Đương nhiên rồi." "Sau khi vào cổ mộ, tôi sẽ tách ra khỏi mọi người, tôi cần đi tìm một thứ gì đó." Tiểu Ca nói.

Ngũ Ban hỏi: "Thứ gì?" "Hiện tại tôi không biết, nhưng tôi biết thứ đó tôi nhất định phải tìm." Tiểu Ca nói.

Ngũ Ban nghĩ Tiểu Ca bị mất trí nhớ, có lẽ cũng không nhớ rõ thứ đó là gì.

Sau khi gật đầu đồng ý, Tiểu Ca mới đi ngủ.

Mặc dù đồn biên phòng bị bỏ hoang, nhưng đối với mọi người lại là một nơi trú ẩn tuyệt vời.

Ngủ một giấc mê man bất tỉnh, sau một ngày bị gió lạnh thổi, một nơi trú ẩn như thế này đơn giản là thiên đường trần gian.

Lò không khói đảm bảo nhiệt độ trong đồn biên phòng, giúp mọi người đều ngủ một giấc ngon lành.

Sáng sớm ngày thứ hai, mọi người ăn qua loa một chút rồi bắt đầu thu dọn hành lý.

Thuận Tử nói với mọi người, con đường tiếp theo sẽ rất khó đi, nên mọi người đều cầm một cây cuốc băng, cuốc băng cũng quan trọng như cuốc leo núi đối với việc leo núi.

Vì hôm nay mọi người phải đi vòng sang một bên khác của ngọn núi, nên mọi người chỉ có thể leo lên đỉnh núi trước rồi mới đi vòng qua được.

Từ lưng chừng núi trở lên, mặt đất phủ một lớp tuyết trắng dày

đặc, đối với mọi người đây không phải là tin tốt.

Mỗi lần bước một bước, tuyết trắng lại che lấp dấu chân của mọi người, mỗi bước đi đều cần huy động không ít sức lực để rút chân ra.

Trên núi tuyết, trước mắt là một màu trắng xóa, trong tình huống này rất dễ mắc chứng tuyết manh, triệu chứng này khiến người ta đột nhiên ngất xỉu.

Đối với người leo núi thì đó là một sự tồn tại chết người.

Hơn nữa lại ở trên núi cao, khiến mọi người thở cũng hơi gấp gáp.

Mặc dù Trần Tứ gia bình thường biểu hiện rất xuất sắc, nhưng đối với hoạt động thể lực như thế này, tuổi tác đã bộc lộ điểm yếu lớn của ông.

Mọi người chưa leo được bao xa, thể lực của Trần Tứ gia bắt đầu không theo kịp.

Mặc dù hơi thở của ông vẫn ổn định, nhưng vẻ mệt mỏi trên mặt rất rõ ràng.

Hòa thượng và Diệp Tử không chỉ phải lo lắng cho sự an nguy của bản thân mà còn phải chăm sóc Trần Tứ gia.

Điều này cũng làm cho tốc độ của cả đội chậm lại rất nhiều, mãi đến chiều mọi người mới leo lên đỉnh núi.

Tìm đại một tảng đá tránh gió, Trần Tứ gia ngồi bệt xuống đất.

Dù suy yếu đến đâu, hơi thở của Trần Tứ gia luôn bình hòa như vậy, khiến mọi người rất ngưỡng mộ.

Đặc biệt là hai đồ đệ của ông, khi nhìn Trần Tứ gia, ánh mắt lóe lên vẻ thèm muốn, có thể thấy họ muốn có được phương pháp thổ nạp đó đến mức nào.

Chưa kể, Ngũ Ban cũng từng cảm thấy vô cùng hứng thú với

phương pháp thổ nạp của Trần Tứ gia.

Nhưng Trần Tứ gia nói, phương pháp thổ nạp này không phải là phương pháp thổ nạp của người sống, mà là phương pháp thổ nạp của người chết.

Điều này cũng khiến Ngũ Ban từ bỏ phương pháp đó, ít nhất là anh sẽ không hứng thú với loại phương pháp thổ nạp của người chết này.

Đứng trên đỉnh núi tuyết, có thể nói là phóng tầm mắt ra khắp các ngọn núi nhỏ, mặc dù không phải là ngọn núi cao nhất, nhưng nhìn từ đây xuống dưới cũng hùng vĩ không kém. "Tôi phải nhanh chóng tìm một chỗ trú thân, nếu không ban đêm mà ngủ ngoài trời thì tôi toi đời rồi." Thuận Tử nói với mọi người.

Trường Bạch Sơn không phải là núi tuyết bình thường, trong đó là vùng sông băng, sông băng ở đó đã có từ thời thượng cổ, khiến bề mặt băng cực kỳ cứng.

Nhưng trước khi vào sông băng lại là một khoảng rộng, tuyết tích tụ rất dày, gió lạnh hoành hành, nếu không thể tránh gió, có thể sẽ bị lạnh cóng.

Hoặc ngày hôm sau sẽ bị chôn vùi sâu dưới tuyết trắng, nên mọi người phải nhanh chóng tìm chỗ trú thân.

Trên núi tuyết, những nơi có thể trú người và tránh gió như vậy không nhiều, nhưng những người có kinh nghiệm lại biết rõ ở đâu có. "Thuận Tử, từ đây đến chỗ anh nói còn bao xa?" Vương Bàn Tử hỏi.

Thuận Tử trả lời: "Thực ra nơi tôi muốn đến rất gần, nếu có thể xuyên qua đường biên giới, ước tính chỉ cần một ngày là đến." "Gần sao?

Vậy nơi đó có gần chúng ta không?" Ngũ Tà hỏi.

Thuận Tử chỉ vào một ngọn núi cao gần đó nói: "Đứng trên đỉnh cao đó, có thể nhìn thấy nơi tôi muốn đến, nhưng chúng ta không thể đi thẳng đến đó, nếu không sẽ bị biên phòng bắt giữ ngay lập tức." "Vậy những người tôi thấy ở đồn biên phòng trước đó, sẽ đến nhanh hơn sao?" Ngũ Ban nhíu mày hỏi.

Thuận Tử gật đầu nói: "Đúng vậy, chỉ cần xuyên qua đường biên giới, rồi đi thêm một ngày là đến, nhưng chúng ta lại phải đi một vòng lớn mới đến được." "Tại sao chúng ta không đi theo dãy núi?" Vương Bàn Tử hỏi.

Mọi người đều nhìn Vương Bàn Tử bằng ánh mắt ngu ngốc, đỉnh dãy núi Trường Bạch Sơn không dễ đi đâu.

Trước hết, vì tuyết tích tụ quanh năm, khiến tuyết ở đó rất dày, đỉnh núi có điểm chịu lực không đều, chỉ cần sơ suất một chút sẽ gây ra lở tuyết.

Nếu gây ra lở tuyết, mọi người sẽ cùng với tuyết trắng trên đỉnh núi lăn xuống thung lũng, lúc đó đại la thần tiên cũng không thể cứu được.

Hơn nữa, giữa các ngọn núi có rất nhiều vách đá cheo leo, trừ khi là người có cánh, nếu không căn bản không thể đi trên sườn núi.

Con đường mà Thuận Tử đang dẫn mọi người đi là con đường tốt nhất, nơi đỉnh núi cũng không quá dốc.

Chỉ cần vượt qua ngọn núi này, sau đó bắt đầu đi vòng quanh lưng núi, không thể đi dọc biên giới, phải đi vòng ra phía sau, tránh vùng mù của đồn biên phòng. "Đi thôi, nhiều chuyện vậy làm gì?" Trần Tứ gia cuối cùng cũng hồi sức, nói với mọi người.

Thấy Tứ gia hồi phục không ít, mọi người cũng không chần chừ nữa, dù sao cũng đã buổi chiều rồi.

May mắn là đường xuống núi dễ dàng hơn đường lên núi rất nhiều, mặc dù vẫn còn tuyết tích tụ, nhưng mọi người đi tương đối nhẹ nhàng.

Nhưng tiến độ vẫn còn khá chậm, đi cả một ngày mà cũng chỉ vượt qua được một ngọn núi.

Nếu cứ theo tốc độ này, e rằng cần đến năm sáu ngày mới đến được nơi cần đến.

Chương 167

Nhưng môi trường núi tuyết quá khắc nghiệt, cũng không có cách nào khác, chỉ có thể chậm rãi tiến lên.

Nơi Thuận Tử tìm được là một suối nước nóng ở lưng chừng núi, vì Trường Bạch Sơn vốn là một ngọn núi lửa, trong đó thường xuyên gặp suối nước nóng.

Rõ ràng Thuận Tử khá quen thuộc với nơi này, trên núi tuyết mà có thể ngâm suối nước nóng thì thật là quá thoải mái.

Một lần ngâm đã xua tan hết mệt mỏi trên người mọi người.

Thấy mọi người đều đang nghỉ ngơi, Ngũ Ban ngồi bên cạnh lò không khói, hút thuốc trong lòng có chút sốt ruột.

Với tốc độ hiện tại, đến được nơi đó e rằng sẽ chậm hơn hai nhóm người kia quá nhiều.

Phải tìm một cách nào đó, nếu không bị chiếm mất tiên cơ, đối với họ không phải là chuyện tốt.

Đặc biệt là Ngũ Tam gia vì hành động lần này mà đã bỏ ra không ít thứ.

Nhưng hiện tại Ngũ Ban cũng không có cách nào tốt hơn, chỉ có thể xem liệu có thể tìm được một cơ hội tốt hơn không, nếu không e rằng sẽ bỏ lỡ những thứ cần thiết.

Trong đêm tối, trong thung lũng truyền đến một số tiếng sói hú, khiến mọi người có chút không ngủ được.

Nhưng ngược lại không cần lo lắng bị đàn sói vây quanh, vì nơi họ đang ở, địa thế cao, bình thường ít có sinh vật nào có thể đạt đến độ cao này.

Ngày thứ hai, mọi người thu dọn xong xuôi rồi tiếp tục tiến lên, vào núi hai ngày mà tiến độ thực sự quá chậm.

Nhưng mọi người cũng không có cách nào tốt hơn, chẳng lẽ cầm mấy khẩu súng ngắn mà xông vào đồn biên phòng sao, e rằng không khác gì tự sát.

Hôm nay phải đi vòng qua một ngọn núi cao gần đó, theo trí nhớ của Thuận Tử, chỉ cần đi vòng qua ngọn núi đó là sẽ nhìn thấy đích đến của chuyến đi này.

Lần này, lời nói của mọi người rõ ràng ít đi, mặc dù sau khi ngâm suối nước nóng, mọi người đã xua tan cảm giác mệt mỏi.

Nhưng đối mặt với ngọn núi tuyết trắng xóa rộng lớn, mọi người thực sự không còn sức lực để trò chuyện nữa.

Cả đoàn người dưới sự dẫn dắt của Thuận Tử, chỉ có thể cúi đầu tiến lên.

Đi trên tuyết, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt là một màu trắng xóa, may mắn là mọi người đều mang kính chống tuyết manh, nếu không lần này không biết bao nhiêu người sẽ ngất xỉu vì tuyết manh.

Vì không khí trở nên căng thẳng, mọi người thậm chí không ăn cơm trưa, chỉ lo cùng Thuận Tử đi thẳng về phía trước.

Suốt dọc đường Thuận Tử cũng trở nên trầm mặc ít nói, đối với mọi người đây không phải là tin tốt.

Nhưng cách cúi đầu đi đường này lại khiến tốc độ của mọi người tăng lên không ít, ít nhất vào buổi tối, mọi người đã leo lên được một ngọn núi lớn.

Nếu để trước đây, mọi người không dám nghĩ đến chuyện đó, hôm nay lại làm được.

Nhưng khi mọi người leo lên đỉnh núi, lại từng người một mệt đến mức trực tiếp ngã lăn ra tuyết.

Tuyết mềm mại khiến mọi người cảm thấy một chút thoải mái, nhưng đó lại là điều chết người.

Nằm lộ thiên như vậy, một khi ngủ say e rằng sẽ không bao giờ dậy được nữa.

Giọng Thuận Tử đã trở nên khản đặc không ít, anh ta bảo mọi người tìm chỗ tránh gió, đêm nay e rằng phải ngủ trên đỉnh núi này.

Trần Tứ gia thì biết rõ sự nguy hiểm, dù trong số những người này, ông là người khó chịu nhất, nhưng vẫn cố gắng.

Ông để hai đồ đệ đỡ, không cho mình gục ngã ở đó. "Nhìn kìa." Đúng lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên nói.

Chỉ thấy từ một ngọn núi cao, khi nhìn về phía xa hơn một chút, mọi người nhìn thấy một cảnh tượng khó quên.

Phía trước có ba ngọn núi lớn cao thấp khác nhau, sừng sững giữa băng thiên tuyết địa, mặt trời buổi chiều bị ba ngọn núi lớn che khuất.

Nhưng ánh sáng đỏ rực của hoàng hôn xuyên qua thân núi, mang đến một vẻ đẹp tuyệt mỹ, hệt như tiên sơn khiến tâm trạng mọi người cũng trở nên bình phục. "Đó là Ngũ Thánh Sơn, cũng là nơi tôi muốn đến." Giọng Thuận Tử khản đặc nói.

Vương Bàn Tử hỏi: "Không phải chỉ có ba ngọn núi sao?

Tại sao lại gọi là Ngũ Thánh Sơn?" "Vì hai ngọn núi còn lại bị che khuất rồi." Thuận Tử nói.

Ngũ Tà nhìn ba ngọn núi lớn càng nhìn càng quen thuộc, như thể đã từng thấy ở đâu đó. "Hình như là trong gương đồng dưới đáy biển..." Ngũ Ban nói.

Mặc dù trước đó ở trong thôn, cảm thấy Trường Bạch Sơn đều gần như vậy, mang lại một cảm giác tương đồng.

Nhưng sau khi nhìn thấy ba ngọn Thánh Sơn, mọi người mới nhận ra đó chính là ngọn núi tuyết trong gương đồng.

Nghe Ngũ Ban nói, Vương Bàn Tử và Ngũ Tà đều giật mình.

Cẩn thận quan sát kỹ, quả nhiên cảm thấy những ngọn núi này có sự tương đồng lớn với những ngọn núi trong gương đồng, lại có sự khác biệt lớn với những ngọn núi lớn khác. "Xem ra tôi đã đoán đúng địa điểm rồi, chắc là nơi Vương Táng Hải xây dựng Thiên Cung phải không?" Vương Bàn Tử hai mắt sáng rực nói.

Trần Tứ gia mặc dù được Hòa thượng và Diệp Tử đỡ, nhưng ông quá mệt mỏi, không còn sức lực để tranh luận. "Chúng ta mau tìm một chỗ tránh gió đi?" Diệp Tử lo lắng nói.

Ngũ Ban nhìn dáng vẻ của Trần Tứ gia gật đầu nói: "Thuận Tử cố gắng lên, tìm xem gần đây có chỗ nào trú thân không?" "Có thì có, nhưng nguy hiểm ngay dưới chân chúng ta." Thuận Tử nói.

Ngũ Ban nói: "Bây giờ không thể quan tâm đến nguy hiểm hay không, nếu đêm nay chúng ta nghỉ ngơi ở đây, sáng mai e rằng đều đã thành người tuyết rồi." Nơi trú thân mà Thuận Tử nói, là một tảng đá lớn nhô ra dưới chân núi cao, theo trí nhớ của Thuận Tử, tảng đá lớn này có một vết nứt, có thể giúp mọi người tránh gió tuyết.

Nhưng nơi đó thực ra lại nằm ở rìa một vách đá, chỉ cần sơ suất một chút sẽ rơi xuống, nên Thuận Tử mới nói nguy hiểm.

Để đảm bảo an toàn cho mọi người, Thuận Tử bảo mọi người lấy dây thừng ra, buộc một vòng quanh eo mỗi người.

Như vậy, nếu có người rơi xuống, những người phía sau cũng có thể kịp thời kéo lại.

Nhưng điều đó cũng nguy hiểm, một khi không kéo được... thì cả đội sẽ bị tiêu diệt.

Mọi người không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể quấn một vòng dây quanh eo, rồi theo Thuận Tử dẫn đường đi về phía nơi anh ta nói.

Màn đêm dần buông xuống, nhưng Thuận Tử đi ở phía trước không nói gì, mọi người cũng không biết rốt cuộc phải đi bao lâu. "Thuận Tử?

Chúng ta còn phải đi bao lâu nữa?" Vương Bàn Tử không nhịn được hỏi.

Nhưng Thuận Tử không trả lời, chỉ lo cúi đầu tiến lên.

Mọi người hơi ngạc nhiên, trước đây dù mệt mỏi đến mấy Thuận Tử cũng sẽ nói một tiếng, bây giờ lại không nói một lời nào?

Ngũ Tà đi phía sau Thuận Tử không nhịn được tăng nhanh bước chân, vỗ vỗ vai anh ta.

Không vỗ thì không sao, vừa vỗ liền xảy ra chuyện, chỉ thấy Thuận Tử bỗng dưng ngã xuống đất, cả người lăn xuống vực.

Ngũ Tà đi ngay phía sau hoảng sợ vội vàng muốn kéo dây thừng giữ Thuận Tử lại.

Nhưng vì quá căng thẳng, cậu ta cũng bị Thuận Tử kéo xuống, hai người cùng ngã khiến mọi người sợ chết khiếp.

Chương 168

Diệp Tử ở phía sau cũng không thể chịu được trọng lượng của hai người cũng bị kéo xuống vực. "Không hay rồi!

Xảy ra chuyện lớn rồi." Vương Bàn Tử kêu lên một tiếng kỳ lạ.

Tiểu Ca lúc này rút ra trường đao, chém loạn xạ vào tuyết, nhưng dưới chân ngoài tuyết trắng ra, không có bất kỳ thứ gì khác.

Ngay lập tức sắc mặt Tiểu Ca cũng thay đổi lớn, chỉ có thể đứng tấn, cố gắng ổn định thân hình, như vậy mới có thể giữ được mọi người. "Rầm!" ...

Một người kéo một người sau đó, dây thừng lập tức căng chặt, phát ra một âm thanh trầm đục.

Nó siết chặt eo của Tiểu Ca rất mạnh, mặc dù Tiểu Ca đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng thân thể anh ta vẫn dao động.

Nhưng may mắn là đã giữ được mọi người, Ngũ Ban và Vương Bàn Tử đứng phía sau Tiểu Ca thấy vậy liền thở phào nhẹ nhõm. "Leo lên đi, tôi giữ dây." Vương Bàn Tử hét lớn.

Nhưng những người phía dưới hoàn toàn lơ lửng giữa không trung, căn bản không có điểm tựa để lấy sức, chỉ có thể dựa vào một sợi dây thừng, mấy người phía dưới căn bản không thể tự mình leo lên được với sức nặng của mấy người đó. "Không được rồi, Thuận Tử bất tỉnh rồi." Ngũ Tà hét lớn, giọng nói có chút run rẩy.

Dù sao bây giờ cậu ta đang treo lơ lửng giữa không trung, cả người đều sợ hãi đến cực độ.

Thấy Tiểu Ca có thể kiên trì, Ngũ Ban liền tháo dây thừng ra.

Phải làm gì đó, phía trước Tiểu Ca là Trần Tứ gia, lúc này cũng

đang treo lơ lửng giữa không trung. "Tứ gia, cửu trảo câu!" Ngũ Ban hét lớn.

Trần Tứ gia mặc dù mệt mỏi rã rời, nhưng trong khoảnh khắc sinh tử, người sắp chết cũng có thể bộc phát ra khát vọng sống.

Nghe Ngũ Ban nói, Trần Tứ gia lập tức sờ vào cửu trảo câu ở thắt lưng rồi ném cho Ngũ Ban.

Ngũ Ban nắm lấy cửu trảo câu, ném về phía Thuận Tử ở dưới cùng.

May mắn là chiều dài cửu trảo câu của Trần Tứ gia đủ dài, khoảng cách mười mấy mét hoàn toàn không thành vấn đề. "Xoẹt!"...

Cửu trảo câu xé gió bay đi, móc vào sợi dây thừng ở thắt lưng Thuận Tử.

Lúc này không dám móc vào người Thuận Tử, cửu trảo câu sắc bén vô cùng, hơn nữa tên này đã hoàn toàn bất tỉnh, nếu cố gắng kéo lên.

E rằng nơi bị móc chắc chắn sẽ bị thương nặng, nên chỉ có thể móc vào sợi dây thừng.

Có Ngũ Ban giúp kéo đầu dây thừng lên, những người đang treo lơ lửng giữa không trung liền cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều, ít nhất áp lực của Tiểu Ca giảm đi đáng kể.

Khi đang định kéo Thuận Tử lên, bất ngờ lại xảy ra.

Nơi mọi người đang đứng là rìa một vách đá, tuyết tích tụ tuy dày nhưng căn bản không thể cho phép mọi người nán lại lâu hơn, cộng thêm trọng lực, khiến nền tuyết dưới chân bắt đầu lún.

Nó đang từ từ di chuyển về phía rìa vách đá, Vương Bàn Tử ở trên cùng là người đầu tiên phát hiện ra tình huống này. "Không hay rồi,

nền tuyết đang sụp đổ, e rằng sẽ xảy ra lở tuyết." Vương Bàn Tử hét lớn.

Lúc này tất cả mọi người đều không dám thở mạnh, cả trái tim đều căng thẳng. "Rào rào!"...

Miệng quạ của Vương Bàn Tử lại linh nghiệm rồi, sau khi một âm thanh như nước chảy truyền đến, toàn bộ tuyết trên đỉnh núi đang trượt xuống phía rìa vách đá.

Ngay cả Tiểu Ca và Ngũ Ban dù thần thông quảng đại cũng không thể ngăn chặn tuyết lở. "Nhanh cởi dây ra!" Trần Tứ gia biết lúc này cởi dây ra, bỏ rơi những người phía dưới mới là lựa chọn đúng đắn.

Nhưng Ngũ Tà đang ở dưới đó, Ngũ Ban và Tiểu Ca làm sao có thể buông tay? "Mấy đứa muốn chết sao?" Trần Tứ gia gầm lên.

Vương Bàn Tử lúc này kinh hoàng thất thố, muốn cởi dây ra nhưng tuyết dưới chân không cho phép. "Rào rào!"...

Âm thanh tuyết trượt xuống càng lúc càng lớn, toàn bộ tuyết trên đỉnh núi đều lăn xuống phía rìa vách đá.

Tiểu Ca là người đầu tiên không chịu nổi, cũng bị kéo xuống vực.

Dù thân thủ cường hãn, nhưng bị mọi người kéo lại, căn bản không có cơ hội thi triển.

Vương Bàn Tử chỉ có thể liều mạng bám lên phía trên nhưng nền tuyết không ngừng trượt xuống, cộng thêm sợi dây thừng trên người cũng kéo anh ta xuống vực sâu. "Chết rồi, chết rồi, thiên thần ơi, Thượng Đế ơi, Ngọc Hoàng Đại Đế ơi, mau cứu tôi với!" Vương Bàn Tử kêu gào một trận kỳ quái.

Đúng lúc này chỉ có Ngũ Ban đã giải phóng ra, sau khi tuyết lở trên đỉnh núi bắt đầu, Ngũ Ban lập tức tháo cửu trảo câu ra.

Điều này khiến Thuận Tử và Ngũ Tà lại rơi xuống vực sâu, trong mắt Ngũ Tà lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Sắc mặt Ngũ Ban vô cùng u ám, lẽ nào phải bỏ rơi tất cả mọi người sao. "Thằng nhóc thối, phía dưới có một mỏm đá." Đúng lúc này, giọng Trần Tứ gia từ trong vực sâu truyền đến.

Ngũ Ban cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp nhảy xuống vực.

Quả nhiên ở gần nơi mọi người gặp nạn có một mỏm đá nhô ra, cách mọi người vài mét về phía bên phải.

Trước đây có lẽ vì quá căng thẳng, mọi người đều không phát hiện ra mỏm đá này, mà nếu có phát hiện cũng không thể đến được.

Ngũ Ban thấy vậy trực tiếp ném cửu trảo câu ra, móc vào mỏm đá đó, sau đó tay kia ném ra một sợi dây thừng cho Tiểu Ca. "Bắt lấy!" Ngũ Ban hét lớn.

Trong số những người này chỉ có Tiểu Ca và Ngũ Ban mới có thể xoay chuyển tình thế, vô số tuyết trên đỉnh núi đang đổ xuống vực sâu như một thác nước.

Tiểu Ca cũng hiểu rằng người có thể giữ được mọi người chỉ có anh ta, nắm chặt sợi dây thừng trong tay, sau đó Ngũ Ban lợi dụng cửu trảo câu leo lên mỏm đá đó.

Lực Huyền Vũ trong cơ thể lập tức tuôn trào, hai chân hơi khuỵu xuống, công pháp Phá Nham lập tức thi triển.

Tay anh ta cũng không rảnh rỗi, một tay giữ sợi dây thừng, tay kia dùng cửu trảo câu móc xuống phía dưới, lần này thì không quan tâm móc vào đâu nữa.

Ngũ Tà lúc này cuối cùng cũng ra tay, nắm lấy cửu trảo câu đang bay xuống.

Lập tức tất cả trọng lực đều dồn lên người Ngũ Ban, may mắn là thân thủ của Tiểu Ca không tệ.

Mặc dù phía dưới treo mấy người, thậm chí trọng lượng của Vương Bàn Tử cũng hoàn toàn dồn lên người anh ta.

Nhưng sức mạnh của Tiểu Ca không hề nhỏ, anh ta dựa vào sợi dây thừng của Ngũ Ban, leo lên phía trên.

Eo anh ta bị dây thừng siết chặt, ở phía dưới Ngũ Tà cũng dựa vào cửu trảo câu đang kéo Thuận Tử từ từ leo lên phía trên.

Chương 169

Đối với Ngũ Tà, lúc này đang ở ranh giới sinh tử, cũng cuối cùng đã bộc phát ra sức mạnh của Kỳ Lân Kiệt.

Cậu ta kéo Thuận Tử và Diệp Tử ở phía sau leo lên phía trên.

Cuối cùng Tiểu Ca và Ngũ Tà đồng thời leo lên mỏm đá, sau đó cả hai cùng dùng sức kéo những người còn lại lên.

Dưới chân Ngũ Ban, xuất hiện một vết chân sâu, có thể thấy trọng lượng mà anh ta đã chịu đựng trước đó lớn đến mức nào.

Cuối cùng sau khi kéo tất cả mọi người lên, tất cả đều nằm mềm nhũn trên mỏm đá.

Tuyết trên đỉnh núi vẫn như thác nước đổ xuống thung lũng, từng trận tiếng ầm ầm không ngừng truyền đến.

Toàn bộ núi tuyết lở đã hoàn toàn bị kích hoạt, mặc dù mọi người bây giờ đã an toàn, nhưng không ai có tâm trạng để ngắm nhìn cảnh tượng hùng vĩ đó.

Vương Bàn Tử trong miệng vẫn lẩm bẩm: "Cảm ơn Thượng Đế, cảm ơn thiên thần, cảm ơn Phật Tổ." Có thể sống sót sau cái chết, hai tay Vương Bàn Tử vẫn còn run rẩy.

Ngũ Tà lại là người đầu tiên hồi phục, chuyến đi Trường Sa lần này đã khiến cậu ta trưởng thành hơn rất nhiều. "Thuận Tử bất tỉnh rồi, chắc là bị tuyết manh." Ngũ Tà nói.

Ngũ Ban nói: "Tôi và mọi người đều có kính chống tuyết manh, chỉ có anh ta là không có, nên bị tuyết manh cũng không có gì lạ." "Mỏm đá này có phải là nơi Thuận Tử nói không?" Ngũ Tà hỏi.

Tiểu Ca tháo dây thừng ở thắt lưng ra rồi nói: "Trong này quả thực

là nơi tránh gió." Trần Tứ gia sau cái sống chết này, khoanh chân ngồi tại chỗ tĩnh tâm điều tức, căn bản không để ý đến mọi người. "Nhìn xuống dưới kìa." Đột nhiên Hòa thượng, đồ đệ của Trần Tứ gia chỉ vào vách đá dưới mỏm đá nói.

Ngũ Ban nhìn về phía ngược lại với tuyết lở, chỉ thấy trong thung lũng, vô số đèn đóm sáng lên.

Vô số người đang bận rộn qua lại, có lẽ bị tuyết lở ảnh hưởng, những người này đang tiến hành một số biện pháp phòng hộ.

Ngũ Ban lấy ống nhòm từ tay Vương Bàn Tử, nhìn xuống phía dưới phát hiện những người dưới đó chính là nhóm người của A Nịnh.

Những người dưới đó không ít, xem ra A Nịnh rất coi trọng hành động lần này.

Ngũ Ban ước chừng nhìn thấy ít nhất năm sáu mươi người.

Trang bị mà những người này mang theo đều rất tiên tiến, mỗi người một khẩu M416 gần như là tiêu chuẩn.

Ngay cả A Nịnh cũng đeo một khẩu sau lưng, có thể thấy cô ta rất cẩn thận.

Xung quanh có lính biên phòng Triều Tiên canh gác, trong doanh trại có mấy người lính đang canh giữ một cái lều lớn.

Ngay cả khi A Nịnh ra vào, họ đều tỏ ra cực kỳ cung kính, xem ra người trong lều có địa vị còn cao hơn cả A Nịnh.

Ngũ Ban đoán người bên trong có lẽ là ông chủ của họ, Cừu Đức Khảo.

Ngay cả ông chủ cũng phải xuất động, có thể thấy họ coi trọng hành động lần này đến mức nào.

Vương Bàn Tử leo lên sau, cầm ống nhòm nhìn trang bị của những người đó mà sắc mặt đại biến. "Mẹ kiếp!

Nếu chúng ta đụng phải thì chẳng phải bị bắn thành tổ ong vò vẽ sao?" Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Ban nói: "Tôi nghĩ không có cơ hội đâu, nhìn kỹ xem họ còn mang theo súng phóng lựu nữa, e rằng chưa kịp chạm mặt đã bị nổ chết rồi." "Ngũ Tam gia thật keo kiệt, cho mấy khẩu súng ngắn, bắt tôi đi đối đầu với họ, chẳng phải muốn tôi đi chết sao?" Vương Bàn Tử nói.

Lúc này Trần Tứ gia cũng tỉnh dậy nói: "Nếu sợ thì có thể đi, không ai ép buộc." "Tứ gia, cái miệng Vương Bàn Tử tiện, đừng để ý." Ngũ Tà vội vàng nói.

Lúc này không phải lúc xung đột, Ngũ Tà lần đầu tiên thể hiện vai trò của mình.

Vương Bàn Tử bị Trần Tứ gia huấn một trận, trong lòng cũng có chút không phục, nếu sợ thì đã leo núi lội suối làm gì?

Nhưng nghe Ngũ Tà nói, mặc dù đang mắng anh ta, nhưng cũng biết Ngũ Tà nói như vậy là có lý do. "Được rồi, tôi là kẻ tội đồ." Vương Bàn Tử nhún vai nói.

Ngũ Ban vỗ vai anh ta nói: "Biết Ngũ Tà không có ý đó." "Tôi hiểu, chỉ là tiện miệng thôi." Vương Bàn Tử cười nói.

Mỏm đá mà mọi người đang ở không phải là độc lập, mà là một mỏm đá kéo dài từ đỉnh núi xuống, muốn lên không khó.

Nhưng mọi người không lên, bây giờ trời đã tối rồi, phải ngủ lại ở đây. "Ở đây có một khe nứt." Diệp Tử đột nhiên nói.

Ngũ Ban vội vàng đi đến quả nhiên ở dưới đáy mỏm đá và vách đá có một vết nứt không nhỏ.

Dùng đèn pin chiếu vào bên trong, vết nứt rất sâu, khi đèn pin chiếu vào, phát hiện bên dưới dường như có thứ gì đó.

Một mảng đen sì như móng vuốt của một con thú khổng lồ, khiến Ngũ Ban giật mình, trong núi lớn sẽ không có quái vật chứ?

Cẩn thận cảm ứng một lúc nhưng không phát hiện có bất kỳ hơi thở nào bên trong. "Cái gì... thứ gì vậy?" Vương Bàn Tử cũng nhìn thấy thứ màu đen đó, kêu lên một tiếng kỳ lạ.

Điều đó đã thu hút tất cả mọi người, Ngũ Ban sau khi suy nghĩ, trực tiếp nhảy vào khe nứt. "Cẩn thận!" Diệp Tử vội vàng hét lên.

Nhưng Ngũ Ban căn bản không để ý, khi Ngũ Ban rơi xuống đáy khe nứt, toàn thân anh ta nổi da gà.

Chỉ thấy trước mặt Ngũ Ban là một cái móng vuốt khổng lồ, cái móng vuốt này to bằng cả thùng xe tải.

Những đường vân trên đó rất rõ ràng, từng mảng vảy móng vuốt phát ra màu đen.

Móng vuốt trông giống móng đại bàng, nhưng lại không giống, Ngũ Ban không biết rốt cuộc là móng vuốt của quái vật nào mà lại to lớn đến vậy.

Chỉ nhìn một lúc, Ngũ Ban phát hiện móng vuốt dường như không phải vật sống, sau đó Ngũ Ban lấy cuốc băng ra gõ vào mặt móng vuốt.

Trong lòng thở phào nhẹ nhõm, hóa ra là đá, chỉ là móng vuốt được khắc quá chân thực.

Đơn giản như thật vậy, men theo móng vuốt nhìn lên, phát hiện móng vuốt nhô ra từ vách núi.

Nửa thân hình lộ ra từ trong đá, Ngũ Ban nhìn thấy giống như một

con rồng.

Nhưng lại có chút khác so với rồng trong tưởng tượng. "Thế nào rồi?" Vương Bàn Tử ở trên gọi xuống.

Ngũ Ban nói: "Không sao, là một bức tượng." Men theo chỗ móng rồng nhìn lên, trên vách núi có một khe nứt, khe nứt không nhỏ, một người có thể tùy ý ra vào.

Dùng đèn pin chiếu vào bên trong, phát hiện không gian bên trong rất lớn, thỉnh thoảng lại có một luồng hơi ấm thoát ra.

Dưới đất bên trong có không ít đá vụn, trải phẳng mặt đất. "Bên dưới có thể nghỉ ngơi được." Ngũ Ban hét lên một tiếng về phía trên.

Mọi người nghe thấy liền vội vàng theo khe nứt đi vào, mặc dù nghe Ngũ Ban nói chỉ là bức tượng thôi, nhưng khi nhìn thấy móng vuốt đó, mọi người đều không nhịn được rùng mình.

Không thể tưởng tượng được một cái móng vuốt khổng lồ được điêu khắc chân thực đến vậy, rốt cuộc cần phải có kỹ nghệ mạnh mẽ đến mức nào mới làm được như vậy.

Chương 170

Men theo khe nứt mà Ngũ Ban nói đi vào, mọi người lập tức cảm thấy một luồng hơi ấm ập đến.

Hóa ra bên trong có một suối nước nóng, chính suối nước nóng này khiến nhiệt độ bên trong không hề thấp.

Quần áo mà mọi người đang mặc quá dày, khiến sau khi vào không lâu, mọi người bắt đầu đổ mồ hôi.

Sự xen kẽ giữa lạnh và nóng lại khiến mọi người thở phào nhẹ nhõm, ở nơi này ít nhất có thể an toàn qua đêm nay.

Thuận Tử đang bất tỉnh cần được bổ sung nhiệt lượng khẩn cấp, có nơi này cũng sẽ giúp Thuận Tử có thể tỉnh lại sớm nhất, con đường tiếp theo cần sự giúp đỡ của Thuận Tử.

Mọi người cởi áo khoác ra rồi đặt sang một bên, sau đó Ngũ Tà đặt Thuận Tử lên một tảng đá lớn.

Cố gắng đảm bảo sự thoải mái tối đa, sau đó đốt lò không khói.

Mọi người lại bị bức tượng cự long đó thu hút, mặc dù cự long chỉ có một phần thân hình lộ ra bên trong, nhưng mọi người vẫn cảm thấy rất hứng thú.

Vì rồng lại không giống rồng, đó chính là điểm khiến mọi người cảm thấy hứng thú.

Chẳng phải là do con rồng đó có hơi nhiều móng vuốt sao, chỉ riêng phần thân hình lộ ra mà mọi người đã thấy năm cái móng vuốt rồi. "Rồng sao?

Cảm thấy giống con trùng hơn?" Vương Bàn Tử hỏi.

Lúc này Hòa thượng, đồ đệ của Trần Tứ gia nói: "Bách Túc Long." "Bách Túc Long?

Rồng?" Vương Bàn Tử hỏi.

Hòa thượng nói: "Rồng điêu khắc thời kỳ đầu của nước Đông Hạ đều có hình dạng như vậy, rồng thời viễn cổ có hình thái kỳ dị, có con rồng có đầu heo nữa, nên không có gì lạ." "Trời đất, rồng lại có đầu heo sao?" Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

Lúc này Ngũ Tà cũng nói: "Rồng là thứ mà người dân thường không mấy ai được thấy, chỉ nghe đồn thổi, nên vào thời cổ đại, bất kỳ thứ gì tùy tiện mang lên người, đều có thể trở thành rồng." "Cậu cũng biết sao?" Vương Bàn Tử hỏi.

Ngũ Tà nói: "Có thời gian thì đọc sách nhiều hơn đi, đừng có không có việc gì lại xem phim hành động tình cảm." Vương Bàn Tử nói: "Hiểu rồi, giáo dục của thầy giáo nhất định phải được truyền bá tiếp." Mọi người nghe Vương Bàn Tử nói xong, bất lực lắc đầu, tên này đúng là một cây hài.

Dù Bách Túc Long rất kỳ lạ, nhưng sau khi nhìn một lượt, mọi người cũng không còn hứng thú nữa.

Hiếm lắm mới có được một môi trường thoải mái như vậy, mọi người lại vừa thoát chết trong gang tấc, giờ cuối cùng cũng có thể thư giãn một chút.

Ánh trăng xuyên qua khe nứt, chiếu rọi không gian bên trong khe thành một mảng xanh biếc.

Trong lúc mọi người đang lấp đầy bụng đói, Thuận Tử cuối cùng cũng tỉnh lại.

Dường như cũng biết mình đã làm vướng chân mọi người, anh ta liên tục xin lỗi.

Còn về những chuyện đã xảy ra trước đó, mọi người cũng không trách, vì đã không sao rồi thì cũng chẳng cần phải truy cứu sâu xa.

“Không ngờ tôi lại tìm thấy một khe nứt,” Thuận Tử nói.

Ngũ Ban hỏi: “Khe nứt nào cơ?” “Đúng vậy, từ trên bệ đá có thể nhìn rõ nơi chúng ta cần đến rồi, Ngũ Thánh Sơn ở ngay trước mắt, nhưng chúng ta phải đi vòng một đoạn.” Thuận Tử nói.

Ngũ Ban nhíu mày.

Trước đó thấy A Nịnh cắm trại, có lẽ họ đã tìm thấy lối vào, nhưng nhóm của anh lại phải đi vòng.

Chắc chắn sẽ khiến cả nhóm bị chậm lại rất nhiều thời gian, Ngũ Ban không muốn điều đó.

“Có lối tắt nào đi nhanh hơn không?” Ngũ Ban hỏi.

Thuận Tử lắc đầu: “Từ đây trở đi, dọc theo vách đá hoàn toàn không có đường xuống núi, chỉ có thể đi vòng ra sau Ngũ Thánh Sơn.” Đúng lúc đó, Trần Tứ Gia đột nhiên nói: “Tôi tìm thấy một lối nhỏ trong khe nứt này.” Mọi người ngớ ra.

Trong khe nứt này toàn là vách đá, làm gì có lối nhỏ nào ở đó?

“Vừa nãy cũng nghe Hòa Thượng nói, Bách Túc Long là thần long thời Đông Hạ, nơi tôi muốn đến chính là hoàng lăng của Hoàng đế Đông Hạ.” Trần Tứ Gia nói.

Ngũ Tà nói: “Vậy đây chắc chắn là trong phạm vi hoàng lăng của Đông Hạ rồi?” “Không sai, vì vậy ở đây chắc chắn có mật đạo.

Nhìn những mảnh đá vụn trên mặt đất xem.” Trần Tứ Gia nói.

Lúc này Ngũ Ban cũng nhặt một viên đá trên mặt đất lên nói: “Mảnh gạch xanh.

Ngày xưa thợ thủ công chắc hẳn đã gia công ở đây.” Ngũ Ban lại

nhìn về phía con rồng khổng lồ nói: “Con rồng này chắc hẳn là phong thạch của hoàng lăng Đông Hạ, chỉ là nó quá nặng, dù có biết cũng không thể lay chuyển được.” “Cũng không hẳn.” Trần Tứ Gia nói.

Vương Bàn Tử có chút chịu không nổi, hỏi: “Tứ gia, có cao kiến thì nói thẳng ra đi, nói nhiều vậy mà vẫn chưa vào trọng điểm.” “Người xây dựng hoàng lăng thời cổ đại, cuối cùng đều sẽ bị chôn cùng trong mộ, nhưng vẫn có người sợ chết, cho nên khi xây lăng mộ sẽ bí mật đào một con đường thoát hiểm.” Trần Tứ Gia nói.

Điều này mọi người đương nhiên đều rõ, đừng nói hoàng lăng, ngay cả một số lăng mộ quý tộc bình thường cũng có lối thoát hiểm bí mật.

Vì đây là nơi gia công, vậy chắc chắn cũng sẽ có mật đạo hoặc thứ gì đó tương tự ở đây.

“Để tôi xem.” Ngũ Ban nói.

Anh lặng lẽ lắng nghe bên một vách đá, quả nhiên đúng như Trần Tứ Gia nói, có tiếng không khí lưu thông bên trong vách đá.

Điều này khiến Ngũ Ban vô cùng mừng rỡ, nếu có thể tìm thấy mật đạo, vậy có thể rút ngắn rất nhiều thời gian rồi.

Sau khi men theo âm thanh đi chậm rãi, anh đến bên cạnh một cái móng vuốt khổng lồ.

Chỉ thấy phía sau móng vuốt khổng lồ đó bị lấp đầy bởi không ít đá, nhưng tiếng không khí lưu thông lại phát ra từ bên trong.

Mật đạo có lẽ ở chỗ này, khiến Ngũ Ban thở phào nhẹ nhõm.

“Tìm thấy rồi.” Ngũ Ban nói.

Vương Bàn Tử vội vàng chạy tới nói: “Thật sự có mật đạo à?

Xem ra sau này phải học hỏi Tứ gia nhiều hơn mới được.” “Hắc

hắc...

Bàn Tử đừng tưởng học được một chút Mạc Kim Giáo Úy từ Hồ Bát Gia mà tưởng mình hiểu tất cả." Trần Tứ Gia nói.

Vương Bàn Tử bất lực nói: "Tứ gia, không thể ăn nói có đức một chút sao?" "Bàn Tử, ông hiểu ý tôi chứ, bây giờ rút lui vẫn còn kịp, một khi đã theo tôi vào trong rồi, thì cái vũng nước đục này Hồ Bát Gia cũng không bảo vệ được đâu." Trần Tứ Gia nói.

Ngũ Ban trong lòng khẽ động.

Suốt chặng đường, Trần Tứ Gia luôn trêu chọc Vương Bàn Tử, e rằng muốn đẩy ông ta đi.

Có vẻ Trần Tứ Gia biết một số bí mật bên trong, chỉ là liên quan quá nhiều chuyện nên không tiện tiết lộ.

Trong số những người này, chỉ có Vương Bàn Tử thuộc về người ngoài, dù ông ta cũng là người của Cửu Môn.

Nhưng Hồ Bát Gia trước giờ không tham gia tranh chấp của Cửu Môn, nếu kéo Vương Bàn Tử vào, e rằng Hồ Bát Gia sẽ có ý kiến.

"Tứ gia, khoảnh khắc tôi gặp mấy anh em, tôi đã ở trên cùng một con thuyền rồi, ai cũng không thoát khỏi liên quan đâu." Vương Bàn Tử nói.

Nghe Vương Bàn Tử nói xong, Ngũ Tà nhíu chặt mày: "Chuyện lăng mộ dưới biển?" "Đúng vậy, A Nịnh vì sao lại muốn kéo tôi đến Tây Sa chứ?

Không phải vì cô ta nghĩ tôi là người trên cùng một chiến tuyến sao?" Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Ban nói: "Lúc đó ông hoàn toàn có thể không đi." "Không còn cách nào, không thể cưỡng lại được sự cám dỗ của năm mươi vạn

đâu.” Vương Bàn Tử cười khổ nói.

Mọi người nghe xong suýt chút nữa ngã lăn ra đất.

Với sự tinh ranh của Vương Bàn Tử, mà năm mươi vạn đã bán đứng ông ta rồi sao?

Chương 171

Nhưng với tình cảnh thảm hại của Vương Bàn Tử ở kinh thành, e rằng đúng như Trần Tứ Gia nói, một đồng tiền làm khó một anh hùng hán.

"Thôi đừng nói mấy chuyện vô ích này nữa, bây giờ đã đến đây rồi, bảo tôi quay về là không thể đâu." Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Tà thở dài, vỗ vai Vương Bàn Tử: "Cảm ơn ông." "Giữa chúng ta không cần khách sáo, hiểu không?" Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Tà vô cùng cảm động.

Vào lúc này, Vương Bàn Tử có thể đứng về phía họ thật đáng quý.

Trải qua một phen giày vò như vậy, theo sau khi Thuận Tử tỉnh lại, trái tim treo lơ lửng của mọi người cũng cuối cùng đã được thả lỏng.

Khi mọi người đều quây quần bên bếp lửa không khói, Ngũ Tà nhìn Thuận Tử hỏi: "Tại sao anh lại đồng ý với chú Ba tôi vậy?" "Tôi á?

Năm đó cha mẹ tôi dẫn tôi vào núi rồi không ra nữa, nếu Tam gia có thể dẫn tôi vào, có lẽ tôi có thể tìm được tin tức của cha mẹ mình." Thuận Tử nói.

Về chuyện năm đó rốt cuộc đã xảy ra điều gì thì không ai biết, ngay cả người dẫn đường cũng không thoát ra được.

Ngũ Tà hỏi: "Chú Ba cũng không biết sao?" Thuận Tử lắc đầu: "Tam gia từng nói, hồi đó vì một số chuyện mà ông ấy bị chậm trễ, nên không biết tình hình của cha mẹ tôi." Nghe lời Thuận Tử nói, Ngũ Ban chợt rùng mình, bởi vì anh nhớ rõ ràng, trong bức ảnh ở nhà

Thuận Tử có Tam gia ở đó.

Nhưng tại sao Tam gia lại không biết tình hình của cha mẹ Thuận Tử chứ?

Trừ khi Tam gia cũng giống như Tiểu Ca.

Đều sau khi vào trong thì tách ra khỏi mọi người, nhưng biết rồi sao?

Tại sao lại phải tách ra khỏi mọi người nữa?

Đương nhiên còn một khả năng khác, đó là Tam gia căn bản không cùng mọi người tiến vào cổ mộ.

Cách nói này không thực tế, đã biết có khả năng không vào được thì sao lại không vào?

Trừ khi...

Ngũ Ban vội vàng lắc đầu, không dám để suy nghĩ đó tiếp tục.

Bởi vì ý nghĩ đó có chút đáng sợ, hoặc không dám tin, Tam gia căn bản không ở trong cổ mộ đó!

Nhờ có suối nước nóng, nhiệt độ trong khe nứt rất ấm áp, hôm nay mọi người thật may mắn.

Ít nhất là những nơi nghỉ chân suốt chặng đường đều là những nơi khiến người ta cảm thấy thoải mái.

Mặc dù leo núi ban ngày thực sự muốn chết, nhưng buổi tối được tận hưởng suối nước nóng thì cũng rất phấn chấn tinh thần.

Sáng sớm ngày hôm sau, sau khi nghỉ ngơi, Vương Bàn Tử lấy ra một ít đồ khô còn sót lại, nấu một bữa sáng thịnh soạn.

"Bàn Tử, trong ba lô ông vẫn còn đồ à?" Ngũ Ban trêu chọc.

Vương Bàn Tử nói: "Ăn uống là chuyện đại sự của thiên hạ, nếu

ngay cả ăn cũng không được thì sống còn có ý nghĩa gì?" Sau khi ăn sáng, Ngũ Ban đi xuống dưới Bách Túc Long, dọn sạch những mảnh đá vụn, quả nhiên để lộ ra một khe đá hẹp.

Khe đá không lớn, hai người không thể đi song song, chỉ có thể chui vào từng người một.

Tiểu Ca đi đầu mở đường, Ngũ Ban đi cuối cùng để chặn hậu, đề phòng bất trắc.

Khe đá dài và tối, mọi người ước chừng đã đi vài kilomet rồi mà vẫn chưa thấy điểm cuối, khiến mọi người càng thêm khẳng định, khe đá này chính là lối thoát hiểm của thợ thủ công.

Nhiệt độ trong khe đá không lạnh, mọi người biết lúc này có lẽ đã đi sâu vào trong lòng núi.

Tiểu Ca đang đi nhanh ở phía trước đột nhiên nói: "Tôi ra rồi." Quả nhiên, dưới ánh đèn pin, mọi người đều thấy phía trước là một hang động khổng lồ.

Khi mọi người đều đi vào, phát hiện hang động này còn lớn hơn khe nứt trước đó, rộng bằng cả sân bóng rổ.

Trên mặt đất vẫn có vô số đá lởm chởm, nhiệt độ bên trong vẫn ấm áp.

Ở một bên khác của hang động có một con đường đá khác, con đường đá này rõ ràng là một lối đi được mở ra.

"Xem kìa, ở đây có chữ viết và bích họa." Diệp Tử nói với mọi người.

Khi mọi người chiếu đèn pin lên vách đá, trên đó quả nhiên có khắc không ít bích họa.

Chỉ vì thời gian, những bích họa này đã bị mờ đi, phần lớn không

nhìn rõ nữa.

“Chữ trên đó viết cái quái gì vậy?

Tôi không nhìn ra một chữ nào.” Vương Bàn Tử nói.

Đệ tử của Trần Tứ Gia là Hòa Thượng nói: “Đây là chữ Nữ Chân thời kỳ đầu.” “Chữ Nữ Chân?

Chữ viết sao?” Vương Bàn Tử kinh ngạc hỏi.

Trần Tứ Gia không kiên nhẫn nói: “Là chữ viết của Hoàng đế Đông Hạ mà chúng ta cần tìm đó.” “Tôi á, Giáp Cốt Văn tôi còn đọc hiểu được một hai chữ, cái thứ này cứ như chữ Mông Cổ vậy, loạn xạ cả lên, hóa ra là chữ của dân tộc thiểu số à.” Vương Bàn Tử chợt hiểu ra nói.

Ngũ Tà nhìn những chữ này nói: “Tôi không giỏi chữ Nữ Chân, không biết trên đó viết gì.” “Chữ Nữ Chân trên toàn thế giới này cũng không có mấy người đọc hiểu được, không đọc hiểu được cũng không có gì lạ.” Trần Tứ Gia nói.

Vì chữ viết không đọc được, mọi người chỉ có thể nhìn sang bích họa.

Trên bích họa đầu tiên xuất hiện một hiện tượng kỳ lạ, chỉ thấy một cỗ xe ngựa bay trên mây, bên trên có một đại hán uy vũ ngồi, hai bên xe ngựa có các cô gái mặc trang phục dân tộc cổ đại đang hầu hạ.

Chỉ vì bích họa đã hơi mờ, nửa còn lại căn bản không nhìn rõ, mọi người cũng không biết người đàn ông đó là ai.

Nhưng cỗ xe ngựa bay trên mây, bên cạnh có nhiều mỹ nhân hầu hạ như vậy, địa vị chắc chắn không hề đơn giản.

Tiếp tục nhìn theo bích họa về phía sau, mặc dù phần lớn đã không nhìn rõ.

Nhưng mọi người có thể nhận ra đó là một trận chiến, một trận chiến đẫm máu.

Một bên là kỵ binh Mông Cổ, bên kia là quân đội do đại hán trước đó dẫn dắt.

Chỉ là quân đội do đại hán này dẫn dắt có chút kỳ lạ, mỗi binh sĩ nhìn qua đều như phụ nữ.

Trông rất thanh tú, từng người đều còn rất trẻ.

Chỉ là trận đại chiến này lại bị kỵ binh Mông Cổ áp đảo chiến thắng.

Duy chỉ có người đàn ông lái xe ngựa trước đó đạp mây lành rời khỏi chiến trường.

Nhìn về phía sau nữa, là hình ảnh người đàn ông đó dẫn theo không ít người trèo đèo lội suối.

Đến một nơi, nơi đó chính là Ngũ Thánh Sơn, bởi vì Ngũ Thánh Sơn được vẽ trong bích họa thực sự quá rõ ràng.

Càng về sau, bích họa bị ăn mòn càng nghiêm trọng, dù mọi người có giỏi đến mấy cũng không thể nhìn ra nội dung.

Nhưng trong những mảnh vụn lặt vặt đó, lại khiến Ngũ Ban và hai người kia mừng rỡ trong lòng.

Bởi vì thông qua những hình ảnh rời rạc này, có thể khẳng định, những hình ảnh trong gương đồng ở lăng mộ Vương Táng Hải giống hệt những bích họa này.

"Xem ra tôi đoán đúng rồi, đây quả nhiên là Thiên Cung." Vương Bàn Tử hưng phấn nói.

Nghe Vương Bàn Tử nói hai chữ "Thiên Cung", Thuận Tử lập tức ngớ người.

“Sao vậy?

Chương 172

Anh hình như biết chuyện này?" Ngũ Ban nhìn Thuận Tử nói.

Thuận Tử vội nói: "Thiên Cung, ở chỗ tôi vẫn luôn lưu truyền một truyền thuyết." "Truyền thuyết sao?" Ngũ Ban hỏi.

Ngay sau đó Thuận Tử liền bắt đầu kể về truyền thuyết đã lưu truyền ở đó suốt bao năm qua.

Theo đó, các tiền bối ở làng của Thuận Tử thường kể rằng, trên đỉnh núi tuyết có một con đường dẫn đến Thiên Cung, một khi bước lên con đường lên trời đó, đặt chân vào Thiên Cung là có thể trường sinh bất lão, vũ hóa thăng tiên.

Nhưng Thiên Cung không phải lúc nào cũng có thể nhìn thấy.

Chỉ khi băng tuyết tan chảy vào mùa hè, trùng hợp gặp lúc mưa xuống, leo lên đỉnh núi tuyết mới có thể nhìn thấy Thiên Cung trên mây.

Truyền thuyết này tuy hoang đường, nhưng người trong thôn đều nói đã thấy Thiên Cung.

Nhưng không ai biết con đường lên trời đó rốt cuộc ở đâu.

"Mấy người chắc chắn là đều thấy Thiên Cung trên trời sao?" Vương Bàn Tử hỏi.

Thuận Tử gật đầu: "Khi tôi còn nhỏ, cha tôi từng nói cũng thấy Thiên Cung, nhưng ông ấy không biết con đường lên trời đó ở đâu cả." "Trời ơi!

Thật sự có Thiên Cung, lần này về có thể phát tài lớn rồi, tôi muốn mua xe thể thao, tôi muốn mua biệt thự lớn, tôi muốn ăn những món đắt nhất thiên hạ, xem cái thằng cháu Lưu Ly Tôn kia có dám coi

thường tôi không.” Vương Bàn Tử la toáng lên.

Ngũ Tà trầm ngâm một lát nói: “Chẳng lẽ con đường lên trời nằm trong Ngũ Thánh Sơn, chúng ta phải đến đó để tìm con đường lên trời?” “Bây giờ nói mấy cái này đều vô dụng, chỉ có vào trong rồi mới biết.” Ngũ Ban nói.

Mặc dù tất cả đều là suy đoán, nhưng tâm trạng của mọi người vẫn vô cùng phấn khích.

Thiên Cung trong truyền thuyết đó, nếu có thể đi một chuyến thì đời này cũng đáng giá rồi phải không?

Chỉ là điều khiến mọi người cảm thấy khó hiểu là, Thiên Cung chẳng lẽ thật sự do Vương Táng Hải xây dựng?

Nhưng điều này lại có liên quan gì đến Hoàng đế Đông Hạ chứ?

Chẳng lẽ con đường lên trời này chuyên môn được xây dựng cho Hoàng đế Đông Hạ?

Tất cả chỉ có sau khi tiến vào Ngũ Thánh Sơn mới có thể giải đáp mọi bí ẩn.

Sau đó bích họa hoàn toàn bị ăn mòn, mọi người căn bản không thể nhìn ra bất kỳ thông tin nào nữa nên cuối cùng đành bỏ cuộc.

Đi theo con đường trong hang động, mặc dù vẫn tối, nhưng càng đi mọi người càng cảm thấy lạnh lẽo.

Chắc là sắp đến lối ra rồi, nếu không bên trong sẽ không lạnh như vậy.

Quả nhiên, sau khi đi một đoạn, mọi người nhìn thấy một tia sáng phía trước, khiến mọi người vô cùng vui mừng, mặc dù không biết bên trong rốt cuộc dẫn đến đâu, nhưng chắc chắn là không còn xa nơi cần đến nữa.

Khi mọi người đi ra, trời vẫn còn sớm, từ trong đó ra nhiều nhất cũng chỉ mất vài tiếng đồng hồ.

Nhưng cảnh sắc trước mắt lại khiến mọi người kinh ngạc, bởi vì Ngũ Thánh Sơn sừng sững ngay trước mặt.

Mà so với việc đi đường vòng thì nhanh hơn không biết bao nhiêu lần.

"Kìa, những người kia bắt đầu xuất phát rồi." Vương Bàn Tử vội vàng chỉ xuống thung lũng nói.

Quả nhiên, trong thung lũng phía dưới, A Nịnh và những người kia bắt đầu tiến vào trong núi lớn.

Điều khiến mọi người bất ngờ là, một nhóm người khác đang chờ ở đằng xa, dường như không có ý định xung đột với A Nịnh và những người khác.

Điều này khiến Ngũ Ban có thể khẳng định, hai nhóm người này không cùng một phe, đối với Ngũ Ban đây là một tin tức không tồi.

"Đi thôi, Ngũ Thánh Sơn ở trước mặt chúng ta, chỉ cần đi thêm một đoạn đường nữa là đến rồi." Trần Tứ Gia nói.

Mặc dù một khe nứt đã gần, nhưng lại không thông vào trong cổ mộ, mọi người cần phải leo lên đỉnh núi để tìm lối vào, nếu thực sự không được thì cũng chỉ có thể đi theo sau A Nịnh và những người khác.

Làm như vậy có lẽ có chút nguy hiểm, nhưng mọi người cũng không còn con đường nào khác để lựa chọn.

Sau khi ra khỏi khe nứt, rõ ràng có một con đường cổ dẫn lên đỉnh núi, chắc hẳn là con đường mà thợ thủ công ngày xưa đã đi.

Đứng trên đỉnh núi, nhìn Ngũ Thánh Sơn và hình ảnh trong gương

đồng hoàn toàn trùng khớp, Thiên Cung do Vương Táng Hải xây dựng nằm trong Ngũ Thánh Sơn.

Chỉ là lúc này Tiểu Ca lại đột nhiên quỳ xuống trước Ngũ Thánh Sơn, lạy ba lạy vang dội về phía ngọn núi lớn rồi mới đứng dậy.

Chứng kiến cảnh này mọi người đều mù tịt, nhưng Tiểu Ca cũng không đưa ra bất kỳ lời giải thích nào.

Mặc dù Ngũ Thánh Sơn ở ngay gần kề, nhưng để đến được tuyến đường mà A Nịnh đã đi thì còn một đoạn đường, mọi người chỉ có thể cẩn thận từng li từng tí đi về phía trước.

Bởi vì đi sâu vào vùng lõi Trường Bạch Sơn, tuyết ở đây đã ít đi rất nhiều, thay vào đó là những sông băng cổ hàng năm tích tụ.

Những sông băng này đã hình thành qua vô số năm tháng, rất dày và cứng rắn.

May mắn thay, những đôi giày mà mọi người đang đi đã phát huy tác dụng quan trọng, đi trên sông băng cũng không cần lo lắng sẽ bị trượt ngã.

Đi theo một con đường cổ mãi, mọi người đến một vùng đất bằng phẳng, ở đó mọi người có thể nhìn rõ một ngọn núi lớn trong Ngũ Thánh Sơn.

"Nhìn kìa?" Thuận Tử chỉ xuống dưới sông băng nói.

Khi mọi người nhìn xuống, sắc mặt đều đại biến, chỉ thấy bên dưới sông băng có một cái bóng khổng lồ ẩn hiện, gần như chiếm nửa bên sông băng.

Trông giống như một đứa bé cuộn tròn, nhưng lại có, cái đầu đứa bé to một cách kỳ lạ, trên người mọc đầy gai, nhìn thấy mà khiến mọi người sởn gai ốc.

Độ dày của sông băng ít nhất cũng hai ba mươi mét, mặc dù vật đó ẩn sâu trong sông băng, nhưng mọi người có thể nhìn xuyên qua sông băng để thấy rõ.

"...

Trẻ con sao?

Lại xuất hiện dưới sông băng ư?" Vương Bàn Tử kinh hãi kêu lên.

Ngũ Ban không nhịn được mắng: "Đồ ngốc, ông có thấy đứa bé nào to như vậy chưa?" Vương Bàn Tử nhất thời lúng túng.

Thể hình của "đứa bé" quả thực rất lớn, từ khoảng cách xa như vậy mà mọi người đều cảm thấy ít nhất cũng bằng nửa sân bóng rổ rồi.

Nếu thật sự là trẻ con của loài người, e rằng chỉ có trẻ con của người khổng lồ trong truyền thuyết thôi nhỉ?

"Trời ơi!

Đứa bé này cũng quá chân thật rồi phải không?

Không biết có phải thật không nữa." Diệp Tử cũng kinh ngạc kêu lên.

Trần Tứ Gia không nhịn được mắng: "Một đám ngu ngốc, không hiểu thì đừng có nói." "Tứ gia lại hiểu sao?" Vương Bàn Tử nói.

Trần Tứ Gia cười lạnh nói: "Đồ ngốc, thật là ngu ngốc.

Chẳng lẽ những thứ học từ Hồ Bát Gia đều học cho chó ăn hết rồi sao?

Không biết trong Tầm Long Quyết có nói về Côn Luân Thai à?" "Tứ gia, lần này ông oan uổng tôi thật rồi, nếu Bát gia có nhắc đến, tôi chắc chắn sẽ có ấn tượng, nhưng tôi thật sự không biết." Vương Bàn

Tử nói.

Trần Tứ Gia cũng không mắng nữa, liền nói: “Cũng đúng, Côn Luân Thai là thứ có thể gặp nhưng không thể cầu, e rằng Bát gia cũng chưa từng thấy.” “Côn Luân Thai rốt cuộc là cái gì, Tứ a công nói cho cháu nghe đi.” Ngũ Tà nói.

Sau khi được Trần Tứ Gia giải thích, mọi người cuối cùng cũng hiểu thế nào là Côn Luân Thai.

Truyền thuyết kể Côn Luân Thai là nơi khởi nguồn long mạch, cũng là nơi dân gian thường nói là tập trung linh khí của trời đất.

Chương 173

Thường thì trong nham thạch, sông băng, cây cối, sẽ hình thành một số vật kỳ lạ có hình dạng giống trẻ con, trong sách cổ cũng gọi là Địa Sinh Thai.

Truyền thuyết nói trải qua vạn năm diễn hóa, một số Côn Luân Thai sẽ thành tinh, ví dụ Tôn Ngộ Không trong Tây Du Ký thực chất là một Côn Luân Thai.

Nghe nói vào cuối thời Tây Kinh, bên dưới một khối băng khổng lồ ở Côn Luân Sơn, người dân địa phương đã phát hiện một "đứa bé" to như đấu, ngũ quan đầy đủ, sống động như thật, vì vậy được gọi là Côn Luân Thai.

Trong phong thủy học, Côn Luân Thai là bảo huyệt tốt nhất thiên hạ.

Bảo huyệt như vậy là thứ có thể gặp nhưng không thể cầu, cũng không phải ai tùy tiện cũng có thể chôn cất trong Côn Luân Thai.

Truyền thuyết nói thời viễn cổ chỉ có một người có tư cách được chôn cất trong Côn Luân Thai, đó là Hoàng Đế Hiên Viên.

Nghe Trần Tứ Gia nói xong, mọi người đều không dám tin, vì Côn Luân Thai là bảo huyệt tốt nhất thiên hạ.

Vậy chẳng lẽ nơi tốt hơn nó chỉ có trên trời sao?

Chẳng lẽ Thiên Cung là do nó mà ra?

Trong khi Trần Tứ Gia đang giảng giải, trong đầu Ngũ Ban lại truyền đến một âm thanh máy móc.

"Đinh!

Nhiệm vụ hệ thống huyết mạch kích hoạt!" "Nội dung nhiệm vụ: Tìm chủ thể Côn Luân Thai, và nuốt chửng!" "Phần thưởng nhiệm vụ: Có thể đạt được phương pháp hoàn chỉnh của bí thuật huyết mạch, và vận dụng bí thuật không có bất kỳ tác dụng phụ hay yêu cầu về sát khí nào!" "Nhiệm vụ thất bại không có bất kỳ hình phạt nào.

Xin chủ thể chú ý, Côn Luân Thai là tinh hoa của trời đất, không dễ bắt giữ." Nghe lời hệ thống, Ngũ Ban trong lòng khẽ động.

Lần trước vận dụng bí thuật, anh cũng cảm thấy mình hóa thân thành một ma thần thượng cổ, nhưng lại không phải là trạng thái hoàn chỉnh.

Còn một không gian lớn để thăng cấp, e rằng vẫn chưa đạt đến cảnh giới đó.

Nhưng nếu có được Côn Luân Thai, có thể khiến bí thuật không có bất kỳ tác dụng phụ nào, cũng không cần yêu cầu sát khí, điều này khiến lòng Ngũ Ban nóng như lửa đốt.

Lần trước đã tiêu hao một đống sát khí, may mà cuối cùng nuốt chửng bốn con Cấm Bà mới bù đắp lại được sát khí.

Nhưng thực lực được đảm bảo, nếu không cần dùng sát khí nữa thì đó là một điều không tồi.

Vị trí hiện tại của mọi người nằm ở rìa Ngũ Thánh Sơn, Côn Luân Thai nằm sâu trong lòng Ngũ Thánh Sơn.

"Chúng ta có nên đi xem không?" Vương Bàn Tử hỏi.

Lúc này lòng Ngũ Ban nóng như lửa đốt, bên dưới là Côn Luân Thai, đương nhiên phải đi xem.

Bất kể bản thể Côn Luân Thai có ở đó hay không, anh cũng phải xuống thám hiểm một phen.

“Đương nhiên phải đi, Côn Luân Thai là bảo huyệt tốt nhất thiên hạ, người được chôn ở đó chắc chắn phi thường, thậm chí có thể con đường lên trời cũng nằm trong đó.” Trần Tứ Gia nói.

Ngũ Ban không nói gì, Trần Tứ Gia đã nóng lòng muốn đi xem.

Nhưng vị trí của mọi người nằm trên sông băng, cách nơi đó hai ba mươi mét, tương đương với chiều cao của mười tầng lầu.

“Sao chúng ta xuống dưới được?

Chẳng lẽ phải nổ tung sông băng sao?” Ngũ Tà hỏi.

Thuận Tử cũng hỏi: “Chúng ta đã đến gần rồi, đừng gây thêm chuyện nữa chứ?

Sông băng ở đây dày như vậy, làm sao chúng ta xuống được?” Vương Bàn Tử cười nói: “Thuận Tử, bao nhiêu thuốc nổ ông lỉnh kỉnh mang theo nên dùng vào việc chính chứ.” “Không được đâu!

Dùng thuốc nổ sao?

Chúng ta đang ở trên đó, nếu không cẩn thận có thể sẽ làm nổ tung cả sông băng mất.” Thuận Tử biến sắc nói.

Ngũ Tà cũng có cùng lo lắng, căn bản chẳng khác gì tự sát.

Nhưng vừa nhắc đến thuốc nổ, Hòa Thượng lại trông có vẻ hăm hở muốn thử, xem ra người này và Vương Bàn Tử đều thích phá hoại.

“Cũng không phải là không được, chỉ cần mỗi lần nổ đều kiểm soát tốt lượng thuốc nổ là được.” Ngũ Ban nói.

Mặc dù Ngũ Ban muốn có Côn Luân Thai, nhưng nếu mọi chuyện không khả thi, anh cũng sẽ không cố chấp.

Nhưng giờ A Nịnh và một nhóm người khác đã vào núi, có lẽ bây giờ họ đã bắt đầu tiến vào cổ mộ rồi.

Nếu còn đi vòng nữa, cũng sẽ bị chậm lại, sẽ gặp rắc rối, bây giờ trang bị của A Nịnh và những người kia đều tốt.

Mỗi người một khẩu súng trường tấn công, một khi xảy ra xung đột, mọi người hoàn toàn ở thế yếu.

Cộng thêm lời nhắc nhở của Trần Tứ Gia, Ngũ Ban cảm thấy từ đây đi xuống có lẽ là một lựa chọn không tồi.

"Đừng có lề mề nữa, chuẩn bị làm việc đi." Trần Tứ Gia không quản nhiều như vậy, lập tức nói với Hòa Thượng.

Hòa Thượng gật đầu xong, lập tức cùng Diệp Tử bắt đầu phá băng, chuẩn bị tìm điểm đặt thuốc nổ.

Mấy thứ này Vương Bàn Tử cũng cảm thấy hứng thú, cũng lập tức tham gia vào.

Gã Hòa Thượng này không biết làm gì, dường như rất quen thuộc với việc phá hoại.

Sau khi tính toán đơn giản, ý kiến của anh ta và Vương Bàn Tử lại trùng hợp không ngờ.

Hai gã này lại có cảm giác như gặp nhau quá muộn, khi làm việc không quên trao đổi kinh nghiệm cho nhau.

Nếu có một bình rượu và một ít đồ nhắm, e rằng họ có thể ngồi nói chuyện ba ngày ba đêm.

Sông băng không giống đá, nó yếu ớt hơn, việc tạo ra một điểm nổ rất đơn giản.

Nhưng cũng không dám liều mạng nổ tung cả sông băng, chỉ tìm những điểm nổ an toàn.

Sau khi dùng điểm nổ phá vỡ mặt băng, họ tiếp tục bước tiếp theo.

"Ầm ầm!" Cuối cùng Vương Bàn Tử và Hòa Thượng đã châm

ngòi thuốc nổ.

Sau một tiếng nổ vang dội, một trận băng vụn bắn tung tóe trên mặt băng, Hòa Thượng và Vương Bàn Tử cả hai đều rất chuyên nghiệp trong việc phá hủy.

Một phát nổ xuống, làm thủng một lỗ trên mặt băng, sâu khoảng một hai mét.

Cũng không biết hai người làm thế nào, nhưng còn một đoạn đường dài nữa mới đến nơi cần đến.

"Chúng ta không phải nổ mười phát trở lên sao?" Ngũ Tà hỏi.

Ngũ Ban lắc đầu: "Không đâu, sông băng không như đá, một khi bị chấn động bởi ngoại lực, bên trong sẽ bị nứt vỡ, bây giờ dùng sức người đào ra ít nhất cũng có thể đào được vài mét." Quả nhiên, trong cái hố bị nổ, sông băng bên trong bị chấn động tạo ra những vết nứt, chỉ cần đào nhẹ một chút là được.

Diệp Tử cầm xẻng quân dụng nhảy xuống hố bắt đầu đào, mặc dù chậm hơn so với việc đào trên mặt đất.

Nhưng cũng không chậm lắm, ít nhất dưới sức hợp lực của vài người, họ đã đào thông một hang băng dài bảy tám mét.

Sau đó Vương Bàn Tử và Hòa Thượng lại tiếp tục nổ mìn rồi đào tiếp.

Nếu là bình thường, đào một con đường hầm dài hai ba mươi mét, đối với những người này chỉ cần nửa ngày là có thể hoàn thành.

Nhưng bây giờ lại đào từ sáng đến chiều mới đào thông được một con đường băng.

Con đường băng không lớn, Vương Bàn Tử vừa đủ để chui qua, nhưng thế là đủ rồi.

Chương 174

Sau khi mọi người đi xuống, cuối cùng cũng nhìn thấy toàn bộ diện mạo của Côn Luân Thai đó.

Hang động khổng lồ đó, chỉ thấy cửa hang có hình dạng giống một đứa bé.

"Tứ gia, cái Côn Luân Thai này là một hang động sao?" Vương Bàn Tử hỏi.

Trần Tứ Gia gật đầu: "Côn Luân Thai xuất hiện theo nhiều cách khác nhau, khi tôi nhìn thấy hang động này lần đầu, tôi đã khẳng định mình gặp được bản thể Côn Luân Thai, chỉ không biết có tìm thấy được không." "Không thể nào?

Thứ đó thật sự sẽ thành tinh sao?" Ngũ Tà hỏi.

Trần Tứ Gia nói: "Chắc chắn rồi, nếu không thì tại sao lại phải đại hưng thổ mộc ở nơi này chứ?" Trần Tứ Gia nói vậy là bởi vì trên vách đá của hang động này, có vô số thanh gỗ vuông, dùng để chống đỡ sông băng phía trên.

Để ngăn sông băng bịt kín cửa hang, nên những sợi tóc "trẻ con" mà mọi người thấy trước đó, thực chất là những thanh gỗ này.

Chúng được cắm dày đặc trên vách đá, cứng rắn chắn sông băng bên ngoài hang, khiến hang động luôn thông thoáng.

"Khi xây dựng Thiên Cung lúc đó, chắc chắn họ đã vận chuyển dược liệu qua đây." Trần Tứ Gia nói.

Vương Bàn Tử nói: "Không thể nào, sông băng tuy không bịt kín cửa hang, nhưng lại bao bọc xung quanh." "Nhìn trên sông băng kìa, rõ ràng có một mật đạo, chỉ là chúng ta chưa tìm thấy mà thôi." Trần Tứ

Gia nói.

Quả nhiên, phía trên cửa hang động, trong sông băng có một mật đạo nhỏ, có lẽ ngày xưa đã dùng một con đường băng để vận chuyển dược liệu vào.

Chỉ là vì thời gian quá lâu, con đường băng bắt đầu đóng băng trở lại và bịt kín.

Vương Bàn Tử cũng lúng túng nói: "Từ trên nhìn xuống thì đều như nhau, ai mà biết con đường băng ngày xưa ở đâu chứ?" "Thôi được rồi, tôi vào xem bên trong rốt cuộc có gì." Ngũ Ban nói.

Hang băng mà Vương Bàn Tử đào cách hang động một khoảng, nhưng đã đào thông rồi, lúc này trời đã tối.

Xung quanh bắt đầu một mảng tối đen, mọi người thông qua những thanh gỗ đó cuối cùng cũng tiến vào hang động hình đứa bé này.

Khi mọi người dùng đèn pin chiếu vào bên trong, chỉ thấy nửa cung điện sừng sững hiện ra trước mặt.

Nửa cung điện nằm trong đá, nửa còn lại trong hang động.

Cửa hang động chính là đỉnh mái cung điện, nơi cửa hang là mái hiên cung điện.

Trên mái nhà, đầu mái hiên đều hướng về đầu rồng phượng, trên mái ngói có Trấn Trạch Si Vẫn, ngói vàng xà đỏ thể hiện khí tức hoàng tộc.

Khiến mọi người cảm giác như đang đứng trên đỉnh Tử Cấm Thành.

Mọi người muốn nhấc mái nhà lên, nhưng phát hiện nó bị đóng băng rất chắc chắn, căn bản không thể nhấc ra được.

May mắn thay, ở rìa hang động có một khe nứt, mọi người dùng dây thừng cố định vào mái hiên, rồi men theo dây thừng trượt xuống phía dưới hang động.

Sau khi xuống khỏi mái hiên, mọi người vừa vặn đứng trên hành lang cổng cung điện, hành lang trông có vẻ giống một đài tế tự.

Điều khiến người ta kinh ngạc là, sau khi xuống dưới mọi người mới phát hiện một nửa cung điện này đều treo lơ lửng giữa vách núi.

Bên ngoài là một vực sâu tối đen như mực, dùng đèn pin chiếu xuống cũng không thể thấy đáy.

Hai bên hành lang cổng có loại đài đèn bằng đồng, nhưng lửa bên trong đã tắt từ lâu, trong cái xứ băng thiên tuyết địa này e rằng đèn Trường Minh cũng không thể cháy lâu được.

Cả cung điện trông giống với Minh Cung rất nhiều, khiến người ta có cảm giác như đang đứng trước Tử Cấm Thành.

Cửa chính cung điện là cửa đá cẩm thạch trắng, cửa lớn khoảng sáu mét, nhưng trên đó lại không khắc rồng thật, hay phượng thật, mà là một loại chim lớn kỳ lạ.

Con chim lớn đó có mặt người thân chim, không ai nhận ra nó là gì, chỉ khi Trần Tứ Gia và Tiểu Ca nhìn con chim quái dị này, thần sắc của họ rõ ràng không đúng.

Nhưng cả hai đều không nói ra, mọi người cũng không để ý đến biểu cảm của họ.

Khe hở giữa cửa lớn đã đóng băng, khiến cửa đá cẩm thạch trắng vô cùng chắc chắn, Vương Bàn Tử và ba người đệ tử của Trần Tứ Gia thử đẩy.

Nhưng căn bản không thể mở được cửa ngọc, khiến mọi người có chút khó xử, chẳng lẽ lại phải dùng thuốc nổ để phá sao.

Ngũ Tà lấy ra xà beng, liên tục phá băng trong khe hở, cuối cùng sau khi phá vỡ một ít băng, dùng xà beng mạnh mẽ cạy một cái, lớp băng trong khe hở lập tức nứt vỡ.

"Hắc hắc!

Lúc quan trọng vẫn phải xem thiên chân chứ." Vương Bàn Tử cười nói.

Ngũ Tà nói: "Mặc dù băng ở cửa rõ ràng là được cố định bằng cách đổ nước, nhưng chỉ cần chịu tác động ngoại lực thì sẽ không còn tác dụng." Sau khi phá vỡ toàn bộ lớp băng trong khe hở, mọi người hợp sức đẩy cửa ngọc mở ra một khe cửa.

Vừa đẩy ra, một luồng khí đen từ bên trong phun ra, khiến mọi người hoảng sợ vội vàng tránh né, cứ ngỡ là cơ quan gì đó.

"Không có cơ quan nào đâu nhỉ?" Vương Bàn Tử do dự hỏi.

Ngũ Ban và Tiểu Ca cả hai dùng hai ngón tay sờ soạng trên cửa một lúc lâu, đều không phát hiện bất kỳ dấu hiệu bất thường nào.

"Không có cơ quan nào cả, luồng khí đen đó chắc là do tích tụ lâu ngày không có không khí trong lành tràn vào mà thành, mọi người chú ý hô hấp nhé." Ngũ Ban nói.

Đồng thời chiếu đèn pin vào khe cửa, mọi người kinh ngạc phát hiện, bên trong dường như có thể hấp thụ ánh sáng, ánh đèn pin chỉ có thể duy trì ở khoảng cách hơn một mét mà thôi.

Mặc dù không biết đó là cái gì, nhưng mọi người đã đẩy cửa ngọc ra, cuối cùng cũng tạo ra một khe cửa đủ rộng để mọi người có thể đi qua.

Khi mọi người đứng vào bên trong, lập tức cảm thấy một cảm giác khác lạ.

Ánh đèn pin yếu ớt, mọi người lại cảm giác như đang đi trong vực sâu tối tăm.

Xung quanh ngoại trừ sàn gạch xanh, không có bất kỳ thứ gì khác, khiến mọi người khó chấp nhận và không thể tin được.

Trong cung điện rộng lớn như vậy lại trống rỗng không có gì, thật khó tin.

"Cung điện này có chút quỷ dị, lại có thể hấp thụ ánh sáng." Ngũ Tà kinh ngạc nói.

Trần Tứ Gia nói: "Mọi người cố gắng cẩn thận một chút." Tiểu Ca sau khi vào cung điện, vẫn luôn đi phía trước, nghe lời Trần Tứ Gia xong nói: "Đừng phân tán, cố gắng đi sát vào nhau." Bởi vì nguồn sáng bị hạn chế rất lớn, khiến mọi người cũng không thể nhìn rõ xung quanh rốt cuộc là như thế nào.

Có hay không có cơ quan gì cũng không thể biết được, mọi người không dám thở mạnh, bởi vì đều biết, nếu có cơ quan gì đó.

Một khi xuất hiện bất thường thì cần phải dựa vào âm thanh để phân biệt, trong số đó người có khả năng này chỉ có Ngũ Ban và Tiểu Ca.

Vì vậy Ngũ Ban và Tiểu Ca không nói, mọi người cũng không dám nói, bước đi cũng cố gắng kiềm chế.

Sợ sẽ ảnh hưởng đến hai người, sau khi đi được vài bước vào sâu trong cung điện, mọi người quay đầu nhìn lại thì cửa cung điện đã biến mất khỏi tầm nhìn.

Vì ánh sáng không thể xuyên thấu vào, xung quanh lại yên tĩnh đến kỳ lạ, khiến mọi người cảm thấy vô cùng ngột ngạt.

Ước chừng đi thẳng vài phút sau, mọi người đoán đã đến chính giữa đại điện.

Chỉ thấy ở khu vực trung tâm, phía trước mọi người có một đài ngọc khổng lồ.

Bốn phía đài ngọc có bốn trụ đồng khắc hình con quái vật mặt người thân chim giống như đã thấy trên cửa lớn cung điện trước đó.

“Lạ thật, tượng đồng này tôi chưa từng thấy bao giờ.” Vương Bàn Tử nói.

Lúc này Hòa Thượng nói: “Thực ra đây chính là Cửu Thiên Huyền Nữ Nương Nương trong truyền thuyết.

Nghe nói Cửu Thiên Huyền Nữ Nương Nương là đệ tử của Vương Mẫu, bản thể là thân chim mặt người.” “Không thể nào?

Tôi thấy Cửu Thiên Huyền Nữ xinh đẹp lắm mà, đặt vào thời hiện đại chắc chắn là nữ thần số một thiên hạ, lại là cái thứ này sao?” Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

Ngũ Tà bất lực nói: “Văn hóa của khu vực dân tộc thiểu số và văn hóa Hán có chút khác biệt, giống như con Bách Túc Long kia, cho nên cũng không có gì lạ.” Lúc này Vương Bàn Tử bò lên trên đài ngọc, phía trên có một tượng đồng khổng lồ.

Chương 175

Từ ánh đèn pin của Vương Bàn Tử, có thể thấy đó là một loại vật thể hình dạng, nhưng phạm vi chiếu sáng của đèn quá nhỏ, khiến mọi người cũng không thể nhìn rõ vật đó rốt cuộc là cái gì.

Khi tất cả mọi người đều chiếu đèn pin vào vật đó, lại kinh ngạc phát hiện, vật đó chỉ là một cây cột đồng cong cong vặn vẹo, trông hơi giống con rết.

Mặc dù vật đó được làm bằng đồng, nhưng lại đen sì sì, trông có chút quỷ dị.

"Chuyện lạ, chuyện lạ thật.

Trong cung điện không những không có gì, mà vật được cúng bái lại là một cây cột đồng trông giống con trùng sao?" Vương Bàn Tử hỏi.

Lúc này Ngũ Tà nói: "Trong một số dân tộc thiểu số, họ sẽ thờ cúng chủ thần, chẳng lẽ vật này là chủ thần của Đông Hạ sao?" "Chủ thần đó cũng quá kỳ quái, đen sì sì, trông như một cái gậy mì khô vậy." Vương Bàn Tử nói.

Đệ tử của Trần Tứ Gia là Hòa Thượng nói: "Chính xác là Trường Sinh Thiên của Đông Hạ, cũng là cái gọi là chủ thần.

Nghe nói thần của Đông Hạ nguyên bản từ dưới lòng đất mà ra, nên chủ thần trông có chút kỳ dị." "Này!

Hòa Thượng quen thuộc với Đông Hạ lắm nhỉ?" Vương Bàn Tử đột nhiên hỏi.

Hòa Thượng dường như cũng biết mình lỡ lời, vội vàng giải thích: "Tôi nghe sư phụ nói muốn tìm mộ Đông Hạ, nên chuyên môn làm bài

tập về nhà.” “Vậy thì thật lợi hại, lịch sử Đông Hạ ngắn như vậy mà anh cũng có thể tìm hiểu được.” Ngũ Tà nói.

Lúc này Ngũ Ban trong lòng khẽ động, lời của Ngũ Tà lại nhắc nhở anh.

Ngay từ đầu Hòa Thượng đã thể hiện sự quen thuộc với những thứ liên quan đến Đông Hạ, từ việc nhìn thấy bích họa Bách Túc Long, đến bây giờ những thứ này, gã này đều biết.

Nhưng đây không phải là thứ mà vài ngày công phu là có thể nghiên cứu ra được.

Chỉ là Hòa Thượng và Diệp Tử đều là đệ tử của Trần Tứ Gia, Ngũ Ban cũng không tiện chất vấn, nhưng đối với Hòa Thượng, Ngũ Ban đã âm thầm ghi nhớ.

Hiện tại tình hình Ngũ gia không rõ ràng, nên Ngũ Ban không thể không trở nên cẩn thận.

Trước đó Trần Tứ Gia luôn muốn đẩy Vương Bàn Tử đi, mặc dù Trần Tứ Gia là vì muốn tốt cho Vương Bàn Tử, nhưng Ngũ Ban mơ hồ cảm thấy có lẽ còn có một cách nói khác.

Cung điện quá quỷ dị, xung quanh không có một vật nào, thậm chí cột trụ của cung điện mọi người cũng không nhìn thấy.

Trong cả cung điện, thứ duy nhất mọi người nhìn thấy chỉ có cái đài ngọc này, khiến người ta kinh ngạc.

“Đi thôi, cố gắng đừng tách ra, bên trong có lẽ có thứ gì đó hấp thụ ánh sáng, khiến ánh sáng bên trong căn bản không thể khuếch tán, một khi tách ra có thể sẽ vĩnh viễn không quay lại được.” Ngũ Ban nhắc nhở.

Mọi người đương nhiên hiểu, bây giờ mới vừa tiến vào, bên trong có gì thì không ai biết, nếu tách ra thì không phải chuyện tốt.

Theo hướng trước đó, mọi người tiếp tục đi vào bên trong, bây giờ chỉ có thể hy vọng phía sau cung điện có hậu điện hoặc nơi nào đó tương tự.

Nếu không thì chỉ riêng cung điện quỷ dị này cũng đủ khiến người ta đau đầu rồi.

Chỉ đi hai ba mét sau, mọi người đã đến cuối cung điện, cuối cùng không phải là bức tường phong điều lũy thế, mà là một mảng đá của thân núi.

"Không thể nào?

Đến cuối rồi sao?" Vương Bàn Tử không nhịn được nói.

Cung điện này từ bên ngoài nhìn vào, quả thực là phiên bản Tử Cấm Thành, nhưng bên trong lại trống rỗng không có gì, giống như bị người ta dọn sạch vậy.

Nhưng mặt đất lại rất sạch sẽ, không có bất kỳ dấu vết nào, vì vậy mọi người đều cảm thấy không đúng.

"Không đúng, gạch xanh dưới chân tôi bị lỏng." Hòa Thượng đột nhiên nói.

Nghe lời Hòa Thượng nói, Ngũ Ban thử nhún nhún người, quả nhiên gạch xanh dưới chân thực sự bị lỏng.

"Chẳng lẽ lại là mật đạo nữa sao?

Tôi ghét mật đạo!" Vương Bàn Tử có chút ghét bỏ kêu lên, khiến anh nhớ đến lăng mộ dưới biển.

Ngũ Ban nói: "Trước tiên hãy nhấc sàn nhà lên đã." Gạch xanh lát sàn mộ thất không hề nhẹ, mặc dù mọi người đều cảm thấy nó bị lỏng, nhưng một khối đá ít nhất cũng nặng hơn ngàn cân, chỉ một người căn bản không thể cạy sàn ra được.

Vì vậy mọi người đều lấy xà beng ra cắm vào khe hở, may mắn là khe hở của những viên gạch xanh này không bị đóng băng, nếu không thì việc cạy ra sẽ rất khó khăn.

Dưới sức hợp lực, cuối cùng họ cũng cạy được một viên gạch xanh, và dịch nó sang một bên.

Quả nhiên bên trong lộ ra một khoảng không gian nhỏ, nhưng bên dưới dường như có một khối đá, khối đá đó có lẽ được đặt riêng ở đó.

Rõ ràng có dấu vết điêu khắc, chỉ là bây giờ không biết đó là cái gì.

Sau khi mọi người dời đi vài khối gạch xanh, cuối cùng cũng để lộ ra thứ bên trong.

Bên trong đặt một con rùa đá, rùa đá lớn bằng bàn ăn, toàn thân màu đen, nhưng hoa văn điêu khắc trên lưng lại có chút kỳ lạ.

Bởi vì hoa văn trên toàn bộ lưng rùa trông giống như khuôn mặt của một người phụ nữ.

Nhưng bốn phía rùa đá lại không có như mọi người nghĩ, mặt đất toàn là đá, căn bản không có bất kỳ mật đạo nào.

"Quỷ quái gì?

Làm thần bí như vậy rồi chỉ có một con rùa đá sao?" Vương Bàn Tử tức giận nói.

Tốn sức lớn như vậy, rồi lại chỉ có một con rùa, khiến Vương Bàn Tử tức giận, mồm miệng toàn lời thô tục.

"Rầm!" Trong cơn giận dữ, Vương Bàn Tử dùng xà beng trong tay quật vào thân rùa đá, lập tức một trận tia lửa bắn ra.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo khiến mọi người có chút kỳ lạ, chỉ thấy tia lửa lại lan khắp các hoa văn trên rùa đá, khiến cả con rùa đá

trở nên đỏ rực.

Điều kỳ lạ hơn là xà beng trong tay Vương Bàn Tử lại dính chặt vào thân rùa đá, Vương Bàn Tử phải dùng sức mới rút ra được.

"...

Từ thạch sao?" Ngũ Tà hỏi nhỏ.

Ngũ Ban cũng dùng xà beng đặt lên rùa đá, quả nhiên xà beng bị hút chặt lại.

"Lạ thật, vừa nãy chỉ có một ít tia lửa thôi mà, con rùa đá lại như bốc cháy vậy?" Hòa Thượng hỏi.

Trần Tứ Gia đột nhiên nói: "Không hay rồi, chúng ta trúng kế rồi, đây căn bản chỉ là một ngôi mộ nghi binh, hẳn là cố ý dẫn chúng ta vào đây." "Tại sao?" Ngũ Tà hỏi.

Trần Tứ Gia giải thích: "Hiện tại, hầu hết những nơi trộm mộ đều đã được biết đến, hoặc vô ý bị người khác phát hiện, nhưng khi đó những người trộm mộ đều sẽ mang theo la bàn." "Thật đấy, Bát gia cũng luôn mang theo một cái la bàn bên mình, để tìm vị trí huyệt mộ." Vương Bàn Tử nói.

Trần Tứ Gia nói: "Nhưng nếu xung quanh có từ trường thì sẽ thế nào?" "Kim la bàn hoặc là sẽ bị loạn, hoặc là sẽ chỉ mãi về một hướng." Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Ban chợt tỉnh ngộ: "À, đặt cái từ thạch này ở đây, để chúng ta đi theo chỉ dẫn của la bàn vào đây sao?" "Không sai, chúng ta phải nhanh chóng rút lui." Trần Tứ Gia nói.

Ngay lúc này, dị tượng do tia lửa trên rùa đá gây ra đột nhiên khuếch tán.

Khiến cả con rùa đá lại trở nên phình to, bên trong như có thứ gì

đó muốn tách từ thạch ra.

Điều này khiến mọi người kinh ngạc, loại chuyện này trước đây chưa từng phát hiện.

"Ầm!" Đột nhiên một trận lửa từ thân rùa đá bùng lên, ngọn lửa lại có màu xanh lục u tối, Ngũ Ban và Tiểu Ca nhanh mắt lẹ tay vội vàng kéo mọi người lùi lại.

"Quỷ hỏa!" Tiểu Ca và Ngũ Ban cả hai trầm giọng nói.

Ngay lúc này, chỉ thấy con rùa đá phình to cuối cùng cũng nứt ra, bên trong lộ ra một cục gì đó giống như keo nhựa.

Vật đó tỏa ra một mùi hương kỳ lạ, khiến người ta mê mẩn, nhưng từng người một lại vội vàng nín thở, sợ là khí độc.

Chương 176

"...

Chết rồi, đi mau!" Trần Tứ Gia đột nhiên kinh hô.

Ngũ Ban hỏi: "Tứ gia, đó là thứ gì?

Có độc không?" "Trùng Hương Ngọc, không độc đối với người." Trần Tứ Gia nói.

Vương Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm: "May quá, không độc, không độc." "Ông hiểu không?

Trùng Hương Ngọc không độc đối với người, nhưng lại có sức hấp dẫn chí mạng đối với côn trùng." Trần Tứ Gia nói.

Lúc này sắc mặt Tiểu Ca đại biến nói: "Không hay rồi!

Chạy mau, tất cả mọi người chạy ngay lập tức, bất kể có thứ gì, tuyệt đối đừng dừng lại, chạy thẳng ra ngoài." Mọi người lần đầu tiên thấy Tiểu Ca lại lộ ra vẻ mặt kinh hãi như vậy, có thể thấy có thứ gì đó đang tiến về phía này.

Quả nhiên, khi mọi người còn chưa kịp đi, xung quanh đột nhiên truyền đến từng trận tiếng bò lổm ngổm xào xạc.

Tiếng bò lổm ngổm khiến mọi người nhớ đến thi biệt, nhưng số lượng của thứ này lại nhiều hơn thi biệt không chỉ vài lần.

Những âm thanh dày đặc khiến mọi người sởn gai ốc.

Tiểu Ca căn bản không kịp giải thích, dẫn đầu chạy về phía sau, mọi người làm sao dám dừng lại, vội vàng chạy theo bước chân của Tiểu Ca.

Tiếng bò lổm ngổm xung quanh ngày càng nhiều, càng dày đặc, âm

thanh cũng ngày càng lớn, thậm chí còn át cả tiếng bước chân của mọi người.

Có thể thấy số lượng của những thứ này rốt cuộc là bao nhiêu, e rằng bây giờ cả hang động đều đã bị chúng bao vây rồi?

Mục tiêu của những thứ này rõ ràng là nhằm vào mọi người.

Nhưng đèn pin chỉ chiếu được khoảng cách hơn một mét, rốt cuộc những thứ này là gì, mọi người cũng hoàn toàn không biết.

Ngay cả Tiểu Ca còn sợ hãi như vậy, mọi người cũng không nghĩ đây chỉ là những con côn trùng bình thường.

Ban đầu khi gặp đàn thi biệt, Tiểu Ca cũng không lộ ra biểu cảm như vậy mà?

Mùi hương do Trùng Hương Ngọc phát ra ngày càng nồng, mọi người cũng không kịp trách cứ Vương Bàn Tử nữa, bây giờ thoát thân mới là quan trọng nhất.

Nhưng mọi người đã chạy theo bước chân của Tiểu Ca một lúc lâu rồi, nếu theo đường cũ quay lại, lúc này lẽ ra đã ra khỏi lối ra rồi.

Nhưng lúc này lại đến trước một bức tường, khiến mọi người kinh ngạc.

Dường như đã bị lạc trong cung điện này, những âm thanh dày đặc xung quanh lại ngày càng gần.

"Tắt đèn!

Bây giờ chỉ có thể phó mặc cho trời thôi, tìm lối ra tuyệt đối đừng quay đầu lại." Tiểu Ca nhắc nhở.

Ngũ Tà nhân cơ hội này hỏi: "Rốt cuộc đó là thứ gì?

Mà lại đáng sợ đến vậy?" Tiểu Ca nói: "Sẽ sớm biết thôi." Bởi vì tất cả đèn pin đều đã tắt, xung quanh chìm vào một màn đêm đen kịt.

Nhưng điều khiến mọi người kinh ngạc là, xung quanh có vô số đốm sáng lấp lánh đang di chuyển.

Lúc này mọi người như đang ở trong không gian, phía trên đầu là một dải ngân hà đang chảy.

Cảnh tượng này có thể nói là vô cùng hùng vĩ, nhưng mọi người lại không có tâm trạng để ý đến những điều đó.

Bởi vì biết, cái thứ "dải ngân hà" đang chảy đó, chỉ cần nhìn từ những đốm sáng đang di chuyển kia.

Mọi người biết mình đã bị bao vây, những thứ này thực sự quá nhiều, e rằng dùng số vạn cũng không thể hình dung được.

Những thứ dày đặc đó giống như bị bao bọc trong một đại dương, nhưng mọi người bây giờ đều không biết những thứ này rốt cuộc là gì?

"Chạy mau, phó mặc cho trời đi." Tiểu Ca trầm giọng nói.

Vừa dứt lời, chỉ nghe thấy bóng dáng Tiểu Ca lướt qua hư không, sau một trận gió truyền đến, anh ta đã lao về phía xa.

"Mẹ kiếp!

Gã này cũng quá không nghĩa khí rồi phải không?

Bỏ tôi lại sao?" Vương Bàn Tử không nhịn được chửi thề.

Lúc này Trần Tứ Gia nói: "Đối mặt với tình huống này, ai chạy ra được thì cứ chạy, nói nhiều lời vô ích làm gì?" Vừa dứt lời, Trần Tứ Gia cũng chạy, căn bản không kịp quan tâm đến mọi người.

"Theo tôi." Ngũ Ban không thể nào bỏ mặc Ngũ Tà được.

Mặc dù không biết thứ mình đang đối mặt là gì, nhưng nhờ có huyết mạch thần thú trong cơ thể, anh cũng không quá sợ hãi.

Nhưng trong lòng có chút do dự, ít nhất là thứ mà ngay cả anh cũng bất lực, chắc chắn phi thường.

Ngay lúc này, Ngũ Ban cảm giác dường như có thứ gì đó rơi xuống cổ mình.

Ngũ Ban theo phản xạ có điều kiện liền kẹp chặt lấy thứ đó, dùng sức trong tay lập tức bóp chết nó.

Nhưng lại khiến Ngũ Ban cảm thấy sởn gai ốc, thứ đó sờ vào giống như con rết.

Nhưng lại nhỏ hơn con rết, trên thân thứ đó có vô số chân, nhưng lại dài hơn chân con rết rất nhiều.

Gần như dài bằng thân nó, Ngũ Ban đoán đó là một loại côn trùng giống như rết.

Khi Ngũ Ban cầm nó trên tay, những đốm sáng đó chính là từ thân vật đó phát ra.

Điều khiến Ngũ Ban kinh ngạc là, chỗ bị cắn ẩn ẩn có chút đau nhói, thứ đó dường như có độc.

May mắn thay, trong cơ thể Ngũ Ban có huyết Kỳ Lân, khiến độc tính dường như không quá mạnh.

"A!

Có thứ gì cắn tôi!" Tiếng Hòa Thượng truyền đến.

Vương Bàn Tử cũng kêu lên: "Tôi cũng bị cắn rồi!" Nhất thời xung quanh truyền đến một trận tiếng kêu la, thứ đó cắn người hình như rất đau.

Ngũ Tà thì không có phản ứng quá lớn, bởi vì Ngũ Ban biết gã này trong cơ thể cũng có huyết Kỳ Lân, tạm thời sẽ không sao.

Để đề phòng vạn nhất, Ngũ Ban cố ý cắn rách ngón tay mình,

nhưng dường như đối với loại này lại không có tác dụng.

“Đi, chạy mau.” Ngũ Ban cuối cùng cũng biết Tiểu Ca sợ hãi điều gì rồi.

Mặc dù huyết Kỳ Lân có thể trừ độc, nhưng đối với loại này lại không thể xua đuổi, trong lúc đó Ngũ Ban cũng thử dùng Bạch Hổ Huyết Mạch.

Nhưng Bạch Hổ Huyết Mạch là để phá tà, đối với loại này cũng không có tác dụng quá lớn.

Bây giờ Ngũ Ban cuối cùng cũng bắt đầu sốt ruột, không cần Ngũ Ban nhắc nhở thì lúc này mọi người đã loạn thành một mớ rồi.

“Khoan đã!

Chúng ta phải đi cùng nhau, nếu không một khi phân tán thì chắc chắn chết không nghi ngờ gì nữa.” Ngũ Tà vội vàng kêu lên.

Mọi người cũng hiểu đạo lý này, mặc dù bây giờ xung quanh toàn là côn trùng, nhưng một khi mọi người tách ra thì chắc chắn chết không nghi ngờ gì nữa.

Chương 177

Chỉ là sự sợ hãi lại khiến suy nghĩ của mọi người có chút hỗn loạn, Diệp Tử ít nói suốt chặng đường là người đầu tiên chịu không nổi, đang định bất chấp tất cả mà bỏ chạy thì bị Hòa Thượng ôm lại.

Thuận Tử nắm chặt quần áo của Ngũ Tà, sợ sẽ bị lạc trong bóng tối.

Lúc này, Hòa Thượng là người đầu tiên không chịu nổi nữa, trên người bị cắn quá nhiều.

Chỉ có thể bật đèn pin lên, mọi người cuối cùng cũng nhìn thấy chân diện mục của những con côn trùng này.

"Khúc Diên?" Ngũ Ban ngạc nhiên nói.

Khúc Diên, loại này còn được gọi là sâu cỏ, ở một số nơi lại gọi là rết tường, sâu bèo, vân vân.

Loại này có tính tà lớn, sẽ tiết ra một loại chất nhầy, thường ăn muỗi, là một loại côn trùng có ích.

Nhưng một số Khúc Diên có độc, một khi bị Khúc Diên có độc bám vào người, sẽ ngứa ngáy không ngừng, thậm chí có thể khiến da thịt bị lở loét trực tiếp.

"Mau bịt tai lại, ai có diêm thì nhanh chóng châm lên rồi ném ra xa, mấy thứ này sẽ đẻ trứng trên những vật ấm áp, đừng để cơ thể của chúng ta biến thành nơi ấm áp nhất." Thuận Tử đột nhiên kêu lớn.

Nghe lời Thuận Tử nói xong, Vương Bàn Tử dẫn đầu châm diêm lên rồi ném về phía xa.

Quả nhiên có vô số Khúc Diên lao về phía cây diêm, thấy vậy mọi người vội vàng lấy diêm ra, châm lửa xong cuối cùng cũng phân tán

được sự chú ý của Khúc Diên.

Ít nhất bây giờ số lượng Khúc Diên chạy về phía mọi người đã giảm đi rất nhiều.

"Có đài đèn!" Ngũ Tà vô ý ném cây diêm theo một hướng nào đó rồi nó va vào vách đá, trong ánh sáng lờ mờ nhìn thấy một đài đèn bằng đồng.

Ngũ Ban lập tức nói: "Đi xem thử có châm lửa được đài đèn đó không." Thấy vậy mọi người dùng cây diêm trong tay mở ra một con đường, đến bên cạnh đài đèn, bên trong có dầu và bấc nên chắc có thể châm được.

Ngũ Ban dùng một cây diêm châm lửa đài đèn xong, dưới ngọn lửa bùng lên khiến vô số Khúc Diên đều chen chúc xông vào đó.

"Gần đây chắc chắn có đài đèn, mọi người mau tách ra đi châm lửa, chỉ có thu hút lũ côn trùng này thì chúng ta mới có khả năng thoát ra." Ngũ Ban kêu lên.

Mặc dù sợ hãi nhưng mọi người cũng biết đây là cơ hội duy nhất.

Ngũ Tà và hai đệ tử của Trần Tứ Gia chạy về một hướng của vách đá, còn Ngũ Ban thì cùng Vương Bàn Tử và Thuận Tử chạy về một hướng khác.

Hiện tại không thể lo nghĩ nhiều được nữa, chỉ có thắp sáng tất cả các bục đèn, có lẽ mới có một đường sống.

Thế là, mọi người chia làm hai đường bắt đầu tìm kiếm bục đèn tiếp theo dọc theo bức tường.

Chạy được hai mét, một bục đèn khác xuất hiện.

Ngũ Ban mặc kệ những con rết bắt đầu bò lên người, vội vàng châm lửa bục đèn, khiến lũ rết bỏ qua bọn họ mà chuyển sang vây lấy

bục đèn.

Vội vàng tiếp tục chạy về phía trước, nhưng trong bóng tối lại truyền đến một tiếng động lạ. "Rầm!"...

Khi ba người vừa chạy được hai bước, Tiểu Ca không biết từ lúc nào đã xuất hiện trước mặt họ.

Gã chắc cũng không tìm được lối ra, nhưng gã có một cách: sau khi cởi quần áo ra, gã liên tục vẫy đập quần áo.

Điều này khiến lũ rết không thể tiếp cận, và khi gã thấy mọi người, gã cũng mặc kệ.

Khi Ngũ Ban thắp sáng bục đèn phía trước, lũ rết xung quanh Tiểu Ca mới từ bỏ việc tiếp tục tấn công Tiểu Ca. "Thắp đèn?" Tiểu Ca hỏi.

Ngũ Ban đáp: "Giờ cũng không có cách nào tốt hơn." "Sắp có chuyện lớn rồi, đã thắp đèn thì thắp hết tất cả, mau tìm lối ra." Tiểu Ca nói.

Ngũ Ban hỏi: "Có gì không đúng à?" "Một khi thắp đèn sẽ dẫn dụ đại gia hỏa." Tiểu Ca nói đơn giản.

Nhưng hiện tại đèn đã được thắp, Tiểu Ca cũng không thể ngăn cản, chỉ đành cùng mọi người đi thắp đèn.

Sau một hồi vất vả, cuối cùng họ cũng hội họp với Ngũ Tà và mấy người khác.

Điều khiến Ngũ Ban bất ngờ là Trần Tứ Gia cũng đã gặp Ngũ Tà, chỉ có Hòa thượng không biết sao lại ngất xỉu, Ngũ Tà và Diệp Tử đang cõng.

Sau khi có thêm ánh đèn, mọi người thở phào nhẹ nhõm, ít nhất hiện tại lũ rết đã tạm thời bỏ cuộc. "Hòa thượng sao rồi?" Ngũ Ban

hỏi.

Ngũ Tà đáp: "Bị cắn nhiều quá, ngất đi rồi." "Có bị trúng độc không?" Vương Bàn Tử hỏi.

Diệp Tử lắc đầu: "Không biết, trước đó có mấy con rết chui vào tai thì gã cứ thế mà ngất." "...Phải nhanh chóng ra ngoài đưa gã đi bệnh viện, nếu không chắc chắn sẽ chết." Thuận Tử vội vàng nói.

Vương Bàn Tử nghe xong vội hỏi: "Bên kia có thấy lối ra không?" "Không thấy à?

Cũng không thấy sao?" Ngũ Tà hỏi.

Sắc mặt Ngũ Ban trầm xuống, rõ ràng trước đó mọi người đã ra từ cửa lớn, giờ vì thắp mấy bục đèn mà đi vòng quanh cả cung điện một vòng, lại không thấy lối vào ban nãy? "Không phải lại giống như lăng mộ dưới biển chứ?" Vương Bàn Tử kêu lên kỳ quái.

Ngũ Tà trầm giọng nói: "Chắc chắn cái tên khốn Vương Táng Hải muốn hại chết tôi." "Bây giờ đừng nói nhiều nữa, tôi đi tìm đường ra." Ngũ Ban nói.

Vương Bàn Tử vội vàng nói: "Ông có thể nghe được đường ra không?

Nghe xem." "Xung quanh quá nhiều rết, tôi không nghe rõ." Ngũ Ban bất đắc dĩ nói.

Thấy Ngũ Tà có vẻ nặng nhọc, thân thể Hòa thượng gần như hoàn toàn đè lên người cậu ta, Ngũ Ban đưa tay đón Hòa thượng từ tay Ngũ Tà.

Vừa chạm vào đầu Hòa thượng, Ngũ Ban rõ ràng cảm thấy đầu Hòa thượng sưng vù.

Có một ít máu tươi chảy ra, khiến Ngũ Ban giật mình.

Hòa thượng không phải bị rết cắn trúng độc mà ngất, mà là có người đã đánh ngất gã.

Nhưng rốt cuộc ai đã đánh ngất gã?

Trong số những người có mặt chỉ có Ngũ Tà, Diệp Tử và Trần Tứ Gia. "Cái lão già này." Ngũ Ban thầm mắng trong lòng.

Hiện tại không cần hỏi, Ngũ Ban có thể khẳng định Trần Tứ Gia đã ra tay.

Lão già này nổi tiếng là tâm địa độc ác, thủ đoạn tàn nhẫn.

E rằng lão muốn dùng thân nhiệt của Hòa thượng để hấp dẫn lũ rết, vì những người khác đều có thể di chuyển, có thể phòng tránh rết.

Chỉ có đánh ngất Hòa thượng, lũ rết chắc chắn sẽ nhắm vào đối tượng dễ dàng nhất.

Ngũ Ban không kìm được nhìn về phía Trần Tứ Gia, nhưng lão ta dường như hoàn toàn không để ý.

Ngũ Ban cũng bất đắc dĩ, nhưng cách này chắc chắn hiệu quả, ít nhất trên người Ngũ Tà và Diệp Tử, vết cắn của rết ít hơn nhiều.

So với Vương Bàn Tử và Thuận Tử, tình hình tốt hơn rất nhiều. "Cái gì thế kia?" Lúc này Vương Bàn Tử đột nhiên chỉ xuống đất kinh hô.

Mọi người nhìn theo hướng Vương Bàn Tử chỉ, chỉ thấy trên mặt đất không biết từ khi nào xuất hiện một cái bóng khổng lồ.

Chương 178

Cái bóng kéo dài, trông như một con mãng xà khổng lồ, ánh đèn lập lòe phản chiếu cái bóng một cách quỷ dị.

Khi mọi người nhìn theo cái bóng, chỉ thấy trên bục đèn cách đó không xa, một con quái vật khổng lồ đang vươn dài cổ như một con rắn khổng lồ, đang hút lấy mùi hương tỏa ra từ bục đèn.

Con quái vật dài lớn, nhưng mọi người vừa nhìn đã nhận ra, rõ ràng đó là một con rết khổng lồ.

Lúc này, nó trông như một con rồng khổng lồ, toàn bộ thân mình cuộn tròn trên mặt đất, chỉ có cái đầu vươn ra trên bục đèn.

Xung quanh, những con rết nhỏ đã tản đi từ lâu, tựa như nó là vua của loài rết vậy. "Mẹ kiếp, bách túc long ư?" Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

Ngũ Tà trừng mắt nói: "Rết mà lớn đến vậy sao?

Đem ra ngoài chẳng phải khiến mấy chuyên gia sinh vật học hóa điên à." Cần biết rằng con rết lớn nhất thế giới cũng chỉ mười mấy centimet, và con rết đồng khoa lớn nhất cũng chỉ năm sáu mươi centimet đã là nghịch thiên rồi.

Nhưng con rết này mọi người ước chừng ít nhất cũng phải mười mét, toàn thân trông như con rồng khổng lồ trong truyền thuyết.

Hai cái xúc tu trên đầu nó đã thô bằng chân người rồi.

Mọi người không kìm được nuốt nước bọt, đây chính là "đại gia hỏa" mà Tiểu Ca đã nói sao?

Nhanh chóng, mọi người phát hiện trong đây dường như không chỉ có một con "đại gia hỏa", trên mỗi bục đèn đều có một con rết khổng

lồ bò lên.

Ở vị trí của mọi người cũng nghe thấy tiếng bò lổm ngổm, e rằng còn có những con rết khổng lồ khác nữa.

Xung quanh những con rết nhỏ sau khi thấy những con bách túc long này, cuối cùng cũng rút lui và không còn gây phiền phức cho mọi người nữa. "Làm sao đây?" Lúc này Vương Bàn Tử lại tỏ ra bình tĩnh nói.

Mọi người hiểu rằng một khi những bục đèn này tắt, những con rết sẽ lại tìm đến họ.

Tuy những con nhỏ đã đi, nhưng những con lớn này trông còn khó đối phó hơn. "Tôi có cách, bây giờ chúng ta lùi về trung tâm tìm lại cái ngọc đài ban nãy." Trần Tứ Gia đột nhiên nói.

Mọi người tuy không hiểu, nhưng nghe theo lời lão.

Khi Ngũ Ban định cõng Hòa thượng đi, lại bị Trần Tứ Gia kéo lại. "Đưa Hòa thượng cho Diệp Tử cõng đi, trên người tôi có thứ cần dùng." Trần Tứ Gia nói.

Mọi người nghe xong cũng không để ý, vội vàng đi về phía trung tâm.

Ngũ Ban nhíu mày hỏi: "Có cần thiết không?" "Cậu thấy sao?" Trần Tứ Gia bình tĩnh hỏi.

Ngũ Ban gật đầu nói: "Chỉ một mình Hòa thượng cũng không thể dẫn dụ tất cả rết đi được." "Tôi tự có sắp xếp." Trần Tứ Gia nói.

Thấy Diệp Tử đón Hòa thượng từ tay Ngũ Ban, vì đang hôn mê, Hòa thượng hoàn toàn không có bất kỳ phản kháng nào.

Ngũ Ban thở dài một tiếng rồi buông tay, không cần thiết phải cứu tất cả mọi người trên đời.

Thân phận của Hòa thượng cũng đáng để nghi ngờ, kết quả này có lẽ là tốt nhất rồi.

Ngũ Ban nhìn Hòa thượng một cái rồi cuối cùng chọn buông tay.

Theo bước chân của mọi người, họ nhanh chóng đến ngọc đài trung tâm.

Mặc dù không tìm được lối ra, nhưng vị trí ngọc đài vẫn không thay đổi. "Hòa thượng đâu rồi?" Vương Bàn Tử thấy Ngũ Ban hai tay không không liền hỏi.

Ngũ Ban trầm giọng nói: "Chết rồi." Nghe Ngũ Ban nói vậy, Vương Bàn Tử lộ vẻ bi thương.

Dù sao gã và Hòa thượng trước đây khi bàn luận về thuốc nổ cứ như tri kỷ.

Tuy Ngũ Ban nói dối, nhưng gã hiểu Hòa thượng không còn sống được bao lâu.

Dưới sự hấp thụ của những con bách túc long khổng lồ, không ít bục đèn bắt đầu tắt.

Mọi người có thể nghe thấy tiếng bò lổm ngổm của những con bách túc long này, chúng đang bò đến những bục đèn khác.

Khi những bục đèn này tắt hết, thì sẽ đến lượt họ.

Vì vậy, tim mọi người đều thắt lại.

Nhanh chóng, Diệp Tử và Trần Tứ Gia cũng quay lại. "Tứ Gia?

Cách của ông có được không?" Vương Bàn Tử không kìm được hỏi.

Trần Tứ Gia cũng bắt chước Tiểu Ca nói: "Cứ thuận theo ý trời đi." Khi xung quanh một lần nữa chìm vào bóng tối, mọi người không dám thở mạnh.

Nhưng lúc này, chỉ thấy trong tay Trần Tứ Gia đột nhiên kẹp mấy viên đạn sắt.

Theo trí nhớ, Trần Tứ Gia ném về phía vị trí ban nãy.

Đột nhiên, một tiếng xé gió truyền đến, chỉ nghe như đánh trúng một cái bình thủy tinh.

Giây tiếp theo, lão rút ra một cái bật lửa và ném về phía đó. "Oành!"...

Nhanh chóng, một tiếng động trầm đục truyền đến, chỉ thấy ở một góc tường, một ngọn lửa bùng lên.

Vật đang cháy chính là thân thể Hòa thượng, mọi người lập tức kinh ngạc.

Vương Bàn Tử là người phẫn nộ nhất, vừa định chất vấn thì bị Ngũ Ban ngăn lại.

Sau khi Ngũ Ban lắc đầu, Vương Bàn Tử im lặng.

Nhưng khi nhìn Trần Tứ Gia, gã rõ ràng có chút không hài lòng.

Theo ngọn lửa bùng cháy, người đang hôn mê dù nghiêm trọng đến mấy e rằng cũng sẽ tỉnh.

Chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết truyền đến, Hòa thượng quả nhiên tỉnh lại.

Trên người gã rõ ràng bị đổ xăng, vật mà Trần Tứ Gia đánh trúng trước đó hẳn là cái bình đựng xăng. "A!"...

Cuối cùng, ngọn lửa bao trùm toàn bộ Hòa thượng, khiến gã chạy loạn khắp nơi.

Hành vi của gã không khác gì mang đến sức hấp dẫn cực lớn cho những con bách túc long kia.

Từng con bách túc long khổng lồ lũ lượt vây lấy Hòa thượng. "Rầm rầm!"...

Khi những con bách túc long vây quanh, một tiếng nổ dữ dội đột nhiên vang lên.

Chương 179

Ngũ Ban không biết Trần Tứ Gia đã buộc bao nhiêu thuốc nổ lên người Hòa thượng, nhưng tiếng nổ dữ dội, khiến một đám lửa bắn tứ tung, làm cho toàn bộ cung điện rung chuyển mạnh mẽ.

Mọi người đứng trên ngọc đài đều cảm thấy từng đợt sóng xung kích mạnh mẽ ập đến, vô số mảnh thịt cũng bay tứ tung, khiến mọi người suýt nữa nôn mửa.

Ngũ Tà là người đầu tiên không chịu nổi, không kìm được hỏi: "Tứ A Công, đó là đồ đệ của ông mà!" "Hừ!

Ông không dạy cháu 'tiền tẩu tam hậu tẩu tứ' sao?

Làm nghề này, phải có giác ngộ như vậy." Trần Tứ Gia nói với Ngũ Tà. "Tiền tẩu tam hậu tẩu tứ" là tiếng lóng của giới đạo mộ.

Làm nghề này, một khi đã xuống mộ, mỗi việc làm đều liên quan đến tính mạng.

Đôi khi mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, không kịp phản ứng.

Vì vậy, trong giới đạo mộ mới có câu này, ý là khi đi ba bước phía trước, phải nghĩ đến biện pháp đối phó phía sau.

Nhưng kiểu tư duy này không mấy ai làm được, ngay cả Ngũ Ban cũng không thể.

Bởi vì ai cũng không thể biết trước chuyện gì sẽ xảy ra sau đó, nên không thể dự đoán được những chuyện sau này.

Cùng với tiếng nổ đó, xà nhà của toàn bộ cung điện cũng bắt đầu sụp đổ, sau khi bị ngọn lửa bao phủ, lập tức chiếu sáng một vùng rộng lớn.

Cách làm của Trần Tứ Gia tuy tàn nhẫn, nhưng có tác dụng, ít nhất một vụ nổ đã giết chết không ít bách túc long.

Nhưng vẫn còn ba con bách túc long đang bò lổm ngổm, khiến tim mọi người thắt lại.

Ba con bách túc long dường như không bị ảnh hưởng quá lớn.

Trong toàn bộ cung điện, gỗ đã tồn tại mấy trăm năm nên rất khô, nhanh chóng ngọn lửa lan rộng khiến cả đại điện chìm trong biển lửa.

Sau khi hỏa thế bùng lên dữ dội, một lần nữa dẫn dụ vô số rết đến, nhưng chúng lại bị ngọn lửa thiêu cháy, khiến khói đặc bao phủ xung quanh. "Làm sao đây?

Phải nhanh chóng tìm lối ra." Vương Bàn Tử nói.

Không cần Vương Bàn Tử nói, mọi người đều biết rằng nếu không tìm được lối ra, mọi người dù thế nào cũng sẽ chết, chỉ là không biết sẽ chết theo cách nào. "Tiểu Ca có thể tìm được lối ra không?" Trần Tứ Gia hỏi Tiểu Ca.

Tiểu Ca gật đầu nói: "Có một con đường bí mật, nhưng nếu không giải quyết được mấy thứ trước mắt, chúng nó vẫn sẽ đuổi kịp, tôi không thể chạy thoát được." "Vậy làm sao?

Lẽ nào chờ chết?" Vương Bàn Tử hỏi.

Tiểu Ca nói: "Muốn bắt giặc thì bắt vua trước, tôi đi đối phó." "Ông đối phó được không?" Ngũ Ban hỏi.

Tiểu Ca thành thật đáp: "Phải liều mạng." "Để tôi đối phó một con." Ngũ Ban nói.

Trần Tứ Gia cũng nói: "Tôi đối phó một con." "Mẹ kiếp, đối phó được không?" Vương Bàn Tử kêu lớn.

Trần Tứ Gia không kiên nhẫn nói: "Tôi chỉ cần cầm chân nó một

lúc, để cậu rảnh tay không được à?" "Được được, Thuận Tử mau đưa thuốc nổ cho tôi, không thể giết chết thì cũng phải làm cho nó lột da nát thịt." Vương Bàn Tử hét lớn.

Thuận Tử ngượng ngùng nói: "Vương Đại Ca, hết thuốc nổ rồi." Hóa ra trước đó Trần Tứ Gia đã lấy hết tất cả thuốc nổ đi rồi, số thuốc nổ còn lại không còn bao nhiêu. "Cái gì!

Hết sạch rồi?

May mà tôi có giấu một ít." Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Ban không để ý đến mọi người, quay sang hỏi Tiểu Ca: "Mấy thứ này đối phó thế nào?" "Mấy thứ đó chỉ mạnh về sức lực, chỉ cần chú ý đến chân của chúng là được." Tiểu Ca không quên nhắc nhở.

Ngũ Ban nghe xong vẻ mặt vô cùng kỳ quái.

Chân của mấy con bách túc long này đâu phải bình thường, nếu không đã không gọi là bách túc long rồi.

Nhanh chóng, ba con bách túc long kia đã bò đến chỗ mọi người, có lẽ cũng biết chính những người này đã hại chúng ra nông nỗi này. "Rẹt rẹt!"...

Không chỉ vậy, vô số đàn rết cũng bắt đầu nhanh chóng bò về phía mọi người.

Điều này khiến mọi người sợ không nhẹ, phải biết rằng lũ rết này không dễ trêu chọc.

Một khi bị chúng vây lấy, e rằng mọi người đều không thể thoát ra khỏi đây.

Thuận Tử từng nói lũ rết tấn công mọi người dựa trên thân nhiệt.

Nhưng giờ đây lửa lớn bao trùm xung quanh, lũ rết vẫn xông về phía mọi người, rõ ràng là do mệnh lệnh của những con bách túc long

kia.

E rằng đúng như Tiểu Ca nói, chỉ có thể "muốn bắt giặc thì bắt vua trước".

Sau khi phân công xong, Tiểu Ca là người đầu tiên xông ra, trường đao trong tay lướt trong hư không chém về phía một con bách túc long. "Xoẹt!"...

Mặc dù thứ đó được gọi là bách túc long, nhưng bản thể không phải là rết, một nhát đao chém xuống đã rạch một vết dài trên thân bách túc long.

Lập tức, từ vết thương phun ra một chất lỏng màu xanh lá cây, trông nhớp nháp vô cùng ghê tởm.

Có lẽ một nhát đao đã chọc giận con bách túc long đó, vô số cái chân dài ngoẵng lập tức quật về phía Tiểu Ca.

Đúng như Tiểu Ca đã nói trước đó, phải cẩn thận cái chân của mấy thứ này.

Chân của bách túc long dài và mảnh, trên đó mọc những cái móc sắc bén như lưỡi hái.

Chỉ nghe một tiếng xé gió truyền đến, chân của bách túc long như những luồng đao quang kiếm ảnh lao về phía Tiểu Ca.

Tốc độ thậm chí còn nhanh hơn cả Tiểu Ca, Tiểu Ca vội vàng thi triển Kỳ Lân Thân Pháp để né tránh.

Nhưng vẫn không thể hoàn toàn tránh được, một cái chân dài đã sượt qua người Tiểu Ca, may mà chỉ làm rách quần áo của cậu ta. "Rầm!"...

Những cái chân không trúng Tiểu Ca thì đập mạnh xuống đất, trực tiếp khiến những viên gạch xanh trên mặt đất nứt ra từng đường.

Nếu đập vào người thì chẳng phải sẽ khiến người ta bị chẻ đôi sao?

Thấy Tiểu Ca đã ra tay, Ngũ Ban cũng không nhàn rỗi, sau khi rút trường kiếm từ sau lưng ra, cũng vung về phía một con bách túc long.

Lập tức, một trận kiếm ảnh bắn ra, cũng để lại một vết thương trên thân bách túc long.

Điều khiến Ngũ Ban hơi kinh ngạc là tuy một kiếm để lại một vết thương trên thân bách túc long.

Nhưng một kiếm này đã vận dụng huyết mạch chi lực, vậy mà chỉ để lại một vết thương nhỏ.

Ngay lúc đang nhìn, Ngũ Ban cũng nhận được đãi ngộ giống như Tiểu Ca.

Chỉ thấy bách túc long ngẩng cao cái đầu dài ngoẵng, trên thân có năm sáu mươi cái chân dài quật về phía Ngũ Ban.

Chương 180

Ngũ Ban đã thấy sức mạnh của những cái chân dài đó, cũng đã chứng kiến tốc độ của chúng, biết rằng dù có thi triển thân pháp thì e rằng trên người cũng sẽ để lại một vết thương.

Giờ đây chỉ có thể cứng rắn chống đỡ.

Khoảnh khắc đó, chỉ thấy trên người Ngũ Ban tỏa ra một luồng sát khí nồng đậm, sát khí bao quanh tứ phía.

Đó chính là Cùng Kỳ Huyết Mạch Huyết Tế, cái gọi là Huyết Tế tuy được gọi là Huyết Tế, nhưng không có bất kỳ quan hệ nào với máu.

Nó chỉ là một loại vòng phòng ngự được hình thành bằng cách kích hoạt Cùng Kỳ Huyết Mạch của bản thân, kết hợp với sát khí của bản thân.

Ngày đó Ngũ Ban ở Tân Nguyệt Quán ăn đã được lĩnh giáo trình độ phòng ngự mạnh mẽ đó từ tay Chương Phật Gia.

Nhưng chỉ như vậy thôi thì còn lâu mới đủ, hai tay Ngũ Ban bắt đầu không ngừng vung lên xuống, đó chính là Huyền Vũ Năng Lực Kim Cương Thủ Ấn.

Sau khi hai loại sức mạnh hòa quyện vào nhau, chỉ thấy trên người Ngũ Ban tỏa ra một vầng sáng kỳ dị. "Rầm!"...

Lúc này, vô số cái chân dài đó đập vào vầng sáng kỳ dị trên người Ngũ Ban.

Nhưng điều đáng ngạc nhiên là những cái chân dài có thể phá vỡ gạch xanh đó lại như đập vào tấm thép vậy.

Từng tiếng nổ liên tục truyền đến, nhưng Ngũ Ban vẫn không hề

bị thương.

Điều này khiến Ngũ Ban trong lòng cũng rất vui mừng, sau này chỉ cần sát khí đủ, e rằng cả đạn cũng có thể đỡ được.

Sau khi những cú đánh của những cái chân dài đó vô hiệu, Ngũ Ban cũng nhân cơ hội này, trường kiếm trong tay chém về phía những cái chân dài đó. "Xoẹt!"...

Lập tức, một luồng kiếm quang dũng mãnh hiện ra, chỉ thấy những cái chân dài đó không phải đúc bằng gân thép, lập tức bị chém đứt vô số cái chân.

Ngay sau đó, Ngũ Ban nhảy vọt lên cao, một lần nữa vung kiếm chém về phía đầu bách túc long. "Phụt!" Lập tức, một dòng chất lỏng màu xanh lá cây phun ra trên đầu nó.

Nhưng điều đó không đủ để lấy mạng bách túc long, dù sao loại này da dày thịt béo, bản thân nó có một mức độ phòng ngự nhất định, khiến trường kiếm của cậu cũng không thể chém chết nó.

Thấy Ngũ Ban thuận thế lăng không nhảy một cái, nhảy lên trên đầu bách túc long.

Khi những cái chân dài đó vừa định quật về phía Ngũ Ban, lại thấy trên người Ngũ Ban dâng lên một luồng trọng lực mạnh mẽ.

Hai chân đạp một cái, lập tức trọng lực đó toàn bộ đè lên thân bách túc long, đó chính là Huyền Vũ Năng Lực.

Hai tay giơ lên nắm chặt chuôi kiếm, trực tiếp xuyên xuống đỉnh đầu bách túc long.

Cuối cùng, trường kiếm đã hoàn toàn chìm vào trong đầu, con bách túc long đó phát ra một tiếng kêu thảm thiết rồi thân thể không ngừng co giật, cuối cùng chết dưới trường kiếm.

Bên kia, Tiểu Ca cũng phát huy thần uy, một nhát đao chém đứt cổ bách túc long, cũng giải quyết được một con bách túc long.

Vương Bàn Tử và Trần Tứ Gia thì không may mắn như vậy, tuy dựa vào súng trong tay, họ đã chặn được đòn tấn công của bách túc long nhưng căn bản không thể giết chết chúng.

Ngược lại, họ bị những cái chân dài đó ép phải chạy trốn khắp nơi, thêm vào đó là lũ rết khiến mọi người vô cùng thảm hại.

Trên người họ có không ít vết thương, cứ thế này e rằng những người này cuối cùng sẽ bị bách túc long giết chết.

Tiểu Ca vừa định đi giúp thì lại bị Ngũ Ban giữ lại. "Trong người có Kỳ Lân Huyết Mạch, cũng nên để cậu ta trưởng thành rồi." Ngũ Ban nói.

Tiểu Ca nhíu mày nói: "Nhưng cậu ta căn bản không biết vận dụng." "Sao?

Tôi không nghĩ khi sinh mạng của một người bị đe dọa, sẽ không bùng phát ra sức mạnh cường hãn." Ngũ Ban nói.

Nghe Ngũ Ban nói vậy, Tiểu Ca trầm ngâm một lúc rồi cũng đứng bên cạnh Ngũ Ban.

Đúng như Ngũ Ban đã nói, căn bản không thể bảo vệ Ngũ Tà mãi được.

Không có sự giúp đỡ của Ngũ Ban và Tiểu Ca, tình cảnh của mọi người càng ngày càng nguy hiểm.

Người đầu tiên gặp nạn là Thuận Tử, bị một khối cột rơi xuống đập trúng, cả người bị đánh bay ra ngoài.

Ngũ Ban đưa Thuận Tử lên ngọc đài, kiểm tra một lát thấy không có gì nghiêm trọng.

Ngay sau đó, Diệp Tử cũng bị những cái móc nhỏ như lưỡi hái trên chân dài của bách túc long cứa vào đùi, máu tươi lập tức tuôn ra.

Sau khi Tiểu Ca cứu cô ra, Diệp Tử vội vàng băng bó chân mình.

Trên sân, đạn của Vương Bàn Tử đã hết, trong tay gã nắm một con dao quân dụng.

Nhưng gã lại bị một cái chân dài khổng lồ đánh bay ra ngoài.

May mắn là Vương Bàn Tử phản ứng nhanh nhẹn, dùng dao quân dụng đỡ những cái móc trên chân dài đó nên không bị thương.

Trên sân cuối cùng chỉ còn lại Trần Tứ Gia và Ngũ Tà, hai người bị ép đến thảm hại.

Ít nhất Trần Tứ Gia không biết cây Cửu Trảo Câu của lão đã vứt đi đâu, lúc này lão đang luống cuống né tránh đòn tấn công của bách túc long.

Cuối cùng, Trần Tứ Gia không trụ nổi nữa, chạy về phía mọi người.

Thân pháp của lão học từ Hồng Nhị Gia, tuy không bằng Ngũ Ban và Tiểu Ca, nhưng cũng là thân pháp đỉnh cao.

Trong gang tấc nguy hiểm, Trần Tứ Gia đã chạy thoát đến bên cạnh mọi người. "Mau đi cứu Ngũ Tà đi!" Vương Bàn Tử lúc này đang bò trên ngọc đài nói.

Trần Tứ Gia cũng nói: "Mau đi cứu, nếu không cậu ta sẽ chết." Ngũ Ban lắc đầu nói: "Đợi chút đã." Cần phải rèn luyện Ngũ Tà, nếu không chẳng phải lãng phí cả một thân Kỳ Lân Huyết Mạch sao?

Không có ai khác quấy rầy, bách túc long điên cuồng tấn công Ngũ Tà.

Những cái chân dài ngoẵng có tốc độ cực nhanh, nhưng toàn bộ

thân hình béo tròn lại có vẻ nặng nề.

Điều này giúp Ngũ Tà tìm thấy một tia hy vọng sống sót giữa những đòn tấn công chết chóc.

Mặc dù thảm hại, nhưng Ngũ Tà nương theo thân hình nặng nề của bách túc long mà liên tục luẩn quẩn xung quanh.

Nhờ đó, Ngũ Tà mỗi lần đều may mắn thoát được đòn tấn công của bách túc long trong gang tấc.

Nhưng trên người Ngũ Tà thì lại bị lũ rết cắn cho thương tích đầy mình.

Điều khiến mọi người bất ngờ là, những con rết đứng trên ngọc đài này lại không tấn công họ.

Phát hiện này khiến mọi người có chút ngượng ngùng, nếu trước đó đã sớm trốn trên ngọc đài này, có lẽ đã không thảm hại đến vậy.

Giờ thì Ngũ Tà xui xẻo rồi, tất cả lũ rết đều tập trung bên cạnh cậu ta. "...Định để Ngũ Tà chết sao?" Vương Bàn Tử cuối cùng cũng lấy lại bình tĩnh, mắng Tiểu Ca và Ngũ Ban.

Tiểu Ca không nói gì, tay nắm chặt trường đao, chỉ cần có chút bất thường sẽ lập tức ra tay.

Ngũ Ban cũng toàn tâm chú ý nhìn vào giữa sân.

Chương 181

Ngũ Tà là hậu nhân duy nhất của Ngũ Gia, không thể chết ở đây được.

Nhưng cũng chính vì vậy, phải cứng rắn, vì đã ăn Kỳ Lân Kiệt, khiến Ngũ Tà có toàn bộ Kỳ Lân Huyết Mạch trong cơ thể.

Nếu không thể phát huy được, thì quá lãng phí. "Im miệng!" Trần Tứ Gia quát Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử khó hiểu, nhưng thấy Ngũ Ban và Tiểu Ca bất động, vẻ mặt gã cực kỳ khó coi.

Ngũ Tà lúc này cũng cảm thấy tuyệt vọng, mỗi lần nguy hiểm đều có Ngũ Ban và Tiểu Ca bên cạnh.

Nhưng hôm nay dù cả hai đều ở đây, nhưng dường như lại không ra tay.

Điều này khiến Ngũ Tà nhớ đến Hòa thượng, chẳng lẽ mình sẽ trở thành Hòa thượng thứ hai sao?

Những người này trắng trợn từ bỏ mình rồi, sống chết có số, phú quý tại trời, sống hay chết đều phải hoàn toàn tự mình gánh chịu.

Vào lúc rạng sáng, một cái chân của bách túc long nhanh chóng quét ngang, tiếng xé gió vô cùng chói tai, sắc mặt Ngũ Tà biến đổi.

Chân của bách túc long quá nhiều.

Căn bản không cho phép né tránh nữa, nếu bị một cước đập trúng thì e rằng eo của cậu ta cũng sẽ bị chém thành hai đoạn. "Xoẹt!"...

Vào lúc này, một tiếng xé gió truyền đến từ phía bên kia. "Oành!"...

Nhưng tiếng xé gió đó không phải nhắm vào Ngũ Tà, mà là lao về

phía đỉnh đầu cậu ta.

Đó chính là những viên đạn sắt của Trần Tứ Gia xé gió bay tới, nhưng người ra tay lại là Ngũ Ban đã lấy những viên đạn sắt từ tay Trần Tứ Gia.

Sau một tiếng nổ lớn, chỉ thấy một cây xà nhà đang cháy dở, vốn đã sắp không chịu nổi, thêm vào sự can thiệp của ngoại lực.

Xà nhà cung điện cuối cùng cũng gãy lìa, mang theo ngọn lửa hung dữ, rơi xuống phía dưới. "Rầm!"...

Lại thấy cây xà nhà đó vừa vặn rơi xuống vị trí kia.

Xà nhà cung điện rất lớn và nặng, khi rơi xuống cái chân dài đó, lập tức khiến nó bị đập gãy.

Đồng thời cũng thiêu chết không ít rết và những con rết dày đặc dưới đất.

Điều này ngược lại đã cho Ngũ Tà một cơ hội thở phào nhẹ nhõm, nhưng những mảnh gỗ cháy từ xà nhà bay tứ tung, cũng có một số rơi vào người Ngũ Tà.

Điều này khiến Ngũ Tà không thể không đập vào người mình, dập tắt ngọn lửa.

Mặc dù cái chân đó bị đập gãy, nhưng nhanh chóng một cái chân khác từ trên trời giáng xuống, quật về phía Ngũ Tà.

Ngũ Tà cũng không để ý đến những con rết dưới đất, lăn lộn trên đất nghiền chết không ít rết và tránh được một cước.

Vừa mới dừng lại, một cái chân khác cũng theo sau đập tới.

Nhưng thân hình dài ngoẵng của bách túc long thì cứ liên tục ra chân.

Vô số cái chân dài dày đặc quật loạn xạ, Ngũ Tà chỉ có thể chạy

loạn xạ không có quy tắc.

Có lẽ vận may trước đó đã cạn kiệt, một cái chân dài khổng lồ quét ngang. "Oành!"...

Chỉ thấy một cước đập trúng cây xà nhà ban nãy, khiến cây xà nhà đó trực tiếp bị đập thành hai đoạn, cùng với cây xà nhà khổng lồ đó lao về phía Ngũ Tà.

Mặc dù không bị cái chân dài sắc bén đập trúng, nhưng lại bị cây xà nhà đó đánh trúng.

Điều này khiến Ngũ Tà ngã quỵ xuống đất, xà nhà đè lên người cậu ta.

Ngọn lửa trên xà nhà thiêu đốt khiến Ngũ Tà đau đớn không ngớt, nhưng hiện tại nhìn Ngũ Tà vẫn an toàn.

Bởi vì bị áp tại phòng lương chi hạ hậu, bách túc long khước tử thất khứ liễu ngũ tà ảnh tử.

Nó chỉ có thể quay loạn xạ tìm kiếm bóng dáng Ngũ Tà. "A!"...

Ngọn lửa thiêu đốt khiến Ngũ Tà đau đớn không ngớt, không kìm được kêu thảm một tiếng.

Nhưng may mắn là vì ngọn lửa, khiến lũ rết cũng không còn hứng thú cắn cậu ta nữa.

Chỉ là nếu cứ ở dưới cột, Ngũ Tà e rằng cũng sẽ bị ngọn lửa thiêu sống. "Chết tiệt!" Vương Bàn Tử gầm lên giận dữ.

Tiểu Ca vừa định ra tay thì lại bị Ngũ Ban kéo lại lần nữa. "Đợi chút!

Không chết được đâu." Ngũ Ban trầm giọng nói.

Vương Bàn Tử giận dữ nói: "Để cậu ta chết ư?

Để ai thay thế vị trí?

Để cậu ngồi lên vị trí người thừa kế Ngũ Gia sao?" Đối mặt với chất vấn của Vương Bàn Tử, Ngũ Ban không hề dao động, cậu ta tin Ngũ Tà, tin Kỳ Lân Kiệt.

Ngay lúc này, một cái chân của bách túc long lại giẫm trúng phần cuối xà nhà, điều này khiến Ngũ Tà càng đau đớn hơn.

Trong mắt tràn đầy tuyệt vọng, cậu ta hiểu rằng hôm nay mình sẽ phải bỏ mạng ở đây, không cam lòng.

Ngọn lửa trên xà nhà cộng với trọng lượng của bản thân, giờ lại bị bách túc long giẫm lên, khiến cậu ta cảm thấy một luồng trọng lực đè lên người mình. "Sắp không trụ nổi nữa rồi." Tiểu Ca trầm giọng nói.

Vừa dứt lời, định ra tay thì đột nhiên một luồng khí tức cường hãn truyền đến, khiến mọi người vô cùng kinh ngạc.

Chỉ thấy giữa sân, Ngũ Tà đứng dậy với thân thể đang cháy, quần áo trên người đã bị thiêu cháy hoàn toàn.

Trên người cậu ta đang lóe lên một hình xăm, chính là hình xăm Kỳ Lân Phần Phong Đạp Hỏa giống hệt của Tiểu Ca.

Chỉ là hình xăm đó nhạt hơn Tiểu Ca rất nhiều, nhưng cũng đã đủ rồi. "Xoẹt!"...

Cùng với việc Ngũ Tà đứng dậy, con bách túc long cuối cùng cũng phát hiện ra Ngũ Tà, từng cái chân dài quật về phía Ngũ Tà.

Ngũ Tà vội vàng nhảy tránh, mọi người rõ ràng nhận ra, lúc này tốc độ của Ngũ Tà đã trở nên nhanh hơn rất nhiều, thân thể cũng linh hoạt hơn không ít. "Mọi người đi tìm lối ra đi, tôi đi giúp cậu ta." Ngũ Ban nói.

Chương 182

Tiểu Ca gật đầu, trên mặt lộ ra một tia biểu cảm hân hoan.

Ngũ Ban trong lòng cũng thả lỏng rất nhiều, ít nhất bây giờ Ngũ Tà đã có khả năng tự vệ.

Không cần phải để cậu và Tiểu Ca luôn phải bảo hộ, đối với Ngũ Gia tuyệt đối là một chuyện đáng phấn khởi.

Thấy Ngũ Ban lăng không nhảy một cái, trường kiếm trong tay lướt trong hư không, lần này không chém vào bản thể bách túc long, mà là những cái chân dài dày đặc đó.

Sau một tiếng xé gió truyền đến, Ngũ Ban một kiếm chém đứt mấy cái chân dài đó, Ngũ Ban nhân thế nhảy lên trên đầu bách túc long. "Tiếp lấy." Ngũ Ban nói.

Vừa dứt lời, cậu lại ném trường kiếm trong tay cho Ngũ Tà, ngay sau đó trọng lực gia trì lập tức đè bách túc long bẹp dí xuống đất.

Trường kiếm của Ngũ Ban và Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca cùng loại chất liệu, trọng lượng đủ tám chín chục cân.

Người bình thường có thể cầm được cũng căn bản không thể vận dụng tự nhiên, nhưng lúc này Ngũ Tà sau khi tiếp lấy trường kiếm.

Một kiếm đâm ra, cắm trường kiếm vào cổ họng bách túc long.

Có lẽ điểm yếu của các sinh vật dưới lòng đất âm u đều nằm ở phần cổ trở lên.

Sau khi Ngũ Tà một kiếm xuyên thủng cổ họng bách túc long.

Ngũ Ban nhảy xuống khỏi đầu nó, Ngũ Tà rút trường kiếm trong tay ra đưa lại cho Ngũ Ban. "Không sợ tôi sẽ chết sao?" Ngũ Tà trầm

giọng hỏi.

Ngũ Ban thờ ơ nói: "Không chết đâu, nhiều nhất cũng nằm mấy ngày.

Hơn nữa cậu cũng đã phát hiện rồi, trong người có Kỳ Lân Huyết Mạch, chỉ là chưa phát huy được thôi." Ngũ Tà không nói gì nữa, nhưng rõ ràng cậu ta có chút xa lạ với Ngũ Ban, Ngũ Ban cũng không để ý.

Nhìn những con rết dày đặc xung quanh, nhìn toàn bộ đại điện bị lửa nhấn chìm, vô số xà nhà sụp đổ.

Trên đỉnh đầu, ngói cũng không ngừng rơi xuống.

Ngũ Ban nắm lấy cánh tay Ngũ Tà, lăng không nhảy một cái rồi chạy về phía bục.

Lúc này Tiểu Ca cũng đã tìm thấy lối đi bí mật, nằm dưới cái cột đồng trên ngọc đài.

Lối đi bí mật không lớn, vừa đủ cho hai người đi song song.

Hiện tại Thuận Tử và Diệp Tử đều bị thương nhẹ bên ngoài, tuy đã băng bó nhưng vẫn ảnh hưởng đến hành động.

Vương Bàn Tử và Ngũ Tà cũng bị thương, hiện tại cần một nơi để nghỉ ngơi một lúc.

Có lẽ vì lo lắng, Vương Bàn Tử đến bên cạnh Ngũ Tà, đặc biệt hỏi về tình hình của cậu ta.

Nhìn đôi mắt đỏ hoe của Vương Bàn Tử, Ngũ Tà trong lòng vô cùng cảm động.

Cậu ta thầm than rằng, vào thời khắc then chốt, người nhà lại không quan tâm bằng một người ngoài.

Về sự hiểu lầm của Ngũ Tà, Ngũ Ban không giải thích, cũng

không cần thiết phải giải thích.

Cái mật đạo này giống như một lớp kẹp, mọi người đi trong mật đạo vẫn có thể nghe rõ tiếng lửa cháy trong cung điện, và tiếng cung điện sụp đổ.

May mà mọi người hiện tại tạm thời an toàn, ít nhất những con rết kia không đuổi theo, hiện tại chắc đang chạy trốn.

Toàn bộ đội ngũ chìm trong không khí nặng nề, không ai nói lời nào.

Vương Bàn Tử bình thường nói nhiều lúc này cũng trở nên trầm mặc, lần xuống mộ này khiến gã cảm thấy vô cùng áp lực.

Đầu tiên Hòa thượng bị hiến tế, sau đó Ngũ Tà suýt chết dưới tay bách túc long.

Thuận Tử và Diệp Tử đều bị thương, Cửu Trảo Câu của Trần Tứ Gia cũng không biết vứt ở đâu rồi.

Giờ đây có thể nói là tổn thất thảm trọng, khiến mọi người không còn chút sức lực nào để nói chuyện.

Mật đạo hơi dài, cầu thang kéo dài xuống phía dưới, khiến mọi người có chút ngạc nhiên.

Giờ đây chắc cũng gần đến chân núi rồi?

Từ trên tầng băng đỉnh núi đã mở ra một đường hầm băng dài hai ba mươi mét, lại từ trong cái cung điện chết tiệt đó tiếp tục đi xuống.

Điều này khiến mọi người có chút khó hiểu, vì Thiên Cung chắc chắn nằm trên trời, sao lại cứ đi xuống mãi thế này?

Nhưng hiện tại cũng không có thời gian để để ý những thứ này nữa, chỉ có thể theo mật đạo tiếp tục đi về phía trước.

Quần áo của Ngũ Tà bị thiêu cháy, chỉ có thể lấy ra một bộ quần

áo dự phòng từ trong ba lô.

Điều khiến Ngũ Tà kỳ lạ là sau khi bị thiêu cháy lâu như vậy.

Hiện tại cậu ta lại không cảm thấy chút đau đớn nào, thậm chí cả vết sẹo cũng đang biến mất.

Không hiểu Kỳ Lân Huyết Mạch là gì, nhưng cũng giống như khả năng sinh tồn của Tiểu Ca, chỉ cần không chết ngay lập tức thì đều có thể sống sót, hồi phục đầy máu.

Mọi người đi được khoảng mười mấy phút sau, Ngũ Ban ước chừng độ chênh lệch từ cung điện xuống đã đạt đến mười mấy mét.

Nhiệt độ cũng ngày càng ấm hơn, khiến mọi người có chút ngạc nhiên.

Chẳng lẽ thật sự đã trở lại mặt đất rồi sao?

Cuối cùng, mọi người cũng ra khỏi mật đạo, phía trước một khe núi khổng lồ chắn ngang trước mặt họ.

Trong khe núi toàn là đá lộn xộn, trên hai vách đá của khe núi, phủ một lớp băng.

Trong băng dường như có bóng người, nhưng quá tối, mọi người nhìn kỹ cũng không phân biệt được. "Chắc là bãi thải, nơi vứt bỏ đá phế liệu khi xây dựng lăng mộ ngày xưa." Trần Tứ Gia nhìn nhìn khe núi nói. "Vậy những cái trên vách đá kia là gì?" Vương Bàn Tử hỏi. "Đó là mộ táng." Thuận Tử nói.

Mọi người đều biết rằng ở những nơi băng tuyết, người dân rất thịnh hành kiểu băng táng, sau khi phong ấn xương cốt người chết trên núi, dùng nước tưới lên để toàn bộ người chết đều bị đóng băng trong vách núi. "...Cũng quá nhiều rồi chứ?" Vương Bàn Tử không kìm được nói.

Mặc dù Ngũ Tà chưa hoàn hồn, nhưng đã thay Vương Bàn Tử giải đáp: "Những cái này hẳn đều là những công tượng ngày xưa bị chôn theo." "Vậy sao không trực tiếp làm hố chôn theo đi?" Vương Bàn Tử nói.

Trần Tứ Gia cười lạnh nói: "Những người này tuy bị chôn theo, nhưng không có tư cách được gọi là hố chôn theo.

Tôi khẳng định có nơi khác chứa một lượng lớn thi thể, đó mới là chôn theo thực sự." "Có sao?" Vương Bàn Tử kinh hô.

Khe núi rộng lớn, trên vách đá toàn là người bị băng táng, ước chừng ít nhất cũng có hàng vạn công tượng.

Nhưng mọi người cũng hiểu rằng lực lượng nhân công cần thiết để xây dựng một Thiên Cung e rằng không chỉ có bấy nhiêu người, chỉ là không biết những người còn lại rốt cuộc giấu ở đâu.

Nhân cơ hội này, mọi người cũng nghỉ ngơi tại chỗ, ít nhất ở đây hiện tại là an toàn. "Tôi nên đi rồi." Tiểu Ca đột nhiên nói.

Chương 183

Trừ Ngũ Ban ra, mọi người đều ngẩn ra, Tiểu Ca lúc này lại muốn đi sao? "Đi đâu?" Vương Bàn Tử hỏi.

Tiểu Ca nói: "Đi tìm thứ tôi cần tìm." Nói rồi cũng không giải thích với mọi người, đi về phía trước, nhanh chóng bóng dáng gã biến mất trong bóng tối. "Tìm cái gì?" Vương Bàn Tử vẻ mặt khó hiểu.

Ngũ Tà nhíu chặt mày, lờ mờ cảm thấy gã này dường như có chuyện gì đó giấu mọi người. "Thứ cậu ta muốn tìm, tôi không thể giúp được, cứ để cậu ta đi đi." Trần Tứ Gia nói. "Khốn kiếp!

Cứ thế mà đi à?" Vương Bàn Tử không kìm được nói. "Cứ để cậu ta đi đi, tôi cũng không thể ngăn cản." Ngũ Ban nói.

Về Ngũ Ban, Vương Bàn Tử và Ngũ Tà lúc này đều có ý kiến.

Nghe cậu nói vậy, hai người rõ ràng không đáp lại.

Ngũ Ban cũng không để ý, ngồi sang một bên chờ mọi người nghỉ ngơi.

Diệp Tử bị thương ở chân, trước đó chỉ băng bó đơn giản, hiện tại cuối cùng cũng có cơ hội để xử lý vết thương tử tế.

Thuận Tử thì không bị thương nặng bên ngoài, chỉ cần nghỉ ngơi một lát là ổn.

Còn về Vương Bàn Tử da dày thịt béo thì càng không để ý, lúc này đang loay hoay với khẩu súng đạn ghém trong tay.

Vì đạn của khẩu súng chính đã hết, chỉ có thể dùng súng đạn ghém nhưng số lượng đạn không nhiều.

Vì vậy Vương Bàn Tử cũng không dám tùy tiện sử dụng, vì đôi

khi có súng có thể cứu một mạng.

Mọi người nghỉ ngơi ở bãi thải khoảng một giờ đồng hồ, ai nấy đều nhân cơ hội này lấy bếp không khói ra sưởi ấm tay, tiện thể đánh một giấc.

Đợi sau khi tinh thần đã hồi phục gần như hoàn toàn, mọi người mới chuẩn bị theo chân Tiểu Ca tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng khi mọi người đã chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, lại thấy Trần Tứ Gia đang khoanh chân ngồi bất động trên đất. "Tứ Gia, chúng ta nên đi rồi." Vương Bàn Tử đeo hết đồ đạc lên người rồi không kìm được giục.

Nhưng Trần Tứ Gia vẫn bất động, khiến mọi người có chút nghi hoặc, lẽ nào lão già này ngủ rồi?

Ngũ Ban nhìn về phía Trần Tứ Gia thì lập tức ngẩn người, bởi vì cậu phát hiện Trần Tứ Gia lại không có hơi thở.

Cả người như đứt hơi, cứ thế ngồi chết trên đất, khiến Ngũ Ban không thể tin cũng không thể chấp nhận. "Lão gia tử?" Diệp Tử cũng kêu lên.

Nhưng Trần Tứ Gia vẫn không có bất kỳ tiếng động nào, Diệp Tử chỉ đành bước tới đẩy đẩy thân thể Trần Tứ Gia.

Chỉ thấy thân thể Trần Tứ Gia cứng đờ, đẩy hai lần lão cũng không tỉnh. "...Đứt hơi rồi." Ngũ Ban nói.

Ngũ Tà lập tức nói: "Không thể nào." Diệp Tử nghe xong, sắc mặt biến đổi, vội vàng sờ vào thân thể Trần Tứ Gia lạnh như băng. "Lão gia tử đã quy tiên." Diệp Tử trầm giọng nói.

Ngũ Tà và Vương Bàn Tử vội vàng tiến lại gần, một người sờ mạch ở tay Trần Tứ Gia, một người sờ mạch ở cổ.

Chỉ cảm thấy da của Trần Tứ Gia vừa khô vừa ráp, lạnh lẽo đáng sợ, thịt bên trong dường như đã đông cứng lại.

Trên mặt lão phủ một lớp sương lạnh, như thể chết vì nhiệt độ thấp vậy. "Lão già chết rồi." Vương Bàn Tử đứng dậy thở dài nói.

Ngũ Tà cũng thất vọng nói: "Khó cho lão, đã hơn chín mươi tuổi rồi mà còn theo tôi xuống mộ trong băng thiên tuyết địa, tôi còn không chịu nổi." "Không phải chứ?

Vừa nãy còn khỏe mạnh mà, chết rồi sao?" Thuận Tử vẻ mặt khó hiểu.

Mọi người lắc đầu, trước đó vẫn luôn đi bộ trong tuyết, thêm vào trận đại chiến trong cung điện, thậm chí đến vũ khí cầm tay cũng đánh mất rồi.

Có lẽ vào lúc đó, đã định trước Trần Tứ Gia phải tiêu tan ở đây. "Trong đây không ít đá vụn, làm cho lão một cái mộ đi." Ngũ Ban nói.

Nghe Ngũ Ban nói vậy, Diệp Tử lặng lẽ bới từng hòn đá, sau đó làm thành một cái hố đá.

Ngũ Tà nhìn Trần Tứ Gia rồi lắc đầu, sau đó ôm lão đi về phía hố đá.

Có lẽ vì bị đông cứng, Trần Tứ Gia vẫn giữ nguyên tư thế khoanh chân ngồi.

Nhưng ngay khi Ngũ Tà vừa đặt thi thể Trần Tứ Gia vào hố đá, dị biến đột nhiên xảy ra.

Chỉ thấy một bàn tay của Trần Tứ Gia đột nhiên kẹp chặt cổ Ngũ Tà, thân thể vốn đang khoanh chân cũng duỗi ra.

Đứng trước mặt Ngũ Tà, lão ta trực tiếp nhấc bổng Ngũ Tà lên. "Mẹ kiếp!

Thi biến?" Vương Bàn Tử kêu lên kỳ quái.

Ngũ Tà lúc này hai tay nắm chặt cánh tay lão, kêu lên: "Đề tử, Hắc Lư Đề Tử." Vương Bàn Tử vội vàng lấy Hắc Lư Đề Tử từ trong ba lô ra định nhét vào miệng Trần Tứ Gia. "Thằng ranh con, mày coi tao chết rồi à?" Lão giận dữ mắng.

Mọi người lập tức ngẩn người, vừa mới thi biến lại nói chuyện được sao?

Chẳng lẽ thành tinh rồi?

Hoặc là mượn xác hoàn hồn?

Chỉ có Ngũ Ban một mình vô cùng kinh ngạc.

Cậu có thể rất khẳng định, Trần Tứ Gia trước đó đã chết, chết rất triệt để.

Nhưng bây giờ lão lại sống lại, điều này quả thực không thể chấp nhận được sự thật.

Cần biết rằng tim lão đã ngừng đập, thân thể đã cứng đờ, mạch yếu thì cả người cũng trở nên lạnh lẽo. "...Người hay quỷ?

Mau nói thật, nếu không tôi sẽ bắn nát ông." Vương Bàn Tử một tay khác nắm súng đạn ghém chĩa vào Trần Tứ Gia.

Trần Tứ Gia giận dữ mắng: "Mày muốn tao chết sao?" "Thôi được rồi, đừng làm ầm ĩ nữa, lão sống lại rồi." Ngũ Ban nói.

Mọi người lập tức kinh ngạc, một người trước đó đã bị tuyên án tử hình lại sống lại sao? "Không...

Chương 184

không phải chứ?

Ai cũng có thể sống lại sao?" Vương Bàn Tử kinh hô.

Ngũ Tà cũng vẻ mặt ngơ ngác nói: "Tứ A Công chưa chết sao?" "Yên tâm, chưa có được đáp án tôi muốn, tôi không thể dễ dàng chết như vậy." Trần Tứ Gia nói.

Khi lão buông cổ Ngũ Tà ra, Ngũ Tà ho khan mấy tiếng, xoa xoa cổ.

Lão già này sức lực thật lớn.

Nhưng cậu ta có thể cảm thấy tay Trần Tứ Gia dường như đã khôi phục lại sự ấm áp. "Lão gia tử... trước đó?" Diệp Tử vội vàng hỏi.

Trần Tứ Gia chỉ trừng mắt một cái, Diệp Tử lập tức không dám nói gì nữa.

Ngũ Ban nhìn Trần Tứ Gia hỏi: "Không liên quan đến loại thuật thổ nạp kia của ông sao?" "Cậu phát hiện rồi sao?

Tôi nói cho cậu biết, đó là pháp hô hấp của người chết." Trần Tứ Gia nói.

Ngũ Ban trong lòng giật mình.

Nhìn từ biểu hiện của Trần Tứ Gia vừa rồi, cậu có thể rất khẳng định lão đã chết.

Nhưng bây giờ Trần Tứ Gia lại sống lại, tuy cơ chế cơ thể như tái sinh vậy, nhưng Ngũ Ban cảm thấy Trần Tứ Gia có sự dị thường trong cơ thể.

Thân thể lão giống như một đứa trẻ, tuy hoạt bát nhưng lại vô cùng yếu ớt.

Điều khiến Ngũ Ban cảm thấy kỳ lạ hơn là, sau khi Trần Tứ Gia tỉnh lại, da trên người lão dường như đang bong tróc.

Mặc dù những lớp da bong tróc đó không rõ ràng, Trần Tứ Gia dường như cố ý vô ý tránh ánh mắt của mọi người, loại bỏ những lớp da bong tróc đó. "...Trẻ lại?" Ngũ Ban thăm dò hỏi.

Trần Tứ Gia nhìn cậu một cái nói: "Có một số thứ không nên hỏi thì đừng hỏi." Nói rồi Trần Tứ Gia cũng hỏi về những thứ mình đã chuẩn bị: "Đi thôi." Nói rồi lão căn bản không cho mọi người cơ hội tiếp tục truy hỏi, đi về phía trước. "Quái lạ!

Quái lạ, người chết lại sống lại sao?" Thuận Tử vẻ mặt kinh ngạc nói.

Vương Bàn Tử do dự đến bên cạnh Ngũ Ban hỏi: "Trần Tứ Gia?" "Đừng hỏi, còn vì sao thì sau này tôi sẽ nói rõ." Ngũ Ban nói.

Vương Bàn Tử gãi gãi đầu nói: "Nhưng mà cũng quá kỳ lạ rồi." "Không kỳ lạ, chẳng lẽ ông quên Thiết Diện Sinh ở Lỗ Thương Vương Lăng Mộ rồi sao?" Ngũ Ban nói.

Lời nói của Ngũ Ban không cố ý hạ thấp giọng, Ngũ Tà cũng nghe thấy.

Sắc mặt hai người lập tức biến đổi, chẳng lẽ Trần Tứ Gia cũng giống như Thiết Diện Sinh, muốn biến thành Huyết Thi dị biến sao?

Nhưng Trần Tứ Gia lại là một người sống sờ sờ, điều này khiến hai người cảm thấy không thể tin nổi.

Nhưng nhất thời hai người cũng không thể đoán được bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, và tình hình của Trần Tứ Gia như thế nào.

Nhìn bóng lưng Trần Tứ Gia đi xa, tâm trạng của mọi người có chút nặng nề, tuy lão đã sống lại, nhưng lời nói của Ngũ Ban khiến họ cảm thấy mọi chuyện không hề đơn giản.

Sau khi đuổi kịp Trần Tứ Gia, mọi người nhìn thấy một khe đá ở phía bên kia vách đá, trước đó Tiểu Ca đã rời đi từ đó.

Mặc dù không thể khẳng định khe đá đó rốt cuộc thông đến đâu, nhưng cũng chỉ có thể cứng rắn tiếp tục tiến về phía trước.

Khe đá nhỏ, chỉ đủ cho một người đi vào, bên trong cũng tối tăm, uốn lượn khúc khuỷu, ánh đèn pin không thể chiếu thẳng đến tình hình phía trước nhất.

Khe đá càng lúc càng sâu, vẫn giữ xu hướng kéo dài xuống dưới, khiến mọi người phải đặc biệt cẩn thận khi đi.

Bởi vì trong khe đá không hề có cầu thang, toàn là đá vụn dễ trượt ngã.

Sau khi đi vài phút, khe đá bắt đầu rộng ra, xung quanh cũng bắt đầu có dấu vết người ta dùng thuốc nổ khai thác.

Chỉ không biết vì lý do gì mà lại dừng lại ở đây.

Ngũ Ban đoán rằng, những công tượng ban đầu hẳn đã biết một khi Thiên Cung được xây xong, cái chết sẽ là số phận của họ.

Vì vậy, để sống sót, họ đã ngầm khai thác một khe đá để đào thoát.

Nhưng cuối cùng họ đã bị bắt, nên những người này đã bị băng phong trên vách đá ở khe núi ban nãy.

Đương nhiên đây chỉ là phỏng đoán, còn tình hình ban đầu như thế nào thì không ai biết được.

Cầu thang được xây dựng khá lộn xộn, không hề bằng phẳng chút nào, có chỗ hẹp có chỗ rộng, thậm chí có chỗ rất cao.

Vương Bàn Tử cảm thấy hứng thú với chuyện Trần Tứ Gia chết đi sống lại.

Tuy lời nói của Ngũ Ban khiến gã kinh ngạc, nhưng gã không biết sự thật, nên đã tăng tốc đuổi kịp Trần Tứ Gia. "Tứ Gia, ông có phải đã luyện thần công gì rồi không?" Vương Bàn Tử vẻ mặt sùng bái hỏi.

Trần Tứ Gia không thèm để ý, càng như vậy càng khiến Vương Bàn Tử trong lòng ngứa ngáy.

Có lẽ vì dồn hết tâm tư vào Trần Tứ Gia, nên Vương Bàn Tử hoàn toàn không để ý đến cầu thang dưới chân.

Sau một bước hụt, Vương Bàn Tử lập tức ngã trên cầu thang, cả người nhanh chóng lăn xuống phía dưới.

Trần Tứ Gia tuy định tóm lấy Vương Bàn Tử, nhưng cân nặng của gã không nhẹ, lão căn bản không tóm được. "Ai da!"...

Vương Bàn Tử càng lăn càng xa, tiếng kêu thảm thiết không ngừng truyền đến.

Ngũ Tà kêu lớn một tiếng "Bàn Tử" rồi cũng vội vàng chạy xuống phía dưới, mọi người thấy vậy cũng chỉ đành tăng tốc bước chân.

May mắn là khoảng cách từ cầu thang đến mặt đất bằng phẳng ở đây không cao lắm, Vương Bàn Tử lăn được khoảng vài mét thì cuối cùng cũng dừng lại.

Miệng không ngừng mắng mỏ, xem ra gã ngã cũng không nhẹ.

Mọi người ra khỏi khe đá, thấy Vương Bàn Tử đang ôm bụng tựa vào một vật gì đó không ngừng rên rỉ.

Khi mọi người dùng đèn pin chiếu về phía trước, lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động.

Chỉ thấy một cái hang động khổng lồ, hang động rõ ràng đã được

con người chỉnh sửa, có hình dạng quy tắc như một cái bồn.

Nhưng hang động đã được sửa thành từng tầng bậc thang thô sơ.

Trên các bậc thang đó, những thi thể cổ xưa màu xanh tím đã bị đóng băng ngồi ngay ngắn, từng tầng từng tầng xếp chồng lên nhau trông như những con rối, dày đặc vô số kể.

Vương Bàn Tử lúc này đang tựa lưng vào một thi thể cổ, có lẽ gã cũng không biết phía sau mình là một thi thể cổ.

Những thi thể cổ này đều được xếp ngay ngắn, hướng về một phía, khiến người ta có chút kỳ lạ.

Tư thế của chúng cũng đều chuẩn một kiểu, hai tay đặt trên đầu gối, như thể người tu hành đang tọa thiền vậy.

Quần áo trên người chúng đã mục nát hoàn toàn, không thể nhìn ra là người của triều đại nào.

Chương 185

Nhìn ánh mắt kỳ dị của mọi người, lão hoàn toàn không để ý.

Vương Bàn Tử dường như cũng hiểu ra mọi chuyện.

Gã quay đầu nhìn về phía sau lưng mình, sợ hãi vội vàng đứng dậy. "Các vị tổ tông, cháu không cố ý mạo phạm, thật sự là dưới chân quá trơn, các ngài xin hãy lượng thứ cho cháu ạ." Vương Bàn Tử lẩm bẩm nói.

Chỉ là Vương Bàn Tử dường như đã phát hiện ra điều gì đó khác thường, gã cúi xuống bên cạnh một thi thể bị gã va vào. "Kỳ lạ, những cái xác khô này sao lại không chịu va chạm vậy?

Lại bị tôi đè nát bét sao?" Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

Ngũ Ban cũng đi xuống nhìn nhìn nói: "Những xác khô này có niên đại quá lâu rồi, cộng thêm việc bị đóng băng, nên mới bị một cú va chạm làm vỡ nát." "Những xác khô này dường như bị thứ gì đó cố định lại, vậy mà có thể chịu được trọng lượng của Vương Bàn Tử." Ngũ Tà cũng vẻ mặt khó hiểu nói.

Trần Tứ Gia nói: "Bên dưới hẳn đã bị tưới nước, khiến xác khô và mặt đất hoàn toàn liên kết thành một khối, nên mới có thể giữ được tư thế này." Khi mọi người đều bị những xác khô này hấp dẫn, Ngũ Ban dùng đèn pin chiếu về phía một xác khô khác.

Xác khô này ngũ quan được bảo tồn tương đối tốt, hẳn là nhờ có băng núi, nhưng nhãn cầu đã sụp vào trong, trên mặt vì khô héo mà xuất hiện rất nhiều nếp nhăn.

Toàn thân đều phủ một lớp băng mỏng, điều khiến người ta cảm thấy kinh hãi là da của những xác khô này đều có màu xanh tím, trông

cực kỳ giống những xác chết cương thi.

Miệng đều há ra, bên trong mọc những chiếc răng nanh dài ngoẵng, chỉ cần nhìn một cái đã khiến người ta cảm thấy kinh hãi. "Chẳng lẽ những xác khô này trước đây đều là xác chết cương thi?

Bị người ta cố định ở đây rồi biến thành cái dạng quỷ quái này sao?" Vương Bàn Tử hỏi.

Trần Tứ Gia ngồi xổm xuống sờ sờ lớp băng trên xác khô nói: "Không phải thi biến, chỉ là một loại tập tục cổ đại thôi, những chiếc răng nanh này là do mài mà ra." "Kỳ lạ thật, những xác khô này nhìn không chỉ có lịch sử mấy trăm năm đâu." Ngũ Ban nói.

Trần Tứ Gia nói: "Tôi nghĩ những người này hẳn là tổ tiên được băng táng, sau này vì xây dựng Thiên Cung mà Vương Táng Hải đã tập trung họ lại ở đây." "Vậy sao không trực tiếp thiêu cháy đi, chẳng phải tiện hơn sao?" Vương Bàn Tử hỏi.

Diệp Tử vẫn im lặng lúc này lại nói: "Thời kỳ nguyên thủy có những nghi thức vu thuật và lời nguyền kỳ lạ, đều cần mượn sức từ thi thể.

Cách bố trí ở đây, có thể liên quan đến cổ vu thuật." "Không đúng!

Nhìn hướng đặt của những thi thể này đều giống hệt nhau, đều đối mặt về phía trước.

Nếu Thiên Cung mà tôi tìm kiếm ở phía trước, vậy thì những người này rõ ràng đang mô bái." Ngũ Tà nói.

Trần Tứ Gia nói: "Vậy thì chỉ có một lời giải thích, thân phận của người trong Thiên Cung cực kỳ tôn quý." "Đông Hạ Hoàng Đế?" Ngũ Tà hỏi.

Trần Tứ Gia nói: "Chỉ có một khả năng như vậy, người được chôn trong Cửu Long Sĩ Thi Quan trong Thiên Cung chính là Đông Hạ

Hoàng Đế.

Những người này tuy là tổ tiên của lão, nhưng phải giữ thái độ tôn kính đối với hoàng đế." "Đừng nói nhiều nữa, nhìn xem trên những thi thể này còn treo không ít đồ kìa." Vương Bàn Tử xen vào.

Gã này đối với những thứ khác thì không hề để ý chút nào, nhưng đối với những thứ này lại tinh mắt.

Trên những thi thể này treo một số vật trang sức, những vật trang sức này đều không giống nhau, có cái là chuông đồng, có cái là bạc đồng, và một số pháp khí kỳ lạ.

Vương Bàn Tử nhặt vài thứ xong, giao cho Ngũ Tà hỏi: "Mấy thứ này có giá trị không?" "Không đáng tiền, tính theo cân bán cũng mười mấy tệ thôi." Ngũ Tà không kiên nhẫn nói.

Vương Bàn Tử rất thất vọng, nhưng vẫn không cam lòng, nhất định phải tìm ra thứ gì đó trong đây mới được.

Không để ý đến mọi người, Vương Bàn Tử tiếp tục đi về phía trước, dường như đã phát hiện ra điều gì đó, gã ngồi cạnh một xác khô khác, cúi người xuống dường như đang nghiên cứu.

Mọi người cũng không để ý, cái gã này điển hình là hám tiền, chắc là thấy món đồ nào hay ho rồi.

Nhìn xung quanh cũng không có phát hiện gì lạ, những xác khô này không thể biến thi nữa, mọi người cũng không cần lo lắng bị tấn công.

Có chuyện quan trọng hơn cần làm, không thể chần chừ mãi được.

“Vương Bàn Tử, đi thôi!” Ngũ Tà gọi một tiếng rồi đi về phía trước.

Mọi người cũng không để ý đến Vương Bàn Tử, cứ thế đi thẳng

về phía trước, nhưng chỉ đi vài mét, ai nấy đều phát hiện Vương Bàn Tử không nói tiếng nào mà cũng không đi theo.

Điều này khiến mọi người hơi lạ, hoàn toàn không giống phong cách thường ngày của Vương Bàn Tử.

Ngũ Ban quay người lại, chiếu đèn về phía Vương Bàn Tử gọi: "Vương Bàn Tử?" Nhưng Vương Bàn Tử vẫn không nhúc nhích, Ngũ Ban liền cảm thấy có gì đó không ổn.

Chỉ thấy Vương Bàn Tử không biết từ lúc nào đã ngồi y hệt như những xác khô kia, cúi gằm đầu, cả miệng há hốc.

Sắc mặt cũng bắt đầu chuyển sang xanh tím, Ngũ Ban lập tức cảm thấy có chuyện không hay rồi.

"Bàn Tử…" Ngũ Tà cũng gọi, nhưng bị Ngũ Ban ngăn lại.

Rút trường kiếm ra, mọi người lập tức hiểu ra, từng người một cảnh giác cao độ.

Ngũ Ban ra hiệu cho Trần Tứ Gia, Trần Tứ Gia gật đầu, vòng qua bên trái Vương Bàn Tử.

Khi nhìn sang Ngũ Tà, cậu ta đã rút dao găm ra, cùng Diệp Tử vòng qua bên phải.

Thuận Tử vì sợ hãi nên chỉ có thể đi theo sau Ngũ Ban, mọi người cẩn thận từng li từng tí vòng tới chỗ Vương Bàn Tử.

Khi mọi người đến gần Vương Bàn Tử, ai nấy đều sởn hết gai ốc, chỉ thấy phía sau Vương Bàn Tử có một thi thể khác lạ.

Dù tư thế ngồi giống hệt các thi thể khác, nhưng làn da của nó không phải xanh tím mà lại như một em bé sơ sinh.

Cái thi thể này có cái đầu cực lớn, hoàn toàn không cân đối với cơ thể, ngũ quan không thể nhìn rõ, như một thai nhi chưa thành hình.

Từ cái miệng há hốc đó, một cái lưỡi dài thò ra, đang quấn chặt lấy cổ Vương Bàn Tử.

Mọi người đều ngây người ra, đồng thời cũng vô cùng lo lắng cho Vương Bàn Tử, không biết gã có bị chết ngạt hay không.

Nhưng cũng không dám manh động, sợ cái thi thể đó sẽ làm ra chuyện gì khác.

Nhưng Ngũ Ban lại phát hiện một điểm lạ, bên dưới thi thể đang chảy ra một vũng máu tươi, máu đó rõ ràng là màu đỏ.

Điều này khiến Ngũ Ban hơi thắc mắc, nếu là quỷ hồn thì căn bản không thể chảy máu.

Nếu là tử thi thì máu cũng không phải dạng này, lẽ nào là Huyết Thi?

Nhưng thứ này nhìn cũng không giống Huyết Thi.

"Lẽ nào là máu của Vương Bàn Tử?" Ngũ Ban thầm nghĩ.

Chiếu đèn dò xét kỹ càng, máu chảy từ thi thể đó ra, nó đã bị thương từ trước.

Hoặc có lẽ nó cần mượn tinh huyết của Vương Bàn Tử để chữa thương, nên mới ra tay với Vương Bàn Tử?

Ngay lúc đang nghĩ, Trần Tứ Gia và Ngũ Tà đều nhìn về phía Ngũ Ban, trong ánh mắt đầy vẻ thăm dò, chắc là đang đợi lệnh của Ngũ Ban.

Ngũ Ban gật đầu, hai người đồng thời ra tay, Ngũ Ban không chút khách khí, giơ trường kiếm trong tay chém về phía thi thể đó.

Thứ đó dường như cũng biết mọi người đã phát hiện, ngay khi mọi người đồng loạt ra tay, nó đột nhiên động đậy.

Xoẹt một tiếng, nó lao về phía Ngũ Ban, phía sau vẫn kéo lê thân

thể Vương Bàn Tử.

Tốc độ thật sự quá nhanh, ngay cả Ngũ Ban cũng không kịp phản ứng.

Mọi người lập tức vồ hụt, vội vàng nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy thứ giống như đứa bé kia đã chạy được mấy mét, cái lưỡi dài vẫn kéo lê Vương Bàn Tử.

Chương 186

May mắn là tuy tốc độ của thứ đó cực nhanh, nhanh đến mức Ngũ Ban cũng phải tự than không bằng.

Nhưng thứ đó lại phải kéo theo Vương Bàn Tử, điều này đã hạn chế rất nhiều tốc độ hành động của nó, phải biết rằng trọng lượng của Vương Bàn Tử không hề nhẹ.

"Mau!

Mau giữ chặt Vương Bàn Tử, đừng để nó kéo đi mất." Ngũ Tà vội vàng hô.

Ngũ Ban đương nhiên hiểu rõ, Bạch Hổ Tàn Ảnh lập tức lao về phía trước, nhưng vẫn vồ hụt, chỉ kịp túm lấy vai Vương Bàn Tử.

Sức mạnh của đứa bé đó không hề nhỏ, thậm chí kéo cả Ngũ Ban cùng lao về phía trước.

Ngũ Ban một tay túm vai Vương Bàn Tử, tay còn lại giơ trường kiếm chém về phía cái lưỡi dài kia.

"Phanh!" "A!"… Chỉ nghe thấy một tiếng kêu như tiếng trẻ con khóc, sau đó cái lưỡi dài đó liền buông Vương Bàn Tử ra.

Không còn Vương Bàn Tử vướng víu, thứ kia lập tức biến mất như một cơn gió.

Nhưng lúc này mọi người cũng không để ý nhiều như vậy nữa, không còn bị cái lưỡi trói buộc, Vương Bàn Tử cuối cùng cũng có thể cử động.

Cả người gã nằm vật ra, Ngũ Ban vội vàng đặt gã nằm xuống, rồi ấn vào ngực.

“Khái khái!” Lập tức, sau một trận ho khan dồn dập, gã Vương Bàn Tử liền ngồi bật dậy khỏi mặt đất.

“Tạ trời tạ đất, tạ ơn các vị thần tiên, tạ ơn các vị anh hùng hảo hán, không có Bàn Gia đây thì tôi tiêu rồi.” Vương Bàn Tử kích động nói.

Ngũ Tà vội vàng hỏi: “Có sao không?” “Ngoài việc bị thứ kia kéo lê làm trầy xước một ít da ra thì không có cảm giác gì khác.” Vương Bàn Tử nói với vẻ vẫn còn sợ hãi.

Mọi người trong lòng cũng kinh ngạc, không ngờ Vương Bàn Tử trong trạng thái đó lại hoàn toàn biết được tình hình bên ngoài.

Ngay lúc này, dường như thứ đó lại quay lại, mọi người không dám thở mạnh, vội vàng dùng đèn pin trong tay chiếu xung quanh.

Nhưng xác khô ở đây nhiều như lông trâu, dù thứ đó không giống những xác khô này, nhưng căn bản không thể nhìn ra cái nào là nó.

“Nó bị thương sẽ chảy máu.” Ngũ Ban nhắc nhở.

Mọi người gật đầu, cũng không dám tách ra nữa, gần như lưng tựa lưng, tìm kiếm bóng dáng thứ đó xung quanh.

Nhưng mọi người dường như cảm thấy sai, tìm nửa buổi trời cũng không thấy thứ đó rốt cuộc ở đâu.

“Suỵt!

Im lặng, tắt đèn.” Ngũ Ban đột nhiên nói.

Mọi người không biết tình hình, cũng chỉ đành làm theo, nhất thời xung quanh trở nên tĩnh lặng vô cùng, bóng tối hoàn toàn bao trùm lấy mọi người.

Ngay lúc đó, mọi người rõ ràng nghe thấy phía trước truyền đến một tràng tiếng bước chân.

Tiếng bước chân dường như không phải của một người.

“Tôi thấy Côn Luân Thai chạy vào trong rồi.” Một giọng đàn ông truyền đến.

Nghe thấy giọng nói này, tim Ngũ Ban giật thót một cái, giọng nói quá quen thuộc, hoàn toàn là giọng của Ngũ Tà.

Nhưng Ngũ Tà đang ở phía sau cậu mà, dưới trời này không ngờ lại có người có giọng nói giống Ngũ Tà đến vậy.

“Tuyệt đối không thể để nó chạy thoát.” Giọng nói giống Ngũ Tà nói.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, phía trước cũng truyền đến một tia sáng.

“Không hay rồi, bị phát hiện rồi, không đúng, phía trước cũng có người, tôi rút lui trước đã.” Giọng nói đó lại vang lên.

Rất nhanh, xung quanh lại chìm vào yên tĩnh, Ngũ Ban mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn.

Người đó nhắc đến Côn Luân Thai, lẽ nào bản thể Côn Luân Thai mà trước đây Ngũ Ban thấy lại quá lớn sao?

Nhiệm vụ hệ thống yêu cầu Ngũ Ban phải ăn Côn Luân Thai, Ngũ Ban không khỏi rùng mình.

Xem ra lúc đó chỉ có thể biến thân Cùng Kỳ mà nuốt thôi, nếu không thì Ngũ Ban có thế nào cũng không nuốt nổi.

“Rút lui trước đã.” Trần Tứ Gia nói khẽ.

Lợi dụng lúc những người kia chưa tới, mọi người bật đèn pin dò thám, vội vàng chạy về phía khe đá phía sau.

Ngay khi mọi người vừa tới khe đá, phía sau cũng truyền đến một tia sáng.

Mọi người vội vàng tắt đèn pin, ẩn mình vào trong khe đá.

Rất nhanh, chỉ thấy mấy luồng đèn chiếu từ phía đối diện tới.

Nhờ ánh đèn của những người đó, Ngũ Ban phát hiện đây chính là nhóm người thứ ba mà cậu đã thấy trên đỉnh núi trước đây.

Lúc đó Ngũ Ban đoán những người này không cùng phe với A Nịnh, bây giờ xem ra đoán đúng rồi.

Họ toàn thân mặc đồ đen, trông như những ninja chó trong phim, sau lưng đeo một loại vũ khí dài, đeo một túi một vai, bên trong đồ đạc không nhiều.

"Trên đất có vết máu, Côn Luân Thai chắc đã chạy vào đây rồi." Một giọng nói truyền đến.

Một người khác nói: "Thật xui xẻo, nếu không phải kim thân lão tổ bị người ta hủy đi, tôi cũng không cần phải chịu tội ở đây, tôi phải lột da những kẻ đó mới hả dạ." "Đừng nói nữa, mau tìm Côn Luân Thai, sau đó rời khỏi đây, nếu để người của Chương Gia phát hiện thì không hay đâu, kỳ hạn mười năm sắp đến rồi, tôi phải nhịn thêm chút nữa." Một người khác nói.

Tổng cộng có mười người, rõ ràng được huấn luyện chuyên nghiệp, bước chân nhẹ nhàng, thân thủ nhanh nhẹn.

Ngũ Ban thầm nghĩ những người này rõ ràng là nhắm vào Côn Luân Thai, lẽ nào đã sớm biết sự tồn tại của Côn Luân Thai?

Chỉ là vì sao lúc đó không bắt Côn Luân Thai đi, lại để lại cho đến bây giờ?

Những người này nhìn vô số xác khô xung quanh, dường như đã quen mắt, dựa theo vết máu trên đất để tìm kiếm Côn Luân Thai.

Ngũ Ban thấy vậy không khỏi hối hận, lẽ ra nên đi theo vết máu.

Rất nhanh, dựa theo vết máu, họ cuối cùng cũng tìm thấy vị trí của Côn Luân Thai.

"Chặn hai lối vào lại." Một trong số họ nói.

Lòng Ngũ Ban chùng xuống, những người này dường như rất quen thuộc với nơi này, ngay cả có mấy lối vào cũng biết rõ sao?

Rất nhanh, một người áo đen đi về phía chỗ mọi người, người còn lại đi về phía lối vào khác.

Ngũ Ban vẫy tay, mọi người chỉ có thể đi sâu hơn vào bên trong.

Người đó đứng trước khe đá, lấy vũ khí dài sau lưng ra, đó lại là một thanh trường kiếm.

Sau đó từ túi đeo vai lấy ra một thứ giống như cây gậy, khi người đó làm xong cây gậy, châm que diêm lên.

Ngọn lửa đốt cháy cây gậy đó, hóa ra đó là một cây đuốc tinh xảo.

Cái đuốc này được chế tạo đặc biệt, phần trên trông giống như đốt khí gas.

Ngọn lửa lúc lớn lúc nhỏ, chiếu sáng xung quanh rất rõ, phạm vi sáng rộng hơn nhiều so với đèn pin dò thám.

E rằng họ sợ Côn Luân Thai sẽ lợi dụng bóng tối mà chạy thoát.

Chương 187

Ngũ Ban cau chặt mày, nhẹ nhàng chọc vào và ra hiệu.

Ý là muốn xử lý người này, nhưng Trần Tứ Gia chỉ vào phía trước, ý là làm vậy sẽ bị người khác phát hiện.

Ngũ Ban lắc đầu ra hiệu không cần lo lắng, sau đó rút dao găm từ thắt lưng ra, cẩn thận từng li từng tí đi về phía người đó.

Đột nhiên, sau khi thi triển Kỳ Lân huyết, Ngũ Ban bịt miệng người đó, nhanh chóng cắt đứt cổ họng.

Nhưng cậu không buông tay, nhanh chóng nắm chặt cây đuốc của người đó, chỉ cần cây đuốc còn ở đó thì những người kia chắc sẽ không chú ý đến bên này.

Quả nhiên, sau tất cả, những người phía dưới không hề phát hiện người này đã chết.

Trần Tứ Gia cẩn thận đi đến sau lưng người đó, thay thế vị trí của Ngũ Ban, giữ nguyên tư thế của người đó.

Nhưng dù vậy cũng không thể duy trì được lâu, Ngũ Ban từ một bên lấy mấy xác khô đặt ở phía sau người đó.

Đồng thời dùng gậy chống cố định cánh tay của người đó, khiến người đó trông như đang đứng bình thường.

Dùng những xác khô đó làm vật che chắn để cẩn thận quan sát tình hình phía dưới, đã đụng phải Côn Luân Thai thì tuyệt đối không thể để những người này lấy đi.

"Làm gì vậy?" Trần Tứ Gia khẽ hỏi.

Ngũ Ban nhìn những người đó nói: "Đã là đồ tốt thì không thể để

họ lấy đi.” “Những người này dường như rất quen thuộc với nơi này, khiến tôi nghi ngờ một số người.” Trần Tứ Gia nói.

Ngũ Ban hỏi: “Chú biết họ sao?” “Không biết, chỉ là phỏng đoán thôi, tôi cũng đang tìm kiếm.” Trần Tứ Gia nói.

Ngũ Ban cau mày, Trần Tứ Gia tìm những người này làm gì?

Ở đằng xa có tám người áo đen, bày trận tám hướng vây lấy Côn Luân Thai, trong tay đều cầm một thanh trường kiếm.

Ngũ Ban lập tức không dám nói gì nữa, những người này muốn chém giết Côn Luân Thai, cậu nhất định phải ra tay cướp lại Côn Luân Thai.

Đột nhiên, tám người đó động đậy, đồng loạt tấn công Côn Luân Thai.

“Xoạt!”...

Thân thủ của những người này đều không tồi, ít nhất cũng không kém cạnh Vương Bàn Tử.

Sau khi trường kiếm xé gió, chỉ thấy Côn Luân Thai kỳ lạ trên đất đột nhiên bật dậy.

Nó bay qua đỉnh đầu tám người, định thoát ra từ trên không.

Nhưng những người này rõ ràng đã có chuẩn bị, thò tay vào thắt lưng, lập tức rút ra một con dao găm, phóng về phía Côn Luân Thai.

Những người này bắn rất chuẩn, sau khi bắn trúng Côn Luân Thai, họ giật dây một cái, không ngờ lại kéo Côn Luân Thai từ trên không xuống.

Đầu kia của con dao găm đã buộc một sợi dây thừng nhỏ, xem ra đã có chuẩn bị.

“Xoạt!”...

Sau khi kéo Côn Luân Thai xuống, một người trong số họ giơ kiếm đâm tới.

Nhưng Côn Luân Thai rõ ràng cũng không dễ chọc, nhìn trường kiếm tấn công, nó một tay túm lấy trường kiếm giật mạnh một cái, hất văng người đó trực tiếp xuống đất.

Lợi dụng cơ hội này, nó lập tức chạy thoát, hoàn toàn không để ý đến con dao găm trên người, sống sượng giật đứt những sợi dây thừng đó.

"Đuổi theo!" Một người trong số họ vội vàng hô.

Tốc độ của Côn Luân Thai cực kỳ nhanh, nhanh đến mức có chút phi lý, đã cắt đuôi được tám người.

Nhưng Côn Luân Thai dường như cũng biết lối ra này đã bị người ta chặn lại, nên không chạy về phía lối ra.

Nó chạy loạn xạ trong động, khiến tám người đuổi theo thở hổn hển.

Vừa đuổi sang bên trái, Côn Luân Thai "xoẹt" một tiếng đã chạy sang bên phải.

Đôi khi Côn Luân Thai còn trực tiếp bò lên vách đá, khiến tám người trông khá chật vật.

Ngũ Ban trong lòng cũng ngạc nhiên, khó trách hệ thống lại nói Côn Luân Thai không dễ bắt giữ.

Nhìn sự chật vật của những người đó, Ngũ Ban trong lòng cười lạnh, đúng lúc có thể "ve sầu bắt ve, chim sẻ rình sau".

Chỉ cần đợi tám người và Côn Luân Thai đấu ngang tài ngang sức, hoặc một bên giành chiến thắng thì ra tay, như vậy sẽ đơn giản hơn nhiều.

Những người áo đen bị Côn Luân Thai làm cho chật vật cuối cùng cũng dừng bước.

"Cái chết tiệt Côn Luân Thai, cái chết tiệt Cừu Đức Khảo, cái chết tiệt Cửu Môn, cái chết tiệt Chương Gia, cái chết tiệt Ngũ Gia, tôi nhất định sẽ tìm cơ hội để xẻ chúng ra làm tám khúc." Một người áo đen trầm giọng nói.

Ngũ Ban nghe xong, trong lòng khẽ động, những người này rốt cuộc là ai, dường như có thù oán với Cửu Môn?

Lại còn không ưa Cừu Đức Khảo, thậm chí hận cả Ngũ Gia?

Điều này khiến Ngũ Ban hơi khó hiểu, nếu chỉ là Cửu Môn thôi thì không cần thiết phải nhắc lại Ngũ Gia một lần nữa.

Vậy chỉ có thể nói người này dường như có lòng hận thù Ngũ Gia đến tột độ.

Ngũ Ban nhớ lại kim thân mà người này nhắc đến trước đó, liền nghĩ đến kim thân của Vương Táng Hải trong lăng mộ dưới biển.

Lẽ nào vì kim thân bị hủy hoại nên cần dùng Côn Luân Thai này để phục sinh kim thân sao?

Nhưng hài cốt của kim thân đó đang nằm trong tay Vương Bàn Tử mà, Ngũ Ban chợt sững sờ, lẽ nào Vương Bàn Tử cũng họ Vương?

Lắc đầu, cậu không tin Vương Bàn Tử là hậu nhân kim thân của Vương Táng Hải, cái gã này tuyệt đối không thể tự tay ra lệnh tháo dỡ kim thân của Vương Táng Hải.

Một người dù có tham tiền đến đâu cũng tuyệt đối không tự tay hủy hoại tổ tông của mình.

"Dùng tuyệt chiêu đi." Có lẽ đã mất kiên nhẫn, một người trong số họ nói.

Ngay lúc đó, tám người đồng thời lấy ra một thứ giống nhau từ thắt lưng.

Cùng với sự xuất hiện của thứ này, Ngũ Ban rõ ràng cảm nhận được huyết mạch trong cơ thể xuất hiện dị động.

Thứ trong tay họ không lớn, chỉ bằng ngón tay, nhưng lại mang theo một luồng nhiệt lực mạnh mẽ.

Điều này khiến Ngũ Ban hơi nghi ngờ, mơ hồ cảm thấy thứ này dường như có liên quan lớn đến huyết mạch chi lực.

Khi những người đó nuốt thứ đó vào bụng, chỉ thấy trên người họ đột nhiên phát ra một luồng khí tức cường hãn.

Ngũ Ban rõ ràng nhận ra trên người những người này lại cũng sở hữu huyết mạch chi lực.

Điều này khiến Ngũ Ban nhớ đến Kỳ Lân kiệt mà Ngũ Tà đã nuốt, lẽ nào họ cũng đã nuốt phải thứ tương tự sao?

"Hắc hắc… Huyết mạch chi lực quả nhiên khiến người ta mê mẩn." Một người áo đen nói.

Một người khác nói: "Đáng tiếc tôi không phải người Vương Gia chân chính, loại huyết mạch chi lực này chỉ có thể duy trì mười năm." "Mười năm là đủ rồi, mười năm nữa tôi lại nuốt thêm." Một người áo đen khác nói.

Tám người đã sở hữu huyết mạch chi lực, thực lực rõ ràng đã tăng lên một bậc, lòng Ngũ Ban chùng xuống, có thể cảm nhận được thực lực của những người này e rằng còn mạnh hơn Trần Tứ Gia rất nhiều.

Theo Ngũ Ban ước tính, những người này yếu hơn Chương Nhật Sơn ở Tân Nguyệt Phạn Điếm trước đây một chút.

Nhưng lại có tám người, cộng thêm người chặn cửa nữa là tổng cộng chín người.

Chương 188

Đừng nói là chín người cùng vây công, bảy tám người thôi e rằng cũng đủ để "ăn một mẻ" rồi.

Bây giờ Ngũ Ban chỉ có thể hy vọng Côn Luân Thai sẽ phát huy thần uy, hạ gục vài người trong số họ.

Chỉ là không biết sức mạnh huyết mạch này, hệ thống cũng không có bất kỳ nhắc nhở nào, chắc là không đạt đến mức độ để Ngũ Ban hấp thụ.

Cùng với sự tăng cường thực lực, tốc độ của những người này rõ ràng đã nhanh hơn rất nhiều.

Sau khi tản ra giữ một khoảng cách nhất định, Côn Luân Thai bị dồn vào một góc.

"Xoạt!"...

Đột nhiên một trong số họ đâm kiếm ra, lại khiến Ngũ Ban kinh ngạc.

Khi người này ra kiếm, trên thân kiếm không ngờ lại phủ một lớp lửa, ngọn lửa này khác với lửa bình thường, là ngọn lửa màu xanh nhưng lại mang theo một tia trắng nhợt.

Cùng với một kiếm đâm ra, nhiệt độ trong không khí đột nhiên trở nên ấm áp.

Điều này khiến Ngũ Ban giật mình, cách những người đó tận mười mấy mét, cộng thêm không gian động không hề nhỏ, không ngờ lại có thể ảnh hưởng đến nhiệt độ xung quanh?

"Đúng rồi, cuối cùng cũng tìm thấy rồi, thằng nhóc thối đó nhất định phải ngăn cản." Trần Tứ Gia đột nhiên nói khẽ.

Ngũ Ban vội vàng hỏi: “Ai vậy?” “Hậu nhân Vương Táng Hải, Vương Gia.” Trần Tứ Gia nói.

Ngũ Ban cau chặt mày, gia tộc này là lần đầu nghe đến, nhưng Vương Táng Hải thì lại quen thuộc, cậu đã từng đến sào huyệt của hắn một chuyến.

“Những chuyện khác sau này có cơ hội tôi sẽ nói cho cậu biết,” Trần Tứ Gia nói khẽ.

Ngũ Ban gật đầu, Trần Tứ Gia không nói, cậu cũng sẽ không bỏ Côn Luân Thai.

Sau khi người kia một kiếm đâm ra, Côn Luân Thai cũng hiểu không thể đón đỡ, nó nhảy vọt lên không định thoát khỏi vòng vây.

Nhưng giây tiếp theo khiến Ngũ Ban ngớ người, chỉ thấy một người áo đen đột nhiên nhảy lên không, phía sau lưng mơ hồ hiện ra một đôi cánh, không ngờ lại có thể bay lượn trên không.

Ngũ Ban thấy vậy, trong mắt lóe lên một tia nóng bỏng, rốt cuộc là huyết mạch chi lực gì?

Không chỉ có ngọn lửa khủng khiếp, lại còn có thể bay nữa sao?

Chỉ đáng tiếc hệ thống không nhắc nhở là có thể chiếm lấy huyết mạch của những người này.

Nhưng Ngũ Ban có thể khẳng định, dưới trời này chắc chắn có loại huyết mạch này, sau này gặp phải tuyệt đối không thể bỏ qua.

“Phanh!”...

Sau một cú đá về phía Côn Luân Thai, Côn Luân Thai lập tức bay ngược ra xa, đập vào vách đá.

Những người áo đen khác lập tức thu hẹp vòng vây.

“A!”...

Sau một tràng tiếng kêu gào như trẻ con, Côn Luân Thai dường như cũng hiểu hôm nay khó thoát khỏi.

Chỉ thấy Côn Luân Thai cũng liều mạng một phen, trực tiếp lao về phía một người áo đen.

Người áo đen thấy vậy cũng giật mình, trường kiếm trong tay trực tiếp đâm ra, muốn đâm chết Côn Luân Thai ngay tại chỗ.

Nhưng Côn Luân Thai không hề lay động, vẫn lao về phía người đó.

Rất nhanh, trường kiếm xuyên qua cơ thể Côn Luân Thai, nhưng Côn Luân Thai cũng đã nhảy đến trước mặt người đó.

Cái đầu khổng lồ há to miệng, trực tiếp cắn xuống đầu người đó.

"Phốc!"...

Giây tiếp theo, Côn Luân Thai vội vàng lợi dụng khoảng trống đó chạy trốn về phía xa, đầu của người kia rơi xuống đất, sau khi một cột máu phun ra từ cổ thì thân thể mới đổ xuống.

Ngũ Ban thấy vậy không khỏi rùng mình, cái Côn Luân Thai này còn hung ác hơn cậu nữa.

Vừa chạy trốn, Côn Luân Thai vừa rút trường kiếm ra khỏi người mình rồi vứt sang một bên.

Bảy người còn lại vội vàng đuổi theo sau Côn Luân Thai, lại một lần nữa dồn nó vào một góc.

Nhưng đã có bài học từ trước, những người này trở nên cẩn thận hơn rất nhiều, không muốn chết thảm như người kia.

"Kết trận!" Một người áo đen trầm giọng nói.

Chỉ thấy những người áo đen còn lại thu hẹp vòng vây, giơ trường kiếm trong tay lên, trên trường kiếm bao phủ một lớp lửa.

Cùng với những thanh trường kiếm đan xen vào nhau, trong hư không không ngờ lại hình thành một lưới lửa.

Cùng với việc bảy người đồng thời ném lưới lửa ra, Côn Luân Thai hoàn toàn bị bao phủ trong lưới lửa.

"A!"...

Rất nhanh, lưới lửa đó đã nướng Côn Luân Thai một trận thảm thiết.

Từng luồng lửa xanh trắng mảnh mai từ trường kiếm trong tay những người áo đen bắn ra, đan xen dọc ngang hình thành một lưới lửa khổng lồ, bao trùm Côn Luân Thai vào trong.

Ngọn lửa đó không biết là lửa gì, sau khi trói buộc Côn Luân Thai, lập tức đốt cháy Côn Luân Thai gào thét không ngừng.

Thân thể nó bị lửa nướng cháy đen, khiến mọi người nhìn thấy mà chấn động lòng người.

"Tê tê!"...

Ngọn lửa quỷ dị đốt cháy Côn Luân Thai phát ra tiếng xèo xèo, cuối cùng Côn Luân Thai ngã vật xuống đất.

Thân thể nó bị lửa đốt cháy đen thui, từng trận khói đặc không ngừng bốc lên.

"Hắc hắc… Cuối cùng cũng có được Côn Luân Thai, lần này trở về chắc chắn sẽ được không ít phần thưởng." Một người áo đen nói.

Một người khác nói: "Đừng chủ quan, Côn Luân Thai là linh vật của trời đất, không dễ đối phó đâu." "Đã bị tôi đốt cháy đen cả trong lẫn ngoài rồi, chẳng lẽ còn có thể phục sinh sao?" Người áo đen đó cười lạnh nói.

Nhưng ngay lúc này, cái thi thể cháy đen đột nhiên bắt đầu phình

to.

Mọi người lập tức cầm chặt trường kiếm, nhìn chằm chằm vào thi thể Côn Luân Thai.

“Cô lỗ!”...

Chỉ nghe thấy Côn Luân Thai bị đốt cháy đó càng lúc càng lớn, truyền đến một tràng tiếng ục ục.

Bụng Côn Luân Thai đột nhiên phình to nhanh chóng, mọi người thấy vậy nhìn trừng trừng.

“Phanh!”...

Ngay lúc này, bụng Côn Luân Thai nổ tung, một thứ to bằng nắm tay từ trong bụng nhảy ra.

Nó lập tức bay vút lên không, tốc độ cực nhanh, những người này căn bản không kịp phản ứng.

Thứ bay ra từ trong bụng đó hóa thành một hư ảnh, nhanh chóng chạy về phía lối ra.

Chỉ thấy ở lối ra phía trước có một người áo đen, khi thấy hư ảnh đó bay lên, trên người hắn phát ra một luồng khí tức cường hãn.

Chương 189

"Xoạt!"...

Chỉ thấy người đó không hề do dự, một kiếm chém ra giữa hư không.

Một luồng lửa trực tiếp lao về phía thứ đó, nhưng thứ to bằng nắm tay đó căn bản không hề quan tâm đến một luồng lửa.

"Oanh!"...

Khi ngọn lửa đánh vào thứ đó, truyền đến một tiếng nổ vang.

Nhưng giây tiếp theo, thứ đó lại trực tiếp xông phá ngọn lửa đó, lao thẳng về phía người áo đen.

Người áo đen thấy vậy cũng vô cùng kinh ngạc, giây tiếp theo lại thấy người áo đen chống trường kiếm ngang ngực.

"Lệ!"...

Đột nhiên một tiếng kêu như tiếng chim hót truyền đến, chỉ thấy trường kiếm trên ngực người đó lại một lần nữa bùng lên ngọn lửa xanh trắng.

Cùng với ngọn lửa trên trường kiếm lại một lần nữa xuất hiện, người đó nhảy vọt lên không, trường kiếm như mưa nhỏ dày đặc, lao về phía thứ nhỏ bé đó.

Kiếm ảnh như mưa nhỏ bao trùm ngọn lửa khắp hư không, hoàn toàn bao phủ thứ to bằng nắm tay đó vào trong.

"Xoạt!"...

Nhưng thứ to bằng nắm tay đó đột nhiên há to miệng, sống sượng nuốt chửng tất cả ngọn lửa vào bụng.

Mọi người thấy vậy đều sững sờ, ngọn lửa đó nhiệt độ cao như vậy, thứ to bằng nắm tay đó lại có thể nuốt hết ngọn lửa.

"Hô!"...

Giây tiếp theo lại thấy thứ to bằng nắm tay đó, miệng nhỏ há ra, lập tức phun ra tất cả ngọn lửa trước đó.

Ngọn lửa hừng hực lao về phía người áo đen.

"A!"...

Sau một tiếng kêu thảm thiết, người áo đen đó lập tức tan chảy trong hư không bởi ngọn lửa.

Cả người bị đốt cháy đen thui rơi xuống từ hư không.

Lúc này, bảy người áo đen còn lại cũng đuổi tới, chặn lối ra.

Lúc này mọi người cũng cuối cùng nhìn rõ thứ to bằng nắm tay đó, rõ ràng giống như một đứa trẻ sơ sinh mê man.

Ngũ Ban trong lòng có thể khẳng định đây mới là bản thể Côn Luân Thai.

Trong lòng cũng kinh ngạc vô cùng, không ngờ nó lại có thể nuốt chửng ngọn lửa ngập trời rồi sau đó dùng để tấn công người khác.

Sau khi lại bị bảy người còn lại vây khốn, bản thể Côn Luân Thai cũng hiểu tình thế bất lợi, không chọn đối đầu trực tiếp với bảy người, mà lại bay về phía lối ra khác.

Nhưng bảy người kia rõ ràng đã có chuẩn bị, từng người một phía sau lưng hiện ra một đôi cánh đỏ rực, đứng lơ lửng giữa không trung, dường như cũng hiểu ngọn lửa không có tác dụng với thứ này nữa.

Vì vậy họ không để trường kiếm bùng lửa, mà đơn thuần dùng trường kiếm để đối phó.

Từng đường kiếm ảnh bay về phía đứa bé đó, khiến Côn Luân Thai một trận đau đầu, thân hình nhỏ bé không ngừng bay lượn xuyên qua hư không.

Nhờ sự linh hoạt của bản thân mà né tránh từng đường kiếm ảnh trong hư không, sau khi tìm thấy một cơ hội, bản thể Côn Luân Thai liền thoát khỏi vòng vây của mọi người.

"Xoạt!"...

Nhưng ngay khoảnh khắc đó, một người áo đen thò tay vào thắt lưng, cổ tay run lên, một luồng ánh sáng lạnh lẽo bắn trúng bản thể Côn Luân Thai.

Khiến bản thể Côn Luân Thai lập tức rơi xuống đất, trên người nó cắm chặt một con dao găm, máu tươi không ngừng chảy ra.

Bản thể Côn Luân Thai không hề dừng lại, mà chạy về phía Ngũ Ban.

Dường như rất tức giận với người áo đen, bản thể Côn Luân Thai trực tiếp lao vào người áo đen đang đứng đó.

"Mau chặn nó lại." Một người áo đen vội vàng hô.

Nhưng không biết từ lúc nào, thân thể của người áo đen đó đã cứng đờ.

"Oanh!"...

Bản thể Côn Luân Thai trực tiếp đâm vào thi thể người áo đen, khiến thi thể người áo đen và những xác khô được dùng để cố định phía sau lưng lập tức tán loạn.

Cây đuốc trong tay người áo đen cũng bị đánh bay ra ngoài rồi tắt ngúm, bên trong lập tức biến thành một vùng tối tăm.

Điều này không chỉ khiến những người áo đen khác kinh ngạc, mà

bản thể Côn Luân Thai cũng một mặt kinh ngạc.

Ngay lúc này, một bàn tay đột nhiên xuất hiện, một tay túm lấy Côn Luân Thai.

"Anh anh!"...

Một tràng tiếng ríu rít như trẻ con không ngừng truyền đến, suýt chút nữa khiến trái tim mọi người tan chảy.

"Có người!" Người áo đen thay đổi sắc mặt mà hô.

Từng người một bật đèn pin dò thám trong tay, chiếu về phía Ngũ Ban.

"Cậu ta kìa." Một người áo đen trầm giọng nói.

Vừa dứt lời, bảy người nhảy vọt lên không, đi trên không rồi cuối cùng hạ xuống trước mặt Ngũ Ban.

"Giao Côn Luân Thai cho tôi, nếu không đừng trách tôi không khách khí." Một người áo đen nói.

Ngũ Ban nhìn Côn Luân Thai trong tay, vì bản thể nó bị thương bởi con dao găm kia, cộng thêm bị Ngũ Ban siết chặt, căn bản không thể giãy thoát.

"Các người đang nói chuyện với tôi sao?" Ngũ Ban nói.

Người áo đen lạnh lùng hừ một tiếng: "Ngũ Gia Ngũ Ban, danh tiếng trên giang hồ không ít, nhưng trước mặt tôi thì không chịu nổi một đòn, tôi khuyên cậu nên giao Côn Luân Thai cho tôi." "Ồ!

Xem ra các người quen thuộc với tôi, nhưng tôi lại không quen biết các người, để tôi giao ra thì sau này tôi còn lăn lộn trên giang hồ thế nào?" Ngũ Ban thờ ơ nói.

Một người áo đen khác nói: "Chúng tôi là ai, cậu không cần biết, tuy cấp trên có lệnh hiện tại không được gây phiền phức, nhưng nếu

cậu cố ý tự chui đầu vào rọ thì đừng trách chúng tôi.” “Hừ!

Một lũ chuột nhắt không thấy ánh sáng, muốn giở trò thì đừng hòng.” Ngay lúc này, Trần Tứ Gia đột nhiên đứng ra nói.

Thấy Trần Tứ Gia xuất hiện, những người này lại có chút kinh ngạc.

Về sự xuất hiện của Trần Tứ Gia, những người này rõ ràng có chút kinh ngạc.

“Trần Tứ Gia, không ngờ ông cũng ở đây, tôi tưởng ông đang ở Trường Sa.” Một người áo đen nói.

Trần Tứ Gia cười lạnh nói: “Những thứ không thấy ánh sáng như các người đều đến được, tại sao tôi lại không thể?” “Hừ!

Một Ngũ Tam Gia giỏi, một ‘Kim Thiền Thoát Xác’ hay ho.” Một người áo đen nói.

Ngũ Ban trong lòng khẽ động, lẽ nào bố cục ở Trường Sa là do Ngũ Tam Gia cố ý làm?

Cậu nhớ Sở Ca từng chuyển lời của Ngũ Tam Gia, nói rằng ông đã ném lựu đạn khói, mục đích là để cầm chân một nhóm người khác.

Chương 190

Bây giờ nghe người áo đen nói vậy, Ngũ Ban có thể khẳng định người mà Ngũ Tam Gia muốn cầm chân không phải A Nịnh, mà chính là những người áo đen này.

“Xem ra cậu sẽ không giao Côn Luân Thai ra?” Một người áo đen khác nói.

Vừa nói xong câu đó, khí thế toàn thân hắn tăng mạnh, rất có khả năng sẽ ra tay.

Ngũ Ban không trả lời, trước mặt người áo đen, cậu rút con dao găm trên người Côn Luân Thai ra rồi vứt xuống đất.

“A!”...

Sau một tràng tiếng gào thét thảm thiết, chỉ thấy Ngũ Ban đột nhiên há to miệng, một tay nhét Côn Luân Thai vào miệng.

Mọi người đều đứng hình, gã này trực tiếp nuốt chửng luôn rồi.

“… Giết hắn, mổ bụng xẻ thịt hắn ra.” Một người áo đen giận dữ nói.

Ngũ Ban nuốt chửng Côn Luân Thai xong nói: “Chỉ sợ các người không có bản lĩnh đó.” “Hừ!

Đừng tưởng có thể ngang nhiên bước ra từ Tân Nguyệt Phạn Điếm là có thể chống lại tôi.” Một người áo đen nói.

Về việc những người này có thể biết chuyện này, Ngũ Ban cũng không quá bất ngờ, dù sao danh tiếng của cậu lúc đó cũng nổi danh thiên hạ.

Sau khi Ngũ Ban nuốt chửng Côn Luân Thai vào bụng, Ngũ Ban rõ

ràng cảm nhận được Côn Luân Thai lập tức hóa thành một luồng linh lực quỷ dị của trời đất.

Sau khi tràn vào đan điền của cậu, nó lập tức nuốt chửng tất cả sát khí.

Điều càng khiến cậu kinh ngạc hơn là Côn Luân Thai giống như một đứa bé, yên tĩnh nằm trong đan điền.

Cậu có thể cảm nhận rõ ràng, có một mối liên hệ thần bí giữa cậu và Côn Luân Thai này.

Giống như một cái khác, dù sát khí đã bị nuốt chửng hoàn toàn, nhưng Ngũ Ban lại có thể tùy ý điều động mà không hề bị ảnh hưởng.

Điều càng khiến Ngũ Ban chấn động hơn là cậu có thể rõ ràng cảm nhận được huyết mạch chi lực của bản thân cũng bị Côn Luân Thai nuốt chửng.

Cảm giác lúc này không còn bất kỳ sức mạnh kỳ dị nào, giống như một người bình thường vậy.

"Đinh, nhiệm vụ hoàn thành!" "Côn Luân Thai là linh vật số một giữa trời đất, có thể hóa thành nguyên thần thứ hai của túc chủ." "Cùng với sức mạnh huyết mạch tăng lên, sức mạnh của nguyên thần thứ hai cũng sẽ tăng cường, và có thể dung hợp hoặc phân giải tất cả huyết mạch." "Túc chủ có thể chủ động giao tiếp với huyết mạch chi lực của nguyên thần thứ hai, từ đó cường hóa bản thân."...

Sau khi hệ thống nói một tràng dài, Ngũ Ban cực kỳ vui mừng, đặc biệt là Côn Luân Thai không ngờ lại có thể dung hợp tất cả huyết mạch chi lực, chẳng phải hệ thống đang tạo ra một bí thuật sao?

"Phần thưởng nhiệm vụ: Bí quyết hoàn chỉnh." "Túc chủ cần tập hợp: Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, Kỳ Lân và bất kỳ huyết mạch chi lực của hung thú nào, có thể dung hợp huyết mạch

thành Ma Thần đệ nhất!" Cuối cùng giọng nói của hệ thống không còn vang lên nữa, nhưng Ngũ Ban trong lòng lại có chút mừng rỡ.

Để hoàn thành việc dung hợp huyết mạch hoàn chỉnh, dường như chỉ còn thiếu hai loại là Thanh Long và Chu Tước.

Chỉ là hai loại huyết mạch này rốt cuộc phải tìm ở đâu đây?

Nhưng bây giờ không phải lúc nghĩ đến những chuyện này, bởi vì những người áo đen kia đã tức giận đến mức mặt đỏ tía tai, vây lại Ngũ Ban và Trần Tứ Gia.

Rất nhanh, Vương Bàn Tử và mọi người cũng từ khe đá đi ra, ở bên trong cũng nghe được cuộc đối thoại, biết chuyện có chút không ổn rồi.

"Thằng nhóc thối, tôi và chú hợp lực đối phó một tên, sáu tên còn lại chỉ có thể giao cho chú rồi." Trần Tứ Gia nói.

Vừa dứt lời, Trần Tứ Gia nhặt lấy trường kiếm mà người áo đen trước đó đánh rơi, tay còn lại móc mấy viên đạn sắt.

"Bằng mấy tên tép riu các người mà cũng dám đối phó với tôi sao?" Một người áo đen cười lạnh nói.

Nhưng câu trả lời lại là một phát đạn ghém của Vương Bàn Tử.

"Phanh!"...

Biết rằng những người này sẽ không dễ dàng bỏ qua, Vương Bàn Tử lợi dụng lúc người kia nói chuyện, một phát súng bắn ra.

Sắc mặt người kia biến đổi, không ngờ gã Bàn Tử này không thèm chào hỏi mà đã nổ súng.

Nhưng hắn cũng không hề sợ hãi, trường kiếm trong tay nhanh chóng vung lên, không ngờ lại đỡ được tất cả đạn của súng săn.

Dù vậy, sức mạnh cận chiến đáng gờm của súng săn đã đẩy lùi

người áo đen đó.

Viên đạn sắt trong tay Trần Tứ Gia nhanh chóng phóng ra, người kia lại một lần nữa dùng trường kiếm đỡ đòn.

Ngay lúc này Ngũ Tà cũng ra tay, cầm dao găm trực tiếp nhảy về phía người kia muốn giải quyết hắn ngay lập tức.

Người áo đen đó kinh ngạc nói: "Kỳ Lân chi lực!

Sao lại có Kỳ Lân chi lực được?" Ngũ Tà cũng không hiểu vì sao mình lại có sức mạnh Kỳ Lân, nhưng bây giờ không phải lúc nghĩ đến chuyện đó.

Con dao găm trong tay trực tiếp chém về phía cổ họng người đó, nhưng bị người đó một kiếm dễ dàng hóa giải, khi hắn chuẩn bị một kiếm đâm về phía Ngũ Tà, trường kiếm của Trần Tứ Gia đã đỡ được đòn tấn công của hắn.

Diệp Tử và Thuận Tử hai người chỉ có thể cổ vũ ở một bên, giúp đỡ e rằng cũng chỉ là vướng víu.

Nhìn thấy người áo đen đó bị tấn công, khi sáu người còn lại đang định đi giúp, trường kiếm sau lưng Ngũ Ban lập tức rút ra.

"Đối thủ của các người là tôi." Ngũ Ban nhìn sáu người nói.

Sáu người đó lạnh lùng nói: "Tìm chết!" Vừa dứt lời, sáu người đó trực tiếp tấn công Ngũ Ban, từng đường kiếm ảnh như mưa bão nhanh chóng lao về phía Ngũ Ban.

Ngũ Ban lập tức cảm thấy da đầu tê dại, thực lực của những người này tuy yếu hơn cậu, nhưng sáu người liên thủ, cộng thêm thế công nhanh như chớp, Ngũ Ban liền cảm thấy đau đầu.

"Choang!"...

Nhất thời Ngũ Ban cũng chỉ có thể không ngừng dùng trường

kiếm đối phó, lập tức trong hư không tia lửa bắn ra khắp nơi.

Lúc này Ngũ Ban lấy kiếm thay tay, thi triển năng lực Huyền Vũ Kim Cương Thủ Ấn.

Đã đỡ được tất cả những đòn tấn công đó, nhưng cũng chỉ có thể chống đỡ.

Ngay lúc chuẩn bị tấn công, một đường kiếm ảnh khác lập tức chặn cậu lại.

Vì vậy Ngũ Ban bây giờ cũng chỉ có thể chống đỡ, không có khả năng tấn công.

Trong lòng cậu cũng hiểu rõ, thực lực của những người này không thua kém Chương Nhật Sơn ngày trước là bao, mỗi người đều sở hữu sức mạnh huyết mạch.

Nếu muốn chiến thắng, có lẽ thật sự chỉ có thể động dụng bí thuật.

"Hừ!

Quả nhiên là Huyền Vũ chi lực, tôi muốn xem cậu có thể đỡ được bao lâu." Một người áo đen cười lạnh nói.

Vừa dứt lời, sáu người đột nhiên không tấn công nữa, mà hoàn toàn vây công Ngũ Ban ở giữa.

Từng luồng khí tức nóng bỏng từ trên người họ phát ra, chỉ thấy trên trường kiếm của họ bao phủ một lớp lửa xanh trắng.

Sau khi Ngũ Ban chặn sáu người kia lại, ở một bên khác Ngũ Tà và những người khác cũng đã bước vào giai đoạn quyết liệt với người áo đen kia.

Kiếm pháp của người đó rất nhanh, nhanh đến mức khiến người ta kinh ngạc, sức mạnh cũng rất lớn, trừ Ngũ Tà có thể hơi chống đỡ

được, Trần Tứ Gia và Vương Bàn Tử hoàn toàn ở thế bị động.

“Choang!”...

Người áo đen đó một kiếm đánh vào kiếm của Trần Tứ Gia, khiến trường kiếm trong tay Trần Tứ Gia bị đánh rơi.

May mắn thay, ở một bên khác, Vương Bàn Tử tìm được một góc độ rồi, một phát súng bắn về phía người đó.

Chương 191

Điều này buộc người đó phải bỏ qua Trần Tứ Gia mà nhanh chóng lùi lại, khiến Vương Bàn Tử bắn trượt.

"Lấy kiếm." Trần Tứ Gia hô về phía Ngũ Tà.

Ba người họ, e rằng chỉ có Ngũ Tà mới có thể chống đỡ một hai chiêu với người này, dù sao cậu ta cũng không phải người sở hữu huyết mạch chi lực.

Dù thực lực không tồi, nhưng đối phó với những người này có chút lực bất tòng tâm, nên Trần Tứ Gia mới để Ngũ Tà cầm kiếm.

Ngũ Tà nhặt trường kiếm lên rồi cất dao găm đi.

Trần Tứ Gia và Vương Bàn Tử hai người, mỗi người một bên, một người cầm súng săn, một người móc mấy viên đạn sắt.

Họ cũng hiểu rõ, đối phó với người này, chỉ có thể xoay quanh Ngũ Tà mà ra tay.

"Cái chết tiệt ba thằng các người, tôi sẽ thiêu các người thành tro bụi." Người áo đen bị ép lùi xong trầm giọng nói.

Vừa dứt lời, chỉ thấy trường kiếm trong tay hắn phủ một lớp lửa, mọi người đều biết ngọn lửa này mạnh mẽ.

Khi người đó vung kiếm, một luồng lửa lao về phía mọi người, ba người đều không kịp phản ứng, vội vàng lăn sang hai bên.

Giữa chừng đụng ngã không ít xác khô, khiến ai nấy đều cảm thấy đau đớn.

Khi người đó nhân thế chém kiếm thứ hai, Trần Tứ Gia đột nhiên ra tay.

Viên đạn sắt trong tay ông xé gió bay đi, khiến người đó buộc phải dùng kiếm đỡ đòn tấn công của Trần Tứ Gia.

"Đang!"...

Sau một tiếng trầm đục truyền đến, Vương Bàn Tử cũng chuẩn bị, giơ súng lên.

"Phanh!"...

Đạn của súng săn bay rộng, khiến người đó buộc phải lại một lần nữa nhanh chóng vung vẩy trường kiếm trong tay.

Đỡ được tất cả đạn của súng săn, nhưng lúc này Ngũ Tà đã lao đến trước mặt.

Một kiếm đâm về phía người đó, người đó buộc phải lơ lửng giữa không trung, tránh né một kiếm của Ngũ Tà.

"Xoạt!"...

Ngay lúc này, Trần Tứ Gia lại một lần nữa ra tay, viên đạn sắt trong tay ông bắn ra, khiến người đó trên không trung lại một lần nữa vung vẩy trường kiếm, căn bản không kịp phát động tấn công.

Ngũ Tà không có khả năng bay lượn đó, cũng không biết kỹ năng Kỳ Lân, nhìn người đó nhảy lên không trung.

Cậu nhặt một ít đá vụn trên đất ném loạn xạ.

Vương Bàn Tử thì vẫn không nổ súng, đạn của súng săn không còn nhiều.

Bởi vì khẩu súng săn trong tay gã là súng săn bán tự động A-12K, thường gọi là S12K, chỉ có dung lượng năm viên đạn.

Trước đó đã bắn ba phát rồi, bây giờ chỉ còn hai phát đạn, phải thật cẩn thận.

Lợi dụng lúc người đó bay trên không, Vương Bàn Tử nhanh chóng đuổi theo trên mặt đất, chờ đợi kẽ hở của người áo đen đó.

Cuối cùng, Vương Bàn Tử lợi dụng lúc người đó bị Trần Tứ Gia và Ngũ Tà tấn công, Vương Bàn Tử chạy đến dưới chân người đó.

"Phanh!"...

Giơ súng lên không trung bắn một phát.

"A!"...

Người đó không giống như tử thi mình đồng da sắt, bị một phát súng săn bắn trúng sau đó rơi xuống từ không trung.

"Phanh!"...

Vương Bàn Tử không hề nhẹ tay, ngay khi người đó vừa rơi xuống đất, gã chĩa súng vào đầu người đó bắn một phát.

Lập tức, cả cái đầu người đó đều bị bắn nát bét.

Hai mắt trợn trừng, mặt đầy máu tươi, hắn chết cũng không hiểu vì sao lại chết trong tay những người này.

Vì súng săn đã hết đạn, Vương Bàn Tử vứt nó sang một bên, mò mẫm trên người người đó, xem có vũ khí gì khác không.

Chỉ thấy những người này ngoài một số ám khí phi đao và thanh trường kiếm kia ra, không có thứ gì khác.

"Khốn kiếp!

Sao mà nghèo đến nỗi ngay cả một khẩu súng cũng không có." Vương Bàn Tử chửi ầm ĩ.

Nhìn cả người gã ngồi bệt xuống đất, xem ra trận chiến trước đó ba người họ cũng không dễ dàng.

Ngũ Tà và Trần Tứ Gia cả hai đều ngã xuống đất, Thuận Tử và

Diệp Tử hai người vội vàng chạy đến bên cạnh ba người.

“Đạn hết lương cạn rồi, ai có đạn không?” Vương Bàn Tử hỏi.

Thuận Tử và Diệp Tử hai người đều lắc đầu, trước đó để đối phó với con Bách Túc Long, đã bắn hết sạch tất cả đạn rồi.

“Thật xui xẻo.” Vương Bàn Tử không khỏi chửi.

Không có súng đạn đối với Vương Bàn Tử không phải chuyện tốt, chỉ có thể thu dọn tất cả phi đao và dao găm trên người người áo đen đó một lần.

Ở một bên khác, sáu người kia vẫn vây Ngũ Ban ở giữa, từng luồng lửa nóng bỏng lập tức xuất hiện trên người họ.

Với loại ngọn lửa xanh trắng này, Ngũ Ban vô cùng sợ hãi, ít nhất cậu cũng biết Côn Luân Thai đã bị ngọn lửa này đốt cháy kêu oai oái.

Thậm chí có một người áo đen còn bị ngọn lửa này thiêu thành tro bụi ngay lập tức, khiến Ngũ Ban nhớ đến con Bách Túc Long trong lăng mộ dưới biển.

“Chết tiệt!”...

Sáu người áo đen sau một trận gào thét giận dữ, vung trường kiếm trong tay lên không trung.

Lập tức vô số kiếm ảnh, hóa thành từng luồng lửa kết thành một lưới lửa khổng lồ bao trùm Ngũ Ban vào trong.

Rõ ràng đây là chiêu thức dùng để đối phó Côn Luân Thai lúc trước.

“Hô hô!”...

Trên lưới lửa truyền đến tiếng lửa cháy hừng hực, rất nhanh lưới lửa dần dần thu hẹp lại, dường như muốn thiêu sống Ngũ Ban.

“Tôi có cần giúp không?” Ngũ Tà nhìn Ngũ Ban do dự hỏi.

Lúc này cậu ta vẫn chưa buông bỏ chuyện đối phó với Bách Túc Long trước đó, lúc đó Ngũ Ban và Tiểu Ca đều không cứu viện, khiến cậu ta khó chấp nhận về mặt tâm lý.

“Không tác dụng đâu, những người này quỷ dị lắm, tôi giúp cũng vô ích, lợi dụng cơ hội này chúng ta mau đi thôi.” Trần Tứ Gia nói.

Mọi người gật đầu, sau đó vội vàng ngầm bỏ cuộc việc cứu viện Ngũ Ban.

Lưới lửa càng lúc càng nhỏ, Ngũ Ban chỉ cảm thấy dường như sắp bị ngọn lửa này nướng sống, e rằng chưa bị ngọn lửa này thiêu chết thì đã bị nướng chín rồi.

“Hống!”...

Chương 192

Ngay lúc này, Ngũ Ban không còn do dự nữa, lập tức điều động tất cả huyết mạch chi lực đã bị Côn Luân Thai hấp thu.

Một tràng tiếng gầm thét điên cuồng truyền ra từ miệng cậu, tiếng gầm chấn động trời đất, khiến vô số đá trong động rơi xuống.

Những xác khô trên mặt đất bị tiếng gầm đó làm cho đổ sập.

Một luồng khí tức cường hãn vô song từ trong lưới lửa phát ra, một cái bóng cao lớn xuất hiện trên lưới lửa, sáu người, kể cả Ngũ Tà, đều cảm thấy một luồng lực áp chế huyết mạch.

Với luồng khí tức cường hãn này, ai nấy đều có một loại xúc động muốn quỳ bái.

Rất nhanh, một đôi bàn tay khổng lồ từ trong lưới lửa vươn ra, hai tay xé toạc lưới lửa ra.

Mọi người hoàn toàn bị sự thay đổi đột ngột này làm cho sợ ngây người.

Khi bàn tay khổng lồ đó xé nát lưới lửa, một tráng hán cao lớn uy vũ từ bên trong bước ra.

Ngũ Tà và Vương Bàn Tử đều kinh ngạc, chẳng phải đây chính là Thần Ma Chi Thể mà Ngũ Ban đã hóa thân khi ở dưới biển sao?

Lúc này trên người cậu phủ kín những đường vân kỳ dị, xung quanh bao phủ từng trận ma khí.

Cả thân thể thoạt nhìn cực kỳ vạm vỡ, từng khối cơ bắp tràn đầy lực bùng nổ.

Nhìn người khổng lồ trước mắt, tất cả mọi người đều nín thở, từ

bao giờ lại thấy loại người khổng lồ này chứ?

Lúc này, Ngũ Ban trong lòng lại vô cùng kinh ngạc, bởi vì việc động dụng bí thuật hoàn toàn không liên quan đến cậu, sức mạnh được sử dụng dường như là của Côn Luân Thai trong cơ thể.

Sự chuyển hóa diễn ra vô cùng tự nhiên, Côn Luân Thai giống như một phần của bản thể vậy.

Điều này khiến Ngũ Ban vô cùng phấn khích, tuy rằng cậu cảm thấy lần thứ hai động dụng bí thuật lẽ ra sẽ không phải chịu đựng loại đau đớn đó nữa.

Nhưng bây giờ động dụng bí thuật lại không có bất kỳ trở ngại nào, thậm chí chỉ cần động dụng là trực tiếp chuyển hóa thành Thần Ma Chi Thể trong lời của Tiểu Ca.

Cảm nhận sức mạnh cường hãn trong cơ thể, Ngũ Ban cảm thấy sáu người trước mắt căn bản không đáng nhắc đến.

"… Chuyện gì vậy?

Sao tôi lại cảm thấy huyết mạch bị áp chế!" "Khí thế mạnh mẽ quá, người hay quỷ vậy?

Sao lại cao lớn đến thế!" "Người khổng lồ này là Đại Ban ca sao?

Cao quá!"...

Những người trong sân đều đứng hình, từ bao giờ lại thấy chuyện quỷ dị như vậy.

Dù Vương Bàn Tử và Ngũ Tà đã kinh qua rồi, nhưng hôm nay thấy lại vẫn cảm thấy vô cùng chấn động.

"Đi!" Dường như cũng cảm thấy chuyện không thể làm được, một người áo đen vội vàng hô.

"Ha ha!

Đã động dụng Thần Ma Chi Thể rồi, không thể để các người thoát được!" Ngũ Ban một trận cười điên cuồng nói.

Vừa dứt lời, Ngũ Ban một bạt tai vỗ về phía người áo đen.

"Tách ra mà đi!" Một người áo đen hô.

Tiếng vừa dứt, bàn tay lớn của Ngũ Ban đã vỗ xuống, một người áo đen không kịp chạy, bị Ngũ Ban trực tiếp vỗ xuống đất.

"Oanh!"...

Dưới lực công kích khổng lồ, khiến mặt đất xuất hiện một dấu tay, người đó cũng bị vỗ lún xuống đất, không cần nhìn cũng biết người này e rằng đã biến thành thịt nát.

Năm người còn lại thấy da đầu tê dại, vội vàng tản ra xung quanh, nhưng Ngũ Ban căn bản sẽ không cho họ cơ hội chạy thoát.

Một bàn tay khổng lồ khác vung trong hư không, lập tức túm lấy hai người rồi bóp thành tương thịt ngay lập tức.

Mọi người nhìn thấy xong, không khỏi nôn ọe liên tục xuống đất, thật sự là quá máu tanh rồi.

Ba người áo đen còn lại thấy vậy, lập tức cảm thấy nỗi sợ cái chết hoàn toàn bao trùm lấy họ.

Giây tiếp theo, Ngũ Ban buông bàn tay lớn ra, đuổi theo ba người đang bỏ chạy, một bước chân đã vượt mười mét, lập tức chặn đường đi của ba người còn lại.

"Liều mạng thôi!" Một người áo đen hô.

Trường kiếm trong tay ba người lại một lần nữa bùng lửa, phía sau lưng xuất hiện một đôi cánh màu đỏ rực, sau đó trực tiếp tấn công Ngũ Ban cao lớn.

Ngũ Ban thấy vậy cười lạnh một tiếng, ba thứ giống như kiến mà

dám phản kích sao?

Chỉ thấy Ngũ Ban đột nhiên nâng khí, thổi một hơi thật mạnh về phía ba người đang tấn công.

“Hô!”...

Hơi thở đó không hề tầm thường, đơn giản như một cơn bão cấp mười, lập tức thổi bay ba người, những ngọn lửa kia cũng nhân thế thiêu đốt ba người.

“A!”...

Khi ba người rơi xuống đất, từng người một miệng truyền ra tiếng kêu thảm thiết.

Rất nhanh, một mùi thịt nướng cháy khét truyền đến, dạ dày mọi người lại một lần nữa cuộn trào.

“Không chịu nổi một đòn!

Ông đây còn chưa dùng sức mà đã ngã rồi.” Ngũ Ban nhìn những người áo đen bị lửa thiêu đốt nói.

Cùng với việc quần áo của ba người đó bị thiêu đốt trước, những người đó khi giãy giụa trên người hiện lộ một hình xăm giống như phượng hoàng, vô cùng rực rỡ.

Nhưng cũng chỉ là thoáng qua, bởi vì đã bị ngọn lửa xanh trắng thiêu đốt.

Nhưng Ngũ Ban nhìn thấy hình xăm đó, trong lòng có chút nghi hoặc, lẽ nào những người này sở hữu huyết mạch phượng hoàng?

Điều đó khiến cậu nhớ đến hài cốt kim thân khi ở dưới biển, trên xương của nó cũng có hình xăm tương tự.

Nhưng hình xăm của những người này thì mờ nhạt hơn rất nhiều so với hình xăm của hài cốt kim thân đó.

“Thật lợi hại, những người này trước mặt anh ta lại yếu ớt đến thế.” Thuận Tử kinh hãi nói.

Thần thái của Trần Tứ Gia lúc này cũng kinh hãi vô cùng, cả người ông không khỏi tự chủ mà run rẩy.

Ngũ Tà nhìn Ngũ Ban dáng vẻ này cau chặt mày, không biết cậu ta đang làm gì.

Vương Bàn Tử khi nhìn Ngũ Ban thì khẽ lắc đầu, không thể lý giải được hành động của Ngũ Ban đối với Ngũ Tà trước đó.

Mối quan hệ của ba người dường như cũng trở nên xa lạ vì con Bách Túc Long kia.

Ở một nơi tối tăm, một người có giọng nói giống Ngũ Tà kinh khủng nói: “…Người đó có phải là người mà Ngũ Tam Gia nhắc đến không?

Nếu người đó muốn gây bất lợi cho tôi, e rằng cũng chỉ là một bạt tai thôi phải không?” “Thật cường hãn, không hiểu lão Tam vì sao lại chọn bố cục này?

Có người này ở đây thì cần gì phải sợ ai chứ?” Một giọng nói khác nói.

Người có giọng nói giống Ngũ Tà nói: “Đi thôi, ở đây không cần tôi nữa, tôi phải nhanh chóng tìm đại tỷ.” Rất nhanh, trong bóng tối không còn bất kỳ âm thanh nào nữa, dường như họ đã rời đi.

Chương 193

Sau khi Ngũ Ban khôi phục nguyên thân, quần áo trên người đã rách nát hết cả, may mắn là có mảnh vải rách che đậy.

Cậu chỉ có thể lấy ra một bộ quần áo dự phòng từ trong ba lô, bí thuật bây giờ không còn di chứng nữa, có thể nói là hoàn mỹ.

Nhưng cũng có một khuyết điểm rất không tốt, bí thuật này quá tốn quần áo, xem ra sau này phải chuẩn bị nhiều quần áo hơn mới được.

Thuận Tử và Diệp Tử hai người lập tức giống như hai tiểu fan cuồng, đứng cạnh Ngũ Ban với vẻ mặt sùng bái.

Sau khi thu hồi trường kiếm, Ngũ Ban đi đến bên cạnh mọi người nói: "Đi thôi." "… Ăn Côn Luân Thai xong không có gì dị thường sao?" Trần Tứ Gia hỏi.

Ngũ Ban cười nói: "Nó có lợi cho tôi." "Đúng là quái vật, ngay cả thứ đó cũng ăn." Trần Tứ Gia bất đắc dĩ lắc đầu.

Sau khi thu dọn một phen, mọi người lại một lần nữa đi về phía chỗ của những người áo đen trước đó.

Ở đây chỉ có hai lối vào, một là khe đá trước đó, một là chỗ của những người áo đen.

Vì vậy cũng không cần phải tìm kiếm nữa, sau khi có được Côn Luân Thai, Ngũ Ban trong lòng vô cùng vui mừng.

Tác dụng của Côn Luân Thai đối với Ngũ Ban chắc chắn không chỉ có vậy, nhưng hiện tại chưa thể khai thác hết.

Nhưng như vậy là đủ rồi, ít nhất bây giờ cậu đã trở về bình thường, trên người không còn cảm giác có bất kỳ huyết mạch chi lực

nào.

Điều quan trọng nhất là, động dụng bí thuật không cần phải tiếp tục tiêu hao sát khí nữa, đối với cậu rất quan trọng.

Dù sao mỗi lần chiến đấu cũng không thể lúc nào cũng động dụng bí thuật được, riêng tiền quần áo thôi cũng tốn kém rồi.

Lối ra kia là một hang động, hang động vẫn tiếp tục kéo dài xuống phía dưới, khiến mọi người vô cùng ngạc nhiên.

Giờ thì có thể khẳng định vị trí hiện tại này giống hệt đường bình tuyến bên ngoài.

Nếu tiếp tục đi xuống nữa chẳng phải là đi vào lòng đất sao?

Cái này không phù hợp với cái tên Thiên Cung chút nào, nếu xây dưới đất thì phải gọi là Địa Cung mới đúng chứ.

Nhưng lúc này cũng chẳng còn con đường nào khác để đi, chỉ đành tiếp tục tiến xuống hang động.

Bậc thang trong hang dốc khoảng bốn mươi độ, rất hiểm trở khiến mọi người chỉ có thể cẩn thận từng chút một.

Bên trong hang động được xây dựng rất thô sơ, thường xuyên có những tảng đá nhô ra, buộc mọi người phải càng thêm cẩn thận, nếu không may trượt chân thì sẽ gặp tai họa.

Ánh sáng đèn pin không thể chiếu tới tận cùng, có thể thấy hang động này chắc chắn rất sâu.

Trên những bậc đá có không ít vết máu tươi, chắc là máu của đám Côn Luân Thai trước đó.

Sau khi đi sâu vào, cuối cùng cũng đến một vùng đất bằng phẳng, nhưng phía trước lại không phải là đường hầm nhân tạo nữa.

Thay vào đó là một khe đá tự nhiên, khe đá không lớn lắm, chỉ vừa

đủ cho một người đi qua.

Mọi người không còn lựa chọn nào khác ngoài việc tiếp tục đi về phía trước.

Bên trong khe đá đầy những vết tích lưu ly phát sáng, ánh đèn chiếu vào khiến những tinh thể trong khe đá hiện lên ngũ sắc rực rỡ.

Phía trên phủ một lớp băng mỏng, nhờ vậy mà bảo vệ mọi người không bị những tinh thể nhô ra cắt trúng.

Nhìn từ những tinh thể này, có lẽ đó là những mảnh vỡ núi lửa còn sót lại sau vụ phun trào núi lửa.

May mắn là khe đá dần dần rộng hơn, xung quanh vẫn còn những mảnh vỡ núi lửa, cùng với các hình dạng được tạo ra từ dung nham phun trào, trông vô cùng đẹp mắt dưới ánh đèn pin.

Trên mặt đất cũng bắt đầu xuất hiện một số dấu vết hoạt động của con người, như dụng cụ sắt thép hoen gỉ bị bỏ lại, vết tích của lửa trại.

Nhưng nhìn có vẻ đã rất lâu rồi, khiến mọi người hiểu rằng họ không phải là những người đầu tiên đến đây.

Ngũ Tà nhìn xung quanh nói: "Đây có vẻ là nơi núi lửa phun trào?

Chắc cũng phải có lịch sử mấy nghìn năm, thậm chí là vạn năm rồi nhỉ?" Thuận Tử nói: "Núi Trường Bạch vốn là một miệng núi lửa khổng lồ, theo ghi chép thì lần phun trào gần nhất hình như là mấy nghìn năm trước, vào thời điểm con người còn chưa xuất hiện." Trần Tứ Gia khẽ hừ một tiếng: "Hừ, làm sao mà biết con người chưa xuất hiện?

Hoặc có lẽ lịch sử loài người trên hành tinh này thậm chí còn vượt xa những gì chúng ta tưởng." Đối với lời của Trần Tứ Gia, không ai dám phản bác, quả thực cũng có khả năng đó.

Dù loài người đã phát triển mấy nghìn năm, nhưng ai có thể đảm bảo rằng trước đó không có loài người nào tồn tại?

Khi tiếp tục đi về phía trước, mọi người phát hiện phía trước một vùng tối đen như mực, trên mặt đất toàn là đá vụn, cùng với các loại tro núi lửa khác nhau.

"Nhìn kìa!" Thuận Tử đột nhiên chỉ vào vách núi bên cạnh nói.

Mọi người nhìn theo hướng Thuận Tử chỉ, chỉ thấy trên vách núi có người đã xây dựng một lối cầu thang.

Cầu thang thực chất được tạo ra bằng cách đóng một tảng đá vào vách núi, rồi cứ thế kéo dài lên trên không.

Mọi người đều sững sờ, loại cầu thang này là chỗ người đi sao?

Nhưng trên những bậc thang đó lại phát hiện ra một số dấu chân và vết máu tươi.

Mọi người hiểu ra là đám Côn Luân Thai lúc đó đã từ trên đó chạy xuống, còn những người áo đen kia cũng từ trên đó đi xuống.

Dùng đèn pin chiếu lên trên, hoàn toàn không thấy điểm cuối, nơi nào cũng là loại cầu thang lơ lửng.

"Chúng ta phải đi lối đó sao?" Vương Bàn Tử hỏi.

Trần Tứ Gia nói: "Chắc chắn là cầu thang đó rồi, phía trước chắc là miệng núi lửa, chúng ta đi đến đó cũng vô ích." "Đúng vậy, dấu chân trước đó cũng ở trên cầu thang này, chúng ta chắc cũng phải đi lối đó." Ngũ Tà nói.

Vương Bàn Tử nói: "Đi loại cầu thang này đúng là muốn mạng mà." Điểm này mọi người đều đồng tình, dù sao cũng là cầu thang lơ lửng, ai cũng không biết tảng đá dưới chân có bị lỏng ra do thời gian xói mòn hay không.

Nhưng hiện tại cũng chỉ đành đi lên trên thôi, dù sao cũng chẳng còn lựa chọn nào khác.

Để đảm bảo an toàn, mọi người lại dùng dây thừng buộc vào eo của mình, chỉ có như vậy mới khiến mọi người cảm thấy một chút an toàn.

Những bậc thang này nhỏ, chiều rộng vừa đúng bằng chiều dài bàn chân, phần nhô ra cũng chỉ khoảng năm mươi centimet.

Khiến mọi người không hề có cảm giác an toàn nào, nhưng đến nước này mọi người cũng chỉ đành cắn răng trèo lên.

Ngũ Ban đi đầu tiên, mọi người không ai có cái gan đó, chỉ dám dán chặt vào vách đá mà đi, lúc đầu còn dám nhìn xuống dưới.

Nhưng càng leo càng cao, mọi người chỉ có thể bám chặt vào vách đá mà chậm rãi tiến lên, hoàn toàn không dám nhìn xuống dưới.

"Dừng!

Dừng lại, cho tôi nghỉ một chút." Vương Bàn Tử la lớn.

Không phải là ông ta thực sự mệt, mà là quá cao, thêm vào đó những bậc thang này nhìn không đáng tin chút nào, khiến hai chân Vương Bàn Tử bắt đầu run rẩy.

Trong miệng ông ta không ngừng lẩm bẩm A Di Đà Phật, cũng không biết ông ta lấy đâu ra nhiều nước bọt thế.

Khi Ngũ Ban dừng lại mới phát hiện ra, không chỉ Vương Bàn Tử, tất cả mọi người đều bắt đầu cảm thấy sợ hãi, chỉ đành dừng lại nghỉ ngơi trước.

Nhưng ở đây hoàn toàn không cho phép ngồi xuống, chỉ đành dựa lưng vào vách đá hít thở sâu.

Nhìn xuống phía dưới là một vùng tối đen như mực, lúc này cứ

như đang đứng trên vực sâu vạn trượng vậy, khiến không ai dám nhìn thêm một lần nữa.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc lâu, mọi người mới tiếp tục lên đường, lần này mọi người đã leo liền một mạch suốt một tiếng đồng hồ mà không dừng lại.

Dù trong lòng vẫn sợ hãi, nhưng nỗi sợ hãi này dường như đã bắt đầu trở nên tê liệt.

Chương 194

“Phía trước có tiếng nước.” Ngũ Ban nói.

Đây là câu nói đầu tiên của cậu từ sau khi nghỉ ngơi, trước đó mọi người đều chỉ cắm đầu leo cầu thang.

Chiếu đèn về phía trước chỉ thấy trên vách núi có một chỗ nhô ra, một thác nước phun ra từ đó.

“Tốt quá rồi, cuối cùng cũng có chỗ để đặt chân.” Vương Bàn Tử vui mừng kêu lên.

Thấy mọi người có chút sốt ruột trèo về phía trước, nhưng khi đến gần, Ngũ Ban đột nhiên dừng lại.

Chỗ nhô ra nằm ở phía dưới cầu thang, chỉ cần nhảy xuống là có thể đặt chân lên bệ đá.

Bệ đá đủ rộng, mọi người hoàn toàn có thể hoạt động bên trong, một bên khác của bệ đá là một thác nước đổ xuống vực sâu.

“Không đi nữa, thác nước này như suối nước nóng vậy, có thể ngâm mình thật thoải mái.” Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Ban dùng đèn pin chiếu lên trên nói: “Chỗ này không thể dừng lại.” “Tại sao?” Vương Bàn Tử hỏi.

Ngũ Ban nói: “Ông nhìn kìa.” Khi mọi người nhìn theo, lập tức cảm thấy da đầu tê dại.

Chỉ thấy gần thác nước có vô số Khúc Diên bám đầy, những con Khúc Diên này lớn nhỏ không đều, có con chỉ to bằng chiếc đũa, có con lại thô như cánh tay.

Nếu nhảy xuống, chẳng phải sẽ bị những con Khúc Diên này nhấn

chìm ngay lập tức sao?

Nhìn gần thác nước đầy rẫy Khúc Diên, toàn thân mọi người đều run rẩy, dù sao những trải nghiệm trước đó vẫn còn hiện rõ mồn một.

Không chỉ gần thác nước, khi mọi người chiếu đèn xung quanh, mới phát hiện toàn bộ đều là Khúc Diên.

Trên vách đá của cầu thang cũng có không ít Khúc Diên, khiến mọi người sợ đến tái mặt.

"Tôi vào tổ côn trùng rồi sao?" Vương Bàn Tử kinh hãi nói.

Thuận Tử nói: "Mọi người đừng hoảng, những con Khúc Diên núi lửa này đều thích sống ở những nơi ấm áp, nhưng nhìn bộ dạng này, chắc là chúng đang trong thời kỳ ngủ đông, chỉ cần không quấy rầy sẽ không sao đâu." Nghe lời Thuận Tử nói, Ngũ Ban cố ý chạm vào một con Khúc Diên, quả nhiên nó bất động.

"Tôi bị tấn công trước đó chắc là do trùng hương ngọc, giờ thì chắc an toàn rồi." Trần Tứ Gia cũng nói.

Thuận Tử tiếp tục nói: "Khúc Diên ở chỗ chúng tôi được thờ phụng như thần, vì chúng có thể sống lâu, một số xác chết sẽ dẫn dụ đồng loại, nên mọi người cố gắng cẩn thận." Nghe lời Thuận Tử nói, mọi người lập tức không dám lơi lỏng, chỉ có thể cẩn thận từng chút một trèo lên trên.

Sợ rằng sẽ không cẩn thận giẫm chết những con Khúc Diên này, nếu dẫn dụ chúng tỉnh lại thì sẽ gặp rắc rối lớn.

Khi tiếp tục đi sâu vào, phía dưới càng lúc càng tối, nơi mà đèn pin của mọi người không chiếu tới bắt đầu xuất hiện những đốm sáng li ti.

Giống như những dải ngân hà vắt ngang qua vực sâu.

Cảnh tượng này thực sự quá hùng vĩ, khó mà tưởng tượng được những con Khúc Diên xấu xí kia lại có thể tạo thành một cảnh tượng đẹp đến vậy.

Nhìn xuống dải ngân hà vô tận phía dưới, mọi người lưu luyến không rời, cảnh tượng như vậy không dễ gặp.

Lúc này cứ như đang đi dạo giữa tinh không vậy, nỗi sợ hãi, sự mệt mỏi trước đó dường như tất cả đều biến mất.

"Trần Tứ Gia, cái Cửu Long Sĩ Thi Quan là sao, nhân cơ hội này kể cho tôi nghe đi?" Vương Bàn Tử hỏi.

Trần Tứ Gia nói: "Tôi nghĩ cậu đã thấy sách gấm thời Chiến Quốc rồi chứ?" "Biết chứ, tôi đang đi tìm nó đây." Vương Bàn Tử nói.

Trần Tứ Gia nói: "Thực ra từ xa xưa Cửu Môn đã từng có được sách gấm thời Chiến Quốc, có người đã từng ở đó.

Một lần tình cờ tôi nghe có người nhắc đến vị Đông Hạ Hoàng Đế này." "Rồi sao nữa?" Vương Bàn Tử hỏi.

Trần Tứ Gia nói: "Sau đó tôi đã tra cứu cổ tịch, phát hiện ra trong một số bút ký của tiền bối, Cửu Long Sĩ Thi Quan của Đông Hạ Hoàng Đế thực sự tồn tại." "Trong lịch sử, Đông Hạ Hoàng Đế còn được gọi là Vạn Nô Vương phải không?" Ngũ Tà xen vào hỏi.

Trần Tứ Gia nói: "Không sai, bút ký của tiền bối ghi lại, quan tài của Vạn Nô Hoàng Đế, do chín con rồng khiêng, chín con rồng canh giữ thi thể, không một ai có thể tiếp cận." "Không thể nào?

Thật sự có rồng sao?" Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Tà nói: "Chờ lát nữa tôi sẽ nói rõ." Lúc này, Ngũ Ban đi phía trước nói: "Đến rồi, nhìn lên đỉnh đầu đi." Mọi người nghe lời Ngũ Ban nói, đều ngẩng đầu nhìn lên, lập tức sững sờ.

Chỉ thấy trên không bắt đầu có ánh sáng xuyên qua, trong một khoảng không xanh thẳm xuất hiện một quần thể kiến trúc rộng lớn.

Quy mô của quần thể kiến trúc này lớn đến khó tin, cứ như một phiên bản Cố Cung vậy.

Điều khiến người ta càng kinh ngạc hơn, nhìn từ ánh sáng xuyên qua, nơi mọi người đang đứng dường như căn bản không phải là miệng núi lửa.

Quần thể kiến trúc này thực sự lơ lửng giữa hư không vậy, mọi người kinh ngạc đến ngây người, khó mà tưởng tượng được lại thực sự có Thiên Cung.

"Thiên Cung!

Thiên Cung, tôi đang leo thang lên trời sao?" Vương Bàn Tử cả người kích động hét lên.

Trước đây dù vẫn luôn nghe nói về Thiên Cung, nhưng ai cũng không dám tin thực sự có Thiên Cung lơ lửng trên không.

Cho đến khoảnh khắc này mọi người cuối cùng cũng tin rồi, thực sự có một Thiên Cung.

Toàn bộ Thiên Cung cơ bản đã che lấp miệng núi lửa, có thể thấy kiến trúc này hùng vĩ đến mức nào.

Ánh sáng trong hư không chiếu xuống, giống như ánh sáng lành, bao phủ toàn bộ Thiên Cung.

Hiện tại mọi người không cần nói cũng biết, phía dưới căn bản là một ngọn núi lửa, nhưng bây giờ chắc đã trở thành núi lửa chết rồi.

"Đi thôi, nhanh lên, tôi có chút sốt ruột rồi." Vương Bàn Tử nói.

Đúng lúc này, những con Khúc Diên côn trùng ở phía dưới giống như dải ngân hà bỗng nhiên bắt đầu trở nên xao động, mọi người đều

có vẻ không hiểu tại sao mình không hề thu hút sự chú ý của những thứ này.

Những con Khúc Diên này đột nhiên bắt đầu bạo động.

Nhìn xuống phía dưới từng mảng đốm sáng như tinh vân không ngừng di chuyển, cảnh tượng trông càng hùng vĩ hơn.

Cứ như đang xem phim 3D trong rạp chiếu phim vậy, chân thực và chấn động.

"Nhanh đi thôi!" Ngũ Ban vội vàng nói.

Lúc này mọi người không dám nán lại nữa, dù Thiên Cung phía trên trông có vẻ gần, nhưng khoảng cách đó không hề xa.

Ít nhất thì những ánh sáng phía trên không chiếu xuống dưới chân mọi người.

Không còn bận tâm đến nỗi sợ hãi nữa, mọi người chỉ cố gắng chạy nhanh nhất có thể lên Thiên Cung, tránh sự tấn công của những con Khúc Diên này.

Hiện tại trên "thang lên trời" không hề có không gian hoạt động, cách duy nhất là đi nhanh.

"Mọi người đi nhanh lên, chỉ cần chúng ta tiếp cận lớp băng là an toàn rồi, những con Khúc Diên núi lửa này sợ lạnh." Thuận Tử nói.

Mọi người tay chân cùng lúc trèo rất nhanh nhưng vẫn bị Khúc Diên đuổi kịp, Trần Tứ Gia ở cuối cùng đã bị cắn mấy vết.

Nhưng không ai dừng lại, vì họ biết một khi dừng lại thì sẽ chết.

Những người vốn rất mệt mỏi lúc này lại bộc phát sức chịu đựng phi thường, từng người một im lặng không nói.

Chỉ lo nhanh chóng trèo lên trên bằng cả tay và chân.

Càng lúc càng nhiều người bị Khúc Diên cắn, Ngũ Ban cũng bị cắn mấy vết rồi.

Cậu biết những người phía sau chắc chắn còn nghiêm trọng hơn, muốn sống thì chỉ có thể liều mạng mà leo.

Chương 195

Cuối cùng khi mọi người càng leo lên nhiệt độ càng giảm, nhưng cơ thể mọi người lại đang đổ mồ hôi.

Dù biết tình huống này dễ bị bệnh, nhưng cũng không có cách nào khác.

Chẳng mấy chốc mọi người cảm thấy cơn đau trên người giảm đi, những con Khúc Diên kia dường như không còn đuổi theo nữa.

Khiến mọi người thở phào nhẹ nhõm, nhìn lên trên lập tức sững sờ.

Không biết từ lúc nào đã chạy đến trước Thiên Cung, quần thể kiến trúc hùng vĩ sừng sững trước mắt mọi người.

Điều kỳ lạ hơn nữa là xung quanh Thiên Cung bao phủ một lớp sương mù, cứ như tiên cảnh vậy khiến người ta không thể quên được.

Ánh sáng trời chiếu rọi lên khuôn mặt mọi người, khiến họ quên đi nỗi đau, quên đi sự mệt mỏi.

"Nhanh lên!

Lão tử muốn leo lên Nam Thiên Môn, lão tử muốn leo lên Lăng Tiêu Bảo Điện!" Vương Bàn Tử hét lớn.

Ngũ Ban cũng bị mọi thứ trước mắt chấn động, nghe lời Vương Bàn Tử nói, không còn chần chừ nữa.

Nhanh chóng trèo lên Thiên Cung trong truyền thuyết.

Khi leo lên, mọi người mới phát hiện cái gọi là sương mù đều từ lớp băng tản ra.

Trên đỉnh Thiên Cung là một lớp băng dày, toàn bộ Thiên Cung lơ lửng giữa hư không căn bản là lợi dụng nguyên lý đòn bẩy.

Bên dưới Thiên Cung có một sông băng, hai bên dường như được vô số cột chống đỡ trọng lượng của Thiên Cung.

Dù không thực sự lơ lửng trên không trung, nhưng có thể làm được đến mức này cũng đã là cực kỳ hiếm hoi.

Trong lòng mọi người cảm thán không thôi, đều bái phục Vương Táng Hải đến năm vóc sát đất.

Một cánh cổng điện khổng lồ xuất hiện trước mặt mọi người.

Từng bậc cầu thang từ trên đó kéo dài xuống, đến tận phần cuối của sông băng mới nối tiếp vào vách đá.

Sau khi mọi người leo mấy phút, cuối cùng cũng đặt chân lên sông băng.

Dù trông mỏng manh, nhưng nó lại vô cùng vững chắc, lúc này mọi người mới thực sự cảm nhận được cảm giác của việc "lên thiên đường".

Cuối cùng mọi người đã leo lên được một con đường đá khổng lồ, con đường đá ở đây rất cầu kỳ, trên những tảng đá được chạm khắc những hoa văn tinh xảo.

Cứ cách một đoạn khoảng cách, sẽ xuất hiện vài bậc cầu thang, cộng thêm ánh sáng chiếu vào từ sông băng trên đỉnh đầu, khiến hai người có cảm giác như đang dạo chơi trong cung điện.

Cách con đường đá hơn mười mét, có một cánh cổng đá khổng lồ, trên cánh cổng đá được chạm khắc những con cự long vô cùng sống động.

Nhưng điều khiến người ta ngạc nhiên là, phía sau cánh cổng đá

lại là một vùng tối đen như mực.

Nhìn lên trên đầu, lại có người chuyên môn dán một lớp đá lên sông băng trên đỉnh đầu làm trần nhà để che đi ánh sáng phía trên.

Dù nơi này có tên là Thiên Cung, nhưng dù sao cũng là minh cung, nên khi thiết kế ban đầu đã không để ánh sáng chiếu vào Thiên Cung.

"Mẹ nó!

Nam Thiên Môn?

Cũng quá khiến tôi thất vọng rồi, không biết có thần tiên nào canh cửa không." Vương Bàn Tử nói.

Có lẽ kỳ vọng quá cao, khi thực sự nhìn thấy, mọi người đều có chút thất vọng nhỏ.

Mọi người vì bị Khúc Diên cắn khá nhiều, lúc này do thất vọng nên đều bắt đầu cảm thấy đau nhức.

Chỉ có thể dìu đỡ lẫn nhau đi vào bên trong, ít nhất thì bây giờ mọi người nhìn qua cảm thấy có chút hương vị tiên cung.

Cuối cùng mọi người cũng đến dưới Nam Thiên Môn, ở cửa chỉ bày hai pho tượng người mặt chim thân, mỗi bên đứng một tượng tượng trưng cho lính canh cửa.

Ngoài ra không có những thứ khác, nhưng mọi người lại không đi vào bên trong.

Họ ngồi trước Nam Thiên Môn, cần nghỉ ngơi một lúc.

"Thất vọng quá, hại tôi chạy mệt muốn chết." Vương Bàn Tử không nhịn được nói.

Thấy Vương Bàn Tử nằm dài trên mặt đất, có lẽ chạm vào vết thương, đau đến mức nghiến răng.

Ngũ Tà lấy ra một số thuốc từ trong ba lô, bắt đầu xử lý vết thương.

May mắn là những con Khúc Diên đuổi kịp đều là những con nhỏ, chỉ gây ra một số vết thương ngoài da.

Dù có một số Khúc Diên có độc, nhưng may mắn là độc tính của chúng không lớn, mọi người chỉ cảm thấy vết thương hơi ngứa ngáy một chút.

Sau khi mọi người ngồi đó suốt một tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng cảm thấy vết thương không còn đau nhức, cũng không còn cảm giác ngứa ngáy đó nữa.

"Đi thôi!

Tôi vào trong Thiên Cung xem có bảo bối gì không." Vương Bàn Tử nói.

Mọi người gật đầu rồi đi về phía Nam Thiên Môn.

Dù trên đỉnh đầu có thứ che ánh sáng, nhưng lại không thể che hoàn toàn, mọi người vẫn có thể nhìn thấy toàn bộ hoàng lăng.

Chỉ là mọi người lại có chút thất vọng, chỉ thấy phía trước một cảnh tượng tiêu điều và đổ nát, nếu không phải những điện thờ như miếu vũ sừng sững ở đó, mọi người đều đã nghĩ mình đi nhầm chỗ.

Sau khi đi vào cánh cổng lớn đó liền là điện môn, rất rộng rãi đủ bằng một sân bóng đá.

Hai bên có xe ngựa bằng đồng nghênh đón, ở hai bên trái phải khi đi vào có một loại tượng đen.

Những pho tượng mặt mày hung tợn, lạnh lùng giận dữ, từng con một trông hung ác sát khí, cột xà của điện môn đã đổ sập, ngói vụn vương vãi khắp nơi.

Cứ như đã xảy ra một trận đại chiến vậy, mọi thứ ở đây đều bị phá hủy.

Mọi người tùy ý nhìn một lượt, chỉ thấy có chút tối tăm, mọi người đã mở đèn pin.

Đúng lúc đó, trên mặt đất đột nhiên có một ánh phản quang.

Mọi người đều ngạc nhiên, nhìn về phía ánh phản quang đó.

"Vỏ đạn!" Vương Bàn Tử kinh hô.

Vội vàng nhặt vỏ đạn lên, Vương Bàn Tử biến sắc nói: "Cẩn thận một chút, vỏ đạn còn nóng hổi, mới bắn ra không lâu." Nghe lời Vương Bàn Tử nói, mọi người lập tức cảnh giác, Ngũ Ban cũng cẩn thận cảm ứng xung quanh.

Nhưng không phát hiện ra điều gì bất thường, nhưng dù vậy Ngũ Ban cũng không dám lơ là, có thể thấy có quá nhiều thứ, căn bản không thể cảm ứng được hết.

"Nhìn xung quanh có đạn không." Vương Bàn Tử nói.

Mọi người nghe xong, bắt đầu dùng đèn pin chiếu xung quanh.

Chỉ thấy xung quanh không có gì bất thường, chỉ cách đó vài bước, trên mặt đất lại có một đống vỏ đạn.

Những vỏ đạn này đều mới bắn ra, còn ấm nóng.

Vương Bàn Tử lẩm bẩm nói: "Đạn 5.56mm, có cảm giác A Nịnh và đám thuộc hạ của cô ta thường dùng M416 sao?" Thấy Vương Bàn Tử nhìn lên đỉnh đầu, những xà ngang phía trên do đổ sập nên nằm ngang dọc lung tung.

Chương 196

Nhưng vẫn có thể nhìn thấy vô số lỗ đạn trên đó.

Mờ mịt giữa đó có một bóng người treo lủng lẳng trên đó, Vương Bàn Tử lùi lại hai bước, điều chỉnh góc độ xong cuối cùng cũng nhìn rõ cái bóng đó căn bản là một xác chết.

Trên vai hắn ta treo một khẩu súng trường tấn công M416, hai tay buông thõng vô lực trong không trung.

"Đúng là người của A Nịnh." Vương Bàn Tử nói.

Mọi người cũng đều nhìn thấy rồi, không biết thứ gì đã treo hắn ta lên đó, hình như không phải dây thừng.

Mắt hắn ta trợn trắng, lưỡi thè ra, miệng trào máu, mặt tái nhợt như bị siết cổ, nhưng lại không giống lắm.

"Mặc kệ, tôi đã ưng khẩu súng đó rồi." Vương Bàn Tử nói.

Tên này không có súng thì không vui, không có súng trong tay ông ta luôn cảm thấy không thoải mái.

"Chờ đã, tôi không biết ai đã giết hắn ta, nếu trên đó có bẫy chết người…" Ngũ Tà nói.

Vương Bàn Tử nghe xong cũng thấy có khả năng, nếu không thì người ta không bắn ra nhiều phát súng như vậy rồi bị treo lên trên.

Nhưng muốn ông ta từ bỏ khẩu súng trường tấn công đó thì có chút khó khăn.

"Có không ít đâu." Ngũ Ban đột nhiên nói.

Theo ánh đèn của Ngũ Ban nhìn sang, lại thấy phía trước ít nhất có gần mười bộ thi thể treo lủng lẳng trên đó.

Những người này đều mặc trang phục giống nhau, súng trên lưng cũng là M416, không cần nói cũng biết là đám thuộc hạ của A Nịnh.

Chỉ là nhiều người như vậy lại đều chết ở đây, đều bị treo lủng lẳng trên đó, mặt mày hung tợn, trông cực kỳ kinh khủng.

"Nhiều thi thể như vậy, tôi đi lên cũng sẽ không xui xẻo như vậy chứ?" Vương Bàn Tử nói.

Dứt lời, Vương Bàn Tử căn bản không cho mọi người trả lời, thuận theo một xà ngang đổ sập mà trèo lên trên.

Ngũ Tà vừa định ngăn cản, lại thấy Vương Bàn Tử thân thủ nhanh nhẹn đã trèo lên trên rồi.

Dù thân hình Vương Bàn Tử béo mập, nhưng lại không hề ảnh hưởng đến việc trèo lên.

Chẳng mấy chốc Vương Bàn Tử đã đến bên cạnh thi thể.

"Toàn là bảo bối tốt mà, không thể để lãng phí ở đây được." Vương Bàn Tử nói.

Rồi từ trên người một thi thể đang treo xuống lấy một khẩu súng trường, tháo hộp đạn ra thì phát hiện đạn đã bắn hết.

Chỉ đành lấy gói đạn trên người tên đó rồi thay hộp đạn mới.

"Vương Bàn Tử nhanh lên." Ngũ Tà lo lắng nói.

Vương Bàn Tử không kiên nhẫn nói: "Còn lải nhải hơn cả mẹ tôi nữa." Rồi ném khẩu súng trường tấn công và gói đạn cho Ngũ Tà nói: "Bắt lấy, cái này tốt hơn nhiều so với khẩu súng lục cũ nát đó." Tiếp theo Vương Bàn Tử trên xà ngang lại lấy thêm mấy khẩu súng trường và đạn dược, đây là một sự bổ sung không tồi cho mọi người.

Hiện tại mỗi người một khẩu rồi, Ngũ Ban và Trần Tứ Gia cũng đeo súng trường tấn công lên lưng.

Đạn dược A Nịnh mang theo không ít, đủ để mọi người sử dụng mấy lần rồi.

Dù thêm những khẩu súng trường tấn công và đạn dược này, mọi người mang theo có hơi bất tiện, nhưng so với việc bảo toàn tính mạng, chút trọng lượng này chẳng là gì.

Hiện tại Vương Bàn Tử cuối cùng cũng có thời gian nghịch súng trường, cũng bắt đầu có thời gian xem xét kỹ lưỡng những thi thể đang treo lủng lẳng này.

Mọi người đều có chút nghi ngờ, tại sao những thi thể này lại bị treo lủng lẳng trên đó.

"Kỳ quái thật, những tên này sẽ không bị Cấm Bà tấn công chứ?" Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Ban hỏi: "Ông có phát hiện gì không?" "Toàn là tóc/lông, trong miệng cũng mọc đầy lông, những sợi lông này đã treo người lên." Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Ban cau mày nói: "Lẽ nào gần đây có Cấm Bà xuất hiện?

Mọi người cố gắng cẩn thận một chút." Chỉ là trong lòng cậu có chút không chắc chắn, vì Cấm Bà một khi rời khỏi nước, sẽ phát ra một mùi hương mê hoặc lòng người.

Nhưng xung quanh ngoài mùi hôi thối ra, không có mùi vị nào khác, nên Ngũ Ban cũng không dám chắc không phải Cấm Bà.

Điều khiến Ngũ Ban có chút kỳ lạ là, những sợi lông này mọc ra từ trong miệng, sau đó treo lên trên.

Có lẽ vì tò mò thôi thúc, Vương Bàn Tử không nhịn được, ôm lấy một trong số thi thể đó rồi giật mạnh những sợi lông trong miệng hắn ta ra.

“Ối trời!

Cái mớ lông/tóc quái dị này cũng quá khác thường rồi!” Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Tà tò mò hỏi: “Sao rồi?” “Lông này nhìn không giống tóc người.” Vương Bàn Tử nói.

Đúng lúc Vương Bàn Tử dường như kéo ra thứ gì đó, khiến thân thể thi thể kia giật mạnh một trận.

“Cổ rột!” … Chẳng mấy chốc trong miệng người đó truyền ra một tiếng “cổ rột” liên tục.

Miệng hắn ta càng lúc càng há to, to đến mức cả phần thịt ở khóe miệng cũng sắp bị xé toạc.

Trong cổ dường như có thứ gì đó đang bị kéo ra, khiến cổ hắn ta nhanh chóng phình to.

“Vương Bàn Tử đừng động vào nữa.” Ngũ Tà vội vàng la lớn.

Vương Bàn Tử vừa giật lông vừa nói: “Sắp xong rồi, sắp xong rồi.” Rồi dùng sức giật mạnh, từ miệng thi thể phun ra một lượng lớn chất lỏng tanh hôi, khiến mọi người cũng không nhịn được mà bịt mũi lại.

“Đừng giật nữa, đừng giật nữa.” Ngũ Tà lớn tiếng hét lên.

Vương Bàn Tử tuy đã giật được mớ lông ra, nhưng mùi vị thực sự quá nặng, còn hôi hơn cả mùi xác chết.

Giật xong mớ lông, khi Vương Bàn Tử buông thi thể ra, khiến thi thể treo dài hơn trước, mọi người có thể nhìn rõ những sợi tóc đang treo thi thể đó.

Đúng lúc này Ngũ Ban đột nhiên cảm thấy lông tơ dựng đứng toàn thân.

“Bàn Tử đừng động.” Ngũ Ban hét lên.

Khi mọi người đều nhìn về phía Vương Bàn Tử, ánh mắt ai nấy đều đầy kinh ngạc và kinh hãi.

Chỉ thấy sau vai Vương Bàn Tử không biết từ lúc nào xuất hiện một khuôn mặt xa lạ.

Người đó mặt trắng bệch trợn tròn đôi mắt, nhưng Vương Bàn Tử lại hoàn toàn không hề hay biết.

Nhưng nhìn phản ứng của mọi người, Vương Bàn Tử dường như cũng biết có gì đó không ổn.

Khi Vương Bàn Tử quay đầu lại, khuôn mặt quỷ kia cũng nhìn về phía Vương Bàn Tử, hai người trên xà ngang tình tứ nhìn nhau một cái.

Nhưng phản ứng của hai người hoàn toàn khác nhau, Vương Bàn Tử cả người run rẩy, mồ hôi lạnh trên trán tuôn ra.

Trên mặt người kia lộ ra một tia vui mừng, nhìn vào mắt Vương Bàn Tử lại có một loại ánh mắt vui vẻ.

Vương Bàn Tử không dám động đậy, hai người gần như đã dính sát vào nhau.

Nhưng Vương Bàn Tử đưa một tay khác làm động tác bắn súng, rõ ràng là muốn bắn.

Ngũ Ban lập tức tiến lên, nhắm vào người kia, nhưng lại không dám nổ súng.

Chương 197

“Quay mặt đi, gần quá rồi.” Ngũ Ban nói.

Nhưng Vương Bàn Tử căn bản không dám động đậy, nghe lời Ngũ Ban nói, đưa tay sờ ra một con dao găm từ thắt lưng.

Đúng lúc đó khuôn mặt người kia, trở nên lõm vào, miệng há rộng, một hàng răng nanh sắc nhọn và dài, miệng càng há càng lớn, đã vượt xa giới hạn của con người.

Mức độ này nuốt chửng cả cái đầu của Vương Bàn Tử cũng không thành vấn đề.

Nó lao tới cắn Vương Bàn Tử, Ngũ Ban thấy vậy lập tức bóp cò.

“Đột đột!” … Một loạt đạn sau đó, đạn găm vào cái miệng lớn kia, khiến khuôn mặt quái dị đó biến mất vào bóng tối.

Khi mọi người tưởng không sao, Vương Bàn Tử ở trên đó lại cảm thấy bị thứ gì đó đá một cái.

Ngũ Ban thấy vậy vội vàng đưa một tay ra đỡ lấy thân thể Vương Bàn Tử, khiến ông ta không bị ngã xuống đất.

“Tạ ơn trời đất, nếu không tôi e là xương cốt cũng phải rã rời rồi.” Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Ban hỏi: “Thứ gì trên đó?” “Tôi biết sao?

Ở dưới nhìn không rõ hơn sao?” Vương Bàn Tử hỏi.

Ngũ Ban lắc đầu nói: “Tôi chỉ thấy một khuôn mặt, bám trên người ông mà tôi còn không nhìn rõ, hỏi tôi làm gì?” Vương Bàn Tử vừa định nói, nhưng cả người ông ta bỗng trợn tròn mắt, không ngừng nháy mắt với Ngũ Ban.

Ngũ Ban ngẩn người, lúc này lại thấy mọi người đều không nhịn được lùi lại một bước.

Chỗ đó không biết phía sau có lẽ cũng có thứ quỷ quái, thứ đó bị bắn chết, lại có thể lặng lẽ xuất hiện phía sau lưng mình?

Lẽ nào là âm hồn sao?

Nhưng âm hồn trên người có âm khí nồng nặc, nếu không cảm nhận được sự tồn tại của âm hồn, cũng sẽ cảm nhận được âm khí xung quanh rất thịnh.

Chẳng mấy chốc cái miệng khổng lồ kia lại há ra muốn nuốt chửng Ngũ Ban ngay lập tức.

Vương Bàn Tử hét lớn: "Đại ca!" Ngũ Ban cũng không thi triển thân pháp về phía trước, nhanh chóng xoay người cầm súng trường tấn công trực tiếp bóp cò.

"Đột đột!" … Đạn lại bắn vào cái miệng khổng lồ kia, lập tức một trận chất lỏng kinh tởm không ngừng bắn ra, giống hệt chất lỏng trong miệng thi thể trước đó.

Nhưng Ngũ Ban đã bắn liên tiếp mấy phát, cái miệng khổng lồ kia cũng bị lực lớn của đạn đẩy vào bóng tối.

Khi mọi người dùng đèn pin chiếu vào, khuôn mặt quỷ kia đã biến mất không dấu vết.

Khi mọi người đang ngạc nhiên, trên đỉnh đầu điện môn tàn dư ngói vụn đột nhiên truyền đến một trận tiếng bước chân.

Nghe tiếng động này, số lượng thứ trên đó dường như không ít.

"Bây giờ ai cũng đừng nói gì cả, người không nói gì đi ngay lập tức, chỉ có như vậy mới có thể sống sót." Thuận Tử đột nhiên nói.

Mọi người ngẩn người có chút không hiểu, có liên quan gì đến

việc nói chuyện sao?

“Thuận Tử?

Không phải chứ?” Ngũ Tà hỏi.

Thuận Tử vội vàng nói: “Không kịp giải thích rồi, vừa nãy tôi cẩn thận nhớ lại thì Diệp Tử và lão già đó không nói chuyện, nhanh chạy đi!” Trần Tứ Gia cũng không hiểu chuyện gì, nhưng nhìn thấy bộ dạng vội vàng của Thuận Tử, Trần Tứ Gia cũng chỉ đành chạy trước.

Nhưng Thuận Tử lại không thể nói, nhìn Diệp Tử một cái xong, Trần Tứ Gia dẫn theo đồ đệ của mình là Diệp Tử nhanh chóng chạy ra ngoài điện môn.

Có lẽ những thứ quỷ quái này thực sự dựa vào lời nói để nhận dạng, khi Trần Tứ Gia và Diệp Tử đi.

Những thứ đó thực sự không có bất kỳ động tác đuổi theo nào, ngược lại trên điện môn phản ứng càng lúc càng lớn.

“Ông ta chạy rồi, tôi không chạy chẳng phải đang chờ chết sao?” Vương Bàn Tử hỏi.

Thuận Tử nói: “Tôi cũng chạy.” “Gì cơ?” Ba người lập tức sững sờ.

Đã đều muốn chạy, sao lại để Trần Tứ Gia và Diệp Tử tự mình rời đi rồi?

“Chờ họ chạy xa rồi tôi mới chạy.” Thuận Tử nói.

Ngũ Ban nhìn Thuận Tử nói: “Rốt cuộc anh muốn làm gì?

Tại sao lại muốn chia rẽ chúng tôi?” “… Thực ra Tam Gia đã dặn tôi làm vậy, một khi Tam Gia vào trong, liền tìm cách tách ra khỏi Trần Tứ Gia.” Thuận Tử nói.

Ngũ Tà vội vàng nói: “Chú Ba tôi phân phó?

Lẽ nào Tứ công cũng không đáng tin sao?" "Tôi không biết nữa, tôi chỉ làm theo phân phó của Ngũ Tam Gia." Thuận Tử nói.

Ngũ Tà lại hỏi: "Thế Tam Gia có nói gì không?" "Chạy ra ngoài trước đã." Thuận Tử nói.

Thấy Thuận Tử đi đầu nhanh chóng chạy về phía trước, dù không biết có phải thật không, mọi người cũng chỉ đành chạy theo.

Bên ngoài điện môn là một con đường đá lát bằng gạch xanh, cách con đường đá không xa là một cây cầu vòm bằng bạch ngọc, cầu vòm không rộng lắm chỉ rộng ba bốn mét.

Nhưng chiều dài thì không nhỏ, ít nhất cũng phải mười mấy hai mươi mét, hai bên cầu ngọc được chạm khắc hai con trường long.

Trường long chính là loại Bách Túc Long mà mọi người đã thấy trước đó, có thể thấy Đông Hạ Hoàng Đế Vạn Nô Vương cũng coi Bách Túc Long như thần.

Hai con Bách Túc Long đều được chạm khắc bằng ngọc thạch, nhìn có cảm giác như được tạo thành từ thiên nhiên vậy.

Bên dưới cầu dài là sông hộ thành, chỉ không biết phía dưới có nước hay không, ít nhất hiện tại mọi người không nghe thấy tiếng nước nào.

Ra khỏi điện môn, toàn bộ không gian trở nên tối đen vô cùng, dường như lấy điện môn làm ranh giới vậy.

Một bên có chút ánh sáng dư thừa xuyên qua, nhưng đến sau điện môn là một vùng tối đen.

Mọi người vừa mới chạy lên cầu ngọc thì phía sau truyền đến một trận tiếng gió rít.

Gió càng lúc càng gần, biết là thứ đó đã để ý đến rồi.

Ngũ Ban hét lớn: "Bắn!" Dứt lời, mọi người đồng thời xoay người lại, bắn loạn xạ về phía sau.

"Đột đột!" … Hỏa lực của bốn khẩu súng trường tấn công không phải dạng vừa, sau một trận súng nổ không ngừng, mùi khói súng lập tức xộc thẳng vào mũi mọi người.

Trong bóng tối truyền đến từng trận tiếng kêu rít như tiếng chim, nhưng có một số tiếng kêu rít lại như tiếng khỉ kêu chi chít.

Khiến mọi người có chút nghi ngờ, hoàn toàn không hiểu rốt cuộc là quái vật gì.

Chẳng mấy chốc trong bóng tối truyền đến tiếng rơi xuống đất, sau khi những trận gió rít đó biến mất, mọi người mới ngừng bắn.

Dùng đèn pin quét vào bóng tối, lại không phát hiện ra bất kỳ điều gì bất thường.

Nhưng cảm giác xao động đó vẫn còn, những thứ không biết tên đó, hình như là biết bay.

Mọi người dùng đèn pin chiếu lên đỉnh đầu, chỉ cảm thấy trong bóng tối có vô số cái bóng đang lượn lờ trên không.

Giống như những con chim lớn, nhưng mọi người cũng không dám chắc, vì cho đến nay ngay cả Ngũ Ban cũng không phát hiện ra rốt cuộc những thứ đó là gì.

"Đột đột!" … Vương Bàn Tử không bận tâm nhiều như vậy, bắn loạn xạ lên trên, cho đến khi hết hộp đạn cũng không phát hiện ra bất kỳ điều gì bất thường.

"Đi trước!" Ngũ Ban nói.

Chương 198

Không cần Ngũ Ban nhắc nhở, mọi người vội vàng chạy về phía trước.

Vừa mới chạy được hai bước, Ngũ Tà đột nhiên ngã xuống đất, dường như có thứ gì đó đã quấn lấy cậu ta.

Ngũ Ban quay đầu nhìn lại chính là loại lông tóc quỷ dị đó.

Cậu ta không quay người lại mà dùng báng súng đập vào thứ đó, sau đó Vương Bàn Tử lập tức bắn bổ sung khiến thứ đó bị đánh nát.

"Nhanh đi!

Nhiều quá rồi." Ngũ Ban nói.

Trong hư không tiếng gió rít càng lúc càng nhiều, dường như có thứ gì đó đang nhanh chóng lướt qua.

Thấy mọi người tiếp tục nhanh chóng chạy về phía trước, đã đến vị trí đầu cầu.

Nhưng mọi người lại đều dừng lại ở chỗ đó, vì đầu cầu không biết vì lý do gì đã đổ sập.

Xuất hiện một vực sâu rộng khoảng hơn ba mét, đèn pin chiếu xuống là một vùng tối đen, cũng không biết có nước hay không.

"Nhảy qua." Ngũ Ban hét lên.

Vương Bàn Tử đi đầu tiên, đeo súng trường tấn công ra sau lưng kẹp vào ba lô, lợi dụng đà chạy trực tiếp nhảy qua.

Sau khi tiếp đất Vương Bàn Tử liên tục lăn trên mặt đất mấy vòng rồi mới dừng lại.

"Nhảy đi." Vương Bàn Tử hét lên.

Đúng lúc này, những cái bóng trong hư không lao về phía mọi người.

May mắn là khi chạy trốn trước đó Ngũ Ban đã thay hộp đạn, sau một trận bắn loạn xạ vào hư không, cũng đã buộc những cái bóng đó phải rút lui.

"Nhảy đi!" Ngũ Ban hét lên.

Thuận Tử nghe xong, lập tức lấy đà rồi nhảy qua đối diện.

Dù khoảng cách hơn ba mét, may mắn là mặt cầu cao hơn đối diện một chút, cộng thêm đà chạy, nhảy qua không thành vấn đề.

Ngũ Ban ở bên kia đã bắn hết đạn, chỉ có thể lấy hộp đạn từ trong gói đạn ra.

Vương Bàn Tử và Thuận Tử ở đối diện cũng giúp đỡ bắn yểm trợ, bắn loạn xạ vào hư không.

Khi Ngũ Tà lấy đà rồi nhảy qua đối diện, một móng vuốt đột nhiên thò ra từ hư không lao về phía Ngũ Tà.

Ngũ Ban đang thay hộp đạn đại kinh, may mắn là Vương Bàn Tử và Thuận Tử ở đối diện bắn loạn xạ đã đẩy lùi thứ đó.

Nhưng Ngũ Tà lại rơi xuống vực sâu giữa không trung.

Ngũ Ban thấy vậy cũng không thi triển thân pháp lập tức nhảy vào vực sâu tóm lấy Ngũ Tà, nhưng cả hai người đều rơi xuống vực sâu.

"Bắt lấy!" Vương Bàn Tử đột nhiên hét lên.

Rồi ném một sợi dây thừng xuống, nhưng tốc độ rơi của sợi dây thừng căn bản không theo kịp hai người, khiến hai người rơi xuống vực sâu tối đen.

Hai người rơi nhanh xuống vực sâu khoảng bốn năm mét, sau đó hai người va vào một thứ hình dây, khiến thân thể hai người quấn

quanh sợi dây đó mấy vòng rồi mới tiếp tục rơi xuống.

Không kịp phản ứng lại va vào, may mắn là Ngũ Ban lúc này cũng đã phản ứng lại, một tay ôm Ngũ Tà, một tay nắm chặt lấy thứ hình dây đó.

Lúc này Ngũ Tà vội vàng dùng đèn pin chiếu vào, phát hiện dưới cầu có không ít xích sắt dùng để cố định sự vững chắc của cầu.

Điều khiến hai người ngạc nhiên là, những thứ quỷ quái đó dường như không bay xuống dưới, mà lại đuổi theo Vương Bàn Tử và Thuận Tử.

May mắn là Vương Bàn Tử trước đó đã ném sợi dây thừng xuống, sau khi cố định nó ở đầu cầu, ông ta và Thuận Tử cũng đã nhảy xuống từ trên đó để tránh sự tấn công của những thứ này.

Những thứ đó lượn lờ trên đó dường như đang xem xét xem mọi người có ra không.

Vương Bàn Tử và Thuận Tử trèo xuống dưới và hội hợp với hai người.

"Không sao chứ?" Vương Bàn Tử hỏi.

Ngũ Tà lắc đầu nói: "Không sao." "Những thứ quỷ quái đó đang canh gác ở trên, nhưng có chút kỳ lạ là chúng không xuống sao?" Vương Bàn Tử hỏi.

Ngũ Tà dùng đèn pin chiếu lên trên, nhưng vẫn không nhìn thấy bất kỳ thứ gì, những thứ quỷ quái đó dường như không xuất hiện, nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng gió rít trên không.

Khi nhìn xuống dưới, lại thấy cách đó gần mười mét, là đáy sông hộ thành.

Phía dưới không có nước, trải đầy vô số đá vụn và cát.

“Xuống thôi.” Ngũ Ban nói.

Hiện tại cũng không biết những thứ quỷ quái đó rốt cuộc là gì, dưới tình thế địch ta không rõ, Ngũ Ban cũng không dám hành động liều lĩnh, chỉ có thể tránh xa những thứ quỷ quái này trước.

Thuận theo sợi dây thừng của Vương Bàn Tử trèo xuống, mọi người phát hiện sông hộ thành ít nhất cao mười mấy mét, vừa rồi nếu rơi thẳng xuống không chết cũng tàn phế.

Sau khi mọi người xuống đến đáy sông, những thứ trên đỉnh đầu không đuổi theo xuống.

Dù không biết lý do, nhưng mọi người cũng sẽ không đi sâu tìm hiểu, ít nhất hiện tại là an toàn.

Chỗ cầu bị đứt nhìn không phải do lâu năm không được sửa chữa mà đứt.

Vì trên đá vụn ở đáy sông hộ thành, mọi người đã thấy một số vết tích của thuốc nổ trên đá vụn.

“Có người đã phá cầu, đã lâu rồi.” Ngũ Ban sờ sờ đá vụn nói.

Vương Bàn Tử nói: “Thế những người đó có phải cũng vì bị những con quái vật kia truy đuổi, chỉ đành phá cầu, rồi trốn xuống dưới bằng những sợi dây thừng đó không?” “Cũng không phải là không thể.” Ngũ Tà nói.

Có lẽ vì trận chiến hỗn loạn trước đó, mọi người đều mệt mỏi ngồi bệt xuống đất nghỉ ngơi.

“Thuận Tử, Tam Gia có nói gì với anh không?” Ngũ Ban hỏi.

Thuận Tử nhìn xung quanh, như đang kiểm tra gì đó.

“Tam Gia nói, nằm mà đi!” Thuận Tử nói.

Ngũ Tà ngẩn người hỏi: “Nằm mà đi là ý gì?” “Ai mà biết ý gì

chứ?

Thuận Tử, Tam Gia không dặn gì thêm sao?" Vương Bàn Tử hỏi.

Thuận Tử lắc đầu nói: "Không còn gì nữa.

Lúc đó Tam Gia hình như đang tránh ai đó, trông rất vội vàng, dặn một câu rồi đi ngay." "Kỳ lạ thật." Ngũ Ban khẽ nói.

Mọi người đều nhìn về phía Ngũ Ban hỏi: "Anh biết sao?" Ngũ Ban gật đầu nói: "Giống như ám hiệu giang hồ, nhưng không chuẩn lắm." Ngũ Tà gấp gáp hỏi: "Rốt cuộc câu đó có ý gì?" Ngũ Ban giải thích: "Trong ám hiệu giang hồ, 'nằm' có nghĩa là ẩn nấp, là trà trộn vào.

Còn 'đi' là hành động." "Nhưng quan trọng là Tam Gia muốn chúng tôi trà trộn vào đâu?" Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Ban nói: "Đó mới là chỗ lạ.

Vì 'bộ tử' là một loại chim nước chuyên bắt cá.

Câu này nối lại có nghĩa là bảo chúng ta đi theo loài chim nước bắt cá." "Bắt cá?

Chương 199

Đi đâu mà có cá chứ?" Vương Bàn Tử bất lực nói.

Ngũ Ban nói: "Đó mới là chỗ lạ.

Muốn chim nước bắt cá thì phải có nước chứ, nhưng ở đây sông hộ thành lại không có nước." "Tôi thấy không đúng lắm." Ngũ Tà đột nhiên nói.

Mọi người đều nhìn về phía Ngũ Tà, không hiểu ý cậu ta.

"Vì ở đây không có nước, Tam Gia chắc chắn biết điều đó.

Nhưng Tam Gia vẫn nói như vậy, thì điều đó có nghĩa là bên trong hoàng lăng chắc chắn có sông, và ở đây chỉ có sông hộ thành." Ngũ Tà nói.

Vương Bàn Tử hỏi: "Vậy ý tiềm ẩn của câu nói đó là đi dọc theo sông hộ thành?" "Tôi nghĩ là vậy.

Trước đây Tam Gia cẩn thận như vậy chứng tỏ có thể bị người khác theo dõi.

Nếu nói quá rõ ràng, chắc chắn sẽ bị phát hiện." Ngũ Tà nói.

Ngũ Ban chợt tỉnh ngộ nói: "Thảo nào với Tam Gia, một lão giang hồ như vậy, lại nói ra ám hiệu giang hồ kỳ quái như một người mới vào nghề.

Căn bản là để đánh lạc hướng." "Ôi chao!

Hay đấy Ngũ Tà, quả nhiên là người một nhà, đến cả những câu nói tối nghĩa như vậy cũng hiểu được." Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Ban chiếu đèn vào sông hộ thành nói: "Thế chúng ta nên đi về hướng nào đây?" "Đơn giản thôi, đã là đi dọc theo sông hộ thành, chắc

chắn là đi về phía thấp hơn." Thuận Tử nói.

Mọi người cũng thấy có lý, kiểm tra lại đồ đạc của mình một lượt.

Dù sao trước đó vì chạy trốn có thể sẽ bỏ quên đồ, đối với con đường tiếp theo thì điều đó vô cùng quan trọng.

Nếu gặp nguy hiểm mà cứ nghĩ thứ đó còn ở đó, nhưng khi tìm thì lại không có, đối với những người đang trong nguy hiểm có lẽ sẽ là chí mạng.

May mắn là ngoài việc tiêu hao một số đạn dược ra, mọi người không hề đánh mất đồ đạc.

"Đi thôi, đã là Tam Gia dặn dò Thuận Tử như vậy, có lẽ ông ấy đang đợi chúng ta ở cuối sông hộ thành." Ngũ Ban nói.

Vương Bàn Tử có chút luyến tiếc nói: "Thực ra tôi muốn vào trong Thiên Cung dạo một vòng." "Tìm chú Ba tôi, đi làm hoàng đế cũng được." Ngũ Tà nói.

Nghe lời Ngũ Tà nói, Vương Bàn Tử hai mắt sáng rực hỏi: "Trong Thiên Cung cũng sẽ có long ỷ sao?" "Chắc chắn sẽ có, Ngọc Hoàng Đại Đế ngồi long ỷ, nếu không Vương Táng Hải tại sao lại gọi đây là Thiên Cung?" Ngũ Ban không khách khí nói.

Vương Bàn Tử nghe xong có vẻ thần kỳ nói: "Hahaha… Vậy tôi nhất định phải thử cảm giác làm hoàng đế một lần." "Thân hình của ông, không sợ làm long ỷ sập sao?" Ngũ Tà khinh bỉ nói.

Vương Bàn Tử nói: "Thân hình tôi thì sao?

Tôi không tin hoàng đế thời cổ đại không có ông béo nào." Sau một trận đùa giỡn, mọi người cũng đã xua tan đi sự uất ức vì bị những thứ quỷ quái kia truy đuổi trước đó.

Sông hộ thành rộng, mọi người đi song song cũng không thấy chật chội.

Nhưng mọi người đi được mấy bước, phát hiện phía trước hình như có chút không ổn.

Chỉ thấy trên mặt sông phía trước xuất hiện một đoạn đứt gãy, khi mọi người đến bên cạnh đoạn đứt gãy đó, dùng đèn pin chiếu vào bên trong.

Nhưng mọi người lại bị thứ trước mắt thu hút.

Chỉ thấy trên lòng sông xuất hiện một đoạn đứt gãy, bên dưới đoạn đứt gãy là một rãnh sâu hai mét.

Rãnh sâu rộng khoảng mười mấy hai mươi mét.

Trong rãnh sâu bày vô số tượng người và tượng ngựa cao lớn như người thật.

Sau khi mọi người nhảy xuống, nhìn những tượng người và tượng ngựa này, phát hiện những thứ quỷ quái này cứ như người thật đang đứng ở đó vậy, khiến mọi người sợ đến mức suýt nữa đã động thủ rồi.

Những tượng người và tượng ngựa này phần lớn đều đứng thẳng, nhưng cũng có những cái đổ xuống đất, cũng không biết có phải bị người khác đẩy đổ hay không.

Dưới ánh đèn pin, nơi nào mọi người có thể nhìn thấy, đều là những thứ đen sì, trông có vẻ âm u đáng sợ.

“Những thứ quỷ quái này cũng quá chân thực, cứ như còn chân thực hơn cả binh mã dũng của Tần Thủy Hoàng vậy.” Vương Bàn Tử không nhịn được châm chọc.

Ngũ Tà nói: “Tương truyền binh mã dũng của Tần Thủy Hoàng

được đúc bằng người thật, tôi không tin, nhưng bây giờ nhìn những cái này tôi lại tin rồi." "Không thể nào?

Ông nghĩ mấy thứ này bên trong thực sự có người sao?" Vương Bàn Tử hỏi.

Ngũ Tà nói: "Tôi cũng không dám chắc." "Hay là chúng ta đập một cái ra xem sao?" Vương Bàn Tử hỏi.

Ngũ Ban lắc đầu nói: "Tôi bây giờ muốn nhanh chóng tìm Tam Gia, mấy thứ này tôi không muốn để ý nữa." "Kỳ lạ thật, đã là hoàng lăng rồi, thông thường những thứ như vậy được đặt rất cầu kỳ, sao lại đặt trong sông hộ thành chứ?" Ngũ Tà nói.

Vương Bàn Tử hào hứng nói: "Ngũ Tà, mấy thứ này có đáng tiền không?" Nghe câu nói đó, Ngũ Ban cũng dựng tai lên, dù sao tiền bạc ai cũng thích.

"Những thứ này là hàng quý hiếm, đừng nói cả bộ phận, ngay cả một cái đầu tượng người cũng có người mua với giá hai triệu tệ." Ngũ Tà nói.

Vương Bàn Tử hít một hơi khí lạnh nói: "Một cái đầu thôi đã hai triệu tệ rồi, thế nếu bán cả người chẳng phải lên đến mấy chục triệu sao?" "Đương nhiên rồi, chỉ có đắt hơn thôi, những tượng ngựa này còn đắt hơn tượng người." Ngũ Tà nói.

Vương Bàn Tử tim đập nhanh nói: "Ở đây kín mít tượng người và tượng ngựa, nếu có thể mang tất cả ra ngoài bán thì chẳng phải có vài chục tỷ sao?" "Đừng nói nữa, mấy thứ này vừa nặng vừa lớn, chẳng lẽ vác đi sao?

E là chưa ra khỏi núi tuyết đã bị sét đánh chết rồi." Ngũ Tà nói.

Vương Bàn Tử đương nhiên cũng hiểu đạo lý này, nhưng nhìn mấy chục tỷ trước mắt mà không động lòng thì đó mới là giả dối.

Đừng nói, Ngũ Ban lúc này cũng hít một hơi khí lạnh, nếu muốn mang hết mấy thứ này ra ngoài, thì thực lực của Ngũ gia e rằng không phải mấy lâu la có thể lay chuyển được.

Cậu nghĩ có nên sau này dẫn theo anh em san bằng nơi này không, dù công trình đồ sộ nhưng tuyệt đối đáng giá.

Chỉ riêng những thứ này đã đáng để mạo hiểm rồi, huống chi ở đây chỉ là một đoạn sông hộ thành thôi, bên trong còn cả một vùng rộng lớn.

Nhưng cũng chỉ là nghĩ vậy thôi, nếu thực sự muốn san bằng e rằng cả Cửu Môn liên hợp cũng không thể, trừ phi là những cái gọi là chuyên gia khảo cổ.

"Mọi người không phát hiện ra những thứ này đều đang hướng về một phía sao?" Thuận Tử đột nhiên nói.

Quả nhiên khi Thuận Tử nhắc nhở, mọi người mới để ý đến những tượng người và tượng ngựa đó đều đang hướng về phía trước, cứ như đang tập hợp lại vậy.

Chiếu đèn theo hướng tượng người, hướng tượng người kéo dài thẳng xuống đáy sông hộ thành, thẳng vào bên trong hoàng lăng, nhìn từ xa, càng đi về phía trước địa thế càng thấp.

"Chúng ta có nên đi xem không?" Vương Bàn Tử hỏi.

Ngũ Ban nói: "Tam Gia đã dặn đi dọc theo sông, vậy tất nhiên là đi về phía thấp hơn, vừa đúng hướng tượng người." "Sao anh biết là đi về phía thấp hơn?" Vương Bàn Tử hỏi.

Ngũ Ban không khách khí nói: "Đã là đi dọc theo sông, chắc chắn là đi về phía thấp hơn, nếu đi về phía cao hơn thì chẳng phải đã lên sông hộ thành rồi sao?" Vương Bàn Tử nghe xong có chút lúng túng, hình như đúng là như vậy thật.

Con đường tượng người và dòng sông dài, mọi người đã đi được khoảng một tiếng đồng hồ mà vẫn chưa thấy điểm cuối, khiến mọi người có chút nghi ngờ, hoàng lăng này rốt cuộc dài bao nhiêu?

Mọi người từ khi vào đây, vẫn chưa ăn gì, lúc này ai nấy bụng đều kêu réo không ngừng.

Ngũ Tà xem giờ thì thấy đã là nửa đêm, cả ngày trời chưa ăn gì.

"Không được nữa rồi, mắt tôi cứ díp lại thôi." Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Ban nói: "Đợi thêm chút nữa, đi ra khỏi chỗ tượng người này rồi chúng ta nghỉ ngơi." Hiện tại cũng không có lựa chọn nào khác, tổng không thể ngủ cùng với những tượng người trông như thật này sao?

Nếu vậy thì e rằng không mấy ai ngủ được.

May mắn là đi được khoảng mười mấy phút sau, mọi người cuối cùng cũng đến cuối cùng của hàng tượng người.

Chương 200

Nhưng ở đây lại xuất hiện một ngã rẽ, một bên là con đường sông hộ thành nơi có tượng người, bên kia lại là một nơi giống như một đường hầm.

Nhưng lại rõ ràng là một đường hầm được đào ngược ra từ bên trong.

“Có đường hầm?

Lẽ nào chúng ta đi lối này?” Vương Bàn Tử hỏi.

Lúc này Thuận Tử đột nhiên nói: “Nhìn trên vách đá bên trong có chữ kìa.” Mọi người ngẩn người nhìn về phía Thuận Tử chiếu đèn, quả nhiên có mấy chữ, nhưng nhìn thấy mấy chữ đó mọi người lập tức sững sờ.

Những chữ trên đó là tiếng Anh, giống hệt những chữ đã thấy ở dưới đáy biển trước đó, nét chữ cũng lộn xộn y hệt.

“Ký hiệu của dì Trần Cẩm.” Ngũ Tà nói.

Ngũ Ban nói: “Xem ra tôi đã đi đúng đường rồi.” “Kỳ quái thật, ký hiệu của Trần Cẩm lại xuất hiện ở đây, lẽ nào lúc đó bà ấy đã ở đây?” Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Ban nói: “Vô nghĩa, không có những ký hiệu này ai viết lên chứ?” “Không, ý tôi là, nếu bà ấy đã biết ở đây thì đây là nơi bà ấy muốn đến?” Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Tà nghĩ ngợi nói: “Lúc đó dì Trần Cẩm đã đi đến lăng mộ dưới đáy biển trước, chắc chắn ở đó đã có được một số thông tin, mới tìm thấy nơi này, cũng không có gì kỳ lạ.” “Hay quá!

Ngay cả chữ cái cũng giống hệt, xem ra Tam Gia cũng dựa vào ký

hiệu của bà ấy mà tìm đến đây.” Ngũ Ban nói.

Đã tìm được đường đi, mọi người lập tức thở phào nhẹ nhõm, chỉ là hiện tại vừa buồn ngủ vừa đói, thực sự không thích hợp để tiếp tục đi.

Chỉ đành trải túi ngủ tại chỗ, Vương Bàn Tử nhân cơ hội này, lấy ra bếp than không khói, tùy ý nấu một chút đồ ăn, suốt ngày ăn bánh quy nén cũng không phải là chuyện hay.

Mỗi người một túi ngủ, nhưng để đề phòng vạn nhất, mọi người đều dựa vào nhau mà ngủ, và cần một người luân phiên canh gác.

Dù sẽ khiến mọi người nghỉ ngơi không được thỏa mãn, nhưng hiện tại cũng không có lựa chọn nào khác.

Ngũ Ban nhìn những người đang ngủ say, một mình ngồi bên bếp than không khói, nghĩ về những chuyện đã xảy ra mấy ngày qua, luôn cảm thấy có gì đó không ổn, dường như đã lọt vào một vòng xoáy.

Mọi người cũng không biết mình đã ngủ bao lâu, cuối cùng ngay cả người canh đêm cũng ngủ thiếp đi.

Sau khi vào đây, họ đã tiêu hao quá nhiều thể lực, bây giờ mới có thời gian nghỉ ngơi nên tự nhiên quên mất thời gian.

Khi Ngũ Ban tỉnh lại, anh nhìn đồng hồ thấy đã là giữa trưa ngày hôm sau, nhưng trong thành sông ngầm vẫn tối đen như mực, mọi người căn bản không phân biệt được ngày đêm.

Thấy mọi người đều đang nghỉ ngơi, Ngũ Ban sắp xếp túi ngủ xong thì ngồi sang một bên nghỉ ngơi.

Anh nhìn chằm chằm vào cái hang động cao nửa người, được đục rất thô sơ, xung quanh có không ít đá vụn.

Một số tảng đá chất đống bên trong, rõ ràng là đã từng có người

bịt kín nó lại.

Khi Ngũ Ban nhìn những ký hiệu bí mật đó, anh chợt nhận ra điều bất thường.

Những nét chữ của ký hiệu này tuy giống hệt những ký hiệu trong lăng mộ dưới đáy biển, nhưng rõ ràng là mới được khắc.

Chúng được khắc rất vội vàng, khiến anh có chút kỳ lạ trong lòng, lẽ nào là Trần Cẩm?

Ngay lập tức Ngũ Ban phủ nhận, nếu Trần Cẩm có thể tự do hành động, chắc chắn sẽ đi tìm Tam Gia hoặc Trần Tứ Gia.

Làm sao có thể biến mất mấy chục năm trời chứ?

Nhưng nếu những ký tự này không phải do Trần Cẩm khắc, vậy thì là ai?

Nét chữ hoàn toàn giống nhau.

"Không lẽ là Tiểu Ca?" Ngũ Ban chợt nghĩ.

Lúc đầu anh nghĩ là Trần Cẩm, Ngũ Tà cũng khẳng định đó là nét chữ của Trần Cẩm.

Nhưng Ngũ Ban cảm thấy những ký hiệu này căn bản không phải do Trần Cẩm để lại, bởi vì nét chữ quá mới.

"Anh Ban đang nhìn gì vậy?" Khi Ngũ Ban đang suy nghĩ, Thuận Tử chợt hỏi.

Ngũ Ban quay đầu nói: "Không có gì, tôi đang xem đường đi tiếp theo." Bởi vì cuộc đối thoại của hai người, Vương Bàn Tử và Ngũ Tà cũng tỉnh dậy.

Ngũ Ban không nói ra nghi ngờ của mình, và sau khi mọi người lấp đầy bụng, họ liền đi vào đường hầm.

Cửa hang nhỏ, mọi người cầm súng trường M416 rất khó đi, chỉ có thể cầm trong tay mà bò dọc theo hang.

Ngũ Ban dứt khoát vứt bỏ súng trường, lấy thanh kiếm dài sau lưng ra mới có thể bò vào hang.

Đối với việc Ngũ Ban vứt bỏ khẩu súng, Vương Bàn Tử kêu lên tiếc nuối.

Đường hầm dài, mọi người bò một hồi lâu cuối cùng cũng ra khỏi đường hầm.

Sau khi ra ngoài, vẫn là thành sông ngầm, nhưng một bên đã hết đường, chỉ có thể đi sâu vào bên trong.

Nhưng hai bên thành sông ngầm lại có không ít các hang động vuông vức, giống hệt những cái trước đó.

"Sao lại có nhiều đường hầm thế này?" Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Tà nói: "Tôi trước đây đã nhầm, đây không phải là đường hầm mà là cống thoát nước." "Cống thoát nước?" Vương Bàn Tử hỏi.

Ngũ Tà nói: "Những cửa hang này tuy thô sơ nhưng giống hệt những tảng đá trong thành sông ngầm, tôi nghĩ chúng được đào cùng một thời kỳ, nếu những người thợ đó muốn thoát thân thì căn bản không thể đào nhiều thế này." Mọi người gật đầu đều thấy có lý, Thuận Tử chợt nói: "Vậy chúng ta phải đi đường nào?" Nghe lời Thuận Tử, mọi người cũng ngớ người ra, bên trong có nhiều cống thoát nước, thật sự không biết đi đường nào.

"Tôi nghĩ đã có người để lại ký hiệu, vậy thì bên trong chắc chắn sẽ có, chúng ta chỉ cần tìm kỹ là được." Thuận Tử nói lại.

Mọi người đều thấy hợp lý, liền bắt đầu tìm kiếm từng hang động vuông vức một.

“Ở đây!” Khi mọi người đang tìm đến hoa mắt chóng mặt thì Thuận Tử chợt kêu lên.

Khi mọi người đi tới, quả nhiên trong một hang động vuông vức nhìn thấy ký hiệu trước đó, nét chữ vẫn rất vội vàng.

“Đi!” Ngũ Tà nói.

Anh ta dẫn đầu bò vào, mọi người lần lượt theo sau.

Ở một phía khác của hang động vuông vức là một mật thất, mật thất có kích thước bằng một sân bóng rổ.

Mật thất này có chút khác biệt so với những mật thất mọi người thường thấy, bởi vì nó không cao, chỉ hơn hai mét.

Giơ tay có thể chạm tới trần mật thất, trên các bức tường đá xung quanh có một số bích họa đơn giản, đa phần là cảnh hoàng đế thiết yến.

Nhưng các bích họa không được bảo quản tốt, đa phần đã mờ không rõ, thậm chí có cái hoàn toàn không nhìn thấy được.

Trong mật thất lại bày đầy những vò rượu cao nửa người, những vò rượu này tỏa ra một mùi rượu nồng nàn say đắm.

Nhìn qua căn bản là một hầm rượu.

“Không lẽ Hoàng đế Đông Hạ là một gã bợm rượu sao?” Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Tà nói: “Hoàng đế Đông Hạ quanh năm chinh chiến, thích uống rượu cũng không phải chuyện lạ, nơi đây băng giá tuyết phủ, rượu cũng có thể chống lạnh.” “Rượu thơm thật, không lẽ bên trong có rượu quý ư?

Rượu quý được cất giữ mấy trăm năm chắc chắn không tầm thường, để tôi xem nào.” Vương Bàn Tử nói.

Thấy Vương Bàn Tử lấy dao găm ra cậy bỏ lớp bùn niêm phong, lập tức mùi rượu nồng nàn lan tỏa khắp mật thất.

Chỉ cần ngửi mùi rượu này thôi cũng đủ khiến người ta say đắm.

Chương 201

"Cổ mộ tàng rượu, trong rất nhiều điển tịch đều có ghi chép, nhưng tận mắt nhìn thấy thì đây là lần đầu tiên." Ngũ Tà cũng kinh ngạc nói.

Rượu trong vò rượu có màu đen, phần lớn nước bên trong đã bốc hơi, chỉ còn lại nửa vò rượu.

Người sành rượu đều biết, đây là đặc tính của rượu lão niên, phần còn lại chính là tinh hoa của rượu.

Tương truyền loại rượu cổ xưa nhất được tìm thấy là một vò rượu trong bảo tàng kinh thành, nghe nói được khai quật từ một cổ mộ cuối thời Thương.

Nghe nói sau khi mở ra, mùi rượu có thể khiến người ta say như vừa uống vậy.

Vương Bàn Tử sớm đã thèm đến phát dại rồi, hai tay chắp lại làm gáo múc ra một ít.

"Đừng uống!" Ngũ Ban vội vàng kêu lên.

Nhưng đã muộn rồi, Vương Bàn Tử một hơi uống hết chỗ rượu trong tay.

"Rượu ngon!

Tuyệt đối là rượu ngon, Mao Đài, Ngũ Lương Dịch đều phải xếp xó." Vương Bàn Tử la lớn.

Dường như anh ta đã quên mất lời Ngũ Ban vừa nói, liền hỏi: "Vừa rồi cậu nói gì?" "Bảo ông đừng uống, ông có thể đừng lỗ mãng như vậy không?

Lỡ có độc thì sao?" Ngũ Tà nói.

Vương Bàn Tử biến sắc nói: "Đừng có dọa tôi chứ?

Tôi không cảm thấy gì cả?

Chỉ thấy sảng khoái, rượu này quả thực ngon như tiên dược mà." "Rượu không có độc, tôi sợ ông sẽ nôn ra mật." Ngũ Ban nói.

Vương Bàn Tử ngớ người ra nói: "Yên tâm, tửu lượng của Bàn Gia tôi tốt lắm." Khi anh ta định tiếp tục uống, Ngũ Ban một cước đá vỡ vò rượu.

"Làm gì vậy?" Vương Bàn Tử giận dữ nói.

Ngũ Ban cười lạnh nói: "Nhìn đi." Mọi người nhìn vào vò rượu bị đá vỡ, lập tức biến sắc.

Vương Bàn Tử ngay lập tức quỳ sụp xuống vò rượu, nôn thốc nôn tháo một trận, có lẽ không cảm thấy khó chịu, dùng tay không ngừng móc họng mình.

Chỉ thấy ở đáy vò rượu, vì Ngũ Ban đá vỡ nên thứ bên trong cũng lộ ra.

Hóa ra là một bộ hài cốt trẻ sơ sinh không bị ngâm nát, thịt hoàn toàn tan chảy trong rượu.

Chỉ còn lại lớp da và xương cốt bên trong, đông lại thành một khối, nhìn vô cùng ghê tởm.

Vương Bàn Tử đã nôn mửa, Ngũ Tà và Thuận Tử cả hai cũng không nhịn được mà nôn thốc nôn tháo.

"Ọe!" … Mặt Vương Bàn Tử tái nhợt cả đi, không biết là do sợ hãi hay do nôn quá nhiều.

Nhưng anh ta vẫn đang không ngừng móc họng mình, như thể muốn móc hết những thứ đã ăn ra ngoài vậy.

“Đừng móc nữa, món này là đại bổ phẩm đấy.” Ngũ Ban nói.

Thuận Tử nói: “Anh Ban, cầu xin anh đừng nói nữa.” “Rượu chủng được làm từ những hài nhi chưa đầy tháng, nghe nói có tác dụng tráng dương, có thể kim thương bất đảo, thời cổ đại một số hoàng đế rất thích uống loại rượu này.” Ngũ Ban nói.

Vương Bàn Tử nghe xong lập tức đứng dậy nói: “Tráng dương?

Kim thương bất đảo?

Hoàng đế uống?

Uống?” “Năm đó tôi và Tam Gia cùng Đại Khuê đã từng thấy rượu chủng, lúc đó Đại Khuê đã lấy một vò cùng với mấy người đồng hành uống xong mới phát hiện ra hài nhi bên dưới.” Ngũ Ban nói.

Vương Bàn Tử vội vàng nói: “Cậu có uống không?” “Lúc đó tôi và Tam Gia đang nghiên cứu mấy chữ cổ ở một bên, không uống, sau này biết rồi cũng không dám uống nữa.” Ngũ Ban nói.

Ngũ Tà lại hỏi: “Rượu đó chắc không độc chứ?” “Thật sự không độc, chỉ là Đại Khuê và mấy người đồng hành sau khi ra ngoài tiểu vũ hạng thì ba ngày không ra khỏi nhà.” Ngũ Ban nói.

Vương Bàn Tử vui mừng nói: “Thật sự có thể tráng dương?

Kim thương bất đảo?” Vừa nói khóe miệng anh ta vừa nhịn không được liếm môi, dường như thật sự muốn uống rượu chủng.

“Không lẽ… ông ấy có vấn đề ở phương diện đó sao?” Ngũ Tà hỏi nhỏ.

Vương Bàn Tử giận dữ nói: “Cút ngay, lão tử một đêm bảy lần lang, nhưng nếu rượu chủng này mà mang ra bán, thì còn đắt hơn Mao Đài chứ, không sợ người ta điều tra à.” “Vì tiền?” Ngũ Tà không vui nói.

Vương Bàn Tử nói: “Cậu biết cái gì?

Hiện nay thiếu gia ăn chơi có vấn đề nhiều lắm, những người đó vì chuyện đó có thể vứt ngàn vàng đấy.” Nói đoạn, gã thật sự lấy ra hai cái chai nước khoáng, nhưng lại hết nước.

Sau khi đổ hết nước đi, anh ta lập tức nhìn sang một vò rượu khác và đổ đầy chai.

“Đổ nước đi, uống rượu?” Ngũ Tà nói.

Vương Bàn Tử không quan tâm nói: “Không phải không có độc sao?” Ngay lúc này, Ngũ Ban nhíu mày, chỉ cảm thấy xung quanh đột nhiên trở nên âm khí nặng nề, dường như có thứ gì đó không sạch sẽ.

“Phụt!” Đúng lúc Ngũ Ban đang suy nghĩ, đột nhiên Vương Bàn Tử cả người bị kéo vào trong vò rượu, khiến anh ta không ngừng đạp chân.

Ngũ Ban cũng không nghĩ nhiều, một cước đá thẳng vào vò rượu.

“Rầm!” … Khi vò rượu bị đá vỡ, một bóng đen kỳ dị nhanh chóng biến mất trong hầm rượu.

Ngũ Ban chỉ thấy bóng đen đó dường như là một đứa trẻ rồi biến mất trong những vò rượu này.

“Chuyện gì xảy ra vậy?

Ai đang kéo tôi?” Vương Bàn Tử kêu lên.

Ngũ Tà rút súng ra nhìn xung quanh: “Có thứ gì đó không sạch sẽ.” Vương Bàn Tử kinh hãi, vội vàng rút súng trường tấn công ra chĩa vào bốn phía.

“Thứ gì?” Vương Bàn Tử hỏi.

Ngũ Ban nói: “Là một hài nhi.” “Hài nhi?

Không lẽ những đứa trẻ trong rượu này chưa chết mà bị ngâm chết, sau đó âm hồn không tan sao?" Vương Bàn Tử hỏi.

Ngũ Ban cũng không rõ, chỉ có thể lắc đầu, cẩn thận nhìn xung quanh.

Sau khi thứ đó biến mất, ngay cả Ngũ Ban cũng không cảm thấy nó ở đâu nữa.

"Rầm!" … Lúc này Thuận Tử cũng trúng chiêu, cả người bị kéo vào trong vò rượu.

Vương Bàn Tử dùng súng trường tấn công đập thẳng vào vò rượu, sau đó mới kéo Thuận Tử ra.

Bóng đen hài nhi lại xuất hiện, Ngũ Ban không chút do dự vung kiếm chém vào bóng đen đó.

Nhưng căn bản không chạm được vào nó, thứ đó lại biến mất trong vò rượu.

"Người xưa nói tiểu quỷ khó chơi, chúng ta mau đi thôi?" Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Ban nhíu mày, nếu không trừ bỏ thứ đó thì e rằng nó sẽ cứ bám theo mãi.

"Đi!" Nhưng căn bản không biết thứ đó đang trốn ở đâu, chỉ có thể nói.

Chương 202

Lúc này Ngũ Tà hỏi: "Chúng ta đi đường nào?" "Bên cạnh, vừa rồi tôi thấy một ký hiệu, chỉ là chưa kịp nói ra thì Bàn Gia đã gặp chuyện rồi." Thuận Tử nói.

Mọi người cũng không kịp nghĩ nhiều, liền giẫm lên vò rượu nhanh chóng chạy về phía Thuận Tử chỉ.

Nhưng chưa đi được hai bước, Vương Bàn Tử lại bị kéo chân, nhanh chóng bị kéo lùi về phía sau, rõ ràng là không muốn cho mọi người đi theo.

"Ầm!" … Lần này con tiểu quỷ cuối cùng cũng lộ ra toàn bộ thân hình, không chút thương tiếc kéo Vương Bàn Tử ngã xuống đất.

Sức mạnh to lớn khiến những vò rượu mà mọi người đang giẫm lên bị trọng lượng của Vương Bàn Tử đập vỡ mấy cái.

Cùng với sự vỡ tan của những vò rượu này, con tiểu quỷ dường như càng tức giận hơn, sức mạnh kéo Vương Bàn Tử cũng tăng lên.

"Vụt!" Ngũ Ban lập tức triển khai thân pháp, nhanh chóng đuổi theo Vương Bàn Tử.

Anh một cước giẫm lên lưng Vương Bàn Tử rồi vung kiếm chém về phía con tiểu quỷ.

"Anh anh!" Một kiếm chém xuống, con tiểu quỷ phát ra tiếng kêu của hài nhi, hóa thành một luồng khí đen rồi lại biến mất trong hầm rượu.

"Đập vỡ hết tất cả vò rượu!" Ngũ Ban lập tức kêu lên.

Vương Bàn Tử cuối cùng cũng bò dậy từ dưới đất, cằm của anh ta bị đập chảy máu.

Lúc này anh ta cũng đang tràn đầy lửa giận, nghe lời Ngũ Ban nói, nào dám khách khí, nạp đạn súng trường tấn công trong tay rồi xả đạn loạn xạ vào bốn phía.

"Đột đột!" … Thấy Vương Bàn Tử nổi cơn thịnh nộ, Ngũ Tà và Thuận Tử cũng xả đạn loạn xạ vào những vò rượu xung quanh.

Lập tức tiếng lách cách nổ vang khắp hầm rượu, toàn bộ mật thất tràn ngập vô số rượu đen, từng bộ hài cốt nằm rải rác trên đất.

Vì rượu quá nhiều, cuối cùng chúng chảy theo cống thoát nước.

Mùi rượu thơm nồng, say đắm lòng người, nhưng mọi người lại không cảm thấy rượu ngon đến mức nào.

Sau khi tất cả vò rượu bị đập vỡ, mọi người cũng nhìn thấy con tiểu quỷ đang trốn trong một góc.

Nó nhìn những vò rượu xung quanh đều bị đập vỡ, đang nhe nanh múa vuốt với mọi người, trông có vẻ rất tức giận.

Đột nhiên con tiểu quỷ lặn xuống rượu, sau đó mất hút.

"Mau lên bờ!" Ngũ Ban lập tức kêu lên.

Mọi người nghe lời Ngũ Ban, nào dám nán lại, vội vàng chạy nhanh về phía Thuận Tử đã chỉ.

Chỉ là bây giờ bên trong toàn là rượu, ngập đến đầu gối, vội vàng cũng không đi nhanh được.

Cũng may Ngũ Ban đứng ở phía trước, con tiểu quỷ có ý định tấn công lén cũng sẽ tấn công Ngũ Ban trước.

Quả nhiên Ngũ Ban chỉ cảm thấy chân mình nặng trĩu, dường như bị thứ gì đó kéo lại, sức mạnh cực lớn.

"Kéo tôi, không đủ trình đâu." Ngũ Ban nói.

Dứt lời, trọng lực trên người anh tăng vọt, một cước giậm mạnh xuống rượu.

"Phập!" "A!" … Cùng với một cú giậm xuống, một tiếng kêu thảm thiết truyền ra, bóng đen hài nhi kia lập tức biến mất không còn tăm hơi.

Khi mọi người tưởng rằng con tiểu quỷ đang ẩn mình trong rượu, chỉ thấy một bóng đen nhanh chóng chạy về phía cống thoát nước.

Con tiểu quỷ này thấy tình thế không ổn liền chạy trốn dứt khoát như vậy.

Tận mắt thấy con tiểu quỷ đi rồi, Ngũ Ban mới thu thanh kiếm dài lại, đi về phía mọi người.

Bên trong tối đen, mọi người chỉ có thể bật đèn pin, có lẽ do đã thấy con tiểu quỷ đi, mọi người dựa lưng vào vách đá nghỉ ngơi một lúc rồi mới đi vào bên trong.

Lúc này, vị trí họ đang đứng là một hành lang, bên trong rất rộng, đủ để hai chiếc xe tải chạy song song.

"Chắc là đường xoắn ốc." Vương Bàn Tử nhìn một cái rồi nói.

Ngũ Tà hỏi: "Sao ông biết?" "Tuy tôi đọc sách không ít, nhưng số lần xuống mộ quá ít, nhìn vết bánh xe trên mặt đất, chắc là do lúc đầu không ngừng kéo dược liệu mà để lại." Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Tà gật đầu, quả thực trong sách anh chưa từng học điều này.

Đi trong hành lang, cảm thấy lạnh, lạnh hơn những nơi khác một chút.

Thỉnh thoảng có luồng khí lạnh thổi qua, thổi khiến mọi người cảm thấy vô cùng khó chịu.

"Luồng gió lạnh này rốt cuộc là chuyện gì mà lạnh thế?" Thuận

Tử nói.

Ngũ Ban nói: "Người ta gọi là khí thở của quỷ, trong các đại mộ đều sẽ có loại tình huống này, là để mở thông khí ở một số nơi trong mộ không ảnh hưởng đến phong thủy, duy trì không khí lưu thông trong mộ." "Không đúng chứ?

Trong mộ không phải phải giữ kín sao?" Ngũ Tà hỏi.

Ngũ Ban nói: "Cổ mộ thông thường quả thực là như vậy, nhưng loại đại mộ này khi xây dựng dễ bị ngạt thở, vì vậy nhất định phải duy trì không khí lưu thông vào, nếu không sẽ không có ai xây dựng lăng mộ." "Vậy xây xong không phong kín sao?" Ngũ Tà hỏi.

Vương Bàn Tử lắc đầu nói: "Ngây thơ, thật ngây thơ, loại đại mộ này nào có vị quan trọng quyền cao, những người thợ xây lăng mộ này có cơ hội sống sót sao?

Kỳ thực cũng giống như đường hầm thoát hiểm vậy." "Không sai, những người thợ đó để thoát thân chắc chắn sẽ không ngoan ngoãn phong kín tất cả các lỗ thông gió, vì vậy mới có loại khí thở của quỷ này." Ngũ Ban nói.

Ngũ Tà gật đầu nói: "Vậy nơi này chắc sẽ không có nguy hiểm nữa chứ?" "Chưa chắc, nghe cái tên là hiểu rồi, đã gọi là khí thở của quỷ, ông cảm thấy sẽ an toàn sao?" Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Tà kinh ngạc hỏi: "Không lẽ… lại là thứ không sạch sẽ đó?" "Tôi nói rồi là chưa chắc, dù sao có Ngũ Ban ở đây, lại có cả máu Kỳ Lân thì sợ gì?" Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Ban không nói gì, luồng gió lạnh quả thực có chút bất thường, âm khí nồng nặc, kèm theo một luồng sát khí khiến người ta rợn tóc gáy.

Suy đoán trước đó, nếu Tiểu Ca để lại ký hiệu, vậy thì có chút bất

thường rồi.

Gã đó tuy mất trí nhớ, nhưng chưa bao giờ thấy gã tạo dấu vết.

Ngũ Ban chợt hỏi: "Ngũ Tà, cậu thấy những nét chữ của Trần Cẩm kia sao?" "Anh vừa nhắc tôi mới nhớ, những ký hiệu này đều rất lộn xộn, tự nhiên giống nét chữ của dì Trần Cẩm, nhưng bây giờ tôi cũng không dám xác định." Ngũ Tà nói.

Ngũ Ban lại hỏi: "Cậu có cảm thấy không giống nét chữ của Tiểu Ca không?" "Tiểu Ca?

Anh ta có việc gì phải làm ký hiệu chứ?

Nếu là nét chữ của anh ta, thì cũng quá thanh tú rồi?

Trông y như một cô nương." Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Ban lại nói: "Hoặc căn bản là ký hiệu của công ty A Nịnh." Ngũ Tà lắc đầu nói: "Không giống, nét chữ của A Nịnh tôi đã thấy rồi." "Tôi mặc kệ là ký hiệu của ai, đã xuất hiện thì tôi phải đi xem thử rồi." Vương Bàn Tử nói.

Bây giờ mọi người đều đã rõ, tuy việc tìm Ngũ Tam Gia là quan trọng, nhưng cũng không thể đảm bảo đi đúng đường.

Ngũ Ban cũng không nói gì thêm, chỉ có thể kìm nén sự khó chịu trong lòng, cùng mọi người đi sâu vào hành lang.

Đi khoảng một trăm tám mươi mét, ở cuối hành lang có một cánh mộ môn khổng lồ.

Trên cửa và ngói lợp đều khắc hình rồng và sư tử hí cầu.

Đến gần nhìn kỹ lại phát hiện khe cửa và chốt cửa đều được phong kín bằng đồng.

Ở một bên cửa bị nổ tung một lỗ lớn, vừa đủ cho một người chui qua.

Gió lạnh từ bên trong thổi ra, lúc này đứng ở cửa hang đừng nói là lạnh đến mức nào, ngay cả mặc quần áo giữ ấm chuyên dụng leo núi cũng cảm thấy lạnh.

Chương 203

"Chắc là đá phong ấn, dùng những tảng đá lớn xếp chồng lên nhau, sau đó dùng nước đồng phong kín lại và đông cứng thành một thể thống nhất, tạo thành hình dáng của cánh cửa." Ngũ Ban nói.

Vương Bàn Tử sờ sờ cái lỗ bị nổ nói: "Trong mộ đạo có đá phong ấn, xem ra mộ đạo này rất quan trọng, có lẽ có thể thông đến trung tâm địa cung." "Dấu vết của thuốc nổ đã có niên đại, ít nhất cũng mấy chục năm, xem ra có người đã vào trước, những ký hiệu đó chắc là để dẫn đường." Ngũ Ban nói.

Mọi người đang định đi vào thì Thuận Tử chợt nói: "Ơ!

Bên trong quả nhiên có ký hiệu bí mật." Mọi người nhìn về phía Thuận Tử chỉ, quả nhiên là một ký hiệu.

"Xem ra đi đúng rồi, mau lên, chú Ba đã đi trước tôi một ngày rồi, không biết bây giờ thế nào rồi." Ngũ Tà có chút lo lắng nói.

Chui qua lỗ bị nổ, một đường hầm trong mộ đạo giống như ở trong huyền cung.

Xem ra họ đã đi vào địa cung sâu bên trong hoàng lăng, không ngờ không đi từ phía trên mà lại vào được địa cung này.

Mộ đạo hơi dài, không phải đường thẳng, thường xuyên xuất hiện những khúc cua.

Khiến mọi người có chút lạ, mộ đạo thông thường nếu có quá nhiều khúc cua, chắc chắn sẽ có đường rẽ.

Nhưng một đường mộ đạo này cứ đi mãi mà không thấy đường rẽ nào.

Thẳng liên tục rẽ bảy tám khúc cua, mọi người cuối cùng cũng

đến cuối mộ đạo, bởi vì ở không xa có một cánh cổng ngọc khổng lồ.

"Lạ thật, mộ đạo một đường đen kịt thế này sao?

Không lẽ chúng ta đã đến nơi đặt Cửu Long Sĩ Thi Quan của Hoàng đế Đông Hạ?" Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Ban nói: "Đi xem thì biết." Cổng ngọc vẫn là loại ngọc Hán Bạch, cả cánh cổng lớn được làm từ một khối ngọc khổng lồ chia làm hai.

Cổng ngọc rộng hơn bốn mét, cao bảy tám mét, một khối ngọc lớn như vậy đã rất khó tìm rồi, không ngờ lại được dùng làm cổng.

Nhưng mọi người cũng không thấy lạ, đây là lăng mộ của Hoàng đế Đông Hạ, dùng loại cổng ngọc này cũng phải.

Trên cánh cổng có hai tay nắm, rõ ràng đã có người mở ra, lúc này cổng ngọc đã mở ra một khe hở.

Khi mọi người đẩy cánh cổng ngọc ra, đi vào bên trong, đó là một mật thất lớn, chỉ bằng nửa sân bóng rổ mà thôi.

Nhưng cảnh tượng bên trong lại khiến mọi người nghẹt thở, chỉ thấy trong mật thất chất đầy vô số vàng bạc châu báu, rõ ràng là một kho báu!

Mật thất này lớn hơn, cao hơn mật thất trong hầm rượu trước đó gấp đôi.

Tường mộ được xây bằng ngọc thạch, trên đó điêu khắc từng con rồng phù điêu, đặc biệt quý giá, những viên ngọc thạch này được viền vàng, trông cực kỳ xa hoa.

Trên trần nhà khắc một con quái vật đầu rồng, thân hình giống ngựa, nhưng chân lại giống móng hổ, cả thân hình trông giống sư tử.

Trên cái đầu rồng khổng lồ có đôi mắt to như chuông đồng, như

thể đang giám sát toàn bộ mật thất.

Mọi người đều biết thần thú Tỳ Hưu, truyền thuyết kể Tỳ Hưu phạm thiên điều, Ngọc Hoàng Đại Đế phạt chỉ được ăn tài vật bốn phương, nuốt vạn vật không thải ra, có thể chiêu tài tụ bảo chỉ vào không ra.

Chính vì vậy Tỳ Hưu được coi là linh thú chiêu tài tiến bảo, dùng nó để canh giữ vàng bạc châu báu trong mật thất là vô cùng thích hợp.

Trong mật thất lại chất đầy vô số vàng bạc châu báu, những vàng bạc châu báu này được chia thành mấy đống, đúng là kim sơn ngân sơn trong truyền thuyết.

Dưới ánh đèn pin, đá quý lưu ly, trân châu mỹ ngọc, sáng lấp lánh, quả thực không thể nhìn thẳng.

"Trời ơi!" Vương Bàn Tử cả người kích động không thôi, toàn thân run rẩy kêu lên.

Không chỉ Vương Bàn Tử, tất cả những người có mặt ai nấy hô hấp đều trở nên dồn dập.

Đôi tay run rẩy đến nỗi suýt không cầm nổi đèn pin.

Mọi người đã dấn thân vào nghiệp đạo mộ lâu như vậy, mấy khi có thể nhìn thấy, có thể gặp được loại vàng bạc châu báu chất đống như núi thế này?

So với mật thất này, mọi người chỉ cảm thấy những thứ từng thấy đều là đồng nát sắt vụn.

Mấy thứ này tùy tiện vài món cũng đủ để họ ăn cả đời rồi.

"Gì đây!" Vương Bàn Tử kêu lên một tiếng kỳ lạ trong miệng.

Cả người anh ta như một con chim béo biết bay, lao về phía đống vàng gần nhất, hoàn toàn quên mất cơn đau do vết thương trước đó.

Mọi người vừa kịp nhắc Vương Bàn Tử, nên giữ chút lý trí, truyền thuyết kể rằng nhiều ngôi mộ sẽ phun chất độc cực mạnh lên đồ kim loại, thông thường khi thấy loại núi vàng này, đều phải xử lý sau đó mới tiếp xúc.

Nhưng nhìn Vương Bàn Tử cả người vùi mình vào núi vàng, hai tay ôm một nắm lớn đồ kim loại, ánh vàng rực rỡ chiếu lên người Vương Bàn Tử một màu vàng óng.

Đôi tay run rẩy xòe ra, đồ kim loại trong tay rơi xuống, phát ra một âm thanh vô cùng êm tai.

Tuy âm thanh nghe có chút chói tai, nhưng đây đều là bảo bối, âm thanh khó nghe đến mấy trong lòng tham lam của con người cũng trở nên hay.

"Ha ha… Lão tử phát tài rồi, lão tử có tiền cưới vợ rồi!" Vương Bàn Tử cười điên dại một trận.

Cả người vì quá kích động, nước mắt đều trào ra.

Đừng nói Vương Bàn Tử, tất cả mọi người đều phát điên vì nó.

Thuận Tử cũng không kìm được, bắt chước Vương Bàn Tử lao về phía một đống vàng khác.

Ngũ Ban biết rõ, đối với thứ này sức đề kháng của mình gần như bằng không, cũng lao về phía một đống vàng.

Ngũ Tà ban đầu trông vẻ đạo mạo nghiêm túc, nhìn có vẻ bình tĩnh, nhưng khi bước tới gần, cả người anh ta cũng cười lớn, lao về phía một đống vàng.

Mọi người như những tên nô lệ của tài vật, canh giữ núi vàng của mình, tại núi vàng không ngừng lăn lộn.

Vương Bàn Tử cởi chiếc ba lô sau lưng, đổ hết đồ bên trong ra,

sau đó nhét hết những đồ kim loại này vào một cách vô ý.

Nhưng rồi lại thấy không ổn, lại lấy đồ kim loại ra, rồi lại nhét tất cả những trang bị quan trọng vào.

Nhưng lại không nỡ bỏ những đồ kim loại này, cứ thế lặp đi lặp lại, khiến cả người Vương Bàn Tử trở nên có chút nóng nảy.

Ngũ Ban lại bình tĩnh hơn nhiều, anh biết mang được mấy món đồ này ra ngoài cũng chỉ là một góc của kho vàng này mà thôi.

Nếu có cách nào mang được hết những núi vàng này ra ngoài thì mới gọi là phát đại tài.

Nhưng dưới gầm trời này nào có chuyện có thể tự mình mang hết những thứ này đi mà không gặp nguy hiểm lớn.

Khi mọi người đang say sưa, mọi người chợt nhận ra dường như đã lâu không nghe thấy tiếng Thuận Tử.

Ngũ Tà bò ra từ đống vàng, nhìn về phía Thuận Tử, lại thấy Thuận Tử đang ngồi trên đỉnh núi vàng, nhìn chằm chằm vào một góc mật thất.

Tò mò, Ngũ Tà cũng đến bên cạnh Thuận Tử hỏi: "Không phải có bảo bối sao?" Thuận Tử không nói gì, chỉ tay về phía góc đó, khi Ngũ Tà nhìn về phía góc đó, suýt chút nữa thì ngã từ núi vàng xuống.

"Xác chết!" Ngũ Tà hét lớn.

Lời này đánh thức Vương Bàn Tử và Ngũ Ban khỏi cơn tham lam, hai người cũng đi về phía đó.

Dùng đèn pin chiếu về phía góc, chỉ thấy ở đó có mấy bộ thi thể, những thi thể này đều cuộn tròn lại, lúc sống chắc chắn cực kỳ yếu ớt, mới cuộn tròn thành một khối.

Những thi thể này vì bị mất nước nghiêm trọng, cả người bị đông

cứng thành màu vỏ quýt, khiến mọi người có chút ngạc nhiên, hiếm thấy loại thi thể này.

Điều kỳ lạ là quần áo của những người này đều là áo bông quân y thịnh hành mấy chục năm trước.

Trên mặt đất rải rác những chiếc ba lô hành quân cũ kỹ, trên đó in một ngôi sao đỏ lớn.

Chương 204

“Chỉ là thi thể thôi, không phải xác chết.” Ngũ Ban nói.

Nghe lời Ngũ Ban, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

“Những người này là ai?

Không lẽ là đồng hành của chúng ta sao?” Vương Bàn Tử hỏi.

Ngũ Ban lắc đầu nói: “Không rõ, nhưng có thể xem những công cụ trong ba lô hành quân.” Nói đoạn bốn người đi về phía góc đó, Ngũ Tà đổ đồ trong một chiếc ba lô hành quân ra.

Bên trong bao gồm nhiều loại đồ dùng, có sổ ghi chép, bút chì, dây nylon, lều hành quân, đèn pin kiểu cũ, dao quân dụng, hộp diêm, túi y tế, la bàn leo núi, kính lúp… Nhưng những thứ này đều là đồ của nhiều năm trước, có một số thứ Ngũ Ban ở độ tuổi này cũng không dùng.

Nhìn thấy trong số đó có một bộ thi thể nữ, bên trong áo khoác lớn mặc quần áo hoa văn, kiểu dáng thịnh hành mấy chục năm trước.

Ngô Tà thường thấy mẹ mình mặc loại quần áo này, tai còn có khuyên tai.

“Không lẽ là khách du lịch bị lạc đường?” Vương Bàn Tử hỏi.

Ngũ Ban nói: “Không thể nào, tôi đã tốn bao nhiêu công sức mới vào được đây?” “Vậy những người này cũng không đơn giản đâu nhỉ?” Vương Bàn Tử vuốt cằm hỏi.

Ngũ Ban nói: “Tôi nghĩ họ không phải đồng hành của chúng ta, e rằng là những ‘chuyên gia’ mà người ta gọi.” “Làm sao cậu biết?” Vương Bàn Tử hỏi.

Ngũ Ban nói: "Đoán thôi." Anh nhìn lướt qua những thi thể trên mặt đất, tổng cộng có tám bộ, vị trí chết của những người này cũng có chút kỳ lạ.

Trong đó sáu người tựa vào một bên, chỉ có hai bộ thi thể ở cạnh đó ôm chặt lấy nhau, nhìn từ trang phục thì chắc là một nam một nữ.

Quần áo họ mặc hình như đã từng thấy ở đâu đó, nhưng nhất thời mọi người cũng không nhớ ra.

Đúng lúc này, lại thấy Thuận Tử run rẩy quỳ xuống trước hai bộ thi thể đang ôm nhau đó, vẻ mặt đau buồn đi về phía hai người.

Thấy Thuận Tử đi về phía hai bộ thi thể đó với vẻ mặt thâm tình, mọi người đều ngớ người ra, có chút không hiểu hành vi của Thuận Tử.

Chỉ thấy khi Thuận Tử đến trước mặt thi thể, cả người anh ta kích động không thôi, rất lâu sau mới dịu xuống.

Ngay sau đó Thuận Tử bắt đầu cung kính sửa sang tóc cho hai bộ thi thể, nhưng những thi thể này sớm đã biến thành xác khô rồi.

Tóc vừa chạm vào đã rụng xuống, sau khi khó khăn lắm mới sửa sang xong, hai bộ thi thể cũng biến thành ngây dại.

Mọi người nhìn hành vi không thể lý giải của Thuận Tử đều cảm thấy khó hiểu, thậm chí chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh toát ra.

"Cha!

Mẹ!

Con trai đưa hai người về nhà rồi." Thuận Tử cung kính nói.

Nghe lời Thuận Tử, mọi người lập tức thở phào nhẹ nhõm, hóa ra là cha mẹ anh ta, thảo nào hành vi lại kỳ lạ như vậy.

Nhưng nhanh chóng mọi người lại phản ứng lại, cha mẹ Thuận

Tử không phải đã mang Trần Cẩm vào núi rồi sao?

"Thuận Tử, thật sự là cha mẹ cậu sao?" Ngũ Ban hỏi.

Thuận Tử gật đầu nói: "Bộ quần áo cuối cùng họ mặc tôi sẽ mãi mãi nhớ." Nghe lời Thuận Tử, mọi người cuối cùng cũng hiểu vì sao lại cảm thấy quần áo của những xác khô này quen thuộc như vậy.

Căn bản là trong bức ảnh ở nhà Thuận Tử, những người này chính là cùng Trần Cẩm.

"Không đúng, vì sao bên trong chỉ có mấy bộ thi thể thôi?" Ngũ Tà nói.

Vương Bàn Tử nói: "Có phải là sau khi thấy tài vật, những người khác đã giết chết những người này ở đây không?" "Không phải, thi thể lúc sống không có dấu vết đánh nhau, cũng không có dấu hiệu trúng độc, xương cốt toàn thân cơ bản đều còn nguyên vẹn." Ngũ Ban cúi xuống nhìn rồi nói.

Vương Bàn Tử nói: "Có phải bị bóp cổ chết không?" "Ông đã thấy thi thể bị bóp cổ mà ôm nhau bao giờ chưa?

Cổ của họ không có vết bóp." Ngũ Ban không vui nói.

Vương Bàn Tử có chút sốt ruột nói: "Ông thầy bảo tôi đoán, hay là cậu đoán xem họ chết thế nào đi?" "Tôi không bảo ông đoán." Ngũ Ban không vui nói.

Trong lòng Ngũ Ban cũng có chút nghi ngờ, những thi thể này đa phần đều cuộn tròn người lại, tuy đã hóa thành xác khô, nhưng trên biểu cảm đều lộ ra sự tuyệt vọng vô cùng.

Khiến anh cũng không hiểu, lẽ nào những người này bị dọa chết?

"Kỳ lạ… kỳ lạ." Một bên khác Vương Bàn Tử thấy Ngũ Ban không để ý mình thì liền bắt đầu lục lọi ba lô của những người này,

miệng lẩm bẩm nói.

Ngũ Ban nhìn anh ta hỏi: "Kỳ lạ gì?" "Ông xem đồ trong ba lô của những người này đều có, duy chỉ không có thức ăn và nước uống." Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Ban lúc này mới hiểu, những người này có lẽ là bị chết đói, chỉ có người chết đói mới xuất hiện tinh thần hoảng loạn, và khi tuyệt vọng thì cuộn tròn lại.

"Không lẽ mật thất này là một cái bẫy?

Bị nhốt chết ở đây?" Ngũ Ban nói.

Ngũ Tà nói: "Nhốt chết?

Không lẽ ở đây không ra được?" Anh ta đi về phía cửa, không hề có bất kỳ điều bất thường nào.

"Bên ngoài mọi thứ bình thường." Ngũ Tà quay lại rồi nói.

Ngũ Ban nhíu mày, vậy tại sao lại bị chết đói ở đây chứ?

Nếu từ bên ngoài vào được, vậy thì là chết đói tập thể ở đây.

"Vương Bàn Tử làm phiền ông, theo đường cũ chạy một vòng." Ngũ Ban đột nhiên nói.

Mọi người nhìn Ngũ Ban đều cảm thấy có chút bất thường.

"Gì, đây là gì?

Nhưng khi tôi vào thì mọi thứ đều bình thường mà, không giống mê cung." Ngũ Tà nói.

Ngũ Ban trầm giọng nói: "Đừng quên, ai đã xây dựng lăng mộ này?" "Vương Táng Hải!

Chẳng lẽ ở đây cũng giống lăng mộ dưới đáy biển sao?" Ngũ Tà kinh hô.

Ngũ Ban gật đầu nói: “Hiện tại chỉ là nghi ngờ thôi, nếu không thì không thể giải thích được những người này tại sao lại bị nhốt ở đây, cuối cùng đều chết đói.” “Chết đói!

Chết đói?” Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Ban gật đầu nói: “Không phải ông đã xem tất cả các ba lô hành quân rồi sao?

Đồ đạc đều còn đó, không có bất kỳ thức ăn nào.” Nghe Ngũ Ban phân tích, mọi người đều cảm thấy có chút bất thường, Thuận Tử lúc này cũng đã dẹp bỏ tâm trạng đau buồn.

Vội vàng nhét cha mẹ mình vào ba lô hành quân chia thành hai gói lớn rồi mang theo người.

“Một mình đi ra ngoài quá nguy hiểm, nếu thật sự giống lăng mộ dưới đáy biển, chúng ta có thể bị phân tán đấy.” Ngũ Tà nói.

Ngũ Ban gật đầu nói: “Tôi sẽ đi cùng.” “Khoan đã.” Vương Bàn Tử nói.

Nói đoạn Vương Bàn Tử mang theo một số đồ kim loại, tuy không thể mang hết, nhưng có thể mang một ít thì mang.

Mọi người thấy vậy cũng tự mình mang một ít đồ quay về.

Sau khi quyến luyến nhìn mật thất này một cái, mọi người lập tức quay lại theo đường cũ.

Chương 205

Tuy núi vàng có sức cám dỗ quá lớn, nhưng so với tính mạng của mình, họ đã quyết tâm.

Mộ đạo bên ngoài vẫn giống hệt trước đó, không có bất kỳ sự khác biệt nào, mọi người cứ thế đi thẳng theo đường cũ.

Đi qua những khúc cua quanh co đó, không lâu sau mọi người lại kinh ngạc phát hiện mình lại chạy về mật thất giống hệt trước đó.

Mọi người biến sắc, khi đẩy cánh cổng ngọc ra, lại quay về mật thất chất đầy núi vàng trước đó.

Để chứng minh, mọi người cố ý nhìn về vị trí hài cốt trước đó.

Vẫn giống hệt trước khi rời đi, hài cốt cha mẹ Thuận Tử cũng biến mất rồi.

"Chúng ta lại quay về rồi." Ngũ Tà trầm giọng nói.

Vương Bàn Tử gãi đầu nói: "Có chút khác với lăng mộ dưới đáy biển." Sắc mặt Ngũ Ban cũng không được tốt, trước đó anh còn tưởng là trò của Vương Táng Hải.

Nhưng bây giờ nhìn lại có chút khác biệt, khiến Ngũ Ban có chút bối rối.

"Làm sao đây?" Thuận Tử có chút sợ hãi nói.

Anh sợ mình sẽ chết ở nơi này giống như cha mẹ mình.

Mọi người lắc đầu, nhất thời cảnh tượng chìm vào sự tĩnh lặng tuyệt đối, chỉ có tiếng thở của nhau.

"Tôi đi theo ký hiệu, không lẽ có người muốn tôi chết?" Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Ban nói: “Chỉ là những chữ cái tiếng Anh kia rốt cuộc có ý nghĩa gì?” “Ai biết mấy thứ Tây đó?” Vương Bàn Tử nói.

Lúc này Ngũ Ban chỉ có thể nhìn về phía Ngũ Tà, nếu nói về đọc sách hoặc trong số những người này, chỉ có Ngũ Tà là có học thức.

Ngũ Tà lúc này cũng im lặng rất lâu, nhưng không nói ra ý nghĩa của những chữ cái tiếng Anh đó.

“Ký hiệu chia làm mấy loại, một loại là dẫn đường, một loại là chỉ thị, một loại là cảnh báo.” Ngũ Ban nói.

Nghe lời Ngũ Ban, Ngũ Tà chợt bừng tỉnh nói: “Tôi biết ý nghĩa rồi.” “Vậy mau nói ý nghĩa đi.” Vương Bàn Tử nóng lòng nói.

Ngũ Tà nói: “Nếu thật sự như lời Ngũ Ban nói là cảnh báo, thì chắc là viết tắt của 'Watch Out, This Is Danger Ahead!'” “Cái quái gì vậy, tôi không hiểu một câu nào.” Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Tà nói: “Câu đó có nghĩa là: cẩn thận, phía trước có nguy hiểm, mấy chữ cái tiếng Anh đó là chữ cái đầu tiên WOTIDA.” Nghe lời Ngũ Tà, mọi người đều không nhịn được mà chửi thề.

“Mẹ kiếp!

Cái thứ tiếng Anh chết tiệt này, vẽ một hình tam giác bên trong thêm một dấu chấm than còn tiện hơn nhiều!” Vương Bàn Tử giận dữ mắng.

Ngũ Ban nghĩ có lẽ đúng là ý nghĩa này, khi ở dưới đáy biển, khi thấy ký hiệu này, đã gặp phải Cấm Bà.

Trong lòng anh cũng chửi thề một ngàn lần, viết không xong, vẽ không xong, cứ phải dùng tiếng Anh.

Thật sự không hiểu, có rất nhiều ký hiệu đại diện cho nguy hiểm, tất cả đều tiện lợi hơn cái thứ tiếng Anh chết tiệt này rất nhiều, tại

sao cứ phải dùng mấy chữ cái tiếng Anh chứ?

"Mấy chục năm trước chính là thời kỳ tiếng Anh thịnh hành, một số người có văn hóa sẽ thường xuyên nói tiếng Anh, vì vậy dùng tiếng Anh cũng là bình thường." Ngũ Tà nói.

Vương Bàn Tử nói: "Nếu biết cái ký hiệu này phía trước có nguy hiểm, núi vàng núi bạc tôi cũng không thèm nữa rồi." Lúc này, Ngũ Ban chợt nhớ ra những ký hiệu này đều là mới được khắc.

Không lẽ thật sự là cái tên Tiểu Ca đó sao?

Ngũ Ban trong lòng chua chát.

"Không đúng, tôi dựa vào lời nhắn của chú Ba mới tìm thấy những ký hiệu này." Ngũ Tà chợt nói.

Ngũ Ban nói: "Có lẽ lúc đầu chúng ta đã nhầm, vì đã đi theo chỗ thấp, khi ở trong hầm rượu, những thứ rượu đó đã chảy vào trong cống thoát nước." "Đúng rồi, chúng ta đã đi nhầm đường sao?" Ngũ Tà bực bội nói.

Tuy không muốn thừa nhận, nhưng hiện tại xem ra thật sự đã đi nhầm đường rồi.

"Chúng ta phải đi ra ngoài trước đã." Vương Bàn Tử nói.

Nói đoạn anh ta vứt ba lô xuống đất, vỗ mông ngồi lên.

Thuận Tử cũng cẩn thận đặt hai chiếc ba lô xuống, khi Thuận Tử cúi người xuống, Ngũ Ban chợt nhìn thấy trên người Thuận Tử có thứ gì đó.

Tuy Thuận Tử giấu rất kỹ, nhưng Ngũ Ban đã nhìn thấy, trong quần áo của anh ta lại bọc một ít bánh quy nén và nước.

Ngũ Ban trong lòng cảm thán, xem ra Thuận Tử không tin tưởng ai cả nên mới tự chuẩn bị đường lui cho mình.

Lắc đầu bất đắc dĩ, xem ra những người chú Ba chọn cũng không phải là tâm phúc.

"Ban đầu tôi còn tưởng tìm được đường phát tài, không ngờ lại là ngõ cụt, sớm biết 'khí thở của quỷ' không phải chuyện tốt lành rồi." Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Ban trong lòng khẽ động nói: "Bàn Tử, ông nói gì?" "Tôi ban đầu còn tưởng tìm được đường phát tài." Vương Bàn Tử không vui nói.

Ngũ Ban nói: "Câu tiếp theo." "Khí thở của quỷ không phải chuyện tốt lành." Vương Bàn Tử không nhịn được mà nói lớn.

Ngũ Ban đứng dậy nói: "Đúng!

Câu đó, khí thở của quỷ." "Sao vậy?" Ngũ Tà hỏi.

Ngũ Ban gật đầu nói: "Đã kích hoạt huyết mạch Kỳ Lân, lẽ nào không cảm thấy sao?" "Kích hoạt huyết mạch Kỳ Lân?

Ý gì?" Ngũ Tà có chút mơ hồ hỏi.

Vương Bàn Tử nói: "Lúc đối phó với bách túc long, tôi đi cứu cậu, anh ta không cứu, nói là để cậu rèn luyện, nếu không thì huyết mạch Kỳ Lân trên người cậu sẽ lãng phí, tôi thấy kích hoạt rồi cũng lãng phí." "Tôi có huyết mạch Kỳ Lân trong cơ thể?

Không thể nào chứ?" Ngũ Tà kinh ngạc hỏi.

Vương Bàn Tử kể lại chuyện lăng mộ Lỗ Thương Vương cho Ngũ Tà nghe, khiến Ngũ Tà trong lòng mãi không thể bình tĩnh.

"…Vì để rèn luyện tôi nên anh ta mới không cứu tôi sao?" Ngũ Tà hỏi.

Lúc này Thuận Tử nói: "Là cứu đấy, nếu không có anh ta phòng lương sớm đã sụp đổ, cậu đã bị bách túc long giẫm chết rồi." Nhớ lại

cảnh tượng lúc đó, Ngũ Tà từng mãi không quên, lúc đó anh ta rất để ý đến hành vi không chịu cứu mình của Ngũ Ban.

Bây giờ mới biết căn bản là vì tốt cho mình, không phải là không quan tâm, lúc đó nếu không phải phòng lương đột nhiên sụp đổ bị bách túc long chặn lại.

Ngũ Tà trong lòng thật sự rất áy náy, đã hiểu lầm Ngũ Ban.

"Xin lỗi." Ngũ Tà nói.

Ngũ Ban nhíu mày nói: "Không cảm thấy có gì bất thường sao?" "À!

Tôi… không cảm giác." Ngũ Tà ngượng ngùng nói.

Anh ta đang xin lỗi về chuyện trước đó, không ngờ Ngũ Ban lại hỏi chuyện bây giờ.

"Lúc đầu khi gặp 'khí thở của quỷ', tôi cảm thấy kỳ lạ là luồng khí lạnh đó mang theo âm khí nồng nặc, ban đầu tôi còn tưởng là do địa cung thổi ra, nhưng ở đây căn bản là ngõ cụt." Ngũ Ban nói.

Vương Bàn Tử cũng vội vàng đứng dậy nói: "Không lẽ… là ma?" "Không, ít nhất bây giờ tôi không cảm thấy âm khí, nhưng trước đó tôi rõ ràng đã gặp 'khí thở của quỷ'." Ngũ Ban nói.

Nghe Vương Bàn Tử nhắc đến những thứ không sạch sẽ, Ngũ Tà và Thuận Tử cả hai lập tức cảm thấy rợn người.

"Phụt!" Đột nhiên Thuận Tử vội vàng quỳ xuống trước mặt cha mẹ mình, không ngừng dập đầu.

"Cha mẹ!

Chương 206

Con là Thuận Tử đây, con không ở đây đâu, cầu xin đừng đùa giỡn con nữa, thả con đi, con sẽ đưa hai người về nhà và hiếu kính thật tốt.” Thuận Tử nói.

Vương Bàn Tử cũng ‘phụt’ một tiếng quỳ xuống.

“Kính thưa các vị tiền bối, các vị anh trai chị gái, tiểu đệ vô tình lạc vào đây, tuyệt đối không có ý định tranh giành núi vàng núi bạc, mang đi những thứ đó tôi sẽ mua rất nhiều xe hơi giấy đốt cho các vị.” Vương Bàn Tử cũng nói.

Ngũ Tà do dự mãi không biết có nên quỳ xuống không, Ngũ Ban không nhịn được mà vỗ trán anh ta, thật sự không hiểu tại sao lại ở cùng những người này?

“Đừng làm loạn nữa, không phải là những người này đâu.” Ngũ Ban không vui nói.

Vương Bàn Tử ngớ người ra hỏi: “Không phải sao?” “Đồ ngốc, không lẽ ông quên rồi, họ cũng bị nhốt chết ở đây mà?” Ngũ Ban không nhịn được mà mắng.

Nghe lời Ngũ Ban, Thuận Tử và Vương Bàn Tử cả hai vội vàng đứng dậy, vẻ mặt có chút kỳ lạ, chẳng lẽ bồ tát đất sét còn khó giữ thân mình, lại đi cầu những người này?

“Mẹ kiếp!

Lãng phí cả biểu cảm của tôi.” Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Tà do dự nói: “Không lẽ chúng ta đã gặp phải ‘ma che lối’ trong truyền thuyết?” “Tôi nghĩ tám chín phần là vậy.” Ngũ Ban nói.

Ngũ Tà nói: “Vậy làm sao đây?” Cái gọi là ‘ma che lối’ là không

phân biệt được phương hướng, cảm giác tự thân mơ hồ, không biết phải đi đâu, vì vậy cứ xoay vòng tại chỗ.

Trong thực tế cũng có không ít người gặp 'ma che lối', nhưng lại chưa từng có ai biết phải phá giải như thế nào.

"Phải tìm xem thứ đó rốt cuộc đang ở đâu." Ngũ Ban nói.

Chỉ là kể từ khi vào mật thất này, Ngũ Ban căn bản không cảm thấy bất kỳ âm khí nào.

Lúc trước khi đi ra ngoài, cũng không cảm thấy âm khí.

Dường như 'khí thở của quỷ' đã biến mất, điều này khiến Ngũ Ban cảm thấy bất thường.

Nghe lời Ngũ Ban, mọi người cũng không có bất kỳ cách nào, dù sao họ cũng không có cách nào cảm nhận được thứ đó rốt cuộc đang ở đâu.

"Bây giờ chỉ có thể xem thôi." Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Ban suy nghĩ rất lâu, nếu thứ đó đang trốn, bây giờ chỉ có thể ép nó hiện thân.

Nhưng cũng không có cách nào tốt hơn, trừ phi rải máu tươi khắp mọi ngóc ngách.

Chỉ là không có nhiều máu đến vậy, e rằng khi ép được thứ đó ra, họ cũng đã mất máu quá nhiều mà chết rồi.

"Lấy 'Vô yên lô' ra." Ngũ Ban đột nhiên nói.

Tuy có chút nghi ngờ, nhưng Vương Bàn Tử vẫn lấy 'Vô yên lô' ra, Ngũ Ban đốt lửa xong thì cắt rách ngón tay mình.

Cùng với máu tươi nhỏ xuống 'Vô yên lô', lập tức bốc lên một luồng khói trắng, nhanh chóng lan tỏa khắp mật thất. 'Vô yên lô' một khi gặp nước sẽ tỏa ra khói trắng nồng nặc, cộng thêm mùi máu tươi

của Ngũ Ban.

Sau khi bao trùm toàn bộ mật thất, mọi người bắt đầu tìm kiếm xem xung quanh có thứ gì bất thường không.

Nhưng mọi người tìm kiếm rất lâu trong núi vàng cũng không thấy thứ gì kỳ lạ.

“Không có ở đây, không lẽ ở bên ngoài?” Vương Bàn Tử hỏi.

Ngũ Ban lúc này cũng có chút nghi ngờ, theo lý mà nói nếu là ‘ma che lối’, thì con quỷ đó chắc chắn phải ở gần đây mới đúng.

“Bàn Tử, ông có mang theo loại rượu chủng đó không?” Ngũ Ban ngửi ngửi mũi hỏi.

Vừa nhắc đến cái đó Vương Bàn Tử giận dữ nói: “Đừng nhắc nữa, tôi chưa kịp đựng thì đã bị cái thứ đó kéo lại, sau đó lại bị tôi đập hỏng hết rồi, tôi đựng ở đâu?” Nghe lời Vương Bàn Tử, Ngũ Ban lập tức cảm thấy bất thường, lúc này mũi anh ta lại ngửi thấy một mùi rượu nồng nặc.

“Mùi rượu, giống hệt loại rượu mà tôi ngửi thấy ở hầm rượu trước đó.” Ngũ Tà cũng ngửi thấy liền nói.

Vương Bàn Tử oan ức nói: “Tôi thật sự không còn loại rượu chủng đó nữa đâu.” “Tôi biết không phải của ông, nhưng tôi biết thứ đó, quả nhiên tiểu quỷ khó chơi.” Ngũ Ban nói.

Nghe lời Ngũ Ban, mọi người cũng đã phản ứng lại, ở hầm rượu trước đó, con tiểu quỷ tuy đã chạy, nhưng không thể đảm bảo nó sẽ không bám theo.

Có thể ngửi thấy mùi rượu trong mật thất, chứng tỏ thứ đó ở gần đây.

Ngũ Ban bắt đầu dùng đèn pin cẩn thận tìm kiếm khắp xung quanh

một lượt.

"Nhìn lên trần nhà!" Vương Bàn Tử chợt nói.

Mọi người vội vàng nhìn lên trần nhà, chỉ thấy trong khe hở của phù điêu Tỳ Hưu, con quỷ hài nhi nhỏ bé mà họ đã thấy trước đó đang bám trên đó.

"Quả nhiên." Ngũ Ban trầm giọng nói.

Dứt lời Ngũ Ban giẫm lên núi vàng nhảy lên phía trên, tuy chiều cao mật thất này không thấp, ít nhất cũng phải năm sáu mét, nhưng nhờ núi vàng chất đống, nhảy lên rất đơn giản.

"Xoạt!" Không chút do dự, Ngũ Ban ra tay một đạo Bạch Hổ Chi Trảo.

"Rầm!" Con tiểu quỷ nhìn thấy Ngũ Ban tấn công, dường như cũng hiểu mình đã bị phát hiện, ngay khi Ngũ Ban vừa nhảy lên, con tiểu quỷ với thân hình nhỏ bé nhanh nhẹn nhảy xuống từ trần nhà, tránh được một đòn.

Khiến Bạch Hổ Trảo của Ngũ Ban giáng mạnh xuống trần mật thất, đập nát phù điêu Tỳ Hưu đó.

Cùng với con tiểu quỷ nhảy xuống, Ngũ Ban cũng từ trên cao rơi xuống, trọng lực lập tức trở nên nặng hơn.

Hai chân giậm mạnh xuống đất, con tiểu quỷ đã từng chịu thiệt thòi lần trước, thấy Ngũ Ban từ trên trời giáng xuống cũng không dám nán lại, nhanh chóng chạy về phía cửa.

Tốc độ nhanh đến nỗi mọi người hoa mắt, Ngũ Ban lại một lần nữa giẫm hụt, trong lòng vô cùng kinh ngạc, không lẽ những thứ giống hài nhi này tốc độ đều nhanh sao?

"Rầm!" Trong cú giẫm hụt, Ngũ Ban lại giẫm nát sàn nhà tạo

thành một cái hố, đập nát một số đồ kim loại.

“Đi nhẹ nhàng thôi, đây toàn là tiền đấy.” Thuận Tử kêu lớn.

Ngũ Ban không quan tâm đến những thứ này nữa, sau khi con tiểu quỷ chạy ra ngoài, anh ta cũng vội vàng đuổi theo sau.

Mọi người thấy vậy, nào dám lo lắng đến việc lấy đồ của mình nữa, cũng nhanh chóng chạy ra ngoài.

Con tiểu quỷ này quả thực như một con ốc sên nhỏ, “vụt” một cái đã mất hút.

May mắn là tốc độ của Ngũ Ban cũng không chậm, tuy chậm hơn con tiểu quỷ này, nhưng cũng miễn cưỡng đuổi kịp.

Sau khi chạy lòng vòng qua mấy khúc cua trong mộ đạo, mọi người lại kinh ngạc phát hiện mình lại chạy về mật thất trước đó.

Con tiểu quỷ kia cũng dán vào cánh cổng ngọc trông có vẻ hơi ngạc nhiên.

Đợi mọi người đuổi kịp, con tiểu quỷ lại biến mất vào trong mật thất.

Khi mọi người nhìn mật thất quen thuộc lập tức mất hết tinh thần, ban đầu còn tưởng tìm được con tiểu quỷ thì ‘ma che lối’ sẽ phá được, không ngờ lại quay về mật thất.

Con tiểu quỷ lại quay về vị trí trên trần nhà, nhưng lúc này lại trốn ở chỗ Ngũ Ban đã dùng hổ trảo cào trước đó.

Nó nhe nanh múa vuốt với mọi người, trông có vẻ rất tức giận.

“Không đúng, không đúng, tôi lại quay về rồi.” Ngũ Tà thở hổn hển nói.

Vương Bàn Tử vịn vào cửa nói: “Chắc không phải ‘ma che lối’ đâu nhỉ?

Có phải là trò của Vương Táng Hải không?

Chương 207

Tôi thấy ngay cả con tiểu quỷ cũng bị lạc ở đây rồi." Ngũ Ban trong lòng cũng không khỏi kinh ngạc, con tiểu quỷ trông có vẻ nhe nanh múa vuốt, nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy sự kiêng dè.

Đối với nó dường như có chút kiêng dè, nếu không thì con tiểu quỷ như vậy cũng không thể trêu chọc mọi người, không phải phải đi giết nó sao?

"Mặc kệ!

Giữ cửa, giải quyết con tiểu quỷ này trước đã, nó có thể âm thầm bám theo tôi, tuyệt đối không thể thả nó đi nếu không tôi chắc chắn sẽ gặp tai ương." Ngũ Ban nói.

Ba người gật đầu, sau đó đóng cánh cổng ngọc lại, cầm súng canh gác ở cửa.

Ngũ Ban lại một lần nữa nhảy lên vồ lấy con tiểu quỷ, con tiểu quỷ rất linh hoạt, nhảy xuống từ trên cao.

Đúng lúc này, Ngũ Ban chợt cảm thấy một luồng âm khí cực kỳ cường hãn đột nhiên xuất hiện.

"Rầm!" Sau một tiếng nổ vang, chỉ thấy cả cánh cổng ngọc khổng lồ dường như bị thứ gì đó đâm xuyên qua, trực tiếp vồ lấy con tiểu quỷ đang nhảy xuống.

"Anh anh!" Nhanh chóng một tiếng kêu thảm thiết của hài nhi truyền đến.

Sau khi cánh cổng ngọc bị đâm xuyên, ba người đang chắn ở cửa bị những tảng ngọc rơi xuống đập trúng.

Lúc này nào dám đứng yên, đều đồng loạt chạy vào bên trong.

Sau khi mọi người đều chạy ra, chỉ thấy từ lỗ hổng trên cánh cổng ngọc thò ra một cánh tay thô to.

Cánh tay có màu xanh tím, trên đó chằng chịt những gân xanh.

Trong bàn tay thô lớn nắm chặt con tiểu quỷ, dù con tiểu quỷ giãy giụa thế nào cũng không thể thoát khỏi bàn tay khổng lồ đó.

Ngón tay của bàn tay khổng lồ cũng rất thô to, móng tay cực kỳ sắc nhọn.

"…Thứ quỷ gì vậy?" Vương Bàn Tử lắp bắp hỏi.

Cái loại thân hình to lớn như vậy, dường như chỉ khi Ngũ Ban biến thành Ma Thần Chi Thể thì mới có thể to lớn như vậy nhỉ?

"Không lẽ là tộc người khổng lồ thượng cổ sao?" Ngũ Tà lẩm bẩm nói.

Ngũ Ban cũng kinh hãi vô cùng, luồng âm khí cường đại kia chính là từ chủ nhân của cánh tay này tỏa ra.

Ngũ Ban lần đầu tiên gặp phải âm khí nồng nặc như vậy, không lẽ là quỷ vương trong truyền thuyết sao?

"Rầm!" Đúng lúc này, cả cánh cổng ngọc khổng lồ lập tức đổ sập, chỉ thấy một con quái vật cao lớn như cánh cổng ngọc xuất hiện trước mặt mọi người.

Khi mọi người nhìn thấy con quái vật này, cả người cảm thấy không ổn rồi.

Gã khổng lồ này đứng ở cửa lại chặn kín cả cánh cổng lớn.

Cái gọi là 'khí thở của quỷ' căn bản không phải là không khí lưu thông, mà là gã khổng lồ này đang hô hấp.

Cùng với sự xuất hiện của gã khổng lồ này, mọi người cuối cùng cũng nhìn rõ bộ mặt thật của nó.

Cao bốn năm mét, một cánh tay dài hơn một mét rưỡi, đặc biệt thô to.

Đôi mắt tinh hồng, tràn đầy vẻ khát máu.

Lỗ mũi kia e rằng cả nắm đấm cũng có thể nhét vào, cái miệng lớn xẻ đến tận mang tai, hàm răng trong miệng sắc nhọn vô cùng.

Nhưng đáng sợ nhất là, trên thân trần trụi của nó chằng chịt những khuôn mặt, trên đó có vô số đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào mọi người.

Điều quan trọng nhất là, những khuôn mặt này lại giống hệt khuôn mặt của hài nhi.

Cả bụng và ngực đều là những khuôn mặt hài nhi như vậy, trông cực kỳ đáng sợ.

Đặc biệt những khuôn mặt hài nhi này trông vô cùng dữ tợn và đáng sợ.

Từng đôi mắt tràn đầy vẻ sợ hãi, như thể những hài nhi này còn sống, như thể bị giam cầm trong cơ thể người khổng lồ mà cảm thấy sợ hãi.

"…Rốt cuộc là quỷ gì?" Vương Bàn Tử hỏi.

Câu hỏi này không ai có thể trả lời, dù sao cũng chưa ai từng thấy loại quái vật này.

"Tôi… tôi có lẽ có một suy đoán… nhưng không biết có đúng không." Thuận Tử sợ hãi đến cực điểm nói.

Ngũ Tà vội vàng nói: "Mau nói đi." "Vẫn luôn có một truyền thuyết, có một loại quỷ chuyên ăn hài nhi, gọi là Thực Anh Quỷ, có phải là con này không?" Thuận Tử nói.

"Thực Anh Quỷ?

Chuyên ăn hài nhi?

May mà tôi đã lớn rồi, chắc sẽ không ăn tôi đâu.” Vương Bàn Tử không nhịn được mà vỗ ngực nói.

Đang nói thì thấy con quái vật há to miệng, đưa con tiểu quỷ trong tay vào miệng.

“Anh anh!” Con tiểu quỷ sợ hãi đến cực điểm, ra sức giãy giụa, nhưng không thể thoát khỏi bàn tay của Thực Anh Quỷ.

Có lẽ đã biết không thể trốn thoát số phận, con tiểu quỷ nhìn mọi người với ánh mắt tràn đầy oán hận.

“Sao lại nhìn tôi?” Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Tà nói: “E rằng chúng ta đã hại chết nó rồi?” Nghe lời Ngũ Tà, Ngũ Ban không còn do dự nữa, lăng không nhảy lên, tay cầm kiếm dài trực tiếp chém về phía cánh tay của Thực Anh Quỷ.

“Rầm!” Thực Anh Quỷ cũng nhìn thấy hành động của Ngũ Ban, nhấc cánh tay đang nắm con tiểu quỷ lên, lập tức đỡ được thanh kiếm dài.

Nhưng cũng lỡ mất cơ hội nuốt chửng con tiểu quỷ.

Ngũ Ban một kiếm chém xuống, trong lòng anh ta chùng xuống, tên này da dày thịt béo, một kiếm căn bản không có tác dụng gì.

Ngược lại còn bị lực phản chấn mạnh mẽ đẩy văng ra.

Rơi xuống đất, Ngũ Ban trực tiếp dùng lòng bàn tay vuốt lên lưỡi kiếm, khiến lưỡi kiếm dính đầy máu tươi, sau đó lại một lần nữa lăng không nhảy lên chém về phía Thực Anh Quỷ.

Thực Anh Quỷ nhìn thấy hành động của Ngũ Ban, trên mặt rõ ràng lộ ra vẻ khinh thường.

“Rầm!” “A!” … Cùng với một kiếm chém xuống, Thực Anh Quỷ

cũng không ngờ thanh kiếm dài lại cứa vào cánh tay mình, tuy không thể chém đứt cánh tay trực tiếp.

Nhưng lại khiến Thực Anh Quỷ bị thương, có lẽ do đau đớn, khiến Thực Anh Quỷ kêu thảm thiết rồi buông tay ra, con tiểu quỷ 'vụt' một cái chạy vào sâu nhất trong mật thất.

Có lẽ thoát chết, con tiểu quỷ vẫn còn kinh hãi tột độ.

Nhưng khi nhìn thấy mọi người, sự oán khí trước đó đã biến mất.

Khi Thực Anh Quỷ lại nhìn Ngũ Ban, nó trở nên vô cùng phẫn nộ.

Một chưởng trực tiếp đánh về phía Ngũ Ban, nhìn bàn tay khổng lồ, Ngũ Ban không dám lơ là, vội vàng nhảy lùi về phía sau.

"Rầm!" Bàn tay khổng lồ đánh xuống đất, phát ra một tiếng nổ vang.

Lại thấy những đồ kim loại chất đống đó bị Thực Anh Quỷ đập nát, lần này thật sự đã chọc giận Vương Bàn Tử rồi.

"Mẹ kiếp!

Dám động vào vàng của lão tử, lão tử liều với mày!" Vương Bàn Tử giận dữ nói.

Chương 208

Nói đoạn rút súng trường tấn công ra xả đạn loạn xạ vào Thực Anh Quỷ.

"Đột đột!" … Thấy Vương Bàn Tử dùng súng, Thuận Tử và Ngũ Tà cũng xả đạn loạn xạ.

Vỏ đạn rơi xuống đất phát ra tiếng kêu giòn tan, toàn bộ mật thất tràn ngập khói súng.

Nhưng những viên đạn này đối với Thực Anh Quỷ dường như không có tác dụng gì.

Chưa bắn hết một băng đạn, Thực Anh Quỷ lại một chưởng đánh về phía mọi người.

Lần này thật sự đã dọa sợ ba người, vội vàng chạy vào bên trong.

Nhưng bàn tay của Thực Anh Quỷ cũng không nhỏ, đủ một mét đường kính.

Ngũ Ban thấy vậy vội vàng chạy về phía bàn tay khổng lồ đó, một kiếm đâm vào lòng bàn tay.

"Phập!" Một kiếm đâm xuyên lòng bàn tay, Thực Anh Quỷ vội vàng rụt tay lại, trên đó bắt đầu chảy ra vô số máu đen.

Máu đen này tanh tưởi vô cùng, Ngũ Ban một kiếm đâm ra, rút thanh kiếm dài ra, nhưng lại không thể không dính vào thứ máu đen ghê tởm này.

Bị Ngũ Ban làm bị thương hai lần, Thực Anh Quỷ vô cùng phẫn nộ, hai tay không ngừng vung vẩy.

"Rầm!" Hai cánh tay mạnh mẽ và đầy lực đập xuống xung quanh,

cả thân hình đồ sộ cũng bước vào mật thất.

Từ đó khiến cả mật thất rung chuyển một trận, vô số bụi bặm từ phía trên rơi xuống.

Nơi bị Thực Anh Quỷ đập xuống lập tức bị đập nát, nhìn thấy cả mật thất dường như có khả năng sụp đổ.

Nhìn những đồ kim loại, nhìn những bức tường ngọc xung quanh bị đập nát, tim Vương Bàn Tử như rỉ máu.

"Lùi lại!" Ngũ Ban kêu lên.

Mọi người nào dám đối đầu với con Thực Anh Quỷ này, vì họ không có thực lực mạnh mẽ như Ngũ Ban.

Chỉ là khi họ lùi về phía bức tường ngọc phía sau, con tiểu quỷ cũng ở đó, lúc này đang đứng cạnh ba người.

Khi ba người nhận ra, nhìn con tiểu quỷ, mồ hôi lạnh không khỏi toát ra, họ quên mất con tiểu quỷ này cũng ở đây sao?

"Chào!" Vương Bàn Tử tự cho là không thất lễ mà vẫy tay với con tiểu quỷ.

May mắn là con tiểu quỷ dường như không để tâm đến anh ta, khiến Vương Bàn Tử có chút ngượng ngùng.

Thực Anh Quỷ một trận đập phá loạn xạ, khiến nửa mật thất đều lung lay sắp đổ.

"Gầm!" Đột nhiên Ngũ Ban vứt bỏ kiếm dài, lăng không nhảy lên, sát khí quanh thân cuồn cuộn, lập tức một đạo bóng hổ trảo xuất hiện trong hư không.

Cùng với sự xuất hiện của hổ trảo, trong hư không mơ hồ truyền ra một tiếng hổ gầm.

Hổ trảo xé rách hư không, truyền ra một tiếng phá không, toàn bộ

mật thất lập tức cuồng phong thổi quét.

"Rầm!" Hổ trảo giáng mạnh xuống thân của Thực Anh Quỷ.

Lập tức hổ trảo sắc bén mang theo sức mạnh cường hãn xé một vết cào trên bụng Thực Anh Quỷ.

"A!" Một tiếng kêu thảm thiết không ngừng truyền ra, nhưng tiếng kêu thảm thiết này lại giống như tiếng hài nhi.

Sức mạnh cường đại cũng khiến Thực Anh Quỷ lùi lại mấy bước, một lần nữa bị ép ra cửa.

Một trảo giáng xuống, Ngũ Ban chộp lấy kiếm dài, hai chân đạp mạnh cả người lăng không đâm về phía tim của Thực Anh Quỷ.

"Xoạt!" Tiếng phá không truyền ra, lại thấy kiếm dài đâm sâu vào tim của Thực Anh Quỷ.

"A!" Sau một tiếng kêu thảm thiết truyền ra, Thực Anh Quỷ vội vàng chạy ra ngoài cửa, sau đó mất hút.

Khi Ngũ Ban đuổi theo ra ngoài, nào có bóng dáng Thực Anh Quỷ.

Cùng với sự biến mất của thực anh quỷ, luồng âm khí nồng đậm kia cũng tan biến không dấu vết.

Khi mọi người chạy ra, Vương Bàn Tử hỏi: "Chạy thoát rồi à?" "Đúng vậy." Ngũ Ban đáp.

Ngũ Tà hỏi: "Vậy là cái quỷ đánh tường kia đã bị phá rồi sao?" Vương Bàn Tử nhìn con tiểu quỷ ở góc tường nói: "Không biết cái quỷ đánh tường này do con nhỏ hay con lớn tạo ra?" "Không biết, tôi đi về xem thử có biết không?" Ngũ Ban nói.

Sau đó anh không để ý đến con tiểu quỷ, quay lại con đường cũ.

Nhưng kết quả luôn như nhau, khi mọi người trở lại, họ vẫn ở trong mộ thất ban đầu.

Con tiểu quỷ co người lại, ẩn mình trong góc, dường như cũng không muốn đi ra.

Mọi người lại một lần nữa cảm thấy tuyệt vọng, như một vòng luẩn quẩn vô tận, dù đi thế nào cũng vẫn quay về vị trí cũ.

Ngũ Ban nhìn con tiểu quỷ đi về phía mình, khi đến gần, anh cắm kiếm xuống ngay trước mặt nó.

"Mày có phải do cái quỷ đánh tường tạo ra không?

Tốt nhất là thả bọn tôi ra, nếu không tao sẽ khiến mày hồn bay phách lạc." Ngũ Ban đe dọa con tiểu quỷ.

Con tiểu quỷ nhìn Ngũ Ban với vẻ sợ hãi rõ rệt, nó ra sức lắc đầu.

Ngũ Ban chau mày, lẽ nào cái quỷ đánh tường này thực sự do con thực anh quỷ kia tạo ra?

Nếu thật vậy thì có chút rắc rối rồi.

Con thực anh quỷ kia quá quỷ dị, ít nhất hiện tại Ngũ Ban vẫn chưa biết làm thế nào để buộc nó phải xuất hiện.

Một khi con thực anh quỷ ẩn nấp, ngay cả vết máu của nó cũng biến mất, căn bản không thể ra tay.

"Không phải, vậy con thực anh quỷ kia đâu rồi?" Vương Bàn Tử hỏi.

Lúc này, con tiểu quỷ ra sức gật đầu, rất đồng tình với lời của Vương Bàn Tử.

Ngũ Ban nói: "Nó trốn rồi, muốn tìm ra nó không dễ đâu." "Tôi có một cách, không biết con tiểu quỷ này có đồng ý không?" Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Tà hỏi: "Cách gì?" "Thực anh quỷ mà!

Chắc chắn là thèm con tiểu quỷ này rồi, chỉ cần tôi dùng nó làm mồi nhử, nó nhất định sẽ xuất hiện.” Vương Bàn Tử nói.

Con tiểu quỷ nghe Vương Bàn Tử nói xong, lập tức trở nên căng thẳng và sợ hãi.

Nó quỳ rạp xuống đất, không ngừng vái lạy mọi người, chỉ mong họ đừng dùng cách đó.

Nhìn vẻ sợ hãi của con tiểu quỷ, mọi người biết hy vọng này đã tan biến.

“Hài nhi!” Ngũ Ban thầm nói trong lòng.

Anh có một cách, chỉ không biết có hiệu quả không.

Cùng ở trong Thiên Cung này, lẽ ra thực anh quỷ không nên sợ hãi như vậy.

Nhưng bây giờ Ngũ Ban cũng không còn cách nào tốt hơn, có lẽ chỉ có thể thử mà thôi.

Cách của Ngũ Ban đương nhiên là dùng Côn Luân Thai để dụ thực anh quỷ ra.

Chương 209

So với con tiểu quỷ kia, Ngũ Ban cảm thấy sức hấp dẫn của Côn Luân Thai chắc chắn hơn hẳn.

Dù sao Côn Luân Thai là thứ được hình thành từ linh khí của trời đất, không phải loại quái vật nào cũng có thể sánh bằng.

Ngũ Ban bắt đầu đặt tâm thần của mình vào đan điền, giờ đây anh có một mối liên hệ đặc biệt với Côn Luân Thai.

Đương nhiên có thể giao tiếp với Côn Luân Thai, nghe nói có thể lấy ra từ cơ thể Ngũ Ban, Côn Luân Thai ngược lại lại rất vui vẻ.

Ngũ Ban chưa bắt đầu, chỉ thấy trên người nó đột nhiên phát ra một luồng sáng chói lọi.

Ánh sáng rực rỡ, chiếu sáng cả mộ thất đang sụp đổ.

Nhanh chóng, mọi người thấy một hài nhi đột nhiên xuất hiện trên vai Ngũ Ban.

Hài nhi này không lớn, chỉ bằng nắm tay.

Nhưng ngũ quan đầy đủ, toàn thân hồng hào, trông rất đáng yêu.

Khi Côn Luân Thai xuất hiện, cả mộ thất tràn ngập một luồng khí tức khác lạ.

Như gió xuân, mang lại cho người ta một cảm giác ấm áp.

“Y y!” ...

Sau khi Côn Luân Thai xuất hiện, lập tức phát ra một tràng tiếng kêu “y y”.

Hoàn toàn khác trước, Ngũ Ban có cảm giác như thể tên nhóc này đã thay đổi tính cách.

Phải biết rằng Côn Luân Thai trước đây còn muốn ăn cả Vương Bàn Tử nữa.

“Đó là hài nhi gì?” Vương Bàn Tử hét lên một tiếng kỳ quái.

Ngũ Ban nói: “Côn Luân Thai.” “Côn Luân Thai?

Là thứ mà những người kia muốn bắt à?

Không phải nó bị ăn rồi sao?” Vương Bàn Tử hỏi.

Ngũ Ban nói: “Bây giờ nó là một phần cơ thể tôi.” “Đờ mờ!

Cũng được à?” Vương Bàn Tử kinh hãi kêu lên.

Ngũ Tà và Thuận Tử cả hai cũng tràn ngập vẻ kinh ngạc.

Lúc này, Côn Luân Thai dường như cảm nhận được điều gì đó.

Nó đột nhiên nhìn về phía con tiểu quỷ, lập tức trưng ra vẻ mặt nũng nịu, hung dữ nhìn con tiểu quỷ.

Nó nhảy lên không trung, bay đến trước mặt con tiểu quỷ.

Mặc dù nó nhỏ hơn con tiểu quỷ, nhưng dáng vẻ chống nạnh của nó lại dọa con tiểu quỷ run rẩy.

“Đừng náo nữa, đi dụ thực anh quỷ ra đi.” Ngũ Ban nói.

Côn Luân Thai ngơ ngác, rõ ràng không biết thực anh quỷ là gì, điều này khiến Ngũ Ban có chút ngạc nhiên, lẽ nào trước đây nó chưa từng gặp?

Nhưng Côn Luân Thai vẫn đi về phía cửa mộ thất, dáng vẻ vừa đi vừa nhảy cực kỳ đáng yêu.

Khiến Ngũ Tà và mọi người muốn sờ thử đứa hài nhi nhỏ bé này.

Nhưng họ biết Côn Luân Thai rất lợi hại, đặc biệt là Vương Bàn Tử suýt chết trong miệng nó, ý nghĩ muốn sờ thử nó lập tức tan biến.

Côn Luân Thai có ý thức của riêng mình, mặc dù không biết thực

anh quỷ, nhưng vì Ngũ Ban đã bảo nó đi dụ, chắc chắn nó sẽ rất cẩn thận.

Sau khi nhìn quanh không thấy nguy hiểm, Côn Luân Thai mới ung dung đi ra ngoài.

"Tôi có nên đi theo xem không?" Ngũ Tà hỏi.

Ngũ Ban lắc đầu nói: "Không cần, con thực anh quỷ kia đã ăn thiệt thòi trong tay tôi, nó biết tôi đi theo sau chắc chắn sẽ không hiện thân." "Vậy… nó có thể dụ thực anh quỷ vào đây không?" Thuận Tử hỏi.

Ngũ Ban không nói gì, sẵn sàng mọi thứ cho trận chiến.

Sau khi Côn Luân Thai ra khỏi đường hầm mộ, nó trở nên vô pháp vô thiên, không còn sự ràng buộc của Ngũ Ban, nó giống như một con ngựa hoang thoát cương.

Nó tự do nhảy nhót trong đường hầm mộ, miệng không ngừng kêu "y y nha nha".

Đừng nói là thực anh quỷ, ngay cả mọi người nghe thấy cũng muốn đi chơi với nó.

"Ầm ầm!" … Khi mọi người đang lo lắng thực anh quỷ sẽ không xuất hiện, bên ngoài đường hầm mộ lại truyền đến một tiếng nổ vang trời.

Chỉ thấy thực anh quỷ đột nhiên xuất hiện trước mặt Côn Luân Thai, cả thân thể to lớn của nó kích động không ngừng.

Nhìn Côn Luân Thai, nó chảy nước dãi, hai mắt tràn đầy tham lam.

Côn Luân Thai có lẽ thực sự chưa từng thấy thứ quỷ quái này, lập tức giật mình nhảy dựng lên.

"Y y nha nha!" … Miệng Côn Luân Thai lập tức phát ra một tràng tiếng kêu kỳ quái, thực anh quỷ lại lao về phía Côn Luân Thai.

Nhìn thấy thân thể to lớn kia, Côn Luân Thai lập tức nhanh chóng chạy về phía mộ thất.

Tốc độ của tên nhóc này không ai sánh kịp, chỉ một thoáng đã quay trở lại mộ thất.

Nó nhảy vọt một cái, trốn sau lưng Ngũ Ban.

Cùng với việc Côn Luân Thai chạy trở về, thực anh quỷ cũng một lần nữa xuất hiện trước mặt mọi người.

Lúc này Ngũ Ban sẽ không để nó thoát nữa, Huyết mạch Cùng Kỳ lập tức dũng mãnh tuôn trào, một luồng sát khí trực tiếp lao về phía thực anh quỷ.

"Hô hô!" … Cùng với sát khí bắn ra, luồng gió mạnh tràn ngập khắp nơi, giống như những sợi dây thừng trói chặt thực anh quỷ.

"Gầm!" … Thực anh quỷ trở tay không kịp, sau khi bị trói chặt lập tức giãy giụa muốn phá vỡ sự ràng buộc của luồng sát khí này.

Nhưng Ngũ Ban không lo lắng, đó là năng lực "lao lung tà ác" của Cùng Kỳ, dùng sát khí của bản thân để cưỡng chế giam cầm đối thủ.

Bất kể thực anh quỷ gầm rú và giãy giụa thế nào cũng không thể thoát khỏi cái lao lung tà ác do sát khí tạo thành.

Nhìn thấy thực anh quỷ đã mất đi sự uy hiếp, mọi người lập tức thở phào nhẹ nhõm.

"Y y nha nha!" Côn Luân Thai không ngừng kêu lên với Ngũ Ban, dường như đang mách tội với anh.

Dáng vẻ cực kỳ đáng yêu khiến Ngũ Ban không nhịn được sờ đầu nó nói: "Tôi sẽ giết nó." Côn Luân Thai nắm chặt bàn tay nhỏ bé, vẻ mặt hung hăng.

Thấy thực anh quỷ không còn khả năng chống cự, Ngũ Ban cầm

trường kiếm nhảy về phía thực anh quỷ, một kiếm chém xuống đầu nó.

"Xoạt!" … Trường kiếm lướt qua đầu thực anh quỷ, nhưng lại không thể chém đứt nó, chỉ để lại một vết kiếm dài trên đầu.

"A!" … Cơn đau khiến thực anh quỷ kêu thảm thiết, hai tay không ngừng vung vẩy, muốn thoát khỏi lao lung tà ác.

Ngũ Ban trong lòng vô cùng kinh ngạc, một kiếm kia đã dùng toàn bộ sức mạnh, vậy mà lại không thể chém đứt đầu thực anh quỷ.

Không tin, Ngũ Ban lại một lần nữa chém ra một kiếm, lần này chém về phía cổ nó.

Chương 210

"Xoạt!" … Trường kiếm xé gió, truyền đến một tiếng kiếm ngân, khi Ngũ Ban chém xuống một kiếm, rõ ràng cảm thấy xương cốt của thực anh quỷ cứng vô cùng.

Căn bản không thể chém đứt nó, mặc dù khiến thực anh quỷ chảy không ít máu nhưng lại không có tác dụng quá lớn.

"Y y nha nha!" … Đúng lúc này, Côn Luân Thai phát ra tiếng kêu, dường như đang nói với Ngũ Ban điều gì đó.

Hai người tâm ý tương thông, nghe thấy giọng Côn Luân Thai, Ngũ Ban lộ vẻ ngạc nhiên.

"… muốn ăn nó?" Ngũ Ban kinh ngạc hỏi.

Mặc dù người khác không hiểu Côn Luân Thai đang nói gì, nhưng Ngũ Ban là chủ nhân đương nhiên hiểu.

"Chủ nhân!

Trước đây tôi bị tên đó dọa sợ, nhưng tôi thực sự có thể ăn nó." Côn Luân Thai nói.

Khóe miệng Ngũ Ban co giật, thứ bé bằng nắm tay này mà cũng muốn nuốt tên to lớn kia sao?

"Chủ nhân!

Tôi thực sự có thể làm được." Côn Luân Thai có chút tức giận nói.

Ngũ Ban nghe xong, trong lòng khẽ động, trước đây anh đã từng thấy bản lĩnh của Côn Luân Thai.

Khi bị những người áo đen vây khốn, nó đã nuốt chửng những ngọn lửa đáng sợ đó, sau đó lại nhả ra.

Ngũ Ban trong lòng lại một trận nóng bỏng, phải biết trong mộ này có vô số vàng bạc châu báu, nếu Côn Luân Thai có thể nuốt rồi sau đó nhả ra… vậy chẳng phải là phát tài lớn sao?

"Có thể nuốt chửng cả những vàng bạc châu báu này không?" Ngũ Ban thăm dò hỏi.

Côn Luân Thai truyền tin tức qua nói: "Đương nhiên!

Chỉ cần tôi nuốt, đều có thể nuốt xuống." "Vậy có thể tạm thời cất giữ trong bụng mày không?

Sau này tôi cần, thì mày nhả ra?" Ngũ Ban hỏi.

Nghe lời Ngũ Ban nói xong, Côn Luân Thai do dự nói: "Vậy tôi không no sao, tôi không có gì để ăn sao." Ngũ Ban trong lòng cuồng hỉ vô cùng, có thể nghe ra, Côn Luân Thai thực sự có thể làm được.

"Khụ khụ!

Bây giờ tôi ra lệnh, nuốt chửng tất cả mọi thứ trong đây, trừ những vàng bạc châu báu kia, những thứ còn lại mày tùy ý xử lý." Ngũ Ban nghiêm nghị nói.

Côn Luân Thai lập tức có chút tức giận nói: "Chủ nhân xấu tính." Ngũ Ban mặc kệ, không ngờ Côn Luân Thai lại có tác dụng kỳ lạ như vậy, sau này nếu gặp phải thứ gì đó chẳng phải có thể cất giữ trong bụng nó sao?

Vương Bàn Tử và những người khác lại nhìn Ngũ Ban với vẻ mặt khó hiểu, chỉ nghe thấy Côn Luân Thai kêu "y y nha nha" gì đó.

Nhưng Ngũ Ban lại im lặng, cũng không có bất kỳ hành động nào, giống như đang ngây người.

Họ đâu biết rằng Ngũ Ban lúc này đang nói chuyện bí mật không thể cho người khác biết với Côn Luân Thai.

“Vậy đi.” Ngũ Ban nói.

Côn Luân Thai tuy tức giận, nhưng cũng sẽ không chống lại lệnh của Ngũ Ban.

Đột nhiên chỉ thấy trong mộ thất cuồng phong nổi lên, dưới luồng gió mạnh, mọi người đều không thể mở mắt.

Chỉ cảm thấy Côn Luân Thai trên vai Ngũ Ban đột nhiên hóa thành một hài nhi khổng lồ.

Hài nhi này đầu to vô cùng, chỉ thấy nó há miệng to lớn, sau đó bắt đầu điên cuồng ăn trong mộ thất.

Giống như đang ăn mì vậy, trong miệng phát ra tiếng “ùng ục”.

“Vàng của tôi!

Bạc của tôi!” Vương Bàn Tử kêu lên đau khổ.

Đáng tiếc Côn Luân Thai căn bản không để ý, miệng to lớn của nó mặc kệ tất cả, nuốt chửng tất cả vào bụng, ngay cả con thực anh quỷ kia cũng biến mất.

Khi gió ngừng lại, mọi người thấy trừ họ ra, cả mộ thất trở nên trống rỗng, sạch sẽ.

Ngay cả con tiểu quỷ trước đó cũng mất dạng, có lẽ đã bị Côn Luân Thai nuốt vào bụng rồi.

“Cách!” … Khi Côn Luân Thai một lần nữa hóa thành hài nhi bé bằng nắm tay, chỉ thấy nó nằm trên vai Ngũ Ban không ngừng ợ.

Dường như ăn hơi nhiều, bụng nó phình to tròn vo, trông rất mất cân đối.

“Chủ nhân, tôi về đây, tên to lớn kia chứa âm khí nồng đậm, tôi cần nghỉ ngơi.” Côn Luân Thai nói.

Nói xong nó cũng không đợi Ngũ Ban đồng ý hay không, chui vào cơ thể Ngũ Ban.

Ngũ Ban nghe lời nó nói xong vội vàng hỏi: "Vàng bạc châu báu của tôi đâu?" Đáng tiếc Côn Luân Thai sau khi về đến đan điền, thực sự chìm vào giấc ngủ sâu, bất kể Ngũ Ban gọi thế nào cũng không thể đánh thức nó.

Điều này khiến Ngũ Ban chau mày, âm khí của thực anh quỷ kia quá nồng, lẽ nào Côn Luân Thai đang dùng những thứ này để tăng cường thực lực sao?

Mặc dù không biết vàng bạc châu báu của mình có còn hay không, nhưng nhìn thấy Côn Luân Thai chìm vào giấc ngủ, Ngũ Ban lại lo lắng thực lực của mình có bị ảnh hưởng không.

Anh âm thầm điều động sát khí, nhưng không thấy bị ảnh hưởng gì, điều này khiến Ngũ Ban yên tâm hơn rất nhiều.

"Vàng bạc châu báu của tôi! … Mau trả lại cho tôi đi mà." Vương Bàn Tử đau khổ nói bên cạnh Ngũ Ban.

Ngũ Ban xòe tay nói: "Ăn rồi, có lẽ bây giờ đã tiêu hóa hết rồi." "Nhanh vậy sao?

Vậy có khi nào nó 'ị' ra không?

Đừng có mà nuốt riêng đấy." Vương Bàn Tử nói.

Nghe Vương Bàn Tử nói xong, Ngũ Ban lại lo lắng không ngừng, nếu Côn Luân Thai thực sự 'ị' trong bụng anh, vậy anh cũng chẳng cần sống nữa.

Nhìn mộ thất trống rỗng, sạch sẽ xung quanh, mọi người đã sớm há hốc mồm.

Thật không thể tin được thứ bé bằng nắm tay Côn Luân Thai lại

có thể nuốt chửng tất cả mọi thứ trong đây.

Ngũ Ban nhìn quanh sau đó nói: "Đi thôi." Nói xong anh dẫn đầu đi ra ngoài.

Vương Bàn Tử vẫn còn đau khổ vì tài sản của mình.

"Bàn Tử, trước đó không phải ông đã lấy không ít đồ rồi sao?" Ngũ Tà bất lực hỏi.

Vương Bàn Tử nói: "Nhưng tôi muốn nhiều hơn nữa." "Nhưng ông cũng không thể mang ra ngoài được, sau khi quay về muốn quay lại đây, nhưng có thể đảm bảo an toàn quay lại không?" Ngũ Tà hỏi.

Nghe lời Ngũ Tà nói xong, Vương Bàn Tử lập tức giật mình, nơi quỷ quái này không phải là nơi dễ đến đâu.

Những thứ không sạch sẽ có thể thấy khắp nơi, có những con rết/ sâu nhiều chân, có những thứ không nhìn thấy trong bóng tối, bất kỳ thứ nào cũng có thể lấy đi cái mạng nhỏ.

"Thôi được rồi, trước đó đã lấy không ít rồi, nếu không chuyến này thực sự lỗ to rồi." Lúc này tâm trạng của Vương Bàn Tử lập tức cân bằng hơn rất nhiều.

Khi mọi người một lần nữa ra khỏi mộ thất, bên ngoài không có bất kỳ thay đổi nào, dường như giống hệt trước đó.

Nhưng khi mọi người đi theo con đường cũ quay trở lại, họ lại trở về đường thoát nước.

Chương 211

“Bây giờ tôi chỉ cần đi theo dấu rượu là có thể tìm được ám hiệu của Chú Ba.” Ngũ Ban nói.

Hiện giờ mọi người đã sớm chóng mặt, từ khi bước vào Thiên Cung này, dường như mọi thứ đều không thái bình.

Cũng không còn quan tâm đến những chuyện khác, đã Ngũ Ban nói vậy, vậy cứ đi theo anh là được.

Hiện giờ Ngũ Tà trong lòng đã hết nghi ngờ, lại trở về dáng vẻ cũ, mọi chuyện đều theo Ngũ Ban.

Anh tin rằng đi theo Ngũ Ban, chắc chắn sẽ tìm được Chú Ba của mình.

Đường thoát nước rất sâu, trước đó mọi người tưởng đã đến cuối, nhưng bây giờ khi ra ngoài, nó vẫn tiếp tục kéo dài vào bên trong.

Mọi người đi theo dấu rượu khoảng mười mấy mét.

“Trong đó có bậc thang, xem ra mặc dù đã bị nước rượu xối rửa, nhưng trên đó vẫn còn sót lại dấu chân.” Ngũ Ban nói.

Mọi người nhìn về phía Ngũ Ban chỉ, quả nhiên trên mặt đất có một hàng dấu chân đi xuống dưới.

Dùng đèn pin chiếu xuống dưới, dường như là một loại thung lũng, dưới chân có những sợi xích, không biết dùng để cố định thứ gì.

Bậc thang dốc đứng bám dọc theo vách núi kéo dài xuống dưới, dùng đèn pin chiếu xuống căn bản không thấy đáy.

Mọi người sợ hãi xung quanh sẽ có rết/sâu nhiều chân nên cố ý tắt đèn pin, sau khi không phát hiện ra những đốm sáng của rết/sâu nhiều

chân, họ mới yên tâm đi xuống dưới.

Vì độ dốc hơi dốc, khiến mọi người chỉ có thể cẩn thận đi xuống, tốc độ di chuyển chậm hơn rất nhiều.

"Phụt phụt!" … Khi mọi người đi được nửa đường, trong hư không đột nhiên truyền đến tiếng vỗ cánh, một luồng gió mạnh đột nhiên thổi tới.

Mọi người đối với cái này đã quá quen thuộc, chẳng phải là những thứ quỷ quái mà họ gặp ở điện thờ trước đó sao?

"Đến rồi, mau đi thôi." Ngũ Ban nói.

Lúc này cũng không còn để ý đến bậc thang dốc bao nhiêu nữa, mọi người gần như chạy nhanh xuống dưới, hai ba bước coi như một bước.

Có lẽ vì chạy quá vội vàng, khiến Vương Bàn Tử trượt chân, lập tức ngã lăn ra đất, điều này làm khổ không ít người.

Người đầu tiên gặp xui xẻo là Thuận Tử đi ở phía trước, ngay sau đó Ngũ Tà cũng gặp nạn.

Ba người lăn dọc theo bậc thang xuống dưới, Ngũ Ban trong lòng lo lắng, nếu từ trên lăn xuống, không chết cũng tàn phế.

Anh chỉ có thể đứng vững, dưới tác dụng của trọng lực, khiến ba người đồng thời đâm vào người Ngũ Ban.

Ngay khi ba người vừa dừng lại, luồng gió mạnh kia lại càng lúc càng gần.

Đột nhiên Ngũ Ban cảm thấy có thứ gì đó đang túm lấy cổ áo mình, Ngũ Ban phản ứng nhanh chóng túm chặt lấy thứ đó sau đó quăng xuống dưới.

Nhưng khi Ngũ Ban dùng đèn pin chiếu tới, lại vẫn không thấy bất

kỳ thứ gì.

Nhưng Ngũ Ban trong lòng có thể khẳng định đó phải là một con chim lớn, chỗ nó túm lấy vừa hay giống như móng vuốt.

Sau khi quăng bỏ thứ đó, Ngũ Ban vội vàng nhìn ba người hỏi: "Không sao chứ?" "Không sao!

Không sao, bị thứ gì đó đẩy thôi." Vương Bàn Tử nói dối.

Ngũ Ban nói: "Mau đi đi, thứ quỷ quái đó chắc là con chim lớn biết bay, chúng ta ở đây là mục tiêu quá rõ ràng." Nói xong Ngũ Ban tiếp tục chạy xuống dưới, có bài học từ trước, mọi người trở nên càng thêm cẩn thận.

Cuối cùng khi đèn pin chiếu đến mặt đất, luồng gió mạnh kia cũng biến mất.

"Kỳ lạ, những con chim này dường như không tấn công những thứ ở độ cao thấp." Ngũ Tà nói.

Điểm này Ngũ Ban đã cảm nhận được khi ở dưới sông Hộ Thành, sau khi xuống sông Hộ Thành, những thứ đó đã bay đi.

Mọi người ngồi bệt trên bậc thang nghỉ ngơi, khi họ vừa thở dốc, đột nhiên cảm thấy có động tĩnh ở phía trước.

"Tắt đèn!" Ngũ Ban nói nhỏ.

Mọi người lập tức tắt đèn pin, sau đó tản ra xung quanh, từng người nghiêm nghị cảnh giác, súng trường trong tay đã lên đạn.

Ngũ Ban không có súng, chỉ có thể nắm chặt trường kiếm trong tay, không lâu sau phía trước truyền đến những luồng đèn pin, nhìn có vẻ không ít người.

Điều này khiến mọi người càng thêm cẩn thận, dù sao số lượng đối phương đông hơn rất nhiều.

Những người kia đang đi về phía họ, không lâu sau những người đó đã đến vị trí của Ngũ Ban.

Khi nhìn rõ những người đó, Ngũ Ban ngạc nhiên, những người này đa phần là người nước ngoài, từng người cao lớn, mặc một bộ vest đen, chẳng phải là những thuộc hạ của A Nịnh sao?

"Ra đi!" Lúc này, A Nịnh đứng giữa đội ngũ đột nhiên nói.

Ngũ Ban chau mày, xem ra đã bị A Nịnh phát hiện rồi.

Lúc này Ngũ Tà không chịu nổi nữa, vội vàng chạy ra nói: "A Nịnh!" Thấy Ngũ Tà đã ra, mọi người cũng không thể tiếp tục trốn nữa, từng người cũng từ trong bóng tối đi ra.

"Các anh?

Sao lại ở đây?" A Nịnh ngạc nhiên nói khi thấy mọi người xuất hiện.

Vương Bàn Tử vẫy tay nói: "Thật trùng hợp, chúng ta lại gặp mặt rồi." "Tôi thì cực kỳ không muốn gặp mặt cô." Lúc này một giọng nói truyền đến.

Mọi người nhìn tới, chẳng phải là vị bác sĩ đi cùng đoàn ở lăng mộ dưới biển lần trước sao?

Lần nào ông ta cũng đi theo.

"Xem ra bác sĩ không muốn gặp tôi rồi." Ngũ Ban nói.

Khi nhìn Ngũ Ban, vị bác sĩ kia lập tức không dám nói gì, nhìn có vẻ không vui.

"Chú Ba!" Lúc này, Ngũ Tà đột nhiên kinh hãi kêu lên.

Chỉ thấy phía sau một người đàn ông to lớn bên cạnh vị bác sĩ đang cõng một người, người đó chính là Ngũ Tam Gia mà mọi người đang khổ sở tìm kiếm.

Ngũ Ban nghĩ sẽ gặp Ngũ Tam Gia bằng một trăm cách, nhưng tuyệt đối không nghĩ sẽ gặp bằng cách này.

Cả người ông ấy yếu ớt cực độ, hai mắt lờ đờ, giống như đã mất đi lý trí.

Mặc dù được cõng trên lưng thuộc hạ của A Nịnh, hai tay ông ấy rũ xuống vô lực ở phía trước.

"Tam Gia!" "Chú Ba!" … Ngũ Ban và Ngũ Tà vội vàng kêu gọi Ngũ Tam Gia.

"Đại điệt tử, Ngũ Ban, chú không sao." Ngũ Tam Gia nghe thấy có người gọi, miễn cưỡng ngẩng đầu nói.

Ngay sau đó lại gục xuống lưng người kia, dường như không còn chút sức lực nào.

"Chú Ba của tôi bị sao vậy?" Ngũ Tà lo lắng hỏi A Nịnh.

A Nịnh nói: "Tôi không biết, tôi gặp ông ấy ở dưới quan tài phía trước thì đã như vậy rồi." "Đặt ông ấy xuống." Ngũ Ban nói.

Người kia nghe xong, liền đặt Chú Ba xuống đất.

Ngũ Ban lập tức cởi quần áo của Ngũ Tam Gia.

Chỉ thấy trên người ông ấy khắp nơi là rết/sâu nhiều chân, lúc này đã cắn nát khắp người.

Chương 212

Trên người đầy máu tươi và vết thương mưng mủ, có vài chỗ đã sưng tấy, trông cực kỳ ghê tởm.

“A!” “Ọe!” … Thuộc hạ của A Nịnh lập tức kinh hãi kêu lên, có vài người đã không thể kiểm soát được, bám vào vách đá nôn thốc nôn tháo.

“Người như vậy mà vẫn có thể sống sót, thật là kỳ tích.” Vị bác sĩ đi cùng đoàn kinh ngạc kêu lên.

Ngũ Ban trong lòng cũng có chút lo lắng, nhưng không phải là lo lắng Chú Ba sẽ chết.

Mà là người bình thường e rằng đã bị hành hạ đến chết rồi, có một số rết/sâu nhiều chân trên người có độc.

Mặc dù độc tính của một con rết/sâu nhiều chân không gây chết người, nhưng trên người Ngũ Tam Gia lại đầy rết/sâu nhiều chân.

Nhưng Chú Ba nhìn có vẻ không có dấu hiệu trúng độc, điều này khiến Ngũ Ban có chút nghi ngờ.

Khi Ngũ Ban cởi quần áo cho Chú Ba, đột nhiên thấy Chú Ba nhét một vật gì đó vào tay Ngũ Tà.

Ngũ Ban bất động thanh sắc, thấy Chú Ba tỉnh táo như vậy, làm thế này e rằng vì một số người.

“Bác sĩ, mau lên.” Ngũ Ban hét về phía vị bác sĩ đi cùng đoàn.

Nhìn Ngũ Tam Gia khắp người mưng mủ, vô số rết/sâu nhiều chân vẫn còn bám trên người, mọi người cảm thấy một trận rợn người.

Sau khi nhận lấy nhíp từ tay bác sĩ, Ngũ Ban bắt đầu làm sạch rết/ sâu nhiều chân và vết thương trên người Ngũ Tam Gia.

Vị bác sĩ đi cùng Ngũ Ban bôi thuốc, càng nhìn càng rợn người.

Từ dưới cổ trở xuống, toàn thân Ngũ Tam Gia không có chỗ nào lành lặn, khắp nơi là rết/sâu nhiều chân và vết cắn.

Cùng với việc xử lý vết thương, thần sắc Ngũ Tam Gia rõ ràng lộ vẻ đau khổ.

Nhưng bây giờ cũng không có điều kiện nào khác, chỉ có thể cắn răng xử lý vết thương.

Nếu không trì hoãn nữa e rằng thần tiên cũng khó cứu.

Khi Ngũ Ban xử lý xong trên người Chú Ba, liền kéo quần ông ấy xuống.

A Nịnh thấy vậy vội vàng quay sang một bên, dường như đang cãi cọ gì đó với Vương Bàn Tử.

Nhưng khi Ngũ Ban kéo quần Ngũ Tam Gia xuống, Ngũ Ban lập tức đơ người.

Hai chân Ngũ Tam Gia rõ ràng có chút không hài hòa, mặc dù trên đó máu me be bét, mụn mủ bao phủ.

Nhưng Ngũ Ban có thể nhìn rõ một chân Ngũ Tam Gia lông mọc rậm rạp, chân còn lại lại không có lông.

Anh nhớ lại khi Ngũ Tam Gia bị cắn ở di tích dưới biển, sau đó được ăn thi đan để giải độc.

Ngày xuất viện, ông ấy cố ý kéo ống quần lên, ngày đó lông chân đã mọc ra.

Nhưng bây giờ chân Ngũ Tam Gia bị cắn, trên đó lại không có lông.

Điều này khiến Ngũ Ban trong lòng run lên, rốt cuộc là chuyện gì, điều này khiến Ngũ Ban không thể chấp nhận được.

Nhưng đó là Chú Ba của anh, không đeo mặt nạ da người, không có bất kỳ dị thường nào, nếu có người giả dạng thì tính cách và cử chỉ thường ngày chắc chắn sẽ khác.

Nhưng hai cái chân lại khiến Ngũ Ban cảm thấy kỳ lạ, tuyệt đối không phải là ảo giác, cũng tuyệt đối không nhìn nhầm.

Rốt cuộc là chuyện gì, e rằng chỉ có thể đợi Chú Ba khỏe lại, mới có thể hỏi rõ ràng.

Trước đó Chú Ba đã nhét cho Ngũ Tà một mảnh giấy, chắc chắn có chỉ dẫn.

Sau khi làm sạch rết/sâu nhiều chân trên người Ngũ Tam Gia, Ngũ Ban đi đến bên cạnh Ngũ Tà.

May mắn là ở đây lạnh, khiến xác những con rết/sâu nhiều chân đó không thu hút đồng loại của chúng, nếu không bây giờ cũng chỉ có thể rời đi rồi.

Ngũ Ban nói với Ngũ Tà: "Chú Ba không sao, về nghỉ ngơi một thời gian sẽ ổn." "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vậy mà lại bị thương thành ra thế này." Ngũ Tà lo lắng nói.

Ngũ Ban không trả lời, bây giờ đi truy cứu chuyện này là thừa thãi.

Thấy Vương Bàn Tử và A Nịnh dường như đang cãi nhau về chuyện tiền bạc, Ngũ Ban vỗ vai Ngũ Tà.

Ngũ Tà hiểu ý, lấy tờ giấy mà Ngũ Tam Gia đưa ra.

Trên đó viết một hàng chữ nguệch ngoạc, hai người nhìn qua liền giật mình.

"Tôi đã xuống, đây là kết thúc, những gì tiếp theo các cậu không

đủ sức đối phó đâu.

Trương Khởi Linh.” “Tiểu Ca?” Ngũ Tà hỏi.

Ngũ Ban nói: “Xem ra Chú Ba đã gặp Tiểu Ca, Tiểu Ca đã cứu Chú Ba.” Tiểu Ca đang nhắc nhở, phía dưới không phải là nơi bình thường, đó là lý do khiến anh cảm thấy kinh hãi.

Rốt cuộc là thứ gì, Tiểu Ca lại phải đặc biệt nhắc nhở.

Điều khiến Ngũ Ban kỳ lạ là nét chữ của Tiểu Ca và nét chữ ám hiệu trước đó căn bản khác nhau.

Ngũ Ban không cho rằng Trần Cẩm Giang vừa để lại ám hiệu, nếu là Chú Ba thì chắc chắn sẽ biết.

Vậy những ám hiệu đó rốt cuộc là ai?

Ám hiệu đó có ý nhắc nhở có nguy hiểm.

Nhưng trong tình huống không hiểu ý nghĩa, nó chẳng khác gì ngọn đèn tử vong chí mạng.

Lúc này A Nịnh đến bên cạnh hai người nói: “Tôi và Vương tiên sinh đã nói chuyện, chuẩn bị hợp tác chính thức, không biết hai vị nghĩ sao?” “Hợp tác?” Ngũ Ban nghi ngờ hỏi.

A Nịnh gật đầu nói: “Đúng vậy, tôi cần đi đến một nơi, lấy ra một vật.” “Vật gì?” Ngũ Ban hỏi.

A Nịnh lắc đầu nói: “Không rõ, thật lòng mà nói tôi tuy là thủ lĩnh, nhưng dù sao cũng chỉ là một vai nhỏ, mọi chuyện đều nghe lệnh ông chủ.

Còn về việc muốn gì tôi cũng không hiểu, tôi chỉ lo hoàn thành nhiệm vụ.” “Vậy cô đến lăng mộ Lỗ Thương Vương và lăng mộ dưới biển để làm gì?” Ngũ Ban hỏi.

A Nịnh trầm ngâm một lúc, dường như không muốn trả lời.

“Tôi nghĩ nếu muốn hợp tác thì không nên thành thật một chút sao, nếu không lại bán đứng chúng tôi, chúng tôi chẳng phải không có bất kỳ cơ hội phản kháng nào sao?” Lúc này Vương Bàn Tử nói.

A Nịnh gật đầu nói: “Tôi đến hai nơi đó để tìm hai thứ, Quỷ Tỳ và Thiên Cung Cấu Tạo Đồ.” “Vậy có được không?” Ngũ Tà vội vàng hỏi.

A Nịnh lắc đầu nói: “Ông chủ đã cử vài nhóm người đi nhưng không có bất kỳ thu hoạch nào, chỉ khi ở dưới biển mới tìm thấy cấu tạo đồ trong đó.” “Vậy sao Quỷ Tỳ không có trên người cô?” Ngũ Ban hỏi.

A Nịnh lắc đầu nói: “Tôi đảm bảo, không có được.” “Vậy cô cũng không hiểu mục đích của Thiên Cung sao?” Ngũ Ban hỏi.

A Nịnh thở dài nói: “Việc muốn gì tôi không rõ, chỉ là nhiệm vụ của tôi, đi đến một nơi chụp vài tấm ảnh rồi quay về là được.” Mọi người nghe xong, chau mày, nhiệm vụ này không quá đơn giản sao?

Nhưng có Thiên Cung Cấu Tạo Đồ, không giống như trước đây hoàn toàn đi lại mò mẫm.

Ngũ Ban lại không cho rằng đơn giản như vậy, chắc chắn có những thứ khác, nếu không sẽ không mạo hiểm như vậy.

“Tôi không tin cô không có được những thứ khác.” Ngũ Ban nheo mắt nhìn A Nịnh nói.

A Nịnh ngạc nhiên nhìn Ngũ Ban nói: “Nhưng những thứ đó không liên quan gì đến anh.” “Hắc hắc… Vậy thì không có chút thành ý hợp tác nào rồi.” Vương Bàn Tử nói.

A Nịnh trừng mắt nhìn Vương Bàn Tử nói: “Câm miệng.” Vương Bàn Tử nhún vai, không đáp lời A Nịnh, nói với Ngũ Ban và Ngũ Tà: “Đã tìm thấy Chú Ba rồi, chúng ta về thôi.” Thấy mọi người muốn đi,

một người nước ngoài có chút không nhịn được nói: "Những thứ A Nịnh có được cũng không phải bí mật, chỉ cần điều tra một chút là biết." Nghe lời người đàn ông này nói, Ngũ Ban có chút nghi ngờ, người này rốt cuộc là ai, vậy mà lại không gọi A Nịnh là thủ lĩnh.

Chương 213

“Wecker, là chuyên gia Hán học của công ty tôi, cũng là tổ trưởng nghiên cứu của tôi.” A Nịnh giải thích.

Mọi người gật đầu, ra người nước ngoài này trong công ty của Cừu Đức Khảo địa vị cũng không thấp, trách nào không để ý lời A Nịnh nói.

“Đây là những thứ A Nịnh có được từ dưới biển.” Wecker lấy ra một số ảnh đưa cho mọi người.

Ngũ Ban nhận lấy, và những hình ảnh anh thấy trong gương đồng trước đó gần như giống hệt.

Có thể nhận ra những thứ trong đó đều là một số ghi chép về Thiên Cung.

“Đây không phải là bích họa Thiên Cung sao?

Tôi đã thấy rồi.” Ngũ Tà nói.

Ngũ Ban lắc đầu nói: “Không đúng, nhìn tấm ảnh này.” “Đây không phải là những tù binh bị bắt trên chiến trường sao?” Ngũ Tà nói.

Wecker nói: “Vậy cậu có nhìn rõ là bắt ai không?” Nghe lời Wecker nói xong, Ngũ Tà mới cẩn thận nhìn một lần nói: “Hơi giống Vương Táng Hải trong họa tượng dưới biển?” “Vương Táng Hải, minh tu kiến lý, có thể là bị ép buộc, bị bắt làm tù binh.” Wecker nói.

Nghe lời Wecker nói xong, Ngũ Tà vội vàng cẩn thận nhìn những tấm ảnh này.

“Bây giờ đã phát hiện ra chưa?

Nhìn tấm ảnh này, khi Vương Táng Hải bị áp giải vào trong, trong đó có một cung điện hoàng gia ở miệng núi lửa, chỉ là đã đổ nát rồi." Wecker nói.

Ngũ Tà nói: "Đúng vậy, kiểu cách hoàng lăng này giống hoàng lăng Ân Thương thời thượng cổ." "Nhưng hoàng lăng hiện tại là của thời Minh." Wecker nói.

Ngũ Tà nói: "Trước thời Minh, Thiên Cung đã tồn tại rồi, không phải đang cải tạo hoàng lăng sao." "Đang chiếm dụng hoàng lăng cổ đại, chẳng phải là thủ đoạn của Lỗ Thương Vương sao?" Vương Bàn Tử nói.

A Nịnh lúc này chen vào nói: "Nhưng tôi có rất nhiều ảnh không thể giải thích được, ví dụ như tấm này." Nói xong cô tìm trong đống ảnh ra một tấm ảnh kỳ lạ, trên đó là bích họa Thiên Cung hoàn chỉnh, Vương Táng Hải dường như đã công thành thân thoái.

Nhưng bên cạnh anh ta lại có thêm một người phụ nữ, chỉ là người phụ nữ này cao lớn hơn Vương Táng Hải một chút.

Người phụ nữ này quần áo phồng lên, hình như có thứ gì đó bên trong.

Ngũ Ban nhìn một lần nói: "Người phụ nữ có thứ gì đó?" "Đúng vậy, nhìn thêm một tấm nữa." A Nịnh nói.

Trong một tấm ảnh khác cũng xuất hiện người phụ nữ đó, chỉ là lúc này trên người người phụ nữ lại mọc ra vài cánh tay, Ngũ Ban đếm kỹ thì vừa đúng sáu đôi.

"Nữ Bạt!" Ngũ Tà và Ngũ Ban kinh ngạc nói.

A Nịnh hỏi: "Các anh biết cô ta sao?" "Không biết, nhưng tôi đã thấy cái xác này khi ở lăng mộ dưới biển." Ngũ Tà nói.

Có thể khẳng định người phụ nữ này chính là người phụ nữ trong

quan tài dưỡng thi, rõ ràng ban đầu người phụ nữ này căn bản không phải vợ của Vương Táng Hải.

Một người phụ nữ mọc ra mười hai cánh tay, Vương Táng Hải vậy mà cũng dám ra tay.

Thậm chí nghi ngờ người phụ nữ mười hai cánh tay này khi bị tuẫn táng đã mang thai, mới sinh ra con quái vật Hạn Bạt tóc trắng kia.

"Các anh có biết người phụ nữ này là ai không?

Tại sao lại có mười hai cánh tay, và lại đi cùng Vương Táng Hải." A Nịnh nói.

Ngũ Tà nói đại ý ra suy đoán của mình, điều này lại khiến mọi người ngạc nhiên.

"Kỳ lạ, người phụ nữ này rốt cuộc là ai?

Tại sao lại mọc ra kỳ quái như vậy?" A Nịnh nói.

Ngũ Ban nói: "Có những thứ kỳ lạ sao?" "Có Đồng Ngư không chỉ ghi lại tung tích của cẩm thư Chiến Quốc, mà còn là bí mật của Thiên Cung.

Tôi cần Đồng Ngư trong tay anh, sự thành ý của anh." A Nịnh nói.

Ngũ Ban nói: "Hay cho một chiêu tính toán tinh vi, vài tấm ảnh đổi lấy Đồng Ngư, phải biết rằng vì Đồng Ngư tôi đã phải trả không ít cái giá." "Tôi cũng có Đồng Ngư, có thể cùng nhau nghiên cứu, cẩm thư Chiến Quốc tôi không cần, tôi chỉ muốn biết bí mật trong đó." A Nịnh nói.

Ngũ Tà do dự hồi lâu nói: "Được, nhưng tôi phải hỏi Chú Ba trước đã." Nói xong anh không để ý đến A Nịnh, mặc dù đối với A Nịnh gần như không có khả năng chống cự, nhưng đối với quyết sách quan trọng như vậy phải nghe ý kiến của Chú Ba.

Mặc dù Ngũ Tam Gia trông rất yếu ớt, không biết Ngũ Tam Gia có thể nghe thấy không.

Sau khi nói qua đại khái sự việc một lần, Ngũ Tam Gia nằm trên đất khẽ gật đầu.

Lúc này Ngũ Tà mới lấy Đồng Ngư ra, nhưng lại bị Ngũ Ban ngăn lại.

"Có ai có thể giải mã những thứ này không?" Ngũ Ban hỏi.

A Nịnh gật đầu nói: "Tôi cũng có Đồng Ngư." Ngũ Ban ngạc nhiên nói: "Cũng có?" "Đúng vậy, tôi biết, nếu giải mã ra tung tích của cẩm thư Chiến Quốc tôi sẽ thành thật nói cho anh biết, tôi có thể đảm bảo hiện tại tôi không có bất kỳ hứng thú nào với cẩm thư Chiến Quốc." A Nịnh nói.

Ngũ Ban gật đầu nói: "Vậy bao lâu có thể giải mã được?" "Lão Ô!" A Nịnh kêu lên.

Lúc này một lão già chạy ra, sau khi nhận lấy Đồng Ngư liền cùng Wecker bắt đầu nghiên cứu.

Hai người dường như nghiên cứu sâu về loại chuyện này, sau khi ghép Đồng Ngư lại với nhau, bắt đầu giải mã bí mật của Đồng Ngư.

"Thứ các anh muốn." Lão già được gọi là Lão Ô nhìn rất lâu sau đó nói.

Ngũ Tà hỏi: "Gì?" "Cái gọi là cẩm thư Chiến Quốc thực ra ghi lại bảy nơi ẩn náu của An Lạc Uyên, ban đầu Vương Táng Hải đã đi qua tất cả bảy nơi này." Lão Ô nói.

Ngũ Ban chau mày nói: "Không có cách nào để tìm ra bảy nơi đó sao?" "Vương Táng Hải đã đặt cẩm thư Chiến Quốc ở bảy nơi, chỉ cần có người khai quật một trong số đó, là có thể tìm ra những nơi còn lại, không có tác dụng lớn, không cần đoán cũng có thể biết bảy

nơi đó.” Lão Ô nói.

Ngũ Ban hỏi: “Biết những nơi nào?” “Lăng mộ Tần Thủy Hoàng, Thất Tinh Lỗ Vương, đáy Sào Hồ, Trường Bạch Sơn, Côn Luân Sơn, Tần Lĩnh, Kính Tử Cung Trường Sa.” Lão Ô không quan tâm nói.

Ngũ Ban ngạc nhiên nói: “Đơn giản vậy sao?” “Vốn dĩ không có bí mật, các anh xem trọng quá rồi, tôi xem trọng những ghi chép mà Vương Táng Hải đã ẩn giấu trong Đồng Ngư.” Lão Ô nói.

Ngũ Ban và Ngũ Tà nhìn nhau sau đó bất lực lắc đầu, ra là cẩm thư Chiến Quốc mà họ vẫn luôn truy tìm trong mắt người khác căn bản không đáng một xu.

Nghe lời Lão Ô nói xong, sắc mặt Ngũ Ban có chút khó coi, ban đầu vì cẩm thư Chiến Quốc mà anh đã trả không ít cái giá, cũng đã truy tìm một thời gian dài.

Không ngờ đối với người khác căn bản không phải bí mật, tranh giành cẩm thư Chiến Quốc không phải vì Đồng Ngư và Quỷ Tỳ sao.

Bây giờ biết Quỷ Tỳ đã bị người ta lấy đi, Đồng Ngư bây giờ cũng đã đoàn tụ, dường như mọi thứ đều không có ý nghĩa gì nữa.

“Vậy Vương Táng Hải còn ghi chép gì khác không?” Ngũ Tà hỏi.

Lúc này Lão Ô và vị lão già nước ngoài kia cũng đã giải mã được không ít thứ.

Những ghi chép phía sau là chuyện sau khi Vương Táng Hải bị Đông Hạ bắt, và ghi chép trên bích họa gần như giống nhau.

Nhưng cũng nói rằng vì muốn lấy một số bảo vật mà Đông Hạ không có, Vương Táng Hải đã dẫn người đi khai quật cổ mộ, và để lại Đồng Ngư, để bí mật này được tái hiện trước ánh sáng.

Cũng trong quá trình cải tạo hoàng lăng, anh ta đã phát hiện ra một

bí mật kỳ lạ của Vạn Nô Vương, hoàng đế Đông Hạ.

Vạn Nô Vương là một quái vật bò ra từ dưới lòng đất.

Anh ta bị bắt vào trong hoàng lăng để cải tạo suốt mười năm, từng được đưa đi xem một nơi được gọi là Địa Ngục Chi Môn.

Theo ghi chép, các đời Vạn Nô Vương không phải thế tập, mà đều là sau khi đời trước chết, bò ra từ cánh cửa Địa Ngục Chi Môn kia.

Cánh cửa Địa Ngục Chi Môn đó chỉ khi vị Vạn Nô Vương tiền nhiệm qua đời mới có thể mở ra, nếu không nghiệp hỏa địa ngục sẽ thiêu rụi mọi thứ.

Trải qua một lần thay đổi ngôi vị, từ lần đó Vương Táng Hải mới biết Vạn Nô Vương căn bản không phải con người mà là quái vật.

Nhưng Vạn Nô Vương vì muốn che giấu bí mật, lại cần cải tạo Thiên Cung, nên đã gả con gái của Vạn Nô Vương đời trước cho Vương Táng Hải.

Chương 214

Cánh cửa Địa Ngục Chi Môn đó nằm ở đáy Thiên Cung, được một loại chim lớn kỳ dị canh giữ.

Vương Táng Hải cũng đã lợi dụng mối quan hệ đó, từng lén lút tiến vào cánh cửa Địa Ngục Chi Môn kia.

Chỉ là không có ghi chép về những gì anh ta thấy bên trong, từ đó về sau Vương Táng Hải rời khỏi đó, đã ghi chép tất cả bí mật trong Đồng Ngư.

"Đờ mờ!

Hoàng đế Đông Hạ không phải người?" Nghe Lão Ô và vị lão già nước ngoài Wecker giải mã xong, Vương Bàn Tử kinh hãi kêu lên.

A Nịnh chống cằm, khiến thân hình hoàn hảo của cô càng thêm quyến rũ, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của những người đàn ông có mặt nói: "Vậy Vạn Nô Vương thực ra trông giống người phụ nữ kia sao?" Lúc này mọi người cũng đã nhớ đến người phụ nữ mà Vương Táng Hải đã mang đi, mọi người không khỏi rùng mình, Vạn Nô Vương chẳng khác gì hậu duệ của Na Tra.

"Theo ghi chép của Vương Táng Hải, nếu thời gian không đúng, Địa Ngục Chi Môn sẽ phun ra nghiệp hỏa thiêu rụi mọi thứ, chẳng phải là cái gọi là núi lửa phun trào sao?" Ngũ Ban trầm ngâm nói.

Ngũ Tà nói: "Không phải chứ?

Một cánh cửa lớn phun ra ngọn lửa có thể sánh ngang núi lửa phun trào sao?" "Cũng không phải là không thể, quên rồi sao những ngọn lửa trước đó?

Chỉ một đám nhỏ thôi vậy mà lại khiến cả không gian trở nên nóng

bỏng.” Ngũ Ban nói.

Ngũ Tà và Vương Bàn Tử đương nhiên biết đó là những ngọn lửa mà những người áo đen đã phát ra.

Nếu một cánh cửa lớn phun ra loại lửa đó, có thể sánh ngang núi lửa phun trào.

“Vậy Địa Ngục Chi Môn có thứ quỷ quái canh giữ, có phải là loại chim lớn đã tấn công chúng ta không?” Ngũ Tà hỏi.

Ngũ Ban và Vương Bàn Tử nhìn nhau, có lẽ thực sự có khả năng đó.

Ngũ Ban cũng từng túm lấy thứ đó, túm lấy móng vuốt chim rõ ràng.

Nhưng có chút khó xử rồi, dù sao loại chim lớn đó tốc độ nhanh, lại biết bay, nếu chúng đi thành đàn thì mọi người thực sự không dễ đối phó.

“Vậy Vương Táng Hải đã vào đó bằng cách nào?

Chẳng phải sẽ bị thiêu rụi mọi thứ sao?” Vương Bàn Tử đột nhiên hỏi.

Về điểm này mọi người cũng đang nghi ngờ, nhưng hiện tại mọi người cũng không thể biết được bí ẩn bên trong.

“Nơi tôi muốn đi là Địa Ngục Chi Môn, nhưng tôi không tìm thấy đường xuống.” A Nịnh nói.

Ngũ Ban nói: “Vậy nên cô hợp tác với tôi?

Vậy đối với tôi dường như không có bất kỳ lợi ích nào.” “Cái Thiên Cung này tôi đã đi qua một lượt, và không tìm thấy quan tài của Vạn Nô Vương, tôi nghi ngờ Vạn Nô Vương được chôn ở Địa Ngục Chi Môn.” A Nịnh nói.

Ngũ Ban nói: “Tôi vào đây không phải vì Vạn Nô Vương, mà là tìm Chú Ba, bây giờ đã tìm thấy rồi, đương nhiên tôi phải quay về.” “Lẽ nào anh không biết, Ngũ Tam Gia tại sao lại đến nơi này sao?

Rõ ràng là đã xuống dưới rồi.” A Nịnh nói.

Nghe lời A Nịnh nói xong Ngũ Ban do dự, quan tài Cửu Long Sĩ Thi Quan của hoàng đế Đông Hạ đương nhiên anh muốn được chứng kiến.

Chú Ba vì nơi này, vậy mà lại gây ra nhiều chuyện như vậy, đương nhiên anh nhất định phải đi làm rõ.

“Vậy thì một vấn đề, tôi được lợi ích gì, và được gì?” Ngũ Ban một lần nữa nhấn mạnh.

A Nịnh thở dài nói: “Tôi cần tư liệu về Địa Ngục Chi Môn, còn những thứ khác tôi không có hứng thú, nếu quan tài Vạn Nô Vương thực sự ở dưới đó, những đồ minh khí có được tôi sẽ không lấy một xu.” “Thật sao?

Điều này không tệ, tôi thích.

Nhưng cô không nên trả tiền lần trước cho tôi rồi sao?” Vương Bàn Tử đột nhiên nói.

A Nịnh liếc nhìn Vương Bàn Tử nói: “Tham lam, không có.” “Giở trò à?

Vậy được thôi, cứ từ từ mà tìm, Ngũ Tà đưa Chú Ba quay về, cần được cứu chữa.” Vương Bàn Tử không quan tâm nói.

Nghe lời Vương Bàn Tử nói xong, Ngũ Tà và A Nịnh cả hai đều chìm vào trầm tư.

“Được, tôi đồng ý, sẽ trả số tiền mà ông chủ đồng ý, được chưa?” A Nịnh nói.

Vương Bàn Tử vỗ tay nói: "Đã vậy mời tôi dẫn đường, không phải là hợp tác rồi sao, cà lăm bá, vậy chẳng phải cũng nên đưa ra một cái giá sao?" "… Thằng Bàn Tử chết tiệt, đừng có mà được voi đòi tiên." A Nịnh có chút tức giận nói.

Ngũ Ban thở dài nói: "Vương Bàn Tử nói đúng, nếu tôi tìm thấy lối vào, e rằng cô cũng không xuống được phải không?" Nói xong anh nhìn về phía Ngũ Tam Gia, ngay cả một lão giang hồ như vậy còn bị thương, dựa vào bọn họ căn bản không thể xông vào nơi có những con rết/sâu nhiều chân, và có loại chim lớn kỳ dị canh giữ kia.

"Hừ!

Sẽ bắt nạt một cô gái yếu đuối." A Nịnh tức giận nói.

Ngũ Ban lắc đầu nói: "Tôi thì không nghĩ vậy, ít nhất tôi đã ăn không ít thiệt thòi trong tay cô." "Được, tôi có thể đồng ý." Lúc này người nước ngoài Wecker lại nói.

A Nịnh nhìn Wecker lạnh lùng nói: "Chuyện của tôi, đừng quản." "Nhưng ông chủ đang ở bên ngoài, nếu tôi thất thủ, ông chủ chắc chắn sẽ không vui." Wecker không sợ hãi nói.

A Nịnh thở dài nói: "Được rồi, tôi sẽ trả với giá hai triệu một người, nhưng phải đảm bảo an toàn cho tôi." "Chỉ cần không tự tìm chết." Ngũ Ban nói.

Lúc này Vương Bàn Tử không biết từ đâu lấy ra một tờ giấy và cây bút nói: "Cứ viết đi?

Chết rồi, tôi cũng dễ đòi công ty của cô." "Ông!" A Nịnh giận đến không nói nên lời.

Ngũ Tà muốn làm người hòa giải nhưng bị Ngũ Ban trực tiếp kéo đi, đối với A Nịnh, Ngũ Ban từ tận đáy lòng không có cảm tình tốt đẹp.

Vì Ngũ Tam Gia bị trọng thương căn bản không thể tiếp tục đi lại, Thuận Tử xem ra cũng không muốn tiếp tục xuống nữa, dù sao đã tìm thấy cha mẹ mình.

"Sắp xếp người đưa Ngũ Tam Gia ra ngoài." Ngũ Ban nhìn Ngũ Tam Gia sau đó nói.

Thuận Tử nói: "Tôi cũng ra ngoài." Ngũ Ban cũng không miễn cưỡng, dù sao Thuận Tử và họ không cùng một đường.

A Nịnh điểm vài người sau đó, dẫn Ngũ Tam Gia theo đường cũ quay trở về.

"Chú Ba của tôi không sao chứ?" Ngũ Tà lo lắng hỏi.

A Nịnh nói: "Yên tâm, bên ngoài có người của tôi, ông chủ và Chú Ba có hợp tác, chắc chắn sẽ dốc toàn lực tiến hành cứu chữa." "Được rồi, bây giờ đưa tôi đến nơi cô phát hiện ra Chú Ba." Ngũ Ban nói.

A Nịnh chau mày hỏi: "Anh nghi ngờ lối vào ở đó sao?

Nhưng tôi đã tìm ở gần đó rất lâu rồi, đều không có bất kỳ phát hiện nào." "Không có phát hiện không có nghĩa là tôi không có phát hiện." Ngũ Ban nói.

A Nịnh bất lực, chỉ có thể dẫn mọi người đi vào bên trong.

Lần này A Nịnh dẫn theo không ít người, trang bị đều tiên tiến, ngoài súng trường tấn công ra, một số người còn mang theo súng phóng lựu.

Cộng thêm ba người Ngũ Ban, lần này đội ngũ đạt đến hai mươi người, gặp phải một số nguy hiểm, dựa vào trang bị trong tay cũng có thể ứng phó.

Xem ra vì lần này Cừu Đức Khảo cũng đã dốc vốn, thật không biết lão già này rốt cuộc muốn thứ gì?

Cùng với việc đi sâu vào bên trong, mọi người phát hiện vị trí của họ giống như một hành lang, một bên là vách núi, bên còn lại là khu vực hoàng lăng.

Trong đó giống như một nhánh của hoàng lăng, trên đỉnh đầu có những sợi xích ngang dọc.

Những sợi xích này không nhỏ, đủ to bằng đùi, chắc là dùng để chống đỡ thứ gì đó.

Ở cuối hành lang là một đường hầm mộ địa cung điển hình, trong đó không phát hiện bất kỳ dị thường nào.

A Nịnh đã đi qua một lần nên cũng quen thuộc, trực tiếp dẫn mọi người đi về phía nơi phát hiện Ngũ Tam Gia.

Chương 215

"Anh Ngũ Ban, có chắc là có thể tìm được lối vào không?" Ngũ Tà lén lút hỏi.

Ngũ Ban lắc đầu nói: "Không chắc, nhưng Chú Ba trong tình huống đó căn bản không thể nhúc nhích, tôi nghĩ lối vào ở gần đó, đừng quên tờ giấy của Tiểu Ca." Ngũ Tà nghe xong mới chợt hiểu ra, theo lời Ngũ Ban, Chú Ba sở dĩ có thể sống sót là nhờ Tiểu Ca.

Vậy ám đạo chắc chắn ở gần đó rồi, Ngũ Tà có chút lo lắng, dù sao Tiểu Ca đã để lại lời nhắn, không muốn họ tiếp tục nữa.

Khi A Nịnh dẫn mọi người vào trong sau đó nói: "Ở đây rồi, tôi phát hiện ra Ngũ Tam Gia ở dưới cái quan tài giữa, ngoài ra trong đó tôi cũng đã lật tung lên một lượt nhưng không phát hiện ra lối vào." Ngũ Ban không để ý đến A Nịnh, nhìn quanh, trong đó là một mộ thất, trông giống như mộ thất chính, có kích thước bằng sân bóng rổ.

Trên bích họa xung quanh đa phần đều miêu tả một số câu chuyện về hoàng đế Đông Hạ, nhưng đều là những thứ vô dụng.

Giữa mộ thất có một đài đá ngọc, trên đó có vài chiếc quan tài, nhưng những chiếc quan tài này đều đã bị người ta mở ra.

Trong quan tài không có thi thể, những thi thể ngọc đá kia đã bị A Nịnh đập nát, có lẽ trong quá trình tìm lối vào, nếu không thì có thể bán được không ít tiền.

Các bức tường mộ xung quanh đều bị phá hoại, trong lòng Ngũ Ban nghĩ thủ đoạn của A Nịnh và những người này quả thực có thể sánh ngang với Nam Phái.

Nhưng rõ ràng trong đó không có ám đạo, nên A Nịnh mới cầu cứu

mọi người.

“Tất cả tư liệu tôi có được đều dừng lại ở đây.” A Nịnh nói.

Vương Bàn Tử nói: “Lẽ nào không có cách nào phá hủy nó sao?” “Không cần nhắc nhở, nhưng kết cấu mộ thất này mỏng manh, một khi phá hủy xong trong đó sẽ sụp đổ, tôi ngay cả sàn nhà cũng đã lật lên rồi, cũng không cần thiết phải phá hủy nữa.” A Nịnh nói.

Nghe lời A Nịnh nói xong Vương Bàn Tử nói: “Có khi nào lối vào không ở trong đó không?” Ngũ Ban không để ý, nhìn quanh sau đó nằm bệt xuống đất.

Nhìn hành vi kỳ lạ của Ngũ Ban, mọi người đều cảm thấy một trận khó hiểu, chỉ có Ngũ Tà và Vương Bàn Tử biết, tên nhóc này lại đang lắng nghe rồi.

“Lối vào ở dưới chân tôi.” Ngũ Ban nói.

Mọi người nghe xong lập tức đơ người, đặc biệt là những người nước ngoài kia căn bản không dám tin vào tai mình.

“Không thể nào!

Trong đó tôi đã lật tung lên một lượt rồi.” Wecker nói.

Ngũ Ban nói: “Có lúc kỹ thuật tiên tiến, trang bị tiên tiến căn bản không thể lý giải được sự uyên bác của An Lạc Uyên.” Nói xong Ngũ Ban chỉ vào một trong số những chiếc quan tài, hai ngón tay duỗi ra sau đó, lập tức dài ra rất nhiều.

“Rắc!” Chỉ thấy Ngũ Ban cắm hai ngón tay vào một vị trí nào đó trong quan tài, liền truyền đến một tiếng đứt gãy.

“Lộc cộc!” … Đúng lúc này, chỉ thấy cả đài ngọc đột nhiên chuyển động, mọi người sợ hãi vội vàng nhảy xuống đài ngọc.

Khi mọi người đều chạy xuống đài ngọc, chỉ thấy cả đài ngọc đã

nâng lên hơn một mét.

Trên bậc thang của đài ngọc lộ ra một cái hố đen, chính là ám đạo kia.

"Cũng quá thần kỳ rồi phải không?

Tôi đã lật tung trong đó một lượt mà không phát hiện ra, vậy mà chỉ dựa vào tai có thể biết được sao?" "Thời thượng cổ có một vị đại thần tên là Thuận Phong Nhĩ, tên nhóc này không phải là Thuận Phong Nhĩ chuyển thế sao?" "Hôm nay thực sự đã mở mang tầm mắt rồi, An Lạc bác học quả nhiên uyên bác, người này càng là rồng phượng trong loài người, trách nào thủ lĩnh A Nịnh lại coi trọng như vậy." … Những người xung quanh đó đâu thấy được bản lĩnh như vậy, thấy Ngũ Ban dễ dàng tìm thấy ám đạo sau đó, vô cùng khâm phục năm vóc sát đất.

Vương Bàn Tử và Ngũ Tà cả hai cũng không nhịn được ngẩng cao đầu ưỡn ngực, dường như cũng được thơm lây không ít.

Khi Ngũ Ban nhìn vào ám đạo, rõ ràng thấy trong đó có xác rết/sâu nhiều chân bị giẫm chết, trên đó còn sót lại một số dấu chân trẻ con.

Ở phía bên kia của ám đạo có không ít đồ đạc, Ngũ Ban nhìn qua phát hiện ra dấu hiệu của Ngũ Gia, chắc là trang bị của Ngũ Tam Gia.

Xem ra lúc đó Ngũ Tam Gia hôn mê ở trong đó, Tiểu Ca đã đưa ông ấy lên trên, chắc là đã đoán trước Ngũ Ban nhất định sẽ đến nơi này.

Thấy Ngũ Tam Gia sau đó, cộng thêm lời nhắn của Tiểu Ca, anh nghĩ lẽ ra nên rút lui.

Chỉ là điều Tiểu Ca không biết, Ngũ Ban và những người khác lại chuẩn bị theo bước chân của anh ta.

Bậc thang của ám đạo rất dốc, rất sâu, đèn pin chiếu xuống căn

bản không thấy đáy.

Phía dưới giống như một vực sâu, khắp nơi là những đốm sáng lấp lánh do rết/sâu nhiều chân phát ra.

Muốn xuống dưới e rằng khó khăn trùng trùng, những con rết/sâu nhiều chân này căn bản không sợ máu Kì Lân, muốn dùng bảo huyết để mở đường e rằng không thể được rồi.

Nhìn thấy xung quanh có nhiều người như vậy, chỉ cần xuống dưới e rằng chắc chắn sẽ giẫm phải rết/sâu nhiều chân, lúc đó sẽ gặp rắc rối, nên Ngũ Ban đang tìm một kế sách vẹn toàn.

Ám đạo liên tục nghiêng xuống, khi mọi người nhìn xuống phía dưới, không khỏi nhớ đến con đường lên trời mà họ đã đi trước đó.

Thấy Ngũ Ban đứng ở cửa hang suy nghĩ, mọi người không dám quấy rầy, chiêu thức trước đó đã khiến họ biết người này không đơn giản.

"Thế nào?" A Nịnh có chút đợi lâu rồi hỏi.

Ngũ Ban nói: "Xem ra phía dưới toàn là rết/sâu nhiều chân, nhất định phải có một kế sách vẹn toàn, nếu không chúng ta căn bản không xuống được." A Nịnh nói: "Tôi có mang theo súng phun lửa." "Không được, loại rết/sâu nhiều chân này không giống bọ ăn xác sợ lửa, ngược lại sẽ vì nhiệt độ mà khiến chúng càng thích đến gần chúng ta." Ngũ Ban nói.

Ngũ Tà nói: "Kỳ lạ, trên bậc thang lại có vết nước?" Ngũ Ban nhìn qua, quả nhiên trên mặt đất có không ít vết nước, chính vì những vết nước này mà trên mặt đất còn sót lại không ít dấu chân.

Ngũ Ban sờ nước, trong lòng khẽ động, nước do băng tan chảy ra, chắc là do Tiểu Ca để lại, tên nhóc này thật thông minh.

"Mau đi lấy băng, càng nhiều càng tốt, bọc kín chúng ta." Ngũ Ban

nói.

Vương Bàn Tử không nhịn được càu nhàu nói: "Vậy chẳng phải sẽ lạnh chết sao?" "Có túi chống thấm nước hay loại tương tự không, ngăn cách quần áo ra, để nước đá không làm ướt quần áo, chúng ta có quần áo bảo vệ sẽ không cảm thấy lạnh." Ngũ Tà nói.

A Nịnh chau mày hỏi: "Dùng băng để ngăn cách nhiệt độ cơ thể chúng ta?" "Đúng vậy, loại rết/sâu nhiều chân này chỗ nào ấm thì chui vào chỗ đó, nhưng nếu nhiệt độ trên người chúng ta thấp, sẽ không bị rết/sâu nhiều chân tấn công." Ngũ Ban nói.

Nghe lời Ngũ Ban nói xong, A Nịnh lập tức ra lệnh cho người đi lấy băng, lúc này vị trí của họ ở trên đỉnh núi, băng có thể thấy khắp nơi.

Sau đó dùng túi chống thấm nước cách ly quần áo ra, sau khi đựng băng vào túi chống thấm nước liền bọc kín toàn thân mọi người.

Mặc dù trông rất kỳ lạ, nhưng vì an toàn mọi người cũng không có bất kỳ do dự nào, đặc biệt là Ngũ Tà và Vương Bàn Tử.

Họ đã bị những con rết/sâu nhiều chân kia hành hạ rất thảm, đương nhiên không muốn bị những thứ này tấn công nữa.

"Rết/sâu nhiều chân sẽ tấn công vì nhiệt độ, khi chúng ta dùng đèn pin cũng sẽ tỏa ra nhiệt độ, vì vậy nếu có rết/sâu nhiều chân tấn công không được hoảng sợ." Ngũ Ban nhắc nhở.

A Nịnh gật đầu nói cho mọi người biết xong, Ngũ Ban đi ở phía trước nhất đi xuống dưới.

Vì trên người buộc băng, mọi người đều trở nên nặng hơn, hành động cũng không tiện lợi như vậy, tốc độ di chuyển chậm hơn rất nhiều.

Mọi người đi xuống dưới khá lâu, ít nhất cũng có mười mấy mét,

nhiệt độ xung quanh trở nên ấm áp hơn.

Trên vách đá xung quanh khắp nơi là những con rết/sâu nhiều chân, lớn nhỏ đều rất nhiều.

“Cẩn thận một chút đừng giẫm chết chúng.” Ngũ Ban nói.

Nói xong anh vẫn đi ở phía trước nhất, may mắn trước đó có dấu chân của Tiểu Ca, cứ theo bước chân đó mà đi là được.

Cùng với nhiệt độ trở nên ấm hơn, băng trên người mọi người cũng bắt đầu tan chảy, hóa thành từng giọt nước đá rơi xuống đất, khiến những con rết/sâu nhiều chân đó cũng lần lượt nhường đường.

Cẩn thận đi rất lâu sau đó, mọi người đến một đoạn đứt gãy của một bình đài.

Trong đó không có nhiều rết/sâu nhiều chân như vậy, những thứ này dường như chọn nơi ở.

Quá nóng thì không xuống, quá lạnh thì không đi, nhưng lại sinh sôi nhiều như vậy, khiến mọi người khó tưởng tượng.

Từ bình đài nhìn lên phía trên, trên đỉnh đầu khắp nơi là những đốm sáng như một dải ngân hà, trông cực kỳ hùng vĩ.

“May mà có cách này, nếu không tôi đã thảm rồi, rết/sâu nhiều chân trong đó vậy mà lại nhiều hơn bên kia.” Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Ban nói: “Tôi cũng là sau khi nhìn thấy những vết nước đó mới nghĩ ra cách này, chắc là Tiểu Ca đã để lại khi xuống trước đó.” “Vậy Tiểu Ca có muốn tôi theo bước chân của Tiểu Ca không?” Ngũ Tà hỏi.

Chương 216

Ngũ Ban gật đầu nhìn xung quanh nói: "Nói nhỏ thôi." "Không cần lo lắng bị tôi nghe thấy, thực ra tôi cũng biết không ít, Tiểu Ca cứ mười năm sẽ vào đây một lần, sau đó sẽ mất tích một thời gian dài." A Nịnh nói.

Nghe lời A Nịnh nói xong, mọi người đều ngớ người, tỏ vẻ có chút ngượng ngùng, lén lút như vậy, không ngờ A Nịnh đã sớm biết rồi.

"Tôi không sợ bị nghe thấy, đừng hiểu lầm." Ngũ Tà vội vàng giải thích.

Vương Bàn Tử và Ngũ Ban lắc đầu, tên nhóc này đúng là đang yêu rồi.

"Được rồi, bây giờ chúng ta phải đi đâu?" A Nịnh nói.

Ngũ Ban vẫn nhìn xung quanh, không có con đường nào khác, dường như chỉ có thể tiếp tục đi xuống dưới vách đá.

Trên rìa vách đá có một cái đỉnh vuông bằng đồng xanh, trên đó đã rỉ sét loang lổ, nhìn qua là biết thứ này đã ở trong đó rất lâu rồi.

Cái đỉnh cao lớn, cao sáu bảy mét, rộng sáu bảy mét, phù điêu trên đó đã bị rỉ sét bao phủ, căn bản không nhìn rõ là thứ gì.

Trong thời thượng cổ, đỉnh lớn đại diện cho quyền lực, đương nhiên cũng sẽ dùng đỉnh để đựng đồ vật hoặc tế tự, giống như cái đỉnh trong lăng mộ Lỗ Thương Vương kia.

Ngũ Ban nhảy lên cái đỉnh lớn đó dùng đèn pin chiếu vào bên trong, phát hiện bên trong có rất nhiều hài cốt, những hài cốt này tuy đã hóa thành bụi đất.

Nhưng vẫn có thể nhìn ra những người này bị lửa thiêu chết sống, không biết thời thượng cổ đã tiến hành nghi thức gì ở trong đó.

Đứng trên cái đỉnh lớn, Ngũ Ban nhìn xuống dưới vách đá thấy có rất nhiều vật hình dải nằm ngang trong hư không.

Điều này khiến Ngũ Ban có chút nghi ngờ, khi đi về phía rìa vách đá anh phát hiện ra, những vật hình dải này căn bản là những sợi xích đồng xanh.

Những sợi xích này giống hệt những sợi xích mà họ đã thấy ở phía trên, thậm chí còn thô hơn, những sợi xích này xuyên ngang qua khe nứt bên dưới.

Ngũ Ban thực sự không hiểu những sợi xích này rốt cuộc có tác dụng gì, lẽ nào để ngăn hai bên khe nứt tách ra?

Thấy Ngũ Ban đang nhìn xuống dưới vách đá, mọi người cũng đến bên cạnh anh.

"Trời ơi!

Nhiều sợi xích quá." Ngũ Tà kinh ngạc kêu lên.

Những sợi xích bên dưới quả thực rất nhiều, những nơi đèn pin chiếu đến đều là sợi xích.

A Nịnh cũng nghe thấy, lập tức ra lệnh cho thuộc hạ bắn pháo sáng xuống phía dưới.

Cùng với pháo sáng rơi xuống, dưới vách đá là một màn sương mù hỗn độn, nhưng mọi người cũng thấy những nơi ánh sáng chiếu đến đều là sợi xích.

Càng xuống dưới những sợi xích này trông càng dày đặc, ở sâu bên trong dường như treo rất nhiều thứ giống như chuông, chỉ là thực sự quá sâu mọi người cũng không nhìn rõ.

Thậm chí cùng với pháo sáng rơi xuống, mọi người vẫn không thấy đáy, đều không biết một khe nứt này rốt cuộc sâu bao nhiêu.

Lẽ nào đã đi sâu vào lòng đất rồi sao?

Nếu vậy, chẳng phải là nơi dung nham rồi, trách nào ở đó sẽ gây ra núi lửa phun trào.

Mọi người đều kinh ngạc trước cảnh tượng trước mắt, thật sự không thể tưởng tượng được ngày xưa họ đã cố định những sợi xích này ở đây bằng cách nào?

Mỗi sợi xích ở đây e rằng nặng tính bằng tấn, nhưng vẫn được khóa chặt giữa hai bên vách núi.

Từ cái thời đại đỉnh cao đó, rõ ràng là cùng thời với những sợi xích đồng này.

Đó là thời Ân Thương, trí tuệ lúc đó đã phát triển đến mức nào rồi? "Kia có dây thừng mới." Vương Bàn Tử chỉ vào sợi xích ở rìa vách núi nói.

Khi mọi người nhìn theo, quả nhiên có một sợi dây thừng mới buông thõng từ sợi xích phía trên xuống một sợi xích khác.

Dây thừng còn mới, có lẽ Tiểu Ca đã để lại. "Đi thôi!

Tôi xuống trước." Ngũ Ban nói.

Vì ở đây không còn Khúc Diên, mọi người liền bỏ mấy tảng băng xuống sàn đá.

Việc này giúp mọi người cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, di chuyển cũng thuận tiện hơn không ít.

Ngũ Ban theo sợi dây trượt xuống một sợi xích khác, mọi người cũng theo đó mà xuống.

Chỉ có A Nịnh rõ ràng coi mọi người là tiên phong, vẫn ở trên quan

sát. "Mọi người cẩn thận một chút, tôi cũng bị một người phụ nữ lừa một vố rồi." Ngũ Ban nói nhỏ.

Vương Bàn Tử nhân lúc không chú ý, lén lút kéo khóa áo khoác ra.

Chỉ thấy gã ta lại buộc không ít thuốc nổ lên người.

Xem ra gã định cùng chết với kẻ địch khi tình hình không ổn. "A Nịnh chắc sẽ không làm vậy đâu?" Ngũ Tà do dự nói.

Ngũ Ban thật sự không nhịn được, vỗ mạnh một cái vào gáy Ngũ Tà rồi nói: "Tôi thấy cậu bị A Nịnh mê hoặc đến quên hết mọi thứ rồi đấy." "Thôi được rồi, xuống đi." Vương Bàn Tử kéo khóa áo lên rồi nói.

Sau khi A Nịnh xuống liền hỏi: "Có chắc là không đi nhầm đường không?" "Sợi dây đó rõ ràng là Tiểu Ca để lại, cứ mười năm lại xuất hiện một lần, cô nghĩ tôi có đi nhầm không?" Ngũ Ban nói.

Thấy Ngũ Ban leo xuống sợi xích tiếp theo, A Nịnh cũng cảm thấy đúng, liền ra lệnh mọi người bắt đầu leo xuống dưới.

Thiết bị mà người của A Nịnh mang theo tốt hơn của mọi người nhiều.

Từng người ngoại quốc đều đội đèn pin định vị trên đầu.

Loại đèn này khác với đèn pin thám hiểm, ánh sáng phát ra tuy không chiếu xa nhưng lại chiếu rộng hơn, rất hữu dụng khi leo trèo.

Nhờ có dây thừng để trượt, tốc độ xuống của mọi người rất nhanh.

Chỉ một lát sau, mọi người đã xuống độ cao hơn năm mươi mét.

Ngũ Ban cảm thấy hơi lạ, nếu tính theo độ cao đã thấy trước mắt, vị trí vách đá này lẽ ra phải ngang bằng với mặt đất bên ngoài rồi.

Bây giờ xuống sâu như vậy, Vương Táng Hải còn được gọi là Địa

Ngục Chi Môn sao?

Dù sâu đến mấy cũng không thể lùi bước, chỉ có thể tiếp tục đi xuống.

Càng đi sâu xuống, khi mọi người đã xuống hơn một trăm mét, cảm thấy những sợi xích xung quanh càng trở nên dày đặc.

Mọi người không cần dùng dây thừng nữa để xuống sợi xích phía dưới, chỉ cần với tay là có thể chạm tới sợi xích khác. "Cái nơi quỷ quái này, cao thế mà chẳng nhìn thấy đáy đâu cả." Vương Bàn Tử càu nhàu.

Ngũ Tà nói: "Tôi đoán chúng ta đã xuống ít nhất vài trăm mét rồi, chắc chắn không chỉ có chừng đó khoảng cách đâu." "Đừng nói nhảm nữa, nhanh lên đi." Ngũ Ban nói.

Vương Bàn Tử lại lầm bầm một hồi rồi đành phải tiếp tục leo xuống dưới.

May mắn là giờ khoảng cách giữa các sợi xích gần nhau, thuận tiện hơn rất nhiều cho mọi người.

Suốt đường đi không xảy ra bất ngờ gì, cắm đầu đi gần ba bốn tiếng đồng hồ sau, mọi người đều đói và mệt rã rời.

Chương 217

"Không được rồi, dừng lại ăn chút gì đi đã." Người trong đội A Nịnh rất nghiêm khắc về giờ ăn, ngay lập tức, Kerge liền nói.

Nghe lời gã ngoại quốc, mọi người đành dừng lại.

Sau khi ăn qua loa chút bánh quy nén, cuối cùng mọi người cũng có thể nghỉ ngơi đàng hoàng. "Nhìn xuống dưới kìa." Ngũ Tà chợt dùng đèn pin thám hiểm chiếu xuống dưới.

Mọi người nhìn lờ mờ, ở cuối tầm chiếu sáng, nhìn thấy những sợi xích đồng treo đầy chuông như trước kia xuất hiện trong tầm mắt. "Pháo sáng!" A Nịnh lập tức nói.

Một thuộc hạ lập tức bắn pháo sáng xuống dưới, ngay lập tức toàn bộ cảnh tượng bên dưới hiện rõ mồn một trong mắt mọi người.

Mọi người đều nhìn thấy những thứ treo trên sợi xích, hóa ra đều là những người chết bị treo cổ.

Dường như có thứ gì đó giống như dây thừng treo họ lên sợi xích, theo những viên pháo sáng không ngừng rơi xuống, trong mắt mọi người tràn ngập những xác chết bị treo.

Mọi người đều kinh ngạc đến ngây người, tại sao lại có nhiều xác khô như vậy ở đây? "Đi xuống xem sao." Ngũ Ban nói.

Mặc dù mọi người vừa mới nghỉ một lát, nhưng nhìn cảnh tượng này thì làm gì còn tâm trạng nghỉ ngơi, chỉ có thể nhìn Ngũ Ban leo xuống dưới.

Nhìn những xác khô dày đặc, tâm trạng mọi người trở nên nặng nề, khó trách Tiểu Ca lại đặc biệt nhắc nhở không nên xuống.

Nơi đây căn bản như địa ngục trần gian, những người này giống

như những hồn ma bị treo cổ trong mười tám tầng địa ngục của âm phủ.

Khi mọi người đến gần những xác chết đó, chỉ thấy những người này mặc giáp trụ rách nát, đều đã bị phơi khô thành xác ướp.

Vương Bàn Tử nhìn những xác chết này, cả người cảm thấy không ổn chút nào. "...Giống hệt những người chết trong cung điện kia." Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Ban sắc mặt trầm xuống, hỏi: "Ông chắc chứ?" "Tôi rất chắc chắn, nhìn những sợi lông cún sâu vào miệng họ kìa, căn bản không giống tóc người." Vương Bàn Tử nói.

Quả nhiên, trong miệng những người này treo một chùm lông sâu vào bên trong.

Chính những sợi lông này đã treo những xác khô đó lên sợi xích. "Vậy những thứ quỷ quái đã treo người ta ở đây là gì?" Ngũ Tà cũng không biết kẻ tấn công rốt cuộc là gì, chỉ có thể gọi là "thứ quỷ quái".

Ngũ Ban nói: "Vương Táng Hải, bên dưới có chim lớn canh giữ, thứ tấn công tôi cũng có thể bay được, tôi nghĩ có thể là do mấy con chim lớn đó làm." "Chỉ là, mấy sợi lông này rốt cuộc từ đâu ra?

Lẽ nào lông trên người mấy con chim đó lại vừa mảnh vừa dài như vậy sao?

Trên đời này làm gì có loại chim đó?" A Nịnh hỏi.

Ngũ Ban lắc đầu nói: "Trên đời này có rất nhiều thứ kỳ lạ, một con chim có lông mảnh thì có gì mà kỳ lạ?" A Nịnh không nói gì nữa, nhìn những xác khô xung quanh với đôi mắt trống rỗng, mọi người đều cảm thấy vô cùng bất an, tạo cảm giác âm u đáng sợ.

Xác khô ở đây nhiều không đếm xuể, khiến người ta có cảm giác như đang đi dạo trong địa ngục.

Mặc dù những xác khô này khiến người ta rất khó chịu, nhưng mọi người cũng chỉ có thể tiếp tục leo xuống dưới.

Càng đi xuống dưới, xác khô càng nhiều, niên đại của những xác khô này lại không giống nhau.

Những xác khô ở phía trên mặc giáp trụ rõ ràng là cổ xưa, nhưng càng xuống dưới, niên đại của giáp trụ càng gần hơn.

Thậm chí đến cuối cùng, cả quần áo hiện đại cũng xuất hiện, những người này không biến thành xác khô, từng đợt mùi xác chết bốc lên khiến người ta buồn nôn.

Sau khi những xác chết này xuất hiện, đèn pin thám hiểm của Ngũ Ban và những người khác dường như đã tìm thấy đáy của khe núi. "Đèn định vị Mắt Sói." A Nịnh nói.

Loại đèn định vị này thuộc loại đèn chiếu sáng mạnh, có thể chiếu xa hàng trăm mét, dùng để chiếu xạ tầm xa.

Ngũ Ban và những người khác thì không có thiết bị tiên tiến như vậy.

Chỉ là, một khe núi ngầm quá lớn, sử dụng loại đèn mạnh như vậy cũng chẳng có tác dụng gì, chỉ khiến người ta cảm thấy có thứ gì đó ở bên dưới thôi.

Nhưng dù sao vẫn khiến mọi người vui mừng, ít nhất là đã đến đáy rồi. "Cuối cùng cũng được giải thoát rồi." Vương Bàn Tử mệt đến mức gần như muốn bò ra.

Từ trên leo xuống mất gần nửa ngày, khoảng cách này e rằng đã xuống sâu hơn một nghìn mét rồi.

Nhìn lên phía trên, ngoài những sợi xích và xác khô ra thì căn bản không nhìn thấy bất cứ thứ gì khác. "Đi nhanh đi, ở đây thối quá rồi." Gã ngoại quốc già Kerge nói.

Mọi người bất đắc dĩ đành tiếp tục cố gắng.

Theo ước tính từ đèn định vị Mắt Sói, khoảng cách đến mặt đất không còn xa nữa.

Vừa lúc mọi người rời khỏi những xác chết bốc mùi đó, trong bóng tối chợt truyền đến một luồng gió mạnh và tiếng cánh đập. "A!" Đúng lúc đó, trên đầu mọi người chợt truyền đến một tiếng kêu thảm thiết xé lòng.

Mọi người vội vàng nhìn lên trên, chỉ thấy một cái bóng đang kéo một thuộc hạ của A Nịnh lên.

May mắn là trên đầu những người này đều đội đèn tán xạ, mọi người có thể nhìn rõ ràng cái bóng đó rốt cuộc là thứ gì. "Cái thứ quỷ quái đó!" Vương Bàn Tử la lớn.

Cái bóng đó chính là một loài chim lớn, một loài chim kỳ lạ, con chim đó có khuôn mặt người, nhưng dưới cổ lại là thân chim, rõ ràng là một quái vật thân chim mặt người.

Thân hình của nó lớn hơn người thường, mọc một đôi móng vuốt sắc bén.

Con chim lớn đó đang tóm lấy cổ người kia bay vào khoảng không, theo ánh đèn chiếu rọi, mọi người phát hiện những con chim lớn này rất nhiều.

Không biết từ lúc nào mà chúng đã phủ kín khắp khe núi, những con chim lớn này rất quen thuộc với nơi đây, tự do xuyên qua giữa các sợi xích.

Theo ánh đèn của mọi người chiếu rọi, những quái vật thân chim mặt người này bay lượn vòng vòng trên đầu mọi người. "Chuẩn bị tấn công." Ngũ Ban trầm giọng nói.

Nhìn dáng vẻ của những con quái chim này, e rằng chúng đã coi họ

là thức ăn rồi.

Quả nhiên, khi mọi người lũ lượt rút súng ra, những con quái chim đó nhanh chóng bay bổ nhào về phía họ.

Tốc độ của những con quái chim này trong không trung rất nhanh, Ngũ Ban đã được "lĩnh giáo" một lần rồi. "Đoàng đoàng!" Theo đợt tấn công của những con quái chim, mọi người cũng lũ lượt nổ súng về phía chúng.

Lập tức một trận hỏa lực xuất hiện trong khe núi, may mắn là những con quái chim này không phải thân kim cương bất hoại, sau khi bị đạn bắn trúng chỗ hiểm, chúng lần lượt rơi xuống đáy khe núi.

Chỉ là những con quái chim này thật sự quá nhiều, một khi không bắn trúng chỗ hiểm, chúng sẽ không do dự mà bay bổ nhào về phía mọi người. "A!" Lại có một người bị móng vuốt của loại quái chim này trực tiếp cào nát đầu, khiến máu tươi chảy ra từ trên đầu. "Đoàng đoàng!" Có lẽ vì đau đớn, khẩu súng trong tay gã bắn loạn xạ, không trúng quái chim mà lại trúng đồng đội của mình.

Chương 218

Ngũ Ban lắc đầu, những người này tuy đều được huấn luyện nghiêm chỉnh, nhưng sớm đã bị những con quái chim này dọa vỡ mật rồi. "Bắn yểm trợ!" Ngũ Ban la lớn.

Những người này đa số đều là lính, đương nhiên biết tầm quan trọng của việc bắn yểm trợ.

Một người yểm trợ, người còn lại có thể làm những việc khác, ví dụ như thay đạn hoặc sử dụng vũ khí mạnh hơn.

Sau tiếng hô của Ngũ Ban, những người này quả nhiên chia thành tổ bốn người hoặc ba người, yểm trợ lẫn nhau bắn, khiến hỏa lực liên tục không ngừng. "Pháo lựu đạn!" Thấy những con quái chim này quá nhiều, A Nịnh lớn tiếng hô.

Ngũ Ban biến sắc nói: "Điên rồi, trên đầu có nhiều sợi xích thế kia, không cẩn thận là nổ cận chiến đấy." "Không quản được nhiều thế nữa, tôi tin thuộc hạ của mình." A Nịnh nói.

Ngũ Ban cười khổ nói: "Nhưng tôi không tin." Nhưng lời còn chưa dứt, một thuộc hạ đã bắn một quả lựu đạn ra. "Oanh!" Sau một tiếng nổ lớn truyền đến, trên không trung lập tức xuất hiện một luồng lửa bùng nổ, trực tiếp đánh bay không ít quái chim xung quanh, hoặc trực tiếp giết chết chúng.

May mắn là thuộc hạ đó không bắn lựu đạn trúng sợi xích sắt trên đầu, nếu không thì những người này đừng hòng sống sót.

Sau khi chuyển đổi kiểu bắn, cùng với hỏa lực áp chế phát huy tác dụng, những người này mới khắc phục được nỗi sợ hãi.

Nhưng Ngũ Ban biết, bây giờ đạn dược của những người này

không còn nhiều.

Nhưng nhìn những con quái chim dày đặc trong không trung, Ngũ Ban không nghĩ A Nịnh có đủ đạn dược.

Lúc này ba người Ngũ Ban đang tựa lưng vào nhau, nhưng Ngũ Ban không dùng súng, chỉ có thể cầm trường kiếm, một khi có quái chim lao xuống thì một kiếm chém ra.

Mặc dù không hiệu quả bằng người khác, nhưng cũng có thể cản được đòn tấn công của những con quái chim này.

Cuối cùng đạn của Vương Bàn Tử cũng hết, khi đang mò túi đạn để thay đạn, hai mắt gã chợt lộ ra vẻ kinh hãi. "Nhìn xác của những con quái chim kia kìa!" Vương Bàn Tử la lớn.

Mọi người vừa bắn quét lên trời, vừa nhìn về phía những xác quái chim treo trên sợi xích.

Chỉ thấy những con quái chim này một khi chết đi, trong toàn bộ thi thể dường như có thứ gì đó đang chui ra theo thi thể của chúng.

Khiến thân thể của quái chim run rẩy, trông cực kỳ quỷ dị. "Chít chít!" Đúng lúc này, chợt truyền đến một tiếng kêu của khỉ.

Khi mọi người đang kinh ngạc, chỉ thấy từng con khỉ nhỏ bằng nắm tay đang chui ra từ miệng của con quái chim đó.

Những con khỉ này tuy không lớn, nhưng trên đỉnh đầu lại mọc một chùm lông, lông không hề ngắn, chính là loại lông đã treo xác chết kia.

Không cần nói cũng biết, những xác chết kia sở dĩ bị treo trên sợi xích, e rằng là do loại khỉ quỷ dị này đã chui vào miệng những người đó, sau đó bị treo lên sợi xích.

Thấy bụng mọi người đều cuộn lên, đặc biệt là Vương Bàn Tử,

ban đầu gã đã kéo mấy sợi lông đó, thật không ngờ phía sau sợi lông lại là một con khỉ con.

Từ miệng một con quái chim có thể chui ra mười mấy con khỉ nhỏ, khiến mọi người cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Lẽ nào những con khỉ này và quái chim có mối quan hệ ký sinh sao?

Chỉ là điều này khó mà tưởng tượng được. "Chít chít!" Chẳng mấy chốc, trên từng sợi xích đều đứng đầy vô số khỉ.

Những con khỉ này trông cũng rất quỷ dị, ngoài chùm lông dài trên đầu ra, toàn thân chúng như không có da.

Cả thân hình đẫm máu, khiến người ta có cảm giác như những con khỉ này là một bộ phận nội tạng của loài quái chim đó.

Điều kỳ dị hơn là những con khỉ này không có môi, toàn bộ răng nanh đều lộ ra ngoài, từng chiếc răng già vô cùng sắc bén.

Ngoài ra, trên cổ khỉ còn treo một cái chuông đồng, y hệt như Thi Biệt.

Những cái chuông đồng này đa số đã gỉ sét, trông có vẻ cùng thời với những cái chuông của Thi Biệt.

Điều kỳ dị hơn nữa là trên cổ rõ ràng có chuông, nhưng theo hành động của lũ khỉ, cái chuông này lại không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Theo sự xuất hiện của những con khỉ này, mọi người phát hiện chúng có khẩu vị rất lớn, ban đầu không hề tấn công mọi người.

Ngược lại, chúng lao về phía những xác khô đang treo, từng cái răng nanh sắc bén điên cuồng gặm nhấm.

Chẳng mấy chốc, một xác khô đã bị một con khỉ không miệng nhỏ bằng nắm tay ăn sạch, ngay cả xương cũng không còn.

Dưới hàm răng sắc bén, ngay cả xương cốt trong miệng cũng biến thành món ăn giòn rụm như kẹo.

Điều khiến người ta khó chấp nhận là một con khỉ nhỏ bằng nắm tay lại có thể ăn hết một xác khô.

Điều càng khó chấp nhận hơn là những con khỉ này rõ ràng vẫn chưa ăn no.

Hoặc có lẽ đã chán ngấy những xác khô đó, từng đôi mắt đẫm máu của chúng nhìn về phía mọi người, nước dãi trong miệng chảy ròng ròng, xem ra ngay cả súc vật cũng biết thứ tươi sống thì ngon hơn. "Mấy con khỉ quái này sẽ không nhắm vào tôi đấy chứ?" Vương Bàn Tử trong lòng chợt giật mình hỏi.

Ngũ Tà nói: "Trông dáng vẻ này thì đúng là vậy rồi." "Chết tiệt rồi, trên có không quân, dưới có lục quân, e rằng mấy con quái vật này căn bản không muốn cho tôi sống sót ra ngoài." Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Ban quát: "Đừng lắm mồm nữa, nhanh lên nạp đạn mà bắn đi." Vương Bàn Tử sờ soạng túi đạn nói: "Đạn của tôi sắp hết rồi." "Tôi cũng vậy." Ngũ Tà cũng nói theo.

Sau khi nạp băng đạn cuối cùng, hai người một người bắn về phía quái chim trên không, một người bắn về phía lũ khỉ linh hoạt trên sợi xích. "Oanh!" Bên kia, đạn của thuộc hạ A Nịnh cũng gần hết, giờ chỉ có thể dùng mấy quả lựu đạn còn lại mà bắn ra.

Mặc dù hiệu quả không lớn, nhưng ít nhất cũng có thể ngăn chặn lũ quái vật tấn công.

Sau khi lựu đạn nổ, sóng xung kích khổng lồ đã hất bay vô số khỉ không miệng và những con quái chim trên trời. "Thủ lĩnh, hết đạn rồi!" Một người hô lên.

A Nịnh sờ khẩu súng lục ở thắt lưng, giờ cũng chỉ còn nó.

Nhưng đạn súng lục cũng không còn nhiều, giờ chỉ có thể dùng vũ khí lạnh mà đón địch. "Đánh tay đôi thôi!" Một thuộc hạ quái dị kêu lên.

Đạn dược đã hết, họ đành rút dao quân dụng ra, chém về phía những quái vật đó.

Thấy người kia cầm dao quân dụng xông về phía lũ khỉ không miệng.

Nhưng những con khỉ không miệng này lại cực kỳ linh hoạt trên sợi xích.

Thêm vào đó số lượng đông đảo, khi người kia vừa chém chết một con khỉ không miệng, một con khác đã lao vào cánh tay gã, cắn một phát, máu tươi lập tức tuôn ra xối xả. "A!" Sau một tiếng kêu thảm thiết, chỉ thấy trên người người kia đã bị vô số khỉ không miệng bám đầy.

Những con khỉ không miệng không ngừng cắn xé thuộc hạ kia, người đó lập tức rơi xuống từ sợi xích.

Ngoài tiếng va chạm ra, không còn nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của người đó nữa, e rằng người đó đã bị lũ khỉ không miệng cắn chết trước khi rơi xuống đáy.

Bên kia, tiếng kêu thảm thiết vừa truyền đến, một con quái chim khác đã tóm lấy cổ một thuộc hạ bay vào khoảng không.

Chương 219

Mặc dù người đó điên cuồng vung vẩy dao quân dụng trong tay, nhưng móng vuốt sắc bén của con quái chim đã cào nát cổ họng gã.

Trong chốc lát, cảnh tượng trở nên cực kỳ hỗn loạn, xung quanh đều là tiếng chít chít của lũ khỉ không miệng.

Có tiếng gió mạnh lao vút trong không trung, có tiếng kêu thảm thiết của mọi người.

Vô số âm thanh hòa lẫn vào nhau, vang vọng mãi trong khe núi không tan.

Ba người Ngũ Ban sau khi hết đạn dược cũng không dễ chịu gì, chỉ có thể rút vũ khí lạnh ra nghênh chiến.

May mắn là cả ba người đều có thân thủ bất phàm, cộng thêm việc hỗ trợ lẫn nhau nên không ai bị thương. "Ngũ Ban, nhanh ra tay đi!

Nếu không chúng tôi sẽ chết hết mất, đặc biệt là Kerge và lão Ngô, họ rất am hiểu văn minh Đông Hạ!" A Nịnh đứng trên một sợi xích khác, lao về phía Ngũ Ban mà hô.

Lúc này Ngũ Tà chém chết một con khỉ không miệng nói: "Anh Ban mau ra tay đi, nếu muốn biết nội tình, e rằng cần hai người họ giúp đỡ." Ngũ Ban tuy vui vẻ khi thấy những người này chết hết ở đây, nhưng cũng biết Ngũ Tà nói có lý.

Chẳng phải xuống đây là để tìm hiểu xem Chú Ba và Tiểu Ca tại sao lại đến cái nơi quỷ quái này sao?

Rõ ràng Chú Ba chưa xuống đây, nếu không e rằng đã sớm trở thành thức ăn của lũ quái chim này rồi.

Tại sao lại liều mạng xuống đây làm gì? "Tránh ra một chút." Ngũ

Ban nhắc nhở.

Thấy Ngũ Ban hai chân đạp mạnh, một vuốt trực tiếp lướt qua khoảng không. "Xoẹt!" Lập tức một luồng gió mạnh xuất hiện, kèm theo tiếng hổ gầm. "Oanh!" Nơi vuốt hổ đi qua, lập tức không ít quái chim và khỉ không miệng bị cào nát bét.

Điều khiến Ngũ Ban kinh ngạc là, khi vuốt hổ xuất hiện, kèm theo một tiếng hổ gầm nho nhỏ đó, khiến những con khỉ không miệng và quái chim rõ ràng có chút khựng lại trong hành động. "Bịt tai vào!" Sau khi một vuốt giúp A Nịnh và mọi người giải vây, Ngũ Ban lớn tiếng quát.

Vương Bàn Tử và Ngũ Tà biết rõ gã này chắc chắn sắp có hành động rồi, vội vàng bịt tai lại.

Nhưng những người của A Nịnh thì không hiểu, đúng lúc đó, chỉ thấy sát khí cuồn cuộn dâng lên từ người Ngũ Ban. "Gầm!" Một tiếng hổ gầm truyền ra từ miệng Ngũ Ban.

Tiếng hổ gầm pha lẫn luồng gió mạnh, thổi quét khắp khe núi, khiến những xác khô gần đó bị gió mạnh thổi đứt lìa, lần lượt rơi xuống dưới.

Tiếng hổ gầm đó như mang theo sức chấn động vô thượng, cũng không ngừng vang vọng trong khe núi.

Sóng âm mạnh mẽ va đập xung quanh, khiến những con khỉ không miệng và quái chim ở gần đó bị chấn động đến tan tác, lần lượt rơi xuống từ không trung.

Những con quái chim và khỉ không miệng ở xa nghe thấy tiếng hổ gầm, cũng lũ lượt điên cuồng chạy trốn lên không trung để bảo toàn mạng sống.

Đúng như câu nói "sơn trung vô lão hổ, khỉ xưng đại vương",

nhưng giờ hổ đã trở về, lũ khỉ không miệng và quái chim chỉ còn nước chạy trốn.

Không chỉ những quái vật đó, những người không bịt tai lúc này cũng bị chấn động đến thất khiếu chảy máu, tai đều cảm thấy điếc đặc.

Tất cả nguy hiểm đều được hóa giải triệt để trong một tiếng hổ gầm.

Tiếng hổ gầm này không hề yếu, tuy đã giải trừ nguy hiểm, nhưng thuộc hạ của A Nịnh thương vong nặng nề.

Giờ đạn dược đã hết, chỉ còn lại vài khẩu súng lục tự vệ, nếu gặp nguy hiểm nữa thì sẽ rất tệ.

Mấy người không bịt tai lúc này đang được đồng đội dìu đỡ, tình hình của họ không mấy lạc quan, thất khiếu chảy máu, e rằng không chịu nổi bất kỳ sự hành hạ nào nữa.

A Nịnh đối với việc này không nói gì, biết Ngũ Ban đã nhắc nhở trước, lúc đó tình hình đã rất nguy hiểm rồi.

Nếu Ngũ Ban không gầm một tiếng, e rằng tất cả mọi người đều đã bỏ mạng, vì vậy A Nịnh mang lòng cảm kích đối với Ngũ Ban. "Cuối cùng... cuối cùng cũng xong rồi." Vương Bàn Tử thở hổn hển, ngồi phịch xuống sợi xích nói.

Ngũ Tà thì không ngồi xuống, ngược lại đến bên cạnh A Nịnh hỏi: "Cô không sao chứ?" "Tôi không sao." A Nịnh nói.

Ngũ Ban và Vương Bàn Tử hai người bất đắc dĩ lắc đầu, thằng này đúng là bị trúng độc rồi.

Trước đó người của A Nịnh xuống đây có mười mấy hai mươi người, giờ cộng thêm ba người Ngũ Ban, cũng chỉ còn lại mười ba người, đối với A Nịnh thì thương vong quá lớn. "Đi thôi." A Nịnh

nhìn xuống dưới nói.

Mặc dù bây giờ đã gần đáy khe núi nhưng vẫn còn một khoảng cách. "Gấp cái gì, khó khăn lắm mới có cơ hội nghỉ ngơi." Vương Bàn Tử chưa kịp thở đã nói.

A Nịnh cũng không miễn cưỡng vì thuộc hạ của cô ta cũng đã mệt mỏi rã rời.

Đối với Ngũ Tà thì không mấy bận tâm, vẫn ở cạnh Kerge.

Ngũ Tà cười gượng gạo, chỉ đành quay lại cạnh Vương Bàn Tử, tựa lưng vào gã nghỉ ngơi một lát.

Một lúc lâu sau, mọi người cuối cùng cũng nghỉ ngơi xong, những người bị Ngũ Ban gầm đến thất khiếu chảy máu cũng bắt đầu tỉnh lại. "Đi thôi." Ngũ Ban nói.

Thấy Ngũ Ban bắt đầu đi xuống dưới, Vương Bàn Tử và Ngũ Tà hai người theo Ngũ Ban xuống, A Nịnh cũng đi theo sau.

Trước đó từng nhìn sơ qua, bây giờ cách đáy khe núi khoảng một trăm mét, vì vậy mọi người đi lại đặc biệt cẩn thận.

Vì lúc này không ai có thể đảm bảo xung quanh không có nguy hiểm.

Sau khi di chuyển xuống dưới vài chục mét, đèn pin thám hiểm của ba người Ngũ Ban cuối cùng cũng nhìn thấy một số cảnh tượng bên dưới. "Thấy chúng ta đã gần đáy khe núi rồi, người của cô có pháo hiệu không?" Ngũ Ban hỏi.

A Nịnh gật đầu nói: "Có." Đang định ra lệnh thuộc hạ bắn pháo hiệu ra, Vương Bàn Tử nói: "Khoan đã, làm vậy hiệu quả không tốt, đưa pháo hiệu cho tôi." Mặc dù không biết Vương Bàn Tử định làm gì, nhưng A Nịnh vẫn giao pháo hiệu cho Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử đối với việc này gần như tinh thông.

Chỉ thấy gã lấy đèn huỳnh quang từ trong ba lô ra, dùng dao cắt mở, khiến toàn bộ chất lỏng bên trong đèn huỳnh quang được bôi lên pháo hiệu. "Cứ theo cách của tôi mà làm, bảo thuộc hạ của cô làm theo đi." Vương Bàn Tử nói.

Khi A Nịnh đang do dự, Vương Bàn Tử đã ném pháo hiệu xuống dưới.

Chỉ thấy dưới ánh sáng của chất lỏng huỳnh quang, quả pháo hiệu như sao băng rơi xuống đáy khe núi, cuối cùng nảy lên hai cái rồi cố định ở đó. "Ai có đạn súng trường không?" Vương Bàn Tử hỏi.

Mọi người nhìn nhau rồi đều lắc đầu, khiến Vương Bàn Tử bất đắc dĩ nói: "Vậy chỉ đành tiếp tục leo xuống dưới thôi." Lúc này Ngũ Ban chợt lấy ra một băng đạn giao cho Vương Bàn Tử nói: "Tôi có." "Lúc nào mà giấu thế?" Vương Bàn Tử kinh ngạc hỏi.

Ngũ Ban không nói gì, đây là số đạn còn lại khi trước gã vứt bỏ súng trường tấn công, vốn định nhân lúc không chú ý đưa cho Vương Bàn Tử và Ngũ Tà.

Nhưng giờ rõ ràng nó có ích, Ngũ Ban đành lấy ra.

Chương 220

Sau khi thay băng đạn, Vương Bàn Tử bắn một phát về phía ánh sáng huỳnh quang đó. "Bằng!" Kỹ năng bắn súng của Vương Bàn Tử tuyệt đối rất chuẩn, một phát súng trực tiếp bắn trúng đầu pháo hiệu. "Oanh!" Lập tức pháo hiệu bùng cháy, ngay lập tức chiếu sáng toàn bộ đáy khe núi thành màu đỏ rực.

Lúc này mọi người cũng cuối cùng nhìn rõ hình dạng của khe núi. "Được lắm, Bàn Tử ông đúng là không phải vô dụng mà." Ngũ Ban nói.

Vương Bàn Tử thổi nòng súng nói: "Nếu là đánh nhau thì tôi chẳng đánh lại ai, nhưng với mấy thứ đồ chơi này, đến cả binh vương cũng phải xin tôi chỉ giáo." Theo cách của Vương Bàn Tử, toàn bộ cảnh tượng khe núi đều hiện rõ trong mắt.

Chỉ thấy dưới đáy khe núi là đá núi lửa màu đen, có vô số hài cốt và xác khô, đương nhiên có cả những người bị giết trước đó, có cả xác của lũ khỉ không miệng và quái chim.

Ở phía bên kia của khe núi, trên vách đá đối diện với mọi người lại có một cánh cổng đồng khổng lồ.

Mọi người khi nhìn thấy cánh cổng đó đều kinh ngạc đến ngây người, lúc này cách mặt đất khoảng ba bốn chục mét, nhưng cánh cổng đó lại song song với mặt đất.

Điều khó tin hơn là cánh cổng đó rộng tới cả trăm mét.

Có thể so sánh với chiều cao và chiều rộng của một ngọn núi nhỏ.

Toàn bộ cánh cổng được đúc liền một khối.

Đừng nói là thời cổ đại, ngay cả bây giờ muốn đúc liền một khối

cổng đồng lớn và nặng như vậy, e rằng cũng cực kỳ khó khăn phải không?

Một cánh cổng lớn như vậy e rằng nặng tới hàng vạn tấn?

Rốt cuộc là ai mới có thể mở được cánh cổng này? "...Lẽ nào đó là cánh Địa Ngục Chi Môn?" Vương Bàn Tử kinh hãi nói.

Đừng nói là Vương Bàn Tử, tất cả những người có mặt đều bị cánh cổng đồng khổng lồ khó tin đó làm cho kinh sợ.

Ngũ Ban lúc này cũng khó tin vào mắt mình, trước một cánh cổng khổng lồ như vậy, mọi người trở nên thật nhỏ bé. "Chắc chắn, chắc chắn đó là Địa Ngục Chi Môn được ghi chép trong Đồng Ngư ở Vương Táng Hải, trời ơi tôi cuối cùng cũng được thấy rồi!" Kerge lắp bắp nói.

A Nịnh thì chẳng bận tâm đến chuyện đó, lấy ra một chiếc máy ảnh mini không ngừng chụp loạn xạ về phía cánh cổng khổng lồ. "Tôi xuống đó." Ngũ Ban nói.

Lúc này cách cánh cổng khổng lồ đó một khoảng, muốn nhìn rõ ràng, chỉ có thể đến trước cánh cổng. "Chờ đã!" Đúng lúc đó Ngũ Tà chợt nói.

Khi mọi người đang nhìn, Ngũ Tà chỉ về phía bên kia của khe núi.

Chỉ thấy từ vách đá nơi mọi người đang đứng nhìn xuống, bên dưới có một khối đá khổng lồ được điêu khắc thành một bệ đá lớn.

Giống như một bàn tế lớn, một dãy bậc thang dài đối diện với cổng đồng, hai bên mỗi bậc thang đều có một ngọn đèn đài.

Trên đỉnh của bệ đá, đặt một cỗ quan tài khổng lồ, quan tài này không hề nhỏ, đơn giản như một chiếc xe tải lớn.

Xung quanh quan tài khắc chín con Khúc Diên trăm chân uốn lượn

ở đáy quan tài, tạo thành hình bông hoa. "Cửu Long Sĩ Thi Quan!" Vương Bàn Tử kinh hô kêu lên.

Mọi người gật đầu, không cần Vương Bàn Tử nhắc cũng biết đó chẳng phải là Cửu Long Sĩ Thi Quan trong truyền thuyết sao?

Ban đầu còn tưởng Trần Tứ Gia khoác lác, nhưng khi tận mắt nhìn thấy, mọi người đều cảm thấy vô cùng chấn động. "Hoàng đế Đông Hạ Vạn Nô Vương đúng là một quái thai, lăng mộ hoàng gia đàng hoàng không ở lại muốn ở trong cái khe núi này, thật đúng là làm lợi cho tôi rồi." Vương Bàn Tử nói.

Thấy Vương Bàn Tử có chút nóng lòng muốn xuống dưới, xem cái gọi là Cửu Long Sĩ Thi Quan. "Đừng xuống đó." Ngũ Ban chợt nói.

Vương Bàn Tử ngạc nhiên hỏi: "Có gì không đúng sao?" "Nhìn những con Bách Túc Long kia, chúng còn sống." Ngũ Ban nói.

Vương Bàn Tử vẻ mặt khó tin nói: "Đừng dọa tôi, rõ ràng là tượng đá mà." "Nhìn kỹ đi." Ngũ Ban nói.

Ngũ Tà cũng do dự nói: "Tôi cũng cảm thấy chúng còn sống." "Sống... còn sống?

Không thể nào, dưới đất làm gì có loài Khúc Diên lớn như vậy chứ?" Kerge, với tư cách là người ngoại quốc, nghe lời hai người nói xong kinh hãi nói.

Ba người Ngũ Ban không nói gì, trong cung điện kia họ đã từng đụng độ không ít Khúc Diên trùng cỡ lớn, đơn giản giống như rồng, cho nên mới được gọi là Bách Túc Long.

Mấy con Khúc Diên này có kích thước rõ ràng lớn hơn và dài hơn trước đó, giống như rồng thật trong truyền thuyết, dài gần mười mét, khó trách gã ngoại quốc lại kinh ngạc đến vậy. "Thật không thể tin nổi, Khúc Diên thường chỉ sống vài năm, khi chỉ lớn bằng ngón tay là

đã phải chết rồi, mấy con này lẽ nào đã sống mấy nghìn năm không?" Gã ngoại quốc nói.

Ngũ Ban cau mày, gã nhớ rằng Thuận Tử đã nói, Khúc Diên ở đây được coi là thần, vì chúng có tuổi thọ dài.

Nhưng gã ngoại quốc này lại nói tuổi thọ của chúng chỉ có vài năm sao? "Loại Khúc Diên này chẳng phải sống lâu sao?" Ngũ Ban hỏi.

Kerge nói: "Tôi cũng luôn nghĩ Khúc Diên chỉ có thể sống vài năm, nhưng những gì nhìn thấy hôm nay hoàn toàn khiến tôi có nhận thức mới về loài sinh vật này." Ngũ Ban hiểu rằng Kerge đang nói về những con Khúc Diên thông thường bên ngoài, chứ không phải Khúc Diên ở đây.

Những con quái chim và quái khỉ trước đó, rồi cả Thi Biệt có đeo chuông đồng, lẽ nào những Khúc Diên này cũng bị đồng ảnh hưởng?

Dường như tất cả những thứ liên quan đến đồng đều có tuổi thọ dài, lẽ nào đồng có sức mạnh thần kỳ sao? "Kỳ lạ thật, nếu theo mùa thì những con Khúc Diên này lẽ ra phải đang trong mùa đông ngủ đông, không nên tỉnh dậy mới đúng." Kerge nói.

A Nịnh không vui nói: "Cái tiếng gầm đó, người chết cũng phải bị gầm cho tỉnh dậy." Nghe A Nịnh nói vậy, mọi người cũng nhớ đến tiếng hổ gầm trước đó của Ngũ Ban, gió mạnh cuồn cuộn, âm thanh truyền khắp khe núi, những con Khúc Diên này e rằng thật sự đã bị Ngũ Ban đánh thức.

Trong khi mọi người đang bàn tán xôn xao, Vương Bàn Tử lại leo về phía sợi xích trên Cửu Long Sĩ Thi Quan. "Này!

Tìm chết à!" A Nịnh thấy vậy vội vàng la lớn.

Vương Bàn Tử không thèm để ý nói: "Tôi treo mình từ trên xuống,

mấy con Khúc Diên đó sẽ không tấn công tôi đâu, bà cô lắm mồm kia?" Kerge thấy vậy cũng leo theo Vương Bàn Tử, căn bản không ai ngăn cản được hai người điên cuồng này.

Sau khi đến phía trên Cửu Long Sĩ Thi Quan, Vương Bàn Tử buộc dây thừng vào sợi xích, sau đó lại buộc vào thắt lưng của mình.

Gã vác súng trường tấn công ra sau lưng, sau đó theo sợi dây mà treo ngược xuống.

Tên này sau khi thấy quan tài thì cả người thay đổi hẳn, hoàn toàn khác với vẻ bình thường hay đùa cợt.

Kerge thì đang loay hoay với mấy thứ đồ trên sợi xích. "Làm gì thế?

Quan tài lớn thế Vương Bàn Tử một mình cũng không thể mở ra được chứ?" Ngũ Tà hỏi.

A Nịnh giải thích: "Không cần phải tự mình mở nắp quan tài, chỉ cần đến chạm vào nắp quan tài, Kerge sẽ móc những cái móc vào nắp quan tài, sau đó dùng ròng rọc để nâng nắp quan tài lên." Chỉ là khi Vương Bàn Tử vừa xuống nửa chừng, những con Bách Túc Long kia rõ ràng đã nhận ra có người xuống.

Chương 221

Những thân hình khổng lồ đó chợt vươn mình từ dưới đất lên, như những con trăn khổng lồ, ngẩng cao cái đầu to lớn, dường như muốn nuốt chửng Vương Bàn Tử một ngụm, khiến Vương Bàn Tử sợ hãi đến phát khiếp. "Loạt xoạt!" Không đợi những con Bách Túc Long này tỉnh dậy, mọi người rõ ràng đã nghe thấy tiếng kéo xích lạch cạch.

Chỉ thấy trên cổ của Bách Túc Long buộc một sợi xích khổng lồ, theo sự vươn mình của Bách Túc Long, sợi xích rung lên lạch cạch, nhưng đã hạn chế rất lớn hành động của Bách Túc Long. "Hắc hắc!

Cắn tôi đi này." Vương Bàn Tử cũng phát hiện ra điều này, không nhịn được mà trêu chọc những con Bách Túc Long đó.

Ngũ Ban nhìn những con Bách Túc Long mà cau mày chặt, vì gã phát hiện, sợi xích đó căn bản không phải buộc vào cổ chúng, mà như thể mọc ra từ trên cổ chúng.

Đếm kỹ thì bên dưới cũng vừa vặn có chín con Bách Túc Long, có lẽ "rồng" trong Cửu Long Sĩ Thi Quan mà Vương Bàn Tử vừa nói, chính là những con Bách Túc Long còn sống này, chứ không phải những bức tượng điêu khắc kia.

Vương Bàn Tử móc tất cả những cái móc vào khe hở của quan tài, hai tay dang rộng ra hiệu OK với Kerge ở phía trên.

Kerge lập tức gọi mấy thuộc hạ, mấy người cùng nhau dùng sức mạnh của ròng rọc mà nâng nắp quan tài lên. "Gầm!" Đúng lúc đó, chín con Bách Túc Long dưới bàn tế ngửa mặt lên trời hú dài một tiếng.

Mọi người suýt chút nữa đã bị chín con Bách Túc Long dọa cho

rơi xuống. "Cẩn thận một chút!" A Nịnh ở bên cạnh vội vàng la lớn.

Mấy thuộc hạ đó và Kerge ra hiệu OK xong, liền bắt đầu ra sức kéo sợi dây trong tay. "Loạt xoạt!" Chỉ là điều khiến người ta bất ngờ là tấm đá quan tài lại được kéo lên một cách dễ dàng.

Khi mọi người đang ngơ ngác, Vương Bàn Tử ở phía dưới lại chợt lộn một vòng trên không, sau khi xoay người lại liền liều mạng leo lên phía trên. "Mau buông tay!

Mau buông tay!" Vừa leo, Vương Bàn Tử vừa la lớn.

Kerge la lớn: "Mau đẩy tấm đá ra đi!" Hai người rõ ràng không cùng một tần số, một người hô buông tay, một người lại hô nhanh hành động.

Đúng lúc này, chỉ thấy từ trong quan tài vừa được mở ra chợt vươn ra mấy cánh tay, những cánh tay này vô cùng thô tráng, màu xanh tím.

Những móng tay dài trên lòng bàn tay cào loạn xạ trong không trung.

May mắn là Vương Bàn Tử dường như đã phát hiện ra điều bất thường từ sớm, đã leo lên trên, khiến những cánh tay kia vồ hụt. "Mau buông tay!" A Nịnh thấy vậy cũng vội vàng la lớn.

Nhưng đã muộn, vô số cánh tay đó vung lên sau khi không túm được Vương Bàn Tử, liền kéo nắp quan tài ném thẳng về phía vách đá bên kia. "Oanh!" Sức mạnh của cánh tay đó rất lớn, khiến nắp quan tài đang treo giữa không trung bị ném thẳng vào vách đá bên kia.

Khi va vào vách đá, toàn bộ tấm đá lập tức bị vỡ nát.

Sợi dây thừng được móc phía trên cũng theo đó mà kéo xuống dưới, khiến những người cầm dây thừng cũng bị hất văng xuống.

Mọi người căn bản không kịp phản ứng chuyện gì đang xảy ra đã bị hất văng xuống. "A!" Lập tức từng tiếng kêu kinh hãi truyền đến, mấy người đều bị kéo xuống, trong đó bao gồm cả Kerge.

May mắn là gã ngoại quốc đó vận khí không tệ, khi rơi xuống lại tóm được quần của Vương Bàn Tử. "Mẹ nó, đừng kéo quần tôi!" Vương Bàn Tử la lớn.

Trong chốc lát, cặp đùi trắng nõn của Vương Bàn Tử đều lộ ra ngoài.

May mắn là Kerge tuy hoảng loạn nhưng cũng hiểu kéo quần thì chẳng có tác dụng gì.

Nhân lúc còn chút sức, gã vội vàng ôm chặt lấy chân Vương Bàn Tử, nhờ đó mà không tiếp tục rơi xuống.

Nhưng Vương Bàn Tử thì khổ sở rồi, vì trọng lượng của gã cộng thêm trọng lượng của Kerge khiến việc leo trèo trở nên vô cùng khó khăn.

Những người khác thì không may mắn như vậy, có người rơi xuống sau đó bị những con Bách Túc Long kia xé đứt eo.

Có người thì ngã xuống bàn tế, mặc dù chỉ cách khoảng mười mét, nhưng cũng khiến họ đau đớn không chịu nổi.

Đúng lúc đó, chỉ thấy cánh tay trong quan tài đã nắm chặt hai bên quan tài.

Chẳng mấy chốc, một xác chết đen cao lớn vô cùng đã đứng dậy từ trong quan tài.

Xác chết màu đen đó cao tới sáu bảy mét, khó trách lại cần một cỗ quan tài lớn như xe tải mới có thể chứa được.

Trên đầu đội một chiếc mũ sắt khổng lồ, trên người mặc giáp trụ

thời Đại Minh, chỉ là giáp trụ đã bắt đầu mục nát.

Dưới mũ sắt là một đôi mắt phát ra ánh sáng màu xanh lục, trông cực kỳ quái dị.

Điều khiến người ta kinh ngạc hơn là gã này lại mọc tới mười hai cánh tay, mọc vòng quanh sau lưng, từng cánh tay vung loạn xạ như nghìn tay Quan Âm.

Giống hệt với xác nữ trong lăng mộ dưới biển mà họ đã thấy, chỉ là gã này cao lớn hơn nhiều. "Vạn Nô Vương sao?" Ngũ Tà sợ hãi nói.

Ngũ Ban thì không để ý đến điều đó, vội vàng nói: "Cẩn thận, tôi đi cứu." Rồi nhanh chóng chạy về phía Vương Bàn Tử, bên dưới Vạn Nô Vương một cước đá văng cả cỗ quan tài thành phấn vụn.

Nhìn những người bị thương ngã trên bàn tế, hắn không chút khách khí, nhấc chân to lên trực tiếp giẫm xuống. "A!" Những người chưa ngất đi nhìn cảnh tượng đó chỉ có thể phát ra tiếng gào thét kinh hoàng.

Nhưng căn bản không thể ngăn cản được một cước của Vạn Nô Vương, những người trên bàn tế đều bị Vạn Nô Vương giẫm chết.

A Nịnh chỉ đành quay đầu đi không nhìn cảnh tượng đẫm máu đó.

Sau khi giẫm chết những người đó, Vạn Nô Vương cuối cùng cũng ngẩng đầu nhìn lên phía trên.

Lúc này Kerge đang theo người Vương Bàn Tử mà đạp lên vai Vương Bàn Tử. "Mẹ nó, nhanh lên!" Vương Bàn Tử gầm lên giận dữ.

Nhưng Kerge rõ ràng không phải là người có thân thủ cực tốt, càng hoảng loạn lại càng liên tục đạp vào mặt Vương Bàn Tử.

Khiến Vương Bàn Tử tức đến mức suýt chút nữa đã bắn thẳng một phát súng vào gã ngoại quốc đó.

Nhưng cũng đúng lúc đó, cánh tay dài và thô tráng của Vạn Nô Vương vươn về phía Vương Bàn Tử.

May mắn là Vương Bàn Tử đã leo lên không ít nên không bị tóm, nhưng sợi dây thì bị nắm lấy.

Vạn Nô Vương dùng sức kéo mạnh một cái, sợi dây thừng căn bản không chịu nổi sức mạnh đó, lập tức bị đứt. "A!" Hai người lập tức kêu thảm một tiếng. "Đỡ lấy!" Ngũ Ban lớn tiếng la.

Lời vừa dứt, chỉ thấy trong tay gã không biết từ lúc nào đã nắm một cuộn dây thừng, nhanh chóng ném về phía hai người.

Vương Bàn Tử mắt nhanh tay lẹ liền tóm lấy sợi dây, Kerge lại lần nữa ôm chặt lấy người Vương Bàn Tử, nhưng sợi dây buộc ngang eo của gã cũng bị Vạn Nô Vương giật đứt.

Chương 222

Cảnh tượng đó giống như một cuộc đối đầu giữa Ngũ Ban và Vạn Nô Vương, lần này Vương Bàn Tử thì khổ rồi.

Trên người không chỉ phải chịu đựng trọng lượng của Kerge, mà sợi dây ngang eo còn siết chặt đến mức gần như muốn xé đứt eo gã. "Gã ngoại quốc kia!

Nhanh tay tóm lấy dây đi!" Vương Bàn Tử la lớn.

Gã ngoại quốc kia tuy đã sợ vỡ mật, nhưng theo tiếng gầm của Vương Bàn Tử liền vội vàng tóm lấy sợi dây Ngũ Ban ném ra, ngược lại Vương Bàn Tử chỉ còn có thể giữ dây bằng một tay. "Anh bạn, ông muốn xả thân vì nghĩa sao?

Tôi khâm phục ông." Kerge nhìn Vương Bàn Tử dường như muốn buông tay, không nhịn được cảm động nói.

Vương Bàn Tử chửi thề nói: "Xả cái em gái ông." Chỉ thấy Vương Bàn Tử sau một hồi mò loạn xạ trên người lại lấy ra đống thuốc nổ buộc trên người. "Này... này...

đừng làm loạn, chết thì cũng đừng kéo tôi xuống nước!" Kerge la lớn.

Nhưng Vương Bàn Tử căn bản không thèm để ý, dùng miệng cắn chặt một góc thuốc nổ, sau đó sờ soạng trên người tìm hộp quẹt để châm thuốc nổ.

Gã này trong lúc nguy hiểm lại vô cùng bình tĩnh, sau khi châm thuốc nổ liền ném thẳng về phía Vạn Nô Vương. "Ầm!" Ngay lập tức một tiếng nổ mạnh truyền đến, Vương Bàn Tử và Kerge lập tức bị một luồng khí nổ hất bay, sợi dây mà Vạn Nô Vương đang giữ cũng

bị nổ đứt.

Hai người như quả lắc đu đưa mấy vòng trong không trung, sau đó Ngũ Ban mới kéo hai người lên.

Nhìn về phía bàn tế đó, toàn bộ bàn tế đã bị nổ mất một góc, cùng với một con Khúc Diên bên dưới cũng bị nổ nát bét.

Khi mọi người tưởng rằng Vạn Nô Vương đã bị giải quyết, đang định thở phào nhẹ nhõm, chợt ở rìa bàn tế, mấy cánh tay lại lần nữa leo lên bàn tế. "Chưa chết!" Ngũ Tà ở xa la lớn.

Lúc này Ngũ Ban cũng cuối cùng kéo hai người lên.

Hai người vừa đứng vững nhìn Vạn Nô Vương đang leo lên bàn tế, Vương Bàn Tử quái dị kêu lên: "Nổ không chết hắn, nhưng lão tử mất hết đồ dự trữ rồi." "Đi mau!" Ngũ Ban nói.

Hai người không dám tiếp tục ở lại đó nữa, vội vàng chạy về vị trí của mọi người.

Vạn Nô Vương tuy không bị nổ chết, nhưng mũ giáp trên đầu và chiến y trên người thì bị nổ nát bét.

Lộ ra khuôn mặt gân guốc, nhìn Vạn Nô Vương, mọi người một lúc cảm thấy kỳ lạ, gã này rõ ràng là tổ tiên của lũ Khúc Diên trùng.

Bởi vì Vạn Nô Vương tuy trông giống người, nhưng lại càng giống cái đầu của Khúc Diên.

Đặc biệt hai cái xúc tu trên đỉnh đầu lại rõ ràng và mới lạ đến vậy. "Không phải là bọ trời sao?

Đừng đùa nữa, mau quay về đi." Vương Bàn Tử nhìn thấy xong không nhịn được nói.

Mọi người không khỏi bội phục Vương Bàn Tử vừa mới thoát chết mà lại có tâm trạng trêu chọc Vạn Nô Vương.

Hoặc có lẽ bị một cuộn thuốc nổ của Vương Bàn Tử chọc tức, chỉ thấy Vạn Nô Vương đang leo lên bàn tế chợt nhảy dựng lên. "Hự!" Sau một tiếng quát lớn, chỉ thấy gã này lại dùng sức giật đứt sợi xích mà Ngũ Ban đang đạp. "Rắc!" Sau một tiếng giòn tan truyền đến, chỉ thấy Vạn Nô Vương dùng sức kéo một cái lập tức giật đứt sợi xích mà Ngũ Ban đang đứng, khiến mọi người kinh ngạc đến ngây người.

Phải biết rằng sợi xích đó thô như bắp đùi, vậy mà lại bị giật đứt, sức mạnh của Vạn Nô Vương rốt cuộc lớn đến mức nào?

May mắn là Vương Bàn Tử và Kerge đã sớm chạy đến vị trí của mọi người, nếu không cũng bị hất văng xuống rồi.

Ngũ Ban thì trước khi Vạn Nô Vương giật đứt sợi xích đã nhảy lên một sợi xích phía trên.

Sợi xích mà Vạn Nô Vương giật xuống dài tới mười mấy mét, khi nắm trong tay thì lại rất vừa vặn.

Khiến Ngũ Ban nghi ngờ liệu những sợi xích này có phải do các đời Vạn Nô Vương cố định lên không?

Nếu không thì ai lại có thể di chuyển được những sợi xích này chứ? "Hô hô!" Thấy mọi người đều đã chạy đi, Vạn Nô Vương tỏ ra cực kỳ tức giận, vung sợi xích trong tay về phía Ngũ Ban.

Sợi xích khổng lồ trong tay Vạn Nô Vương như một cây roi linh hoạt.

Sợi xích lướt qua không trung phát ra tiếng gió rít gào.

Ngũ Ban thấy vậy không dám đối đầu trực diện, vội vàng nhảy sang một sợi xích khác. "Rầm!" Sợi xích quất vào vị trí Ngũ Ban vừa đứng, lập tức tóe ra một trận tia lửa.

Đầu xích vướng vào một sợi xích khác, Vạn Nô Vương dùng sức

kéo một cái, lập tức giật đứt một sợi xích nữa.

Mặc dù Ngũ Ban đã tránh được một đòn, nhưng theo cái giật đó, sợi xích rơi xuống quất về phía A Nịnh.

Đối với A Nịnh và mọi người thì đây đúng là tai họa từ trên trời rơi xuống, làm sao dám đứng yên tại chỗ, vội vàng nhảy xuống dưới, mới tránh được sợi xích đang rơi.

Vạn Nô Vương sau khi lại một lần nữa vồ hụt, trở nên càng thêm phẫn nộ, gầm lên một tiếng rồi chợt nhảy lên không trung.

Vô số cánh tay tóm lấy sợi xích, sau đó đuổi theo Ngũ Ban.

Thân hình gã quá lớn, khiến những sợi xích xung quanh đều kêu lạch cạch, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể bị giật đứt.

Ngũ Ban thấy vậy vội vàng thi triển Kỳ Lân Bộ, xuyên qua giữa các sợi xích. "Loạt xoạt!" Không biết tại sao, Vạn Nô Vương lại đuổi theo Ngũ Ban không buông tha, bất kể Ngũ Ban chạy đi đâu, Vạn Nô Vương dù bị vô số sợi xích quấn lấy cũng nhất quyết đuổi theo. "Đang chơi trốn tìm à?

Tại sao cứ mãi đuổi theo Ngũ Ban vậy?" Vương Bàn Tử nhìn thân hình đồ sộ của Vạn Nô Vương trong không trung hỏi.

Ngũ Tà nói: "Biết đủ đi, nếu hắn đuổi theo chúng ta, chín cái mạng cũng không đủ chết đâu." "E rằng gã này cũng bị tiếng hổ gầm đó đánh thức, nên mới không ngừng truy đuổi." A Nịnh phân tích. "Bị đánh thức mà lại giận dữ đến thế, may mà tôi đã dùng thuốc nổ nổ hắn rồi." Hoặc có lẽ nghe thấy lời của Vương Bàn Tử, đôi mắt to lớn của Vạn Nô Vương cuối cùng cũng nhìn về phía Vương Bàn Tử. "Hự!" Sau một tiếng quát lớn truyền ra từ miệng Vạn Nô Vương, chỉ thấy Vạn Nô Vương giằng đứt sợi xích đang quấn lấy hắn.

Hắn nhảy về phía Vương Bàn Tử, khiến mọi người sợ hãi đến

phát khiếp. "Ôi chao!

Hắn nghe hiểu tiếng người!" Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

Ngũ Tà giận dữ nói: "Ông thế nào rồi cũng có ngày bị hại chết thôi." "Tôi đâu biết hắn nghe hiểu tiếng người." Vương Bàn Tử vô tội nói.

Tuy nói vậy nhưng gã không dám ở lại chỗ cũ, vội vàng nhảy xuống dưới.

Khi chạy đến mặt đất, hắn cũng đã chạy đến trước mặt.

Chương 223

"Hoàng thượng, bệ hạ, tôi tuyệt đối không cố ý đâu, xin tha cho tôi một mạng chó này đi." Vương Bàn Tử quái dị kêu lên.

Nhưng Vạn Nô Vương căn bản không thèm để ý, mười hai cánh tay điên cuồng đấm xuống vị trí Vương Bàn Tử đang đứng.

Thân hình Vạn Nô Vương tuy lớn, nhưng tốc độ lại không chậm, mười hai cánh tay như cuồng phong đập xuống.

Ngũ Tà vội vàng kéo A Nịnh ngã xuống chân vách đá, mọi người thấy vậy cũng vội vàng học theo Ngũ Tà mà nằm rạp xuống chân vách đá. "Rầm!" Lập tức nắm đấm của Vạn Nô Vương điên cuồng đập vào vách đá, khiến vô số mảnh đá vỡ rơi xuống từ vách đá.

Chỉ là nắm đấm của gã này lớn, cộng thêm Ngũ Tà phản ứng nhanh, mọi người không bị thương quá nặng, ngược lại lại bị chôn vùi toàn bộ dưới chân tường.

Ngược lại Ngũ Ban lại tỏ ra sốt ruột, không ngờ Vạn Nô Vương lại đột nhiên bỏ qua mình, ngược lại tấn công về phía mọi người.

Gã làm sao dám né tránh, tay cầm trường kiếm, chân đạp Kỳ Lân Bộ nhanh chóng nhảy xuống về phía mọi người. "Xoẹt!" Khi nhảy đến một độ cao nhất định, sát khí trong người cuồn cuộn dâng lên, Huyền Vũ Chi Lực lập tức tuôn trào.

Dưới sự gia trì của trọng lực, Ngũ Ban như một viên đạn pháo nhảy xuống lưng Vạn Nô Vương.

Trường kiếm xuyên phá không trung, truyền đến một tiếng kiếm ngân. "A!" Theo sau việc Ngũ Ban nhảy lên lưng Vạn Nô Vương, trường kiếm đâm mạnh xuống, khiến lưng Vạn Nô Vương đau đớn

mà kêu thảm một tiếng.

Mặc dù một kiếm đã đâm trúng Vạn Nô Vương, nhưng Ngũ Ban lại cảm thấy vô cùng kinh ngạc, bởi vì một kiếm đó mới chỉ đâm sâu khoảng vài centimet.

Khó trách cuộn thuốc nổ của Vương Bàn Tử cũng chỉ làm hắn bay đi, căn bản không gây ra thương tổn quá lớn cho hắn.

Nhưng điều xảy ra tiếp theo lại khiến Ngũ Ban càng thêm kinh ngạc. "Những nô lệ Thăng Long thấp hèn, trẫm nhất định sẽ xé xác các ngươi thành vạn mảnh!" Chợt từ miệng Vạn Nô Vương truyền ra một giọng nói vô cùng uy nghiêm.

Ngũ Ban thật sự không ngờ Vạn Nô Vương lại có thể nói chuyện, hắn chưa chết sao?

Khi Ngũ Ban đang do dự, mười hai cánh tay của Vạn Nô Vương điên cuồng cào về phía sau.

Ngũ Ban giật mình, vội vàng hai chân đạp mạnh, nhanh chóng nhảy xuống dưới.

Vạn Nô Vương này cao tới sáu bảy mét, Ngũ Ban khi nhảy xuống đã lăn lộn mấy vòng trên đất.

Lúc này Ngũ Tà và những người khác cũng lén lút bò ra từ đống đá lộn xộn, tuy không bị trọng thương, nhưng không ít người trên người bị đá vỡ cứa rách. "Kỳ lạ, kỳ lạ, tôi xuống đấu bao lâu nay lần đầu tiên thấy xác chết mà lại biết nói chuyện." Vương Bàn Tử vừa chạy vừa lẩm bẩm.

Ngũ Tà chỉ đành bịt miệng, lẩn sang một bên khác, không dám tiến về phía bàn tế.

Ở đó có không ít Bách Túc Long đang nhe nanh múa vuốt.

Khi ẩn mình dưới một sợi xích, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Bên kia, khi Ngũ Ban vừa ổn định thân hình, Vạn Nô Vương một cánh tay đã đấm về phía gã.

Ngũ Ban thấy vậy vội vàng vận dụng Cùng Kỳ Huyết Mạch, ba lần sức mạnh lập tức bùng nổ, trên hai tay bốc lên một tầng quỷ hỏa kỳ dị. "Oanh!" Một chưởng đánh vào người Ngũ Ban, sức mạnh khổng lồ khiến hai chân Ngũ Ban lún sâu vào đất.

Khiến Ngũ Ban vô cùng chấn động, sức mạnh của gã này còn mạnh hơn mình.

Nhưng may mắn là quỷ hỏa vô tận đã theo cánh tay Vạn Nô Vương mà lan lên. "Hừ!

Ngươi tưởng dựa vào một luồng quỷ hỏa có thể chống lại trẫm sao, trẫm đã sớm không còn hồn phách từ mấy trăm năm trước rồi, lửa đối với trẫm vô dụng." Giọng Vạn Nô Vương truyền đến.

Lời vừa dứt, chỉ thấy cánh tay còn lại của Vạn Nô Vương cũng đấm về phía Ngũ Ban, nếu hai chưởng này mà đánh xuống thì chẳng phải sẽ bị đánh lún vào đất rồi sao?

Làm sao dám ở lại đó, lập tức sát khí cuồn cuộn, Cùng Kỳ Huyết Mạch trong cơ thể cũng theo đó mà cuộn trào. "Gầm!" Một tiếng gầm như dã thú truyền đến, chỉ thấy dưới bàn tay Vạn Nô Vương, một con hung thú chui ra, chính là Cùng Kỳ chân thân mà Ngũ Ban hóa thân.

Tuy nhiên Ngũ Ban biến thân Cùng Kỳ, tốc độ cũng nhanh hơn rất nhiều, nhưng trước mặt Vạn Nô Vương, Cùng Kỳ chỉ to như con chó nhỏ, dường như không có quá nhiều uy hiếp đối với Vạn Nô Vương.

“Hừ!

Hung thú Cùng Kỳ trước mặt trẫm chẳng đáng một đòn.” Vạn Nô

Vương lạnh giọng nói khi nhìn Cùng Kỳ.

Ở một bên khác, A Nịnh thấy Cùng Kỳ xuất hiện thì kinh ngạc đến ngây người, trong mắt đầy vẻ kinh hãi.

"...

Rốt cuộc có bao nhiêu loại huyết mạch sức mạnh?

Là người sao?" A Nịnh thầm kêu trong lòng.

Những thuộc hạ của cô ta còn cảm thấy khủng khiếp hơn, có thể thấy Ngũ Ban bị Vạn Nô Vương truy đuổi đánh liên tục.

Khi đang định bàn bạc chiến lược thì một quái vật từ tay Vạn Nô Vương chạy ra.

"...

Là người kia biến thành dã thú sao?

Chẳng lẽ là yêu quái trong thần thoại của chúng ta?" "Cùng Kỳ là hung thú thượng cổ, không phải đã diệt vong rồi sao?

Sao lại xuất hiện ở đây?" "Trời ơi!

Trước đây mình lại sống chung với một con ma thú lâu như vậy mà nó không ăn thịt mình, đúng là ơn Chúa che chở." ...

Những thuộc hạ của A Nịnh lập tức bàn tán xôn xao.

Vương Bàn Tử và Ngũ Tà thấy vậy thì trong lòng kinh hãi vô cùng, Vạn Nô Vương lại cường hãn đến vậy sao?

Sau khi Ngũ Ban thoát đi, Vạn Nô Vương phản ứng không chậm, bàn tay lớn lại vỗ tới Ngũ Ban.

Ngũ Ban nhờ vào biến thân Cùng Kỳ nên không hề sợ hãi.

Bốn chân đạp mạnh lao nhanh về phía Vạn Nô Vương, tránh được một chưởng xong, hắn lập tức vồ lấy chân Vạn Nô Vương.

Nhưng Vạn Nô Vương cứ như một ngọn núi lớn, căn bản không thể lay chuyển.

Ngũ Ban bất đắc dĩ, há to cái miệng máu cắn xé đùi Vạn Nô Vương.

Chỉ một nhát cắn suýt chút nữa làm răng Ngũ Ban rụng hết, cái chân của lão ta cứ như làm bằng thép, căn bản không thể cắn đứt.

Ngược lại, khi Vạn Nô Vương đá một cước về phía trước, Ngũ Ban bị quăng xa.

Cơ thể rơi mạnh xuống bên cạnh tế đàn, sức mạnh cường đại khiến tế đàn bị đập vỡ một góc.

"Gầm!" ...

Lúc này, hai con rết rồng trăm chân bên dưới lại gào thét điên cuồng về phía Ngũ Ban, kéo theo sợi xích trên cổ lao vào cắn xé Ngũ Ban điên cuồng.

Chương 224

Khiến Ngũ Ban cực kỳ tức giận, không đấu lại Vạn Nô Vương thì không đối phó được mấy con sâu bọ thối tha này sao?

Hắn lao thẳng về phía rết rồng trăm chân, há to miệng máu cắn đứt cổ của nó.

Sau khi nhả miệng ra, hắn nhảy lên con còn lại, không chút do dự giết chết nó.

"Mày dám giết dân của trẫm, trẫm nhất định sẽ diệt cửu tộc!" Vạn Nô Vương nhìn Ngũ Ban cắn chết những con rết rồng trăm chân xong thì giận dữ gầm lên.

Thấy Vạn Nô Vương ép tới, Ngũ Ban biết sức mạnh của lão ta vô cùng cường hãn, con Bạch Mao Hạn Bạt trước mặt lão cũng không đáng nhắc đến.

Hắn vội vàng nhảy lên tế đàn, tránh né đòn tấn công của Vạn Nô Vương.

Đồng thời trong lòng vô cùng kỳ lạ, những con rết rồng này lại là dân của Vạn Nô Vương?

Hơi bị bịa đặt quá rồi đấy?

Vào lúc này, toàn bộ hang động đột nhiên rung chuyển dữ dội, như thể xảy ra động đất, khiến mọi người kinh hãi.

Ngay cả Ngũ Ban trên tế đàn cũng cảm thấy không vững, suýt nữa thì ngã sấp xuống đất.

Còn Vạn Nô Vương thì càng khoa trương hơn, cả thân thể khổng lồ đột nhiên bò xuống.

Toàn bộ cơ thể ẩn nấp phía sau tế đàn, như thể vô cùng kiêng kỵ thứ gì đó.

Ngũ Ban kinh ngạc, bởi vì trên mặt Vạn Nô Vương hiện rõ vẻ sợ hãi, trong lòng kinh hoàng, rốt cuộc thứ gì có thể khiến Vạn Nô Vương cường hãn như vậy lại cảm thấy sợ hãi?

Vào lúc này, Vạn Nô Vương thậm chí còn cẩn thận nói: "Mau trốn đi, đừng có hại chết trẫm." Ngũ Ban cảm thấy rất kỳ lạ, Vạn Nô Vương này vô cùng sợ hãi một trận rung động, thậm chí không dám lộ ra ngoài, sợ bị liên lụy.

"Lạch cạch!" ...

Lúc này, cánh cổng đồng khổng lồ đối diện vì chấn động nên những thứ dán trên đó thi nhau rơi xuống.

Ngũ Ban kinh hãi, rõ ràng là từng tấm da người, trước đây sao lại không phát hiện ra?

Chỉ là những tấm da người này rốt cuộc ai đã dán lên cánh cổng đồng đó?

Chưa kịp nghĩ kỹ thì thấy cổng đồng đột nhiên hơi hé mở ra ngoài.

Thấy vậy, Ngũ Ban cảm giác da đầu mình như muốn nổ tung.

Không cần Vạn Nô Vương nhắc nhở, hắn vội vàng hóa thành hình người, trốn sau một tảng đá trên tế đàn.

Trong lòng vô cùng kinh hãi, cánh cổng đồng to lớn như vậy rốt cuộc ai đang mở?

Ai có thể mở được nó?

Cánh cổng đồng như một ngọn núi lớn, e rằng dùng bí thuật cũng không thể lay chuyển được nó?

Cổng đồng là Địa Ngục Chi Môn trong miệng Vương Táng Hải,

mỗi khi các đời Vạn Nô Vương chết đi mới mở ra, hiện tại Vạn Nô Vương lại ở bên cạnh mình.

Chẳng lẽ bên trong có đồng tộc của Vạn Nô Vương, muốn đưa lão ta về sao?

Nên lão ta mới sợ hãi?

Trong khoảnh khắc, Ngũ Ban nghĩ ra vạn khả năng, thậm chí còn nghĩ Địa Ngục Chi Môn không phải là cánh cổng thông đến địa phủ.

Đây cũng là lần đầu tiên Ngũ Ban cảm thấy sợ hãi thứ gì đó trước Thanh Đồng Môn, ngay cả khi đối mặt với Bạch Mao Hạn Bạt lợi hại nhất, Vạn Nô Vương trốn sau tế đàn cũng không hề cảm thấy sợ hãi.

Nhưng lại sợ hãi một cánh cổng, mặc dù cố gắng không thừa nhận, nhưng Ngũ Ban nhìn lòng bàn tay run rẩy của mình thì cười khổ.

Chỉ là sau khi cánh cổng đồng mở ra một khe hở nhỏ thì đứng yên, chấn động xung quanh cũng dừng lại, khiến mọi người đều cảm thấy nhẹ nhõm.

Ngũ Ban đang định mạnh dạn đi xem rốt cuộc có chuyện gì thì Vạn Nô Vương lại nói: "Đừng động." Ngũ Ban biết lão ta còn sợ hãi hơn cả mình, đã nói vậy thì chắc chắn có thứ gì đó.

Nhìn những người trốn ở xa, thấy A Nịnh đang điên cuồng chụp ảnh, Ngũ Ban vẫy tay ra hiệu đừng động đậy.

A Nịnh mặc dù đang chụp ảnh, nhưng cũng thấy được động tác của Ngũ Ban, rất không tình nguyện dừng công việc trong tay lại.

Mặc dù đối với Thanh Đồng Môn chỉ là một khe hở nhỏ, nhưng đối với mọi người thì nó như một chiếc xe tải lớn.

Từ khe hở thổi ra một mùi vị kỳ lạ, khiến Ngũ Ban đặc biệt khó

chịu, không hiểu là mùi gì.

Nhưng lại có thể khiến toàn bộ huyết mạch đều sôi trào, dường như bên trong ẩn chứa thứ gì đó phi thường.

Vào lúc này Ngũ Ban nhìn thấy trong Thanh Đồng Môn, dường như có mấy ngọn đèn ma đang trôi nổi ra ngoài.

Chẳng mấy chốc xung quanh bỗng nhiên bốc lên một trận mây mù màu tím, như một vòi phun điên cuồng phun ra, bao trùm toàn bộ xung quanh.

Cảm giác này đặc biệt quỷ dị, như cảnh tượng lệ quỷ xuất hiện khi xem phim ma bình thường.

Những đám mây mù màu tím này cũng che khuất toàn bộ hình bóng của mọi người.

Vạn Nô Vương trốn sau tế đàn cũng bị bao phủ, những con rết rồng trăm chân còn sống lúc này cũng trở nên vô cùng yên tĩnh.

Xung quanh lập tức chìm vào sự tĩnh lặng tuyệt đối, ngay cả tiếng thở cũng không nghe thấy. ...

Sự tĩnh lặng không một tiếng động như vậy thực sự khiến người ta sợ hãi, những người có mặt, bất kể là người hay những con rết rồng đó, đều không dám phát ra một chút động tĩnh nào.

Ngay cả đèn thăm dò trong tay mọi người trong đám sương mù màu tím này cũng không còn tác dụng gì.

“U u!” ...

Đột nhiên một tiếng kèn hiệu như trên chiến trường cổ đại truyền ra từ trong Thanh Đồng Môn.

Tiếng kèn du dương vô cùng, vang vọng mãi trong thung lũng.

Chẳng mấy chốc, ở cuối thung lũng, vô số bóng đen u ám xuất

hiện, những bóng đen này xếp hàng chỉnh tề như một đội quân.

Điều kỳ dị hơn là ở cuối thung lũng phát ra một luồng sáng tím mạnh mẽ, chiếu sáng toàn bộ thung lũng thành màu tím.

Thung lũng lập tức trở nên lạnh lẽo vô cùng, cái lạnh này không phải là nhiệt độ bên ngoài, mà dường như là cái lạnh thấu tận linh hồn.

Linh hồn của tất cả mọi người dường như đang run rẩy, khiến mọi người căn bản không thể động đậy.

“Thật... thật nồng đậm âm khí.” Ngũ Ban kinh hãi nói trong lòng.

Âm khí cổ xưa này là âm khí nồng đậm nhất mà hắn từng thấy cho đến nay, mọi người cảm thấy linh hồn mình lạnh lẽo, chính là do âm khí này.

Ngũ Ban nghĩ đến một khả năng, những người này có lẽ là âm binh tá đạo trong truyền thuyết.

A Nịnh ở xa rất muốn đi chụp ảnh, nhưng chân cô ta căn bản không nghe lời điều khiển.

Không chỉ vậy, ngay cả Ngũ Ban lúc này trước mặt những người này cũng cảm thấy cơ thể không chịu sự khống chế của mình.

Những người này đi chậm, nhưng bước chân vô cùng nhất quán, ngay cả quân đội hiện đại e rằng cũng không chỉnh tề đến vậy.

Khi những người này cuối cùng đã đến gần, Ngũ Ban nhìn thấy người đi trước nhất lại đang giương một lá quân kỳ.

Chương 225

Chỉ là lá quân kỳ này đã rách nát không thể tả, căn bản không thể nhìn ra thứ vẽ trên đó.

Những người này đi từng bốn người một, Ngũ Ban ước chừng số lượng ít nhất cũng phải trên ngàn người.

Khi những người này đến gần, Ngũ Ban cũng cuối cùng nhìn rõ được dáng vẻ của họ.

Những người này đều mặc giáp trụ cổ xưa rách nát, hai người giương chiến kỳ và ôm kèn hiệu, mặc dù giương những thứ đó nhưng không hề cảm thấy có trọng lượng nào.

Đi lại căn bản không phát ra bất kỳ tiếng động nào, cả người cứ như đang bay lượn trong không trung, trông rất kỳ lạ.

Mặc dù đội giáp trụ nhưng Ngũ Ban nhìn rõ được khuôn mặt của họ, từng khuôn mặt đều trông như mặt rắn yêu.

Tất cả đều mặt không biểu cảm, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt đều màu đen, như không có con ngươi vậy.

Như những u linh, họ xếp hàng chỉnh tề trôi vào trong Thanh Đồng Môn.

Mấy ngọn đèn bên trong lại chủ động nhường ra một lối đi, đứng ở hai bên, không biết những ngọn đèn này có người cầm hay không.

Đội ngũ kéo dài, từ cuối thung lũng đi vào Thanh Đồng Môn mất hẳn nửa tiếng, nhưng vẫn chưa đi hết.

Nửa tiếng cho mọi người cảm giác như cả một thế kỷ, không biết còn phải đợi bao lâu.

Vào lúc này, đôi mắt Ngũ Ban không tự chủ mà mở to, trong đội ngũ xuất hiện một người vô cùng quen thuộc.

"Tiểu Ca! ...

Tại sao lại ở trong đội ngũ này?

Chẳng lẽ đã chết, bị những âm binh này câu hồn rồi sao?" Ngũ Ban kinh hãi thầm nghĩ.

Nhưng Ngũ Ban nhanh chóng phát hiện không đúng, bởi vì người này mặc giáp trụ y hệt, nhưng phía sau vẫn đeo cây Hắc Kim Cổ Đao kia.

Động tác và những người kia hoàn toàn khác nhau, khiến Ngũ Ban biết Tiểu Ca chưa chết, vẫn còn sống.

Trong lúc thở phào nhẹ nhõm trong bóng tối, Ngũ Ban trong lòng vô cùng kỳ lạ, người này đã không chết, sao lại trà trộn vào đội ngũ này.

Hắn đoán có lẽ là âm binh, tùy tiện một người cũng đủ để Tiểu Ca ăn một mẻ.

"Chẳng lẽ muốn đi vào?" Ngũ Ban kinh hãi thầm nghĩ.

Lúc này Ngũ Ban muốn đi ra hỏi cho rõ ràng nhưng lý trí mách bảo một khi lộ diện, chỉ có cái chết đang chờ đợi.

Bởi vì hắn phát hiện, hiện tại mình căn bản không thể chống lại những âm binh này.

Vào lúc này Tiểu Ca dường như có điều gì đó nhận ra, cả người không chủ ý mà tách ra khỏi đội ngũ.

Đôi chân vẫn động đậy nhưng lại đứng yên ở đằng xa, đầu hơi nghiêng, đối diện với Ngũ Ban.

"Tạm biệt!" Tiểu Ca đột nhiên động môi, Ngũ Ban nhìn thấy rõ

ràng hắn đang nói.

Mặc dù là khẩu ngữ nhưng Ngũ Ban vẫn có thể hiểu, dù sao cũng từng là quân nhân, biết một số khẩu ngữ.

Miệng Ngũ Ban cũng động đậy, dùng khẩu ngữ hỏi: "Làm gì?" "Tôi nhất định phải vào, mau đi đi, có lẽ tôi sẽ sớm ra, có lẽ tôi sẽ vĩnh viễn không ra được." Tiểu Ca động môi.

Ngũ Ban vội vàng hỏi: "Vì sao phải vào?" "Sứ mệnh của tôi." Tiểu Ca nói.

Xong xuôi, Tiểu Ca lại không chủ ý mà quay về đội ngũ, theo đội ngũ từ từ tiến lên.

Trong lòng Ngũ Ban cảm thấy như ngũ vị tạp trần, thì Tiểu Ca lại một lần nữa quay đầu lại.

"Giúp tôi chặn Vạn Nô Vương đừng để lão ta vào Thanh Đồng Môn, thứ đó đã biến mất mấy trăm năm rồi, hãy để nó vĩnh viễn biến mất trong luân hồi đi." Tiểu Ca lại dùng khẩu ngữ nói.

Như đang phó thác, lại như đang cầu xin, Ngũ Ban trong lòng khó tả.

"Yên tâm, tôi nhất định sẽ giúp, tuyệt đối sẽ không để lão ta vào Thanh Đồng Môn." Ngũ Ban động môi, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Tiểu Ca khẽ mỉm cười với Ngũ Ban, đây là lần đầu tiên Ngũ Ban thấy Tiểu Ca cười, người này vốn đã đẹp trai rồi.

Một nụ cười khiến Ngũ Ban cảm thấy tứ đại mỹ nhân thời cổ đại cũng không cười đẹp bằng được sao?

Cuối cùng toàn bộ đội ngũ đã tiến vào Thanh Đồng Môn, sương mù màu tím xung quanh đang từ từ tiêu tán.

Luồng sáng tím kia vẫn còn đó, không hề tối đi vì sự biến mất của

những âm binh đó.

Vào lúc này, Vạn Nô Vương, người vẫn luôn như cháu trai, đột nhiên nhảy vọt lên, lao nhanh về phía Thanh Đồng Môn.

Trông có vẻ muốn tiến vào Thanh Đồng Môn, Ngũ Ban nhớ lời Tiểu Ca phó thác, trong lòng trầm xuống, tuyệt đối không thể để người này tiến vào Thanh Đồng Môn.

Mặc dù Ngũ Ban biết chỉ dựa vào sức mạnh huyết mạch căn bản không phải đối thủ của Vạn Nô Vương, thậm chí còn bị đánh cho tơi bời.

Nhưng Ngũ Ban vẫn kiên quyết đứng ra, chặn trước mặt Vạn Nô Vương.

"Có người phó thác tôi không thể để ông vào!" Ngũ Ban nhìn Vạn Nô Vương lạnh nhạt nói.

Vạn Nô Vương cười lạnh: "Con kiến hôi ti tiện cũng muốn ngăn cản trẫm sao?" Vạn Nô Vương không hề nói quá, trước mặt lão ta, mọi người quả thực ti tiện như con kiến hôi vậy.

"Sao?

Cảm thấy mình lợi hại sao?

Theo tôi được biết Đông Hạ cuối cùng bị Mông Cổ diệt, nên ông cũng chỉ là một phế vật." Ngũ Ban nói.

Vạn Nô Vương giận dữ nói: "Tìm chết!" Nói xong mười hai cánh tay điên cuồng vỗ về phía Ngũ Ban, muốn một đòn trực tiếp đánh chết Ngũ Ban ngay tại chỗ.

Nhưng Ngũ Ban nhìn Vạn Nô Vương cười lạnh: "Trong mắt tôi, ông chẳng phải là một con kiến hôi sao?" Nói xong trên người hắn đột nhiên phát ra một luồng khí tức vô cùng cường hãn, luồng khí tức này

còn mạnh hơn Vạn Nô Vương rất nhiều. ...

Trong thung lũng, tử khí bao trùm, tử quang xuyên thấu qua tử khí, nhuộm cả thế giới thành màu tím.

Xung quanh trông như thể đang ở địa phủ, đặc biệt là với đội âm binh giống như u linh kia.

Khiến Ngũ Tà và mọi người hiện tại đều không dám phát ra một tiếng động nhỏ, sợ sẽ thu hút sự chú ý của những âm binh đó.

Ngũ Tà và Vương Bàn Tử từ xa cũng thấy Tiểu Ca ẩn mình trong đám âm binh, thậm chí đã tiến vào cánh cổng đồng khổng lồ kia, trong lòng họ dâng lên một chút lo lắng.

Sau khi âm binh biến mất, mọi người thấy Vạn Nô Vương muốn tiến vào Thanh Đồng Môn thì Ngũ Ban lại đứng ra chặn người khổng lồ này lại.

Mặc dù không hiểu tại sao Ngũ Ban lại làm vậy, nhưng trong mắt họ, điều này không nghi ngờ gì là tự tìm cái chết.

Bởi vì trước đó Ngũ Ban đã bị ngược đãi đến mức không có sức chống trả.

Chỉ có Vương Bàn Tử và Ngũ Tà biết, người này còn có chiêu cuối trong tay.

"Sao lại xông xáo như vậy?" Mặc dù biết Ngũ Ban có chiêu cuối, nhưng Ngũ Tà vẫn lo lắng hỏi.

Lúc này A Nịnh nói: "Trước đó Tiểu Ca đang dùng khẩu ngữ nói chuyện với cậu ta." "Khẩu ngữ?" Vương Bàn Tử kinh ngạc hỏi.

A Nịnh nói: "Đúng vậy, cũng không có bất kỳ che giấu nào, nên tôi cũng thấy được." "Vậy cậu ta đã nói gì?" Ngũ Tà vội vàng hỏi.

Chương 226

A Nịnh nói: "Tiểu Ca bảo cậu ta chặn Vạn Nô Vương." "Chặn Vạn Nô Vương?

Không cho lão ta vào Thanh Đồng Môn sao?

Vạn Nô Vương của Vương Táng Hải, các đời hoàng đế Đông Hạ không phải thế tập, mà là bò ra từ Địa Ngục Chi Môn." Ngũ Tà nói.

Vương Bàn Tử nói: "Chẳng lẽ muốn tiến vào Thanh Đồng Môn để thoát thai hoán cốt, sau đó lại bò ra tiếp tục làm Vạn Nô Vương sao?" "Không thể nào, Đông Hạ mặc dù là một tiểu quốc, sử sách ghi chép cũng chỉ vỏn vẹn mười mấy năm, nhưng vào thời Đại Minh đã có dấu vết, có thể thấy Đông Hạ đã trải qua một hai trăm năm lịch sử." Kake nói.

Ngũ Tà thầm nghĩ, nếu như biết người vừa rồi ẩn mình trong âm binh, hiện tại cũng đã trăm tuổi rồi không biết sẽ thế nào.

Ở một bên khác, Ngũ Ban và Vạn Nô Vương lại đối đầu nhau, đối mặt với Vạn Nô Vương cao lớn, đối mặt với Vạn Nô Vương từng khiến mình không có sức chống trả, Ngũ Ban không hề né tránh.

Khi những nắm đấm của Vạn Nô Vương như mưa rào giáng xuống Ngũ Ban, khí thế trên người Ngũ Ban đột nhiên bùng nổ.

Sát khí cuồng bạo xung quanh khiến tử khí đột nhiên cuồn cuộn, che phủ cả hình bóng của Vạn Nô Vương và Ngũ Ban.

"Rầm!" ...

Vào lúc này, một tiếng va chạm cực mạnh truyền đến, như hai loại sức mạnh cường đại đang đối chọi nhau.

"Oành!" ...

Đột nhiên Vạn Nô Vương từ trong tử khí sôi trào văng ra ngoài, đập vào tế đàn phía sau.

Cơ thể khổng lồ cộng với lực xung kích mạnh mẽ khiến Vạn Nô Vương làm hỏng cả tế đàn.

Mấy con rết rồng trăm chân còn lại cũng bị Vạn Nô Vương đè chết mấy con, có một con đang giãy giụa trên đá của tế đàn, đối với nó không nghi ngờ gì là tai họa bất ngờ.

Sau khi tử khí dần dần khôi phục, khi mọi người nhìn về phía Ngũ Ban, đôi mắt họ suýt chút nữa thì rơi ra ngoài.

Chỉ thấy ở vị trí ban đầu của Ngũ Ban, xuất hiện một người khổng lồ, người khổng lồ này cũng cao lớn uy vũ như Vạn Nô Vương.

Trên toàn thân vẫn còn tàn dư quần áo của Ngũ Ban trước đó, chỉ là hiện tại đã bị xé nát.

Trên người từng đường vân xăm kỳ lạ trông có vẻ quỷ dị, toàn thân bao trùm một lớp khí đen, cho người ta cảm giác như một con quỷ bò ra từ địa ngục vậy.

Lúc này mọi người đều không phân biệt rõ được, người bò ra từ lòng đất rốt cuộc là Vạn Nô Vương, hay là người khổng lồ uy vũ trước mắt này.

“Lại hát vở nào nữa vậy?

Chẳng lẽ người này như Tôn Ngộ Không trong truyền thuyết biết bảy mươi hai phép biến hóa?” “Tôi đoán, người đó không phải là con người, không chỉ có thể biến thành con hổ có cánh mà còn có thể biến thành người khổng lồ.” “Nhìn kiểu này, có vẻ còn mạnh hơn Vạn Nô Vương.” ...

Những người của A Nịnh chưa từng thấy cảnh tượng như vậy,

từng người há hốc mồm ra.

Nhìn hai người khổng lồ trước Thanh Đồng Môn, mọi người không nhịn được bàn tán xôn xao.

Ngũ Tà nghe những lời bàn tán nhưng không để ý, ngược lại Vương Bàn Tử lộ ra ánh mắt khinh thường.

"Một đám lão ngoại nói nhảm về văn minh của chúng ta." Vương Bàn Tử nói.

Kake không phục nói: "Nói về văn minh của chúng ta, tôi cũng hiểu không ít, ông cứ nói cho tôi nghe xem nào." "Hôm nay ông đây cho các người mở mang kiến thức, con hổ có cánh kia gọi là Cùng Kỳ, là hung thú thời thượng cổ của chúng ta." Vương Bàn Tử nói.

Kake nói: "Cùng Kỳ thì tôi có thấy trong Sơn Hải Kinh, nhưng đó không phải là thần thoại sao?" "Thần thoại?

Nhìn xem bây giờ có phải thần thoại không?

Có biết tình trạng hiện tại không?

Nói cho cô biết đây là Ma Thần Chi Thể, cô có biết Ma Thần không?" Vương Bàn Tử nói.

Lúc này A Nịnh nói: "Huyết mạch Xi Vưu?

Không đúng, nếu là Xi Vưu sẽ không chỉ có một chút uy thế." "Thượng cổ thập đại Ma Thần: Xi Vưu, Hình Thiên, Khoa Phụ, Cộng Công, Phi Liêm, Phong Bá, Vũ Sư, U Minh Song Thần, Hậu Khanh, Nữ Bạt, Ngân Linh Tử, chỉ không biết rốt cuộc là loại nào." Ngũ Tà nói.

Những lão ngoại này nghe mà mơ hồ, hoàn toàn không hiểu tình hình.

"Bất kể là loại nào, e rằng Vạn Nô Vương sẽ gặp tai ương rồi." A

Nịnh nói.

Đúng lúc đang nói thì thấy Thanh Đồng Môn đang từ từ đóng lại.

“Lạch cạch!” ...

Chỉ thấy tiếng cửa lớn ma sát kia lại một lần nữa truyền đến, khiến Vạn Nô Vương tỏ ra vô cùng sốt ruột.

“Tránh ra!” Vạn Nô Vương gầm lên một tiếng, lại lao về phía Ngũ Ban.

“Tôi đã nói rồi, trong mắt tôi ông chẳng phải là một con kiến hôi sao?” Ngũ Ban đã hóa thành người khổng lồ nhìn Vạn Nô Vương nói.

Dứt lời, chỉ thấy Ngũ Ban đột nhiên một quyền đánh tới Vạn Nô Vương, tốc độ cực nhanh vô cùng, Vạn Nô Vương vận toàn thân sức mạnh ngang tàng đâm thẳng tới.

Khi đến gần, Vạn Nô Vương đột nhiên lăn một vòng trên đất, tránh được một quyền của Ngũ Ban.

Người này căn bản là làm động tác giả, mục đích là lừa Ngũ Ban ra đòn, để lão ta chạy về Thanh Đồng Môn.

Lão ta biết rõ những đòn tấn công trước đó đều bị người này nhẹ nhàng chặn lại, thậm chí một quyền có thể đánh bay lão ta.

Hoàn toàn không phải đối thủ, nhưng nhìn Thanh Đồng Môn sắp đóng lại, chỉ có thể dùng hạ sách này.

Nhưng lão ta đã đánh giá quá thấp Ngũ Ban, ngay khi vừa lăn xuống đất.

Ngũ Ban nhấc một chân đạp thẳng tới Vạn Nô Vương.

“A!” ...

Vạn Nô Vương kêu thảm một tiếng, một ngụm máu xanh phun ra

từ miệng lão ta.

Toàn bộ mặt đất lấy hai người làm trung tâm sụp lún xuống, tạo thành một cái hố khổng lồ.

Lực xung kích mạnh mẽ khiến toàn bộ thung lũng dường như lại chìm vào một trận động đất dữ dội. ...

Vạn Nô Vương bị Ngũ Ban một cước đạp vào hố, lúc này trong mắt đầy vẻ tuyệt vọng.

Nhìn Thanh Đồng Môn đóng ngày càng nhỏ lại, Vạn Nô Vương vô cùng không cam tâm, không để ý đến vết thương nặng trên người mà từ từ bò về phía Thanh Đồng Môn.

Ngũ Ban không hề ngăn cản, Vạn Nô Vương đã bị một cước chấn nát xương sống, đối với mọi người không còn uy hiếp nữa.

Sau khi Ngũ Ban nhấc chân ra, Vạn Nô Vương dùng hai tay chống đất, bò về phía Thanh Đồng Môn.

Nhưng tốc độ bò của lão ta lúc này thực sự quá chậm, mắt thấy Thanh Đồng Môn đóng lại, trong mắt Vạn Nô Vương tràn ngập tuyệt vọng.

"Không!" ...

Vạn Nô Vương gầm lên một tiếng "không".

Âm thanh vang vọng mãi trong thung lũng, từ trong âm thanh có thể nghe ra sự tuyệt vọng và bi thương.

Ngay cả khi Thanh Đồng Môn đã đóng lại, Vạn Nô Vương vẫn bò đến trước Thanh Đồng Môn.

Dọc đường đi bị máu xanh từ miệng lão ta nhuộm thành màu quỷ dị.

Chương 227

"Rầm!" ...

Bò đến trước Thanh Đồng Môn, Vạn Nô Vương không ngừng đập vào Thanh Đồng Môn.

Trong mắt lão ta lại chảy ra nước mắt, như một đứa trẻ bị người lớn nhốt ngoài cửa không thể về nhà, bất lực.

"Cầu xin mở cửa đi mà!" Vạn Nô Vương thảm thiết gào lên.

Mặc dù Vạn Nô Vương đã phế rồi, nhưng sức mạnh của lão ta vẫn không thể xem thường.

Mỗi lần đập vào Thanh Đồng Môn, đều khiến xung quanh rung động ầm ầm.

Nhưng Thanh Đồng Môn lại không hề nhúc nhích, có lẽ chỉ có những âm binh kia mới có thể mở được cánh cổng đồng này.

Nhìn Vạn Nô Vương tuyệt vọng, mọi người đột nhiên nảy sinh một chút lòng trắc ẩn, lão ta cũng không thể trở về Thanh Đồng Môn nữa.

Chỉ không biết bên trong rốt cuộc có thứ gì?

Lại khiến Vạn Nô Vương mê đắm đến vậy.

Ngũ Ban không để ý đến Vạn Nô Vương, đứng tại chỗ nhìn cánh Thanh Đồng Môn.

Không biết tại sao, khi nhìn Thanh Đồng Môn, trong mắt Ngũ Ban lộ ra một chút vẻ chán ghét.

Một loại tâm lý thù địch đang lan tràn trong lòng, như thể Thanh Đồng Môn đối với Ngũ Ban là kẻ thù sinh tử vậy.

Khiến hắn vô cùng kỳ lạ, bởi vì căn bản không biết sau Thanh Đồng Môn rốt cuộc có gì.

Nhưng trong lòng loại thù hận đó lại càng ngày càng nồng đậm.

Cho hắn một loại thôi thúc muốn trực tiếp phá hủy Thanh Đồng Môn này.

"Thù hận của Ma Thần Chi Thể!" Ngũ Ban cố gắng kìm nén thù hận trong lòng, kinh ngạc thốt lên.

Thực sự không ngờ, loại thù hận này lại đến từ cơ thể hiện tại của hắn.

Khiến hắn trăm mối không gỡ, tại sao bí thuật của mình lại sản sinh thù hận với Thanh Đồng Môn.

Theo loại thù hận đó càng ngày càng mạnh mẽ, Ngũ Ban thậm chí cảm thấy hơi không thể khống chế.

Lý trí mách bảo hắn, nhất định phải kết thúc bí thuật, nếu không sẽ hoàn toàn mất kiểm soát.

Nhưng cũng vào lúc này, Ngũ Ban biết đã muộn, bởi vì hiện tại hắn không thể khống chế được cơ thể của mình.

Khiến Ngũ Ban vô cùng kinh ngạc, có chút không biết làm sao.

"Gầm!" ...

Chẳng mấy chốc, một trận gầm rú cuồng loạn truyền ra từ miệng Ngũ Ban.

Những người ở xa, đều nghĩ Ngũ Ban muốn giải quyết Vạn Nô Vương, nên không để ý.

Vạn Nô Vương cũng cảm nhận được từ trong mắt Ngũ Ban, một luồng sát ý lạnh lẽo.

“Oành!” ...

Giây tiếp theo, mọi người hoàn toàn ngớ người, bởi vì người mà Ngũ Ban tấn công không phải Vạn Nô Vương.

Mà là cánh cổng đồng khổng lồ kia, theo một quyền đánh vào cổng đồng khổng lồ.

Một trận tiếng nổ ầm ầm kịch liệt vang vọng trong thung lũng.

Sức mạnh cường đại lại khiến cổng đồng rung chuyển, không chỉ vậy, mọi người rõ ràng cảm thấy vách núi phía trước cổng đồng cũng đang chấn động.

Vô số đá vụn bị chấn động rơi xuống, không ngừng rơi từ trên cao.

“Oành!” ...

Lại một quyền nữa đánh vào Thanh Đồng Môn.

Mọi người đều kinh ngạc, không biết Ngũ Ban đã làm sao, sao lại đột nhiên tấn công Thanh Đồng Môn, chẳng lẽ muốn tháo rời cánh cổng này ra sao?

Nhất thời mọi người đều không dám động đậy, sợ Ngũ Ban bị kích động, nếu hắn tấn công cả họ, thì không có cách nào ngăn cản được.

“Chẳng lẽ bị điên rồi sao?

Sao lại đột nhiên tấn công Thanh Đồng Môn.” Kake kinh hãi nói.

Mọi người lắc đầu, không ai biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Chẳng lẽ vì Thanh Đồng?” A Nịnh đột nhiên nói.

Ngũ Tà vội vàng hỏi: “Thanh Đồng?

Vì sao?” “Tôi từng thấy trong tài liệu của công ty, có người sẽ vì

loại Thanh Đồng này mà trở nên hung hăng, thậm chí mất đi lý trí." A Nịnh nói.

Nghe lời của A Nịnh xong, Ngũ Tà kinh hãi, trong lòng lo lắng nói: "Nhưng làm thế nào đây?" Hắn muốn đi ngăn Ngũ Ban, nhưng bị Vương Bàn Tử ngăn lại.

"Hiện tại tình hình chưa rõ, chúng ta đợi một chút rồi hãy nói." Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Tà mặc dù sốt ruột nhưng không mất lý trí, nhìn A Nịnh hỏi: "Tài liệu đó có ghi lại cách để loại bỏ cảm xúc hung hăng đó không?" "Cái này tôi không rõ, tài liệu đó chỉ nói ở Tần Lĩnh có một cây Thanh Đồng Thần Thụ, người một khi chạm vào sẽ xuất hiện tình trạng tinh thần bất thường, cảm xúc hung hăng, nhưng không có ghi chép nào khác." A Nịnh nói.

Vương Bàn Tử lúc này đột nhiên nói: "Có nhớ những chiếc Thanh Đồng Linh Đang không?

Cái thứ trên đuôi thi biệt đó?" "Đương nhiên nhớ." Ngũ Tà nói.

Vương Bàn Tử nói: "Có lẽ loại Thanh Đồng này thực sự có năng lực đặc biệt, không chỉ ảnh hưởng thi biệt mà còn có thể ảnh hưởng đến con người." "Bây giờ nói mấy thứ này có ích gì?

Cần phải ngăn cản cậu ta càng sớm càng tốt." Ngũ Tà nói.

Vương Bàn Tử nhún vai nói: "Cái đầu đó, ngay cả Vạn Nô Vương còn bị một cước đạp phế, ai có thể ngăn cản được?" Mọi người lập tức chìm vào im lặng, chỉ có thể ẩn mình, sợ bị Ngũ Ban phát hiện ra vậy.

Vạn Nô Vương đang trong tuyệt vọng lúc này trong lòng đột nhiên nảy sinh một tia hy vọng.

Nhìn Ngũ Ban từng quyền từng quyền đánh vào Thanh Đồng Môn,

toàn bộ cánh cửa đều đang rung chuyển.

Lão ta nghĩ Ngũ Ban có thể giúp mình phá mở Thanh Đồng Môn, trong ánh mắt tràn đầy vẻ vui mừng.

Nhưng Thanh Đồng Môn vô cùng kiên cố, bất kể Ngũ Ban tấn công thế nào, cánh cổng đồng vẫn không thể bị phá vỡ.

Thấy vậy, Vạn Nô Vương cũng giúp đỡ, hai tay cố gắng đẩy Thanh Đồng Môn, hy vọng có thể cùng nhau mở Thanh Đồng Môn.

Chỉ là giây tiếp theo Ngũ Ban lại nhấc một chân, đạp thẳng xuống đầu Vạn Nô Vương.

"Rầm!" ...

Chỉ thấy một cước này không hề nhẹ, trực tiếp đạp đầu Vạn Nô Vương lên Thanh Đồng Môn.

Khi Ngũ Ban nhấc chân ra, chỉ thấy đầu Vạn Nô Vương đã bị đạp bẹp dúm.

Toàn bộ cơ thể lão ta không ngừng co giật, những người ở xa thấy vậy, ngay cả hơi thở cũng không dám phát ra, càng sợ sẽ có kết cục giống như Vạn Nô Vương này.

Chương 228

Giết chết Vạn Nô Vương xong, Ngũ Ban lại đột nhiên lùi lại mấy bước, nhìn Thanh Đồng Môn, vẻ mặt hắn phức tạp hơn một chút.

"Rồi sẽ có một ngày, tôi nhất định sẽ san bằng nơi này!" Ngũ Ban đã hóa thành người khổng lồ, nhìn Thanh Đồng Môn trầm giọng nói.

Dứt lời, cả thân thể cao lớn nhanh chóng thu nhỏ lại, biến trở lại thành Ngũ Ban ban đầu. ...

Lúc này Ngũ Ban quỳ một nửa trên mặt đất, trong mắt đầy vẻ kinh hãi.

Hắn có chút không dám tin, sau khi hóa thân bằng bí thuật, mình lại bị khống chế cảm xúc và cơ thể.

Đối với Thanh Đồng Môn lại thù địch đến vậy, giữa họ dường như có một mối liên hệ mật thiết nào đó.

May mắn là sự khống chế này chỉ tạm thời, nhưng cũng khiến Ngũ Ban để tâm, nếu có lần sau thì sao?

Ngũ Tà và Vương Bàn Tử thấy Ngũ Ban đã trở lại bình thường thì vội vàng chạy tới.

"Không sao chứ?" Ngũ Tà hỏi.

Ngũ Ban lắc đầu nói: "Không sao." "Có sao không thì cứ mặc quần áo vào đã." Vương Bàn Tử lấy quần áo dự phòng từ trong ba lô ra đưa cho Ngũ Ban.

Mặc dù thân hình của Vương Bàn Tử căn bản không phù hợp với Ngũ Ban, nhưng dù sao cũng tốt hơn là trần truồng.

Nhìn Ngũ Ban đã trở lại bình thường, những người của A Nịnh

mới dám lại gần Ngũ Ban.

Lúc này những đám sương mù màu tím kia cũng dần dần tiêu tán, luồng sáng tím mạnh mẽ kia biến mất ở cuối đường.

“Bây giờ làm thế nào?” A Nịnh hỏi.

Ngũ Tà hỏi: “Muốn làm gì?” “Cửa không mở được nữa rồi.” A Nịnh nói.

Ngũ Ban lúc này đã mặc xong quần áo nói: “Đúng vậy, Thanh Đồng Cự Môn dường như có một loại sức mạnh nào đó, ngay cả tôi cũng không thể mở được.” Đương nhiên trong lòng lại nghĩ, chỉ là tạm thời không mở được thôi, Ngũ Ban mơ hồ cảm giác được, chỉ cần bí thuật hoàn chỉnh, mình có thể phá mở Thanh Đồng Môn.

Nhưng cũng chỉ là nghĩ vậy thôi, bởi vì hắn thực sự không muốn trải qua cảm giác đó một lần nữa.

“Phụt phụt!” ...

Đúng lúc A Nịnh đang nghiên cứu Thanh Đồng Môn thì trên đỉnh đầu lại truyền đến một trận tiếng cánh vỗ.

Ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy một mảng tối đen, nhưng mọi người biết những con chim mặt người kia lại quay trở lại rồi.

Hiện nay mọi người đã hết đạn, nếu tiếp tục ở lại đây thì sẽ không có kết cục tốt đẹp.

“Đi thôi!

Chỗ này tạm thời không thể mở được.” Ngũ Ban nói.

Ngũ Tà do dự nói: “Nhưng Tiểu Ca đang ở bên trong.” “Trước khi vào tôi từng nói chuyện với cậu ta, cậu ta cũng bảo tôi mau đi đi, còn nói có lẽ sẽ sớm quay lại, có lẽ sẽ vĩnh viễn không ra được.” Ngũ Ban nói.

Vương Bàn Tử cũng nói: “Yên tâm đi, Tiểu Ca và người đó giống nhau, thân mang bảo huyết, bản lĩnh lại lớn như vậy sẽ không dễ dàng chết đâu.” “Vậy chúng ta sẽ quay về từ đâu?

Theo đường cũ quay về chắc chắn sẽ bị những con chim mặt người đó tấn công.” Ngũ Tà nói.

Ngũ Ban nhìn cuối thung lũng nói: “Trước đó Tiểu Ca xuất hiện từ đó, chắc chắn có lối ra, chúng ta mau đi thôi.” Nói xong liền đi về phía cuối thung lũng, A Nịnh và Kake nhìn xung quanh không còn lưu lại dấu vết gì xong, cũng dẫn mọi người theo bước chân của Ngũ Ban.

Quả nhiên ở cuối thung lũng có hai con đường có thể đi, một đường thẳng đi lên, một đường khác thông vào sâu hơn.

Nhưng mọi người cũng không biết bên trong có gì, hiện tại trang bị không đủ để tiếp tục thám hiểm.

Chỉ có thể bỏ cuộc, trèo thẳng lên trên.

Khe nứt trên vách núi lúc đầu rộng, càng đi càng hẹp, mọi người đều nghi ngờ có đi nhầm đường không.

Nhưng nhìn Ngũ Ban vẫn dẫn đường phía trước, mọi người cũng chỉ có thể im lặng.

Đến cuối cùng, khe nứt chỉ vừa đủ cho một người đi, chỉ cần thông qua thì không khí đột nhiên trở nên ấm áp.

Xung quanh dường như có rất nhiều hơi nước, khi dùng đèn pin chiếu xung quanh mới phát hiện bên trong lại có một khu suối nước nóng rộng lớn.

Cảm giác căng thẳng trước đó ở đây lập tức được giải tỏa, từng người nằm xuống suối nước nóng, rửa sạch cảm giác mệt mỏi của bản thân.

Ngũ Ban cũng nghỉ ngơi bên cạnh suối nước nóng, mấy lão ngoại đang chuẩn bị xuống nước ngâm mình một chút.

“Không đúng!

Trong nước có thứ gì đó.” Lúc này Ngũ Tà đột nhiên kinh hô.

Nghe lời của Ngũ Tà xong, mọi người vội vàng tụm lại với nhau.

“Thứ gì?

Ở đâu.” Vương Bàn Tử vừa đào móc vừa kêu lên.

Ngũ Tà dùng đèn pin chiếu xuống nước, quả nhiên ở giữa suối nước nóng có một thi thể đang nổi trên mặt nước.

Mặc dù không biết người này chết như thế nào, nhưng mọi người đều không dám nán lại bên bờ nước, sợ sẽ xảy ra điều bất ngờ.

“Kỳ lạ, quần áo của người đó sao lại giống tôi vậy?” Ngũ Ban hỏi.

Những người của A Nịnh mặc đồ vest đen, bên trong mặc đồ lót giữ nhiệt đặc chế, Ngũ Ban và mọi người mặc đồ thám hiểm.

Thi thể trong nước mặc đồ y hệt, nhìn từ quần áo thì người này rõ ràng vừa mới chết không lâu.

“Kéo lên đi.” Ngũ Ban nói.

Mặc dù sợ hãi nhưng mấy lão người nước ngoài vẫn xuống nước kéo thi thể lên bờ.

Nhưng khi lật thi thể lại, Ngũ Ban và mọi người kinh hãi, người đó chính là Diệp Tử, người đã cùng Trần Tứ Gia rời đi.

Lúc này cổ Diệp Tử có một vết cào rõ ràng, bị người ta thắt cổ chết tươi.

“Chẳng lẽ là Tứ gia?” Ngũ Tà hỏi.

Ngũ Ban lắc đầu, cái này hắn cũng không rõ, nhưng với tính cách

của Trần Tứ Gia, muốn giết Diệp Tử cũng phải trong tình huống cực kỳ nguy hiểm để thoát thân.

Giống như hòa thượng năm xưa, bị vứt bỏ như vậy.

"Kỳ lạ, vết cào này không giống vết cào của con người." Vương Bàn Tử đột nhiên nói.

Nghe lời của Vương Bàn Tử xong, Ngũ Ban cũng cúi xuống nhìn vết thắt trên cổ.

Quả nhiên không giống tay người, bởi vì nếu bị người thắt cổ, trên cổ sẽ còn lại vài dấu vân tay.

Nhưng vết thắt trên cổ Diệp Tử lại là hai ngón tay đan chéo quấn quanh.

"Có phải là dây thừng không?" Ngũ Tà hỏi.

Vương Bàn Tử nói: "Không thể nào, nếu dùng dây thừng loại đó thắt cổ, thì điểm đan chéo sẽ ở phía sau gáy, nhưng điểm đan chéo này lại ở phía trước." "Là loại quái điểu đó." Ngũ Ban đột nhiên nói.

Diệp Tử và Trần Tứ Gia chắc chắn đã bị loại quái điểu đó tấn công, mặc dù không biết Trần Tứ Gia thế nào, nhưng Diệp Tử rõ ràng đã không thoát được.

Chương 229

Bị quái điểu trực tiếp túm cổ từ phía sau gáy mà chết.

Nếu Ngũ Ban đoán không sai, có lẽ sau khi Diệp Tử bị tấn công, Trần Tứ Gia đã dùng đạn sắt bắn trúng quái điểu.

Khiến quái điểu không thể không bỏ Diệp Tử xuống, chỉ tiếc là Diệp Tử đã bị bóp chết.

Mặc dù chỉ là suy đoán, nhưng Ngũ Ban cảm thấy tình huống lúc đó tám chín phần là như vậy.

“Ai!

Cũng không biết Tứ gia thế nào rồi?” Ngũ Tà nói.

Vương Bàn Tử nói: “Lo cho lão già đó làm gì?

Yên tâm đi, lão ta kinh nghiệm còn hơn cả chúng ta, thân thủ cũng không tệ, sẽ không có chuyện gì đâu.” “Hy vọng là như vậy, cũng đã từng này tuổi rồi, không biết liều mạng như vậy rốt cuộc vì điều gì?

Chẳng lẽ chỉ để tìm con gái sao?” Ngũ Tà thở dài nói.

Ngũ Ban nhìn Diệp Tử nói: “Đi thôi, đã chết ở đây, chứng tỏ nơi này không an toàn.” Mọi người đều biết những con quái điểu đó lợi hại, nghe lời của Ngũ Ban xong, đâu dám nán lại đây. ...

Vị trí mọi người đang ở là một hang động khổng lồ, suối nước nóng ở xa rõ ràng đang hoạt động, mặt đất bị suối nước nóng bao phủ.

Mức nước không cao, chỉ đến đầu gối thôi, nhưng đối với mọi người đi lại vẫn khó khăn.

Điều khiến mọi người bất ngờ là trong nước nổi lềnh bềnh không ít vật thể, trông như một loại phân tiện.

May mắn là nước ở đây chảy, mọi người không hề cảm thấy mùi hôi.

Xung quanh hang động có không ít chỗ có thể đặt chân, nhưng mọi người đều không nhìn, lúc này chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây.

“Thằng nhóc thối.” Đúng lúc này, một giọng nói yếu ớt truyền đến.

Mọi người nghe xong, lập tức giật mình.

“Tôi đây.” Giọng nói đó lại vang lên.

Chỉ là giọng nói đó dường như cố gắng nâng cao, nghe có vẻ khàn đặc.

“Trần Tứ Gia!” Ngũ Ban kinh hô.

Nghe lời của Ngũ Ban xong, mọi người đều dừng lại.

“Tôi dẫn người của tôi đi trước.” A Nịnh rõ ràng không muốn nán lại đây thêm nữa liền nói.

Ngũ Ban cũng không ép buộc những người đó ở lại, theo hướng giọng nói Ngũ Ban từ từ lội qua suối nước nóng đến một chỗ đặt chân ở vách đá.

Một khe nứt, không rộng lắm, một người miễn cưỡng có thể chui vào.

Khi Ngũ Ban chui vào xong, bên trong là một chỗ khô ráo không lớn, Trần Tứ Gia đang nằm ở một bên, chỉ là lúc này đã yếu đến cực điểm.

“Tứ gia!” Ngũ Tà vội vàng đến bên cạnh Trần Tứ Gia, đỡ lão ta dậy.

Ngũ Ban nhìn sắc mặt Trần Tứ Gia tái nhợt đến cực điểm vội vàng hỏi: “Bị thương ở đâu?” “Tôi không bị thương, dưới gầm trời

này có mấy thứ có thể làm tôi bị thương." Trần Tứ Gia dưới sự đỡ của Ngũ Tà, ngồi thẳng dậy xong yếu ớt nói.

Ngũ Ban nói: "Vậy..." "Thời gian của tôi không còn nhiều." Trần Tứ Gia nói.

Ngũ Tà nói: "Tôi cõng ông ra ngoài." "Ra ngoài?

Ra ngoài chết còn nhanh hơn, tôi đã đào mộ cả đời, sớm đã quen với loại âm lạnh này rồi, ra ngoài phơi nắng ngược lại không thoải mái." Trần Tứ Gia nói.

Vương Bàn Tử lúc này hỏi: "Tứ gia, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" "Ha ha...

Nếu năm xưa tôi không tranh cường háo thắng có lẽ cũng không có kết cục ngày hôm nay." Trần Tứ Gia nói không đúng trọng tâm.

Ngũ Ban vội vàng nói: "Đừng nói nữa, tôi đưa ông ra ngoài, có lẽ còn cứu được." "Vô dụng rồi, Đại La thần tiên cũng không cứu được tôi, thứ đó vẫn ở trong cơ thể tôi, nó sẽ lấy mạng tôi khi tôi chỉ cách chân tướng một bước." Trần Tứ Gia nói.

Ngũ Ban cau mày, đang định nói thì Trần Tứ Gia vẫy tay ngăn lại.

"Thằng nhóc thối, giúp tôi làm một việc." Trần Tứ Gia nói.

Ngũ Ban nói: "Chỉ cần trong khả năng, tôi sẽ dốc toàn lực." "Tốt... tốt...

Ngũ lão tam cả đời là người hồ đồ, lại nhận được một nghĩa tử như vậy, cũng không biết kiếp trước đã tích đức gì." Trần Tứ Gia nói.

Ngũ Tà nghe lời của Trần Tứ Gia, mặc dù ngại nhưng không nói gì.

"Tìm con gái tôi, giúp tôi cứu nó." Tứ gia nói.

Ngũ Ban do dự hỏi: "Tứ gia, cô ấy còn sống không?" "Chắc chắn

còn sống, chỉ là để tránh né nên đã trốn đi rồi.” Trần Tứ Gia nói.

Ngũ Ban kinh ngạc hỏi: “Trốn ai?” “Hậu nhân của Vương Táng Hải.” Trần Tứ Gia nói.

Mọi người nghe xong lập tức sững sờ, hậu nhân của Vương Táng Hải, chẳng lẽ là những người mặc đồ đen mà họ từng gặp trước đó sao?

“Trốn ở đâu?” Ngũ Ban hỏi.

Trần Tứ Gia lắc đầu nói: “Tôi không biết, nhưng hiện tại tìm cũng không có cách nào cứu được.” “Ý ông là sao?” Ngũ Ban hỏi.

Trần Tứ Gia lại nhìn về phía Ngũ Tà nói: “Ông nội của cháu có ghi chép trong nhật ký về lần hành động đạo mộ lớn nhất của Cửu Môn không?” “Có.” Ngũ Tà thật thà nói.

Tứ gia lại hỏi: “Vậy cháu đã đọc chưa?” Ngũ Tà lắc đầu nói: “Chỉ ghi chép quá trình, phía sau bị xé đi rồi, chắc là ông nội cháu xé.” “Thế à!

Xem ra cũng không muốn nói cho cháu biết.” Trần Tứ Gia nói.

Ngũ Tà hỏi: “Vì sao?” “Lần đó tất cả mọi người đều xảy ra chuyện, không một ai thoát được.” Trần Tứ Gia cười khổ nói.

Ngũ Ban vội vàng hỏi: “Chuyện gì?” “Cái này tôi không thể nói cho cháu biết, nhưng Ngũ lão tam chắc chắn biết, dù sao năm xưa đã đưa thứ đó cho Cừu Đức Khảo, nên lão ngoại đó mới sống lâu đến vậy.” Trần Tứ Gia nói.

Nghe lời của Trần Tứ Gia xong, mọi người lập tức sững sờ, chẳng lẽ thứ đó có công hiệu kéo dài tuổi thọ sao?

“Những điều này Tứ gia nói tôi không rõ, nhưng nếu gặp Trần Cẩm tôi nhất định sẽ cứu cô ấy.” Ngũ Ban nói.

Trần Tứ Gia nói: "Thằng nhóc thối, phương pháp cứu Trần Cẩm có lẽ ở trong Thanh Đồng Môn, nhưng tôi không thể đợi được nữa, nếu Tiểu Ca... có thể ra ngoài nhất định phải giúp tôi hỏi cho rõ." Có lẽ nói quá nhiều, hơi thở của Trần Tứ Gia trở nên dồn dập.

Khiến Ngũ Ban trong lòng trầm xuống, Trần Tứ Gia có mệt thế nào hơi thở cũng chưa từng thay đổi.

"Hơi thở của ông?" Ngũ Ban nghi ngờ hỏi.

Trần Tứ Gia lại cười nói: "Đây là lần đầu tiên tôi có hơi thở của người sống, tôi có thể trước khi chết hưởng thụ cảm giác của người sống, thượng thiên đã thương xót rồi." "Tôi nhớ, cách thở của ông không phải là hơi thở của người sống." Ngũ Ban nói.

Trần Tứ Gia nói: "Đúng vậy, bởi vì chúng tôi sớm đã là những người nửa sống nửa chết, nên loại hơi thở đó căn bản không phải hơi thở của chúng tôi." "Nửa sống nửa chết?" Ngũ Tà và Vương Bàn Tử đồng thanh hỏi.

Trần Tứ Gia nói: "Ai!

Nửa sống nửa chết, ông nội cháu đột nhiên bạo tễ vong chính là vì nguyên nhân này, và lão ca Lý được Bát gia thay thế may mắn hơn, không cần bị dày vò đến mức sống dở chết dở." "Gì, ông nội cháu chết vì chuyện này sao?" Ngũ Tà kinh ngạc hỏi.

Chương 230

Trần Tứ Gia gật đầu nói: “Bây giờ nói mấy thứ này vô ích, tôi biết cháu có rất nhiều nghi vấn, nhưng tôi không còn thời gian nữa, cũng không còn sức lực nữa, đi đi.” “Tứ gia!

Tôi cõng ông ra ngoài được không?” Vương Bàn Tử cũng hỏi.

Trần Tứ Gia lắc đầu nói: “Không cần, nơi này thích hợp với tôi, nếu có một ngày cháu quay lại đây, khi gặp lại tôi tuyệt đối đừng mềm lòng.” “Ý ông là sao?” Ngũ Ban hỏi.

Trần Tứ Gia cười quỷ dị nói: “Đi đi, đến lúc đó tự nhiên sẽ hiểu.” “Nhưng...” Ngũ Tà vừa nói đã bị Trần Tứ Gia ngắt lời.

“Đi!

Bây giờ đi, nhớ lời cháu đã hứa với tôi, đó là tâm nguyện cuối cùng của tôi.” Trần Tứ Gia đột nhiên trầm giọng nói.

Vẻ mặt trở nên hung tợn đáng sợ, dường như muốn giết mọi người vậy, khiến mọi người sợ không ít.

Ngũ Ban đứng lên nói: “Bảo trọng!” “Nhưng tôi thực sự phải để ông ở lại đây sao?” Ngũ Tà hỏi.

Ngũ Ban nhìn Trần Tứ Gia nói: “Đi thôi, tôi nghe lời ông.” Nói xong là người đầu tiên rời khỏi chỗ ẩn nấp đó, Ngũ Tà và Vương Bàn Tử do dự rất lâu sau đó, cũng rời khỏi đó.

Nhìn Trần Tứ Gia lần cuối xong, mọi người liền rời khỏi nơi đó.

...

Mặc dù để Trần Tứ Gia ở lại đó không phải ý muốn của mọi người, nhưng vì Trần Tứ Gia không chịu rời đi, cũng đành phải bỏ cuộc.

Sau khi ra khỏi hang động, là một con đường đi thẳng, gió lạnh thổi tới khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

A Nịnh và mọi người rõ ràng đang đợi Ngũ Ban, nên đi khá chậm, không bao lâu thì đuổi kịp.

Trong Thiên Cung này có quá nhiều thứ quỷ dị, A Nịnh lại không còn trang bị, lúc này chỉ có thể dựa vào Ngũ Ban.

Khi mọi người đi khoảng một tiếng sau, họ đến trước một vách đá phong bế.

"Hết đường rồi sao?" Kake nghi ngờ hỏi.

Vương Bàn Tử nói: "Trong này có phong thạch, chỉ cần phá thông nó là chúng ta có thể ra ngoài rồi." "Không phải chứ?

Chẳng lẽ muốn tôi đào đá sao?

Hiện tại tôi còn không có trang bị." Kake nói.

Ngũ Ban không để ý, đến trước phong thạch nói: "Đây chắc là một loại cơ quan." "Cậu biết sao?" Vương Bàn Tử hỏi.

Ngũ Ban không nói gì, quay người đưa hai tay liên tục sờ mó trên phong thạch.

Đột nhiên hai ngón tay chọc vào khe hở của phong thạch, dùng sức cạy một cái.

"Ầm ầm!" ...

Đột nhiên phong thạch rung chuyển dữ dội, từng khối từng khối dịch chuyển sang hai bên.

Chẳng mấy chốc một đường hầm xuất hiện trước mặt mọi người, nhìn cảnh tượng thần kỳ này những lão ngoại đều ngây người.

"Thật thần kỳ, văn minh của chúng ta quả nhiên đáng để tôi nghiên

cứu cả đời.” Kake kinh ngạc nói.

Ngũ Tà và Vương Bàn Tử căn bản không thèm để ý đến lão ngoại này, những thứ thần kỳ còn nhiều lắm, tốt nhất đừng đáp lời nếu không một khi dây dưa thì ba ngày ba đêm cũng không nói rõ được.

Mọi người từ trong đường hầm ra ngoài, A Nịnh và mọi người lập tức sững sờ.

“...

Lối vào của Thiên Cung.” A Nịnh kinh ngạc nói.

Ngũ Ban ba người cũng sững sờ, không ngờ lại gần Thanh Đồng Môn đến vậy.

Cứ tưởng đã quanh quẩn trong Thiên Cung lâu như vậy, không ngờ lại quay trở lại điểm xuất phát.

Mặc dù A Nịnh nói là lối vào, nhưng muốn đi ra ngoài, mọi người phải đi qua một đoạn hang núi dài.

Càng đi nhiệt độ càng thấp, mọi người biết sắp có thể nhìn thấy mặt trời rồi.

“A!

Bàn gia cuối cùng tôi cũng ra ngoài rồi.” Khi mọi người chính thức ra khỏi hang núi, Vương Bàn Tử không nhịn được giơ hai tay lên gào lớn.

Cách không xa lối ra hang núi chính là doanh trại của A Nịnh, trước đó trên đỉnh núi, mọi người đã thấy doanh trại.

“A Nịnh thủ lĩnh, ông chủ đã mang tài liệu về rồi, bảo tôi nói với cô rằng sau khi những người của Ngũ gia ra ngoài, hãy đưa về nước rồi sau đó về công ty báo cáo.” Lúc này một thuộc hạ chạy đến nói.

A Nịnh gật đầu nói: “Tôi biết, những người đã đưa ra trước đó ở

đâu?" "Trong lều, bác sĩ đang xử lý vết thương cho họ." Thuộc hạ nói.

Ngũ Ban ba người nghe xong, vội vàng đi xem Chú Ba.

Khi vào trong lều, chỉ thấy Ngũ Tam Gia hôn mê nằm trên giường thịt, nhưng Thuận Tử lại không thấy đâu.

Khi ba người đến bên cạnh Ngũ Tam Gia, bác sĩ nói: "Bệnh nhân cần được cấp cứu ngay lập tức, nếu không có thể không chịu đựng được bao lâu." Nghe lời của bác sĩ xong, Vương Bàn Tử lập tức gọi tất cả mọi người ra ngoài, và bảo A Nịnh chuẩn bị đưa mọi người rời đi ngay lập tức.

"Được rồi, mọi người đi hết rồi, nên mở mắt ra đi." Ngũ Ban nói.

Lúc này Ngũ Tam Gia, người vẫn luôn như hôn mê, đột nhiên mở mắt nói: "Đừng giả vờ nữa, khó chịu lắm." "Chú Ba..." Ngũ Tà hỏi.

Ngũ Tam Gia nói: "Nói nhỏ thôi, đừng để bị nghe thấy, đúng rồi, tiểu tử Hỏa Kế đó không phải đồ tốt gì, ra ngoài rồi cũng không nói tiếng nào đã đi rồi." "Hỏa Kế?

Hỏa Kế?" Ngũ Ban nghi ngờ hỏi.

Ngũ Tam Gia nói: "Là người đi ra cùng tôi đó." "Thuận Tử?

Không phải người của chú sắp xếp sao?" Ngũ Ban kinh hãi vội vàng hỏi.

Ngũ Tam Gia nói: "Tôi làm sao có thể sắp xếp loại người đó ở bên cạnh mình." Nghe lời của Ngũ Tam Gia xong, Ngũ Tà và Ngũ Ban hai người lập tức sững sờ, Thuận Tử đã không phải do Chú Ba sắp xếp vậy rốt cuộc ai đã bảo Thuận Tử ở đó tiếp ứng?

"Làm sao?

Có gì không đúng sao?" Ngũ Tam Gia hỏi.

Ngũ Tà vội vàng kể hết chuyện của Thuận Tử cho Ngũ Tam Gia.

Khiến sắc mặt Ngũ Tam Gia vô cùng khó coi nói: “Xem ra bị người ta theo dõi rồi, người đó tôi căn bản không quen biết, Thuận Tử thật sự đã chết sớm rồi.” Nghe lời của Ngũ Tam Gia xong, Ngũ Ban và Ngũ Tà hai người đều cảm thấy có gì đó không ổn.

“Mọi thứ đã chuẩn bị xong, kéo Chú Ba ra đi.” Đúng lúc này Vương Bàn Tử đi vào nói.

Ngũ Tam Gia lập tức lại giả vờ hôn mê nằm trên giường, mặc cho Ngũ Ban và Ngũ Tà hai người kéo ra ngoài.

Ra ngoài xong do thuộc hạ của A Nịnh tiếp quản, khiêng Ngũ Tam Gia đi ra khỏi núi tuyết.

Trong lòng Ngũ Ban vẫn không thể bình tĩnh được, Thuận Tử rốt cuộc là ai?

Vì sao lại quen thuộc với mình đến vậy, nhìn biểu hiện trong Thiên Cung dường như không có chỗ nào kỳ lạ.

“Không đúng!

Những ám hiệu đó.” Ngũ Ban trong lòng đột nhiên giật mình.

Chương 231

Lúc đó hắn đã thấy kỳ lạ những ám hiệu chữ cái đó đều là mới, khắc rất vội vàng, Ngũ Tà cũng từng nói, những nét chữ này tuy giống Trần Cẩm.

Nhưng nhìn kỹ lại, lại cảm thấy không giống, lúc đó Ngũ Ban nghĩ đó là kiệt tác của Tiểu Ca, bây giờ nhìn lại căn bản là Thuận Tử mô phỏng nét chữ của Trần Cẩm.

"Muốn giết tôi sao?" Ngũ Ban thầm nghĩ.

Bởi vì ám hiệu đó căn bản là chỉ dẫn hắn đi vào địa bàn của Thực Anh Quỷ, lúc đó thấy Thuận Tử tư tàng không ít thức ăn.

E rằng người này đã sớm biết sự bất thường ở đó, lợi dụng ám hiệu để dẫn mình đến nơi đó.

Vì sao lại muốn nhốt mọi người ở đó?

Chỉ là có chút không hiểu.

Dọc đường đi, Thuận Tử có rất nhiều cơ hội ra tay, nhưng lại chưa từng lộ ra bất kỳ điều bất thường nào.

Không lâu sau Ngũ Ban đã biết nguyên nhân, nếu Thuận Tử muốn ra tay giết chết tất cả mọi người.

Căn bản là chuyện không thể, bởi vì bất kể ra tay với ai, cũng không thể thoát thân.

Đây cũng là cách làm thỏa đáng nhất, chỉ cần mang đủ thức ăn, hoàn toàn có thể đợi những người đó chết đói xong, rồi từ địa bàn của Thực Anh Quỷ đi ra.

Rõ ràng Thuận Tử chắc chắn có cách phá giải quỷ đả tường của

Thực Anh Quỷ, nên mới nghĩ ra cách như vậy.

Nhưng đối với Thuận Tử, Ngũ Ban không biết người này rốt cuộc là ai.

Nhưng có một điểm Ngũ Ban có thể khẳng định, người này chắc chắn đã đi đến lăng mộ dưới đáy biển.

Hoặc là chắc chắn đã thấy những ám hiệu tương tự của Trần Cẩm, nếu không không thể học được giống đến vậy, cũng không thể biết Ngũ Ban sẽ vì ám hiệu này mà mắc câu. ...

Mặc dù không biết Cửu Đức Khảo vì sao lại muốn A Nịnh dẫn họ vượt qua biên giới, nhưng hiện tại mọi người cũng chỉ có thể đi theo A Nịnh.

Lò của Cửu Đức Khảo rất rộng, không chỉ ở biên giới Triều Tiên ăn uống linh đình, khi vượt qua biên giới, những người lính dường như không nhìn thấy gì cả.

Ngay cả hỏi cũng không hỏi, mọi người cứ thế nhẹ nhàng trở về thôn làng.

Một bên có người đến tiếp ứng trước, trực tiếp đưa Ngũ Tam Gia đến bệnh viện Cát Lâm.

Một trận chiến hạ không dễ chịu, Ngũ Tà trên người cũng có không ít vết thương ngoài cần xử lý.

Vương Bàn Tử còn thảm hơn, mông lão ta bị thối rữa một mảng thịt, chỉ có thể nằm sấp trên giường bệnh, vậy là lão ta và Ngũ Tà thành anh em đồng cam cộng khổ.

Sau khi đưa Ngũ Tam Gia vào bệnh viện, A Nịnh liền dẫn người của mình rời đi.

Mặc dù người của cô ta bị thương vong nghiêm trọng, nhưng

không ở lại đây điều trị, mà đưa mọi người về công ty.

Biết tin Ngũ Tam Gia nhập viện, người vui mừng nhất không ai khác chính là Ngũ Nhị Gia, đích thân từ Trường Sa đến Cát Lâm.

Hai người nói chuyện một lúc lâu xong, Ngũ Nhị Gia mới rời khỏi bệnh viện trở về Trường Sa, từ cuộc đối thoại của họ biết được Ngũ Nhị Gia dường như muốn chỉnh đốn thế lực Trường Sa rồi.

"Thằng nhóc cứ lảng vảng trước mặt tôi lâu như vậy làm gì?" Ngũ Tam Gia nhìn Ngũ Ban đi đi lại lại không nhịn được hỏi.

Ngũ Ban kéo một chiếc ghế ngồi bên cạnh giường Ngũ Tam Gia hỏi: "Chú Ba, Trần Tứ Gia... chết rồi." "Chuyện đã dự liệu." Ngũ Tam Gia nói.

Mặc dù nói vậy nhưng Ngũ Tam Gia không lộ ra quá nhiều thương cảm, dường như đã quen với sinh tử rồi.

"Ông ấy bảo tôi đi tìm Trần Cẩm." Ngũ Ban nói.

Ngũ Tam Gia lập tức ngồi dậy nói: "Thế à?" "Lúc đó ông ấy yếu rồi nên không nói nhiều, nhưng bảo tôi, từ chỗ chú có thể có được đáp án." Ngũ Ban nói.

Ngũ Tam Gia cau mày nói: "Biết rồi thì có thể làm được gì?

Tôi cả đời đều vì tranh đấu, thực sự không muốn lôi thế hệ sau vào nữa." "Trần Tứ Gia, người đó là hậu nhân của Vương Táng Hải sao?" Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tam Gia gật đầu nói: "Đúng vậy, hậu nhân của Vương gia, nên tôi khuyên cháu đừng tham gia vào nữa." "Cháu có lẽ đã bị theo dõi rồi." Ngũ Ban đoán.

Ngũ Tam Gia kinh hãi vội vàng hỏi: "Sao?" "Thằng Thuận Tử đó có lẽ cố ý sắp xếp, thậm chí cháu trong Thiên Cung đã đối đầu với họ,

nhưng đều bị cháu tiêu diệt rồi.” Ngũ Ban nói.

Ngũ Tam Gia hỏi: “Thuận Tử là người của ai?

Có bằng chứng không?” “Chỉ dựa vào suy đoán, Thuận Tử người này vô cùng hiểu cháu, cũng hiểu Thiên Cung, những điều mà Cừu Đức Khảo không có.” Ngũ Ban nói.

Rồi kể lại phương pháp trước đó cho Ngũ Tam Gia nghe một lần, Ngũ Tam Gia càng nghe càng kinh hãi.

“Như vậy thì có lẽ đúng là như vậy rồi.” Ngũ Tam Gia trầm giọng nói.

Ngũ Ban nói: “Vậy nên cháu muốn biết đáp án.” “Tôi có thể nói cho cháu biết, nhưng tuyệt đối không được nói cho người thứ hai biết.” Ngũ Tam Gia nói.

Ngũ Ban gật đầu nói: “Cháu hiểu.” “Năm mươi năm trước, lão già nhà tôi vừa mới đứng vững ở Trường Sa, lúc đó ở Tiêu Tử Lĩnh Trường Sa đã đào ra một Huyết Mộ.” Ngũ Tam Gia nói.

Ngũ Ban sững sờ hỏi: “Huyết Mộ?

Giống như lăng mộ Lỗ Thương Vương sao?” “Đúng vậy, trước tiên nghe tôi nói tiếp đã.” Ngũ Tam Gia nói.

Ngũ Ban lập tức im miệng, chăm chú lắng nghe Ngũ Tam Gia kể.

Nguyên lai vào năm mươi năm trước, khi Ngũ lão cẩu còn trẻ, đã cùng anh em đi thám hiểm Huyết Mộ đó.

Những chuyện xảy ra bên trong cũng tương tự như trong lăng mộ Lỗ Thương Vương, cuối cùng những người thoát ra chỉ có Ngũ lão cẩu và một người anh.

Ngũ lão cẩu đã ghi lại chuyện này trong nhật ký, sau khi Ngũ lão cẩu bạo bệnh mà chết, Ngũ Tam Gia vừa mới ra mắt không lâu.

Một lần nọ xem nhật ký, thấy ghi chép về Huyết Mộ đó, khiến Ngũ Tam Gia vô cùng muốn đi xem rốt cuộc là chuyện gì.

Vì Ngũ lão cẩu đối với ngôi mộ cổ đó lại kiêng kỵ đến vậy, thậm chí ngay cả trong nhật ký cũng chỉ ghi chép vài dòng ít ỏi.

Chỉ là Tiêu Tử Lĩnh rốt cuộc ở đâu, Ngũ Tam Gia cũng không biết, từng nhiều lần đi Trường Sa điều tra nhưng không có bất kỳ phát hiện nào.

Sau khi quen biết Trần Cẩm, đội trưởng đội thám hiểm đó, một năm trước khi đi Mộ dưới đáy biển Tây Sa, Ngũ Tam Gia đã biết được vị trí của Tiêu Tử Lĩnh từ Trần Cẩm.

Sau khi chuẩn bị đầy đủ, Ngũ Tam Gia lập tức một mình mang theo trang bị đi tìm Tiêu Tử Lĩnh đó.

Chỉ là khi Ngũ Tam Gia đến đó, lại phát hiện có người đã đi trước, những người đó đều là người nước ngoài.

Nhưng những người nước ngoài đó rõ ràng không phải thổ phu tử, đối với việc xuống đấu hoàn toàn đào cứng, không có bất kỳ chương pháp nào đáng nói.

Ngũ Tam Gia biết với thủ đoạn của những người đó, e rằng phải mất rất lâu cũng sẽ không có kết quả gì.

Vì vậy Ngũ Tam Gia đã lén lút tìm kiếm chỗ hạ sạn vào ban đêm, bắt đầu đào đạo động.

Ngũ Tam Gia lúc đó đã có không ít kinh nghiệm, cộng thêm sự chỉ dạy của lão già, nhanh chóng đào thông một đạo động.

Ngũ Tam Gia rõ ràng dừng lại một chút, dường như không muốn nói tiếp.

“Chú Ba?” Ngũ Ban nhắc nhở.

Ngũ Tam Gia thở dài nói: “Sau khi tôi xuống mộ, đã gặp nhị bá của tôi.” “...

Chương 232

Chết rồi sao?" Ngũ Ban cẩn thận hỏi.

Hắn biết Ngũ lão cẩu lúc đó có ba anh em, sau đó lão nhị không rõ tung tích, lão đại trở nên điên điên khùng khùng, chỉ có Ngũ lão cẩu sống lâu hơn một chút.

"Đã biến thành Huyết Thi." Ngũ Tam Gia trầm giọng nói.

Ngũ Ban kinh hãi, biết nếu bị Huyết Thi lây nhiễm xong, cũng sẽ biến thành một Huyết Thi mới, hoặc giống như Lỗ Thương Vương tự thân biến thành Huyết Thi.

"Mặc dù không dám chấp nhận, nhưng cuối cùng tôi đã nổ tung lão ta, sau đó mới tiếp tục thám hiểm trong mộ cổ." Ngũ Tam Gia nói.

Nghe lời của Ngũ Tam Gia, Ngũ Ban nghĩ người đó có lẽ đã bị lây nhiễm, bởi vì Huyết Thi thật sự không dễ dàng bị nổ tung như vậy.

"Trong mộ có không ít thứ kỳ lạ, không chỉ có Huyết Thi, tôi còn gặp một quái vật thân rắn mặt người, may mắn là tôi mệnh lớn đã tránh được sự truy sát." Ngũ Tam Gia nói.

Ngũ Ban sững sờ, thân rắn mặt người, loại thứ này thật sự hắn chưa từng gặp.

"Sau đó tôi đã thấy một số thứ ở sâu trong ngôi mộ cổ đó." Ngũ Tam Gia nói.

Ngũ Ban hỏi: "Gì?" "Tượng chim mặt người, loại tượng này ở một số nơi được gọi là hóa thân của Cửu Thiên Huyền Nữ." Ngũ Tam Gia nói.

Ngũ Ban trong lòng động đậy hỏi: "Có phải loại quái điểu trong Thiên Cung không?" "Đúng vậy!

Chính là loại quái điểu đó, cũng ở đó tôi đã tìm thấy tấm Chiến Quốc Cẩm Thư thứ hai, và hai viên đan dược." Ngũ Tam Gia nói.

Ngũ Ban lập tức sững sờ, không ngờ Chiến Quốc Cẩm Thư trong tay Ngũ Tam Gia lại có được từ đó, lại còn có hai viên đan dược?

Hắn nhớ rõ ràng trong lăng mộ Hoài Nam Vương, lão già đó đã luyện một đống đan dược, cuối cùng đều biến thành đậu phụ thối.

Ngũ Ban thấy loại đan dược này khó tin.

Các đời luyện đan vô số, nhưng chưa từng nghe ai luyện thành tiên đan.

Nhưng vì Ngũ Tam Gia đặc biệt đề cập, thì loại đan dược này chắc chắn không tầm thường. "Đan dược đó là gì ạ?" Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tam Gia liếc mắt một cái: "Nghe chú kể tiếp đây." Hồi đó Ngũ Tam Gia không biết đan dược đó là gì, chỉ thấy nó lạ nên mang ra.

Sau khi ra ngoài, những lão Tây kia không tìm thấy lối vào Huyết mộ, còn Ngũ Tam Gia thì mang bảo bối rời đi.

Hồi đó Ngũ Tam Gia thường xuyên ở bên cạnh Ngũ lão cẩu, ánh mắt đương nhiên không tầm thường, nhưng lại không thể nhận ra thứ mang ra từ trong Huyết mộ.

Thứ đó chỉ bằng ngón tay cái, toàn thân tròn trịa, nhưng cứng như sắt, trông giống hòn đá.

Nhưng Ngũ Tam Gia biết rõ nó không phải đá, vì thế đã hỏi ý kiến vài lão già, nhưng không ai biết thứ đó là gì.

Mãi đến khi chuẩn bị đi Tây Sa Hải Để Mộ, chú gặp Tạ Liên Hoàn, hai anh em họ hàng đó, sau một chầu rượu, nhân lúc men say Ngũ Tam Gia lấy thứ đó ra.

Bởi vì hồi đó Ngũ lão cẩu đã qua đời, nên Ngũ Tam Gia và người của Cửu Môn cũng ít qua lại.

Nhưng Tạ Liên Hoàn thì khác, Tạ Cửu Gia khi còn sống thường xuyên ở cùng người Cửu Môn.

Từ miệng Tạ Liên Hoàn, chú biết được đó có lẽ là đan dược do các luyện đan sư thượng cổ luyện thành.

Sau đó Ngũ Tam Gia cũng không để tâm, dù sao thì loại đan dược thượng cổ này trong giới đạo mộ căn bản không có tác dụng gì.

Ngũ Tam Gia định vứt bỏ, nhưng cuối cùng vẫn giữ lại hai viên đan dược trông như đá đó.

Mãi đến sau này khi Ngũ Tam Gia chuẩn bị đi Hải Để Mộ, Tạ Liên Hoàn lại đến tìm.

Và ủy thác chú trà trộn vào đội khảo cổ của Trần Cẩm, để đáp lại Tạ Liên Hoàn có thể giới thiệu một người mua, trả giá cao để thu mua loại đan dược này.

Ngũ Tam Gia thấy hai viên đan dược vốn là đồ bỏ đi, đã có người mua thì đương nhiên đồng ý.

Khi gặp người mua, Ngũ Tam Gia nhận ra người này chính là Cừu Đức Khảo.

Cừu Đức Khảo lúc đó đã già, tinh thần toàn thân không ổn chút nào, càng khiến chú kinh ngạc hơn là Cừu Đức Khảo trông như sắp chết.

Mặc dù Cừu Đức Khảo từng lừa Ngũ gia, nhưng vì có tiền kiếm lại trông có vẻ sắp chết, Ngũ Tam Gia đã đồng ý giao dịch.

Sau khi thấy Ngũ Tam Gia đồng ý giao dịch, Cừu Đức Khảo rất vui mừng, lập tức yêu cầu giao dịch.

Ngũ Tam Gia lúc đó không mang theo nên chỉ có thể đưa Cừu Đức Khảo về nhà, sau khi một tay giao tiền một tay giao hàng, một chuyện đã xảy ra khiến Ngũ Tam Gia cả đời không thể quên.

Chỉ thấy Cừu Đức Khảo lại nuốt đan dược ngay tại chỗ, sau đó Cừu Đức Khảo dường như được tái sinh vậy.

Cơ thể vốn sắp chết của lão lập tức hồi phục, có vẻ như "cải lão hoàn đồng", nhưng trên người lại toát ra sức sống cực mạnh. "Cái gì?!

Chẳng lẽ đan dược thật sự có thể trường sinh bất tử sao?" Ngũ Ban không nhịn được ngắt lời, giọng đầy kinh ngạc.

Ngũ Tam Gia lắc đầu: "Chú không rõ, sau lần đó chú cũng chính thức bắt đầu hợp tác với Cừu Đức Khảo." "Vậy thứ của Trần Tứ Gia, không liên quan đến đan dược đó sao?" Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tam Gia bất lực: "Chú chưa kể xong sao?" "Thật sự không thể tưởng tượng nổi, nên cháu không kìm được mà ngắt lời.

Cháu chưa từng nghe nói lại có loại đan dược 'cải tử hoàn sinh' như vậy." Ngũ Ban nói.

Ngũ Tam Gia: "Những chuyện sau này sẽ khiến cháu kinh ngạc hơn." "Còn chuyện gì nữa ạ?" Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tam Gia vẻ mặt khó coi: "Sau khi giao dịch với Cừu Đức Khảo, chú lấy ra một viên đan dược khác, bắt đầu nghiên cứu thành phần bên trong." Nói đến đây, Ngũ Tam Gia dừng lại, dường như không muốn nhớ lại. "Bên trong có gì ạ?" Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tam Gia trầm giọng: "Chú đun một bát nước nóng rồi cho viên đan dược vào, lúc đó chú cuối cùng cũng biết thành phần bên trong đan dược rốt cuộc là gì." Ngũ Ban biết đan dược chắc chắn không đơn giản, nếu không Ngũ Tam Gia đã không dài dòng như vậy. "Viên đan dược đó thật kỳ lạ, bình thường thì cứng như cục sắt,

nhưng khi gặp nước nóng lập tức tan chảy, thứ bên trong cũng lập tức 'bay ra'." Ngũ Tam Gia nói.

Ngũ Ban ngẩn ra, Ngũ Tam Gia lại dùng từ "bay" để hình dung sao? "Thứ bay ra từ bên trong chính là một con Thi Miết Vương và một con Hắc Mao Xà." Ngũ Tam Gia trầm giọng nói.

Ngũ Ban lập tức biến sắc: "Thi Miết Vương và Hắc Mao Xà?

Sao có thể chứ?" Đối với kết quả này, Ngũ Ban vạn lần không dám tưởng tượng. "Không sai, chính xác là Thi Miết Vương và Hắc Mao Xà, cũng là thứ mà một khi nhìn thấy Huyết Thi, chúng sẽ bò ra từ trong đầu Huyết Thi, giống như lần ở Sào Hồ Di Tích vậy." Ngũ Tam Gia trầm giọng nói.

Ngũ Ban kinh ngạc đến ngây người, thật sự không có loại đan dược nào có thể khiến người chết sống lại, hóa ra lại là một viên Thi Miết Đan. "Bây giờ cháu hiểu rồi chứ?" Ngũ Tam Gia hỏi.

Ngũ Ban hỏi: "Chẳng lẽ Trần Tứ Gia cũng ăn loại đan dược này?" "Không chỉ Trần Tứ Gia, người của Cửu Môn đều ăn.

Lúc cháu đi gặp bà Hoắc lão thái, không thấy mặc dù có nếp nhăn nhưng da vẫn trắng nõn như em bé sao?" Ngũ Tam Gia hỏi.

Nghe chú Ba nhắc nhở, Ngũ Ban cẩn thận nhớ lại, bà Hoắc lão thái tuy đã già, nhưng đúng như Ngũ Tam Gia nói, làn da của bà vẫn trắng nõn. "Cháu không thấy Trần Tứ Gia dù đã ngoài chín mươi tuổi, nhưng cơ thể vẫn như thanh niên sao?" Ngũ Tam Gia lại hỏi.

Ngũ Ban gật đầu, điều này thì cậu biết, dù sao cũng đã hai lần đối đầu với Trần Tứ Gia.

Chương 233

"Cháu không thấy những lão bối Cửu Môn đều đã lớn tuổi nhưng vẫn còn khỏe mạnh sao?" Ngũ Tam Gia lại hỏi.

Nghe chú Ba hỏi liền ba câu, Ngũ Ban hiểu rằng những người này có lẽ đều đã ăn Thi Miết Đan. "Cháu nghe Tứ Gia nói, trong một lần hành động đạo mộ lớn nhất của Cửu Môn đã trúng chiêu đúng không ạ?" Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tam Gia lắc đầu: "Điều này chú không rõ, nhưng chú biết họ đều đã ăn loại Thi Miết Đan này, không chỉ vậy...

Trần Cẩm và Hoắc Linh cũng đã ăn." "Hoắc Linh?

Con gái của Hoắc lão thái, nghe nói năm xưa có một đoạn tình cảm với Tiểu Ca đúng không ạ?" Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tam Gia gật đầu: "Không sai, những năm qua Trần Tứ Gia vẫn luôn liều mạng xuống đấu, muốn tìm xem Thi Miết Đan rốt cuộc có cách nào hóa giải không." Ngũ Ban chợt động tâm, chấp niệm của Trần Tứ Gia sao?

Nhưng Ngũ Ban biết có lẽ mọi chuyện không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Mặc dù loại Thi Miết Đan này có thể duy trì sinh mệnh, nhưng cái giá phải trả dường như không hề thấp.

Trần Cẩm vẫn luôn lẩn trốn người Vương gia, vậy với sức mạnh của Cửu Môn lẽ nào cũng không bảo vệ được một cô gái? "Bên trong không phải có vấn đề gì chứ?" Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tam Gia nhìn cậu: "Cháu có biết số phận cuối cùng của những người này không?" "Giống như Trần Tứ Gia, không ra người

không ra quỷ sao?" Ngũ Ban nói.

Ngũ Tam Gia cười lạnh: "Lúc sống, sau khi chết sẽ không biến thành Huyết Thi để tặng quà lớn, còn phụ nữ... thì sẽ biến thành Cấm Bà." "Sao có thể chứ!" Ngũ Ban kinh hãi kêu lên.

Ngũ Tam Gia: "Sao lại không thể?

Cháu không biết đó thôi, cháu có biết tác dụng của những Kim Lũ Ngọc Y đó không?" "Những thứ cháu bán sao?" Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tam Gia: "Không sai, nhiều năm qua chú đã điều tra rất lâu, cuối cùng đã phát hiện ra một số bí mật.

Người ăn loại đan dược này, chỉ cần mặc Kim Lũ Ngọc Y thì có thể sống mãi như một xác ướp thép." "Trường sinh bất lão sao?" Ngũ Ban kinh hãi.

Ngũ Tam Gia gật đầu: "Đúng là như vậy, nhưng một khi cởi bỏ Kim Lũ Ngọc Y, sẽ biến thành Huyết Thi hoặc Cấm Bà." "Thật khó tin." Ngũ Ban nói.

Ngũ Tam Gia: "Bây giờ cháu hiểu rồi chứ?" "Hiểu rồi, chỉ là Trần Tứ Gia vì sao nhất định phải tìm Thanh Đồng Môn, và muốn tiến vào Thanh Đồng Môn?" Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tam Gia: "Bởi vì mọi nguồn gốc đều nằm trong Thanh Đồng Môn." "Bên trong rốt cuộc có gì ạ?" Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tam Gia lắc đầu: "Chú không vào nên không rõ, ban đầu chú và một đội thám hiểm sau khi tiến vào Thiên Cung, những người còn lại đều chết hết." Ngũ Ban chợt động tâm, những người đó đều chết dưới Quỷ Đả Tường của Thực Anh Quỷ, nhưng lúc đó Ngũ Ban phát hiện thiếu vài cái xác. "Chú và Trần Cẩm chia làm hai đường, cô ấy đi Thanh Đồng Môn còn chú đi điều tra tung tích Vạn Nô Vương, từ đó về sau chú không gặp lại Trần Cẩm nữa." Ngũ Tam Gia nói.

Ngũ Ban trầm ngâm một lúc lâu: "Trần Tứ Gia bảo cháu đi cứu Trần Cẩm, vậy ý là bảo cháu tìm cách hóa giải Thi Miết Đan sao?" "Thi Miết Đan quỷ dị, đi bệnh viện chụp CT thậm chí phẫu thuật, cũng không thể tìm thấy Thi Miết Vương và Hắc Mao Xà ẩn bên trong, chỉ khi chặt đầu chúng mới xuất hiện." Ngũ Tam Gia nói.

Lúc này Ngũ Ban chợt nghĩ, mình có thể nuốt chửng những thứ quỷ dị như Cấm Bà, liệu Thi Miết Vương có di chuyển sang người mình không?

Ngũ Ban trong lòng căng thẳng, cậu không thể biến thành cái kết cục như Trần Tứ Gia.

Nhưng cậu mang nhiều huyết mạch, nếu có dị thường chắc chắn sẽ nhận ra, Côn Luân Thai trong cơ thể cậu, tên này cái gì cũng ăn được, chắc sẽ không sao đâu. "Thằng nhóc thối, bây giờ chú mày biết rồi đó, tính làm gì?" Ngũ Tam Gia hỏi.

Ngũ Ban: "Đương nhiên là tìm cách hóa giải." "Tiểu Ca cũng không biết có tìm được không?" Ngũ Tam Gia nói.

Ngũ Ban: "Cháu cũng không nói là cháu không tìm được mà." "Tùy cháu vậy, chú cần nghỉ ngơi, những chuyện này không được nói cho Ngũ Tà." Ngũ Tam Gia dặn dò.

Ngũ Ban gật đầu rồi rời khỏi phòng, trong lòng tuy có chút thắc mắc, nhưng Ngũ Ban không truy hỏi.

Ví dụ như Trần Cẩm và Hoắc Linh lấy Thi Miết Đan từ đâu?

Vì Trần Tứ Gia đã trúng chiêu, chắc chắn sẽ biết loại này không thể ăn.

Trần Tứ Gia, những người này có quan hệ lớn với Vương gia, Trần Cẩm và Hoắc Linh vì trốn tránh Vương gia nên đã lẩn trốn.

Ra khỏi phòng, Ngũ Ban vẫn suy nghĩ về vấn đề này, vì nghi ngờ

Thuận Tử là người Vương gia, có lẽ có thể đến nhà Thuận Tử xem sao.

Nghĩ rồi Ngũ Ban lập tức xuất phát, vì Vương Bàn Tử và Ngũ Tà đều cần nằm viện.

Nên cậu không gọi hai người đi cùng, một mình đi về phía Doanh Sơn Thôn, đó cũng là nhà Thuận Tử.

Khi về đến thôn, xung quanh vẫn có không ít du khách, và những người dân làng chào mời khách.

Ngũ Ban không để ý, trực tiếp đi đến nhà Thuận Tử, nhưng lúc này Ngũ Ban lại thấy trong sân có một bà lão. "Chào bà, xin hỏi đây có phải nhà Thuận Tử không ạ?" Ngũ Ban biết Thuận Tử đi lính, nên cậu thể hiện như một quân nhân chào hỏi bà lão.

Nghe có người nói chuyện, bà lão quay đầu nhìn Ngũ Ban: "Tìm Thuận Tử?" "Vâng ạ, xin hỏi cậu ấy có nhà không ạ?" Ngũ Ban hỏi.

Bà lão lắc đầu: "Thuận Tử chết mấy năm rồi." Ngũ Ban nhíu mày, suy đoán của cậu hoàn toàn chính xác. "Vậy bà là?" Ngũ Ban hỏi.

Bà lão: "Tôi là bà nội của Thuận Tử." "Chào bà ạ." Ngũ Ban vội vàng nói.

Bà lão nhìn Ngũ Ban: "Tôi thấy dáng người cậu và Thuận Tử giống nhau, đứng thẳng tắp như mấy người lính, cậu cũng là quân nhân sao?" "Đúng vậy ạ, bà nội, cháu và Thuận Tử là đồng đội." Ngũ Ban nói dối.

Nghe Ngũ Ban nói, bà lão vội vàng mời Ngũ Ban vào nhà, Ngũ Ban cũng thuận thế đi vào.

Trong phòng khách, trên tường vẫn có không ít ảnh, những bức ảnh này Ngũ Ban đều đã thấy.

Nhưng duy nhất bức ảnh chụp chung với Trần Cẩm thì không thấy đâu. "Bà nội, cháu nghe Thuận Tử nói, trong nhà đã từng có một bức ảnh chụp chung với một người lạ đúng không ạ?" Ngũ Ban hỏi.

Bà lão: "A!

Chỉ tiếc hồi đó không giữ lại bức ảnh, nếu không cũng có cái để lưu niệm." Ngũ Ban nghe xong trong lòng giật thót, nếu nhà Thuận Tử căn bản không có bức ảnh đó, vậy bức ảnh cậu đã thấy trước đây giải thích thế nào? "À, trước đây căn nhà này không phải đã cho thuê sao?" Ngũ Ban hỏi.

Bà lão: "Cậu biết sao?

Chắc là người trong làng nói phải không?

Một thời gian trước có một người thanh niên thuê lại và đưa cho tôi không ít tiền." "Vậy cậu ta đi chưa ạ?" Ngũ Ban hỏi.

Bà lão: "À, hôm qua vội vàng về nói với tôi là đi rồi." Ngũ Ban nhíu mày, xem ra Thuận Tử này quả nhiên là nhắm vào cậu, và cũng rất quen thuộc với cậu.

Ngũ Ban có thể khẳng định, Thuận Tử này có thể là người trong đội thám hiểm năm xưa.

Chỉ là lại cảm thấy không đúng, Hải Để Mộ có mười hai người, chỗ đó có mười cái xác, trong đó Tiểu Ca và chú Ba, cùng hai người phụ nữ đã bỏ chạy, số lượng khớp rồi mà? "Không đúng!

Có người chụp ảnh." Ngũ Ban trong lòng chợt chùng xuống.

Điều này trước đây cậu không hề nghĩ đến, bây giờ e rằng người này vẫn luôn ẩn nấp bên cạnh Ngũ Tam Gia và Trần Cẩm.

Chương 234

Từ việc giám sát mọi hành động, Ngũ Ban cảm thấy sự đáng sợ của người này.

Nhiều năm như vậy mà ngay cả Ngũ Tam Gia cũng không hề phát giác.

Lợi dụng lúc bà lão không chú ý, Ngũ Ban để lại một ít tiền trên bàn rồi rời đi.

Mặc dù Ngũ Ban thích tiền nhưng con trai của bà lão này vì Trần Cẩm mà chết trong Thiên Cung, đã gặp rồi thì chắc chắn sẽ chăm sóc.

Vừa về đến bệnh viện, Ngũ Ban định nói chuyện với Ngũ Tam Gia, nhưng chưa kịp mở lời thì chú Ba đã lên tiếng trước. "Thằng nhóc thối chạy đi đâu vậy, có một việc cần chú mày giúp." Ngũ Tam Gia nói.

Ngũ Ban ngẩn ra: "Chuyện gì ạ?" "Bây giờ lập tức đi Trường Sa, bên chỗ Nhị ca có rắc rối rồi." Ngũ Tam Gia nói.

Ngũ Ban nhíu mày: "Rắc rối gì ạ?" "Cái tên Lưu Bổng Tử đó vẫn không bỏ được lòng tham, vẫn nhăm nhe bàn khẩu của Ngũ gia.

Nhưng tên này không biết từ đâu mời được một lão đạo sĩ, chú mày cần đi giúp một tay." Ngũ Tam Gia nói.

Ngũ Ban lập tức dựng mày: "Tốt lắm Lưu Bổng Tử, dám cả gan 'động thổ trên đầu Thái Tuế' của Ngũ gia." "Bây giờ nguy cơ của Ngũ gia chưa được giải trừ, không phải chú nhờ Cừu Đức Khảo giúp đỡ sao, bây giờ lập tức đi sân bay, yên tâm trên đường sẽ không có cảnh sát gây rắc rối đâu." Ngũ Tam Gia nói.

Ngũ Ban gật đầu: "Vậy còn chú thì sao?" "Đừng bận tâm chú có

chết hay không, bên Trường Sa nếu không giải quyết nhanh gọn, e rằng sẽ có nhiều người chết hơn." Ngũ Tam Gia nói.

Ngũ Ban đồng ý rồi lập tức thu dọn đồ đạc lên đường đi Trường Sa, thế lực của Cừu Đức Khảo quả nhiên không tầm thường.

Trên đường quả nhiên không có cảnh sát gây khó dễ, thuận lợi đến Trường Sa.

Ngũ Ban thẳng tiến đến bàn khẩu của Ngũ gia, cái tên Lưu Bổng Tử này đã là "rắn đất" ở Trường Sa rồi.

Dựa vào việc có người chống lưng ở phía trên, vẫn luôn đối đầu với Ngũ gia.

Nhưng khi Ngũ Tam Gia ở đây, tên này lại ngoan ngoãn như cháu trai vậy.

Vừa nghe chú Ba gặp chuyện đã nóng lòng, e rằng tên này biết chú Ba không sao rồi, nên mới "chó cùng rứt giậu".

Muốn lợi dụng lúc chú Ba không ra mặt chủ trì đại cục mà đoạt lấy bàn khẩu của Ngũ gia, chỉ là tên này không coi cậu ra gì.

Bàn khẩu của Ngũ gia nằm trong khu phố cổ Trường Sa.

Khu phố cổ phía Tây giáp sông Tương Giang, phía Đông đến đường Kiến Tương, phía Nam là đường Thành Nam, phía Bắc là đường Tương Xuân.

Toàn bộ khu phố cổ hình chữ nhật với bốn góc lần lượt là: góc Tây Nam là cầu Tây Hồ, góc Đông Nam là Thiên Tâm Các, góc Đông Bắc là Báo Hồ Nam Nhật, góc Tây Bắc là khu trường cũ của trường học Minh Đức.

Mặc dù bây giờ đã bị phần lớn các tòa nhà hiện đại chiếm lĩnh, nhưng phần lớn vẫn giữ phong cách kiến trúc thời Thanh.

Đi trong khu phố cổ có thể cảm nhận rõ sự thăng trầm của lịch sử.

Bình thường khu phố cổ có rất nhiều du khách, nhưng hôm nay lại cảm thấy yên tĩnh một cách lạ thường.

Nhiều cửa hàng cũ đã đóng cửa, trên con phố cổ xưa du khách cũng ít đi nhiều.

Nhưng Ngũ Ban lại thấy ở các góc khuất có không ít những kẻ du côn ló đầu ra.

Ngũ Ban không để ý, trực tiếp đi sâu vào khu phố cổ.

Ở cuối con phố cổ có một tòa nhà cao lớn, hai bên đường đã có không ít người đứng. "Anh Ban đến rồi!" Một tiểu nhị chạy đến cung kính nói.

Ngũ Ban nhận ra người này là Hỷ Tử, một tiểu nhị bên cạnh Nhị gia, khi ở Trường Sa hai người thường xuyên ở cùng nhau. "Chà!

Tôi còn tưởng là ai, hóa ra là đứa con bị người ta nhặt về rồi vứt bỏ đó mà." Một giọng nói âm dương quái khí chợt vang lên.

Hỷ Tử ghét bỏ nhìn người đó rồi nói với Ngũ Ban: "Đừng để ý đến loại vai vặt đó, Nhị gia đang đợi anh ở trên lầu." "Sao?

Thấy tôi như chuột thấy mèo mà chạy trốn sao?

Không dám ra mặt à?

Nghe nói gần đây cậu còn 'ngang ngược' bước ra từ Tân Nguyệt Quán, chả lẽ Trường Sa đã đổi chủ rồi sao?" Người đó tiếp tục chế giễu.

Ngũ Ban liếc mắt một cái, đó là một thủ hạ của Lưu Bổng Tử, cũng là một "thổ phu tử" (người địa phương).

Tổ tiên của tên này đi giang hồ bán nghệ, cũng có chút bản lĩnh.

Khi Ngũ gia đắc thế, tên này như chó bưng bô vẫn luôn nịnh bợ Ngũ Ban ở phía sau, chắc bây giờ cảm thấy Ngũ gia xong rồi, muốn đòi lại những thứ đã mất. "Tôi thích được người khác tôn kính, ghét người khác không kính trọng tôi, đặc biệt là loại 'chó ghẻ' như chú mày." Ngũ Ban nhìn người đó bình tĩnh nói.

Người đó cười lạnh: "Sau này tôi sẽ bắt chú mày như chó ghẻ chạy theo tôi." Lời vừa dứt, Ngũ Ban chợt lóe lên, khi người kia chưa kịp phản ứng, Ngũ Ban đã tát một cái vào mặt hắn. "Bốp!" Một tiếng vang giòn tan, chỉ thấy người đó quay hai vòng tại chỗ rồi ngã vật xuống đất.

Người của Lưu Bổng Tử lập tức ngớ người, nhìn Ngũ Ban mà không dám tiến lên một bước. "Lưu Bổng Tử dạy dỗ kiểu gì vậy?" Ngũ Ban nhìn những người đó trầm giọng nói.

Nhìn tên bị một cái tát đánh choáng váng, Ngũ Ban vẻ mặt khinh thường, với loại người này căn bản không đáng để cậu động thủ.

Không để ý đến những tên lâu la đó, Ngũ Ban đi lên lầu, các tiểu nhị hai bên thấy Ngũ Ban đi qua, đều tự động dạt sang hai bên.

Cảm giác này giống như cảnh chỉ xuất hiện trong phim xã hội đen.

Trên lầu cổ, người chia làm hai bên, một bên là tiểu nhị Ngũ gia, một bên là thủ hạ của Lưu Bổng Tử.

Thực ra trước đây, người của hai bên đều có hợp tác.

Sau khi người Ngũ gia xuống đấu, người của Lưu Bổng Tử sẽ giúp xuất hàng, nhưng bây giờ Lưu Bổng Tử lại muốn nắm giữ tất cả công việc kinh doanh trong tay hắn.

Trên ghế chủ tọa tầng hai có hai người đang ngồi, chính là Ngũ Nhị Gia và Lưu Bổng Tử.

Lưu Bổng Tử là một tên gầy gò, để tóc húi cua, trông giống như

một cây gậy.

Tên này dám đối đầu với Ngũ gia là vì đã bám víu được một nhân vật lớn ở kinh thành.

Nếu nói về giới đạo mộ, Lưu Bổng Tử giống như "Phát Khâu Thiên Quan" thời cổ đại.

Chuyên giả dạng thương nhân hoặc quan phủ để tiến hành hoạt động đạo mộ, rất ít khi tự mình xuống mộ, đều thuê người xuống mang đồ về.

Nếu nói theo luật pháp bây giờ, Lưu Bổng Tử chuyên đi tìm những "người môi giới".

Thấy Ngũ Ban đến, Ngũ Nhị Gia rõ ràng thở phào nhẹ nhõm. "Lưu Bổng Tử, tôi cho ông một cơ hội, bây giờ ông rời khỏi đây, tôi sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra." Ngũ Nhị Gia thấy Ngũ Ban đến, tỏ vẻ đầy tự tin nói.

Lưu Bổng Tử đương nhiên cũng thấy Ngũ Ban, trong mắt đầy vẻ khinh thường: "Dựa vào cậu sao?

Mặc dù lời đồn trên giang hồ vẫn còn, nhưng trong mắt tôi cậu chỉ là một tên lỗ mãng." Ngũ Ban không để ý đến Lưu Bổng Tử, nhìn về phía một người đang đứng phía sau hắn.

Người đó kỳ lạ, mặc một bộ đạo bào màu đen, hai tay cho vào ống tay áo bất động.

Chương 235

Người này tuổi tác không nhỏ, để râu, toàn thân đứng đó như một khúc gỗ.

Dường như mọi thứ xung quanh đều không liên quan gì đến hắn.

Ngũ Ban chú ý đến người này là vì trên người hắn, Ngũ Ban cảm nhận được một luồng dao động kỳ lạ.

Loại dao động này người bình thường căn bản không thể cảm nhận, nhưng Ngũ Ban lại có thể cảm nhận rõ ràng.

Người này tuy đứng đó, nhưng lại cho Ngũ Ban cảm giác như đang giao tiếp với một người nào đó.

Toàn bộ thế giới tinh thần và thế giới hiện thực hoàn toàn không ăn khớp, đó là điều khiến Ngũ Ban kinh ngạc.

Ngũ Nhị Gia vốn định bảo Ngũ Ban giải quyết đơn giản, nhưng thấy Ngũ Ban dường như rất để tâm đến người bên cạnh Lưu Bổng Tử, Ngũ Nhị Gia không nói nữa.

Lưu Bổng Tử cũng thấy Ngũ Ban vẫn luôn nhìn người bên cạnh mình. "Để tôi nói cho cậu biết, vị Hắc Miêu Đại Vu Tang Lâm Mạt đây, chúng ta đều là người trong giang hồ thì giải quyết vấn đề theo cách giang hồ.

Chỉ cần Ngũ gia đánh bại Tang Lâm Mạt, tôi lập tức rời khỏi Trường Sa." Lưu Bổng Tử nói.

Ngũ Ban chợt động tâm, trong tộc Miêu có một chức nghiệp đặc biệt gọi là Miêu Vu, một loại lấy việc chữa bệnh cứu người làm nhiệm vụ, những người này được gọi là Bạch Miêu.

Một loại khác thì ngược lại, chuyên dùng tà thuật quỷ dị để hại

người, những người này được gọi là Hắc Miêu.

Loại tà thuật chuyên hại người này rất phổ biến ở Nam Dương, còn được gọi là Hàng Đầu Thuật. "Không phải Ngũ gia không có người sao, không ít người đã chết dưới tay Tang Lâm Mạt rồi.

Ngũ Ban, tôi kính cậu là một hảo hán, chỉ cần cậu nhận thua thì sau này ở Trường Sa cậu vẫn có thể đi ngang." Lưu Bổng Tử lại nói.

Ngũ Ban không để ý đến Lưu Bổng Tử, đến bên cạnh Nhị gia: "Nhị gia." "Người này hơi khó nhằn, không ít cao thủ của chúng ta đã bị thương rồi, cháu có chắc thắng không?" Ngũ Nhị Gia hỏi thẳng.

Ngũ Ban nhìn Tang Lâm Mạt vẫn bất động: "Chuyện nhỏ thôi." Nghe Ngũ Ban nói, Lưu Bổng Tử cười lạnh: "Không sợ văng lưỡi sao." "À à...

Lưu Bổng Tử mời người cũng không mời một người bình thường chút nào, lại mời một ông già đến làm trò hề sao?" Ngũ Ban cười nói.

Lưu Bổng Tử thờ ơ uống trà: "Vốn định cho cậu một đường lui, nhưng xem ra cậu không biết điều." "Đừng nhiều lời vô ích, có chiêu gì thì cứ dùng hết đi." Ngũ Ban thờ ơ nói.

Lúc này Lưu Bổng Tử cười lạnh nhìn Ngũ Ban, rồi nói với Tang Lâm Mạt phía sau: "Làm phiền Đại sư rồi." "Nhận tiền người ta thì phải giải tai cho người ta thôi." Tang Lâm Mạt giọng có vẻ già nua nói.

Nói rồi người này chậm rãi đi đến khoảng trống giữa tầng hai, người hai bên tự động lùi về phía sau. "Cẩn thận một chút." Ngũ Nhị Gia nhắc nhở.

Ngũ Ban gật đầu rồi đi đến giữa, đứng đối diện người này. "Đinh!

Nhiệm vụ 'Sơ ngộ Miêu Vu cao thủ' kích hoạt!" "Miêu Vu ngoài việc có thể dùng Hàng Đầu Thuật để đối địch còn có thể nuôi Cổ

Trùng để đối địch.

Miêu Vu có thực lực cao cường hơn nữa còn có thể giao tiếp với quỷ thần, thông thiên đạt địa!" "Nội dung nhiệm vụ: Đánh giết Cổ Trùng của người này, và ép buộc người này sử dụng bí thuật!" "Phần thưởng nhiệm vụ: Nhận được năng lực 'Giao tiếp Thiên Địa' của Thượng Cổ Ma Thần!" "Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, chủ ký sinh có thể nhận được thông tin 'Giao tiếp Thiên Địa' của Thượng Cổ Ma Thần." Nghe hệ thống nói, Ngũ Ban nhíu mày, thông tin 'Giao tiếp Thiên Địa' của Thượng Cổ Ma Thần sao?

Bí thuật của cậu có thể hóa thân thành Ma Thần, lại còn 'thông thiên đạt địa' sao?

Đang suy nghĩ, Tang Lâm Mạt nhìn cậu: "Hậu bối tiểu tử, ra tay đi, lão phu nhường ba chiêu." "Nhường tôi ba chiêu?

Cứ dùng tuyệt chiêu thẳng đi, nếu không chú không có cơ hội nào đâu." Ngũ Ban nhìn Tang Lâm Mạt khinh thường nói.

Nghe Ngũ Ban nói, mọi người đều cảm thấy có chút kỳ lạ, vì họ đã tận mắt chứng kiến sự mạnh mẽ của ông lão này. "Hừ... một tên dựa vào giang hồ thổi phồng mà ra, trước mặt Tang Lâm Mạt đại sư lại dám nói lời cuồng ngôn." "Sợ rằng tên này ngay cả một chiêu của Tang Lâm Mạt cũng không chịu nổi đâu?

Đặc biệt là cổ độc chi thuật đáng sợ." "Lát nữa đợi Tang Lâm Mạt đại sư phóng Cổ Trùng ra, sợ rằng tên này sẽ bị dọa đến tè ra quần." Người của Lưu Bổng Tử chế giễu Ngũ Ban.

Lưu Bổng Tử cũng rất tự tin vào Tang Lâm Mạt, không hề lo lắng, ngược lại Ngũ Nhị Gia thì mặt đầy sầu muộn. "Tốt lắm hậu sinh tiểu tử, vốn định cho cậu chút thể diện, nhưng nếu đã vậy, lão phu sẽ tiễn cậu một đoạn." Tang Lâm Mạt lạnh lùng nói với Ngũ Ban.

Vừa dứt lời, Tang Lâm Mạt từ trong ống tay áo lấy ra một con rắn nhỏ kỳ lạ.

Con rắn nhỏ chỉ bằng chiếc đũa, cuộn tròn trong tay Tang Lâm Mạt.

Ngũ Ban nhíu mày, chỉ là một con rắn nhỏ thôi sao, ông già này lấy đâu ra sự tự tin vậy? "Bảo bối ngoan, giết hắn đi." Tang Lâm Mạt thờ ơ nói.

Người trong giang hồ đều biết, những cuộc tỉ thí kiểu này, thường sẽ ra tay hạ sát thủ trực tiếp, không cho đối phương bất kỳ cơ hội ra tay nào.

Nếu không một khi bị người ta ghi hận, chắc chắn sẽ gặp rắc rối không nhỏ.

Sau khi Tang Lâm Mạt nói xong, ông vuốt ve con rắn nhỏ như vuốt ve thú cưng, rồi đột nhiên tung lên không trung. "Tê tê!" Chỉ thấy con rắn nhỏ sau khi rơi xuống đất, lại đột nhiên biến thành một quái vật.

Sự xuất hiện của quái vật này khiến Ngũ Ban giật mình, vì quái vật này căn bản không phải loại quái vật mình người đuôi rắn mà Ngũ Tam Gia đã nói trước đây.

Nửa thân trên của quái vật là cơ thể con người cường tráng vô cùng, nhưng trên da lại có vảy rắn, từ thắt lưng trở xuống lại là một cái đuôi rắn dài và to.

Khuôn mặt của nó trông cũng rất đáng sợ, toàn bộ đầu không có tóc, không có mũi, không có tai, từ hai lỗ mũi không ngừng phát ra tiếng "hù hù".

Miệng còn đáng sợ hơn, hai bên nứt ra đến tận tai, thỉnh thoảng lại thè ra một cái lưỡi chẻ đôi. "Cậu có thể chết dưới tay bảo bối của tôi

cũng là phúc phận của cậu.

Để có được nó, tôi đã liên tiếp đào mấy ngôi Huyết mộ mới tìm được ở một khe núi nhỏ gần Trường Sa." Tang Lâm Mạt thờ ơ nói.

Ngũ Ban chợt động tâm, chẳng lẽ nơi Ngũ Tam Gia tìm được Thi Miết Đan năm xưa chính là Huyết mộ đó?

Đang suy nghĩ, cái đuôi dài của quái vật bắt đầu uốn lượn, nhanh chóng bò về phía Ngũ Ban. "Cẩn thận chất độc của nó." Lúc này Ngũ Nhị Gia chợt nói.

Ngũ Ban không hề bận tâm, dựa vào Kỳ Lân Huyết, cậu không sợ chất độc.

Nhìn con rắn quái vật càng lúc càng gần, Ngũ Ban rút thanh kiếm dài sau lưng ra chém một nhát về phía nó. "Choang!" Một tiếng xé gió vang lên, chỉ thấy con rắn quái vật đột nhiên giơ hai tay lên lại có thể bắt chặt thanh kiếm dài của Ngũ Ban.

Hai cánh tay chấn động trực tiếp hất Ngũ Ban bay ra xa, khiến Ngũ Ban có chút kinh ngạc, con quái vật này sức lực không hề tầm thường. "Tốt lắm!

Chả trách lại khiến nhiều người chết dưới tay nó." Ngũ Ban không nhịn được nói.

Nói rồi Ngũ Ban không còn che giấu nữa, Cùng Kỳ Huyết Mạch trên người lập tức bùng nổ, sức mạnh tăng gấp ba lần. "Vút!" Sau khi nhanh chóng bước hai bước về phía con rắn quái vật, cậu lại chém ra một kiếm. "Keng!" Con rắn quái vật vẫn dùng hai tay đỡ kiếm, lập tức một tiếng vang giòn tan vang lên.

Chương 236

Khiến Ngũ Ban và con rắn quái vật đều lùi lại vài bước, khiến Ngũ Ban càng lúc càng kinh ngạc.

Ngũ Ban kinh ngạc về con quái vật nửa người nửa rắn này, lực phòng thủ lại mạnh mẽ đến vậy, dưới một đòn toàn lực mà vẫn không bị thương.

Nhưng cũng không phải là vô dụng, ít nhất một kiếm đã chém đứt vảy của nó.

Tang Lâm Mạt cũng kinh ngạc về sự mạnh mẽ của Ngũ Ban, việc bắt được con Cổ Trùng này vô cùng khó khăn.

Ông suýt chết trong Huyết mộ đó, cuối cùng sau khi dụ dỗ thành công, ông lại phải chịu đựng suốt ba năm trong Huyết mộ đó mới thu phục được nó.

Con Cổ Trùng này không chỉ có độc tính mãnh liệt, người bình thường một khi bị cắn sẽ lập tức bỏ mạng.

Sức mạnh của nó lớn đến kinh ngạc, có thể dễ dàng nhấc bổng những vật nặng cả tấn.

Vảy trên người nó ngay cả đạn cũng không thể xuyên thủng, có thể nói con Cổ Trùng này có thể ngang ngược đi lại trên đời mà không ai có thể lay chuyển được.

Nhưng bây giờ thấy sức mạnh của Ngũ Ban không chỉ có thể đối kháng với Cổ Trùng, thậm chí còn chém đứt cả vảy trên người nó.

Khiến lòng ông kinh hãi vô cùng, trên thế giới này lại có tồn tại những người có năng lực cực mạnh như vậy. "Tê tê!" Con quái vật bị đẩy lùi phát ra một tiếng "tê tê".

Cái lưỡi trong miệng không ngừng thè ra nuốt vào, ánh mắt nhìn Ngũ Ban cũng bắt đầu trở nên lạnh lẽo hơn.

Một cái đuôi dài chậm rãi đung đưa, giống như một con rắn hoang dã đang săn mồi vậy.

Ngũ Ban cũng không dám lơ là, vốn tưởng Ngũ Tam Gia có thể thoát khỏi tay ông ta, chắc chắn nó cũng không mạnh đến đâu.

Nhưng bây giờ xem ra cậu đã đánh giá quá thấp, con quái vật này đơn giản là mạnh ngang với Huyết Thi.

Cậu cũng không hiểu rốt cuộc loại quái vật này hình thành như thế nào?

Không chỉ có hình dáng con người mà còn mang đặc tính của rắn.

Ngũ Ban tay phải cầm kiếm, tay trái nhẹ nhàng lướt qua lưỡi kiếm, máu tươi nhỏ xuống trên thân kiếm.

Máu tươi theo hoa văn trên thân kiếm lan ra khắp cả thân kiếm, nhìn từ xa thanh Hắc Kim Cổ Kiếm đã biến thành một thanh huyết kiếm đỏ rực.

Mọi người thấy vậy đều có chút không hiểu, nhưng Tang Lâm Mạt lại nheo mắt lại. "Dùng máu nuôi kiếm!" Tang Lâm Mạt có chút kinh ngạc nói.

Loại phương pháp này ông biết, chỉ là khi bình thường đấu pháp, những Bạch Miêu tự xưng để phá tà mà sử dụng.

Nhưng Cổ Trùng đã được luyện chế và nuôi dưỡng, sớm đã không còn tà tính, loại phương pháp này đối với nó không có tác dụng. "Tê tê!" Nhìn hành vi kỳ lạ của Ngũ Ban, Tang Lâm Mạt cười lạnh rồi lập tức ra lệnh cho Cổ Trùng tấn công Ngũ Ban.

Nhận được mệnh lệnh của chủ nhân, con quái vật phát ra tiếng "tê

tê" rồi nhanh chóng lao về phía Ngũ Ban. "Đợi đấy, chết đi cho tôi." Ngũ Ban hét lớn.

Lời vừa dứt, sát khí quanh thân bùng lên, Cùng Kỳ Huyết Mạch ba lần sức mạnh lập tức lan tỏa khắp cơ thể.

Muốn ép buộc người này dùng tuyệt chiêu, chỉ có đánh giết quái vật mới được. "Vút!" Chỉ thấy Ngũ Ban toàn thân tràn đầy sát khí, hai tay cầm kiếm nhảy vọt lên không trung, với thế từ trên cao bổ xuống trực tiếp chém về phía quái vật nửa người nửa rắn.

Thanh kiếm dài xé toạc hư không phát ra một tiếng kiếm ngân, khiến Ngũ Ban dường như biến thành một người khác vậy.

Người hoảng sợ nhất trong số đó lại là Tang Lâm Mạt, từ khoảnh khắc Ngũ Ban ra tay, ông đã cảm thấy một luồng khí tức nguy hiểm.

Theo kiếm của Ngũ Ban chém xuống, móng vuốt dài của quái vật vồ lấy Ngũ Ban, dường như muốn xé nát Ngũ Ban ngay trên không trung. "Bùng!" Một kiếm của Ngũ Ban rất nhanh, gần như chỉ trong chớp mắt Ngũ Ban đã rơi xuống đất, một tiếng va chạm vang lên. "Hống!" Chỉ thấy con quái vật đột nhiên ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng dài, trong âm thanh đó lộ ra sự thê thảm.

Khi mọi người nhìn lại thì lập tức ngây người, chỉ thấy một cánh tay của quái vật đã bị Ngũ Ban chém đứt.

Khi cánh tay đó rơi xuống đất, nó biến thành một cái đầu rắn không ngừng co giật trên mặt đất, cuối cùng mất đi khả năng hành động.

Tang Lâm Mạt kinh ngạc đến ngây người, từ khi Ngũ Ban ra tay, ông đã biết mọi chuyện sẽ tồi tệ, nhưng không ngờ Ngũ Ban lại dễ dàng chém đứt cánh tay của quái vật như vậy. "Dám làm bị thương bảo bối của ta, ta sẽ xé xác ngươi thành vạn mảnh!" Tang Lâm Mạt

lập tức giận dữ nói.

Vừa dứt lời, Tang Lâm Mạt đột nhiên cắn nát lưỡi của mình, mở rộng hai tay, phun máu tươi trong miệng ra.

Bàn tay còn lại dính máu tươi, Tang Lâm Mạt dùng tay dính máu vẽ những họa tiết kỳ lạ. "Hát!" Đột nhiên Tang Lâm Mạt hét lớn một tiếng, chỉ thấy con quái vật trong sân ngửa mặt lên trời gào thét. "Lạc lạc!" Chỉ thấy toàn thân con quái vật bị đứt một cánh tay đang kêu răng rắc.

Khắp thân nó tỏa ra một lớp độc vụ dày đặc, cơ thể quái vật cũng đang biến đổi.

Cái đuôi của nó càng lúc càng dài, cơ thể cũng nhanh chóng biến thành một cái thân dài, không còn giống như trước đây có thân người, mà đã hóa thành thân rắn.

Chỉ có cái đầu của nó vẫn giữ nguyên hình dáng ban đầu, chỉ là bây giờ trông giống như một cái đầu người mọc trên thân rắn vậy.

Nhưng cùng với sự biến hình của quái vật, Ngũ Ban trong lòng chợt chùng xuống.

Bởi vì đó là một con rắn to lớn như thùng nước, trên lưng rắn lại có vô số lông đen, đặc biệt trên đầu nó cũng mọc một chỏm lông đen sì.

Ngũ Ban không khỏi nhìn về phía Ngũ Nhị Gia, lúc này Ngũ Nhị Gia đã đứng dậy, vẻ mặt trắng bệch vô cùng, ông cũng nhận ra đó là một con cự xà đáng sợ.

Ngũ Ban cũng không ngờ mình lại một lần nữa nhìn thấy Hắc Mao Xà ở đây, con Hắc Mao Xà này dường như đã thành tinh. "Tê tê!" Con Hắc Mao Xà khổng lồ thè ra cái lưỡi đen, trông cực kỳ quỷ dị, phạm vi độc vụ lan tỏa ngày càng rộng. "Mau tản ra!" Ngũ Nhị Gia hét lớn.

Chỉ tiếc tiếng kêu của ông vẫn muộn, cùng với độc vụ lan rộng, những người bị nhiễm độc lập tức sùi bọt mép, từng người từng người ngã xuống đất không thể động đậy.

Thấy cảnh tượng này mọi người lập tức sợ hãi hồn vía lên mây, thi nhau chạy xuống cầu thang, có người thậm chí còn nhảy cửa sổ để thoát thân.

Tiếng kêu thảm thiết xung quanh không ngừng nghỉ, những người bị nhiễm độc, lúc này cơ thể cũng bắt đầu biến đổi.

Giống như từng xác sống đang từ từ bò dậy từ mặt đất, khiến Ngũ Ban giật mình.

Độc tính của loại Hắc Mao Xà này quả nhiên quỷ dị, trước đây Ngũ Tam Gia từng trúng chiêu, nếu lúc đó không dùng Bạch Hổ Huyết Mạch để áp chế, e rằng cũng sẽ biến thành như thế này?

Da của họ bắt đầu bị thi hóa, da thịt bắt đầu thối rữa tỏa ra mùi hôi thối, từng đôi mắt đỏ rực, khiến người ta kinh sợ.

Răng hàm trong miệng nhanh chóng phình to, nhô ra ngoài môi, tốc độ biến đổi nhanh đến đáng sợ.

Những người này dường như có một mối liên hệ đặc biệt với con Hắc Mao Xà khổng lồ.

Những người thi biến này đang từ từ vây quanh Ngũ Ban cùng với Hắc Mao Xà.

Nhìn vô số người thi biến xung quanh, Ngũ Ban vẻ mặt âm trầm, phải nhanh chóng giải quyết con Hắc Mao Xà này, nếu không sẽ có nhiều người bị trúng chiêu hơn.

Chương 237

Nghĩ rồi, Bạch Hổ Huyết Mạch trong cơ thể Ngũ Ban bùng nổ, sát khí cuồn cuộn, Ngũ Ban cầm kiếm dài trực tiếp tấn công Hắc Mao Xà. "Tê tê!" Hắc Mao Xà không ngừng phát ra tiếng "tê tê" trong miệng, thấy Ngũ Ban lao đến, cái đuôi rắn khổng lồ trực tiếp vồ lấy Ngũ Ban.

Một tiếng xé gió vang lên, Ngũ Ban lóe người, một tàn ảnh Bạch Hổ lướt qua hư không, một luồng hàn quang chém xuống. "Vút!" Một kiếm kết hợp với tàn ảnh Bạch Hổ cực nhanh vô cùng, bóng dáng dường như trực tiếp lao vào đuôi Hắc Mao Xà, một kiếm chém về phía yếu huyệt của Hắc Mao Xà. "Thằng nhóc thối mày dám!" Tang Lâm Mạt đứng một bên hét lớn.

Từ khoảnh khắc Ngũ Ban ra tay, ông đã cảm thấy không ổn, không ai có thể kháng cự được kịch độc của Hắc Mao Xà, nhưng người này lại không hề bận tâm.

Sự bùng nổ cự ly ngắn, khiến cơ thể khổng lồ của Hắc Mao Xà cũng không kịp phản ứng.

Thanh kiếm dài dính máu tươi lập tức đâm vào yếu huyệt của Hắc Mao Xà. "Tê tê!" Chỉ nghe thấy Hắc Mao Xà phát ra một tiếng "tê tê" thê thảm, cơ thể khổng lồ lập tức mất đi khả năng hoạt động, co giật tại chỗ.

Đôi mắt đỏ rực lộ ra một tia tuyệt vọng, độc vụ trên người cũng dần tiêu tán.

Không còn độc vụ bao quanh, Hắc Mao Xà cũng chỉ là một con mãng xà lớn hơn một chút mà thôi.

Huống hồ sau khi bị chặt yếu huyệt, nó không còn bất kỳ mối đe dọa nào nữa.

Ngũ Ban đá một cú vào cơ thể Hắc Mao Xà, khiến cơ thể khổng lồ của Hắc Mao Xà bay về phía trước, lập tức đè bẹp không ít người thi biến.

Nhưng người trúng độc thì không ít, mặc dù bị cơ thể Hắc Mao Xà đè bẹp không ít, nhưng vẫn có người thi biến đang lao về phía Ngũ Ban. "Hống!" Một tiếng hổ gầm phát ra từ miệng Ngũ Ban, lập tức trực tiếp hất bay những người thi biến đó.

Một số người thi biến va vào cửa sổ, bị ánh nắng mặt trời chiếu vào, trên người bốc ra một làn khói dày đặc rồi mới ngã xuống đất. "Đáng chết!" Tang Lâm Mạt nhìn con cự xà bất động trên mặt đất, vẻ mặt khó coi cực điểm.

Ngũ Ban nghe Tang Lâm Mạt nói, khinh thường: "Ông có bản lĩnh đó sao?" "...

Ta sẽ xé xác ngươi thành vạn mảnh!" Tang Lâm Mạt nói.

Lời vừa dứt, chỉ thấy Tang Lâm Mạt lẩm bẩm trong miệng, tay chân múa may quay cuồng, trông giống như đang nhảy múa vậy. "Nhảy đại thần sao?" Ngũ Ban kinh ngạc nói.

Nhưng vừa nói xong Ngũ Ban lại lắc đầu.

Tên này tuy tay chân múa may, nhưng có sự khác biệt lớn với nhảy đại thần ở Đông Bắc.

Tang Lâm Mạt không ngừng lẩm bẩm những điều mà Ngũ Ban không hiểu.

Nhưng điều khiến Ngũ Ban kinh ngạc là, sau khi Tang Lâm Mạt lẩm bẩm, xung quanh đột nhiên âm phong nổi lên.

Nhiệt độ toàn bộ tầng hai đột ngột lạnh lẽo, âm phong "hù hù" không ngừng vang vọng bên trong. "Ngao... hô!" Sắp có một tràng tiếng quỷ khóc sói gào vang lên, khiến Ngũ Ban trong lòng có chút kỳ

lạ, tên này lẽ nào thật sự đang giao tiếp với quỷ thần sao? "Đinh!" "Kẻ địch đang giao tiếp với quỷ thần, nhiệm vụ hoàn thành!" "Chúc mừng chủ ký sinh nhận được năng lực 'Giao tiếp Thiên Địa' của Thượng Cổ Ma Thần!" "Vào thời thượng cổ, Hiên Viên Hoàng Đế đại chiến với Ma Thần Xi Vưu.

Giai đoạn cuối cuộc chiến, hai bên đều giao tiếp với Thiên Địa triệu hồi đại năng giáng lâm đại địa!" "Hiên Viên Hoàng Đế được thượng thiên che chở, trong một trận đại chiến đã giành chiến thắng, sau khi Xi Vưu bại trận, tộc nhân của hắn chạy trốn khắp nơi, nhưng năng lực 'Giao tiếp Thiên Địa' này vẫn lưu truyền đến nay." Cùng với lời giới thiệu của hệ thống, một luồng thông tin huyền ảo dâng trào vào não Hải của Ngũ Ban.

Ngay lúc này Tang Lâm Mạt cuối cùng cũng hoàn thành nghi thức, xung quanh quỷ khí âm u, toàn bộ lầu cổ như địa ngục.

Quỷ khí che khuất tất cả cửa sổ, toàn bộ lầu cổ trở nên tối tăm. "Gì vậy?

Tôi cảm thấy lạnh lẽo quá, như là gặp ma vậy." "Ông già đó đang làm gì vậy, trông như đang nhảy đại thần, chẳng lẽ là mời thần không thành sao?" "Đồ ngốc, chẳng lẽ quên tên này căn bản là một Hắc Miêu, tinh thông thượng cổ vu thuật, chắc chắn đang triệu hồi thứ gì đó không tốt!" Những người chưa chạy thoát trong lầu cổ thấy cảnh tượng này đều kinh hoàng không thôi. "Oanh!" Ngay lúc này, chỉ thấy toàn bộ lầu cổ rung chuyển dữ dội, một bóng người xuất hiện trước mặt Tang Lâm Mạt. "Ai đang triệu hồi bản Quỷ Vương này!" Một giọng nói uy nghiêm vang lên.

Tang Lâm Mạt trầm giọng: "Là tôi!

Xin hãy giết người đó cho tôi." Khi quỷ vụ dần lắng xuống, mọi người cũng cuối cùng nhìn rõ bóng người đó.

Người này trông không khác gì người bình thường, nhưng trên người lại tỏa ra một luồng âm khí khiến người ta nghẹt thở, đặc biệt trên cổ còn đeo một chuỗi vòng cổ làm từ đầu lâu khô.

Không chỉ toàn thân đỏ rực, trên đầu còn mọc hai cái sừng, răng hàm trong miệng không hề sắc bén. "Ngươi có biết cái giá phải trả để triệu hồi bản Quỷ Vương này không?" Bóng người tự xưng là Quỷ Vương nói.

Giọng nói của người này lạnh nhạt, giống như đang giao dịch với Tang Lâm Mạt vậy. "Ngài yên tâm, giống như lần trước, chỉ cần giết người này, tôi sẽ tìm một trăm đồng nam đồng nữ dâng lên ngài." Tang Lâm Mạt nói.

Ngũ Ban có chút kinh ngạc nhìn Tang Lâm Mạt, không ngờ tên này lại từng giao dịch với người ta?

Quỷ Vương phấn khích: "Tốt!

Lần trước ngươi nhờ ta đối phó con đại xà đó, những đồng nam đồng nữ ngươi dâng lên bản Vương rất hài lòng." "Này, con đại xà của ông ở phía sau kìa." Ngũ Ban lúc này xen vào.

Tang Lâm Mạt chỉ vào Ngũ Ban: "Quỷ Vương, chính là người này, xin ngài ra tay tiêu diệt hắn." "Tôi còn tưởng giao tiếp với quỷ thần thì mời được nhân vật lợi hại nào chứ, không ngờ chỉ là một Quỷ Vương thôi, lại còn phải giao dịch mới chịu ra tay giúp." Ngũ Ban cười lạnh.

Quỷ Vương cười lạnh: "Không có lợi ích ai lại đi làm công không?" "Vậy sao?

Tôi mời quỷ thần không cần!" Ngũ Ban nói.

Tang Lâm Mạt kinh ngạc: "Cậu cũng biết sao?" "Nhìn cho rõ đây." Ngũ Ban khinh thường nói.

Lời vừa dứt, chỉ thấy sát khí trên người Ngũ Ban cuồn cuộn,

nhưng cậu không múa may tay chân như Tang Lâm Mạt vì không cần.

Loại năng lực 'Giao tiếp Thiên Địa' này không phải năng lực của bản thân Ngũ Ban, mà phải dùng sức mạnh của Thần Ma Chi Thể mới có thể giao tiếp.

Vì vậy, lúc này Ngũ Ban tuy chưa biến thân, nhưng tất cả huyết mạch trên người đều đã hòa làm một.

Một luồng ma khí từ trên người cậu tỏa ra, Ngũ Ban bình tĩnh nói: "Ra đi!

Để chúng xem ai mới là người giao tiếp với quỷ thần!" Vừa dứt lời, chỉ thấy sát khí trên người Ngũ Ban đột nhiên tuôn xuống mặt đất, lại hình thành một đồ hình Thái Cực.

Cùng với sự xuất hiện của đồ hình Thái Cực này, hai bóng người từ trong đồ hình từ từ hiện ra.

Cùng với sự xuất hiện của hai người, đồng tử của Quỷ Vương lập tức co rút, toàn bộ cơ thể lại không ngừng run rẩy.

Giống như nhìn thấy nhân vật đáng sợ vậy, Tang Lâm Mạt càng kinh hãi đến cực điểm.

Mặc dù ông có thể giao tiếp với quỷ thần, nhưng cũng chỉ là những cô hồn dã quỷ, căn bản không có tư cách để mời những quỷ thần chính thống.

Nhưng nhìn Ngũ Ban thậm chí còn không cần làm nghi thức, chỉ tùy tiện gọi một tiếng đã triệu hồi hai người lên.

Khi nhìn rõ hai người đó, cùng với Quỷ Vương, toàn bộ ông ta cũng không nhịn được mà run rẩy.

Chương 238

Chỉ thấy ở giữa đồ hình Thái Cực, hai bóng người đứng song song. "Tham kiến Ma Thần!" Hai người cung kính ôm quyền với Ngũ Ban.

Điều này khiến Ngũ Ban không dám xem thường, bởi vì thân phận của hai người cậu mời không tầm thường, chính là Thần Đồ và Uất Lũy trong truyền thuyết!

Chỉ thấy một người mặc giáp chiến màu sắc sặc sỡ, dung mạo uy nghiêm, tư thái thần võ, tay cầm kích chiến màu vàng, người này chính là Thần Đồ!

Uất Lũy thì mặc đạo bào màu đen, thần sắc có vẻ nhàn nhã thoải mái, tay cầm một thanh kiếm dài, bên cạnh có một con Bạch Hổ mắt vàng khổng lồ.

Hai người vốn là thủ lĩnh của yêu ma quỷ quái, quy thuận Ma Thần Xi Vưu, sau đó trong trận chiến Trục Lộc bị bắt và hàng phục Hiên Viên Hoàng Đế.

Sau này được Nữ Oa bổ nhiệm làm Minh Phủ Chi Thần, cai quản Minh Giới.

Hai người cũng là một trong Thập Đại Ma Thần thượng cổ, không phải một Quỷ Vương nhỏ bé có thể đối kháng được.

Ngũ Ban ôm quyền với hai người: "Xin hai vị mang tên này đi đi." "Cẩn tuân Ma Thần chi mệnh!" Hai người cũng ôm quyền đáp.

Nói rồi quay người nhìn về phía Quỷ Vương, nhìn một cái không sao nhưng suýt nữa đã dọa chết Quỷ Vương. "U Minh Song Thần!" Cơ thể run rẩy của Quỷ Vương quỳ xuống đất, toàn bộ khuôn mặt

biến thành mặt khóc tang.

Loại cô hồn dã quỷ tu luyện ngàn năm khó khăn lắm mới tu thành chính quả làm Quỷ Vương, nếu gặp âm binh loại đó đương nhiên có thể đối phó.

Nhưng nếu gặp quỷ sai Ngưu Đầu Mã Diện, cũng chỉ có nước bỏ chạy thoát thân.

Nhưng bây giờ lại gặp U Minh Song Thần, đừng nói Ngưu Đầu Mã Diện, Chung Quỳ thấy hai người cũng phải cung kính.

Đối với Thần Đồ Uất Lũy, đối phó một Quỷ Vương thì căn bản không cần động thủ. "Cáo từ!" Hai người cũng không ra tay mà quay sang ôm quyền với Ngũ Ban.

Vừa dứt lời, chỉ thấy Thần Đồ một tay vẫy, Quỷ Vương căn bản không có bất kỳ khả năng phản kháng nào, toàn bộ cơ thể bay về phía hai người. "Đừng bắt tôi, đừng bắt tôi." Quỷ Vương kêu la cầu xin.

Nhưng hai người không hề để ý, ném Quỷ Vương dưới chân, sau đó con Bạch Hổ mắt vàng khổng lồ há miệng lớn trực tiếp ngậm Quỷ Vương vào miệng.

Sau đó hai người như đang đi thang máy vậy, cơ thể từ từ chìm vào mặt đất.

Mọi chuyện trông rất đơn giản, lại hài hước, không hề có một chút tranh đấu nào.

Nhưng Tang Lâm Mạt thì sợ hãi cực độ, ông biết U Minh Song Thần là tồn tại như thế nào.

Đừng nói một Quỷ Vương, e rằng mấy trăm ngàn Quỷ Vương cũng không đủ cho con Bạch Hổ bên cạnh hai người đó lọt kẽ răng.

Căn bản không phải là một tồn tại cùng đẳng cấp, Quỷ Vương

trước mặt Thần Đồ Uất Lũy đơn giản như một con kiến hôi.

Nhìn Tang Lâm Mạt run rẩy, Ngũ Ban lộ ra ánh mắt khinh thường, ông già này đối với người khác có lẽ tỏ ra quỷ dị đa đoan, nhưng đối với Ngũ Ban căn bản không đáng nhắc đến.

Cùng với U Minh Song Thần biến mất trong đồ hình Thái Cực trên mặt đất, xung quanh lập tức khôi phục lại như cũ, bầu không khí quỷ dị âm u kia lập tức biến mất.

Những người vốn đang hoảng sợ cuối cùng cũng lấy hết can đảm nhìn về phía trung tâm sân.

Con Hắc Mao Xà kia đã chết cứng, những người thi biến xung quanh lúc này cũng nằm bất động trên mặt đất.

Tang Lâm Mạt lúc này lại quỳ trước mặt Ngũ Ban, không ngừng dập đầu đến mức đầu chảy máu cũng không dám dừng lại. "Làm sao ông biết được sự tồn tại của con cự xà đó?" Ngũ Ban đứng trước mặt Tang Lâm Mạt hỏi.

Tang Lâm Mạt đã bị Ngũ Ban dọa đến vỡ mật, một người có thể triệu hồi U Minh Song Thần, và hai người đó lại cung kính với cậu như vậy. "Bẩm... bẩm đại nhân... có người nói cho tôi biết." Tang Lâm Mạt kinh hãi nói.

Ngũ Ban nhíu mày: "Người đó là ai?" "Tôi không biết, tôi không quen người đã tìm tôi." Tang Lâm Mạt nói.

Ngũ Ban nhíu mày, vì cậu biết Huyết mộ đó khó tìm, người bình thường căn bản không thể biết được chỗ đó.

Vì vậy, cậu khẳng định Tang Lâm Mạt có thể tìm được chỗ đó chắc chắn có người chỉ điểm, nếu không chắc chắn sẽ không tìm được. "Người đó trông như thế nào?" Ngũ Ban hỏi.

Tang Lâm Mạt lắc đầu: "Tôi không biết, mặc áo dạ hành màu đen

che mặt, mang theo một thanh kiếm, dễ dàng đánh bại tôi rồi nói cho tôi biết ở gần Trường Sa có một thứ mạnh mẽ có thể giúp tôi mạnh hơn." "Vậy sao?" Ngũ Ban hỏi.

Tang Lâm Mạt do dự rất lâu: "Nói cho tôi biết cách giao tiếp với quỷ thần, nhưng phải làm cho hắn một việc." Ngũ Ban nghe xong lập tức ngẩn người, áo dạ hành màu đen che mặt mang theo một thanh kiếm, rõ ràng là người của Vương gia.

Loại phương pháp giao tiếp với quỷ thần này, lại nói cho ông già này, chả trách ông già này lại cần giao dịch với quỷ thần.

Bây giờ cậu cũng đã có được năng lực 'Giao tiếp Thiên Địa' này, nhưng lại không hoàn chỉnh, vì bây giờ cần phải trả một cái giá.

Cái giá đó là sát khí, Ngũ Ban trong lòng có chút kỳ lạ, vì sao tất cả năng lực đều liên quan đến sát khí? "Hắn bảo ông làm gì?" Ngũ Ban hỏi.

Tang Lâm Mạt do dự rất lâu: "Sau khi thu phục thành công con quái xà đó, hắn bảo tôi đến Trường Sa gây rắc rối cho Ngũ gia, tốt nhất là ép...

ép ra hai người." "Hai người nào?" Ngũ Ban vội hỏi.

Tang Lâm Mạt do dự một lúc: "Một người tên là Tạ Liên Hoàn, người kia tên là Tề Ngọc." "Tạ Liên Hoàn, Tề Ngọc?

Chết rồi sao?" Ngũ Ban hỏi.

Tang Lâm Mạt vội vàng lắc đầu: "Không... tôi không biết.

Tôi thấy mọi chuyện đơn giản nên đã đồng ý, không... không ngờ lại rơi vào tay cậu." Ngũ Ban nghe xong trong lòng có chút kỳ lạ, Tạ Liên Hoàn bị chú Ba hại chết trong Hải Để Lăng Mộ, vì sao lại muốn tên này ép ra Tạ Liên Hoàn chứ?

Còn cái tên Tề Ngọc là ai, đã ở cùng Tạ Liên Hoàn thì chắc là người của Tề gia trong Cửu Môn.

Nhưng ngoài Tạ Liên Hoàn ra, Ngũ Ban chưa từng nghe nói về cái tên Tề Ngọc này. "Chẳng lẽ Tạ Liên Hoàn chưa chết?" Ngũ Ban trong lòng chợt rùng mình.

Bởi vì những người đó quá quen thuộc với cậu, từ biểu hiện của Thuận Tử có thể thấy cậu ta biết rõ về Cửu Môn như lòng bàn tay.

Thuận Tử từng đi Hải Để Lăng Mộ, và ở đó đã nhìn thấy ám hiệu của Trần Cẩm.

Vậy chắc chắn cũng đã thấy những dòng chữ đó, nhưng lại không tin Tạ Liên Hoàn đã chết.

Nếu không sẽ không để ông già này đến Trường Sa ép ra hai người.

Ngũ Ban cảm thấy lúc này mình đang bị cuốn vào một vòng xoáy bí ẩn, vòng xoáy này khiến cậu càng lúc càng mơ hồ.

Tùy tiện giải quyết Tang Lâm Mạt xong, Ngũ Ban đi đến bên cạnh Ngũ Nhị Gia.

Chương 239

"Lưu Bổng Tử chắc biết phải làm gì rồi chứ?" Ngũ Nhị Gia thấy Tang Lâm Mạt chết, trầm giọng nói.

Lưu Bổng Tử nhìn Ngũ Ban một cái thật sâu: "Hừ!

May mắn cho cậu." Đang định rời đi, Ngũ Ban lại một kiếm chém thẳng vào hai chân của Lưu Bổng Tử. "A!" Lưu Bổng Tử lập tức kêu thảm thiết, Ngũ Nhị Gia thấy Ngũ Ban lại chặt đứt chân của Lưu Bổng Tử thì sắc mặt biến đổi. "...

Dám làm tôi bị thương, cậu có biết kinh thành có chỗ dựa của tôi không, ngay cả Chương Phật Gia của Cửu Môn cũng không dám đối xử với tôi như vậy, cậu lại dám làm tôi bị thương." Lưu Bổng Tử đau đớn kêu la. "Chưa từng có ai dám gây sự với Ngũ gia mà còn có thể an toàn rời đi, hôm nay chặt hai chân của chú mày đã là tôi nhân từ lắm rồi." Ngũ Ban khinh thường nói.

Lưu Bổng Tử vì mất hai chân, thủ hạ đang cõng hắn đi, còn hai cái chân bị chặt thì do một thủ hạ khác cầm. "Đợi đấy cho tôi, sỉ nhục ngày hôm nay tôi nhất định sẽ đòi lại." Lưu Bổng Tử trầm giọng nói.

Ngũ Ban lạnh lùng: "Chỉ cần chú mày dám lần sau, tôi sẽ lấy mạng chú mày." Đợi thủ hạ của Lưu Bổng Tử đưa hắn đi xong, Ngũ Nhị Gia đứng dậy: "Dọn dẹp ở đây đi." "Vâng!" Một thủ hạ cung kính nói.

Dặn dò xong, Ngũ Nhị Gia liền đưa Ngũ Ban rời khỏi đây, chuyện xảy ra ở đây tự nhiên sẽ có người xử lý.

Nhà của Nhị gia ở Trường Sa là loại nhà cổ, không ở trong biệt thự lớn.

Bởi vì trong biệt thự lớn có bà lão thái thái ở, không ai được làm

phiền cuộc sống của bà, ngay cả con trai bà cũng không được. "May mà cháu đến kịp, Tang Lâm Mạt đó đã giết liên tiếp năm cao thủ của chúng ta rồi." Ngũ Nhị Gia ngồi xuống nói.

Ngũ Ban hỏi: "Nhị gia, Tề Ngọc là ai ạ?" "Ai đã nói với cháu về người đó?" Ngũ Nhị Gia kinh ngạc hỏi.

Ngũ Ban: "Trước khi cháu giết Tang Lâm Mạt thì cậu ta đã nói." "Con trai của Tề gia, chỉ là đã chết từ rất lâu rồi." Ngũ Nhị Gia nói.

Ngũ Ban nhíu mày, nếu đã chết từ rất lâu rồi, vậy những người đó vì sao lại muốn dẫn hắn ra chứ?

Xem ra Ngũ Nhị Gia không nói thật, hoặc là không muốn nói thật với cậu. "Lần này chân của Lưu Bổng Tử bị chặt, e rằng hắn sẽ không chịu bỏ qua đâu." Ngũ Nhị Gia nói.

Ngũ Ban thờ ơ: "Vậy thì tốt, lần sau cháu sẽ trực tiếp chặt đầu hắn." "Lưu Bổng Tử không đáng sợ, đáng sợ là chỗ dựa của hắn." Ngũ Nhị Gia nói.

Ngũ Ban: "Cháu nghe nói chỗ dựa của hắn là một quan lớn trong kinh thành?" "Không sai, nhưng cháu có biết năm xưa Chương Phật Gia ở Trường Sa đã mời ai đến kinh thành không?" Ngũ Nhị Gia nói.

Ngũ Ban: "Chẳng lẽ là người đứng sau Chương Phật Gia?" "Không sai, Lưu Bổng Tử dù có Chương Phật Gia cũng không dám làm vậy, câu nói đó có vẻ hơi quá lời, nhưng Chương Phật Gia sẽ không động thủ thật." Ngũ Nhị Gia nói.

Ngũ Ban vẻ mặt khó hiểu: "Vì sao ạ?" "Vì căn bản là cùng một phe." Ngũ Nhị Gia nói.

Ngũ Ban biết Cửu Môn bây giờ không còn như Cửu Môn ngày xưa, ân ân oán oán bên trong ai cũng không rõ. "Vậy Lưu Bổng Tử ở Trường Sa là do Chương Phật Gia chỉ đạo sao?" Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Nhị Gia gật đầu: "Chương Phật Gia không yên tâm Ngũ gia chúng ta." "Vì sao ạ?" Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Nhị Gia: "Cháu có biết Tiểu Ca và Chương Phật Gia vốn là người trong gia đình không?" "Cháu đoán vậy, Tiểu Ca mang Kỳ Lân Huyết, nghe nói có một số người Kỳ Lân Huyết không đủ thuần khiết có thể biến huyết mạch của mình thành Cùng Kỳ Huyết Mạch." Ngũ Ban nói.

Điều này không ai nói cho cậu biết, mà là lần đó khi hấp thu Kỳ Lân Huyết, hệ thống từng nói qua chuyện này. "Cháu biết Chương Phật Gia có Cùng Kỳ Huyết Mạch sao?" Ngũ Nhị Gia kinh ngạc hỏi.

Ngũ Ban gật đầu: "Đã giao thủ ở Tân Nguyệt Quán." "...

Giao thủ với Chương Phật Gia sao?" Ngũ Nhị Gia kinh ngạc hỏi.

Ngũ Ban: "Cháu tưởng Nhị gia biết rồi chứ?" "Chuyện đại náo Tân Nguyệt Quán năm xưa, trên giang hồ tuy có lời đồn, nhưng cũng chỉ là người có thể an toàn đi ra từ đó thôi." Ngũ Nhị Gia nói.

Ngũ Ban mới hiểu ra, năm xưa tất cả mọi người đều bị thanh trừ ra ngoài, chỉ còn lại vài người trong cuộc.

Ngày đó Chương Phật Gia thua, nếu truyền ra ngoài chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng, nên chắc chắn sẽ không truyền ra. "Tiểu Ca và Chương Phật Gia không chỉ cùng tộc, Tiểu Ca là tộc trưởng của Trương gia." Ngũ Nhị Gia nói.

Ngũ Ban lại kinh ngạc, không ngờ Tiểu Ca là tộc trưởng, chẳng phải tên này đã là người già trăm tuổi rồi sao.

Làm tộc trưởng cũng không phải chuyện kỳ lạ, nếu sớm biết Tiểu Ca là tộc trưởng thì hồi đó ở Tân Nguyệt Quán cậu đã trực tiếp trưng ra chiêu bài của mình, sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy. "Nhưng Chương Phật Gia cũng là một tộc trưởng." Ngũ Nhị Gia tiếp lời.

Ngũ Ban ngẩn ra: "Không phải chứ?" "Không phải sao?

Năm đó để trừ khử những người không phục trong Cửu Môn, đã giết không ít huynh đệ." Ngũ Nhị Gia cười lạnh nói.

Ngũ Ban nhíu mày: "Năm đó không phải là hợp nhất người của Cửu Môn lại sao?

Vì sao lại muốn đối phó Cửu Môn?" "Cháu không hiểu, những người năm đó cũng không có mấy người hiểu, chú chỉ biết sau lần đó được gọi là hoạt động đạo mộ lớn nhất của Cửu Môn, Cửu Môn liền tan rã." Ngũ Nhị Gia nói.

Ngũ Ban trong lòng có chút bàng hoàng, lại là lần hoạt động đạo mộ lớn nhất đó sao? "Ngũ gia chúng ta đi Hàng Châu, Trần Tứ Gia đi Quảng Tây, Tạ gia từ bỏ đấu mộ chuyển sang làm kinh doanh, Tề gia lại lấy mạng làm nghề, Lục gia rời xa nội địa." Ngũ Nhị Gia nói.

Những điều này Ngũ Ban thật sự không biết, không ngờ sau lần hoạt động đạo mộ lớn nhất trong lịch sử đó, lại dẫn đến nhiều chuyện như vậy. "Vậy Kỳ Nhân thì sao ạ?" Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Nhị Gia lắc đầu: "Đó là điểm chú không hiểu." "Có điểm gì không hiểu ạ?" Ngũ Ban hỏi. "Vợ của Nhị gia lúc đó bị bệnh nặng cần một cây thảo dược trong phủ Chương Phật Gia, nhưng ông ta đã không đưa, dẫn đến cái chết của vợ Nhị gia, từ đó Tứ gia và Nhị gia trở mặt thành thù." Ngũ Nhị Gia nói.

Tứ gia và Nhị gia vốn là sư đồ sau đó thành kẻ thù, không ngờ lại vì sư nương mà ra nông nỗi này, chẳng lẽ năm xưa Trần Tứ Gia thầm yêu sư nương? "Hoắc lão thái bị ép gả cho quan lớn, Hồ Bát Gia bỏ trốn ra nước ngoài, tất cả là vì Chương Phật Gia muốn củng cố vị trí của Tiểu Ca." Ngũ Nhị Gia nói.

Ngũ Ban không ngờ tâm tư của Chương Phật Gia lại độc ác đến

vậy, chỉ trong lòng có chút thắc mắc, vì sao lại phải kéo cả Cửu Môn vào chứ?

Về chuyện Phật Gia và Tiểu Ca tranh đấu đồng tộc, Ngũ Ban dù khó hiểu vì sao lại liên lụy đến Cửu Môn.

Nhưng ngay cả Ngũ Nhị Gia cũng không biết ẩn tình bên trong, những lão bối Cửu Môn đều giữ miệng như bình phong, không ai chịu nói ra.

Khi hai người đang trò chuyện hăng say thì điện thoại của Ngũ Nhị Gia reo. "Thằng nhóc Ngũ Tà không ở bệnh viện mà lại gọi điện cho tôi à?" Ngũ Nhị Gia hỏi với vẻ mặt khó hiểu.

Dù vậy, Ngũ Nhị Gia vẫn bắt máy, mở đầu bằng một tràng chửi rủa.

Chửi được nửa chừng, Ngũ Nhị Gia chợt ngớ người rồi nói: "Tìm cháu à." Ngũ Ban thầm cười khổ, xem ra Ngũ Tà vô cớ bị ăn chửi một trận.

Sau khi bắt máy, giọng Ngũ Tà truyền đến: "Anh Ban!

Xảy ra chuyện lớn rồi." "Xảy ra chuyện gì?" Ngũ Ban vội vàng hỏi.

Đồng thời trong lòng cười khổ, đúng là họa vô đơn chí, vừa mới giải quyết Lưu Bổng Tử xong thì bên kia lại có chuyện. "Giờ anh đang ở đâu?" Ngũ Tà hỏi.

Chương 240

Ngũ Ban đáp: "Tôi đang ở nhà Nhị Gia." "Đợi em, em đến ngay." Ngũ Tà nói giọng gấp gáp.

Ngũ Ban định nói gì đó thì Ngũ Tà đã cúp máy. "Lạ thật, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà lại vội vàng đến vậy?" Ngũ Ban nói với vẻ mặt khó hiểu.

Ngũ Nhị Gia lắc đầu bất lực: "Chắc chắn không phải chuyện lớn, nếu không lão Tam đã gọi điện rồi." Ngũ Ban lại không nghĩ vậy, cậu biết Ngũ Tà và Vương Bàn Tử đều bị thương, cần nghỉ ngơi một thời gian.

Nhưng Ngũ Tà lại gấp gáp chạy đến, bên trong chắc chắn có chuyện.

Một giờ sau, Ngũ Tà hấp tấp chạy đến nhà Ngũ Nhị Gia. "Thằng nhóc thối tha, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà lại chạy ra khỏi bệnh viện?" Ngũ Nhị Gia không nhịn được mắng.

Ngũ Tà nói: "Cháu muốn mọi người xem một thứ." Nói rồi cậu lấy ra một cuốn băng video, rồi bật lên ở nhà Ngũ Nhị Gia.

Hai người hơi khó hiểu, tên này hấp tấp chạy đến chỉ để chiếu phim sao?

Khi Ngũ Tà bật băng video lên, Ngũ Ban trong lòng cảm thấy bất ngờ, cứ như đang xem phim ma vậy.

Đoạn phim quay một căn nhà cổ, loại nhà cổ kiểu có cửa sổ gỗ chạm khắc thời Minh Thanh.

Chỉ là cách quay phim cứ như đang quay phim ma vậy, tạo cho người ta một cảm giác dựng tóc gáy. "Không phải cậu định cho tôi

xem phim ma đấy chứ?" Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tà nói: "Đúng là phim ma đấy, cứ tiếp tục xem đi." Máy quay từ từ di chuyển vào trong nội đường, lúc này nội đường trống không.

Máy quay như bị đóng băng ở đó, xung quanh không có bất kỳ chuyện gì xảy ra, cũng không thấy bất kỳ thứ gì kỳ dị.

Khi Ngũ Ban bắt đầu sốt ruột, trong khung hình đột nhiên xuất hiện một cái bóng, chủ nhân của cái bóng đó dường như đang say rượu, lảo đảo trông có vẻ không cân đối.

Khi người này xuất hiện, người ta thấy tóc tai bù xù, cả người trông như một người có vấn đề về thần kinh vậy.

Người đó bò lê trong phòng, hoặc múa may quay cuồng, càng xem càng thấy kỳ dị.

Đột nhiên cả người dường như phát hiện ra điều gì đó, liền quay thẳng đầu lại, chỉ là vì tóc người đó hơi dài và rối, mọi người không thể nhìn rõ mặt.

Ngũ Ban và Ngũ Nhị Gia bất ngờ sững sờ.

Thấy người trong khung hình quay đầu lại, lảo đảo đối diện với máy quay.

Như đang nghiên cứu một thứ mới, đột nhiên người này vén mái tóc dài ra, để lộ khuôn mặt ẩn dưới mái tóc. "Không thể nào!" Ngũ Ban kinh hô.

Ngũ Nhị Gia cũng kêu lên: "Không thể nào!" Bởi vì khuôn mặt đó chính là mặt Ngũ Tà, không hề có bất kỳ sự khác biệt nào, cứ như được đúc ra từ một khuôn vậy. "Từ khi nào cậu lại biến thành bộ dạng đó?" Ngũ Ban vội vàng hỏi.

Ngũ Tà nói: "Cháu chưa từng thấy căn nhà đó, cháu cũng chưa

từng bị ai giam cầm, càng không thể biến thành bộ dạng đó được chứ?" Sắc mặt Ngũ Ban trở nên âm trầm, nhưng lời của Ngũ Tà, cậu đương nhiên tin tưởng, huống chi Ngũ Tà từ trước đến nay không thích để tóc dài.

Muốn để tóc dài như vậy, ít nhất cũng phải mất một hai năm chứ?

Trong khoảng thời gian đó, nếu Ngũ Tà biến thành bộ dạng đó, cậu ta không thể nào không biết được. "Cuốn băng video này cậu lấy từ đâu?" Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tà nói: "Sau khi về, có người nhờ y tá gửi cho cháu." "Ai?" Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tà lắc đầu: "Cháu không biết." "Chú Ba có biết không?" Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tà gật đầu nói: "Cháu vừa xem xong, nhưng chú Ba giờ đang nằm viện, nên cháu chạy về đây, Vương Bàn Tử cũng đang nằm viện mà." Trong lòng Ngũ Ban vô cùng âm trầm, người trong băng video có thể là Ngũ Tà, nhưng Ngũ Ban lại biết người đó căn bản không phải Ngũ Tà bản thân.

Chẳng lẽ có người giả mạo Ngũ Tà?

Chỉ là đã giả mạo thì tại sao lại giam giữ trong căn nhà cũ đó?

Huống chi từ hành động của người này mà xem, rõ ràng là một người thần kinh không bình thường. "Cháu giờ đang hoảng, cháu căn bản không biết phải làm sao, chỉ có thể tìm anh." Ngũ Tà nói.

Ngũ Ban nói: "Có manh mối nào không?" "Không có, chỉ có một cuốn băng video thôi." Ngũ Tà nói.

Ngũ Ban ngạc nhiên hỏi: "Người gửi băng video làm sao biết cậu đang ở bệnh viện?" "Nghi ngờ A Nịnh?

Chắc không phải." Ngũ Tà nói thẳng.

Ngũ Ban lắc đầu: "Đừng bị cô ta mê hoặc, phụ nữ cũng không phải đèn cạn dầu đâu." "Chú Ba nói, đã đích thân hỏi Cừu Đức Khảo rồi." Ngũ Tà nói.

Nghe thấy chú Ba đã xác nhận, Ngũ Ban đương nhiên tin tưởng. "Chẳng lẽ là người của Vương Gia?" Ngũ Ban lẩm bẩm.

Sắc mặt Ngũ Ban càng lúc càng khó coi, nếu thật sự là người của Vương Gia, vậy Vương Gia đó quả thực quá đáng sợ.

Đối với mọi chuyện đều nắm rõ trong lòng bàn tay, chỉ là đưa cuốn băng video cho Ngũ Tà rốt cuộc có ý gì? "Có khi nào có người nào đó đang đùa với cậu không?" Ngũ Nhị Gia hỏi.

Ngũ Tà lắc đầu nói: "Chuyện cháu nằm viện trừ A Nịnh ra thì chỉ có..." "Không!

Còn một người." Ngũ Ban nói.

Ngũ Tà ngạc nhiên hỏi: "Ai?" "Thuận Tử!" Ngũ Ban nói.

Ngũ Tà chợt ngớ người, có chút không hiểu ý của Ngũ Ban.

Ngũ Ban liền kể chuyện của Thuận Tử ra. "Vậy thì Thuận Tử đó có thể là người của Vương Gia." Ngũ Nhị Gia nghe xong nói.

Ngũ Tà vẫn còn nghi ngờ hỏi: "Vương Gia là ai?

Những người đó là ai?" Vì chú Ba chưa từng nói với Ngũ Tà, nên cậu ta không hiểu.

Ngũ Nhị Gia đã quyết định kể chuyện Vương Gia cho Ngũ Tà nghe, khiến Ngũ Tà hết sức kinh ngạc. "Tôi, tôi đều bị người của Vương Gia theo dõi." Ngũ Ban nói.

Ngũ Nhị Gia gật đầu: "Giờ hai đứa đừng làm gì cả, lập tức về Hàng Châu, ở đó có đại ca, Vương Gia có lợi hại đến mấy cũng không

dám làm gì." Về nội dung cuốn băng video, ba người đều nghi ngờ là để hù dọa, còn về ai làm thì không ai rõ.

Sau khi nghe lời của Ngũ Nhị Gia, Ngũ Ban ngày hôm đó đưa Ngũ Tà về Hàng Châu.

Sau khi hai người đi, Ngũ Nhị Gia đột nhiên nở nụ cười nói: "Xem ra cũng sốt ruột rồi à." Nói rồi Ngũ Nhị Gia đóng cửa phòng lại, sau khi bước vào phòng thì đột nhiên biến mất.

Ngũ Ban và Ngũ Tà về Hàng Châu gần một tháng, Vương Bàn Tử xuất viện xong thì về thẳng kinh thành.

Những thứ lần trước cậu ta lấy về từ Thiên đăng đều được dùng làm trấn điếm chi bảo, cộng thêm những bảo bối lấy được từ tay Lưu Ly Tôn.

Giờ đây tiệm của Vương Bàn Tử có thể nói là ăn nên làm ra, lúc cậu ta không có ở đó thì phải nhờ Lão Kim Nha trông nom.

Chương 241

Vừa mới xuất viện thì bị Lão Kim Nha gọi về ngay.

Cộng thêm những bảo bối lấy được từ Thiên Cung lần trước, e rằng tiệm của Vương Bàn Tử trong Phan Gia Viên cũng thuộc hàng có số má.

Ngũ Ban, người thu hoạch được nhiều nhất, lúc này lại dở khóc dở cười, vì Côn Luân Thai vẫn chưa tỉnh.

Nếu những núi vàng núi bạc đó bị tiêu hóa hết thì cậu ta thật sự dở khóc dở cười.

Ngũ Tà chìm đắm trong cuốn băng video kia, xem đi xem lại nhiều lần, mỗi lần xem đều cảm thấy tim đập thình thịch.

Đến giờ cậu ta vẫn không hiểu cuốn băng video đó rốt cuộc là vì cái gì.

Về điểm này, Ngũ Ban cũng không thể biết được, nhưng có một điều Ngũ Ban lúc này mới hiểu ra.

Ngày hôm đó Ngũ Nhị Gia bảo cậu và Ngũ Tà nhanh chóng về Hàng Châu, e rằng không phải để tránh né những người đó.

Mà là để tách ra, vì cho dù ở Hàng Châu hay Trường Sa, những người đó căn bản là vô khổng bất nhập (xâm nhập mọi ngóc ngách), ngay cả cha của Ngũ Tà là quan lớn cũng không thể ngăn cản.

Ở Hàng Châu mấy ngày, Ngũ Ban đã suy nghĩ rất nhiều chuyện, bắt đầu sắp xếp lại một số suy nghĩ.

Đầu tiên, bộ hài cốt màu vàng trong lăng mộ dưới biển lẽ ra là Vương Táng Hải, nhưng Vương Táng Hải nên tồn tại trên thế giới này theo một cách khác.

Điểm này có thể được chứng thực qua cuộc đối thoại của những người áo đen trong Thiên Cung, việc bắt Côn Luân Thai là để cứu Vương Táng Hải.

Cái gọi là Chiến Quốc Bạch Thư lẽ ra đã bị Vương Táng Hải lấy từ sớm, trên đó ghi chép bảy long mạch, Vương Táng Hải hẳn đã đi qua tất cả.

Sau đó có thể bị đánh tráo, hoặc bị thay thế bằng Đồng Ngư.

Lại nữa, khi ở Thiên Cung, A Nịnh và những người đó đã giải mã được một số bí mật của Đồng Ngư, bên trong từng ghi chép Vương Táng Hải đã tiến vào Thanh Đồng Môn.

Từ đội âm binh mà Ngũ Ban nhìn thấy ngày hôm đó mà nói, Quỷ Tỳ của Lỗ Thương Vương đã bị Vương Táng Hải đánh tráo, chính hắn đã dùng Quỷ Tỳ trà trộn vào đội âm binh.

Tiểu Ca sở dĩ có thể trà trộn vào đó, có thể là do khi anh và Chú Ba Trần Cẩm lần đầu tiên tiến vào lăng mộ dưới biển đã lấy được Quỷ Tỳ.

Còn có một lần hành động đạo mộ lớn nhất của Cửu Môn liên hợp tiến hành mấy chục năm trước, ngôi mộ đó ở gần Trường Sa.

Điểm này Ngũ Tà từ trong nhật ký có xem một số ghi chép, tuy nhiên nội dung bên trong đã bị Ngũ Lão Cẩu xé đi.

Nhưng Ngũ Ban cảm thấy ngôi mộ cổ đó có thể là Kính Nhi Cung, vì Trần Tứ Gia từng đến nơi đó.

Điểm này người giang hồ đều biết, chính vì nơi đó mà Trần Tứ Gia cuối cùng chỉ có thể bỏ trốn vào sâu trong Thập Vạn Đại Sơn.

Ở đó lẽ ra có một lượng lớn Thi Biệt, những người ở giữa không rõ vì lý do gì mà đều ăn một loại đan dược.

Cho nên đều trở nên không ra người không ra ma, có người bạo tễ vong (chết ngay lập tức), có người sống dở chết dở.

Trong Thi Miết Đan có Thi Miết Vương và hắc mao xà (rết đen).

Hiệu quả của hai loại độc vật này đều tương tự, đều có thể khiến người ta nhanh chóng biến thành cương thi.

Nhưng sự kết hợp của cả hai có lẽ có tác dụng tương sinh tương khắc, nên mới có thể nằm yên tĩnh trong cơ thể người.

Loại vật này có thể khiến người ta sống lâu hơn, lẽ ra giống như Thi Biết Đồng vậy, một loại tác dụng cộng sinh ở bên trong.

Chỉ cần đầu không rụng, Thi Miết Vương và hắc mao xà không chết, thì cũng có thể đảm bảo con người không chết ngay lập tức.

Nhưng loại Thi Miết Đan này cũng sẽ có lúc mất tác dụng, giống như Trần Tứ Gia vậy.

Cho nên người xưa dùng Kim Lũ Ngọc Y để áp chế độc tính của Thi Miết Vương và hắc mao xà, khiến người ta tiến vào một trạng thái tương tự như ngủ đông.

Lại nữa, loại đan dược này sẽ khiến người ta sau khi chết biến thành quái vật, ví dụ như Lỗ Thương Vương và Thiết Diện Sinh biến thành Huyết Thi, phụ nữ thì biến thành Cấm Bà.

Trần Cẩm và Hoắc Linh cũng đã ăn loại đan dược này, là người của Vương Gia mà Trần Tứ Gia nhắc tới.

Hai người họ cũng đang lẩn tránh người của Vương Gia nên chỉ có thể ẩn mình, từ đó có thể suy ra kẻ đã khiến họ ăn Thi Miết Đan có thể là Vương Gia.

Hoặc có lẽ cần mượn hai người đó làm vật thí nghiệm, người đó có thể là kẻ giả mạo Thuận Tử.

Bởi vì kẻ này trong tay có những bức ảnh chụp khi đã ở cùng nhau, có lẽ khi ở lăng mộ dưới biển, kẻ này đã trà trộn vào đội ngũ của Trần Cẩm.

Còn về việc Ngũ Ban đợi Thuận Tử diện sát những người áo đen đó, có thể là do phân công khác nhau.

Những người áo đen đó giống sát thủ hơn, loại bỏ những người bất lợi cho Vương Gia.

Khi ở đáy Sào Hồ, Ngũ Ban lấy được Hắc Kim Cổ Đao, vũ khí mà Tiểu Ca từng dùng.

Từ ghi chép của di tích có thể thấy, người đàn ông đeo mặt nạ đó có thể là tổ tiên của Tiểu Ca.

Muốn tiến vào di tích dưới đáy Sào Hồ cần có vũ khí hắc kim của gia tộc Tiểu Ca hoặc lực lượng huyết mạch đặc biệt.

Vậy khi A Nịnh xuống đó, không biết cô ta có loại nào, Ngũ Ban cảm thấy chắc là vũ khí hắc kim.

Dù sao Cừu Đức Khảo đã hoạt động ở An Lạc nhiều năm như vậy, tìm kiếm một thanh vũ khí của gia tộc Tiểu Ca lẽ ra không khó.

Ngày trước khi Ngũ Lão Cẩu đến nơi đó, chắc chắn có người của Tề Gia cùng đi.

Ngũ Ban đã sắp xếp những điều này từ những chuyện xảy ra gần đây, nhưng vẫn còn nhiều điều chưa rõ ràng, hiện tại cũng không thể có đáp án.

Ngoài ra, về Ngũ Tam Gia, hiện tại đang nằm viện dưỡng bệnh ở Cát Lâm, Ngũ Ban cảm thấy những bí mật trên người chú Ba cũng không ít.

Điểm nghi vấn đầu tiên là lông chân, một người đã rụng lông chân

không thể trong thời gian ngắn mọc lại được.

Ngoài ra, tại sao Ngũ Tam Gia lại phải rời đi một mình, sau đó lại phải đi theo?

Khi ở Trường Sa, Tiểu Ca từng nói, ngày hôm đó Ngũ Tam Gia đã lấy năm bộ trang bị và mấy người bạn đồng hành lên đường.

Nhưng trong Thiên Cung, mọi người căn bản không phát hiện ra những người khác, vậy những người đi cùng Ngũ Tam Gia rốt cuộc là ai?

Lại nữa, Vương Gia vì sao lại muốn bức Tạ Liên Hoàn và Tề Vũ ra mặt?

Hai người một người chết trong mộ dưới biển, một người căn bản không ai nghe nói đến.

Còn một chuyện nữa là Vạn Nô Vương, hoàng đế Đông Hạ, người đó đối với những con rết khổng lồ nhiều chân tự xưng là con dân.

Kẻ đó trông như một con quái vật, có thể là yêu quái bách túc long thành tinh.

Hoặc cũng có thể giống Thi Biệt và chim mặt người, một loại tác dụng cộng sinh khiến Vạn Nô Vương biến thành bộ dạng quỷ dị đó.

Chỉ tiếc là những điều biết được bây giờ quá ít, nên Ngũ Ban cũng không thể giải đáp những bí ẩn này.

Một ngày nọ, khi Ngũ Ban như thường lệ ở nhà nghỉ ngơi, đột nhiên có một người đến, người đó khiến Ngũ Ban cảm thấy kinh ngạc.

Bởi vì người đó chính là Hắc Hạt Tử đã biến mất từ lâu!

Khi thấy Hắc Hạt Tử, Ngũ Ban muốn hỏi ngay về Tề Vũ, nhưng

Hắc Hạt Tử căn bản không cho cậu cơ hội. "Tôi cần cậu giúp một việc." Hắc Hạt Tử vừa mở cửa đã nói với Ngũ Ban.

Ngũ Ban ngớ người hỏi: "Giúp gì cơ?" "Đi cứu một người với tôi." Hắc Hạt Tử nói.

Ngũ Ban ngạc nhiên, thực lực của Hắc Hạt Tử không hề thấp, quan trọng nhất là tên này mang Huyền Vũ Huyết Mạch, căn bản không sợ bị phản phệ nên tinh thông chiêm bói.

Chương 242

Một nhân vật có thể khiến Hắc Hạt Tử đích thân nhờ Ngũ Ban đi cứu thì chắc chắn không phải nhân vật đơn giản. "Cứu ai?" Ngũ Ban hỏi.

Hắc Hạt Tử xoay xoay tay nói: "Tiểu Ca!" "Tiểu Ca?

Anh ấy xảy ra chuyện gì rồi?" Ngũ Ban vội vàng hỏi.

Hắc Hạt Tử nói: "Đừng hỏi nhiều vậy, đi hay không đi?" "Đi đâu cứu?" Ngũ Ban hỏi.

Hắc Hạt Tử nói: "Côn Luân Sơn, nếu đi thì chuẩn bị trang bị đi, tiện thể chuẩn bị phần của tôi luôn." "Chuẩn bị trang bị?

Chẳng lẽ bị mắc kẹt trong mộ?" Ngũ Ban hỏi với vẻ mặt khó hiểu.

Hắc Hạt Tử nói: "Đã nói rồi, đừng hỏi nhiều vậy, mau đi chuẩn bị trang bị đi, tôi không có tiền mua nữa rồi." Ngũ Ban nghe xong suýt chút nữa thổ huyết, tên này là nhờ giúp đỡ hay cướp bóc vậy?

Dù gì cũng là nhân vật có địa vị thứ hai trong giới đạo mộ, vậy mà cũng nghèo đến mức không có tiền mua trang bị sao?

Hắc Hạt Tử cũng không khách khí với Ngũ Ban, trực tiếp đi vào nhà nằm ườn trên ghế sofa nghỉ ngơi.

Ngũ Tà nghe thấy tiếng động cũng xuống lầu, cậu ta chưa từng gặp Hắc Hạt Tử nên khi nhìn thấy thì cảm thấy hơi lạ. "Người này là ai vậy?" Ngũ Tà hỏi.

Ngũ Tà vừa nói xong, Hắc Hạt Tử đã nhảy dựng lên khỏi ghế sofa. "Lạ thật, lạ thật, tên này lại có Kỳ Lân Huyết Mạch?

Không phải người của Trương Gia đấy chứ?" Hắc Hạt Tử hỏi.

Ngũ Ban nói: "Ngũ Tà, cậu ấy đã ăn Kỳ Lân Kiệt." "À ra là vậy, vậy thì lần này đi cùng luôn đi?" Hắc Hạt Tử hỏi.

Ngũ Tà ngạc nhiên hỏi: "Đi đâu cơ?" "Hắc Hạt Tử là người của Tề Gia, Tiểu Ca bị mắc kẹt ở Côn Luân Sơn, nhờ tôi đi giải cứu." Ngũ Ban nói.

Ngũ Tà kinh ngạc nói: "Tiểu Ca?

Không phải anh ấy đã vào Thanh Đồng Môn rồi sao?

Sao lại ở Côn Luân Sơn?" "Tên này mỗi lần vào Thanh Đồng Môn thì nơi xuất hiện đều không giống nhau, lần này lại bị kẹt ở Côn Luân Sơn, may mà tôi có cách liên lạc đặc biệt với anh ấy, không thì bị đóng băng chết cũng không biết." Hắc Hạt Tử nói.

Ngũ Tà nghe xong nói: "Em cũng đi." "Cũng được, vừa hay có thể tránh được sự theo dõi của những người đó, cậu đi chuẩn bị trang bị đi." Ngũ Ban nói.

Ngũ Tà gật đầu xong lập tức lên lầu mở máy tính bắt đầu kiểm tra trang bị. "Ở Côn Luân Sơn chỗ nào?

Anh có biết vị trí không?" Ngũ Ban hỏi.

Hắc Hạt Tử nhún vai nói: "Không biết." "Không biết...

Không biết mà bảo tôi đi cứu, Ngũ Ban suýt chút nữa tức chết.

Hắc Hạt Tử nói: "Nhưng có người biết mà." "Ai?" Ngũ Ban vội vàng hỏi.

Hắc Hạt Tử nói: "Truyền nhân của Hồ Bát Gia là Vương Bàn Tử, vì nơi đó Hồ Bát Gia từng đến." "Vương Bàn Tử đi sao?

Vậy phải đưa ông ấy đi cùng à?" Ngũ Ban hỏi.

Hắc Hạt Tử gật đầu nói: "Nếu không ai biết Cửu Tầng Yêu Tháp ở đâu?" "Anh không biết chiêm bói sao?" Ngũ Ban hỏi.

Hắc Hạt Tử nói: "Nơi đó tà môn lắm, tôi không dám, chỉ có thể tìm ông ấy giúp đỡ, cộng thêm Vương Bàn Tử dẫn đường thì chắc không có vấn đề gì." Nghe lời của Hắc Hạt Tử xong, Ngũ Ban vẻ mặt bất lực, chỉ có thể bảo Ngũ Tà chuẩn bị thêm một bộ trang bị.

Vì Côn Luân Sơn phần lớn là núi tuyết, nên trang bị mang theo lần này cũng gần giống như lần trước đi Thiên Cung.

Một số trang bị không dễ mua, chỉ có thể đợi vài ngày từ từ gom đủ, tuy Tiểu Ca bị mắc kẹt mọi người đều lo lắng, nhưng bây giờ cũng chỉ có thể từ từ.

Bởi vì hiện tại Ngũ Gia vẫn chưa thoát khỏi nguy cơ, nên mọi người cũng không thể mang theo đồ cấm nếu không dễ bị phát hiện.

Còn về thuốc nổ thì chỉ có thể nhờ Vương Bàn Tử đào bới trong chợ đen Phan Gia Viên ở kinh thành.

Tên này rất thạo mấy thứ đó, Ngũ Ban cũng không cần lo lắng không mua được.

Ba ngày sau, mọi thứ đã chuẩn bị xong, Ngũ Ban và Vương Bàn Tử hẹn gặp nhau, lái một chiếc xe hướng về Côn Luân Sơn.

Vì nơi đó chỉ có Vương Bàn Tử biết, nên sau khi nói chuyện với Hắc Hạt Tử, mọi người hẹn gặp nhau ở Cách Nhĩ Mộc, Tân Cương.

Nơi này cũng thuộc khu vực giữa dãy núi Côn Luân, một bên là sa mạc Gobi rộng lớn.

Bên còn lại là dãy núi tuyết trắng xóa mênh mông, tạo cho người ta cảm giác hoàn toàn như hai thế giới khác biệt.

Vì sợ bị cảnh sát giao thông bắt, nên Ngũ Ban chỉ có thể lái xe đi Tây Tạng.

Không thể đi đường lớn, chuyên chọn những con đường nhỏ để

đi.

May mà lái xe địa hình, đi trên đường nhỏ cũng không cần lo lắng về vấn đề an toàn.

Vì quãng đường xa xôi, hai người chỉ có thể thay phiên nhau lái xe, Hắc Hạt Tử thì ung dung nhất, ngồi phía sau như một ông chủ ngủ suốt chặng đường.

Cũng không ai dám lái xe nhanh, dù sao cũng không ai dám lái xe nhanh cho một người mù xem cả?

Rời Hàng Châu xong, ba người thẳng tiến về phía Thanh Tạng công lộ, chỉ cần đến Cam Túc thì mọi người sẽ an toàn.

Hai người cũng không biết đã lái xe mấy ngày, cuối cùng cũng đến Cam Túc và Thanh Hải hai tỉnh, là con đường bắt buộc phải qua để đến Tây Tạng, cũng là một cửa ải lớn trên Thanh Tạng công lộ.

Cách Nhĩ Mộc cách đó cũng rất gần.

Ở đây có thể nhìn thấy diện mạo của Côn Luân Sơn từ xa.

Ở đây những ngọn núi nối tiếp nhau, đỉnh tuyết nhọn hoắt đứng sừng sững, đồng cỏ rộng lớn.

Những đỉnh núi Côn Luân này cao chót vót hùng vĩ, thân núi được bao phủ bởi băng tuyết quanh năm, lưng núi mây trắng lượn lờ, nhìn từ xa như một mỹ nhân khoác áo bạc.

Khi xe chưa vào Cách Nhĩ Mộc, Ngũ Ban dừng xe ở một trạm xăng bên đường.

Vương Bàn Tử đang đứng ở cửa hút thuốc, dưới đất là một đống tàn thuốc, có thể thấy tên này đã đợi một khoảng thời gian dài. "Mới tới à?

Tôi cứ tưởng ông lừa tôi rồi chứ." Vương Bàn Tử cằn nhằn.

Ngũ Ban nói: "Chứ ông không biết tình huống Ngũ Gia bây giờ sao, đến được đây đã là tốt lắm rồi." "Không phải đã đi Trường Sa giải quyết mọi chuyện rồi sao?

Nguy cơ của Ngũ Gia vẫn chưa được giải trừ à?" Vương Bàn Tử hỏi.

Ngũ Ban lắc đầu: "Đâu có đơn giản như vậy, tôi đoán phải mất mấy tháng mới có thể khôi phục được." Vương Bàn Tử không nói gì nữa, sau khi giới thiệu qua với Hắc Hạt Tử, mọi người bắt đầu bàn về địa điểm đến lần này. "Cái gì cơ?

Nơi chúng ta sắp đến là Cửu Tầng Yêu Tháp?" Vương Bàn Tử ngạc nhiên hỏi.

Hắc Hạt Tử nói: "Sợ rồi à?" "Không...

Chương 243

nhưng nơi đó có lời nguyền của tà thần, Tiểu Ca sẽ ở nơi đó sao?" Vương Bàn Tử hỏi.

Ngũ Ban nói: "Trước hết đừng quan tâm nhiều vậy, đã đến đây rồi tôi chắc chắn phải đi cứu Tiểu Ca, quan tâm gì đến lời nguyền nữa, Tiểu Ca có bảo huyết hộ thân thì sợ gì lời nguyền?" Nghe lời của Ngũ Ban xong, Vương Bàn Tử cũng thấy có lý, vừa hay cũng có thể đi xem tận mắt Cửu Tầng Yêu Tháp mà Hồ Bát Gia đã nói.

Mặc dù mọi người hẹn nhau ở Tây Tạng, nhưng nơi cần đến lại ở khu vực Thanh Hải.

Nơi Hắc Hạt Tử nói mọi người đều không biết, nên chỉ có thể để Vương Bàn Tử lái xe.

Vương Bàn Tử đi theo hướng về phía Thanh Hải, không đi đường lớn mà chỉ có thể phi trên sa mạc Gobi.

Dọc đường rất hoang vắng, hầu như không có bóng người, những cây cỏ hoang sơ lác đác trên Gobi, xa xa là những dãy núi màu nâu, trông lởm chởm và kỳ dị, khiến người ta không dám nhìn lâu. "Người này là ai vậy?" Vương Bàn Tử vừa nhìn Hắc Hạt Tử đang ngồi cùng Ngũ Tà vừa hỏi.

Ngũ Ban nói: "Hắc Hạt Tử, người có địa vị thứ hai trong giới đạo mộ." "Ôi chao, thì ra là Hắc Hạt Tử danh tiếng lẫy lừng, hân hạnh, hân hạnh!" Vương Bàn Tử vừa lái xe vừa nói.

Hắc Hạt Tử nói: "Giờ là truyền nhân Mạc Kim Giáo Úy duy nhất, phải là tôi hân hạnh mới đúng chứ?

Mặc dù cái danh Mạc Kim Giáo Úy này có hơi nhiều nước." "Nói

gì thế, tôi cũng là Mạc Kim Giáo Úy chính tông đấy, dù có lẫn nước thì cũng là Mạc Kim Giáo Úy." Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Tà nhìn ra ngoài cửa sổ hỏi: "Bàn Tử, chúng ta đang đi đâu vậy?

Cảm giác xung quanh đều hoang vu không có người?" "Cậu có biết Thung lũng Chết Côn Luân không?" Vương Bàn Tử hỏi.

Ngũ Tà kinh hãi hỏi: "Nơi chúng ta phải đến ở đó sao?" Thung lũng Chết Côn Luân thì Ngũ Ban đương nhiên cũng biết, nơi đó tà môn vô cùng.

Thung lũng Chết còn được gọi là Cổng Địa Ngục của núi Côn Luân.

Nghe nói trong thung lũng khắp nơi là da sói, xương gấu, những gò hoang mộ cô quạnh, như đang phô trương một loại khí tức tử vong âm u đáng sợ cho thế nhân.

Truyền thuyết kể rằng năm xưa, đàn ngựa của trang trại A Lạp Nhĩ Mục ở Thanh Hải vì ham ăn cỏ béo trong thung lũng mà vô tình lạc vào Thung lũng Chết.

Một người chăn ngựa mạo hiểm vào thung lũng tìm ngựa, mấy ngày sau, người đó không thấy đâu, nhưng đàn ngựa lại xuất hiện.

Thi thể của người đó sau này được tìm thấy trên một ngọn đồi nhỏ.

Quần áo rách nát, chân trần, mắt trợn tròn, miệng há rộng, súng săn nắm chặt trong tay, dáng vẻ chết không nhắm mắt.

Điều kỳ lạ là trên người ông ta không hề có bất kỳ vết thương hay dấu vết bị tấn công nào.

Không chỉ người dân gần đó, mà đội địa chất quốc gia năm xưa

cũng từng bị Thung lũng Chết tấn công.

Lúc đó đội địa chất đang khảo sát địa chất ở Côn Luân Sơn, khi đang nấu cơm trong Thung lũng Chết thì xung quanh đột nhiên có bão tuyết.

Một tiếng sét kinh hoàng đi kèm với bão tuyết đột ngột ập đến, khiến một nhân viên tại hiện trường ngất xỉu.

Sau khi tỉnh lại, người đó kể rằng cũng không rõ tình hình, chỉ cảm thấy toàn thân tê liệt, hai mắt tối sầm, sau đó mất ý thức.

Không chỉ con người, mà khi đội khảo sát địa chất ban đầu tiến hành khảo sát bên trong, họ phát hiện khắp nơi là xác động vật.

Nguyên nhân cái chết đến nay vẫn chưa ai rõ, có người bị sét đánh chết, có người lại bị trời phạt.

Tóm lại, Thung lũng Chết đầy màu sắc huyền bí, không ai biết bên trong rốt cuộc có gì.

Đã nhiều năm trôi qua, cũng không ai có thể an toàn bước ra khỏi thung lũng này. "Đi chết thì tôi không đi đâu, tôi nói là gần Thung lũng Chết, ở đó có một căn cứ quân sự bỏ hoang." Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Ban hỏi: "Ông biết sao?

Của Hồ Bát Gia à?" "Đương nhiên là của Hồ Bát Gia rồi, căn cứ quân sự đó năm xưa ông ấy đã tham gia xây dựng." Vương Bàn Tử nói.

Mọi người trong lòng ngạc nhiên, không ngờ Hồ Bát Gia năm xưa lại là một quân nhân, cuối cùng lại bước lên con đường đổ đấu.

Mặc dù Ngũ Ban cũng xuất thân quân nhân, nhưng loại quân nhân này và quân nhân thời đó hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau.

Cuối cùng, sau khi chiếc xe chạy trên sa mạc Gobi nửa ngày,

Vương Bàn Tử lái xe đến chân dãy núi Côn Luân.

Nhìn từ dưới núi lên, cảm giác hoàn toàn khác so với Trường Bạch Sơn.

Chân núi ở đây vẫn hoang vắng vô cùng, nhưng đến nửa sườn núi thì hoàn toàn bị tuyết trắng bao phủ.

Dưới chân núi có thể lờ mờ nhìn thấy một con đường đất bỏ hoang, đó lẽ ra là con đường đi vào căn cứ quân sự năm xưa.

Vương Bàn Tử đạp ga thẳng tiến về phía con đường núi đó, xung quanh vẫn hoang vắng vô cùng, ở một bên khác của ngọn núi là Thung lũng Chết lừng danh.

Nhưng mục đích của mọi người không phải ở đó, nên mọi người cũng không cần lo lắng.

Sau khi lái xe đến nửa sườn núi, con đường bị sạt lở, không thể tiếp tục đi được nữa, mọi người chỉ có thể đi bộ lên núi.

Sau khi đi bộ, hiện ra một vùng núi tuyết trắng xóa mênh mông, cái cảm giác quen thuộc đó lại một lần nữa khiến ba người cảm thấy quen thuộc. "Huynh đệ, tôi có chuyện muốn nói." Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Tà ngớ người hỏi: "Nơi chúng ta phải đi có xa không?" "Năm xưa đó không phải là rìa, chúng ta phải đi sâu vào sông băng Côn Luân, yên tâm đi, con đường này tuy đã bỏ hoang, nhưng nền đường vẫn còn, tôi chỉ cần đi theo là được." Vương Bàn Tử nói.

Mọi người bất đắc dĩ chỉ có thể đi theo sau Vương Bàn Tử, còn Hắc Hạt Tử thì hoàn toàn không bận tâm, khóe miệng lúc nào cũng nở nụ cười.

Mang đến cho người ta cảm giác như tắm trong gió xuân, cứ như tên này không có lúc nào là không cười.

Những ngọn núi ở đây cao chót vót, giống như Trường Bạch Sơn năm xưa, khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng.

May mà ở đây có một con đường cũ nát, chỉ cần đi theo sẽ không đi lạc, cũng không cần lo lắng bị tuyết lở chôn vùi.

Nơi mọi người đi là gần Thung lũng Chết, mơ hồ có thể cảm nhận được khí tức tử vong khủng khiếp từ trong thung lũng.

Càng đi sâu vào, trên núi Côn Luân bắt đầu bay tuyết lông ngỗng, may mà mọi người đã chuẩn bị đầy đủ.

Tuy nhiên không biết tại sao ban đầu lại bỏ hoang nơi này, nhưng hiện tại có lẽ nó có mối quan hệ lớn với nơi cần đến.

Dọc theo một con đường bỏ hoang, mọi người đi mãi đến khi trời tối, bất đắc dĩ mọi người chỉ có thể tìm một nơi trú gió để nghỉ ngơi.

Chỉ tiếc là ở đây không có suối nước nóng như Trường Bạch Sơn để mà tận hưởng. "Tôi thắc mắc, Tiểu Ca sẽ ở dưới Cửu Tầng Yêu Tháp sao?" Vương Bàn Tử chống cằm hỏi.

Ngũ Tà nói: "Cửu Tầng Yêu Tháp không phải ở Thanh Hải sao?

Trong Côn Luân Sơn cũng có Cửu Tầng Yêu Tháp à?" "Cái Cửu Tầng Yêu Tháp đó, không phải là một ngôi mộ cổ, theo lời Hồ Bát Gia nói, cái Cửu Tầng Yêu Tháp đó bên trong thật sự có yêu quái đấy." Vương Bàn Tử nói.

Lúc này Hắc Hạt Tử đột nhiên hỏi: "Nghe nói năm xưa Hồ Bát Gia đã đặt Mộ Trần Châu vào trong đó?" "Đương nhiên không phải, bên dưới Cửu Tầng Yêu Tháp có một nơi thần bí, Bát Gia nói đó là địa bàn của tà thần thượng cổ, ban đầu để giải trừ lời nguyền nên đã trả Mộ Trần Châu về." Vương Bàn Tử nói.

Hắc Hạt Tử nghe xong kinh ngạc hỏi: "Chuyện này là thật sao?" "Đương nhiên là thật, hồi nhỏ lão già đó thường khoác lác với tôi mà."

Vương Bàn Tử nói.

Vẻ mặt Hắc Hạt Tử trở nên hơi phấn khích nói: "Nếu xuống đó rồi, nơi Tiểu Ca đang ở là địa bàn của tà thần, tôi lấy Mộ Trần Châu ra được không?" "Không được đâu, Hồ Bát Gia đã nói rồi, ai mà động vào Mộ Trần Châu, lời nguyền sẽ xuất hiện trên tất cả mọi người." Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Ban nhìn Hắc Hạt Tử lắc đầu, tên này sẽ quan tâm đến lời nguyền đó sao?

Ngày thứ hai, sau khi mọi người chuẩn bị xong, tiếp tục men theo con đường núi bỏ hoang mà tiến về phía trước.

Tuy nhiên ở đây dễ đi hơn Trường Bạch Sơn rất nhiều, nhưng từ hôm qua đến giờ cũng chỉ mới vượt qua một ngọn núi lớn.

Chương 244

Theo lời Vương Bàn Tử nói, ít nhất phải vượt qua ba ngọn núi lớn mới đến được nơi đó, và đó chỉ là lối vào mà thôi.

Mọi người bất đắc dĩ chỉ có thể tiếp tục tiến lên, trên đỉnh núi nhìn về phía xa, Côn Luân trùng trùng điệp điệp, núi non hiểm trở như những con rồng khổng lồ cuồn cuộn lao về phía trước.

Sau khi đi được hai ngày, cuối cùng mọi người cũng đến được căn cứ quân sự mà Vương Bàn Tử đã nói.

Chỉ là nhìn ở đây căn bản không giống căn cứ quân sự, mà giống một mỏ đá hơn.

Cả ngọn núi bị đào rỗng một nửa, trên mặt đất còn sót lại những lán trại được dựng lên ban đầu.

Còn có những thanh chống lộn xộn vứt ở một bên, xung quanh khắp nơi là dấu vết của sự phá hoại do con người. "Bàn Tử, ông chắc chắn đây là căn cứ quân sự?" Ngũ Ban ngạc nhiên hỏi.

Vương Bàn Tử gãi gãi đầu nói: "Lời Hồ Bát Gia nói mà, nhìn có vẻ không giống hiện thực lắm." "Giống như đang khai quật thứ gì đó vậy, thứ đó chắc không đơn giản nên Hồ Bát Gia mới không dám nói ra?

Chỉ có thể nói là căn cứ quân sự." Ngũ Tà suy đoán.

Hắc Hạt Tử nói: "Quan tâm nhiều chuyện đó làm gì?

Tôi là đi cứu người, chứ không phải khảo cổ." Mọi người gật đầu, mục đích của chuyến đi này rõ ràng là cứu người chứ không phải điều tra chuyện năm xưa.

Trong một khu đất được đào rộng ra của ngọn núi, có một hang

động khổng lồ, rõ ràng cũng là do con người đào.

Xung quanh hang động còn sót lại những thanh chống năm xưa, nhìn vẫn còn kiên cố, không cần lo lắng sẽ sập.

Ở cửa động, bên trong khắp nơi là những thanh gỗ vuông vắn, ban đầu chắc dùng để cố định hang động.

Càng đi vào bên trong càng tối, tuy nhiên phía trên có treo không ít dây điện, nhưng đã bị lão hóa từ lâu.

Ở đây cũng không có điện nên căn bản không thể dùng để chiếu sáng, mọi người chỉ có thể dùng đèn pin.

Đối với Hắc Hạt Tử mà nói, ở đây và bên ngoài không có gì khác biệt, dù sao cũng gần như là người mù rồi.

Cái hang được đào rộng đến mức mấy chiếc xe cùng đi vào cũng không thành vấn đề.

Mặt đất cách đỉnh hang ít nhất cũng mười mét, không biết ban đầu đào cái hang lớn như vậy để làm gì?

Càng đi sâu vào mọi người càng cảm thấy lạnh giá, trên những bức tường đá xung quanh cũng bắt đầu xuất hiện những khối băng kết tinh.

Mặt đất trở nên trơn trượt, những lớp băng mỏng này chắc hẳn là lớp băng kết tinh trong hang động khi được đào ra ban đầu.

Càng đi sâu vào, mọi người đột nhiên phát hiện phía trước xuất hiện một vụ sạt lở đã chôn vùi cả hang động. "Ông Béo chết tiệt, ông dẫn đường kiểu gì thế?" Ngũ Ban không nhịn được nói.

Vương Bàn Tử cũng gãi gãi đầu nói: "Tôi biết đâu chứ?

Tôi cũng đâu có Hồ Bát Gia." "Không đúng, ở đây giống như bị tác động của con người." Ngũ Tà nói.

Nghe lời Ngũ Tà nói xong, quả nhiên trên xung quanh còn sót lại một số dấu vết của thuốc nổ. "Chắc là để hủy diệt thứ gì đó bên trong, hoặc là để bịt kín, tôi cảm thấy không hoàn toàn bịt kín." Hắc Hạt Tử nói.

Mọi người chợt ngớ người, tên Hắc Hạt Tử này có thật sự mù không?

Cảm giác trong lúc này còn dùng tốt hơn cả mắt của họ.

Cũng không thể thông suốt được, tên Hắc Hạt Tử này quanh năm đeo kính râm, cộng thêm mắt của anh ta và người mù không có gì khác biệt.

Bình thường bất kể làm gì cũng dựa vào tai, cũng kỳ lạ là tên này bình thường trông không khác gì người bình thường.

Nhưng Ngũ Ban lại biết tên này không chỉ mang Huyền Vũ Huyết Mạch, mà còn sống hơn trăm tuổi rồi.

Có lẽ đã quen với cuộc sống không có mắt từ lâu, nên bình thường không bao giờ dùng mắt.

Quả nhiên, sau khi đi theo bước chân của Hắc Hạt Tử, mọi người phát hiện ở rìa có một khe hở.

Đủ để một người có thể đi qua, vì bị đóng băng nên những tảng đá đã liên kết lại thành một mảng, mọi người cũng không cần lo lắng những tảng đá này sẽ sập lần thứ hai.

Khi mọi người đi vào khu vực sạt lở đó, mọi thứ trước mắt lại khiến mọi người kinh ngạc.

Chỉ thấy trong hang động bên trong, khắp nơi là vết bánh xe, vì bị lớp băng bao phủ nên những dấu vết này vẫn còn rất rõ ràng.

Trên mặt đất khắp nơi là những bộ xương vương vãi, những bộ

xương này không phải là xương hóa thạch bình thường.

Điều khiến người ta sợ hãi là những bộ xương này đều rất lớn.

Có những bộ xương thậm chí còn lớn hơn cả thân người, cứ như một tảng đá khổng lồ vậy.

Khi đèn pin chiếu vào bên trong, mọi người hoàn toàn ngớ người.

Chỉ thấy bên trong một bộ hài cốt, đầu bị người ta lấy mất, nhưng từ phần cổ có thể thấy, cái đầu của tên này chắc hẳn rất to lớn.

Ước tính có lẽ còn lớn hơn cả một chiếc xe tải lớn, chỉ là xương thôi mà.

Một bộ hài cốt khiến người ta cảm thấy không thể tin được, ước tính cứ như một căn nhà lớn vậy.

Từng chiếc xương sườn như những cây cột cong cong, từng hàng dựng đứng trước mặt mọi người. "......Rốt cuộc là hài cốt của loài động vật gì vậy?" Vương Bàn Tử ngạc nhiên hỏi.

Ngũ Ban nói: "Có thể là khủng long chăng?" "Khủng long?

Có con khủng long nào lớn như vậy sao?" Vương Bàn Tử ngạc nhiên hỏi.

Ngũ Ban lắc đầu nói: "Tôi biết sao được?" "Cũng có đấy, khủng long Mã Môn Khê được phát hiện ở nước ta ít nhất cũng dài ba mươi mấy mét, riêng phần cổ đã mười lăm mét rồi." Ngũ Tà nói.

Vương Bàn Tử nói: "Tôi đoán vậy, có thể là hóa thạch khủng long." "Nhưng khủng long Mã Môn Khê cổ dài, còn hóa thạch này cổ lại ngắn." Ngũ Tà nói.

Vương Bàn Tử nói: "Có thể là chủng loại mới chăng." Ngũ Tà lắc đầu nói: "Tôi không cảm thấy là khủng long." "E rằng mục đích của Hồ Bát Gia ở đây ban đầu không phải là căn cứ quân sự đâu, mà là vì

những hóa thạch này." Ngũ Ban nói.

Ngũ Tà hỏi: "Vậy thì tại sao lại bỏ hoang ở đây?

Một bộ hóa thạch hoàn chỉnh như vậy, tại sao không mang đi?" "Không rõ." Ngũ Ban nói.

Đi xuyên qua một bộ hóa thạch, cảm giác như đang đi trong địa phủ vậy.

Dưới chân có không ít xương vụn, trông không phải là thứ nhỏ nhặt gì, mà là vỡ ra từ bộ xương khổng lồ đó.

Mọi người đi một lúc lâu mới đi ra khỏi bộ hóa thạch, mọi người ước tính ít nhất cũng dài năm sáu chục mét.

Nhưng không biết rốt cuộc là hóa thạch khủng long loại nào.

Càng đi sâu vào bên trong, xương vụn trên mặt đất càng nhiều, ban đầu khi khai thác chắc đã làm hỏng không ít xương.

Càng đi vào mọi người càng cảm thấy âm lãnh, khi đi đến cuối cùng thì lại sững người.

Bên trong không phải là khu đất được đào ra bởi con người, mà là một hang động tự nhiên.

Bên trong là một hang động sông băng tự nhiên, ở cửa hang phía trên bị sông băng bao phủ, nhưng vẫn có một tia sáng xuyên qua, khiến bên trong trở nên u ám.

Chương 245

Không gian hang động hoàn toàn được tạo thành từ sông băng, toàn bộ bề mặt là những lớp băng lạnh giá trơn trượt như gương.

Trên những lớp băng này còn sót lại không ít dấu vết khai thác của con người, phía trên có những sợi dây cáp kéo dài vào sâu bên trong, trông như dùng để kéo vật gì đó, những sợi dây cáp này rất thô.

Mọi người đi trên sông băng trơn trượt cảm giác ở đây trơn hơn sông băng lộ thiên ở Trường Bạch Sơn.

May mà năm xưa để thuận tiện cho công việc, trên những lớp băng này đã được nổ mìn tạo ra những khe nứt để chống trượt.

Đi vào bên trong không xa thì thấy một bức tường băng có độ chênh lệch cực lớn.

Trên bức tường băng còn sót lại những sợi dây thừng, năm xưa chắc dùng để leo trèo, chỉ là trên những sợi dây thừng này đã bị bao phủ bởi không ít băng, căn bản không thể dùng được nữa. "Độ chênh lệch lớn quá, dây thừng của tôi căn bản không đủ dài, chỉ có thể dùng búa băng." Ngũ Ban nhìn độ chênh lệch đó nói.

Mọi người gật đầu, may mà mang theo búa băng nếu không đã bị chặn lại ở đây rồi.

Bốn người dùng búa băng từ từ trèo xuống phía dưới, ánh sáng phía trên cũng bắt đầu dần dần biến mất.

Mọi người trèo ròng rã gần ba giờ đồng hồ mới xuống được lớp băng phía dưới.

Khi dùng đèn pin chiếu vào bên trong, ở đây căn bản là một nơi toàn hài cốt, xung quanh đều là hài cốt của những con thú khổng lồ.

Còn có những cái đầu lâu khổng lồ cũng nằm trong số đó, mọi người đều không biết ở đây rốt cuộc có bao nhiêu con thú khổng lồ đã chết. "Kỳ lạ thật, những con thú khổng lồ này như chết tập thể ở đây vậy." Ngũ Ban nói.

Ngũ Tà nói: "Nghiên cứu nói rằng sự diệt vong của khủng long ban đầu là do thiên hỏa giáng lâm, khiến nhiệt độ trái đất đột ngột thay đổi, có lẽ cũng chính vì vậy mà trở thành Côn Luân Sơn bây giờ cũng không chừng." "Chúng ta mau đi nhanh đi?

Giẫm lên những bộ xương lớn như vậy luôn cảm giác quỷ dị." Vương Bàn Tử nói.

Hang băng quá lớn, lớn đến mức mọi người đều cảm thấy không thể tin được, ước tính ít nhất cũng rộng mấy nghìn mét. "Ở đây lạnh như vậy mà lại có sinh vật, thật kỳ lạ." Hắc Hạt Tử đột nhiên nói.

Mọi người chợt ngớ người, nhưng ở trong sông băng, nhiệt độ cực kỳ lạnh, ở nơi như vậy mà lại có sinh vật. "Ở đâu?" Ngũ Tà có chút hứng thú hỏi.

Hắc Hạt Tử nói: "Không xa đâu, không ít, chúng còn kết thành đàn nữa." Nói rồi anh ta liền dẫn Ngũ Tà đi về phía đó, Ngũ Ban và Vương Bàn Tử cũng đầy hứng thú, dù sao ở một nơi lạnh lẽo như vậy mà lại có sinh vật tồn tại, chắc chắn là một loại sinh vật cực kỳ hiếm thấy.

Quả nhiên, sau khi đi mấy trăm mét, mọi người thấy trên một bộ hài cốt khổng lồ có một đàn côn trùng đậu.

Những con côn trùng này rất nhỏ, giống như những con đom đóm vậy, trên thân phát ra một luồng ánh sáng trắng nhàn nhạt.

Trông rất đẹp mắt, khiến mọi người không nhịn được dừng lại trước mặt chúng.

Có lẽ cảm nhận được người sống đến gần, một con côn trùng từ từ bay tới, dừng lại trước mặt mọi người.

Cứ như mọi người đang quan sát nó thì con côn trùng đó cũng đang quan sát họ.

Đột nhiên con côn trùng đó nhanh chóng lao về phía Vương Bàn Tử, vì không biết con côn trùng này có độc hay không, Vương Bàn Tử theo phản xạ liền đập con côn trùng đó bay đi. "Oành!" ...

Nhưng khi Vương Bàn Tử đập con côn trùng đó, chỉ thấy chiếc găng tay chống đông của ông ta bốc cháy.

Mọi người thấy vậy sợ nhảy dựng lên, Vương Bàn Tử cũng vội vàng cởi găng tay ra. "Ông ông!"...

Có lẽ mọi người đã chọc giận những con côn trùng này, khiến một đàn côn trùng bay tới tấn công.

Thân hình vốn trắng tuyết phát ra ánh sáng trắng nhàn nhạt, lúc này lại biến thành một mảng đỏ rực như lửa.

Mọi người biết những con côn trùng này lại tự bốc cháy, ai dám nán lại ở đó. "Chạy mau!

Mẹ kiếp!" Vương Bàn Tử kêu lên một tràng.

Thân hình mập mạp nhanh chóng bò về phía trước, mọi người cũng bám sát phía sau, những con côn trùng đỏ rực như lửa đó cũng đang đuổi theo. "Vương Bàn Tử, cái gì thế?

Côn trùng lại biết phun lửa sao?" Ngũ Ban vội vàng hỏi.

Vương Bàn Tử liều mạng chạy nói: "Đừng hỏi nhiều vậy, cứ chạy trước đã, đợi an toàn rồi tôi sẽ giải thích." Nhìn những con côn trùng đỏ rực như lửa đang truy đuổi phía sau không ngừng, mọi người cũng chỉ có thể chạy trốn trước đã.

Mặc dù mọi người ai nấy đều thân mang tuyệt kỹ, tốc độ cực nhanh vô cùng nhưng tốc độ của những con côn trùng đó cũng không chậm.

Cứ như một đàn ong vậy, từng tràng âm thanh vo ve không ngừng truyền đến.

Không biết đã chạy bao lâu sau, mọi người phát hiện phía trước đột nhiên có một nguồn sáng truyền đến, hình như đã chạy đến lối ra rồi. "Nhanh lên!

Những con côn trùng đó đuổi đến rồi." Vương Bàn Tử vừa chạy vừa la lớn.

Mặc dù không hiểu chuyện gì, nhưng mọi người chỉ có thể tiếp tục liều mạng chạy trốn.

Cuối cùng khi mọi người thở hổn hển, phía trước xuất hiện một đường hầm đóng băng.

Đường hầm không lớn nhưng cũng đủ cho một chiếc xe tải lớn đi qua, luồng ánh sáng đó chính là từ bên trong truyền ra.

Cũng không quản phía trước có phải là lối ra hay không, mọi người chỉ có thể trốn thoát khỏi đó, lúc này Vương Bàn Tử từ trong ba lô lấy ra một bó thuốc nổ.

Không thèm châm lửa, ông ta quăng xuống chân mình rồi liều mạng chạy. "Bàn Tử chết tiệt!

Ông muốn nổ chết tôi à!" Ngũ Tà la lớn.

Mặc dù la lớn nhưng mọi người chỉ có thể càng liều mạng chạy trốn. "Ầm ầm!"...

Mọi người chưa chạy được bao xa thì gói thuốc nổ cuối cùng cũng phát nổ.

Vừa hay những con côn trùng đó đang ở vị trí vụ nổ, khiến một trận lửa mạnh theo đường hầm băng lao về phía mọi người.

Cũng vì vụ nổ mạnh đã khiến cả hang băng rung chuyển, vô số lớp băng phía trên đang không ngừng sập xuống. "Nằm xuống!" Ngũ Ban la lớn.

Mặc dù cậu ta nhanh, nhưng những người khác thì không nhanh như vậy, cộng thêm vị trí vụ nổ quá gần, căn bản cũng không chạy thoát được, bây giờ cũng chỉ có thể nằm rạp xuống đất.

Mọi người đương nhiên cũng hiểu điểm này, từng người một thuận thế nằm rạp xuống đất, ngay khi vừa nằm xuống.

Cả hang băng cũng sập, sóng xung kích mạnh mẽ mang theo lửa từ trên đầu họ lao vút qua.

Nhưng cũng bị vô số khối băng trực tiếp chôn vùi tại chỗ, tuy nhiên cuối cùng cũng thoát chết.

Chương 246

Sau khi xung quanh ổn định lại, Ngũ Ban mới phá vỡ những khối băng che lấp, nhìn phía sau bị nổ sập, muốn quay lại e rằng không thể được nữa rồi.

Sau khi đào mọi người ra khỏi băng, từng người một nằm trên những mảnh băng vỡ không ngừng thở dốc.

Mặc dù đang ở trên băng nhưng người lại nóng đến mức muốn cởi bộ đồ thám hiểm ra, nhưng lại không dám.

Vì một khi cởi quần áo ra, mồ hôi bên trong e rằng sẽ trực tiếp đóng băng, lúc đó thì xui xẻo rồi.

Mọi người ngồi bệt trên đống băng vỡ, ai nấy đều thở hổn hển. "Bàn Tử chết tiệt, có ngày ông sẽ hại chết tôi mất." Ngũ Ban nói.

Vương Bàn Tử nói: "So với chết trong tay người khác, thà chết trong tay những con côn trùng đó còn hơn nhiều." "Vì sao?" Ngũ Tà hỏi.

Vương Bàn Tử nói: "Loại côn trùng này gọi là Đạt Phổ Quỷ Trùng, một loại bọ rùa nhỏ trong suốt, hình dạng tương tự bọ rùa bảy chấm, toàn thân trong suốt, nhỏ hơn móng tay một chút." "Là loại côn trùng lúc nãy sao?" Ngũ Ban hỏi.

Vương Bàn Tử nói: "Đúng vậy, loại côn trùng này có thể phát ra lửa, chỉ cần chạm vào một chút, tuyệt đối không thể dập tắt, sẽ bị thiêu thành tro bụi ngay lập tức." "Vậy lúc nãy sao cậu không bị thiêu?" Ngũ Tà nói.

Vương Bàn Tử đáp: "Nếu không phải tôi đeo găng tay, cộng thêm cởi nhanh thì tôi tiêu rồi." Lúc này Hắc Hạt Tử nói: "Đạt Phổ Quỷ

Trùng tôi thì tôi cũng biết, nghe nói có hai loại hình thái, một loại lửa và một loại băng." "Ồ, anh cũng biết sao?

Bát Gia nói trên thế giới này không có mấy người biết loại này đâu." Vương Bàn Tử nói.

Hắc Hạt Tử vẫn giữ nụ cười nói: "Lần trước tôi đi di tích Cổ Cách Vương Thành, nghe được một số truyền thuyết của Ma Quốc." "Ngay cả chuyện này anh cũng biết sao?

Đạt Phổ Quỷ Trùng là thần hộ mệnh mộ huyệt mà Ma Quốc thường dùng, giống như những con Thi Biệt vậy." Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Tà hỏi: "Vậy thì loại hình thái băng trông như thế nào?" "Đạt Phổ Quỷ Trùng loại băng hình dáng cũng giống vậy, nhưng loại côn trùng này một khi chạm vào người, sẽ đóng băng người thành khối băng rồi vỡ tan tành." Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Tà nói: "Thiên hạ thật vô kỳ bất hữu, ngay cả loại côn trùng kỳ dị này cũng có." "Nhưng cũng không cần sợ, hai loại côn trùng này nước lửa không dung, nước lửa thì có thể tương khắc." Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Ban nói: "Thôi được rồi, đừng bàn nữa, chúng ta phải tiếp tục đi, không biết còn bao xa nữa." "Còn xa lắm đấy, đi thôi." Vương Bàn Tử nói.

Mọi người sau khi bò ra khỏi đống băng sạt lở, tiếp tục đi về phía trước của hang băng.

Nguồn sáng phía trước càng lúc càng sáng, một trận tiếng gió rít gào từ trong hang băng truyền ra.

Đi khoảng mười mấy phút sau, lối ra của hang băng xuất hiện trước mặt mọi người.

Khi mọi người bước ra, nhìn thấy phía trước là một vùng núi tuyết trắng xóa mênh mông, mọi người không nhịn được thở phào nhẹ nhõm.

Trong hang băng đó, luôn mang lại cho người ta một cảm giác bị đè nén, như có thứ gì đó vẫn luôn giám sát vậy. "Kỳ lạ thật, ở đây rõ ràng có lối ra tự nhiên tại sao lại chọn nổ tung nửa ngọn núi ở phía bên kia, không đi thẳng từ đây vào?" Ngũ Tà hỏi.

Vương Bàn Tử nói: "Theo lời Hồ Bát Gia nói, ở đây là Thung lũng Chết, nên không dám vượt qua cái Thung lũng Chết này." "Chúng ta hiện tại đang ở giữa sao?" Ngũ Tà kinh hô hỏi.

Vương Bàn Tử nói: "Yên tâm đi, Hồ Bát Gia nói ở đây tuy là Thung lũng Chết, nhưng không tà môn như đoạn phía trước đâu." Lúc này vị trí của mọi người đang ở nửa sườn của một ngọn núi lớn, chỉ có một con đường núi hẹp có thể đi xuống chân núi.

Những nơi khác đều là vách đá dựng đứng căn bản không thể đi xuống được, nhìn về phía dãy núi tuyết vô tận phía trước, núi non nối tiếp nhau như những con rồng khổng lồ đang bay lượn.

Từ con đường núi ở nửa sườn núi đi xuống, mọi người chính thức tiến vào khu vực Thung lũng Chết.

Nhưng ở đây không giống như trên núi toàn là tuyết trắng xóa, mà ngược lại là một thung lũng xanh mướt.

Xung quanh cũng không có cảm giác xương trắng rợn người như trong truyền thuyết.

Thật không hiểu tại sao ở đây lại được gọi là Thung lũng Chết, cứ như một mảnh đào nguyên ngoại giới vậy.

Men theo thung lũng đi vào bên trong, hai bên sườn núi đều rất cao, thỉnh thoảng mọi người có thể thấy những động vật sống trong thung

lũng.

Điều khiến người ta ngạc nhiên, vì khí hậu Côn Luân Sơn không thích hợp để sinh tồn, nhưng ở đây lại hoàn toàn khác biệt.

Đi trong thung lũng mọi người thậm chí còn cảm thấy ở đây không giống Côn Luân Sơn chút nào.

Vì mặc quần áo dày, mọi người đều bắt đầu cảm giác viêm nhiệt, nhiệt độ chênh lệch khiến cả bốn người đều cảm thấy không thích nghi được.

Đi trong thung lũng suốt một ngày, sau khi trời dần tối, xung quanh truyền đến một trận tiếng côn trùng kêu, xa xa có tiếng sói tuyết hú. "Xem ra hôm nay chỉ có thể nghỉ ngơi trong thung lũng thôi." Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Ban nói: "Không phải ngủ trên tuyết đã là tốt lắm rồi." "Kỳ lạ thật, ở đây lại có mùi thịt thối." Hắc Hạt Tử đột nhiên nói.

Vương Bàn Tử nói: "Đây là Thung lũng Chết mà, xác chết bên ngoài là chuyện bình thường, ngửi thấy mùi thịt thối cũng không có gì lạ." Mặc dù lời giải thích này có chút miễn cưỡng, dù sao hiện tại đã xa lối vào Thung lũng Chết, cộng thêm trong thung lũng cây cối rậm rạp, mùi lẽ ra không truyền đến đây mới phải. "Trước hết đừng quan tâm đến mấy chuyện này, chúng ta mau tìm một chỗ nghỉ ngơi đi?

Nếu không tối nay sẽ bị côn trùng cắn chết mất." Ngũ Tà nói.

Mọi người cuối cùng tìm được một vách đá lõm vào, tuy không lớn nhưng cũng đủ để nghỉ ngơi bên trong.

Trong thung lũng có không ít củi khô có thể dùng để đốt lửa, Vương Bàn Tử lại một lần nữa thể hiện tài nấu nướng của mình, có tên này ở đây mọi người cứ như đi dã ngoại vậy. "Không tồi, không tồi, Bàn Tử mà không mở quán ăn thì thật lãng phí." Hắc Hạt Tử nói.

Vương Bàn Tử nói: "Mở quán ăn thì đâu có kích thích bằng xuống đấu?" Khi mọi người đang ăn những thứ Vương Bàn Tử nấu, bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận tiếng sói hú. "Gào... hú!"...

Âm thanh không xa ở phía trước mọi người, khiến tim mọi người thắt lại.

Sói là động vật sống theo bầy đàn, một con sói không thể đáng sợ bằng một đàn sói lớn được.

Tiếng sói hú liên miên không dứt, đi kèm với một trận tiếng gầm gừ khàn khàn.

Giống như tiếng đang bao vây con mồi hoặc tiếng đang đánh nhau. "Phịch!"...

Lúc này mọi người nghe thấy rõ ràng một trận tiếng vật nặng rơi xuống, như có thứ gì đó từ trên vách núi rơi xuống. "Chẳng lẽ là lở núi, sao lại có nhiều đá rơi xuống vậy?" Ngũ Tà nói.

Trong số những người đó, chỉ có tai của Hắc Hạt Tử là thính nhạy nhất nói: "Không phải tiếng đá rơi xuống đất, mà giống tiếng một loại động vật nào đó rơi xuống hơn." "Chẳng lẽ là bầy sói đó dồn động vật đến mức phải nhảy vách núi?" Vương Bàn Tử nói.

Mọi người nhìn Vương Bàn Tử bằng ánh mắt ngây ngốc, tiếng sói hú lúc nãy rõ ràng là ở dưới đáy thung lũng, làm sao lại dồn con mồi nhảy vách núi được? "Tôi đi xem thử." Ngũ Ban nói.

Mọi người nghe xong liền đồng ý, nhanh chóng ăn xong thức ăn rồi liền mò mẫm đi về phía trước.

Trong đêm tối, ánh trăng chiếu xuống những ngọn núi tuyết hai bên thung lũng, khiến cả thung lũng sáng rực, hắt lên mặt người trông có vẻ tái nhợt.

Dọc theo vách đá của thung lũng, mọi người cẩn thận từng li từng

tí tiến về phía trước, vì phía trước có bầy sói nên không dám đi đường lớn công khai. "Phanh!"...

Âm thanh vật nặng rơi xuống phía trước vẫn không ngừng truyền đến, nghe được mọi người nhíu chặt mày, xem ra có không ít thứ đã rơi xuống.

Khi mọi người đến gần hơn thì nghe thấy tiếng bầy sói đang xé xác con mồi.

Chương 247

Càng đến gần, mọi người càng trở nên cẩn thận hơn.

Khi mọi người đến hiện trường, tất cả đều kinh ngạc sững sờ.

Chỉ thấy phía trước đã đến cuối thung lũng, ở một bên khác là một khoảng đất trống rộng lớn, vách núi của thung lũng cũng nằm ở đó.

Dưới đáy thung lũng là một mảng đất phẳng lớn, mùi thịt thối từ đó bốc ra.

Trên mặt đất vương vãi vô số xương trắng, may mà những bộ xương này đều không phải của con người mà là của động vật, dù vậy trông vẫn rất kỳ dị.

Một đàn sói đang điên cuồng gặm nhấm mấy thi thể, những thi thể này có dê, có hươu và cả bò rừng các loại, đủ cả. "Phanh!"...

Lại một trận âm thanh trầm đục truyền đến, mọi người thấy những con vật này lại nhảy xuống từ trên vách núi.

Rất có nhịp điệu, một con theo sau một con, không phải là nhảy xuống một cách ngẫu nhiên.

Chỉ thấy một con bò rừng, mọi người thấy rõ con bò rừng khi nhảy xuống vách núi không chết ngay, mà chỉ chết sau khi ngã thẳng xuống đất.

Đàn sói lập tức xông đến, điên cuồng gặm nhấm con bò rừng vừa mới rơi xuống.

Mọi người hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra?

Tại sao những con vật này lại nhảy xuống từ phía trên?

Ở đây chỉ có sói chứ không có động vật nào khác, hành vi này

chẳng lẽ là để tiện cho đàn sói phía dưới sao?

Mọi người không thể biết được, nhưng sự kỳ dị toát ra từ nơi này lại khiến mọi người khó thở, cảm thấy vô cùng áp lực.

Ánh trăng chiếu xuống mặt tuyết trên vách núi hai bên rồi phản chiếu vào trong thung lũng, trông rất đẹp, cứ như có tiên khí lượn lờ vậy.

Nhưng lúc này nhìn vào, mọi người chỉ cảm thấy âm khí dày đặc, đâu có chút tiên vị nào.

Khoảnh khắc đó mọi người cuối cùng cũng hiểu tại sao nơi này lại được gọi là Thung lũng Chết, mang lại cho người ta một sự áp lực chết chóc. "Chúng ta có nên đi xem thử không?" Vương Bàn Tử chỉ vào vách núi trên đầu hỏi.

Ngũ Ban gật đầu nói: "Khẳng định phải đi làm rõ." "Nhưng làm sao mà lên đó được?" Ngũ Tà hỏi.

Hắc Hạt Tử vẫn giữ nụ cười: "Đơn giản thôi, cứ chạy thẳng qua đàn sói là được." Mọi người nghe xong suýt chút nữa thổ huyết, cái gọi là đơn giản này căn bản là đi chịu chết. "Yên tâm đi, với khứu giác của đàn sói, e rằng đã phát hiện ra chúng ta từ sớm rồi, nhưng chúng không tấn công chúng ta." Hắc Hạt Tử dường như cũng hiểu được nỗi lo của mọi người mà nói.

Ngũ Ban gật đầu nói: "Quả thật không sai, khứu giác của sói cũng giống chó vậy, từ xa đã có thể ngửi thấy mùi, chúng ta ở đây lâu như vậy rồi, chúng không có hứng thú với chúng ta." "Nhưng bảo tôi đi xuyên qua đó thì tôi không có gan đó đâu." Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Ban nói: "Đồ ngốc, tôi chỉ cần đi vòng qua là được." Nói rồi Ngũ Ban dẫn đầu, men theo vách đá từ từ mò mẫm đi về phía lối ra của thung lũng. "Phanh!"...

Khi mọi người vừa đi được một đoạn, phía trên lại có một con hươu nhảy xuống. "Hống!"...

Đàn sói tuyết rõ ràng không có chút hứng thú nào với họ, dường như trong mắt chúng chỉ có những bữa ăn miễn phí này.

Điểm này mọi người tuy kinh ngạc, nhưng cũng thầm mừng vì chúng không tấn công.

Vì số lượng đàn sói không ít, Ngũ Ban ước tính sơ sơ cũng có mấy trăm con sói tuyết.

E rằng đàn sói gần đó đều đã bị thu hút, thảo nào lúc nãy nghe thấy tiếng giống như đánh nhau.

Có lẽ lúc đó phía trên chưa có bữa trưa miễn phí rơi xuống, nên chúng đang tranh giành một số địa bàn tốt chăng.

Nhưng khi thức ăn rơi xuống, ai còn bận tâm địa bàn là của ai nữa?

Xương động vật trong thung lũng chất đống lên rất nhiều, mọi người giẫm lên phát ra một trận tiếng xương vỡ giòn tan.

Chỉ sợ những bộ xương động vật bị chôn vùi dưới cùng do tích lũy năm tháng đã trở nên giòn yếu. "Nhìn kìa!" Ngũ Tà kinh hô.

Có lẽ biết đàn sói này sẽ không tấn công, lá gan của cậu ta cũng lớn hơn rồi.

Theo hướng Ngũ Tà chỉ, chỉ thấy trên vách đá có những bức bích họa kỳ dị.

Những bức bích họa này đã có niên đại lâu rồi, có một số bắt đầu trở nên mờ nhạt không rõ ràng, nhưng nhờ ánh trăng mọi người vẫn có thể nhìn thấy.

Trên đó vẽ một số người mặc trang phục kỳ lạ, đang đứng trên

đỉnh núi tuyết múa may quay cuồng, tựa hồ đang làm lễ tế.

Cùng với quá trình tế lễ, từng con vật đủ loại bắt đầu bất chấp giá lạnh bò lên đỉnh núi tuyết, dưới sự chứng kiến của mọi người, những con vật này xếp thành một hàng, rồi nhảy xuống vách núi.

Rõ ràng hiện tại là cảnh này, những bức bích họa này giống như đang kể cho mọi người nguyên do vậy.

Điều càng khiến người ta kinh ngạc là dưới vách núi có một con sói khổng lồ, con sói khổng lồ đó cứ như một chiếc xe tải lớn vậy, cao lớn.

Sói khổng lồ trong thung lũng tĩnh lặng chờ đợi, đợi những con vật ngã xuống chết rồi, mới tiến lên nuốt chửng chúng một ngụm.

Cảnh tượng bích họa này cứ như phản ánh hiện thực vậy, vì lúc này đàn sói cũng đang chờ đợi ở phía dưới. "Tà khí thật." Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Ban nói: "Con sói đầu đàn kia cứ như được nuôi dưỡng đặc biệt vậy." "Thời cổ đại, đồ đằng của mỗi nơi không giống nhau, có lẽ người ở đây sùng bái thần sói." Ngũ Tà nói.

Vương Bàn Tử nhìn vách núi phía trên vẫn còn động vật nhảy xuống hỏi: "Chẳng lẽ phía trên có người đang tế tự?" "Tôi nghĩ là cứ leo lên đó xem thử thì biết mà?" Ngũ Ban nói.

Nói rồi mọi người tiếp tục mò mẫm đi về phía trước, đàn sói kia vẫn đang ăn những con vật rơi xuống.

Dường như không nhìn thấy mọi người vậy, hoàn toàn không để ý đến, khiến người ta cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Khi mọi người đến lối ra của thung lũng, đập vào mắt là một vùng đồng cỏ rộng lớn, khiến người ta khó tin được, trong Côn Luân Phúc Địa lại có một ốc đảo xanh tươi như vậy.

Mặc dù là vách núi nhưng mọi người thấy rõ ở phía bên kia những đàn động vật đang leo lên núi, trong mơ hồ như có thứ gì đó đang dẫn đường vậy.

Càng nhìn càng khiến người ta kinh hãi, cảm thấy không thể tin được. "Đi thôi!

Tôi cũng sẽ đi theo lên núi." Ngũ Ban trầm giọng nói.

Tuy nhiên mọi thứ đều có vẻ bất thường, nhưng mọi người đi theo, cũng muốn biết rốt cuộc là chuyện gì.

Mọi người đi theo sau những con vật đó.

Nhìn qua, một đàn lớn động vật xếp thành hàng dài dằng dặc đang đi lên phía trên.

Đối với mọi người, những con vật này cũng như đàn sói kia, hoàn toàn không để tâm.

Chúng giống như bị mê hoặc, khiến người ta không tài nào hiểu nổi. "Đúng là Thung lũng Tử vong, khó tin thật đấy," Vương Bàn Tử nhìn đàn vật nói.

Chương 248

Ngũ Tà lại nói: "Đúng là khó tin thật, những con vật này đều là động vật ăn cỏ." Mọi người nhìn qua, quả nhiên đúng như Ngũ Tà nói, không có một con vật ăn thịt nào xen lẫn trong đó.

Đoạn vách đá rất cao, mọi người đi theo đàn vật này ước chừng cũng phải hơn trăm con.

Không nằm ngoài dự đoán, hầu hết những con vật này đều là già yếu bệnh tật.

Chúng dùng cách này để kết thúc cuộc đời, không để chết trên đồng cỏ.Cuối cùng, mọi người cũng theo đến đỉnh núi, chỉ thấy phía trước vẫn có từng con vật đang xếp hàng nhảy xuống vách đá.

Xung quanh không có gì uy hiếp, có lẽ không cần uy hiếp mà những con vật này đều tự giác nhảy xuống.

Bên cạnh vách đá, đúng như bức bích họa bên dưới đã khắc họa, có một tế đàn được xây bằng đá, trên tế đàn phủ một lớp tuyết trắng.

Nhìn xuống từ vách đá ước chừng cũng cả trăm mét, khoảng cách này mà nhảy xuống thì chắc chắn sẽ tan xương nát thịt.

Chả trách đàn sói kia không cần đi săn mà chỉ cần đợi ở dưới là được.Mọi người nhìn những con vật tự sát này, đều mù tịt không hiểu rốt cuộc đã trúng tà gì.

Ở rìa tế đàn có một tấm bia đá, Ngũ Tà vội vã chạy đến, có lẽ ở đó có thể tìm thấy câu trả lời.

Sau khi cạo sạch tuyết trên bia đá, vài dòng chữ hiện ra.

Chỉ là những chữ này không giống loại cổ văn mà mọi người thường thấy, mà lại giống Tạng văn."Ngũ Tà, cậu xem có hiểu

không?" Vương Bàn Tử hỏi.

Ngũ Tà lắc đầu nói: "Đến Tạng văn hiện đại tôi còn mù tịt, huống chi đây là Tạng văn cổ, trông cứ như chữ nòng nọc vậy." "Tạng văn à?

Để tôi xem." Hắc Hạt Tử nói.

Hắn bật đèn pin dò xét, gần như dán mắt vào tấm bia đá. "Này, giữa đêm khuya khoắt thế này, anh có thể tháo kính râm ra không?

Có nhìn thấy gì không?" Vương Bàn Tử hỏi.

Ngũ Tà cũng mù tịt, trong mắt cậu ta, Hắc Hạt Tử này cứ như quái vật giống Tiểu Ca vậy.

Suốt ngày trưng ra bộ mặt cười cợt, đeo một cặp kính râm đen, ngay cả trong hang động cũng thế.

Chỉ Ngũ Ban mới hiểu, tên này mang trong mình Huyền Vũ Huyết Mạch, có thuật chiêm bốc, nhưng vì bị phản phệ nên mắt gần như phế rồi.

Tuy vẫn nhìn thấy, nhưng không thể nào so sánh được với người bình thường.

Giống như huyết mạch của Tiểu Ca cũng có phản phệ, đó là mất trí nhớ. "Mắt anh ta gần như hỏng rồi, nếu không thì sao lại có biệt danh Hắc Hạt Tử chứ," Ngũ Ban nói.

Nghe Ngũ Ban nói vậy, hai người kia lập tức im bặt, đồng thời cũng thắc mắc sao người này gần như mù lòa mà vẫn có thể sinh hoạt như người bình thường được nhỉ?

Nhưng giờ không dám hỏi, đành ngoan ngoãn đứng sang một bên."Đây là một kiểu tế tự của Ma Quốc, những con vật này đều dùng để tế Lang Thần, thuộc hạ của Tà Thần." Hắc Hạt Tử nói.

Ngũ Ban ngạc nhiên hỏi: "Anh đọc được những chữ này sao?" "Đọc được một ít." Hắc Hạt Tử nói.

Vương Bàn Tử nói: "Tôi đương nhiên biết tế tự, nhưng ai có thể giải thích tại sao những con vật này lại tự đi tìm chết chứ?" "Trên bia chỉ ghi rằng Tà Thần thống trị mọi thứ ở đây, dưới trướng hắn có một Lang Thần cực kỳ hiếu sát, khiến người dân xung quanh không thể sống sót," Hắc Hạt Tử nói.

Ngũ Tà kinh ngạc nói: "Lang Thần?

Có phải con sói khổng lồ mà tôi thấy trong bức bích họa không?" "Chắc là vậy.

Trên đó ghi, các tiên tri thời thượng cổ để giúp con người tồn tại, đã bố trí một đại pháp khiến những con vật này khi sắp chết sẽ theo chỉ dẫn của tiên tri nhảy xuống vách đá để dâng tế phẩm cho Lang Thần," Hắc Hạt Tử nói.

Vương Bàn Tử nói: "Mấy lời mê tín nhảm nhí.

Tôi nghĩ là thời thượng cổ, đàn sói hoành hành, nên mới lùa những con vật này đến đây.

Lâu dần, chúng thành thói quen rồi." Mọi người ai nấy đều khinh bỉ nhìn Vương Bàn Tử, lý do này quả thực quá gượng ép.

Bây giờ chỉ có thể tin vào những gì tấm bia đá ghi chép, có lẽ thật sự có một sức mạnh vô hình đang kéo những con vật sắp chết này nhảy xuống tự sát. "Đi thôi!

Chỗ này chỉ xuất hiện một lần vào dịp trăng tròn mỗi năm thôi," Hắc Hạt Tử nói.Đúng lúc này, Ngũ Tà chợt nói: "Ôi!

Đàn vật sắp nhảy xong rồi." Quả nhiên, lúc nào không hay, tất cả những con già yếu bệnh tật cơ bản đã nhảy gần hết, trên vách đá chỉ còn mười mấy con chưa nhảy.

Sau khi nhìn những con vật cuối cùng nhảy xong, mọi người vẫn không hiểu chuyện gì.

Đang định quay về thì mọi người phát hiện có gì đó không ổn, trên đường đi, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một con sói.

Con sói này trông như sói vương, to lớn, đôi mắt lại phát ra ánh sáng u ám kỳ lạ, như thể có thể xuyên thấu tâm hồn con người.

Mọi người kinh ngạc, không ngờ lại không phát hiện ra con sói này khi nó ở đây. "Chẳng lẽ con sói này đã lùa những con vật kia đến đây sao?" Ngũ Tà ngạc nhiên hỏi.

Ngũ Ban lắc đầu nói: "Không thể nào, nếu bị sói ép buộc, những con vật này khẳng định sẽ hoảng sợ." Đúng lúc này, con sói kia đột nhiên ngửa mặt lên trời hú một tiếng dài. "Gào... hú!" Ngay lập tức, đàn sói trong thung lũng cũng hưởng ứng, từng tràng sói hú không ngừng vang vọng khắp thung lũng.

Trong chốc lát, đàn sói vốn dĩ không hề hứng thú với mọi người bỗng trở nên hỗn loạn, lũ lượt điên cuồng chạy về phía đỉnh núi. "...Chúng nó định vây khốn chúng ta ở đây à?" Ngũ Tà kinh hãi kêu lên.Lúc này, Hắc Hạt Tử đột nhiên nói: "Ối chà!

Tôi quên dịch một câu, 'khi tế tự, không được để lại người sống'." "Ý gì?" Vương Bàn Tử hỏi.

Hắc Hạt Tử nói: "Khi tôi nói, 'khi tế tự, tôi bị coi là vật tế'." "Sao không nói sớm!" Vương Bàn Tử giận dữ nói.

Hắc Hạt Tử nhún vai nói: "Làm sao tôi biết là thật chứ?" Mọi người suýt nữa bị Hắc Hạt Tử làm tức chết, chuyện quan trọng như vậy mà hắn lại không nói.

Đàn sói nhanh chóng leo lên đường núi, mọi người không nghĩ rằng đàn sói này sẽ như những con vật kia mà nhảy xuống tự sát đâu.

Mọi người bắt đầu rút súng lục, dao găm hoặc loan đao ra.

Còn những khẩu súng trường tấn công, A Nịnh đã thu hồi lại từ khi ở Cát Lâm rồi, cũng không thể mang đi được.Từng đôi mắt đỏ rực của đàn sói đang chăm chú nhìn chằm chằm vào mọi người, từng con một nhe nanh múa vuốt đang dồn ép, dường như muốn buộc mọi người phải nhảy xuống vách đá. "Này!

Đến lúc ra tay rồi đấy," Hắc Hạt Tử nói với Ngũ Ban.

Ngũ Ban bất đắc dĩ nói: "Chắc anh ta đã biết lũ sói này không gây nguy hiểm cho tôi rồi nhỉ?" "Huyết mạch của anh là Bạch Hổ, đó là vua của muôn thú, đàn sói này tuy đông nhưng chắc cũng không cản được anh đâu nhỉ?" Hắc Hạt Tử nói.

Ngũ Ban gật đầu nói: "Đuổi bọn sói này đi thì đơn giản, nhưng tôi cứ thấy con sói đầu đàn vừa nãy có gì đó không ổn." "Mặc kệ có ổn hay không ổn, mau nghĩ cách đi, lũ sói càng ngày càng đông rồi," Vương Bàn Tử nói.Ngũ Ban nghe xong, Bạch Hổ Huyết Mạch lập tức tuôn trào, một luồng uy áp vô hình tức thì lan tỏa khắp đỉnh núi.

Khiến đàn sói kia lập tức sững sờ, chúng đều cảm nhận được một loại khí tức vương giả. "Gào!" Ngũ Ban thậm chí còn chưa gầm một tiếng, mà đàn sói đã lũ lượt chạy về phía đồng cỏ dưới chân núi, dường như không muốn ở lại đây nữa. "Chậc chậc!

Nếu tôi có loại huyết mạch này, tôi đã đi thảo nguyên Châu Phi làm vua của muôn thú rồi," Hắc Hạt Tử nhìn đàn sói đang bỏ chạy mà trêu chọc.

Ngũ Tà và Vương Bàn Tử cũng sững người, một trận nguy hiểm vốn có lại được hóa giải dễ dàng như vậy, hai người giờ đều mù tịt.

Chương 249

"Tôi nói rồi mà, con sói đầu đàn có vấn đề," Ngũ Ban chỉ vào con sói duy nhất còn lại trên đỉnh núi mà nói.Con sói đó to hơn những con sói khác gấp đôi, lông trên người màu bạc óng ánh, lấp lánh ánh sáng u ám nhạt nhòa.

Đôi mắt phát ra ánh sáng u ám kỳ lạ đó vẫn luôn nhìn chằm chằm vào mọi người. "Chỉ còn lại một con thôi, tôi một phát súng là xong," Vương Bàn Tử nắm chặt khẩu súng lục nói.

Không đợi mọi người ngăn cản, Vương Bàn Tử giơ tay bắn một phát vào con sói đó. "Đoàng!" Chỉ một giây sau, mọi người đều sững sờ, con sói đó vẫn đứng nguyên tại chỗ, mọi người có thể thấy rõ viên đạn đã xuyên qua thân thể con sói.

Vương Bàn Tử cũng ngớ người, tình huống kiểu này chỉ xuất hiện khi ở trong mộ, gặp phải mấy con quỷ hồn thôi.

Ngũ Tà và Vương Bàn Tử lập tức kinh ngạc đến ngây người, không hẹn mà cùng nấp sau lưng Ngũ Ban và Hắc Hạt Tử."Xem ra đó là Lang Hồn," Hắc Hạt Tử nói.

Ngũ Ban hỏi: "Lang Hồn?

Là dạng tồn tại giống quỷ hồn sao?" "Gần giống, nhưng cũng không giống hoàn toàn," Hắc Hạt Tử nói.

Vương Bàn Tử hỏi: "Rõ ràng là sói, sao lại là quỷ hồn chứ?" "Con sói đầu đàn đó chỉ là thể xác bị một thứ mạnh mẽ nào đó nhập vào mà thôi.

Tuy nó vẫn giữ đặc tính của sói, nhưng lại có những thủ đoạn quỷ dị," Hắc Hạt Tử nói.

Ngũ Ban cau mày hỏi: "Nhập vào?

Chẳng lẽ bị quỷ nhập rồi sao?" "Không phải quỷ nhập, mà là Lang Thần phụ thể," Hắc Hạt Tử nói.

Ngũ Ban sững người hỏi: "Lang Thần?" "Đúng vậy, nếu tôi đoán không nhầm thì đó là một Lang Thần," Hắc Hạt Tử nói.

Vương Bàn Tử lúc này nói: "Hả?

Tôi nghe Hồ Bát Gia nói Lang Thần đã bị Liên Đại Sư trấn áp dưới Cửu Tầng Yêu Tháp rồi, sao có thể lại ra ngoài làm loạn chứ?" "Ông biết Lang Thần sao?" Ngũ Tà ngạc nhiên hỏi.

Vương Bàn Tử nói: "Vốn tôi không nhớ, bị cậu nhắc mới nhớ ra thôi." "Giờ phải làm sao?

Đã biết rồi thì mau đi đối phó đi?" Ngũ Ban nói.

Hắc Hạt Tử cũng không nói nhiều: "Được thôi, Lang Thần thì tôi có thể sẽ tránh xa, nhưng một Lang Hồn thì sao chứ?" Nói rồi Hắc Hạt Tử rút một con dao găm từ thắt lưng ra, huyết mạch chi lực trong cơ thể tuôn trào.Ngũ Ban cũng tò mò không biết Hắc Hạt Tử sẽ vận dụng huyết mạch chi lực như thế nào.

Quả nhiên, Hắc Hạt Tử cầm dao găm nhanh chóng lao về phía con sói kia.

Lúc này, con sói kỳ dị kia hú một tiếng dài rồi cũng nhanh chóng vồ tới Hắc Hạt Tử.

Thấy con sói vồ tới, Hắc Hạt Tử nhanh chóng cúi người, con sói bay vọt qua đầu hắn.

Đợi con sói vừa lướt qua, Hắc Hạt Tử đột nhiên vung dao găm trong tay đâm ra chớp nhoáng.

Nhưng con sói đầu đàn cũng không chậm, trên thân nó tỏa ra một

dao động quỷ dị khiến dao găm của Hắc Hạt Tử như đâm vào không khí.

Nhưng Hắc Hạt Tử dường như đã dự liệu trước, đột nhiên hắn một chân đạp mạnh xuống vị trí mà con sói vừa tiếp đất. "Rầm!" "Oanh!" Ngay lập tức, một lực lượng cường hãn giẫm mạnh xuống đất, một cái hố xuất hiện.

Ngũ Ban đương nhiên biết trong khả năng của Huyền Vũ, kết hợp Thủy Yêm Bát Hoang và Phá Nham cùng lúc mới khiến mặt đất bị đạp ra một cái hố sâu không nhỏ như vậy.

Con sói rơi vào hố, nhưng dư chấn lại khiến con sói đó bị chấn văng ra ngoài.

Điều này khiến mọi người cảm thấy rất lạ, ngay cả đạn cũng có thể xuyên qua thân nó, tại sao lại bị dư chấn chấn văng?

Ngũ Ban chống cằm cũng đang suy nghĩ vấn đề này, nhưng nhất thời cũng không nói ra được. "Hát!" Sau khi một chân đạp đất chấn văng con sói đầu đàn, Hắc Hạt Tử gầm lên một tiếng, tay cầm dao găm lật người giữa không trung, trực tiếp đâm vào gáy con sói đó. "Rầm!" Điều khiến mọi người bất ngờ là, Hắc Hạt Tử một dao đâm thẳng vào gáy con sói. "Gào!" Con sói đó bị đau, hú lên một tiếng rồi trên thân lại lóe lên ánh sáng u ám, nhanh chóng thoát khỏi lưỡi dao của Hắc Hạt Tử.

Nhưng lưng nó đã đỏ tươi một mảng, một nhát dao tuy không chí mạng nhưng cũng khiến nó đau đớn không thôi.

Khi nhìn Hắc Hạt Tử, con sói đầu đàn rõ ràng cảm thấy một sự sợ hãi. "Hắc hắc." Khóe miệng Hắc Hạt Tử vẫn mang theo nụ cười, tay nắm dao găm lại một lần nữa tấn công con sói đó.

Lần này, một nhát dao vẫn như đâm vào không khí, nhưng khoảnh

khắc tiếp theo Ngũ Ban đã phát hiện ra điều khác biệt.

Mỗi lần con sói tránh được sát thương, trên thân nó đều lóe lên ánh sáng u ám, nhưng luồng sáng u ám đó không kéo dài.

Nó chỉ có thể duy trì trong một khoảnh khắc như vậy, Hắc Hạt Tử đã nắm bắt được điểm này, mỗi lần tấn công, hắn cố ý khiến con sói tránh né sát thương.

Nhưng chiêu sát thủ thực sự lại nằm ở chiêu sau đó.

Quả nhiên, khi luồng sáng u ám trên người con sói biến mất, Hắc Hạt Tử lập tức bùng nổ, cả người bay lên không.

Hắn trực tiếp đạp mạnh xuống đầu con sói đó. "Rầm!" "Oanh!" Ngay cả mặt đất cũng bị chấn động sụt lún, huống chi là con sói đó, chỉ thấy cả cái đầu nó đã bị Hắc Hạt Tử đạp bẹp dí.

Đúng lúc này, dưới ánh trăng, mọi người rõ ràng thấy một bóng sói khổng lồ xuất hiện trên xác con sói vừa rồi.

Sau khi nhìn mọi người thật sâu một cái, nó liền tan biến theo gió, đó mới chính là Lang Hồn thực sự.Sau khi thấy bóng sói kia bay đi, con sói trên mặt đất đã chết hẳn, cả cái đầu bị Hắc Hạt Tử đạp bẹp dúm. "Nó chạy rồi," Vương Bàn Tử vội vàng nói.

Hắc Hạt Tử lau con dao găm dính máu trên thân con sói đó rồi nói: "Đó chỉ là một phân hồn thôi, cũng không làm gì được." "Xem ra Liên Đại Sư dù có Cửu Tầng Yêu Tháp cũng không thể nhốt được Lang Thần," Vương Bàn Tử nói.

Hắc Hạt Tử nói: "Không phải, tôi nghĩ là một con sói vô ý đến gần Cửu Tầng Yêu Tháp nên mới bị Lang Thần phụ thể, còn bản thể của nó vẫn ở trong Cửu Tầng Yêu Tháp." "Vậy chúng ta sắp gặp rồi sao?

Chỗ này cách nơi đó chắc cũng không xa đâu nhỉ?" Ngũ Ban hỏi Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử gật đầu nói: "À, xuyên qua một vùng đồng cỏ nữa là gần tới." "Nếu đã vậy thì tôi tìm một chỗ nghỉ ngơi rồi nhanh chóng xuất phát thôi," Ngũ Ban nói.

Lúc này, mọi người không ai muốn quay lại Thung lũng Tử vong kia nữa, cũng không ai muốn ngửi mùi xác chết đó nữa.

Giờ lại còn đối đầu với đàn sói, nếu buổi tối chúng tấn công thì còn gì là vui nữa.

Vì vậy, mọi người chỉ có thể xuống núi tìm chỗ khác, thật sự không được thì trải tạm ít cỏ khô trên đồng cỏ mà ngủ trong túi ngủ vậy.Quay lại chân núi, mọi người may mắn tìm thấy một hang động nhỏ trên vách đá đủ để nghỉ ngơi bên trong.

Mặc dù không thể nhóm lửa, nhưng cũng tốt hơn là nghỉ ngơi ngoài trời. "Vương Bàn Tử, trước đây Liên Đại Sư phong ấn Lang Thần dưới Cửu Tầng Yêu Tháp là sao?" Ngũ Tà hỏi.

Vương Bàn Tử trải túi ngủ ra nói: "Nghe nói có một Ma Quốc ở đây từng kiểm soát thiên hạ, sau đó bị người ta làm phản.

Ở ngọn núi phía sau Ma Quốc có Tà Thần, vì Tà Thần gây họa nhân gian nên đã bị phong ấn." "Vậy Cửu Tầng Yêu Tháp này là do Liên Đại Sư xây sao?

Liên Đại Sư là ai vậy?" Ngũ Tà hỏi.

Vương Bàn Tử chưa kịp trả lời thì Hắc Hạt Tử đã nói: "Là một cao tăng của Mật Tông, tiếc là cuối cùng ông ấy chỉ có thể trấn áp Tà Thần vào một không gian hư vô mà không thể giết chết được." "Anh biết chuyện đó từ đâu?" Vương Bàn Tử ngạc nhiên hỏi.

Hắn vốn nghĩ trên thế giới này chỉ có Hồ Bát Gia mới biết bí mật này, không ngờ Hắc Hạt Tử lại cũng biết. "Tôi đã đi rất nhiều nơi, tự nhiên cũng nghe nói nên đã tìm hiểu một phen," Hắc Hạt Tử nói.

Chương 250

Ngũ Ban cau mày nói: "Anh đặc biệt tìm hiểu về nó phải không?" "Sao anh biết?" Hắc Hạt Tử ngạc nhiên hỏi.

Ngũ Ban cười cười nói: "Nghe nói trên đời này có vài thứ có thể xua trừ lời nguyền: Thi Đan, máu Tiểu Ca, Mù Trần Châu và Trùng Bàn." "Không ngờ anh lại biết những thứ này, chú Ba của anh nói sao?" Hắc Hạt Tử nói.

Nghe cuộc đối thoại của hai người, Ngũ Tà và Vương Bàn Tử đều dựng tai lên nghe."Không, lần trước chú Ba bị thương.

Nhị Gia đã nói với tôi," Ngũ Ban nói.

Hắc Hạt Tử nói: "Không sai, trên đời này quả thật có vài thứ đó." "Chắc là vì đôi mắt của anh nhỉ?" Ngũ Ban nói.

Hắc Hạt Tử gật đầu nói: "Bác sĩ nói tôi không còn nhiều thời gian nữa, nếu không thể chữa lành thì e là sẽ mù thật." "Đi Hoài Nam Lăng mộ chắc là vì Thi Đan phải không?

Chỉ là tại sao lại từ bỏ?" Ngũ Ban hỏi.

Hắc Hạt Tử cười khổ nói: "Thi Đan không có tác dụng với tôi, máu Tiểu Ca cũng không.

Nên tôi chỉ còn hy vọng vào Mù Trần Châu và Trùng Bàn thôi." "Vậy nên anh mới đến Tây Tạng để hỏi tin tức về Ma Quốc sao?" Vương Bàn Tử chợt hiểu ra.

Hắc Hạt Tử nói: "Tôi biết Mù Trần Châu ở trong không gian hư vô, nhưng tôi lại không biết nơi đó ở đâu." "Đã biết Vương Bàn Tử là truyền nhân của Hồ Bát Gia, sao anh không đi tìm?" Ngũ Ban hỏi.

Hắc Hạt Tử lắc đầu nói: "Tôi cũng mới biết gần đây thôi, Tiểu Ca

nói cho tôi biết." "Cậu ta không bị nhốt ở đó sao?" Ngũ Ban hỏi.

Hắc Hạt Tử nói: "Giữa tôi và cậu ta có một phương thức liên lạc đặc biệt, anh sẽ không hiểu đâu, dù anh cũng có huyết mạch đặc biệt nhưng dù sao nội tình vẫn còn quá mỏng manh." Ngũ Ban gật đầu, trong lòng cũng hiểu rõ những gia tộc đặc biệt có huyết mạch thần thú mấy nghìn năm, chắc chắn có những kiến giải và bí pháp riêng của họ.

Ngũ Ban cảm thấy bí pháp như vậy chắc chắn phải trả một cái giá nào đó, nếu không thì chẳng phải có thể trò chuyện suốt ngày sao? "Một lần Tiểu Ca bị nhốt, cậu ta nói cho tôi biết địa điểm cụ thể, và ở đó có thể có Mù Trần Châu, dù sao thì Hồ Bát Gia năm xưa cũng vứt Mù Trần Châu ở đó mới thoát khỏi lời nguyền," Hắc Hạt Tử nói.

Ngũ Ban gật đầu, tuy những người như vậy không sợ những lời nguyền thông thường, nhưng một số lời nguyền đặc biệt và sự phản phệ của thần cũng không thể thoát khỏi được nhỉ.

Mọi người trò chuyện một lúc thì cơn buồn ngủ ập đến, nhanh chóng xung quanh chìm vào tĩnh lặng, cũng cần được nghỉ ngơi thật tốt.Ngày thứ hai, mọi người cũng không thể tiếp tục nhóm lửa, chỉ có thể ăn chút bánh quy nén rồi đi sâu vào thảo nguyên.

May mắn thay, Vương Bàn Tử có khả năng định hướng tốt, không bị lạc giữa thảo nguyên.

Sau khi đi bộ ròng rã một ngày trên thảo nguyên rộng lớn, mọi người mới đến chân một ngọn núi tuyết. "Phải vượt qua một ngọn núi tuyết nữa rồi," Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Ban nói: "Xem ra hôm nay phải nghỉ một ngày, mai hãy đi tiếp." "Tôi biết trên đó có một hang băng, tôi có thể vất vả leo lên đó nghỉ ngơi," Vương Bàn Tử gợi ý.

Mọi người đều biết tên này chắc chắn lại biết được từ Hồ Bát Gia, nên cũng nghe theo ý kiến của hắn, leo lên núi tuyết.

Sau khi leo lên cao không ngừng, cây cỏ xung quanh bắt đầu thưa thớt, thay vào đó là một vùng tuyết trắng mênh mông.

Khi mọi người đến nơi Vương Bàn Tử nói, chỉ thấy ở đó lại là một đèo thấp, phía trước có một đống cây băng.

Xung quanh toàn là sông băng, e rằng những cây này đã bị đóng băng ở đây khi thời tiết đột ngột thay đổi, có lẽ cũng đã có lịch sử mấy vạn năm rồi. "Ngày mai chúng ta sẽ xuyên qua một khu rừng cây," Vương Bàn Tử nói.

Lúc này, mọi người đã mệt mỏi cả ngày, chỉ muốn nhanh chóng nghỉ ngơi nên ai nấy đều đi tìm hang băng kia.

Cuối cùng, họ tìm thấy cái hang băng đó trên một vách băng.

Khi mọi người leo lên, lại thấy ở đầu bên kia của khu rừng lờ mờ có ánh đèn.

Vương Bàn Tử lấy ống nhòm ra rồi không nhịn được nói: "Thật là đi đâu cũng gặp." "Ai?" Ngũ Ban hỏi.

Vương Bàn Tử nói: "Ngoài A Nịnh, con mẹ đó, còn ai có duyên với tôi như vậy chứ?" Ngũ Tà nghe xong, lập tức trở nên rạng rỡ.Quả nhiên, trên sông băng ở xa, A Nịnh và thuộc hạ đang dựng lều trên mặt băng, và ở xa hơn một chút còn có một chiếc trực thăng.

Đó là biểu tượng của thực lực, vất vả lắm mới tới được đây, không bằng người ta trực tiếp lái máy bay đến.

Chỉ là thời tiết trên Côn Luân Sơn thay đổi thất thường, cô gái đó dám lái trực thăng đến đây, lá gan cũng lớn đến bất thường.

Lần này A Nịnh không mang theo nhiều người, đại khái cũng chỉ

bảy tám người, và giống như họ, cũng mang theo trang bị tiên tiến.

Có vẻ họ cũng vừa mới đến, đang dỡ trang bị từ máy bay xuống. "Xem ra tôi đỡ phải tốn sức đào hang rồi," Ngũ Ban nói.

Đúng lúc đang nói chuyện, Hắc Hạt Tử đã nằm trong túi ngủ nghỉ ngơi.

Thấy Hắc Hạt Tử không chút bận tâm, mọi người cũng chỉ đành lấy túi ngủ ra nghỉ.

Dù sao thì họ đâu có điều kiện như A Nịnh mà ngủ trong lều chuyên dụng.

Ban đêm, khi mọi người tỉnh dậy, vẫn thấy những người của A Nịnh đang bận rộn, đoán là đang điều chỉnh thiết bị.

Mọi người cũng không để ý, mãi đến sáng hôm sau tỉnh dậy, họ mới ra khỏi hang băng.

Chỉ là vừa tỉnh dậy, mọi người đã phát hiện trong vách băng có thi thể của đội võ thuật, khiến mọi người giật mình thon thót. "Thằng Bàn Tử chết tiệt, đây là nơi nghỉ ngơi của ông à?

Tôi còn ngủ cùng người chết cả đêm!" Ngũ Tà không nhịn được mắng.

Vương Bàn Tử không bận tâm nói: "Đại công tử chết tiệt, tôi có thể nghỉ ở đây là A Di Đà Phật rồi, cần gì phải câu nệ nhiều thế, mau thu dọn đồ đạc đi gặp người tình trong mộng của cậu đi." Ngũ Tà vừa nghe Vương Bàn Tử nhắc đến A Nịnh, lập tức lại hứng thú, vội vàng thu dọn một lúc rồi cùng mọi người khởi hành đi về phía sông băng bên kia.Vị trí hiện tại của họ hẳn là ở một ngọn núi cao trong phúc địa Côn Luân Sơn.

Nơi đây bốn phía bao quanh là núi, trừ cái khe cửa mà họ đã vào, những chỗ khác đều là mặt băng thẳng đứng, căn bản không có đường

nào khác để tiến vào.

Trừ phi có thể mạo hiểm lái máy bay như A Nịnh, nếu không thì chỉ có thể ngoan ngoãn đi bộ từng bước một như thế này.

Mặc dù ở lối vào, dùng ống nhòm có thể thấy A Nịnh, nhưng ở giữa lại cách một khu rừng cổ thụ bị đóng băng, muốn đi hết khu rừng này thì cần một đoạn đường dài.

Mọi người cũng không vội, vì A Nịnh đã đến, ít nhất có thể khẳng định việc đào đường hầm có thể tiết kiệm không ít thời gian.

Mặc dù Tiểu Ca bị nhốt ở đó, nhưng cũng không vội, bởi vì cậu ta đã ra khỏi Thiên Cung gần nửa tháng rồi, cũng không cần quan tâm một hai ngày này.

Khu rừng tuy rộng lớn nhưng đều đã khô héo, chỉ còn lại một vùng cây cối đen kịt bị đóng băng.

Tuy nhiên, mọi người lại thấy không ít phân ở trong rừng, những cục phân này giống như phân chó, nhưng trên đó dính rất nhiều lông, có lẽ đó là phân sói.

Đúng như Hắc Hạt Tử đã đoán, sói tuyết chắc chắn đã đến gần nơi Lang Thần bị trấn áp nên mới bị Lang Hồn phụ thể.

Sau khi đi bộ trong rừng gần nửa ngày, cuối cùng vào buổi chiều họ cũng đi ra khỏi khu rừng.

Rõ ràng, những thuộc hạ của A Nịnh đã phát hiện ra họ, lập tức đi báo cáo cho A Nịnh.

Khi hai bên gặp mặt, A Nịnh nói: "Sao các người lại ở đây?

Chẳng lẽ cũng nghi ngờ sinh vật cộng sinh có thể trao đổi tuổi thọ cho nhau?" Nghe A Nịnh nói vậy, mọi người đều mù tịt, như thể đang nghe chuyện trên trời vậy, căn bản không biết cô ta đang nói gì.

Chỉ có Ngũ Ban hiểu đôi chút chuyện, liền hỏi: "Cô cũng nghĩ vậy sao?" "Hiện tại tôi không chắc chắn, nhưng tôi biết gần đây có di tích Quỷ Động Nhân.

Đằng sau Quỷ Động Nhân là Quỷ Mẫu và Tà Thần, nên ông chủ ra lệnh cho tôi đến xem thử," A Nịnh nói.

Ngũ Tà phấn khởi nói: "Xem ra chúng ta lại phải hợp tác rồi." "Tôi không hợp tác với cậu đâu, mỗi lần hợp tác là y như rằng có chuyện không hay xảy ra," A Nịnh nói không khách khí.

Ngũ Tà nghe xong cảm thấy có chút ngượng nghịu, cũng không biết phải trả lời thế nào."Nếu không có tôi, cậu đã chết không biết bao nhiêu lần rồi, mèo có chín cái mạng e rằng cũng bị tiêu hao hết," Vương Bàn Tử nói.

A Nịnh lạnh lùng nhìn Vương Bàn Tử rồi nói: "Thế nào, muốn làm gì?" "Không muốn làm gì cả, tôi cũng phải xuống.

Chương 251

Nếu không hợp tác thì ông đi đường của ông, tôi đi đường của tôi, ai nấy không can thiệp vào việc của người kia," Vương Bàn Tử nói.

A Nịnh cau mày, đây không phải chuyện tốt, vì không có hắn thì việc điều tra đã gần xong rồi.

Nơi này không hề đơn giản, trong truyền thuyết có Lang Thần, Quỷ Mẫu và thi thể cổ đại bị đóng băng bị trấn áp, thậm chí Quỷ Mẫu và Tà Thần cũng ở bên dưới.

Nếu gặp phải những người này thì không có chút phần thắng nào, chỉ là vì Ngũ Ban và những người kia cũng không dễ chọc, và ở cùng họ cũng nguy hiểm.

Cô cũng hiểu rằng nếu không có Ngũ Tà, những người khác căn bản sẽ không thèm để ý đến họ. "Được rồi, hợp tác thì hợp tác, nhưng nói trước, các người đến đây không phải để điều tra sinh vật cộng sinh sao?" A Nịnh nói.

Ngũ Ban đáp: "Không, tôi đến vì một thứ khác, còn bây giờ thì không tiện nói." "Vì một thứ khác?

Chẳng lẽ là Mù Trần Châu?

Năm xưa Hồ Bát Gia bị lời nguyền của tộc Quỷ Động Nhân, chỉ có dâng Mù Trần Châu cho Tà Thần mới có thể xua trừ lời nguyền đó." A Nịnh nói.

Vương Bàn Tử ngạc nhiên: "Cô cũng biết sao?" "Đừng quên ông chủ của tôi và Cửu Môn tuy không hợp nhau, nhưng cũng thường xuyên hợp tác, đương nhiên biết một số chuyện," A Nịnh nói.

Đúng lúc này, một thuộc hạ vội vàng chạy đến nói: "Thủ lĩnh, tôi

đã thấy một vài thứ rồi." Nghe người đó nói, A Nịnh lập tức nói: "Muốn hợp tác không?

Yên tâm, mục đích của tôi không phải là Mù Trần Châu." "Được thôi," Ngũ Ban nói.

Thế là, cả nhóm người đi theo thuộc hạ đó vào một trong các lều, bên trong lắp đặt không ít thiết bị vô tuyến, cùng một số thiết bị dò tìm.

Trên một màn hình máy tính, một số hình ảnh được truyền đến, tuy mờ ảo nhưng mọi người cũng nhìn ra đại khái.

Chỉ thấy trên màn hình máy tính lờ mờ hiện ra một bảo tháp trong lớp băng, bảo tháp đó lớn đến nỗi khiến mọi người đều cảm thấy bất ngờ.

Cả tòa bảo tháp nhìn qua như được xây dựng một cách lộn xộn bằng vô số thanh gỗ, trông cứ như đang đùa vậy. "Chẳng lẽ đây là Cửu Tầng Yêu Tháp trong truyền thuyết?

Cũng quá hoang đường rồi nhỉ?" Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Ban nói: "Không phải hỏi sao?

Những người này chỉ có họ là biết rõ nhất." "Cái này tôi cũng không dám chắc, tôi cảm thấy nó cũng phải giống như những ngôi tháp trong chùa của hòa thượng chứ?" Vương Bàn Tử nói.

A Nịnh nói: "Đừng ồn ào nữa về Cửu Tầng Yêu Tháp, tôi chuẩn bị bắt đầu đào rồi.

Vương Bàn Tử là chuyên gia trong lĩnh vực này, hãy chỉ dẫn xem nên bắt đầu từ đâu." Mọi người sững người, người phụ nữ này làm sao mà biết được ở đây có Cửu Tầng Yêu Tháp?Khi Vương Bàn Tử và A Nịnh đi ra ngoài chỉ huy thuộc hạ làm việc, Vương Bàn Tử quả thực có tiềm chất của một thủ lĩnh.

Một tay chống ngang eo béo ú, một tay chỉ trỏ mọi người, trông hắn hoàn toàn chìm đắm trong cái khoái cảm đó.

Ngũ Ban và Hắc Hạt Tử hai người ngồi trong lều giám sát, Ngũ Tà thừa lúc mọi người không chú ý, đang cười đùa với A Nịnh ở một bên. "Tiểu tử Ngũ Gia đó, không phải là cậu ta có hứng thú với người phụ nữ kia sao?" Hắc Hạt Tử hỏi.

Ngũ Ban bĩu môi nói: "Không có hứng thú thì thôi, sắp nhập ma rồi." "...Nguy hiểm," Hắc Hạt Tử nói.

Ngũ Ban hỏi: "Tại sao?" "Người phụ nữ đó là người của Cừu Đức Khảo, rất trung thành, gần như mệnh lệnh của Cừu Đức Khảo là trên hết, không ai có thể lay chuyển lòng trung thành của cô ta," Hắc Hạt Tử nói.

Ngũ Ban cau mày nói: "Thế mà tên đó tôi khuyên lần nào cũng không lay chuyển được." "Ôi chà!

Vậy thì có kịch hay để xem rồi, không biết khi hai người đó binh nhung tương kiến thì sẽ là cảnh tượng thế nào đây," Hắc Hạt Tử nói với vẻ không chút bận tâm.

Ngũ Ban nhìn Hắc Hạt Tử, tên này đúng là vô tâm vô phế, dường như trên đời này ngoài đôi mắt của hắn ra thì không có chuyện gì có thể khiến hắn bận lòng.

Nếu có thì có lẽ là Tiểu Ca rồi, vì hắn đối với Tiểu Ca cũng không tệ, ban đầu vì Tiểu Ca mà đi tìm lại Hắc Kim Cổ Đao, giờ lại càng chủ động đi cứu. "À phải rồi, tôi muốn hỏi anh về một người," Ngũ Ban đột nhiên nói.

Hắc Hạt Tử nói: "Nói đi, chỉ cần tôi biết thì sẽ nói cho anh." "Tề Vũ!" Ngũ Ban nói.

Hắc Hạt Tử lập tức đứng dậy, nhìn xung quanh rồi nói: "Tai vách

mạch rừng, lát nữa hãy nói." Nghe Hắc Hạt Tử nói vậy, Ngũ Ban trong lòng trầm xuống, quả nhiên Nhị Gia đã lừa cậu.

Chỉ là không biết có phải vì không tin tưởng hay có ẩn tình khác, nếu không tin tưởng thì còn có thể chấp nhận được, nhưng Ngũ Tà là thế hệ tiếp theo của Ngũ Gia, chẳng lẽ cũng không tin sao?

Trong mơ hồ, Ngũ Ban cảm thấy chuyện này có lẽ không đơn giản như vậy, khiến cậu nhớ đến cuộn băng từ đó. "Trên đời này chẳng phải có những người trông giống nhau y hệt sao?" Ngũ Ban chỉ vào Ngũ Tà hỏi.

Hắc Hạt Tử gật đầu nói: "Lát nữa hãy nói, vì người ta không nghe lời đó.

Chẳng lẽ anh không biết 'không nghe lời người già thì thiệt thòi ngay trước mắt' sao?" Ngũ Ban nghe Hắc Hạt Tử nói vậy, suýt chút nữa ngã lăn ra đất.

Hắc Hạt Tử này và Tiểu Ca đều là người đã sống hàng trăm năm, gọi là "người già" cũng không sai chút nào.

Trong lúc hai người đang trò chuyện, trên sông băng đang thi công bỗng truyền đến một tiếng kêu kinh hoàng. "A!

Có người bị điên rồi!" Một thuộc hạ của A Nịnh vội vàng từ hang băng vừa đào ra chạy ra kêu lên.

Tiếng kêu đó đã phá vỡ hoàn toàn sự yên tĩnh của mọi người, khiến họ vội vàng đi về phía đó.Khi mọi người đều vây quanh, chỉ thấy Vương Bàn Tử rút một con dao găm ra, những người xung quanh cũng lũ lượt rút vũ khí chĩa vào một người khác.

Chỉ thấy người đó như một xác sống, đang từ trong hang băng bước ra, hành động có vẻ chậm chạp, thần sắc cũng trở nên ngây dại.

Trong đôi mắt hắn tràn ngập một ánh sáng u ám kỳ lạ.

Trong lồng ngực thỉnh thoảng phát ra tiếng gầm gừ như dã thú. "Chuyện gì vậy?" A Nịnh và Ngũ Tà vội vàng chạy đến hỏi.

Vương Bàn Tử nói: "Không rõ, nhìn dáng vẻ này chắc là trúng tà rồi." "Trúng tà?" A Nịnh trầm giọng nói.

Chưa nói dứt lời, người đó đột nhiên chụm hai tay thành móng vuốt vồ lấy một thuộc hạ.

Người thuộc hạ đó không nhận được lệnh của A Nịnh nên không dám nổ súng, cũng không thể tấn công, chỉ đành liều mạng chạy trốn.

Nhưng người trúng tà kia căn bản không buông tha, tuy hành động chậm chạp nhưng vẫn truy đuổi người đó, miệng không ngừng chảy dãi, hệt như nhìn thấy con mồi vậy. "Mắt của người đó... giống hệt con sói kia," Ngũ Ban nói.

Hắc Hạt Tử cau mày nói: "Chẳng lẽ người đó đã biến thành Yêu Nô?" "Yêu Nô?" Mọi người hỏi.

Hắc Hạt Tử nói: "Nếu phụ thể lên đồng loại của nó, đó là hình thái Lang Hồn.

Nhưng nếu phụ thể lên con người, thì đó là Yêu Nô, lúc này hành vi hoàn toàn bị nó khống chế." "Vậy phải cứu thế nào?" A Nịnh hỏi.

Hắc Hạt Tử lắc đầu nói: "Chết rồi, có thể hiểu là tự đi tìm chết.

Sở dĩ có thể hành động là vì bị Lang Thần khống chế thôi." A Nịnh sắc mặt trầm xuống, đang định ra lệnh nổ súng thì Vương Bàn Tử vội vàng nói: "Không thể giết!" "Tại sao?

Giờ hắn ra nông nỗi này, chỉ gây ra tổn hại lớn hơn cho chúng ta thôi," A Nịnh trầm giọng nói.

Vương Bàn Tử nói: "Thế nếu giết hắn rồi, Lang Thần lại khống chế những người khác thì sao?

Chương 252

Chẳng lẽ phải giết hết tất cả mọi người ở đây sao?" Nghe Vương Bàn Tử nói vậy, những thuộc hạ của A Nịnh rõ ràng có chút sợ hãi. "Đi bắt hắn lại, dùng xích trói hắn!" A Nịnh lập tức hạ lệnh.

Thuộc hạ của A Nịnh nghe xong, lập tức đi tìm một sợi xích, vài người vây chặt người này lại.

Đang định bắt lấy Yêu Nô đó thì đột nhiên một tiếng sói hú từ miệng hắn truyền ra.

Chỉ thấy người đó vung hai tay, một lực lượng kinh khủng tức thì đánh bay hai người đang vây quanh hắn.

Ngay sau đó, người đó như một con dã thú, bò bốn chi xuống đất, đôi mắt phát ra ánh sáng u ám chăm chú nhìn chằm chằm vào một người.

Người đó bị Yêu Nô nhìn đến nỗi chỉ cảm thấy trong lòng sợ hãi, vừa quay đầu không dám đối mặt thì Yêu Nô đột nhiên vọt ra.

Tốc độ nhanh đến không thể tin được, trước đó đi bằng hai chân thì chậm, nhưng khi Yêu Nô này như dã thú thì tốc độ lại nhanh đến bất thường. "A!" Khi mọi người chưa kịp hiểu chuyện gì, người đó đã bị Yêu Nô vồ ngã xuống đất, Yêu Nô trực tiếp cắn vào cổ người đó.

Những người xung quanh định nổ súng nhưng lại sợ Yêu Nô này sẽ lại phụ thể lên người khác. "Tránh ra!" Ngũ Ban hét lên.

Vừa dứt lời, cậu ta đạp mạnh hai chân lao nhanh về phía người đó, một cước đá mạnh vào mông Yêu Nô. "Gào!" Như tiếng sói hú, Yêu Nô sau một tiếng kêu quái dị đã bị Ngũ Ban đá văng ra ngoài.

Những người khác vội vàng đỡ đồng đội bị thương, may mắn là người này tuy đã biến thành Yêu Nô, nhưng cơ thể lại không có biến dị quá lớn.

Ít nhất hàm răng của hắn không sắc bén như trong truyện, chỉ để lại một vết cắn trên cổ người đó. "Cẩn thận một chút, đừng giết," Hắc Hạt Tử không nhịn được nhắc nhở.

Ngũ Ban gật đầu nói: "Vậy thì trói hắn lại." Nói rồi sát khí trên người cậu ta bỗng tuôn trào, một luồng sát khí phun ra từ cơ thể cậu, hóa thành từng làn khói đen trói chặt Yêu Nô lại. "...Trương Phật Gia Ác Nghiệt Lao Lung?" Hắc Hạt Tử kinh ngạc nói.

Trong lòng hắn vô cùng kỳ quái, không biết trong cơ thể Ngũ Ban rốt cuộc có bao nhiêu loại sức mạnh huyết mạch?Thấy Ngũ Ban trói chặt Yêu Nô xong, những thuộc hạ kia mới cầm xích đến trói chặt người đó lại.

Sau đó, vài người lớn khiêng người đó vào một cái lều, lúc đó mọi người mới thở phào nhẹ nhõm. "Rốt cuộc là làm thế nào mà bị phụ thể vậy?" A Nịnh hỏi thuộc hạ của mình.

Một gã đàn ông ngoại quốc vạm vỡ vội vàng nói: "Tôi cũng không rõ, đang làm theo chỉ dẫn của vị Cố vấn Mạc Kim để khai quật tầng băng, rồi đột nhiên toàn thân co giật rồi thành ra như vậy." Ngũ Ban nghe người đó nói xong, suýt nữa bật cười.

Cố vấn Mạc Kim này Vương Bàn Tử đúng là giỏi tự phong cho mình những danh xưng kỳ quái.

Cậu nhớ lần đầu tiên gặp Vương Bàn Tử, hắn tự giới thiệu là Mạc Kim Tiểu Bá Vương. "Vậy đã đào đến chỗ đó chưa?" A Nịnh hỏi.

Người đó nói: "Gần xong rồi, tôi thấy cái tháp gỗ ở bên dưới,

trong lớp băng này, ước chừng chỉ cần đào thêm một lát nữa là tới." "Tiếp tục làm việc đi, yên tâm, đã bị phụ thể rồi, chỉ cần không chết thì vẫn an toàn," A Nịnh dụ dỗ.

Ngũ Ban trong lòng thầm nghĩ, mấy lão ngoại này đúng là dễ lừa, tùy tiện vài ba câu mà lại tin.

Cả nhóm người lại cầm dụng cụ, một lần nữa tiến vào hang băng đã đào để tiếp tục công việc.

Cũng vì chuyện này, mọi người không dám lơ là nữa, toàn đều vây quanh bên ngoài hang băng, theo dõi tiến độ công việc.

Lớp băng rõ ràng đã có người đào, nên lớp băng trở nên giòn hơn, mọi người đào cũng không quá khó khăn.

Mãi đến đêm khuya, thuộc hạ báo cáo là đã đào đến tầng trên của tòa tháp đó, ở đó rõ ràng có dấu vết nhân tạo, đang hỏi A Nịnh có nên tiếp tục không. "Hôm nay mọi người đều mệt rồi, ngày mai hãy xuống kiểm tra," A Nịnh nói.

Vì có thêm Ngũ Ban giúp đỡ, A Nịnh chỉ đành để thuộc hạ của mình nhường một cái lều để họ nghỉ ngơi.

Ngủ trong lều còn tốt hơn nhiều so với ngủ chung với những thi thể bị chôn trong vách băng.

Mọi người tự trải túi ngủ rồi nghỉ ngơi.

Khi màn đêm buông xuống, mọi người đang ngủ mơ màng thì bên ngoài bỗng trở nên hỗn loạn. "Đoàng!" Một tràng súng trường tấn công đã phá vỡ hoàn toàn giấc ngủ của mọi người, từng người một vội vàng từ trong lều chui ra.

Chỉ thấy trên sông băng xung quanh xuất hiện vô số đôi mắt, A Nịnh dùng đèn pin chiếu xa thì phát hiện, đàn sói kia đã hoàn toàn vây kín họ rồi. "Nhiều sói quá," Vương Bàn Tử trầm giọng nói.

Mọi người không hiểu, tại sao đàn sói này lại tấn công họ?

Chẳng lẽ là ý chỉ của Lang Thần?

Nhưng cũng không đúng, nó bị nhốt trong Cửu Tầng Yêu Tháp, khẳng định không thể ra ngoài được?

Chỉ có những người này xuống dưới đó thì mới có cơ hội phá tháp để nó ra ngoài, vậy tại sao lại để đàn sói ngăn cản chứ?

Đàn sói càng ngày càng đến gần, từng tràng gầm gừ khiến người ta cảm thấy rợn người.

Đặc biệt là những người của A Nịnh, tuy cầm vũ khí tiên tiến, nhưng cũng chỉ có vài người thôi, một người cơ bản đã phế rồi, lại có thể làm sao để chống lại đàn sói này? "Kỳ lạ thật, đàn sói này đã bao vây chúng ta, tại sao lại cố ý để lại một kẽ hở vậy?" Ngũ Tà đột nhiên nói sau đó.

Mọi người nghe xong sững người, nhìn về phía Ngũ Tà chỉ, quả nhiên ở bên đó không có một con sói nào, rõ ràng là cố ý chừa ra một lối đi.

Đó chính là cái hang mà ban ngày mọi người đã đào.

Nhiều sói như vậy vây kín mọi người không kẽ hở, nếu muốn tấn công thì chúng đã hành động từ sớm rồi. "Định đuổi chúng ta xuống dưới sao?" A Nịnh hỏi.

Ngũ Ban nói: "Chắc là vậy rồi, chỉ sợ lại là chủ ý của Lang Thần.

Tôi bây giờ ngược lại rất hứng thú với Lang Thần đó." "Xem ra hôm nay không thể ngủ được rồi, thu dọn đồ đạc chuẩn bị xuống đấu thôi," Hắc Hạt Tử vẫn mang theo nụ cười trên mặt.

Ngay cả khi bị đàn sói vây quanh, hắn cũng không hề lộ ra vẻ mặt khác thường.

Biết đàn sói nhất thời nửa khắc sẽ không công kích, mọi người đều lần lượt đeo trang bị của mình vào, tuy lúc này chỉ mới là rạng sáng.

Nhưng có một đám sói như vậy ở đây, mọi người e rằng cũng không thể ngủ được, cũng chỉ có thể xuống dưới gặp gỡ Lang Thần đó một phen.

Hang băng đào không nhỏ, khi mọi người đi xuống dưới, cậu nghĩ nếu muốn đào một cái hang lớn như vậy trên mặt đất, e rằng giờ đã sụp đổ rồi nhỉ?

Chả trách khi ở Lỗ Thương Vương Lăng Mộ, cái hang mà A Nịnh đào lại sụp đổ.

Về điểm này, Vương Bàn Tử tỏ ra bất lực, vì đã nói đi nói lại nhiều lần rồi, nhưng cách của người ngoại quốc rất đặc biệt, nhất định phải đi thật thoải mái mới được, không cần quan tâm an toàn hay không an toàn.

Hang băng đào rất sâu, cách mặt đất ít nhất cũng hơn chục mét, độ dày hệt như sông băng ở Trường Bạch Sơn năm xưa.

Ở cuối hang băng, mấy người ngoại quốc cố ý đào ra một khoảng không rộng rãi, đủ để năm sáu người đứng cạnh nhau.

Trước mặt mọi người sừng sững một tòa cổ tháp đơn sơ, trên đỉnh cổ tháp đều là những thanh gỗ được ghép một cách lộn xộn.

Chương 253

Vì nằm dưới lớp băng quanh năm, nên những thanh gỗ này vẫn rất chắc chắn.

Cả tòa cổ tháp màu đen, dưới mái hiên trên đỉnh tháp khắc đầy đủ các loại Tạng văn.

Mặc dù mọi người không biết những chữ đó viết gì.

Nhưng e rằng có mối quan hệ rất lớn với Liên Đại Sư, người đã xây dựng Cửu Tầng Yêu Tháp năm xưa, có thể là những kinh văn mà hòa thượng thường niệm, dùng để trấn áp những thứ bên trong.

Tuy nhiên, mọi người vẫn cảm thấy có chút khó tin, vì tòa tháp nhìn qua có thể dùng từ "rách nát" để miêu tả.

Cả tòa tháp mang lại cảm giác xiêu vẹo, nếu không có lớp băng xung quanh, e rằng tòa tháp đã sụp đổ từ lâu rồi. "Thủ lĩnh, ở đó có một cửa sổ đôi có thể cho chúng ta vào," một thuộc hạ chỉ vào một vị trí trên tầng cao nhất nói.

Cửa sổ đôi đó đã bị phá nát, để lại một cái lỗ lớn, không biết năm xưa Hồ Bát Gia đã phá ra hay Lang Thần muốn thoát ra mà phá.

Dùng đèn pin chiếu vào bên trong cũng không phát hiện ra điều gì đặc biệt, dường như chỉ là một tòa tháp gỗ bình thường mà thôi. "Đi thôi, tôi vào xem sao," A Nịnh nói.

Vương Bàn Tử nói: "Tòa tháp này cũng quá không đáng tin cậy rồi, chúng ta vào có bị sập không?" "Chẳng lẽ Hồ Bát Gia không nói với cậu sao?" Ngũ Tà hỏi.

Vương Bàn Tử lắc đầu nói: "Chuyện này ông ấy thật sự không nói với tôi." "Đi thôi, không vào xem thì làm sao biết được?" Hắc Hạt

Tử nói.Từ xa nhìn, tòa tháp gỗ trông như một lầu cao chênh vênh, nhưng khi mọi người đặt chân lên đỉnh tháp mới phát hiện nó vô cùng kiên cố.

Vương Bàn Tử cố ý dùng gậy để cạy một viên ngói trên đỉnh tháp, nhưng có một sức mạnh vô hình kéo lại, khiến Vương Bàn Tử căn bản không thể cạy ra được.

Bất đắc dĩ Vương Bàn Tử đành bỏ cuộc, may mắn là trước đó đã thấy dưới mái hiên có một cửa sổ đôi bị phá nát.

Mọi người theo một thanh gỗ cổ thụ trên mái hiên đu mình sang cái cửa sổ đó, dùng đèn pin chiếu vào bên trong, một màn tối đen như mực và không phát hiện ra thứ gì đặc biệt.

Ngũ Ban là người đầu tiên từ cửa sổ tiến vào, phát hiện không gian bên trong hoàn toàn khác so với nhìn từ bên ngoài.

Không gian rộng lớn đến kỳ lạ, to bằng cả một sân bóng đá, khiến người ta kinh ngạc, dù sao thì nhìn từ bên ngoài đỉnh tháp tối đa cũng chỉ hai ba chục mét vuông thôi, nhưng bên trong lại có càn khôn khác. "Liên Đại Sư quả nhiên là một cao tăng vĩ đại, lại có thể tạo ra một nơi kỳ diệu như vậy," Ngũ Ban không khỏi cảm thán.

Hắc Hạt Tử nói: "Các hòa thượng xưa đều tu luyện một môn bí thuật gọi là Tu Di Không Gian, hoặc có lẽ đây chính là bí thuật mà Liên Đại Sư đã vận dụng." Nghe Hắc Hạt Tử nói vậy, Ngũ Ban lập tức cảm thấy những người tài năng phi thường trên đời này không hề ít, ít nhất là vị Liên Đại Sư này.

Chỉ tiếc là sinh không gặp thời, nếu không chắc chắn sẽ phải đến gặp gỡ Liên Đại Sư để xem rốt cuộc ông ấy có chỗ nào hơn người.

Trên đỉnh tháp không có gì, chỉ có trên vách tường khắc vô số kinh văn Phật giáo, những kinh văn này tự động vận hành, từ từ lưu

chuyển.

Ở trong đó mang lại cho người ta một cảm giác trang trọng, nhưng cảm giác này lại khiến mọi người cảm thấy có chút áp lực. "Vương Bàn Tử, Hồ Bát Gia có nói chuyện gì về bên trong Cửu Tầng Yêu Tháp không?" Ngũ Ban hỏi.

Vương Bàn Tử nói: "Không nhiều lắm, chỉ nói bên trong có Lang Thần, lại có Nữ Thi Băng Xuyên, có những con quỷ trùng Đạt Phổ, và một số quái vật khác." "Vậy phải làm sao?

Loại trùng đó không dễ đối phó đâu," Ngũ Tà nói.

Vương Bàn Tử nói: "Yên tâm, trước khi xuống tôi đã chuẩn bị vài bình nước ấm, cộng thêm bật lửa của tôi cũng mang không ít, chuyên dùng để đối phó với mấy thứ đó thì không thành vấn đề." Nghe Vương Bàn Tử nói vậy, mọi người cũng yên tâm không ít, còn A Nịnh căn bản không biết Vương Bàn Tử đang nói gì.

Vì trên đỉnh tháp không có gì, nên mọi người cũng không phí thời gian ở trên đó nữa, đi xuống phía dưới.

Mặc dù nhìn từ bên ngoài Cửu Tầng Yêu Tháp trông lung lay sắp đổ, hảo giống như tùy thời sụp đổ, nhưng vách tường bên trong Cửu Tầng Yêu Tháp lại kiên cố như sắt.

Không ai biết ban đầu xây dựng Cửu Tầng Yêu Tháp này rốt cuộc đã dùng loại vật liệu gì.

Cầu thang trong tháp hình xoắn ốc, men theo vách tường đi xuống.

Không gian tầng hai cũng giống như tầng trên, vách tường xung quanh cũng khắc đầy vô số kinh văn.

Tuy không hiểu nội dung những kinh văn này, nhưng mọi người biết đây đều là nền tảng dùng để trấn áp Cửu Tầng Yêu Tháp.

Bên trong vẫn không có gì, khiến người ta tự hỏi trong Cửu Tầng Yêu Tháp lại không có gì sao?

Bất đắc dĩ mọi người chỉ có thể tiếp tục đi xuống, không ngờ cầu thang lại không đi liền một mạch, cầu thang từ tầng hai xuống tầng tiếp theo phải xuyên qua bên kia tháp để thông với cầu thang tiếp tục đi xuống.

Độ dày giữa các tầng cũng khiến người ta kinh ngạc, sàn nhà trông như được lát bằng gạch đá xanh, nhưng độ dày ít nhất cũng phải năm sáu mét.

Có thể thấy khi Cửu Tầng Yêu Tháp được xây dựng ban đầu, để trấn áp những thứ bên trong, Liên Đại Sư đã tốn không ít tâm tư.

Chỉ đến khi mọi người đến tầng ba, cuối cùng họ cũng nhìn thấy quái vật trong Cửu Tầng Yêu Tháp.

Đó là một người tuyết khổng lồ, người tuyết cao đến ba bốn mét, toàn thân phình to trắng như tuyết, đang ngồi ở góc tường vẽ vòng tròn.

Thấy con người, người tuyết đó rõ ràng cảm thấy kỳ lạ, vì đã nhiều năm không có người sống nào vào đây.

Lần trước nó nhờ sức mạnh của Lang Thần lén lút chạy ra ngoài, nhưng nhanh chóng bị sức mạnh của Cửu Tầng Yêu Tháp kéo về.

Lúc đó cũng có một nhóm người tiến vào trong tháp, tiếc là nó mới chỉ kịp ăn thịt một người."Không phải Tuyết Di Lặc chứ?" Vương Bàn Tử nhìn người tuyết nói với vẻ mặt ngờ vực.

Ngũ Ban hỏi: "Tuyết Di Lặc?" "Hồ Bát Gia nói đó là một loại quái vật trông giống người tuyết, nhưng không phải một con quái vật mà là một đám trùng màu trắng liên kết với nhau tạo thành người tuyết," Vương Bàn Tử nói.

Đúng lúc đang nói chuyện, người tuyết cao lớn đó đứng dậy, nhanh chóng lao về phía mọi người.

Dường như đã lâu không thấy con người, Tuyết Di Lặc trông đặc biệt vội vàng. "Nổ súng!" Thấy người tuyết lao tới, A Nịnh không do dự ra lệnh cho thuộc hạ nổ súng. "Đùng đùng!" Ngay lập tức, xung quanh tiếng súng liên tục vang lên, từng trận khói trắng bốc lên, một mùi khói súng tức thì bao trùm khắp nơi.

Điều khiến mọi người kinh ngạc là, khi viên đạn bắn vào người tuyết, rõ ràng cảm thấy nó có thể dễ dàng xuyên qua cơ thể nó.

Thậm chí bắn thủng một lỗ, nhưng người tuyết như có khả năng tự phục hồi cực mạnh, cái lỗ đó nhanh chóng trở lại trạng thái ban đầu. "Tôi đã nói rồi, cái thứ này là một đám trùng, những con trùng chuyên ăn thịt người, súng trường tấn công vô dụng, phải dùng lửa," Vương Bàn Tử thấy người tuyết càng ngày càng đến gần liền hét lên.

Nghe Vương Bàn Tử nói vậy, một thuộc hạ của A Nịnh lập tức lấy súng phun lửa ra điên cuồng phun về phía người tuyết.

May mắn là vũ khí mà A Nịnh và những người khác mang theo đều là loại tiên tiến, dưới sức nóng của súng phun lửa, người tuyết vội vàng lùi lại phía sau.

Nhưng thuộc hạ của A Nịnh căn bản không buông tha, vác súng phun lửa điên cuồng truy đuổi.

Người tuyết đó dường như cũng hiểu điều gì đó, mắt thấy sắp bị dồn vào góc tường.

Người tuyết đột nhiên như tan chảy, toàn thân hóa thành một vũng tuyết trắng, rồi lũ lượt chui vào những khe hở. "Thủ lĩnh, tôi đã giết nó rồi!" Người đó phấn khích hét lên.

Vương Bàn Tử lúc này vội vàng hét lên: "Cẩn thận!" Lời còn chưa

dứt, chỉ thấy những bông tuyết trắng kia đột nhiên từ trong khe hở chui ra, lập tức bao bọc lấy người đó.

Súng phun lửa tức thì rơi xuống đất, cùng với những thứ như bông tuyết đó bao phủ lấy người đó, một người tuyết mới xuất hiện. "Tôi đã nói rồi, không phải một con mà là một đống trùng, dặn đi dặn lại phải cẩn thận, không nghe lời của Mạc Kim Giáo Úy này, giờ hối hận cũng không kịp," Vương Bàn Tử không nhịn được càu nhàu.

A Nịnh giận dữ quát: "Giờ nói những lời đó có tác dụng gì?

Mau nghĩ cách giải quyết thứ này đi!" "Làm thế nào được?

Dùng lửa nướng nó thôi," Vương Bàn Tử nói.

Chương 254

Đúng lúc định đi thì bị Ngũ Ban kéo lại. "Ngũ Tà đi," Ngũ Ban nói.

Nghe Ngũ Ban nói vậy, mọi người đều sững sờ, tên này lại định rèn luyện Ngũ Tà nữa sao?Ngũ Tà cũng sững sờ, thấy biểu cảm của Ngũ Ban không giống như đang đùa giỡn, sắc mặt cậu ta trở nên khó coi. "Nhưng tôi..." Ngũ Tà do dự nói.

Ngũ Ban nói: "Anh nên tin vào chính mình." Lúc này Hắc Hạt Tử cũng nói: "Hay là để tôi đi đi?

Chuyện này không đùa được đâu." "Rõ ràng là anh ta có khả năng đó, tại sao cứ phải bắt người khác đi chịu chết?" A Nịnh hiếm khi thấy lại nói giúp Ngũ Tà.

Điều này khiến Ngũ Tà trong lòng vô cùng kích động, toàn thân như được tiêm máu gà vậy. "Anh cũng có khả năng đó, nhưng mỗi lần đều rụt rè yếu ớt.

Sau này nếu tôi không còn ở đây nữa, thì xuống mộ và đi chịu chết có gì khác nhau?" Ngũ Ban trầm giọng nói.

Hắc Hạt Tử lúc này nhún vai nói: "Được thôi, anh nói có lý.

Mang trong mình huyết mạch Kỳ Lân, dù không tệ đến mấy cũng có thể giữ được tính mạng." A Nịnh không chịu được nữa, đang định nói thì Ngũ Tà vội vàng nói: "Đừng ồn ào nữa, tôi đi thử xem sao, nếu thật sự có nguy hiểm thì anh ấy cũng sẽ không đứng yên bàng quan đâu." Nói rồi rút dao găm từ thắt lưng ra, nhanh chóng chạy về phía người tuyết.

Từ sau lần trước ở Thiên Cung bị Ngũ Ban bỏ lại một lần, huyết mạch Kỳ Lân trong cơ thể Ngũ Tà đã được kích hoạt, chỉ là trong việc

vận dụng còn tỏ ra khá non nớt.

Lúc này lại một lần nữa bị Ngũ Ban "bán đứng", Ngũ Tà chỉ đành dốc toàn lực để đối phó.

Thấy Ngũ Tà ra tay, Hắc Hạt Tử nói: "Anh chắc chắn là được chứ?

Nếu có chuyện gì, chú Ba hỏi thì đừng nhắc đến tôi đấy." "Không được cũng phải được," Ngũ Ban nói.

A Nịnh hiển nhiên có vẻ tức giận, người này đúng là có chút vô lý.

Một nửa khác, Ngũ Tà cầm dao găm đến gần người tuyết, việc đầu tiên là nhặt khẩu súng phun lửa dưới đất.

Đúng lúc Ngũ Tà định hành động thì thấy người tuyết nhanh chóng vồ tới Ngũ Tà.

Sau khi người tuyết di chuyển, tại vị trí ban đầu, một bộ hài cốt rơi trên mặt đất, thịt da trên đó đã bị ăn sạch sành sanh.

Một đống xương vương vãi khắp nơi, không cần đoán cũng biết đó chính là thuộc hạ của A Nịnh trước đó.

Mọi người thấy vậy ai nấy đều kinh hãi vô cùng, đặc biệt là Ngũ Tà lúc này toàn thân lạnh toát mồ hôi, hai chân không ngừng run rẩy.

Cả người cậu ta không thể lùi lại, từ lúc người đó bị người tuyết bao phủ một cách quỷ dị cho đến khi ra tay chỉ mất vài giây.

Thế mà trong vài giây đó, người đó đã bị ăn chỉ còn lại xương cốt, nhìn người tuyết càng ngày càng đến gần, Ngũ Tà trong lòng thầm nghĩ "xong đời rồi".

Từ xa, mọi người cũng vô cùng căng thẳng, nếu Ngũ Tà cũng bị người tuyết này ăn thịt, thì Ngũ Gia chắc chắn sẽ phát điên, lúc đó tất cả mọi người đều không thoát khỏi liên lụy.

Đặc biệt là tốc độ của người tuyết này cực nhanh, e rằng căn bản không cho thời gian cứu viện, bây giờ cũng chỉ có thể xem Ngũ Tà cá nhân phát huy thôi. "Cẩn thận!" A Nịnh thấy vậy không nhịn được nói.

Ngũ Tà trong lòng cười khổ không thôi, còn phải cẩn thận nữa sao, cái thân này cứ như trúng tà vậy hoàn toàn không nghe lời điều khiển.

Mồ hôi lạnh không ngừng chảy xuống gò má, trong lòng nghĩ chẳng lẽ mình sẽ chết như vậy trong mộ sao?

Còn trẻ, ngay cả A Nịnh cũng chưa sờ được, càng nghĩ càng không cam lòng. "A!" Có lẽ là vì A Nịnh, có lẽ là vì không cam lòng, Ngũ Tà cuối cùng cũng không nhịn được gầm lên một tiếng điên cuồng.

Như thể đang xả nỗi lòng mình, hoặc có lẽ tiếng gầm đó đã khiến Ngũ Tà trong lòng có thêm một tia quyết tâm.

Không còn cảm thấy sợ hãi, không còn hoảng loạn, Ngũ Tà lập tức cảm thấy cơ thể mình dường như lại có thể kiểm soát trong tay.

Khi người tuyết vồ tới, Ngũ Tà liền lăn một vòng về phía khẩu súng phun lửa, một tay tóm lấy khẩu súng.

Vừa chưa kịp mừng rỡ, Ngũ Tà đột nhiên cảm thấy gót chân nhói đau.

Vội vàng quay lại nhìn phía sau, chỉ thấy người tuyết không biết từ lúc nào đã tóm lấy gót chân cậu.

Lúc này Ngũ Tà cũng nhìn rõ ràng diện mạo thật của người tuyết này, trên đó vô số con trùng như bông tuyết đang điên cuồng nhúc nhích.

Cơn đau nhói đó chính là do bị những con trùng trên đó cắn xé, điều khiến Ngũ Tà kinh ngạc là, những con trùng màu trắng đó vừa

mới cắn vài miếng đã buông ra. "Xì xì!" Chỉ nghe thấy trên người người tuyết phát ra một tiếng côn trùng kêu, như thể đặc biệt sợ hãi Ngũ Tà, cả thân hình to lớn nhanh chóng lùi lại phía sau.

Với vẻ mặt kinh hãi nhìn Ngũ Tà, Ngũ Tà không hiểu nhìn thấy chỗ mắt cá chân mình chảy không ít máu.

Lúc này cậu mới hiểu ra, mình luôn có huyết mạch Kỳ Lân, giống như Tiểu Ca, có công hiệu xua độc trừ tà.

Trong lòng Ngũ Tà vô cùng vui mừng, chẳng lẽ Ngũ Ban luôn muốn mình ra tay là vì lý do này?

Nếu cứ mãi trốn phía sau thì quả thực lãng phí một thân bảo huyết.

Ngũ Tà tràn đầy tự tin, vác súng phun lửa phun về phía người tuyết.

Người tuyết cứ liên tục lùi lại, Ngũ Tà cứ truy đuổi điên cuồng phun lửa, nhanh chóng trên người người tuyết bốc ra vô số khói xanh, rồi vô số con trùng giống như bông tuyết rơi lả tả xuống đất.

Chỉ là những con trùng này đã bị đốt cháy thành than đen, cũng khiến thân hình người tuyết càng ngày càng nhỏ lại.

Cuối cùng bị buộc phải phân rã một lần nữa, giống như băng tuyết tan chảy, chui hết vào các khe hở.

Ngũ Tà thấy tốc độ những con trùng quỷ dị đó tấn công người rất nhanh.

Cậu ta căn bản không buông tha những con trùng đó, không ngừng phun lửa vào các khe hở.

Khiến cả không gian tràn ngập khói đặc, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng "ba ba".

Giống như thứ gì đó bị chiên nướng vậy, lúc đó Ngũ Tà mới thở

phào nhẹ nhõm, trong lòng cũng vô cùng vui sướng, một cảm giác thành tựu tự nhiên nảy sinh.

Từ xa nhìn thấy Ngũ Tà cuối cùng đã khắc phục được nỗi sợ hãi của mình, mọi người không khỏi thở phào nhẹ nhõm. "Hắc hắc...

Tiểu tử này cũng có chút tiềm chất đấy chứ," Hắc Hạt Tử không nhịn được khen ngợi.

Ngũ Ban nói: "Cậu ta luôn quá ỷ lại và cũng không tự tin.

Sau chuyện lần trước và lần này, tôi tin cậu ta cũng sẽ không mãi trốn phía sau nữa." "Tuy có bảo huyết bên mình, nhưng thân thủ của cậu ta cũng quá tệ rồi nhỉ?

Một vài tên côn đồ trên giang hồ cũng có thể dễ dàng đánh gục cậu ta," Hắc Hạt Tử có chút bất mãn nói.

Ngũ Ban nói: "Những năm qua Ngũ Gia luôn coi cậu ta như bảo bối, khiến cậu ta luôn sống trong nhà kính, thân thủ làm sao mà tốt được chứ?" "Tôi nhận cậu ta làm đồ đệ, thấy thế nào?" Hắc Hạt Tử với vẻ mặt tươi cười đột nhiên hỏi.

Ngũ Ban sững người nói: "Anh muốn dạy cậu ta sao?" "Tiềm chất tốt như vậy, để phí cũng uổng," Hắc Hạt Tử nói.

Vương Bàn Tử khoanh tay nói: "Hay là tiện thể nhận cả tôi luôn đi?" "Cái đó không được, cậu là cao đồ của Hồ Bát Gia, tôi không thể tranh giành người của ông ấy được," Hắc Hạt Tử trực tiếp từ chối.

Khiến Vương Bàn Tử trong miệng càu nhàu một trận, dường như vô cùng bất mãn.

Sau khi Ngũ Tà trở về, mọi người lập tức im lặng.

Chương 255

Còn về ý định nhận Ngũ Tà làm đồ đệ của Hắc Hạt Tử, mọi người cũng không nhắc đến nữa.

Giải quyết xong một người tuyết, Ngũ Tà đã có thêm rất nhiều tự tin.

Bây giờ mọi người xuống tầng thứ ba mà vẫn chưa thấy Vua Sói, có chút nghi ngờ rốt cuộc Vua Sói đang trốn ở đâu.

Mọi người tiếp tục đi xuống, càng đi không gian càng rộng lớn, cả tầng giống như một bình nguyên rộng lớn.

Điều khiến mọi người ngạc nhiên là Cửu Tầng Yêu Tháp nhìn từ bên ngoài chỉ to có chừng đó, nhưng khi bước vào trong tháp lại là một thế giới hoàn toàn khác.

Dường như bên trong và bên ngoài tháp không nằm cùng một không gian.

Khi mọi người xuống tầng thứ tư, không còn những kinh văn Phật giáo đồ sộ nữa, mà thay vào đó là những đạo phù quỷ quỷ dị.

Những phù văn này phát ra ánh sáng kỳ lạ, nhìn vào khiến người ta có cảm giác rợn tóc gáy.

Trên vách đá treo từng tấm vải đen, trên vải đen vẽ những đồ án tinh văn, mặc dù những đồ án này được vẽ bằng nhiều màu sắc sặc sỡ, nhưng màu đen vẫn là chủ đạo.

Theo Vương Bàn Tử nói, những đồ án tinh văn trên tấm vải đen này là tín ngưỡng của Ma quốc.

Tiếp tục đi xuống thêm mấy tầng nữa mà vẫn không phát hiện bất kỳ dị thường nào.

“Tôi sắp đi đến tầng thứ chín rồi, tôi vẫn chưa thấy thứ gì khác, cái Cửu Tầng Yêu Tháp này có phải là giả không?” A Nịnh hỏi.

Mọi người đều nhìn về phía Vương Bàn Tử, có lẽ chỉ có ông ta mới biết nguyên do.

Vương Bàn Tử lắc đầu nói: “Đừng nhìn tôi, tôi cũng chỉ biết một số điều từ miệng Hồ Bát Gia thôi.” “Vậy không có gì à?” A Nịnh hỏi.

Vương Bàn Tử nói: “Trong Cửu Tầng Yêu Tháp có quái vật, cụ thể thì ông ấy cũng không nói rõ, từ suy đoán trước đây của tôi thì bên trong có Vua Sói, nhưng bây giờ cũng không thấy đâu.” “Mọi người cẩn thận một chút, tôi luôn cảm thấy tầng này có chút không giống bình thường.” Khi mọi người đang nói chuyện, Ngũ Ban đột nhiên lên tiếng.

Nghe Ngũ Ban nói xong, mọi người lập tức im lặng, biết rằng một khi Ngũ Ban đã nói câu này thì chắc chắn sẽ không có điều gì tốt lành.

A Nịnh ra hiệu cho thuộc hạ cẩn thận đề phòng, từng người một lấy M416 ra và lên đạn.

Hắc Hạt Tử lúc này cũng trở nên cẩn trọng, tay nắm chặt một con dao găm.

“Thứ gì?” Vương Bàn Tử hỏi nhỏ.

Ngũ Ban lắc đầu nói: “Không rõ, nhưng luôn cảm thấy không ổn.” Mọi người nhìn về phía tầng thứ tám, xung quanh là một vùng băng tuyết, nhưng không thấy bất kỳ thứ gì.

“Không phải cậu định hù dọa tôi đấy chứ?” Vương Bàn Tử cười nói.

Đúng lúc này, một tiếng gầm của dã thú đột nhiên truyền ra từ trong băng tuyết.

“Gầm!” …Chỉ thấy trên một ngọn núi băng ở đằng xa, không biết từ lúc nào xuất hiện một con quái vật.

Con quái vật này nhìn giống như một cương thi, nhưng khắp người mọc đầy lông đỏ, trông giống như một con vượn khổng lồ.

Mọi người chỉ biết cương thi bình thường có lông đen, biểu thị cương thi đó nguy hiểm, một số cương thi có lông xanh thì mang kịch độc.

Nhưng cương thi có lông đỏ thì mọi người lần đầu tiên nhìn thấy, ngược lại khiến mọi người liên tưởng đến huyết thi.

Không biết thứ này có liên quan gì đến huyết thi không.

Ngay sau khi con quái vật xuất hiện, Vương Bàn Tử kinh ngạc thốt lên: “Mẹ ơi!

Hồng Hống.” “Hồng Hống?

Loại quái vật này tên là Hồng Hống à?” Hắc Hạt Tử hỏi.

Vương Bàn Tử nói: “Hồ Bát Gia có nói về một loại quái vật gọi là Hồng Hống, mọc đầy lông đỏ, tôi cứ tưởng ông ấy lừa tôi, hóa ra là có thật.” “Hồng Hống?” Ngũ Tà hỏi.

Hắc Hạt Tử trả lời: “Thứ này là một loại cương thi biến dị, thân cứng như sắt, thích đào hang dưới đất, e rằng bên dưới lớp băng tuyết này không biết ẩn chứa bao nhiêu con Hồng Hống.” Đang lúc nói chuyện thì toàn bộ vùng băng tuyết rung chuyển dữ dội, từng con Hồng Hống bò ra từ trong băng tuyết.

Mọi người nhìn lướt qua liền cảm thấy da đầu tê dại, những thứ quỷ quái này có đến mấy chục con.

Từng con cao khoảng hai mét, có tứ chi mạnh mẽ, móng vuốt sắc bén, răng nanh trong miệng cực kỳ nhọn.

Những con Hồng Hống này tuy có thể đứng thẳng, nhưng khi di chuyển, chúng lại bò bằng bốn chi như mãnh thú, giống như một con chó sói lớn, đang vây quanh mọi người.

"Mọi người tự cẩn thận." Ngũ Ban nhắc nhở.

A Nịnh lập tức nói: "Tất cả chuẩn bị bắn." Thuộc hạ của cô ấy lập tức dựa lưng vào nhau, họng súng hướng ra bốn phía, chỉ có như vậy mới có thể phòng bị được những con quái vật này tấn công.

Vương Bàn Tử không biết từ đâu lấy ra một khẩu súng trường tấn công, giống như khẩu súng của người đã bị người tuyết giết chết trước đó.

Súng phun lửa được Ngũ Tà cầm, hai người cũng dựa lưng vào nhau, cảnh giác nhìn xung quanh.

"Gầm!" …Sau một loạt tiếng gầm gừ trầm thấp, chỉ thấy những con Hồng Hống càng lúc càng đến gần, miệng chảy nước dãi như đang nhìn con mồi.

Đột nhiên toàn bộ vùng băng tuyết trở nên rung chuyển dữ dội.

Vô số Hồng Hống điên cuồng lao về phía mọi người.

"Bắn vào đầu!" Vương Bàn Tử hét lớn.

Mọi người không chần chừ nữa, tất cả họng súng nhắm thẳng vào đầu những con Hồng Hống và bắn loạn xạ.

"Đoàng!

Đoàng!" …Lập tức súng nổ tứ phía, khói lửa mịt mù.

May mắn thay, mặc dù thân thể những con Hồng Hống này cứng rắn, nhưng cái đầu của chúng lại không kiên cố đến vậy.

Cộng thêm vũ khí của A Nịnh có hỏa lực mạnh, sau một trận xả đạn, lập tức vô số Hồng Hống bị bắn nát đầu.

Nhất thời trên băng tuyết có không ít Hồng Hống ngã xuống, cũng khiến mọi người thở phào nhẹ nhõm, ít nhất những con Hồng Hống này không phải là bất tử.

"Ầm!" …Nhưng đúng lúc này, dưới chân mọi người đột nhiên truyền đến một tiếng nổ lớn, không biết từ lúc nào Hồng Hống đã đào ra một cái hố khổng lồ dưới chân.

Sau một trận rung chuyển của mặt đất, một cái hố lớn sụp xuống, mọi người thi nhau rơi xuống hố băng.

Điều này đã tạo cơ hội cho những con Hồng Hống kia, từng con một lao xuống hố băng.

"Á!" …Sau một tiếng kêu thảm thiết, chỉ thấy một thuộc hạ của A Nịnh lập tức bị một con Hồng Hống cắn vào cánh tay.

Nó dùng sức quăng mạnh, lập tức cắn đứt cánh tay của người đó, máu tươi không ngừng phun ra như suối, khiến người đó kêu thảm một tiếng rồi ngất đi vì đau đớn.

Vương Bàn Tử và Ngũ Tà hai người cũng gặp xui xẻo, vừa rơi xuống đất đã có một con Hồng Hống từ trên trời lao xuống vồ lấy hai người.

Vương Bàn Tử vừa định giơ súng lên thì bị con Hồng Hống đó dùng một móng vuốt đánh bay khẩu súng trường tấn công.

Ngũ Tà rút con dao găm ở thắt lưng ra, đâm về phía cổ con Hồng Hống.

"Phanh!" …Nhưng Ngũ Tà cũng không thoát được, cũng bị Hồng Hống vỗ một móng vuốt, cả người bị đánh bay ra khỏi mặt đất.

Lúc này hiện trường hỗn loạn tột độ, tiếng kêu la không ngừng truyền đến.

Ngũ Ban và Hắc Hạt Tử hai người chỉ có thể chia làm hai đường, cố gắng hết sức ngăn chặn công thế của những con Hồng Hống này.

Sau khi Ngũ Tà bị đánh bay, Vương Bàn Tử rút loan đao ra chém về phía Hồng Hống.

Chương 256

Nhưng nó cứng rắn như chém vào đá, làm chấn động cổ tay của Vương Bàn Tử đau nhức.

Lúc này con Hồng Hống gầm lên dữ dội với Vương Bàn Tử, há cái miệng rộng như chậu máu định cắn đầu Vương Bàn Tử.

"Phanh!" …Đột nhiên một tiếng động trầm đục vang lên, chỉ thấy Hắc Hạt Tử kịp thời đến, một cước đá vào đầu con Hồng Hống.

Đẩy con Hồng Hống lảo đảo ngã sang một bên, cũng giành được thời gian cho Vương Bàn Tử.

"Cẩn thận." Hắc Hạt Tử nói với hai người.

Nói xong, Hắc Hạt Tử cầm dao găm đâm vào đầu con Hồng Hống đang ngã.

Lực của Hắc Hạt Tử mạnh hơn Vương Bàn Tử rất nhiều, dao găm trực tiếp xuyên thủng đầu Hồng Hống, anh ta xoay cổ tay một vòng, sống sượng xoáy con dao găm trong đầu nó.

"Gầm!" …Sau tiếng kêu thảm thiết của Hồng Hống, thân thể nó ra sức giãy giụa nhưng lại bị Hắc Hạt Tử đè chặt.

"Cẩn thận!" Đúng lúc này Ngũ Tà vội vàng hét lên.

Chỉ thấy trên phía trên hố băng, một con Hồng Hống khác lao về phía Hắc Hạt Tử, dường như muốn giải vây cho đồng bọn.

Hắc Hạt Tử cũng nhanh chóng lùi về phía sau.

"Phanh!" …Chỉ thấy con Hồng Hống kia giẫm mạnh vào vị trí ban đầu của Hắc Hạt Tử, móng vuốt sắc bén xuyên thủng đầu con Hồng Hống trước đó.

“Ồ, ngay cả đồng bọn cũng giết.” Hắc Hạt Tử trêu chọc nói.

Nhìn Hắc Hạt Tử lúc này vẫn giữ nụ cười trên mặt, mọi người đều không thể không khâm phục trái tim của gã này thật sự quá mạnh mẽ.

Ở phía khác, A Nịnh và mọi người thì gặp tai ương, có không ít người bị thương trên người, thậm chí có không ít người bị đứt tay đứt chân.

Dưới đất một tiếng kêu la thảm thiết, A Nịnh cũng là nữ hào kiệt, khẩu súng trong tay vừa bắn hết đạn, lập tức rút dao găm ra chặn một con Hồng Hống.

Nhưng sức mạnh chênh lệch quá lớn, A Nịnh chưa kịp tấn công đã bị Hồng Hống vỗ một móng vuốt đánh bay.

“Ầm!” …Đúng lúc này Ngũ Ban cũng kịp đến, một cước đá vào đầu con Hồng Hống kia.

Một cước với sức mạnh cực lớn trực tiếp làm nát đầu nó, thân thể Hồng Hống cao lớn lập tức bị đánh bay ra ngoài, va vào thân một con Hồng Hống khác.

“Mau chóng tổ chức lại nhân lực.” Ngũ Ban hét về phía A Nịnh.

A Nịnh gật đầu xong, tập hợp tất cả những người còn lại, những người bị thương cũng tụ lại một chỗ.

Lúc này không còn thời gian để xử lý vết thương nữa, từng người một, ai đứt tay thì dùng tay phải cầm súng, ai đứt tay phải thì dùng tay trái cầm súng.

Chỉ cần còn cử động được, còn thở được, đều được A Nịnh tập hợp lại.

Vương Bàn Tử và Ngũ Tà hai người cũng tham gia vào vòng chiến

của A Nịnh.

“Không được!

Quái vật quá nhiều rồi.” Ở phía khác, Hắc Hạt Tử giải quyết xong một con Hồng Hống rồi nói.

Vương Bàn Tử tức giận nói: “Dùng thuốc nổ đi.” “Tự sát à?” A Nịnh không kìm được mắng.

Khoảng cách gần như vậy mà dùng thuốc nổ không phải là tự sát sao?

Ngũ Ban khắp người tràn ngập huyết mạch chi lực cường hãn, nhưng cũng chỉ có thể chặn một mặt, bây giờ Hồng Hống đã vây kín toàn bộ hố băng.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng những người này sẽ không ai sống sót mà ra ngoài.

“Phanh!” “Rầm rầm!” …Lúc này Hắc Hạt Tử đã dùng đến tuyệt chiêu, sau khi Huyền Vũ Huyết Mạch tuôn trào, dưới sự gia trì của trọng lực, anh ta một cước đạp xuống mặt băng.

Lập tức làm vỡ nát hố băng, khiến hố băng được mở rộng gấp đôi, vô số Hồng Hống từ trên cao rơi xuống, chìm vào trong hố băng.

Ở phía khác, A Nịnh cuối cùng cũng lại bày ra trận thế, dưới sự áp chế hỏa lực, lại tạm thời an toàn được không ít.

Dưới đất chất đống mười mấy xác Hồng Hống, nhưng nhìn tình hình này, số lượng Hồng Hống vẫn còn rất nhiều.

Những tiếng gầm gừ điên cuồng không ngừng truyền đến từ đằng xa, khiến mọi người càng nghe càng cảm thấy lạnh lẽo trong lòng.

“Chết tiệt, chết tiệt, Hồ Bát Gia đã nói đừng nghe mấy câu chuyện đó mà, chạy vào đây sẽ mất mạng, tôi đã bị dụ dỗ bởi những con

cương thi này sao?" Vương Bàn Tử không ngừng cằn nhằn.

Ngũ Tà mắng: "Cái đồ Bàn Tử chết bầm, lúc này còn có tâm tình nói mấy chuyện đó, không bằng nghĩ cách đột phá đi." "Tôi có cách nào đâu?

Hay là mấy người hy sinh thân mình, ôm thuốc nổ xông vào xem nổ được mấy con?" Vương Bàn Tử nói.

A Nịnh giận dữ nói: "Hay là ông đi đầu trước?" "Tôi thân đầy thịt mỡ, e rằng chưa ra đến nơi đã bị Hồng Hống chặn lại rồi." Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Tà không kìm được mắng: "Đừng có ba hoa nữa." Đúng lúc này, phía Hắc Hạt Tử là người đầu tiên không chịu nổi, mặc dù sở hữu huyết mạch chi lực.

Nào ngờ song quyền khó địch tứ thủ, Hắc Hạt Tử không cẩn thận bị Hồng Hống vồ xuống đất.

Vương Bàn Tử vội vàng giơ súng bắn vào con Hồng Hống đang định cắn đầu Hắc Hạt Tử.

Vừa giải vây cho Hắc Hạt Tử, anh ta từ dưới đất bò dậy ôm cổ con Hồng Hống đó trực tiếp xoay tròn.

Quăng về phía xa, va vào một con Hồng Hống khác đang định vồ tới.

"Gầm!" …Nhìn thấy số lượng Hồng Hống xung quanh càng lúc càng nhiều, Ngũ Ban đột nhiên gầm lên một tiếng.

Khi mọi người nhìn về phía anh ta thì phát hiện anh ta đã hóa thân thành một con hung thú thượng cổ Cùng Kỳ.

Cùng Kỳ lại gầm lên một tiếng, từ trên người Cùng Kỳ tỏa ra một cỗ khí tức hung sát.

Những chuyện xảy ra tiếp theo lại khiến mọi người đều ngây người.

Sau khi Ngũ Ban hóa thân thành Cùng Kỳ, tất cả những con Hồng Hống lập tức đều ngây người, chỉ thấy từng con Hồng Hống như nhìn thấy một sự tồn tại kinh hoàng.

"Gầm!" …Chỉ nghe thấy những con Hồng Hống này từ trong cổ họng phát ra những tiếng gầm gừ trầm thấp.

Tứ chi vô thức lùi về phía sau, cư nhiên từ bỏ việc tấn công mọi người.

"Chuyện gì vậy?

Những con Hồng Hống này dường như đang lùi lại?" Ngũ Tà kinh ngạc nói.

Vương Bàn Tử cũng nói: "Thật là chuyện lạ, những con Hồng Hống này hung hãn vô cùng, cư nhiên lại sợ hãi sao?" Rõ ràng những con Hồng Hống này khi nhìn Cùng Kỳ đều lộ ra ánh mắt kinh hoàng.

Sau một tiếng gầm gừ trầm thấp, những con Hồng Hống này trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, quay người bỏ chạy không hề quay đầu lại.

Từng con một lúng túng chui vào những cái động trong băng tuyết, khiến toàn bộ không gian này ngoài những xác Hồng Hống đã bị giết chết, trở nên trống rỗng không còn gì.

"Chạy hết rồi?" Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

Hắc Hạt Tử cũng kinh ngạc nhìn Ngũ Ban, trong lòng cười khổ, vất vả lắm mới chống đỡ được những con Hồng Hống tấn công.

Còn người ta thì lại tốt rồi, ngồi ở đó, những con Hồng Hống kia đều bỏ chạy, hai người so sánh căn bản là thua kém.

Nhìn thấy Hồng Hống đều rút lui, A Nịnh lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Thuộc hạ của cô ấy tử thương thảm trọng, hiện tại điều cần nhất là chỉnh đốn, sau khi sắp xếp xong, A Nịnh lập tức cho một số người đưa những người bị thương nặng rời khỏi Cửu Tầng Yêu Tháp.

Chương 257

Đợi A Nịnh giải quyết xong tất cả mọi chuyện, thuộc hạ của cô ấy chỉ còn lại năm sáu người.

Điều này khiến A Nịnh khó có thể chấp nhận, mặc dù biết Cửu Tầng Yêu Tháp này không dễ vào như vậy, nhưng thật sự là chưa gặp được chính chủ mà đã tổn thất nhiều người như vậy.

Từ hố băng bò ra xong, Ngũ Ban khôi phục lại chân thân nói với mọi người: "Nhanh chóng đi thôi." Nhìn vùng băng tuyết rộng lớn, bên trong không biết ẩn giấu bao nhiêu con Hồng Hống.

Không thể để bị những con Hồng Hống này vây quanh lần nữa, mặc dù không biết tại sao những con Hồng Hống này lại sợ Ngũ Ban, nhưng mọi người cũng không muốn mạo hiểm.

Từ tầng thứ tám đi xuống, mọi người cuối cùng cũng xuống đến tầng thứ chín.

Bên trong vẫn là một vùng băng tuyết, nhưng điều khiến mọi người ngạc nhiên là không gian bên trong lại nhỏ đi.

Tối đa chỉ bằng một sân bóng rổ, xung quanh những tảng băng có không ít thi thể bị băng vùi.

Những thi thể này mặc trang phục tế tự của các dân tộc thiểu số cổ đại.

"Những người này sao lại được chôn cất ở đây?" Ngũ Tà kinh ngạc hỏi.

Vương Bàn Tử nói: "Nghe nói là các tế tự của Ma quốc, mục đích dường như là để bảo vệ nữ vương." "Nữ vương Tinh Tuyệt sao?" Hắc Hạt Tử hỏi.

Vương Bàn Tử nói: “Không phải, hình như là một thi thể băng tinh.” “Thi thể băng tinh?” Ngũ Tà hỏi.

Vương Bàn Tử nói: “Tôi cũng không hiểu, nghe Hồ Bát Gia nói tầng cuối cùng chôn cất Băng Xuyên Thủy Tinh Thi, nghe nói thứ này rất quý giá, chỉ tiếc là không thể mang ra ngoài.” “Nhìn lên trên.” A Nịnh đột nhiên nói.

Mọi người nhìn theo hướng A Nịnh chỉ, chỉ thấy phía trước có một ngọn núi băng nhỏ, bên trong ngọn núi băng đang đứng một cô gái, cô gái này toàn thân băng giá, trông như một nữ nhân băng.

Điều càng khiến mọi người ngạc nhiên là trên ngọn núi băng lại đang ngồi một người.

Người này có tướng mạo đầu sói thân người, mặt mày hung ác nanh ác, đầu đội mũ sắt trắng, thân mặc giáp bạc bào trắng, tay cầm trường mâu bạc anh, tạo ra một tư thế lăng không nhảy xuống, khí thế uy phong lẫm liệt.

“Lang Thần?” Ngũ Ban kinh ngạc hỏi.

Hắc Hạt Tử lại nói: “Thủy Tinh Bạch Tự Tại!” “Thứ gì?

Thứ đó không phải Lang Thần sao?” Ngũ Ban hỏi.

Hắc Hạt Tử nói: “Là Lang Thần nhưng lại hóa thân thành Thủy Tinh Bạch Tự Tại, cũng chính là ngọn núi băng dưới chân đó.” “Dùng thân mình hóa thành núi băng sao?” Ngũ Ban kinh ngạc nói.

Hắc Hạt Tử gật đầu nói: “Có vẻ như Băng Xuyên Thủy Tinh Thi này rất quan trọng, nếu không Lang Thần sẽ không dùng thân mình hóa thành núi băng để bảo vệ nó bên trong.” “Chẳng lẽ cô gái băng này là vợ của tà thần?

Cho nên Lang Thần mới coi trọng như vậy?” Vương Bàn Tử gãi gãi đầu nói.

Hắc Hạt Tử nói: “Ai mà biết được chứ?” “Tôi không muốn chọc vào những thứ này, nếu không ai cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì.” A Nịnh nói.

Ngũ Tà nói: “Nhưng ở đây lớn như vậy, tôi cũng không nhìn thấy lối ra ở đâu?

Tôi muốn tiếp tục đi sao?” Nghe Ngũ Tà nói xong, mọi người cũng chú ý, dường như thật sự không có lối ra, nơi đây dường như là tận cùng rồi, đối với mọi người thì đây không phải là chuyện tốt.

Bởi vì ở đây cần phải tìm kiếm, nhưng lại không có lối ra khiến mọi người khó xử.

“Chẳng lẽ lối vào không ở đây?” Hắc Hạt Tử hỏi.

Vương Bàn Tử nói: “Không thể nào, Hồ Bát Gia sẽ không lừa tôi, ở đáy Cửu Tầng Yêu Tháp có lối vào.” “Có khi nào ở bên ngoài không?” Ngũ Ban đoán.

A Nịnh lắc đầu nói: “Bên ngoài bị băng tuyết bao phủ rồi, nếu lối vào ở bên ngoài, Hồ Bát Gia trước đó chắc chắn sẽ để lại dấu vết.” “Mọi người cứ tìm khắp nơi đi, cố gắng đừng chạm vào ngọn núi băng kia.” A Nịnh nói.

Thế là mọi người bắt đầu tản ra, muốn nhanh chóng tìm lối vào, nếu không ở cùng với Lang Thần quỷ dị này luôn cảm thấy bất an.

Nhưng ở đây chỉ lớn có vậy, nhìn một cái là có thể nhìn rõ, mọi người nhìn một lúc mà vẫn không thấy lối vào.

Ngược lại, trên ngọn núi băng kia không ngừng phát ra những gợn sóng ánh sáng kỳ dị.

“Ngọn núi băng có tình huống rồi.” Một thuộc hạ của A Nịnh hét lên.

Mọi người cũng cuối cùng đều bị những gợn sóng ánh sáng của ngọn núi băng này thu hút.

“Không tốt!

Mau tản ra.” Ngũ Ban hét lớn.

Lời vừa dứt, chỉ thấy toàn bộ ngọn núi băng đột nhiên xuất hiện vô số vết nứt.

“Rắc!

Rắc!” …Những vết nứt càng lúc càng lớn, càng lúc càng dài, những tiếng xé rách không ngừng truyền đến.

Mọi người thấy vậy vội vàng lùi về lối vào của tầng thứ tám.

“Ầm!” …Đôi mắt của Lang Thần trên ngọn núi băng đột nhiên mở ra, ngay sau đó ngọn núi băng dưới chân lập tức sụp đổ hơn một nửa.

Chỉ còn lại một chút băng tuyết bao bọc thi thể cô gái kia bên trong.

Lang Thần thân mặc chiến giáp, mặt mày nanh ác cộng thêm cái đầu sói, cùng với thân hình cao lớn như một chiến thần của tộc sói thượng cổ đứng trước mặt thi thể cô gái.

“Không ngờ hai mươi năm sau lại có người tiến vào đây.” Lang Thần vung vẩy trường mâu bạc anh trong tay nói.

Ngũ Tà nói: “Tôi chỉ đến tìm một người, xin Lang Thần tạo điều kiện thuận lợi.” “Ha ha… Cái đồ nhân loại này thật buồn cười, đã đến địa bàn của bản thần, ngươi nghĩ ta sẽ tạo điều kiện thuận lợi sao?” Lang Thần không kìm được cười lớn rồi nói.

Hắc Hạt Tử không kìm được vỗ trán của mình nói: “Câu nói đó tuyệt đối xứng với cái tên Thiên Chân Vô Tà của cậu.” Ngũ Tà cũng xấu hổ, câu nói này ai cũng từng dạy cậu ta.

“Hôm nay tất cả các ngươi đều phải ở lại đây vĩnh viễn giống như những tế tự này.” Lang Thần cầm trường mâu, lớn tiếng nói với mọi người.

Mọi người lập tức ngẩn ra, không ngờ những tế tự của Ma quốc kia lại bị Lang Thần giết chết.

“Không phải là thần dân của ngươi sao?” Ngũ Tà hỏi.

Lang Thần cười lạnh nói: “Bản thần không cần thiết phải trả lời, bởi vì các ngươi sắp chết rồi.” “Ngươi bằng gì mà muốn ta cũng phải ở lại đây?

Trước đó những yêu hồn đó đều được phóng thích ra ngoài rồi phải không?” Ngũ Ban hỏi.

Lang Thần nhìn Ngũ Ban nói: “Ta có thể cảm nhận được huyết mạch chi lực trên người ngươi, nhưng ngươi nghĩ dựa vào đó có thể chống lại bản thần sao?” Nói xong, thân hình Lang Thần bất động hóa thành một đạo bạch quang xuyên phá hư không, tốc độ cực nhanh khiến người ta kinh ngạc.

“Hừ!” Đúng lúc này Ngũ Ban lạnh hừ một tiếng xong thân hình khẽ động, uyển chuyển như hổ đói vồ dê lao về phía bạch ảnh.

“Phanh!” …Chỉ thấy trong hư không truyền đến một tiếng va chạm tóe lửa, hai người đều lùi lại hai bước.

“Hóa ra là huyết mạch của thần thú Bạch Hổ, cũng có tư cách chiến đấu với bản thần, nhưng chỉ tiếc ngươi chỉ mượn sức mạnh của nó mà thôi, còn bản thần thì lại sở hữu sức mạnh đó.” Thân ảnh Lang Thần hiện rõ xong nói.

Ngũ Ban khẽ vung trường kiếm trong tay nói: “Vậy sao?

Hôm nay ta sẽ chém đứt đầu sói của ngươi.” “Ha ha… Ngươi cũng ngây thơ giống như tên nhóc kia vậy.” Lang Thần cười lớn.

Ngay sau đó trên người nó tràn ngập một cỗ khí tức cường hãn.

Theo khí tức trên người Lang Thần càng lúc càng mạnh, vô hình trung lộ ra một cỗ uy áp dồn về phía mọi người.

Nhưng lúc này khí thế trên người Ngũ Ban cũng bùng nổ, trực tiếp làm tan nát cỗ uy áp kia.

"Hừ!

Những đứa trẻ ngoan nên ra ngoài đón khách rồi." Giọng nói trầm trọng của Lang Thần truyền đến.

Chương 258

Lời vừa dứt, chỉ thấy trên vách băng xung quanh, từng thi thể tế tự rung chuyển dữ dội, trực tiếp làm vỡ nát vách băng.

"Rắc!

Rắc!" …Rõ ràng những tế tự này đều mở mắt ra, từng đôi mắt u minh khiến người ta kinh hãi.

"Ầm!" …Cùng với vách băng vỡ nát, mười mấy tế tự đều tỉnh dậy, nhưng từ trong cổ họng của những người này lại phát ra một tiếng gầm gừ như dã thú.

"Tôi sẽ đối phó với những yêu nô này, anh đối phó với chính chủ đi." Hắc Hạt Tử lúc này đứng ra nói.

Ngũ Ban nhìn anh ta nói: "Anh cũng biết chọn việc nhỉ." "Không có cách nào, ai bảo tôi không đánh lại được." Hắc Hạt Tử nhún nhún vai nói.

Mặc dù gã này cũng có huyết mạch thần thú nhưng thực lực lại kém xa so với Ngũ Ban hiện tại.

"Thiên Chân nhìn cho kỹ nhé, hôm nay tôi chính thức nhận cậu làm đồ đệ, hãy nhìn kỹ và học hỏi cho tốt, đừng lãng phí huyết mạch chi lực trên người cậu." Hắc Hạt Tử lúc này nói với Ngũ Tà.

Nghe Hắc Hạt Tử nói xong, Ngũ Ban cũng không chọn tiếp tục trêu chọc, vì anh ta nguyện ý dạy Ngũ Tà thì hà cớ gì không làm.

Nói xong Hắc Hạt Tử là người động thủ trước, cả người tràn ngập một cỗ sức mạnh cường hãn, mặc dù không bằng Ngũ Ban và Lang Thần nhưng cũng không thể xem nhẹ.

Sau khi huyết mạch chi lực trên người hai người đều tuôn trào,

Ngũ Tà cũng cảm thấy sức mạnh của bản thân có ý vô ý bị hai người dẫn động.

"Học hỏi cho tốt, đừng lãng phí cơ duyên." Lúc này A Nịnh cũng nói với Ngũ Tà.

Được A Nịnh khuyến khích, Ngũ Tà lập tức cảm thấy nhẹ nhõm, dùng sức gật đầu xong liền luôn nhìn chằm chằm Hắc Hạt Tử.

Nhìn Ngũ Tà nghiêm túc, A Nịnh trong lòng thở dài, bây giờ cũng chỉ có thể hy vọng Ngũ Tà trở nên mạnh mẽ hơn.

Có lẽ chỉ có như vậy mới có một chút hy vọng.

Nhưng A Nịnh không thể nào dành tâm trí cho Ngũ Tà, ít nhất bây giờ không phải lúc.

Hắc Hạt Tử động thủ, thân thủ nhanh nhẹn, đối với việc khống chế sức mạnh cũng cực kỳ thuần thục, khiến Ngũ Tà hoàn toàn bị cuốn hút.

Ở phía khác, thấy Hắc Hạt Tử đã đối đầu với yêu nô, Lang Thần cầm trường mâu tấn công Ngũ Ban.

Trường mâu xuyên phá hư không truyền đến một tiếng xé gió rít gào.

Ngũ Ban cười lạnh một tiếng xong, Bạch Hổ thần lực lập tức kích phát khiến sức mạnh của anh ta tăng gấp bội.

"Vút!" …Sau một tiếng kiếm ngân vang, một kiếm một mâu lại va chạm trong hư không.

"Ầm!" …Sau một tiếng động trầm đục, thân ảnh hai người lại tách ra, nhưng cả hai đều không cho đối phương bất kỳ cơ hội nào, thân hình lại chuyển động lần nữa và lao về phía đối phương.

Nhất thời trong hư không tiếng va chạm không ngừng truyền đến,

những tia lửa bắn tung tóe khắp không gian như mưa sao băng không ngừng rơi xuống.

Hai người lại chiến đấu ngang tài ngang sức, điều này khiến Lang Thần cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Ban đầu nó nghĩ Ngũ Ban chỉ có sức mạnh của hổ mà không có năng lực của Bạch Hổ, nhưng bây giờ nhìn thấy con người này lại chiến đấu không thua kém gì nó khiến nó cảm thấy vô cùng bất ngờ.

"Gầm!" …Ở phía khác, Hắc Hạt Tử đối phó với những yêu nô một cách dễ dàng, liên tiếp chém đứt đầu mấy con yêu nô.

Những tiếng gầm rít đau đớn truyền đến cũng khiến Lang Thần trong lòng vội vã, bây giờ nó cuối cùng cũng hiểu ra, người đàn ông đeo kính kia cũng không phải dạng vừa.

Nếu muốn giải quyết tất cả yêu nô rồi mới chiến đấu với người này, e rằng sẽ gặp nguy hiểm.

Lang Thần gầm lên một tiếng dữ dội, sát khí trên người nó càng lúc càng nặng, nó cũng muốn tốc chiến tốc thắng chém giết Ngũ Ban ở đây.

"Vút!" …Chỉ thấy công kích từ trường mâu trong tay nó càng lúc càng sắc bén, những tiếng xé gió không ngừng truyền đến, ép Ngũ Ban liên tục lùi bước.

"Chết đi!" Lang Thần gầm lên một tiếng dữ dội.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy trường mâu của Lang Thần đâm về phía Ngũ Ban, trường mâu giống như một con rắn độc bất ngờ tấn công từ trong bóng tối.

Không chỉ tốc độ cực nhanh, sức mạnh cũng tăng lên không ít, nếu bị trường mâu đánh trúng, e rằng một tảng đá khổng lồ cũng sẽ bị đánh nát thành tro bụi.

Rõ ràng Lang Thần không muốn kéo dài nữa, phải tốc chiến tốc thắng.

Nhưng nhìn công thế của Lang Thần đột nhiên trở nên hung tợn hơn, Ngũ Ban lại không hề sợ hãi.

"Gầm!" …Một tiếng hổ gầm đột nhiên truyền ra từ trên người anh ta, chỉ thấy hình xăm Bạch Hổ trên cánh tay phải lập tức phát ra một vệt sáng thần dị.

Vệt sáng bao phủ cơ thể Ngũ Ban khiến hình xăm Bạch Hổ đó lan ra toàn thân, trong nháy mắt bao phủ lấy hình xăm cũ của anh ta.

Toàn thân tràn ngập một tầng sát khí nồng đậm, sát khí bao quanh như một luồng khí đen khiến sức mạnh của Ngũ Ban lại một lần nữa bùng nổ.

"Một kiếm diệt!" Ngũ Ban hét lớn.

Chỉ thấy trong hư không đột nhiên diễn hóa ra một đạo kiếm khí, kiếm khí dày đặc vô cùng, ngưng tụ thành một thanh kiếm khí khổng lồ.

"Vút!" …Kiếm khí như cắt đứt không gian, truyền đến một tiếng xé rách kịch liệt.

"Phanh!" Khi kiếm khí chém xuống thì thấy trường mâu của Lang Thần giống như giấy mà bị kiếm khí trực tiếp chém thành hai đoạn.

Thế kiếm chưa dừng lại, trực tiếp chém về phía thân ảnh Lang Thần.

"Phanh!" "Rầm rầm!" …Kiếm khí va chạm thật mạnh vào thân Lang Thần, truyền đến một tiếng va chạm, sau đó kiếm khí chém vào thân Lang Thần, khiến thân ảnh nó bị đánh bay xuống đất.

Một trận băng vụn lập tức bắn tung tóe ra xung quanh, một cái hố

khổng lồ liền xuất hiện trước mắt mọi người.

Sau đó Ngũ Ban không thèm nhìn một cái, trực tiếp cắm trường kiếm trở lại sau lưng.

"Ngươi có thể khiến ta phải dùng toàn bộ Bạch Hổ chi lực, suýt nữa phải dùng đến bí thuật, cũng không phải đối thủ tồi, chỉ tiếc là quá tự đại." Ngũ Ban đứng trên hố băng nói nhẹ nhàng.

Chỉ tiếc trong hố băng lại không có một tiếng động nào, cũng không có bất kỳ dấu hiệu động tĩnh nào truyền đến.

Mấy người mạnh dạn nhìn vào hố băng xong, thì thấy đầu Lang Thần đã bị chém đứt.

Cái đầu sói lăn sang một bên, đôi mắt vẫn mở to dường như chết không nhắm mắt.

Trong ánh mắt toát ra một sự kinh hoàng và tuyệt vọng vô cùng.

E rằng khi chết nó cũng không hiểu tại sao một nhân loại nhỏ bé lại có thể một kiếm hủy diệt nó.

Không thể chấp nhận cũng không thể tin vào sự thật, nhưng kết quả là nó từ nay biến mất giữa trời đất.

Chuyện mà Đại sư Liên Hoa năm xưa không làm được, hôm nay lại bị một hậu bối làm được, có lẽ đó là lý do nó chết không nhắm mắt.

Hắc Hạt Tử cuối cùng cũng giải quyết xong tất cả yêu nô, nhìn thi thể Lang Thần trong hố lắc đầu.

"Nghe Thiên Chân nói không phải là không có chuyện gì sao?

Cứ thích khoe khoang bây giờ thì hay rồi chứ gì?

Đặt cả mạng của mình vào đó rồi chứ gì?" Hắc Hạt Tử mỉm cười trêu chọc Lang Thần.

Mọi người nghe Hắc Hạt Tử nói xong, từng người một đều lắc đầu bất lực.

Có chút không hiểu tại sao một cao thủ như vậy lại cũng thích đùa nghịch.

Lang Thần tuy mạnh mẽ, nhưng Ngũ Ban cảm thấy nó còn kém xa so với Vạn Nô Vương.

Chương 259

Đối với cấp trên của Lang Thần, anh ta cũng có chút thất vọng.

Một thuộc hạ mà còn không được như vậy, tà thần gì đó cũng không mạnh hơn bao nhiêu.

Sau khi Lang Thần bị chém chết, ngọn núi băng kia lại đang tan chảy.

Rõ ràng thi thể cô gái băng kia liền từ trong núi băng lộ ra, ngã xuống đất bất động.

Mọi người đều có hứng thú lớn với thi thể cô gái băng này, bởi vì chưa từng thấy loại thi thể như vậy.

Trước đó Vương Bàn Tử đã từng nói về Băng Xuyên Thủy Tinh Thi, đối với thi thể này rất thích hợp.

Chỉ thấy toàn bộ thi thể nhìn lướt qua như một bức tượng điêu khắc bằng pha lê, tổng thể trong suốt.

Nhưng rõ ràng đó là một thi thể, một thi thể thật sự.

Không chỉ ngũ quan đầy đủ vô cùng sống động, khiến người ta nhìn một cái liền không kìm được muốn chạm vào.

Nhưng nếu nhìn kỹ, bên trong lớp vỏ tinh thể đó, có thứ giống thủy ngân đang chảy chậm rãi.

Những đường nét bóng thủy ngân rõ ràng, vừa vặn tạo thành hình dáng một cô gái.

Nhưng sâu bên trong cơ thể cô gái, có một loại ánh sáng kỳ lạ phát ra, giống như nội tạng bên trong cơ thể con người.

Nhìn thi thể kỳ diệu này, ánh mắt của mọi người đều bị thu hút.

Không giống thi thể thật, càng giống một tác phẩm nghệ thuật tinh xảo.

"Thi thể của nhân loại sao?" Ngũ Tà kinh hô.

Ngũ Ban gật đầu nói: "Chắc vậy." "Quả nhiên thần kỳ, cô gái này không phải là vợ của tà thần sao?

Nếu không Lang Vương sẽ không bảo vệ ở đây." Vương Bàn Tử nói.

A Nịnh nói: "Không phải là nữ vương đó sao?" "Hồ Bát Gia nói vậy, ai biết thật giả, nhưng nhìn tình hình này thì chắc là thật rồi." Vương Bàn Tử nói.

Lúc này Hắc Hạt Tử đột nhiên nói: "Có chút kỳ lạ." "Kỳ lạ gì?" Ngũ Ban hỏi.

Hắc Hạt Tử nói: "Tôi luôn cảm giác Băng Xuyên Thủy Tinh Thi này bên trong có sinh khí." "Sinh khí?

Chẳng lẽ cô gái này còn sống?

Đừng đùa tôi, thứ này bị đóng băng không biết bao nhiêu năm, thần tiên cũng phải chết cóng rồi." Vương Bàn Tử nói.

A Nịnh đột nhiên kinh hô: "Nhìn dòng chảy tinh thể bên trong cơ thể." Theo lời nhắc nhở của A Nịnh, mọi người cũng phát hiện ra bên trong có những dòng tinh thể phát ra ánh sáng kỳ dị đang chảy về phía đầu thi thể tinh thể.

"Á!" …Đột nhiên mọi người cùng hét lên một tiếng, tất cả đều giật mình.

Chỉ thấy Băng Xuyên Thủy Tinh Thi vốn dĩ luôn nhắm mắt lúc này đột nhiên mở mắt ra, điều càng quỷ dị hơn là thi thể này dường như đã hồi phục hô hấp.

Ngũ Ban suýt chút nữa không kìm được một đao giải quyết nó.

“Ếch!” …Đột nhiên một tiếng như tiếng ợ truyền đến, Băng Xuyên Thủy Tinh Thi đó khẽ lay động, cái miệng tinh thể quyến rũ khẽ mở ra, cư nhiên thở ra một luồng khí băng.

“Mẹ kiếp!

Cương thi, mau lấy móng lừa đen.” Vương Bàn Tử kinh hô.

Chỉ thấy Vương Bàn Tử tay chân luống cuống lấy ra một cái móng lừa đen từ trong ba lô, vừa định nhét vào miệng Băng Xuyên Thủy Tinh Thi.

“Đừng động!

Mau lùi lại.” Ngũ Ban đột nhiên kinh hô.

Nhìn Băng Xuyên Thủy Tinh Thi quỷ dị này, mọi người đều thi nhau lùi về phía sau.

Sau đó chỉ thấy từ trong miệng Băng Xuyên Thủy Tinh Thi đột nhiên bò ra một con côn trùng nhỏ, con côn trùng này nhỏ như hạt đậu, nhưng toàn thân trong suốt như băng.

“Mẹ kiếp!

Đạt Phổ Quỷ Trùng!” Vương Bàn Tử kinh hô.

Những con côn trùng này giống hệt những con côn trùng mà mọi người đã gặp trước đó.

Điểm khác biệt duy nhất là màu sắc của con côn trùng này giống hệt tinh thể, nếu không quan sát kỹ thì hoàn toàn không biết đây là côn trùng.

Sau khi con côn trùng đầu tiên bay ra, từ trong miệng Băng Xuyên Thủy Tinh Thi càng lúc càng nhiều côn trùng thi nhau bay ra.

“Chạy mau!” Vương Bàn Tử kêu lên một tiếng lạ.

Mọi người cũng đều biết sự quỷ dị của loại côn trùng này, vội vàng chạy về phía sau.

Ngũ Tà vô thức kéo tay A Nịnh nói: “Đi thôi!” A Nịnh vội vàng gọi thuộc hạ của mình nhanh chóng rời khỏi thi thể cô gái này.

Nhưng những lão người nước ngoài này phản ứng quá chậm.

Rõ ràng một con côn trùng không biết từ lúc nào đã bay lên người một lão người nước ngoài.

“Lộp bộp!” …Chỉ thấy thân thể lão người nước ngoài đó cư nhiên nhanh chóng kết một lớp băng sương dày đặc, cả người bị đóng băng tại chỗ.

Những lão người nước ngoài khác thấy vậy mới phản ứng, sau một tiếng kêu quái dị vội vàng cũng chạy theo mọi người.

Nhưng lúc này mới chạy thì quá muộn, lại có một lão người nước ngoài khác trong số mọi người trúng chiêu, thân thể nhanh chóng bị kết thành tượng băng.

“Buông tôi ra.” A Nịnh giằng tay Ngũ Tà ra muốn đi giúp thuộc hạ của mình.

Ngũ Tà vội vàng hét lên: “Đừng chạm vào những con côn trùng đó, chạm vào sẽ biến thành tượng băng.” Nhưng A Nịnh không biết điều đó, rút súng lục ra bắn loạn xạ vào hư không.

“Phanh!” …Sau một trận súng nổ, mấy con côn trùng lập tức bị đánh nát.

“Cái đồ bà cô già này muốn hại chết tôi sao?” Vương Bàn Tử kêu quái dị.

Ngũ Tà thấy vậy cũng rất sốt ruột, bởi vì nhìn xung quanh những

con côn trùng quỷ dị này càng lúc càng nhiều.

“Vương Bàn Tử, trước đó loại côn trùng này sợ gì?” Ngũ Tà vội vàng hỏi.

Vương Bàn Tử nói: “Đạt Phổ Quỷ Trùng màu đỏ tượng trưng cho nghiệp hỏa vô lượng, loại côn trùng này sợ nước; Đạt Phổ Quỷ Trùng màu trắng tượng trưng cho thần băng cùng cực, loại côn trùng này sợ lửa.” “Loại côn trùng màu trắng này chắc sợ lửa?” Ngũ Tà lẩm bẩm nói.

Nói xong nhanh chóng đến bên cạnh A Nịnh nói: “Mau dẫn lui.” Rồi Ngũ Tà lấy khẩu súng phun lửa đã mang theo trước đó, phun loạn xạ vào hư không.

“Hô hô!” …Ngọn lửa cao nhiệt của súng phun lửa lập tức như một con hỏa long phun lửa, vung vẩy khắp hư không.

Trong hư không lập tức truyền đến một tiếng nổ, rõ ràng vô số côn trùng không kể nhìn thấy hay không nhìn thấy đều bị Ngũ Tà thiêu thành giọt nước.

Theo ngọn lửa không ngừng cháy, không khí xung quanh cũng trở nên ấm áp hơn rất nhiều.

Ngũ Ban và Hắc Hạt Tử hai người nhìn nhau, trong mắt hai người đều mang theo vẻ mừng rỡ.

Ít nhất bây giờ Ngũ Tà không còn nhút nhát như vậy nữa.

Đối mặt với những con Đạt Phổ Quỷ Trùng quỷ dị này ít nhất cậu ta cũng dám đứng ra chống lại rồi.

Chương 260

Cuối cùng Ngũ Tà cầm súng phun lửa phun khắp mọi ngóc ngách của toàn bộ không gian.

Đến lúc này súng phun lửa cũng tuyên bố hết nhiên liệu.

Họng súng thỉnh thoảng phun ra từng ngọn lửa nhỏ rồi tắt lịm.

Nhìn xung quanh nữa, đa số đã bị ngọn lửa thiêu đốt xong hóa thành băng tan chảy.

Cái Băng Xuyên Thủy Tinh Thi quỷ dị đó, cũng không còn những dòng tinh thể quỷ dị chảy bên trong như trước nữa.

E rằng trước đó những dòng tinh thể chảy trong thi thể chính là những con côn trùng này.

Điều càng quỷ dị hơn là, sau khi những con Đạt Phổ Quỷ Trùng đó bay ra khỏi Băng Xuyên Thủy Tinh Thi, Băng Xuyên Thủy Tinh Thi lại một lần nữa bị một lớp băng tuyết dày đặc bao phủ.

Xung quanh lại một lần nữa chìm vào một sự tĩnh lặng quỷ dị.

Ba thuộc hạ còn lại của A Nịnh muốn thu thập thi thể của đồng đội, nhưng vừa chạm vào những thi thể đã biến thành tượng băng thì những thi thể đó lập tức tan rã vỡ vụn.

Hóa thành vô số mảnh băng vụn rơi vãi trên mặt đất, khiến mọi người đều kinh hãi.

“Đừng chạm vào nữa, ai biết trên người họ có ẩn chứa loại côn trùng quỷ quái nào không.” Vương Bàn Tử nói.

Nghe Vương Bàn Tử nói xong, những người kia lập tức cũng không dám tùy tiện nữa.

“Nhìn xuống đất.” A Nịnh đột nhiên nói.

Chỉ thấy dưới vị trí Băng Xuyên Thủy Tinh Thi trước đó, không biết từ lúc nào xuất hiện một cái động băng, động băng tối đen như mực, dùng đèn pin chiếu vào bên trong căn bản không nhìn thấy đáy.

“Lúc này lại có động băng sao?” Ngũ Tà kinh ngạc hỏi.

A Nịnh nói: “E rằng thi thể đó căn bản là một cơ quan, chỉ cần tất cả côn trùng bên trong bay ra thì cái động này sẽ lộ ra.” “Cuối cùng cũng tìm thấy lối đi rồi, chúng ta mau đi thôi.” Hắc Hạt Tử nói.

A Nịnh dùng một chiếc đèn pin mắt sói chiếu xuống dưới, khoảng cách từ miệng động đến đáy không quá sâu, ước chừng chỉ khoảng năm sáu mươi mét.

Xung quanh động băng có những mảnh gỗ mục nát còn sót lại, e rằng ban đầu ở đó có cầu thang gỗ, nhưng thời gian quá lâu nên cầu thang gỗ đã mục nát rồi.

Mọi người chỉ có thể lấy dây thừng ra buộc vào một chỗ xong hai sợi dây cùng lúc thả xuống động băng, như vậy cũng có thể chịu được trọng lượng của mọi người ở mức tối đa.

Khi mọi người leo xuống động băng thì phát hiện ở dưới đáy lại phát ra một luồng huỳnh quang màu xanh nhạt kỳ dị.

Ánh sáng này tuy yếu ớt nhưng lại chiếu sáng toàn bộ không gian, ít nhất mọi người không cần đèn pin cũng có thể nhìn rõ xung quanh.

Ngũ Ban đi đầu tiên, sau khi leo xuống, phát hiện ở dưới đáy động băng lại có một con sông ngầm.

Một con sông chảy rất êm đềm, nước cực trong, trong nước có không ít cá nước ngọt bơi lội.

Ánh sáng huỳnh quang màu xanh nhạt kia lại phát ra từ một loại

khoáng thạch xung quanh, chiếu sáng cả dòng sông.

Từ dưới đáy bò lên xong, mọi người đều bị ánh sáng huỳnh quang này thu hút.

Chỉ là hiện tại không biết đây rốt cuộc là loại khoáng thạch gì, mọi người cũng không dám đi tìm hiểu rốt cuộc, sợ lại gặp phải loại côn trùng quỷ dị kia.

Nhìn đàn cá trong sông, Vương Bàn Tử hứng thú lớn nói: "Chúng ta đã náo loạn cả ngày rồi, mọi người cũng đói rồi, hay là tìm một chỗ nào đó nghỉ ngơi đi?" "Bàn Tử sợ là thèm ăn rồi chứ gì?" Ngũ Tà nói.

Vương Bàn Tử nói: "Đừng nói tôi không đói." Mọi người sáng sớm đã bị đàn sói đuổi xuống, mãi vẫn chưa ăn gì, bị Vương Bàn Tử nhắc đến như vậy mọi người quả thật cảm thấy vừa mệt vừa đói.

Một con sông nhìn từ hai bên đều không có tận cùng, cũng không biết nên đi đâu, mọi người chỉ có thể xuôi theo dòng sông đi xuống.

Bởi vì trên vách đá hai bên có cắm những khúc gỗ mục nát, e rằng ban đầu người ta đã xây cầu gỗ đi xuống.

Đã muốn ăn uống thì tự nhiên phải tìm một nơi an toàn.

Ở đây quá gần sông, nếu có cá sấu hoặc thủy quái thì không hay rồi.

Đi được khoảng mấy chục mét, mọi người nhìn thấy một cái hang đá trên vách sông.

Nơi đây vừa vặn trở thành một nơi trú ẩn an toàn.

"Hang đá này là do con người đào ra." Ngũ Ban nhìn một cái kinh ngạc nói.

Vương Bàn Tử nói: "Có khi nào là do những người xây dựng ở đây cố ý tạo ra không?

Mục đích là để có một nơi nghỉ ngơi.” Mọi người đi vào trong động, bên trong một vùng huỳnh quang lấp lánh, xung quanh đều là loại đá phát sáng đó.

Hang đá sâu năm sáu mét, bên trong có một không gian không nhỏ.

Rộng khoảng hai ba mươi mét vuông, chỉ thấy bên trong có một cái bàn đá cũ kỹ, trên đó bày không ít đầu bò và đầu dê.

Phía trên có một bức tượng gỗ hình người màu đen cao hơn một thước, chắc là một nơi tế tự.

Xung quanh có không ít khúc gỗ mục nát, chắc là đã xây dựng những thứ khác, chỉ là bây giờ đã sụp đổ rồi.

“Được rồi, chúng ta nghỉ ngơi ở đây đi?” Ngũ Ban nói.

Vương Bàn Tử lập tức nói: “Tôi đi kiếm vài con cá tươi.” Nói xong từ thắt lưng Ngũ Tà rút con dao găm kia ra, sau đó từ trong ba lô lấy ra một sợi dây lụa rồi đi ra ngoài.

Ngũ Tà thấy vậy nổi hứng chơi xong cũng đi theo ra ngoài, Hắc Hạt Tử không biết nghĩ gì cũng đi theo ra ngoài.

“Thu thập những khúc gỗ ở đây, chuẩn bị chờ nướng cá đi.” Ngũ Ban nói.

A Nịnh nhìn ba người đàn ông lớn đi ra ngoài xong cũng bảo thuộc hạ của mình giúp đỡ, sau khi thu thập những khúc gỗ mục nát đó liền bắt đầu nhóm lửa.

Bên bờ sông, Vương Bàn Tử tay cầm dao găm, đang tập trung cao độ, ở gốc con dao găm buộc một sợi dây lụa.

“Vút!” …Vương Bàn Tử dùng dao găm làm ám khí bắn vào trong nước.

“Té nước!” …Lập tức nước trong sông cuộn trào, một con cá lớn

bị Vương Bàn Tử trực tiếp kéo lên.

"Cậu thử xem." Hắc Hạt Tử đột nhiên nói với Ngũ Tà.

Ngũ Tà ngẩn ra nói: "Tôi không biết bắt cá." "Tôi dạy cậu." Hắc Hạt Tử nói.

Rồi từ tay Vương Bàn Tử lấy con dao găm nói: "Thật ra thủ pháp của Vương Bàn Tử là một loại ám khí thủ pháp, năm xưa Tiểu Lý Phi Đao nhờ một thanh phi đao mà nổi danh giang hồ, bây giờ cậu mang trong mình huyết mạch chi lực cũng được." Nói xong Hắc Hạt Tử cổ tay khẽ rung, dao găm lập tức chìm vào trong nước.

Chỉ là so với thủ pháp của Vương Bàn Tử, Hắc Hạt Tử lại cao minh hơn rất nhiều, ít nhất dao găm khi rơi vào nước không phát ra một tiếng động nào.

Khi Hắc Hạt Tử kéo sợi dây trong tay, một con cá lớn cũng được anh ta kéo lên.

Giao dao găm cho Ngũ Tà xong, Hắc Hạt Tử cầm tay dạy Ngũ Tà.

Có lẽ là phương pháp dạy học đặc biệt của Hắc Hạt Tử, nhìn Ngũ Tà thất bại lần này đến lần khác, mọi người bất lực lắc đầu.

"Cậu nhóc được không đó?

Cá của tôi đều bị hù chạy hết rồi." Vương Bàn Tử bất lực nói.

Hắc Hạt Tử trừng mắt nhìn ông ta nói: "Đừng sốt ruột, phải dùng tâm, phải cảm nhận sức mạnh bên trong cơ thể, đừng để bị ngoại giới hấp dẫn." Ngũ Tà gật đầu xong hít sâu một hơi điều chỉnh trạng thái của mình.

"Vút!" …Sau một tiếng xé gió truyền đến, chỉ thấy dao găm trong tay Ngũ Tà lập tức chìm vào trong nước.

"Tốt!

Chương 261

Sau khi thuần thục có thể làm được không tiếng động, bây giờ phải nhắm vào cá trong nước, nhất định phải tâm thần hợp nhất." Hắc Hạt Tử khen ngợi.

Có được một lần thành công, Ngũ Tà tự tin hơn rất nhiều.

"Vút!" …Nhanh chóng Ngũ Tà ra tay, lần này dao găm xuyên thủng đầu một con cá lớn, bị một phát kéo lên.

"Hắc hắc… Lại trúng rồi, cứ từ từ bắt cá đi, tôi xử lý những con cá này trước." Vương Bàn Tử nói.

Rồi Vương Bàn Tử bắt đầu động thủ, gã này không mạnh ở cái gì khác nhưng trong việc nấu ăn thì tuyệt đối là một cao thủ.

Nhìn Hắc Hạt Tử đang nghiêm túc dạy Ngũ Tà kỹ năng sử dụng ám khí, Ngũ Ban không hề quấy rầy.

Ngũ Tà mang trong mình Kỳ Lân huyết mạch, học hỏi cũng nhanh, chỉ trong một thời gian ngắn đã nắm vững kỹ năng.

Số cá bắt được cũng càng lúc càng nhiều, khiến một mình Vương Bàn Tử cũng không kịp làm.

A Nịnh bảo mấy thuộc hạ đi giúp xử lý cá lớn, dù sao cũng phải ăn cơm.

Tay nghề của Vương Bàn Tử cũng thật không tồi, cộng thêm gã này đi ra ngoài đều thích mang theo gia vị.

Khi những con cá lớn được nướng xong đều thơm lừng.

Mọi người cũng đã sớm đợi đến sốt ruột.

"Hai tên kia không phải là không ăn gì rồi chứ?

Bắt cá đủ cho tôi ăn mấy ngày đấy." Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Ban nhìn Ngũ Tà nói: "E rằng những thứ mà họ thu hoạch được bây giờ còn có giá trị hơn cả cá." "Tôi thì không đợi được đâu." Vương Bàn Tử nói.

Rồi gã này trực tiếp cầm một con cá lớn tự mình gặm.

Cá sông ngầm lớn, mỗi con đều nặng năm sáu cân, một người một con là đủ ăn no.

Vương Bàn Tử nướng cũng rất ngon, đủ để mọi người ăn một bữa thịnh soạn.

Có lẽ mùi cá nướng ở đây cuối cùng cũng khiến hai người cảm thấy đói, Hắc Hạt Tử và Ngũ Tà nhanh chóng quay về.

"Bàn Tử, người khác thì không được gì, nhưng nướng cá thì ông là số một đấy." Hắc Hạt Tử nói.

Ngũ Tà nói: "Tôi cũng đồng ý, không đi mở một quán ăn thì đúng là lãng phí tài năng này." "Tôi thấy sau này có Vương Bàn Tử ở đây, tôi căn bản không lo thiếu ăn nữa." Hắc Hạt Tử nói.

Vương Bàn Tử đảo mắt nói: "Cũng được, sau này tôi nấu cơm thì phải thu tiền đấy." "Cút đi, muốn tiền không có, muốn mạng thì có một cái." Hắc Hạt Tử lập tức nói.

Vương Bàn Tử nhìn Hắc Hạt Tử nói: "Không phải chứ?

Một cao thủ đứng thứ hai trong giới đạo mộ lừng lẫy mà ngay cả tiền cơm cũng không chịu trả sao?" "Không phải là không trả, là không có tiền mà trả." Hắc Hạt Tử không vui nói.

Ngũ Ban biết mặc dù thân phận cao nhưng không có nghĩa là có tiền để tiêu.

Làm cái nghề này đôi khi ba năm cũng không mở hàng một lần,

cộng thêm gần như đều sống trên bờ vực sinh tử, chi tiêu cũng rất lớn.

Những món đồ cổ quý giá tìm được trong mộ, đa phần cũng không bán được, đa số đều giữ lại chờ cơ hội ra tay hoặc bán với giá thấp.

Cuối cùng mọi người ăn xong, ai nấy đều bắt đầu nghỉ ngơi trong hang núi.

"Tại sao những người Ma quốc đó lại muốn tiến hành tế tự ở đây?" Ngũ Tà nhìn bức tượng người trong hang núi hỏi.

Vương Bàn Tử nói: "Ai biết chứ?

Nhìn những tế tự ở đây và tôi cũng không có gì khác biệt mà." "Có chút khác biệt đấy, cậu có thấy ai dùng gỗ làm tượng người để cúng bái không?" Ngũ Tà nói.

Vương Bàn Tử gật đầu nói: "Cũng lạ thật, nhìn xem khúc gỗ lại có màu đen, ở đây gần nguồn nước như vậy mà lại không bị mục nát mới là điều kỳ lạ nhất." Nghe Vương Bàn Tử nói xong, A Nịnh một mình có hứng thú với bức tượng người, đang cầm một chiếc máy ảnh mini không ngừng chụp bức tượng gỗ.

"Trông giống một bức tượng gỗ nữ nhân?" A Nịnh nói.

Vương Bàn Tử nhìn một cái nói: "Ồ, thật đấy, chẳng lẽ là Quỷ Mẫu của Ma quốc?" "Nghe nói đôi mắt của Quỷ Mẫu không giống người thường." Hắc Hạt Tử nói.

Vương Bàn Tử nói: "Quỷ Mẫu của Ma quốc thực ra là người thống trị, để có được sức mạnh đã lập khế ước với Quỷ Nhãn Thần, dâng hiến đôi mắt của mình để đổi lấy pháp lực vô biên, và còn được Lôi Tôn thần phục." "Đó có phải là nữ vương của cổ quốc Tinh Tuyệt không?" Hắc Hạt Tử nói.

Vương Bàn Tử nói: "Thực ra là cùng một người, từ khi không thể

dùng khuôn mặt gặp người khác, vĩnh viễn đều phải che mặt, bởi vì đôi mắt của cô ta đủ để khiến kẻ địch thất bại trước Phật nhãn, loại mắt thứ sáu là ma nhãn." Nghe Vương Bàn Tử nói xong, A Nịnh nói: "Tôi thấy bức tượng gỗ này lại che đầu, hóa ra là để che đi ma nhãn của cô ta." "Vậy thì đây thật sự là tượng gỗ Quỷ Mẫu rồi." Vương Bàn Tử nói.

Hắc Hạt Tử nói: "Nghe nói tất cả những người tiến vào đây đều sẽ bị nguyền rủa, cho nên mới ở đây tìm kiếm sự phù hộ của Quỷ Mẫu." "Nguyền rủa, tôi ở đây lâu như vậy mà cũng không thấy nguyền rủa nào?" Ngũ Tà nói.

Hắc Hạt Tử nói: "Ai mà biết được chứ?" "Cẩn thận!

Có tình huống rồi." Ngũ Ban đột nhiên nói.

Hắc Hạt Tử vội vàng kéo Ngũ Tà che chắn phía sau mình.

Khi mọi người đang nói chuyện, thì thấy phía sau tế đàn trên vách đá, có một cành dây leo màu xanh lục.

Dây leo đó như một con rắn, đang nhanh chóng sinh trưởng.

"Không phải lại là Cửu Đầu Xà Bách chứ?" Vương Bàn Tử rút loan đao ra hỏi.

Ngũ Ban nói: "Không giống." "Nó đang nở hoa." A Nịnh kinh hô.

Chỉ thấy dây leo đó mọc một thời gian thì lại mọc ra một nụ hoa, trước mặt mọi người nụ hoa đó cư nhiên đang nhanh chóng nở hoa.

Rõ ràng một bông hoa màu đỏ huyết đã hoàn toàn nở rộ, khiến mọi người trực tiếp kêu là gặp ma, hoa mọc nhanh quá đi mất?

"Chẳng lẽ là Huyết Nhị Hồng Hoa?" Vương Bàn Tử kinh hô.

Ngũ Tà nói: "Thứ gì?" "Đừng quan tâm là thứ gì, mau đi thôi." Vương Bàn Tử kinh hô.

Bởi vì lúc này bông hoa đó cư nhiên tàn đi, thay vào đó là một quả màu xanh lục, quả đó đang nhanh chóng chín.

A Nịnh lập tức nói: "Mau rút lui." Mặc dù không biết tình hình, nhưng lúc này không thể tiếp tục ở lại đây nữa.

Khi mọi người định rời đi thì quả đó cư nhiên đã chín, khi quả đó rơi xuống đất, lập tức mọc ra vô số dây leo màu xanh lục.

Thế là toàn bộ hang núi cư nhiên đều mọc đầy vô số dây leo, khi mọi người vừa lùi ra khỏi cửa động, tất cả mọi người đều cảm thấy không ổn.

"Giữ lấy dương vật của mình!" Vương Bàn Tử kinh hô.

Không chỉ tất cả mọi người đều cảm thấy tay ngứa ngáy.

"Mẹ kiếp!

Thật sự gặp ma rồi." Vương Bàn Tử kinh hô.

Chỉ thấy trên tay ông ta cư nhiên mọc ra một cành dây leo màu xanh lục, giống hệt dây leo trên vách tường.

"Tôi không sao?" Ngũ Tà hỏi.

Ngũ Ban và Hắc Hạt Tử hai người nhìn nhau, cũng không mọc ra loại dây leo quỷ dị đó.

"Vương Bàn Tử, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" A Nịnh hỏi.

Vương Bàn Tử muốn khóc không ra nước mắt nói: "Huyết Nhị Hồng Hoa thực ra là một lời nguyền, tôi đều trúng chiêu rồi." Ngũ Ban trong lòng khẽ động, e rằng anh ta mang trong mình huyết mạch thần thú nên đã ngăn cách lời nguyền này ở bên ngoài, nếu không thì ba người họ e rằng cũng sẽ bị những thứ quỷ quái này quấn lấy.

Chương 262

“Bây giờ làm sao?” A Nịnh hỏi.

Vương Bàn Tử nói: “Tôi cũng không biết nữa, Hồ Bát Gia chỉ nói với tôi có một thứ, chỉ ở gần Hồng Hoa mới có cách hóa giải lời nguyền này.” Nghe Vương Bàn Tử nói xong, Ngũ Ban và Hắc Hạt Tử hai người lập tức đi đến bên cạnh cành dây leo màu xanh lục mọc đầu tiên.

Hai người dựa vào huyết mạch trong cơ thể cùng nhau bóc cành dây leo màu xanh lục xuống.

Hai người cứ bám vào dây leo xanh, rất nhanh sau đó phát hiện dây leo này dài kinh khủng.

Vô thức đi dọc theo bờ sông đầy dây leo, nhìn những dây leo dường như sắp đi xa.

“Nhanh lên!

Tay tôi sắp thành cây luôn rồi.” Vương Bàn Tử kêu lên.

Lúc này nhìn cánh tay của ông ta, đã bị vô số dây leo quấn quanh, cánh tay như một khúc gỗ.

Không chỉ Vương Bàn Tử, mà cả A Nịnh và thuộc hạ của cô ta cũng vậy, tình trạng này đang lan ra khắp toàn thân.

“A Nịnh!

Đừng nhúc nhích, để tôi giúp.” Ngũ Tà vội vàng nói.

Nói xong, Ngũ Tà cắn vỡ đầu ngón tay mình, một giọt máu tươi rỏ ra, rồi nhỏ lên cánh tay A Nịnh.

“A!”...

Đột nhiên một tiếng kêu quỷ dị vang lên từ cánh tay A Nịnh, sau đó, cánh tay bị dây leo mọc đầy cuối cùng cũng từ từ tiêu tán.

"Mau cho tôi một ít!" Vương Bàn Tử thấy vậy liền vội vàng chen tới.

Không chỉ vậy, các thuộc hạ của A Nịnh cũng vây quanh Ngũ Tà.

"Được rồi, máu của cậu dùng hết rồi, dùng của tôi đi." Hắc Hạt Tử nói.

Ngũ Ban không quan tâm, vội vàng băng bó vết thương cho Ngũ Tà.

"Dựa vào Kỳ Lân Kiệt mà có được Kỳ Lân Huyết, một khi tiêu hao hết thì Kỳ Lân Huyết trong người cũng không còn." Hắc Hạt Tử nhắc nhở.

Ngũ Ban trong lòng khẽ động, vậy ra Kỳ Lân Kiệt có hạn chế sao?

Quả nhiên không thể so với anh ta.

Nhìn ánh mắt hi vọng của mọi người, Ngũ Ban đành phải cắn vỡ đầu ngón tay mình.

"Cho tôi!

Cho tôi!" Vương Bàn Tử là người đầu tiên chen tới nói.

Sau khi giúp mọi người loại bỏ những thứ đó, Ngũ Ban lại đăm chiêu.

Tại sao lời nguyền trên người Hắc Hạt Tử lại không thể loại bỏ được?

"Chúng ta có nên tìm thứ đó không?" Ngũ Tà hỏi.

Hắc Hạt Tử nói: "Đương nhiên rồi, nếu tôi đoán không sai thì gần thứ đó chắc chắn có bảo bối." Nghe có bảo bối, Vương Bàn Tử là

người nhiệt tình nhất.

Tiếp tục đi theo dây leo về phía trước, nhanh chóng đến bên cạnh con sông có một cánh cửa đá, dây leo chính là từ bên trong mọc ra.

"Loài hoa này thích nhất là máu thịt của người sống, một khi nhiễm phải, thứ quỷ quái đó sẽ cứ mọc trên người cho đến chết." Hắc Hạt Tử nói.

Ngũ Ban hỏi: "Có cách điều trị nào khác không?" "Có!

Lập tức rút lui, chỉ cần chạy nhanh hơn tốc độ nó mọc thì cứu được." Hắc Hạt Tử nói.

Ngũ Ban cạn lời, tốc độ mọc của những dây leo này cực nhanh, chạy ra ngoài e rằng chỉ được nửa đường đã chết rồi.

"Ý tôi là tránh xa Long Mạch, có một Long Mạch gần đây mà." Hắc Hạt Tử nói.

Vương Bàn Tử nói: "Tôi biết, tôi biết, bên trong có một Long Mạch bị đứt đoạn gọi là Kích Lôi Sơn." "Kích Lôi Sơn?

Không thể nào chứ?" A Nịnh nói.

Ngũ Ban hỏi: "Cô biết à?" "Truyền thuyết thời thượng cổ không hề có Kích Lôi Sơn, trên Côn Luân có một Long Mạch, nhưng không biết từ khi nào, trên Long Mạch đó liên tục có thiên lôi giáng xuống, trực tiếp chặt đứt một Long Mạch.

Nói vậy…" A Nịnh trả lời.

Ngũ Tà nói: "Không phải chứ?

Long Mạch đã đứt thì không thể nào còn Long Mạch được nữa chứ?" "Nhưng nếu lôi kích đánh vào một Long Mạch khác thì sao?

Truyền thuyết Tây Vương Mẫu Cổ Quốc được xây dựng trên Long Mạch bị đứt đoạn của Kích Lôi Sơn." A Nịnh nói.

Vương Bàn Tử nói: “Thôi, chúng ta đừng bàn chuyện này nữa, phải nhanh chóng tìm xem bảo bối ở đâu mới là việc chính.” Nói rồi mọi người đi theo dây leo tiến vào trong cánh cửa đá.

Bên trong như một thế giới khác, xung quanh tỏa ra ánh sáng huỳnh quang mờ ảo, biến toàn bộ không gian thành một vùng tối tăm.

Cái tối tăm đó giống như khi mặt trời vừa lặn, mọi vật đều trở nên mơ hồ.

Mặc dù không biết tình hình, nhưng mọi người cũng không quản được nhiều như vậy, cứ thế đi theo dây leo tiếp tục tiến về phía trước.

Rất nhanh đã đến một hố sâu, những dây leo đó chính là từ bên trong mọc ra.

Bật đèn pin chiếu vào bên trong, mọi người lập tức ngây ngẩn.

Bên trong mọc đầy vô số dây leo, có từng đóa hoa đỏ rực.

Có vô số quả chín, tất cả đều có nguồn gốc từ một thi thể.

Chính những dây leo đó mọc ra từ thi thể, nhìn thấy cảnh đó khiến tim mọi người run rẩy.

Nếu không cứu kịp thời, chẳng phải sẽ giống thi thể đó, mọc đầy vô số dây leo sao?

Điều càng khiến người ta bất ngờ hơn, bên cạnh thi thể đó lại có một con chó xanh.

Con chó tuy màu xanh nhưng trông vô hại, dáng vẻ đặc biệt ngoan ngoãn.

“...Thú linh?” Hắc Hạt Tử kinh ngạc kêu lên.

Ngũ Ban hỏi: “Thú linh?” “Suỵt!

Đừng kinh động nó.” Hắc Hạt Tử nói.

Nói xong, chỉ thấy anh ta lấy ra một sợi dây thừng từ trong ba lô.

“Bắt nó à?” Ngũ Ban khẽ hỏi.

Hắc Hạt Tử nói: “Thú linh toàn thân màu xanh, tràn đầy sức sống vô hạn, nếu có thể có được nó, cho Ngũ Tà nuốt vào có thể khiến Kỳ Lân Huyết trong cơ thể phát triển, có thể giống như tôi.” “Kỳ diệu vậy sao?” Ngũ Ban kinh ngạc kêu lên.

Hắc Hạt Tử nói: “Thứ này vô dụng với tôi, nhưng là bảo bối đối với Ngũ Tà, chỉ là không biết Thú linh của Linh thú này…” Hắc Hạt Tử tuy nói vậy, nhưng vẫn luôn chú ý đến Thú linh bên dưới, mặc dù đôi mắt anh ta gần như đã phế.

Nhưng trong tình huống mờ tối như vậy, anh ta lại nhìn rõ hơn bất kỳ ai.

Chương 263

Con chó xanh bên dưới dường như hoàn toàn không biết đến sự có mặt của mọi người, càng không biết mình đang bị nhắm tới.

Nó đang điên cuồng nuốt chửng những quả mọc ra, những thứ này dường như có sức hấp dẫn lớn đối với nó.

“Hô!”...

Đột nhiên Hắc Hạt Tử hành động, toàn thân anh ta như một ngọn núi lớn trực tiếp nhảy xuống hố, muốn bắt con chó xanh kia.

“Bùm!”...

Ngay khi Hắc Hạt Tử vừa tóm lấy con chó xanh, con chó đó lại quay đầu cắn vào cánh tay anh ta.

Con chó không sủa, lợi dụng cú cắn làm Hắc Hạt Tử bị thương xong, thân hình màu xanh nhanh chóng bỏ chạy.

“Mau giúp tôi!” Hắc Hạt Tử hét lớn.

Ngũ Ban lập tức cũng nhảy xuống từ phía trên, Bạch Hổ Tàn Ảnh tức thì thi triển.

Giống như một con mãnh hổ xổ lồng, nhanh chóng vồ lấy con chó xanh.

Nhưng tốc độ của con chó xanh không hề chậm, nó lại né tránh được cú vồ của Ngũ Ban.

“Dây thừng!” Hắc Hạt Tử kêu lên.

Nói rồi anh ta ném sợi dây trong tay về phía Ngũ Ban.

Ngũ Ban túm lấy sợi dây, Bạch Hổ Tàn Ảnh lại một lần nữa thi triển.

Một tiếng hổ gầm vang lên, Ngũ Ban lại một lần nữa ở bên cạnh con chó xanh.

Nhìn đúng thời cơ, Ngũ Ban một tay túm lấy gáy con chó xanh, ghì chặt xuống đất, sau đó dùng dây thừng trói chặt nó lại.

"Bây giờ làm gì?" Ngũ Ban hỏi.

Hắc Hạt Tử nói: "Đương nhiên là tìm bản thể của nó." Ngay sau đó Hắc Hạt Tử lập tức lấy ra một sợi chỉ đỏ, đang bố trí trận pháp.

Thấy Hắc Hạt Tử lấy sợi chỉ đỏ ra, Ngũ Ban biết anh ta định làm gì.

"Thứ này không thể dùng ít được sao?

Rõ ràng biết năng lực bói toán sẽ bị phản phệ, khiến mắt anh càng nghiêm trọng hơn." Ngũ Ban khẽ nói.

Hắc Hạt Tử vẫn cười xởi lởi như không có chuyện gì: "Anh thế này rồi, dù có nghiêm trọng hơn chút nữa thì sao?" "Nhưng mà…" Ngũ Ban thở dài.

Hắc Hạt Tử nói: "Ít nhất có thể khiến Ngũ Tà thực sự sở hữu Kỳ Lân Huyết, chỉ hi vọng Thú hồn này sẽ không bài xích huyết mạch Kỳ Lân." Nói xong, Hắc Hạt Tử đã bố trí xong trận pháp, chính là trận "Ngư Thủy Hợp Hoan" của năng lực bói toán trong Huyền Vũ Huyết Mạch.

Anh ta định lợi dụng trận pháp này để tìm bản thể của con chó xanh.

Khi Hắc Hạt Tử vung sợi chỉ đỏ ra, chỉ thấy sợi chỉ đỏ như một con linh xà, nhanh chóng vươn dài về phía trước.

"Mau mang con chó xanh theo và đi theo nó." Hắc Hạt Tử nói.

Ngũ Ban hỏi: "Những người phía trên thì sao?" "Không sao, người

đông nếu gặp nguy hiểm cũng không chết hết được, có Kỳ Lân Huyết của Ngũ Tà ở đó rồi.” Hắc Hạt Tử nói.

Ngũ Ban đành bất lực cầm con chó xanh bị trói chặt trong tay, đi theo sợi chỉ đỏ về phía trước.

Bên trong cái hố giống như một hang động tự nhiên, nhưng đường đi lại cực kỳ phức tạp.

May mắn có sợi chỉ đỏ dẫn đường, hai người đi khoảng nửa tiếng thì đến một hồ nước ngầm.

Lúc này con chó xanh cũng trở nên ngày càng điên cuồng, nó đang ra sức giãy giụa.

“Đến nơi rồi.” Hắc Hạt Tử nói.

Ngũ Ban hỏi: “Bây giờ làm gì?” “Tôi không biết bản thể của nó, nếu quá mạnh thì chỉ có thể dựa vào cậu.” Hắc Hạt Tử nói.

Ngũ Ban tức giận nói: “Anh coi tôi là tay sai hả?” “Ai da, đều là vì Ngũ Tà mà.” Hắc Hạt Tử nói.

Lời vừa dứt, toàn bộ mặt hồ đột nhiên cuộn trào, mực nước đang nhanh chóng hạ xuống.

“Xem ra là một thứ giỏi điều khiển thủy nguyên rồi.” Hắc Hạt Tử nói.

Ngũ Ban nhíu mày, thần thú và hung thú điều khiển nước không ít, không biết là thứ gì.

Nếu không phải thần thú, chẳng phải cũng có thể hấp thu huyết mạch của nó sao?

Đang nghĩ thì một tiếng kêu chói tai vang lên.

Một tiếng gầm dài như sấm, chấn động đến mức tai hai người gần như bị điếc.

Rất nhanh một cái đầu dài thò ra từ mực nước đang hạ xuống.

“Linh xà?” Ngũ Ban kinh ngạc nói.

Nhưng khi mực nước ngày càng thấp, Ngũ Ban và Hắc Hạt Tử lập tức sững sờ.

Rất nhanh, Huyền Vũ Huyết Mạch trong cơ thể hai người đang sôi sục.

Chỉ thấy bên dưới con linh xà lại là một con rùa.

Nhưng con rùa này có chút không đúng, trên mai rùa khổng lồ có vô số vân văn, những vân văn này như ẩn chứa một sức mạnh nào đó, trông vô cùng thần bí.

Bốn chi như móng rồng chắc khỏe, cái đầu cũng giống đầu rồng.

“Huyền Vũ!” Hai người đồng thời kinh hô.

Thật không ngờ lại có Huyền Vũ trong truyền thuyết ở đây.

“Có khuyết điểm, dường như là tàn hồn của Huyền Vũ.” Hắc Hạt Tử trầm giọng nói.

Ngũ Ban trong lòng cũng vô cùng kinh hãi, thật không ngờ trên thế giới này, lại thực sự có Huyền Vũ từng lưu lại.

Huyền Vũ Tàn Hồn năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lại khiến Huyền Vũ cũng không thể không phân ra một tia tàn hồn?

“Hai hậu bối sở hữu huyết mạch của ta!” Tiếng Huyền Vũ vang lên như sấm.

Hắc Hạt Tử vội vàng nói: “Gặp lão tổ.” “Vì sao lại đến đây?

Vì sao lại vây khốn Thú linh của ta?” Huyền Vũ hỏi.

Hắc Hạt Tử nói: “Lão tổ, tôi cần tàn hài của ngài, hi vọng ngài có

thể thành toàn.” “Vì sao ta phải thành toàn?

Một đạo tàn hồn của ta đã ở đây lâu như vậy, là để có một ngày có thể nhìn thấy ánh sáng mặt trời lần nữa.” Huyền Vũ Tàn Hồn nói.

Ngũ Ban nhíu chặt mày, xem ra đàm phán thất bại rồi?

“Chẳng qua cũng chỉ là một đạo tàn hồn mà thôi, dù có nhìn thấy ánh sáng mặt trời lần nữa thì sao?

Chi bằng trở về bản thể, để lại tàn hài cho tôi.” Hắc Hạt Tử vẫn vẻ mặt cười cợt.

Chương 264

Huyền Vũ Tàn Hồn lập tức nổi giận nói: "Khó khăn lắm mới thoát ly bản thể, lại muốn ta trở về?

Chi bằng ngươi hiến huyết mạch của mình ra, cường hóa sức mạnh của ta." Thần thú nổi giận, sơn hà động.

Chỉ thấy mặt hồ vốn đang hạ mực nước đột nhiên lại cuộn sóng.

"Đừng có được voi đòi tiên, lão tử nể mặt là Huyền Vũ Tàn Hồn mới cung cung kính kính gọi một tiếng lão tổ, chọc giận lão tử, cũng biến ngươi về nguyên hình thôi." Hắc Hạt Tử tức giận nói.

Ngũ Ban sững sờ, gã này trở mặt còn nhanh hơn lật sách.

"Đồ hậu bối to gan!" Huyền Vũ Tàn Hồn nổi cơn thịnh nộ.

Lời chưa dứt đã thấy thân hình khổng lồ của Huyền Vũ đạp sóng lao tới.

"Bây giờ xem cậu đấy." Hắc Hạt Tử thản nhiên nói.

Ngũ Ban không nhịn được mắng: "Kẻ gây họa là anh, sao lại để tôi đi?" "Tôi đánh không lại." Hắc Hạt Tử xòe tay nói.

Khiến Ngũ Ban vừa tức vừa buồn bực, nhưng nhìn Huyền Vũ đạp sóng tấn công, Ngũ Ban cũng không dám lơ là.

"Loạt xoạt!"...

Lúc này chỉ thấy Huyền Vũ đột nhiên há to miệng, một dòng nước đỏ rực lao về phía hai người.

Ngũ Ban cũng không kịp giận dỗi với Hắc Hạt Tử nữa, trường kiếm tức thì xuất khỏi vỏ.

"Vút!"...

Sức mạnh huyết mạch tức thì tuôn trào, sau khi một kiếm chém ra, một luồng kiếm khí xuất hiện trong hư không, chém xuống dòng nước đỏ đó.

"Ầm!"...

Chỉ thấy dòng nước đỏ rực đó lại bị Ngũ Ban một kiếm chém thành hai nửa.

Khiến Huyền Vũ Tàn Hồn cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

"Ngươi lại mang nhiều loại huyết mạch chi lực trong người." Huyền Vũ Tàn Hồn kinh ngạc nói.

Ngũ Ban lại không dễ chịu, một kiếm này đã dùng toàn bộ sức mạnh, nhưng cũng chỉ cản được đòn tấn công của Huyền Vũ Tàn Hồn mà thôi.

Muốn đánh bại Huyền Vũ Tàn Hồn e rằng rất khó khăn, trừ khi phải lần nữa động dụng bí thuật.

"Không chỉ có vậy thôi." Huyền Vũ Tàn Hồn hét lên.

Thân ảnh khổng lồ lại một lần nữa động, toàn bộ thân thể như một ngọn núi lớn áp sát về phía Ngũ Ban và Hắc Hạt Tử.

"Mẹ ơi!" Hắc Hạt Tử kêu quái dị một tiếng, rồi ôm lấy Thú linh trên đất nhanh chóng né về phía sau.

Ngũ Ban chỉ có thể thi triển Kỳ Lân Thân Pháp, thân ảnh như một tàn ảnh né tránh cú vồ của Huyền Vũ Tàn Hồn.

"Ầm!"...

Thân hình khổng lồ như ngọn núi lớn va chạm xuống đất, lập tức chấn động khiến toàn bộ không gian đều run rẩy.

Vô số đá vụn bay tán loạn, dư chấn mạnh mẽ còn khiến Ngũ Ban bị chấn văng xa mấy mét.

Khiến Ngũ Ban trong lòng kinh hãi, chỉ là Huyền Vũ Tàn Hồn thôi mà đã vậy rồi, nếu bản thể xuất hiện, e rằng dù có động dụng bí thuật cũng không thể làm nó tổn thương chút nào phải không?

Đang nghĩ thì một con linh xà dài lại tấn công về phía Ngũ Ban.

"Bùm!"...

Một luồng sức mạnh cường đại tức thì ập đến, Ngũ Ban vội vàng vận khí toàn thân, Huyền Vũ Kim Cương Ấn và Cùng Kỳ Huyết Tế đồng thời thi triển.

Nhưng sức mạnh quá cường đại, Ngũ Ban lại một lần nữa bị linh xà đâm văng ra ngoài.

Mặc dù chỉ là Huyền Vũ Tàn Hồn, nhưng sức mạnh của nó căn bản không phải là thứ Ngũ Ban hiện tại có thể chống lại.

Nó còn cường đại hơn Vạn Nô Vương gấp vô số lần, bây giờ e rằng chỉ có thể dùng bí thuật mới có thể đánh bại nó.

Đang nghĩ thì linh xà lại tấn công, Ngũ Ban bất đắc dĩ lại thi triển thân pháp, lần này không trốn về phía xa.

Mà ngược lại, trực tiếp nhanh chóng chạy về phía Huyền Vũ, thân hình lóe lên rồi đáp xuống sau lưng Huyền Vũ.

"Tự chui đầu vào lưới!" Tiếng Huyền Vũ vang lên.

Chỉ thấy linh xà rụt người lại, đôi mắt đỏ rực nhìn thẳng vào Ngũ Ban.

"Rít rít!"...

Trong miệng rắn không ngừng thè lưỡi, một tràng tiếng rít vang lên.

"Vút!"...

Đột nhiên đầu linh xà trực tiếp vồ lấy Ngũ Ban, tốc độ nhanh như chớp.

Ngũ Ban vừa thi triển thân pháp thì đầu linh xà đã gào thét lướt qua bên cạnh anh.

Khi chưa đi xa, thân thể linh xà bắt đầu cuộn lại, vây khốn Ngũ Ban ở bên trong.

"Vút!"...

Trường kiếm của Ngũ Ban một kích tấn công linh xà, nhưng vảy trên người linh xà cứng rắn vô cùng, Ngũ Ban căn bản không thể lay chuyển.

Thấy thân thể linh xà cuộn ngày càng nhỏ, Ngũ Ban trong lòng bất đắc dĩ chỉ có thể lần nữa thi triển thân pháp nhanh chóng thoát khỏi vòng vây của linh xà.

"Bùm!"...

Nhưng vừa thoát ra thì thân thể dài của linh xà lại một lần nữa va vào người Ngũ Ban.

Lập tức, sức mạnh cường đại khiến Ngũ Ban cả người bay ngược ra ngoài, đâm sầm vào vách đá ở xa.

Lực xung kích mạnh mẽ khiến vách đá lập tức bị đánh bật ra một cái hố khổng lồ.

Ngũ Ban trong lòng kinh hãi, sức mạnh của tên này cũng quá cường đại.

Xem ra chỉ có thể dùng bí thuật, nhưng Ngũ Ban trong lòng có chút không cam tâm.

Chẳng lẽ mỗi lần gặp địch mạnh đều phải dùng bí thuật sao?

Mặc dù sở hữu Côn Luân Thai, đã bù đắp được khuyết điểm của

bí thuật.

Nhưng anh cũng không dám đảm bảo mỗi lần đều sẽ thành công, từ sau lần đối phó với Vạn Nô Vương trước đó, Ngũ Ban cũng có chút kiêng kỵ bí thuật.

Nếu thật sự có một ngày cơ thể anh bị Ma Thần khống chế, vậy Ma Thần đó rốt cuộc là Ngũ Ban sao?

Chính vì điểm này mà Ngũ Ban mới chần chừ không muốn dùng bí thuật, nếu không đã sớm biến thân trực tiếp đập nát Huyền Vũ Tàn Hồn rồi.

"Chết đi!" Tiếng Huyền Vũ Tàn Hồn vang lên.

Chỉ thấy nó lại há miệng, lần này cả đầu rồng và đầu rắn đồng thời phun ra dòng nước đỏ.

Chương 265

Nhất định phải trực tiếp đánh chết Ngũ Ban ở đây.

Thấy Ngũ Ban có cuồng vọng đến mấy cũng không dám cứng rắn đối đầu, chỉ có thể nhanh chóng rời khỏi đó.

“Ầm!”...

Dòng nước đỏ rực va vào vách đá, khiến toàn bộ không gian lại run rẩy, vô số đá rơi lả tả.

“Thằng nhóc, chỉ biết chạy thôi sao?

Thật uổng phí bao nhiêu huyết mạch chi lực.” Tiếng Huyền Vũ Tàn Hồn lại vang lên.

Ngũ Ban mặt mày âm trầm nói: “Hừ!

Đừng có cuồng vọng, lão tử không đánh lại, nhưng sẽ có người trị được ngươi.” Lời vừa dứt, huyết mạch chi lực trong cơ thể Ngũ Ban lập tức hòa làm một, khiến trên người anh tỏa ra một tầng khí đen đậm đặc.

“Hừ!

Huyết mạch dung hợp?

Cũng có một luồng sức mạnh Ma Thần, nhưng cũng không đến mức này!” Huyền Vũ Tàn Hồn cười lạnh.

Nhưng Ngũ Ban lại không dùng bí thuật hóa thân Ma Thần Chi Thể, mà tinh thần lực nhanh chóng thông qua huyết mạch chi lực của bản thân để câu thông thiên địa.

Thông Linh Thuật không thể chỉ định ai với ai, lần trước Ngũ Ban dùng cách này để câu thông Thần Đồ Úc Lũy, nhưng lần này anh

không dám chắc liệu có còn câu thông được không.

Dù sao cũng khác với Tang Lâm Mạt, lão già đó đã ký kết khế ước với người ta, thông qua hình thức giao dịch để mỗi lần đều có thể câu thông Quỷ Vương.

Giờ thì giống như mộng du, tùy duyên thôi.

"Ma Thần Chi Thể?

Muốn triệu hoán ta?" Ngay khi Ngũ Ban đang câu thông thiên địa, một giọng nói vang lên.

Ngũ Ban sững người, giọng nói này sao lại quen thuộc đến vậy?

"Ta lấy danh nghĩa Ma Thần, triệu hoán ngươi giáng lâm, tiêu diệt kẻ địch." Ngũ Ban nói.

Giọng nói đó lại vang lên: "Ta có thể cảm ứng được Thần Thú Huyết Mạch trong cơ thể ngươi, đã dung hợp sức mạnh huyết mạch để có được năng lực Ma Thần, thân là khởi nguồn của huyết mạch, ta vốn có thể từ chối yêu cầu của ngươi." Nghe câu nói đó, Ngũ Ban trong lòng sững lại, có khi nào triệu hoán thất bại không?

Đang nghĩ xem có nên tìm người khác không, thì giọng nói đó lại vang lên.

"Nhưng đã dùng danh nghĩa Ma Thần triệu hoán ta thì giáng lâm một lần thì có sao đâu?" Giọng nói đó nói.

Nghe câu đó, Ngũ Ban không còn do dự nữa, khí đen trên người cuồn cuộn tuôn ra, rất nhanh một Thái Cực Đồ khổng lồ xuất hiện trên mặt đất.

"Hừ!

Thông Linh Thuật?

Ta muốn xem ngươi có thể triệu hoán ra thứ gì?

Đừng quên ta là Huyền Vũ, ta có dị năng thông đạt Địa Phủ." Huyền Vũ Tàn Hồn lạnh lùng nói.

Khi Ngũ Ban tưởng rằng thứ anh câu thông sắp xuất hiện, lại nghe thấy một tiếng nghi hoặc.

"Ôi!

Huyền Vũ Tàn Hồn, hóa ra ta chỉ là một đạo tàn hồn thôi sao, Ma Thần Chi Thể thì cần gì ta phải tự mình giáng lâm chứ?" Giọng nói đó nói.

Ngũ Ban sững người hỏi: "...Bản thể Huyền Vũ?" "Đúng vậy!" Tiếng của Bản thể Huyền Vũ.

Ngũ Ban dở khóc dở cười, đúng là nước lớn tràn vào miếu Long Vương rồi.

"Ngài có thể thu hồi tàn hồn không?

Tôi cần tàn hài của ngài." Ngũ Ban nói.

Bản thể Huyền Vũ nói: "Hóa ra là một mảnh mai rùa mà ta từng để lại, đã là Ma Thần Chi Thể cần thì ta sẽ tặng ngươi." Lời vừa dứt, giữa thiên địa đột nhiên chấn động, một luồng khí tức cường hãn từ trong Thái Cực Đồ bốc lên.

"...Sức mạnh, sao lại quen thuộc đến vậy?" Huyền Vũ Tàn Hồn kinh hô.

Ngũ Ban cũng sững sờ, sức mạnh quả nhiên cường đại, khó trách bản thể Huyền Vũ lại có thể từ chối triệu hoán, hóa ra là vì thực lực cứng rắn của người ta đặt ở đó sao?

"Sức mạnh của ta!" Huyền Vũ Tàn Hồn cuối cùng cũng cảm ứng được, toàn bộ thân thể đều run rẩy.

Huyền Vũ Tàn Hồn hoảng sợ sau khi cảm ứng được sức mạnh

bản thể, hóa thành một tàn ảnh nhanh chóng bỏ chạy về phía xa.

Nhưng đúng lúc đó, một chiếc móng vuốt khổng lồ y hệt móng vuốt của Huyền Vũ Tàn Hồn xuất hiện trong trận Thái Cực.

"Ầm!"...

Toàn bộ không gian đều run rẩy, không khí một trận nổ tung.

Khi móng vuốt khổng lồ vồ lấy tàn hồn đã trốn xa đó, trong hư không gợn lên từng trận sóng gợn.

"Sức mạnh thật cường đại, không gian này sắp không chịu nổi nữa rồi." Ngũ Ban thấy một kích đó thì cả người đều ngây ngốc.

Đây mới là sức mạnh chân chính, dù có động dụng bí thuật dốc toàn lực một kích e rằng cũng không thể đạt đến trình độ này.

Sức mạnh của Huyền Vũ, một trong Tứ Linh sao?

Ngũ Ban cảm ứng rõ ràng nó căn bản chưa dùng toàn lực.

"Ầm ầm!"...

Một tràng tiếng nổ vang lên, toàn bộ hang động đều sụp đổ, vô số đá rơi lả tả.

Một kích chấn động trời đất, một kích chấn nát lòng người, một kích khiến Ngũ Ban cảm thấy mình bây giờ không khác gì con kiến.

Ngũ Ban ngây ngốc, Hắc Hạt Tử đang trốn ở xa càng choáng váng hơn, không biết ai đã tung ra một đòn đó.

Nhưng anh ta có thể cảm nhận được huyết mạch trong cơ thể dường như đang thần phục, trước một đòn đó, Hắc Hạt Tử chỉ cảm thấy mình không chịu nổi một kích.

Anh ta còn tưởng là Ngũ Ban, tưởng Ngũ Ban đã đạt đến trình độ dùng sức mạnh huyết mạch của bản thân để biến thành bản thể

Huyền Vũ.

Đất lún, núi đổ, con chó xanh trong lòng Hắc Hạt Tử hóa thành một luồng sáng xanh lao về phía nơi phát ra đòn tấn công.

Toàn bộ không gian đột nhiên tĩnh lặng, toàn bộ mặt hồ cũng được san phẳng.

May mắn là nguồn sức mạnh nằm ở chỗ Ngũ Ban, những tảng đá rơi xuống đều bị đánh nát thành bụi, nếu không Ngũ Ban đã bị chôn vùi ở đó rồi.

"Thật lợi hại." Ngũ Ban nói từ tận đáy lòng.

Lúc này tiếng Huyền Vũ truyền đến: "Ngươi đã dung hợp huyết mạch thần thú và hung thú, khiến huyết mạch chi lực biến thành Ma Thần Chi Thể, không gian của ngươi rất lớn." "Ngài biết sức mạnh trong cơ thể tôi sao?" Ngũ Ban hỏi.

Huyền Vũ nói: "Ha ha… Đương nhiên là rõ." "Vậy tôi có thể hỏi một câu hỏi không?" Ngũ Ban hỏi.

Huyền Vũ nói: "Vì thân mang Ma Thần Chi Thể nên đương nhiên có thể hỏi." "Vì sao lần trước tôi biến thân, tôi lại không thể kiểm soát được mình, cứ như Ma Thần giáng thế vậy." Ngũ Ban trầm giọng hỏi.

Huyền Vũ nói: "Ma Thần đã tiêu vong, e rằng ý chí của nó đã không còn, ngươi không cần lo lắng, có phải ngươi đã gặp thứ gì đó khiến ngươi phẫn nộ không?" "Một cánh cổng Thanh Đồng Môn khổng lồ." Ngũ Ban nói thật.

Chương 266

Huyền Vũ cười lạnh nói: "Hóa ra là vật của Vương Mẫu Phục Hy, khó trách Ma Thần lại phẫn nộ, đừng quên năm xưa nếu không có sự nhúng tay của hai người, kẻ chiến thắng trong cuộc chiến Trục Lộc đáng lẽ phải là Ma Thần đại nhân." "Vậy… ngài có thay thế tôi không?" Ngũ Ban hỏi.

Đây là điều anh lo lắng nhất, cũng là điều khủng khiếp nhất, nếu bị Ma Thần chiếm đoạt thì sao?

"Yên tâm đi!

Ma Thần không dung hợp với thế gian, sẽ không thay thế ngươi, chỉ là sau này khi ngươi trưởng thành đến một trình độ nhất định, cần phải hoàn thành ý chí của nó, mới có thể có được toàn bộ sức mạnh của Ma Thần." Huyền Vũ nói.

Nghe Huyền Vũ nói xong, Ngũ Ban lập tức thở phào nhẹ nhõm.

"Vậy thì đa tạ." Ngũ Ban nói.

Huyền Vũ lại nói: "Dung hợp huyết mạch, năm xưa Vương Mẫu Phục Hy đã nghiên cứu bao nhiêu cũng không thành công, lại có một phàm nhân làm được." Ngũ Ban trong lòng khẽ động, chẳng lẽ những cộng sinh thể kia sao?

Hóa ra là những thứ mà Vương Mẫu và Phục Hy đã nghiên cứu ra.

"Hoặc có lẽ một ngày nào đó ngươi có thể mượn Ma Thần Chi Thể, dung hợp ra một vị phụ thần khác cũng không chừng." Huyền Vũ cảm thán.

Ngũ Ban ngạc nhiên hỏi: "Phụ thần là ai?" "Ngươi không cần biết, đợi khi có được Ma Thần Chi Thể hoàn chỉnh, phát huy ra toàn bộ sức

mạnh huyết mạch rồi hãy hỏi ta.” Huyền Vũ nói.

Lời vừa dứt, Thái Cực Đồ đột nhiên lóe lên rồi mờ đi, Huyền Vũ biến mất.

“Ma Thần Chi Thể hoàn chỉnh sao?

Một ngày nào đó tôi sẽ hoàn thành.” Ngũ Ban khẽ nói.

Hôm nay, một kích của bản thể Huyền Vũ đã khiến Ngũ Ban thấy được sức mạnh chân chính, bây giờ anh càng khao khát nó hơn.

Mặc dù Ngũ Ban biết mình còn rất xa mới đạt được bước đó, nhưng đó là mục tiêu anh theo đuổi.

“...Phá hủy cả nơi này rồi sao?” Hắc Hạt Tử bò ra từ đống đá lộn xộn, nhìn xung quanh vẻ mặt kinh ngạc.

Ngũ Ban thấy tên này thì tức giận nói: “Anh đó!

Huyền Vũ Tàn Hồn mạnh như vậy, mà anh cũng không giúp.” “Tôi ra tay chẳng phải là tự tìm cái chết sao?

Dù sao cậu cũng đủ mạnh rồi, đến cả toàn bộ không gian cũng bị cậu phá hủy rồi.” Hắc Hạt Tử nói.

Ngũ Ban bực mình nói: “Không phải tôi, mà là một kích của bản thể Huyền Vũ thôi.” “Bản thể Huyền Vũ?

Chẳng lẽ cậu đã triệu hoán ra bản thể Huyền Vũ sao?” Hắc Hạt Tử cả người đều ngây ngốc.

Ngũ Ban nói: “Ừ.” “Trời ạ!

Lại triệu hoán ra bản thể Huyền Vũ, vậy mà cũng không gọi tôi một tiếng, tôi cũng muốn đi bái kiến lão tổ chứ.” Hắc Hạt Tử nói.

Ngũ Ban nói: “Lão tổ của anh chẳng phải bị giết rồi sao?” Hắc Hạt Tử có chút ngượng nghịu, vốn tưởng rằng gọi một tiếng lão tổ thì

Huyền Vũ Tàn Hồn sẽ đồng ý, không ngờ lại khiến nó càng thêm điên cuồng.

"Đi thôi, tôi đi xem Huyền Vũ rốt cuộc đã để lại tàn hài ở đâu." Ngũ Ban nói.

Hai người bò qua đống đá lộn xộn, cuối cùng đến nơi Huyền Vũ tấn công.

Chỉ thấy nơi đó đã bị khoét ra một cái hố sâu khổng lồ, sâu đến mười mấy mét.

Khó trách lại khiến toàn bộ không gian ở đó sụp đổ, e rằng cả bom đạn cũng không có uy lực như vậy phải không?

Chỉ thấy trong hố có một mảnh mai rùa nhỏ bé lơ lửng trong hư không.

Khi hai người nhảy xuống mới phát hiện đó không phải một mảnh mai rùa hoàn chỉnh mà chỉ là một góc.

Cả hai đều sững sờ, chỉ một mảnh mai rùa nhỏ bé như vậy đã ẩn chứa sức mạnh cường đại đến thế.

Đặc biệt là Ngũ Ban đã đích thân bị tàn hồn đó đánh cho không có chút sức chống cự nào.

Chỉ bằng sức mạnh của một mảnh mai rùa đã có thể biết được sức mạnh của bản thể Huyền Vũ rốt cuộc cường đại đến mức nào.

"Đi thôi!

Ngũ Tà thằng nhóc đó có phúc rồi." Hắc Hạt Tử nói.

Ngũ Ban hỏi: "Thứ này dùng để làm gì?" "Đương nhiên là để ăn rồi." Hắc Hạt Tử cũng không tiện nói.

Ngũ Ban gật đầu nói: "Thật sự có thể khiến Ngũ Tà vĩnh viễn sở hữu Kỳ Lân Huyết Mạch sao?" "Đương nhiên rồi, mặc dù không thể

giống như Tiểu Ca, nhưng tin rằng qua nỗ lực của cậu ta, đạt đến trình độ như Chương Nhật Sơn thì có thể." Hắc Hạt Tử nói.

Ngũ Ban trong lòng khẽ động, Chương Nhật Sơn thì anh đã gặp ở Tân Nguyệt Phạm Điếm.

Nếu Ngũ Tà có thể đạt đến trình độ đó, có thể thấy anh ta nhất định sẽ vang danh một phương.

Dù không còn Ngũ gia trong tay cũng có thể phát dương quang đại.

Chỉ là Ngũ Ban trong lòng đều nghĩ, tại sao anh ta lại muốn rời đi?

Có lẽ sự chấn kinh mà Huyền Vũ mang lại quá lớn, vì theo đuổi sức mạnh cường đại, cuối cùng sẽ có một ngày rời khỏi Ngũ gia.

Khi hai người từ trong không gian đổ nát đi ra, chỉ thấy những người trên miệng hố đã sớm bỏ chạy hết rồi.

"Lạ thật, người đâu hết rồi?" Ngũ Ban hỏi vẻ mặt khó hiểu.

Hắc Hạt Tử khóe miệng giật giật nói: "Nhìn phía sau cậu đi, chỉ cần không phải kẻ ngốc thì chắc đều phải chạy hết rồi." Ngũ Ban quay người lại nhìn, chỉ thấy mặt đất phía sau đã sụp lún, bên trong cũng rơi xuống vô số đá.

E rằng những người kia tưởng động đất, không chạy thì đúng là kẻ ngốc.

"Đi thôi, đi tìm họ." Hắc Hạt Tử nói.

Nói rồi hai người bước ra từ cửa đá, đến bờ sông thì thấy nhóm Ngũ Tà đang trốn ở chỗ cũ.

Thấy Ngũ Ban và Hắc Hạt Tử đi ra, họ mới chạy tới, hỏi chuyện đã xảy ra trước đó.

"Được rồi, đừng hỏi nữa, không phải động đất sao, xem ra cậu ta đã bị dọa sợ rồi." Hắc Hạt Tử nói.

Hắc Hạt Tử không nói ra sự thật, Ngũ Ban cũng không nói.

Dù sao loại tấn công này cũng quá sức tưởng tượng rồi.

Đưa mảnh mai rùa nhỏ đó cho Ngũ Tà, đợi anh ta nuốt vào xong Hắc Hạt Tử mới thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ là thứ này ăn vào không có công hiệu đặc biệt gì, Ngũ Tà cũng không cảm thấy bất kỳ điều gì khác lạ.

"Đi thôi, bị lời nguyền của hoa đỏ nhiễm phải rồi à?" Hắc Hạt Tử nhìn mọi người cứ nhìn chằm chằm Ngũ Tà thì nói.

Ngũ Ban hỏi: "Không có chút cảm giác nào sao?" "Chỉ là khiến Kỳ Lân Huyết trong cơ thể tràn đầy sức sống thôi, bản thân người sống đương nhiên không có cảm giác gì, muốn có cảm giác thì đợi sau này kết hôn thì có." Hắc Hạt Tử thản nhiên nói.

A Nịnh sững sờ hỏi: "Cảm giác gì?" "Huyết khí sung túc, kim thương bất đảo ấy mà." Hắc Hạt Tử nói.

Nghe câu nói đó, mặt A Nịnh đỏ bừng, ánh mắt của tất cả đàn ông đều thay đổi hoàn toàn.

"Kim thương bất đảo?

Đù má, đồ tốt lại bị lãng phí sao?" Vương Bàn Tử kêu quái dị.

Trong tiếng than vãn hối tiếc của Vương Bàn Tử, mọi người tiếp tục đi dọc bờ sông về phía trước.

Chương 267

Sau khi đi khoảng mấy tiếng, đúng như Hắc Hạt Tử đã nói.

Khi những người khác đều cảm thấy mệt mỏi, Ngũ Tà lại không hề thay đổi sắc mặt, chính là vì huyết khí trong cơ thể anh ta sung túc.

Một con sông không biết dẫn đi đâu, nhưng mọi người đi mãi mà không thấy điểm cuối.

Phát hiện con sông này cứ đi thẳng tắp, không hề có bất kỳ khúc quanh nào.

Điều này là lần đầu tiên mọi người thấy.

Cuối cùng khi mọi người đi đến mức thực sự sắp không đi nổi nữa, mặt sông phía trước đột nhiên biến thành cực kỳ rộng lớn.

Một con sông lại hội tụ ở đó thành hồ, mặt hồ rộng lớn vì không có gió, nên trông phẳng lặng sóng yên.

Hồ nước nhìn thoáng qua như một đại dương mênh mông, nhưng trong ánh sáng mờ ảo, mọi người lại thấy bờ đối diện có rất nhiều ngôi nhà, giống như một thôn làng.

Điều kỳ lạ hơn là trên không trung thôn làng lững lờ khói bếp, như có người đang nấu cơm.

“Không phải chứ?

Dưới lòng đất lại có người ở sao?” Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

Hắc Hạt Tử nói: “Có chứ?

Trong tiểu thuyết chẳng phải thường có tộc người lùn sống dưới lòng đất sao?” “Đó là tiểu thuyết, thế giới phương Tây.” Vương Bàn Tử cạn lời nói.

A Nịnh không để ý đến hai người đùa giỡn, nói: "Chẳng lẽ là người Quỷ Động Tộc?" "Chắc vậy, nghe nói ở Ma Quốc đa số lấy Quỷ Động Tộc làm chủ, sau khi thất bại thì nghe nói ẩn náu dưới lòng đất." Hắc Hạt Tử nói.

Vương Bàn Tử nói: "Bát gia từng nói, người đầu tiên phát hiện ra nơi này không phải Quỷ Động Tộc, mà là người Trát Qua Lạp Mã, cũng là tổ tiên của bà xã Hồ Bát gia." "Nghe nói vì nơi này bị nguyền rủa?" Hắc Hạt Tử hỏi.

Vương Bàn Tử nói: "Không phải, là Quỷ Mẫu gây ra quỷ kế của Mộ Trần Châu, thứ đó vốn là mắt của Tà Thần, bị người Trát Qua Lạp Mã lấy trộm, cuối cùng lưu lạc đến Thăng Long, khiến hậu nhân Trát Qua Lạp Mã tìm kiếm nghìn năm." "Mộ Trần Châu không phải bảo vật giải trừ tất cả lời nguyền sao?" Ngũ Ban hỏi.

Vương Bàn Tử nói: "Tôi nào có hiểu, nghe Hồ Bát gia nói mắt của Tà Thần đã đưa cho Quỷ Mẫu, không có nhãn cầu thì chỉ có thể dùng thứ đó thay thế." "Ở đây có thuyền." Ngũ Tà chỉ vào bờ hồ nói.

Ngũ Ban nói: "Xem ra tôi sắp phải gặp những người Quỷ Động Tộc kia rồi." Thuyền gỗ ở bờ hồ không nhỏ, trông cũ kỹ, nhưng lúc này mọi người cũng không có lựa chọn nào khác.

A Nịnh ra lệnh cho mấy thuộc hạ chèo thuyền về phía thôn làng đối diện.

Khi thuyền gỗ từ từ chèo về phía trước, mọi người phát hiện xung quanh có ánh sáng trắng lấp lánh, dưới nước toàn màu trắng.

Cá ở đây đặc biệt nhiều và đặc biệt lớn, những con cá này lại có màu trắng, không biết có phải vì quanh năm ở dưới lòng đất không thấy ánh mặt trời hay không.

Những con cá này hơi khác so với những con cá đã bắt được trước

đó, thân to không vảy, toàn thân trong suốt, chỉ có râu và miệng là trắng như tuyết.

“Chẳng lẽ là cá râu trắng đặc trưng của Khách Lạp Mễ Nhĩ sao?” Ngũ Tà kinh ngạc nói.

Vương Bàn Tử nói: “Không phải chứ?

Cá râu trắng không nhỏ sao?” “Ai mà biết nơi này có thể nuôi dưỡng được cá lớn như vậy, chẳng lẽ cậu quên những bộ xương khổng lồ mà chúng ta đã thấy trước đó sao?” Ngũ Tà nói.

Vương Bàn Tử nói: “Cũng đúng, nơi này quả thực không bình thường, ngay cả loại cá nhỏ như vậy cũng trở nên lớn như vậy.” “Mọi người cố gắng cẩn thận một chút, đầu cá quá lớn, nếu nó đâm vào chúng ta thì e rằng thuyền của chúng ta sẽ lật.” Ngũ Ban nhìn những con cá đó nói.

Vương Bàn Tử nói: “Yên tâm đi, cá râu trắng không hại người.” “Tôi cảm thấy không đúng.” A Nịnh đột nhiên nói.

Vương Bàn Tử hỏi: “Không đúng chỗ nào?” “Xem ra chúng đang tập hợp lại.” A Nịnh nói.

Mọi người nhìn về phía mặt hồ, quả nhiên những con cá râu trắng dưới nước ngày càng nhiều, toàn bộ hồ đều là loại cá râu trắng này.

“Xem ra chúng coi tôi là bữa ăn rồi?

Thuốc nổ của Vương Bàn Tử đâu?” Ngũ Ban nói.

Vương Bàn Tử có chút do dự nói: “Không phải chứ?

Đừng có nhầm lẫn, thuốc nổ của tôi cũng không có nhiều.” “Nhanh lên.” Hắc Hạt Tử cũng nói.

Lời vừa dứt, chỉ thấy những con cá trong hồ thực sự kết thành một mảng lớn, những con cá này cắn vào đuôi của nhau tạo thành một

trận pháp khổng lồ.

Khi những con cá tập hợp ngày càng nhiều, chúng cuộn tròn như một con rồng trắng trong hồ.

"Loạt xoạt!"...

Mặt hồ vốn bình lặng đột nhiên sóng lớn cuồn cuộn, như một con rồng tiềm ẩn xuất hải, tạo ra sóng gió dữ dội.

"Mẹ nó, nhanh lên, xuống cho cá ăn, tôi không làm đâu." Hắc Hạt Tử thúc giục.

Vương Bàn Tử thấy thế cũng sợ xanh mặt, vội vàng lấy thuốc nổ từ trong ba lô ra.

"Ầm!"...

Sau khi châm một đoạn thuốc nổ, Vương Bàn Tử lập tức ném về phía những con cá râu trắng đó.

Một tràng tiếng nổ vang lên, sóng lớn đẩy thuyền gỗ đi rất xa.

Khi mọi người nghĩ rằng những con cá râu trắng đó là nguy hiểm nhất, đột nhiên mọi người chỉ cảm thấy thuyền của mình dường như bị thứ gì đó đâm vào.

"Ầm!"...

Lại một tràng tiếng nổ vang lên, thuyền của mọi người lập tức bị hất lên trời.

Mọi người cũng lần lượt nhảy xuống từ trên trời, lúc này chỉ thấy ở phía bên kia đàn cá râu trắng lại có một con quái vật khổng lồ.

Con quái vật này như khủng long đang đi lại trong hồ.

Nhìn kỹ con quái vật này dài đến mười mét, có bốn chân ngắn, trên người có những sọc đen trắng lớn, hình dáng giống kỳ nhông

khổng lồ, như một quả ngư lôi.

Cái miệng khổng lồ như cá sấu nhưng lại không giống, mà lại giống đầu rồng hơn.

“Đù má!

Tôi thấy quái vật thời tiền sử rồi.” Vương Bàn Tử kêu quái dị một tiếng rồi rơi xuống nước.

Một tiếng “phù phù” vang lên, tất cả mọi người đều rơi xuống nước.

Ngũ Ban cũng ngây ngốc, thật không ngờ trong cái hồ lớn dưới lòng đất này lại ẩn chứa một con quái vật khổng lồ như vậy.

Giống như khủng long, khiến người ta cảm thấy khủng khiếp.

Nhìn con quái vật to lớn, mọi người hoàn toàn sững sờ, chẳng lẽ hôm nay thực sự phải chôn thân trong miệng cá này sao?

“Loạt xoạt!”...

Đúng lúc này, một trận âm thanh như sóng lớn cuộn trào vang lên.

Mọi người trong nước quay đầu nhìn lại, chỉ thấy những con cá râu trắng bị Vương Bàn Tử ném bom tan tác lại tập hợp lại, tạo thành một con rồng trắng khổng lồ.

Giống như một con rồng lớn đang cuộn mình trong nước, nó khuấy động hồ nước một trận.

“Thảm rồi, thảm rồi, bị kẹp hai mặt rồi.” Vương Bàn Tử nói.

A Nịnh vội vàng nói: “Nhanh lên, thuốc nổ.” “Nổ cái quái gì, không thấy tôi đang ở dưới nước sao?

Chương 268

Dây dẫn đã ướt hết rồi, nổ cho tôi xem thử đi.” Vương Bàn Tử nói.

“Gầm!”...

Đúng lúc này, con quái vật khổng lồ đó ngửa mặt lên trời gầm một tiếng dài, thân hình dài cũng rẽ nước lao thẳng về phía mọi người.

“Căn bản không cho tôi cơ hội sống sót nào cả.” Ngũ Tà cũng hét lên.

Ngũ Ban và Hắc Hạt Tử nhìn nhau, Huyền Vũ Huyết Mạch trong cơ thể lập tức tuôn trào.

Huyền Vũ là Thủy Thần, trong nước đương nhiên có thể phát huy sức mạnh vốn có.

Bây giờ bị cá râu trắng và quái vật kẹp lại, hai người cũng chỉ có thể đại chiến một trận.

Nhưng khi hai người vừa định hành động, chỉ thấy những con cá râu trắng đó đột nhiên vượt qua hư không, như cá chép hóa rồng.

Cảnh tượng đó khiến mọi người đều ngây ngốc, từng con cá trắng cắn vào nhau tạo thành một con quái vật khổng lồ, bay qua đầu họ.

“Ầm!”...

Khi những con cá râu trắng rơi xuống nước, mọi người đột nhiên phát hiện những con cá râu trắng này không phải lao về phía họ, mà lại lao về phía con quái vật kia.

Đội hình cá do những con cá râu trắng tạo thành bao vây con quái vật đó như một con rồng khổng lồ.

“Gầm!”...

Con quái vật đó cũng không phải ăn chay, nó há to miệng điên cuồng cắn xé nuốt chửng những con cá râu trắng, lập tức khoét một lỗ hổng trong đội hình cá của chúng.

Nhưng những con cá râu trắng có kỷ luật nghiêm ngặt, dù đã mất đi vô số đồng đội, chúng vẫn vây khốn con quái vật.

“Ầm!”...

Mặc dù con quái vật có cái miệng to lớn sắc bén, nhưng những con cá râu trắng này thực sự quá nhiều, chúng lại hất con quái vật lật tung trong hồ.

“Mau đi thôi.” Hắc Hạt Tử vội vàng hét lên.

Vốn tưởng sẽ có một trận ác chiến, không ngờ lại có một làng hoa ám, chúng lại không tấn công.

Lúc này mọi người đang ở giữa hồ, để bơi lên bờ cần có thời gian.

“Đù má!

Dưới nước trắng xóa hóa ra là những rãnh được cá và quái vật xông ra.” Vương Bàn Tử kêu quái dị.

Ngũ Ban nhìn xuống dưới, quả nhiên là vậy, những thứ anh thấy trên mặt hồ, căn bản là đá dưới đáy hồ không ngừng bị nghiền nát rồi biến thành màu trắng.

“Bơi nhanh lên, vừa rồi ăn cá rồi, cẩn thận bị cá quay lại ăn thịt.” Ngũ Ban nói.

Nhìn những con cá râu trắng phía sau vẫn đang chiến đấu với quái vật, một mảng trắng xóa, Vương Bàn Tử không nhịn được nuốt nước bọt.

Khi mọi người vừa rời đi một lúc, một con cá lớn khổng lồ xuất

hiện trước mặt họ.

Mọi người đều sững sờ, con cá này cũng toàn thân màu trắng, râu ở khóe miệng rất dài.

“Cá trắng khổng lồ sao?” A Nịnh ngây ngốc hỏi.

Ngũ Tà nói: “Cá râu trắng.” “Lại lớn đến vậy sao?

Nó đang nhìn chằm chằm tôi.” Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Ban nói: “Nó đang nhắm vào tôi, lùi về phía sau tôi đi.” Nghe Ngũ Ban nói vậy, mọi người sợ hãi rụt hết về phía sau Hắc Hạt Tử và Ngũ Ban.

“Những nhân loại này sao lại ở đây?” Lúc này, con cá đó lại nói chuyện.

Ngũ Ban và Hắc Hạt Tử nhìn nhau, mẹ kiếp, cá tinh sao?

“Tôi cần đến đón một người và cần đi qua đây.” Ngũ Ban trầm giọng nói.

Cá râu trắng khổng lồ gầm lên như sấm: “Bây giờ nơi này bị một con Ác Giao chiếm giữ, để có thể tiếp tục sinh tồn ở Phong Thực Hồ, chúng tôi chỉ có thể đoàn kết liều chết một trận, ở đây muốn chờ chết sao?” “Thưa tiền bối, tôi chỉ đi qua đây chứ không tham gia tranh đấu.” Hắc Hạt Tử nói.

Cá râu trắng khổng lồ nói: “Các người có tư cách tham gia sao?

Đi nhanh đi, nếu để Ác Giao thoát khỏi khốn cảnh thì chắc chắn sẽ chết.” “Xin hỏi Ác Giao từ đâu đến?” Ngũ Ban hỏi.

Nghe ra đây là một con giao vừa mới chiếm giữ nơi này.

“Đương nhiên là từ dưới lòng đất chui ra.” Cá râu trắng nói.

Ngũ Tà nhìn con quái vật phía sau nói: “Giao Long sao?” “Long?

Xa lắm, nhưng cũng không phải thứ các ngươi có thể chống lại.” Cá râu trắng nói.

Ngũ Tà hỏi: “Vậy thì sao?” “Phong Thực Hồ vốn là di vật lưu lại từ thời thượng cổ, là thiên đường đối với loài cá chúng tôi, một khi rời khỏi đây chúng tôi sẽ chết, vì vậy chỉ có thể liều chết một trận.” Cá râu trắng nói.

Hắc Hạt Tử nói: “Đa tạ tiền bối nhắc nhở, chúng tôi xin cáo từ.” “Khoan đã!” Đúng lúc này Ngũ Tà nói.

Ngũ Ban hỏi: “Sao vậy?” “Con Ác Giao đó từ dưới lòng đất chui ra sao?” Ngũ Tà hỏi.

Cá râu trắng nói: “Không sai, phía sau thôn làng có một con đường dẫn đến không gian Tà Thần, bên trong vô số Độc Xà, nhưng một con Ác Giao đã thoát ra từ đó.” “Vậy ngài có biết tình hình bên trong không?” Ngũ Tà hỏi.

Cá râu trắng nói: “Tôi không rõ nữa.” Trong khi mọi người đang nói chuyện, chiến sự ở phía bên kia ngày càng ác liệt, vô số cá râu trắng đã bỏ mạng trong miệng Ác Giao.

Móng vuốt sắc bén khổng lồ càng xé nát vô số cá, khiến mặt hồ tỏa ra mùi tanh nồng nặc.

“Đi nhanh đi, dân chúng của tôi không chống đỡ nổi nữa rồi.” Cá râu trắng nói.

Vốn Ngũ Tà muốn hỏi thêm một số tình hình khác, nhưng lúc này cũng chỉ có thể rời đi trước, không ngờ lại gặp một Ngư Vương ở đây.

Con cá râu trắng khổng lồ như một con cá trắng to lớn đó cũng lao về phía Ác Giao.

“Bùm!”...

Sau khi Ngư Vương lao tới, nó lập tức đâm bay Ác Giao.

“Gầm!”...

Con Ác Giao đó cũng không phải ăn chay, ngay khi bị đâm, móng vuốt sắc bén khổng lồ của nó cũng mạnh mẽ giáng xuống người Ngư Vương.

Sức mạnh cường đại khiến thân thể Ngư Vương bay ngược ra ngoài.

Nó tạo ra một trận sóng lớn lao về phía mọi người.

Trong chốc lát, mọi người lập tức bị sóng lớn hất bay.

Trên người Ngư Vương cá râu trắng cũng xuất hiện một vết thương khổng lồ.

Một kích dưới đó, thắng bại rõ ràng.

Rất nhanh, vô số cá râu trắng vây quanh Ngư Vương, dùng miệng cắn nối vào nhau, vá vết thương cho Ngư Vương.

Sau đó chúng còn tự cắn đứt miệng mình, để vết thương của Ngư Vương lành lại.

Chương 269

Mặc dù mọi người bị hất bay, nhưng khi nhìn cảnh tượng đó, tất cả đều bị chấn động.

Ở đằng xa, con Ác Giao khổng lồ sau khi ổn định thân hình, cái cổ dài ngửa lên trời gầm một tiếng dài.

"Đi mau, tôi sẽ bảo dân của tôi đưa các ngươi đi, Ác Giao điên rồi." Ngư Vương cá râu trắng nói.

Lời vừa dứt, từng con cá lớn tụ tập lại thành một chiếc thuyền cá, từng người một được đỡ lên lưng cá, định đưa mọi người đi.

"Vậy còn nó thì sao?" Ngũ Tà mềm lòng không khỏi hỏi.

Ngư Vương cá râu trắng nói: "Hôm nay tôi e rằng khó thoát khỏi kiếp này, vốn dĩ mấy chục năm trước tôi đã phải chết rồi, lúc đó được một nhân loại cứu, lần này cũng coi như báo ân mà chết không hối tiếc." Nghe lời Ngư Vương cá râu trắng, mọi người trong lòng khẽ động, chẳng lẽ là Hồ Bát gia?

"Tôi nghĩ chúng ta nên giúp đỡ." Ngũ Tà trầm giọng nói.

A Nịnh nói: "Giúp cái gì?

Vũ khí của tôi đều bị dính nước rồi, bây giờ tự vệ còn là vấn đề." "Dường như nó đã tranh đấu ở đây nhiều năm rồi, cô nghĩ chỉ vì tranh giành địa bàn thôi sao?" Ngũ Tà nói.

Ngũ Ban hỏi: "Sao vậy?" "Tôi cũng không dám chắc, có lẽ có liên quan đến nơi mà tôi muốn đến cũng không chừng." Ngũ Tà nói.

Đang nói chuyện, đàn cá râu trắng đã vớt tất cả mọi người lên.

Khi thuyền cá do đàn cá tạo thành vừa định đưa mọi người đi, con

Ác Giao đó lại lao tới.

Mặc dù ở dưới nước nhưng đối với Ác Giao và cá râu trắng thì căn bản như đi trên đất bằng.

Ngư Vương vẫy mạnh cái đuôi khổng lồ vừa định lao tới lần nữa, Hắc Hạt Tử và Ngũ Ban nhìn nhau.

"Có nên giúp không?" Hắc Hạt Tử hỏi.

Ngũ Ban trầm giọng nói: "Mặc dù Vương Bàn Tử đã biết một số chuyện từ miệng Hồ Bát gia, nhưng tôi không rõ, có lẽ có thể mượn lời Ngư Vương để biết thêm." "Tôi cũng nghĩ vậy, tôi muốn biết tại sao chúng lại đấu lâu như vậy, tôi cảm thấy không chỉ vì sinh tồn." Hắc Hạt Tử nói.

Ngũ Ban gật đầu nói: "Vậy ra tay đi." Lời vừa dứt, Ngũ Ban và Hắc Hạt Tử sau khi Huyền Vũ Huyết Mạch tuôn trào, lăng không nhảy lên, đạp trên mặt nước nơi vô số cá râu trắng đang bơi.

"!" Ngư Vương vừa định liều mạng, lại đột nhiên phát hiện có hai người nhảy lên lưng mình.

Hắc Hạt Tử nói: "Ngư Vương, chúng ta làm một giao dịch, tôi tiêu diệt con Ác Giao đó, ngài kể cho tôi một số chuyện ở đây." Đúng lúc này Ác Giao lao tới, Ngũ Ban và Hắc Hạt Tử đồng thời lăng không nhảy lên.

"Bùm!"...

Lập tức một tiếng động trầm đục vang lên, chỉ thấy hai người đồng thời đáp xuống lưng Ác Giao.

Trên người hai người đồng thời tuôn ra một luồng trọng lực cường hãn.

"Thủy Yêm Bát Hoang!" "Phá Nham!" Hai người cùng sở hữu

Huyền Vũ Huyết Mạch, đồng thời thi triển hai tuyệt kỹ, lập tức một luồng cự lực dội xuống người Ác Giao.

"Ầm!"...

Sau một tiếng động kịch liệt vang lên, chỉ thấy toàn bộ mặt hồ dấy lên một trận sóng lớn.

Sóng lớn lấy Ác Giao làm trung tâm lan ra xung quanh, Ngư Vương cũng bị một làn sóng lớn đẩy ra xa.

Mà con Ác Giao đó càng bị hai người đạp xuống tận đáy hồ.

Nhưng Ác Giao cũng lợi hại, vừa bị hai người đạp xuống liền nổi giận, thân hình khổng lồ cuộn mình trong hồ lập tức hất văng hai người xuống nước.

"Gầm!"...

Mặc dù hất bay hai người nhưng lúc này nó cũng bị trọng thương, gầm lên giận dữ về phía hai người.

Thân hình dài như một con rồng khổng lồ cuộn mình trong nước một trận.

"Không phải ngốc chứ?

Chúng ta đều là Bá Vương trong nước với Huyền Vũ Huyết Mạch, tên này lại còn phản kháng?" Không biết từ khi nào Hắc Hạt Tử đã đạp trên lưng một con cá râu trắng lơ lửng trên mặt nước nói.

Ngư Vương truyền âm nói: "Hóa ra là hai vị cao thủ, đa tạ đã ra tay tương trợ." "Đây là giao dịch, giúp ngài xử lý Ác Giao, ngài phải trả lời một số câu hỏi của tôi." Ngũ Ban nói.

Ngư Vương cá râu trắng nói: "Tự nhiên." Lúc này Ác Giao một trận cuộn mình, nước xung quanh lập tức cuồn cuộn, vây quanh, tạo thành một con thủy long khổng lồ.

“Loạt xoạt!”...

Thủy long lướt trên mặt nước truyền đến một tràng tiếng loạt xoạt.

Rất nhanh thủy long cuộn mình trong hồ, sóng lớn cuồn cuộn, khiến mọi người đều giật mình.

Con Ác Giao đó lại có một chiêu, có thể điều khiển nước tạo thành một con thủy long tấn công hai người.

“Đồ ngốc.” Hắc Hạt Tử lại nói.

Lời vừa dứt, Huyền Vũ Huyết Mạch trong cơ thể hai người không ngừng tuôn trào, lập tức xung quanh thân tỏa ra một luồng sức mạnh quỷ dị.

“Loạt xoạt!”...

Đột nhiên chỉ thấy mặt hồ dưới chân hai người đột nhiên dấy lên một trận sóng nước, sóng nước xoay tròn nhanh chóng, tạo thành hai cột nước.

“Ầm!”...

Khi thủy long va vào cột nước, thân hình hai người lóe lên xuyên qua cột nước, lần nữa lao về phía Ác Giao.

“Vút!”...

Một tiếng kiếm ngân vang lên, Ngũ Ban rút trường kiếm ra, trực tiếp chém xuống đầu Ác Giao.

Hắc Hạt Tử cũng không chậm trễ, cầm dao găm đâm thẳng vào tim Ác Giao.

“Bùm!”...

Khi trường kiếm chém xuống, đầu Ác Giao bị Ngũ Ban một kiếm

chém thành hai nửa, dao găm của Hắc Hạt Tử cũng đâm sâu vào tim nó.

Hai người lúc này đều có Huyền Vũ Huyết Mạch, chiến đấu trong nước hai người căn bản không hề yếu thế.

Con Ác Giao đó cũng đã lơ là, vốn tưởng thủy long dù không thể đánh bại hai người thì cũng có thể ngăn cản thế công của họ.

Nhưng nó hoàn toàn không ngờ đến kết quả này, hai người căn bản không hề để ý đến con thủy long đó, trực tiếp tấn công.

Một kích dưới đó đã trực tiếp kết liễu tính mạng của nó.

Sau khi Ác Giao ngã xuống, mặt hồ nhanh chóng khôi phục lại vẻ yên tĩnh trước đó.

Máu tươi của Ác Giao cũng bắn tung tóe nhuộm đỏ cả mặt hồ.

Ngũ Ban và Hắc Hạt Tử thì đứng trên thi thể Ác Giao đang nổi trên mặt nước.

"Chậc chậc… Đồ ngốc không tin, không có chuyện gì thì đừng chọc tôi." Hắc Hạt Tử nói.

Lúc này Ngư Vương cũng đến bên cạnh Ác Giao nói: "Đa tạ hai vị đã tương trợ." "Tôi hỏi, trong thôn đã có người ở, tại sao lại chọn sinh tồn ở đó?" Ngũ Ban trực tiếp hỏi.

Ngư Vương ngạc nhiên nói: "Trong thôn không có người sinh tồn, chỉ là vì Quỷ Mẫu nên mới trông như có người sinh tồn thôi." "Quỷ Mẫu?

Quỷ Mẫu ở đây sao?" Hắc Hạt Tử hỏi.

Chương 270

Ngư Vương nói: “Mấy chục năm trước có người đã đưa Mộ Trần Châu cho Tà Vương, sau đó Quỷ Mẫu trấn giữ nơi này, không cho bất kỳ ai quấy rầy Tà Vương.” “Quả nhiên là Hồ Bát gia.” Hắc Hạt Tử nói.

Ngũ Ban hỏi: “Tranh đấu với Ác Giao mấy chục năm không chỉ vì sinh tồn thôi phải không?” Nghe Ngũ Ban nói vậy, Ngư Vương im lặng rất lâu rồi nói: “Thực ra tôi không chỉ tranh giành nơi sinh tồn, mà còn là nơi tu luyện.” “Nơi tu luyện?” Ngũ Ban kinh ngạc hỏi.

Ngư Vương nói: “Nơi này thực ra nằm dưới Kích Lôi Sơn, năm xưa không biết vì lý do gì mà thiên lôi không ngừng oanh kích, khiến nơi này tràn ngập từ trường quỷ dị.” “Lại Kích Lôi Sơn?” Ngũ Ban nói.

Ngư Vương nói: “Không sai, chính từ trường Kích Lôi Sơn đã khiến tôi có thể tu luyện ở đây, cũng vì vậy mà thân hình tôi mới lớn như vậy, mấy năm trước tôi cũng đã có thể thông hiểu tiếng người.” Nghe Ngư Vương nói xong, hai người càng ngày càng cảm thấy hứng thú với Kích Lôi Sơn.

Kích Lôi Sơn dường như ẩn chứa một bí mật kinh người, khiến mọi người, đặc biệt là Ngũ Ban, muốn biết.

A Nịnh trước đó cũng từng nói, vì Quỷ Mẫu, dường như muốn chứng thực phương pháp cộng sinh thể năm xưa.

“Ngài có biết chuyện của Kích Lôi Sơn không?” Ngũ Ban hỏi.

Ngư Vương nói: “Tôi không rõ, nhưng tổ tiên tôi sống ở đây có truyền lại.” “Có thể kể cho tôi nghe không?” Ngũ Ban hỏi.

Ngư Vương không giấu giếm, kể lại những điều mình biết cho hai người.

Vào thời thượng cổ thực ra không có cái gọi là Côn Luân Sơn, đó vốn là một Long Mạch, nhưng một ngày nọ sau khi thiên thạch từ ngoài trời rơi xuống, đã trực tiếp đâm ra Côn Luân Sơn.

Côn Luân Sơn cũng trở thành Long Vương Sơn Mạch của Đại Địa An Lạc, nhưng sau khi Long Mạch đó bị thiên lôi tùy ý tẩy rửa, nơi thiên lôi nghiêm trọng nhất được gọi là Kích Lôi Sơn.

Dưới sự oanh kích của thiên lôi, Kích Lôi Sơn chìm sâu vào lòng đất, trở thành thế giới dưới lòng đất thần bí ở đây.

Nơi thiên thạch rơi xuống năm xưa cuối cùng trở thành Tây Vương Mẫu Cổ Quốc.

Nói về Tây Vương Mẫu thì lợi hại lắm, nghe nói năm xưa Tà Thần cũng đến đây, dường như để trấn thủ nơi này, còn ban tặng bảo vật Mộ Trần Châu.

“Tà Thần rốt cuộc là thứ gì?” Ngũ Ban hỏi.

Ngư Vương nói: “Tà Thần thực ra là một con đại xà thượng cổ.” “?

Tà Thần là xà?” Hai người kinh hô.

Cái tên đó và xà hoàn toàn không liên quan gì đến nhau phải không?

Đó cũng là điều hai người không thể hiểu.

“Không sai, Tà Thần pháp lực vô biên, chỉ riêng đôi mắt của nó đã có thể khiến người ta hóa đá.” Ngư Vương nói.

Hắc Hạt Tử nói: “Không phải đó là năng lực của Quỷ Mẫu sao?” “Quỷ Mẫu đã được Tà Thần ban thưởng, vì càng thích Mộ Trần Châu

coi như một con mắt khác, nên Tà Thần đã ban tặng một con mắt cho Quỷ Mẫu, khiến cô ta trở thành nô bộc của mình." Ngư Vương nói.

Hắc Hạt Tử hỏi: "Trước đây có Quỷ Mẫu canh giữ lối vào thế giới dưới lòng đất phải không?" "Không sai, Quỷ Mẫu ở cuối thôn làng trên bờ, ngoài Quỷ Mẫu ra còn có một loại Thiên Ngoại Độc Xà." Ngư Vương nói.

Hắc Hạt Tử và Ngũ Ban cả hai đều sững sờ hỏi: "Thiên Ngoại Độc Xà?

Không phải độc xà ở thế giới này sao?" "Đương nhiên không phải rồi, nghe nói năm xưa thiên thạch rơi xuống đất, không chỉ tạo thành Long Vương Mạch, mà còn mang theo một loại Thiên Ngoại Độc Xà." Ngư Vương nói.

Hắc Hạt Tử vội vàng hỏi: "Độc Xà đó như thế nào?" "Một loại rắn toàn thân đen sẫm, trên đầu có lông, biết bay." Ngư Vương nói.

Ngũ Ban và Hắc Hạt Tử đồng thời kinh hô: "Hắc Mao Xà!" "Cái tên này thì đúng thật." Ngư Vương nói.

Hai người nhìn nhau, hoàn toàn không dám tin, loại độc xà khiến người ta biến thành thi thể này lại đến từ ngoài trời.

"Nhưng cũng không cần lo lắng, con đường mà Tà Thần để lại thực ra rất dễ đi." Ngư Vương nói.

Ngũ Ban hỏi: "Ồ?

Xin ngài hãy kể." "Chỉ cần nhắm mắt lại thì nó sẽ không cắn, hoặc nếu có được Quỷ Nhãn của Quỷ Mẫu cũng được." Ngư Vương nói.

Hai người nghe xong khóe miệng co giật, hai cách này xem ra nhắm mắt lại là đơn giản nhất, nhưng lại khó thực hiện nhất.

Dù sao rõ ràng biết vô số Hắc Mao Xà ở bên cạnh mình, sao có thể không mở mắt ra nhìn thử chứ.

Đặc biệt là khi những con rắn đó bò lên người, e rằng càng khó làm hơn.

"Kỳ lạ thật, Quỷ Nhãn của Quỷ Mẫu vì sao có thể xua đuổi những con Hắc Mao Xà này?" Ngũ Ban hỏi.

Ngư Vương nói: "Điều này tôi không rõ, chỉ là con Ác Giao đó vô tình nói cho tôi biết một chút." "Vì ở đây có Hắc Mao Xà trấn thủ, lại có Quỷ Mẫu cản đường, một con Ác Giao rốt cuộc làm thế nào mà lên được đây?" Ngũ Ban hỏi.

Ngư Vương nói: "Bản thể của nó vốn chỉ là một con giao vằn bình thường, chỉ là vô tình có được lớp da lột xác của Tà Thần." "Kỳ lạ, tôi cũng không phát hiện ra da rắn mà?" Ngũ Ban nói.

Ngư Vương nói: "Đương nhiên là bị ăn rồi, nếu không thì sao lại lợi hại như vậy?" Hai người chợt bừng tỉnh, e rằng con Ác Giao đó đã nuốt lớp da rắn lột xác của Tà Thần nên mới có được một số sức mạnh.

Cũng khiến những con Hắc Mao Xà và Quỷ Mẫu thả nó ra, e rằng chúng tưởng Tà Thần đã cho phép.

"Trước đây muốn vào đó đón một người?" Ngư Vương hỏi.

Hắc Hạt Tử nói: "Không sai." "Kỳ lạ thật, nơi Tà Thần ở là không gian hư vô, là không gian dị thế giới do ngài ấy tạo ra, tại sao lại có người bị nhốt ở bên trong chứ?" Ngư Vương nói.

Nghe Ngư Vương nói xong, Ngũ Ban nghĩ đến thế giới sau Thanh Đồng Môn, chẳng lẽ bên trong cũng là một không gian dị thế giới sao?

Năm xưa khi Thanh Đồng Môn mở ra, anh đã cảm thấy bên trong âm khí nặng nề, như địa ngục, căn bản không giống một phần của thế

giới này.

“Những gì tôi biết chỉ có vậy thôi.” Ngư Vương nói.

Ngũ Ban và Hắc Hạt Tử cảm kích nói: “Đa tạ Ngư Vương đã giải đáp thắc mắc.” “Tôi mới phải cảm ơn, mặc dù Kích Lôi Sơn này không thể khiến tu vi của tôi càng thêm cường đại, nhưng có thể tu thành trình độ này đã khiến tôi mãn nguyện rồi.” Ngư Vương nói.

Hai người đối với Ngư Vương đều có lòng kính trọng, một con cá râu trắng bình thường nhờ vào nơi này tu luyện thành tinh, rất hiếm có.

“Năm xưa cũng có một nhân loại đến nơi này, tôi có thể cảm nhận được khí tức Mộ Trần Châu trên người anh ta.” Ngư Vương và hai người nói chuyện phiếm.

Ngũ Ban và Hắc Hạt Tử biết người đó là Hồ Bát gia.

“Ác Giao muốn có Mộ Trần Châu, tôi liền tranh chấp với nó, không ngờ cuối cùng nhân loại đã giúp tôi chống lại Ác Giao, hôm nay lại giúp tôi, hóa ra nhân loại cũng không phải đều là kẻ ác.” Cá râu trắng nói.

Hắc Hạt Tử cười cười, cá râu trắng là một món ăn ngon đó, e rằng sau khi những người Quỷ Động Tộc kia đến đây, không ít tai họa đã xảy ra với cá râu trắng ở đây.

Cho nên Ngư Vương mới nói ra câu đó.

“Được rồi Ngư Vương, xin ngài đưa chúng tôi lên bờ đi, tôi cũng nên cáo từ rồi.” Ngũ Ban nói.

Ngư Vương đáp một tiếng, liền đưa mọi người đến thôn làng đối diện.

“Chư vị, tôi chỉ có thể đưa các vị đến đây thôi.” Ngư Vương nói.

Hắc Hạt Tử nói: “Ngài đã giúp chúng tôi rất nhiều rồi.” Nhìn Ngư Vương và vô số cá râu trắng biến mất trên mặt hồ, nơi Ác Giao vừa rồi đã rơi vào một trận phong ba.

E rằng những con cá râu trắng đó đang nuốt chửng thi thể con Ác Giao đó.

Ai cũng không thể tưởng tượng được trong thế giới dưới lòng đất này, lại có một con cá lớn tu luyện thành tinh, càng không ngờ con Ác Giao đó lại chui ra từ thế giới dưới lòng đất.

Không ngờ ăn phải lớp da lột xác của Tà Thần thôi mà đã trở nên lợi hại như vậy.

Có thể thấy Tà Thần đó rốt cuộc khủng bố đến mức nào.

Nhưng Ngũ Ban thầm đoán, một con đại xà thượng cổ được gọi là Tà Thần e rằng căn bản không thể so sánh với Huyền Vũ.

“Trước đó ông ở với con cá lớn à?” Vương Bàn Tử tò mò hỏi.

Ngũ Ban đáp: “Không, chỉ là từ miệng nó biết được một số chuyện về tà thần thôi.” Vì có A Nịnh ở đó nên Ngũ Ban không nói nhiều, chỉ nói phía trước có rắn độc và Quỷ Mẫu canh giữ lối vào.

Chương 271

Khi mọi người đứng trên bờ nhìn về phía thôn, lập tức cảm thấy hơi choáng váng, đó đâu phải thôn làng, rõ ràng là một tòa cổ thành.

Bên ngoài cổ thành có tường thành màu trắng bao quanh, nhưng dường như chỉ là vật trang trí, căn bản không có quá nhiều chức năng phòng ngự quân sự, nhưng quy mô rất lớn.

Trong thành lảng vảng những làn sương mỏng kỳ lạ, không có một bóng người nào, nhưng các nhà đều thắp đèn lửa.

Những ngọn đèn này không phải đèn trường minh, toàn là những ngọn lửa mới thông thường mà người xưa hay dùng.

Một tòa cổ thành cũng không hề tàn phá như di tích ngàn năm, ngược lại trông khá mới.

Bên trong một số đồ vật và da thú đều còn mới, thậm chí có cả chén rượu đang làm dở.

Thời gian trong thành dường như đã ngưng đọng, mọi thứ đều bị đóng băng tại một khoảnh khắc.

"Trời ạ!

Chẳng lẽ đây là thành Lạc Hà?" A Nịnh kinh hô.

Vương Bàn Tử hỏi: "Cô biết à?" "Tài liệu của tôi có nói, chủ thành trong truyền thuyết là Quỷ Mẫu, mọi người cẩn thận một chút." A Nịnh nói.

Vương Bàn Tử gật đầu nói: "Đúng là vậy, mọi người cố gắng đừng tách ra." Rồi Vương Bàn Tử đột nhiên cố gắng ngửi mũi nói: "Thơm quá!

Giống như ai đang hầm thịt bò vậy?

Chắc chắn không thể sai được.” Nghe Vương Bàn Tử nói, mọi người cũng ngửi thấy một mùi hương, mùi vị nồng nhưng lại vô cùng hấp dẫn, khiến khẩu vị của họ trở nên sôi sục.

“Đi thôi, tôi đi xem, biết đâu lại được ăn một bữa thịt bò.” Vương Bàn Tử nói.

Mọi người cũng bị hấp dẫn, liền theo mùi hương đi vào trong thành.

Trong thành tuy không có một bóng người nào, nhưng xung quanh lại toát ra một vẻ quỷ dị.

Trên một con phố, đồ vật bày bán khắp nơi, nhưng đều là những thứ chỉ có trên đường phố thời xưa.

Mùi thịt bò mà mọi người ngửi thấy đến từ một quán ăn ở đầu phố, trước cửa quán có một nồi lớn, bên dưới đang cháy ngọn lửa hừng hực.

Vương Bàn Tử đã không kìm được, vội vàng chạy về phía quán ăn.

Chỉ thấy trong nồi lớn đang hầm một nồi thịt bò, những miếng thịt bò được hầm nhừ, bên trong còn cho thêm một số loại rau củ, hương vị càng thêm tinh khiết.

Điều này khiến mọi người thèm đến không chịu nổi, từng người một nhìn nồi thịt bò mà nuốt nước miếng ừng ực.

“Cái này ăn được không?” Vương Bàn Tử hỏi, nói xong nước miếng đã nhỏ ròng ròng.

Ngũ Ban đáp: “Tôi cũng không rõ, Hạt Tử biết không?” Hắc Hạt Tử lúc này cũng tuyệt nhiên nói: “Để tôi nếm thử trước.” “Đừng...

đừng...

để tôi nếm thử, có độc thì cũng chỉ một mình tôi bị độc chết thôi." Vương Bàn Tử tỏ vẻ cao cả nói.

Mọi người lập tức cạn lời, những người không sợ kịch độc thì chắc là Hắc Hạt Tử, Ngũ Ban và Ngũ Tà ba người họ thôi.

"Khoan đã!

Không sợ chủ nhân về trộm thịt ăn à?" Ngũ Tà nói.

Vương Bàn Tử nói: "Cái cổ thành này ngay cả một bóng ma cũng không có, ai biết họ đi đâu rồi?" "Cái cổ thành này không có người." Ngũ Ban nói.

"Cũng là lời của Cá Vương." Vương Bàn Tử kinh ngạc nói: "Khoan đã... không người?

Không người thì mấy thứ này ai nấu?" A Nịnh nói: "Trong truyền thuyết, ở một số nơi hẻo lánh sẽ xuất hiện chợ ma, loại chợ ma này khác với những gì tôi biết về nơi chuyên bán đồ vật không thể gặp người, đó là ma quỷ đang bán đồ." Nghe A Nịnh nói xong, Vương Bàn Tử vốn đang thèm chảy nước miếng lập tức rùng mình một cái.

"Tôi cũng nghe nói, nếu có ai lấy đồ ở đó, phải trả cái giá tương ứng, đôi khi là tiền, đôi khi là mạng." Ngũ Tà nói.

Lúc này, tất cả mọi người đều cảm thấy một luồng khí lạnh, nếu đây là chợ ma, vậy thì mọi chuyện đều hợp lý.

Bên trong nấu có khi không phải thịt bò mà là thịt người cũng không chừng.

Mọi người còn tâm trạng đâu mà ăn, chi bằng ăn lương khô.

"Để tôi xem." Hắc Hạt Tử nói.

Vương Bàn Tử hỏi: "Anh có phân biệt được không?" "Đừng nói

nữa.” Hắc Hạt Tử nói.

Vừa dứt lời, Hắc Hạt Tử lấy ra một mai rùa, trên đó vẽ những phù hiệu kỳ quái.

Ngũ Ban biết đó là mật ngữ của chiêm bốc.

Chỉ là gã này vì miếng ăn mà lại dùng đến thuật chiêm bốc, lập tức khiến Ngũ Ban dở khóc dở cười.

Đôi mắt của gã này vì bị phản phệ bởi chiêm bốc mà bị nguyền rủa, vậy mà vì một miếng ăn mà quên hết mọi thứ.

Đúng lúc Ngũ Ban đang nghĩ có nên ngăn cản hay không, Hắc Hạt Tử đã chiêm bốc ra kết quả.

“Thịt bò thật, đây cũng không phải chợ ma.” Hắc Hạt Tử nói.

Ngũ Ban ngẩn ra hỏi: “Vậy đây là nơi nào?” “Hắc hắc...

Đây là địa bàn của Quỷ Động Vô Đáy, cũng là một phần của Hư Vô Không Gian, sở dĩ mọi thứ bị đóng băng tại một khoảnh khắc là do ma nhãn của Quỷ Mẫu.” Hắc Hạt Tử nói.

Nói rồi, gã này căn bản không khách khí, cũng không chê con dao găm trước đó vừa mới đâm vào tim con cá sấu khổng lồ.

Dùng dao găm xiên một miếng thịt bò rồi thổi liên tục, một ngụm nuốt chửng miếng thịt bò.

“Ưm!

Ngon quá, chưa từng có ai nấu thịt bò mà ngon đến thế này.” Hắc Hạt Tử tỏ vẻ hưởng thụ.

Sau đó thì hay rồi, sau khi Hắc Hạt Tử ăn xong, mọi người cứ như quỷ đói xông vào làng, từng người một điên cuồng giành giật thịt bò trong nồi lớn.

Vương Bàn Tử quả nhiên tinh ranh, biết trong quán ăn chắc chắn có rượu.

Chạy vào trong kiếm một cái bàn, A Nịnh và những người khác vội vàng giúp tìm ghế.

Mọi người ngồi bên bàn, vây quanh nồi thịt bò lớn, nâng chén rượu, tận hưởng khoảnh khắc tuyệt vời.

"Cuộc sống đúng là không còn gì để nói, thịt bò ngon tuyệt, rượu cũng cực phẩm." Vương Bàn Tử sảng khoái nói.

Ngũ Tà cũng nói: "Người không biết còn tưởng tôi đang đi du lịch." "Tôi đi du lịch ở đâu có được đãi ngộ này, trong cổ thành mà được thưởng thức mỹ tửu giai hào (rượu ngon thịt ngon) thế này?

Có thì cũng phải tốn bao nhiêu tiền chứ?" Vương Bàn Tử nói.

Câu nói đó không sai, ngày nay một số nơi cũng tạo ra các loại hình văn hóa cổ thành để thu hút du khách, cho họ tận hưởng phong thái cổ đại.

Nhưng đồ bên trong thì đắt đỏ kinh khủng, chắc chắn sẽ khiến người ta đau lòng, e rằng lúc đó cũng không còn tâm trạng mà tận hưởng.

Mọi người vừa ăn vừa tán gẫu, không lâu sau, cả nồi thịt bò lớn đã bị mọi người "quét sạch".

Lúc này, từng người một ợ hơi, ăn đến không nhúc nhích được, cuộc sống an nhàn như vậy thật khiến người ta nhớ mãi không thôi.

Chương 272

Mọi người thực sự không ngờ, trong hoàn cảnh như thế này mà lại có thể thưởng thức những món ngon tuyệt trần, còn có thể thưởng thức mỹ tửu cổ đại.

Sự hưởng thụ này đơn giản là khiến mọi người quên mất mình đang ở đâu.

"Ụm bò!"...

Trong lúc mọi người đang nhấm nháp dư vị của thịt bò, một tiếng bò rống thảm thiết đột nhiên truyền đến.

Mọi người ngẩn ra, vừa mới ăn xong thịt bò, lại có tiếng bò rống?

"Không phải có Ngưu Thần chứ?

Thấy chúng ta ăn thịt đồng loại nên cảnh cáo mình sao?" Vương Bàn Tử hỏi nhỏ.

Ngũ Tà bất đắc dĩ nói: "Cậu nghĩ cũng nhiều quá rồi đấy!" "Ụm bò!"...

Tiếng bò rống không dừng lại, ngược lại càng lúc càng thảm thiết, nghe khiến lòng mọi người hoảng sợ.

"Đi xem sao." Ngũ Ban nói.

Thế là mọi người lập tức mang theo đồ đạc, đi về phía nơi phát ra âm thanh.

Âm thanh xa xăm, như thể phát ra từ một cung điện ở cuối thành.

Mọi người đi trên con phố tĩnh mịch, càng lúc càng cảm thấy một luồng khí tức quỷ dị.

Xung quanh dường như âm phong thổi mạnh, mang lại cảm giác

không thoải mái.

"Mọi người cẩn thận một chút, trên tường những ngôi nhà cổ này sao lại có nhiều dấu tay máu vậy." Ngũ Ban khẽ nhắc nhở.

Mọi người tự nhiên cũng nhìn thấy, càng đến gần cung điện, mọi thứ xung quanh đều dính đầy những dấu tay máu.

Những dấu tay máu này trông rất tươi, như vừa mới in lên, khiến người ta cảm thấy rợn tóc gáy.

Đồ vật xung quanh cũng bắt đầu trở nên lộn xộn, như thể sau một sự cố, những người bên trong đang hoảng loạn bỏ chạy.

Chỉ là mọi thứ như vừa xảy ra, máu tươi vẫn đang chảy trên đó.

Suốt đường đi, mọi người cũng không dám nói chuyện, bởi vì ngoài tiếng bò rống đó ra, mọi thứ quá tĩnh lặng.

Tĩnh lặng đến nỗi mọi người không dám phát ra một tiếng động nhỏ, sợ rằng sẽ dẫn đến những chuyện khủng khiếp.

Cuối cùng, mọi người đã đến trước một kiến trúc giống như cung điện.

Chỉ là cung điện này không giống như mọi người tưởng tượng, ngược lại giống một ngôi chùa Phật giáo ở khu vực Tây Vực.

Cung điện tuy không lớn, nhưng nhìn qua lại mang đến một cảm giác trang trọng.

Trước cung điện sừng sững một tế đàn, trên tế đàn có một lò lửa đang cháy hừng hực, khói đen lượn lờ như đang cử hành nghi thức tế trời.

Bên cạnh tế đàn lại có một chuồng bò, loại chuồng bò này, hai bên trước, sau đều có thể co duỗi hoạt động.

Kiểu như kẹp bò ở giữa, dù có man lực lớn đến mấy cũng không

thể thi triển, người đồ tể có thể tùy ý mổ xẻ.

Đúng lúc này, có một con ly ngưu đang bị kẹp giữa hàng rào gỗ đẫm máu kia.

Da trên mình bò chưa bị lột, con bò vẫn còn động đậy, nhưng cái đầu quỷ dị lại không thấy đâu.

Trước thân bò, một chiếc rìu nặng nề khổng lồ nằm trên đất, chính là cái đã chặt đầu con bò.

Trên mặt đất khắp nơi đều chảy máu bò, mang lại cảm giác vô cùng kinh tởm.

Nhưng tiếng bò rống vẫn còn đó, mọi người ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên chuồng bò có một sợi dây thừng đẫm máu.

Men theo sợi dây thừng, chỉ thấy trên tế đàn có một thanh gỗ ngang giá, một cái đầu bò đẫm máu, thậm chí chưa chết hẳn, đang trừng trừng đôi mắt bò.

Tiếng bò rống đó chính là từ miệng cái đầu bò này phát ra.

Việc đầu bị lìa khỏi thân mà dấu vết sinh mệnh dường như chưa biến mất, trong thế giới này là điều rất bình thường.

Một số người chặt đứt đầu gà vịt bằng một nhát dao, chúng vẫn có thể chạy vài vòng.

Ở đây lẽ ra đang diễn ra một buổi tế lễ, nhưng không biết vì sao tất cả mọi người đều biến mất, thời gian vĩnh viễn dừng lại tại một khoảnh khắc.

Mọi người đều kinh ngạc, rốt cuộc cần sức mạnh như thế nào mới có thể khiến thời gian vĩnh viễn dừng lại tại một khoảnh khắc?

Tuy Hắc Hạt Tử đã nói về sức mạnh của Quỷ Mẫu, nhưng mọi người vẫn khó mà chấp nhận được.

Sau khi mọi người leo lên tế đàn, cái đầu bò đẫm máu tươi trên đó vẫn còn đang nhỏ máu.

Như thể đã nhỏ máu mấy ngàn năm mà không thể dừng lại.

Trên mặt đất khắc họa những phù văn kỳ dị, trông giống như những ký tự ma quốc trong Cửu Tầng Yêu Tháp.

"Có vẻ ở đây đang tiến hành một buổi tế lễ, chủ nhân của tế lễ có lẽ là Quỷ Mẫu." Hắc Hạt Tử nói nhỏ.

Ngũ Ban nói: "Lạ thật, đã là tế lễ, tại sao Quỷ Mẫu lại muốn thời gian dừng lại ở một khoảnh khắc?" "Chỉ sợ không muốn làm như vậy." A Nịnh đoán.

Ngũ Tà hỏi: "Ý cô là sao?" "Có phải tà thần có việc tìm Quỷ Mẫu, nên tế lễ chỉ tiến hành được một nửa?" A Nịnh đoán.

Vương Bàn Tử tiếp lời: "Những người đó rốt cuộc đã đi đâu?

Dù có đi cũng phải để lại dấu vết chứ?

Tôi thấy cứ như biến mất giữa không trung vậy." "Dù sao thì ở đây khắp nơi đều toát ra vẻ quỷ dị, mọi người hãy cẩn thận." Ngũ Ban nhắc nhở.

Mọi người gật đầu, từng người một đều lo lắng, cẩn thận nhìn xung quanh.

"Có vẻ Quỷ Mẫu ở trong cung điện, chúng ta vào đó phải cẩn thận một chút." A Nịnh nói.

Thế là mọi người bước xuống tế đàn vòng qua, đi về phía cung điện bí ẩn phía trước.

Cung điện là một kiến trúc hình tròn, xung quanh có không ít lỗ châu mai phòng ngự, trung tâm có một cánh cửa lớn màu trắng.

Cửa tuy đóng chặt, nhưng không phải loại khóa chết, chỉ cần đẩy

là có thể mở ra.

Khi mọi người vừa vòng qua tế đàn, Ngũ Ban và Hắc Hạt Tử đột nhiên dừng lại.

Cả hai người cùng lúc cảm thấy một luồng khí tức quỷ dị đang tỏa ra từ trên tế đàn.

"Sao vậy?" Ngũ Tà quay đầu hỏi.

Ngũ Ban đáp: "Tế đàn!" Thế là mọi người đều quay đầu nhìn về phía tế đàn.

Chỉ thấy không biết từ lúc nào, trên đó lại xuất hiện một cái bóng màu đen, cái bóng này trông vô cùng yêu kiều, từ hình dáng mà đoán thì chắc là một người phụ nữ.

Với thân hình yêu kiều như vậy, người phụ nữ này chắc chắn không quá xấu xí, nhưng khi mọi người nhìn tới, chỉ thấy cái bóng đen mà không thể nhìn thấy diện mạo thật sự của người đó.

"...Ai vậy, tự nhiên xuất hiện trên tế đàn?" Vương Bàn Tử kinh hô.

Hắc Hạt Tử trầm giọng nói: "Có lẽ là Quỷ Mẫu trong truyền thuyết." "Quỷ Mẫu!

Chương 273

Quỷ Mẫu?" A Nịnh ngạc nhiên nói.

Vừa dứt lời, cô nàng này lại lấy ra một chiếc máy ảnh siêu nhỏ, không ngừng chụp về phía cái bóng trên tế đàn.

"Hô hô!"...

Đột nhiên một luồng âm phong thổi qua, cái bóng đó biến mất giữa không trung trước mặt mọi người.

Lúc này, cả thế giới lại hoàn toàn thay đổi diện mạo, cái đầu bò trước đó còn đang nhỏ máu giờ chỉ còn lại một bộ xương bò.

Nơi giết bò bên cạnh tế đàn cũng như trải qua dòng chảy của thời gian, đã tan biến trong bụi trần lịch sử.

Cái thân bò đẫm máu tươi lúc này cũng đã hóa thành một đống tro bụi!

Thành cổ vốn trông rất mới, giờ lại biến thành một di tích đổ nát.

Ngay khoảnh khắc cái bóng ma đó biến mất, cả cổ thành thực sự biến thành một di tích dưới lòng đất.

Xung quanh khắp nơi đều là tàn tích đổ nát, đâu còn dáng vẻ như trước.

Ngay cả cung điện phía sau cũng trở nên đổ nát không tả xiết.

"Tôi điên mất!

Một cái chớp mắt đã là vạn năm rồi sao?" Vương Bàn Tử kinh hô.

Mọi thứ đều biến mất quỷ dị như vậy, mọi người cứ như đang đi trong thế giới gương.

Đúng lúc này, một bóng người quỷ dị lại lần nữa xuất hiện trên tế đàn.

Lúc này, mọi người cuối cùng cũng nhìn rõ được diện mạo của người phụ nữ đó, nàng đeo một tấm mạng che mặt màu đỏ che kín toàn bộ khuôn mặt.

Trong mơ hồ có thể thấy người phụ nữ này có nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành, một thân váy đỏ hoa lệ càng làm tôn lên vẻ cao quý.

Thân hình người phụ nữ yêu kiều, e rằng là một mỹ nhân đẹp đến không tưởng.

Nhìn thoáng qua không thấy người phụ nữ này có bất kỳ dị trạng nào, nhưng việc một mỹ nhân như vậy xuất hiện ở nơi này lại là chuyện bất thường.

"Cạch cạch!"...

A Nịnh vẫn cầm máy ảnh siêu nhỏ không ngừng chụp ảnh, như đang thu thập tư liệu về người phụ nữ này.

"Giờ sao đây?" Ngũ Tà hỏi nhỏ.

Ngũ Ban nói: "Cố gắng cẩn thận hết mức." "Ở đây lại không bị nguyền rủa, có thể thấy các ngươi đều là những người phi phàm, ta khuyên các ngươi mau chóng rời đi." Đột nhiên một giọng nói vô cùng dễ nghe truyền đến.

Hắc Hạt Tử nói: "Không biết là ai?" "Quỷ Mẫu, vua của Ma Quốc!" Người phụ nữ đó nói.

Mọi người vừa nghe xong lập tức ngẩn người, đây chẳng phải Quỷ Mẫu mà họ vẫn luôn kiêng dè sao?

"Quỷ Mẫu, chúng tôi muốn xuống đón một người, xin nể mặt cho

qua.” Hắc Hạt Tử nói.

Quỷ Mẫu nói: “Mấy chục năm trước có người lén lút vào đó, bản vương đã bị tà thần trừng phạt, hôm nay ai cũng đừng hòng tiến vào Hư Vô Không Gian.” “Nếu tôi cứ nhất quyết muốn vào thì sao?” Ngũ Ban thản nhiên hỏi.

Đột nhiên, trong trời đất âm phong thổi mạnh, dường như theo tính khí của người phụ nữ này mà trời đất cũng bị ảnh hưởng.

“Vậy thì!

Các ngươi sẽ vĩnh viễn ở lại nơi đây!” Giọng nói vốn dĩ dễ nghe của Quỷ Mẫu lập tức trở nên vô cùng âm lãnh.

Vừa dứt lời, bóng người Quỷ Mẫu lóe lên, cả người biến mất khỏi chỗ cũ, khi xuất hiện đã ở trước mặt Vương Bàn Tử.

Một đôi ngọc thủ thon dài khẽ nhấc lên, lại nâng bổng cả người Vương Bàn Tử lên không trung.

“Cứu mạng!” Vương Bàn Tử kêu lên một tiếng quái dị.

Hắc Hạt Tử và Ngũ Ban cả hai người cùng lúc ra tay, trực tiếp xông về phía Quỷ Mẫu.

“Phanh!”...

Nhưng đúng lúc đó, Quỷ Mẫu dùng ngọc thủ thon dài khẽ ném một cái, lập tức một thân hình béo tròn bị ném lên không trung.

Khi hai người sắp chạm vào Quỷ Mẫu, bóng người nàng trở nên hư ảo, hai người lại xuyên qua thân ảnh đó.

“Mau đỡ lấy tôi!” Vương Bàn Tử kêu lên một tràng trong không trung.

Hắc Hạt Tử thấy vậy, thân hình khẽ động, vội vàng lao về phía Vương Bàn Tử.

Đúng lúc này, Quỷ Mẫu lại xuất hiện trong không trung.

“Phanh!”...

Một cước giẫm lên lưng Vương Bàn Tử, khiến thân thể Vương Bàn Tử nhanh chóng rơi xuống phía dưới.

May mà Hắc Hạt Tử cũng không chậm, sau khi hơi khuỵu gối nhảy lên đã ôm được thân thể Vương Bàn Tử.

“Ầm!”...

Khi Hắc Hạt Tử tiếp đất, cả mặt đất đều chấn động dữ dội.

“Kít kít!”...

Đúng lúc này, giọng Quỷ Mẫu trở nên vô cùng âm u.

Chỉ thấy mái tóc dài vốn bồng bềnh mượt mà lại đột nhiên hóa thành từng con rắn dài đáng sợ.

“Rít rít!”...

Rắn dài theo thân Quỷ Mẫu không ngừng rơi xuống đất, điên cuồng bò về phía mọi người.

“Cẩn thận!” A Nịnh vội vàng hét lên.

Mấy tên thuộc hạ kia lập tức rút súng trường ra tấn công, bắn loạn xạ về phía những con rắn dài đó.

“Đột đột!”...

Từng viên đạn xé gió trong hư không, lập tức bắn nát những con rắn dài đó.

Nhưng những con rắn dài quỷ dị này quá nhiều, khiến cả không trung như trút xuống một cơn mưa rắn.

“Mấy thứ quỷ quái này!” Vương Bàn Tử đang nằm trên người Hắc Hạt Tử, nhìn từng con rắn dài rơi xuống mà kêu lên.

Hắc Hạt Tử đau khổ hét lên: “Tên Béo chết tiệt kia, có thể đi xuống trước được không, ông sắp bị tôi đè thành thịt băm rồi.” Khi hai người vừa giãy giụa, vô số rắn dài đã rơi xuống người họ.

Những con rắn dài quái dị này tuy có hình dạng rắn, nhưng lại không có miệng.

Chúng chỉ có thể dùng thân dài trực tiếp quấn chặt lấy hai người.

Hai người kinh ngạc cảm thấy, những con rắn dài này càng động thì càng siết chặt.

“Vụt!”...

Chương 274

May mà Hắc Hạt Tử tay cầm dao găm, tuy bị trói nhưng cổ tay khẽ rung một cái lập tức cắt đứt những con rắn dài đang quấn trên người.

Vừa giúp Vương Bàn Tử cởi trói xong, những con rắn dài quỷ dị kia lại đột nhiên phát ra một luồng khí đen.

Trong chốc lát, những con rắn dài này lại trở nên to lớn hơn trước rất nhiều, như từng con mãng xà khổng lồ.

Lại còn bắt đầu mọc ra từng cái đầu giống như đầu người.

Cái đầu người trông quỷ dị, khiến Ngũ Ban nhớ đến con trùng cổ ở rừng dâu mà anh từng thấy trước đó.

Cả cái đầu trụi lủi một mảng, trên mặt mọc vảy rắn, đôi mắt quỷ dị trông vô cùng đáng sợ.

Không có mũi và tai, trông tròn trĩnh vô cùng quái dị.

Miệng của chúng cũng há rộng đến bất thường, từng chiếc lưỡi rắn không ngừng thè ra.

Sau khi lộ ra từng cái đầu người, những con rắn dài quỷ dị này lại dựng đứng thân thể, một đôi cánh tay dài từ trên người chúng mọc ra, nhanh chóng biến thành quái vật mình người đuôi rắn.

"Rít!" Quỷ Mẫu lơ lửng trong hư không như đang ra lệnh cho những quái vật đó, khiến vô số quái vật điên cuồng xông về phía mọi người.

"Vụt!"...

Đúng lúc này, Ngũ Ban tay cầm trường kiếm chém về phía Quỷ

Mẫu trong hư không.

Một tiếng kiếm ngân xuyên qua hư không, Quỷ Mẫu liếc mắt một cái không hề để tâm, ngọc thủ thon dài khẽ vẫy.

Lập tức vô số rắn từ tay nàng bay ra, muốn trực tiếp quấn chặt lấy Ngũ Ban.

Nhưng Ngũ Ban lúc này căn bản không để tâm đến những con rắn dài đó, trực tiếp chém một kiếm vào người Quỷ Mẫu.

"A!"...

Khi những con rắn đó xông vào người Ngũ Ban, trường kiếm đã chém vào người Quỷ Mẫu.

Ngay sau đó, Quỷ Mẫu kêu lên một tiếng quỷ dị, cả người nhanh chóng lao xuống đất.

Trong hư không, một tấm mạng che mặt màu đỏ từ từ bay xuống.

Thân hình Ngũ Ban chấn động một cái, trực tiếp đánh nát những con rắn dài đang quấn trên người, trên tay anh đang chảy máu tươi, nhuộm đỏ trường kiếm.

Từ đòn tấn công đầu tiên, Ngũ Ban đã biết Quỷ Mẫu này giống như một lệ quỷ.

Những đòn tấn công bình thường căn bản vô dụng đối với nàng, nên anh trực tiếp nhuộm Thần Thú Huyết Mạch lên kiếm.

Chỉ có như vậy mới có thể làm bị thương Quỷ Mẫu, nếu không cứ thế này e rằng sẽ bị nàng hành hạ đến chết.

Sau khi Quỷ Mẫu bị Ngũ Ban một kiếm cắt đứt mạng che mặt, những quái vật mình người đuôi rắn xung quanh hành động trở nên chậm chạp.

Điều khiến mọi người kinh hãi là mạng che mặt của Quỷ Mẫu đã

rơi xuống.

Trên mặt Quỷ Mẫu xuất hiện một vết kiếm, chính vì sự bất cẩn trước đó mà nàng đã bị Ngũ Ban một kiếm chém bị thương.

Trên đó đang rỉ ra máu tươi, nhuộm đỏ khuôn mặt Quỷ Mẫu.

Mặt nàng cũng biến thành một gương mặt quỷ, đâu còn cảm giác kinh diễm như trước.

Ngược lại trở nên vô cùng âm u đáng sợ, giống như một lệ quỷ trong địa phủ.

Điều khiến mọi người kinh hãi là đôi mắt của nàng như hai viên đá được gắn vào hốc mắt.

Trông có một vẻ quỷ dị không tả xiết, khiến người ta kinh sợ.

"Bắt giặc phải bắt vua, tôi chặn những con quái vật này, anh mau chóng đối phó với Quỷ Mẫu." Hắc Hạt Tử lớn tiếng hét về phía Ngũ Ban.

Ngũ Ban tự nhiên cũng nhận ra hiện tượng này.

Quỷ Mẫu tuy lợi hại, thậm chí có thể biến hóa ra nhiều quái xà như vậy.

Nhưng khi thấy những quái vật mình người đuôi rắn này lại chậm chạp vì Quỷ Mẫu, anh liền biết muốn làm những quái vật này biến mất, chỉ có cách hủy diệt Quỷ Mẫu.

A Nịnh đã sớm ra lệnh cho mấy tên thuộc hạ còn lại dựa lưng vào nhau, tay cầm súng trường tấn công bắn về phía xung quanh.

"Đột đột!"...

May mà trước đó khi ăn thịt bò, những người này đã lau chùi súng trường bị ngâm nước để đề phòng hiện tượng kẹt đạn.

Ngũ Tà và Vương Bàn Tử hai người tay cầm dao găm và loan đao, không chút sợ hãi xông về phía những quái vật đó.

Những quái vật mình người đuôi rắn này tuy trông đáng sợ, nhưng so với quái vật mà Ngũ Ban gặp trước đó thì thực lực chênh lệch quá xa.

Điểm khác biệt lớn nhất là những quái vật này không phải đao thương bất nhập, ít nhất Ngũ Tà và Vương Bàn Tử có thể dễ dàng giết chết những quái vật này.

Chỉ là vì số lượng quái vật đông đảo, nên đối phó khá vất vả.

May mà có Hắc Hạt Tử gia nhập, khiến tình hình dễ dàng hơn nhiều.

A Nịnh vẫn cầm máy ảnh siêu nhỏ không ngừng quay chụp Quỷ Mẫu.

"Quỷ Mẫu quả nhiên là một thể cộng sinh." A Nịnh trầm giọng nói.

Lúc này, Hắc Hạt Tử không biết từ lúc nào đã ở bên cạnh nói: "Thủ lĩnh của tôi ơi, cô còn đang làm nhiệm vụ đó, sống mà ra ngoài rồi hẵng có tâm trạng lo cái này." "Nhiệm vụ đương nhiên phải hoàn thành, và cũng phải sống mà ra ngoài." A Nịnh nói.

Hắc Hạt Tử tiện tay giải quyết một con quái vật xong nói: "Đúng là không sai, không chỉ Quỷ Mẫu là thể cộng sinh, ngay cả những con quái vật này cũng là thể cộng sinh." "Cái gì?

Những con quái vật mặt người thân rắn này cũng là thể cộng sinh sao?" A Nịnh kinh ngạc nói.

Hắc Hạt Tử nói: "Trước giải quyết những con quái vật trước mặt này đã, rồi hẵng nghĩ đến vấn đề khác." A Nịnh tự nhiên cũng rõ, mục đích chỉ là muốn biết Quỷ Mẫu là thể cộng sinh, hiện tại Quỷ Mẫu đã

xuất hiện, nhưng rắc rối cũng không nhỏ.

Nếu không thể giải quyết những thứ này, e rằng sẽ càng phiền phức hơn.

Thế nên A Nịnh cũng rút một con dao găm ra, gia nhập vào vòng chiến, thân thủ của người phụ nữ này không tệ, ít nhất còn lợi hại hơn Ngũ Tà một chút.

Nhanh chóng, hơn một nửa số quái vật xung quanh đã bị giải quyết, nhưng lúc này mọi người cũng đã thở hồng hộc, dù sao về số lượng thì những con quái vật này thực sự quá nhiều.

"Không ổn!

Những quái vật này giết mãi không hết sao?" Ngũ Tà hỏi.

Vương Bàn Tử dựa lưng vào nói: "Nhìn những con quái vật tôi giết trước đó, hình như lại hồi sinh rồi." "Không phải hình như, những con quái vật này như thể không thể giết chết, ngay cả khi chặt đầu chúng, một lúc sau lại mọc ra cái mới." Hắc Hạt Tử giải thích.

A Nịnh cũng lại gần, lúc này trên người cô đã dính không ít máu rắn và mồ hôi thơm hòa lẫn vào nhau, khiến cô thêm phần quyến rũ.

"Giờ sao đây?" A Nịnh hỏi.

Vương Bàn Tử nói: "Đương nhiên là tiếp tục giết thôi, kéo dài thời gian cho Ngũ Ban một chút." Mọi người đầy vẻ bất đắc dĩ, chỉ có thể tiếp tục xông vào đàn quái vật, một lần nữa hạ gục chúng.

Ở một bên khác, mạng che mặt màu đỏ của Quỷ Mẫu cuối cùng cũng rơi xuống.

Khi Ngũ Ban nhìn Quỷ Mẫu, cả người anh cảm thấy một luồng khí lạnh.

"A!"...

Chương 275

Một tiếng quỷ kêu từ cổ họng Quỷ Mẫu truyền ra, đôi mắt như mắt cá chết hằn học nhìn chằm chằm Ngũ Ban.

"Bản vương muốn xé xác ngươi thành vạn mảnh!" Quỷ Mẫu tàn nhẫn nói.

Ngũ Ban tay cầm trường kiếm chỉ vào Quỷ Mẫu nói: "Chỉ sợ cô không có bản lĩnh đó." Quỷ Mẫu đại nộ, cái bóng yêu mị đột nhiên biến mất tại chỗ cũ, giây tiếp theo đã xuất hiện trước mặt Ngũ Ban.

Một đôi tay như xương khô của quỷ, vồ lấy cổ họng Ngũ Ban.

Xung quanh thân nàng tràn ngập một tầng sát khí dày đặc, khiến nàng trông như một ác ma.

"Vụt!"...

Ngũ Ban đương nhiên sẽ không khách khí với nàng, thấy Quỷ Mẫu tấn công, một kiếm đâm về phía Quỷ Mẫu.

Lúc này trường kiếm trong tay đã nhiễm Thần Thú Huyết, trở nên vô cùng sắc bén, ngay cả Quỷ Mẫu cũng không thể chống đỡ.

Một kiếm đâm ra lập tức hàn quang bắn tứ phía, Quỷ Mẫu liền đại kinh.

Thân hình nàng như bóng ma lại lần nữa biến mất, nhìn trường kiếm trong tay Ngũ Ban, nàng cảm thấy một luồng khí tức nguy hiểm.

"Ta đã nhìn lầm, ngươi lại mang Thần Thú Huyết Mạch, nhưng muốn dựa vào đó mà giết bản vương thì quá ấu trĩ." Giọng Quỷ Mẫu từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Ngũ Ban trong lòng giật mình, một khoảnh khắc mà lại không tìm

thấy chân thân của Quỷ Mẫu ở đâu, cứ như bốn phương tám hướng đều là Quỷ Mẫu.

"Cẩn thận trên trời!" Hắc Hạt Tử hét về phía Ngũ Ban.

Ngũ Ban ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trong hư không bị một tầng sương mù đen dày đặc che phủ.

Khuôn mặt khổng lồ của Quỷ Mẫu xuất hiện trong hư không.

"Những sinh vật nhỏ bé ngu dốt, các ngươi hãy chuẩn bị đón nhận cơn thịnh nộ của Lôi Đình đi!" Giọng Quỷ Mẫu như sứ giả địa ngục vang vọng khắp nơi.

Đột nhiên, chỉ thấy từ đôi mắt như mắt cá chết đó, tỏa ra từng đạo quang mang kỳ dị.

Sương mù đen trong hư không càng lúc càng dày đặc, ngưng tụ thành một con mắt đen khổng lồ đáng sợ.

Con mắt đen vô cùng lớn, che kín cả hư không, xung quanh lập tức trở nên tối tăm.

Đáng sợ hơn là từng tia chớp đang rơi xuống từ con mắt đen, một tràng âm thanh nổ vang truyền đến.

"Oành long!"...

Từng tràng tiếng nổ vang vọng khắp hư không, mọi người lập tức cảm thấy một luồng khí tức tử vong đang bao trùm.

"Trong truyền thuyết, Quỷ Mẫu đã lập khế ước với Quỷ Nhãn, dâng hiến đôi mắt của mình để đổi lấy pháp lực vô biên, đồng thời nhận được sự phục tùng của Lôi Tôn, có thể triệu hoán thần lôi hủy diệt mọi thứ tồn tại." Hắc Hạt Tử nhìn con mắt đen lẩm bẩm.

Ngũ Ban lúc này cũng cảm thấy da đầu tê dại, vì lôi điện trong con mắt đen thực sự quá nhiều.

Con mắt đen trong hư không khổng lồ vô cùng, che trời lấp đất, giống như một con quỷ từ một không gian khác xuất hiện.

Từng tia sét to lớn vô cùng như từng con mãng xà khổng lồ vắt ngang trong hư không.

Như muốn xé rách cả hư không, theo những tia sét như mãng xà này xé qua hư không, từng tràng tiếng nổ vang vọng không ngừng khắp hư không.

"Ầm!"...

Đúng lúc này, từng tia thiên lôi to lớn vô cùng từ trời giáng xuống, điên cuồng trút xuống mặt đất.

Từng con lôi xà điên cuồng nện xuống mặt đất.

Theo một tràng tiếng nổ vang, trên mặt đất bị từng con rắn dài đập ra từng cái hố.

Mọi người lúc này chỉ có thể điên cuồng né tránh những tia sét đáng sợ này.

Nhưng dù mọi người có thể né tránh được lôi điện từ trời giáng xuống, cũng không thể tránh được lực chấn động khi lôi điện đánh xuống mặt đất.

Trong chốc lát, cả cổ thành đã trở thành một di tích ngay lập tức bị lôi điện phá hủy, mọi người cũng lần lượt bị chấn bay ra ngoài.

Một số người không kịp né tránh bị lôi điện đánh đến cháy đen, khiến mấy người kia căn bản không kịp quan tâm đến những người khác, chỉ có thể liều mạng bỏ chạy.

Nhưng lôi điện thực sự quá nhiều, những con lôi xà khắp trời như muốn hủy diệt cả thế giới, điên cuồng giáng xuống.

"Thảm rồi thảm rồi, tôi chắc là tên đạo mộ tặc đầu tiên bị sét đánh

chết đây mà?" Vương Bàn Tử nói.

Lời còn chưa dứt, Ngũ Tà đột nhiên nhào về phía Vương Bàn Tử, lại thấy một tia lôi điện đánh xuống vị trí cũ của Vương Bàn Tử.

May mà Ngũ Tà phản ứng đủ nhanh, nếu không một tia lôi điện đã đánh Vương Bàn Tử thành một mảng cháy đen.

Nhưng hai người cũng không dễ chịu gì, lôi điện đánh xuống mặt đất, lập tức tạo ra một cái hố lớn, khiến hai người liền bị chấn bay ra ngoài.

Vừa ngã xuống đất, đồng tử hai người không khỏi co lại, vì một tia lôi điện đang đánh xuống chỗ họ vừa rơi.

"Ầm!" Sau khi lôi điện giáng xuống, hai người không tự chủ được ôm lấy nhau, sau một tràng âm thanh vang dội muốn điếc tai, hai người lại không cảm thấy bất kỳ thương tổn nào.

"Ơ!

Tôi không sao à?" Vương Bàn Tử kinh hô.

Lúc này, một giọng nói truyền đến: "Đương nhiên là không sao rồi, toàn bộ đều đánh vào người tôi." Hai người ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Hắc Hạt Tử không biết từ lúc nào đã chắn ở trên đầu họ.

Lúc này Hắc Hạt Tử trong tay không biết từ đâu có được một mai rùa, trên mai rùa khắc họa một phù văn huyết sắc kỳ dị.

Trên tay gã cũng đang nhỏ máu, có thể thấy phù văn huyết sắc kỳ dị này vừa mới được vẽ lên.

Mai rùa trở nên lớn, Hắc Hạt Tử dùng hai tay chống đỡ mai rùa, mặc cho lôi điện đánh xuống.

Lúc này A Nịnh và một tên thuộc hạ còn lại cũng chật vật trốn dưới mai rùa.

“Tôi dựa!

Mai rùa từ đâu ra vậy?” Vương Bàn Tử hỏi.

Hắc Hạt Tử nói: “Hiểu không?

Ông thật sự nghĩ mai rùa của tôi chỉ dùng để chiêm bốc à?” Ở một bên khác, Ngũ Ban thi triển thân pháp, không ngừng né tránh những tia lôi điện, thấy cái mai rùa khổng lồ của Hắc Hạt Tử xong trong lòng cũng có chút kinh ngạc.

Người của Tề gia đã vận dụng sức mạnh chiêm bốc của Huyền Vũ Huyết Mạch đến cực điểm.

Đương nhiên vừa nhìn đã biết cái mai rùa này là do lợi dụng Huyền Vũ Huyết Mạch kích phát sức mạnh huyết mạch bên trong mai rùa.

Khiến mai rùa tạm thời có thể sở hữu sức mạnh Huyền Vũ, nhưng cũng không chỉ là tạm thời thôi.

Một khi chịu thương tổn lớn, mai rùa sẽ bị hủy hoại, vì vậy trước đó nhất định phải có cách ngăn chặn con mắt đen do Quỷ Mẫu biến hóa.

“Có tuyệt chiêu gì thì mau dùng đi, tôi không đỡ được lâu đâu.” Hắc Hạt Tử hét về phía Ngũ Ban.

Ngũ Ban trong lòng cười khổ, anh cũng muốn nhanh chóng giải quyết con mắt đen, nhưng phần lớn sức mạnh của anh đến từ sát khí, mà thiên địch của sát khí lại là thiên lôi.

Đối mặt với vô số thiên lôi này, Ngũ Ban thực ra cũng rất chật vật, chỉ có thể liều mạng né tránh những tia lôi điện đó.

“Chống đỡ một lúc!” Ngũ Ban hét lên.

Chương 276

Vừa dứt lời, Ngũ Ban đã ở dưới mai rùa.

Lúc này vì vô số lôi điện đánh xuống mai rùa, khiến mai rùa bắt đầu xuất hiện từng trận vỡ nứt, e rằng không chống đỡ được bao lâu nữa.

Ngũ Ban không để tâm đến những điều đó, sát khí toàn thân cuồn cuộn tuôn ra.

"Anh muốn làm gì?" Hắc Hạt Tử hỏi.

Ngũ Ban không trả lời, theo sát khí càng lúc càng nồng đậm, nhanh chóng sát khí trên người Ngũ Ban lập tức bao bọc toàn thân anh.

"Răng rắc!"...

Chỉ nghe thấy trên người Ngũ Ban truyền đến một trận âm thanh xương cốt ma sát.

Trong lúc mọi người trợn mắt há mồm, Ngũ Ban lại một lần nữa hóa thân thành Ma Thần Chi Thể.

Trong lòng anh cũng bất đắc dĩ, chỉ dựa vào sức mạnh huyết mạch căn bản không thể chống lại những tia thiên lôi này.

"Rắc!"...

Cũng đúng lúc này, mai rùa của Hắc Hạt Tử cuối cùng không chịu nổi mà vỡ vụn, sắc mặt mọi người đại biến.

Nhưng nhanh chóng, một bóng người khổng lồ xuất hiện trước mặt mọi người.

Ngũ Ban cũng nhân cơ hội này lại lần nữa hóa thân thành Ma Thần Chi Thể.

“Hừ!” Một tiếng hừ lạnh từ trên người người khổng lồ truyền ra, sau đó Ngũ Ban tay cầm trường kiếm không hề sợ hãi những tia lôi điện đó, mặc cho từng tia lôi điện như rắn dài đánh xuống người anh.

Nhanh chóng, mọi người kinh hãi phát hiện từng tia sét xé rách da thịt Ngũ Ban, nhưng căn bản không thể hủy diệt Ngũ Ban, cứ như đang gãi ngứa cho anh vậy.

“Vụt!”...

Ngũ Ban cũng không hề do dự, nhìn con mắt đen khổng lồ trong hư không, trong mắt lộ ra một tia khinh thường.

“Vụt!”...

Chỉ thấy Ngũ Ban sau khi hóa thân thành Ma Thần Chi Thể, không hề sợ hãi dưới những tia lôi điện đó, một kiếm chém về phía hư không.

Sau một tiếng kiếm ngân, chỉ thấy một luồng kiếm khí sắc bén từ tay Ngũ Ban xé toạc hư không.

Kiếm khí như cầu vồng, hàn quang xé nát hư không, khiến trong hư không chấn động một trận, chỗ kiếm quang đi qua lập tức chém đứt vô tận thiên lôi trong hư không.

Khi mọi người ngẩng đầu nhìn lên, từng người một đều kinh ngạc ngẩn ngơ, hoàn toàn không thể tưởng tượng được một kiếm của Ngũ Ban rốt cuộc ẩn chứa bao nhiêu sức mạnh.

Cũng là lần đầu tiên mọi người thấy, thiên lôi này lại có thể bị một đạo kiếm quang chém đứt.

“Ầm!”...

Chỉ thấy một đạo kiếm quang càng lúc càng lớn, dường như muốn chém cả hư không thành hai nửa.

Sau một tràng tiếng nổ mạnh mẽ, lại thấy đạo kiếm quang đó chìm vào trong con mắt đen khổng lồ kia.

“Rít rít!”...

Đột nhiên từ trong con mắt đen khổng lồ truyền ra một tràng âm thanh rít rít, như vô số lôi điện đang lan tràn trên con mắt đen.

“Oành long!”...

Nhanh chóng sau một tràng tiếng nổ vang, con mắt đen lập tức nổ tung.

Sóng năng lượng khổng lồ tràn ngập cả hư không, khi tản ra xung quanh, khiến cả hư không đều rung chuyển.

Đúng lúc này, chỉ thấy từ trong con mắt đen, bóng người Quỷ Mẫu lại lần nữa xuất hiện trước mặt mọi người.

Nhưng nhanh chóng, Ngũ Ban hóa thân thành Ma Thần Chi Thể thân hình khẽ động, một đạo hàn quang xé qua thân thể Quỷ Mẫu.

Khi bóng người khổng lồ của Ngũ Ban dừng lại, thân ảnh Ngũ Ban biến trở lại dáng vẻ ban đầu.

Sau một kiếm xé qua thân thể Quỷ Mẫu, Ngũ Ban lại lần nữa hóa thành người.

Lúc này trên người Quỷ Mẫu xuất hiện một vết kiếm đáng sợ.

Vô số quái vật mình người đuôi rắn xung quanh không bị thiên lôi đánh chết, lúc này cũng vì Quỷ Mẫu trọng thương mà tiêu tán.

“Không thể nào!

Ngươi không thể giết ta, tà thần đã ban cho ta sự bất tử, ta sẽ không chết.” Quỷ Mẫu mềm nhũn trên đất nói năng lộn xộn.

Ngũ Ban thu hồi trường kiếm, nhìn Quỷ Mẫu nằm trên đất thoi

thóp, trong lòng lại có chút nặng trĩu.

Một Quỷ Mẫu mà anh phải hóa thân thành Ma Thần Chi Thể mới có thể tiêu diệt.

Không biết tà thần kia rốt cuộc đáng sợ đến mức nào.

Quỷ Mẫu cũng đã có đôi mắt của tà thần rồi, Ngũ Ban thậm chí có chút do dự không biết có nên để bản thân lâm vào hiểm cảnh không?

Từ thông tin có được trước đó, nơi tà thần ở giống như một không gian khai tịch, mà trong truyền thuyết chỉ có thần tiên mới có năng lực đó.

Tuy có năng lực thông linh, nhưng Ngũ Ban cũng biết phải giao tiếp trước với đối phương.

Nếu ở địa bàn của người khác, có lẽ sẽ không may mắn như vậy.

Chỉ tiếc là hiện tại anh chưa biết Thần Long Huyết Mạch và Chu Tước ở đâu, nếu không thì thiên hạ rộng lớn, nơi nào mà không thể đi?

Cũng chính vì vậy mà Ngũ Ban lúc này trở nên có chút rụt rè.

Nhân lúc Quỷ Mẫu lộ ra chân thân, A Nịnh đang dùng máy ảnh không ngừng chụp hình, cố gắng hết sức thu thập một số thông tin về Quỷ Mẫu.

“Cái Quỷ Mẫu này không phải là quái vật mạnh sao?” Vương Bàn Tử nhìn Quỷ Mẫu yếu ớt hỏi.

Hắc Hạt Tử nói: “Quái vật trong thiên hạ nhiều vô kể, ai biết Quỷ Mẫu này có phải là lợi hại nhất không?” Trong lòng gã thầm nghĩ, tàn hồn Huyền Vũ gã từng thấy trước đó e rằng còn mạnh hơn Quỷ Mẫu, trên thế giới có rất nhiều nơi chưa biết, ai cũng không rõ quái vật mạnh nhất lợi hại đến mức nào.

Theo những gì gã biết, dưới kinh thành có một nơi bí ẩn, truyền thuyết dưới đó có một Tiềm Long, là do Lưu Bá Ôn năm xưa khóa lại.

Đó mới thực sự là rồng, đừng nói một Quỷ Mẫu, mười mấy hai mươi Quỷ Mẫu e rằng khi đối mặt với rồng cũng chỉ có thể bỏ chạy thục mạng.

"Anh không sao chứ?" Hắc Hạt Tử hỏi trước mặt Ngũ Ban.

Ngũ Ban đáp: "Không sao." "Ma Thần Chi Thể trước đó khiến tôi sợ hãi, chỉ tiếc là có chút tàn khuyết, nếu không thì đừng nói Quỷ Mẫu, cả cái Hư Vô Không Gian này anh cũng có thể xé nát được phải không?" Hắc Hạt Tử hỏi.

Ngũ Ban nói: "Thực sự còn thiếu một chút." "Thiếu gì?" Hắc Hạt Tử hỏi.

Ngũ Ban cũng không giấu giếm: "Huyết mạch của rồng, huyết mạch của Chu Tước." "Vừa rồi tôi có thể cảm nhận trên người anh sau khi dung hợp nhiều loại huyết mạch lại trở thành Thần Ma Chi Thể, thật khó mà tưởng tượng, phải biết rằng các loại huyết mạch khác nhau khi gặp nhau có thể sẽ xuất hiện phản phệ." Hắc Hạt Tử nói.

Ngũ Ban nói: "Trong cơ thể tôi có chút đặc biệt, có thể cùng tồn tại nhiều loại huyết mạch." "Ngược lại có điểm tương đồng với thể cộng sinh." Hắc Hạt Tử nói.

Ngũ Ban trong lòng khẽ động.

Trước đây khi gặp Huyền Vũ, cũng từng nghe nói rằng người sáng tạo ra phương pháp này năm xưa cũng không có cách nào đạt được sự hoàn hảo.

Huyền Vũ lại cho rằng anh có thể đạt được.

Chương 277

Tuy không biết lời Huyền Vũ là thật hay giả, nhưng Ngũ Ban trong lòng vô cùng phấn khích.

Nhìn Quỷ Mẫu không động đậy nữa, mọi người trừ A Nịnh ra thì không còn chút hứng thú nào.

Mọi thứ ở đây sớm đã biến thành một đống đổ nát, ngay cả cung điện ở đầu thành kia cũng đã sụp đổ.

Nhưng thứ duy nhất không thay đổi là cánh cửa lớn màu trắng đó.

Cửa làm bằng vật liệu đá, nhưng không biết là loại đá gì, lại có màu trắng.

Lâu như vậy mà cũng không đổi màu.

"Kỳ lạ thật, những nơi khác đều biến thành phế tích, cánh cửa này lại như mới." A Nịnh nhìn cánh cửa đá nói.

Vương Bàn Tử nói: "Mặc kệ cũ hay mới, mở ra rồi chẳng phải sẽ biết sao?" Thế là Vương Bàn Tử muốn đẩy cánh cửa đá ra, nhưng khi hai tay vừa chạm vào, cảm thấy cánh cửa đá vô cùng lạnh lẽo.

Lạnh hơn cả đá bình thường, ngược lại giống như một tảng băng lớn.

"Lạnh quá!" Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Tà cũng đưa tay chạm vào, trong lòng cũng kinh ngạc không kém.

"Cẩn thận một chút, nơi này quỷ dị lắm." A Nịnh nhắc nhở.

Hai người gật đầu xong, đúng lúc chuẩn bị đẩy cánh cửa đá ra, hai người đột nhiên dừng động tác trong tay.

Hai người không khỏi nhìn nhau, từ trong mắt đối phương đều nhìn thấy một tia kinh hãi.

“Mọi người có nghe thấy tiếng gì không?” Vương Bàn Tử hỏi.

Ngũ Tà nói: “Giống tiếng thở.” “Tiếng thở?

Không nghe lầm chứ?

Phía sau cửa chẳng lẽ có người sao?” A Nịnh hỏi.

Thế là A Nịnh cũng ghé vào cánh cửa đá, lập tức sắc mặt biến đổi.

“Thật sự có người đang thở.” A Nịnh nói.

Ngũ Ban và Hắc Hạt Tử hai người nhìn nhau xong, trong mắt cũng lộ ra một tia kinh ngạc.

“Quả nhiên có tiếng thở, chỉ là rốt cuộc là thứ gì?” Hắc Hạt Tử hỏi.

Ngũ Ban trầm giọng nói: “Mặc kệ, cứ mở cửa trước đã.” “Nhưng... lỡ phía sau có nguy hiểm thì sao?” Ngũ Tà hỏi.

Hắc Hạt Tử nói: “Tránh ra, để tôi mở cửa, nếu có nguy hiểm nhất định phải nhanh chóng lùi lại.” Ngũ Tà và mấy người kia gật đầu, biết Hắc Hạt Tử và Ngũ Ban cả hai người đều có tuyệt kỹ và sức mạnh huyết mạch, dù có nguy hiểm cũng sẽ không sao.

“Phía sau sẽ không phải tà thần chứ?” Vương Bàn Tử nói.

Nghe lời Vương Bàn Tử, lòng mọi người thắt lại.

Ngũ Ban cũng không dám khẳng định, chỉ có thể nhìn Hắc Hạt Tử một cái rồi trở nên vô cùng cẩn thận.

Hai người cẩn thận từng li từng tí đẩy cánh cửa đá ra.

Vì tiếng thở phía sau cửa, lòng tất cả mọi người đều trở nên căng thẳng theo cánh cửa đá được đẩy ra.

“Rít rít!”...

Cuối cùng cánh cửa đá cũng được đẩy ra.

Phía sau cửa không phải con đường dẫn đến cung điện, mà là một đường hầm dẫn xuống lòng đất.

Đường hầm giống như cánh cửa đá, toàn bộ màu trắng, như một loại khoáng thạch ngọc, nhưng mọi người lại không nhận ra loại khoáng thạch này.

Trong đường hầm không có người, chỉ có từng con rắn lông đen.

Tiếng thở mà mọi người nghe thấy trước đó, chính là tiếng thở của những con rắn lông đen này.

Từng tràng tiếng rít nghe khiến da đầu mọi người tê dại, đáng sợ hơn là trong đường hầm màu trắng, rắn lông đen đã sớm chiếm kín cả đường hầm.

Trên mặt đất, từng con rắn lông đen quấn quýt vào nhau, có con nhỏ như đũa, có con lại to như cánh tay.

Điều kỳ lạ là, những con rắn lông đen này chỉ ở trong đường hầm, không hề vượt qua cánh cửa đá màu trắng.

Nhìn cảnh tượng này, dù mọi người đã từng trải nhiều, cũng cảm thấy da đầu tê dại.

Trong tình huống như vậy, ai dám bước thêm một bước vào bên trong, dù những con rắn này không có độc, nhưng bị mỗi con cắn một miếng cũng sẽ bị cắn đến máu thịt lẫn lộn.

Nhìn vô số rắn lông đen trong đường hầm màu trắng, mọi người không khỏi run rẩy, không ai dám bước thêm một bước vào bên trong.

“Chúng ta phải xuống sao?” Ngũ Tà nhìn đầy đất rắn lông đen hỏi.

Ngũ Ban nói: “Cá Vương từng nói, muốn tiến vào Hư Vô Không

Gian của tà thần, cần phải đi qua một đường hầm màu trắng." "Vậy chẳng phải đây sao?" Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Ban nói: "Chắc là vậy rồi, Cá Vương nói muốn đi qua đó chỉ có thể nhắm mắt mà đi." "Nhắm mắt tôi cũng không dám đi đâu, đây đâu phải một con mà là vô số rắn, không cắn thì bò lên người cũng không chịu nổi." Vương Bàn Tử nói.

Hắc Hạt Tử bổ sung: "Không có cách nào khác sao?" Ngũ Ban nói: "Quỷ Mẫu." Thế là Ngũ Ban cũng không nói nhiều lời, đi về phía chỗ Quỷ Mẫu đang nằm, hoàn toàn không để ý đến Quỷ Mẫu đang thoi thóp.

Nắm lấy tay Quỷ Mẫu, đi về phía đường hầm màu trắng.

"Anh muốn làm gì?" Ngũ Tà hỏi.

Ngũ Ban nói: "Đương nhiên là dùng nàng ta để mở đường rồi." Thế là xách Quỷ Mẫu ném vào trong đường hầm màu trắng.

"Phanh!"...

Theo một tràng âm thanh trầm đục truyền đến, Quỷ Mẫu rơi xuống đường hầm màu trắng, vô số rắn lông đen lập tức như thủy triều ùa về phía Quỷ Mẫu.

Nhanh chóng, thân thể Quỷ Mẫu bị vô số rắn lông đen bao bọc kín mít, tạo thành một đống rắn khổng lồ.

"Rít rít!" Có lẽ cảm nhận được khí tức trên người Quỷ Mẫu, vô số rắn lông đen nhanh chóng tản ra, bò về phía sâu trong đường hầm màu trắng.

Nhanh chóng, trong đường hầm trừ mùi nồng của rắn còn sót lại, không còn một con rắn nào ở lại bên trong.

Đúng như Cá Vương đã nói, Quỷ Mẫu quả nhiên có thể xua tan

những con rắn lông đen này.

Tuy không biết vì sao, nhưng mọi người cũng không kịp suy xét kỹ, sợ rằng những con rắn lông đen kia sẽ quay lại.

Dưới sự dẫn dắt của Ngũ Ban, mọi người cùng nhau đi vào bên trong, lập tức cảm thấy một luồng khí tức âm lạnh ập vào mặt.

Loại ngọc thạch này cũng không biết là ngọc thạch gì, khí tức âm lạnh khiến người ta cảm thấy kinh ngạc.

Khi mọi người đến gần Quỷ Mẫu, phát hiện Quỷ Mẫu gần như đã tắt thở.

Nhưng Ngũ Ban vẫn không buông tha, kéo cánh tay nàng đi về phía trước.

Dù sao đường hầm màu trắng này không biết sâu đến mức nào, có Quỷ Mẫu trong tay mọi người cũng cảm thấy an toàn hơn một chút.

Chương 278

Đường hầm không hề ngắn, ít nhất là hơn ngàn mét mà vẫn không thấy tận cùng.

Càng đi vào bên trong, khí tức âm lạnh đó càng nặng.

Đi trong đó, mọi người cũng không dám nói chuyện.

Tiếng bước chân xung quanh không ngừng vang vọng trong đường hầm, nghe khiến người ta cảm thấy không thoải mái.

Không lâu sau, cuối cùng mọi người cũng nhìn thấy cuối đường hầm màu trắng, nơi một luồng khí tức âm lạnh đang theo đường hầm truyền vào.

"Có người!" Khi mọi người vừa nhìn thấy tận cùng, tất cả đều kinh hô.

Chỉ thấy ở cuối đường hầm màu trắng, một cái bóng khổng lồ từ bên trong chiếu vào, cái bóng trông vô cùng cường tráng.

Cái bóng này trông cũng có chút không ổn, giống như một chiến thần cổ đại đang trấn thủ một đường hầm màu trắng.

Mang đến cho người ta khí thế "một người giữ ải, vạn người khó qua", lập tức khiến mọi người bị trấn áp.

"Đi tiếp." Hắc Hạt Tử nói.

Quả nhiên như thể cảm nhận được mọi người, cái bóng đang nhanh chóng chạy về phía xa.

Mọi người cũng không vội vàng đuổi theo vào bên trong.

Chỉ khi mọi người chạy ra khỏi đường hầm màu trắng, cái bóng khổng lồ đó đã sớm biến mất không dấu vết.

Mọi người cũng không biết cái bóng đó rốt cuộc là gì, nhưng lúc này mọi người lại bị mọi thứ trước mắt hấp dẫn.

Bên trong đường hầm màu trắng là một không gian rộng lớn, xung quanh không gian đó là những khoáng thạch phát ra huỳnh quang.

Chiếu sáng cả không gian mờ ảo.

Tuy không thể nhìn rõ toàn bộ xung quanh, nhưng đường nét tổng thể của không gian đã hiện ra.

Bên trong giống như một động khoáng tinh thể khổng lồ, nhưng lại có chút không giống.

Bởi vì ở trung tâm động khoáng tinh thể sừng sững một ngọn núi khổng lồ.

Ngọn núi này khác với những nơi khác, bởi vì nó lại là một ngọn núi màu vàng.

Núi cao lớn, xung quanh núi khắc một con đường đá thô ráp.

Nếu nhìn kỹ sẽ không nhận ra.

Nhưng khi mọi người đứng ở cửa động nhìn vào, có thể nhìn rõ được sự thay đổi, con đường đá thô ráp rõ ràng là thân thể của một con mãng xà khổng lồ.

Nó đang cuộn tròn trên ngọn núi vàng đó, trông vô cùng khổng lồ.

Đơn giản là giống như một con cự long trong truyền thuyết, thân thể đồ sộ cuộn quanh ngọn núi vàng mấy vòng.

Cái đầu đang dựng đứng trên đỉnh núi vàng, cái đầu khổng lồ như một con rắn hổ mang, che kín nửa ngọn núi lớn.

Trong mơ hồ có thể thấy trên đỉnh núi vàng có một tế đàn khổng lồ, trên đó chắc là nơi tế lễ.

Ở cửa ra của đường hầm màu trắng, có vô số cánh tay giống như tay quỷ quấn lấy nhau, như một dây leo khổng lồ không ngừng vươn về phía tế đàn.

Tạo thành một cây cầu treo được cấu thành từ vô số cánh tay, nhưng cây cầu treo này trông không hề vững chãi một chút nào, không ai dám đi trên đó.

Trên đầu cây cầu treo quỷ dị là một nơi giống như pháp trường hành hình.

Bên trong bày đầy đủ các loại hình cụ, trên đó còn sót lại vô số máu tươi, như thể vừa mới tiến hành tra tấn nghiêm khắc không lâu trước đây.

Trên những bức tường đá xung quanh pháp trường hành hình khắc họa vô số bích họa.

Chỉ là những ghi chép trên những bức bích họa này khiến mọi người không dám nhìn nhiều, vì thực sự quá đẫm máu.

Nhưng mọi người từ trong bích họa nhìn ra, bên trong chứa đựng một hương vị tôn giáo nồng đậm.

Nơi này có lẽ là nơi một tôn giáo nào đó xử quyết tín đồ, nhưng cũng có phần quá tàn nhẫn.

Đi về phía cây cầu quỷ dị đó, nhìn xuống chân ngọn núi vàng, một mùi máu tanh nồng nặc truyền đến khiến người ta buồn nôn.

Bên dưới là một dòng sông máu, trong sông máu trôi nổi vô số xương trắng, trông như đang ở trong địa ngục.

Trong sông máu thỉnh thoảng sủi bọt máu, một luồng khói đậm bốc lên, trông như có thứ gì đó ở bên trong.

Muốn đến được ngọn núi vàng đối diện, mọi người chỉ có thể đi

theo cây cầu được tạo thành từ những cánh tay.

Điều không ngoài dự đoán là, cây cầu quỷ dị này không hề nhỏ, rộng tới năm sáu mét.

Nhưng điều duy nhất khiến người ta sợ hãi là, hai bên không có lan can, những ngón tay quỷ thủ kia đang nhúc nhích mềm mại, như từng con rắn nhỏ quấn quýt vào nhau.

Cây cầu quỷ dị kéo dài thẳng tới tế đàn trên ngọn núi vàng đối diện, nằm ngay trước cái đầu rắn khổng lồ.

Mọi người đều bị mọi thứ trước mắt làm cho kinh ngạc ngẩn người, thực sự không thể tưởng tượng được cái gọi là Hư Vô Không Gian lại có bộ dạng như thế này.

Điều khiến mọi người thấy kỳ lạ là trước đó trong đường hầm màu trắng đã thấy rất nhiều rắn.

Nhưng bây giờ ở đây lại không thấy bất kỳ con rắn nào, khiến mọi người không hiểu nổi.

Ngư Vương cũng là không gian do Tà Thần sáng tạo, mà Tà Thần lại là một con rắn lớn thượng cổ.

Vậy nơi đây lẽ ra phải là một ổ rắn mới đúng, nhưng cho đến hiện tại vẫn chưa thấy một con rắn nào.

Bốn phía mùi máu tanh tưởi ghê tởm, cộng thêm cảnh tượng như một nơi hành hình đáng sợ, khắp sông máu đâu đâu cũng là hài cốt, và khắp nơi còn có một loại đá huỳnh quang phát ra ánh sáng nhàn nhạt.

Tất cả đã tạo nên không gian Tà Thần mà mọi người đang thấy.

Không gian này tuy lớn nhưng ngoài ngọn núi màu vàng kia ra, mọi người không thấy có nơi nào khác. "Tôi có nên đi không?" Hắc Hạt Tử hỏi.

Ngũ Ban đáp: "Giờ tôi cũng không biết Tiểu Ca rốt cuộc đang ở đâu, đương nhiên phải đi tìm." "Ai biết cậu ta bị nhốt ở đâu, nơi này ngoài Hồ Bát Gia ra thì chẳng có ai khác." Hắc Hạt Tử nói.

Ngũ Ban hỏi: "Chẳng lẽ không để lại tin tức gì khác sao?" "Bị nhốt trong không gian hư vô của Tà Thần, bắt tôi phải tìm cách cứu." Hắc Hạt Tử bất lực nói.

Ngũ Ban lộ vẻ bất lực, hiện tại cũng chỉ đành từ từ đi tìm thôi. "Chúng ta... phải đi qua cây cầu này sao?" A Nịnh nhìn cây cầu quỷ dị trước mặt hỏi.

Ngũ Ban nói: "Vậy chúng ta có đường khác để đi không?

Hay là đi từ dưới sông máu lên?" A Nịnh nhìn xuống sông máu bên dưới, sắc mặt tái mét đi nhiều.

Chưa nói đến việc trong sông máu rốt cuộc có gì, chỉ riêng những bộ hài cốt trôi nổi trên đó cũng đã đủ khiến người ta kinh hãi rồi.

Sông máu trông đặc quánh, không biết rốt cuộc phải cần bao nhiêu máu tươi mới có thể tụ thành một con sông máu như vậy.

Đừng nói A Nịnh, ngay cả Hắc Hạt Tử và Ngũ Ban cũng không dám mạo hiểm đặt chân vào sông máu.

Chương 279

Ngũ Ban tiên phong bước lên một cây cầu được tạo thành từ vô số bàn tay quỷ.

Vừa mới đặt chân lên đã cảm thấy như đang giẫm lên tay người thật vậy.

Những bàn tay quỷ đó như bị giẫm đau, liên tục run rẩy.

Ngũ Ban vội vàng bước về phía trước một bước, lại thấy chỗ vừa giẫm lên, những bàn tay quỷ đó đã buông ra.

Lộ ra một cái hố, nhưng rất nhanh những bàn tay quỷ đó lại khép lại.

Ngũ Ban vội vàng nhảy xuống nói: "Mấy bàn tay quỷ này hơi quỷ dị, đừng đứng ở một chỗ quá lâu." "Xem ra e là một khi mấy bàn tay quỷ này khép lại, chân của chúng ta cũng toi đời." Hắc Hạt Tử nói.

Vương Bàn Tử kinh ngạc nhìn Hắc Hạt Tử hỏi: "Không phải anh bị mù rồi sao?" "He he, thằng béo con, ban ngày mắt tôi có thể không bằng cậu, nhưng ở những nơi âm u thế này, tôi lại nhìn mọi thứ rõ hơn nhiều." Hắc Hạt Tử nói.

Ngũ Ban nói: "Đừng có lắm mồm nữa, mắt anh ta không hoàn toàn mù, mà mù rồi thì có khi nhìn còn rõ hơn ấy chứ." Hắc Hạt Tử quanh năm ở trong trạng thái nửa mù, đối với những nơi như thế này ngược lại càng thích hợp để sinh tồn.

Cho dù không có mắt, chỉ dựa vào tai cũng hoàn toàn có thể ứng phó.

Mặc dù không biết những bàn tay quỷ này có gì, nhưng Ngũ Ban và Hắc Hạt Tử đã nhắc nhở, mọi người đương nhiên phải cẩn thận.

"Đi cùng nhau, nếu không lỡ có nguy hiểm thì không thể hỗ trợ lẫn nhau được." Ngũ Tà nói.

Mọi người gật đầu xong liền cùng lúc bước lên cây cầu được tạo thành từ bàn tay quỷ.

Lập tức, những bàn tay quỷ trên cầu bắt đầu run rẩy, mọi người chỉ đành nhanh chóng bước về phía trước.

Nếu không, những bàn tay quỷ dưới chân sẽ lộ ra một cái hố, tuy cái hố không lớn, nhưng một khi lỡ chân bị lọt xuống thì e là khó mà rút ra được. "Đi nhanh lên!" Ngũ Ban nói.

Tuy cây cầu này trông mỏng manh nhưng may mắn là rộng, mọi người đi ở giữa nên không nhìn xuống sông máu bên dưới.

Vì mọi người biết những bàn tay quỷ này kỳ lạ, nên đi rất nhanh, không biết từ lúc nào đã đến giữa sông máu.

Ngọn núi màu vàng ở phía xa xa chợt hiện ra trước mắt mọi người. "Hù hù!..." Nhưng ngay lúc này, trên mặt cầu lại thổi tới một luồng âm phong, hòa lẫn mùi máu tanh tưởi của sông máu khiến người ta cảm thấy ghê tởm.

Có lẽ vì đang ở trên sông máu, nên mỗi luồng gió đều mang theo không ít máu đặc quánh.

Khi dính lên mặt mọi người, cảm giác cực kỳ ghê tởm, dùng tay lau một cái, cả khuôn mặt đều trở nên đỏ tươi. "Phì... khác quái gì tắm trong sông máu đâu." Vương Bàn Tử tùy tiện nhổ một bãi nước bọt rồi nói.

Ngũ Tà nói: "Đừng lắm mồm nữa, đi nhanh lên, tôi cứ thấy luồng âm phong này không ổn chút nào." Lời vừa dứt, chỉ thấy trong âm phong bắt đầu lan ra một tầng sương mù dày đặc, bên trong lộ ra từng khuôn mặt quỷ.

Từng trận tiếng cười quỷ quái ghê rợn không ngừng truyền đến, đang lao thẳng vào mặt mọi người. "Nhiều quá, chạy về thôi!" Vương Bàn Tử hét lên.

Lúc này A Nịnh chợt kêu lên: "Không được, phía sau cũng có!" Mọi người quay đầu nhìn lại, quả nhiên phía sau cũng có một mảng sương mù đen đặc, lúc này bị kẹt ở giữa tiến thoái lưỡng nan.

Những bàn tay quỷ dưới chân run rẩy càng lúc càng dữ dội. "Đừng có đứng yên một chỗ!" Ngũ Ban vội vàng hét lên.

Mọi người chỉ đành liên tục đi lại trên cầu. "Giờ sao đây?

Hay là nhảy thẳng xuống sông?" Ngũ Tà hỏi.

Hắc Hạt Tử nói: "Không được, nhảy xuống sông tôi cũng sẽ bị tấn công thôi, ai mà biết dưới nước rốt cuộc có gì." Ngũ Ban nhìn những khuôn mặt quỷ trong sương mù đen, sắc mặt âm trầm, âm khí nồng nặc khiến người ta rợn tóc gáy.

Nhưng điều khiến Ngũ Ban hơi thắc mắc là, loại quỷ vật như thế này đáng lẽ đều là lệ quỷ hóa thành, hung tàn bạo ngược.

Nhưng từ khi những sương mù đen này xuất hiện cho đến giờ, dường như chúng lại không hề tấn công mọi người, điều này hơi khó hiểu. "Xông lên!" Ngũ Ban nói sau khi suy nghĩ.

A Nịnh kinh ngạc nói: "Xông... xông lên?

Nhiều quỷ vật như vậy chúng ta xông lên sao?" "Chắc là ảo ảnh thôi." Ngũ Ban nói.

Nói xong, Ngũ Ban dẫn đầu xông vào giữa sương mù đen.

Ngay lúc này, chỉ thấy những khuôn mặt quỷ trong sương mù dày đặc bỗng nhiên hợp lại thành một, tạo thành một khuôn mặt quỷ siêu lớn.

Nhìn thấy Ngũ Ban xông tới, khuôn mặt quỷ siêu lớn kia há to cái miệng máu, như muốn nuốt chửng Ngũ Ban sống sờ sờ vào vậy. "Nguy hiểm!

Đừng đi!" Hắc Hạt Tử hét lên.

Nhưng Ngũ Ban không hề sợ hãi, trực tiếp xông vào cái miệng máu to lớn kia.

Rất nhanh, cái miệng máu đó khép lại, thực hiện một động tác nuốt chửng, bóng dáng Ngũ Ban cũng biến mất trước mặt mọi người.

Mọi người thấy cảnh này sớm đã sợ đến hồn bay phách lạc, nào dám chạy về phía trước nữa.

Nhưng lúc này mọi người lại bị kẹt trên cầu, tiến thoái lưỡng nan, dường như chỉ có một cách thoát thân duy nhất là nhảy xuống sông.

Ngũ Tà và A Nịnh nhanh chóng chạy đến thành cầu, muốn xem dưới cầu có đường sống nào không.

Dưới sông máu, ngoài vô số hài cốt ra, còn có những bong bóng không ngừng nổi lên.

Trông có vẻ không có nguy hiểm, nhưng cả hai người hơi do dự không dám nhảy xuống.

Đúng như Hắc Hạt Tử đã nói, ai mà biết trong sông máu rốt cuộc có gì. "Thật... thật nhiều hài cốt lớn." Ngũ Tà nói.

A Nịnh nhìn những hài cốt bên dưới cũng hơi kinh hãi, tuy lúc ở mép sông thì phần lớn là hài cốt con người.

Nhưng lúc này đang ở giữa sông, khi nhìn xuống dưới thì phát hiện những thứ trôi nổi trên mặt sông không phải là hài cốt con người.

Những bộ hài cốt của những sinh vật khổng lồ, đơn giản như những bộ xương khủng long đang trôi nổi trên sông vậy.

Điều đó khiến Ngũ Tà nhớ đến những bộ hài cốt khổng lồ mà mình đã thấy trên núi Côn Luân trước đây.

Không biết những bộ xương đó và những bộ xương này có liên hệ gì không. "A!..." Ngay lúc này, từ A Nịnh, người thủ hạ duy nhất còn lại, chợt kêu lên thảm thiết.

Vốn dĩ thấy Ngũ Ban bị nuốt chửng, phía sau lại có vô số sương mù đen, cả người cậu ta sợ đến mơ hồ.

Chương 280

Những bàn tay quỷ dưới chân cũng không biết từ lúc nào đã buông ra, lập tức cậu ta rơi vào cái hố mà bàn tay quỷ đã lộ ra.

Hơn nữa, cơ thể cậu ta như bị nuốt chửng, đang trượt xuống phía dưới cầu.

Mọi người thấy vậy vội vàng chạy tới muốn kéo cậu ta lại. "A!..." Nhưng đã quá muộn, chỉ thấy những bàn tay quỷ dưới chân người đó bỗng nhiên buông ra một mảng lớn, người đó trực tiếp rơi xuống sông máu, trong miệng không ngừng phát ra từng tiếng kêu thảm thiết. "Oanh!" Ngay lúc này, một cột máu khổng lồ đột nhiên dâng lên từ trong sông máu.

Cột máu đó cực kỳ lớn, như một con rồng máu khổng lồ há to miệng muốn nuốt chửng người đó.

Mọi người men theo khe hở mà bàn tay quỷ buông ra, nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng đó, không khỏi nuốt nước bọt.

Dù đi tới hay đi lui, đều không có đường, vốn dĩ phải chịu đựng cảm giác ghê tởm mà đi trong sông.

Nhưng sau khi thấy thứ khổng lồ kia một ngụm nuốt chửng một người, nào ai còn dám nhảy xuống sông nữa. "Đang làm gì?

Sao không mau đi đi?" Ngay lúc này, giọng Ngũ Ban truyền đến từ trong sương mù đen.

Khi mọi người nhìn tới, chỉ thấy Ngũ Ban lại an toàn không hề hấn gì từ trong sương mù đen bước ra, những khuôn mặt quỷ phía sau cậu ta từng cái một lộ ra vẻ dữ tợn. "...Không bị ăn thịt sao?" A Nịnh kinh hô.

Ngũ Ban nói: "Chỉ là ảo ảnh thôi, ở đây căn bản không có gì, mau đi theo tôi." "...Đừng lừa tôi, vậy những thứ quỷ quái đó là gì?" Vương Bàn Tử nói.

Ngũ Ban bất lực giải thích: "Tôi vốn dĩ cũng tưởng là quỷ vật, tuy âm khí nặng nhưng có một điểm rất quan trọng là tôi không cảm nhận được sát khí." "Nhưng ảo ảnh này cũng quá chân thật rồi!" Ngũ Tà nói.

Ngũ Ban quát: "Sợ chết thì cứ ở đấy đi, mau theo tôi xông lên!" Lời vừa dứt, Ngũ Ban lại một lần nữa chạy vào giữa sương mù đen, mọi người trong sự bất lực chỉ đành tin tưởng Ngũ Ban, nhanh chóng chạy về phía trước. "Kiệt kiệt!" Thấy mọi người xông vào, vô số khuôn mặt quỷ lộ ra một trận cười lạnh lẽo.

Rất nhanh, vô số khuôn mặt quỷ lại lần nữa hợp nhất thành một khuôn mặt quỷ khổng lồ, như đang há to cái miệng máu chờ đợi mọi người tự chui đầu vào lưới vậy.

Dù Ngũ Ban liên tục nhấn mạnh là ảo ảnh, nhưng mọi người vẫn cảm thấy một trận kinh hãi.

Cảm giác này giống như đang đi trong một ngôi nhà ma vậy, tuy biết những con ma này là giả, nhưng sự sợ hãi trong lòng vẫn khiến người ta kinh sợ.

Nhưng thấy Ngũ Ban đã bước vào cái miệng máu khổng lồ, mọi người cũng chỉ đành cắn chặt răng chạy vào bên trong.

Rất nhanh, vô số sương mù đen xung quanh lập tức che mờ tầm nhìn của mọi người, từng trận âm phong thổi tới, từng trận tiếng quỷ khóc sói gào vang lên bên tai.

Khiến mọi người đều cảm thấy một nỗi sợ hãi từ sâu trong linh hồn.

Từng khuôn mặt quỷ bay lượn quanh người họ, từng cái há to cái miệng kinh khủng lao về phía mọi người, khiến tim mọi người suýt chút nữa không chịu nổi.

Nhưng rất nhanh mọi người phát hiện ra, những khuôn mặt quỷ này chỉ vây quanh họ, chứ không thực sự cắn vào người mọi người. "Ô... thật sự không tấn công tôi sao?" Vương Bàn Tử vui mừng hét lên.

Vì xung quanh toàn là sương mù đen vô tận, tầm nhìn của mọi người rất hạn chế, không nhìn được xa, nên lúc này mọi người chỉ thấy nhau một khi khoảng cách quá xa thì không nhìn thấy nữa. "Đi nhanh lên, đừng có chần chừ ở đó." Tiếng Ngũ Ban truyền đến từ phía trước.

Vương Bàn Tử lập tức ngậm miệng, chỉ đành đi theo mọi người nhanh chóng chạy về phía trước.

Lúc này như đang bị kẹt trong một làn sương quỷ vậy, mọi thứ xung quanh đều không nhìn rõ.

Nếu không phải những bàn tay quỷ dưới chân vẫn còn, mọi người e là đã tưởng lúc này đang ở trong bụng quái vật rồi.

Cây cầu sông máu này rất rộng, ít nhất lúc này mọi người ước tính đã chạy gần mười mấy mét, vậy mà vẫn chưa chạy ra khỏi sương quỷ. "Nhanh lên!

Tôi lên bờ rồi." Tiếng Ngũ Ban truyền đến từ phía trước.

Nghe thấy tiếng này, mọi người đơn giản như nghe thấy âm thanh từ thiên đường vậy.

Khi mọi người đều đã xuống khỏi cây cầu được tạo thành từ bàn tay quỷ, lại kinh hãi phát hiện xung quanh lại trở lại như trước.

Nhìn lại mặt cầu, đâu có sương quỷ nào, chỉ một cái nhìn đã có thể

thấy được nơi mọi người đã đi qua đối diện. "Sao lại kỳ diệu vậy?" Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

A Nịnh nói: "E là những sương quỷ đó chỉ tồn tại trên mặt cầu, mục đích là để dọa chúng ta, khiến chúng ta nhảy xuống sông máu." Ngũ Tà nhìn Ngũ Ban hỏi: "Trước đó cậu có thấy quái vật trong sông máu không?" Ngũ Ban lắc đầu nói: "Không nhìn rõ, nhưng tôi có thể cảm nhận con quái vật đó cũng lợi hại như con cá sấu ác tôi gặp trước đây." "May mà tôi không bơi trong sông máu, nhìn kìa." Lúc này Vương Bàn Tử chợt chỉ vào một chỗ trên sông nói.

Khi mọi người nhìn tới, lại thấy người vừa nãy nhảy xuống sông kia lại bị ăn đến chỉ còn một cái đầu đang trôi nổi ở mép bờ. "E là bên trong có thể có cổ thú khổng lồ sống, chúng ta mà xuống đó e là còn không đủ làm món tráng miệng." Ngũ Ban nói.

Hắc Hạt Tử nói: "Quan tâm nhiều thế làm gì?

Chúng ta phải nhanh chóng tìm Tiểu Ca, rồi rời khỏi cái nơi quỷ quái này." Nói xong, mọi người nhìn ngọn núi lớn màu vàng phía sau, chỉ thấy ở gần đó một tế đàn màu máu hiện ra trong mắt mọi người.

Tế đàn to như một sân bóng rổ vậy, vì có độ cao nhất định, mọi người cũng không nhìn rõ trên đó rốt cuộc có gì.

Nhưng bức tượng đầu rắn đứng lơ lửng giữa không trung, trông cũng cực kỳ quỷ dị.

Trong đôi mắt nó, hai ngọn lửa quỷ nhảy nhót, trông khiến người ta rợn tóc gáy.

Tượng rắn đá cực kỳ lớn, bao quanh cả ngọn núi màu vàng, cơ thể khổng lồ cũng khiến ngọn núi màu vàng xuất hiện những bậc thang vòng tròn.

Đầu rắn ngẩng cao đứng trên tế đàn đỉnh núi, đôi mắt nhìn xuống

toàn bộ tế đàn, như đang giám sát mọi chuyện xảy ra trên tế đàn vậy.

Ngọn lửa quỷ nhảy nhót càng khiến người ta kinh sợ, một loại khí tức quỷ dị tự nhiên sinh ra. "Tượng Tà Thần sao?" Vương Bàn Tử nhìn cái đầu rắn khổng lồ hỏi.

Ngũ Tà hỏi: "Hồ Bát Gia không nói gì sao?" "Chuyện bên trong, từ trước đến giờ ông ta đều không hề nhắc tới." Vương Bàn Tử nói.

Hắc Hạt Tử nói: "Ngay cả Hồ Bát Gia cũng chỉ nhắc đến một chữ, bên trong rốt cuộc có gì mà khiến ông ta kiêng kỵ như vậy?" "Không phải là Tà Thần sao?

Năm đó Hồ Bát Gia có thể trốn thoát ra ngoài, e là cũng không hề đơn giản." Ngũ Ban nói.

A Nịnh nói: "Chúng ta cẩn thận một chút, tôi đoán đáp án nằm ở tế đàn bên trên." "Đi thôi, lên đó xem sao." Ngũ Ban nói.

Hắc Hạt Tử nhún vai nói: "Bây giờ tôi có đường nào khác để đi sao?" Nói xong, mọi người cùng nhau bước lên tế đàn.

Cái tế đàn này cũng hơi quỷ dị, trước đó nhìn thì thấy nó là một tế đàn màu máu.

Nhưng sau khi nhìn gần lại thấy nó thực chất là một tế đàn được chất đống từ những đầu lâu màu máu, những đầu lâu này đều vuông vắn, trông hơi kỳ lạ. "Đầu người mà lại vuông sao?" Vương Bàn Tử nhìn những đầu lâu trên tế đàn nói.

Ngũ Tà nói: "Chắc là đá điêu khắc thành thôi?" "Vốn dĩ là đá, cũng không có gì đặc biệt, nhưng những vệt máu này lại quá kỳ lạ." Ngũ Ban nói.

Những vệt máu bên trên không phải là bị đổ lên, mà giống như những đầu lâu này bị lột da rồi máu tươi chảy ra lênh láng vậy.

Chương 281

Giẫm lên trên có thể cảm thấy máu tươi dính nhớp, như giẫm lên keo vậy mà cũng không cảm thấy trơn trượt.

Độ cao của tế đàn không hề thấp, có khoảng ba bốn mét, tuy ở dưới nhìn thấy tế đàn to như một sân bóng rổ.

Nhưng khi mọi người đi lên trên thì phát hiện, tế đàn càng lên cao càng nhỏ, khi đi lên đến tế đàn thì chỉ còn bằng một sân bóng rổ mà thôi.

Trên đó khắc vô số phù hiệu kỳ quái, mọi người không ai hiểu được.

Ở trung tâm tế đàn có một cái đầu rắn khổng lồ, như một cái bóng phản chiếu của bức tượng đầu rắn kia vậy.

Trong hai con mắt rắn tuy không có lửa quỷ nhảy nhót, nhưng có hai cái lỗ trống rỗng. "Hai cái lỗ này có tác dụng gì?" Vương Bàn Tử đứng trên đầu rắn được khắc ở trung tâm tế đàn hỏi.

Hắc Hạt Tử nhìn vào bên trong, một luồng mùi tanh hôi nồng nặc xộc vào mũi, mùi rất nặng.

Mùi không chỉ có mùi máu tanh mà còn có mùi xác chết thối rữa, cộng thêm một số mùi tanh kỳ lạ khác khiến người ta khó quên. "Bên dưới có phải là nơi Tà Thần ở không?" Ngũ Tà hỏi.

Ngũ Ban nói: "Ban đầu Hồ Bát Gia lấy Mù Trần Châu từ đâu ra?" "Ý anh là ở trong hai con mắt sao?" Hắc Hạt Tử hỏi.

Ngũ Ban lắc đầu nói: "Chắc là không phải." Nói xong, cậu ta chỉ vào đầu rắn đứng bên cạnh tế đàn. "Anh biết sao?" A Nịnh hỏi.

Ngũ Ban nói: "Tôi xuống đấu tế đàn không ít, nhưng chưa bao giờ

thấy loại tế đàn này, thần được tế lại ở bên cạnh tế đàn, thậm chí còn ở dưới chân chúng ta." "Ý anh là trong lửa quỷ có Mù Trần Châu sao?" Hắc Hạt Tử hỏi, có vẻ hơi kích động.

Ngũ Ban lắc đầu nói: "Chắc là không, bên trong đáng lẽ có cơ quan sẽ đưa Mù Trần Châu đến một nơi chỉ định nào đó." "Tôi đi xem thử." Hắc Hạt Tử nói.

Nói xong, anh ta lấy ra một cái Phi Hổ Trảo từ trong ba lô, móc vào đầu rắn khổng lồ, sau đó Hắc Hạt Tử mượn Phi Hổ Trảo nhảy lên hai con mắt của con rắn khổng lồ.

Bức tượng này rất lớn, ngay cả hai con mắt lửa quỷ nhảy nhót cũng đủ để một người đi vào bên trong.

Ngũ Ban biết Hắc Hạt Tử e là muốn đi xem Mù Trần Châu có ở bên trong không, vì anh ta cần mượn Mù Trần Châu để giải trừ lời nguyền đôi mắt.

Chỉ thấy Hắc Hạt Tử trèo lên theo sợi dây Phi Hổ Trảo, hai tay bám vào một con mắt.

Sau khi nhìn vào bên trong, anh ta không để ý đến những ngọn lửa quỷ đó, dùng một tay mò mẫm bên trong.

Nhưng bên trong cũng không có gì, ngược lại ngọn lửa quỷ trong mắt lại không biết từ lúc nào đã biến mất.

Lúc này, từ con mắt của con rắn khổng lồ trên tế đàn bỗng nhiên phun ra một luồng lửa. "Bên trong cũng không có gì." Hắc Hạt Tử nói ở phía trên.

Ngũ Ban nói: "Mặc kệ nó, qua con mắt bên kia làm tắt ngọn lửa quỷ đi." Khi Hắc Hạt Tử quay đầu lại, anh ta cũng nhìn thấy sự bất thường của đầu rắn dưới đất.

Vội vàng nhảy sang hốc mắt bên kia, mò mẫm trong con mắt đầy

lửa quỷ.

Bên trong vẫn không có gì, nhưng khi Hắc Hạt Tử đưa tay vào thì ngọn lửa quỷ lại tắt. "Oanh!" Sau một trận tiếng nổ trầm đục truyền đến, hai ngọn lửa quỷ phía trên biến mất, nhưng trong hai con mắt của đầu rắn dưới đất lại có hai ngọn lửa quỷ nhảy nhót.

Lúc này, chỉ thấy từ hai con mắt của bức tượng rắn đá kia lại đột nhiên lồi ra hai con mắt thật.

Khi Hắc Hạt Tử quay đầu lại, lại thấy mọi người đều đã lùi về rìa tế đàn.

Vì cái hình rắn khổng lồ ở giữa tế đàn đang bị lửa quỷ lan tràn, tạo thành một cái đầu rắn khổng lồ ba chiều. "Oanh!" Lại một trận tiếng nổ truyền đến, toàn bộ tế đàn bỗng nhiên rung chuyển như động đất.

Từng trận âm thanh quỷ dị không ngừng truyền đến từ tế đàn, kèm theo một trận sương mù đen bao phủ toàn bộ tế đàn.

Lúc này toàn bộ không gian dường như đã hoàn toàn thay đổi, từ trong sông máu trước đó truyền đến một tiếng gầm đáng sợ.

Bốn phía âm phong thổi bùng, vô số tiếng quỷ khóc sói gào không ngừng truyền đến, thế giới vốn âm u cũng trở nên lúc sáng lúc tối. "Ầm ầm!" Vốn dĩ tưởng rằng toàn bộ thế giới đều sẽ trở nên tối tăm, thì một trận sấm sét nổ tung bỗng nhiên vang vọng khắp không gian.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, giữa hư không không biết từ lúc nào đã mây đen giăng kín, từng tia sét đang xé toạc hư không.

Ánh sáng lúc sáng lúc tối đó chính là hiệu ứng ánh sáng được tạo ra khi sấm sét xé toạc hư không.

Mọi sự thay đổi đều bắt đầu khi lửa quỷ xuất hiện trên tế đàn. "Nhìn kìa, trung tâm tế đàn đang sụp đổ!" Vương Bàn Tử kinh hô.

Không cần Vương Bàn Tử nhắc nhở, lúc này mọi người đều đang nhìn tế đàn đang sụp đổ.

Chỉ thấy bức họa rắn khổng lồ trên tế đàn trước đó lúc này đã hoàn toàn sụp đổ, lộ ra một cái hố khổng lồ, mùi tanh hôi càng nồng nặc hơn.

Khi mọi người nhìn vào bên trong, lại phát hiện bên trong có một cầu thang hình tròn đang kéo dài xuống bên dưới.

Điều càng khiến người ta bất ngờ hơn là, ở đó lại có một cảm giác quen thuộc, giống hệt như khi đối mặt với Thanh Đồng Môn vậy.

Hắc Hạt Tử không đi tìm Mù Trần Châu mà lại tạo ra một lối đi. "Bên trong không phải là ổ của Tà Thần chứ?

Khí tức bên trong khiến tôi cảm thấy không thoải mái." Hắc Hạt Tử nói.

Trong lòng Ngũ Ban cũng hơi bối rối, vì khí tức từ bên trong tuy giống Thanh Đồng Môn trong Thiên Cung.

Nhưng bên trong lại có một mùi hỗn hợp ghê tởm khiến người ta buồn nôn, rõ ràng nhất là mùi tanh của rắn.

Trên cầu thang xoắn ốc đâu đâu cũng là da rắn lột, những da rắn này giống hệt da của Hắc Mao Xà, khiến mọi người cảm thấy da đầu tê dại.

Từ những da rắn lột này có thể thấy, rắn bên trong nhiều không kể xiết, khiến mọi người nhớ đến những Hắc Mao Xà trong đường hầm màu trắng kia có lẽ đang ở bên trong. "Chúng ta... có nên đi xuống không?" A Nịnh hỏi.

Ngũ Tà hỏi: "Không phải nhiệm vụ chưa hoàn thành sao?" "Nhưng đã vào rồi thì cũng phải đi hết, nếu không tôi cũng không biết phải quay về thế nào." A Nịnh nói.

Hắc Hạt Tử nói: "Dù sao đi nữa, tôi nhất định phải xuống, cũng không biết tên đó rốt cuộc đang trốn ở đâu." "Cố gắng cẩn thận một chút, độc tính của Hắc Mao Xà rất mạnh, Hắc Hạt Tử và Ngũ Tà ở phía sau cùng, hai người chúng ta ở giữa, dù sao tôi cũng không sợ độc rắn." Ngũ Ban nói.

Đối với sự sắp xếp của Ngũ Ban, mọi người đều không có ý kiến, vì họ biết, ở đây ngoài A Nịnh và Vương Bàn Tử ra, những người khác đều không sợ kịch độc.

Giẫm lên những da rắn lột của Hắc Mao Xà đó, một trận tiếng sột soạt truyền đến, khiến người nghe nổi da gà.

Nhìn xuống dưới căn bản không thấy đáy, ngoài mùi tanh hôi và da rắn khắp nơi ra thì bên trong không có gì khác.

Cũng không thấy những Hắc Mao Xà kia, không biết có phải tất cả đều trốn dưới đáy không, mọi người cũng chỉ đành theo cầu thang xoắn ốc đi xuống.

Càng đi xuống, không khí càng trở nên đặc quánh, cái mùi tanh hôi đó đơn giản là lấp đầy mũi mọi người, ngay cả không hít thở cũng có thể ngửi thấy cái mùi tanh khó ngửi đó.

Khi mọi người càng đi xuống, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng rắn thở, tuy không nhiều nhưng khi mọi người nhìn thấy những Hắc Mao Xà đó treo trên cầu thang thì vẫn cảm thấy một nỗi kinh hoàng.

May mắn là những Hắc Mao Xà này không biết vì sao lại tỏ ra hiền lành ở nơi này, không chủ động tấn công mọi người.

Chương 282

Thấy mọi người quay lại liên tục chạy nhanh xuống dưới, hành động của những con rắn đó cũng kỳ lạ, lại trực tiếp bay xuống.

Mỗi khi bay đi, cơ thể Hắc Mao Xà đó sẽ trở nên dẹt hơn, như một chiếc lá cây đang trôi nổi trong không trung. "Quả nhiên là Hắc Phi Tử." Hắc Hạt Tử nói.

Cái tên gọi này Ngũ Ban đã từng nghe qua, nhưng tuyệt đối không nghĩ những Hắc Mao Xà này lại thật sự biết bay.

Mọi người đi bộ khoảng một tiếng đồng hồ, lối vào phía trên đã không còn thấy nữa, xung quanh toàn là da rắn. "Xì xì!..." Khi mọi người càng đi xuống, tiếng rắn thở càng nhiều, số lượng rắn gặp phải cũng càng nhiều.

Khiến mọi người thấy lạ là không lẽ sắp đến cuối rồi sao?

Dùng đèn pin chiếu xuống dưới, nhưng vẫn không thấy đáy.

Nơi này đơn giản như một cái động không đáy vậy, vĩnh viễn không thấy cuối cùng. "Rắn càng ngày càng nhiều, càng ngày càng không sợ người." Vương Bàn Tử đi theo sau Ngũ Ban nói.

Ngũ Ban gật đầu nói: "E là chúng ta thật sự đang ở trong ổ rắn." Ngũ Ban đi trước xua đuổi những con Hắc Xà đó, sau đó mọi người lại tiếp tục đi thêm một đoạn đường. "Xì xì!..." Rất nhanh mọi người phát hiện một số điều bất thường, chỉ thấy những Hắc Mao Xà đó như đang tập trung ở một chỗ nào đó.

Vì khi dùng đèn pin chiếu xuống dưới, lại phát hiện số lượng Hắc Mao Xà trên cầu thang phía dưới không nhiều như vậy.

Từng trận tiếng thở phì phò càng khiến người ta kinh hãi. "Không

đi xuống được nữa rồi." A Nịnh nói.

Sắc mặt Ngũ Ban cũng hơi khó coi, vì số lượng Hắc Mao Xà trước mặt mọi người đã đạt đến một con số đáng sợ.

Từng con quấn lấy từng con, suýt chút nữa đã hoàn toàn chặn kín toàn bộ không gian. "Giống như cố ý ngăn cản chúng ta đi xuống vậy?" Ngũ Tà nói từ phía sau.

Trái tim mọi người đều thắt lại, nhiều Hắc Mao Xà như vậy, từng con quấn lấy từng con, một trận mùi tanh hôi nồng nặc phát ra từ chúng. "Mau đuổi chúng đi!" Lúc này một giọng nói yếu ớt chợt truyền đến từ trong đống rắn đó.

Mọi người lập tức sững sờ, vì giọng nói này rõ ràng là của Tiểu Ca. "Tiểu Ca!" Mọi người đồng loạt kinh hô.

Tiểu Ca không biết đã bị thương, lúc này trở nên yếu ớt, thảo nào lại bị những Hắc Mao Xà này chặn lại.

Nếu không, với năng lực của cậu ta thì việc xua đuổi những Hắc Mao Xà này đơn giản quá dễ dàng rồi. "Xì xì!..." Những Hắc Mao Xà này dường như cũng có trí tuệ nhất định, dường như cũng có thể hiểu được lời của Tiểu Ca.

Lúc này chúng lại từng con một ngẩng đầu về phía mọi người, nhưng đó là tư thế khi loài rắn chuẩn bị tấn công. "Cẩn thận!" Ngũ Ban chợt kinh hô.

Vì những Hắc Mao Xà này dường như không còn sợ mọi người nữa, ngược lại bắt đầu từng con một bay nhào về phía mọi người.

Khiến mọi người hơi bối rối, những con Hắc Mao Xà mà họ thấy trước đó đều hơi sợ mọi người, thấy họ thì đều bay đi.

Lúc này chúng lại chủ động tấn công mọi người, thật là một chuyện không thể hiểu nổi. "Lửa!

Mau lấy lửa ra!" Vương Bàn Tử kinh hô hét lên.

Ngũ Tà nói: "Súng phun lửa đã không dùng được nữa rồi." "Xăng!

Lấy tất cả xăng ra!" Vương Bàn Tử đầu óc nhanh nhạy vội vàng hét lên.

Nhưng những Hắc Mao Xà này căn bản không cho họ cơ hội chuẩn bị, từng con Hắc Mao Xà cơ thể trở nên dẹt lại sau đó bay nhào về phía mọi người.

Nhìn thấy Hắc Mao Xà ngập trời, mọi người toát mồ hôi lạnh, sự đáng sợ của những Hắc Mao Xà này họ đều biết. "Xoạt!" Ngũ Ban thấy tình hình thì không dám giấu dốt nữa, Huyết Mạch Thần Thú lập tức tuôn trào, sau đó một vuốt hổ xuất hiện giữa hư không. "Bành!" Hiện tại thực lực của Ngũ Ban tăng vọt, một chiêu vuốt hổ còn kinh khủng hơn trước, dưới một chiêu, những Hắc Mao Xà đang bay nhào giữa hư không lập tức bị đánh nát. "Tránh ra!" Lúc này Vương Bàn Tử chợt hét lớn.

Lời vừa dứt, chỉ thấy tên này trực tiếp ném chai xăng trong tay về phía những Hắc Mao Xà đó.

Khi chai xăng chuẩn bị rơi vào đống Hắc Mao Xà, Vương Bàn Tử giơ súng lên bắn chính xác vào chai xăng.

Nhiệt lượng của viên đạn lập tức đốt cháy xăng. "Oanh!" Ngọn lửa lập tức tản ra khiến những Hắc Mao Xà đó từng con một tản xuống phía dưới.

Liên tiếp ném tất cả các chai xăng xong, những Hắc Mao Xà đó đành bị Vương Bàn Tử đuổi xuống dưới, nhưng lại không hề tản đi.

Không, lúc này mọi người cũng đã thấy, bên cạnh cầu thang có một lối đi được đào ra, Tiểu Ca trần truồng chỉ mặc một chiếc quần lót co ro ở bên trong.

Quần áo chất đống ở cửa hang, trên đó dính đầy máu tươi của cậu ta.

Trên người cũng đầy rẫy vô số vết thương, xem ra tên này bị thương không nhẹ.

Nhìn Tiểu Ca cả người co ro bên trong, xung quanh cửa hang đều là những vết đào mới tinh, e là cái hang này Tiểu Ca vừa mới đào không lâu.

Mặc dù những Hắc Mao Xà đó đã bị xua đi, nhưng trong cái hang nhỏ này vẫn có một mùi tanh hôi khó ngửi.

Vết thương khắp toàn thân, khiến trên người cậu ta toàn là những cục máu đông khô lại.

Sắc mặt cũng tái nhợt đi nhiều, cả người trông như đã đến cực điểm.

Hắc Hạt Tử nhìn Tiểu Ca nói: "Trốn ở đâu không trốn?

Lại trốn trong ổ rắn?" Mặc dù là trêu chọc nhưng Hắc Hạt Tử vẫn khom người ôm Tiểu Ca ra ngoài.

Ngũ Tà vội vàng lấy ra một bộ quần áo dự phòng từ trong ba lô mặc cho cậu ta. "Không sao chứ?" Mọi người chưa bao giờ thấy Tiểu Ca bị thương nặng như vậy, cũng không biết rốt cuộc cậu ta đã gặp phải chuyện gì.

Tiểu Ca lắc đầu nói: "Không sao." Vương Bàn Tử vội vàng lấy ra một ít nước và lương khô từ trong ba lô, trước tiên để cậu ta ăn một chút giữ sức.

Tên này có lẽ đã mấy ngày rồi chưa được ăn gì, sau một trận ăn ngấu nghiến, tình hình của Tiểu Ca trông đã cải thiện hơn nhiều. "Từ đâu không ra được?

Lại phải ra từ một nơi quỷ quái như vậy?" Hắc Hạt Tử không nhịn được mà cằn nhằn.

Tiểu Ca không để ý, ngồi dưới đống da rắn, dựa vào vách đá nghỉ ngơi.

Những Hắc Mao Xà trước đó đã lùi xuống vẫn ở dưới nhìn chằm chằm mọi người, dường như đang tìm kiếm cơ hội tấn công.

Chương 283

"Giờ sao đây?

Hay là quay lại theo đường cũ?" A Nịnh hỏi.

Tiểu Ca yếu ớt nói: "Không phải là đã vào theo phương pháp của Quỷ Động Nhân sao?" "Nếu không thì chúng ta vào bằng cách nào?

Nơi quỷ quái này cũng đâu có người khác vào được chứ?" Hắc Hạt Tử nói.

Tiểu Ca nói: "Dưới đáy có một lối tắt, nhưng ở đó có Tà Thần chặn đường." "Tà Thần sao?

Cậu bị Tà Thần làm cho ra nông nỗi này sao?" Ngũ Ban hỏi.

Tiểu Ca gật đầu nói: "Đúng vậy, tên đó rất mạnh, bản thân tôi bị trọng thương, không phải đối thủ của nó nên chỉ có thể chạy vào đây trốn." "Vậy tại sao những Hắc Mao Xà đó lại chặn cậu ở đây?" Vương Bàn Tử hỏi.

Tiểu Ca lắc đầu, dường như đã quá mệt mỏi nên không muốn trả lời câu hỏi của mọi người nữa. "Trước tiên đừng quan tâm đến chuyện đó nữa, cõng Tiểu Ca xuống thôi." Ngũ Ban nói.

Ngũ Tà hơi lo lắng nói: "Nhưng Tiểu Ca không phải nói dưới đó có Tà Thần sao?

Chúng ta xuống đó có bị tấn công không?" "Bị tấn công là chắc chắn rồi, nhưng Tiểu Ca hiện tại bị trọng thương, chúng ta phải rời khỏi đây càng sớm càng tốt." Ngũ Ban nói.

Hắc Hạt Tử nói: "Vậy những Hắc Mao Xà dưới đó thì sao?" "Không có thời gian để quan tâm đến chúng, tôi đi mở đường, mọi người đi theo sau." Ngũ Ban nói.

Nói xong Ngũ Ban đi xuống dưới, Vương Bàn Tử cõng Tiểu Ca phía sau, Ngũ Tà đi phía sau đỡ Tiểu Ca để bảo vệ cậu ta, Hắc Hạt Tử vẫn ở lại đoạn hậu.

Những Hắc Mao Xà dưới đó như có người điều khiển, khiến chúng vẫn bám đầy trên cầu thang, từng con một ngẩng đầu về phía mọi người, thè lưỡi rắn. "Đi!" Ngũ Ban hét lên một tiếng rồi xông xuống cầu thang, sát khí trong cơ thể tuôn trào, khiến xung quanh cậu ta lan tỏa một tầng khí đen đặc.

Những Hắc Mao Xà đó trước đó tuy dường như không để ý đến mọi người, nhưng hiện tại sau khi cứu Tiểu Ca ra, những Hắc Mao Xà này trở nên cực kỳ hung bạo. "Xì xì!" Từng trận tiếng thở phì phò khiến người ta kinh hãi.

Mặc dù những Hắc Mao Xà này đáng sợ đối với người khác, nhưng đối với Ngũ Ban thì chúng không khác gì những con rắn bình thường.

Rút ra thanh trường kiếm, Ngũ Ban không hề để ý đến những Hắc Mao Xà đó, trực tiếp xông vào giữa chúng chém loạn xạ.

Trong chốc lát, đầu rắn bay tứ tung, vô số máu rắn chảy lênh láng trên cầu thang, ngay cả khi bị Hắc Mao Xà cắn, Ngũ Ban cũng dựa vào năng lực Kỳ Lân Huyết trong người mà mặc kệ.

Không lâu sau, trên cầu thang những Hắc Mao Xà lại bị Ngũ Ban đồ sát gần hết, trên cổ kiếm toàn là máu rắn.

Trên người cậu ta cũng bị vấy đầy máu rắn, nhìn thấy vô số thi thể Hắc Mao Xà trên cầu thang, mọi người cảm thấy một trận lạnh lẽo.

Những Hắc Mao Xà đó tuy hung hãn tàn bạo, nhưng nhìn thấy Ngũ Ban không hề để ý đến độc rắn của chúng, cộng thêm những thi

thể chất đống trên mặt đất, khiến những Hắc Mao Xà còn lại có chút sợ hãi mà né tránh. "Gầm!" Đột nhiên sau khi Ngũ Ban phát ra một tiếng hổ gầm, sóng âm không ngừng vang vọng khắp không gian. "Xì xì!" Hiện tại tiếng hổ gầm Bạch Hổ còn kinh khủng hơn trước, khiến những Hắc Mao Xà đó không bị chấn chết thì cũng nhanh chóng bỏ chạy xuống phía dưới.

Trong chốc lát, trên cầu thang ngoài thi thể Hắc Mao Xà ra, dường như không còn gì khác nữa. "Đi nhanh!" Hắc Hạt Tử thấy tình hình này rồi nói với mọi người.

Tranh thủ lúc Hắc Mao Xà bị dọa chạy, nhanh chóng đi xuống phía dưới.

Nếu không, đợi những Hắc Mao Xà đó lại quay lại, chắc chắn sẽ làm chậm thời gian của mọi người.

Mặc dù mọi người không quan tâm, nhưng Tiểu Ca bị trọng thương, cần phải nhanh chóng tìm một nơi để nghỉ ngơi hoặc chữa trị. "Đi!" Ngũ Ban đi đầu ném những thi thể Hắc Mao Xà dưới đất xuống vực sâu phía dưới.

Sau khi mở ra một con đường cho mọi người, cậu ta cũng nhanh chóng đi xuống dưới.

Vì mọi người không rõ bên trong rốt cuộc còn bao xa, nhưng nếu còn ở lại đây, e là những Hắc Mao Xà đó chắc chắn sẽ tấn công lại.

Dù sao từ những da rắn lột khắp nơi có thể thấy, những Hắc Mao Xà này dường như thích ở trên cầu thang.

Mọi người một đường chạy xuống dưới, khoảng chừng một tiếng đồng hồ.

Vương Bàn Tử và Hắc Hạt Tử hai người thay phiên nhau cõng Tiểu Ca phía sau.

Cuối cùng mọi người cũng đến được đáy, dưới đó toàn là thi thể Hắc Mao Xà.

Chính là những thi thể Hắc Mao Xà mà Ngũ Ban đã dọn dẹp trên cầu thang trước đó.

Dưới đáy có một lối đi đá kéo dài vào bên trong, dưới đất toàn là một loại đá kỳ lạ.

Những tảng đá này giống như ngọc thạch nhưng mọi người lại không thể gọi ra tên chính xác.

Chỉ mơ hồ nhớ là hình như đã từng thấy ở đâu đó.

Những ngọc thạch này kỳ lạ, trên đó có vô số lỗ hổng, bên trong thỉnh thoảng truyền ra tiếng rắn thở. "Những Hắc Mao Xà này lại trốn trong đá, mọi người cố gắng cẩn thận một chút." Ngũ Ban nhắc nhở.

Mọi người gật đầu rồi cẩn thận từng li từng tí đi về phía trước.

May mắn là con đường đá này không xa, mọi người đi ra khỏi con đường đá xong, bên trong là một không gian rộng lớn.

Xung quanh ở đó toàn là loại ngọc thạch có lỗ, những lỗ hổng dày đặc không kể xiết, có thể thấy bên trong rốt cuộc đã ẩn chứa bao nhiêu Hắc Mao Xà.

Ở một bên khác của không gian là một Thanh Đồng Môn nhỏ hơn một nửa so với Thanh Đồng Môn trong Thiên Cung.

Đối diện chéo với Thanh Đồng Môn chính là một lối ra khác.

Nhưng ở lối ra lại có một con rắn khổng lồ đang cuộn mình!

Con rắn khổng lồ cuộn mình ở lối ra, to lớn như một ngọn núi, khiến mọi người kinh hồn bạt vía.

Thảo nào Tiểu Ca chỉ có thể chạy trốn, con rắn khổng lồ lớn như một con rồng vậy, ngay cả Ngũ Ban nhìn thấy xong trong lòng cũng

giật thót. "Tà Thần sao?" Hắc Hạt Tử kinh hãi nhìn con rắn khổng lồ hỏi.

Con rắn khổng lồ này thực sự quá lớn, cũng là lần đầu tiên mọi người thấy một con rắn lớn như vậy. "Con rắn lớn này giống hệt bức tượng rắn khổng lồ mà tôi đã thấy trên tế đàn trước đó." A Nịnh nói.

Ngũ Ban nói: "Ngay cả kích thước cũng giống hệt." "Tiểu Ca bị tên này bức đến mức chỉ có thể trốn sao?" Ngũ Tà hỏi.

Hắc Hạt Tử cõng Tiểu Ca nhìn nhìn tên này dường như đã ngủ say, chỉ có thể bất lực nói: "Chắc là vậy rồi, nếu không với năng lực của cậu ta thì tôi không nghĩ ai có thể làm cậu ta bị thương." "Giờ sao đây?" Vương Bàn Tử hỏi.

Ngũ Ban suy nghĩ rồi nói: "Tôi sẽ đi ứng phó, Hạt Tử hãy chăm sóc Tiểu Ca cẩn thận, đừng để Hắc Mao Xà tấn công." "Được!

Anh cũng cẩn thận, tên này e là không dễ đối phó đâu." Hắc Hạt Tử nói.

Ngũ Ban nhìn con rắn lớn trước mặt to như một ngọn núi, trong lòng cũng cười khổ, tên này đương nhiên không dễ đối phó.

Nói xong, Hắc Hạt Tử dẫn những người khác trốn sau một tảng ngọc thạch, vì sợ Hắc Mao Xà tấn công, nên anh ta đã dứt khoát đặt Tiểu Ca xuống đất.

Cũng không quan tâm tên này có bị trọng thương hay không, Hắc Hạt Tử cắt ngón tay của Tiểu Ca lấy một ít Kỳ Lân Huyết.

Chương 284

Nhìn mọi người khóe miệng co giật, cũng không biết Hắc Hạt Tử này thật lòng muốn cứu Tiểu Ca, hay muốn giết cậu ta ở đây.

Ngũ Ban phân phó Hắc Hạt Tử xong, liền tiến về phía con rắn lớn kia.

Không biết tại sao con rắn lớn này lại chặn ở cửa động.

Cơ thể khổng lồ chặn kín lối ra, màu sắc của nó cũng hơi kỳ lạ, lại là màu nâu, Ngũ Ban cũng rất ít khi thấy loại rắn có màu da này.

Có lẽ vì cơ thể Ngũ Ban quá nhỏ, con rắn lớn này không hề có ý định cử động, vẫn cuộn mình tại chỗ. "Đinh!" "Nhiệm vụ huyết mạch kích hoạt!" "Mù Trần Châu là Phượng Hoàng do Địa Mẫu hóa thành, đại diện cho sức mạnh bất tử bất diệt!" "Nội dung nhiệm vụ: Đoạt lấy Mù Trần Châu trong mắt Tà Thần!" "Phần thưởng: Để Kôn Luân Thai hấp thụ năng lượng trong Mù Trần Châu, vì sức mạnh trong Mù Trần Châu còn thiếu, nên chủ nhân không thể kế thừa Huyết Mạch Phượng Hoàng, nhưng có thể đạt được Huyết Mạch Chu Tước!" "Huyết Mạch Chu Tước: Chu Tước là một trong Tứ Linh cổ đại của Thiên Đình, thần phương Nam, trong Bát Quái là Ly, trong Ngũ Hành chủ Hỏa, là mùa hè trong Tứ Quý!" "Trong 360 loài côn trùng bay, phượng hoàng là chúa tể!

Phượng hoàng cũng là vua của tất cả các loài chim!" Nghe thấy hệ thống nói xong, trong lòng Ngũ Ban một trận cuồng nhiệt, đây không phải là chuyện tốt sao, nếu có được Huyết Mạch Chu Tước, vậy trong Tứ Linh chỉ còn thiếu Huyết Mạch Thanh Long.

Đối với Thần Ma Chi Thể cũng là sự đề thăng cực lớn, khiến Ngũ Ban trong lòng một trận cuồng hỉ, tuy con Tà Thần này trông như một

con rồng khổng lồ vậy.

Nhưng muốn có được lợi ích, Ngũ Ban phải trả một cái giá nào đó, chỉ là trong lời diễn giải của hệ thống cần Kôn Luân Thai hỗ trợ.

Nhưng lần trước Kôn Luân Thai nuốt chửng con Quỷ Anh kia xong thì cái thằng bé con đó vẫn luôn ngủ say, cũng không biết bao giờ mới tỉnh.

Những điều này Ngũ Ban đều không cần lo lắng, hiện tại cần phải có được Mù Trần Châu, còn những chuyện sau này sẽ tính.

Dù sao một khi có được Mù Trần Châu thì sự đề thăng đối với cậu ta thực sự quá lớn.

Ngũ Ban lập tức nhắm mắt lại, sát khí trên người tuôn trào, muốn giao tiếp với trời đất xem có thể tìm được một hai người giúp đỡ không.

Dù sao tên này thực sự quá lớn, một mình cậu ta ngay cả khi vận dụng bí thuật cũng chưa chắc có thể lay chuyển được tên này.

Mặc dù lúc này chưa chính thức ra tay, nhưng Ngũ Ban có thể cảm nhận được sự đáng sợ của con rắn lớn.

Nhưng điều khiến Ngũ Ban kinh hoàng là, lúc này cậu ta lại không thể giao tiếp với trời đất, dường như ở nơi này đã bị thứ gì đó ngăn cách.

Khiến Ngũ Ban nhất thời không biết phải ứng phó thế nào, trong lòng kinh hãi vô cùng.

Chợt nhớ đến lời mà Ngư Vương từng nói, nơi này giống như không gian do Tà Thần sáng lập, như vậy mọi thứ ở đó đều bị Tà Thần ngăn cách.

Vì vậy mới không thể giao tiếp với trời đất để nhờ giúp đỡ sao?

Ngũ Ban trong lòng muốn khóc mà không ra nước mắt, có lẽ là vậy, nếu không thì tại sao ở đây lại không thể giao tiếp với trời đất.

Mặc dù Ngũ Ban không thể giao tiếp với trời đất, nhưng lúc này Tà Thần lại bị sát khí của Ngũ Ban kinh động.

Cơ thể to lớn như núi hơi động, khiến Ngũ Ban da đầu tê dại. "Xì xì!" Một trận tiếng thở phì phò mạnh mẽ truyền đến, một luồng hơi nóng tanh hôi xộc xuống từ đỉnh đầu.

Khi Ngũ Ban ngẩng đầu lên, lại thấy một con rắn lớn đang nhìn cậu ta.

Cái đầu rắn đã to bằng nửa sân bóng rổ rồi.

Trên đỉnh đầu nó lại mọc ra hai cái sừng, trông giống sừng rồng vậy.

Điều này khiến Ngũ Ban trong lòng kinh hãi vô cùng, chẳng lẽ tên này bắt đầu có đặc tính của rồng sao?

Một cái lưỡi rắn to như cái bàn không ngừng thè ra từ trong miệng.

Điều càng khiến Ngũ Ban kinh ngạc hơn là, đôi mắt của con rắn khổng lồ cực kỳ không hài hòa.

Trong một con mắt có một mảng xám tím, khiến người ta nhìn vào như bị Tử Thần chú thị, cảm thấy kinh sợ.

Con ngươi còn lại thì hoàn toàn khác, bên trong dường như đang cháy bùng ngọn lửa liệt hỏa, trong con ngươi lại có bóng dáng một con chim lớn xinh đẹp.

Chỉ tiếc là bóng dáng đó quá mờ ảo, Ngũ Ban cũng không nhìn rõ rốt cuộc là gì.

Nhưng Ngũ Ban lại đoán ra, con ngươi này có lẽ là Mù Trần Châu,

còn con ngươi kia thì là mắt thật của con rắn khổng lồ.

E là Tà Thần đã móc một trong hai con mắt của mình đưa cho Quỷ Mẫu xong, rồi dùng Mù Trần Châu thay thế con mắt đó.

Về phần tại sao lại làm vậy, Ngũ Ban cũng không khó đoán ra, dù sao Mù Trần Châu này chứa đựng sức mạnh của Phượng Hoàng.

Bên trong đáng lẽ chứa đựng năng lượng cường đại, một luồng năng lượng đó có lẽ có thể mang lại cho Tà Thần một cơ hội tái sinh cũng không chừng.

Đối với Tà Thần thì điều này còn mạnh hơn mắt thật của nó, vì nó đại diện cho việc có thể sở hữu hai sinh mệnh.

Ngay cả khi có một ngày không may chết đi, cũng có thể dựa vào sức mạnh trong Mù Trần Châu để hồi sinh.

Nếu không, Ngũ Ban thực sự không hiểu tại sao Tà Thần lại phải từ bỏ mắt thật của mình mà coi Mù Trần Châu như con ngươi của nó.

Khi nhìn thấy con ngươi đó, trong lòng Ngũ Ban xuất hiện một sự cuồng nhiệt, tuy đối với một con rắn lớn thì kiêng kỵ, nhưng Ngũ Ban càng muốn có được Mù Trần Châu.

Khi Ngũ Ban đang suy nghĩ lung tung, chỉ thấy cái đầu khổng lồ của Tà Thần từ phía trên rủ xuống.

Lưỡi rắn khổng lồ to như một cái bàn thè ra về phía Ngũ Ban, Ngũ Ban thấy vậy giật mình nhảy dựng, cái đầu rắn lớn như vậy là lần đầu tiên cậu ta thấy.

Vội vàng nhanh chóng lùi về phía xa, mới tránh được lưỡi rắn của Tà Thần. "Xì xì!" Tiếng thở phì phò khổng lồ khiến Ngũ Ban da đầu tê dại, sát khí toàn thân sôi sục, trường kiếm vừa rút ra lập tức một luồng hàn quang xé toạc về phía đầu rắn khổng lồ. "Xoạt!" Tiếng kiếm ngân vang lập tức xuyên phá hư không, hàn quang trực tiếp lao

thẳng vào đầu Tà Thần.

Nhưng Tà Thần căn bản không để ý đến luồng hàn quang không đáng kể đó, mặc cho một luồng kiếm quang chém vào đầu rắn.

Trong lòng Ngũ Ban kinh hãi, vảy rắn trên người Tà Thần lại cứng rắn như vậy, một kiếm chém xuống ngay cả một vết kiếm cũng không để lại.

Ngược lại đã thành công chọc giận Tà Thần, cơ thể chất đống như núi, lập tức tản ra trong chớp mắt, như một đoàn tàu hỏa khổng lồ lao thẳng vào Ngũ Ban.

Ngũ Ban giật mình nhảy dựng, thể hình của tên này quá lớn, e là chỉ dựa vào lực lượng huyết mạch căn bản không thể kháng cự, Ngũ Ban nào dám do dự.

Tất cả lực lượng huyết mạch trên người lập tức tuôn trào và dung hợp lại thành một. "Gầm!" Ngũ Ban trong tình thế bất đắc dĩ, chỉ đành hóa thân thành Thần Ma Chi Thể, chỉ có như vậy mới có thể tranh cao thấp với Tà Thần này.

Lập tức cơ thể Ngũ Ban nhanh chóng bành trướng, hóa thân thành một tráng hán cao lớn uy vũ, nhìn một cái đã thấy cao hơn năm mét.

Nhưng ngay cả như vậy, cũng không cao lớn bằng cơ thể Tà Thần. "Bành!" Khi đầu khổng lồ của Tà Thần vung ra, Ngũ Ban hóa thân thành Thần Ma Chi Thể, sau khi khí đen không ngừng tuôn trào, khiến đôi mắt Ngũ Ban đỏ rực, sau một tiếng quát lớn, một kiếm chém về phía đầu Tà Thần.

Một trận tiếng va chạm mạnh mẽ truyền đến, chỉ thấy Ngũ Ban lại bị Tà Thần trực tiếp hất bay ra ngoài, thanh trường kiếm trong tay xé toạc hư không, cắm vào vách đá phía xa.

Đầu khổng lồ của Tà Thần cũng bị Ngũ Ban một kiếm chém lùi

lại, trên đầu nó để lại một vết kiếm dài.

Cái đầu khổng lồ cũng văng mạnh xuống sàn, làm sàn nhà rung chuyển.

Dưới một cú tấn công, lại khiến sức mạnh của một người và một rắn ngang tài ngang sức.

Không chỉ khiến Ngũ Ban trong lòng kinh ngạc, ngay cả mọi người đang quan chiến ở phía xa cũng sững sờ.

Trong hình tượng của Ngũ Ban từ trước đến nay là bách chiến bách thắng, công vô bất khắc, lúc này ở một thế giới dưới lòng đất lại có một con rắn khổng lồ có thể đối đầu bất phân thắng bại với cậu ta?

Cơ thể Ngũ Ban bị đẩy lùi vào giữa đống đá lộn xộn phía xa, khi cậu ta đứng dậy, trong lòng lại tràn đầy một tia hưng phấn.

Chương 285

Thảo nào Tiểu Ca cũng chỉ có thể chạy trốn, con rắn lớn này căn bản không phải là tồn tại mà Tiểu Ca có thể chống lại.

Ngay cả khi hóa thân thành Thần Ma Chi Thể, một con rắn lớn lại có thể đánh bay thanh trường kiếm trong tay cậu ta.

Tuy Thần Ma Chi Thể của cậu ta không hoàn chỉnh, nhưng cũng là một tồn tại cường hãn, hôm nay lại gặp được đối thủ rồi. "Xì xì!" Rất nhanh, cái đầu khổng lồ của con rắn lớn ngẩng lên từ dưới đất.

Khi nhìn Ngũ Ban, trong mắt nó cũng lộ ra vẻ kinh ngạc. "Ha ha!

Hôm nay để tôi đánh một trận thật đã đời." Ngũ Ban hưng phấn nói.

Lời vừa dứt, Ngũ Ban lập tức nhanh chóng bước dài chạy về phía con rắn khổng lồ, sát khí trên người không ngừng tuôn trào, trông như một ác quỷ vậy. "Hù hù!" Đột nhiên một tiếng gió rít gào truyền đến, chỉ thấy một cái đuôi rắn khổng lồ của con rắn lớn quét ngang hư không. "Bành!" Ngũ Ban lập tức cũng cảm nhận được một luồng sức mạnh kinh khủng đang lao về phía mình.

Khi cái đuôi rắn đó đánh vào người Ngũ Ban, lại thấy Ngũ Ban hai tay vòng ôm lấy ngay lập tức ôm chặt lấy cái đuôi rắn.

Nhưng sức mạnh cường đại lại khiến những tảng đá dưới chân Ngũ Ban lập tức bị chấn nứt.

Một cú đánh này có thể nói là địa động sơn dao cũng không sai, khiến mọi người mắt tròn mắt dẹt.

Đơn giản không phải là sức mạnh mà con người có thể nhận thức được.

Ôm chặt lấy đuôi rắn xong, trên mặt Ngũ Ban lộ ra một trận cười nanh ác, quát lớn một tiếng xong, thần lực tuôn trào, ôm lấy cái đuôi rắn khổng lồ dùng sức kéo mạnh. "Hù hù!" Lập tức cơ thể khổng lồ của Tà Thần như một chiếc roi khổng lồ vậy, quét ngang hư không. "Oanh!" Cơ thể như đoàn tàu hỏa quét ngang mặt đất, lập tức làm vỡ nát vô số tảng đá, khiến xung quanh truyền đến từng trận tiếng nổ. "Bành!" Khi Ngũ Ban buông hai tay ra, lại thấy cơ thể như rồng của Tà Thần sau một trận vặn vẹo giữa hư không thì đâm vào vách đá phía xa.

Lập tức làm vách đá nứt toác, vô số đá rơi xuống, chôn vùi gần nửa cơ thể Tà Thần.

Ngũ Ban biết một con rắn khổng lồ không dễ chết như vậy, lại một bước dài nhanh chóng chạy về phía cơ thể con rắn khổng lồ. "Bành!" Khi con rắn khổng lồ vừa ngẩng đầu lên từ đống đá vụn, Ngũ Ban đã ở trên đỉnh đầu nó, vung nắm đấm đấm loạn xạ.

Sau từng trận tiếng va chạm trầm đục truyền đến, chỉ thấy đầu con rắn lớn đang từng bước từng bước bị đánh xuống đất.

Ngay lúc này, con rắn lớn bỗng nhiên cuộn tròn cơ thể lại hất Ngũ Ban đang đứng trên đầu nó xuống.

Rất nhanh, cơ thể khổng lồ lại một lần nữa cuộn tròn lại lập tức như một ngọn núi lớn vậy, cuộn lấy Ngũ Ban ở bên trong.

Ngũ Ban đương nhiên biết không thể bị con rắn lớn này quấn chặt, khả năng siết của rắn cực kỳ mạnh mẽ.

Ngay cả khi dựa vào Thần Ma Chi Thể, một khi bị con rắn lớn quấn chặt, e là cũng khó mà thoát thân. "Bành!" Vì vậy tranh thủ lúc cơ thể con rắn lớn chưa kịp quấn chặt cơ thể cậu ta, Ngũ Ban vận dụng toàn bộ sức mạnh, đánh vào cơ thể con rắn khổng lồ.

Nhưng con rắn khổng lồ một khi cuộn tròn lại, như một ngọn núi nhỏ vậy, Ngũ Ban một quyền cũng chỉ làm cơ thể con rắn lớn dịch chuyển một chút.

Nhưng cơ thể cuộn tròn vẫn đang co lại, Ngũ Ban vội vàng bước dài chạy lên phía trên.

Nhưng vẫn quá muộn, khi Ngũ Ban vừa định nhảy ra khỏi vòng vây của con rắn khổng lồ, con rắn khổng lồ đã siết chặt lấy cậu ta.

Từng mảnh vảy rắn cứng rắn ma sát trên người cậu ta, có thể cảm nhận được cái lạnh buốt từ cơ thể con rắn khổng lồ.

Khi con rắn khổng lồ cuộn chặt lại, Ngũ Ban bắt đầu phát hiện không thể cử động được nữa.

Ngay lúc này, con rắn khổng lồ ngẩng đầu lên nhìn Ngũ Ban. "Tên này không lẽ muốn nuốt chửng mình sao?" Ngũ Ban nghĩ.

Nhưng giây tiếp theo lại thấy một trong những con mắt của con rắn khổng lồ phát ra một luồng ánh sáng màu xanh lam. "Ầm ầm!" Trong hư không đột nhiên truyền đến từng tiếng nổ ầm ĩ, trong lòng Ngũ Ban kinh ngạc vô cùng, tên này dùng thiên lôi đánh mình sao?

Chỉ thấy con mắt của con rắn khổng lồ đột nhiên phát ra một tia sét to như bắp đùi xé toạc hư không.

Nhìn Ngũ Ban lập tức cảm thấy da đầu tê dại, tuy hiện tại là Thần Ma Chi Thể, bị một hai tia thiên lôi đánh trúng cũng không sao.

Nhưng nếu con rắn khổng lồ này không ngừng phát ra thiên lôi, thì thần tiên cũng không chịu nổi a. "Y y!" Ngay lúc này, Ngũ Ban chợt cảm thấy một trận tiếng trẻ con truyền đến, trong lòng một trận cuồng hỉ, Kôn Luân Thai tỉnh rồi!

Ngay lập tức, một đạo thiên lôi thô như bắp đùi giáng xuống người Ngũ Ban, khiến anh cảm thấy toàn thân tê dại, sức mạnh của

thiên lôi đang xé rách cơ thể anh.

“Nuốt lấy đạo thiên lôi này!” Ngũ Ban vội vàng nói.

Ngay lập tức, sức mạnh thiên lôi trên người Ngũ Ban biến mất, một thứ có hình dạng đứa trẻ há miệng nuốt chửng tất cả thiên lôi.

“Ầm!”...

Lại một tiếng nổ đáng sợ truyền đến, một đạo thiên lôi khác xé rách hư không, đánh thẳng về phía Ngũ Ban.

Nhưng với Côn Luân Thai đã thức tỉnh, Ngũ Ban hoàn toàn không để tâm đến những đạo thiên lôi này.

Côn Luân Thai ngay cả ngọn lửa cũng có thể nuốt chửng, thì những đạo thiên lôi này đương nhiên không thành vấn đề.

Mặc cho thiên lôi giáng xuống người, sau đó đều bị Côn Luân Thai nuốt chửng.

Nhìn từng đạo thiên lôi không ngừng giáng xuống đánh về phía Ngũ Ban trong hư không, mọi người đều kinh ngạc đến ngây người.

Cuối cùng Côn Luân Thai cũng chịu hết nổi, sau khi hấp thụ một lượng lớn lôi điện, trên người nó tràn đầy từng tia chớp.

“Y y nha nha!”...

Côn Luân Thai lập tức xuất hiện trên vai Ngũ Ban, cơ thể nhỏ bé của nó đối với Ngũ Ban và con rắn khổng lồ đơn giản chỉ như một con kiến.

Nhìn từng đạo lôi điện trong hư không, Côn Luân Thai dường như vô cùng tức giận.

Miệng nó không ngừng kêu y y nha nha, dường như vô cùng bất mãn với Tà Thần.

“Ầm!”...

Đột nhiên, chỉ thấy Côn Luân Thai há cái miệng nhỏ, một tiếng nổ đáng sợ đột nhiên truyền đến.

Ngũ Ban trong lòng vô cùng kinh ngạc, chỉ thấy Côn Luân Thai trong miệng lại phát ra một đạo thiên lôi đáng sợ.

Giống như một con lôi long xé toạc hư không, chiếu sáng toàn bộ không gian.

“Ầm!”...

Đúng lúc đạo lôi điện trong mắt Tà Thần vừa xuất hiện, lại bị lôi long phun ra từ miệng Côn Luân Thai nuốt chửng ngay lập tức.

Lôi long đánh thẳng vào đầu Tà Thần, sức mạnh cường đại trực tiếp đánh bay thân thể khổng lồ của nó.

Chương 286

Ngũ Ban cuối cùng cũng thoát khỏi sự ràng buộc của Tà Thần, nhưng trong lòng lại kinh hãi dị thường.

Trong lòng anh vô cùng kỳ quái, Côn Luân Thai từ khi nào lại lợi hại như vậy?

Chẳng lẽ là do đã nuốt chửng sức mạnh của Thực Anh Quỷ sao?

Sau khi một đạo thiên lôi như lôi long đánh về phía Tà Thần, thân thể khổng lồ của Tà Thần lập tức bay ngược ra ngoài.

Ngũ Ban thì rơi xuống đất, nhìn cái hố lớn do Tà Thần đâm vào phía trước, trong lòng có chút kinh hãi.

"Y y nha nha!" Côn Luân Thai vẫy vẫy bàn tay nhỏ về phía con rắn khổng lồ, như thể đang khinh thường đối phương.

"Từ khi nào mà lại trở nên lợi hại như vậy?" Ngũ Ban không nhịn được giao tiếp với Côn Luân Thai.

Miệng Côn Luân Thai vẫn y y nha nha, nhưng Ngũ Ban lại nghe hiểu, trong lòng dở khóc dở cười.

Hóa ra Côn Luân Thai cơ bản đã miễn dịch với các loại siêu nhiên như vậy, giống như ban đầu có thể nuốt chửng ngọn lửa của những người áo đen kia.

Sau đó dùng ngọn lửa phản công những người áo đen đó, không phải nó đã nuốt chửng thiên lôi rồi sao, sau đó lại lưu giữ thiên lôi trong cơ thể.

Cuối cùng mới phát ra một đòn, khiến thiên lôi đáng sợ dị thường, dưới một đòn, suýt chút nữa khiến Tà Thần toi mạng.

Thằng nhóc này có thể nuốt chửng mọi đòn tấn công, sau đó phản kích đối phương, khả năng này Ngũ Ban sớm đã biết rồi, chỉ là thanh thế vừa rồi tạo ra thực sự quá lớn, khiến anh hơi phản ứng không kịp.

“Được rồi!

Bây giờ để tôi giải quyết cái gọi là Tà Thần này.” Ngũ Ban nói.

Ngũ Ban vung tay, thanh trường kiếm cắm ở đằng xa sau một trận rung động, từ trong vách đá bay ra, lướt qua một đạo hàn quang trong hư không, rồi bay thẳng vào tay Ngũ Ban.

Khi trường kiếm đã trong tay, nhân lúc Tà Thần bị đạo thiên lôi kia đánh cho còn chưa hoàn hồn, Ngũ Ban sải bước lớn lao về phía nó.

“Xoẹt!”...

Sau một tiếng kiếm ngâm, chỉ thấy Ngũ Ban điên cuồng đâm về phía đầu Tà Thần.

Từng trận tia lửa không ngừng bắn ra, lực xung kích khổng lồ khiến đầu rắn, vốn đã bị thiên lôi đánh cho cháy sém, không ngừng lún sâu vào lòng đất.

Cuối cùng, một mảnh vảy rắn bị Ngũ Ban đánh nát, sau khi một kiếm đâm vào, máu tươi lập tức tuôn ra.

“Rít!”...

Cơn đau dữ dội cũng khiến Tà Thần lập tức tỉnh táo hơn nhiều.

Khi cái đầu rắn khổng lồ lại ngẩng lên, Ngũ Ban đã nhắm vào vị trí mắt của Tà Thần.

Nhìn đôi mắt rắn đáng sợ, trong đôi mắt Ngũ Ban hiện lên một sự cuồng nhiệt.

“Y y nha nha!” Khi Côn Luân Thai nhìn thấy Mộ Trần Châu trong mắt Tà Thần, lập tức trở nên vô cùng kích động, dường như cũng biết

được sự quý giá của thứ này.

“Nuốt đi.” Ngũ Ban nói.

Được Ngũ Ban cho phép, Côn Luân Thai sớm đã hưng phấn đến mức múa may quay cuồng, sau khi nhảy xuống từ vai Ngũ Ban.

Côn Luân Thai lập tức biến mất trong mắt Tà Thần.

Tà Thần dường như cũng cảm nhận được mối đe dọa, ra sức lắc cái đầu của mình.

Khiến Ngũ Ban bị văng xuống khỏi đầu nó.

Nhưng Ngũ Ban đâu để nó kịp phản ứng, sau khi tiếp đất, hai chân anh hơi khuỵu xuống rồi lao về phía đầu rắn khổng lồ như một viên đạn pháo.

“Bùm!”...

Lúc này Tà Thần đã cảm nhận được nguy hiểm, ra sức lắc cái đầu, muốn hất Côn Luân Thai xuống.

Nhưng Côn Luân Thai đối với Tà Thần thực sự quá nhỏ bé, đơn giản như một con ký sinh trùng, khiến Tà Thần căn bản không thể làm gì được.

Khi Ngũ Ban đấm một quyền vào cằm Tà Thần, thân Tà Thần lại một lần nữa bị đánh bay ra ngoài.

Cũng chính lúc này, trong mắt Tà Thần lộ ra một tia kinh sợ, chỉ thấy một con mắt của nó như thể bị thứ gì đó nuốt chửng.

Toàn bộ nhãn cầu đang từ từ biến mất, chính là nhãn cầu mà Tà Thần dùng Mộ Trần Châu thay thế.

“Gầm!”...

Sau một tiếng gầm gừ trầm thấp truyền ra từ miệng Tà Thần, chỉ

thấy một con mắt của nó hoàn toàn mù lòa, trở thành một con rắn khổng lồ độc nhãn.

"Y y nha nha!" Cũng chính lúc này, Côn Luân Thai xuất hiện trên vai Ngũ Ban, vẻ mặt tràn đầy sự hài lòng.

Mặc dù mất một con mắt, nhưng thực lực của Tà Thần không hề bị ảnh hưởng, ngược lại còn khiến nó trở nên cuồng bạo hơn.

Côn Luân Thai lập tức biến mất trên vai Ngũ Ban, cần phải nhanh chóng hấp thụ sức mạnh bên trong Mộ Trần Châu.

Đây cũng là sức mạnh mà Ngũ Ban cần, bởi vì một khi Côn Luân Thai thành công, thì anh cũng sẽ sở hữu huyết mạch Chu Tước.

Mặc dù hiện tại thực lực chênh lệch không nhiều so với Tà Thần, nhưng Ngũ Ban biết rằng một khi sở hữu huyết mạch Chu Tước, Thần Ma Chi Thể sẽ càng cường đại hơn.

Lúc đó muốn đối phó Tà Thần hẳn là không thành vấn đề, vì vậy bây giờ điều Ngũ Ban cần làm là câu giờ.

Nếu bây giờ muốn tiêu diệt Tà Thần thì có chút khó khăn, nhưng nếu chỉ câu giờ thôi thì đối với Ngũ Ban vô cùng đơn giản.

Tà Thần đã phát điên, trên người nó cũng bắt đầu tản ra một loại khí tức quỷ dị.

Loại khí tức này Ngũ Ban cũng cảm thấy không thoải mái.

Loại khí tức này Ngũ Ban cũng nhận ra, chính là loại lực nguyền rủa quỷ dị đó.

Chỉ e rằng lời nguyền mà Hồ Bát Gia mắc phải ban đầu chính là loại khí tức quỷ dị này.

Khí tức quỷ dị trên người Tà Thần nhanh chóng tràn ngập toàn bộ không gian, mọi người lập tức cảm thấy cơ thể mình có gì đó không

ổn.

Từng người một phía sau lưng bắt đầu mọc ra một khuôn mặt quỷ, ngay cả Tiểu Ca vậy mà cũng trúng chiêu.

"...

Sau lưng có khuôn mặt quỷ từ khi nào?" A Nịnh nhìn Tiểu Ca kinh hãi kêu lên.

Hắc Hạt Tử vội vàng đặt Tiểu Ca xuống, nhìn một cái rồi nói: "Đây là lời nguyền của Tà Thần." "Là lời nguyền mà Bát gia đã trúng năm đó!" Vương Bàn Tử cũng kinh hãi kêu lên.

Ngũ Tà nhìn mọi người, trong mắt cũng lộ ra ánh nhìn kinh hãi nói: "...

Lưng tôi cũng vậy." Nghe lời Ngũ Tà nói xong, Vương Bàn Tử và Hắc Hạt Tử cả hai đều kinh ngạc đến ngây người.

A Nịnh cũng vội vàng kéo áo, muốn xem mình có trúng chiêu hay không.

"Mọi người đều trúng lời nguyền rồi." Hắc Hạt Tử nói.

A Nịnh trầm giọng nói: "Nghe nói người trúng lời nguyền này sẽ sống không lâu." "Đúng vậy." Vương Bàn Tử khẳng định nói.

Sắc mặt tất cả mọi người đều trở nên khó coi, đặc biệt là loại lời nguyền này lại không tiếng động, căn bản không ai phát giác.

Chương 287

Đặc biệt là khi Tiểu Ca cũng trúng chiêu, thậm chí mọi người còn có một cảm giác tuyệt vọng trong lòng.

Tiểu Ca có huyết mạch Kỳ Lân, trời sinh có thể xua độc tránh tà, vậy mà trước lời nguyền này cũng không được.

"Không cần lo lắng." Giọng nói yếu ớt của Tiểu Ca truyền đến.

Hắc Hạt Tử nói: "Tôi không cần lo lắng nữa, bản thân tôi đã trúng lời nguyền rồi, chỉ là Ngũ Tà..." "Bây giờ xem Ngũ Ban thôi, nếu có thể tiêu diệt Tà Thần, lời nguyền tự nhiên sẽ được giải trừ." Tiểu Ca nói.

A Nịnh nói: "Nhưng trước đó tôi thấy hình như không ổn lắm." Nghe lời A Nịnh nói xong, mọi người trở nên trầm mặc.

Trước đó Ngũ Ban bị Tà Thần vây khốn, nếu không phải đứa trẻ quỷ dị kia xuất hiện, thì còn không biết sống chết thế nào.

Bây giờ đứa trẻ kia đã biến mất, lại không nghĩ Ngũ Ban có thể đối phó được, sự lo lắng trên mặt mọi người hiện rõ mồn một.

Nhưng lúc này Ngũ Ban lại không nghĩ như vậy, sau khi Côn Luân Thai trở lại cơ thể, một loại huyết mạch khác lạ đang chảy trong cơ thể anh.

"Đinh!

Nhiệm vụ hoàn thành!" "Chúc mừng túc chủ nhận được huyết mạch Chu Tước!" Chính là sức mạnh huyết mạch Chu Tước, chỉ là hiện tại anh không thể nắm giữ năng lực huyết mạch Chu Tước, nếu không một ngọn lửa thiêu xuống, anh không tin một con rắn lớn như vậy có thể sống sót.

Nhưng lúc này Ngũ Ban không còn sợ Tà Thần nữa, bởi vì theo huyết mạch Chu Tước chảy vào và dung hợp với Thần Ma Chi Thể.

Ngũ Ban cảm thấy Thần Ma Chi Thể đáng sợ hơn trước rất nhiều, bây giờ chỉ thiếu huyết mạch Thanh Long nữa thôi.

Toàn thân anh có một loại sức mạnh không dùng hết, cổ sức mạnh này ngay cả Tà Thần cũng cảm thấy kinh sợ.

"Hô hô!" Một trận gió lạnh thổi qua, sau khi lực nguyền rủa trên người Tà Thần tan đi, Tà Thần dùng một con mắt nhìn chằm chằm Ngũ Ban.

Nó muốn nuốt sống Ngũ Ban mới có thể giải tỏa mối hận trong lòng.

"Rít!"...

Đột nhiên, chỉ thấy Tà Thần lại một lần nữa cuộn mình lại, muốn quấn chết Ngũ Ban.

Nhưng giờ Ngũ Ban sau khi dung hợp huyết mạch Chu Tước, nhìn Tà Thần như một thằng hề.

"Bùm!"...

Không có bất kỳ chiêu trò hoa mỹ nào, một quyền trực tiếp đánh về phía Tà Thần, một tiếng động trầm đục truyền đến.

"Rít!"...

Chỉ thấy Tà Thần đột nhiên ngửa đầu rít lên một tiếng, toàn bộ thân thể khổng lồ lập tức bị đánh bay ra ngoài.

Đâm vào vách đá đối diện, chấn động khiến toàn bộ không gian rung lắc, vô số đá vụn rơi xuống, những con rắn đen ẩn mình trong đá cũng bị nghiền nát thành thịt vụn, cuộn trong một trận bụi.

Mọi người ở đằng xa nhìn thấy đều kinh ngạc đến ngây người,

dường như Ngũ Ban lúc này đã hoàn toàn biến thành một người khác, trở nên lợi hại hơn trước rất nhiều.

"Gầm!"...

Sau khi một quyền đánh bay Tà Thần, Ngũ Ban lập tức gầm lên một tiếng, như thể một vị ma thần thượng cổ giáng thế, trong giọng nói tràn đầy một loại khí tức bạo ngược.

Chỉ thấy Ngũ Ban nhảy vọt lên không trung, rồi lao thẳng vào trong bụi.

"Ầm!"...

Từng trận tiếng nổ trầm đục truyền ra trong bụi, từng trận tiếng kêu thảm thiết cũng truyền ra từ bên trong.

Nhanh chóng, chỉ thấy một vật thể khổng lồ hình dài bị hất ra khỏi bụi, giống như một sợi roi, chấn động khiến mặt đất rung chuyển.

Vô số đá vụn bắn tứ tung, mọi người chỉ có thể nằm rạp xuống, bởi vì không thể đứng vững được nữa, vừa hay có thể tránh những viên đá vụn đang bay tới.

Ngay sau đó, Ngũ Ban với Thần Ma Chi Thể biến thành một đạo tàn ảnh, theo thân thể Tà Thần, bay vút ra khỏi bụi.

Sau khi đến vị trí thất tấc của Tà Thần, anh cuối cùng cũng dừng lại.

"Bùm!"...

Chỉ thấy một quyền nặng nề đánh thẳng vào thất tấc của Tà Thần, khiến thân Tà Thần ngửa lên rồi nhanh chóng rơi xuống đất, trong mắt nó thêm một tia vô lực.

Tiếng nổ vang lên theo từng quyền của Ngũ Ban, toàn bộ không gian sớm đã không chịu nổi mà sụp đổ không ngừng.

Trên mặt đất bị Ngũ Ban đập ra một cái hố lớn, đôi mắt Tà Thần càng ngày càng ảm đạm.

Mọi người biết Tà Thần đã kết thúc rồi, sự đảo ngược này quá nhanh, trước mặt Ngũ Ban lại tỏ ra yếu ớt như vậy.

Đột nhiên tiếng nổ biến mất, chỉ có bụi bặm vô tận lan tràn khắp không gian.

Ngũ Tà và những người khác cuối cùng cũng từ từ đứng dậy, nhìn xung quanh một vùng hoang tàn.

Đâu còn dáng vẻ như trước nữa, ở đây đơn giản như một bãi khai thác đá.

Từng khối đá lớn chất đống thành núi, những con rắn đen xung quanh sớm đã không thấy tăm hơi, lúc này cũng không biết đã chạy đi đâu rồi.

"...

Thắng rồi sao?" Vương Bàn Tử nuốt nước bọt hỏi.

Hắc Hạt Tử máy móc gật đầu nói: "Thắng rồi, Tà Thần chết rồi." "Thật mạnh!

Thực lực trở nên thật mạnh, bây giờ không ai có thể chiến thắng được anh ấy." Tiểu Ca tuy yếu ớt nhưng cũng không che giấu được sự chấn động nghiêm trọng.

Trong mắt Ngũ Tà có cả kinh ngạc, vui mừng và cũng có chút hâm mộ, anh cũng muốn sở hữu loại sức mạnh cường hãn như Ngũ Ban.

Nhưng anh biết mình vĩnh viễn không thể đạt đến độ cao như Ngũ Ban, ngay cả khi hiện tại anh cũng sở hữu huyết mạch Kỳ Lân.

"Không chịu nổi một đòn!" Ngũ Ban đứng trên thân Tà Thần bất động, khinh thường nói.

Trong lòng anh một trận cuồng hỉ, sau khi tăng thêm huyết mạch Chu Tước, Thần Ma Chi Thể trở nên vô cùng lợi hại.

Lúc này tuy không thể dời núi lấp biển, nhưng muốn hủy diệt một cái động dưới lòng đất thì dễ như trở bàn tay.

Nếu không phải vì kiêng kỵ Ngũ Tà và những người khác, thì Ngũ Ban lúc này sớm đã hủy diệt nơi này rồi.

Nhanh chóng, một viên châu màu đỏ vàng xuất hiện trong tay Ngũ Ban.

Chính là Mộ Trần Châu, năng lượng bên trong đã bị Côn Luân Thai hấp thụ, nhưng công hiệu của Mộ Trần Châu vẫn còn đó.

Vẫn là bảo vật để giải lời nguyền, nhưng thứ này đối với Ngũ Ban không có tác dụng quá lớn.

Vì vậy anh bảo Côn Luân Thai nhả Mộ Trần Châu ra, lời nguyền của Hắc Hạt Tử có lẽ cần đến Mộ Trần Châu này.

Khi Ngũ Ban đứng trước mặt mọi người, nhìn từng người một với vẻ mặt ngây ngốc, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

Bởi vì Tà Thần đã bị Ngũ Ban giết chết, mọi người phát hiện lời nguyền mình đã trúng thật sự giảm bớt như Tiểu Ca nói.

Đây đối với mọi người là tin tốt, nhưng tất cả đều bị sự bạo lực của Ngũ Ban dọa sợ, một con rắn khổng lồ thượng cổ lớn như vậy vậy mà lại bị Ngũ Ban trực tiếp giết chết.

“Đi thôi.” Ngũ Ban nói với mọi người.

Giọng Ngũ Ban đột nhiên truyền đến khiến mọi người giật mình, cuối cùng cũng hoàn hồn.

Chương 288

"Giải quyết rồi sao?" Vương Bàn Tử hỏi.

Ngũ Ban gật đầu nói: "Vì Tiểu Ca đã tìm được, chúng ta nhanh chóng rời khỏi đây đi." Mọi người gật đầu xong, nhìn không gian cơ bản đã bị hủy hoại, vô số đá vụn vỡ nát, mọi người tuy đã tỉnh táo nhưng nội tâm vẫn còn chấn động.

"Thế giới này rốt cuộc có bao nhiêu cánh Thanh Đồng Môn?" Ngũ Tà nhìn cánh Thanh Đồng Môn ở một bên vẫn còn nguyên vẹn hỏi.

Ngũ Ban nhìn cánh Thanh Đồng Môn đó, trong lòng không biết có phải vì huyết mạch hay không, khiến anh vô cùng chán ghét nó.

Trước đây anh cũng từng muốn hủy diệt một cánh Thanh Đồng Môn, nhưng cuối cùng đã không làm vậy, bởi vì anh biết ngay cả khi đã dung hợp huyết mạch Chu Tước cũng không thể cưỡng ép mở ra một cánh Thanh Đồng Môn.

Nó giống như sở hữu một sức mạnh thần bí nào đó, một loại sức mạnh vô cùng bài xích.

"Theo tôi được biết tổng cộng có bốn chỗ." Hắc Hạt Tử nói.

Ngũ Ban ngẩn ra hỏi: "Đó là những nơi nào?" "Côn Luân Sơn, Trường Bạch Sơn, Châu Mục Lãng Mã Phong." Hắc Hạt Tử nói.

Ngũ Ban trong lòng khẽ động, nếu những cánh Thanh Đồng Môn này đều thông với nhau thì có thể thấy thế giới bên trong Thanh Đồng Môn rốt cuộc lớn đến mức nào.

Nhìn cánh Thanh Đồng Môn, mọi người vẫn cảm thấy một tia chấn động, sau khi đứng lặng trước Thanh Đồng Môn một lúc lâu, họ mới đi ra khỏi cửa động mà Tà Thần đã chặn trước đó.

Lối ra giống như một hang núi bình thường, nhưng khi đi ra khỏi hang núi được gần nửa ngày thì phát hiện, hang núi này giống như ở một thế giới khác.

Trước đó ở trong hang núi khô ráo, nhưng nhanh chóng trước mặt họ không biết từ khi nào lại xuất hiện một dòng sông ngầm.

Khiến mọi người biết mình đã rời khỏi thế giới ngầm của Tà Thần.

Cuối cùng đi dọc theo dòng sông ngầm khoảng một giờ, mọi người cuối cùng cũng đến một vùng băng tuyết ngập trời, khiến mọi người biết mình đã trở về thế giới thực.

Nhanh chóng mọi người từ một động băng đi ra, đập vào mắt mọi người chính là cảnh sắc của Côn Luân Sơn.

"Cuối cùng cũng thoát khỏi cái nơi chết tiệt đó rồi." A Nịnh nói.

Tổn thất lần này có chút nghiêm trọng, ít nhất hiện tại chỉ còn một mình cô ấy.

"Được rồi, lần này đa tạ, chỉ tiếc là tôi không tìm được Mộ Trần Châu, nếu không lời nguyền của tôi có lẽ sẽ có chút manh mối." Hắc Hạt Tử cõng Tiểu Ca nói.

Ngũ Ban nghe xong, cuối cùng lấy Mộ Trần Châu ra.

"Thứ anh cần đang trong tay tôi." Ngũ Ban nói.

Mặc dù Mộ Trần Châu rất quý giá, nếu mang đi bán thì sẽ được một khoản tiền lớn, nhưng Hắc Hạt Tử là người đầu tiên hấp thụ lực huyết mạch, đối với Ngũ Ban cũng là ân nhân.

Hơn nữa Mộ Trần Châu đối với anh không có tác dụng gì lớn, bởi vì huyết mạch Chu Tước bên trong đã bị anh lấy đi rồi.

"Cho tôi sao?

Vậy tôi không khách khí nữa, dùng xong tôi trả lại.” Hắc Hạt Tử nói.

Ngũ Ban cũng không để tâm, trực tiếp giao Mộ Trần Châu cho Hắc Hạt Tử.

“Sư phụ, anh định đưa cậu ấy đi đâu?” Ngũ Tà hỏi.

Hắc Hạt Tử nhìn Tiểu Ca đang hôn mê phía sau lưng nói: “Đương nhiên là đưa về nhà, yên tâm đi, chỉ cần không chết, một thời gian nữa sẽ khỏe lại thôi.” Ngũ Ban biết đặc tính huyết mạch Kỳ Lân có khả năng tự lành, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là khỏe.

“Được rồi, tôi xin cáo từ đây.” Ngũ Ban nói.

Vương Bàn Tử và Hắc Hạt Tử đi cùng đường, Hắc Hạt Tử không biết có chuyện gì đó phải đi một chuyến Kinh Thành, vì vậy đã cùng Vương Bàn Tử rời đi.

A Nịnh vốn không cùng đường với Ngũ Ban, vì vậy lúc này cũng đã rời khỏi Ngũ Ban.

Nhìn bóng dáng A Nịnh rời đi, Ngũ Tà hồi lâu không rời mắt.

Lúc này ở đây chỉ còn Ngũ Tà và Ngũ Ban, Ngũ Ban cảm thấy có lẽ cần phải nói chuyện thật tốt.

“Cô ấy và cậu không phải người cùng một thế giới.” Ngũ Ban nói.

Ngũ Tà ngẩn ra hỏi: “A Nịnh?” “Trừ cô ấy ra cậu còn để ý đến ai nữa?” Ngũ Ban nói.

Ngũ Tà cười ngượng nói: “Tôi cũng không biết, rõ ràng biết cô ấy không phải người tốt, nhưng lại thích.” “Nếu có một ngày tôi giết cô ấy thì sao?” Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tà nghe xong lập tức sững sờ, nhìn Ngũ Ban như cảm thấy xa lạ.

“Cậu biết một khi lún quá sâu thì không phải là chuyện tốt đối với Ngũ gia, Cừu Đức Khảo cũng sẽ không đồng ý.” Ngũ Ban nói.

Ngũ Tà không phải kẻ ngốc, tuy mê luyến A Nịnh nhưng cũng biết mình và cô ấy như người của hai thế giới.

Muốn A Nịnh từ bỏ sự kiên trì ban đầu của mình, chỉ e sẽ vô cùng khó khăn.

Nhưng Ngũ Tà cũng hiểu, mặc dù A Nịnh lạnh lùng, nhưng sự thiện ý thỉnh thoảng cô ấy bộc lộ ra khiến cậu biết được sự giằng xé trong lòng A Nịnh.

“Anh Ban, anh hứa với tôi một chuyện đi.” Ngũ Tà sắc mặt nặng nề nói.

Ngũ Ban thở dài, Ngũ Tà chưa mở miệng anh đã biết Ngũ Tà muốn nói gì rồi.

“Tôi không thể hứa, một khi tôi phát hiện cô ấy lại làm ra chuyện gì tổn hại đến Ngũ gia, tôi sẽ không chút do dự giết cô ấy.” Ngũ Ban nói.

Ngũ Tà sốt ruột nói: “Không được, anh tin tôi một lần có được không?

Cô ấy sẽ thay đổi tốt hơn thôi.” “Sông núi dễ đổi, bản tính khó dời, chó không thể bỏ thói ăn phân.” Ngũ Ban nói.

Ngũ Tà sắc mặt lạnh lùng nói: “Nếu không có sự đồng ý của tôi, anh giết cô ấy tôi sẽ hận anh cả đời.” Thấy Ngũ Tà bỏ đi, Ngũ Ban trong lòng thở dài, một lòng vì Ngũ gia, nhưng thế hệ tiếp theo của Ngũ gia lại có suy nghĩ khác.

Khiến Ngũ Ban hiểu rằng, anh vĩnh viễn chỉ là con nuôi của Chú Ba, Ngũ Tà bình thường tôn trọng anh cũng chỉ vì kinh nghiệm mà thôi.

Nhưng thật sự mà nói về tình cảm, anh và Ngũ Tà đã có sự chia rẽ, vì một người phụ nữ.

Khiến Ngũ Ban càng thêm tức giận với A Nịnh, nếu không phải Ngũ Tà thì anh cũng sẽ không như vậy.

"Đợi tìm được Chú Ba, có lẽ cũng là lúc tôi rời khỏi Ngũ gia." Ngũ Ban nhìn bóng lưng Ngũ Tà trong lòng thở dài.

Có lẽ cuộc nói chuyện hôm nay đã khiến hai người nảy sinh khoảng cách, nhưng Ngũ Ban không hối hận, đây là Ngũ gia mà anh và Chú Ba đã cùng nhau gây dựng.

Không thể dùng thành quả của mình đi đánh cược với một người phụ nữ, cho dù Ngũ Tà có hận anh cả đời, anh cũng không để tâm.

Đợi tìm được Ngũ Tam Gia, anh cũng đã báo đáp ơn dưỡng dục của Chú Ba rồi.

Hiện tại Ngũ Ban có suy nghĩ, muốn thoát ly khỏi Ngũ gia.

Mặc dù vì A Nịnh mà hai người họ đã có sự xa cách, thậm chí Ngũ Ban còn nảy sinh ý nghĩ rời khỏi Ngũ gia.

Ngũ Tà có suy nghĩ riêng, có tự do riêng, cứ can thiệp mãi cũng không phải là chuyện lâu dài.

Đối với chuyện này, Ngũ Ban hiểu cho Ngũ Tà, dù sao nếu có một người cứ can thiệp như vậy, ai cũng sẽ rất khó chịu.

Nhưng Ngũ Ban lại không hối hận, nếu Ngũ Tà không trưởng thành anh cũng sẽ không yên tâm.

Dù sao Ngũ Tà từ trước đến nay chưa từng dấn thân giang hồ, tâm trí vẫn luôn giữ sự ngây thơ đó.

Cũng không biết đây là chuyện tốt hay xấu đối với Ngũ Tà, nhưng ít nhất hiện tại Ngũ Ban không cho là tốt.

Cậu ta vẫn luôn mê muội A Nịnh, ngây thơ cho rằng A Nịnh có thể bị sự chân thành của mình làm cảm động.

Chương 289

Hai người dọc đường đều không nói chuyện, dường như vẫn còn để bụng cuộc nói chuyện trước đó.

Sau khi về Hàng Châu, Ngũ Tà trực tiếp chui vào Ngũ Sơn Cư, Ngũ Ban cũng bắt đầu quán xuyến công việc của Chú Ba.

Sau khi trở về từ Trường Bạch Sơn, Ngũ Tam Gia vừa mới quán xuyến một thời gian, Ngũ gia cuối cùng cũng khôi phục được một phần phong thái ngày xưa.

Nhưng tình hình Ngũ gia vẫn không mấy lạc quan, dường như có thế lực khác đang nhúng tay vào, vẫn luôn thôn tính thế lực của Ngũ gia.

Vì vậy, Ngũ Ban vừa về đến đã bắt đầu tiếp quản công việc của Chú Ba, xử lý các vấn đề của Ngũ gia.

Ngũ Ban từng bảo Ngũ Tà cũng giúp một tay, nhưng cậu ta vẫn luôn để bụng chuyện trước đó.

Cả ngày cậu ta cứ ở lì trong Ngũ Sơn Cư, khiến Ngũ Ban tức giận nhưng cũng không có cách nào, chỉ đành tự mình làm.

Cũng không biết Ngũ Tà rốt cuộc nghĩ thế nào, có lẽ cậu ta cho rằng Ngũ Ban sẽ tranh giành vị trí gia chủ Ngũ gia với mình.

Cậu ta cho rằng Ngũ Ban có làm việc hay không thì sau này cũng chỉ như Nhị gia hiện tại, chỉ có thể giúp Chú Ba quản lý Ngũ gia mà thôi.

Mặc dù Ngũ Ban từ trước đến nay chưa từng có suy nghĩ đó, nhưng Ngũ Tà lại bắt đầu có suy nghĩ này.

Nếu không thì Ngũ gia xảy ra chuyện lớn như vậy, cậu ta lại vẫn

không hỏi han gì, vứt bỏ mọi việc của Ngũ gia cho Ngũ Ban.

Càng như vậy, Ngũ Ban càng cảm thấy ngày rời khỏi Ngũ gia không còn xa nữa.

Một ngày nọ, Ngũ Ban đang xử lý công việc của Ngũ gia như thường lệ thì một người làm bước vào.

"Anh Ban, bên ngoài có một người cầm đồ đến muốn gặp Tiểu Tam Gia." Người làm đó nói.

Ngũ Ban nhíu mày hỏi: "Ai vậy?" "Là huynh đệ cùng mặc quần với Tiểu Tam Gia." Người đó nói.

Ngũ Ban nhíu mày, nghe ý này hình như là Tiểu Hoa đến Hàng Châu sao?

Ngoài Tiểu Hoa ra, Ngũ Tà còn có một người anh họ, nhưng người đó đã biến mất nhiều năm rồi, sao lại đột nhiên tìm Ngũ Tà?

"Cho vào." Ngũ Ban nói.

Người làm đó đáp một tiếng rồi đi ra, nhanh chóng dẫn một người vào, chính là Lão Dương, anh họ của Ngũ Tà.

Lão Dương nhìn Ngũ Ban cười tủm tỉm nói: "Ngũ, đã lâu không gặp." "Thằng nhóc này mấy năm nay đi đâu mà lâu như vậy cũng không có tin tức gì?" Ngũ Ban cười hỏi.

Tên thật của Lão Dương là Tạ Tử Dương, cũng là người của Tạ gia thuộc Cửu Môn.

Sau khi Tiểu Hoa và Hà Tú Tú rời khỏi Ngũ gia, cậu ta xuất hiện ở Ngũ gia cùng Ngũ Tà học tập.

Sau đó cùng Ngũ Tà kinh doanh Ngũ Sơn Cư, có thể nói trước khi Mãnh Tử trở thành người làm của Ngũ Sơn Cư, đều là Lão Dương một tay giúp đỡ.

Có thể nói nếu không có sự giúp đỡ của Lão Dương, Ngũ Sơn Cư của Ngũ Tà không thể nào làm tốt như vậy.

Sau đó cậu ta về Tạ gia, nhưng có vài chuyện kỳ lạ, tất cả mọi người đều không biết cha của Lão Dương rốt cuộc đã đi đâu.

Từng có tin đồn rằng người đó ở trong lăng mộ dưới biển của Tạ Liên Hoàn.

Ngũ Ban nghĩ, sẽ không phải vì Chú Ba đang lâm nguy mà mới để Tiểu Hoa và Tú Tú đến đó.

Lại vì đã hại chết Tạ Liên Hoàn nên mới để Lão Dương ở Ngũ gia, hoàn toàn là để bù đắp sai lầm của mình sao?

"Mấy năm nay tôi vẫn luôn ở trong tù." Lão Dương cười khổ nói.

Ngũ Ban ngẩn ra hỏi: "Chuyện gì vậy?" "Cũng là xui xẻo, tôi và một người anh họ xuống một cái đấu, vừa ra khỏi đã bị bắt quả tang." Lão Dương cười khổ nói.

Ngũ Ban nhíu mày hỏi: "Không phải chứ?

Tạ gia không giúp sao?" "Đừng nhắc nữa, nếu không tôi cũng sẽ không đến nương tựa." Lão Dương cười khổ nói.

Ngũ Ban thở dài nói: "Tôi cũng nghe nói tình hình Ngũ gia hiện tại không tốt lắm, nhưng có tôi ở đây, chắc chắn sẽ không bạc đãi cậu." "Được thôi, anh Ban cứ phân phó, tôi sẽ làm gì." Lão Dương cười nói.

Ngũ Ban hỏi: "Người làm nói cậu có mang theo thứ gì đó?" "Chuyện có chút nghiêm trọng, tôi không biết có nên nói ra không." Lão Dương nhìn xung quanh rồi trầm giọng nói.

Ngũ Ban vội vàng hỏi: "Chuyện gì?" "Thứ này là khi tôi ra tù, có người đã trộn lẫn vào đồ đạc của tôi, chỉ e là có người cố ý làm như vậy." Lão Dương từ trong ba lô lấy ra một cái túi nhỏ nói.

Ngũ Ban nhận lấy, bên trong cái túi nhỏ giống như một cái đĩa, khiến Ngũ Ban nhớ đến cái đĩa mà Ngũ Tà đã từng có trước đây.

"Cậu đã xem rồi sao?" Ngũ Ban hỏi.

Lão Dương gật đầu nói: "Tôi đã xem rồi, khiến tôi cảm thấy chuyện có chút nghiêm trọng, vì vậy tôi lập tức đến đây." "Ngũ Tà đang ở Ngũ Sơn Cư, cậu có thể đến đó tìm cậu ấy." Ngũ Ban nói.

Lão Dương trong lòng mừng rỡ nói: "Vậy tôi đi trước đây, tối nay chúng ta gặp lại." Ngũ Ban nhìn Lão Dương rời đi, liền lấy cái đĩa ra đặt lên một cái máy tính rồi mở lên.

Lần trước Ngũ Tà cũng từng có một cuộn băng ghi hình, nội dung bên trong khiến anh cảm thấy không hề đơn giản.

Mỗi khi Ngũ Ban đi cứu Tiểu Ca về, anh lại một lần nữa xem cuộn băng ghi hình.

Cái đĩa này được Lão Dương đưa cho.

Có thể thấy Vương gia khủng bố đến mức nào, chỉ e rằng ngay cả việc ăn uống hàng ngày, Vương gia cũng nắm rõ mồn một.

Sau khi mở cuộn băng ghi hình bên trong ra, lại thấy cảnh tượng lần này hoàn toàn khác so với lần trước.

Trước đây mang lại cảm giác như đang xem phim ma, nhưng mặc dù cùng một địa điểm.

Nhìn lên lại như có ánh nắng nhiều hơn, người bên trong giống hệt Ngũ Tà, dường như đang nói chuyện với ai đó.

Nội dung cuộc nói chuyện vậy mà lại là tất cả những gì mọi người đã trải qua khi đến lăng mộ dưới biển, đơn giản là giống hệt những gì Ngũ Ban đã gặp phải.

Như thể người bên trong đã tự mình trải qua vậy, nghe xong sắc

mặt Ngũ Ban vô cùng âm trầm.

Chỉ nhanh chóng cảnh tượng biến mất, nhưng bên trong lại xuất hiện một đoạn văn.

Đoạn văn viết: Tôi đang ở Cách Nhĩ Mộc, mau cứu tôi!

Nhìn câu nói đó, Ngũ Ban sững sờ, chẳng lẽ người đó bị kẹt ở một nơi gọi là Cách Nhĩ Mộc muốn anh đến cứu sao?

Cách Nhĩ Mộc là địa phương Ngũ Ban đương nhiên biết, một thành phố trung chuyển trên tuyến đường Thanh Tạng.

Thành phố này không nổi tiếng, nhưng đối với những người lăn lộn giang hồ thì các địa phương đều biết ít nhiều.

Đó là một thành phố cổ, nghe nói mấy năm nữa sẽ xây dựng lại, nhưng lúc này vẫn giữ phong cách kiến trúc của những năm năm sáu mươi.

Đang lúc suy nghĩ, Ngũ Ban nhanh chóng bị một số công việc phức tạp làm gián đoạn, cũng không còn thời gian để tiếp tục tìm hiểu những chuyện này nữa.

Cho đến tối, Ngũ Ban trở về thì thấy Lão Dương và Ngũ Tà đã chuẩn bị xong bữa tối.

Vì Lão Dương đến, Ngũ Tà cũng hiếm khi chuẩn bị một bữa tối thịnh soạn.

Ăn tối xong, ba người liền cùng nhau uống rượu trò chuyện, trong lúc đó Ngũ Ban cũng lấy cuộn băng ghi hình trước đó ra cho Ngũ Tà xem.

Nhìn người kia giống mình y đúc khiến Ngũ Tà sắc mặt vô cùng khó coi, dù sao ai cũng không muốn có một người trông giống hệt mình.

Đối với người đó, cậu ta không có chút nhận thức nào, câu nói cuối cùng Ngũ Tà đương nhiên cũng đã xem.

“Hay là tôi chạy một chuyến đến Cách Nhĩ Mộc?” Ngũ Tà nhìn Ngũ Ban hỏi.

Chương 290

Ngũ Ban gật đầu nói: “Bây giờ muốn điều tra rõ ràng chỉ có thể đến Cách Nhĩ Mộc một chuyến.” Khi hai người quyết định đến Cách Nhĩ Mộc, Lão Dương lại tỏ ra có chút sốt ruột.

“Tôi biết một địa phương, nơi đó cũng sẽ khiến người ta xuất hiện một cái tôi khác, tôi cảm thấy có lẽ chúng ta nên điều tra từ nguồn gốc?” Lão Dương hỏi.

Ngũ Ban hỏi: “Địa phương nào?

Có nghĩa là xuất hiện một cái tôi khác?” “Tôi đã đến đó trước khi vào tù, nơi đó có thể phân hóa ra một cái tôi khác rất thần kỳ, Ngũ Tà khác mà tôi thấy trong cuộn băng ghi hình có lẽ là được phân hóa ra từ đó.” Lão Dương nói.

Ngũ Tà kinh ngạc nói: “Chắc chắn chứ?

Nhưng tại sao một cái tôi khác lại bị phân hóa ra?” “Không biết các cậu có từng chạm vào thứ gì làm từ đồng xanh không?

Đồng xanh có thể khiến người ta sinh ra ảo giác.” Lão Dương hỏi.

Khiến hai người nhớ đến con thi miết mang chuông đồng xanh, và những thứ đồng xanh mà họ đã thấy trong lăng mộ dưới biển.

“Chẳng lẽ là vì những thứ đó?” Ngũ Tà hỏi.

Ngũ Ban cũng kỳ lạ nói: “Nhưng tại sao những người khác lại không, chỉ có Ngũ Tà mới có?” “Ai biết được, chẳng phải là trúng tà rồi sao.” Lão Dương nói.

Ngũ Tà không nhịn được vỗ Lão Dương, trong miệng không nhịn được chửi rủa: “Cậu mới trúng tà ấy!” “Địa phương đó ở đâu?” Ngũ Ban hỏi.

Lão Dương nói: “Tần Lĩnh, tôi bị giam mấy năm cũng là vì Tần Lĩnh.” “Vậy tôi chuẩn bị đưa một số người đi?” Ngũ Tà hỏi.

Lão Dương vội vàng ngăn lại: “Không được, nơi đó quỷ dị, càng ít người càng tốt.” “Tại sao?” Ngũ Tà hỏi.

Lão Dương nói: “Cụ thể tôi cũng không rõ, đến đó rồi sẽ rõ.” “Nếu đã như vậy thì tôi nghe theo Lão Dương, ngày mai tôi chuẩn bị một chút, ngoài ra giao phó một số chuyện xong tôi sẽ lập tức xuất phát?” Ngũ Ban nói.

Ngũ Tà gật đầu nói: “Ngày mai tôi cũng sẽ đi giúp, cố gắng sắp xếp ổn thỏa chuyện trong nhà.” Ngũ Ban nhìn cậu ta một cái, không nói nhiều.

Kể từ khi Côn Luân Thai trở về, cậu ta vẫn luôn giận dỗi với anh, giờ chuyện quan trọng như vậy mà còn không tích cực, Ngũ Ban cũng hết cách rồi.

Ăn uống xong, ba người đều có chút men say, sau đó ai về phòng nấy nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, Ngũ Tà dậy sớm, giúp Ngũ Ban xử lý một số chuyện gia tộc, đồng thời cùng Lão Dương mua sắm một số trang bị cần thiết.

Mặc dù Ngũ gia đang có chuyện, nhưng Ngũ Ban vẫn dành ra một ít thời gian, muốn cùng Ngũ Tà đi một chuyến Tần Lĩnh.

Đồng thời cũng dặn dò Nhị gia một số chuyện, nếu bên này có việc thì Nhị gia cũng có thể trông nom giúp.

Khi mọi việc đã chuẩn bị ổn thỏa thì đã là chuyện của ba ngày sau.

Bởi vì lúc này Ngũ gia đang trong giai đoạn nhạy cảm, ba người cũng không thể mang theo nhiều đồ cấm như vậy mà trực tiếp lên máy bay.

Vì vậy Ngũ Ban chỉ có thể thông qua quan hệ thuê một chiếc xe đen đến Tây An trước rồi tính.

Ba người thuê loại xe du lịch, vì chỉ có ba người nên không gian bên trong rộng rãi.

Mối quan hệ giữa Lão Dương và Ngũ Tà khá tốt, gần như hình với bóng, ngủ cũng phải ngủ cùng nhau.

Ngũ Ban thì tìm một góc, ngả ghế ra rồi cũng bắt đầu hành trình ngủ dài.

Để tránh một số cuộc kiểm tra không cần thiết, xe lúc thì lên đường cao tốc, lúc thì xuống đường cao tốc, cứ luẩn quẩn trong các khe núi, khiến thời gian càng dài hơn.

Nhưng đó cũng là một chuyện vô cùng bất đắc dĩ, từ đó cũng có thể thấy sự khác biệt lớn giữa Ngũ gia và họ.

Ngũ Ban cũng nhân cơ hội này để Ngũ Tà hiểu rõ, nếu Ngũ gia xảy ra vấn đề, thì cuộc sống nhàn nhã như vậy cũng sẽ không bao giờ quay trở lại.

Dọc đường, Lão Dương đều nói chuyện với Ngũ Tà về những điều quỷ dị của địa phương đó.

Nghe Lão Dương nói, nơi đó dường như là một địa điểm tế tự cổ đại.

Nếu truy ngược về thời thượng cổ, nơi đó giống như hậu duệ của một cổ quốc tên là Hoa Tư, tiền thân của nó khi còn là xã hội mẫu hệ, quốc gia này lấy rắn thân người hai đầu làm totem.

Khiến Ngũ Ban nhớ đến những quái vật rắn thân người, chẳng lẽ có liên quan đến cổ quốc này.

Ngay sau đó Lão Dương lại bắt đầu kể, dường như cổ quốc này

vô cùng tin thờ Phục Hy có thân rắn người.

Chỉ là sau này hoàng đế xuất hiện khiến nơi đó xảy ra biến hóa to lớn.

Bởi vì lúc đó, nơi này thuộc về Xi Vưu.

Bộ lạc Xi Vưu dường như cũng biết một số truyền thuyết về Phục Hy, vì vậy bắt đầu xây dựng rất nhiều đàn tế ở đó.

Mục đích là để tế tự một loại cây thần rắn, truyền thuyết kể rằng cây này chỉ cần cống hiến máu tươi, là có thể thỏa mãn mọi yêu cầu, một loại cây ước nguyện.

Nhưng có thật hay không thì không ai có thể giải thích được, đó cũng là một số kết luận mà Lão Dương đã có được sau khi đến nơi này lần trước.

Chỉ là đó cũng chỉ là phỏng đoán của Lão Dương mà thôi, rốt cuộc có thật hay không thì không ai rõ.

Cứ như vậy, ba người cứ người nói người nghe trò chuyện, đương nhiên phần lớn là Ngũ Tà và Lão Dương nói chuyện, Ngũ Ban thì chỉ ngủ và ngủ.

Chiếc xe lắc lư suốt dọc đường cuối cùng cũng đến Tây An, bởi vì Ngũ Ban và Ngũ Tà cả hai đều không rõ về địa phương đó.

Vì vậy, sau khi đến Tây An, Lão Dương không vội vã mà lại tìm một nơi ở Tây An để nghỉ ngơi.

Mặc dù Ngũ Tà vẫn luôn phản đối cách làm của Lão Dương, cho rằng đã đến đây thì nên xuất phát càng sớm càng tốt.

Nhưng Lão Dương lại muốn tìm một nơi ở Tây An để ngủ một giấc thoải mái rồi mới đi tiếp.

Khiến hai người có chút bất đắc dĩ, nhưng cũng không thể cứ bỏ

Lão Dương lại mà đi, dù sao cũng không biết địa phương kia rốt cuộc ở đâu.

Ngày hôm sau, Ngũ Tà và Ngũ Ban cuối cùng cũng hiểu vì sao Lão Dương lại cố chấp muốn nghỉ ngơi một đêm.

Lão Dương đối với bên này khá quen thuộc, vì vậy cậu ta sáng sớm đã đi tìm xe.

Chiếc xe đi qua đường cao tốc Tây Bảo mất khoảng ba giờ để đến Trường Dương Sơn thuộc Bảo Kê, Thiểm Tây, sau đó lại chuyển hướng về đầu nguồn sông Gia Lăng.

Vì đi toàn đường núi, nên xe vô cùng xóc nảy, đối với họ đơn giản là một sự tra tấn.

Còn cực khổ hơn cả việc xuống đấu, nếu hôm qua đi thẳng thì chỉ e sớm đã không chịu nổi rồi.

Con đường núi quanh co này cứ năm giây lại một khúc cua nhỏ, mười giây lại một khúc cua lớn, họ chỉ có thể tựa đầu vào ghế phía trước, chỉ cảm thấy ngũ tạng lục phủ đều như lộn tung.

Chiếc xe quanh co uốn lượn hơn nửa ngày trời cuối cùng cũng đến chân núi Thái Bạch Sơn.

Người Lão Dương tìm là một hướng dẫn viên du lịch kiểu xã hội đen ở địa phương, đối với loại người này có một sự bất định nhất định.

Nếu gặp phải những kẻ không đứng đắn, có thể sẽ bị đưa đến một góc nào đó, sau đó chạy ra vài tên to con cướp đi tất cả những thứ đáng tiền trên người.

Ba người loạng choạng bước xuống xe, Lão Dương cuối cùng cũng không chịu nổi mà nôn mửa ở một bên.

Người hướng dẫn viên du lịch kia nhất định đòi đưa ba người đến một quán ăn nhỏ kiểu nông trại vui vẻ.

Mặc dù ba người đều không vui, nhưng dù sao cũng đang ở trên địa bàn của người khác.

Ngay cả khi có năng lực giang hồ, nhưng dù sao hổ mạnh không đấu được rắn độc địa bàn, ba người cũng chỉ đành theo người hướng dẫn viên du lịch kia đi.

Đến nơi nông trại vui vẻ đó, họ phát hiện đồ ăn ở đó không hề đắt, khiến ba người có chút bất ngờ.

Xem ra không phải tất cả mọi người đều lòng dạ đen tối, Ngũ Tà đưa tiền thù lao mà Lão Dương đã hứa trước đó cho người hướng dẫn viên du lịch kia.

Chương 291

Người đó cũng vui vẻ kiếm được một khoản, để lại số điện thoại cho ba người, sau này muốn đến địa phương nào, hoặc gặp chuyện không thể đi được thì bất cứ lúc nào cũng có thể gọi.

Nhìn người này nhiệt tình trượng nghĩa như vậy, ba người đều cảm thấy may mắn, cứ tưởng sẽ bị làm thịt một phen rồi chứ.

Bà chủ nông trại vui vẻ là một phụ nữ, từ lời bà ta biết được người hướng dẫn viên du lịch kia thực ra là người trong núi.

Tính cách nhiệt tình, tâm địa cũng lương thiện, không giống như những hướng dẫn viên du lịch khác chuyên làm mấy chuyện hắc ăn hắc.

Cũng vì như vậy, ở vùng này cậu ta có chút danh tiếng nhỏ, người ta đều nguyện ý đi tìm cậu ta.

"Đúng là số chó ngáp phải ruồi mà, vậy mà lại tìm được loại người này." Ngũ Tà nói.

Lão Dương nói: "Thực ra tôi cũng nghe người ta giới thiệu thôi, thôi không nói chuyện đó nữa, ngồi xe cả ngày trời, tôi sắp chết đến nơi rồi, bà chủ mau đi chuẩn bị chút đồ ăn và chỗ ngủ cho tôi đi." Bà chủ cười rồi bắt đầu chuẩn bị đồ ăn.

Trong lúc bà chủ chuẩn bị phòng và đồ ăn, ba người đặt hành lý vào phòng.

Sau đó ngồi trong sân thưởng thức phong cảnh Thái Bạch Sơn, không ngờ cũng chính lúc này, lại có một nhóm người đến.

Những người này nói một giọng miền nam nặng trịch.

Vừa nghe đã biết là người Quảng Đông.

Cả đoàn không đông, chỉ có năm người, một người béo, một người gầy, và ba tên to con khỏe mạnh.

Trong năm người, tên béo kia trông như thủ lĩnh, nhưng đối với lời nói của lão già kia, tên béo cũng rất để tâm.

Mấy người đó dường như là khách quen ở đây, vừa vào đã bắt đầu cười nói với bà chủ, trông ai cũng quen thuộc.

"Người gì vậy?" Ngũ Tà khẽ hỏi.

Ngũ Ban nhìn một cái nói: "Người cùng đạo." "Anh biết sao?" Lão Dương hỏi.

Ngũ Ban nói: "Nhìn hành lý của họ, tuy trông giống du khách bình thường không khác biệt, nhưng những người này cảnh giác, vừa nhìn đã thấy có bí mật không thể nói ra." "Vậy chắc chắn là thổ phu tử rồi, có lẽ cũng là một số kẻ buôn lậu sao?" Lão Dương hỏi.

Ngũ Ban nói: "Bởi vì chai sạn trên tay họ." Hai người nhìn kỹ lòng bàn tay của mấy người đó, quả nhiên có một lớp chai sạn dày, hẳn là do thường xuyên dùng xẻng sắt đào hố.

Sau khi năm người vào quán, bà chủ cũng đã chuẩn bị xong món ăn, ba người ngồi xuống rồi biểu hiện như những du khách bình thường.

Đối với năm người kia, họ hoàn toàn không để ý, có lẽ biết có những người khác ở đây, nên nhóm người kia cũng tỏ ra thận trọng.

Giọng nói của họ cũng nhỏ đi rất nhiều, sẽ không dễ dàng tiết lộ quá nhiều thông tin vui mừng.

Nhưng có ý hay vô ý lại tiết lộ ra một số thông tin.

Ngũ Ban biết những người này chỉ e là đang dò xét ba người họ.

"Cố gắng đừng bị chủ đề của họ hấp dẫn." Ngũ Ban nhắc nhở.

Ba người ăn uống đơn giản xong, lộ ra vẻ mặt mệt mỏi rồi trở về phòng nghỉ ngơi.

Nhưng vì đã biết năm người kia là thổ phu tử, ba người đương nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội nghe lén.

"Ông chủ... ba người đó có vấn đề gì không?" Lão già hỏi.

Ông chủ béo nói: "Không rõ, những người này hoặc là che giấu rất tốt, hoặc là căn bản không hiểu gì." "Tôi thấy cũng không có vấn đề gì, trước đây tôi cứ nói một số tin tức mang tính bùng nổ, ba người đó hoàn toàn không để ý, chỉ e là căn bản không hiểu gì." Một người làm nói.

Ông chủ béo nói: "Thôi được rồi, không cần để ý làm gì, lần này chúng ta tìm thần thụ, chắc sẽ không có giao thoa gì với họ." Nghe câu nói đó, ba người không nhịn được nhìn nhau, không ngờ mục đích của năm người kia lại giống hệt mình.

Đây đối với họ không phải là chuyện tốt, một nhóm người trông không thiện lương.

Nếu đụng độ thì e rằng không tránh khỏi một trận chiến.

Trang bị lần này mang theo cũng không phải rất tốt, chỉ có Ngũ Tà trên người có một khẩu súng lục, hai người còn lại không mang theo vũ khí nào.

Thuốc nổ mang theo cũng không nhiều, dù sao loại đồ này cần thời gian chuẩn bị, căn bản không có thời gian đó.

Vì vậy, nếu đụng độ với những người này thì về hỏa lực chắc chắn sẽ bị lép vế.

Năm người ăn cơm xong cũng ở lại quán, luôn có ý vô ý phòng bị Ngũ Ban nhiều hơn một chút.

Sáng sớm ngày hôm sau, Ngũ Ban cảm thấy năm người kia bắt đầu hành động rồi.

“Sao?

Mục đích của họ giống chúng ta sao?” Lão Dương hỏi.

Bởi vì trước đó năm người kia ở đó, nên họ cũng không giao lưu nhiều, phần lớn thời gian đều nói chuyện về phong cảnh.

Cũng khiến năm người kia bớt phòng bị hơn, nhìn thấy năm người kia vội vã rời đi, ba người mới yên tâm.

“Vừa hay chúng ta cứ theo bước chân của họ mà đi.” Ngũ Ban nói.

Ba người cũng mang theo hành lý của mình, trả tiền quán xong rồi bắt đầu theo bước chân của họ mà đi lên.

Ở chân núi Thái Bạch Sơn, có vài điểm du lịch, đều dùng đá lát đường núi, đi không khó khăn.

Đường núi uốn lượn theo sườn núi, hai bên có suối núi và những dòng chữ khắc trên vách đá của người nổi tiếng, phong cảnh đẹp.

Nhưng mọi người căn bản không có tâm trạng để quan sát phong cảnh này.

Ở đây người du lịch không ít, dù sao những nơi núi non xanh biếc, nước chảy trong veo như vậy, ở thành phố khó mà thấy được.

Chỉ sau khi đi qua khu phong cảnh, dòng người bắt đầu thưa thớt, đường núi cũng bắt đầu trở nên khó đi.

Ba người cẩn thận đi theo sau mấy người kia, mấy người kia hiển nhiên đã quen thuộc đường sá.

Đối với nơi này dường như họ đã quen thuộc, vẫn luôn cắm đầu mang trang bị mà đi đường.

Lão Dương nói với hai người rằng từ đây trở đi suốt dọc đường đều không có thôn xóm, xung quanh toàn là núi non trùng điệp, muốn tìm một chỗ dừng chân cũng khó.

Nhưng Lão Dương nhớ rằng sau khi vượt qua một ngọn núi đầu rắn, sẽ có một con suối nhỏ, rất thích hợp để cắm trại.

Bình thường những người vào núi săn bắn tìm thảo dược đều sẽ dừng lại nghỉ ngơi bên suối nhỏ.

Vì nơi này thuộc Tần Lĩnh nên cây cối vô cùng rậm rạp, ba người muốn đi theo sau lưng họ mà ẩn nấp là một chuyện đơn giản.

Nhưng vì Lão Dương bị giam trong tù, lâu ngày không vận động nên mới vừa đi theo được nửa sườn núi đã bắt đầu thở hổn hển.

"Không được rồi, tôi cứ thế này mà đi theo cũng không phải là cách hay.

Hơn nữa cũng không thể xác định họ thật sự có cùng đường với chúng ta không." Lão Dương thở hổn hển nói.

Ngũ Tà nói: "Mới bị giam mấy năm thôi mà, sao lại phế như vậy?

Thấy ông ngày ngày đi bộ quanh Tây Hồ cũng đâu thấy mệt đến thế?" Ngũ Ban cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, thể lực của Lão Dương rất tốt, cậu ta cũng từng là lính, tuy rằng bị giam mấy năm.

Nhưng cũng không đến mức thảm hại như vậy chứ?

Mới đi có mấy bước, tùy tiện một cô gái nhỏ cũng mạnh hơn cậu ta mà?

Chương 292

"Đừng nhắc nữa, ở trong tù chịu đựng quá nhiều rồi, bây giờ cơ thể tôi đều không nghe lời sai khiến của tôi nữa." Lão Dương nói.

Nghe Lão Dương nói vậy, Ngũ Tà vội vàng hỏi: "Không phải cơ thể có vấn đề rồi chứ?" "Không có gì lớn, làm xong vài vụ này tôi cũng rút khỏi giang hồ rồi, cố gắng thêm một thời gian nữa là được." Lão Dương cười khổ nói.

Sắc mặt Ngũ Tà khó coi, phỏng đoán đáng sợ kia chắc chắn đúng đến tám chín phần rồi, Lão Dương ở trong tù e rằng đã bị người ta làm hại đến thân thể rồi.

Ngũ Ban nhìn Lão Dương một cái, trong lòng lại có chút nghi hoặc, bởi vì nhìn cơ thể Lão Dương dường như không có gì bất ổn.

Hơn nữa, dù sao Lão Dương cũng là người của Tạ gia, ngay cả khi bị giam vào, với năng lực của Tạ gia, để cậu ta ở trong đó thoải mái thì không thành vấn đề.

"Chẳng lẽ là Vương gia?" Ngũ Ban trong lòng phỏng đoán.

Theo những gì Ngũ Ban biết, ngoài Vương gia ra, chắc cũng không có ai dám động tâm tư đến Tạ gia thuộc Cửu Môn chứ?

"Nếu đã như vậy thì trước tiên nghỉ ngơi một lát đi?

Dù sao gần đây không có thôn làng nào, chỉ có thể nghỉ ngơi bên suối nhỏ, tôi chỉ cần đuổi kịp là được." Ngũ Ban nói.

Nghe lời Ngũ Ban nói xong, Lão Dương ngồi bệt xuống đất, có vẻ đã mệt đến rã rời, sự kiên nhẫn của Trần Tứ gia còn hơn cậu ta nhiều.

Nhìn sắc mặt Lão Dương tái nhợt, hai người đều nghi ngờ liệu chuyến này có sai lầm không.

Mang theo một kẻ ốm yếu như vậy, chỉ sợ sẽ rất chậm.

Nhưng bây giờ không có lựa chọn nào khác, tổng không thể nói với Lão Dương rằng sợ cơ thể không chịu nổi rồi bảo cậu ta về trước chứ?

Hơn nữa lần này đến Tần Lĩnh là để điều tra người giống hệt Ngũ Tà.

Lão Dương đã nói nơi này có câu trả lời, vậy thì phải tin lời Lão Dương.

Đợi Lão Dương uống một chút nước lấy lại hơi, mọi người mới tiếp tục đi lên núi.

Mặc dù không có đường đá lát nhân tạo, nhưng ở đây sẽ có không ít thợ săn và người hái thuốc vào núi.

Khiến đường ở đây không khó đi, chỉ cần theo dấu chân của họ mà đi là được.

Nếu không phải vì có Lão Dương là người cản trở, thì lúc này họ đã lên đến đỉnh núi rồi.

Cứ thế đi đi dừng dừng leo núi mãi đến tận mười giờ chiều, ba người mới leo lên đến đỉnh núi, Ngũ Tà và Ngũ Ban cả hai đều có một cảm giác muốn khóc mà không ra nước mắt.

Không ngờ ngược lại còn có thể chiêm ngưỡng phong cảnh Tần Lĩnh thật tốt.

Lúc xuống núi tốc độ lại nhanh hơn, nhưng lúc này cũng đã hoàng hôn.

Ở chỗ không xa, có vài người đang vây quanh đống lửa, chính là những người đã gặp trước đó.

“Tôi nhớ gần đây có một chỗ có thể nghỉ ngơi, chúng ta cứ từ từ

vòng qua đó nhé?" Lão Dương nói.

Ngũ Tà hỏi: "Sẽ không bị phát hiện chứ?" "Yên tâm đi, chỗ này tôi có chút ấn tượng." Lão Dương nói.

Thấy Lão Dương bắt đầu từ từ đi men theo suối nhỏ, Ngũ Tà và Ngũ Ban đều tỏ vẻ bất đắc dĩ, chỉ có thể đi theo sau Lão Dương.

Nhưng Ngũ Ban trong lòng lại có chút nghi ngờ, những người này đều không phải là kẻ được nuông chiều.

Trong tình huống như vậy, lẽ ra nên tránh xa những người kia, tùy tiện tìm một chỗ nghỉ ngơi là được.

Nhưng Lão Dương lại chọn cách mạo hiểm đến gần những người kia, khiến Ngũ Ban trong lòng thêm một phần đề phòng.

Sau khi vòng một quãng lớn, ba người đến một khu rừng cây nhỏ, từ đó có thể nhìn thấy những người kia đang nghỉ ngơi bên suối nhỏ.

Thậm chí cả cuộc nói chuyện của họ cũng có thể nghe thấy.

Ban đầu tưởng Lão Dương sẽ trốn trong bụi cây nào đó, nhưng không ngờ cậu ta lại bắt đầu leo lên cây.

Khi hai người nhìn về phía Lão Dương, lại phát hiện trên cây có một căn nhà cây ẩn mình trong tán lá rậm rạp.

Nếu không nhìn kỹ, căn bản sẽ không phát hiện ra căn nhà cây này.

Thấy Ngũ Tà và Ngũ Ban cũng bắt đầu leo lên cây, trong lòng anh phỏng đoán căn nhà cây này e rằng là do những kẻ săn trộm xây.

Xây bí mật như vậy e rằng là để tránh sự tuần tra của nhân viên tuần núi.

Nhà cây không lớn, nhưng chỉ để ngủ một đêm thì đối với ba người vẫn rộng rãi.

Đặt đồ xuống xong, nhân lúc khe hở của tán cây nhìn về phía bên suối nhỏ, vẫn có thể nghe rõ cuộc nói chuyện của họ.

"Sư gia, nơi đó thật sự thần kỳ như vậy sao?

Thật sự có thể khiến giấc mơ của tôi thành sự thật sao?" Một tráng hán hỏi lão già kia.

Lão già cười nói: "Tôi có thể nói cho cậu biết, tổ tiên tôi là sư gia thời Càn Long, những việc Càn Long gia làm năm đó tổ tiên tôi đều biết rõ mồn một." "Vậy chúng ta đi một chuyến, nếu thật sự tìm được cây đồng xanh đó thì có thể phát tài lớn sao?" Một tên to con khác vui vẻ nói.

Lúc này tên béo kia nói: "Xem ra có chút tin tức rồi, tôi thấy địa phương đó có thể có sai sót sao?!" Những người kia vội vàng xun xoe nịnh bợ.

"Có tình huống!" Đột nhiên một tên to con nói.

Chỉ thấy ở phía núi đầu rắn kia có một ánh đèn chiếu tới.

"Nhân viên tuần núi, chúng ta phải nhanh chóng đi thôi." Ông chủ nói.

Trong đó một tên to con nói: "Ông chủ, tối thế này chúng ta đi đâu?

Chi bằng một không làm hai không nghỉ, làm luôn họ đi." Thấy người này rút ra một khẩu súng đạn ghém rồi trực tiếp lên đạn, vừa nhìn đã biết những người này không phải hạng lương thiện.

"Không được, tôi còn chưa tìm được địa phương đó, bây giờ xung đột không phải là chuyện tốt." Lão già được gọi là Sư gia nói.

Ông chủ lập tức bảo dập tắt đống lửa, sau đó mấy người nhân lúc ánh trăng khuất dạng biến mất trong rừng núi.

Nhìn thấy năm người kia rời đi, ba người vẫn không dám hành

động bừa bãi.

Bởi vì những nhân viên bảo vệ rừng kia đang bắt đầu tuần tra về phía bên này.

Cho đến khi những người đó rời đi, ba người mới thở phào nhẹ nhõm, không thể xung đột với nhân viên bảo vệ rừng được.

Bởi vì làm như vậy chỉ sẽ gây phiền phức, thậm chí còn có thể liên lụy đến Vương gia.

"Chúng ta có nên đuổi theo không?" Ngũ Tà hỏi.

Ngũ Ban nhìn về phía Lão Dương hỏi: "Rốt cuộc cậu có biết đường không?" Lão Dương nói: "Đợi đã." Thấy cậu ta lấy ra một cuốn sổ tay, dường như đang tra cứu gì đó.

"Không phải là quên rồi chứ?" Ngũ Tà hỏi.

Lão Dương nói: "Đi ba năm rồi, ai mà nhớ nhiều đến thế?" Thấy dường như đã tìm được nhật ký ban đầu, Lão Dương lướt qua vài trang.

"Bây giờ nhớ rồi, sẽ không có sai sót đâu." Lão Dương nói.

Ngũ Ban nói: "Nếu đã biết đường rồi, chúng ta không cần thiết phải theo mấy người kia qua đêm trong núi nữa, hôm nay cứ nghỉ ngơi ở đây đi." Lão Dương và Ngũ Tà gật đầu, sau đó đốt lửa trong cái chậu lửa trong nhà cây, cần phải nghỉ ngơi thật tốt.

"Tôi canh gác trước nhé, lúc nào tỉnh thì thay tôi." Ngũ Ban nói sau khi đốt lửa.

Ngũ Tà nói: "Hôm nay mệt chết rồi, ăn chút gì đó trước đi." Nói rồi lấy ra một ít lương khô, ba người tùy tiện ăn một chút.

Chương 293

Chỉ là không có Vương Bàn Tử bên cạnh, Ngũ Tà và Ngũ Ban cả hai đều cảm thấy vô cùng không quen.

Nếu Vương Bàn Tử bây giờ ở bên cạnh, ít nhất có thể ăn được thức ăn ngon, không cần phải ăn những thứ lương khô đơn giản như vậy.

Ăn uống xong, Ngũ Ban và Ngũ Tà cả hai bắt đầu đi vào giấc mộng.

Ánh trăng rải trên núi non trùng điệp của Tần Lĩnh, ánh trăng xuyên qua tán lá cây, rải xuống mặt đất.

Côn trùng xung quanh tự do kêu vang, mọi thứ đều tỏ ra thật bình tĩnh.

Xa xa thỉnh thoảng truyền đến tiếng gầm của dã thú, như thể đang nói cho người khác biết nơi này không hề bình tĩnh như vẻ ngoài.

Vào lúc nửa đêm canh ba, Ngũ Ban bị tiếng động trong núi làm tỉnh giấc, nhưng khi anh đứng dậy lại phát hiện Lão Dương đã biến mất.

Nhìn thấy Ngũ Tà đang ngủ say, Ngũ Ban nghĩ Lão Dương đi vệ sinh.

Theo ô cửa sổ nhỏ của nhà cây nhìn ra ngoài, trong rừng cây thấp thoáng có một vệt sáng của đèn pin đang di chuyển.

Ngũ Ban nhìn một cái liền biết đó là Lão Dương.

"Khuya thế này, ra ngoài làm gì?" Ngũ Ban trong lòng không hiểu.

Lúc này Ngũ Tà cũng tỉnh, đôi mắt mơ màng dường như có chút không mở ra được.

“Anh đang nhìn gì?” Ngũ Tà hỏi.

Ngũ Ban nói: “Suỵt!

Lão Dương không biết đi đâu rồi.” Ngũ Tà sau đó cũng nhìn ra ngoài rồi nói: “Lạ thật, nhìn dáng vẻ đó cũng không giống đi tìm nhà vệ sinh.” “Tôi thấy Lão Dương có chuyện đang giấu chúng ta.” Ngũ Ban nói.

Ngũ Tà hỏi: “Không thể nào chứ?” “Nếu nghỉ ngơi ba năm, thể chất có thể suy giảm sao?

Ngay cả khi bị ngược đãi, ra ngoài một thời gian tu dưỡng cũng đã gần như hồi phục rồi chứ?” Ngũ Ban nói.

Ngũ Tà gật đầu nói: “Đó cũng là điều tôi thấy lạ, cậu ta từng là lính, lẽ ra không thể nào mới leo được vài bước đã không có đủ thể lực.” “Cậu có phát hiện ra không, vừa rồi cậu ta phải lật xem nhật ký mới nhớ được lộ tuyến ở đây, đối với một quân nhân mà nói cũng có chút khó hiểu.” Ngũ Ban nói.

Ngũ Tà nhíu chặt mày nói: “Có lẽ cậu ta thật sự quên rồi sao?” “Thứ quan trọng như vậy, cậu nghĩ sẽ dễ dàng quên sao?

Tôi thấy đầu óc cậu ta có vấn đề.” Ngũ Ban nói.

Ngũ Tà nói: “Hay là tôi đi xem thử?” “Đúng ý tôi.” Ngũ Ban nói.

Thấy vậy, hai người cẩn thận trèo xuống từ nhà cây, sau khi tiếp đất, cố ý giảm nhẹ bước chân, từ từ tiến lại gần nguồn sáng.

Mặc dù chỉ vài chục mét, nhưng hai người lại mất không ít thời gian.

Mặc dù Lão Dương trước đó biểu hiện vô cùng yếu ớt, nhưng dù sao cũng từng là lính, hai người cũng không để cậu ta phát hiện ra.

Nhanh chóng, khi hai người cách Lão Dương khoảng vài mét, họ

nấp sau bụi cây.

Chỉ thấy Lão Dương lúc này đang cầm đèn pin và một cuốn sổ tay cùng một cái xẻng công binh, dường như đang xác nhận xem đây có phải là nơi mà cậu ta cần tìm hay không.

Cuối cùng Lão Dương dựng đèn pin lên cây làm đèn đường, cất sổ tay đi, cậu ta liền cởi quần áo, cởi trần, dường như muốn làm việc trong một thời gian dài.

Khiến Ngũ Tà và Ngũ Ban cả hai đều nhíu chặt mày, không biết cậu ta nửa đêm canh ba đào thứ gì?

Rõ ràng là muốn tránh mặt hai người họ, khiến họ có một cảm giác bị lừa dối.

Càng khiến hai người kinh ngạc hơn là, Lão Dương không biết từ khi nào lại giắt một khẩu súng lục ở thắt lưng, hai người căn bản không hề phát hiện ra chuyện này.

Dường như Lão Dương vẫn luôn đề phòng hai người họ, khiến Ngũ Tà khó mà chấp nhận được.

Cả hai đều nghĩ liệu người này có phải là người của Vương gia giả mạo không?

Nếu không thì sao ngay từ đầu lại che giấu hai người họ.

Sau một giờ, Lão Dương đào được một cái hố sâu, lúc này mỗi lần xúc xẻng xuống, cậu ta lại dùng tay cào đất, như thể đang tìm kiếm thứ gì đó.

Nhanh chóng, trên nét mặt Lão Dương lộ ra một tia kinh hỉ, vội vàng vứt xẻng công binh sang một bên.

Dùng hai tay không ngừng đào đất trong hố, nhanh chóng chỉ thấy Lão Dương lấy ra một vật thể hình dài.

Khi hai người nhìn qua, đều nhíu chặt mày, cậu ta nửa đêm canh ba đào thứ gì đó, vậy mà chỉ để đào một cành cây sao?

Chỉ thấy cậu ta cẩn thận lấy ra một mảnh vải, rồi lau chùi cẩn thận cành cây đó.

Trong lúc hai người nghĩ Lão Dương sẽ tiếp tục khai quật, cậu ta vậy mà lại lấp đất trở lại.

Có thể thấy ở đây chỉ đào ra một cành cây.

Điều khiến họ cảm thấy lạ là, Lão Dương tuy đã đào được cành cây đó, nhưng lại luôn dùng một mảnh vải bọc cành cây lại.

Dường như kiêng kỵ việc trực tiếp chạm vào bề mặt cành cây.

Nhìn Lão Dương kỳ quái như vậy, hai người nhất thời cũng không hiểu cậu ta muốn làm gì.

Ngũ Ban khẽ đẩy Ngũ Tà, sau khi ra dấu hiệu, hai người lại cẩn thận lén lút quay về.

“Sao vậy?

Giống như bị điên rồi, nửa đêm canh ba vậy mà lại đi đào một cành cây?” Trở về nhà cây, Ngũ Tà khẽ hỏi.

Ngũ Ban nói: “Đợi về rồi nói.” Nhanh chóng một vệt đèn từ bên dưới chiếu lên, hai người lập tức ngậm miệng, giả vờ đang ngủ.

Lão Dương trở về nhà cây, cẩn thận nhìn hai người, dường như không phát hiện ra họ đã tỉnh, Lão Dương mới cẩn thận cất đoạn cành cây đó đi.

Chỉ là lúc này Ngũ Tà đột nhiên ngáp một cái rồi nói: “Lão Dương, mấy giờ rồi?” “Hai... hơn hai giờ.” Lão Dương nhìn thấy Ngũ Tà tỉnh, có chút căng thẳng nói.

Mặc dù nói vậy, nhưng Lão Dương vội vàng cất cành cây đó vào

trong ba lô.

Ngũ Tà dường như đã hiểu rõ Lão Dương định làm gì, giả vờ lục lọi ba lô của mình.

“Tôi hết nước rồi.” Ngũ Tà nói.

Dứt lời, cậu ta đi thẳng về phía ba lô của Lão Dương, khiến Lão Dương càng thêm căng thẳng.

Thấy Ngũ Tà tỉnh, Ngũ Ban cũng không tiện giả vờ ngủ nữa, bèn đi theo.

“Có chuyện gì vậy?” Ngũ Ban hỏi.

Ngũ Tà đáp: “Tôi khát.” Rồi bắt đầu lục ba lô của Lão Dương, mặt Lão Dương trắng bệch.

“Ối, Lão Dương mang cành cây à?” Ngũ Tà giả vờ hỏi.

Lão Dương lập tức tỉnh hẳn, hét lớn: “Đừng chạm vào!” Rồi bất ngờ dùng sức đẩy Ngũ Tà ra, sức lực không hề nhỏ, hoàn toàn không giống vẻ yếu ớt trước đó.

Ngũ Ban thấy Lão Dương kích động đến mức đẩy Ngũ Tà về phía đống lửa, đành phải vươn tay đỡ lấy Ngũ Tà.

“Điên rồi!” Ngũ Tà không kìm được gầm lên.

Chương 294

Vừa nãy một cú đẩy theo bản năng đã hướng cậu ta về phía đống lửa, nếu không được đỡ, e rằng quần áo của Ngũ Tà sẽ bốc cháy ngay lập tức.

"Tôi… tôi không cố ý." Lão Dương cũng nhận ra sự việc nghiêm trọng nên vội vàng nói.

Ngũ Tà mặt mũi âm trầm nói: "Thứ gì mà ông coi trọng đến vậy?" "…Là thứ mẹ tôi để lại cho tôi." Lão Dương đáp.

Ngũ Tà giận dữ nói: "Nói bậy!

Mẹ ông sẽ chôn một cành cây ở Tần Lĩnh?

Rồi bảo ông nửa đêm đi đào à?" "…Mấy người đều thấy rồi à?" Mặt Lão Dương trở nên khó coi vô cùng.

Ngũ Tà nói: "Cái cành cây rách nát đó trong mắt ông còn quan trọng hơn tôi." "Nghe tôi giải thích, đó không phải cành cây bình thường đâu." Lão Dương vội vàng nói ra.

Ngũ Ban và Ngũ Tà đều nhíu mày, cành cây đó đương nhiên không phải cành cây bình thường, mà là một Thanh Đồng Thụ Chi (cành cây đồng).

Nhưng hai người vẫn chưa nhìn ra được điều gì kỳ lạ.

"Này, rốt cuộc là chuyện gì?" Ngũ Tà hỏi.

Lão Dương thở dài nói: "Cành cây đó là thứ chúng tôi mang ra từ bên trong… nó có thể khiến người ta sinh ra ảo giác." "Ảo giác?

Ý gì?" Ngũ Ban xen vào.

Lão Dương nói: "Là do ông anh họ tôi mang ra, lúc đầu khi cầm

cành cây đó, anh ấy bắt đầu trở nên hơi thần kinh, cứ luôn nghe thấy có người nói chuyện bên cạnh." Nghe lời Lão Dương, cả hai đều cảm thấy hơi rợn người, đặc biệt là trong rừng sâu núi thẳm như thế này.

Đột nhiên có một người tự nói tự cười, như thể đang nói chuyện với không khí, ai nhìn thấy cũng sẽ cảm thấy không ổn.

"Nhưng lúc đó tôi ở cạnh anh ấy, mà tôi hoàn toàn không nghe thấy ai nói chuyện cả.

Tôi thấy có gì đó không đúng nên bắt đầu hỏi." Lão Dương nói.

Ngũ Tà nhíu mày hỏi: "?" "…Anh ấy đã nhìn thấy một người giống hệt mình xuất hiện." Lão Dương trầm giọng nói.

Ngũ Ban và Ngũ Tà nhìn nhau, đây chính là chuyện họ đang định điều tra.

Chẳng lẽ sự việc thật sự có liên quan đến Thanh Đồng Thụ Chi này?

"Chuyện của anh và tôi ở nhà?" Ngũ Ban hỏi.

Lão Dương lắc đầu nói: "Không… Cuối cùng… cậu biết không?

Tôi thật sự đã nhìn thấy một cái bóng xuất hiện bên cạnh tôi, giống hệt tôi.

Cậu hiểu nỗi sợ hãi của tôi lúc đó không?" "…Có một người khác xuất hiện, đột nhiên xuất hiện trước mặt anh ư?" Ngũ Tà kinh ngạc kêu lên.

Lão Dương gật đầu nói: "Không sai… Vì vậy, tôi mới nghĩ có lẽ ở đây có câu trả lời mình cần." Nghe lời Lão Dương, cả hai đều cảm thấy không thể tin nổi.

"Đều là do Thanh Đồng Thụ Chi?" Ngũ Tà hỏi.

Lão Dương gật đầu nói: "Đó là lý do tôi đẩy cậu ra, sợ cậu chạm

vào Thanh Đồng Thụ Chi.

Bản thân tôi đã có một người giống hệt mình rồi, nếu thêm một người nữa chắc chắn sẽ càng phức tạp hơn." "Ý anh là chỉ cần ai chạm vào Thanh Đồng Thụ Chi thì sẽ xuất hiện một người thứ hai?" Ngũ Ban hỏi.

Lão Dương nói: "Không, tôi nghĩ chắc chắn phải có một quá trình, nhưng hiện tại tôi cũng không hiểu rõ.

Vì vậy, tôi mới đào Thanh Đồng Thụ Chi lên, nhưng lại sợ các cậu không tin nên…" "Chuyện ông nói cũng quá vô lý rồi!" Ngũ Tà hơi khó tin hỏi.

Cũng không phải không tin trên đời có những chuyện huyền bí như vậy, dù sao cũng đã gặp phải rồi, nhưng chỉ dựa vào việc chạm vào một cành cây mà có thể xuất hiện một người khác, thì hơi khó tưởng tượng.

Lão Dương thấy hai người không tin, thở dài nói: "Lúc đó tôi thấy sự việc nghiêm trọng nên đã khuyên anh ấy vứt bỏ cành cây đó, nhưng anh ấy không nghe.

Cuối cùng, tôi liền đốt nó đi, vì thế mà tôi cũng bị bắt." "Vậy cành cây đó được chôn khi nào?" Ngũ Tà hỏi.

"Lúc đó cũng là ban đêm, cũng ở một nơi, tôi bị vây hãm.

Anh họ tôi vậy mà… lại bảo cái bóng đó giấu cành cây đi, sau này sẽ quay lại lấy." Lão Dương nói.

Ngũ Ban hỏi: "Nếu vậy, cái bóng đó bây giờ ở đâu?" "Xem cái này." Lão Dương nói.

Rồi Lão Dương mở một chiếc túi nhỏ trong ba lô ra, bên trong có thêm một chiếc lá cây, trông có vẻ vừa mới hái nên khá tươi.

Trên đó có một hàng chữ nhỏ, lại được viết bằng than đen, hoàn toàn giống như chữ viết tay.

Chỉ thấy trên đó viết: "Anh họ, đừng đến chỗ đó, chỗ đó quá tà môn.

Tôi đã trúng chiêu rồi.

Cái bóng thay thế tôi sống, tôi chỉ có thể trở thành cái bóng." "Tôi vừa nãy khi trực đêm thì phát hiện ra, tôi hoàn toàn không biết nó được viết khi nào, rồi đặt vào trong ba lô của tôi." Lão Dương nói.

Ngũ Tà và Ngũ Ban nghe xong, sắc mặt cũng vô cùng kinh hãi, lại có chuyện như vậy sao?

Ngũ Tà cầm lấy chiếc lá sờ sờ nói: "Vừa mới hái.

Chữ viết trên đó nguệch ngoạc, xem ra là của người đó." "Anh họ tôi hồi đó học tiểu học xong không đọc sách nữa." Lão Dương nói.

Ngũ Ban và Ngũ Tà đều có vẻ mặt âm trầm, cái bóng đó ở gần đây, thậm chí còn ở chung một căn nhà gỗ với họ.

Nhưng hai người hoàn toàn không phát hiện ra bất kỳ điều dị thường nào.

Đặc biệt là đoạn "đã trúng chiêu, bây giờ cái bóng đang sống thay thế, còn mình thì trở thành cái bóng"?

Điều đó khiến sắc mặt hai người trở nên vô cùng u ám.

Nếu Ngũ Tà trong đoạn băng ghi hình cũng gặp phải tình huống tương tự, chẳng phải Ngũ Tà cũng sẽ bị thay thế sao?

Cả hai đều cảm thấy sởn gai ốc.

"Tôi vừa nãy đẩy cậu ra là có ý đó, sợ cậu cũng trúng chiêu… Ngũ Tà, tôi và cậu lớn lên cùng nhau, cậu nghĩ tôi sẽ lừa cậu sao?" Lão Dương nói.

Ngũ Tà thở phào nhẹ nhõm: “Tôi tin anh, chỉ là chuyện này có chút khó tin thôi.” “Tôi phát hiện ra rằng chỉ cần không trực tiếp chạm vào vật đó thì sẽ không sao.

Vì vậy, tôi mới dùng giẻ bọc lại.

Tôi muốn mang nó về nơi đó, nhất định phải điều tra cho ra lẽ.” Lão Dương nói.

Ngũ Tà gật đầu, sự việc không chỉ Lão Dương muốn làm rõ, cậu cũng muốn làm rõ rốt cuộc cái kia là chuyện gì?

Liệu có phải vì đồng mà tạo ra một phân thân khác không?

Một đêm đó định sẵn không ai trong ba người có thể yên giấc, mỗi người một tâm sự nằm trong góc.

Cứ thế bình yên đến ngày thứ hai.

Ngũ Tà lấy một ít lương khô ra cho Ngũ Ban và Lão Dương cùng ăn.

“Lão Dương, dù thế nào tôi cũng phải vào xem.

Tiếp theo chúng ta nên đi đường nào?” Ngũ Tà hỏi.

Lão Dương nói: “Sau khi xuyên qua một khu rừng, sẽ có một thôn làng, đó là điểm tiếp tế cuối cùng.

Chương 295

Tôi cần vào thôn để lấy thêm đồ tiếp tế.” “Tiếp tế?

Trong đó có bán đồ gì không?” Ngũ Tà hỏi.

Lão Dương nói: “Cái gì cũng có.

Cậu cũng biết trong Tần Lĩnh chôn cất không biết bao nhiêu quan lại quý tộc, vương hầu tướng lĩnh.

Thường xuyên có người vào núi Đảo Đấu, vì vậy nơi đó cũng là điểm tiếp tế cuối cùng của các đội ngũ.” “Vậy năm người tối qua cũng sẽ đến đó à?” Ngũ Ban hỏi.

Lão Dương nói: “Chắc chắn rồi.

Từ đây đi đến thôn làng đó mất nửa ngày.

Tối qua họ đã xuất phát, giờ này chắc chắn đang nghỉ ngơi trong thôn rồi.” “Vậy tôi không thể đến đó được.

Nếu gặp phải họ, e rằng sẽ ảnh hưởng đến hành trình của tôi.” Ngũ Tà nói.

Lão Dương hiểu ra: “Đúng vậy, vậy thì chúng ta sẽ đi vòng qua thôn làng đó, trực tiếp hướng về Nhất Tuyến Thiên.” “Nhất Tuyến Thiên là nơi nào?” Ngũ Ban hỏi.

Lão Dương nói: “Nhất Tuyến Thiên là con đường bắt buộc phải đi qua để đến nơi đó, một khe nứt chia đôi cả ngọn núi lớn.” Sau khi ăn xong, ba người rời khỏi nhà gỗ, đi về phía bên kia khu rừng.

Trong rừng thường có nhân viên kiểm lâm đi tuần, vì vậy mọi người cũng không dám nán lại lâu, nếu gặp phải sẽ mang đến những rắc rối không cần thiết.

Sau khi xuyên qua khu rừng, họ đến một khe núi, trong đó có một con đường đất dẫn vào một thôn làng.

Trên con đường đất khắp nơi đều có vết bánh xe, có thể thấy trong đó thường xuyên có người lái xe qua lại.

“Nếu chúng ta không vào thôn, đi dọc theo con đường đất này, vòng qua chân núi sau cửa thôn là có thể đến Nhất Tuyến Thiên.

Tôi ước tính nếu đi nhanh, chúng ta có thể xuyên qua Nhất Tuyến Thiên vào chập tối.” Lão Dương nói.

Ngũ Ban hỏi: “Vậy chúng ta xuất phát thôi.

Ông có chịu nổi không?” “Tôi không sao.” Lão Dương nói.

Rồi anh ta đi dẫn đường phía trước, khiến Ngũ Ban và Ngũ Tà không khỏi nhìn nhau.

Trước đây Lão Dương chỉ đi vài bước đã thở hổn hển, nhưng hôm nay đi gần cả buổi mà sắc mặt không hề thay đổi.

Hoàn toàn khác trước, khiến cả hai đều cảm thấy có chút khác lạ.

Từ ánh mắt của nhau, cả hai đều nhận ra sự thay đổi của Lão Dương.

Dù cả hai đều có chút suy đoán, nhưng không nói ra.

Họ đoán rằng có lẽ điều đó có liên quan lớn đến khúc Thanh Đồng Thụ Chi kia, nhưng họ không nói ra.

Nếu Lão Dương nghe thấy, phản ứng chắc chắn sẽ rất lớn.

Thôn làng phía trước không lớn, chỉ có hơn mười hộ gia đình ở sát bên nhau.

Từ bên ngoài thôn có thể thấy không ít người đang đi lại bên trong.

Trên đường đỗ khá nhiều xe, e rằng mục đích của họ đều giống

nhau.

Vòng qua chân núi, mọi người theo Lão Dương leo lên một con dốc.

Đi dọc theo con dốc thấp, theo thế núi đi về phía trước, cây cối trong đó thưa thớt, có lẽ do cháy rừng hoặc bị sạt lở đá cuốn trôi.

Ba người vừa đi vừa quan sát địa hình phía trước, chẳng mấy chốc đã nhìn thấy Nhất Tuyến Thiên của Lão Dương.

Nhìn ngọn núi trước mặt, Ngũ Tà và Ngũ Ban đều cảm thấy kinh ngạc.

Nhìn Nhất Tuyến Thiên, nó giống như một ngọn núi đá khổng lồ bị một thanh kiếm sắc bén bổ đôi, ở giữa hình thành một khe nứt nhỏ hẹp.

Hai bên khe nứt rất bằng phẳng, phía trên tuy có mọc một ít cây cối, nhưng muốn leo lên đỉnh núi từ Nhất Tuyến Thiên là điều không thể, bởi vì vách đá ở đó gần như thẳng đứng 90 độ.

"Đây là Nhất Tuyến Thiên à?" Ngũ Tà kinh ngạc hỏi.

Lão Dương nói: "Kinh ngạc chứ?

Lúc đầu tôi nhìn thấy cũng giật mình, nó cứ như một con đường bị bổ ra vậy." Ngũ Tà nhìn Ngũ Ban hỏi: "Có thật không?" "…Đây là con đường do người ta bổ ra." Ngũ Ban trầm giọng nói.

Ngũ Tà sững sờ hỏi: "Vậy rốt cuộc ai có khả năng đó?

Lại có thể một kiếm bổ đôi ngọn núi?" "Thật ư?" Lão Dương hỏi lại.

Ngũ Tà nói: "Tôi nghĩ là do người ta một kiếm bổ ra." "Không thể nào?

Ai có khả năng lớn đến vậy mà có thể một kiếm bổ đôi ngọn núi?"

Lão Dương không tin hỏi.

Ngũ Ban và Ngũ Tà đều không nói gì nữa.

Họ đã nhìn thấy Thanh Đồng Môn, đã gặp quá nhiều thứ siêu nhiên.

Ngay cả Ngũ Ban bây giờ một kiếm chém xuống, tuy không thể bổ đôi ngọn núi, nhưng cũng có thể khiến kiếm khí xuyên qua nửa ngọn núi.

Thời thượng cổ có nhiều người tài năng như vậy, chắc chắn không thiếu người có thể bổ đôi ngọn núi.

"Đi thôi, bây giờ không phải lúc thảo luận.

Trời sắp tối rồi, chúng ta phải tìm chỗ nghỉ chân càng sớm càng tốt." Ngũ Tà nói.

Lão Dương gật đầu xong, đi vào Nhất Tuyến Thiên.

Dù nhìn chỉ là một khe nứt nhỏ, nhưng khi mọi người đi bên trong thì không hề cảm thấy hẹp, bên trong rộng đủ hai làn xe.

Phía trên mọc khá nhiều cây cối, khi đi bên trong luôn cảm thấy một chút lạnh lẽo.

Ngước lên nhìn chỉ thấy bầu trời như một đường chỉ, chính vì vậy mà nó được gọi là Nhất Tuyến Thiên.

Dù phía trên có cây cối che phủ nhưng cũng thưa thớt, khiến một tia nắng chiếu vào, mang lại một phong vị đặc biệt.

"Chi chi!"...

Khi ba người đang đi được nửa đường, một loạt tiếng "chi chi" vang vọng khắp Nhất Tuyến Thiên, khiến người ta cảm thấy hơi sợ hãi.

“Tiếng gì vậy?” Ngũ Tà vội vàng hỏi.

Lão Dương nói: “Tôi cũng không rõ.” “Không phải sao?” Ngũ Tà hỏi.

Lão Dương nói: “Lần trước tôi không gặp loại tiếng động này.” “Khỉ.” Ngũ Ban nói.

Ngũ Tà sững sờ hỏi: “Khỉ!” Cậu ta biết trong Tần Lĩnh có rất nhiều khỉ sinh sống.

Do sự phát triển du lịch những năm gần đây, những con khỉ này thường không sợ người, thường xuyên đến cướp thức ăn của du khách.

Không biết bầy khỉ này có cướp đồ của họ không.

Họ đều mang theo những vật dụng cần thiết, một khi bị cướp mất thì chỉ có thể quay lại thôn làng để tiếp tế.

Chương 296

“Chết rồi, chúng xuống rồi.” Ngũ Ban nói.

Tiếng khỉ kêu chói tai càng lúc càng lớn, chẳng mấy chốc đã thấy hơn chục con khỉ trên đỉnh đầu đang nhảy nhót từ các bụi cây xuống.

“Hô hô!”...

Đột nhiên, sau một tiếng xé gió, những con khỉ đó lại lao tới và bắt đầu ném vô số đá xuống.

Những hòn đá đó không hề nhỏ, có hòn bằng nắm tay, có hòn lớn bằng đầu người.

Nếu bị trúng, mọi người e rằng sẽ không dễ chịu gì.

Những con khỉ này không biết vì sao lại có ham muốn tấn công đặc biệt mạnh mẽ.

Khác với những con khỉ bình thường, chúng vừa gặp mặt đã “tặng” mọi người một món quà lớn.

Nhìn vô số đá bay đến, Ngũ Ban lập tức nhảy lên, lợi dụng vách đá lao về phía những hòn đá.

Ngũ Tà và Lão Dương vội vàng chạy sang một bên, sợ bị đá trúng.

“Ầm!”… Ngay lập tức, sau một tiếng nổ lớn, chỉ thấy Ngũ Ban dùng nắm đấm của mình, trực tiếp nghiền nát những hòn đá do lũ khỉ ném xuống.

“Chi chi!”… Những con khỉ thấy Ngũ Ban dễ dàng nghiền nát đá, từng con một kêu lên một tiếng, rồi bất ngờ nhảy thẳng xuống từ phía trên, lao thẳng vào mọi người.

Từng con một há miệng toang hoác để lộ hàm răng già ghê rợn.

Những con khỉ này đều to khỏe, mỗi con ít nhất cũng nặng năm sáu chục cân, hơi khác so với khỉ bình thường.

Nhìn lũ khỉ tấn công, Lão Dương và Ngũ Tà vội vàng rút dao găm ra.

Mặc dù cả hai đều có súng, nhưng đạn mang theo không nhiều, nên những lúc không nguy cấp thì không muốn lãng phí.

Sau khi Ngũ Ban tiếp đất, một con khỉ lao về phía anh ta.

Ngũ Ban né người, lợi dụng lúc con khỉ lướt qua mình, anh ta tóm lấy đuôi con khỉ.

Đuôi khỉ là yếu điểm chí mạng, một khi bị tóm đuôi thì chỉ có nước chờ chết.

Vì vậy, con khỉ đó sau một tiếng kêu quái dị, thân mình liền uốn cong, lao về phía cánh tay Ngũ Ban.

"Rầm!"… Chỉ thấy Ngũ Ban cũng không chậm, tay còn lại tung một quyền trực tiếp giáng xuống đầu con khỉ.

Một quyền không hề nhẹ đã khiến đầu con khỉ đó biến dạng ngay lập tức.

Con khỉ không kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết, thân mình liền mềm nhũn trên mặt đất.

Ngũ Ban chưa kịp buông tay, một con khỉ khác đã lao về phía anh ta.

Ngũ Ban không kịp nghĩ ngợi, vung xác con khỉ trong tay ném về phía con khỉ kia.

"Rầm!"… Ngay lập tức, một con khỉ khác cũng bị Ngũ Ban đánh chết.

Lũ khỉ này tuy khỏe mạnh nhưng sức mạnh so với Ngũ Ban thì

chênh lệch quá lớn.

Bên kia, hơn chục con khỉ cùng lúc lao xuống, vây Ngũ Tà và Lão Dương.

Chúng không màng sống chết xông về phía hai người.

Ngũ Tà nhờ được Hắc Hạt Tử chỉ điểm, thực lực tăng lên đáng kể.

Nhìn lũ khỉ lao tới, cậu ta liền nhảy vút lên không trung, con dao găm trong tay lập tức xé rách cổ họng một con khỉ.

Con khỉ đó liền ngã vật xuống đất giãy giụa một hồi.

Cậu ta lại trở tay một dao găm khác, trực tiếp xẻ bụng một con khỉ khác, ruột gan trắng hếu lập tức chảy ra.

Sau một tiếng kêu quái dị, con khỉ vội vàng chạy đi, nhưng lại vướng vào một cành cây, khiến con khỉ đó bị kéo xuống, thân mình cũng không ngừng co giật, cái chết đã cận kề.

Lão Dương từng là lính thì cũng ứng phó được vài con khỉ, chỉ là không đơn giản như Ngũ Ban và Ngũ Tà.

Ít nhất thì cánh tay của anh ta cũng bị một con khỉ cào rách áo.

Lúc này, Ngũ Ban đã rảnh tay.

Thấy hai người đến gần, anh ta lại một quyền đánh bay một con khỉ khác.

Trong chốc lát, Ngũ Ban quyền trái quyền phải, lập tức đánh cho lũ khỉ tả tơi.

"Chi chi!"… Mấy con khỉ còn lại thấy ba người quá hung hãn, đâu dám đến gần, từng con một chạy lên phía trên.

"Lũ khỉ này điên rồi à?

Thấy người là tấn công?" Ngũ Tà giận dữ nói.

Ngũ Ban nói: "E rằng có người đã chọc giận lũ khỉ này, khiến chúng có chút oán hận đối với con người." "Lão Dương không sao chứ?" Ngũ Tà nhìn cánh tay Lão Dương hỏi.

Lão Dương nói: "Không sao, chỉ bị cào xước một chút da thôi." "Đi thôi, không biết trong núi lớn này có bao nhiêu khỉ nữa, nếu gặp thêm một đàn khỉ thì chúng ta gặp họa rồi." Ngũ Tà nói.

Mọi người thu dọn lại một lượt rồi đi về phía bên kia Nhất Tuyến Thiên.

Nhất Tuyến Thiên trải dài xuyên qua cả ngọn núi, vì vậy để vượt qua cần một thời gian.

Nhưng sau khi bị lũ khỉ tấn công, mọi người đều không dừng lại nữa, từng người một vội vàng đi về phía trước.

Chẳng mấy chốc, mọi người nhìn thấy một vệt sáng trắng xuất hiện phía trước.

Họ biết cửa ra ở không xa phía trước, nên vô thức đều tăng nhanh bước chân.

"Phía… phía trước… hình như có một bàn tay." Lão Dương đột nhiên kinh ngạc kêu lên.

Hai người sững sờ nhìn về phía trước, quả nhiên ở cửa ra có một bàn tay khổng lồ đang chắn ngang lối thoát.

Chỉ thấy bàn tay khổng lồ toàn thân màu xám trắng, bị chôn dưới một đống đá lớn, chỉ riêng một ngón tay đã to bằng bắp đùi.

Ngón tay cong vẹo một cách tự nhiên, như thể đang nắm chặt thứ gì đó.

"…Chẳng lẽ là bàn tay của tộc người khổng lồ?" Ngũ Tà kinh

ngạc kêu lên.

Ngũ Ban lắc đầu nói: “Không rõ.” “Vậy chúng ta có nên đi không?” Lão Dương hỏi nhỏ.

Ngũ Ban cẩn thận nhìn bàn tay đó nói: “Không giống bàn tay người, mà giống một pho tượng hơn.” “Tượng ư?” Hai người đều kinh ngạc.

Quả nhiên, khi hai người nhìn kỹ bàn tay đó, họ phát hiện màu sắc của ngón tay và móng tay đều giống nhau.

“Tượng đá lớn như vậy ư?

Lão Dương trước đây không thấy sao?” Ngũ Tà hỏi.

Lão Dương lắc đầu nói: “Phía trước là một vách đá, hoàn toàn không có tượng đá nào.” “Cứ đến xem đã.” Ngũ Ban nói.

Rồi ba người đi về phía cửa ra, bàn tay đó vừa vặn chắn ngang lối ra.

Chương 297

Ba người đành phải leo lên bàn tay, đi về phía trước.

Khi ba người men theo bàn tay leo lên, họ thấy một sườn dốc nghiêng, trên đó cây bụi đã bị vô số đá vụn che phủ.

Nó giống như một vụ sạt lở núi, đã phá hủy không ít cây cối.

Phía bên kia là một vách đá, chỉ thấy lúc này trên vách đá có đá rơi xuống.

Mọi người phát hiện phía trên thực chất là một pho tượng nửa người được khắc dựa vào thế núi.

Ngực và đầu đều bị nổ tung, chỉ còn lại một bàn tay và nửa vai có thể nhận ra.

Ở giữa lối vào, một cái hang đen ngòm to bằng quả bóng rổ bị nổ tung, không gian bên trong cực kỳ rộng lớn.

Phía sau ngọn núi có khả năng là một khối rỗng lớn.

"Bị người ta nổ tung." Ngũ Ban liếc mắt nói.

Ngũ Tà hỏi: "Lão Dương trước đây không thấy pho tượng này sao?" Lão Dương lắc đầu nói: "Không, trên vách đá đó cũng mọc rất nhiều cây bụi, hoàn toàn không phát hiện có tượng đá nào." "Tượng đá chắc đã lâu rồi, lớp bề mặt bị bao phủ một lớp đất dày, nên mới mọc ra cây bụi.

Trước đó chắc đã xảy ra sạt lở núi, nên nó mới lộ ra." Ngũ Ban suy đoán.

Ngũ Tà nói: "Vậy ai đã nổ tung chỗ này?" Ngũ Ban nhíu chặt mày hỏi: "Lão Dương, từ đây đến nơi đó còn bao xa?" "Không xa phía

trước, có một cái hố nước, tôi cần lặn xuống dòng nước mới có thể vào được." Lão Dương nói.

Ngũ Ban hiểu ra, e rằng nơi này có lẽ là một lối vào, cái miệng hố này có thể do những người trước đó đã nổ tung.

Trên vách đá, pho tượng đá rõ ràng có dấu vết bị người ta nổ tung, phía trên có những sợi dây thừng thẳng đứng rũ xuống.

Ước chừng sau khi vào trong, không thể thu lại những sợi dây thừng đó.

Điều này khiến những sợi dây thừng vẫn còn ở trên đó, lại mang đến sự tiện lợi.

"Chúng ta có nên vào xem không?" Ngũ Tà hỏi.

Lão Dương nói: "Không hay lắm nhỉ?

Tôi cũng không thể xác định đó có phải là lối đi dẫn đến nơi đó không?" "Vì lối vào đó ở gần đây, cái miệng hố này có khả năng lớn là thông với đó.

Tôi vào từ đây, dù có sai sót cũng sẽ không ảnh hưởng gì." Ngũ Ban nói.

Rồi Ngũ Ban dẫn đầu leo lên phía trên, men theo những hoa văn trên pho tượng đá, mọi người nhanh chóng leo lên những sợi dây thừng mà những người kia để lại.

Men theo dây thừng, ba người leo vào cái hố bị nổ tung.

Ngũ Ban cầm đèn pin chiếu vào bên trong, phát hiện bên trong là một căn phòng đá có mái vòm, xung quanh đều có dấu vết do con người để lại.

Dưới đất lại có một cái hố nước.

Dùng đèn pin chiếu vào trong nước, nước có vẻ hơi đục, hoàn toàn

không thấy đáy, cũng không biết sâu bao nhiêu.

Bên trong là một đường thủy đạo khổng lồ, trông không giống mộ đạo, vì vách đá ở đó hiện lên rất thô ráp, thỉnh thoảng những chỗ nhô ra lại lộ ra một ít quặng đá.

"Trông giống một đường hầm mỏ, chẳng lẽ có người đang khai thác mỏ ở đây?" Ngũ Tà hỏi.

Ngũ Ban nhìn những quặng đá đó hỏi: "Cậu có nhận ra những quặng đá này không?" "Giống một số quặng tích hợp được dùng để đúc Thanh Đồng Khí." Ngũ Tà nói.

Ngũ Ban nhíu chặt mày nói: "Chẳng lẽ những đồ đồng đó ban đầu đều lấy từ đây?" "Không rõ, tôi vào xem sẽ biết." Ngũ Tà nói.

Lão Dương hỏi: "Chúng ta thật sự phải vào sao?" "Không phải là giờ này ông lại muốn rút lui chứ?" Ngũ Ban hỏi.

Lão Dương nói: "Có thể lắm chứ?

Tôi chỉ sợ là đang lãng phí thời gian." "Vậy lần trước anh vào, có gặp phải nơi nào giống đường hầm mỏ không?" Ngũ Tà hỏi.

Lão Dương hiểu ra: "Thật có, không phải là đường cụt đâu." "Vậy tôi có lẽ đã tìm đúng chỗ rồi." Ngũ Tà nói.

Rồi Ngũ Tà lấy túi chống nước ra từ ba lô, cho ba lô và đèn pin vào đó để chống nước.

Xong xuôi, Ngũ Tà đi về phía hố nước.

Ban đầu nước không sâu lắm, vừa đến eo Ngũ Tà.

Nhưng nước liên tục dâng lên, có thể thấy nước rất lạnh.

"Thế nào?" Lão Dương hỏi.

Ngũ Tà nói: "Nước lạnh như một hang băng vậy, lạnh đến mức

khó có thể chịu đựng được.” “Lạnh một chút không sao, chúng ta mau chóng đi qua.” Ngũ Ban nói.

Rồi Ngũ Ban và Lão Dương cũng cùng xuống nước.

Chỉ khi hai người xuống nước mới phát hiện nước ở đây quả thật vô cùng lạnh giá.

Ngũ Ban ước tính nhiệt độ nước ở đây tối đa chỉ khoảng 0 độ C, đối với con người thì là cực hạn rồi.

“Lạnh thật, tôi phải đi nhanh lên.” Lão Dương nói.

Đi không lâu sau, mọi người gặp một cánh cửa thấp, bên trên không có trang trí gì, nhìn qua là biết đây hoàn toàn không phải mộ đạo.

Ngũ Tà dẫn đầu, cúi thấp người đi vào cánh cửa thấp.

Ngũ Ban và Lão Dương cũng bám sát theo sau.

Chỉ khi ba người bước vào cánh cửa thấp, độ sâu bên trong liền tăng lên, nước ngập đến cổ mọi người.

Điều này khiến việc đi lại của mọi người vô cùng khó khăn.

May mắn thay, trong nước có lực nổi, mọi người nhón chân đi về phía trước, nhờ vậy cũng giảm bớt không ít sức cản.

Không gian bên trong cũng rộng lớn, cứ như một cái ao cá vậy, chỉ là dưới đáy nước không có bùn lầy, mà là một nền đất bằng phẳng.

Thỉnh thoảng có thể dẫm phải một vài hòn đá nhô ra hoặc những vật chìm dưới đáy nước.

Bên trong có lẽ đã có người hoạt động, thậm chí còn để lại dấu vết.

“Lạnh quá, chúng ta đi nhanh thôi.” Lão Dương nói.

Ngũ Ban không cảm thấy nước ở đây lạnh lắm.

Ngũ Tà bây giờ cũng mang Kỳ Lân Huyết Mạch, tự nhiên cũng sẽ không sao.

Nhưng Lão Dương chỉ là người bình thường, trong làn nước lạnh giá này, anh ta hơi không chịu nổi nữa.

Nghe lời Lão Dương, hai người chỉ có thể tăng nhanh tốc độ.

Chỉ là càng đi sâu vào bên trong, nước càng sâu, cuối cùng ngay cả khi nhón chân thì nước cũng đã ngập đến miệng.

Vì vậy, cuối cùng họ chỉ có thể bơi về phía trước.

May mắn thay, nhờ ánh sáng yếu ớt từ đèn pin, mọi người nhìn thấy bờ ở cách đó hơn chục mét.

Chỉ là chưa bơi được bao xa, Ngũ Ban lập tức cảm thấy có gì đó không ổn.

Chương 298

"Mau đi!" Ngũ Ban vội vàng hét lên.

Ngũ Tà hỏi: "Cái gì?" Ngũ Ban không nói gì, dùng đèn pin chiếu về phía trước.

Chỉ thấy trên mặt nước có một vệt sóng hình tam giác đang nhanh chóng lao về phía mọi người.

Mọi người dù không biết đó là cái gì, nhưng cũng hiểu rằng kẻ đến không có ý tốt.

Ba người vội vàng dùng túi chống nước còn sót lại từ đèn pin buộc vào cánh tay, rồi lao đầu xuống nước, cũng không màng đến nước lạnh đến mức nào, nhanh chóng bơi về phía trước.

Chỉ trừ Ngũ Ban ra, tốc độ của hai người còn lại chậm hơn vệt sóng đó rất nhiều.

"Hô hô!"… Cùng với việc vệt sóng tiếp cận, mọi người đều có thể nghe thấy một loạt tiếng nước "hô hô" truyền đến.

Trong nước, mọi người cuối cùng cũng nhìn rõ, vệt sóng đó hóa ra là một con cá lớn, hay đúng hơn là một cái vây cá.

Con cá đó cứ như một con cá voi vậy, khiến mọi người sợ hãi thót tim.

Thấy vậy, mọi người không kịp suy nghĩ nữa, vội vàng rút dao găm từ thắt lưng ra để phòng thân.

Đúng lúc này, con cá lớn đó đột nhiên lao về phía Ngũ Tà, há cái miệng khổng lồ ra cắn chặt lấy chân Ngũ Tà.

Ngũ Tà ra sức phản kháng, không ngừng dùng dao găm trong tay

đâm vào con cá lớn.

Chỉ là con cá lớn này không biết đã sống bao nhiêu năm rồi, da thịt đã dày cộm.

Liên tiếp đâm mấy nhát mà con cá vẫn không buông ra, ngược lại còn siết chặt hơn.

Nó đang ra sức lôi Ngũ Tà đi.

Lão Dương thấy vậy cũng không màng đến nỗi sợ hãi trong lòng, cầm dao găm lao vào đâm tới tấp vào người con cá lớn.

Ngũ Ban cũng sốt ruột.

Huyền Vũ Huyết Mạch lập tức tuôn trào, anh ta như một con cá nhỏ linh hoạt, nhanh chóng bơi về phía con cá lớn.

"Ầm!"… Sau một tiếng nổ lớn như sấm, chỉ thấy Ngũ Ban giáng một đòn nặng nề lên đầu con cá lớn.

Con cá lớn đau đớn, cuối cùng cũng nhả chân Ngũ Tà ra.

Ba người đồng thời nổi lên mặt nước.

Con cá lớn chuẩn bị phát động đợt tấn công thứ hai.

"Các cậu đi trước, tôi giải quyết nó." Ngũ Ban nói.

Ngũ Tà biết thực lực của Ngũ Ban mạnh hơn mình rất nhiều, nghe lời Ngũ Ban, cậu ta kéo Lão Dương nhanh chóng đi về phía trước.

Ngũ Ban dựa vào sức mạnh của Huyền Vũ Huyết Mạch, chủ động bơi về phía con cá lớn.

Anh ta muốn giải quyết con cá lớn này ở đây.

Anh ta cũng không biết thịt con cá lớn này có ngon không.

Con cá lớn tuy không mạnh mẽ như "hải hầu tử" (vượn biển), nhưng hành động trong nước của nó lại tự nhiên hơn vượn biển.

Trong nước, nó cứ như ở sân nhà vậy, nếu gặp phải người thường, có lẽ con cá lớn này sẽ chiếm ưu thế.

Nhưng hôm nay nó lại gặp Ngũ Ban mang Huyền Vũ Huyết Mạch.

Nhìn con cá lớn lao về phía mình, Ngũ Ban không hề sợ hãi.

"Ầm!"… Chỉ thấy Ngũ Ban vẫn chỉ một quyền, giáng mạnh vào hàm dưới của con cá lớn, lập tức tạo ra một làn sóng dữ dội.

Con cá lớn đó hoàn toàn không thể chống lại Ngũ Ban, bị Ngũ Ban một quyền đánh bay lên trời.

Ngũ Tà và Lão Dương vừa mới bơi lên bờ thì nhìn thấy con cá lớn bay lên không trung.

"Rầm!"… Đột nhiên, Ngũ Ban lao ra khỏi mặt nước, một cước trực tiếp đá vào đầu con cá lớn.

Con cá lớn như một chiếc thuyền nhỏ, bị Ngũ Ban đá thẳng lên bờ, rơi mạnh xuống đất.

Con cá lớn giãy giụa tượng trưng vài cái, rồi toàn thân mềm nhũn nằm liệt trên bờ.

"Tôi thề!

Anh cũng quá bạo lực rồi đấy!

Ngũ Ban, anh mạnh đến mức này từ khi nào vậy?" Lão Dương kinh ngạc hỏi.

Ngũ Ban không để tâm, sau khi lên bờ cùng mọi người, anh ta nhìn con cá hỏi: "Cá gì đây?" "Loại cá này gọi là Triết La Khuê, một loại cá sống trong nước lạnh ở phương Bắc, một số người gọi là thủy quái." Ngũ Tà nói.

Lão Dương nói: "Lạ thật, cá phương Bắc lại xuất hiện ở đây sao?" "Nước ở đây lạnh, ngược lại rất thích hợp để chúng sinh tồn."

Ngũ Tà nói.

Ngũ Ban hỏi: "Vậy nó ăn gì?" "Loại cá này tính tình cực kỳ hung dữ, phàm là thứ gì ăn được thì nó đều không bỏ qua." Ngũ Tà nói.

Lão Dương sững sờ hỏi: "Giống như vừa nãy sao?

Ngay cả người cũng ăn?" "Trước tiên đừng nói nhiều nữa, tôi đã mấy ngày không ăn thịt rồi.

Lấy một ít thịt từ nó xuống đã." Ngũ Ban nói.

Dứt lời, Ngũ Ban rút dao găm ra, trực tiếp mổ bụng con cá.

Nhưng giây tiếp theo, ba người liền sững sờ, bởi vì khi Ngũ Ban mổ bụng con cá đó, một cái đầu người lăn ra từ bên trong.

"Nó thật sự ăn người." Lão Dương trầm giọng nói.

Ngũ Tà nói: "Tôi thì không dám ăn thịt nó đâu." "Tôi đã chạm phải không ít thứ chìm dưới đáy nước, có lẽ có cả đầu người ở trong đó nữa." Ngũ Ban nói.

Nghe câu nói đó, Ngũ Tà và Lão Dương càng không dám ăn thịt cá nữa.

Ai mà biết rốt cuộc nó đã ăn bao nhiêu người mới lớn được đến vậy.

"Chắc hẳn người xưa cố ý thả nuôi chúng ở đây, dùng để trấn giữ cái mỏ này, đề phòng có người xâm nhập." Ngũ Tà nói.

Ngũ Ban dùng dao găm lật cái đầu người đó lại, ba người đều nhíu mày, bởi vì cái đầu này họ lại quen biết.

"Lại là một trong năm người trước đó." Ngũ Ban nói.

Lão Dương nói: "Chắc là sau khi vào, gặp phải con cá lớn này tấn công, người này đã bị cá lớn nuốt chửng." Rồi Lão Dương cũng

không ghê tởm con cá lớn, từ trong bụng nó lục lọi một hồi, cuối cùng cũng lôi ra được một cái xác bị xé nát.

Một mùi hôi thối kinh khủng khiến người ta buồn nôn, có thể thấy người này trước khi chết đã phải chịu đựng nỗi đau đớn lớn đến mức nào, bị con cá lớn cắn chết một cách dã man.

Trên thi thể có một cái ba lô, chính là ba lô của người này mang theo trước đó.

Trên cánh tay bị xé nát, còn dính một khẩu súng săn.

Lão Dương lấy nó rửa sạch trong nước, rồi kiểm tra đạn bên trong.

Loại súng săn này có một băng đạn 5 viên, nhưng bên trong đã bắn ra hai viên.

Chương 299

Có thể thấy người này trước khi bị cá lớn nuốt chửng đã bắn ra hai viên, nhưng đối với con cá lớn thì hoàn toàn không có tác dụng.

Nếu không có Ngũ Ban ở đây, lần này e rằng cũng lành ít dữ nhiều, hai người không khỏi may mắn.

"Có thể dùng được, cũng có thể phòng thân." Lão Dương nói.

Mặc dù họ đều mang súng lục, nhưng uy lực của súng lục hơi yếu, nếu thực sự gặp phải những con vật to lớn thì chưa chắc đã hữu dụng.

Uy lực của súng săn không phải súng lục có thể so sánh được, khi cận chiến có thể cung cấp hỏa lực khá tốt.

"Vậy người nổ tung pho tượng trước đó cũng là họ sao?" Ngũ Tà hỏi.

Ngũ Ban nói: "Chắc là vậy." "Cá thật không ít, nhìn mặt nước kìa." Lão Dương chỉ vào mặt nước nói.

Ngũ Ban và Ngũ Tà nhìn theo, chỉ thấy trong nước từng cái vây cá nhô lên mặt nước, khiến mọi người giật mình thót tim.

"Nhiều… nhiều Triết La Khuê quá." Ngũ Tà kinh ngạc nói.

Ngũ Ban nói: "Nguồn nước bên dưới chắc là thông nhau.

Ban đầu khi nuôi loại cá này chắc hẳn không ít, mục đích là để ngăn người vào." "Không phải chỉ là một đường hầm mỏ sao, tại sao lại phải ngăn chúng ta vào chứ?" Lão Dương nói.

Ngũ Ban nói: "Điều đó chỉ có thể chứng tỏ, trong hầm mỏ có những thứ không thể tiết lộ cho người ngoài." "Xem ra tôi đã tìm đúng

chỗ rồi, chúng ta mau vào thôi?" Ngũ Tà hỏi.

Ngũ Ban gật đầu xong, mọi người dùng đèn pin chiếu về phía cầu thang.

Cầu thang lên cao, vẫn thô ráp như trước, trông như một cái cầu thang được làm qua loa.

Chỉ cần có thể đi lại, những bậc thang này cũng sẽ không được sửa chữa cầu kỳ, dù sao đây cũng chỉ là một đường hầm mỏ thôi mà.

Cầu thang ban đầu do có vũng nước nên mọc đầy rêu xanh, nhưng càng đi lên cao thì cầu thang càng khô ráo.

Điều khiến Ngũ Ban và Ngũ Tà cảm thấy kinh ngạc là, kể từ đêm hôm đó, Lão Dương không hề cảm thấy mệt mỏi chút nào.

Mặc dù cả hai đều cảm thấy kỳ lạ, thậm chí còn nghi ngờ là do Thanh Đồng Thụ Chi, nhưng hiện tại cũng không tiện hỏi.

Họ biết Lão Dương chắc chắn đang giấu diếm chuyện gì đó, nhưng có lúc hai người cũng không tiện hỏi.

Họ biết sự thật cuối cùng sẽ được phơi bày, bây giờ không phải lúc.

Theo cầu thang cuối cùng cũng leo lên đến tầng trên cùng, ba người cũng phát hiện ra đường hầm mỏ đã hoàn toàn hiện ra trước mắt mọi người.

Đập vào mắt mọi người là những đường hầm mỏ phức tạp chồng chéo.

Chỉ cần bước vào một trong số đó, có thể sẽ khiến người ta chóng mặt mất phương hướng, hoàn toàn không tìm thấy đường.

Vì vậy, ba người cũng dừng bước, không dám tùy tiện đi vào bên trong.

“Lão Dương, trong này không có đường à?” Ngũ Tà hỏi.

Lão Dương gật đầu nói: “Trong này giống như đường cụt mà tôi đã đi, tại đó tôi không tìm thấy đường.” Hai người gật đầu.

Mỗi đường hầm mỏ ở đây trông đều gần như giống nhau, không ai có thể chắc chắn sau khi đi vào, sẽ không bị lạc nữa.

Nếu tiếp tục tìm kiếm lối ra thực sự thì sẽ rất khó khăn.

“Vậy anh vào từ đâu?

Và ra từ đâu?” Ngũ Tà hỏi.

Khi Lão Dương định nói, Ngũ Ban đột nhiên đưa tay ra làm động tác ra hiệu im lặng.

Lão Dương và Ngũ Tà thấy Ngũ Ban như vậy, cả hai cũng không dám gây ra tiếng động nữa, vội vàng áp sát vào vách tường, lắng nghe động tĩnh xung quanh.

“Chú Tần, lối ra ở đâu vậy?

Tôi đã đi vòng vèo cả buổi rồi mà vẫn chưa tìm thấy.” “Mọi người đang sốt ruột gì chứ?

Bản đồ tổ tiên tôi truyền lại tuyệt đối không sai.

Theo bản đồ hiển thị, nơi đó ở không xa phía trước, đi theo tôi.” Rõ ràng câu nói này là của Chú Tần.

“Chú Tần, chú đã nói câu đó mấy lần rồi.

Rốt cuộc chú có biết đường ở đâu không?

Vừa nãy có mấy anh em tôi đã chết trong miệng con cá quái dị dưới sông rồi.

Nếu lại xảy ra sai sót nữa, e rằng tôi còn chưa thấy đồ đã xong đời rồi.” “Không tin tôi sao?

Tôi lừa các cậu khi nào?

Con cá đó chắc là kẻ canh giữ đường hầm mỏ, đến được nơi đó tự nhiên không thiếu lợi lộc đâu, nếu có.

Thôi được rồi, đừng lảm nhảm nữa, mau đi thôi." Nghe vậy, giọng nói của mấy người kia liền đứt quãng rồi biến mất, rõ ràng là đã đi xa rồi.

Ba người Ngũ Ban vui mừng khôn xiết, đặc biệt là Ngũ Tà, trong lòng như nở hoa.

Ở trong đây đi lòng vòng gần hết buổi mà vẫn không tìm thấy chỗ nào, cuối cùng lại gặp được nhóm người đã gặp ở quán trọ trước đó.

Điều quan trọng nhất là trong tay họ có bản đồ, vậy thì đi theo họ chắc chắn sẽ không sai.

Thấy Ngũ Ban ra hiệu, Ngũ Tà vội vàng dẫn Lão Dương đi theo.

Ba người ăn ý tắt đèn pin trong tay.

Một mặt là để tránh làm kinh động, mặt khác loại đèn pin này thời gian sử dụng không dài.

Đèn pin tác chiến thông thường ít nhất có 5 giờ sử dụng, loại đèn pin này nhiều nhất chỉ có ba giờ.

Ưu điểm của nó là có thể thay pin, và còn chống sốc, chống nước.

Ngũ Ban và Ngũ Tà mang trong mình huyết mạch thần thú, đối với những chuyện nhỏ này tự nhiên không thành vấn đề.

Họ chỉ lo Lão Dương có chút không thích ứng.

Dù sao xung quanh đều tối đen như mực, không nhìn thấy gì, nếu đi bộ như vậy khó tránh khỏi bị vấp ngã.

Ngay khi Ngũ Tà quay đầu quan sát Lão Dương, cậu ta lại phát

hiện Lão Dương dường như đi lại trong đường hầm mỏ như đi trên đất bằng, cứ như đang đi đường giữa ban ngày, thậm chí còn đi tốt hơn cả Ngũ Ban và Ngũ Tà.

Lão Dương thấy Ngũ Tà quay đầu nhìn mình, lộ ra hàm răng trắng bóng, ra hiệu tiếp tục đi về phía trước, đừng dừng lại.

Điểm này Ngũ Ban tuy cũng đã sớm quan sát, trong lòng không khỏi tự hỏi rốt cuộc Thanh Đồng Thụ Chi có ma lực gì.

Trước đây Lão Dương chưa tìm thấy Thanh Đồng Thụ Chi, đi vài bước đường núi đã mệt thở hổn hển.

Hoàn toàn không phù hợp với hình tượng một quân nhân giải ngũ, có chút lạ.

Khi vào núi, Lão Dương luôn kiểm tra cuốn sổ ghi chép trong tay, dường như anh ta chưa từng đến nơi này, phải dựa vào sổ ghi chép mới có thể nhớ được mọi ngóc ngách bên trong.

Mọi điểm ngoặt đều xảy ra sau khi Lão Dương tiếp xúc với Thanh Đồng Thụ Chi.

Chương 300

Bây giờ nhìn Lão Dương biểu hiện như vậy, làm sao có thể không nghi ngờ.

Ngũ Tà trong lòng đánh một dấu hỏi lớn, Lão Dương này dường như không phải là người đó.

Lão Dương đó và cậu ta là anh em thân thiết, bất kể làm gì đều hiểu rõ gốc rễ của nhau, và sẽ không bao giờ giấu giếm lẫn nhau.

Hiện tại Ngũ Tà tràn đầy nghi ngờ đối với Lão Dương này.

Nếu không phải vì muốn điều tra bí mật về "người kia", cậu ta hận không thể chất vấn Lão Dương ngay tại chỗ, rằng có phải anh ta đang giấu diếm điều gì đó không.

Nhưng bây giờ rốt cuộc không phải lúc.

Nếu bây giờ đột nhiên trở mặt với Lão Dương, vậy nếu Lão Dương này là giả mạo.

Ngũ Tà tự nhiên sẽ không khách khí.

Dựa vào Kỳ Lân Huyết Mạch trên người, mặc dù kém xa sức mạnh của Ngũ Ban, nhưng đối phó với một kẻ giả mạo, cậu ta vẫn rất tự tin.

Bây giờ người dẫn đường đã được tìm thấy, nên cũng không cần lo lắng Lão Dương sẽ đột nhiên trở nên kỳ lạ.

Nhưng Ngũ Ban sợ Ngũ Tà hiểu lầm Lão Dương, lúc đó khó tránh khỏi một trận xích mích.

Anh ta không muốn bây giờ làm căng với bất cứ ai.

Hơn nữa, Lão Dương là bạn chơi từ nhỏ của cậu ta, dù nói "lớn

lên cùng nhau" có hơi phóng đại, nhưng nếu để Lão Dương và cậu ta trở mặt, cậu ta thật sự không muốn.

"Không hay rồi, Ngũ Ban đột nhiên biến mất!" Lúc này trong đường hầm mỏ, Ngũ Ban đi trước nhất, Lão Dương đi cuối cùng, Ngũ Tà bị kẹp giữa.

Khi hai người nghe thấy Ngũ Ban biến mất, liền vội vàng chen về phía trước.

Thấy hai người vẻ mặt sốt ruột, Ngũ Ban trong lòng cũng có chút lo lắng, vội vàng bật đèn pin chiếu tứ phía, kiểm tra một lượt nhưng không thấy gì.

Phải biết rằng nhóm người kia hiện tại là manh mối duy nhất.

Nếu đánh mất họ, e rằng việc tìm lại lối vào sẽ vô cùng khó khăn.

"Đột nhiên biến mất, xem ra là đã vào mật đạo rồi.

Cái bí đạo này chắc chắn nằm trong đường hầm mỏ này.

Nhìn xung quanh không có lối rẽ nào khác, chắc chắn họ đã phát hiện cơ quan rồi vào mật đạo." Sau khi quan sát kỹ lưỡng, Ngũ Ban đưa ra kết luận.

"Đừng vội.

Trước đây tôi và anh họ tôi cũng ở trong đó, lúc đó cũng vô tình chạm phải cơ quan, mới vào được mật đạo đó.

Chỉ là tôi không chắc mật đạo tôi vào có phải là cùng một mật đạo không." "Mau đừng lải nhải nữa, nhanh tìm đi." Ngũ Tà thúc giục từ một bên.

"Theo tôi!

Trong sổ ghi chép của anh họ có ghi chép về mật đạo này." Rồi Lão Dương liền ra hiệu, men theo vách tường đường hầm mỏ chậm

rãi sờ soạng.

Ngũ Ban và Ngũ Tà thấy vậy cũng vội vàng tiến lên giúp đỡ.

Ngũ Ban quan sát các vách tường xung quanh, phát hiện bên trong vô cùng nhẵn nhụi.

Chắc hẳn khi người xưa xây dựng đường hầm mỏ này, đã tốn rất nhiều nhân lực và vật lực.

Đường hầm mỏ này chắc chắn được tạo thành trong núi đá.

Thời cổ đại, trong núi lớn, thường có các vị hoàng đế cổ đại hạ lệnh triển khai các cuộc vận động tạo núi.

Khi khai sơn, rất dễ hình thành một số khu vực rỗng ruột bên trong, được người đời sau gọi là nham mạch.

Nham mạch thường được đào ở những nơi khá cao.

Để ngăn nước xâm nhập vào nham mạch, đường hầm mỏ trước mắt này không nghi ngờ gì chính là một trong số đó.

Nhưng loại đường hầm mỏ này thường rất nguy hiểm, dù sao một số công trình khổng lồ thời cổ đại rất dễ xảy ra sự cố.

Nhỏ thì phá hủy vài đường hầm mỏ.

Nếu xảy ra trên diện rộng quá lớn, thì sẽ trực tiếp phá hủy toàn bộ kiến trúc, đặc biệt là khi xảy ra thấm nước.

Ngay cả những con Triết La Khuê đã gặp trong sông ngầm trước đó, đường hầm mỏ này sớm muộn gì cũng sẽ sụp đổ.

“Tìm thấy rồi, tìm thấy rồi, mau lên!” "Keng!" Ngũ Ban chưa kịp phản ứng, liền phát hiện trước mắt xuất hiện một cánh cửa đá khổng lồ.

Thấy Lão Dương mặt lộ vẻ mừng rỡ, Ngũ Ban và Ngũ Tà nhìn

nhau, dừng bước, không chọn đi theo bước chân của Lão Dương vào cánh cửa đá đó.

"Mấy người đang làm gì?

Không vào à?

Chẳng lẽ không muốn thăm dò bí mật này sao?" Thấy Ngũ Ban và Ngũ Tà dừng lại ở cửa đá không chịu tiến vào, Lão Dương có chút sốt ruột, liền đi thẳng ra, kéo vai Ngũ Tà lôi vào bên trong.

Ngũ Tà thấy vậy, vội vàng ổn định hạ bàn, nhưng không ngờ sức lực của Lão Dương lại lớn đến thế, trực tiếp kéo cậu ta một cái ngã chới với.

Ngũ Ban thấy Ngũ Tà bị Lão Dương trực tiếp kéo vào, trong lòng cũng không khỏi kinh ngạc.

Đương nhiên anh ta cũng thấy Ngũ Tà bị Lão Dương cưỡng ép kéo vào.

Phải biết rằng Ngũ Tà tuy không bằng anh ta, nhưng dựa vào Kỳ Lân Huyết Mạch trên người, cậu ta cũng không phải người bình thường.

Ngay cả một quân nhân giải ngũ cũng không thể sánh bằng cậu ta.

Thế mà cậu ta lại dễ dàng bị Lão Dương kéo vào mật môn đó.

Ngũ Tà lúc này cũng cảm thấy sự việc dường như đang phát triển một cách mất kiểm soát, điên cuồng giãy thoát khỏi tay Lão Dương.

"Lão Dương rốt cuộc có ý gì?" Lúc này dù sao trong mật đạo không còn ai khác, Ngũ Tà cũng không cần phải cẩn thận nữa, giận dữ gầm lên với Lão Dương.

"Ngũ Tà, cậu có ý gì?

Không tin tôi sao?

Chẳng lẽ tôi lại lừa cậu?

Từ nhỏ đến lớn tôi và cậu hầu như lớn lên cùng nhau, tôi đã chịu bao nhiêu trận đòn vì cậu, bây giờ cậu lại nghi ngờ tôi?" Thấy Ngũ Tà lúc này có chút phẫn nộ, Lão Dương không khỏi nhíu mày nói.

"Đừng coi tôi là thằng ngốc chứ?

Cậu căn bản không vào trong đó, chỉ có anh họ cậu và đám đạo mộ tặc kia.

Nhưng vừa nãy tôi thấy cậu tìm cơ quan mà không hề có chút sai sót nào, không phải là cậu đang lừa tôi sao?

Hơn nữa, kể từ khi có được cành Thanh Đồng Thụ Chi mục nát đó, cả người cậu đã thay đổi, chẳng lẽ cậu không nhận ra sao?" Ngũ Tà lúc này đã xé toạc mặt nạ, Ngũ Ban cũng đành đứng về phía Ngũ Tà, dù sao vừa nãy thấy, với thực lực của Lão Dương mà có thể cưỡng ép kéo Ngũ Tà đi, thì anh ta không phải người bình thường.

"Ngũ Tà, từ khi nào bệnh nghi ngờ của cậu lại trở nên nghiêm trọng đến vậy, lại có thể nghi ngờ cả tôi sao?" "Mẹ kiếp, cậu biết cơ quan ở đâu.

Chẳng lẽ trong lòng không có quỷ sao?" "Tôi đã nói rồi, tôi dựa vào sổ ghi chép để tìm kiếm, cậu không tin sao?" "Đi chết đi!

Chương 301

Cậu coi ông đây mù sao?

Tôi đã nghiên cứu văn tự cổ bao nhiêu năm, lẽ nào ngay cả chữ viết của cậu cũng không nhận ra?

Tôi nói cho cậu biết, bây giờ tôi đột nhiên nhận ra, chữ viết trên chiếc lá cây tôi tìm thấy trong ba lô tối qua, chính là của cậu.

Huống chi bản ghi chép này cũng là do cậu tự tay viết ra mà, lừa ai chứ?" Ngũ Tà lúc này phẫn nộ đan xen, tay suýt nữa đã đấm vào mũi Lão Dương.

Dưới một tràng chửi rủa, Lão Dương trở nên có chút nhượng bộ.

"Tôi…" "Có những chuyện không biết thì tốt hơn.

Hãy tin tôi là vì tốt cho cậu.

Mặc dù tôi đã lừa cậu, nhưng tôi tuyệt đối không có ý hại cậu.

Từ nhỏ đến lớn tôi chỉ có một người bạn, cậu không thể tin tôi một lần sao?" "Bạn bè?

Nếu thật sự coi tôi là bạn, thì nên nói cho tôi biết sự thật, chứ không phải bây giờ lừa dối tình cảm của tôi như vậy, cậu nghĩ tôi dễ bắt nạt sao?

Nghĩ tôi đáng bị lừa sao?" "Tôi… tôi không có ý đó." "Nếu đã không có ý đó, thì mau nói ra sự thật đi, để tránh chúng ta nghi ngờ lẫn nhau.

Như vậy ai cũng không tốt." Ngũ Ban lúc này cuối cùng cũng không thể đứng nhìn nữa, lo lắng hai người vì chuyện này mà cãi vã.

Ngũ Tà là người kế thừa đời tiếp theo của Ngũ gia, còn Lão

Dương là con cháu Tạ gia.

Nếu hai người vì chuyện này mà trở mặt, có khả năng sẽ ảnh hưởng đến tình cảm hai gia tộc.

Ngũ Ban rất không muốn thấy điều đó.

Trước đây hai người có những mâu thuẫn nhỏ, Ngũ Ban cũng lười xen vào, nhưng bây giờ sự việc đã phát triển đến mức xé toạc mặt nạ, anh ta không thể không can thiệp.

“Haizz.” “Không, Ngũ Tà, cậu thông minh lắm.

Từ nhỏ đến lớn cậu đều thông minh hơn tôi, nên tôi luôn làm những công việc dơ bẩn, mệt nhọc, còn cậu thì ủng hộ tôi từ phía sau.

Nay mọi chuyện đều bị nhìn thấu rồi.” Ngũ Tà thấy Lão Dương do dự một lúc rồi bắt đầu nói thật, cậu cũng lười truy hỏi nữa, khoanh tay đứng đối diện Lão Dương, lạnh lùng nhìn anh ta.

Hiện tại cậu ta vô cùng nghi ngờ Lão Dương trước mắt có phải là người của Vương gia giả trang để lừa gạt hay không.

“Đừng lo, tôi cũng không hoàn toàn lừa dối.

Chỉ là trước khi tôi nói thật, tôi muốn hỏi một chuyện: Cậu có tin trên thế giới này có quỷ hồn không?” Thấy Lão Dương nghiêm túc hỏi, Ngũ Tà không kìm được bật cười.

“Quỷ hồn?

Mẹ kiếp, tôi còn gặp cương thi, lẽ nào không thấy quỷ hồn sao?” “Quỷ hồn của tôi và của cậu không phải là một khái niệm.

Anh họ tôi thực ra là một quỷ hồn.

Thực tế không có anh họ tôi là một người, nhưng anh ấy lại tồn tại thật.

Lúc đó, chỉ có mình tôi và một nhóm đạo mộ tặc.

Sau khi tôi chạm vào Thanh Đồng Thụ Chi, tôi phát hiện có một quỷ hồn luôn xuất hiện bên cạnh tôi, cái quỷ hồn đó giống hệt tôi.

Lúc đó tôi đi theo mấy đạo mộ tặc ở Điền Nam, tổng cộng 37 người.

Tôi nhớ rất rõ, lúc đó tôi không có bản đồ.

Con đường đó cũng đặc biệt hung hiểm, đặc biệt là loại cá xuất hiện trong đường thủy đạo, chúng đã ăn thịt 14 anh em.

Trên đường đi tiếp theo, tôi lại gặp rất nhiều cơ quan, gặp phải sụp đổ.

Toàn bộ 37 người đều bị đập nát thành thịt vụn.

Khi tôi tưởng rằng mình cũng sẽ chết, chỗ tôi bị chôn đột nhiên sụp xuống, bên dưới lại là một ngôi mộ lớn.

Một mình tôi không có thực lực, vì vậy phải có người giúp tôi mới được.

Tôi định làm xong một chuyến rồi rút lui, nhưng lại bị phát hiện." Ngũ Ban nghe xong, cảm thấy có chút tà dị. 37 người, những người khác đều chết, một mình anh ta sống sót, không phải nói đùa sao?

Vận may tốt như vậy, chi bằng đi mua vé số, cả đời Đảo Đấu, không chừng ngày nào đó sẽ mất mạng.

Chỉ là vì Ngũ Tà và Lão Dương là bạn bè, Ngũ Ban cũng lười chất vấn.

"Vậy cái bóng trước đó bao gồm Thanh Đồng Thụ Chi?" "Không sai, cái bóng đó chính là tôi.

Trước khi bị bắt, tôi đã nhờ cái bóng của mình giấu Thanh Đồng Thụ Chi đi.

Cái Thanh Đồng Thụ Chi đó thật sự có một loại ma lực.

Tiếp xúc lâu ngày sẽ xuất hiện một người giống hệt mình.

Chính vì vậy tôi mới không muốn cậu chạm vào.

Tôi lo lắng." Nghe vậy, Ngũ Tà vẫn giữ thái độ nửa tin nửa ngờ đối với Lão Dương.

Dù sao trên đường đi, Lão Dương đã giấu diếm quá nhiều chuyện.

Cậu ta hoàn toàn không biết mục đích của Lão Dương ở đây rốt cuộc là gì.

Mặc dù không đến mức hại cậu ta, nhưng bị người khác lừa dối luôn là cảm giác khó chịu.

Đặc biệt là bị một người hoàn toàn tin tưởng lừa dối, khiến Ngũ Tà có một cảm giác bị phản bội.

Trong lúc do dự, Ngũ Tà nhìn Ngũ Ban với ánh mắt dò hỏi.

Chỉ thấy Ngũ Ban lặng lẽ gật đầu tỏ ý đồng tình, nhưng mắt lại nháy nháy, tỏ ý cũng giữ thái độ nửa tin nửa ngờ.

Đối với Lão Dương, người đã bị giam trong tù nhiều năm, lúc này Ngũ Ban cũng đã nâng cao cảnh giác.

Mặc dù là người của Tạ gia, nhưng Ngũ Ban sẽ không vì thân phận của anh ta mà sợ hãi.

Chỉ cần có gì bất lợi cho mình, Ngũ Ban chắc chắn sẽ loại bỏ nó ngay lập tức.

Bất cứ thứ gì đe dọa anh ta đều sẽ bị dập tắt từ trong trứng nước, đó cũng là lý do anh ta có thể sống sót lâu đến vậy.

Sau khi giải ngũ, anh ta luôn theo chú Ba xuống mộ Đảo Đấu, từng gặp nhiều nguy hiểm.

Nếu không có ý thức về rủi ro như vậy, anh ta cũng sẽ không sống sót lâu đến thế.

Cẩn thận vẫn hơn.

Lần này, Ngũ Ban trực tiếp để Lão Dương đi dẫn đường phía trước, để Ngũ Tà đi ở giữa đội hình, còn mình thì chịu trách nhiệm bọc hậu.

Một khi có vấn đề xảy ra, anh ta có thể kéo Ngũ Tà rút lui.

Còn về sống chết của Lão Dương, thì hoàn toàn không cần lo lắng.

Chương 302

Thấy đội hình có sự thay đổi, Lão Dương trong lòng đương nhiên cũng biết rõ, cười khổ hai tiếng rồi bắt đầu dẫn đường phía trước.

“Ngũ Tà, cậu phải tin tôi, những thứ trong mộ tuyệt đối là những thứ cậu chưa từng thấy.

Những thứ cậu muốn nhất định nằm trong đó.

Tin tôi đi, chắc chắn sẽ không uổng công chuyến này đâu, tôi cũng tuyệt đối không lừa cậu.” Lão Dương vừa đi vừa nói, thỉnh thoảng quay đầu cười hai cái, như muốn làm lành với Ngũ Ban, nhưng Ngũ Ban hoàn toàn không bị những cảm xúc đó ảnh hưởng.

Ai mà biết dưới nụ cười giả dối kia ẩn chứa tâm tư gì.

Không khéo ở ngã rẽ tiếp theo sẽ đâm một nhát dao, đó thực sự không phải chuyện đùa.

Mặc dù bây giờ anh ta có Thần Ma Chi Thể, lại dung hợp nhiều loại huyết mạch, trong đó Huyền Vũ Huyết Mạch với sức phòng ngự có thể nói là độc nhất vô nhị.

Có cái mai rùa làm lá chắn, còn hơn cả mặc 10 chiếc áo chống đạn.

Nhưng kể từ khi thấy Lão Dương dễ dàng kéo Ngũ Tà vào mộ đạo, anh ta bắt đầu cảnh giác.

Trước đó khi ở ngoài núi, trên đường đi đường núi, Lão Dương thở hổn hển.

Nhưng kể từ khi tiếp xúc với Thanh Đồng Thụ Chi, mọi thứ đều thay đổi.

Ngay cả sức lực cũng lớn hơn Ngũ Tà.

Ngũ Ban không tự giác cũng bắt đầu tò mò về Thanh Đồng Thụ Chi.

Rốt cuộc loại bảo vật truyền lại từ thời cổ đại này, có thể ban cho người bình thường sức mạnh cường đại đến vậy sao?

Cổ ngữ có câu, quýt sinh ở phía nam sông Hoài thì thành quýt, sinh ở phía bắc sông Hoài thì thành cam.

Một vùng đất lấy Tần Lĩnh Hoài Hà làm ranh giới phong thủy đã phân chia hoàn toàn điều kiện khí hậu, dẫn đến phong thổ nhân tình bao gồm cả hướng phát triển nông nghiệp của hai nơi đều khác nhau.

Vùng Tần Lĩnh Hoài Hà là một nơi phong thủy tự nhiên tốt.

Chính vì vậy, rất nhiều vương hầu tướng lĩnh thời cổ đại đều chọn xây lăng mộ ở đây.

Một mặt có thể che mắt người khác, mặt khác phong thủy ở đây là thượng trung chi thượng.

Có bạn hỏi, chẳng phải các hoàng đế đều được chôn cất ở long mạch sao?

Ai biết được, trên mảnh đất bình yên này, long mạch thật sự cũng chỉ có vài đường.

Nhưng đa số long mạch đều đã bị các vị hoàng đế triều đại trước chiếm dụng rồi.

Ngay cả khi họ muốn hậu duệ của mình được hưởng phúc bảo vệ, cũng sẽ không xây lăng mộ của mình trên mộ của người khác.

Vì vậy, trên mảnh đất yên bình khan hiếm long mạch, một số địa điểm phong thủy trung thượng đẳng liền trở thành đối tượng được họ yêu thích.

Vạn vật trên đời luôn có một vài ngoại lệ khác biệt, cũng có một số người thật sự thích "chiếm tổ chim khách" (tước chiêm sào cưu).

Nhưng nói chung cũng sẽ không đào mộ của người khác lên, chỉ là sẽ xây mộ của mình ở phía dưới hoặc phía trên mộ của chủ nhân trước đó.

Thông thường đều có những quy tắc phong thủy, Ngũ Ban đối với những điều này cũng không hiểu rõ.

Theo chú Ba, những việc này đều do chú Ba phụ trách.

Anh ta chỉ phụ trách dò đường phía trước, bảo vệ chú Ba.

Xem ra sau này thật sự cần phải tìm hiểu kỹ những thứ này, để tránh khi xuống mộ thì mù tịt, chỉ biết đâm đầu loạn xạ, căn bản không tìm thấy phương hướng, hiệu suất thực sự quá thấp.

Suy nghĩ miên man, tâm trạng Ngũ Ban bắt đầu có chút chùng xuống.

Chú Ba đã biến mất một thời gian dài rồi, cũng không biết bây giờ có an toàn không.

Cũng không biết khi nào mới tìm được chú Ba, và sau khi tìm được chú Ba, rốt cuộc nên đi đâu về đâu.

Hiện tại xem ra, Ngũ Tà có tâm lý bài xích lớn đối với anh ta, tuy bề ngoài không thể hiện, nhưng Ngũ Ban trong lòng có thể cảm nhận được.

Anh ta thật sự không hiểu, từ nhỏ đến lớn anh ta luôn coi cậu ta là em trai, nhưng bây giờ mối quan hệ của hai người lại gượng gạo đến vậy, khiến anh ta có chút khó xử.

Nhưng anh ta cũng sẽ không mềm yếu, cũng sẽ không nói với cậu ta rằng mình không có hứng thú với Ngũ gia.

Dù có nói ra, anh ta tin với tính cách của Ngũ Tà cũng sẽ không tin, không khéo cậu ta lại nghĩ anh ta lại đang lừa gạt, hoặc đang đùa giỡn.

Tình huống như vậy, anh ta cũng không biết khi nào mới kết thúc.

Dù sao Ngũ gia đối xử với anh ta không bạc bẽo, chú Ba cũng coi anh ta như con trai ruột, anh ta không thể cứ thế mà bỏ đi.

Có lẽ đợi mọi chuyện được giải quyết ổn thỏa, khi bụi trần lắng xuống, anh ta thật sự nên rời khỏi nơi này.

Chỉ là lúc đó anh ta nên đi đâu về đâu?

"Ngũ Tà học đại học, về chuyện Tần Lĩnh, không ngại kể cho hai chúng tôi nghe chứ." Suy nghĩ của Ngũ Ban đột nhiên bị Lão Dương cắt ngang.

Anh ta vỗ vỗ trán, không nghĩ nhiều nữa.

Chuyện tương lai thì chưa cần lo lắng.

Chuyện trước mắt là phải nghĩ cách đi xuống lăng mộ, tìm hiểu bí mật về cái bóng.

Không nghe Lão Dương nói như vậy, trong lòng anh ta cũng có chút ngờ vực.

Ngôi mộ của ai mà lại có những thứ thần kỳ như vậy, chắc chắn không phải mộ của người bình thường, ít nhất cũng là một vị hoàng đế cuối cùng nào đó.

Ngũ Tà cũng không từ chối.

Trong mộ đạo, ba người đã đi được hơn mười phút, suốt đường không nói chuyện, quả thật cũng có vẻ nhàm chán.

Suy nghĩ một chút, cậu ta liền kể hết những kiến thức đại học của mình.

Dù sao Lão Dương nói cũng không sai, trong ba người cậu ta là người học lâu nhất.

Kể lại lịch sử bí ẩn của vùng Tần Lĩnh một lượt, cũng thể hiện sự uyên bác của mình lúc này.

Ở một khía cạnh khác, cũng thể hiện sự hiện diện của mình mạnh hơn Ngũ Ban rất nhiều.

Suốt đường đi, cậu ta nhận thấy Ngũ Ban dường như cố ý không cho cậu ta quá nhiều cơ hội xuất hiện.

Điều này khiến cậu ta không khỏi có chút vui mừng.

“Hiện tại, Tần Lĩnh thường được gọi là Tần Lĩnh Hoài Hà.

Nhưng trong những truyền thuyết thần thoại cổ xưa của Thiên triều, Tần Lĩnh được coi là sự tồn tại của Trung Nam Sơn, bao gồm cả Côn Luân Sơn hiện tại, và dãy núi kéo dài đến biên giới An Lạc và Pakistan, dài hơn 3500 km.

Dãy núi trùng điệp kéo dài không ngừng nghỉ. ” “Vào thời xa xưa hơn, người cổ đại coi Trung Nam Sơn là nhà của thiên thần và địa thần, tin rằng mặt trời và mặt trăng sẽ ngự ở Côn Luân và Trung Nam Sơn, nơi con người cổ đại có thể tiếp cận sự đức hạnh của thần mặt trời, mặt trăng và cội nguồn sức mạnh. ” “Từng có 13 triều đại như Tây Chu, Tần, Tây Hán, Đông Hán, Tây Tấn, Tây Ngụy, Tùy, Đường liên tiếp xây dựng kinh đô ở phía bắc dãy núi, dường như vô tình ứng nghiệm với những truyền thuyết cổ xưa đó. ” “Ở phía bắc Tần Lĩnh có hơn 100 thung lũng, mỗi thung lũng đều có suối chảy ra, những con suối này cuối cùng đều đổ vào Hoàng Hà, trở thành chi lưu lớn nhất, cũng chính là 800 dặm Tần Xuyên mà mọi người đều biết.

Chương 303

” “Còn về chủ nhân của ngôi mộ này thì tôi vẫn chưa rõ.

Dựa vào cành cây đồng mà Bàn Tử vừa cầm trong tay, tôi có thể đoán rằng ít nhất đó cũng là chuyện sau triều Chu Thương. ” “Ở châu Âu cổ đại, chỉ sau triều Chu Thương người ta mới bắt đầu sử dụng đồ đồng, nhưng thường là đỉnh đồng, hoặc ít nhất là nhạc khí bằng đồng.

Tôi chưa bao giờ nghe nói có cây đồng, cũng không biết tác dụng của nó là gì. ” “Có khi nào cái tên hoàng đế chó chết nào đó rảnh rỗi không có việc gì làm, trồng một cái cây trong mộ, rồi rảnh rỗi lại chơi cây, ngắm nhìn mỹ nhân nhân gian không?” Bàn Tử đột nhiên chen ngang một câu, khiến Ngũ Tà không khỏi nhìn ông ta bằng ánh mắt khinh bỉ.

Chỉ có loại tư duy như Bàn Tử mới có thể bay bổng kỳ quặc như vậy.

Ai lại rảnh rỗi đi trồng cây trong mộ chứ?

Chẳng phải tự rước họa vào phần mộ hay sao?

Biết đâu một ngày nào đó cái cây sẽ đội nấm mồ lên, đến lúc đó nấm mồ thật sự mọc đầy cỏ xanh, con cháu nhà mình đều phải đội nón xanh thì sao.

Ngũ Tà không thèm để ý đến Bàn Tử, tiếp tục nói.

“《Kinh Thi – Tín Nam Sơn》có đoạn từng nói: ‘Tín bỉ Nam Sơn, duy vũ điện chi’.

Kinh Thi cũng xuất hiện vào thời nhà Chu, lúc đó người Chu dùng giọng điệu cảm ơn để nói với mọi người rằng vùng đất màu mỡ dưới

chân núi Trung Nam Sơn là vùng đất màu mỡ được Đại Vũ khai phá khi trị thủy năm xưa. ” “Ở đó, Lý Nguyên cũng bằng phẳng, thẳng tắp, đường thủy chằng chịt, người dân chăm chỉ trồng trọt.

Không phải đó chỉ là một phương thức mà các vị quân vương cổ đại cai trị dân chúng dưới thành của mình hay sao.

Nhưng không thể không nói, mạch Tần Lĩnh, bất kể là vào thời Tây Hán hay những thời kỳ sau này, đều có rất nhiều khoáng sản, vì vậy nó được mệnh danh là 'vạn vật giai xuất lục hải' (vạn vật đều từ biển xanh mà ra). ” “Năm xưa Chu U Vương, người dùng đèn hiệu trêu chọc chư hầu, đã chết dưới chân núi Ly Sơn thuộc mạch Tần Lĩnh.

Nhưng nơi đó lại ngày càng phát triển, cũng chính vì lý do này mà Tần Thủy Hoàng đã chôn cất mình ở một nơi có ý nghĩa kỷ niệm sâu sắc như vậy. ” “Những câu chuyện thần thoại về nơi này thực sự nhiều vô kể, nhưng câu chuyện lịch sử về đồ đồng thì e rằng chỉ có Chu U Vương, dù sao thì chỉ vào thời đó mới xuất hiện đồ đồng. ” “Ý của anh là ngôi mộ này có liên quan đến triều Chu à?” Nghe vậy, Ngũ Ban không khỏi cảm thấy hứng thú.

Đồ vật của triều Chu đều là bảo vật cực phẩm, bất kỳ món đồ đồng nào mang ra cũng có thể bán được giá trên trời.

Dù hiện tại thân phận không hề nhỏ, nhưng trên thế giới này ai có thể thực sự không quan tâm đến tiền bạc chứ?

Chẳng phải người ta nói người tài giỏi cũng chỉ là một hình thức thôi sao?

“Cũng không nhất định, chuyện cổ đại thật sự rất khó nói.

Trước triều Chu cũng từng khai quật được không ít đồ đồng, nhưng những đồ đồng đó thường là một khối hoàn chỉnh, dường như

hình thành tự nhiên, căn bản không có dấu vết của việc chế tác thủ công. ” “Sở dĩ đồ đồng xuất hiện vào cuối triều Chu là vì vào đầu triều Thương, ở thời đại đó, đồ đồng mới được con người nắm giữ, nhưng vẫn chưa thành thạo lắm. ” “Tất cả phải chờ vào mộ xem đồ vật bên trong rồi mới nói được, hiện tại tôi không thể kết luận được. ” “Vậy còn cái bóng đó thì sao?

Tôi có thể cảm nhận rõ ràng.

Đó không phải là ảo giác của tôi, tôi có thể giao tiếp với nó, và còn có thể sai khiến nó giúp tôi làm việc. ” Bàn Tử thấy Ngũ Tà cũng không nói được lý do, đành chuyển chủ đề sang phần mà ông ta cảm thấy hứng thú.

“Có thể là do trong đó có từ trường, chính vì có từ trường nên một số ion khoáng chất trong không khí có thể hình thành một cái bóng dưới sự dẫn dắt có chủ ý. ” “Nhưng nó có thể bị sai khiến thì tôi thực sự không hiểu.

Sức mạnh của tự nhiên trên thế giới này vĩnh viễn thần kỳ, không ai có thể hiểu rõ hoàn toàn, giống như trước đây tôi vĩnh viễn không tin có quỷ thần, cho đến khi tôi tận mắt thấy một con cương thi nhảy nhót trước mặt mình, tôi mới tin. ” “Bao nhiêu năm qua, anh cũng đã trải qua không ít chuyện rồi. ” Nghe chủ đề lúc này khiến mọi người có chút trầm lắng, Bàn Tử lại nói một câu như vậy, Ngũ Tà thì cười nhạt hai tiếng không để bụng.

“Thời gian đúng là một con dao mổ lợn, ai mà không thay đổi chứ, con người rồi cũng sẽ trưởng thành, chỉ là trưởng thành theo kiểu gì thì thật sự không rõ. ” “Bùm!

Bùm!

Bùm!” “Không hay rồi, chúng ta bị phục kích!” Bàn Tử đang đi phía trước đột nhiên thốt lên một câu, chỉ thấy thân hình ông ta nhanh

chóng xoay người, nép sát vào một bên tường và từ từ lùi lại.

Ngũ Tà và Ngũ Ban lập tức đề cao cảnh giác.

Nghe tiếng vừa rồi, chắc chắn là tiếng súng đạn, hẳn là nhóm người lúc trước đang chờ ở phía dưới để tập kích.

Đang lúc mọi người đều nghĩ cách rút lui ẩn nấp, Ngũ Tà trong lòng lại cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Chắc chắn là do vừa rồi Bàn Tử vừa đi vừa nói chuyện với người khác, tinh thần không tập trung vào những thứ xung quanh, nên căn bản sẽ không có sự cảnh giác cao như vậy.

Nhưng Bàn Tử lại có thể bình yên vô sự thoát khỏi ba phát đạn đó, dù hiện tại ông ta có Huyền Vũ Huyết Mạch, cũng không dám đối đầu trực diện với súng đạn ở cự ly gần.

Trong truyền thuyết nó là loại súng phun cực mạnh mà.

Nếu bị bắn trúng một phát, xương thịt có lẽ sẽ nát bấy.

Điều khiến Ngũ Tà cảm thấy kỳ lạ là Bàn Tử có thể thoát về mà không hề hấn gì, mặc dù lúc đó vẻ mặt ông ta cũng có vẻ hoảng sợ.

Nhưng phản ứng của một người tuyệt đối không nhanh đến mức đó, lẽ nào Bàn Tử và nhóm người kia là một phe, hiện tại đang hợp tác diễn kịch sao?

"Ẩn nấp, ẩn nấp, mau lên, phía trước có phục kích!" Nghe tiếng kêu gấp gáp của Bàn Tử, Ngũ Tà trong lòng cũng hoảng sợ, điên cuồng lùi về phía sau, Ngũ Ban cũng không thể không từ từ lùi lại.

May mắn là đường hầm mỏ bên trong không phải loại đường một chiều, nếu không, đám người ở cửa đường hầm có thể trực tiếp dùng súng quét ngang, vậy thì ba người bọn họ không ai có thể thoát nạn.

"Mẹ kiếp, đám cháu trai bên ngoài dám bắn lén ông nội đây!" Rõ

ràng là vừa rồi suýt chút nữa bị ba phát đạn bắn trúng, Bàn Tử trong lòng đầy lửa giận, hận không thể xông ra ngoài giết chết hết đám người đó.

Nhưng trong tay có súng, hiện tại chỉ có thể trút giận trong lời chửi rủa đối phương.

"Bùm!

Bùm!

Bùm!" Chỉ có ba tiếng súng đáp lại.

"Mẹ kiếp, không chỉ biết bắn lén, không dám lộ diện để ông nội đây nhìn xem, cái thứ chưa mọc lông đó bị mù rồi sao?

Dám bắn lén lão tử!" Đừng thấy Bàn Tử lúc này miệng nói tục, nhưng nghe kỹ thì phát hiện ngay cả lời nói cũng không rõ ràng, sau khi nghe tiếng súng lại sợ hãi rụt rè lùi lại, sợ bị bắn thấu tim.

"Suỵt!

Đừng lên tiếng." Lúc này Ngũ Ban cũng không thể không đứng ra.

Ở thời điểm như vậy, những cảnh Ngũ Ban đã thấy còn lớn hơn rất nhiều so với những gì hai người kia đã thấy.

"Kẻ địch ở trong tối, chúng ta ở trong sáng, vậy thì chúng ta cũng chỉ có thể ẩn mình vào trong tối, buộc bọn chúng phải xuất hiện ở nơi sáng, như vậy mới giải quyết được vấn đề này." Dựa vào nhiều năm kinh nghiệm trong quân đội, đối diện ít nhất không quá ba người.

Chương 304

Nhóm 5 người gặp ở khách sạn lúc trước, trừ một thành viên đã chết trong miệng Triết La Khuê, thì chắc hẳn có một thành viên bị tổn thất trên đường.

Ngũ Ban cũng thừa biết số người bên trong đối phương có bao nhiêu, nếu không thì đã sớm xông vào bắn loạn xạ rồi.

Hiện tại không dám trực tiếp xông vào, đủ để chứng minh trong lòng bọn chúng cũng không có tự tin, hoặc vừa rồi trên đường đã bị kinh hãi.

Không khí im lặng một lúc, đối diện cuối cùng cũng không nhịn được lên tiếng.

“Anh em trong đường hầm, là ai trong giới đạo mộ vậy?

Cái ngôi mộ này, lão tử đã để mắt đến từ trước rồi, cho 10 phút mau chóng cút ra ngoài, nếu không, đừng trách lão tử súng đạn không có mắt, tiễn các anh đi gặp thượng đế.” “Tôi gặp mẹ anh!

Tôi gặp…” “Bùm!

Bùm!

Bùm!” “Đừng chửi nữa, không thấy đối diện đang đàm phán sao?” Ngũ Tà lúc này cuối cùng cũng không nhịn nổi, Bàn Tử cứ chửi mãi, khiến đối diện cứ bắn súng cảnh cáo, không cho chút thời gian suy nghĩ nào.

Ngũ Tà lúc này cũng thực sự sợ đám người kia sẽ xông vào bắn chết mình, vậy thì lần này coi như lỗ nặng rồi.

Nếu chết trong đây, thật sự quá thảm, chí chưa thành mà thân đã bại thì thật sự không nên, ít nhất cũng phải học Gia Cát Khổng Minh,

lúc chết cũng phải bày ra một kế để lừa người khác.

“Anh em trong đường hầm, hôm nay có ăn cứt không?

Miệng thối như vậy, không biết súng của tôi có khi còn thối hơn miệng anh, hay là chúng ta so tài một chút xem sao?” Bàn Tử nghe vậy đã sớm không nhịn được, định tiếp tục chửi, nhưng bị Ngũ Tà trực tiếp bịt miệng lại.

“Tạm dừng một lát đi, xem đối diện rốt cuộc muốn gì.” Thấy vậy, Bàn Tử đành thôi, ở phía sau vẻ mặt hậm hực như ai đó đang nợ mình mấy trăm vạn vậy.

“Anh em ở cửa đường hầm, tôi không phải vì vàng bạc châu báu bên trong, nên mục đích của chúng ta không xung đột, tôi chỉ lấy một thứ đồ thôi, xin nhường đường, chúng ta nước sông không phạm nước giếng.” “Xạo quỷ!

Thời buổi này đạo mộ tặc nào mà không vì vàng bạc châu báu trong mộ, không vì những bảo vật này thì vì cái gì, lẽ nào là tìm hồn ma sao?” Ngũ Tà nào có kinh nghiệm trên giang hồ nhiều như vậy, lúc này bị đối diện nói đến mức á khẩu không nói nên lời, bất đắc dĩ đành nhìn về phía Ngũ Ban.

Ngũ Ban đương nhiên cũng sẽ không để Ngũ Tà khó xử, ra hiệu bằng ánh mắt rồi bước lên phía trước.

“Anh em đối diện, xem ra tình hình hiện tại của các anh cũng không tốt lắm nhỉ.

Trước đó tôi thấy thi thể một đồng đội của các anh trong bụng con cá đó, chắc chắn trên đường cũng gặp không ít hiểm nguy, trạng thái chắc không còn tốt như trước nữa đâu.” Nghe câu nói này, người đối diện quả nhiên im lặng một lúc.

Câu nói của Ngũ Ban có hàm lượng kỹ thuật nhất định, vì đã nói

được trong bụng con cá có thi thể đồng đội, điều đó chứng tỏ Ngũ Ban chắc chắn đã giết con Triết La Khuê đó.

Vừa rồi trong đường thủy, bọn họ đã tận mắt chứng kiến sự hung mãnh của con Triết La Khuê, đạn cũng căn bản không xuyên thủng được da thịt nó.

Đám người đối diện có thể giết chết con Triết La Khuê, chứng tỏ bản thân họ không tầm thường, ít nhất trên người cũng có không ít súng đạn, nếu không thì theo cách nghĩ của người bình thường, làm sao có thể tay không giết chết một con cá quái vật hung mãnh vô cùng chứ.

Thấy đối diện im lặng không nói gì, Ngũ Ban đành phải mở miệng lần nữa.

"Chúng ta đều là người trong giới đạo mộ, không cần thiết phải đối đầu nhau.

Tôi là Nam phái Trường Sa, không biết anh em thuộc đường nào, đừng để nước lớn tràn miếu Long Vương, người nhà không biết người nhà, đến lúc đó ra ngoài lại thành trò cười lớn, chẳng phải sẽ khiến người đời chê cười sao?" "Tôi là Nam phái Quảng Châu, nếu xét về hệ phái thì thực sự có chút liên hệ, cái đám ở Trường Sa đó tôi cũng có nghe qua, Lão Cửu Môn phải không.

Nhưng hôm nay tôi có việc lớn cần làm, tôi khuyên các anh mau chóng rời khỏi đây đi." Rõ ràng đối diện ăn mềm không ăn cứng, nhưng giọng điệu vẫn cứng rắn, bảo bọn họ rời đi.

Ngũ Ban trong lòng trầm tư một lúc rồi lại mở miệng.

"Hiện tại chắc chỉ còn ba người thôi phải không, vừa rồi tôi đã lễ nghĩa trước binh khí sau, đã tận tình tận nghĩa rồi, đã lễ rồi, vậy thì bây giờ nên khoe ra binh khí trong tay mình." Lời vừa dứt, Ngũ Ban

đấm một quyền vào vách đường hầm bên cạnh, không dùng toàn bộ sức lực của mình, sợ một quyền sẽ làm tắc nghẽn con đường này, nhưng dù vậy, động tĩnh đó cũng đủ lớn, giống như một chiếc xe tăng bắn một phát pháo vào đá.

Ngũ Tà và Ngũ Ban đã ở cùng nhau lâu như vậy, tự nhiên cũng đã chứng kiến thủ đoạn của Ngũ Ban, trong lòng cũng không quá sợ hãi.

Bàn Tử thì kinh ngạc, thấy Ngũ Ban một quyền trực tiếp đánh cho đường mộ lung lay sắp đổ, trong lòng không khỏi sợ hãi.

"Anh Ban, từ khi nào anh lại lợi hại như vậy?

Trời đất ơi, dọa chết tôi rồi.

Cứ tưởng động đất chứ." Ngũ Ban nghe vậy, cười cười, không trả lời, một quyền đó tuy là để chấn nhiếp đám người đối diện, nhưng đồng thời cũng là để Bàn Tử không nảy sinh ý xấu, nếu không thì một quyền đó sẽ đánh vào đầu ông ta.

"Chú Tần có vũ khí sao?

Lợi hại như vậy, nếu tôi đối đầu với anh ấy e rằng thật sự không đánh lại, vừa rồi tôi lại có một huynh đệ chết trong cơ quan, không bằng chúng ta ngồi lại nói chuyện đàng hoàng, xem rốt cuộc ý của anh là gì." Cái người được gọi là Nhị Ma Tử kia cũng thực sự bị một quyền của Ngũ Ban dọa sợ, dù ở cửa đường hầm, cũng rõ ràng cảm nhận được đường hầm đang rung lắc điên cuồng.

Nhưng hắn không biết Ngũ Ban rốt cuộc đã làm thế nào.

Hiện tại hắn cho rằng Ngũ Ban đã mang theo một lô vũ khí công nghệ cao.

Hơn hẳn khẩu súng đạn ghém trong tay hắn.

"Lão Nhị, cậu thấy sao?" Chỉ thấy cái người được gọi là Lão Nhị

kia, đeo kính gọng vàng trông có vẻ yếu ớt.

Nhưng tên thuộc hạ Nhị Ma Tử kia lại rất rõ ràng, trong đội ngũ này, Lão Nhị chính là quân sư, là kẻ quạt giấy trắng, ngay cả lão đại cũng phải kính trọng hắn nửa phần.

“Chú Tần, theo tôi thấy thì chúng ta nên bỏ vũ khí xuống và nói chuyện đàng hoàng.

Về mặt võ lực, chúng ta thực sự kém hơn họ quá nhiều, nếu cứng đối cứng, chúng ta thực sự không đánh lại. ” “Thứ hai, hiện tại chúng ta chỉ còn lại ba người, những chặng đường còn lại tôi cũng không biết, nếu chỉ dựa vào ba người chúng ta muốn đi ra ngoài e rằng cực kỳ khó khăn.

Nhưng tôi cũng không thể cúi đầu trước họ, nếu không thì lát nữa thấy đồ vật trong mộ, e rằng họ sẽ thấy tài nổi lòng tham mà lật cầu.” Suy nghĩ một lúc, gã quạt giấy trắng ung dung nói.

“Cái này tôi tự nhiên hiểu, con mẹ nó, đám khốn nạn đó, đã sớm nhìn không vừa mắt ở khách sạn rồi.

Cậu cứ đưa ra chút thành ý trước đi, tôi sẽ hợp tác với cậu, trong tay tôi còn có bản đồ.” Chú Tần nghe Lão Nhị nói vậy cũng hiểu ý của hắn, tâm tư của hắn không ngoài việc muốn hợp tác.

Vì mọi người đều có chung mục tiêu, nhưng lợi ích lại không ngang nhau, vậy tại sao không phải là một chuyện tốt đẹp chứ.

Nếu có thể đi cùng nhau, trên đường cũng có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Nhưng trong tay hắn nắm giữ bản đồ, tất yếu phải có nhiều con bài hơn, vì vậy Chú Tần cũng muốn chiếm thế chủ động, không muốn cúi đầu trước Ngũ Ban.

“Bạn bè, vì chúng ta đều là người trong giới đạo mộ, lại đều thuộc Nam phái, không nên mâu thuẫn nữa, không bằng chúng ta giữ lại chút

sức lực để đối phó với những con quái vật lớn trong mộ.

Xem ra trong tay chúng tôi có bản đồ, lại đi theo chúng tôi suốt chặng đường, trên đường chúng tôi có thể giúp các anh tiết kiệm được rất nhiều phiền phức." Cái gã được gọi là Chú Tần đó hét hai tiếng vào đường mộ, không nhanh không chậm rụt đầu lại, sợ vừa rồi cú đánh đó đánh trúng đầu hắn.

Ngũ Tà nghe đám người bên ngoài đường hầm, trong lòng không khỏi vui mừng, thấy có hy vọng hợp tác.

Chỉ là những kẻ đạo mộ tặc, đều là những người liếm máu trên mũi đao, làm sao có thể dễ dàng sống hòa bình với nhau được?

Ngũ Tà cũng không hiểu những bí mật bên trong đó, đành phải lần nữa nhìn về phía Ngũ Ban.

"Tâm trạng của bạn tôi đương nhiên tôi hiểu, tuy nhiên trong tay các anh có bản đồ, tôi đương nhiên cũng phải thể hiện ra một chút giá trị mới được.

Như thế này thì sao, tôi dùng danh nghĩa của Cửu Môn đảm bảo, nếu lát nữa có chuyện xảy ra, hoặc tôi ra tay đen tối với các anh, vậy thì Cửu Môn của tôi tất sẽ suy tàn và bị đồng đạo ngàn đời chửi rủa." Ngũ Ban suy nghĩ một lúc, vì đối diện muốn hợp tác, cũng chính là hợp ý của hắn.

Đối phương đã đưa ra điều kiện của mình, nhưng hiện tại Ngũ Ban lại không có thứ gì ngang giá để đối phương tin tưởng mà trao đổi, vậy thì đành phải dùng uy tín của Cửu Môn để đảm bảo.

Nhưng ai mà biết đám người đối diện căn bản không ăn những thứ đó.

Nếu đặt vào những đạo mộ tặc khác, e rằng đã sớm bỏ qua cảnh giác và hợp tác rồi.

Hiện tại làm như vậy chỉ có thể nói lên hai điều, một là đồ vật bên trong mộ cực kỳ quý giá, thứ hai là đoàn đạo mộ tặc này chỉ là một môn phái nhỏ, căn bản không lên được sân lớn, nên đối với những bang phái lớn như vậy căn bản không tin tưởng.

“Anh em, nói vậy thì thực sự không có khí thế.

Chương 305

Bọn tôi là bang phái nhỏ, không tên không tuổi căn bản không thể so với Cửu Môn.

Bọn tôi chết trong mộ, người của Cửu Môn căn bản cũng sẽ không có nửa phần thương xót. ” “Sau khi ra ngoài ai lại có thể biết chuyện gì đã xảy ra trong đó.

Không bằng lấy một vài thứ thực tế làm điều kiện trao đổi.

Tôi có bản đồ, vậy các anh không nên cũng lấy ra một vài thứ sao?” Nghe vậy, ba người Ngũ Ban nhìn nhau, cuối cùng ánh mắt Ngũ Ban và Ngũ Tà đồng thời đổ dồn vào ba lô của Bàn Tử.

Bàn Tử thấy vậy liền vội vàng giấu ba lô ra sau lưng, điên cuồng lắc đầu xua tay.

“Đồ vật không thể đưa, đó là thứ giữ mạng của tôi, không có nó tôi không sống nổi.” Con người khi căng thẳng nhất thường rất dễ nói ra những suy nghĩ thật trong lòng.

Ngũ Ban lúc này cũng hiểu ra, cành cây đồng đó chắc chắn có công năng cực kỳ mạnh mẽ, ít nhất đối với Bàn Tử ý nghĩa phi thường, nếu không ông ta cũng không thể ở thời điểm này lại tỏ ra căng thẳng đến vậy.

Ngũ Tà tự nhiên cũng hiểu một chút, không khỏi vội vàng xoay chuyển ý nghĩ.

“Gì vậy?

Ai muốn cái cành cây đồng nát của ông, vì ông đã xuống không ít mộ, chắc chắn trên người phải có Mạc Kim Phù chứ.

Lấy ra đưa cho họ đi, lát nữa tôi sẽ trả lại cho ông.” Đạo mộ tặc

đương nhiên có tín ngưỡng của đạo mộ tặc, mỗi một đạo mộ tặc đều có một giấc mơ, đó là trở thành Mạc Kim Hiệu Úy.

Dấu hiệu cơ bản nhất để trở thành Mạc Kim Hiệu Úy, đó là xem trên người có một chiếc Mạc Kim Phù thật hay không.

Từ Mạc Kim Hiệu Úy có nguồn gốc từ thời Tào Ngụy, năm xưa Tào Tháo đại chiến Viên Thiệu ở Quan Độ, có thể nói là hao tổn của cải sức dân, rất nhiều bách tính lưu ly thất sở, đều lũ lượt chạy trốn vào rừng sâu núi thẳm, không muốn đối mặt với những quân phiệt đó.

Tào Tháo lúc đó cũng không có cách nào, vừa không có lương thực vừa không có tiền bạc, căn bản không có cách nào cung cấp cho chi phí quân đội.

Lúc đó có một gã dường như xuất thân đạo mộ tặc, lén lút nói với Tào Tháo rằng trong mộ có vô số đồ vật tốt, những đồ vật tốt này thà để cho người chết chôn vùi, không bằng lấy ra để phát huy một chút giá trị.

Tào Tháo lúc đó động lòng không thôi, nhưng ở thời cổ đại đào mộ người khác lại là một điều đại kỵ, vì vậy không thể không thiết lập một chức quan.

Đó là Mạc Kim Hiệu Úy, chuyên môn đào mộ để chi trả cho quân đội.

Năm xưa rất nhiều người đồn rằng Mạc Kim Hiệu Úy có thể xuyên sơn hải.

Thực ra đó là đám đạo mộ tặc đó đào loạn xạ khắp nơi trong mộ, từ nơi này đào mộ lại từ nơi khác đào mộ ra, khiến vô số người phải kinh hãi, chính vì vậy mà Mạc Kim Phù có ý nghĩa phi thường.

Trong ba người, Ngũ Tà căn bản chưa xuống mộ vài lần, ngay cả hình dáng Mạc Kim Phù cũng chưa thấy.

Ngũ Ban lại là người chủ chốt trong số mấy người, nên Ngũ Tà đương nhiên không thể yêu cầu hắn, vậy thì chỉ còn lại Mạc Kim Phù trên người Bàn Tử.

"Tôi không có!" Nghe vậy, Bàn Tử tự nhiên sẽ không căng thẳng như trước.

Nhưng đối với Mạc Kim Phù, ông ta cũng biết là rất quan trọng, xuống mộ phải đeo Mạc Kim Phù, chỉ như vậy mới được tổ sư gia bảo hộ, nếu bây giờ Mạc Kim Phù bị đối diện lấy đi, vậy thì ông ta sẽ không còn là một đạo mộ tặc bình thường nữa.

"Thôi đi, vừa rồi tôi thấy Mạc Kim Phù ở cổ ông, mau lấy ra đi." Ngũ Tà vẻ mặt sốt ruột chìa tay ra yêu cầu.

Bất đắc dĩ, Bàn Tử đành phải luyến tiếc tháo Mạc Kim Phù đeo trên cổ xuống đưa cho Ngũ Tà.

"Lát nữa phải trả lại cho tôi nha, đó là thứ tôi rất khó khăn mới có được." "Cũng không mất được, gấp gì." Kết quả Ngũ Tà trực tiếp tiện tay ném Mạc Kim Phù từ đường mộ ra ngoài.

Quả nhiên, đối diện lại im lặng một lúc, rồi lên tiếng đáp lại, "Bạn bè đối diện, ý của các anh là sao." Ngũ Tà và Ngũ Ban nhìn nhau cười, thấy đối diện đã tin tưởng.

"Không có ý gì khác, vì chúng tôi không được các anh hoan nghênh, vậy thì chỉ có vật phẩm của tổ sư gia, các anh mới có thể coi trọng phải không.

Hôm nay chúng tôi đưa đồ gia truyền cho các anh bảo quản, chờ ra mộ rồi trả lại cho chúng tôi, bây giờ các anh có thể yên tâm và hợp tác với chúng tôi rồi chứ." "Lão Nhị, thấy chưa, hắn đã ném Mạc Kim Phù ra, tôi có nên tin tưởng hắn không." Chú Tần nhíu mày thành một cục, lúc này cũng có chút không quyết định được.

Nghe Chú Tần lên tiếng.

Lão Nhị lúc này cũng phải đưa ra quyết định nhất định mới có thể xử lý tốt chuyện trước mắt, cũng là lý do để hắn có thể tiếp tục ở lại trong đội ngũ này.

Đối với một người không có khả năng chiến đấu mà nói, chỉ có khi trí óc thông minh hơn người khác, mới có thể được người khác tôn trọng và hoan nghênh.

Tác dụng của hắn là khi người khác đều không quyết định được thì đứng ra để mọi người yên tâm, lúc đó cũng không nhất định có thể đưa ra quyết định chính xác, chỉ có thể phân tích tình hình trước mắt tốt, để đại đương gia đưa ra quyết định cuối cùng mà thôi.

“Chú Tần, đối diện đã ném Mạc Kim Phù ra, chứng tỏ đối diện muốn thật lòng hợp tác với chúng ta.

Ý nghĩa của Mạc Kim Phù, tôi cũng không cần nói nhiều với chú, chú đã xuống mộ nhiều hơn tôi. ” “Hơn nữa, đối diện lại là người của Cửu Môn.

Cho dù thế nào, chắc chắn cũng sẽ không dùng thực lực để áp bức chúng ta, cũng không cần thiết phải gây phiền phức với nhóm nhỏ của chúng ta.

Sau khi ra mộ, sợ rằng khi nhìn thấy những vàng bạc châu báu đó, họ sẽ nổi lòng tham và muốn giết chúng ta.” Nghe gã quạt giấy trắng phân tích xong, lắc đầu.

“Mặc dù đã có thể yên tâm, nhưng không có bản đồ trong tay tôi, cho dù trước đó có đi lạc đường thì tôi cũng chỉ cần giữ bản đồ thật tốt, không để họ có được thì sẽ không có chuyện gì lớn.” “Chủ yếu là hiện tại ba người chúng tôi căn bản không có cách nào xuống mộ.

Theo ghi chép của tổ tiên, trong mộ cơ quan trùng trùng điệp điệp

nguy hiểm vạn phần, sơ suất một chút là sẽ rơi vào bẫy.

Hợp tác với ba người bọn họ có lợi ích nhất định.

Dù sao thì Cửu Môn đã đi nhiều đại mộ hơn chúng ta, cũng không ngại để họ dẫn đường cho chúng ta." "Chú Tần nói đúng, vậy tôi hợp tác với họ sao?" "Cái đó thì tính sau, dù sao mục tiêu của chúng ta đều giống nhau, đều là để xuống mộ này." "Được thôi, vậy thì làm vậy đi.

Trước tiên cứ để đối diện cử ra một người đến đàm phán với chúng ta đã." Gã quạt giấy trắng gật đầu.

"Bạn bè trong đường mộ, nếu có hứng thú hợp tác, không bằng cử một huynh đệ bỏ vũ khí xuống và đàm phán với tôi, đương nhiên tôi cũng sẽ không bắt nạt, tôi cũng sẽ cử một người tương ứng đến đàm phán với các anh, chúng ta đặt mình vào vị trí của nhau mà." Ngũ Ban ở bên này nghe xong, cảm thấy có chút tức điên, không ngờ đối diện hiện tại lại cẩn thận như vậy, khiến hắn không khỏi có chút sốt ruột, đạo mộ tặc thời nay sao lại lề mề như vậy.

Sợ gì chứ, dù sao hắn và đối diện cũng không có thù oán, cũng sẽ không ra tay với họ.

Cũng không trách Ngũ Ban suy nghĩ đơn giản, dù sao hiện tại trên người hắn mang Thần Ma Chi Thể, sở hữu nhiều loại huyết mạch, tự nhiên sẽ không sợ hãi những chuyện này.

Nhưng những đạo mộ tặc khác thì không giống vậy, những người đi trong mộ làm gì có ai bình thường.

Nếu trong tay không có vài mạng người, đánh chết hắn cũng không tin, chính vì vậy mới tỏ ra cẩn thận như vậy.

Ngũ Ban quay đầu nhìn Ngũ Tà và Bàn Tử một cái rồi mở miệng nói.

"Được, vậy chúng ta cũng cử một người ra đàm phán đi." Ngũ

Ban nói vậy, Lão Nhị ra hiệu bằng ánh mắt cho Nhị Ma Tử đi ra đàm phán.

Nhị Ma Tử trong tay tuy cầm súng đạn ghém, nhưng trong đường mộ đã trải qua nhiều nguy hiểm như vậy, chưa đầy nửa tiếng trước, một đồng đội đã bị một con côn trùng không rõ cắn chết.

Hắn không thể không sợ hãi, cộng thêm động tĩnh vừa rồi mà Ngũ Ban gây ra, hắn gần như muốn hồn bay phách lạc, cố gắng lắc đầu không dám đi.

Nhị Ma Tử cũng chỉ là một tên tay sai được Chú Tần dẫn theo mà thôi, bình thường Nhị Ma Tử cũng giúp Chú Tần làm một số việc bẩn thỉu, hồ giả hổ uy mà thôi, thực tế thì một chút gan dạ cũng không có, cũng chưa xuống nhiều mộ như vậy, ngay cả cương thi cũng chưa thấy mấy con.

"Mẹ kiếp, rốt cuộc có đi không?

Không đi thì bây giờ tao bắn chết mày!" Chú Tần thấy Nhị Ma Tử vẻ mặt rụt rè nhút nhát, trong lòng một cỗ lửa giận vô danh bốc lên đầu.

Bản thân vì mất hai thành viên, khiến tâm trạng hiện tại cực kỳ không tốt, bây giờ thấy cái vẻ mặt đó làm sao có thể vui vẻ được.

Hắn thấy vậy bèn móc từ ba lô ra một khẩu súng lục, dí vào trán Nhị Ma Tử.

"Mau cút đi, nếu không lão tử bây giờ bắn chết mày!" Nhị Ma Tử muốn khóc cũng không được, không ngờ lão đại của mình bây giờ lại đối xử như vậy, may mắn trong lòng cũng có số, chuyện như vậy tổng không thể để lão đại đích thân ra tay được.

Thực ra Lão Nhị cũng chỉ là một gã quạt giấy trắng mà thôi, căn bản không có giá trị võ lực, chỉ có thể đứng sau lưng bày mưu tính kế,

vì vậy cuối cùng những việc như vậy khi chỉ còn ba người thì đành giao cho hắn làm.

"Chờ một chút." Nhị Ma Tử vừa bước vào đường mộ đã đột nhiên bị Chú Tần gọi lại, trong lòng hắn mừng rỡ, tưởng rằng Chú Tần cuối cùng cũng lương tâm phát hiện.

Chương 306

Nhưng hắn không ngờ, vừa chạy đến trước mặt Chú Tần, Chú Tần trực tiếp giật lấy khẩu súng đạn ghém trong tay hắn.

"???" "Thu cái gì?

Tao không lo mày sẽ căng thẳng, lỡ cướp cò làm hỏng hòa khí.

Làm chuyện tốt thành chuyện xấu, chẳng phải xong đời rồi sao?

Yên tâm đi, đối diện cũng không phải là người hung ác." Thấy Nhị Ma Tử vẻ mặt ngơ ngác, Chú Tần không nói tốt mà mắng.

Nhị Ma Tử bị gã quạt giấy trắng đẩy vào đường mộ, vẻ mặt vẫn không thay đổi, tay vẫn giữ tư thế ôm súng.

Gã quạt giấy trắng thấy hắn đi lại cứ như một con cương thi, bắp chân cứ run lên không ngừng.

Ở phía sau hắn nói với giọng điệu chân thành.

"Nhị Ma Tử yên tâm đi, vạn nhất mày chết, đến ngày giỗ tao sẽ đốt cho mày mấy cô gái đẹp, không cần quá lo lắng." Vốn dĩ Nhị Ma Tử đi lại có chút run rẩy, lúc này nghe vậy thì lập tức dừng lại, không dám tiếp tục đi tới.

"Lão Nhị thôi đi, đừng trêu nữa.

Nhìn cái dáng vẻ nhát gan đó, phía trước cũng không phải chỗ chết, sợ hãi như một cục phân vậy." Nghe Chú Tần lúc này lại châm chọc, Nhị Ma Tử trong lòng lại một trận uất ức.

Nhưng không có cách nào, dù phía trước là núi đao biển lửa, hắn cũng phải cắn răng mà đi tới.

Cái gọi là người trong giang hồ, thân bất do kỷ.

Thân đã ở trong giang hồ, cả đời đều ở trong giang hồ.

Vì đã chọn đi theo Chú Tần xuống mộ, vậy thì đã định trước sẽ có một ngày xuất sư, nghĩ nhiều như vậy làm gì, thà cứ trực tiếp liều mạng mà đi tới.

Ngũ Ban lúc này đã đợi rất lâu trong đường mộ, nghe có tiếng bước chân đến gần, trong lòng không khỏi nghi ngờ, đám người đối diện này thật sự là đạo mộ tặc sao?

Chẳng có chút gan dạ nào.

Nhìn tên đạo mộ tặc tên Nhị Ma Tử kia run rẩy bước tới, Ngũ Ban vẫn phải nhịn cười, chìa tay ra bắt tay tỏ ý thân thiện.

Nhị Ma Tử nhìn người trước mặt không hung dữ hay tàn ác đến vậy, trong lòng căng thẳng cũng không khỏi từ từ buông xuống.

Lần này hắn mang theo nhiệm vụ, không thể làm hỏng, nếu không lát nữa lại bị Chú Tần mắng một trận.

"Đại đương gia của tôi đã nói rồi, lần này chúng ta có thể hợp tác, nhưng tiền đề là chúng ta nước sông không phạm nước giếng, không cần thiết phải đối đầu nhau, những thứ khác thì không có yêu cầu." Ngũ Ban vừa nghe trong lòng vui mừng, chỉ cần đối phương không xung đột trong đó, tuy rằng lúc đó, khi thấy vàng bạc châu báu tự nhiên cũng sẽ động lòng, nhưng không đến mức phải đánh vỡ đầu tranh giành những thứ đó.

Hắn sở hữu Thần Ma Chi Thể, cũng không sợ những loại súng đạn đó.

Nhưng Ngũ Tà và Bàn Tử thì khác, thực lực của hai người họ kém xa.

Để đề phòng, Ngũ Ban không định xung đột với ba người kia.

Sau khi hai bên đã bàn bạc xong xuôi, hai nhóm người liền hợp làm một.

"Vị tiểu ca đây, tôi thấy anh trông văn văn tĩnh tĩnh không giống người thường xuyên xuống mộ đảo đấu, e rằng đây là lần đầu tiên phải không?" Bàn Tử này đúng là không quản được cái miệng của mình, vừa có thành viên mới gia nhập đội ngũ, ông ta tự nhiên không nhịn được hỏi vài câu.

Gã quạt giấy trắng nhìn Bàn Tử hỏi về thân phận của mình, xua tay cười.

"Tôi thực sự là lần đầu tiên xuống mộ, trước đây chưa từng trải nghiệm, vẫn luôn bận rộn với việc buôn bán danh tiếng.

Vì vậy hôm nay, tôi đặc biệt cầu Chú Tần dẫn tôi xuống mộ một lần để tìm hiểu rốt cuộc, đó là tâm nguyện của tôi bao nhiêu năm qua." "Hải nha, cái loại địa phương này, loại người như anh có thể vào được sao?

Trong mộ nguy hiểm vạn phần, sơ suất một chút là chết, anh còn không biết chết như thế nào, ngoài ra còn có rất nhiều quỷ hồn, cương thi, nhiều thứ như vậy e rằng anh chưa từng thấy, để tôi kể cho anh nghe về cương thi… " "…" Gã quạt giấy trắng nghe Bàn Tử nói vậy trong lòng không khỏi một trận buồn nôn, con người có thể nói những lời kinh tởm như vậy sao?

Chẳng phải điển hình là nguyền rủa người khác chết trong mộ sao?

Ngũ Tà thấy Bàn Tử lúc này đột nhiên lại khoác lác với nhóm người kia, nhưng thấy càng khoác lác càng không đáng tin, liền vội vàng kéo ông ta lại.

"Ông có biết nói chuyện không hả?

Ước gì người ta không thể chết trong mộ mà thôi.

May mà người ta có tính khí tốt, không trở mặt với ông, nếu không thì với tính cách của ông tôi còn không hiểu, bao nhiêu năm qua rốt cuộc đã sống sót như thế nào, không bị người khác dùng gậy đánh chết." Ngũ Ban ở bên cạnh nghe, cũng thực sự cạn lời.

Bàn Tử đúng là một cây hài sống, nếu không phải tâm tư có chút không thuần khiết, Ngũ Ban còn tưởng ông ta là người được đoàn xiếc mời đến biểu diễn.

Một nhóm người đi ở phía trước, không lâu sau liền xuất hiện một ngã ba.

"Mọi người chờ đã, trên bản đồ hình như không có ngã ba này, để tôi xem." Chú Tần nói xong liền nép sang một bên, lấy bản đồ trong ba lô ra, bật đèn pin, quan sát tình hình chi tiết bên trong bản đồ.

Ngũ Ban thấy những thứ đó trong lòng cạn lời, cần gì phải phòng bị như vậy chứ?

Nếu Ngũ Ban muốn ra tay, bản đồ e rằng đã sớm nằm trong tay hắn rồi, thấy đối phương không yên tâm.

Gã quạt giấy trắng đương nhiên cũng nhìn ra không khí khó xử do tình huống này mang lại, cười nịnh hót hỏi Ngũ Ban.

"Vị huynh đệ đây tôi thấy trên người sát khí khá nặng, chắc chắn là cao thủ đảo đấu hạng mục, không biết ngài thuộc gia tộc nào trong Cửu Môn?" "Ngũ gia, Ngũ Ban." Ngũ Ban không ngẩng đầu, thuận miệng liền nói ra thân phận của mình, đối với loại người này căn bản không có gì bí mật, nói ra ngược lại có thể chấn nhiếp một đám tiểu nhân, không dám có ý đồ xấu.

Gã quạt giấy trắng vừa nghe tên Ngũ Ban, vẻ mặt liền trở nên vô cùng nghiêm túc, đứng dậy chắp tay cúi người trước Ngũ Ban.

“Đã sớm nghe danh Ngũ Ban của Ngũ gia, nhưng không ngờ hôm nay lại có duyên gặp gỡ trong hoàn cảnh trùng hợp như vậy.

Đây thực sự là vinh hạnh ba đời của tiểu nhân.

Hy vọng trong hành trình tiếp theo, nếu gặp nguy hiểm, xin Ngũ gia chiếu cố một hai.” Ngũ Ban không vì lời tâng bốc của gã quạt giấy trắng mà cảm thấy vui vẻ, nhưng cũng không thể làm mất mặt người khác.

Đồng một con thuyền, lúc này mọi người đều phải cùng nhau đoàn kết giữ ấm mới được.

“Tự nhiên, mọi người hiện tại đã ở trên cùng một con thuyền, đương nhiên phải đồng cam cộng khổ, giúp đỡ lẫn nhau chứ.

Trong mộ địa nếu mọi người không hợp tác với nhau, e rằng chết sẽ rất nhanh.

Đến lúc đó nếu có cơ hội, tôi nhất định sẽ dẫn mọi người ra ngoài.” Ngũ Ban miệng nói vậy, trong lòng lại nghĩ, cơ hội này dù có, tôi cũng sẽ làm cho nó biến mất.

Vì đã có gan xuống mộ địa, điều đó chứng tỏ có chút khí phách, không thể nào giao phó tính mạng của mình cho người khác.

Hai bên đều thăm dò lẫn nhau, nhưng lại biết rõ gốc rễ của nhau.

Gã quạt giấy trắng vừa rồi cũng chỉ là những lời thăm dò, dù nghe tên Ngũ Ban, nhưng sự kính phục và tôn kính trong lòng e rằng cũng không nhiều lắm.

Ngũ Tà ở bên cạnh nghe rõ ràng, nhưng lại có chút tò mò, đạo mộ tặc trong mộ địa đều tự thân khó bảo, Ngũ Ban một người lại có tự tin dám nói ra câu nói đó sao?

Mặc dù Ngũ Ban mang trong mình huyết mạch thần thú, nhưng

cũng không thể đại diện cho sự vô địch, sự hiểm nguy trong mộ địa không ai có thể biết rõ.

Ngũ Ban tự nhiên có thể nhìn ra vẻ nghi ngờ trên mặt Ngũ Tà, nhưng không vạch trần, Ngũ Tà hiện tại còn trẻ, căn bản không hiểu cách ứng xử theo tình thế.

Chuyện giang hồ ai cũng không thể nói trước được, lời hứa suông không có nghĩa là nhất định phải thực hiện, và những lời hứa được Ngũ Ban nói ra, cũng không có dính dáng đến danh tiếng Cửu Môn.

Đối với điểm này mà nói, Ngũ Ban tỏ ra vô cùng thờ ơ, dù sao ra ngoài cũng có mấy ai nhận ra hắn đâu.

"Lão Nhị, nhìn xem, bản đồ và những thứ chúng ta hiện tại đang gặp phải, hình như có chút không phù hợp." Nghe Chú Tần lên tiếng, gã quạt giấy trắng tự nhiên không dám từ chối, vội vàng tiến lên cùng nghiên cứu bản đồ.

"Quả nhiên không giống nhau, chỉ là trên bản đồ hiển thị một đường mộ thẳng tắp, vậy mà bên trong lại có một ngã ba." Nghe vậy Ngũ Ban tự nhiên cũng hiểu ra chắc là đã gặp cơ quan rồi, liền dẫn Ngũ Tà và hai người kia đi về phía ngã ba, cẩn thận nghiên cứu xem trong đó có cơ quan bí đạo gì không, sau khi kiểm tra kỹ lưỡng thì phát hiện không có chỗ nào kỳ lạ.

Sau khi bàn bạc một lúc, Chú Tần lên tiếng nói.

Chương 307

"Không còn cách nào khác, hiện tại chỉ có thể tùy tiện chọn một trong ba con đường để thử, nếu không tôi cũng không biết phải đi từ đâu." Hắn nhìn về phía Ngũ Ban, Ngũ Ban thấy vậy cũng không để ý, cúi đầu tiếp tục dò xét xem gần đó có bí đạo nào không.

Chú Tần một trận buồn bực, đương nhiên cũng không thể ép buộc Ngũ Ban tiến vào thám hiểm trước, dù sao hai đội người cũng chỉ là quan hệ hợp tác mà thôi.

Chú Tần rốt cuộc cũng là một lão già giang hồ, thấy Ngũ Ban không có ý định đi vào thám hiểm trước, liền nói.

"Hai đội chúng ta chia thành ba nhóm riêng biệt để vào thám hiểm đi." Ngũ Ban suy nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý.

"Vậy tôi và anh một đội, Ngũ Tà và Bàn Tử hai người một đội, còn lại hai người kia thì thành một đội. 10 phút sau, chúng ta sẽ rút ra từ ba con đường, nhớ kỹ tuyệt đối đừng đi vào mạo hiểm, vạn nhất gặp chỗ nào không ổn thì lập tức rút về." Thấy Ngũ Ban nói vậy, ba người liền nhanh chóng phân công nhân sự, trong lòng tuy có chút không vui, dù sao Ngũ Ban đã cướp mất thể diện của hắn, nhưng cũng không có cách nào khác ngoài gật đầu đồng ý.

Ba nhóm người liền lần lượt tiến vào lối vào đường hầm.

Ngũ Ban bật đèn pin đi trước dò đường, Chú Tần thì ở bên cạnh bám sát, sợ đi nhầm đường.

Suốt đường hầm bình thường không có gì đặc biệt, căn bản không có nguy hiểm xảy ra, thậm chí còn bằng phẳng hơn con đường vừa rồi.

“Ẩn nấp!

Phía trước có người!” Ngũ Ban đột nhiên nhìn thấy phía trước có một chút ánh đèn nhấp nháy, liền vội vàng tắt đèn pin và đi vào bóng tối.

“Bàn Tử?

Bàn Tử, ông đi đâu rồi?” Phía trước truyền đến tiếng của Ngũ Tà.

Ngũ Ban nghi ngờ, tình hình này.

Nghe tiếng Ngũ Tà gọi, chắc là đang tìm Bàn Tử.

Không đúng rồi, ba nhóm người đi theo ba hướng khác nhau mà, không thể nào gặp được nhau, nếu gặp được nhau, điều đó chứng tỏ cả ba con đường đều thông nhau.

Nghĩ vậy, Ngũ Ban liền bật đèn pin lên lần nữa, vội vàng chạy về phía trước.

“Sao vậy?

Ngũ Tà, Bàn Tử đâu rồi?” Thấy phía trước có một bóng người đang chạy, Ngũ Tà trong lòng cũng không khỏi một trận kinh hoàng.

Khi nghe thấy tiếng của Ngũ Ban, hắn liền thở phào nhẹ nhõm rồi vội vàng đáp lại.

“Anh Ban.

Vừa rồi tôi và Bàn Tử vừa bước vào đường mộ, ông ấy đi trước tôi.

Khi tôi cúi đầu quan sát tình hình đường mộ, tôi phát hiện con đường mộ này hình như có chút quen thuộc.

Vừa ngẩng đầu định hỏi Bàn Tử, kết quả phát hiện ông ấy đã biến mất, sau đó tôi cũng không có cách nào khác, chỉ có thể tiếp tục đi tới

xem sao, nhưng không ngờ, tôi lại đi đến cái ngã ba đó." Ngũ Ban nghe xong trong lòng không khỏi giật mình, nhìn xung quanh, quả nhiên lại thấy cái ngã ba đó.

Không lâu sau, gã quạt giấy trắng cũng dẫn Nhị Ma Tử từ một lối ra khác đi vào, thấy Ngũ Ban và mấy người kia trong lòng cũng một trận kinh ngạc.

Thấy tình hình này Ngũ Ban trong lòng trầm xuống, hiểu rằng hôm nay chắc chắn đã gặp chuyện trong đó.

Tình huống này Ngũ Ban cũng đã từng trải qua, tương tự như quỷ đả tường, chỉ là hiện tại có ba con đường để lựa chọn, và cả ba con đường đều dẫn vào trong, điều này khiến hắn có chút uất ức.

Điều quan trọng nhất là Bàn Tử đột nhiên biến mất, khiến hắn trong lòng bất an.

Trước đó Bàn Tử này có chút lén lút khiến hắn một trận nghi ngờ, kết quả vào thời điểm quan trọng này lại đột nhiên biến mất, đủ để chứng minh người này có vấn đề lớn.

Ngũ Ban tự nhiên không tin tất cả đều do Bàn Tử giở trò quỷ, vì dù sao ông ta cũng không có năng lực đó.

Hiện tại với đầu óc của hắn có thể thông suốt được chuyện này, đó nhất định là đã gặp quỷ đả tường, nếu không thì ba nhóm người không thể nào đi trùng lặp đường mà quay về điểm xuất phát được.

"Các anh ở đây chờ tôi, bây giờ tôi một mình đi vào xem rốt cuộc tình hình thế nào." Nói xong, Ngũ Ban không quay đầu lại trực tiếp đi vào một trong những đường mộ, lần này hắn chọn con đường giữa, không đi con đường bên trái.

Vừa bước vào đường mộ, Ngũ Ban liền dùng lòng bàn tay rạch một vết, cảm nhận cỗ sát khí nồng nặc đó.

Ngũ Ban tự nhiên không có gì phải lo lắng, nếu có quỷ quái, vậy thì chắc chắn sẽ bị sát khí bức lui.

Dù sao Bạch Hổ Huyết Mạch, có công hiệu trừ tà đối với quỷ, mọi loài quỷ vật đều bẩm sinh sợ hãi nó.

Bật đèn pin lên, Ngũ Ban bình yên vô sự đi một vòng trong đó, khi sắp đi đến cuối, lại đột nhiên phát hiện phía trước có ánh đèn nhấp nháy, hắn nhanh chóng hiểu ra lại đi trùng lặp đường rồi.

Thấy Ngũ Ban lần nữa từ phía đối diện đi ra, Ngũ Tà cũng không khỏi một trận kinh ngạc, rốt cuộc là nguyên nhân gì.

Gã quạt giấy trắng thấy vậy, cũng không khỏi trầm tư.

Hắn cẩn thận nghiên cứu cấu trúc địa hình xung quanh, nhưng lại không phát hiện ra điều gì, đành lắc đầu bỏ cuộc.

"Hay là tôi thử đi ngược lại xem sao?" Nhị Ma Tử lúc này thấy mọi người đều không có ý tưởng gì, đột nhiên nói một câu.

"Mẹ kiếp, thằng nhóc này lúc này đầu óc lại khá linh hoạt đó, nhưng tôi chưa từng thấy nó có cái đầu óc đó." Lời của Chú Tần có thành phần mắng người nhiều hơn là khen người, nhưng Nhị Ma Tử cảm thấy mình có thể nói ra lời đó cũng thực sự không dễ dàng gì.

Nghe Chú Tần khen ngợi một lúc, hắn sờ đầu cười hề hề, ngay sau đó nghe lời khác của Chú Tần thì cái đầu hắn lập tức lại rụt xuống.

"Vì phương pháp này là do mày đưa ra, vậy thì mày đi vào thám thính đường đi đi." Ngũ Tà ở phía sau bận rộn cười trộm, không ngờ đám người này lại ngớ ngẩn như vậy.

Trong đội ngũ thiếu mất một người, Nhị Ma Tử có thể không biết.

Mặc dù không biết Bàn Tử rốt cuộc đã biến mất như thế nào,

nhưng trong lòng hắn tuyệt đối căng thẳng, sợ hãi đi ngược đường, ai cũng không đi, biết đâu sẽ gặp nguy hiểm.

Dưới sự thúc giục của gã quạt giấy trắng, hắn đành phải cắn răng cầm khẩu súng đạn ghém trong tay đi vào con đường mộ mà trước đó đã đi.

"Chờ một chút." Ngũ Ban thấy Nhị Ma Tử sắp bước vào đường mộ, liền vội vàng gọi hắn lại.

Nhị Ma Tử trong lòng một trận vui mừng, vội vàng chạy về hỏi Ngũ Ban có cần mình đi thám thính đường đi trước không.

Ngũ Ban cười cười.

"Trên đường trở về cũng không biết sẽ gặp nguy hiểm gì, tôi chỉnh lại quần áo cho anh, nếu không thì lúc chết cũng không được đàng hoàng." "?????" Chờ một lát, Nhị Ma Tử liền một lần nữa bước vào đường mộ.

Bốn người còn lại vẫn luôn chăm chú nhìn bóng lưng của Nhị Ma Tử.

Cảm giác bất an của Ngũ Ban không ngừng vây lấy trong lòng, khiến hắn có chút áp lực.

Quả nhiên, chưa đầy 10 phút, Nhị Ma Tử lại ôm súng đạn ghém từ một trong ba ngã ba đối diện đi ra.

Khi Ngũ Ban vừa giúp Nhị Ma Tử chỉnh lý quần áo, hắn đã lén lút rắc một ít máu của mình lên người hắn.

Làm như vậy, dù trên đường Nhị Ma Tử có gặp quỷ vật, thì chúng cũng không dám đến gần, càng không thể quấy rầy quá trình tiến lên.

Nhị Ma Tử lúc này thấy mọi người lại tỏ ra vui mừng bất thường, có thể sống sót một mình đi ra từ trong đó, sao có thể không kích động

được.

Hắn thấy sắc mặt mọi người đều không được tốt lắm, cẩn thận quản lý biểu cảm trên khuôn mặt, đi về phía sau Chú Tần.

"Mẹ kiếp, thằng nào không có mắt, dám cản đường tài lộc của lão tử!" Chú Tần trong không khí áp lực, cuối cùng cũng không nhịn được ôm khẩu súng đạn ghém trong tay liền đi về phía con đường bên phải nhất của ngã ba, nhắm vào đường mộ đó, "Bùm!

Bùm!

Bùm!" ba phát súng.

Ngũ Ban lúc đó nào dám sơ suất, vội vàng đẩy Ngũ Tà ngã xuống.

Chương 308

Cảm nhận viên đạn bay vụt qua trán, sắc mặt Ngũ Ban trở nên xanh mét.

"Súng đạn của tôi không có mắt chắc các anh cũng biết rồi, nếu tiếp tục như vậy, đừng trách tôi không khách khí với các anh." Chú Tần lúc này cũng bị dọa đến mức không dám nói gì.

Bởi vì vừa rồi rõ ràng đã bắn về phía trước đường mộ, nhưng lại không có dấu vết của đạn mà lại có thể xuyên ra từ phía sau.

Nhị Ma Tử đứng cạnh Chú Tần lúc đó, tự nhiên có thể cảm nhận được động tĩnh viên đạn bay vụt qua.

"Mẹ kiếp, rốt cuộc là cái quái gì vậy?" Nhị Ma Tử lúc này tỏ ra có chút kích động, dù sao chuyện như vậy căn bản hắn chưa từng trải qua.

Cũng không phải chưa xuống mộ, gặp phải quỷ đả tường huyền bí nhất, cũng chỉ cần nhắm mắt đi tới mà không tè một bãi nước tiểu đồng tử vào tường là không có vấn đề gì lớn.

Hôm nay, vừa rồi trong đường mộ hắn đã thử hết những phương pháp đó, kết quả vẫn đi vào đó, khiến hắn không khỏi có chút tuyệt vọng.

Ngũ Ban quan sát biểu cảm của ba người, phát hiện họ đều vô cùng áp lực và căng thẳng, liền đi đến bên cạnh Ngũ Tà.

"Nghỉ ngơi đi, lát nữa chúng ta sẽ xem xét rốt cuộc phải giải quyết chuyện này như thế nào.

Bàn Tử vừa rồi đột nhiên biến mất, chắc là một điềm rất xấu, nhất định có chuyện gì đó giấu tôi, không cho tôi biết." Nghe Ngũ Ban

an ủi, tâm trạng Ngũ Tà cũng thả lỏng, dù sao người bên cạnh hắn cũng là một đại ca, có chuyện gì thì đi theo hắn là ổn thôi.

Lấy ra bình nước hành quân và bánh quy nén trong ba lô, Ngũ Ban ở bên cạnh nghỉ ngơi một lát.

Ngũ Tà tuy cũng nghỉ ngơi, nhưng không thể thực sự yên tâm được.

Trong đại mộ không chỉ có bí mật về cái bóng, mà còn có rất nhiều chuyện khiến hắn phải suy nghĩ, đặc biệt là cành cây đồng trong tay Bàn Tử, tuy rằng nó dường như có khả năng biến thối nát thành kỳ diệu.

Không lâu sau, hắn liền đến bên cạnh Ngũ Ban.

“Anh Ban.

Tôi vừa phân tích, gặp phải tình huống này không ngoài ba khả năng.” Ngũ Ban nuốt bánh quy nén trong miệng xuống bằng nước, trong lòng không khỏi nảy sinh hứng thú.

“Ồ?

Nói xem.” “Khả năng thứ nhất, đó là chúng ta gặp phải quỷ đả tường.” “Tình huống thứ hai, nơi đó chắc là một loại cấu trúc đặc biệt trong kiến trúc học, tôi ở đại học từng học, loại này tương tự như một loại không gian gấp khúc, mỗi khi người ta đi qua, không gian sẽ thay đổi cấu trúc của nó khi người ta không chú ý. ” “Khiến người ta trong lúc không hay biết, lại một lần nữa đi vào ngã ba.

Nhưng loại kiến trúc này thường chỉ có thể thực hiện trong không gian rất lớn.

Tôi có chút không hiểu, tại sao nó lại xuất hiện trong một đường mộ nhỏ như vậy, về điều này tôi cũng giữ thái độ hoài nghi.” Thấy Ngũ Ban gật đầu tỏ ý đồng ý, Ngũ Tà trong lòng một trận vui mừng,

có thể được Ngũ Ban công nhận, thực sự không dễ dàng gì.

Ở nhà thường xuyên bị chú Ba mắng, không cho xuống mộ đảo đấu, khiến hắn vô cùng không thoải mái, mặc dù Ngũ Ban và hắn không hợp tính, nhưng hắn vẫn được Ngũ Ban công nhận.

"Tiếp tục, nhưng khả năng thứ nhất thì loại bỏ đi, tôi vừa thử rồi." Ngũ Tà tự nhiên tin tưởng thủ đoạn của Ngũ Ban, gật đầu, liền nói ra khả năng thứ ba.

"Vừa rồi cái gã tên Chú Tần đó cũng dùng súng thử rồi, con đường mộ này nhất định là thẳng tắp.

Vì vậy con đường mộ này tuyệt đối sẽ không giống như tình huống tôi gặp trước đây, sẽ tồn tại dấu hiệu ám chỉ khiến tôi không tự chủ mà đi chệch hướng." "Khả năng cuối cùng là bên trong có một loại từ trường nào đó, có thể hút viên đạn xuống dưới, chính vì vậy mà viên đạn mới lại bắn vào chân chúng ta.

Nếu gặp phải tình huống thứ ba này, vậy thì chúng ta chắc chắn đã gặp rắc rối rồi, loại tình huống này rất khó giải quyết." Nghe vậy Ngũ Ban hiểu ra, quả nhiên, người có kiến thức thì không giống nhau, xuống một cái mộ cũng có nhiều điều phải nghiên cứu như vậy.

Sau khi Ngũ Tà nhận được ánh mắt tán thưởng của Ngũ Ban, Ngũ Ban liền bắt đầu thực nghiệm.

Hắn ném sợi dây thừng hành quân trong tay ra, từ từ kéo thẳng, đầu kia giao cho Ngũ Tà xong, liền đi về phía con đường mộ bên trái nhất.

Ngũ Tà thấy vậy, trong lòng không khỏi một trận kích động.

Ngũ Ban trước đây và hắn vẫn luôn có chút hiềm khích, tuy rằng không phải mâu thuẫn lớn, nhưng thực sự khiến hắn cảm thấy có chút ngăn cách.

Đến lúc này hắn cũng đối với Ngũ Ban tỏ thái độ lạnh nhạt, bình thường ở nhà cũng không muốn tiếp quản công việc gia tộc, đều để Ngũ Ban một mình xử lý.

Bây giờ Ngũ Ban lại tin tưởng như vậy, giao đầu dây thừng còn lại cho hắn.

Điều đó đủ để chứng minh, Ngũ Ban không để tâm đến những chuyện trước đây, trong lòng hắn không khỏi một trận hổ thẹn.

Ngũ Ban tự nhiên nhìn ra những suy nghĩ trong lòng Ngũ Tà, vỗ vỗ vai Ngũ Tà kiên quyết đi về phía trước.

Đi vào con đường mộ bên trái nhất, Ngũ Ban quay đầu nhìn ba người kia, "Gọi một người trong đội các anh ra, cùng tôi vào đi, tôi muốn xác minh một lý thuyết.

Một mình tôi chắc không dễ hoàn thành." Lúc này Nhị Ma Tử cũng không còn cái cảm giác căng thẳng như trước nữa, ở trong đó cũng thực sự buồn chán và tuyệt vọng, thà ở trong đó, không bằng cùng với Ngũ Ban nổi tiếng đi vào xem sao.

Hắn không đợi Chú Tần lên tiếng, liền vội vàng chạy đến trước mặt Ngũ Ban.

"Đi trước tôi một mét, và giữ khoảng cách với tôi, đừng di chuyển." Nhị Ma Tử nghe xong không nói gì, trực tiếp đi vào đường mộ.

Ngũ Ban vẫn luôn đi phía sau, quan sát tình hình thay đổi của đường mộ xung quanh.

Nhưng lại phát hiện đường mộ quả nhiên thẳng tắp và trơn tru, căn bản không có vấn đề gì.

Đến khi hai người đi đến vị trí ngã ba, Ngũ Ban trong lòng hiểu ra, đó chỉ còn khả năng cuối cùng, từ trường đã dẫn đến sự thay đổi của

kiến trúc bên trong, mọi sinh vật đều sẽ bị từ trường ảnh hưởng.

Không biết mọi người có từng đi đường vào ban đêm, hoặc đi đường nhắm mắt không.

Khi con người nhắm mắt, vì mất đi vật tham chiếu, không tự giác sẽ thay đổi phương hướng di chuyển của mình, cuối cùng sẽ tạo thành một vòng tròn.

Các nhà khoa học đã đưa ra một thuật ngữ chuyên ngành cho hiện tượng này gọi là thuyết song song.

Trong tình huống bình thường, khi chúng ta đi bộ, chúng ta dùng thị giác làm hệ thống định vị, cũng tương đương như radar của con dơi vậy.

Khi mở mắt, chúng ta có thể thông qua việc điều chỉnh bước chân và các chức năng khác để duy trì sự cân bằng của cơ thể, chính vì vậy mà chúng ta đi thẳng đường không có vấn đề gì.

Nhưng một khi chúng ta nhắm mắt lại thì sẽ mất đi chức năng định vị của thị giác, trong quá trình di chuyển cơ thể sẽ mất đi sự cân bằng, lại không có cách nào điều chỉnh kịp thời, vì vậy khi nhắm mắt đi bộ thì khó mà đi được một đường thẳng.

Não bộ con người là một cấu trúc sinh lý đặc biệt thần kỳ.

Hầu hết não bộ con người thông qua một số cái gọi là cơ quan cảm thụ bản thể, kịp thời nhận biết vị trí địa lý của các bộ phận cơ thể, và thông qua thần kinh tự giác điều tiết, tiến hành điều chỉnh các bộ phận tương ứng, để không bị ngã.

Đó cũng là lý do khi chúng ta tỉnh táo thì có thể đứng thẳng, khi không tỉnh táo thì rất dễ bị ngã.

Trong quá trình điều tiết cân bằng, lại có rất nhiều cơ quan phối hợp với não bộ, như cơ bắp, khớp, dây chằng, mắt, v.v., nhưng quan

trọng nhất là cơ quan tiền đình nằm trong não, hệ thống tiền đình là bộ phận quan trọng nhất trong hệ thống cân bằng của cơ thể con người.

Nó có những cơ quan cảm thụ rất đặc biệt, có thể tiếp nhận một số kích thích nhất định, sau đó truyền thông tin vào thân não để phân tích, xử lý, rồi qua nhiều dây thần kinh truyền lên trung tâm não bộ cao hơn.

Tất cả đều là kiến thức về não bộ, còn về việc thực hiện nhiều hoạt động như vậy, đều là để cơ thể con người duy trì cân bằng.

Trong đường mộ này, rất có thể là do bên trong tồn tại từ trường, dẫn đến việc cơ thể con người trong điều kiện mất vật tham chiếu lại chuyển trọng tâm, vì vậy mới khiến một đám người cứ đi vòng vòng, mãi không thể thoát ra khỏi đường mộ này.

Còn về súng đạn, những vật kim loại như vậy tất yếu cũng sẽ bị từ trường này ảnh hưởng.

Ngũ Tà vừa rồi đã quan sát, viên đạn ghém do Chú Tần bắn ra, quỹ đạo phân bố của đạn đều nghiêng về một phía, đủ để chứng minh viên đạn đã bị ảnh hưởng nghiêm trọng trong quá trình bay trong đường mộ.

Đến mức khi bắn ra, tuy rằng cũng từ đường mộ bắn ra, nhưng trong quá trình đó đã xảy ra sự di chuyển mà người ta căn bản không thể nhận ra.

Khi Ngũ Tà thấy chiếc đồng hồ trên tay đã ngừng chạy, hắn liền thông suốt.

Suy nghĩ một chút, Ngũ Tà đi đến trước mặt Ngũ Ban, giản lược thuật lại nguyên nhân và nguyên lý đại khái của từ trường, Ngũ Ban liền gật đầu tỏ ý đã biết.

Nhanh chóng Ngũ Ban liền đi vào con đường mộ giữa.

Vì do từ trường ảnh hưởng đến sự thay đổi của đường mộ, vậy thì chỉ có thể dùng từ trường mạnh hơn mới có thể phá hủy từ trường bên trong.

Chương 309

Từ trường chắc chắn không có cách nào xuyên ra ngoài được, nhưng trên thế giới này có rất nhiều sinh vật lại sống nhờ từ trường, ví dụ như quỷ hồn là một từ trường di động.

Để phá vỡ từ trường trong đường mộ này, vậy thì cần một từ trường mạnh mẽ hơn ảnh hưởng, và cần phải chịu sự kiểm soát của hắn, chẳng phải trên người hắn có một cái từ trường sao?

Khi bước vào đường mộ ở vị trí mà người khác không nhìn thấy, Ngũ Ban liền triệu hồi Côn Luân Thai trong cơ thể ra.

Côn Luân Thai từng tu luyện ngàn năm dưới chân núi Côn Luân, hấp thụ không ít tinh khí thiên địa, cường độ từ trường của nó tự nhiên không cần phải bàn cãi.

Quả nhiên, khi Ngũ Ban triệu hồi Côn Luân Thai ra, cả đường mộ đều xảy ra sự thay đổi long trời lở đất.

Nhìn xung quanh, đâu còn là đường mộ trước đó nữa, hố hố hõm hõm, xung quanh lại là những bức điêu khắc sống động như thật.

Thấy hiện tượng như vậy xuất hiện, Ngũ Ban liền quay đầu gọi Ngũ Tà và những người khác lên.

Ngũ Tà đương nhiên biết tình hình lúc này, ba người kia thì vui mừng khôn xiết vội vàng nịnh nọt Ngũ Ban.

Nhưng Ngũ Ban dường như không để ý, có chuyện quan trọng cần phải nhanh chóng vào mộ tìm hiểu rốt cuộc.

Bàn Tử rốt cuộc đã bị mất tích từ khi nào, hắn cũng không rõ.

Hắn nghiêm trọng nghi ngờ Bàn Tử rõ ràng biết bên trong có cơ quan, nên mới cố ý vào thời điểm quan trọng này bỏ rơi hắn và Ngũ

Tà một mình đi trước.

“Ngũ Tà, nhìn xem những gì khắc họa trong đường mộ?

Có thông tin gì có thể phán đoán ra ngôi mộ này là của triều đại nào không.” Ngũ Tà chưa mở miệng thì gã quạt giấy trắng đã vội vàng nói ra.

“Phía trên ghi chép về lịch sử của lăng mộ này, đại khái ý nói, lăng mộ này là do một vương triều đã suy tàn huy động tất cả nhân lực để xây dựng.

Nhưng về triều đại cụ thể thì không rõ, dựa vào kỹ thuật vẽ và thủ pháp sáng tác, dường như không thuộc về sau triều Chu, rất có thể là lăng mộ của người cổ đại thời Tiên Tần.” Đi thêm vài bước, phía trước liền là một ngõ cụt.

Ngũ Tà tiến lên cẩn thận quan sát một lúc, nhưng lại không phát hiện bất kỳ dấu vết cơ quan nào, thấy cửa đá và đường mộ xung quanh được xây dựng đồng nhất, căn bản không có cách nào mở ra được.

“Không phải do cái tên tiểu tử hèn hạ trong đội làm ra chứ?” Nhị Ma Tử lúc này thấy phía trước không còn đường đi, lại bắt đầu sốt ruột.

Vừa rồi Bàn Tử đột nhiên biến mất một cách khó hiểu, hắn không khỏi nghi ngờ đường mộ này là do Bàn Tử cố ý phong lại, mục đích là để độc chiếm những bảo vật đó.

“Nhị Ma Tử, mẹ kiếp, mày đi theo tao, đừng có sủa bậy nữa.” Chú Tần sau chuyện vừa rồi tự nhiên có thể nhìn ra thân thủ bất phàm của Ngũ Ban và Ngũ Tà, và cũng đã chứng kiến họ, lúc này hắn không muốn đắc tội hai người họ.

“Không sai, con đường mộ dường như được đục rỗng từ trong

lòng núi mà thành, căn bản không có khả năng mở ra.

Nhìn xung quanh có cơ quan, mọi người tản ra tìm kiếm đi.” Ngũ Ban ghé tai sát vào vách tường mộ đạo, dò xét khắp nơi.

Không lâu sau, anh nghe thấy tiếng suối chảy từ phía đối diện truyền đến.

Lúc này cũng không cần che giấu thân thủ và thực lực nữa, anh trực tiếp dồn lực vào tay phải.

Nhìn hình xăm Bạch Hổ trên cánh tay phải như sắp gầm thét, Ngũ Ban đấm một quyền vào vách đá.

“Ầm!” Khi những người khác còn đang trừng lớn mắt ngạc nhiên, Ngũ Ban đã ung dung gọi Ngũ Tà đi vào không gian bên trong.

Chỉ còn lại ba người kia đứng ngây ra nhìn nhau.

“Chú Tần, Ngũ Ban có thực lực không tầm thường.

Cháu từ trước tới nay chưa thấy ai là người bình thường mà có thể một quyền đánh nát vách đá mộ đạo cả.

Cháu làm sao đây?

Hay là tiếp theo chúng ta tách ra đi, đừng đi cùng nhau, nếu không, lát nữa có đồ tốt, cháu căn bản không có thực lực để tranh giành.” “Không được, e là tôi không đi được.

Vừa nãy chuyện trên người tôi có bản đồ cũng bị lộ rồi.

Dọc đường đồng bọn kia cũng biến mất, chắc chắn nội bộ đã xảy ra mâu thuẫn.” “Tôi vừa nhìn ánh mắt, dường như rất đề phòng thành viên đã biến mất kia.

Còn về thành viên biến mất đó, chắc chắn có nguyên nhân.

Hoặc là biết đường bên trong, hoặc là có phát hiện đặc biệt gì đó.”

“Không, tôi càng thiên về khả năng đầu tiên.

Vừa nãy lúc tôi phục kích, chính thành viên biến mất đó đã dẫn đường phía trước.

Có khả năng biết tình hình bên trong mục đích.

Bây giờ e là một mình muốn độc chiếm tất cả danh tiếng bên trong, cho nên đã bỏ trốn giữa đường.” Không thể không nói, Bạch Chỉ Phiến phân tích có lý thật.

“Lão Nhị, vậy ý của ông là tôi rốt cuộc có nên chạy không?” “Lát nữa xem xét đã.

Nếu có cơ hội, tôi sẽ nhân lúc hỗn loạn mà tách ra với các ông.

Nếu không có cơ hội thì cứ thành thật đi theo sau.

Nhị Ma Tử, giữ mồm giữ miệng vào.

Đừng nói nhiều với tôi nữa, đề phòng lộ bí mật của tôi.” Ba người họ bàn bạc xong, tiến vào trong mộ đạo.

Ngũ Ban tự nhiên cũng không có tâm tư quản đến họ, lúc này đang cùng Ngũ Tà quan sát tình hình bên ngoài mộ đạo.

Chỉ với một quyền vừa rồi, diện mạo mộ đạo đã thay đổi hoàn toàn.

Toàn bộ mộ đạo đều hư hại nghiêm trọng, những vết nứt liên tiếp nhau gần như xuyên thủng cả dãy núi.

“Anh Ban, lần sau nhất định phải chú ý một chút lực đạo.

Nếu không, có khi em lại bị chôn vùi trong đó vì một quyền của anh mất.” Nghe Ngũ Tà cằn nhằn, Ngũ Ban sờ sờ mũi ý nói lần sau nhất định sẽ chú ý.

“Phía trước có tiếng nước, trong phần mộ có người dám dẫn dòng

nước vào.

Điều đó đủ để chứng minh mộ chủ ở đây cố ý làm vậy.

Trong phong thủy học, một khi dẫn yếu tố nước vào mộ, sẽ phá hoại linh khí của mộ chủ.

Nhưng nếu cải thiện phong thủy tốt, thì không những không phá hoại mà còn tăng vận thế ở nơi này." "Để hậu thế thuận buồm xuôi gió, thông thường nếu dẫn dòng nước vào, nhất định sẽ để dòng nước từ sông ngầm chảy đến trung tâm mộ thất.

Tìm thử xem trong này có sông ngầm không." Bạch Chỉ Phiến đột nhiên từ phía sau phân tích một tràng dài, khiến Ngũ Tà phải nhìn anh ta bằng con mắt khác.

Từ trước đến nay chưa có đội đạo mộ nào có người uyên bác như vậy.

Mọi người đều không dám chậm trễ, vội vàng tìm kiếm khắp nơi.

"Có nước!

Nhanh lên!" Nghe tiếng Nhị Ma Tử, bốn người còn lại vội vàng chạy tới.

Thế nhưng lại thấy Nhị Ma Tử nằm bất động một cách khó hiểu bên cạnh một cột nước.

Ngũ Ban không lập tức tiến lên kiểm tra, anh kéo Ngũ Tà lại khi cậu ta muốn tiến lên, rồi lắc đầu.

"Nhị Ma Tử, đồ chết tiệt, làm cái gì vậy?" Chú Tần nhìn Nhị Ma Tử, người đã nằm bất động cạnh Ngũ Ban từ nãy.

Trong lòng dấy lên một trận nghi ngờ, nhưng lại không dám tiến lên kiểm tra, đành phải gọi vọng từ xa.

Bạch Chỉ Phiến kia tự nhiên cũng không có đủ can đảm tiến lên,

chỉ cẩn thận xem xét tình hình xung quanh.

Chương 310

Dường như cái chết của Nhị Ma Tử không liên quan gì đến anh ta.

Ngũ Tà vừa nãy bị Ngũ Ban cản lại không cho đi cứu người, trong lòng có chút không vui.

Khi thấy cả hai đồng đội đều không có ý định cứu, cậu ta càng cảm thấy thất vọng về nhân tính.

Ngũ Ban lúc này không có nhiều thời gian để dạy dỗ.

Mọi thứ đều cần sự trưởng thành được định sẵn, mọi thứ đều cần thời gian thúc đẩy trưởng thành.

“Chắc là suối phun nhiệt trong núi.

Mọi người đừng lại gần, nhiệt độ nước sẽ dần thay đổi.

Vừa nãy Nhị Ma Tử chắc là bị bỏng chết khi nước lạnh đổi thành nước nóng bên trong.

Nhìn mặt anh ta tím tái như gan heo, rõ ràng là dấu vết bị bỏng chín.” Ngũ Ban vừa dứt lời, cả không gian dường như nhiệt độ đã tăng lên mười mấy độ.

Chú Tần trừng lớn mắt, nhìn xác Nhị Ma Tử hoảng sợ lùi về phía sau, sợ rằng suối nước nóng cũng sẽ phun lên người mình.

“Đi thôi, vòng qua đó, đừng lại gần.

Xem ra muốn tiếp cận trung tâm mộ qua con đường sông ngầm là không thể rồi, chúng ta đi tiếp về phía trước xem sao.” Mọi người chưa đi được bao xa, liền nghe thấy tiếng va đập cực lớn truyền đến từ phía sau.

Sắc mặt Ngũ Ban biến đổi, vội vàng chạy về phía trước, vừa chạy

vừa hét lớn: “Chạy nhanh!

Suối nước nóng phía sau bùng phát rồi!

Nếu không chạy nữa thì e là tất cả đều bị bỏng chín trong đó mất!” Nghe vậy, ba người kia nào dám chậm trễ, vì mạng sống cũng liều mình.

Đồ trên người cái gì cần vứt thì vứt, cái gì cần bỏ thì bỏ.

Nhưng tốc độ của suối nước nóng dường như hơi nhanh, chỉ thấy mặt đất đều bị đẩy lên, suối nước nóng trực tiếp phun trào từ dưới đất lên, va đập vào đỉnh mộ.

Những tia nước bắn ra, đặc biệt khi chạm vào dòng suối nhỏ xung quanh, còn bốc lên từng luồng hơi nóng, khiến người ta nhìn mà sợ hãi.

Một nhóm người liều mạng chạy về phía trước, trong hỗn loạn không ai nhìn rõ tình hình.

Xác Nhị Ma Tử cũng không có ai dám thu liễm.

“Phía trước có một con sông, nhanh lên, mọi người nhảy xuống sông đi!” Chú Tần đột nhiên nói một câu, chỉ thấy phía trước một con sông chắn ngang, dường như đã hoàn toàn cắt đứt một con đường.

“Đừng nhảy!

Chú Tần!

Bên trong có cá!” Chú Tần nào quản được tiếng gọi của Bạch Chỉ Phiến, trực tiếp nhảy bổ vào dòng nước.

Vừa nãy trên đường bị vô số tia nước bắn vào người, anh ta gần như bị bỏng chín rồi.

Bây giờ gặp nước sông lạnh giá, làm sao có thể nhẫn tâm buông bỏ.

Ngay khi vừa nhảy xuống, chỉ thấy một con cá quái vật nổi lên mặt nước bơi tới.

"Chú Tần, có cá!

Lên bờ nhanh!" Bạch Chỉ Phiến trên bờ gào thét lớn.

Ngũ Tà nhìn thấy tất cả, nhưng lại không nhảy xuống cứu người.

Mặc dù trên người cậu ta có Kỳ Lân Huyết Mạch, nhưng nhìn con cá quái vật kia dài ít nhất cũng hơn 5 mét.

Như vậy, thân thể con cá đó e là ít nhất cũng ba bốn mươi mét, không phải là thứ có thể đối phó được.

"Ngũ Tà, tránh ra!" Nghe có người gọi tên mình, Ngũ Tà quay đầu lại, chỉ thấy Ngũ Ban đang nhìn cậu ta với ánh mắt sốt ruột, miệng không ngừng gào thét.

Cậu ta nhanh chóng hiểu ra chắc chắn đã gặp nguy hiểm, nếu không Ngũ Ban cũng sẽ không căng thẳng như vậy.

Không đợi cậu ta kịp phản ứng, Ngũ Tà liền cảm thấy dưới chân mình, một luồng sức mạnh đang rục rịch sắp bùng phát.

Dựa theo tốc độ phản ứng của cậu ta mà muốn tránh luồng suối phun kia, chắc chắn là không kịp.

Ngũ Tà lần đầu tiên cảm nhận được cái chết gần đến như vậy, chẳng lẽ tuổi xuân đẹp đẽ lại phải kết thúc trong một cổ mộ kỳ quái này sao?

Trong đầu cậu ta đột nhiên hiện lên nhanh chóng biểu cảm của Nhị Ma Tử khi bị bỏng chín vừa rồi, trông cứ như bình thường ăn tôm hùm, sau khi bị luộc chín thì màu sắc trực tiếp biến thành đỏ tươi vậy.

Không ngờ hôm nay lại có trải nghiệm như vậy.

Lại nhớ trước đó Chú Ba vẫn luôn khuyên ngăn không cho đi đạo

mộ, vì trong mộ địa vô cùng hung hiểm.

Cuối cùng Chú Ba không chịu nổi tính nũng nịu của cậu ta, dưới đủ kiểu mềm nắn rắn buông của Ngũ Tà, cuối cùng đã đồng ý cho cậu ta xuống mộ đổ đấu một lần.

Không ngờ báo ứng hôm nay lại nhanh đến vậy.

Chẳng qua lần này hình phạt vì sự tùy hứng của cậu ta dường như khá nghiêm trọng, động một chút là phải lấy cái giá là tính mạng làm điều kiện trao đổi.

Trong đầu Ngũ Tà không ngừng hiện lên những cảnh tượng quá khứ, đột nhiên cậu ta cảm thấy thân thể mình bay lên không.

"Ngũ Tà, còn ngây ra đó làm gì?

Chạy nhanh!" Khoảnh khắc đó Ngũ Tà cuối cùng cũng phản ứng lại, ba chân bốn cẳng chạy, ngay cả cái ba lô trên người cũng vứt lại một bên lười biếng không thèm quan tâm.

Toàn bộ mộ đạo tràn ngập hơi nóng bao gồm cả tiếng sóng vỗ nhanh, mồ hôi trên mặt bốn người túa ra như tắm.

Bạch Chỉ Phiến cũng vừa hay kéo Chú Tần ra khỏi sông ngầm.

Bốn người nhìn nhau, thở hổn hển không ngừng, ánh mắt liên tục quét khắp môi trường xung quanh, hy vọng có một nơi nào đó có thể đột phá ra ngoài.

Mắt thấy luồng nhiệt nóng kia sắp đến gần.

Nếu không có cách tốt để thoát ra nữa, vậy thì rất có khả năng, sẽ bị bỏng chết giống như Nhị Ma Tử.

"Có biết con sông ngầm này thông đến đâu không?" "Xem ra, căn bản không thông đến trung tâm mộ." Ngũ Ban trong lòng tính toán một phen, nếu ở lại đây, chỉ có đường chết một đường.

Mặc dù anh có Thần Ma Chi Thể, nhưng dù vậy, cũng không có nắm chắc có thể chống lại luồng nhiệt nóng kia.

Vừa nãy một lượng lớn nước phun ra, nhiệt độ suối nước nóng ít nhất cũng phải trên ngàn độ.

Không phải là thứ một người bình thường có thể chịu đựng được.

“Tôi cũng không rõ, vừa nãy ba lô bị con rết quái vật kia nuốt mất rồi.

Muốn biết bên dưới rốt cuộc đi về đâu, phải tìm bản đồ mới được.” “Bây giờ bản đồ căn bản không có cách nào tìm được nữa.

Hay là đào một đường mộ đạo khác để ra ngoài đi.

Bên trong thực sự quá nguy hiểm, hai chúng tôi không có gan để tiếp tục đi xuống nữa, hai vị tự lo liệu đi.” Người nói là Bạch Chỉ Phiến, rõ ràng là sau khi cứu Chú Tần ra, họ đã bàn bạc chuyện này.

Ngũ Ban nghe xong cũng không nói gì.

Dù sao thì đạo mộ tặc ai nấy đều sinh tử có số, phú quý tại trời.

Chương 311

Vì hai người họ muốn rút lui, Ngũ Ban đương nhiên sẽ không ngăn cản.

Thực ra cũng căn bản không cần ngăn cản, luồng nhiệt đang tiến đến ngay trước mặt, dù hai người có nhanh đến mấy, cũng không thể trong vài phút ngắn ngủi mà đục thông mộ đạo rồi chạy ra ngoài được.

"Đương nhiên, tôi sẽ không mang theo họ, tự lo liệu đi!" Nói xong, Ngũ Ban cũng không thèm để ý đến hai người kia nữa.

Anh tựa vào một chiếc răng cá, nhắm mắt dưỡng thần.

Vừa nãy ở trong miệng cá, cái trận rung lắc đó thực sự khiến anh có chút buồn nôn, đơn giản là khó chịu hơn ngồi xe cả trăm lần.

Ngũ Tà bịt mũi, cầm đèn pin quan sát khắp nơi trong miệng cá, hy vọng có thể tìm ra manh mối, hiểu rõ tình hình của ngôi mộ này.

Miệng con cá đó trông lớn như một phòng khách, ngay cả một chiếc răng cũng cao hơn hai người trưởng trưởng thành.

Nhìn xương bị kẹt trong răng, Ngũ Tà không cần nói cũng biết, chắc chắn là xương người.

Đặc biệt là một khúc xương đùi lớn, kẹt hoàn hảo giữa khe răng cá, khiến cậu ta không ngừng cảm thấy ghê tởm.

Đi về phía yết hầu của cá, chỉ thấy phía trước dường như có vật gì đó đang phản quang.

Ngũ Tà có chút không mở mắt ra được, đội ánh sáng mạnh đó, cậu ta từ từ tiến về phía trước.

“Anh Ban!

Nhanh lên, em phát hiện một thứ!” Nghe Ngũ Tà kêu lên, Ngũ Ban đương nhiên biết cậu ta chắc chắn đã phát hiện ra thứ gì đó không tầm thường, nếu không cũng sẽ không sốt ruột mà hét lên như vậy.

Đi đến gần, cẩn thận quan sát vật phẩm mà đèn pin của Ngũ Tà đang chiếu vào, lại phát hiện một chiếc chuông lục giác bằng đồng.

Thấy vậy, anh vội vàng lùi lại mấy bước.

Thứ này quá rõ ràng rồi, có thể ảnh hưởng đến tâm trí con người.

Trước đó khi xuống mộ đã gặp phải thứ này, mấy lần anh em của anh đã chịu thiệt thòi lớn.

“Anh Ban, đừng sợ, em vừa quan sát rồi.

Chuông lục giác bên trong đã bị phong ấn, căn bản sẽ không phát ra âm thanh.

Vì vậy con rết quái vật này cũng không bị nó khống chế.

Chẳng qua nhìn vị trí của chuông lục giác, chắc là khi con rết quái vật chưa hoàn toàn trưởng thành, người ta đã cố ý khóa nó vào yết hầu của nó.

Chắc là để lại một kẻ bảo vệ cho ngôi mộ này.

Nhiều năm trôi qua như vậy, con cá đó cũng không biết đã ăn bao nhiêu người, việc nó làm tắc chuông cũng không có gì lạ.” “Ừm, đúng vậy, xem ra ngôi mộ này cũng có liên quan đến Thanh Đồng Môn.

Ở mấy nơi tôi đều gặp chuông đồng.” Trong lòng Ngũ Ban nặng trĩu.

Trên thế giới này đã tìm thấy bốn cánh Thanh Đồng Môn, mỗi cánh Thanh Đồng Môn đều kết nối với một thế giới khác.

Thật khó tưởng tượng thế giới này rốt cuộc lớn đến mức nào, ở khắp mọi ngóc ngách đều có một cánh Thanh Đồng Môn.

Dưới tác động của dòng nước, xác con cá liên tục bị đẩy trôi về phía xa, bốn người bên trong căn bản cũng không rõ tình hình bên ngoài.

Chỉ cảm thấy bên trong hiện tại rất an toàn, căn bản không cần lo lắng.

Còn về việc sẽ trôi đến đâu cùng với xác cá, trong lòng họ cũng không có chút manh mối nào.

Bây giờ điều duy nhất có thể làm là chờ đợi, chờ xác cá hoàn toàn ổn định lại, mới tiện đi vào bụng cá, tìm bản đồ, sau đó dựa theo tuyến đường trên bản đồ để tìm vị trí trung tâm mộ.

"Rầm!" Nghe tiếng động lớn, Ngũ Ban đột nhiên cảm thấy thân thể con cá dường như bị thứ gì đó va chạm mạnh, rung chuyển không ngừng.

Khoảng một phút sau, con cá hoàn toàn dừng lại, anh mới kịp mở miệng cá ra nhìn ra ngoài.

Bên ngoài vẫn tối đen như mực, chẳng qua nhiệt độ dường như đã thấp hơn nhiều so với vừa nãy.

Xem ra đã thoát khỏi nơi bị ảnh hưởng bởi suối nước nóng đó rồi.

Ngũ Tà và Bạch Chỉ Phiến lúc này cũng đứng cùng nhau ở cửa ra của miệng cá.

Chú Tần vì chuyện vừa rồi xảy ra, tự nhiên sợ con cá đó không thôi, đối với môi trường dưới nước cũng không dám xem xét nhiều, đành phải trốn phía sau hai người họ.

Khi mấy người đang cẩn thận quan sát tình hình xung quanh, dòng

nước lại dường như trở nên mạnh mẽ hơn một chút, đẩy con cá trôi xuống lần nữa.

Bạch Chỉ Phiến không chú ý, trực tiếp từ miệng cá rơi xuống.

“A!

Cứu mạng!” Ngũ Tà chỉ kịp nghe tiếng Bạch Chỉ Phiến kêu cứu, không chú ý bị kéo chân, cùng bị kéo xuống theo.

Ngũ Ban làm sao có thể để Bạch Chỉ Phiến đắc ý, anh vội vàng dùng cánh tay, nắm chặt môi miệng con cá, một tay khác nắm chặt cánh tay Ngũ Tà, không buông ra.

“Nắm chặt tôi!

Đừng buông tay Ngũ Tà!” “Không được rồi, Anh Ban, em sắp không giữ nổi nữa rồi!” Cảm thấy sức lực trong tay Ngũ Tà dần nhỏ lại, Ngũ Ban nghiến răng, lần nữa tăng sức mạnh trong tay, nắm chặt cánh tay Ngũ Tà không chịu buông.

Bạch Chỉ Phiến ở phía dưới cùng, bị dòng nước va đập, miệng không ngừng bị nước dội vào.

Nhưng ý chí cầu sinh của anh ta lại mạnh mẽ không thể tả, chết sống kéo chặt ống quần Ngũ Tà không buông tay, vừa giãy giụa vừa gọi Chú Tần cứu.

Chú Tần lúc này trong lòng cũng đang rối bời không thôi.

Nếu ba người kia đều rơi xuống sông, vậy thì một mình anh ta trong miệng cá chắc chắn tự thân khó bảo toàn.

Trong tình huống dòng sông chảy xiết, Bạch Chỉ Phiến lại còn ở phía sau kéo Ngũ Tà lùi lại.

Thêm vào đó, miệng cá trơn tuột, căn bản không thể nắm chặt được.

Ngũ Ban cảm thấy, bàn tay đang nắm môi cá kia sắp sửa tuột ra.

Vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, Ngũ Ban lại nghe tiếng Ngũ Tà kêu lên.

“Anh Ban!

Luồng nhiệt đó đuổi đến rồi!” Ngũ Ban cảm thấy không khí xung quanh dần nóng lên, xem ra hôm nay thực sự là đường chết một con.

Trừ khi vứt Ngũ Tà xuống để bảo toàn tính mạng, nhưng điều đó căn bản không phải là điều Ngũ Ban có thể làm được, cũng căn bản không phù hợp với phẩm tính của anh.

Dù Ngũ Tà có chút không hợp ý với anh lúc này, nhưng cũng không ảnh hưởng đến tình cảm của hai người.

Phía trước không biết dòng sông này rốt cuộc sẽ thông đến đâu, dựa theo tốc độ dòng nước mà nhìn về phía trước, rất có khả năng là một thác nước lớn.

Nếu lúc này buông tay, khó tránh khỏi sẽ bị ngã nát bét.

Nhưng nếu không buông tay, lại sẽ bị bỏng thành thịt xiên cừu.

Ngay cả rùa sống lâu năm cũng có thể bị bỏng chín, Ngũ Ban tự nhiên không tin huyết mạch trên người mình có thể chịu đựng được luồng nhiệt nóng đó.

Khi Ngũ Ban đang do dự, bàn tay đó cuối cùng cũng buông khỏi môi miệng con rết quái vật.

“Nhanh!

Chương 312

Bơi xuống đáy nước!

Nhiệt độ ở dưới thấp hơn!" Ngũ Ban quay người nói một câu, liền lao thẳng xuống nước.

Lúc này anh vận hành Huyền Vũ Huyết Mạch trên người, sau đó tìm kiếm vị trí của Ngũ Tà khắp nơi.

Vừa nãy khi ba người cùng rơi xuống, lập tức bị dòng nước cuốn đi tứ tán.

Chỉ có Chú Tần là còn ở trong miệng cá.

Ngũ Ban mò mẫm khắp nơi, cảm thấy trên da đầu có một luồng nhiệt nóng chảy qua, không khỏi lần nữa chìm xuống tránh luồng nhiệt đó.

Xung quanh gần như tối đen như mực, đèn pin đã sớm hỏng vì vào nước quá nhiều.

Ngay cả chiếc đèn pin chống nước mua bằng tiền lớn cũng không chịu nổi sự tàn phá như vậy.

Liên tục mấy lần va đập rồi bị vứt, lại thêm ngâm trong nước, đã sớm hỏng bét.

Ngũ Ban lập tức vứt bỏ ba lô trên người xuống, giảm bớt sức nặng trên người.

Ngay khi Ngũ Ban định bơi về phía sau để tìm Ngũ Tà, đột nhiên anh cảm thấy cánh tay mình bị thứ gì đó nắm lấy.

Vội vàng đấm một quyền.

Một quyền này dù không vận dụng Bạch Hổ chi lực, nhưng cũng

vô cùng bá đạo, người bình thường tuyệt đối không thể chống đỡ nổi.

Thế nhưng lại bị một bàn tay khác thuận thế kéo đi, đợi đến gần nhìn mới phát hiện là Ngũ Tà.

Ngũ Tà đang nín thở dưới đáy nước, liều mạng ra hiệu cho anh.

Ngũ Ban nhìn nửa ngày vẫn không hiểu ý, mãi đến khi Ngũ Tà chỉ vào tay mình, anh mới nhìn rõ, hóa ra Ngũ Tà lúc này đang nắm chặt một sợi xích sắt màu đen, để tránh bị dòng nước cuốn đi.

Ngũ Ban thì không sao, dù sao trên người anh có Huyền Vũ Huyết Mạch, căn bản không sợ dòng nước va đập.

Ban đầu anh định hai người sẽ nín thở dưới sông ngầm, đợi luồng nhiệt nóng trên người rút đi, sau đó mới nổi lên mặt nước trở lại.

Thế nhưng không ngờ luồng nhiệt đó lại nhiều đến vậy.

Chẳng mấy chốc Ngũ Ban liền cảm thấy nhiệt độ xung quanh lại tăng lên lần nữa.

Đợi đến khi định lần nữa lặn xuống nước, đột nhiên anh nhớ ra Ngũ Tà thì không có khả năng đó.

Thời gian nín thở tối đa cũng chỉ hai phút, nếu lâu hơn nữa, e là sẽ bị chết đuối.

Ngay lập tức Ngũ Ban trực tiếp giật đứt sợi xích sắt màu đen mà Ngũ Tà đang nắm trong tay, sau đó ra hiệu cho Ngũ Tà đi theo.

Mắt thấy khóe miệng Ngũ Tà điên cuồng sủi bọt khí, rõ ràng là sắp không chịu nổi nữa rồi.

Nếu không rời khỏi đây, hoặc là bị nước nóng bỏng chết, hoặc là bị chết ngạt dưới nước.

Bạch Chỉ Phiến cùng rơi xuống nước cũng không biết bị cuốn đi đâu rồi.

Nhưng hai người họ cũng không thể quan tâm đến sống chết của anh ta.

Đồng đội của anh ta đều đang ở trong miệng cá chờ chết, người của anh ta còn không đi cứu, người ngoài thì có nghĩa vụ gì mà phải cứu.

Huống hồ vừa nãy chính vì Bạch Chỉ Phiến, Ngũ Tà mới bị kéo xuống nước.

Nếu không thì bây giờ vẫn đang yên lành ở trong miệng cá.

Ngũ Ban bây giờ không có nhiều thời gian để nói những chuyện này, ngay cả chuyện bản đồ cũng lười quan tâm.

Vừa nãy vì cứu Ngũ Tà, anh đã bỏ lỡ thời gian tốt nhất để bỏ trốn.

Bây giờ đành phải thuận theo sông ngầm bơi về phía trước, còn về điểm cuối sẽ đi đâu thì cũng không biết.

Mắt thấy Ngũ Tà vì thiếu không khí mà mất đi tri giác, liều mạng giãy giụa trong nước.

Trong lòng Ngũ Ban cũng càng lúc càng nặng trĩu.

Để ngăn Ngũ Tà bị dòng sông cuốn đi, Ngũ Ban nắm chặt sợi xích sắt trong tay, sau đó lao tới không ngừng bơi về phía trước.

Phía trước dòng nước đột nhiên lại trở nên mạnh mẽ hơn một chút, ngay sau đó bên tai vang lên tiếng nước va đập vào vách đá.

Ngũ Ban có linh cảm chẳng lành, nhất định là gặp thác nước rồi.

Quả nhiên, Ngũ Ban chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng, dưới tác dụng của trọng lực không ngừng rơi xuống.

Sợi xích sắt trong tay cũng vì vừa nãy bị đá vướng vào mà đã sớm tuột ra, không biết trôi đi đâu rồi.

Bất đắc dĩ Ngũ Ban trong lòng chỉ đành cầu nguyện thác nước đừng quá cao.

Đồng thời triệu hoán Thần Ma Chi Thể ra, lại kích hoạt Huyền Vũ Huyết Mạch trên người, sử dụng Phá Nham để tăng cường năng lực phòng ngự.

Trên không trung Ngũ Ban không ngừng điều chỉnh tư thế của mình.

Khoảng mười mấy giây sau, anh cảm thấy thân thể mình cuối cùng cũng chạm vào mặt nước.

Tõm một tiếng, rơi xuống tạo ra ngàn lớp sóng, những con sóng vỗ vào cơ thể anh, khiến toàn thân anh đau nhức không thôi.

Không màng đến cơn đau trên người, Ngũ Ban lắc lắc đầu, bắt đầu tìm kiếm vị trí của Ngũ Tà khắp nơi.

Một nơi cao như vậy, dù anh có rơi xuống cũng đau đến không chịu nổi, huống chi là Ngũ Tà.

Xung quanh vẫn tối đen như mực, Ngũ Ban vừa gọi tên Ngũ Tà, vừa mò mẫm tìm kiếm trong bóng tối khắp nơi.

Nơi đèn tắt lửa tàn, khắp nơi đều là nước, xen lẫn tiếng nước thác vỗ, càng thêm ồn ào vô cùng.

Đi chưa được bao lâu, Ngũ Ban đột nhiên cảm thấy hình như có người va vào chân mình.

Vội vàng cúi đầu kiểm tra, lại phát hiện người đó chính là Bạch Chỉ Phiến vừa cùng anh rơi xuống nước.

Lúc này nhìn dáng vẻ của anh ta, đầu đã sớm bị đập nát bét, chất lỏng trong não chảy lênh láng khắp nơi.

Ngũ Ban nhìn thấy có chút buồn nôn, quay đầu sang một bên.

Anh lật thi thể của anh ta, lấy ba lô xuống, phát hiện bên trong có pháo sáng, và một số loại bình bình lọ lọ.

Ngũ Ban mở từng cái ra ngửi, lại phát hiện đó là cồn và nước tinh khiết.

Không ngờ một nhóm đạo mộ tặc lại có tâm tư mang theo cồn trong mộ địa.

Có lẽ thân thể Bạch Chỉ Phiến quá yếu ớt, vì vậy Chú Tần cũng không để anh ta mang theo đồ ăn thức uống khô, ngay cả những viên đạn đó cũng không để anh ta mang theo.

Trước đó vì không có ánh sáng, nên khó tìm Ngũ Tà.

Bây giờ có pháo sáng, Ngũ Ban nóng lòng bắn một quả lên không trung.

Dựa theo thời gian hai người cùng rơi xuống từ thác nước vừa rồi, chắc chắn sẽ không cách quá xa.

Quả nhiên, trong một vũng nước nhỏ, Ngũ Ban thấy Ngũ Tà đang không ngừng co giật trong hồ nước.

Chương 313

May mắn là đầu cậu ta hướng lên trên, không bị chết đuối trong đó.

Ngũ Ban vội vàng chạy đến bên cạnh Ngũ Tà, dùng tay thử hơi thở ở mũi và đo nhiệt độ cơ thể cậu ta, phát hiện đều bình thường.

Chẳng qua diện tích vết bỏng trên người cậu ta hơi lớn, đành phải cõng Ngũ Tà trên lưng.

Khắp nơi tối đen như mực, Ngũ Ban bây giờ cũng không thể một mình hành động được.

Thêm vào đó lại phải chăm sóc Ngũ Tà, một bệnh nhân, đành phải tìm một nơi tương đối an toàn trước.

Trong tình cảnh bất đắc dĩ, anh đành phải lần nữa bắn một quả pháo sáng trong tay, muốn tìm một nơi tương đối khô ráo.

Tranh thủ ánh sáng tạm thời đó, Ngũ Ban nhanh chóng quét nhìn xung quanh, phát hiện dưới thác nước, có một cái hang động.

Ước lượng khoảng cách, Ngũ Ban cõng Ngũ Tà trên người, từ từ bơi về phía đó.

Đến gần hang động, Ngũ Ban nhìn thác nước xung quanh, trong lòng có chút hoảng sợ.

Nhưng khi cảm nhận thấy nhiệt độ nước lại mát lạnh vô cùng, anh liền yên tâm.

Luồng nhiệt nóng kia theo sự chênh lệch độ cao mà rơi xuống đã trở nên nguội lạnh, anh liền mạnh dạn cõng Ngũ Tà vào trong.

Vừa mới vào động liền nghe thấy tiếng sột soạt bên trong, trong

lòng không khỏi giật mình.

Chẳng lẽ trong hang động có quái vật sao?

Nghe động tĩnh, số lượng chắc chắn không ít.

Anh đặt Ngũ Tà ở cửa hang động, Ngũ Ban lấy bật lửa chống nước trên người ra, nhẹ nhàng thắp sáng.

Không nhìn thì không biết, nhìn rồi thì ôi thôi, hóa ra trong hang động có mấy ngàn con dơi lớn.

Đón ánh đèn, những con dơi đó trong mắt phát ra ánh sáng đỏ, đơn giản như đom đóm vậy.

Đối với hai vị khách không mời là Ngũ Tà và Ngũ Ban, những con dơi này dường như không có thiện ý gì nhiều, không lâu sau liền bay lượn trên không trung.

Quả nhiên, đúng như Ngũ Ban đã nói, bầy dơi này không phải là loại dễ trêu chọc, chúng muốn phát động tấn công.

Nhưng Ngũ Ban có thể sợ sao, trên người anh mang Bạch Hổ Huyết Mạch, Bạch Hổ thuộc kim, chủ sát phạt, thêm vào đó đã hấp thu sát khí lâu như vậy.

Những con dơi đó không dám khinh cử vọng động.

Sư tử dù lớn cũng sợ sứt răng, Ngũ Ban và bầy dơi giằng co một lát.

Bầy dơi đó cuối cùng cũng không nhịn được, phát động tấn công đối với con người xâm phạm lãnh địa này.

Ngũ Ban chỉ nghe thấy trong không khí vang lên một tiếng kêu the thé, ngay sau đó cười lạnh một tiếng.

“Gầm!

Gầm!

Gầm!" Ba tiếng hổ gầm khiến những con dơi này sợ hãi trực tiếp bay ra ngoài theo cửa động.

Có mấy con vừa nãy vì khoảng cách quá gần, trực tiếp bị chấn động đến chết ngay tại chỗ.

"Cũng không nhìn xem mình nặng mấy cân mấy lạng." Ngũ Ban đi tới, nhặt mấy con dơi trước mặt lên trong tay cẩn thận quan sát.

Con dơi đó dài khoảng 1.5 mét, giữa hai chân có một màng hai lớp.

Miệng của nó lại giống như một con hồ ly, tai ngoài nhô ra phía trước rất lớn.

Cẩn thận quan sát một lúc, lại phát hiện đây chính là loại dơi hút máu đã từng gặp phải khi còn trong quân đội.

Lúc đó người dân địa phương gọi loại dơi này là dơi hồ ly hút máu, vì chúng thích hút máu tươi của động vật và trông giống hồ ly mà có tên.

Sau đó vì loại dơi này thiếu nguồn thức ăn, chúng đã tấn công con người, quân đội đã ra lệnh tiêu diệt toàn bộ loại dơi này.

Không ngờ lại có thể gặp được sinh vật này ở đây, thật hiếm có.

Chỉ không biết bầy dơi này sống ở đây rốt cuộc ăn gì mà lớn lên.

Một con dơi khác dài hơn hai mét, rõ ràng chỉ có con này lớn đến mức khoa trương.

Không kịp suy nghĩ nhiều như vậy, đã vào lăng mộ gần bảy tám tiếng rồi, chỉ mới nghỉ ngơi một lần, ngay cả nước cũng chưa uống được mấy ngụm.

Ngũ Ban vội vàng lột da, rút máu mấy con dơi xử lý xong, đặt lên cành cây, nhóm lửa.

Không lâu sau, mùi thịt nướng đã lan tỏa khắp hang động.

Anh lấy nước sạch ra, cho Ngũ Tà uống mấy ngụm, phát hiện cậu ta không có dấu hiệu tỉnh lại.

Lại lấy cồn ra, nhẹ nhàng rắc lên vết bỏng của Ngũ Tà.

Không ngờ thằng nhóc Ngũ Tà không kêu la phản ứng, nhưng dưới sự kích thích của cồn, lông mày lại không ngừng cau lại.

Sau khi xử lý xong mọi thứ, Ngũ Ban rót một ngụm lớn nước sạch vào miệng.

"Két két!" "Ai!" Nghe phía sau có vật gì đó phát ra tiếng kêu quái dị, Ngũ Ban vội vàng quay đầu lại, phát hiện phía sau vẫn tối đen như mực.

Trong tình cảnh bất đắc dĩ, anh đành phải lấy cồn ra, lại lấy mấy mảnh vải rách quấn lên cành cây, làm một cây đuốc đơn giản.

Khi chuẩn bị tiến lên kiểm tra, Ngũ Ban, lại nhịn đau tự rạch lòng bàn tay mình, nhỏ mấy giọt máu tươi bôi lên người Ngũ Tà, sau đó mới cầm cây đuốc cắm dưới đất tiến lên xem.

Ngũ Ban nhìn lòng bàn tay mình, từ khi tiến vào mộ địa đến nay, vẫn luôn bị rạch chảy máu.

Bây giờ sắc mặt anh đã có chút tái nhợt, trông vô cùng yếu ớt.

Nếu cứ tiếp tục như vậy lâu dài, nhất định sẽ chết vì mất máu.

Dọc đường đều thấy những thứ lộn xộn, lại thỉnh thoảng quay đầu nhìn đống lửa bên cạnh Ngũ Tà.

Mãi đến khi đi đến một vách đá, Ngũ Ban mới phát hiện trước mắt có một chiếc quan tài gỗ.

Quan tài có lẽ vì thời gian lâu mà có mấy chỗ ván quan tài đã rơi ra.

Điều khiến anh khá tò mò là, chiếc quan tài đó không giống như bình thường được chôn ngang dưới đất, mà bị treo, mắc trên một vách tường.

Anh nhìn xung quanh, phát hiện có hai ba mươi chiếc quan tài được đặt như vậy.

Vội vàng lại lùi lại mấy bước.

Anh giơ cây đuốc lên cao một chút, lại phát hiện trước mắt căn bản không phải vách tường, mà là một vách núi!

Vách núi này khắp nơi đều là quan tài, những chiếc quan tài này xếp dày đặc, cả vách núi quan tài này cái nọ nối cái kia.

Có chỗ thậm chí chồng chất mấy chiếc quan tài lên nhau, cảnh tượng vô cùng hùng vĩ.

Nhớ lại trước đây từng cùng Chú Ba xuống mộ, cảnh tượng như thế này căn bản chưa từng gặp.

Dù có gặp một số quan tài đặt ngược trong mộ, đó cũng chỉ là vấn đề phong thủy của mộ chủ.

Chương 314

Dù vậy, cũng chưa từng thấy mấy ngàn chiếc quan tài đặt cùng một chỗ.

Suy nghĩ một chút chỉ đưa ra được một kết luận, đây chắc là một loại phong tục tập quán, chôn cất tất cả người đã khuất cùng một chỗ.

Và treo bằng phương thức huyền quan (quan tài treo).

Một số dân tộc thiểu số áp dụng phong tục tập quán này, cho rằng đây là cách tốt nhất để người chết về trời.

Trong lịch sử có một số khu định cư của người Miêu, chôn cất người đã khuất trong cùng một ngôi mộ.

Những chiếc quan tài này đều được đóng bằng ván gỗ, khác biệt lớn so với quan tài mà người Hán sử dụng.

Người Miêu vẫn luôn có tập tục động táng (chôn trong hang động).

Giống như người Mông Cổ vẫn luôn tin rằng sói là sứ giả của Thiên thần, vì vậy người Mông Cổ thường dùng thiên táng.

Vứt xác người chết ra ngoài đồng để sói hoặc kền kền ăn thịt, như vậy họ sẽ tin rằng người chết sẽ lên thiên đường.

Động táng, dường như là tập tục tang lễ mà người Miêu vẫn luôn kế thừa.

Linh cữu của người thân đã khuất, bất kể nam nữ, đều được đặt theo quy luật trong hang động, một tầng chồng lên một tầng.

Tầng dưới mục nát thì tầng trên lại tiếp tục chồng lên.

Như vậy càng lên cao, niên đại của linh cữu càng gần, người chết

thông thường đều cần là người già trên 60 tuổi trong gia tộc.

Và đã kết hôn, không chết vì tai ương, không mắc bệnh truyền nhiễm, cũng như không phải là người già chết khắc với hương làng mới có thể được đặt ở đây.

Người có thể được đặt ở nơi như vậy, cũng là một loại vinh hạnh, ít nhất cũng được an hưởng tuổi già.

Nhưng tập quán này từ sau giải phóng đã bị bãi bỏ.

Thứ nhất là ảnh hưởng đến môi trường, thứ hai là tập quán này khiến một số cư dân dân tộc thiểu số có chút bất mãn.

Đối với họ, nếu chết mà không thể vào mộ tổ, đó chính là một sự sỉ nhục, vì vậy không lâu sau giải phóng đã bị bãi bỏ.

Ngũ Ban cẩn thận quan sát vách núi đối diện, số lượng quan tài trong đó có thể nói là kinh người.

Dựa theo mức độ mục nát dường như đã có lịch sử hàng trăm năm.

Vì những chiếc quan tài ở dưới cùng cơ bản đã hóa thành đất sét, chỉ cần chạm nhẹ một cái liền vỡ vụn thành tro.

Những chiếc ở trên cùng, xuyên qua ánh đèn cũng có thể thấy rất cũ kỹ.

Cũng có thể vì tập quán tang lễ này bị bãi bỏ, nên không có quan tài mới được đưa vào nữa.

Kéo suy nghĩ của mình trở lại, Ngũ Ban bắt đầu tìm kiếm khắp nơi nguồn gốc của tiếng kêu quái dị vừa rồi.

Lúc này anh không có tâm tư mở những chiếc quan tài này ra.

Những chiếc quan tài này trông vừa cũ kỹ vừa nát, ngay cả thân quan tài cũng được đóng bằng mấy mảnh ván gỗ, chắc chắn không có

đồ tốt.

Nhiều quan tài như vậy tập trung ở một chỗ, nếu không có thứ bẩn thỉu nào, Ngũ Ban chắc chắn không tin.

Chẳng qua anh mang trong mình Bạch Hổ Chi Lực, sát khí mười phần, những quỷ vật này thông thường đều không dám có ý đồ gì với anh.

"Hắc hắc!

Ngũ Ban!

Đang tìm gì vậy?" Đột nhiên phía sau truyền đến một giọng nói cực kỳ khó chịu, Ngũ Ban sợ đến toát mồ hôi lạnh, liền chạy hai bước quay đầu lại.

Thế nhưng lại phát hiện Ngũ Tà không biết từ lúc nào đã tỉnh lại, đang đi phía sau anh.

"Để tôi xem bên trong có gì, vết thương trên người cậu không sao chứ." Nhìn Ngũ Tà trước mặt, Ngũ Ban cảm thấy luôn có một sự quỷ dị khó tả.

Đặc biệt là giọng nói của cậu ta nghe như giọng một ông lão bảy tám mươi tuổi phát ra, ngắt quãng, như có thứ gì đó kẹt trong cổ họng, nghe cực kỳ khó chịu.

"Tôi không sao." "Ngũ Ban, cậu biết đây là đâu không?" "Không biết, chắc là mồ mả tổ tiên của dân tộc thiểu số nào đó." "Thả rắm!

Đó là hố chôn tuẫn táng do lũ súc sinh còn không bằng chó heo kia giết mấy ngàn người mà tạo thành!" Trong bóng tối, mặc dù có cây đuốc trong tay, Ngũ Ban vẫn không thể nhìn rõ biểu cảm của Ngũ Tà.

Nhưng nghe tiếng gầm giận dữ xé lòng đó, Ngũ Ban trong lòng xác định, Ngũ Tà trước mặt chắc chắn không phải Ngũ Tà, hoặc Ngũ Tà

đã bị ác quỷ trong quan tài nhập vào, đặc biệt là cách nói chuyện.

Mặc dù hiện tại anh và Ngũ Tà có chút bất hòa, nhưng bất kể ngày thường hay riêng tư, Ngũ Tà đều phải cung kính gọi một tiếng Anh Ban.

Bây giờ thì cứ một tiếng Ngũ Ban, thậm chí còn nói tục, khiến Ngũ Ban cuối cùng xác nhận được thân phận của đối phương.

“Ai?

Mau cút ra khỏi cơ thể đó, nếu không tôi sẽ không khách khí với ông đâu.” “A a, bị phát hiện rồi.

Này người trẻ tuổi đừng sợ, tôi không có ác ý với bạn bè.

Chẳng qua nơi này là hố chôn tuẫn táng của tôi, chín trăm chín mươi chín người đồng tộc của tôi ngày trước, đều bị chặt đầu chôn ở đây.

Tôi thấy ở đây cũng là một loại duyên phận, chắc là vì bảo vật bên trong phần mộ này.

Lão phu muốn trao đổi với cậu một việc, cậu đưa tôi ra ngoài, tôi sẽ nói cho cậu biết đường đến trung tâm mộ, thấy sao?” “Tôi nói lại một lần nữa, cút ra khỏi cơ thể đó đi.” Mặc dù những lợi ích mà hồn ma trước mặt đưa ra vô cùng hấp dẫn, nhưng Ngũ Ban lại không thèm.

Vì trong mắt anh, sự an toàn tính mạng của Ngũ Tà quan trọng hơn bất cứ điều gì.

Vì hồn ma nhập vào một người quá lâu sẽ khiến dương khí của người đó suy giảm, nghiêm trọng thì thậm chí sẽ khiến cả người suy yếu không dậy nổi.

“Thằng nhóc thối tha, lão phu đưa ra điều kiện tốt như vậy mà cậu

cũng không đồng ý, vậy thì ở lại đây bầu bạn với tộc nhân của tôi đi." Lời vừa dứt, Ngũ Tà đã lao đến trước mặt Ngũ Ban với tốc độ cực nhanh, hai tay thành trảo, bóp chặt cổ Ngũ Ban.

Nhưng Ngũ Ban căn bản sẽ không cho hắn cơ hội, anh cúi đầu tránh, nghiêng người một cước liền đá vào lưng Ngũ Tà.

Cùng lúc đó tiếng kêu quái dị phát ra từ miệng hồn ma khiến Ngũ Ban đột nhiên khựng lại.

Mặc dù Ngũ Tà bị hồn ma nhập vào, nhưng người chịu thương tổn cuối cùng vẫn là bản thân Ngũ Tà.

Trong lòng Ngũ Ban bắt đầu suy tính đối sách.

Hồn ma kia không ngờ Ngũ Ban lại có thân thủ đến như vậy, lúc này cũng bị kích nộ.

Chỉ thấy nó đột nhiên lao xuống đất, toàn bộ tóc đều bay lượn vì quỷ khí.

Đôi mắt trũng sâu trông vô cùng đáng sợ.

"Ối, nhìn cái vẻ này có vẻ đáng sợ đấy, không biết có chịu được đòn không đây." Ngũ Ban nhìn cái hồn ma trước mặt phách lối như vậy, lạnh lùng hừ hai tiếng.

Ngay sau đó lại tự rạch vết thương trong tay, xoa xoa lên người.

Khi hồn ma như một con cóc lao về phía anh, Ngũ Ban vội vàng vận dụng Huyền Vũ Huyết Mạch trên người.

"Phá Nham!" Con lão quỷ đó lao vào người Ngũ Ban, nhưng lại không chạm tới, bị một luồng huyết khí chấn văng ra, liên tục kêu thảm thiết.

Ban đầu Ngũ Ban cứ nghĩ con lão quỷ này là loại khó nhằn, có thể đột phá sát khí thần huyết lưu lại trên người Ngũ Tà.

Nhân lúc lão quỷ lật người lăn trở lại, Ngũ Ban phát hiện bộ quần áo dính máu tươi mà anh đã từng sát lên Ngũ Tà trước đó đã sớm biến mất.

Chương 315

Trên bộ quần áo đó có từng hàng dấu răng cắn xé, không biết là do sinh vật gì gây ra.

Thấy con lão quỷ đó rơi vào thế hạ phong, Ngũ Ban sao có thể bỏ lỡ cơ hội tốt, liền lao tới, đuổi theo tóm chặt mắt cá chân lão quỷ.

Đánh cho nó một trận tơi bời, không lâu sau trên người Ngũ Tà trực tiếp bốc ra khói trắng, đồng thời miệng không ngừng phát ra tiếng kêu quái dị, dường như vô cùng đau khổ.

"Nói cho tôi biết đường đến trung tâm mộ, nếu không hôm nay tôi sẽ khiến ông hồn phi phách tán, ngay cả quỷ cũng không làm được." "Nằm mơ đi, trừ khi cậu đưa tôi ra ngoài, nếu không thì đừng hòng." Nghe câu nói đó, Ngũ Ban liền không do dự nữa, anh trực tiếp ấn lòng bàn tay lên giữa trán Ngũ Tà, sống sờ sờ chấn chết con lão quỷ đó trong cơ thể Ngũ Tà.

Không lâu sau một luồng sát khí liền từ hổ khẩu chảy vào cơ thể anh, khiến anh cảm thấy trên người có một luồng khí ấm áp.

Đối với việc đã lâu không hấp thu quỷ khí, anh không khỏi có chút vui mừng.

Trước mặt có mấy ngàn chiếc quan tài, chẳng phải có nghĩa là có mấy ngàn hồn ma có thể cung cấp để hấp thu sao?

Mặc dù thực lực của những hồn ma này đều không quá mạnh, nhưng kiến nhiều cũng thịt, không chịu nổi số lượng lớn.

Nếu hấp thu hết mấy ngàn con lệ quỷ này, thực lực tuyệt đối sẽ tăng lên một tầng nữa.

Sau khi đặt Ngũ Tà trở lại bên cạnh đống lửa, Ngũ Ban cũng

không có tâm tư đi tìm những hồn ma đó nữa.

Vừa nãy xảy ra chuyện như vậy khiến trong lòng anh có chút bất an, không ngờ hồn ma bên trong lại khá linh hoạt.

Hấp thu một phần quỷ khí, khiến anh có chút không có chỗ để giải tỏa, đành phải ngồi thiền nhắm mắt dưỡng thần ở đây, tiêu hóa những sát khí này để làm của riêng mình.

"Kít!

Kít!

Kít!", thứ không biết sống chết nào dám lại tới!

"Thằng nhóc, giết tộc nhân của tao, hôm nay đừng hòng thoát ra khỏi đây!

Ha ha ha!" "Đúng đúng đúng, ở lại đây bầu bạn với chúng ta tốt biết mấy!" Một trận âm thanh ồn ào lan tỏa bên tai Ngũ Ban, nhìn khắp nơi chỉ thấy một đám sương đen không ngừng lảng vảng, nhanh chóng hình thành một thể quỷ thực chất phía trên Ngũ Ban.

Ngũ Ban cẩn thận nhìn lại, lại phát hiện những thể quỷ này không có cái nào có đầu, đầu của tất cả đều không cánh mà bay.

"Đầu không có đầu mà nói chuyện." "Két két!

Thằng nhóc, mày biết mà." "Tao không nói cho mày biết!

Hắc hắc hắc!

Không nói cho mày biết!" Ngũ Ban nghe những hồn ma này mỗi câu mỗi lời, đầu anh có chút đau.

Bây giờ anh nghiêm trọng nghi ngờ đám quỷ này bị nhốt trong mộ mấy ngàn năm đến nỗi đầu óc đều có vấn đề rồi.

"Không cút, tưởng đó là Thượng Cổ Đại Thần Hình Thiên sao?

Ở trước mặt bản đại gia mà giả thần giả quỷ, nếu không cút lão tử sẽ cho mày chết.” “Ha ha ha!

Cho tao chết ư?

Cho tao chết! !Ha ha ha!

Tất cả đều là ma quỷ!

Tất cả đều là súc sinh!

Tao muốn cho mày chết!

Tao muốn báo thù!” Một hồn ma trước đó có vẻ hơi thần kinh, đột nhiên gào thét xé lòng.

Ngũ Ban sơ lược đánh giá một lượt, nhiều quỷ như vậy mặc dù số lượng quả thực không ít, nói ra cũng có hơn 1000 con.

Nhưng loại khá lợi hại thì cũng chỉ có mấy con lệ quỷ đó thôi, căn bản không đủ để tạo thành uy hiếp.

Vết thương trên lòng bàn tay mà Ngũ Ban tự rạch vẫn chưa lành, nhưng sát khí đã có chút thu lại.

Có lẽ vì lý do này mà đám lệ quỷ kia mới không hề sợ hãi, ỷ vào số lượng đông mà nghĩ Ngũ Ban không có cách nào.

“Tôi không biết các ông rốt cuộc đã trải qua chuyện gì, nhưng hôm nay tôi nói cho các ông biết đừng không biết điều.

Nhanh chóng cút đi, nếu biết điều thì nói cho tôi biết vị trí trung tâm mộ, có lẽ tôi có thể giúp các ông báo một mối thù lớn, diệt sạch cả nhà chủ nhân ngôi mộ đó.

Nhưng cũng đừng được đằng chân lân đằng đầu, đừng nghĩ tôi sợ các ông, tôi chỉ lười đáp lời thôi.

Hoặc là cút, hoặc là nói ra vị trí trung tâm mộ.” Dù đối mặt với

nhiều hồn ma như vậy, Ngũ Ban vẫn tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

“Cho tao cút ư?

Ha ha ha?

Tao cút ư????” Nghe vậy, Ngũ Ban quả thực có chút mất kiên nhẫn.

Con quỷ đó vẫn luôn gào to kêu nhỏ, khiến Ngũ Ban bực bội.

“Gầm!

Gầm!

Gầm!” Liên tục ba tiếng hổ gầm, phát ra từng trận sát khí, uy lực của Bạch Hổ há nào là thứ lệ quỷ bình thường có thể chống đỡ được.

Quả nhiên, sau một trận hổ gầm của Ngũ Ban, mấy con lệ quỷ kia đầu đau như búa bổ, trực tiếp từ trên không rơi xuống.

Đặc biệt là con hồn ma thần kinh kia, trực tiếp nổ tung, Ngũ Ban thậm chí còn lười hấp thu quỷ khí trên người nó.

Chỉ là một đám cô hồn dã quỷ thôi, cũng không biết khi còn sống rốt cuộc đã trải qua hoạn nạn gì, bị người khác giam cầm ở đây, không được rời đi.

Đầu lâu đều bị đám người kia chặt xuống giam giữ ở đây.

Mấy ngàn năm trôi qua, thậm chí thời gian còn lâu hơn nữa, cũng không hình thành được một chủ tâm cốt (người lãnh đạo).

Lúc này mấy con lệ quỷ tương đối mạnh đã bị Ngũ Ban hành hạ một trận, quỷ khí đều bị Ngũ Ban hấp thu sạch sẽ.

Ngũ Ban sảng khoái liếm liếm môi, tận hưởng vị ngọt của sát khí.

Ngay sau đó mắt anh lóe lên ánh sáng xanh, nhìn về phía mấy ngàn chiếc quan tài phía sau.

Những hồn ma còn lại thấy mấy con lệ quỷ cầm đầu bị nuốt chửng thì càng kinh hoàng tột độ.

Không ngờ lại có một số hồn ma có đầu óc, điều khiển một số sinh vật kỳ lạ tiến lên quấy rầy Ngũ Ban.

Ngũ Ban quay đầu nhìn lại, da đầu không khỏi tê dại.

Hóa ra một bầy chuột lớn màu đen từ trong bóng tối xông ra, mức độ dày đặc dường như có đến vạn con.

Mỗi con thể tích đơn giản là nặng hơn ba mươi cân, gần như bằng một con Ngao Tạng.

Ngũ Ban dù có Thần Ma Chi Thể, cũng không thể chống lại sự tấn công mạnh mẽ của nhiều con chuột như vậy.

Chương 316

Lại nhìn mắt của chúng đều phát ra ánh sáng đỏ như máu, rõ ràng đều là ăn thịt người.

Tiếng chít chít tràn ngập cả không gian, Ngũ Ban định lần nữa phát động hổ gầm thử cố gắng xua đuổi chúng đi.

Kết quả bầy chuột mập kia dường như căn bản không có ý chí của mình, điên cuồng xông về phía trước.

Có mấy con thậm chí trực tiếp nhảy lên đầu Ngũ Ban, ở trên người anh loạn cào cào đào bới, có con thậm chí trực tiếp cắn vào cổ Ngũ Ban.

Ngũ Ban làm sao có thể để chúng đắc ý, anh phản tay một dao cắt chúng thành hai nửa.

Nhưng không chống lại được số lượng chuột quá nhiều, anh kéo Ngũ Tà liên tục lùi về phía sau.

"Ha ha ha, chạy rồi!

Chúng ta đuổi!" Mấy con hồn ma trước đó bị tiếng hổ gầm của Ngũ Ban chấn động lùi lại thấy Ngũ Ban chạy trối chết, lần nữa điều khiển mấy ngàn con chuột xông lên truy đuổi.

Ánh mắt Ngũ Ban vẫn băng lãnh, miệng không nói một lời.

Không ngờ bầy chuột này ngay cả Bạch Hổ Chi Lực cũng không sợ, càng không sợ sát khí trên người anh.

Anh đang suy tính làm thế nào cho tốt.

Bất thình lình liền bị một con chuột cắn vào đùi.

Anh dùng sức chấn một cái, liền chấn chết con chuột đó ở đằng

xa.

Những con chuột khác thấy vậy vội vàng lùi lại mấy phần.

Rõ ràng là có quan niệm về sống chết, nếu không, sẽ không lùi lại như vậy.

Không có cách nào khác, Ngũ Ban đành phải chạy đến cửa hang động bên vách núi.

Nếu lại nhảy xuống nữa, vết thương trên người Ngũ Tà khó tránh khỏi sẽ lại viêm nhiễm.

Anh lấy ra viên pháo sáng cuối cùng trong ba lô bắn một phát xuống dưới chân.

Pằng một tiếng, pháo sáng lập tức chiếu sáng toàn bộ hang động, phát ra từ mặt đất kích thích mắt những con chuột kia.

Những con chuột sống trong hang động này rõ ràng đã lâu không thấy mặt trời, nhìn thấy pháo sáng một khoảnh khắc, chúng đều lùi lại kêu chít chít mà bỏ chạy.

Ngũ Ban cũng lười đi truy đuổi.

Bầy chuột này chắc chắn đã gặm nhấm hết những thi thể mục nát trong quan tài, vì vậy thể hình mới khủng khiếp đến vậy.

Lúc này Ngũ Ban nhìn vết thương bị cắn ở chân bắt đầu nhiễm trùng, sưng to lên.

Nhưng may mắn là trên người anh có Kỳ Lân Huyết Mạch, không cần bao lâu, độc tố trên người sẽ bị đẩy ra ngoài.

Về điểm này Ngũ Ban cũng không hề lo lắng.

Sau đó, do sự kích thích của pháo sáng vừa rồi, lũ chuột trong thời gian ngắn sẽ không dám xông lên nữa.

Muốn ở lại đây an ổn, nhất định phải giải quyết những chiếc quan tài kia.

Những hồn ma đó nếu giết từng con một thì một ngày cũng không giết hết.

Dùng Bạch Hổ Chi Lực trấn áp, uy lực lại không lớn đến vậy, dễ dàng để chúng trốn thoát.

Ngũ Ban đột nhiên nhớ ra con lệ quỷ cầm đầu vừa nãy muốn nói điều kiện với anh.

Trong lòng, Ngũ Ban rút Hắc Kim Cổ Đao ra đi về phía trước.

"Vừa nãy có một con quỷ nói với tôi là muốn được đưa ra ngoài, có thể đồng ý với tôi là sẽ đưa tôi vào trung tâm mộ, được không?" Đám lệ quỷ kia thấy Ngũ Ban một mình cầm Hắc Kim Cổ Đao, trên người không ngừng phát ra sát khí, không dám tiến lại gần.

"Đám hồn ma các ông lẽ nào cam tâm cả đời ở lại đây sao?

Tôi có thể hứa đưa các ông ra ngoài, nhưng các ông cũng phải tuân thủ điều kiện của tôi." "Bỏ Hắc Kim Cổ Đao trong tay xuống." Nghe tiếng một con quỷ run rẩy nói, Ngũ Ban đành phải trực tiếp cắm Hắc Kim Cổ Đao vào vách đá bên cạnh.

Thân kiếm xuyên thủng vách đá, điện quang hỏa ảnh, tiếng kim loại va chạm không ngừng.

"Keng" một tiếng, chuôi kiếm không ngừng rung động, không ngừng phát ra sát khí nồng đậm, khiến con hồn ma vừa nói chuyện kia lại rụt trở lại bóng tối.

"Bây giờ là niên đại nào, triều đại nào và quân vương nào đang cai trị triều chính?" Một hồn ma khác với giọng nói có vẻ già nua cẩn thận hỏi một câu.

Nghe vậy, Ngũ Ban cảm thấy buồn cười, bây giờ đã là niên đại nào rồi, làm gì còn hoàng đế.

Thật sự không hiểu, đám người này rốt cuộc là bị giết vào lúc nào.

Trong lòng anh đột nhiên nghĩ, nghe những lời than thở của đám hồn ma này, không chừng có thể biết được bí mật về mộ chủ.

"Bây giờ đã sớm không còn quân vương nữa rồi, nhưng ở khu vực Thăng Long thì người Hán đang làm chủ.

Cái thời đại đó đã qua lâu rồi." Ngay sau đó trong bóng tối lại truyền đến một trận tiếng xì xào, rõ ràng là mấy con hồn ma đó đang ngầm bàn bạc, suy đoán về tính chân thực trong lời nói của Ngũ Ban.

Ngũ Ban không hề vội vàng, chỉ cần nơi anh đang ở an toàn là được.

Chỉ cần đợi Ngũ Tà tỉnh lại, không còn vướng bận nữa, vậy thì anh có thể giết chóc khắp nơi thu tất cả đám hồn ma đó vào trong túi.

Trong lòng Ngũ Ban không nhịn được liếm liếm môi.

"Vừa nãy đang làm gì vậy?

Không phải định ăn thịt tôi sao?

Tôi làm quỷ mấy ngàn năm rồi, tôi chưa từng thấy người nào mặt dày đến vậy, dám ăn thịt quỷ." Một hồn ma có đôi mắt hơi ti hí, thấy hành động của Ngũ Ban, vội vàng lại lùi lại mấy bước.

Kéo theo mấy con hồn ma khác, lại lần nữa rụt vào bên trong mấy phần.

Ngũ Ban trong lòng không khỏi cảm thấy có chút xấu hổ, một động tác nhỏ như vậy cũng bị phát hiện.

"Đừng sợ, vừa nãy tôi nói nhiều như vậy, có chút khát nước thôi mà.

Một mình tôi sẽ ăn thịt quỷ sao?" Nhìn khuôn mặt cười ha ha của Ngũ Ban, đám hung quỷ kia càng cảm thấy Ngũ Ban này không đáng tin, và vô cùng không đáng tin cậy.

Trong bóng tối lại truyền đến một trận tiếng xì xào.

"Hừ, vừa nãy hắn đã ăn mấy con quỷ tương đối lợi hại rồi." "Đó là vì chúng chọc giận tôi, nếu các ông nguyện ý hòa bình chung sống với tôi, vậy thì tôi tự nhiên sẽ không đối xử với các ông như vậy.

Điều kiện tôi đã hứa với các ông rồi, còn về việc đồng ý hay không, cứ tự xem mà làm." Nói xong, Ngũ Ban trực tiếp ngồi khoanh chân xuống đất, nhắm mắt dưỡng thần.

Vừa nãy máu trên lòng bàn tay đã dùng quá nhiều, thêm vào đó vừa nãy lại bị chuột cắn một phát, khiến anh trông có vẻ yếu ớt.

"Không biết đã ở cái nơi quỷ quái này bao lâu rồi, toàn bộ tộc nhân của chúng tôi, vốn dĩ ở trong thôn lạc an lành vô sự, sống cuộc sống bình yên.

Thế nhưng lại bị kẻ địch bắt hết vào lăng mộ tối tăm không thấy trời đất, giúp xây dựng ngôi lăng mộ này.

Cả một vạn mấy ngàn người trong thị trấn đều bị giết sạch, chỉ còn lại những người đàn ông tráng niên như chúng tôi giúp xây dựng lăng mộ.

Không ngờ mộ chủ nhân này lại hung tàn vô cùng, chưa chết thì đã hao phí tất cả quốc lực để xây dựng ngôi lăng mộ này.

Và dựa theo điều tôi vô tình biết được, mộ chủ nhân căn bản không phải là người, mà là một quái vật." "Hả?

Chương 317

Quái vật?" Ngũ Ban nghe vậy liền mở mắt ra, có chút giật mình.

Năm nào quái vật cũng có thể làm quân chủ sao?

Chắc là vị quân vương đó để củng cố sự cai trị của mình, cố ý bịa đặt những lời nói dối kiểu con của thần linh để lừa dối đám dân ngu dốt vô tri.

"Đúng, không sai, dưới cùng của ngôi mộ này có một cái hố đen vô cùng tối, không ai biết thông đến đâu.

Nhưng dựa theo lời vị quân vương đó, cái hố đen này thông đến địa ngục, và con quái vật đó thực sự từ địa ngục bò ra.

Chúng tôi cũng không dám phản kháng, sợ rằng sẽ giáng xuống thần chiếu, xử tử toàn bộ chúng tôi, đày xuống địa ngục.

Thế nhưng không ngờ sau khi chúng tôi giúp xây dựng xong lăng mộ, hắn ta lại hạ lệnh chặt đầu toàn bộ tộc nhân của chúng tôi để cho cá ăn!

Thi thể của chúng tôi thì bị đặt trong huyền quan, trở thành bình phong cho phần mộ của con quái vật đó.

Cả một vạn mấy ngàn người, toàn bộ đều bị giết chết ở trong đó." Nghe giọng nói có chút bi thương và phẫn nộ của hồn ma đó, Ngũ Ban không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

Vị bạo quân đó rốt cuộc hoang đường đến mức nào, giết một vạn mấy ngàn người để tế điện cho phần mộ.

Loại quân vương này, không chết thì ai chết.

"Những con quỷ này chết vào triều đại nào?" "Tôi là dân của Kiệt

(Vua Kiệt).

Chẳng qua cũng là một hôn quân, chính vì vậy mà chúng tôi đã chọn ẩn cư không xuất thế, thế nhưng lại bị kẻ địch tìm thấy.” Ngũ Ban trong lòng suy nghĩ kỹ, quả nhiên, ngôi mộ này quả thực là sản vật thời Tiên Tần.

Chẳng qua vào thời đại đó sẽ có loại đồ dùng bằng đồng này sao?

Anh kiềm chế nỗi lòng, không nói nhiều với đám hồn ma đó nữa.

Hắc Kim Cổ Đao trong tay anh có hiệu quả phong ấn.

Nếu dùng Hắc Kim Cổ Đao làm một loại dung khí, hấp thu mấy ngàn con lệ quỷ vào, sau đó lại thêm huyết mạch của anh phong ấn lại rồi lấy ra.

Chắc chắn sẽ trở thành một thanh lợi khí vô song trên đời, chỉ bằng số lượng thôi cũng đủ dọa chết người rồi.

“Được rồi, tôi biết rồi, tôi sẽ báo thù cho các ông.

Nhưng tôi báo thù cho các ông, chẳng phải các ông cũng nên đồng ý một điều kiện của tôi sao?” Nhìn nụ cười không có ý tốt của Ngũ Ban, đám quỷ lại bắt đầu xì xào, rõ ràng là có chút không yên tâm về Ngũ Ban.

“Điều kiện gì?” Một hồn ma đột nhiên từ trong bóng tối chui ra, làm Ngũ Ban giật mình một cái.

Không phải Ngũ Ban nhát gan, mà thời gian đám hồn ma này tu luyện thực sự quá lâu rồi.

Thêm vào đó không có đầu, khiến Ngũ Ban nhìn thấy thực sự ghê tởm.

“Quay lại đi, nếu không lát nữa tôi sợ hai tay tôi không khống chế được, sẽ ăn thịt ông đấy.” Con hồn ma kia không đợi Ngũ Ban nói

xong liền "sưu" một tiếng biến mất không dấu vết, rõ ràng là vừa nãy bị thủ đoạn của Ngũ Ban dọa sợ rồi.

"Điều kiện của tôi rất đơn giản, tôi cũng có thể đưa các ông ra ngoài.

Không cần trở thành trợ thủ của tôi, lát nữa tôi sẽ phong ấn tạm thời các ông vào trong Hắc Kim Cổ Đao.

Đương nhiên lúc nào ra thì ra, chẳng qua một khi tôi tiến vào trung tâm mộ, chắc chắn sẽ gặp những hồn ma lợi hại hơn.

Lúc đó cần các ông giúp tôi, nếu đồng ý thì bây giờ vào đi." Ngũ Ban tự nhiên trong lòng đã tính toán rất lâu, đám hồn ma này là những quái vật đã sống hơn 2500 năm.

Làm sao có thể cam tâm tình nguyện bị phong ấn, chỉ cần lấy một cái cớ nhỏ để dẫn dụ, tự nhiên sẽ đồng ý.

"Thành giao!

Hy vọng cậu giữ lời, nếu không, tôi làm quỷ cũng sẽ không buông tha cho cậu!" Nghe tiếng kêu quỷ rợn xương sống đó, Ngũ Ban trong lòng vô cùng cạn lời.

Bây giờ đã thành quỷ rồi, còn lợi hại đến đâu nữa chứ.

"Cậu nhóc, đi về phía vách đá đó, chỉ những con quỷ có tu vi lợi hại như tôi mới có thể hoạt động xa như vậy, phần lớn tộc nhân vẫn bị giam cầm dưới vách đá đó." Ngũ Ban có chút hiếu kỳ về điểm này, trong ấn tượng của cậu ta, những con quỷ bị phong ấn trong lăng mộ đều do trận pháp bia mộ mà không dám ra ngoài, cho dù có vậy, cũng chỉ là một hai con quỷ, hiếm khi có kiểu động một cái là hàng ngàn lệ quỷ bị giam cầm ở đó.

"Ban đầu con quái vật đó không biết tìm đâu ra một đạo sĩ, bố trí một pháp trận dưới vách đá này, để sau khi tôi chết thì không thể thoát

khỏi sự giam cầm." "Hiện tại tôi chỉ hy vọng có thể phá vỡ phong ấn bên trong, nhưng mấy nghìn năm đã trôi qua, phong ấn vẫn không hề suy suyển, hôm nay cũng kỳ lạ, phong ấn đã nới lỏng một chút." "Do đó tôi mới có cơ hội ra một phần, nhưng không thể đi quá xa.

Phải cảm ơn cậu nhiều, tộc nhân tôi mới có hy vọng nhìn thấy ánh mặt trời trở lại.

Xin nhận lão phu một lạy!" Ngũ Ban vội xua tay, bây giờ không dám nhận lời như vậy, đợi lát nữa dụ lũ lệ quỷ kia vào Hắc Kim Cổ Kiếm rồi, cậu ta phải lợi dụng thêm một phen mới được, da mặt có dày đến mấy thì lúc này cũng không tiện nhận chuyện này.

"Vậy lát nữa sau khi ra ngoài, các vị có mục đích gì không?

Con quái vật kia đã hóa thành tro cốt, không thể chết thêm lần nữa, nếu muốn tìm cách trả thù, thì hoàn toàn không thể nào." Ngũ Ban tuy không phải người tốt, nhưng vô duyên vô cớ thả ra một bầy ác quỷ, nhỡ gây họa cho nhân gian, tội lỗi đó cậu ta không gánh nổi.

"Tộc nhân của tôi còn khoảng 5000 người, ân oán đã qua mấy nghìn năm, nay cũng không còn bận tâm nữa, chỉ mong sớm đầu thai chuyển kiếp làm người mà thôi." Ngũ Ban nghe có chút khó xử, không có lũ lệ quỷ nào có ý niệm như vậy, thông thường lệ quỷ tồn tại trên thế giới, hoặc là muốn giết người hành hung, hoặc là muốn dùng phương thức khác tồn tại trong nhân gian để làm điều ác, không ngờ mấy nghìn con lệ quỷ bị giam cầm ở đây lâu như vậy, lại vẫn muốn đầu thai làm người.

Nhìn như những lão bách tính dưới chế độ phong kiến, dù có cơ hội lớn cũng không muốn phản kháng, thậm chí ngay cả mối thù báo oán cũng tan biến hết.

Tư tưởng của chúng đã bị kìm hãm, vĩnh viễn không thể nảy sinh tư tưởng phản kháng, ngay cả mối thù diệt tộc, cũng theo dòng chảy

thời gian mà bị cuốn trôi sạch sẽ.

Ngũ Ban suy nghĩ một lát, liền không còn do dự, đã không thể ngăn cản lũ quỷ muốn đầu thai làm người, trước đây những oan hồn lệ quỷ bị thôn phệ, về cơ bản đều mang địch ý với cậu ta, không có một con nào là thứ tốt, cũng vì thế mà cậu ta không thể không giết, và không hề có gánh nặng.

Lúc nào không hay, Ngũ Ban đã coi quỷ vật như con người, e là cậu ta cũng không nhận ra.

Bây giờ gặp lũ quỷ vật lương thiện, cũng không tiện thôn phệ nữa, đành gật đầu đồng ý.

Dưới vách đá đó, thấy Ngũ Ban vẻ mặt nghiêm túc chân thành, lũ quỷ vật cuối cùng cũng buông bỏ cảnh giác cuối cùng, bắt đầu gọi bạn bè.

Trong chốc lát, dưới vách đá, khí đen bao trùm, quan tài kêu lên phanh phanh, người không biết sẽ tưởng rằng một đại ma vương kinh thiên sắp xuất thế, gây họa cho thế gian.

Ngũ Ban cũng chưa từng thấy cảnh tượng hùng vĩ như vậy, vừa cảm thán, vừa đau lòng vì nhiều quỷ như vậy, cả mấy nghìn con lận, nếu thôn phệ hết thì nhất định có thể khiến thực lực của mình lên một tầng nữa.

Bây giờ vì chút lương tri ít ỏi còn sót lại, cậu ta đành cắn răng thả lũ "thức ăn" này đi.

Chuyện đau đầu nhất là còn phải chủ động giúp đỡ chúng.

"Anh em, đến lúc tôi giành lại tự do rồi!" Ngũ Ban chỉ cảm thấy xung quanh gió lớn nổi lên, tóc bay tán loạn, thanh kiếm dài trong tay đột nhiên nặng thêm mấy nghìn cân, khiến cậu ta cầm không vững.

May mắn thay, cậu ta vận dụng huyết mạch thần thú trên người,

mới giữ vững được xu thế thanh kiếm dài không bị rơi xuống.

Sau khi con lệ quỷ cuối cùng tiến vào thanh kiếm dài, Ngũ Ban thở phào một hơi, đốt máu của mình, điểm lên chuôi Hắc Kim Cổ Kiếm, hoàn thành phong ấn tạm thời.

"Các ngươi đang làm gì?!" "Yên tâm đi, phong ấn này có thể đột phá bất cứ lúc nào, sở dĩ ta đặt phong ấn ở đây là để các ngươi sẽ không bị uy hiếp từ bên ngoài, dương khí và sát khí trên người ta bây giờ không phải là thứ các ngươi có thể chịu đựng được." "Nếu không tin thì thử xem, phong ấn chỉ cần chạm vào là vỡ ngay!" Cảm nhận lũ lệ quỷ vừa bị phong ấn vào Hắc Kim Cổ Kiếm đang phản kháng dữ dội, xen lẫn cảm xúc sợ hãi và phẫn nộ, tựa hồ sắp bùng nổ, Ngũ Ban vội vàng an ủi.

Nghe Ngũ Ban nói vậy, lũ lệ quỷ mới chịu an phận.

"Phiền các vị rồi." Thực ra Ngũ Ban vẫn luôn cân nhắc một chuyện, nếu thả mấy nghìn con lệ quỷ ra và toàn lực chiến đấu, liệu cậu ta có nắm chắc hạ gục tất cả không, mặc dù trên người có huyết mạch thần thú, có thể trấn áp lũ quỷ vật, nhưng không chống lại được số lượng lệ quỷ quá lớn, chiến thuật biển người cũng có thể trực tiếp làm cậu ta kiệt sức mà chết.

Thêm nữa, lũ quỷ vật còn có thể điều khiển những sinh vật kỳ lạ, đặc biệt là con chuột béo đó, thân hình to như một con ngao Tạng, nếu bị một con đó đâm vào người, Ngũ Ban cũng không chịu nổi.

Nên sắp xếp chúng ổn thỏa là biện pháp an toàn nhất.

Hơn nữa, chúng có thể cung cấp lộ tuyến đến trung tâm lăng mộ, không cần phải xung đột.

"Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ ẩn, giải cứu tộc nhân

Thiên Công Khai Vật bị giam cầm!

Hệ thống thưởng ký chủ Đại Bi Chú - Thiên cốt lõi!" "??" Trấn phục lũ lệ quỷ, lại nhận được thưởng nhiệm vụ của hệ thống, điều này thật sự nằm ngoài dự đoán của cậu ta, nhưng lại thưởng một thiên Đại Bi Chú, càng khiến cậu ta muốn thổ huyết.

Chương 318

Là một kẻ trộm mộ, cần Đại Bi Chú làm gì?

Để siêu độ quỷ hồn sao?

Cả đời này cậu ta cũng không biết ai có thể siêu độ được, lấy đâu ra thời gian rảnh rỗi mà đi siêu độ người khác.

"Đại Bi Chú này có tác dụng gì?" "Siêu độ lệ quỷ." "....." "Ăn trực tiếp không phải thơm hơn sao?" "....." "Có thể đáng tin cậy hơn không?" Có lẽ hệ thống cũng không ngờ Ngũ Ban lại vô lại như vậy, liền không trả lời, Ngũ Ban đành chịu, cầm thanh kiếm dài trong tay, quay lại bên đống lửa vừa nãy, thấy Ngũ Tà vẫn đang ngủ say, cậu ta cũng đành nhắm mắt dưỡng thần.

Quả nhiên, sau khi lũ lệ quỷ bị thu phục và phong ấn, những sinh vật kỳ lạ xung quanh không còn dám quấy rầy Ngũ Tà nữa, thỉnh thoảng có vài con không sợ chết cũng bị sát khí của Ngũ Ban bức lui.

Ngũ Ban đi tuần tra một vòng, không hiểu tại sao, đã thu phục lũ lệ quỷ rồi, vậy mà những sinh vật không bị ai điều khiển kia vẫn có gan tiếp cận sao?

Đột nhiên một mùi hương khiến người ta chảy nước dãi lan tỏa trong không khí, Ngũ Ban hít hít mũi mới chợt nhận ra, thì ra con dơi lớn vừa nướng kia quá thơm, khiến lũ chuột lớn kia không nhịn được muốn chia sẻ một phần.

Những con dơi hút máu kia đều ăn xác chết mà lớn lên, Ngũ Ban nén dục vọng muốn nôn ọe trong miệng, ném con dơi lớn chết tiệt đó vào góc tối.

Ngay khoảnh khắc con dơi rơi xuống đất, trong bóng tối truyền

đến tiếng cắn xé tranh giành, rõ ràng, lũ chuột lớn đó đã thèm thịt nướng đến không chịu nổi, tiếng kêu kẽo kẹt kẽo kẹt khiến Ngũ Ban cảm thấy lũ chuột lớn đó có lẽ đã lâu không được ăn gì rồi.

"Anh Ban??

Không phải vừa nãy anh ném thịt nướng đi rồi sao?" "Ối trời!

Hết hồn!" Ngũ Ban đột nhiên bị tiếng nói kia làm giật mình, không ngờ Ngũ Tà lại tỉnh vào lúc này, đặc biệt là nhìn cảnh vừa ném thịt nướng đi, trong lòng cũng vô cùng ngượng ngùng.

Nhìn Ngũ Tà chăm chú nhìn mình, Ngũ Ban bất đắc dĩ cười cười.

"Thịt nướng vừa nãy tôi cũng không ăn, không phải cũng đang đói sao?" "Anh Ban, nướng thịt cho chuột ăn sao?" "Không, ban đầu tôi cũng nghĩ có thể nướng lũ dơi lớn đó để ăn, nhưng chúng lại ăn thịt người mà lớn lên, cậu có ăn không?

Không có chỗ nào chôn cất, mà lũ chuột kia lại nhìn thèm thuồng, đành ném cho chúng ăn thôi.

Thôi được rồi, đã tỉnh rồi thì mau ăn chút gì đi, trong ba lô có không ít bánh quy nén đấy." Ngũ Tà vừa mới tỉnh dậy từ hôn mê, nghe anh ấy nói vậy thì gật đầu rồi lấy thức ăn trong ba lô ra.

"Anh Ban, hai người kia đâu rồi?" Ngũ Tà vừa nhét đồ ăn vào miệng, vừa nhìn xung quanh, nhưng lại chỉ thấy có hai người, trong lòng có chút lo lắng.

"Đừng tìm nữa, cái tên Bạch Chỉ Phiến kia não tủy đã vỡ tung đầy đất rồi, cậu có muốn đi xem bây giờ không?

Còn về chú Tần, chắc là cũng bị dòng sông cuốn trôi xuống dưới rồi, vừa nãy tôi tìm một vòng cũng không thấy, đừng bận tâm làm gì." Nghe Ngũ Ban nói vậy, Ngũ Tà cũng lười đi kiểm tra thi thể Bạch Chỉ Phiến, vừa nãy chính vì Bạch Chỉ Phiến mà cậu ta mới rơi vào hiểm

cảnh, nhưng giờ người ta đã chết rồi, cũng không tiện truy cứu nữa.

"Vậy tiếp theo chúng ta phải làm gì?

Có cần tiếp tục đi xuống không?" "Ừ, phải tiếp tục đi xuống, dù sao theo lời Lão Dương, bên trong có bí mật tôi muốn biết.

Bất kể bên trong rốt cuộc là gì, tôi cũng phải xuống điều tra.

Vừa nãy tôi đã thu phục một số lệ quỷ dưới vách đá phía sau, chúng sẽ chỉ đường cho chúng ta." Ngũ Ban thầm nghĩ, e là ngay cả vị quân chủ kia cũng không ngờ, mấy nghìn năm sau, dù những người bị nô dịch đã chết hết, lại biến thành quỷ để giúp đỡ một nhóm người, tìm kiếm lăng mộ của mình, nếu biết sẽ có kết quả như vậy, chắc chắn ông ta cũng sẽ không giam cầm những người đó ở đây.

"Chỉ trách ban đầu ông ta quá tàn bạo, đã giết chết toàn bộ tộc người đó ở đây." Nghe Ngũ Ban nói vậy, Ngũ Tà có chút tò mò, thì ra lệ quỷ cũng có thể bị thu phục sao?

Những lệ quỷ trước đây cậu ta gặp, đều oán khí ngút trời, hận không thể giết chết tất cả nhân loại mới chịu thôi.

Hai người nghỉ ngơi xong xuôi, Ngũ Ban liền dựa theo hướng lũ lệ quỷ chỉ dẫn mà đi về phía trước, đi ngang qua vách đá kia, Ngũ Tà dừng lại một lát, rất nhanh đã phát hiện có điều không đúng.

"Anh Ban!

Chỗ này có quái!" "Chỗ này đương nhiên có quái, lũ lệ quỷ kia đều từ trong quan tài ra, chẳng qua bị tôi thu phục rồi.

Đừng nhìn nữa, chúng ta mau đi thôi." Sau những chuyện vừa nãy, tình cảm hai người lúc này đã khôi phục khá nhiều, ở dưới lăng mộ, các loại hiểm nguy và khó khăn đã thúc đẩy tình cảm của họ phát triển.

Ngũ Tà đối với việc Ngũ Ban nhiều lần cứu mình thoát khỏi nguy hiểm, đương nhiên cảm kích không thôi, khoảng cách trong lòng cũng vì những khó khăn hiểm trở đã trải qua mà tan biến hết, Ngũ Tà cũng hiểu ra, Ngũ Ban vẫn luôn vì lợi ích của mình, chứ không hề hãm hại cậu ta.

"Anh Ban.

Trước đây thái độ của em đối với anh có chút không tốt, nhưng em thực sự từ tận đáy lòng thích A Ninh, em hy vọng anh đừng cản trở em." Nói xong câu đó, Ngũ Tà cảm thấy không khí lập tức trở nên tĩnh lặng, lo lắng Ngũ Ban sẽ lại phản bác.

Thế nhưng lúc này Ngũ Ban lại mỉm cười, vỗ vỗ vai cậu ta.

"Ngũ gia dù thế nào cũng là của cậu, yên tâm đi, tôi chỉ là con nuôi của Chú Ba.

Đối với sản nghiệp gia đình không hề có ý định chiếm đoạt dù chỉ một chút." "Nhưng sản nghiệp của Ngũ gia thực sự là tôi và Chú Ba đã vất vả gây dựng từng chút một suốt bao nhiêu năm, bây giờ khó khăn lắm mới có chút khởi sắc, tôi không hy vọng nó sẽ suy tàn trong tay cậu." "Tôi sẽ không ngăn cản cậu thích A Ninh, nhưng một khi tôi phát hiện cô ta muốn gây bất lợi cho Ngũ gia, thì tôi nhất định sẽ bóp chết mối đe dọa đó ngay từ trong trứng nước.

Tôi không ngăn cản cậu, hy vọng cậu hiểu cho tôi." Ngũ Ban lúc này có thể nói là đã thổ lộ tâm sự với Ngũ Tà, cũng không hề làm trái ý định ban đầu trong lòng mình, Ngũ Tà đã thích A Ninh, thuộc hạ của Cừu Đức Khảo, chuyện tình cảm trai gái giữa những người trẻ tuổi vốn dĩ là một chuyện mâu thuẫn, chỉ khi Ngũ Tà nếm trải đau khổ, mới hiểu được lúc nào nên buông tay.

Trước đại nghĩa, về cơ bản không ai có thể bảo toàn được tình yêu của mình.

“Anh Ban.

Xin lỗi, cảm ơn anh.” Ngũ Ban vẫn giữ thái độ đó, đối với điểm này, Ngũ Tà không hề cảm thấy bất ngờ, bây giờ cậu ta mới hiểu Ngũ Ban thực sự một lòng trung thành với Ngũ gia, những hành động trước đây của mình, trong lòng cậu ta vô cùng hối lỗi, cũng chân thành xin lỗi và cảm ơn Ngũ Ban.

“Thôi được rồi, mọi chuyện đã qua, đừng nhắc lại nữa.

Vừa nãy bên trong có điều kỳ lạ, không bằng nghe cậu nói thử xem.” Chủ đề quay lại điểm ban đầu, Ngũ Tà mới thu lại cảm xúc của mình, vội vàng kể cho Ngũ Ban nghe từng điểm kỳ lạ mà mình vừa quan sát được.

“Anh Ban, nhìn bên trong có mấy nghìn cỗ quan tài, mặc dù chỉ treo trên vách đá kia, nhưng lại được sắp xếp theo một trận hình kỳ lạ, có quy luật.

Em đương nhiên biết đó là một loại tập tục tang lễ của người Miêu tộc, nhưng em dám chắc, không phải người Miêu tộc!

Nếu không tin, anh có thể hỏi lũ quỷ bên trong xem có phải người Miêu tộc không!” Thấy Ngũ Tà tin tưởng như vậy, Ngũ Ban mới nhớ lại lúc vừa thu phục lũ lệ quỷ kia, trang phục của chúng không hề có cái nào của Miêu tộc, tất cả đều là dáng vẻ của người Hán.

Trước đây cậu ta cũng từng tiếp xúc với người Miêu tộc, đối với trang phục dân tộc tự nhiên là hiểu rõ.

Trong lòng cậu ta chợt giật mình, rợn cả tóc gáy.

Ngũ Tà nói đúng, nơi này khắp nơi đều lộ ra sự quỷ dị và cổ quái.

“À đúng rồi, vừa nãy lũ lệ quỷ đó nói, bên trong có một trận pháp cổ quái, giam giữ chúng ở đó, dùng để bảo vệ lăng mộ này.

Anh có nhìn ra điều gì kỳ lạ không?" "Quả nhiên không sai, bên trong chắc là đã bị cao nhân bày trận pháp, dùng để khóa chặt những oan hồn lệ quỷ này, không cho chúng thoát ra.

Chẳng qua lũ oan hồn lệ quỷ kia cũng đáng thương, không phải để bảo vệ lăng mộ..." "Thằng nhóc thối tha, mau nói đi." Thấy Ngũ Tà cố ý giấu diếm, cậu ta vung tay tát vào trán cậu ta, không tốt lành gì mà cười mắng.

Ngũ Tà xoa xoa đầu.

"Không phải em muốn khuấy động không khí sao, thấy anh căng thẳng thế, ghê gớm thế, sợ mấy thứ này sao?" "Theo quan sát của em vừa nãy, những cỗ quan tài này vẫn được bố trí theo Kỳ Môn Độn Giáp." "Hồi đại học, em có đọc được một loại trận pháp trong một cuốn cổ thư.

Chẳng qua bản vẽ trận pháp đó thực sự quá phức tạp, em không nhớ hết, nhưng những vật liệu cần thiết lại rất giống với tình huống em gặp bây giờ, đó là cần hàng nghìn lệ quỷ để cung cấp âm khí liên tục cho trận pháp." "Đại học mà cũng đọc mấy thứ đó sao?

Không chịu học hành tử tế, trộm sách vớ vẩn ở đâu vậy?" "Anh Ban, thái độ phong kiến quá rồi, đã là thời đại nào rồi." Đối với lời cằn nhằn của Ngũ Ban, Ngũ Tà nhất thời cạn lời, đại học không phải là nơi làm gì thì làm sao?

"Đương nhiên trận pháp cũng sẽ phản phệ lũ lệ quỷ này, nếu không thì lũ lệ quỷ sẽ nhanh chóng tiêu tán, căn bản không chịu nổi sự hấp thụ của pháp trận." "Thì ra là vậy.

Trước đây có mấy con quỷ già chạy ra, nhìn căn bản không mạnh lắm, thì ra là nguyên nhân này.

À đúng rồi, mục đích của việc bố trí trận pháp ở đây rốt cuộc là

gì?

Chẳng lẽ để duy trì phong thủy bên trong?" "Không phải, trận pháp này, mục đích cuối cùng là để cung cấp âm khí không ngừng cho chủ nhân lăng mộ, để thúc đẩy ông ta đắc đạo thành tiên.

Trước đây em cứ tưởng chỉ là chuyện lừa bịp, không ngờ lại gặp phải chuyện thật ở đây, xem ra ngôi mộ này nguy hiểm thật." "Cái gì?

Có chuyện như vậy sao?" Nghe Ngũ Tà giảng giải, Ngũ Ban thực sự có chút không tin, những quân chủ cổ đại này vì cái gọi là đắc đạo thành tiên, thực sự không từ thủ đoạn nào, hận không thể giết mấy vạn người để làm nền cho sự tái sinh của mình, thật sự là điên cuồng đến táng tận lương tâm.

"May mà mấy nghìn oan hồn lệ quỷ đều đã bị thu phục rồi, em cũng không biết anh làm sao mà đột phá được phong ấn." "Cái này tôi cũng không rõ, có lẽ là tôi quá lợi hại rồi." Ngũ Ban cười ha ha, đối với điểm này cậu ta cũng không rõ, có lẽ vì lý do hệ thống, nên cậu ta mới có khả năng đột phá phong tỏa của trận pháp đối với những quỷ hồn đó.

Chương 319

Chẳng qua điều khiến cậu ta đau đầu là, phần thưởng Đại Bi Chú mà hệ thống ban cho có chút khó hiểu.

Ngũ Ban liền không để ý nữa, một mình đi về phía trước.

Ngũ Tà đảo mắt trắng dã, không ngờ Ngũ Ban lại vô liêm sỉ đến vậy, mặc dù thực lực mạnh thật, nhưng không biết khiêm tốn chút sao.

Hai người im lặng suốt quãng đường, dọc theo vách đá đó, nhanh chóng tiến về phía trước, có lũ lệ quỷ chỉ đường, Ngũ Ban đương nhiên sẽ không bị lạc đường.

"Anh Ban.

Chúng ta đi đường này đã hơn nửa tiếng rồi, sao mà nhiều quan tài thế?

Không phải bị lũ quỷ già kia lừa rồi chứ.

Đến lời quỷ mà cũng tin." Ngũ Ban không trả lời, nhưng lông mày của cậu ta lại cau chặt, dựa theo con đường lũ lệ quỷ chỉ dẫn, quả thực là vẫn đi theo hướng này, đi lâu như vậy, dừng lại ở đây, khiến cậu ta có chút lo lắng.

Thấy Ngũ Ban vẫn đang đi về phía trước, Ngũ Tà đành bước theo sau, xung quanh đều tối đen như mực, ngoài quan tài ra thì vẫn là quan tài, khiến trong lòng cậu ta một trận hoảng sợ.

Mười phút sau, Ngũ Ban đột nhiên dừng bước, Ngũ Tà, người vẫn luôn cắm đầu đi đường, đâm sầm vào lưng Ngũ Ban, bị va một cú đau điếng.

"Đừng đi nữa, phía trước thực sự có điều kỳ lạ.

Chỗ này, vừa nãy tôi cố ý đánh dấu rồi, nhìn xuống chân đi, vừa nãy khi đi đường tôi đã vẽ một dấu thập, không ngờ lại quay về đây.

Xem ra tôi lại gặp phải 'quỷ đả tường' rồi." Ngũ Tà nghe vậy nhìn xuống, có chút kinh ngạc, Ngũ Ban đánh dấu từ lúc nào mà cậu ta không hề hay biết.

"Không phải vừa nãy anh đã thu phục tất cả quỷ hồn rồi sao?

Sao lại gặp phải chuyện này?" "Xem ra trận pháp này không chỉ để cung cấp âm khí cho chủ mộ, mà còn có khả năng phòng ngừa kẻ trộm mộ.

Không phải cậu đã xem qua trận pháp này rồi sao?" "Nào, mau xem kỹ xem cách bố trí quan tài có chỗ nào kỳ lạ không, có lẽ vị cao nhân kia đã dựa vào trận pháp này mà làm ra một số thủ đoạn." Nghe có chỗ để dùng đến mình, Ngũ Tà vội vàng bắt đầu quan sát, chỉ là tấm bản đồ trận pháp mà cậu ta xem trước đây, đã cách đây mấy năm rồi.

Những thứ mà trận pháp cần, cũng vì bút tích thực sự quá lớn, dù sao cũng cần mấy nghìn cỗ quan tài để cung cấp âm khí liên tục cho chủ mộ, ai cũng khó mà tin được, nhưng Ngũ Ban bây giờ lại muốn cậu ta tìm kiếm trận pháp, những chỗ kỳ lạ, thực sự rất khó khăn.

"Anh Ban, hơi khó một chút." Thấy Ngũ Tà lộ vẻ khó xử, Ngũ Ban cũng không tiện ép buộc, dù sao chuyện này được thiết kế riêng cho những kẻ trộm mộ, không thể dễ dàng hóa giải như vậy.

Chủ yếu là viên đạn chiếu sáng cuối cùng vừa nãy cũng dùng để xua đuổi lũ chuột lớn kia rồi, bây giờ không nhìn rõ toàn bộ diện mạo của những cỗ quan tài này, muốn tìm ra chỗ kỳ lạ còn khó hơn lên trời.

"Đã vậy bên dưới không đi được, tôi sẽ đi lên phía trên xem sao."

Sau khi hỏi lũ lệ quỷ rằng con đường chúng chỉ dẫn có vấn đề gì không, Ngũ Ban đã đưa ra quyết định.

Bây giờ những cỗ quan tài này đều đặt ở bên trong, chắc chắn đã mấy nghìn năm rồi, căn bản không chịu nổi sự tàn phá của con người, cậu ta đành lấy sợi dây trong ba lô ra.

Buộc chặt vào móc câu, rồi dùng sức ném lên không trung tối đen.

Nhìn móc câu vẽ một đường cong hoàn hảo trong không khí, không lâu sau, trên cao truyền đến một tiếng kêu thanh thúy, Ngũ Ban dùng sức giật giật, nhưng vách đá kia lại không chắc chắn như vậy, trực tiếp bị giật xuống lại, bất đắc dĩ đành lặp lại vài lần nữa, nhưng vẫn không có kết quả.

"Anh Ban.

Đã không có cách nào đi lên trên, vậy em chi bằng một mồi lửa, thiêu rụi toàn bộ đám quan tài nát này đi." "Không được, nếu thiêu rụi những quan tài này, tôi e là sẽ bị hun khói chết ở đây.

Bên ngoài có thác nước chặn ở cửa, khói này căn bản không thể thoát ra ngoài." "Lùi lại!" Ngũ Tà thấy Ngũ Ban rút Hắc Kim Cổ Kiếm trong tay ra, liền hiểu ý đồ của Ngũ Ban.

Vội vàng lùi lại phía sau, vì cậu ta đã chứng kiến uy lực của Hắc Kim Cổ Kiếm của Ngũ Ban, có thể nói là thần khí khai sơn, không gì không phá được.

Quả nhiên, dưới một đòn tích lực của Ngũ Ban, Hắc Kim Cổ Kiếm như chẻ tre, những cỗ quan tài đó rơi xuống như những sợi tóc, ngay cả vách đá kia cũng hiện ra một vết nứt rõ rệt.

E là ngay cả vị cao nhân kia cũng không ngờ, mấy nghìn năm sau, lại có một tên trộm mộ mạnh mẽ đến vậy, một kiếm phá vạn vật, trước mặt lũ ruồi bọ này, thực lực tuyệt đối trực tiếp quét sạch tất cả

yêu ma quỷ quái.

“Không hay rồi!

Dầu lửa!

Chạy mau!” Khi Ngũ Tà đang cảm thán thực lực siêu quần của Ngũ Ban, đột nhiên nghe thấy một tiếng nổ lớn!

Ngũ Ban từng trải trong lăng mộ, khi nghe tiếng nổ đó liền lập tức đưa ra quyết định, kéo Ngũ Tà chạy thục mạng về phía trước, lúc này cũng không còn bận tâm đến vị trí trung tâm lăng mộ, trong những cỗ quan tài nhiều như vậy chắc chắn đều là dầu đá, dưới một đòn vừa nãy, sự ma sát giữa Hắc Kim Cổ Kiếm và vách đá đã tạo ra tia lửa, gây ra vụ nổ dầu đá, không ngờ vị cao nhân kia lại tâm tư kín đáo đến vậy, việc đặt dầu đá trong quan tài quả là một thủ đoạn độc ác, chắc chắn không phải người lương thiện!

Ngũ Tà vừa chạy vừa la hét.

“Anh Ban!

Chủ mộ này thuộc hỏa sao?

Không phải là nóng chết thì cũng cháy chết, mẹ ơi, em sắp bị nướng chín rồi!” Những vết bỏng trên người cậu ta vừa nãy bị bỏng trong nước còn chưa hồi phục, bây giờ lại phải chịu đựng lửa dầu liên tục, khiến Ngũ Tà muốn khóc không ra nước mắt, nếu như cứ chần chừ thì dường như sẽ không có cơ hội nào, ngọn lửa đỏ rực cháy nhanh đến mức không ai có thể sánh kịp.

Ngũ Ban thấy vậy lập tức đưa ra quyết định, lóe người một cái, chui vào một khúc cua phía trước.

“Mau vào!” Ngũ Tà nghe Ngũ Ban hô hoán, ngẩng đầu nhìn về phía trước, không biết từ lúc nào lại xuất hiện một khúc cua, mà vừa nãy cậu ta không hề phát hiện, quả nhiên quan tài có vấn đề, chỉ là

cách giải quyết của Ngũ Ban thực sự quá bạo lực, hậu quả mang lại cũng khiến cậu ta khổ không tả xiết.

Cảm nhận ngọn lửa dữ dội phía sau, Ngũ Tà sợ hãi tột độ, nếu không có lối thoát, chắc chắn sẽ bị thiêu thành heo quay.

Thở hổn hển dựa vào tường, vừa nãy quá nguy hiểm.

Không ngờ, người bày trận pháp kia lại độc ác đến vậy, khiến hai người chạy vòng vòng cũng thôi đi, lại còn đặt nhiều dầu lửa như vậy trong quan tài, may mà trên đường đi vừa nãy cũng được trời phù hộ, ngọn đuốc trong tay không làm những quan tài này bốc cháy.

"Anh Ban, ngôi mộ này thực sự quá tà ma, bên trong chôn cất rốt cuộc là ai?" "Không rõ." Ngũ Ban lắc đầu.

Vừa nãy lũ lệ quỷ kia từng nói, chủ mộ này là một quái vật, theo truyền thuyết là bò ra từ địa ngục, dưới lăng mộ của ông ta, có một con đường thông đến địa ngục, tôi đoán chắc là vị quân chủ này vì muốn củng cố địa vị thống trị của mình, cố ý bịa ra những lời nhảm nhí để lừa gạt một đám kẻ ngốc mà thôi.

"Người thời cổ đại?" "Đúng rồi, hẳn là nhân vật thuộc thời Đại Vũ!" "???" Thấy Ngũ Tà trưng ra vẻ mặt như nhìn kẻ ngốc, Ngũ Ban tức giận.

"Tôi có biết mấy thứ này đâu, nhìn tôi làm gì!" "Anh Ban, anh chắc chắn không nghe nhầm chứ?" "Tôi không nghe nhầm.

Chủ nhân lăng mộ này, thuộc về người Đê.

Cụ thể là dân tộc nào thì tôi cũng không rõ, e là cũng là người cổ đại từ thời Tiên Tần, sau này đã bị sáp nhập rồi." "Ôi, em đột nhiên nhớ ra, trong một cuốn cổ thư từng đề cập đến chuyện liên quan đến người Đê." "Xem nào!" "Theo ghi chép trong cổ thư, người Đê có thể là một bộ hạ của Thương Thang Vương, sau này Thương Thang

Vương vì công cao lấn chủ muốn giết, bất đắc dĩ đành trốn vào núi sâu, dẫn dắt tộc nhân ẩn thế không ra." "Sau đó, những người đó theo họ, an cư lạc nghiệp trong núi sâu.

Nhưng cuốn sách viết về triều Thương, trong miệng lũ oan hồn lệ quỷ lại biến thành nhân vật thời Đại Vũ, đó là thời Tam Hoàng Ngũ Đế, có đáng tin hay không thì chưa chắc, anh lại thực sự tin rồi." "Mau đi thôi!" "Em không cần nghỉ ngơi sao?" "Bị thương à?" "Không!" "Vậy mau đi!" Nghe thấy Ngũ Tà nghi ngờ nghiêm trọng, Ngũ Ban chỉ đơn thuần là muốn giữ thể diện, không thèm trả lời.

Hai người suốt đường không nói một lời, Ngũ Ban liên lạc với quỷ hồn bên trong Hắc Kim Cổ Kiếm, hỏi về tình hình cụ thể, nhưng câu trả lời nhận được vẫn là nhân vật thuộc thời Đại Vũ, khiến Ngũ Ban bất ngờ, nhưng cũng không tiện phản bác, dù sao cậu ta cũng không rõ những chuyện này, đối với một người chỉ tốt nghiệp cấp hai, những vấn đề này thực sự có chút khó khăn.

"Kẽo!

Kẽo!

Kẽo! ...Kẽo kẹt!...

Kẽo!" "Anh Ban!

Phía sau có thứ gì đuổi theo sao?" Ngũ Ban áp tai xuống đất, nghe động tĩnh đó chắc là lũ chuột lớn vừa nãy gặp dưới vách đá kia, vội vàng kéo Ngũ Tà áp sát vào mép tường, đó có thể là hàng vạn con chuột, mặc dù vừa nãy trong trận hỏa hoạn đã thiêu chết không ít, nhưng với thể chất và kích thước đó, hai người chắc chắn không chịu nổi.

Ngũ Ban áp sát vào tường, phóng thích sát khí trên người mà không chút bảo lưu, Ngũ Tà ở bên cạnh cảm nhận sát khí hung hãn vô biên

vô tận, nổi da gà khắp người, Ngũ Ban chưa từng phóng thích sát khí gần như vậy trước mặt cậu ta, sau khi cảm nhận hôm nay, Ngũ Tà đột nhiên cảm thấy những hành động trước đây của mình thực sự quá buồn cười, giống như một đứa trẻ đang giận dỗi trước mặt người lớn, mà người lớn thì chỉ cười cho qua, căn bản không để tâm.

"Mặt cậu sao vậy?" Ngũ Ban kỳ lạ nhìn khuôn mặt Ngũ Tà, đột nhiên có chút ửng hồng, tưởng rằng vừa nãy bị bỏng trong vụ cháy dầu, vội vàng hỏi.

"Không!

Không!

Anh Ban, lũ chuột này đã ăn bao nhiêu người rồi?

Chương 320

Ngay cả khi tất cả thi thể trong mấy nghìn cỗ quan tài đều bị ăn hết, e là cũng không nuôi ra được một ổ lớn như vậy đâu.” Nhìn lũ chuột lớn đó chạy thục mạng ngang qua, Ngũ Tà trợn mắt nhìn có chút ngây người.

Mấy con chuột đen lớn này thành tinh rồi sao?

Thể hình đáng sợ đến vậy.

“Nhiều năm trôi qua, lũ chuột này có thể chất lớn như vậy, chứng tỏ trong lăng mộ có những vật phẩm kỳ lạ.” “Ý anh là, có xác chết?” “Đã bao lâu rồi?

Xác chết có thể để lâu như vậy sao?

Chưa ăn hết cũng đã thối rữa gần hết rồi.

Ý tôi là bên trong chắc chắn có những thức ăn đặc biệt.” “Anh Ban, đừng dọa em!

Anh ấy đã mấy nghìn năm rồi, chẳng lẽ lại có người vẫn luôn nuôi dưỡng chúng sao!

Nhìn mấy con chuột đen lớn đó, cứ như ăn người chết mà lớn lên vậy, nhìn xem răng của chúng đã mọc ra như thế nào.” “Nghe cậu nói vậy, thực sự có khả năng đó.

Có khi nào là Lão Dương không?” “Không thể nào!

Mặc dù anh ấy đúng là đáng nghi, nhưng em tin chắc chắn không phải.

Em và anh ấy lớn lên cùng nhau từ nhỏ...

Em...” Cuối cùng, Ngũ Tà ngậm miệng lại, Ngũ Ban nói đúng, Lão

Dương đáng nghi nhất!

"Được rồi, nghỉ ngơi một lát đi, lát nữa còn phải tiếp tục lên đường, giữ chút thể lực phòng bất trắc.

Trong mộ có quá nhiều thứ kỳ lạ, một mình tôi hơi không đối phó nổi, lát nữa cậu cũng phải gánh vác một phần." Bây giờ cách ngôi mộ tiếp theo còn lâu, trạng thái tinh thần của Ngũ Ban hiện tại vô cùng tồi tệ, có thể ngất đi bất cứ lúc nào, bây giờ cậu ta cần ngủ ngay lập tức để duy trì thể lực sung mãn.

Không cần Ngũ Ban nói, Ngũ Tà cũng hiểu, Ngũ Ban bây giờ thực sự đã kiệt sức rồi, không thể để anh ấy gánh vác nhiều như vậy nữa.

Cũng đã đến lúc cậu ta phải đứng ra gánh vác trách nhiệm, nếu không đúng như anh ấy nói, Ngũ gia sớm muộn gì cũng sẽ rơi vào tay cậu ta.

Nếu cứ mãi trốn sau lưng kẻ mạnh, dựa dẫm vào sự bảo vệ, thì vĩnh viễn chỉ có thể trở thành người phát ngôn của Ngũ gia, chứ không thể trở thành người nắm quyền thực sự của Ngũ gia.

Mặc dù Ngũ Ban lúc đó sẽ không tranh giành vị trí gia chủ Ngũ gia với cậu ta, nhưng điều đó không có nghĩa là những đệ tử khác sẽ không xảy ra chuyện huynh đệ tương tàn với cậu ta.

Đối với điều này, cậu ta hiểu rất rõ, thời cổ đại khi tranh giành ngôi vua, có các hoàng tử tự tàn sát lẫn nhau.

Giống như cách người Miêu tộc nuôi Cổ (Cổ trùng), người cuối cùng sống sót thành công thì mạnh nhất.

Người còn lại trong thung lũng nuôi Cổ của Miêu tộc được gọi là Cổ Vương, trong cuộc huynh đệ tương tàn để tranh giành hoàng vị, người cuối cùng còn sống sót thì được gọi là hoàng đế.

Đại gia có tranh giành hoàng vị, tiểu gia tự nhiên có tranh giành tộc

trưởng gia tộc.

“Em hiểu rồi.” Điểm này Ngũ Tà đương nhiên sẽ không nghĩ mình là một đứa trẻ to xác, lúc nào cũng cần người khác bảo vệ.

Chính vì nhiều lần cậu ta đã yêu cầu Tam Thúc đưa mình đi làm một số dự án, hy vọng có thể thúc đẩy sự trưởng thành của mình trong quá trình rèn luyện.

Kể từ khi tham gia dự án, những chuyện cậu ta tiếp xúc cũng ngày càng kỳ lạ và thần bí, đồng thời cũng khiến cậu ta không ngừng trưởng thành, đối với những chuyện của gia tộc đều đã có ít nhiều hiểu biết.

Trong mắt các trưởng bối, Ngũ Tà cuối cùng cũng đã lớn, biết giúp đỡ gia đình gánh vác trọng trách, trong mắt Nhị Thúc và Tam Thúc, cũng có thể yên tâm giao vị trí Ngũ gia cho Ngũ Tà.

Thấy Ngũ Tà vẻ mặt trầm tư, Ngũ Ban an ủi cười cười rồi nhắm mắt lại, tích trữ tinh lực ở góc tường.

Đối với Ngũ Tà vừa mới tỉnh dậy từ hôn mê, cậu ta không cần nghỉ ngơi, Ngũ Ban hiện tại đang trong quá trình hồi phục, Ngũ Tà tự giác nhận nhiệm vụ canh gác.

Khi không có việc gì làm, cậu ta bắt đầu nhớ lại cuộc sống ở nhà với Lão Dương.

Lúc đó cậu ta và Lão Dương cùng đi học, khi đó cậu ta vừa lùn vừa nhỏ, thường xuyên bị những học sinh hư lớn hơn bắt nạt, có khi còn bị tống tiền, lừa gạt.

Trong gia quy của Ngũ gia, bị người khác bắt nạt bên ngoài, vĩnh viễn không được khóc lóc về nhà, nếu không sẽ phải chịu hình phạt nặng hơn, đối với điểm này Ngũ Tà và Lão Dương tin tưởng tuyệt đối.

Vì vậy cậu ta cũng chưa từng tố cáo với gia đình, chỉ là mỗi lần bị bắt nạt, Lão Dương đều một mình gánh chịu đòn roi của đám học sinh hư để Ngũ Tà chạy thoát, Ngũ Tà lúc đó cũng chưa từng thiếu nghĩa khí, có lẽ vì đã xem nhiều truyện tranh, hai người thường xuyên bị người khác đánh cho đầu rơi máu chảy.

Chỉ là sau này do cha của Lão Dương đột nhiên mất tích, cậu ta và Lão Dương mới chia tay.

Đã nhiều năm trôi qua, thỉnh thoảng có liên lạc gián đoạn, để duy trì tình bạn thuở nhỏ đó.

Thực sự mấy năm nay, dường như cậu ta và Lão Dương đã mất liên lạc thật sự, một mặt cậu ta đi học đại học, trong đại học, cậu ta đắm chìm vào cuộc sống quên mình, sớm đã vứt bỏ chuyện gia đình sang một bên.

Mặt khác, mấy năm đại học Lão Dương chưa từng gửi thư hay liên lạc, có lẽ vì lý do bị bắt vào trong đó, chỉ là nguyên nhân cụ thể, khiến Lão Dương bây giờ có một tâm lý cực kỳ chống đối đối với những người đã khuất.

Đối với Lão Dương trước đây, cậu ta tin tưởng tuyệt đối, nhưng nhìn biểu hiện hiện tại, thực sự khiến Ngũ Tà vô cùng thất vọng.

Cũng không phải vì trình độ học vấn của Lão Dương không cao, cũng không phải vì gia đình anh ấy nghèo khó, dù sao Lão Dương cũng là người của Tạ gia, và Ngũ gia cũng ngang hàng với họ, Ngũ Tà cũng không có lý do gì để coi thường anh ấy.

Chỉ là biểu hiện của Lão Dương khiến cậu ta nảy sinh một nỗi sợ hãi, có lẽ mỗi người trời sinh đều ghét kẻ phản bội và kẻ nói dối.

Kết hợp với biểu hiện của Lão Dương, Ngũ Tà thực sự có chút thất vọng.

Nhiều năm như vậy, cậu ta không hiểu Lão Dương rốt cuộc đã trải qua chuyện gì, khiến anh ấy biến thành bộ dạng hiện tại.

Thời gian là một con dao mổ lợn.

Mỗi con dao đều sẽ dần dần đẩy một người đến sự trưởng thành.

Mỗi con dao, lại đều khiến người ta tuyệt vọng đến vậy.

Ngay sau đó lại là A Ninh mà cậu ta gặp trong mộ dưới biển, nụ cười nhếch mép, vẻ đẹp khuynh nước khuynh thành, khiến Ngũ Tà mơ tưởng không dứt.

Đặc biệt là nhìn vẻ mặt nghiêm túc không chút cẩu thả khi làm việc của cô ấy, lúc nào cũng khiến trái tim đang rạo rực của Ngũ Tà như treo ở miệng đột phá.

Dường như giây phút tiếp theo, cậu ta sẽ không nhịn được mà lao tới, ôm chặt lấy A Ninh.

Đáng tiếc, đúng như Ngũ Ban đã nói, A Ninh không thể thay đổi tín ngưỡng của mình.

Cũng như cậu ta vậy, không thể phản bội gia tộc của mình, vì vậy A Ninh cũng không thể phản bội Cừu Đức Khảo và đi cùng cậu ta.

Nhưng cậu ta tin, A Ninh sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ bị lay động.

"Ngũ Tà?

Cậu ở đây sao?" Ngũ Tà nghe có người gọi, ngẩng đầu nhìn lại, giây tiếp theo có chút ngớ người.

Không ngờ người dần dần bước ra từ bóng tối lại chính là A Ninh mà cậu ta ngày đêm tơ tưởng.

Nhìn vóc dáng uyển chuyển của A Ninh, cô ấy khoan thai bước tới.

“Sao?

Nhìn tôi không nói được lời nào sao?” A Ninh khẽ cười, vén mái tóc trên mặt ra sau cổ, lộ ra xương quai xanh tinh tế, nhìn Ngũ Tà vẻ mặt say đắm.

Cậu ta chưa từng thấy A Ninh có một mặt đẹp đến vậy.

Trong ấn tượng trước đây của cậu ta, A Ninh vẫn luôn là một người phụ nữ nghiêm túc không cười đùa, chính vì vậy mà cậu ta mới say mê đến thế.

Lúc này cậu ta đã sớm quên mất vị trí mình đang ở, càng không nghi ngờ A Ninh làm sao lại xuất hiện từ hư không.

“Tôi hỏi cậu không nghe rõ sao?” “À!

Chương 321

À?

Vừa nãy?" Nghe A Ninh có chút tức giận.

Ngũ Tà vội vàng thu lại tâm thần, nhưng nhìn vẻ mặt tức giận của A Ninh, lại thấy đáng yêu đến vậy, rất nhanh lại chìm vào si mê.

"Cậu ở đây làm gì?" Thấy Ngũ Tà vẻ mặt ngây ngốc, A Ninh dùng tay che mũi, nhịn cười.

"Tôi và bạn tôi đang ở đây, trong lăng mộ có những thứ tốt nhất." "Vậy Ngũ Tà, cậu giúp tôi một chuyện được không?

Vừa nãy trong cái hố đen đó tôi gặp phải một thứ rất kỳ lạ, tôi cũng không nhận ra, khiến tôi có chút sợ hãi, cậu đi cùng tôi xem thử được không?" Vẻ mặt ấp úng của A Ninh giống hệt cảnh tiểu thư nhà bên trong phim truyền hình cầu xin giúp đỡ, nhưng Ngũ Tà cảm thấy A Ninh dường như có chút không đúng.

Ánh mắt cô ấy dường như không còn lạnh lùng băng giá như trước, mà còn thêm một chút trong sáng và một cảm xúc khó tả, nhưng những chi tiết nhỏ nhặt đó đã sớm biến mất trước những động tác quyến rũ đa tình của A Ninh.

Ngũ Tà lau lau khóe miệng không tồn tại nước bọt, hít một hơi không khí, vội vàng gật đầu đồng ý.

"Vậy đi thôi." A Ninh quay người đi, đôi tay ngọc ngà giấu ra sau mông, không ngừng làm động tác gợi tình, khiến Ngũ Tà mơ tưởng không thôi.

"Em gọi Anh Ban dậy, chúng ta cùng đi." Ngũ Tà định giơ tay gọi Ngũ Ban dậy.

“Đừng!

Anh ấy vẫn luôn ghét tôi, cậu cũng biết mà.

Nếu để anh ấy biết cậu lại đi cùng tôi, cậu chắc chắn anh ấy sẽ không tức giận sao?

Lỡ lát nữa anh ấy lại không hài lòng mà giết tôi, chẳng lẽ cậu không đau lòng sao?” Nói rồi, A Ninh bắt đầu khóc thút thít.

Ngũ Tà chưa từng thấy cảnh tượng như vậy, cũng không biết phải làm sao cho phải, động tác định gọi Ngũ Ban dậy vẫn treo lơ lửng trong không trung, tiến không được, lùi cũng không xong.

Cậu ta vội vàng cắn răng, A Ninh nói không sai, lát nữa để Ngũ Ban thấy cậu ta lại đi cùng A Ninh, chỉ sợ lại nảy sinh mâu thuẫn.

Thà bây giờ nhân lúc Ngũ Ban đang ngủ, nhanh chóng giải quyết xong chuyện.

Trên người cậu ta cũng có huyết mạch Kỳ Lân, quỷ vật bình thường đều không uy hiếp được cậu ta, chỉ cần cẩn thận một chút là được.

“Đi thôi.

Em đi cùng chị.” Thấy Ngũ Tà cuối cùng cũng quyết định đi cùng mình, khóe miệng A Ninh nở một nụ cười quỷ dị.

Đối với sự dụ dỗ của A Ninh vừa nãy, Ngũ Tà non nớt không hiểu chuyện lại có thể chịu đựng được cám dỗ như vậy, chưa từng trải sự đời, trong lòng không nhịn được có chút kích động.

Mặc dù đang ở trong một ngôi mộ, nhưng ngọn lửa dục vọng trong lòng cậu ta lại càng cháy càng lớn.

Thấy A Ninh đi về phía bóng tối phía trước, Ngũ Tà vội vàng tăng tốc bước chân theo sau cô ấy, trong lòng không nhịn được mơ tưởng

chuyện sắp xảy ra.

“Không phải cậu rất thích tôi sao?” “À?

À?

Không có.” Ngũ Tà chưa từng thấy A Ninh hôm nay lại chủ động đến vậy, hoàn toàn khác biệt một trời một vực so với cô gái lạnh lùng nghiêm túc trong ấn tượng trước đây.

“Chẳng lẽ cậu không thích tôi sao?” “À!

Không không, em thích.

Chỉ là không biết, hôm nay chị đột nhiên lại chủ động đến vậy.” Nhìn vẻ mặt lúng túng của Ngũ Tà, A Ninh không nhịn được khẽ cười hai tiếng.

“Đột nhiên tôi phát hiện tôi cũng thích cậu, nên mới chủ động nói chuyện với cậu như vậy, chẳng lẽ cậu không thích tôi sao?” “Thích!

Thích!” “Vậy tôi có chuyện còn chủ động hơn nữa, cậu có muốn không?” “À!

Chủ động hơn nữa?” Nghe vậy, miệng Ngũ Tà há to thành hình chữ O, không ngờ diễm phúc lại đến đột ngột như vậy, vận đào hoa đến không cản nổi.

“Chúng ta nhanh đi vào chủ đề chính như vậy, không không tốt lắm, có hơi nhanh quá không?” Khi ở đại học Ngũ Tà mặc dù cũng từng có bạn gái, nhưng mối quan hệ giữa hai người không tốt đến vậy, không được mấy tháng đã chia tay.

Kể từ đó về sau Ngũ Tà cũng không còn yêu đương nữa, đối với chuyện tình yêu nam nữ cũng ở trong trạng thái khao khát không thể có được.

Chuyện hôm nay thực sự khiến cậu ta cảm thấy có chút đột ngột.

“Cậu có phải là đàn ông không vậy?

Sao lại nhỏ mọn thế, có thể ra dáng đàn ông một chút không, nhanh lên, tôi dẫn cậu đi xem một thứ tốt.” Cũng không biết tại sao, Ngũ Tà không hề bị A Ninh trước mặt kích thích ra dục hỏa mạnh mẽ hơn, đột nhiên nhớ đến một đoạn chuyện cười nào đó.

Con sói xám lớn muốn cho con thỏ trắng nhỏ xem một bảo bối lớn, sau đó quay đầu ăn thịt nó.

Đối với việc A Ninh nói muốn cho cậu ta xem một thứ tốt, trong lòng cậu ta lại biểu hiện sự khao khát không thôi, nhưng không biết rằng lúc này phía sau cậu ta còn có một bóng người khác đang theo dõi.

Ngũ Ban đã tỉnh dậy từ lúc Ngũ Tà đứng lên.

Trong mắt cậu ta, hành động của Ngũ Tà càng giống như một cương thi vô định hướng đi về phía trước.

Vì Ngũ Ban thực sự không nhìn rõ biểu cảm của Ngũ Tà, dù sao lúc này Ngũ Tà đang quay lưng về phía Ngũ Ban.

Nhưng dựa vào cử chỉ kỳ lạ của Ngũ Tà, Ngũ Ban nhạy bén cảm thấy có điều gì đó không đúng, bình thường Ngũ Tà có lẽ nghi đâu có đi bộ kiểu này.

Đợi khi đi đến bên cạnh, mới phát hiện phía trước Ngũ Tà có một con chuột lớn đáng sợ, con chuột đó trong miệng vẫn luôn lẩm bẩm.

Điều quan trọng nhất là con chuột đó có thể đứng thẳng và đi lại như người, nếu không phải cái đuôi đó phía sau cứ lắc lư, đầu nhọn hoắt, Ngũ Ban đã tưởng đó là một người tí hon.

Trước đây tuy từng gặp nhiều quỷ quái, nhưng chưa từng gặp những sinh vật kỳ lạ như chuột tinh này, không ngờ hôm nay lại được mở rộng tầm mắt ở đây.

Lúc này cậu ta mới hiểu, trên thế giới này không chỉ có quỷ hồn, mà còn có vô số yêu ma quỷ quái, những con chuột tinh, yêu tinh chuột, rắn tinh tồn tại trong những câu chuyện thần thoại e là không hề đáng sợ, chúng thực sự tồn tại trong lịch sử cổ đại.

Chính vì lý do này mà chúng mới được ghi chép lại.

Chẳng qua sau khi lập quốc, vì những lý do không rõ, những yêu ma quỷ quái này đều ẩn mình, không cho thế nhân biết.

Thế nhân liền cho rằng những yêu ma quỷ quái này do người cổ đại bịa đặt, căn bản không tồn tại trên thế gian.

Vì động tác của Ngũ Ban cực kỳ nhẹ nhàng, lại bị bóng tối che khuất, trong tình huống ánh sáng không rõ ràng, con chuột tinh kia cũng không phát hiện ra, nên vẫn tiếp tục mê hoặc Ngũ Tà, đi về phía bóng tối phía trước.

Với thể chất của nó căn bản không thể so sánh với Ngũ Tà phía sau, muốn giết Ngũ Tà, chỉ có thể dựa vào ngoại lực.

Phía trước có một con dốc, trên con dốc đó, nó đã tốn bao công sức, thiết kế mấy vòng dây treo trên đỉnh dốc.

Chỉ cần kẻ bị lừa vô tình trượt chân trên dốc, thì đầu của người đó sẽ cực kỳ chính xác mà mắc vào vòng dây, sau đó trực tiếp bị treo cổ chết.

Chiêu này đã thử đi thử lại nhiều lần đều hiệu nghiệm, nó cũng không biết có bao nhiêu kẻ trộm mộ bị lạc đã chết ở đây, âm thầm lặng lẽ.

Bây giờ tên ngốc phía sau kia, không ngờ lại dễ dàng mắc bẫy như vậy.

Ngũ Ban xuyên qua ánh sáng có thể nhìn thấy khuôn mặt con chuột tinh, mấy sợi râu bẩn thỉu rủ xuống mép, nụ cười trông vô cùng âm

hiểm, có lẽ lúc này nó đang tưởng tượng hôm nay sẽ ăn thịt Ngũ Tà bằng phương pháp ngon nhất, lông mày của nó đều nhíu chặt lại.

Ngược lại, Ngũ Tà lúc này vẫn trưng ra vẻ mặt ngây ngốc, nước dãi không ngừng chảy ra từ miệng, tí tách tí tách rủ xuống mép, hệt như một kẻ thiểu năng.

Ngũ Ban thấy vậy thực sự có chút đau đầu, Ngũ Tà rốt cuộc bao giờ mới có thể trưởng thành, không ngờ ở đây cũng có thể bị một con chuột tinh lừa gạt.

Ngũ Tà vẫn chìm đắm trong ảo giác của mình, đối với sự dụ hoặc của A Ninh, cậu ta thực sự không thể kiềm chế được chút nào.

Cậu ta đang nghĩ lát nữa sẽ đối mặt với A Ninh như thế nào.

Chương 322

Ngũ Ban ở phía sau nhìn thấy rõ ràng, nhưng cậu ta không ra tay giết con chuột đó ngay bây giờ, hiện tại cậu ta muốn đánh giá xem thực lực của Ngũ Tà rốt cuộc mạnh đến mức nào, năng lực hiện tại của cậu ta có đủ để gánh vác trách nhiệm lãnh đạo Ngũ gia hay không.

Hiện tại Chú Ba đã mất tích khá lâu.

Cậu ta cũng không biết khi nào mới có thể tìm thấy ông ấy, bất cứ lúc nào cậu ta cũng có thể rời khỏi Ngũ gia, nhưng đối với Ngũ gia thì cậu ta lại không hề yên tâm chút nào.

Nếu Ngũ Tà không có bản lĩnh đó, thì Ngũ gia sẽ đi về đâu?

Để mặc Ngũ gia tự do suy tàn, tuyệt đối không phải là điều Ngũ Ban muốn thấy.

Giao dịch hiện tại của Ngũ gia là do cậu ta và Chú Ba từng chút một vất vả gây dựng, mặc dù hiện tại vẫn còn nhiều mặt hạn chế.

Ngũ gia trong Cửu Môn, hiện giờ có thể nói là cô lập không ai giúp đỡ.

Nhiều năm trước, sau khi Ngũ Lão Cẩu xảy ra chuyện, Ngũ gia càng thêm suy tàn không chịu nổi.

Đường đường là Ngũ gia, chẳng lẽ thực sự phải bị hủy hoại trong tay một tên nhóc thối tha sao?

Mặc dù vậy, Ngũ Ban vẫn tràn đầy hy vọng vào Ngũ Tà, vì Ngũ gia, cậu ta là huyết mạch duy nhất có thể trông cậy được.

Ở thế hệ này, chỉ có một mình Ngũ Tà, nếu Ngũ Tà không được, thì Ngũ gia thực sự sẽ không còn ai nữa.

Muốn thành công bước lên vị trí tộc trưởng Ngũ gia, thì nhất định phải chấp nhận một sự thật, cái gọi là 'muốn đội vương miện, ắt phải chịu sức nặng của nó', đã tiếp nhận chức gia chủ, phải đối mặt với cục diện đối kháng với Uông gia và thậm chí là các Cửu Môn khác.

Đó vẫn luôn là truyền thống của Ngũ gia, cũng chính vì lý do này, Tam gia vẫn luôn không muốn Ngũ Tà biết những bí mật của gia tộc, ngay cả việc kinh doanh của gia tộc cũng ít khi để Ngũ Tà nhúng tay vào.

Trong mắt Ngũ Tà, thế hệ Tam gia đã đủ sức giải quyết mọi chuyện rồi.

Ngũ Tà căn bản không cần thiết, cũng căn bản không có tư cách tham gia vào chuyện này, ân oán đời trước nên kết thúc ở đời đó.

Xuất phát từ sự bảo vệ đối với Ngũ Tà, Tam gia vẫn luôn xử lý mọi chuyện một cách bí mật.

Mãi cho đến khi một số yếu tố bất khả kháng xuất hiện, ví dụ như một Ngũ Tà khác trong đĩa quang, ông ấy mới nhận ra rằng chuyện này không phải một người có thể kiểm soát được, Ngũ Tà đã sớm bị người khác đưa vào ván cờ rồi.

Ván cờ rơi vào trạng thái bị động, còn về cuối cùng ai thắng ai thua, Tam gia căn bản không thể xác định được, chỉ có thể dốc hết sức mình để đảm bảo những người thân bên cạnh không gặp nguy hiểm.

Còn về việc Ngũ Tà trở thành một quân cờ trong đó, thì muốn rút lui toàn thân là điều không thể, đã không thể rút lui, vậy thì hãy tham gia triệt để đi!

Vì vậy, kể từ khi Ngũ Tà tiếp xúc với hai tấm gấm thư thời Chiến Quốc kia, Tam gia đã hạ quyết tâm, để Ngũ Tà bắt đầu từ từ tiếp xúc với những chuyện này.

Lần này có thể đặt cược vào vận mệnh của Ngũ gia, nhất định phải cùng Uông gia tử chiến một phen, một trận chiến không chỉ phân cao thấp mà còn phân sinh tử.

Ân ân oán oán kéo dài bao nhiêu năm như vậy, cũng đã đến lúc kết thúc rồi.

Sống cả đời quá mệt mỏi.

Ngũ Ban đương nhiên cũng ở trong ván cờ này, chỉ là Tam gia vẫn luôn ở trong trạng thái không thể kiểm soát cậu ta.

Đương nhiên ông ấy tin Ngũ Ban sẽ không phản bội, phản bội Ngũ gia.

Chỉ là kể từ lần đó trở về từ mộ địa, hoặc trong mộ địa, phát hiện Ngũ Ban khác biệt rất nhiều so với trước đây.

Bất kể là trong cách làm việc hay bản lĩnh, đều có sự khác biệt một trời một vực so với trước đây.

Ngũ Ban không biết từ lúc nào đã trưởng thành thành một một nhân vật có thể độc lập gánh vác mọi chuyện.

Đối với thế giới bên ngoài, cậu ta là một sát thủ bí ẩn, không ai biết Ngũ gia lại có một nhân vật như vậy.

Chính vì vậy Ngũ Ban vẫn luôn được coi là một thanh kiếm sắc bén, thường có thể đạt được hiệu quả bất ngờ, thường khiến kẻ địch trở tay không kịp.

Ngũ Ban hiểu rõ những điều này, bất kể thế nào cũng nguyện ý đứng về phía Ngũ gia, ngay cả khi phải đối đầu với cả thế giới.

Vì vận mệnh của Ngũ gia, cậu ta có thể không từ thủ đoạn nào.

Nhiều lần trước đây cãi vã với Ngũ Tà vì chuyện của A Ninh cũng là vì lý do này.

“Ngũ Tà à, Ngũ Tà đừng để tôi thất vọng đấy.” Từng có một khoảnh khắc Ngũ Ban không nhịn được muốn rút Hắc Kim Cổ Kiếm trong tay ra, đặt lên lưng Ngũ Tà, nhưng cảm tính cuối cùng đã chiến thắng lý tính, khiến cậu ta không nỡ làm ra chuyện như vậy.

Có lẽ trực giác của cậu ta đúng, Ngũ Tà vào khoảnh khắc bước vào bóng tối, đột nhiên dừng lại không tiếp tục tiến về phía trước nữa.

“Ngũ Tà sao vậy?

Chẳng lẽ không muốn đi vào cùng tôi sao?

Tôi có một số bí mật muốn nói với cậu đấy.” “Ai?” Nghe giọng nói lạnh lùng của Ngũ Tà, chuột tinh cảm thấy có chút không đúng, trong mắt nó lóe lên một tia kinh ngạc, nhưng trong nháy mắt đã bị nụ cười thay thế.

“Tôi là A Ninh mà, là A Ninh mà cậu vẫn luôn thích, chẳng lẽ cậu không thích tôi sao?” Con chuột tinh đó chủ động quay người lại, đi đến bên cạnh Ngũ Tà, kéo tay cậu ta, không ngừng làm nũng.

Nhưng tất cả mọi thứ trong mắt Ngũ Ban lại vô cùng kinh tởm.

Con chuột tinh đó lúc này đang dùng cái đuôi của mình trêu chọc Ngũ Tà, thỉnh thoảng lại quẹt vào mặt Ngũ Tà.

Con chuột tinh đó thấy Ngũ Tà vẻ mặt vẫn vô cùng nghiêm túc, đành tiếp tục trêu chọc.

Trong mắt Ngũ Tà, đôi bàn tay nhỏ bé tội lỗi của A Ninh lúc này đang chạm vào hạ thể của cậu ta.

Cậu ta sao có thể chịu nổi điều đó, vội vàng lùi lại phía sau.

“Không phải A Ninh!

Rốt cuộc là ai, mau biến lại thành bộ dạng thật đi!?” “Thằng nhóc

này được đấy!" Thấy từng cử chỉ của Ngũ Tà lúc này, Ngũ Ban cũng có chút kinh ngạc.

Không ngờ trong tình huống như vậy, Ngũ Tà lại có thể phản ứng kịp.

Nếu là người bình thường, e là đã sớm rơi vào cái bẫy hang chuột đó, trở thành một đống xương trắng, chết mà không biết chết thế nào.

Ngũ Ban vừa nãy cũng thấy con chuột tinh đó dùng cái đuôi của mình dần dần chuyển hướng đến hạ thể của Ngũ Tà, thậm chí còn có chút cười.

Chuột tinh chắc là phát điên vì muốn ăn thịt người rồi, đến cả chuyện kinh tởm như vậy cũng có thể làm ra.

"A Ninh, từ trước đến nay không bao giờ như vậy.

Mặc dù tôi thích cô, nhưng cô lại chưa bao giờ thích tôi, điểm này tôi rất rõ trong lòng." "Rốt cuộc là ai?

Đừng giả dạng lừa tôi, mau biến lại thành bộ dạng thật đi, nếu không ông đây sẽ giết mày." Lúc này Ngũ Tà thực sự đã tỉnh ngộ, mặc dù trước mặt cậu ta vẫn là khuôn mặt A Ninh, nhưng cậu ta hiểu rõ, căn bản không phải A Ninh thật.

Cậu ta dần dần trượt tay về phía con dao găm phía sau lưng, bất cứ lúc nào cũng có thể rút ra, chuẩn bị chém đầu kẻ đối diện.

"Tôi cho mày cơ hội cuối cùng, rốt cuộc là ai?

Mau tháo mặt nạ da người trên mặt xuống đi?" "Tôi là A Ninh mà!

Ngũ Tà, cậu muốn làm gì?

Giết tôi sao?" Con chuột tinh đó thấy Ngũ Tà lúc này lại có sự thay đổi như vậy, ánh mắt trở nên vô cùng độc ác, không ngờ vào thời khắc quan trọng nhất này, Ngũ Tà lại có dấu hiệu tỉnh ngộ.

Phải biết rằng thuốc mê nó đã cho Ngũ Tà uống, là loại nấm độc mọc trong mộ địa hàng năm trời nghiền thành bột, một lần để ăn thịt một người trưởng thành đã dùng lượng gấp ba lần người bình thường.

Vốn dĩ nó tưởng có thể thuận buồm xuôi gió, sau đó có thể ăn no nê thoải mái, không ngờ lúc này lại xảy ra sự cố.

Lúc này chuột tinh không còn sợ con dao găm trong tay Ngũ Tà nữa, từ từ lao về phía trước.

Chương 323

Bây giờ nó đang đánh cược, cược rằng Ngũ Tà tuyệt đối không dám ra tay.

Dù sao Ngũ Tà căn bản không nhìn rõ diện mạo thật của nó bây giờ, nếu không thì e là Ngũ Tà đã sớm vung con dao trong tay chém vào đầu nó rồi.

Quả nhiên, Ngũ Tà thấy A Ninh từng bước từng bước ép sát lại, cũng có chút hoảng sợ, cũng theo đó từng bước lùi lại.

Cậu ta nâng con dao trong tay lên phía ngực, để tiện cho việc một đòn tất sát đối phương.

Nếu đối phương dám ra tay với cậu ta, thì nhất định sẽ không nhanh bằng.

Bây giờ cậu ta có thể xác định 100%, người trước mặt này căn bản không phải A Ninh.

Lúc này, đột nhiên một ý niệm khác lại trào lên từ sâu trong lòng cậu ta.

Bấy nhiêu năm nay vẫn luôn được Tam Thúc, Anh Ban bảo vệ.

Không thể yếu đuối mãi được nữa.

Ngũ gia cần cậu ta!

Không đúng!

Anh Ban?

Khoảnh khắc đó cậu ta đột nhiên giật mình tỉnh ngộ.

Cậu ta ra ngoài, điều đó có nghĩa là bỏ lại Ngũ Ban một mình hành động.

Sự tỉnh ngộ đột ngột này khiến cậu ta nhận ra mình đã mắc phải một sai lầm rất lớn.

Ngay từ đầu đã bị kẻ này mê hoặc.

Đặc biệt là khi cậu ta định gọi Ngũ Ban dậy cùng đi, người trước mặt này dường như vô cùng không muốn, và ra sức ngăn cản cậu ta làm chuyện đó.

Nếu vừa nãy cậu ta còn có chút nghi ngờ, thì bây giờ đã hoàn toàn rõ ràng, người trước mặt này, ngoài việc muốn hãm hại cậu ta, thì không có khả năng thứ hai nào khác.

Chắc chắn nó đã quan sát trong bóng tối rất lâu, hiểu rõ thực lực của Ngũ Ban không thể đụng vào, nên mới nhân lúc Ngũ Ban nghỉ ngơi mà lôi cậu ta ra ngoài một mình để ra tay, kẻ này thật sự vô cùng gian xảo.

Khoảnh khắc đó, cậu ta dừng bước chân lùi lại.

Bàn tay nắm chặt con dao găm cũng đột nhiên dùng sức, đâm mạnh về phía trước.

Con chuột tinh không ngờ Ngũ Tà lúc này lại trở nên quả quyết đến vậy, ra tay hạ sát thủ.

Cái đuôi của nó bị dao găm chạm vào liền đứt lìa, để lại một vũng máu tươi trên đất.

Nó phát ra một tiếng kêu thảm thiết chói tai.

Ngũ Tà cũng tự nhiên tỉnh lại từ trong ảo cảnh.

Nhưng lại phát hiện người trước mắt kia đâu phải là người, rõ ràng là một con chuột lớn bị chặt đứt đuôi.

Nhìn nó vì bị đứt đuôi mà điên cuồng lăn lộn trên đất, Ngũ Tà tức giận không thôi.

Cậu ta lại một lần nữa cầm dao găm lên, điên cuồng đâm vào đầu con chuột.

"Mẹ kiếp.

Mù mắt rồi à?

Ngay cả ông đây cũng dám chọc vào." Những chuyện vừa nãy xảy ra, cậu ta cảm thấy phẫn nộ, không ngờ người phụ nữ mà mình ngày đêm tơ tưởng lúc này lại bị một con chuột hôi hám làm ô uế.

Thật sự muốn tức chết rồi, cậu ta căn bản không biết, nếu bị lừa, tiến vào không gian hố đen kia sẽ xảy ra chuyện gì.

Sau khi chém chết con chuột đó, cậu ta tò mò tách phần chân sau của con chuột ra, đột nhiên phát hiện con chuột đó là giống đực.

Nhát dao cuối cùng trực tiếp đâm vào tim con chuột.

Con chuột tinh giật giật hai chân sau trong không trung, rồi không còn cử động nữa, rõ ràng là đã chết, e là đến chết nó cũng không hiểu Ngũ Tà rốt cuộc tỉnh lại bằng cách nào.

Đã chọn kẻ yếu mà ra tay, lại gặp phải chuyện như vậy, khiến cậu ta cảm thấy vô cùng hối hận, chỉ là những chuyện này đều trở thành vấn đề chỉ có thể suy nghĩ sau khi chết, cái thế giới này và cậu ta không có bất kỳ liên hệ nào.

"Mẹ kiếp.

Đến chuột cũng thành tinh rồi." Ngũ Tà mạnh bạo nhổ một bãi đàm đặc lên người con chuột tinh.

"Bộp bộp bộp!

Làm tốt lắm!" Nghe câu nói đó, Ngũ Tà đột nhiên quay đầu lại, phát hiện Ngũ Ban đang cười tủm tỉm nhìn mình, vừa nói vừa vỗ tay, khiến cậu ta cảm thấy không thoải mái chút nào.

“Hóa ra anh vẫn luôn ở phía sau xem sao?

Trò cười của em đẹp mắt lắm sao?” “Ha ha ha!

Tốt, tốt.

Nói thật, tôi thực sự không ngờ cậu có thể tỉnh lại từ ảo ảnh.

Tôi còn tưởng cậu nhất định sẽ đi theo con chuột tinh đó, tiếp tục đi về phía trước chứ.” “Xem ra Tam gia không nhìn lầm người, cậu có tư cách trở thành hy vọng của Ngũ gia.

Chỉ là hiện tại thực lực chưa đủ, đợi đến khi cậu thực sự có thể gánh vác trọng trách, tôi tự nhiên sẽ rời khỏi Ngũ gia.” Nói rồi, vẻ mặt Ngũ Ban có chút bi thương, sắp sửa rời khỏi Ngũ gia, khó tránh khỏi trở nên do dự, Ngũ gia là nơi duy nhất trên thế giới này còn có liên hệ với cậu ta.

Nhưng cũng không thể cả đời cứ ở lại Ngũ gia được, cậu ta có vị trí của cậu ta, Ngũ gia cũng có vị trí của Ngũ gia.

Mặc dù cậu ta có ý định tiếp tục ở lại Ngũ gia bảo vệ Ngũ Tà, nhưng e là không ai sẽ cho phép.

Đối với điểm này, Ngũ Ban lại nhìn rất thấu đáo.

“Anh Ban?!

Anh muốn rời khỏi Ngũ gia sao?

Anh muốn đi đâu?” Mặc dù trước đây vẫn luôn bất hòa với Ngũ Ban, nhưng Ngũ Tà nghe Ngũ Ban có ý định rời đi, vội vàng hỏi.

Nếu Ngũ Ban rời khỏi Ngũ gia, trong lòng cậu ta chắc chắn sẽ vô cùng thất vọng.

Trong mắt cậu ta, mặc dù Ngũ Ban có ý định cạnh tranh với mình, nhưng dù sao cũng là một người anh.

Rời đi như vậy, khó tránh khỏi khiến cậu ta đau lòng.

Ngũ Ban không thuộc kiểu người non nớt không hiểu biết, thế giới của Ngũ Ban rốt cuộc là như thế nào?

Ngũ Ban căn bản cũng không cần thiết phải giải thích nhiều như vậy với cậu ta.

Câu nói cũ, mọi thứ hãy giao cho thời gian, để cậu ta từ từ lắng đọng, người cần trưởng thành tự nhiên sẽ trưởng thành, người cần mất đi tự nhiên sẽ mất đi, người cần rời đi, đương nhiên tự nhiên cũng sẽ rời đi.

Không níu kéo bất cứ điều gì, cũng không quyến luyến bất cứ điều gì, đó là kết quả tốt nhất của một người.

"Được rồi, đừng nói nữa.

Vừa nãy tôi vẫn luôn quan sát động tác của con chuột tinh, xem ra nó làm loại chuyện này không phải một hai lần.

Chương 324

Tôi xem thử, nó rốt cuộc muốn đưa cậu đi đâu?

Có thể bên dưới có bí mật.” Không để ý đến câu hỏi của Ngũ Tà, Ngũ Ban bật đèn pin rồi đi về phía trước.

Phía trước có một hố đen, vừa nãy cậu ta nhìn thấy rất rõ, chỉ là, trong hố đen đó rốt cuộc có cơ quan hại người gì.

Có thể giết chết một người trưởng thành, trở thành thức ăn của con chuột tinh đó.

Khiến cậu ta có chút tò mò.

Ánh đèn pin nhanh chóng chiếu rõ cảnh tượng bên dưới.

Đập vào mắt là mười mấy bộ hài cốt, Ngũ Ban và Ngũ Tà đồng thời hít một hơi khí lạnh, chuột tinh này thực sự hãm hại người không ít, không có chút bản lĩnh nào, cũng có thể giết chết mười mấy người.

“Mau chôn chúng xuống đi, nếu không đợi đến một ngày nào đó.

Người Ngũ gia đi vào, e là lại phải mắc bẫy!” Xử lý xong mọi chuyện, hai người không nghỉ ngơi mà tiếp tục lên đường.

Phía trước vẫn tối đen như mực, Ngũ Ban đành phải lại lấy chiếc đèn pin mà Bạch Chỉ Phiến để lại ra.

Bất đắc dĩ, đèn pin của Bạch Chỉ Phiến để lại rõ ràng tốt hơn nhiều so với loại mua sẵn.

Lẽ ra phải ghi lại lô sản xuất của nó, lần sau đi những nơi quỷ quái thế này nhất định phải mua đúng loại này.Bình thường, những loại trang bị này đều do người chuyên trách của Ngũ gia mua, và tiền trang bị luôn là một khoản khá lớn.

Ngũ Ban hơi khó hiểu, rốt cuộc người Ngũ gia làm việc kiểu gì mà ngay cả chuyện nhỏ như vậy cũng không làm tốt.Anh lắc đầu, đương nhiên cũng hiểu rằng hiện tại Ngũ gia trong mắt người ngoài là một khối sắt thép, trên dưới đồng lòng hợp sức, căn bản không thể chia cắt.Trên thực tế, nếu không có Chú Ba ở đây chủ trì đại cục, vậy thì tin rằng chẳng bao lâu nữa Ngũ gia sẽ tan rã.Trong nội bộ Ngũ gia tồn tại một mối hiểm họa khá lớn, không ai muốn tham gia vào những chuyện trước đây.Trong mắt họ, việc đó không chỉ rước họa sát thân, lãng phí lượng lớn nhân lực vật lực, thà làm một người dân bình thường sống tự do tự tại còn hơn.Ai ngờ người Uông gia đã sớm liệt họ vào danh sách tử vong.

Cửu Môn không bị trừ khử ngày nào, Uông gia sẽ không chịu bỏ qua ngày đó.Trong chuyện này, Chú Ba là phái cấp tiến.

Vì đối phương muốn đưa họ vào chỗ chết, vậy thì không thể rụt rè trốn tránh khắp nơi.

Ngũ Ban là đệ tử của ông, tự nhiên sẽ đứng cùng chiến tuyến với ông.Vì Chú Ba là tộc trưởng một gia tộc, những người khác cũng không dám lên tiếng phản đối.

Phong cách làm việc của Chú Ba thực sự khiến người ta sợ hãi.Để đạt được mục đích, ông có thể dùng mọi thủ đoạn, chỉ riêng điểm này đã khiến người ta khiếp sợ.

Đồng thời, đây cũng là lý do tại sao người ngoài không dám bắt nạt Ngũ gia khi Cửu Môn suy yếu.Hai người đi trong mộ đạo chật hẹp.

Nhìn mộ đạo bằng phẳng, chỉnh tề đó, Ngũ Ban nhận ra rằng họ sắp tiếp cận trung tâm ngôi mộ.Nhưng càng đến gần, lòng anh càng bất an.

Một dự cảm chẳng lành cứ quanh quẩn trong lòng, mãi không

tan.“Anh Ban, xem thử Lão Dương là người thế nào?” Ngũ Ban không hề cảm thấy bất ngờ khi Ngũ Tà lên tiếng.Dù sao, Lão Dương là bạn thời thơ ấu của cậu ấy, tình cảm hai người rất sâu đậm, người nhà đều biết rõ.Giờ đây, Lão Dương đột nhiên thả cậu ấy ra, và còn để Ngũ Tà đi cùng mình tìm đồ trong lăng mộ.Suốt cả đoạn đường, biểu hiện của hắn ta đều có ý lừa dối Ngũ Tà.

Ngũ Tà không nghi ngờ mới là có vấn đề, dù Ngũ Tà có ngây thơ đến mấy thì cũng sẽ hiểu ra.Lão Dương đột nhiên mất tích giữa đường, Ngũ Ban căn bản không lo lắng về sự an nguy của hắn.Điều khiến anh nghi ngờ là rốt cuộc cành cây đồng kia là gì?

Hiện tại Ngũ Tà đã có nghi vấn, anh cũng không thể giấu giếm nữa.“Tôi có thể nói cho cậu biết, Lão Dương kia rất có thể không phải Lão Dương thật nữa.

Chỉ riêng từ những biểu hiện và phong cách hành sự của hắn ta đã thấy vô cùng đáng ngờ.”“Không đến mức đó chứ.” Hiện tại Ngũ Tà vẫn không muốn thừa nhận sự thật này, dù trong lòng có phỏng đoán, nhưng ai lại muốn mất đi một người bạn chứ.“Cậu đã thức tỉnh Huyết Mạch Kỳ Lân rồi, lẽ ra phải hiểu chứ.

Khí lực của cậu e rằng tương đương với sức mạnh của ba người trưởng thành rồi phải không?

Trước đây ở trong mộ đạo, Lão Dương đã kéo cậu đi, từ lúc đó tôi đã nhận ra, Lão Dương này không đơn giản.”“Đừng thấy hắn lúc đi đường núi ở bên ngoài thì thở hổn hển, nhưng sau khi tiếp xúc với cành cây đồng kia, hắn đã hoàn toàn biến thành một người khác.

Tôi có thể đảm bảo, hắn ta tuyệt đối không phải đối thủ của cậu.”Thấy Ngũ Tà không trả lời, rơi vào im lặng, Ngũ Ban cười cười, bắt đầu chuyển đề tài.“À đúng rồi, vừa nãy cậu làm gì với con chuột đó vậy?” Nghe xong, Ngũ Tà có vẻ xù lông, cậu ta không muốn ai

nhắc đến con chuột tinh đó, suýt nữa thì bị nó... cưỡng bức.“Tôi vừa thấy nó cứ ve vãn cái đuôi của cậu, hạ thể cậu cũng có phản ứng nữa.

Chẳng lẽ cậu và chuột tinh định sinh ra một ổ chuột con à?”“Anh Ban, đừng làm tôi buồn nôn được không?

Mẹ nó, cái con đực đó!

Tôi xui xẻo tám đời mới bị một con chuột đực nhìn trúng.

Sau này chúng ta đừng nhắc đến nữa được không?

Quá mất mặt.”Ngũ Tà với vẻ mặt không còn gì luyến tiếc, khiến Ngũ Ban cảm thấy cậu ta rất đáng yêu.“Hahaha!

Cái gọi là nam nam mới là chân ái, nam nữ chỉ là ngoài ý muốn thôi.

Tình yêu đích thực có thể vượt qua chủng tộc và giới tính.”“……” Thấy bầu không khí không còn quá khó xử, Ngũ Ban liền không lấy chuyện này làm trò đùa nữa.Ánh đèn pin chiếu phía trước, nhưng trên mộ đạo không phản xạ được xa, có lẽ bên trong mộ đạo đã được trét thuốc hút sáng.

Nhưng càng đi về phía trước, mộ đạo càng trở nên chật hẹp.

Ban đầu hai người có thể đi song song, nhưng càng về sau Ngũ Ban chỉ có thể khom lưng đi trước.“Anh Ban, nhìn xem phía trước có phải có một người không?” Khi Ngũ Tà nói câu này, giọng cậu ta hơi run rẩy.Trong mộ đạo dài và hẹp, việc xuất hiện một người quả thực khiến người ta khá bất ngờ.Nghe Ngũ Tà nói, Ngũ Ban đưa đèn pin về phía trước, nhưng vì mộ đạo này mà đèn pin không thể chiếu xa.

Chỉ có thể thấy một bóng người đang ngồi trên mặt đất, nhìn không nhúc nhích.

Ngũ Ban đoán có lẽ một tên trộm mộ nào đó đã không may chết ở

đây.“Không sao đâu, tôi đi xem trước, cậu ở đây đợi tôi.”“Đừng, tôi đi cùng anh.” Ngũ Tà nghe Ngũ Ban định một mình đi lên và để mình ở lại, loại chuyện này cậu ta không dám ở phía sau.

Biết đâu sẽ xảy ra chuyện kỳ lạ gì đó, sợ thôi cũng đủ chết rồi.

Đi theo Ngũ Ban thì an toàn hơn, dù trời có sập thì Ngũ Ban cũng đỡ được.Cậu ta không phải tự tin mù quáng.

Trong mắt cậu ta, Ngũ Ban không khác gì thiên thần hạ phàm.

Nếu ba năm trước Trương Khởi Linh là số một trong giới Đạo đấu, thì bây giờ Trương Khởi Linh e rằng phải nhường vị trí đứng đầu cho Ngũ Ban.

Trong giới Đạo đấu, tất cả đều dựa vào thực lực để nói chuyện.Trong góc, người đó không nhúc nhích, toàn thân tỏa ra khí tức quỷ dị.

Nhưng Ngũ Ban không vì thế mà sợ hãi.

Dù là người hay quỷ, anh đều tự tin có thể đối phó được.Ngũ Ban đi tới gần, phát hiện một người đàn ông trung niên mặc áo khoác leo núi.

Nhưng khuôn mặt bị khẩu trang che khuất.

Ngũ Ban đưa tay kéo khẩu trang trên người hắn, không ngờ vừa kéo một cái đã làm cả người hắn ngã ra.

Ngũ Ban thấy vậy liền vội vàng lùi lại.“Ôi chao, tên nhóc này giả vờ bị thương cũng biết giả vờ cơ đấy.

Không thèm xem chỗ nào, ở trong mộ mà cũng dám giả vờ bị thương.” Ngũ Tà không phát hiện người này có gì bất thường, đứng một bên nói lời mát mẻ.“Người này chết lâu rồi, toàn thân chỉ còn lại bộ xương trắng.

Không tin thì nhìn này.” Nói rồi Ngũ Ban tránh sang một bên, nhường chỗ cho Ngũ Tà.Ngũ Tà thấy vậy, liền cúi đầu xuống quan sát kỹ, quả nhiên, Ngũ Tà phát hiện khung xương của hắn đã lộ ra từ khe hở quần áo.Ngũ Tà hít một hơi khí lạnh.

Người này rõ ràng là người hiện đại, từ bộ quần áo đó có thể thấy là áo khoác leo núi cổ điển, hiện nay trên thị trường vẫn có bán, chỉ là số lượng khá ít.Nhưng loại quần áo này mười mấy năm trước lại rất phổ biến.

Lúc đó cậu còn nhỏ, nhưng cũng ít nhiều tiếp xúc với một số sự vật của gia tộc, nên rất hiểu rõ về loại áo khoác này.Loại quần áo này là áo khoác leo núi được làm theo phương pháp cơ bản nhất trước thời kỳ cải cách mở cửa, nguyên liệu thường là sợi polyester, đa số đều dùng loại vải xít dệt để sản xuất.

Ưu điểm của nó là khó hư hỏng và giữ ấm tốt.Nhưng có một nhược điểm là loại vật liệu này rất khó phân hủy.

Thời đó, vấn đề no ấm của nhân dân là một nan đề lớn đối với quốc gia, làm gì có tâm sức mà lo chuyện môi trường.Cũng trong khoảng thời gian đó, loại quần áo này luôn được đông đảo mọi người yêu thích.

Sau này, khi quốc gia ngày càng chú trọng vấn đề môi trường, loại quần áo này mới bị cấm sản xuất.

Không ngờ hôm nay lại có thể gặp ở đây, thật khó tin.“Anh Ban, đúng như anh nói, người này chắc chắn cũng là một tên trộm mộ.

Không biết chết ở đây từ bao giờ mà biến thành một đống xương trắng.” Dù vậy, tôi cúi xuống kiểm tra đống xương trắng, phát hiện trên người không có vết thương nào.“Kỳ lạ, trên người không có vết thương, sao lại chết được?” Ngũ Ban thấy vậy đành cúi xuống kiểm tra toàn thân người đó.

Chẳng mấy chốc phát hiện ở quần của người đó có một lỗ thủng kỳ lạ, rất giống dấu vết bị động vật cắn xé.

Nhưng đã nhiều năm trôi qua, anh cũng không dám khẳng định, cũng có thể do phân hủy mà quần áo tạo thành hình dạng như vậy.“Anh Ban, bụng nó đang động đậy!

Mau lùi lại!” Lời còn chưa dứt, Ngũ Tà đã kéo Ngũ Ban lùi về phía sau.Ngũ Ban không ngờ Ngũ Tà lại phản ứng kịch liệt như vậy.

Đợi khi đứng vững, quay đầu lại quan sát bụng người đó, quả nhiên, đúng như Ngũ Tà nói, nó không ngừng nhúc nhích, dường như có thứ gì đó bên trong.Anh cũng không dám lơ là.

Chương 325

Trước đây đã gặp nhiều loại rắn kỳ lạ như rắn đen, có cả Thi Biệt màu đỏ.

Những sinh vật này cực kỳ khó đối phó, một khi bị chúng tiếp cận, cơ thể sẽ chỉ có thể chờ chết.

Nếu không có thi đan, e rằng Chú Ba cũng sẽ bỏ mạng vì loại rắn đen đó.Anh rút Hắc Kim Cổ Kiếm trong tay ra, mắt không rời khỏi bụng người đó.

Chỉ cần có thứ gì đó dám bay ra tấn công, vậy thì thứ đón chờ nó chỉ có cái chết.Hai người mắt không chớp nhìn chằm chằm phía trước, nhìn bụng người đó nhúc nhích.

Đột nhiên truyền đến một tiếng "cạch cạch", xem ra thứ bên trong đã làm gãy xương sườn của người đó.Quả nhiên, ngay khi âm thanh đó vừa dứt, một vật màu đen trực tiếp chui ra từ bên trong, lao thẳng vào mặt Ngũ Ban.Ngũ Ban sao có thể cho nó cơ hội.

Anh giơ Hắc Kim Cổ Kiếm trong tay lên và hất một cái, vật màu đen kia lập tức bị chia làm đôi, thậm chí còn không kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết nào.

Với một cú ra đòn tích lực của Ngũ Ban, ngay cả đá cũng có thể chém đứt, huống chi là một sinh vật bình thường."Ngũ Tà tiến lên kiểm tra, thứ sinh vật bị chia làm hai đoạn, hóa ra là một con rết."“Anh Ban, hôm nay nhặt được bảo bối rồi, có rết." Vừa nói vừa giơ con dao găm lên, người khác đánh thì chỉ cắt móng vuốt của nó.Ngũ Ban không để ý, quay người tiếp tục quan sát tên trộm mộ đã chết kia.Anh lật xác người đó sang một bên, Ngũ Ban phát hiện chỗ tên trộm mộ này ngồi là một tấm đá.

Dùng tay gõ gõ, sau đó nằm xuống đất vận dụng bí tịch "Thính Thanh Biện Vị" của Trần Bì A Tứ.

Kể từ lần trước nhận được kỹ năng này từ Trần Bì A Tứ, anh chưa từng thi triển.Anh áp tai lên tấm đá nghe rất lâu, mới đại khái đưa ra một kết luận.

Bên dưới tấm đá là một lối đi, cụ thể ở đâu thì cũng không rõ.Nhưng theo những gì lũ lệ quỷ trong tay nói, muốn tiến vào trung tâm mộ phải đi qua một mộ đạo.

Thế nhưng phía trước mộ đạo này không có lối ra, đi tiếp e rằng sẽ bị chặn lại.

Xem ra lối đi phải ở đây.Chỉ là không rõ tại sao tên trộm mộ này lại cứ ngồi ở đây, chẳng lẽ là để che giấu bí mật này?Ngũ Ban một lần nữa nhảy người lên quan sát thi thể người đó, lại phát hiện dù người đó đã biến thành một đống xương trắng, nhưng toàn thân trừ những mảnh xương vụn rải rác ra, chỉ có những xương lớn là đều bị cố định lại một chỗ.Xem ra anh đã hiểu.

Có người cố ý làm như vậy, mục đích là để che giấu lối vào mộ đạo này.

Người đó sẽ là ai?

Trong đầu anh nhanh chóng hiện lên bóng dáng Lão Dương.

Trừ hắn ra sẽ không có người thứ hai, dù có thì e rằng cũng có liên quan trực tiếp đến hắn."Đừng có nghịch con rết đó nữa.

Bên cạnh có một cái động, tôi xuống xem thử.

Chắc là thông đến trung tâm mộ, người chết này chắc chắn là do Lão Dương đặt ở đây." Nghe thấy tin tức về Lão Dương, Ngũ Tà ném con rết trong tay sang một bên, vội vàng đi tới."Ý anh là Lão Dương cố ý đặt người chết này ở đây để chỉ đường cho tôi sao?""Cậu không

ngốc chứ?

Nếu muốn chỉ đường cho tôi, lúc đó hà tất phải bỏ lại tôi một mình?

Tôi thấy khả năng cao là hắn muốn lợi dụng việc này để hù dọa người khác, không cho họ phát hiện ra cái động này thôi.”“Thôi được rồi.

Tôi vừa chém cái móng vuốt của nó xuống rồi, đưa cho anh một cái, cái này là Mạc Kim Phù thật đấy.” Nói rồi, Ngũ Tà không thèm hỏi Ngũ Ban có muốn hay không, liền ném một cái về phía Ngũ Ban, sau đó quay người nhìn về phía cửa hang.“Cứ giữ lấy đi.

Rết xuất hiện ở đây, chắc chắn không phải thứ tốt lành gì, không biết đã ăn bao nhiêu người chết rồi.”“Mấy cái đồ quỷ quái đó chẳng phải đều ở cạnh người chết sao?

Tôi không thấy anh ghét bỏ.”“Tôi giữ thì không được à?

Mau xuống thôi.” Ngũ Ban bất đắc dĩ vẫy tay.

Thằng nhóc này không biết từ bao giờ mà cái mồm lại lắm lời đến thế, còn dám cãi lại anh, xem ra đã lớn rồi.Lần này Ngũ Ban không định để Ngũ Tà xuống dò đường trước.

Nhìn hình dạng cái động này, chắc chắn là do một tay trộm mộ chuyên nghiệp làm.Đường hầm này từ trên xuống dưới, nhìn vị trí có vẻ vừa vặn thông thẳng vào huyệt mộ, sẽ không có sai sót, khéo léo tránh được tất cả các cơ quan bên dưới lăng mộ.Có thể tìm được vị trí tốt như vậy, có lẽ là một cao thủ.

Lại nhìn mức độ chỉnh tề của đường hầm, bốn cạnh vuông vức, đơn giản là một tác phẩm xuất sắc.

Nếu có cuộc thi đào hầm trong giới trộm mộ, vậy thì người này tuyệt đối có thể đứng đầu.“Xuống không?” Nghe Ngũ Ban giục, Ngũ

Tà không nói thêm nữa, từ từ bò về phía trước.

Nhìn cái động, lối vào có vẻ nằm ngang, thông xuống mộ đạo phía dưới.Ngũ Tà từ từ bò về phía trước, cảm thấy tốc độ của Ngũ Ban ngày càng nhanh.

Cậu ta biết Ngũ Ban có chút sốt ruột, bản thân cũng rất muốn biết rốt cuộc bí mật bên trong trung tâm mộ là gì.Thôi thì cũng tăng tốc, không ngờ hai tay phía trước không bám được thứ gì, cộng thêm quán tính trước đó, cậu ta cắm đầu lao về phía trước."Rầm!" Ngũ Tà cảm giác như mình va phải thứ gì đó, toàn thân đau nhức.

Trước đây đã bị bỏng vài lần, giờ lại từ chỗ cao như vậy ngã xuống, khung xương toàn thân đều như muốn vỡ vụn.Cậu ta ôm vai từ từ đứng dậy, không ngờ sau đó lại bị thứ gì đó mắc vào.

Vội vàng nhìn xem, không nhìn thì thôi, nhìn rồi mới thấy một xác ướp khô như bẹ cải bị kẹt vào khóa quần phía sau mông cậu ta.Cậu ta một cước đá người đó ra phía sau, lúc này mới phát hiện mình vốn rơi vào một chiếc quan tài, vừa vặn đè lên xác ướp kia.Ngũ Tà liền vội vàng cúi chào và vái lạy xác ướp đó, miệng không ngừng lẩm bẩm "xin lỗi, xin lỗi".Ngũ Ban vừa lúc cũng nhảy xuống từ phía trên.

Anh thấy phía sau mông Ngũ Tà treo một bộ xương tay, cũng sững người một chút, sau đó nhìn xác ướp bị Ngũ Tà đá đổ dưới đất, liền hiểu ra chuyện vừa xảy ra."Sao ở đây lại có ánh đèn?

Chẳng lẽ trước đây có người vào rồi?

Sao lại nhanh hơn mình, chắc chắn là thằng Lão Dương đó rồi." Ngũ Tà tháo bàn tay xương đang mắc sau mông mình ra, nghiêm túc quan sát môi trường trong căn mộ thất."Chắc vậy.

Anh Ban, phía sau thi thể có một lối đi, anh xem kìa." Ngũ Ban không khỏi cảm thấy tò mò, gần đây đang thịnh hành dùng thi thể để

giấu đường hầm sao?Chỉ là nhìn thấy lối đi tối đen như mực, vừa nãy vì muốn tiết kiệm pin đèn pin nên không mở.

Nghĩ rằng bên trong lối đi không nguy hiểm, mới mạnh dạn yên tâm để Ngũ Tà một mình xuống, không ngờ lại xảy ra biến cố như vậy.

Với kinh nghiệm trước đó, Ngũ Ban tự nhiên không keo kiệt nữa, giao đèn pin cho Ngũ Tà.“Khoan đã, đây chắc là một mộ thất.

Cậu có thể nhận ra thứ gì thuộc về triều đại nào không?” Nghe Ngũ Ban phân phó, Ngũ Tà dựa vào ánh sáng ngọn đuốc, khắp nơi quan sát.“Không rõ, trên đó không có ghi chép chữ viết nào, chỉ có một số bức tranh vẽ tay.

Nhìn những bức tranh trên tường, có lẽ là đang tế bái một vị quân chủ.”“Chỉ là vị quân chủ đó, dường như cố ý để họa sĩ dùng phương pháp đặc biệt miêu tả rất cao lớn, và toàn thân đen kịt, căn bản không thể nhìn rõ.

Có lẽ vị quân chủ đó cố ý để họa sĩ làm như vậy, nhằm tăng thêm màu sắc thần bí.”“Còn về niên đại, tôi cũng không rõ.

Trên bích họa không có bất kỳ ghi chép chữ viết nào.

Kỹ thuật bích họa đã xuất hiện từ thời Tiên Tần, vì vậy tôi cũng không dám khẳng định.”Thấy Ngũ Tà không đưa ra được kết luận, Ngũ Ban cũng không vì thế mà thất vọng.Mộ thất này nhìn xung quanh không có một cửa mộ nào, lối ra duy nhất chỉ có cái động kia.

Cũng không còn cách nào khác, đành phải tiếp tục đi xuống.

Thật sự không biết ngôi mộ này rốt cuộc có bao nhiêu tầng, đã chui vào bao nhiêu cái động rồi.“Đưa đèn pin cho tôi.” Không đợi Ngũ Tà trả lời, Ngũ Ban liền lấy đèn pin.Ngũ Tà bĩu môi, đi theo sau Ngũ Ban, bò về phía cửa hang, không ngờ đường hầm lại bằng phẳng như

vậy.“Anh Ban, tôi dám khẳng định cái động này là Lão Dương đào!” Nghe Ngũ Tà tự tin nói vậy từ phía sau, Ngũ Ban có chút nghi hoặc.“Ồ?

Chẳng lẽ cậu đi cùng hắn?” “Chuyện đó thì không đến nỗi.

Nhìn cái động này dùng phương pháp 'ngang ba dọc bốn', tức là lấy ba khối theo chiều ngang và bốn khối theo chiều dọc để đảm bảo cái động không bị sập.

Phương pháp này tôi đã dạy Lão Dương từ nhỏ, tôi tự nhiên sẽ không quên.”“Vậy Lão Dương chắc chắn ở bên dưới.

Tôi mau đuổi theo thôi, không biết hắn định giở trò gì nữa.” Nghe Ngũ Tà nói vậy, cảm giác bất an trong lòng Ngũ Ban càng lúc càng mạnh, nhưng lại cảm thấy phía trước có thứ gì đó không ngừng hấp dẫn, vẫy gọi anh đi tới.Đường hầm càng xuống dưới càng bằng phẳng, cuối cùng lại xuất hiện từng bậc thang.Ngũ Ban chiếu đèn pin về phía trước, không ngờ phía trước có một cây cột lớn màu vàng phản quang, chói mắt khiến anh hơi không mở mắt nổi.“Anh Ban!

Cái gì thế?” Nghe Ngũ Tà nói vậy, Ngũ Ban cố mở mắt nhìn về phía trước, lúc này mới nhìn rõ vật thể phía trước.Đó không phải một cây cột lớn, nhìn lên là một cây Thanh Đồng Thụ.

Trên thân cây đồng có rất nhiều nhánh.

Xem ra đó là cành Thanh Đồng Thụ, cành Thanh Đồng Thụ mà Lão Dương có lẽ đã cắt từ bên trong ra.“Không biết là cái gì, trông rất giống một cái cây.”“Cậu biết cái thân cây đó dùng để làm gì không?”“Không rõ, đồ đồng sớm nhất xuất hiện từ thời Thương Chu, thường là binh khí hoặc đỉnh lò, hoặc là một số nhạc khí.

Tôi chưa từng thấy có cây đồng nào cả, chắc là dùng để tế tự.

Nhưng một cái cây lớn như vậy, rốt cuộc dùng để tế tự thứ gì

đây?”“Không đúng, nếu dùng để tế tự, lẽ ra phải có tế đàn hay gì đó chứ, sao lại không có tế đàn?

Nhìn bên dưới cây Thanh Đồng Thụ có dấu vết khai quật, tôi đoán có thể là người khác đào từ trên xuống, mục đích là để đào cái cây này lên.”“Vậy thì tốn biết bao nhiêu nhân lực vật lực chứ.

Cái cây đồng này nhìn thôi cũng đã cao hơn 100 mét rồi.”“Nè, trước đây Lão Dương lấy ra một cành Thanh Đồng Thụ, sau đó hắn ta biến thành một người khác.

Tôi nghĩ cây đồng này chắc có sức mạnh có thể khiến người ta biến thành như vậy.

Lát nữa nhất định phải cẩn thận, đừng tùy tiện chạm vào.”Nghe Ngũ Ban nói vậy, Ngũ Tà gật đầu.

Cây Thanh Đồng Thụ này chắc chắn có điều kỳ lạ.Với một tình tiết phức tạp như vậy, cây Thanh Đồng Thụ đứng đó thu hút ánh mắt của cả hai người.Nếu như tổ tiên thời cổ đại đào từ trên xuống dưới mà đào ra được, vậy thì cây Thanh Đồng Thụ này cắm xuống đất sẽ thông đến đâu?

Rốt cuộc sâu đến mức nào?Đối với vấn đề này, Ngũ Tà cũng tỏ ra hoang mang.

Cậu ta quay đầu nói với Ngũ Ban.“Không rõ cái thứ này là gì, tôi cảm giác nó cắm thẳng xuống địa ngục cũng có thể.

Chương 326

Nhìn độ sâu và kích thước lớn như vậy, với công nghệ thời đó, gần như không thể đào nó ra được.”“Thứ đó là gì?

Mục đích đặt ở đây là gì?”“Cái này tôi cũng không rõ, trong sách của gia đình cũng không có ghi chép thông tin liên quan.

Thanh Đồng Thụ chắc là một vật phẩm khá hiếm.

Trong ký ức của tôi, dường như trừ di chỉ Tam Tinh Đôi ra, những nơi khác dường như đều không có.”“Giới khảo cổ học cũng không có kết luận nhất định về điều này.

Nhưng chỉ nhìn từ công nghệ đúc, cây Thanh Đồng Thụ này dường như trừ việc lớn ra, không có điểm nào đáng khen khác.

Nhưng với công nghệ chế tạo thời đó mà có thể hoàn thành công trình lớn như vậy, có thể làm ra được đã rất không tệ rồi, còn về mỹ quan thì những thứ đó không quan trọng nữa.”Ngũ Tà tiến đến gần Thanh Đồng Thụ, quan sát kỹ, phát hiện bề mặt cây đồng có một số hoa văn kỳ lạ, và xung quanh khắc đầy những hoa văn tượng trưng cho trời và đất, đó là một dấu hiệu của đồ đồng cổ đại.Những hoa văn này dựa theo tư tưởng phục vụ lễ khí cổ đại mà không ngừng phát triển, nói thẳng ra là chuyên để hù dọa tầng lớp bách tính thấp cổ bé họng, mục đích là để họ sợ hãi hoàng quyền, qua đó củng cố địa vị của những kẻ thống trị.

Dùng những hoa văn này để tăng thêm màu sắc thần bí cho đồ đồng, thực ra căn bản chẳng có tác dụng gì.Ngẩng đầu nhìn lên, ở độ cao vài trăm mét, dường như có một số lá cây treo ở phía trên, khiến Ngũ Tà có chút kỳ lạ.

Để tạo ra một cây đồng khổng lồ như vậy, độ khó có thể thấy rõ.

Nếu còn trang trí thêm vài chiếc lá cây ở trên, thì quả thực hơi khoa trương.“Ngũ Tà, anh đoán cái này chắc thuộc về thời kỳ nào?

Với trình độ công nghệ đồ đồng thời Tây Chu, liệu có thể chế tạo ra thứ này không?”“Chuyện này không chắc chắn.

Thời Tây Chu, đồ đồng thường cần phải làm khuôn đúc bằng gốm trước.

Về lý thuyết, chỉ cần làm ra khuôn đúc thì có khả năng đúc ra sản phẩm.”“Nhưng trên thực tế, thứ này dường như quá lớn.

Chỉ riêng về chiều cao mà nói, việc tạo ra khuôn đúc như vậy là hơi bất khả thi.

Cũng có thể dùng phương pháp khác để xây dựng, còn điểm này tôi cũng không rõ.

Nhưng tôi nghiêng về khả năng đây là sản phẩm của một nền văn minh tiền sử hơn.

Nếu không thì quả thực có chút không hợp lý.”“Quả thực cũng không thể xác định chính xác.

Trong lịch sử khoảng năm 1000 TCN đến năm đầu Công nguyên, giới khảo cổ học từng gọi thời kỳ đó là thời đại kỳ tích.

Ý là trong thời kỳ đó, những thứ không thể xuất hiện trong lịch sử đều đã được xây dựng vào lúc đó.”“Ví dụ như kim tự tháp, Vạn Lý Trường Thành, Tháp Babel, và những tượng Nhân Sư đầu người trước kim tự tháp, những khối đá đó, với trình độ công nghệ thời đó cũng không thể xây dựng được.

Lại ví dụ như dùng làm biển báo đường đi, tôi thấy nói nhảm.

Thời xưa người ta thật sự rảnh rỗi không có việc gì làm, lại tạo ra những vật thể lớn như vậy để làm biển báo đường sao?”Ngũ Tà cười

hai tiếng khi nghe Ngũ Ban nói rồi bắt đầu chửi bới.“Thế thì cũng khó nói lắm, thời cổ đại chỉ cần hoàng đế ra lệnh một tiếng, người dưới sẽ cắm đầu làm việc, ai cũng không dám nói gì.

Ví dụ như Tần Thủy Hoàng xây Vạn Lý Trường Thành, chẳng phải chết mấy chục vạn người sao?

Mất mấy chục năm mới xây xong.”“Thôi không nói chuyện đó nữa.

Cái thứ này có thể nằm trong núi lớn.

Cho dù cây Thanh Đồng Thụ này dùng để tế tự, chẳng phải nên đặt trên tế đàn sao?”“Dù sao đi nữa, tôi dám khẳng định đây chắc chắn là sản vật trên Trái Đất.

Nhìn hoa văn sấm sét ở trên, hoa văn mây ở dưới tượng trưng cho trời và đất, phù hợp với tư tưởng thần tính của người cổ đại.”“Trước đây Lão Dương nói với chúng ta bên dưới có lợi ích lớn lao, liệu có phải là cây Thanh Đồng Thụ này không?

Hắn ta trên đường đào được một cành Thanh Đồng Thụ, cả người đã xảy ra biến hóa lớn như vậy.

Chẳng lẽ là sản phẩm của Thanh Đồng Thụ sao?”Ngũ Tà thấy hai người đã thảo luận lâu như vậy mà không có kết quả, liền chuyển nghi ngờ sang Lão Dương và cái “lợi ích lớn lao” mà hắn đã nói trước đó.“Gần giống vậy đó, nhưng hiện tại tôi không muốn tùy tiện chạm vào.

Tôi cảm giác thứ này từ trên xuống dưới đều toát ra một loại khí tức quỷ dị.”Lúc này Ngũ Ban vừa hỏi lũ lệ quỷ bị phong ấn trong Hắc Kim Cổ Kiếm, hỏi xem cái cây này có đầu không, nhưng lại phát hiện khi hô hoán lũ lệ quỷ đều không có hồi đáp, liền không để ý nữa.“Cây Thanh Đồng Thụ lớn thế này, đào ra bán sắt vụn thôi cũng đủ chúng ta

sống cả đời rồi.

Xem ra lợi ích không phải nhìn từ bề ngoài, mà chắc chắn bản thân cây Thanh Đồng Thụ có vấn đề gì đó.”“Anh Ban?

Anh có nghe thấy tiếng xì xào không?” Nghe Ngũ Tà nói vậy, Ngũ Ban hơi sửng sốt, nhưng không dám lơ là ở đây.

Trong ngôi mộ này quả thực có quá nhiều điều kỳ lạ.Anh vội vàng áp tai xuống mặt đất, quả nhiên, đúng như Ngũ Tà nói, từ xa có một trận tiếng xì xào, không ngừng lan rộng về phía này.

Nghe thấy tiếng động ngày càng lớn, đợi đến khi cảm nhận được, xung quanh dường như có hàng vạn, hàng triệu thứ đang chạy tới, sắc mặt anh đột nhiên đại biến.“Ngũ Tà, chạy mau!” Ngũ Tà không kịp phản ứng, chỉ biết mỗi lần Ngũ Ban nói câu này đều có nguy hiểm, nên không dám lơ là.

Cậu ta theo bản năng co chân chạy về phía xa.Vừa chạy vừa thầm mắng, cái lăng mộ này sao mà lắm quái lạ thế, một đường toàn phải chạy, trên đường chạy trốn căn bản không có thời gian thở.

Đợi tìm được tên mộ chủ kia nhất định phải lôi hắn ra băm thây vạn đoạn.Dường như nghe thấy lời trong lòng Ngũ Tà, tiếng động từ xa có thể nhìn thấy bằng mắt thường, cả mặt đất đều đang rung chuyển.Ngũ Ban nhìn Ngũ Tà mù quáng chạy về phía trước, một lát sau cậu ta đã chạy qua khỏi mình, liền vội vàng túm lấy.“Đừng chạy, xung quanh không có lối đi nào cả.

Nếu chạy thì chỉ có cái cầu thang tôi vừa đi xuống phía sau thôi.

Nhanh!

Bò lên!”Đối với những thứ sắp tới gần từ xa, Ngũ Ban trong lòng cũng không có chút chắc chắn nào.

Nhìn tiếng động đó thì biết không phải đối tượng dễ chọc.

Trong tình huống này, dù trên người có Huyết Mạch Thần Thú, anh cũng không dám đối đầu trực diện với nhiều thứ tấn công như vậy.Lúc này cũng không còn bận tâm đến sự kỳ lạ của cây Thanh Đồng Thụ nữa, hai người như hai con tắc kè hoa, điên cuồng bò lên cây Thanh Đồng Thụ.Dán vào thân cây Thanh Đồng Thụ, trong quá trình bò lên, Ngũ Ban nhìn cây Thanh Đồng Thụ càng rõ hơn.

Những cành cây mọc ra từ Thanh Đồng Thụ đều được đúc liền với thân cây chính, chỗ nối căn bản không có một chút dấu vết rèn đúc nào.Điều khiến anh càng kinh ngạc hơn là những hoa văn mây và sấm sét trên Thanh Đồng Thụ gần như chồng chất lên nhau, và những hoa văn này càng lúc càng sâu thẳm, dường như được khắc sâu vào bên trong thân cây, căn bản không thể nhìn rõ bên trong có gì.Hai người bò lên đến vị trí cao bảy tám mét trên cây, định dừng lại nghỉ một lát.

Nhưng chưa kịp thở hai hơi, sắc mặt Ngũ Ban đột nhiên tái nhợt, liền kéo Ngũ Tà tiếp tục bò lên.“Anh Ban.

Bên dưới có thứ gì sao?

Chúng ta đến mức đó rồi sao?”“Không biết, nhưng tôi cảm thấy có gì đó rồi.

Áp sát vào Thanh Đồng Thụ, nghe thử động tĩnh bên dưới, không ngờ cảm thấy cái cây đang rung chuyển.”Thấy Ngũ Ban vẻ mặt nghiêm túc, Ngũ Tà thu lại giọng điệu đùa cợt vừa rồi, áp tai vào Thanh Đồng Thụ, quả nhiên, dường như có thứ gì đó đang bò lên phía trên, nhìn tốc độ đó dường như nhanh hơn cả hai người rất nhiều.“Thứ gì bên dưới thế?

Bò nhanh vậy là lũ khỉ sao?

Anh Ban!

Đèn bên dưới!

Tắt rồi!”Nghe Ngũ Ban nhíu mày, anh cũng không dám nghĩ theo chiều hướng xấu.

Trên thế giới này không sợ quỷ quái!Chỉ sợ lũ sinh vật bên dưới giống như con chuột tinh kia, ở lâu trong lăng mộ mà sinh ra trí tuệ, vậy thì gay to rồi.May ra Lão Dương hoặc chú Tần đang giở trò bên dưới, làm tắt đèn, cũng không phải không có khả năng.

Nhưng nhìn hành động của lũ đó bên dưới, hai người căn bản không có đủ thực lực để làm gì cả.Nếu đèn bị tắt, thì cũng khó thoát khỏi kiếp nạn.

Dù có thể chạy về, những sinh vật bên dưới chắc chắn cũng sẽ đuổi theo, mà mộ đạo phía sau vừa hẹp vừa chật, căn bản không thể thoát ra.Lão Dương đã ra khỏi Tạ gia, vậy thì nhất định sẽ không làm chuyện ngu ngốc như vậy.

Còn về chú Tần, hiện tại sống chết không rõ, càng không thể giở trò quỷ.

Ngũ Ban càng sốt ruột, vội vàng giục Ngũ Tà mau bò lên.Đại khái lại bò thêm mười mấy mét.

Vì cần khắc phục tác dụng của trọng lực, vận động hướng lên cực kỳ tiêu hao thể lực của con người.

Dù cả hai có Huyết Mạch Thần Thú cũng không chịu nổi sự tiêu hao lớn như vậy.Toàn bộ cây Thanh Đồng Thụ tuy có không ít cành nhánh, nhưng để tìm một điểm tựa thích hợp là vô cùng khó khăn.

Ngay cả Ngũ Ban trong quá trình bò lên cũng thỉnh thoảng giẫm hụt.“Anh Ban!

Chúng ta đừng bò nữa!

Tôi sắp mệt chết rồi.

Bắp chân tôi giờ mềm nhũn ra rồi.

Hay là chúng ta liều một phen đi, nếu cứ thế này mà bò tiếp, e rằng sớm muộn gì cũng sẽ ngã xuống từ trên đó thôi.”Nghe Ngũ Tà nói vậy, Ngũ Ban quả thực cũng hơi không bò nổi nữa.

Tiêu hao thể lực thực sự quá nhanh, nếu muốn bò lên đến đỉnh cây thì chắc chắn là không thể.Nhưng phía sau mông lại có một đám hỗn loạn đang đuổi theo.

Chương 327

Anh nhanh chóng liếc nhìn xuống dưới, ánh mắt sắc bén đó, ngay cả Ngũ Tà nhìn cũng hơi sợ hãi.

Ngũ Ban lúc này lại phóng ra sát khí của mình.Ngũ Tà vội vàng ôm chặt thân cây Thanh Đồng Thụ, sợ rằng sẽ ngã xuống.

May mắn thay ở trong lăng mộ không có gió thổi mưa táp, nếu không thì hai người ở độ cao này bị gió thổi cũng không chịu nổi.“Không bò nữa!

Nghỉ một lát!” Ngũ Tà nghe Ngũ Ban nói vậy, trong lòng thở phào một hơi, nhưng ngay sau đó tim lại thắt lại.

Ngũ Tà vừa nói xong, cậu ta cũng hiểu tình hình hiện tại vô cùng khẩn cấp.

Cả hai người đều không mang theo vũ khí nóng, chiếc đèn pin duy nhất e rằng cũng sắp hết pin rồi, suốt đường đều phải tiết kiệm sử dụng.Khi thấy Ngũ Ban lại rạch lòng bàn tay mình, bôi máu tươi lên thân cây Thanh Đồng Thụ, lại phát hiện thân cây Thanh Đồng Thụ dường như giãn nở ra.

Ngũ Tà dụi dụi mắt, lại phát hiện thân cây và trước đó không có gì khác biệt.Máu của Ngũ Ban theo thân cây nhanh chóng hội tụ vào những hoa văn mây sấm đó và biến mất không dấu vết.Ngũ Ban nhíu mày nhìn chỗ vừa bôi máu, lúc này cũng trống không một mảng lớn.

Anh đành phải tránh những hoa văn mây sấm đó, một lần nữa cẩn thận bôi máu của mình lên trên.Chuyện khiến người ta ngớ người nhanh chóng xảy ra lần nữa, máu đó lại một lần nữa hội tụ vào bên trong những hoa văn mây sấm!Ngũ Tà đứng bên cạnh nhìn rõ mồn một, không sai, thân cây quả thực đang động đậy!“Anh Ban, Ban,”“Có

gì nói nhanh, nhìn tình hình bây giờ đi.”“Thân cây vừa động đậy!”“Đừng hù dọa, cây Thanh Đồng Thụ này, có thể sẽ động.

Cậu xem thử chỗ tôi vừa bôi máu có chuyện gì, mỗi lần bôi máu đều hội tụ vào cái rãnh.

Cậu thử xem!”Ngũ Tà thấy vậy, đành nén đau kịch liệt, dùng dao găm rạch lòng bàn tay mình, bôi máu lên thân cây Thanh Đồng Thụ.

Quả nhiên, máu cũng xảy ra chuyện tương tự, máu đó dường như bị thứ gì đó hấp dẫn, đổ dồn vào bên trong cái rãnh.“Chẳng lẽ trong rãnh có nguyên tố oxit sắt từ (Fe3O4)?”“Nói tiếng người đi, đừng nói mấy thứ tôi không hiểu đó.”“Trong máu người có thành phần sắt.

Một số người thông minh thời cổ đại đã phát hiện ra một nguyên lý, liền khéo léo vận dụng nó.

Ví dụ như trên một số hung khí nổi tiếng thời cổ đại có kiếm hút máu, họ lợi dụng nguyên lý này.”“Chỉ là trong đó có thêm một số thành phần khác, nếu không thì không thể hút máu người sống ra khỏi cơ thể được.

Đương nhiên, một mặt là để tăng uy danh cho hung khí, mặt khác thì quả thực có chuyện đó.”“Cây Thanh Đồng Thụ khổng lồ này có thể dùng cách thức này, có lẽ là để tế tự.

Chỉ là nhìn độ sâu của cái rãnh, rốt cuộc cần bao nhiêu máu người mới có thể tế tự, và tế tự cái gì đây?”Sau khi Ngũ Tà giải thích đại khái nguyên lý này cho Ngũ Ban nghe, Ngũ Ban gật đầu rồi không nói gì nữa.

Đã vậy thì cũng không còn cách nào tốt hơn, chỉ có thể cứng đối cứng với lũ sinh vật bên dưới.

Anh lại rút Hắc Kim Cổ Kiếm trong tay ra, hung hăng chém vào thân cây bên cạnh.

Một tiếng "loảng xoảng" vang lên, cây Thanh Đồng Thụ nứt ra theo tiếng.Ngũ Tà nhanh mắt lẹ tay tóm lấy mấy cành Thanh Đồng Thụ rơi xuống, phát hiện trên cành cây đồng không có những hoa văn mây sấm đó, cũng không có những cái rãnh kỳ lạ kia."Cứ giữ lấy mấy cành cây đó đi.

Lát nữa đánh với lũ bên dưới, đừng dùng dao găm nữa, dao găm của cậu ngắn quá, căn bản không có không gian để thi triển, chi bằng dùng cành Thanh Đồng Thụ này."Nhận thấy động tĩnh phía dưới ngày càng lớn, Ngũ Ban càng nhíu mày chặt hơn.

Có thể cảm nhận rõ ràng động tác lay động của cây Thanh Đồng Thụ, xem ra số lượng sinh vật không rõ tên bên dưới rất lớn.Anh lấy cồn trong ba lô ra, lại tìm thấy mấy mảnh vải rách.

Sau khi dùng bật lửa châm lửa vào một phần cồn, liền ném xuống dọc theo cây Thanh Đồng Thụ.Nơi ánh lửa chiếu tới, ban đầu không có gì thay đổi.Nhưng một lát sau, Ngũ Ban nhờ ánh lửa có thể nhìn ra có khá nhiều hình người đang bám vào cành Thanh Đồng Thụ phía dưới.

Thấy có lửa rơi xuống từ phía trên, chúng tỏ ra vô cùng sợ hãi, có con thậm chí trực tiếp rơi xuống từ cây Thanh Đồng Thụ, ngã xuống đất bên dưới.

Từ độ cao này mà nhảy xuống, e rằng đã sớm nát bấy thành thịt nát rồi.Thế nhưng những con khác vẫn bám chặt trên cành cây.

Mặc dù thấy đồng loại rơi xuống, chúng cũng không hề có ý định lùi bước.

Và hành động vừa rồi của Ngũ Ban rõ ràng khiến chúng càng thêm kích động, tốc độ leo trèo cũng ngày càng nhanh hơn.Không còn cách nào khác, Ngũ Ban đành phải đổ toàn bộ số cồn còn lại lên thân cây.

Khoảng 3-4 kg cồn, nhanh chóng chảy xuống dọc theo thân cây Thanh Đồng Thụ, nhưng không bị những cái rãnh hút vào.Thấy lời Ngũ Tà nói có lý, anh kéo Ngũ Tà lại bò lên vài bước.

Nhìn vào bóng tối vô tận đó, Ngũ Ban lại một lần nữa châm lửa vào bật lửa, đốt cồn thành một dải lửa rồng.Ngũ Tà thấy vậy liền vội vàng bò lên trên, sợ rằng ngọn lửa đó sẽ thiêu cháy mông mình.Sau khi bò đến chỗ an toàn, cậu ta nhìn xuống dọc theo dải lửa rồng.

Lũ sinh vật đó không phải ai khác, mà chính là bầy khỉ mà trước đây đã gặp ở đường ngọc ngoài núi.Nhưng biểu cảm và hành vi của chúng lại rất giống con người.

Đặc biệt là biểu cảm trên khuôn mặt, toát lên vẻ kỳ dị đến rợn người, trên khuôn mặt lạnh tanh đó, dường như coi Ngũ Ban và cậu ta là kẻ thù giết cha.Không giống những con khỉ khác, khuôn mặt của chúng có màu trắng xám, không có một chút lông tạp nào, đúng là một khuôn mặt người sống sờ sờ.

Nếu không phải có một cái đuôi dài, Ngũ Tà đã nghĩ mình gặp phải một chủng tộc người khác.Thấy dải lửa rồng lao tới trước mặt, bầy khỉ kêu ré lên rồi tản ra xung quanh.

Một số con khôn ngoan thì chạy đến thân cây nhỏ bên cạnh để tránh dải lửa rồng, mắt không rời Ngũ Ban và Ngũ Tà.Số còn lại thì bị dải lửa rồng nuốt chửng, hoặc bị đồng loại chen lấn mà rơi xuống.

Phần lớn chúng đều sợ lửa, từ thân cây rơi xuống đất.“Lũ khỉ con biết ba, có bản lĩnh thì lên đây ông chém chết hết.” Ngũ Ban thấy bầy khỉ sợ lửa như vậy, chỉ tính số lượng rơi xuống từ cây vừa nãy, ít nhất cũng đã chết mấy trăm con khỉ.Nhưng anh nhanh chóng biến sắc.

Khi dải lửa rồng theo cồn cháy xuống tận gốc cây, anh đột nhiên phát hiện trên cây vẫn còn rất nhiều khỉ đang bò lên.

Dưới gốc cây bị vây kín mít.Nếu không phải cồn khá nhiều, vẫn đang cháy liên tục, khiến chúng hơi khó tiến lên, nếu không thì thế này, dường như muốn nhổ cả cây lên.

Chẳng trách lại gây ra động tĩnh lớn như vậy, về số lượng mà nói, chúng đã làm tắc nghẽn hoàn toàn khu vực bên dưới.Sắc mặt Ngũ Ban lúc này cũng không tốt.

Mặc dù anh cũng nhìn rõ số lượng bầy khỉ bên dưới, may mắn là bầy khỉ đó đã bị lửa dọa cho lùi lại.Nhưng lát nữa chúng sẽ lại bò lên, cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Với hai người thì khó mà cản được chúng bò lên, xem ra chúng thề chết không bỏ cuộc.Khỉ loại này thuộc linh trưởng.

Có người nói con người và khỉ có chung một tổ tiên.

Sau đó con người đi xuống từ trên cây, dần dần đi thẳng đứng, đến nỗi sau này biết dùng tay chế tạo vũ khí và săn bắt con mồi.Trong lịch sử văn minh loài người mấy ngàn năm, não bộ của họ không ngừng phát triển, trở thành người hiện đại.

Còn những loài vượn đen thì lại chọn tiếp tục treo mình trên cây, hái những quả dại mà ăn, não bộ không phát triển nhất định, vì vậy vẫn dừng lại ở giai đoạn khỉ.Nhưng không thể loại trừ một điểm, trong não chúng đều có trí tuệ nhất định.

Một số nhà khoa học làm thí nghiệm với vượn đen, phát hiện chúng có thể mô phỏng hành động của con người, và có khả năng ghi nhớ nhất định.Trước đây các nhà khoa học đặt một số quả chuối vào trong mật đạo, để khỉ đi tìm.

Lần đầu tiên sẽ dẫn đường cho khỉ, để khỉ tìm thấy thức ăn.

Lần thứ hai thì do khỉ tự độc lập hoàn thành.Nghiên cứu cho thấy, chẳng bao lâu sau, khỉ sẽ tìm thấy thức ăn bằng khả năng ghi nhớ của

mình.

Vì vậy, chúng đều có khả năng học hỏi và ở một mức độ nhất định có trí tuệ nhất định.Điều này đủ để chứng minh rằng, linh trưởng ở một mức độ nhất định đều có thể sánh ngang với con người.Nhìn ánh mắt của chúng, sống lưng Ngũ Ban cứ lạnh toát, luôn cảm giác bị ghi nhớ.

Hiện tại chúng đương nhiên không dám xông lên tấn công anh và Ngũ Tà, nhưng đợi khi dải lửa rồng tắt đi, mọi chuyện sẽ khó nói.Ngũ Tà lúc này ôm thân cây Thanh Đồng Thụ mà tay cũng hơi run rẩy, đặc biệt là nhìn số lượng bầy khỉ bên dưới, cậu ta nghiến răng.“Anh Ban, chúng ta tiếp tục bò lên đi, bầy khỉ đó trong thời gian ngắn chắc sẽ không dám lên.” Ngũ Ban nghe xong cũng hơi cười.

Không ngờ Ngũ Tà bề ngoài trông ngây thơ vô tội, nhưng thực tế lại khá hiểu rõ điều gì nên làm, điều gì nên bỏ.Nếu cứ tiếp tục ở lại đây chuẩn bị cứng đối cứng với bầy khỉ, vậy thì chắc chắn cả hai sẽ chết.

Ở độ cao như vậy mà giao chiến với nhiều khỉ như thế, căn bản không có điểm tựa, chỉ dựa vào vũ khí trong tay thì khó mà giết chết hiệu quả lũ khỉ đó.Không nói nhiều, hai người lại tiếp tục bò lên.

Vừa nãy Ngũ Ban đã đổ hết cồn xuống, tạo thành dải lửa rồng dài tới hơn ba mươi mét.

Nồng độ cồn cũng cao, không biết chú Tần và nhóm người kia kiếm ở đâu ra, chắc là cồn công nghiệp, vì vậy mới có nồng độ cao như thế, và đã cháy ròng rã hơn nửa tiếng mà vẫn chưa tắt.Ngũ Tà và Ngũ Ban cả hai người trên đó bò đến toát mồ hôi.

Lúc này cũng không còn bận tâm đến sự kỳ lạ của cây Thanh Đồng Thụ nữa, kéo áo ra, áp sát vào Thanh Đồng Thụ mà bò lên.Ngũ Ban đại khái tính toán trong lòng, vừa nãy ngọn lửa đã cháy hơn nửa

tiếng, dù có tắt đi, với nhiệt độ còn sót lại đó, bầy khỉ đó cũng không dám tùy tiện xông lên, chắc có thể kéo dài thêm khoảng hai tiếng nữa.Trong thời gian ngắn chắc không có nguy hiểm.

Đại khái lại bò thêm nửa tiếng nữa, có thể cảm nhận rõ ràng Ngũ Tà phía sau đã hơi kiệt sức.

Khoảng cách từ lần nghỉ ngơi trước sắp đạt đến năm tiếng rồi, nếu cứ thế này thì cả hai sớm muộn gì cũng sẽ kiệt sức mà chết.Khi Ngũ Ban chuẩn bị nghỉ ngơi, đột nhiên thấy Ngũ Tà từ phía sau mình trượt xuống, truyền đến một tiếng kêu thảm thiết.“Á!”Ngay khoảnh khắc Ngũ Tà trượt chân ngã xuống Thanh Đồng Thụ, Ngũ Ban cũng buông hai tay ra, nhanh chóng cắm Hắc Kim Cổ Kiếm vào Thanh Đồng Thụ, men theo thân cây Thanh Đồng Thụ trượt xuống.

May mắn thay một đoạn đường không có cành cây nào cản đường.Anh không hy vọng Ngũ Tà gặp chuyện ở đây.

Dù xét từ góc độ nào, Ngũ Tà cũng không thể gặp chuyện ở bên trong, dù sao Ngũ Tà đã đi cùng anh ra ngoài.Nếu Ngũ Tà mất tích một cách khó hiểu ở đây, vậy thì người Ngũ gia tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Mặc dù anh cũng là một phần của Ngũ gia, nhưng Ngũ Tà với tư cách là người thừa kế duy nhất của Ngũ gia, lẽ nào anh lại không biết tầm quan trọng của cậu ta?Hơn nữa, tình cảm của anh và Ngũ Tà vô cùng sâu đậm.

Nếu để Ngũ Tà chôn thân ở đây, anh cũng không đành lòng.May mắn thay cây Thanh Đồng Thụ khá lớn, thực ra cũng có nhiều cành nhánh.

Ngũ Tà sau khi trượt một đoạn thì đâm vào một cành cây, bị kẹt sống sờ sờ ở đó.

May mà cành cây không có phần hướng lên, nếu không Ngũ Tà sẽ

bị đâm xuyên tim lạnh thấu xương.Thấy Ngũ Tà bị cành cây chặn lại, dừng việc rơi xuống, Ngũ Tà cũng vội vàng dùng tay bám vào, ngăn mình không rơi xuống.“Ngũ Tà, cậu không sao chứ?”“Tôi không sao, lưng bị đập vào.

Đừng vội, để tôi từ từ đã.” Khi Ngũ Tà rơi xuống, Ngũ Ban là trụ cột tinh thần duy nhất.

Thấy Ngũ Ban cũng không màng thân mình lao xuống, trong lòng cậu ta không khỏi thấy ấm áp, chết một đời cũng đáng giá.Có một người anh như vậy, tại sao lại phải liều mạng chứ.

Thật sự không biết phải làm sao.

Chương 328

Có những lúc thậm chí còn ghen tị với Ngũ Ban, có thể một mình không có bất kỳ ràng buộc hay ước thúc nào.

Không như cậu ta, tuy Ngũ gia gia đại nghiệp đại, người thừa kế đương nhiên có thể hưởng vô số lợi ích, nhưng đồng thời cũng mang theo rất nhiều ràng buộc.Ngũ Ban thân mang tuyệt kỹ, dù đi đâu cũng có thể sống sung sướng, giờ lại có thể vì mình mà không màng thân mình.

Có lẽ đây là tình nghĩa đã định sẵn như trong tiểu thuyết.

Không ngờ Ngũ Tà hôm nay lại có thể gặp được một người như vậy.Nghe giọng Ngũ Tà khá bình ổn, Ngũ Ban trong lòng mới thở phào một hơi.

Chỉ cần Ngũ Tà không sao thì tốt rồi, những chuyện khác đều có thể làm từ từ.Từ từ bò đến bên cạnh Ngũ Tà.

Nhìn hiện trạng của Ngũ Tà lúc này, anh không nhịn được cười, chỉ thấy đầu Ngũ Tà vừa vặn kẹt giữa hai cành cây, còn lưng thì bị một thân cây chặn lại, chính vì vậy mới có thể kẹt ở chỗ đó.“Tôi kéo cậu ra trước nhé.” Lời vừa dứt, Ngũ Ban liền định ra tay, kéo đầu Ngũ Tà ra khỏi cành cây.“Đông đông đông!

Anh, khoan đã.” Ngũ Ban dừng động tác trong tay, nhìn Ngũ Tà vẻ mặt nhăn nhó, há miệng.“Anh, tay tôi hơi ngứa, anh xem giúp tôi tình hình, có phải có con côn trùng nào cắn tôi không?”“Vớ vẩn, chỗ này làm gì có côn trùng nào.”“Mau xem giúp tôi, thực sự quá ngứa rồi, tôi sắp không chịu nổi nữa.”“Tay nào?”“Tay tôi đang cầm cành Thanh Đồng Thụ ấy, không biết có chuyện gì, chắc là chạm vào vết thương rồi, mau xem giúp tôi tình hình.”Nghe Ngũ Tà cầm cành Thanh Đồng

Thụ trong tay, Ngũ Ban cảm thấy không ổn.

Cành Thanh Đồng Thụ trước đây có khả năng hút máu, anh đã chứng kiến rồi.

Nếu ở đây lại xảy ra ngoài ý muốn, anh không dám đảm bảo Ngũ Tà có xuất hiện tình trạng giống Lão Dương hay không.Nếu Lão Dương vì cành Thanh Đồng Thụ mà tính cách đại biến, cả người dường như đã thay đổi thành một người khác, vậy thì Ngũ Tà có xảy ra tình trạng như vậy không?

Lúc đó sẽ khó xử rồi.Không đúng, không đúng!Trong lòng anh đột nhiên nghĩ, lúc ở nhà Lão Dương và hai người kia, chuyện về bóng người có lẽ có thể tìm thấy câu trả lời ở đây.Nếu cành Thanh Đồng Thụ có thể khiến một người tính cách đại biến, vậy thì có phải nó cũng có ý nghĩa rằng cành Thanh Đồng Thụ có thể khiến một người biến thành một người khác.Nhưng cũng không đúng.

Bóng người rõ ràng là một người khác, còn Ngũ Tà thì sống sờ sờ trước mặt, chưa từng rời khỏi Ngũ gia.

Bóng người kia lại ở một nơi không rõ.Mới một thời gian trước hệ thống đã gửi cho Ngũ Tà một địa chỉ, yêu cầu cậu ấy đi cứu.

Nếu Thanh Đồng Thụ khiến một người tính cách đại biến, cũng không thể tạo ra người thứ hai làm việc.

Bên trong chắc chắn có vấn đề khác tồn tại.“Anh Ban!

Anh đang làm gì thế?

Mau xem giúp tôi!” Nghe Ngũ Tà hô hoán, Ngũ Ban thu lại suy nghĩ của mình, liền không nghĩ nhiều nữa.

Hiện tại anh rất chắc chắn mình không có bất kỳ vấn đề nào, trong suy nghĩ cũng không có bất kỳ dao động nào, luôn luôn là chính mình.

Vậy Ngũ Tà có xuất hiện biến hóa không?“Ngũ Tà, một thời gian trước cậu có nhớ là đã trộm của Chú Ba một bình sứ Thanh Hoa không?”“Tôi á????”“Anh Ban, anh đang mơ à?

Tôi đang mơ sao?

Anh véo tôi xem có phải tôi đang mơ không?

Tôi trộm đồ của chú Ba từ khi nào?”Nhìn Ngũ Tà vẻ mặt ngơ ngác, Ngũ Ban thở phào một hơi.

Xem ra cậu ta không bị thay đổi, vẫn là Ngũ Tà đó.Đặc biệt là vẻ mặt ngây thơ, ngơ ngác đó, đủ để chứng minh cậu ta vẫn là chính mình.

Chuyện vừa rồi, Ngũ Ban chỉ bịa ra một lời nói dối, dùng nó để thử Ngũ Tà.

Giờ kết quả đã rõ, không cần phải giả vờ nữa.Ngay sau đó Ngũ Ban liền quay người đi xem tay Ngũ Tà.

Khi nhìn thấy tay phải của Ngũ Tà, mắt anh suýt nữa thì lồi ra.Quả nhiên, cành Thanh Đồng Thụ kia quả nhiên có vấn đề.

Mặc dù không có những cái rãnh đó, nhưng lúc này cành cây dựa vào vết cắt đó mà hút máu của Ngũ Tà, tốc độ máu chảy có thể nhìn thấy bằng mắt thường.Máu không ngừng chảy vào cành Thanh Đồng Thụ, trở thành dưỡng chất cho cành Thanh Đồng Thụ.

Nhìn cành Thanh Đồng Thụ lúc này đang phát triển với tốc độ có thể nhìn thấy được.Anh quay đầu nhìn Ngũ Tà, phía Ngũ Tà không có gì bất thường, căn bản không nhận ra chuyện máu đang chảy mất.

Trừ việc hơi ngứa ra, dường như không có cảm giác nào khác.

Nhưng tình huống này tuyệt đối không thể tiếp tục diễn ra.

Nếu không thì chỉ vài phút nữa, Ngũ Tà sẽ bị hút khô thành người

que.Nghĩ đến đây, Ngũ Ban trực tiếp giật lấy cành Thanh Đồng Thụ trong tay Ngũ Tà.“Á!

Anh Ban?

Anh làm gì thế!” Ngũ Tà không nhận ra vấn đề đã xảy ra, chỉ cảm thấy lòng bàn tay mình dường như bị Ngũ Ban giật đứt, máu tươi như nước không ngừng chảy ra từ vết thương.“Đừng động đậy, cành Thanh Đồng Thụ này có vấn đề.

Nhịn một lát, tôi giúp cậu xử lý đã.

Cứ thế này thì sớm muộn gì cũng chết vì mất máu ở đây.

Nhịn một lát!” Lúc này Ngũ Ban cũng không quan tâm đến cảm giác của Ngũ Tà nữa, anh giật phắt cành cây đó ra khỏi tay Ngũ Tà.

Lúc này nhìn biểu cảm của Ngũ Tà, cậu ta tái mét mặt mày, như vừa trải qua một cuộc đại phẫu thuật vậy.“Anh Ban… tôi cảm giác tay tôi phế rồi, chuyện gì vậy?

Mau nói cho tôi biết.” Giọng Ngũ Tà cũng yếu ớt, cả người dường như sắp chết đến nơi.Ngũ Ban cũng không kịp giải thích, vội vàng mở ba lô, lấy ra một số thuốc cầm máu rắc lên.

Lòng bàn tay bị Ngũ Tà rạch lúc đầu, vết thương lở loét.

Nhìn không một chút huyết sắc, như một miếng thịt luộc.Sau khi băng bó xong, Ngũ Ban mới thở phào một hơi.

Anh đặt cành Thanh Đồng Thụ trong tay trước mặt Ngũ Tà.“Cậu xem đi, vừa nãy chính cành cây này đã hút máu của cậu, mà cậu không hề hay biết.

Tôi nghi ngờ cây này có vấn đề lớn.

Cậu xem trên người có chỗ nào không ổn không, nếu có thì mau nói cho tôi, tôi giúp cậu kiểm tra.”Thấy Ngũ Ban vẻ mặt nghiêm túc,

Ngũ Tà cũng căng thẳng.

Bất chấp cơn đau trên tay, cậu ta nhận lấy cành Thanh Đồng Thụ nghiêm túc quan sát.“Nếu có chỗ nào không ổn, thì cành Thanh Đồng Thụ này nặng hơn nhiều so với lúc tôi cầm trước đó.

Còn những chỗ khác thì không có gì bất thường.

Nó đang hút máu của tôi sao?

Thật là vớ vẩn, không có một chút dấu vết máu nào cả.”Nghe Ngũ Tà nói vậy, Ngũ Ban cũng vẻ mặt ngơ ngác.

Vừa nãy anh chắc chắn 100% rằng cành Thanh Đồng Thụ này đang hút máu từ vết thương trên lòng bàn tay Ngũ Tà, và với xu thế đó, nó giống như một cái bơm nước đang hút máu của Ngũ Tà.“Cậu có nhớ trước đây nói với tôi cành Thanh Đồng Thụ đang động đậy không?

Kể từ khi hút máu của cậu vừa nãy, tôi phát hiện các nhánh cây quả thực đang sinh trưởng, có lẽ đó cũng là lý do nó động đậy.”Ngũ Tà còn chưa nghe xong, hai mắt đã không ngừng lật lên, tròng trắng mắt và mí mắt cũng đang chớp chớp, sắp ngất xỉu.

Ngũ Ban nhìn thấy, sợ đến mức không tả nổi, vội vàng cho Ngũ Tà uống nước và bóp nhân trung của cậu ta.“Ngũ Tà!

Ngũ Tà!

Đừng ngủ!” Ngũ Ban biết Ngũ Tà tạm thời hôn mê do mất máu quá nhiều, nhưng bây giờ không thể ngủ được.

Một khi đã ngủ thì rất có thể sẽ không tỉnh lại.Anh không ngừng vỗ lưng Ngũ Tà, bóp nhân trung cậu ta, dùng kích thích đau đớn để cậu ta không ngủ nhanh đến thế.

Đặc biệt trong tình huống khẩn cấp như hiện tại, trên cây Thanh

Đồng Thụ này chẳng bao lâu nữa bầy khỉ bên dưới sẽ bò lên.

Nếu Ngũ Tà lúc này ngất đi, hôm nay rất có thể sẽ chết ở đây.Hệ thống có cách nào cứu không!Ngũ Ban lúc này cũng không còn cách nào, đành phải vái tứ phương, vội vàng hỏi hệ thống trong đầu.“Đinh, do bị Thanh Đồng Thụ hấp thụ quá nhiều máu, dẫn đến hôn mê do mất máu.

Nhưng quan trọng hơn, bên trong Thanh Đồng Thụ có độc tính, bạn đồng hành của ký chủ sẽ sớm trúng độc mà tử vong!”“Ngũ Tà trên người chẳng phải có Huyết Mạch Kỳ Lân sao, sao lại có thể trúng độc được?”“Huyết Mạch Thần Thú không thể áp chế độc tính của Thanh Đồng Thụ.”“Có cách giải quyết không?

Nhanh lên!” Nghe hệ thống nói vậy, hai mắt Ngũ Ban đỏ ngầu!“Chỉ có ăn rễ Thanh Đồng Thụ mới có thể giải quyết vấn đề này.

Thanh Đồng Thụ được kiến tạo vào thời kỳ Đại Vũ thượng cổ, độc tính của nó đặc biệt phi thường.

Đừng nhìn nó là một cây Thanh Đồng Thụ, nhưng rễ của nó lại vô cùng thần kỳ....”“Được rồi, đừng nói nữa, mau nói cho tôi biết làm sao mới tìm được cái rễ cây đó.”“Đinh, chỉ cần đào một cái lỗ lớn trên Thanh Đồng Thụ, liền có thể chui vào.

Men theo bên trong bò xuống dưới, liền có thể tìm thấy rễ cây.”“Đinh, nhưng ký chủ cần chú ý, rễ cây đó có linh tính.

Nếu không nhầm, rễ cây đã tồn tại 3000 năm.

Nếu nó không cho phép tìm, vậy thì không thể tìm được.”“Vậy tôi phải làm sao?”“Đinh, ký chủ cần cho cây Thanh Đồng Thụ ăn máu của mình, để nó sản sinh tính thân hòa với ký chủ.”“Có yêu cầu gì khác không?

Chương 329

Nhanh chóng nói ra hết đi.”“Đinh, không có.” Nghe hệ thống nói xong, Ngũ Ban liền không do dự nữa, rút Hắc Kim Cổ Kiếm ra, nhắm vào thân cây chém một nhát.Anh không lo cái cây sẽ bị chặt thành hai đoạn.

Từ mặt bên của thân cây nhìn, nó rộng tới hơn một mét.

Một nhát chém nhiều nhất cũng chỉ có thể tạo ra một vết nứt gần nửa mét.Sau khi rạch ra, Ngũ Ban nhìn vào bên trong, chỉ thấy bên trong Thanh Đồng Thụ là một đường hầm lớn rỗng ruột.

Quả nhiên hệ thống không nói sai, thật sự có thể bò xuống.Một lát sau, Ngũ Ban dùng dây thừng trong ba lô buộc Ngũ Tà cố định vào thân cây Thanh Đồng Thụ.

Chỉ cần anh quay lại trong vòng hai tiếng, thì nhất định sẽ kịp.Phía dưới Thanh Đồng Thụ sau khi bị cồn đốt vừa nãy, nóng không chịu nổi.

Tin rằng trong vòng hai tiếng nữa, lũ khỉ đó cũng sẽ không dám trèo lên.“Ngũ Tà, cậu ở đây đợi tôi.

Tôi đi tìm một thứ.

Nhớ kỹ phải đợi tôi ở đây, tôi nhất định sẽ quay lại.”Nhìn ánh mắt kiên nghị của Ngũ Ban, Ngũ Tà gật đầu.

Cậu ta tin Ngũ Ban sẽ không bỏ cuộc.

Trong khoảnh khắc quan trọng như vậy, việc đột nhiên rời đi chắc chắn là có chuyện vô cùng quan trọng.Ngũ Tà lúc này ngay cả một câu cũng không nói nên lời, chỉ khẽ gật đầu, liền đổ gục trên thân cây Thanh Đồng Thụ nghỉ ngơi.Không còn cách nào, anh chỉ có thể để đèn

pin lại cho Ngũ Tà.“Đèn pin sắp hết pin rồi, nhất định phải tiết kiệm mà dùng.

Cồn vừa nãy tôi đã đổ hết xuống rồi, trong thời gian ngắn bầy khỉ đó chắc sẽ không dám trèo lên tấn công.

Cứ yên tâm đi, nhất định phải đợi tôi quay lại.”Nói xong, Ngũ Ban liền bò vào cái lỗ cây đen kịt đó.

Ngũ Tà ở phía sau dùng đèn pin nháy mấy cái.Ngũ Ban quay đầu lại cười cười.“Thằng nhóc thối tha, tôi lại có phải đi không về đâu mà cậu làm cái trò này, tiễn tôi à?”Ngũ Tà hiếm khi nở nụ cười rạng rỡ, miệng nhe ra.“À đúng rồi, tuyệt đối đừng để vết thương của cậu lại gần Thanh Đồng Thụ, nếu không, tôi lo chuyện vừa nãy sẽ lại xảy ra, nhất định phải cẩn thận.”Nói xong, Ngũ Ban liền không để ý Ngũ Tà nữa, dứt khoát chui vào cái lỗ cây đó.

Ban đầu không có ánh đèn, Ngũ Ban cứ nghĩ cái lỗ cây sẽ là một đường hầm thẳng tắp, thông thẳng xuống dưới, vì vậy khi tiến vào anh đặc biệt cẩn thận, không trực tiếp chui thẳng vào mà từ từ sờ soạng xung quanh.Tay vừa thò vào, liền cảm thấy bên trong có một vật thể mềm mềm, nhầy nhầy, giống như một sợi dây thừng.Anh kéo xuống mấy cái, phát hiện thứ này vô cùng chắc chắn.

Cộng thêm xung quanh không có vật chống đỡ nào khác, đành phải kéo sợi dây thừng này từ từ bò xuống.Sau khi bò được mười mấy phút, Ngũ Ban phát hiện bên trong Thanh Đồng Thụ vô cùng trống trải, trừ sợi dây thừng ra, không có bất kỳ vật cản nào khác.

Anh kéo vạt áo ra ngoài, dùng vạt áo đó bọc lấy sợi dây thừng, chân nới lỏng ra, dùng chân chống đỡ vào sợi dây thừng mà trượt xuống.“Chết tiệt!

Nóng quá!” Sau khi trượt xuống khoảng mười mấy giây, Ngũ Ban cảm giác nhiệt độ xung quanh tăng lên rất nhiều, may mắn là sức chịu

đựng khá cao nên anh không buông tay.

Xem ra đây là do chỗ cồn vừa thiêu đốt, nên mới có sự thay đổi nhiệt độ này.

Ngũ Ban dùng sức, nắm chặt sợi dây, không để mình tiếp tục trượt xuống.

Vừa nãy có lẽ do trượt xuống quá nhanh nên anh không nghe rõ môi trường xung quanh, bây giờ dừng lại lắng nghe kỹ, cây đồng bên ngoài truyền đến một trận tiếng kêu kéc kéc.

Nghe âm thanh tựa hồ như một đám sinh vật đang đối thoại, không cần nghĩ cũng biết đó là đám khỉ bên ngoài, lúc này chúng chắc hẳn đang rất sốt ruột, đối với cái cây đồng vừa nóng vừa trơn này thì không biết làm sao mà xuống được.

Ngũ Ban lắng nghe kỹ những tiếng ồn ào đó, cảm thấy có chút không đúng, tiếng kêu kéc kéc dường như có quy luật nhất định, hoàn toàn giống như một đám người đang đối thoại.

Ngũ Ban cau mày chặt hơn mấy phần, chẳng lẽ đám khỉ này thực sự đã có suy nghĩ riêng, có thể thương lượng như con người?

Rốt cuộc là nguyên nhân gì khiến chúng có khả năng này, chẳng lẽ do cái cây đồng này? "Kéc kéc kéc!

Kéc!

Kéc kéc kéc!

Kéc kéc!

Kéc kéc!

Kéc kéc!" Thấy đám khỉ bên ngoài ồn ào kịch liệt như vậy, Ngũ Ban nhịn không được cũng bắt chước mấy tiếng khỉ kêu, sau đó liền buông tay ra và tiếp tục trượt xuống.

Lúc này, Ngũ Tà đang chờ ở phía trên, không có nhiều thời gian để suy nghĩ những chuyện này, điều quan trọng nhất bây giờ là phải nhanh chóng rời khỏi cái nơi quỷ quái này.

May mắn là đoạn đường này cũng không xa, chỉ mấy giây sau liền xuyên qua khu vực đó, đến một nơi lạnh lẽo.

Ngũ Ban sau khi rời đi không hề hay biết, hành động vừa rồi của mình đã gây ra phong ba lớn đến mức nào. "Kéc kéc kéc!

Kéc!

Kéc kéc!

Kéc!" (Tôi chỉ là một con khỉ dã man, chỉ xứng ăn đào trên cây thôi sao?) "Kéc!" (Không phải tôi!) "Kéc kéc kéc!" (Không phải ai?

Mặc dù Tôn Ngộ Không cũng không có tư cách để nói chuyện!) "Kéc kéc!" (Không phải tôi!

Đừng ép tôi giết ông!) "Kéc kéc kéc kéc!" ("A a!

Huynh đệ, loại này không xứng làm tộc trưởng của chúng ta, giết nó đi!") "Kéc!!" ("Giết!

Giết!

Giết!") Đám khỉ bên ngoài lúc này đang họp dưới đất, đúng như lời Ngũ Ban nói, hiện tại chúng đã có suy nghĩ riêng, nếu không phải bây giờ đang ở hình dáng khỉ, e rằng đã sớm biến thành con người rồi.

Con khỉ vương lúc này cũng đang bức bối trong lòng, nó đang đứng sau cây đồng để họp bàn với bầy khỉ, thảo luận xem lát nữa nên làm thế nào để chặn Ngũ Ban và Ngũ Tà lại.

Nhưng nó không biết rằng phía sau lưng đột nhiên truyền đến một âm thanh, vĩnh viễn là một con khỉ, không thể nào từ trên cây xuống được, cả đời chỉ có thể cởi truồng trên cây ăn quả dại.

Câu nói đó đã chọc giận tất cả, đặc biệt là con khỉ vừa gào lên kia, con khỉ đó đã nhòm ngó vị trí của khỉ vương từ lâu, hôm nay nhân cơ hội này, nó muốn lật đổ sự thống trị của khỉ vương, để tự mình lên ngôi.

Vừa nãy, ngoại trừ con khỉ đó đến gần cây đồng, thực ra chắc chắn cũng có thể nghe ra, giọng nói đó căn bản không phải do nó phát ra, nhưng bây giờ lại bị nó cắn chặt! "Kéc kéc kéc!

Kéc kéc kéc!

Kéc!

Kéc kéc kéc kéc kéc kéc!" ("Tôi đều nói tôi không phải tôi, còn tin hay không thì tùy.

Nếu không có tôi dẫn dắt, các ông chỉ là một đám khỉ làm khỉ vương, tôi tin không lâu sau các ông đều sẽ bị hại chết!") ("Nhiều năm như vậy, sự lãnh đạo của tôi chưa bao giờ khiến các ông phải chịu bất kỳ tủi nhục nào, các ông không tin tôi sao?") ("Lúc đó đã phản bội tôi, nói với các ông rằng một thời gian trước, tôi thấy con khỉ này đã giết đồng loại của tôi, chỉ là tôi lúc đó vì sự đoàn kết nội bộ nên không ra tay.

Bây giờ nếu các ông chọn nghe nó thì nhất định....") Khỉ vương chưa nói xong, liền nhìn thấy gót chân của mình.

Không ngờ con khỉ đó lại tàn nhẫn như vậy, nhân lúc không chú ý dùng lưỡi dao trực tiếp chém đứt đầu của nó, đến tận giây phút cuối cùng nó vẫn không thể tin được, con khỉ này dám làm như vậy!

Trước đây, khi mâu thuẫn nội bộ xảy ra trong bầy khỉ, một khi phát hiện có con không hợp đàn thì nhiều nhất cũng chỉ bị khỉ vương đuổi ra khỏi bầy mà thôi, nhưng bây giờ con khỉ này vì tranh giành ngôi vương mà trực tiếp giết chết nó ngay trước mặt bao nhiêu con

khỉ!

Chết cũng không thể tin được cuối cùng lại thành ra nông nỗi này. "Kéc kéc kéc!

Kéc kéc kéc!

Kéc!

Kéc kéc kéc kéc kéc kéc!" ("Đừng nghe tên phản đồ đó nói lung tung, bây giờ nó đã bị tôi giết, tôi bây giờ là đại anh hùng của bầy khỉ, bây giờ các ông phải tôn tôi làm vương, ai dám phản kháng, tôi sẽ giết ngay lập tức, nếu không tin thì cứ thử xem.") Khỉ vương vừa chết, con khỉ đó liền nhảy lên vị trí cao nhất gào lên với bầy khỉ bên dưới.

Nó là con khỉ lớn nhất và mạnh nhất trong bầy, không ai có thể vượt qua được.

Lão khỉ vương nói không sai, tất nhiên nó nghe rõ mồn một, câu nói đó căn bản không phải do nó nói ra, hẳn là một câu nói phát ra từ trong cây đồng, nhưng nó đã được lợi dụng.

Chương 330

Nó đã nhòm ngó ngôi vương từ lâu.

Hôm nay khó khăn lắm mới có cơ hội như vậy, đương nhiên không thể từ bỏ.

Bình thường nó căn bản không dám khiêu chiến với con khỉ vương đó, vì không đánh lại, nhưng hôm nay khỉ vương lại sơ suất như vậy, bị đánh lén một nhát dao kết liễu mạng sống, đúng là ý trời. "Kéc kéc kéc!

Kéc kéc kéc!" ("Có ai không phục không?

Mau đứng ra, kẻo lát nữa tôi giết hết!") "Kéc kéc kéc!

Kéc kéc kéc!" ("Vương!

Tân khỉ vương!") Nếu Ngũ Ban ở bên trong nghe thấy cuộc đối thoại đó, chắc chắn sẽ chế nhạo, khỉ quả nhiên vẫn là khỉ, rốt cuộc cũng chỉ là một loài súc sinh mà thôi, không thể có nhiều tình cảm như con người được.

Bầy khỉ này luôn lấy kẻ mạnh làm tôn, ai giết được lão khỉ vương thì có thể trở thành tân khỉ vương, mặc dù có chút không hài lòng với cách giết người của tân khỉ vương, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến lòng trung thành với ngôi vương.

Ở đây chỉ có kẻ mạnh làm tôn, bất kể người lên ngôi bằng cách nào, mặc dù giết chết lão khỉ vương, nó vẫn có tư cách trở thành tân khỉ vương! "Kéc kéc kéc!

Kéc!

Kéc!" ("Nghỉ ngơi tại chỗ!

Đợi cái cây này nguội bớt, tôi sẽ đi tìm hai kẻ xâm nhập đó!

Tôi muốn báo thù cho đồng bào đã chết!

Báo thù!") "Kéc kéc kéc!

Kéc kéc kéc!

Kéc kéc kéc!" (Báo thù!

Báo thù!) Ngũ Tà nửa tỉnh nửa mơ nhìn lên phía trên cây đồng, mấy cái lá trên đó không hề lay động theo gió núi, mặc dù gió núi không tồn tại, tựa hồ như mắt anh xuất hiện ảo giác, đang ảo tưởng mình đang nằm trên giường ở nhà ngủ nướng.

Thậm chí còn ảo tưởng quay về thời đại đại học, nằm trong ký túc xá, cảm giác chờ đợi chết chóc đó.

Lúc này đột nhiên nghe thấy tiếng ồn ào từ phía dưới truyền đến từng trận, Ngũ Tà vội vàng tập trung tinh thần, lại lẳng lặng rút con dao găm của mình ra. "Đồ chó tạp chủng, mày cứ gào đi, để mọi người xem lũ khỉ chúng mày có bản lĩnh gì!" Ngũ Tà ngửa đầu lên trời, cũng không ngừng gào thét, tự mình tiếp thêm tinh thần.

Ngũ Ban vừa rồi không phải nói, đám khỉ đó ít nhất trong vòng hai tiếng đồng hồ không thể xông lên sao, mới được chưa đầy nửa tiếng, mà đã ồn ào như vậy, chẳng lẽ chúng muốn phát động tổng công kích cuối cùng?

Ngũ Tà cũng tỏ ra sợ hãi, giọng nói của anh càng lúc càng lớn, cuối cùng cổ họng cũng có chút khàn đặc.

Anh lấy nước suối trong ba lô ra, uống hai ngụm, quay đầu nhìn xuống mấy lần, vẫn có thể cảm nhận được luồng khí nóng truyền lên.

Anh vừa thở phào nhẹ nhõm, thật sự không hiểu đám khỉ này đang làm trò gì, cứ nhất quyết đuổi theo không tha, chẳng lẽ kiếp trước

mình ăn óc khỉ nhiều quá, bị khỉ để mắt tới, nhất quyết muốn giết mình mới hả?

Sau này ra ngoài không bao giờ ăn óc khỉ, óc heo hay những thứ đó nữa.

Hiệu ứng truyền âm của cây đồng đặc biệt tốt, Ngũ Ban lúc này đang ở vị trí cách gốc cây khoảng hơn 100 mét, nghe tiếng Ngũ Tà từ trên đỉnh truyền xuống, trong lòng không khỏi hoảng hốt, chẳng lẽ đám khỉ đó không sợ tường đồng vách sắt mà xông lên cây đồng tranh giành người sao?

Ngũ Ban dừng cơ thể lại, lắng nghe kỹ tiếng Ngũ Tà kêu gọi.

Anh phát hiện đó là những âm thanh không ngừng khiêu khích đám khỉ đó, Ngũ Ban mới thở phào nhẹ nhõm và tiếp tục trượt xuống, chỉ cần Ngũ Tà hiện tại không sao là được rồi.

Anh đâu biết rằng đám khỉ kia, vì mấy tiếng bắt chước tùy tiện của Ngũ Ban vừa rồi mà đã thay triều đổi đại.

Cũng chính vì vậy, đám khỉ đó càng căm ghét hai kẻ xâm nhập xa lạ là Ngũ Ban và Ngũ Tà, nếu không phải vì hai người này, thì bầy khỉ đó cũng sẽ không chết thảm như vậy.

Có con khỉ thậm chí còn đổ lỗi cho Ngũ Ban và Ngũ Tà về cái chết của lão khỉ vương, nếu không phải hai người này xuất hiện, lão khỉ vương cũng sẽ không dẫn theo để đuổi bắt.

Nếu không phải vì đuổi bắt Ngũ Ban và Ngũ Tà, thì lão khỉ vương cũng sẽ không bị giết một cách vô cớ ở bên trong, tất nhiên nó cũng chỉ dám lẩm bẩm mấy câu trong lòng, chứ không dám nói ra chuyện lão khỉ vương bị oan!

Năm nay, chỉ có người sống sót mới có tư cách nói chuyện, chỉ có người đứng đúng đội ngũ mới có tư cách nói chuyện.

Điều cần làm nhất bây giờ là điều chỉnh tâm lý của mình, chọn lại đội ngũ, theo sát bước chân của tân quốc vương, nỗ lực phấn đấu tiến lên.

Biết đâu có thể có được mấy con khỉ cái làm bạn đời để sinh sản, tất nhiên đó chỉ là ảo tưởng trong lòng mà thôi, trong hồng trần này chỉ có vương mới có quyền lựa chọn bạn đời, những kẻ khác chỉ có thể chọn những thứ còn lại, bất cứ lúc nào cũng phải đối mặt với nguy cơ bị khỉ vương cướp vợ.

Đối với chuyện này, bầy khỉ đã quá quen thuộc, mặc dù trong lòng có chút phẫn nộ, nhưng cũng không dám làm trái mệnh lệnh của khỉ vương.

Đó là sự khác biệt giữa khỉ và người.

Khỉ mãi mãi là khỉ, người mãi mãi là người, khỉ mãi mãi không thể trưởng thành thành người, nhưng con người có thể sa ngã thành khỉ.

Hiện tại trong xã hội này, hiện tượng đó tràn lan khắp nơi.

Ngũ Tà trong quá trình trượt xuống, đầu óc cũng không ngừng suy nghĩ, từ khi xuống cái lăng mộ này, trên đường gặp phải vô số chuyện kỳ lạ, gặp nguy hiểm không ít lần.

Sau Quỷ đả tường lại gặp chuột tinh, sau đó lại bị khỉ đuổi, một loạt những chuyện kỳ lạ khiến anh có chút mệt mỏi, trong một lăng mộ mà gặp phải nhiều chuyện như vậy, thực sự có chút khoa trương rồi.

Có một điều, lăng mộ có nhiều mộ đạo như vậy, thực sự có chút không hợp lý.

Từ trên xuống dưới, khi anh bò đã đi qua bốn mộ đạo.

Đến bây giờ, anh chỉ thấy một phòng mộ nhỏ, ngay cả một món đồ tùy táng tử tế cũng không có, thật là xui xẻo.

Chẳng lẽ những mộ đạo này là do những người thợ xây lăng mộ khai quật để sử dụng sao?

Trong thời cổ đại, một vị vua khi còn sống hưởng thụ vinh quang tột đỉnh, khi biến thành xác chết nằm ngủ vĩnh viễn dưới lòng đất, tự nhiên cũng hy vọng mang theo quyền thế và tôn vinh đó xuống dưới địa phủ.

Cũng chính vì vậy, lăng mộ của các hoàng đế đều giống như một cung điện dưới lòng đất, chưa kể có bao nhiêu phi tần và binh lính tuẫn táng, những vàng bạc châu báu đó đều lấp lánh rực rỡ, đếm không xuể.

Cũng không biết vị hoàng đế nào đã để lại truyền thống đó, mỗi đời hoàng đế lăng mộ đều giống như một kho báu lớn, luôn thu hút vô số đạo mộ tặc đến.

Mặc dù bên trong vô cùng hiểm ác, nhưng rốt cuộc có một câu nói là "làm một năm ăn mười năm", vì mười năm vinh hoa phú quý, luôn có người sẵn sàng mạo hiểm đi vào mộ phần tìm kiếm bảo vật.

Tuy nhiên để ngăn chặn đạo mộ tặc, các hoàng đế cổ đại mới chuyên môn tìm những thợ thủ công khéo léo để xây dựng lăng mộ.

Những cơ quan đó ngay cả ngày nay khi xuống mộ cũng có thể vẫn còn hiệu lực, lực sát thương vẫn rất mạnh.

Như vậy, từ góc độ khả thi mà nói, những người thợ thủ công này rất có thể sẽ trở thành đạo mộ tặc hoặc đồng phạm của đạo mộ tặc.

Vì vậy, mỗi đời hoàng đế đều phải giết chết những thợ thủ công tham gia xây dựng lăng mộ, dù sao cũng không thể để những đạo mộ tặc nhỏ bé đó quấy rầy giấc ngủ dài của đế vương.

Trong lịch sử, hoàng đế giết thợ thủ công nổi tiếng nhất phải kể đến Tần Nhị Thế Hồ Hợi, sau khi Tần Thủy Hoàng được chôn cất

vào lăng mộ Lịch Sơn, thực ra thì tình hình là, người khác đã ra lệnh giết toàn bộ những thợ thủ công lúc bấy giờ trong địa cung.

Ngay cả các nhà khảo cổ học hiện nay cũng phải thán phục không thôi, từng phát hiện ra một số lượng lớn thi thể khoảng mười lăm đến ba mươi tuổi trong địa cung, có thể là những thợ thủ công đã tham gia xây dựng lăng mộ lúc bấy giờ.

Nhưng dân số thời cổ đại có thể chịu đựng được sự tàn phá như vậy, cùng với tư tưởng Nho gia dần dần xâm nhập và tư tưởng thống trị của hoàng quyền, xét đến trời có đức hiếu sinh, việc giết thợ thủ công ngày càng ít đi.

Ví dụ như thời nhà Thanh, để kiên quyết bảo mật và đảm bảo an toàn tính mạng cho những người thợ thủ công, ở những nơi quan trọng và bí mật khi xây dựng địa cung, sẽ trưng tập một số lượng lớn người câm điếc làm thợ thủ công.

Như vậy, sau khi lăng mộ được xây dựng xong, sẽ không bị tiết lộ bí mật, tất nhiên họ cũng có thể bảo toàn được tính mạng của mình.

Nhưng ngay cả như vậy, cũng không thể đảm bảo vạn vô nhất thất, ban đầu khi xây dựng lăng mộ Từ Hi, có những người bình thường vô tình làm thợ thủ công, cuối cùng dẫn đến việc pháo Anh bắn nát cửa cung điện Từ Hi.

Chương 331

Nhưng có một cách khác, đó là, một số thợ thủ công có kinh nghiệm lão luyện hơn, sẽ đào một đường hầm bí mật ngay trước khi cửa lăng mộ đóng lại, đường hầm này cũng thường trở thành mộ đạo để những đạo mộ tặc đó trốn thoát.

Nhưng nếu những mộ đạo này là do những thợ thủ công đó đào ra, thì cũng hơi khoa trương.

Ngũ Ban về chuyện này có chút không hiểu.

Kéo suy nghĩ trở lại, Ngũ Ban phát hiện trong hang cây tối đen như mực, chỉ có thể cảm giác mình đang rơi tự do.

Nhưng tim anh không lớn như vậy, không dám buông tay trực tiếp để mình rơi xuống.

Cây này cao, ước tính ít nhất cũng phải hơn một nghìn mét, nếu cứ thế mà rơi xuống, một khi rơi xuống dưới gốc cây, e rằng sẽ bị nứt thành một đống thịt nát.

Nói về việc tìm gốc cây cứu Ngũ Tà, hoàn toàn là nói nhảm.

Nhưng vì sự tiêu hao như vậy, Ngũ Ban đã có chút đuối sức, anh luôn phải dùng hai tay để giữ thăng bằng trọng lực của cơ thể, áo quần đã sớm bị mài rách nát.

Không còn cách nào khác, anh đành cởi bỏ toàn bộ áo ngoài.

Lộ ra áo lót bên trong.

Anh thấy một con trùng hổ đầu to lớn vắt ngang trên cánh tay phải của mình, cái đầu hổ của con trùng đó hướng thẳng vào cẳng tay, mắt to như đèn lồng, trên người tỏa ra sát khí vô tận, bức người.

Trên lưng anh lại quấn quanh một con Huyền Vũ đen kịt, đầu Huyền Vũ ngẩng trời, trông vô cùng nặng nề, toàn bộ mai rùa bao phủ trên người Ngũ Ban.

Khiến trên người Ngũ Ban bỗng nhiên xuất hiện một luồng khí tức nặng nề, đó là sức mạnh của nước.

Lại nhìn vào ngực anh, một con Kỳ Lân sống động như thật không ngừng nhúc nhích, theo những giọt mồ hôi trên người Ngũ Ban, con Kỳ Lân đó càng trở nên sống động, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể lao ra khỏi ngực anh.

Cứ thế này thì chắc chắn không được, thể lực của anh có hạn.

Ngay cả khi xuống dưới gốc cây, anh cũng không biết sẽ gặp phải nguy hiểm gì.

Ngũ Ban nắm chặt sợi dây, quấn chân lên đó, suy nghĩ một lúc, liền thả Côn Luân Thai ra, Côn Luân Thai từ sau lần nuốt Xuy Trần Châu lần trước, thực lực đã tăng lên rất nhiều.

Bây giờ thả nó ra để thăm dò đường đi là hợp lý nhất.

Ban đầu Ngũ Ban cũng định để Côn Luân Thai ở bên cạnh Ngũ Tà, chăm sóc sự an nguy của cậu ta.

Nhưng sau khi giao tiếp với Côn Luân Thai, anh phát hiện nó không tình nguyện, để tránh lát nữa Côn Luân Thai sẽ lén lút chạy xuống theo mình, bỏ lại Ngũ Tà.

Ngũ Ban liền không để Côn Luân Thai ở lại đó.

Tiểu gia hỏa vừa ra khỏi cơ thể Ngũ Ban, nóng lòng muốn thể hiện bản lĩnh phi thường của mình, có lẽ do lần trước hấp thụ nhiều sấm sét nên bây giờ trên người nó lấp lánh phát sáng, tỏa ra ánh sáng đỏ tía.

Như vậy, Ngũ Ban liền có sự hỗ trợ của ánh sáng, không cần phải

mở mắt mò mẫm trong bóng tối nữa.

Nhưng điều khiến anh tò mò là hành vi của Côn Luân Thai dường như có chút bất thường, anh chỉ thấy nó đang tuần tra khắp hang cây không lớn, dường như rất tò mò về bên trong, lúc thì nhảy lên trên, lúc thì nhảy xuống dưới, lại dường như rất quen thuộc với bên trong.

Có lẽ Côn Luân Thai vốn là báu vật được hình thành từ tinh hoa trời đất, nên nó có một cảm giác thân thiện với vạn vật.

Cây đồng e rằng cũng là một trong số đó, nhưng cây đồng rốt cuộc là do con người tạo ra, vì vậy Côn Luân Thai cũng có chút tò mò về cây đồng, không ngừng thăm dò khắp nơi. "Được rồi, đừng chơi nữa, mau giúp tôi xuống thăm dò đường đi, xem còn cách gốc cây bao nhiêu mét?

Tôi sẽ nghỉ một lát ở đây, nhớ kỹ nếu có nguy hiểm thì phải quay lại ngay, đừng một mình mạo hiểm." Côn Luân Thai nghe Ngũ Ban bảo làm việc, tự nhiên không dám chần chừ, gật đầu liền bay xuống.

Nhìn cái thân thể nhẹ nhàng linh hoạt đó, Ngũ Ban cảm thán từ tận đáy lòng, không biết bao giờ mình mới có thể như Côn Luân Thai, có thể tự do tự tại bay lượn giữa trời đất, không bị ràng buộc bởi trời đất.

Nhưng hiển nhiên điều đó có chút bất khả thi, nếu thực sự có thể khắc phục trọng lực bay lượn tự do trên trời, thì nếu Newton biết được, chẳng phải ông ta sẽ tức giận mà chạy thẳng ra khỏi quan tài sao?

Nhưng cũng không hẳn, Côn Luân Thai về lý thuyết cũng nên bị trời đất ràng buộc, vì nó có thể vi phạm định luật Newton, thì cũng nên có khả năng đó, chỉ là hiện tại thực lực chưa đủ mà thôi.

Khi nào đó, cùng lắm thì đào cả mộ Newton lên.

Không biết trong lăng mộ phương Tây có vàng bạc châu báu gì không, nếu không đi, chẳng phải chỉ có thể khiêng xác Newton ra, tiện thể mang theo mấy bản nháp ghi chép của Newton khi còn sống sao?

Ngũ Ban cảm thấy buồn cười.

Không lâu sau, Côn Luân Thai liền bay lên.

Côn Luân Thai không biết nói tiếng người, Ngũ Ban giao tiếp với nó cũng chỉ bằng cảm ứng tâm linh.

Theo lời Côn Luân Thai, sau khi nó xuống dưới đã phát hiện còn cách gốc cây khoảng hơn hai trăm mét.

Nghe vậy Ngũ Ban thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng sắp đến nơi rồi, đã mất khoảng hơn năm mươi phút.

Ngũ Ban cũng không dám nghỉ ngơi lâu hơn, vội vàng tiếp tục trượt xuống.

Lát nữa phải tìm gốc cây, không chừng phải mất nửa ngày, cộng thêm đường đi lên khó hơn đường đi xuống rất nhiều.

Thời gian chắc chắn không đủ dùng, chỉ hy vọng có thể xuất hiện kỳ tích.

Trong quá trình đi xuống, Ngũ Ban phát hiện không gian phía dưới cây đồng càng lúc càng rộng lớn, ban đầu khi xuống từ phía trên vừa đủ một người đi qua, đến đáy gốc cây thì không gian rộng lớn bằng cả một sân bóng rổ.

Thấy vậy, Ngũ Ban cảm thấy trí tuệ của người xưa thực sự phi thường.

Cái cây này từ lúc anh bò xuống đến bây giờ đã cao đến hơn hai nghìn năm trăm mét, cộng thêm một đoạn đường ở phía trên.

E rằng cái cây này ít nhất cũng phải ba nghìn mét.

Đó cũng chỉ là ước tính sơ bộ của anh, không thể khẳng định, không thể làm ra một công trình đồ sộ như vậy, áp dụng những kỹ thuật cơ bản nhất, chỉ bằng một điểm cũng đủ khiến vô số người hiện đại phải khuất phục.

Mất gần một giờ đồng hồ, Ngũ Ban cuối cùng cũng đến đáy cây đồng.

Quả nhiên, đúng như hệ thống đã nói, cái cây đồng này đã có ý thức riêng.

Anh thấy đáy cây đồng rộng lớn bằng ba sân bóng rổ.

Thế giới phía dưới, vô số rễ cây đan xen chằng chịt.

Mặc dù tất cả đều là sản phẩm bằng đồng, nhưng vẫn không thể che giấu được khí tức hùng vĩ của cái cây đó.

Và, khi đến đáy cây đồng, một đống rễ cây quấn vào nhau, chặn đường Ngũ Ban.

Ngũ Ban rút Hắc Kim Cổ Kiếm ra.

Anh lại nhìn vào lệ quỷ bên trong kiếm, phát hiện đám cô hồn dã quỷ bên trong vẫn không có động tĩnh gì, liền dẹp bỏ sự phân tâm đó.

Ban đầu anh định nhờ đám cô hồn dã quỷ giúp tìm thuốc giải, xem ra bây giờ chỉ có thể dựa vào bản thân mình thôi.

Anh giơ Hắc Kim Cổ Kiếm trong tay lên.

Sau đó lại hạ xuống, theo lời hệ thống, cái cây này có linh tính.

Nếu cứ thế mà tùy tiện chặt đứt những rễ cây này, chắc chắn sẽ làm kinh động cái cây đồng, tuyệt nhiên không thể dễ dàng có được thuốc giải, có lẽ cần phải có cách khác.

Nhưng rễ cây dưới đáy cây đồng nhiều đến như vậy, mỗi gốc cây đều to bằng một cái thùng nước.

Anh cũng không biết những người cổ đại khi xây dựng nhiều rễ cây như vậy, mục đích rốt cuộc là gì?

Do thiếu ánh sáng, Ngũ Ban chỉ có thể nhìn rõ cảnh vật xung quanh Côn Luân Thai, còn những nơi khác thì không rõ tình hình, chỉ có thể nhìn thấy vô số rễ cây khổng lồ đan xen chằng chịt trước mặt.

Chương 332

Nếu không sợ làm kinh động cái cây đó, anh còn muốn chặt đứt toàn bộ những rễ cây này.

Không còn cách nào khác, anh đành bò lên những rễ cây đó, nhích từng chút một về phía trước.

Nhưng thời gian không chờ đợi ai, anh lại phải tăng tốc độ của mình.

Khi bò lên đỉnh một gốc cây, nhìn xung quanh vẫn tối đen như mực, trong lòng không khỏi có chút lo lắng, nếu cứ thế này kéo dài, Ngũ Tà có thể sẽ bị đám khỉ bên ngoài nuốt chửng.

Lúc đó nếu ra ngoài, e rằng chỉ có thể nhìn thấy một đống xương cốt.

Ngũ Ban vội vàng bảo Côn Luân Thai bay lên không trung, quan sát xem thế giới dưới gốc cây có gì khác biệt.

Không lâu sau, Côn Luân Thai liền bay trở lại, dùng tay múa chân ra hiệu, thế giới dưới gốc cây dường như giống như một mạng nhện khổng lồ.

Còn những nơi kỳ lạ thì không thấy.

Mạng nhện?

Có thể là mạng nhện, chẳng lẽ một con muỗi đã bị nhện bắt rồi sao?

Đúng vậy, có thể lắm, nếu thế giới dưới lòng đất này không có gì kỳ lạ thì chỉ có trung tâm mới có thể xuất hiện một bước ngoặt.

Ngũ Ban liền vội vàng bảo Côn Luân Thai dẫn đường phía trước,

nhanh chóng bò về phía trước, đến nỗi cảm thấy tốc độ đi bằng hai chân có chút chậm, anh trực tiếp dùng tay bám vào những rễ cây đó, dùng cả tay và chân để bò về phía trước, tốc độ quả nhiên nhanh hơn rất nhiều so với trước.

Nhưng vẫn cảm thấy có chút chậm, anh ước gì mình có thêm mấy cái chân nữa, biến thành một con nhện khổng lồ bò trên mạng nhện.

Nhanh chóng đến trung tâm gốc cây, anh phát hiện rễ cây ở giữa dường như to lớn và đồ sộ hơn so với những rễ cây bên ngoài.

Nhưng vẫn không tìm thấy thứ mình muốn.

Tất cả những thứ này đều là rễ cây đồng, vì Ngũ Ban cần thuốc giải, vậy thì rễ cây chắc chắn có thể uống được, nhưng đồ đồng thì làm sao có thể ăn được?

Ở trung tâm gốc cây, anh đi lòng vòng nửa ngày, vẫn không có chút manh mối nào.

Chuyện gì vậy?

Có phải có chỗ nào đó sai sót không?

Chẳng lẽ máu hiến tế không đủ nhiều sao?

Đúng rồi, máu, nhất định là máu, cái cây đồng đó đã có thể hấp thụ máu của con người, vậy thì dựa vào hướng máu bị hấp thụ, mình nhất định có thể tìm thấy vị trí của thuốc giải cuối cùng.

Ngũ Ban dùng Hắc Kim Cổ Kiếm lần nữa rạch lòng bàn tay mình, vết thương vừa mới lành không lâu lại chảy ra máu tươi, anh nhịn đau, nắm chặt tay lại.

Máu tươi đó theo kẽ tay nhỏ xuống những rễ cây đồng.

Tuy nhiên vẫn không có bất kỳ thay đổi nào.

Lúc này Ngũ Ban đã có chút tuyệt vọng.

Rốt cuộc làm thế nào mới có thể tìm thấy thuốc giải ở đây?

Côn Luân Thai nhìn Ngũ Ban lúc này đã rạch lòng bàn tay mình.

Thấy vẻ mặt tuyệt vọng của anh, Côn Luân Thai bay đến liếm mấy cái lên mặt Ngũ Ban, Ngũ Ban nhìn nó cười khổ hai tiếng, hôm nay Ngũ gia thực sự bị trời diệt rồi, Ngũ gia có thể tồn tại mãi mãi trên thế gian này sao?

Xem ra Cửu Môn cũng sẽ không lâu nữa, sẽ bị hủy diệt.

Cảm nhận được tâm trạng bi phẫn đến tuyệt vọng của Ngũ Ban.

Côn Luân Thai lúc này rơi xuống hai giọt nước mắt màu tím. "Mày cũng buồn sao?

Tiểu gia hỏa này trên thế giới này không có vướng bận gì, có gì mà buồn chứ?" Côn Luân Thai không trả lời, cứ để nước mắt của nó nhỏ xuống trên cây đồng.

Trong khoảnh khắc nước mắt của Côn Luân Thai rơi xuống, dị biến ở trung tâm cây đồng đột ngột xảy ra.

Rễ cây đồng không ngừng nới lỏng trạng thái quấn quanh.

Cuối cùng có mấy rễ cây vươn ra hấp thụ nước mắt màu tím của Côn Luân Thai.

Ngũ Ban đang ngồi khoanh chân trên rễ cây đồng, vẻ mặt ngơ ngác nhìn Côn Luân Thai, căn bản không biết chuyện gì đang xảy ra.

Rễ cây không ngừng lay động dữ dội.

Dường như muốn dẫn dắt một thứ gì đó ra, Ngũ Ban thấy vậy đành phải nhảy trái nhảy phải, né tránh những rễ cây đột ngột vươn ra.

Mặt khác, anh cũng phải đề phòng bị rơi xuống, ai biết phía dưới rốt cuộc là nơi quỷ quái như thế nào.

Không khéo thật sự có thể là địa ngục.

Khoảng hơn mười phút sau, những rễ cây không ngừng uốn lượn mới dừng lại, một khoảng trống rộng rãi xuất hiện ở vị trí trung tâm nhất của cây.

Côn Luân Thai thì không ngừng bay lượn ở phía trên, dường như đang chờ đợi.

Bất kể Ngũ Ban gọi Côn Luân Thai thế nào nó cũng không phản ứng.

Ngũ Ban cũng không còn cách nào khác, bây giờ anh cách trung tâm quá xa.

Chỉ có thể dựa vào ánh sáng từ Côn Luân Thai để nhìn một số thứ đại khái.

Khoảng một hai phút sau, bên tai anh đột nhiên vang lên từng trận tiếng trống trận.

Tiếng "đùng đùng đùng" dường như là tiếng hành quân đánh trận, tiếp đó lại nghe thấy tiếng ngựa chiến chạy trên đất, có tiếng quân đội hành quân.

Âm thanh đó nếu không phải mấy vạn người, căn bản không thể có khí thế lớn đến như vậy. "Không hay rồi!

Âm binh tá đạo!" Ngũ Ban đã sớm nghe nói về truyền thuyết này, chỉ là chưa từng tận mắt chứng kiến.

Theo các đạo mộ tiền bối, khi gặp âm binh tá đạo nhất định phải tránh đi, nếu không, linh hồn của bạn có thể sẽ bị dẫn đi, cùng bị đưa xuống địa ngục.

Những âm binh này là những dũng sĩ đã giết địch trên chiến trường khi còn sống, sau khi chết cũng trở thành quân đội biên chế,

chinh chiến khắp nơi trong thế giới ngầm.

Không ngờ hôm nay ở đây cũng gặp phải cảnh tượng như vậy, Ngũ Ban vội vàng núp sau một gốc cây, hé nhẹ đầu ra nhìn.

Anh vội vàng gọi Côn Luân Thai bảo nó mau trốn đi, kết quả nó có lẽ không trả lời, vẫn bay lượn ở trung tâm mạng nhện đó.

Khi Ngũ Ban đang lo lắng cho sự an nguy của Côn Luân Thai, anh lại nghe thấy tiếng cửa lớn mở ra, nghe động tĩnh cái cửa này ít nhất cũng mấy nghìn vạn cân, tiếng ầm ầm vang dội như vậy, sắp sửa làm màng nhĩ của Ngũ Ban bị chấn vỡ.

Ngũ Ban nhịn đau mở mắt ra.

Anh phát hiện ở vị trí trung tâm mạng nhện đó trước mặt xuất hiện một cánh cửa đồng đang từ từ mở ra!

Tình hình gì đây?

Lại xuất hiện một cánh cửa đồng nữa?

Thế giới này rốt cuộc có bao nhiêu cánh cửa đồng tồn tại?

Chương 333

Trước khi chết, anh đã thấy bốn cánh cửa đồng.

Anh ở đây lại gặp phải cánh cửa đồng thứ năm, làm sao có thể không kinh ngạc!

Cánh cửa đồng từ từ mở ra, sau đó anh cảm thấy xung quanh gió âm thổi mạnh, cuồng phong gào thét.

Ở vị trí trung tâm nhất xuất hiện mấy nghìn binh mã.

Từ từ đi về phía cánh cửa đồng đó.

Ngũ Ban cố gắng mở to mắt ra, biểu cảm của những âm binh đó dường như đều giống hệt nhau, thậm chí khuôn mặt cũng giống nhau, có thể nói, căn bản là được khắc ra từ một khuôn mẫu. "A!

Mắt của tôi!" Có lẽ đã nhìn thấy thứ không nên nhìn.

Mắt Ngũ Ban đau nhức không thôi, máu tươi không ngừng chảy xuống khóe mắt, nếu không phải sức chịu đựng của anh tốt, vừa nãy đã sớm gào thét ầm ĩ rồi!

Ngũ Ban chỉ cảm thấy mắt mình sắp nổ tung, toàn thân đau đớn không chịu nổi.

Ba hình xăm thần thú trên người anh lúc này phát ra ánh sáng kỳ dị, bao phủ Ngũ Ban bên trong, bảo vệ anh khỏi bị thương, đặc biệt là hình xăm thần thú Huyền Vũ lập tức phóng đại vô số lần, bao trùm toàn bộ cơ thể Ngũ Ban bên trong.

Thực ra Ngũ Ban đã nhìn thấy thứ không nên nhìn, anh luôn cảm thấy xung quanh có một luồng lực lượng thần bí đang khắp nơi nhắm vào mình.

Lúc này anh cảm thấy toàn bộ cơ thể mình dường như đã căng lên vô số lần, đến nỗi anh trực tiếp ngã vật xuống rễ cây đồng.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Ngũ Ban trực tiếp biến thành một người tuyết, mặc dù có thần thú bảo vệ cũng không tránh khỏi điều này. "Lão tử không tin không đánh được, lão tử hôm nay muốn xem thử, bên trong rốt cuộc có bí mật gì!

A!" Mặc dù Ngũ Ban ngã vật trên đất, nhưng cái ý chí không chịu thua trong lòng anh như một ngọn lửa dữ dội, đang bùng cháy dữ dội, áp lực bên ngoài càng lớn, ngọn lửa trong lòng anh càng cháy mạnh.

Anh ngửa đầu lên, cố gắng mở mắt ra, nhìn về phía trung tâm nhất.

Trên trời không còn bóng dáng Côn Luân Thai, ngay cả vô số âm binh, cũng chỉ còn lại hàng cuối cùng.

Dường như nghe thấy tiếng gào thét của Ngũ Ban, hàng cuối cùng, âm binh cuối cùng, đột nhiên quay đầu lại, không phải toàn bộ cơ thể quay, mà đầu như một cái ốc vít tự động vặn lại, hai mắt chết chóc nhìn chằm chằm Ngũ Ban.

Ngũ Ban cảm thấy tim mình như bị sét đánh, đầu óc ong ong không ngừng vang lên, trong đầu anh cuối cùng chỉ còn lại khuôn mặt lạnh băng đó, đó căn bản không phải một khuôn mặt người, đó là một tờ giấy vẽ mắt và mũi, tượng trưng cho một con người.

Nhưng mặc dù chỉ có mắt, mũi và miệng, Ngũ Ban lại cảm nhận được sự oán độc vô tận và sự lạnh lẽo từ biểu cảm của âm binh đó!

Đó không thể nào là ánh mắt của con người!

Anh không kịp suy nghĩ vấn đề tiếp theo, Ngũ Ban liền ngất xỉu vì đau đớn toàn thân. .....

Cây đồng tồn tại trong thời gian dài hàng vạn năm.

Thời kỳ thống trị của Kiệt đã đại hưng thổ mộc, trưng thu vô số dân công và sức lao động, để xây dựng một lăng mộ đồ sộ chưa từng có.

Nhưng khi khai quật phòng mộ dưới lòng đất, đột nhiên phát hiện ra một cây đồng. "Thưa vương!

Trong quá trình xây dựng lăng mộ của ngài, thần đã phát hiện ra một cây đại thụ!

Các thần thần tin rằng, công đức của vương vô lượng, thống trị có phương pháp, đã cảm động trời đất đặc biệt ban cho cây đại thụ này, để tăng thêm tuổi thọ cho đại vương!" "Chuyện này có thật không?" Trong thời cổ đại, một người làm hoàng đế khi còn sống hưởng thụ cuộc sống xa hoa, trong đó vinh hoa phú quý, sống lâu ngày ai cũng không muốn chết, vì vậy có rất nhiều hoàng đế đều tìm kiếm bí quyết trường sinh.

Kiệt đã hơn sáu mươi tuổi, làm sao có thể chịu được sự cám dỗ của tin tức này. "Chuyện này là thật, xin đại vương sớm đưa ra quyết định!" "Mau chóng mời thuật sĩ nổi tiếng trong thiên hạ, để xem cái cây đại thụ này có đầu hay không!

Nếu quả nhân thăng thiên được!

Các ngươi nhất định sẽ cùng ta hưởng thụ niềm vui trường sinh bất tử đó!" "Vâng!" Một đám thần tử, dưới triều đường, nhao nhao quỳ lạy tạ ơn. ..... "Tiên sinh có biết cây đồng khí đại thụ rốt cuộc có đầu hay không?" "Cây đồng là một sợi tóc của Hiên Viên Hoàng Đế năm xưa khi phi thăng đã rơi xuống mà mọc thành!" "Có bằng chứng không!

Nếu ngươi ở đây mà nói bừa, không lâu nữa đầu của ngươi sẽ bị treo trên cổng thành!" "Bệ hạ, tiểu nhân cũng chỉ nghe tiền bối nói lại, cũng không thể xác định được.

Nhưng cái cây đồng đại thụ này, đã sớm có lời đồn!

Truyền rằng nếu có thể có được rễ cây đồng, uống vào sau đó có thể trường sinh bất tử, được phi thăng thành tiên." "Vì rễ cây đồng năm xưa có thể mọc trên đầu Hiên Viên Hoàng Đế, tự nhiên nó sở hữu một phần thần tính!

Tiểu nhân biết gì nói đó, xin đại vương tha mạng cho tiểu nhân!" Thuật sĩ run rẩy quỳ xuống dưới chân Kiệt.

Vị hoàng đế trước mặt này là hôn quân nổi tiếng khắp thiên hạ, hơi không vừa ý liền muốn giết người, trong bao nhiêu năm chấp chính, máu tươi trên tay đã sớm nhuộm đỏ dòng sông xa xa.

Trên cổng thành hàng ngày treo mười mấy cái đầu lâu, mỗi người vào hoàng cung ai mà không nơm nớp lo sợ, sợ chết khiếp! "Nếu đại vương không tin, tiểu nhân nguyện ý cùng đi khai quật rễ cây đồng đó, chỉ hy vọng đại vương khi phi thăng đừng quên tiểu nhân!" "Được!

Quả nhân cho ngươi một cơ hội!

Đầu của ngươi tạm giữ mấy ngày!" "Công Bộ Hà ở đâu?

Bây giờ ta ra lệnh cho ngươi theo Trương tiên sinh cùng đi, nhất định phải trong vòng ba tháng khai quật được cái rễ cây đồng đó!

Kẻ nào trì hoãn!

Giết không tha!" "Đại vương cái cây long này hiện tại ước tính, ít nhất cũng mấy nghìn mét dài, ba tháng thời gian căn bản không đủ dùng a, xin đại vương khoan hạn thêm mấy ngày!" "Vậy thì đi chết đi!" Vị đại thần vừa đứng ra chỉ cảm thấy một tia đao quang lóe lên trước mắt, anh ta nhìn thấy gót chân của mình!

Trong triều đường, các đại thần khác thấy vậy nhao nhao lùi lại phía sau, rõ ràng bị cảnh tượng tàn bạo đó chấn nhiếp, không ai dám tiến lên nói chuyện! "Hả?

Không có ai nguyện ý nhận nhiệm vụ này sao?

Vậy Trương tiên sinh ta lệnh trong vòng ba tháng phải khai quật được cái rễ cây đồng đó có vấn đề gì không?!" Kiệt đế lau mấy cái máu tươi trên bảo kiếm, hai mắt lộ ra hung quang, nhìn về phía vị thuật sĩ đó!

Vị thuật sĩ đó chỉ cảm thấy đầu óc mình lạnh toát vội vàng quỳ xuống. "Tiểu nhân tuân chỉ!" Khoảnh khắc cúi đầu xuống, một nụ cười tà mị nở trên khóe miệng anh ta, dường như đã chờ đợi khoảnh khắc này.

Lúc này Ngũ Ban cũng không biết mình đang ở đâu, rõ ràng vừa nãy còn ở trong cây đồng đó, nhưng bây giờ lại xuyên qua một nơi không rõ tên.

Nhìn thấy nội dung xảy ra trên triều đường, anh đã có một số hiểu biết đại khái về lịch sử của cây đồng đại thụ.

Những người trên triều đường dường như đều coi anh là vô hình.

Ngũ Ban lấy hết can đảm đi về phía trước, đột nhiên phát hiện trên mặt những người trên triều đường đều bao phủ một luồng khí đen, không nhìn rõ khuôn mặt ai cả.

Trừ vị thuật sĩ họ Trương kia!

Rốt cuộc là nơi nào đây?

Tôi đang ở đâu?

Chương 334

Chẳng lẽ cây đồng cố ý cho tôi xem sao?

Tạm thời gạt bỏ những suy nghĩ trong lòng, anh lấy hết can đảm đi lên ngai vàng, vừa rồi chỉ có vị hoàng đế này không quay đầu lại.

Hôm nay anh muốn xem thử cái hoàng đế chó chết này rốt cuộc trông như thế nào!

Ngay phía sau hoàng đế, trùng hợp là hoàng đế cũng quay người lại, chỉ là khuôn mặt ông ta cũng bị một tầng khí đen bao phủ, căn bản không nhìn rõ khuôn mặt dưới lớp khí đen đó trông như thế nào.

Ngũ Ban lắc lắc đầu, sau đó lại đột ngột vươn tay ra, một tát trực tiếp giáng vào mặt hoàng đế chó chết đó!

Quả nhiên, tay Ngũ Ban trực tiếp xuyên qua cơ thể hoàng đế, không có bất kỳ sự cản trở nào. "Kẻ nào ở đây!" "???" Vị hoàng đế đó đột nhiên thốt ra một câu, Ngũ Ban giật mình, tay anh đứng sững giữa không trung, trùng hợp kẹt ngay ngực hoàng đế.

Mồ hôi lạnh trên đầu Ngũ Ban không ngừng chảy xuống, vị hoàng đế đó dùng khuôn mặt bao phủ khí đen đó luôn nhìn chằm chằm anh, không chịu rời đi. "Mẹ kiếp!

Chẳng lẽ ông ta không nhìn thấy mình sao?" Ngũ Ban trong lòng nhịn không được chửi thề, rốt cuộc là tình huống gì. "Vừa rồi rốt cuộc kẻ nào dám ám hại quả nhân!" Choang một tiếng, hoàng đế lại lần nữa rút bảo kiếm trong vỏ ra!

Nhìn xuống đám đại thần run rẩy không nói một lời, khóe miệng ông ta lộ ra nụ cười hiểm độc. "Đã không nói, vậy thì đều đi chết đi, ta sẽ chặt đầu toàn bộ lũ phản loạn thành giặc cướp, treo trên cổng

thành phơi xác ba ngày!

Liên lụy cửu tộc đều bị xử tử!" Ngũ Ban nghe vậy vội vàng tránh sang một bên.

Bây giờ anh mới hiểu ra vị hoàng đế này nhìn thấy cái gì, rõ ràng là muốn tìm cớ, để giết toàn bộ đám đại thần bên dưới! "Mẹ kiếp cái hoàng đế này, chẳng lẽ giết người giết đến phát điên rồi sao?" Ngũ Ban nghe lệnh của vị hoàng đế này, trong lòng có chút run rẩy, quả nhiên, bạo quân nổi tiếng nhất trong lịch sử chính là tên Kiệt này.

Bây giờ muốn giết tất cả các đại thần, không ngoài mục đích che giấu sự thật là sẽ huy động một lượng lớn sức lao động để khai quật cây đồng.

Lại nhìn về phía vị thuật sĩ kia, lúc này mặc dù vẫn quỳ trên sàn nhà, toàn thân run rẩy, Ngũ Ban cúi xuống nhìn kỹ lại phát hiện trên mặt anh ta luôn nở một nụ cười hiểm độc.

Chẳng lẽ tất cả đều là một âm mưu thực sự!

Ngũ Ban càng đi sâu vào, càng cảm thấy đáng sợ, chuyện này thực sự càng nghĩ càng kinh khủng, vị thuật sĩ này có khả năng muốn làm một chuyện điên rồ.

Mục đích từ đầu đến cuối đều là muốn vị hoàng đế này khai quật cây đồng, lấy cớ rễ cây đồng có thể khiến người ta trường sinh bất lão.

Nhưng chẳng lẽ không sợ vị hoàng đế này sau khi phát hiện ra sự thật, nổi trận lôi đình, khiến đầu mình và thân thể tách rời sao?

Tiếng kêu thảm thiết của những đại thần bên tai thê lương thảm khốc, không lâu sau tiếng kêu đó dần dần biến mất ở phía xa.

Ngũ Ban đột nhiên phát hiện mình lại đang ở bên cạnh cây đồng!

Chẳng lẽ lại quay về sao?

Khi anh nhìn kỹ môi trường xung quanh, phát hiện dường như mình vẫn đang ở trong ảo cảnh, xung quanh cây đồng, có vô số dân công đang dùng xẻng sắt khai quật đất xung quanh cây đồng! "Trương tiên sinh!

Không biết kế của ngài khi nào mới có hiệu lực?" Bên tai Ngũ Ban truyền đến một âm thanh kỳ lạ, theo âm thanh đó nhìn xung quanh, vị Trương tiên sinh đó đang đứng cách cây đồng không xa, mặt mỉm cười nhìn những người lao động bên dưới. "Đại Vũ trị thủy cứu thiên hạ lê dân bá tánh!

Kiệt đế thị huyết thành tính, thiên đạo bất công!

Triều đại như vậy ta tất yếu lật đổ!

Khế cơ cây đồng!" ..... "Bẩm báo Công Bộ đại nhân!

Phía dưới phát hiện ra sinh vật kỳ lạ!" "Sinh vật gì!

Mau!" "Không rõ, cảm giác rất giống ác quỷ bò ra từ địa ngục, có một số rắn lớn!

Giống như giao long vậy!

Phía dưới đã xảy ra không nhỏ hỗn loạn, xin đại nhân sớm đưa ra quyết định!" "Trước tiên hãy dẹp yên hỗn loạn, an ủi dân công, tiếp tục khai quật, đợi ta bẩm báo đại vương xem nên xử lý thế nào!" "Vâng!". .....

Trong hoàng cung, Công Bộ đại nhân quỳ dưới đất! "Bẩm báo đại vương, tiểu nhân khi khai quật cây đồng đã gặp phải một số sinh vật kỳ lạ, ngài xem có cần tế tự một phen không!" "Trước tiên đừng nói chuyện đó, đã khai quật hơn hai tháng rồi, còn chưa đầy một tháng nữa, tiến độ thế nào?" "Tiểu nhân cho rằng sắp đạt đến đáy cây!

Chỉ là tối qua tiểu nhân nằm mơ thấy Cửu Thiên Huyền Nữ hạ phàm nói với tiểu nhân rằng, thành ý của đại vương chưa đủ, không thể nào để đại vương tìm thấy rễ cây đồng, ngài ấy từng nói, Hiên Viên Hoàng Đế năm xưa cũng đã dâng đủ thành ý mới có thể thành thần phi tiên!" Nhìn vị thuật sĩ đó quỳ trước mặt mình, toàn thân run rẩy, trông như một kẻ si khờ, hoàng đế gạt bỏ sự nghi ngờ trong lòng hỏi. "Thành ý mà ngươi nói là gì!" "Cửu Thiên Huyền Nữ nói với tiểu nhân rằng, trừ phi để cái cây đồng thần thụ đó dẫn dắt chín vạn chín nghìn chín trăm chín mươi chín giọt máu tươi của con người mới có thể để đại vương tìm thấy rễ cây, và chín vạn chín nghìn chín trăm chín mươi chín người đó nhất định phải là dân công cùng khai quật cây đồng, nếu không thành ý không đủ, rễ cây đồng vĩnh viễn sẽ không hiện thế!" "Một lũ hồ ngôn, ngươi thật sự nghĩ ta là hôn quân không hiểu lý lẽ sao?

Đem tên có ý đồ bất chính này ra chém đầu cho ta!" "Đại vương tha mạng!

Nếu đại vương không tin, xin ngài xem vật này rồi hãy quyết định!" Vị thuật sĩ đó run rẩy từ trong lòng lấy ra một vật có hình dạng sừng.

Cung kính dâng lên trên đầu. "Vật gì?" "Xuất phát từ con quái long bò ra từ địa lý đó, thủ hạ của tiểu nhân đã chặt đầu và chân của nó để làm bằng chứng chứng minh lời tiểu nhân nói không sai." Ngũ Ban nhìn thứ được lấy ra từ trong lòng, nhịn không được bật cười, rõ ràng là sừng tê giác.

Không ngờ ở đây lại biến thành sừng rồng, xem ra vị hoàng đế này thật sự chưa từng thấy qua thế giới bên ngoài, chắc hẳn cả đời đều ở trong hoàng cung, không ra ngoài, vì vậy mới không biết vật này.

Đối với cái sừng tê giác đó, hoàng đế ngắm nghía nửa ngày, lật đi

lật lại. "Truyền rằng sừng rồng giống như cành cây, chia thành nhiều sừng, trong tay ngươi chỉ có một cái trọc lốc!" Thấy vị hoàng đế đó rút bảo kiếm trong tay ra, vị thuật sĩ đó vội vàng dập đầu tạ tội. "Bẩm báo đại vương, đúng như Cửu Thiên Huyền Nữ đã nói, thành ý của đại vương chưa đủ, thì không thể nào để rễ cây đồng hiện thế.

Sừng rồng này quả thật không phải được chặt từ đầu của rồng thật, nó là một con ngụy long, là tín vật mà Cửu Thiên Huyền Nữ để lại, nếu không tin ngài hãy xem ký hiệu trên sừng rồng." Hoàng đế cẩn thận quan sát sừng tê giác, quả nhiên phát hiện có một ký hiệu ngay chỗ đoạn sừng tê giác.

Trên đó khắc chữ "lục thiên cửu bách cửu thập cửu" (sáu nghìn chín trăm chín mươi chín)!

Chữ viết hồn nhiên thiên thành, căn bản không nhìn ra có dấu vết mài dũa.

Suy nghĩ một lát, vị hoàng đế đó quay lưng lại đối mặt với ngai vàng.

Mãi lâu sau mới nói một câu. "Dân công phía dưới có bao nhiêu người?" "Hơn năm vạn tám nghìn người." "Ta sẽ cho thêm một tháng nữa, nhất định phải tập hợp đủ tất cả dân công, và khai quật được cái rễ cây đó!" "Tiểu nhân tuân chỉ!" Nhìn thấy cảnh đó, mắt Ngũ Ban hoàn toàn đờ đẫn.

Không ngờ hoàng đế thời cổ đại lại dễ lừa như vậy, tùy tiện lấy một cái sừng tê giác liền có thể nói là sừng rồng.

Trên đó tùy tiện khắc mấy con số, làm cho giả thật một chút, liền có thể lợi dụng mệnh lệnh của hoàng đế để làm chuyện mình muốn, cũng quá khoa trương rồi.

Cái sừng tê giác đó trước tiên không phải là sừng rồng, nhìn vào

kỹ thuật điêu khắc số trên đó, Ngũ Ban nhìn một cái liền biết là giả.

Bằng tài điêu khắc đó, còn không bằng đồ giả!

Trong hoàng cung, tiếp đất, mở một cánh cửa phòng, nhìn thấy một thi thể cổ nằm trên giường.

Chương 335

Kiệt nhẹ nhàng đi đến, dường như sợ làm cô ta tỉnh giấc, Ngũ Ban vô tư đi theo sau ông ta, dù sao trạng thái hiện tại của anh người ngoài căn bản không nhìn thấy, cũng không rõ mục đích của cây đồng là gì, lại khiến anh xuyên qua thế giới này.

Khi nhìn rõ thi thể cổ nằm trên giường, anh nhịn không được muốn nôn khan.

Thi thể cổ đó nằm trên giường như một người bình thường, toàn thân da thịt đã đen sạm, hốc mắt lõm sâu, ngay cả răng cũng lộ ra một mảng lớn, trong hốc mắt đó lại chui ra một con sâu.

Nhưng Kiệt dường như không hề bận tâm đến những con sâu này, ông ta rút chúng ra khỏi hốc mắt, cầm trong tay nghịch ngợm, dường như thi thể cổ đó có gửi gắm. "Yên tâm đi, Trương thuật sĩ đó không lâu nữa có thể đắc đạo thành tiên, đến lúc đó ta một khi phi thăng thành tiên liền không cần thường xuyên nếm trải khổ đau luân hồi nữa." Nói xong, ông ta nhẹ nhàng tựa trán mình vào trán của thi thể cổ đó, mắt thấy hai người môi kề sát, hình như là một người và một thi thể môi sắp chạm vào nhau.

Ngũ Ban vội vàng quay đầu đi, mẹ kiếp thật sự quá kinh tởm rồi, trách nào hoàng đế lại tin cả những lời quỷ quái như vậy, hóa ra là muốn phục sinh một người chết.

Thi thể đó nhìn có vẻ ít nhất đã chết được mấy năm, dáng vẻ da bọc xương khiến anh nhìn vào cũng khó chịu, xem ra hoàng đế này thật sự là một kẻ si tình, ngay cả người chết cũng không buông tha, chẳng lẽ có bệnh yêu xác chết!

Ngũ Ban thấy vị hoàng đế này dương khí suy yếu, chắc chắn là do

tiếp xúc lâu dài với thi thể, người xưa giảng về việc an táng vào đất là có lý do như vậy.

Nếu thi thể lưu lại trong nhà lâu ngày, tất yếu sẽ làm suy yếu dương khí của người sống, dẫn đến việc người sống thân thể suy nhược, không lâu nữa sẽ xuất hiện trạng thái ốm yếu.

Vị hoàng đế này dường như không hề bận tâm đến điều đó, luôn giấu thi thể trong hoàng cung, mong tìm được thuốc trường sinh bất lão để phục sinh.

Lại liên quan đến âm mưu quỷ kế của vị thuật sĩ kia, rõ ràng là muốn liên kết sinh mệnh của 10 vạn dân công, lật đổ sự thống trị của vương triều này.

Ngũ Ban trong lòng lạnh toát.

Chẳng lẽ người cổ đại đều bệnh hoạn đến mức này sao?

Động một chút là muốn hy sinh mấy chục vạn sinh mạng sao?

Phải biết rằng trong thời cổ đại, một quốc gia tổng cộng cũng không biết có bao nhiêu dân số, trực tiếp giết 10 vạn người, tất yếu sẽ ảnh hưởng đến vận mệnh của một quốc gia.

Cái gọi là vận mệnh quốc gia, không gì khác ngoài việc nhìn vào dân số của quốc gia đó, người sản xuất đều không còn thì nói gì đến sản xuất, nếu vị hoàng đế này thực sự giết 10 vạn người dưới lăng mộ, thì quốc gia này thực sự sẽ kết thúc.

Đứng chờ ở cửa mười mấy phút, nghe thấy tiếng cửa phòng được mở ra, Ngũ Ban quay đầu nhìn lại.

Vị hoàng đế đó vừa cùng thi thể kia xảy ra chuyện không thể miêu tả, dương khí trên người bị tổn hao càng nghiêm trọng, ngay cả bước đi cũng có chút lảo đảo.

Ngũ Ban vỗ vỗ trán, không ngờ vị hoàng đế này thật sự có sở thích như vậy, ngay cả một thi thể cũng không buông tha, thân là cửu ngũ chí tôn, hậu cung ba nghìn giai lệ, không chịu chạm vào, ngược lại lại mê luyến một thi thể như vậy, chẳng lẽ không cảm thấy hổ thẹn với vị trí hoàng đế sao?

Nhưng sau khi hoàng đế đi xa, Ngũ Ban hạ quyết tâm, dù thế nào đi nữa, cuối cùng cũng không thể để 10 vạn dân công này vô ích mà mất mạng.

Anh xuyên qua cánh cửa phòng như hư không, nhìn thấy thi thể nằm trên giường, đặc biệt là nhìn thấy nửa dưới quần áo không chỉnh tề, Ngũ Ban có chút đau đầu.

Trước tiên không nói thi thể đã thối rữa đến mức này, nhìn vào da thịt đó, vị hoàng đế này có thể ra tay, xem ra ở thế giới này thật sự ứng nghiệm câu nói đó, tình yêu đích thực vượt qua chủng tộc, vượt qua sinh tử.

Vị hoàng đế này ngay cả một thi thể cũng không buông tha, quả thực đã giải thích đến cực hạn câu nói đó. "Nếu để ngươi tiếp tục tồn tại trên thế giới này, cũng không biết cái gã đàn ông đó sẽ giết bao nhiêu người.

Nếu không phải để ngươi chôn vùi cả vương triều này, ta khuyên ngươi sớm đi đầu thai, làm người lại đi." "Có lẽ, không lâu nữa ngươi sẽ trưởng thành thành một cô gái lớn rồi tái giá, dù sao hoàng đế, chỉ cần thích thì có thể bất cứ lúc nào cưới về, đúng không?" Ngũ Ban ngồi bên giường lẩm bẩm với thi thể cổ đó rất nhiều, đột nhiên trước đó hệ thống dường như đã thưởng cho một chương cốt lõi Đại Bi Chú.

Anh và thi thể cổ đó cũng không có oán thù gì, chỉ là xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo muốn cứu dân chúng của quốc gia này mà thôi.

Cũng không cần phải hủy hoại thi thể cổ đó, Ngũ Ban liền hiện ra thiên cốt lõi Đại Bi Chú trong đầu. "Nếu ngươi nguyện ý, vậy thì ta sẽ tiễn ngươi đi đầu thai, đừng lưu luyến nhân gian này nữa, nhìn cái gã đàn ông đó đều bị vắt kiệt đến mức này, đi bộ cũng gần không vững rồi.

Và tính cách thì bạo ngược vô thường, động một chút là muốn giết người, ta cũng không muốn nhìn thấy cảnh đó nữa, chi bằng cứ thế mà an nghỉ đi." Nói xong, Ngũ Ban kéo tấm chăn bông bên cạnh đắp lại lên thi thể.

Anh dùng gối kê hai chân, trên trán lại phủ thêm một số vải vóc, tiễn đưa người chết ít nhất cũng phải làm một số nghi thức.

Chỉ là hiện tại điều kiện của Ngũ Ban có hạn, cũng không thể câu nệ nhiều, vừa rồi anh tiếp xúc gần với thi thể cổ đó, phát hiện trên người không có mùi hôi thối, xem ra người cổ đại trong việc phòng thối thi thể làm khá kỹ lưỡng.

Chỉ có những chi tiết đó có lẽ không biết mà thôi, ví dụ như trong hốc mắt của thi thể cổ đó hiện tại có một ổ sâu bọ không ngừng nhúc nhích, dường như giây tiếp theo sẽ nhảy ra.

Ngũ Ban cố nén sự kinh tởm, làm đại khái một số việc trong khả năng của mình, liền ngồi khoanh chân dưới giường, hai tay chắp lại, miệng lẩm nhẩm: Nam mô hắc nã đát na đát ra dạ da.

Nam mô a lị da bà lư yết đế thước bát ra da bồ đề tát đỏa bà da.

Ma ha tát đỏa bà da.

Ma ha ca lư ni ca da.

Án tát bà ra phạt duệ số đát na đát tỏa.

Nam mô tất cát lị đỏa y mông a lị da bà lư cát đế thất phật ra lăng đà bà.

Nam mô na ra cẩn trì.

Ê rị ma ha bà đỏa sa mị tát bà a tha đậu du bằng a thệ dựng.

Tát bà tát đỏa na ma bà già.

Tát đỏa na ma bà già ma phạt đặc đậu đát điệt tha.

Án a bà lư hê lư ca đế.

Ca ra đế di hê rị.

Ma ha bồ đề tát đỏa tát bà tát bà.

Ma ra ma ra ma hê ma hê rị đà dựng. .....

Ngũ Ban không ngừng niệm tụng thiên cốt lõi Đại Bi Chú đó, mặc dù anh không nhận ra mấy chữ trên đó, nhưng Phật chú vẫn thoát ra từ miệng anh.

Trong nháy mắt, kim liên nở rộ quanh thân, âm Phật văng vẳng bên tai, vô số kim quang từ trên người anh phát ra, không lâu sau, thi thể cổ đó liền được kim quang tẩy lễ.

Dần dần, kim liên nở rộ khắp thi thể cổ, Ngũ Ban mở mắt ra, nhìn thi thể cổ đã tan biến trước mặt, chỉ còn lại một cái giường trống, hai tay anh lại chắp lại. "Một đường bình an!" Côn Luân Thai biến mất, Ngũ Ban tuy có chút đau lòng, nhưng trước mắt cũng không thể vội vàng.

Việc cần làm nhất bây giờ là tìm rễ cây đồng đó, dù sao Ngũ Tà đang chờ ở phía trên, nếu lại chậm trễ một lúc nữa, Ngũ Tà không chừng sẽ thực sự bị độc phát mà chết.

Anh cũng không biết mình đã ở dưới đó bao lâu, Ngũ Tà bây giờ có ổn không.

Dứt bỏ những suy nghĩ lộn xộn trong đầu, Ngũ Ban cẩn thận tuần tra xung quanh.

Sau khi cánh cửa đồng mở ra, gần đó nhất định sẽ có sự thay đổi.

Quan sát hai mắt, đột nhiên Ngũ Ban phát hiện, từ sau khi tỉnh lại, điểm khác biệt lớn nhất là anh có thể nhìn rõ mọi thứ trong đêm tối.

Trước đây anh luôn phải dựa vào ánh sáng từ Côn Luân Thai để chiếu sáng, bây giờ thì không cần nữa, anh có thể nhìn khắp nơi.

Trước đây anh chưa từng có khả năng này.

Bây giờ cánh cửa đồng xuất hiện và Côn Luân Thai biến mất, theo đó anh có được khả năng này.

Ngũ Ban đột nhiên nhớ lại khi cánh cửa đồng xuất hiện, toàn thân anh đều tỏa ra máu, sau đó Côn Luân Thai hình như đã rơi xuống hai giọt nước mắt trên người anh, máu màu tím đó bao bọc anh khỏi bị thương, sau đó anh liền ngất xỉu, không còn tri giác.

Sau khi tỉnh lại liền xuất hiện khả năng kỳ lạ này.

Chương 336

Côn Luân quả nhiên là linh vật trời đất, tùy tiện rơi xuống hai giọt nước mắt, liền có thể khiến anh có được khả năng này.

Vừa đi vừa thăm dò khả năng kỳ lạ này, không lâu sau, Ngũ Ban liền phát hiện ở vị trí cánh cửa đồng xuất hiện có một thứ gì đó lấp lánh phát sáng, anh vội vàng chạy về phía trước.

Quả nhiên, ở đó xuất hiện một số rễ cây khác biệt, mặc dù rễ cây đó nhỏ, so với rễ cây đồng khổng lồ kia thì quả là chín trâu một sợi lông.

Cái chất rắn thừa ra đó giống như một khối pha lê.

Ngũ Ban nhẹ nhàng chạm vào, phát hiện nó mềm mại bất thường, bên trong dường như bao bọc nước.

Trước mắt anh cũng không bận tâm đến những thứ khác, trực tiếp bẻ khối vật chất gần đó xuống.

Cất vào trong quần áo.

Nhất định đây là rễ cây mà hệ thống đã nói.

Không ngờ thứ mà Huyền Ung khổ sở tìm kiếm mấy nghìn năm, lại được tìm thấy.

Xem ra lời vị thuật sĩ họ Trương kia nói cũng không sai, chỉ là có lẽ không cần phải dùng máu tươi của vạn người để tưới tiêu tế tự mới có thể có được rễ cây.

Anh đã sai ngay từ đầu, ai cũng không biết rễ cây ẩn giấu bên trong cây đồng, chứ không phải bên ngoài.

Nhưng nhìn vào điều kiện lúc bấy giờ, hoàn toàn không thể chặt

đứt cây đồng.

Ngũ Ban sờ sờ rễ cây đồng trong ngực.

Không khỏi cảm thán một câu.

Lối vào khi anh đi vào, Ngũ Ban lại không khỏi nản lòng.

Với tốc độ của anh, nếu muốn leo lên trên, ít nhất cũng phải mất một giờ đồng hồ, loại không thể dừng lại nghỉ ngơi đó.

Chỉ là lúc đó, Ngũ Tà e rằng đã phát độc mà chết.

Mặc dù hệ thống không nói rõ độc tính rốt cuộc mạnh đến mức nào, nhưng đã có thể truyền bá qua máu, thì độc tính này tuyệt đối rất mạnh.

Không suy nghĩ nhiều nữa, Ngũ Ban tung người nhảy lên, tay nắm chặt sợi dây trơn tuột đó.

Khoảnh khắc tiếp theo, một chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra.

Anh nhảy cao đến mười mấy mét.

Hai tay kéo theo sợi dây đó, thẳng tắp bay lên phía trên theo nội bộ cây đồng.

Anh nhanh chóng hiểu ra, chắc hẳn là đã kế thừa sức mạnh của Côn Luân Thai.

Trời không tuyệt Ngũ Tà, trời không tuyệt Ngũ gia!

Cảm nhận được niềm vui bay lượn trên không trung, Ngũ Ban trong lòng nhịn không được bật cười.

Trên thế giới này có thể tự do tự tại bay lượn được, e rằng chỉ có một người.

Đây là lần đầu tiên bay lượn theo đúng nghĩa đen.

Bay nửa chừng không giống như bình thường có xu hướng rơi

xuống, anh vội vàng nắm chặt sợi dây bên cạnh để giữ thăng bằng, may mắn là trong nội bộ cây đồng, chỉ có một lối đi hẹp, nếu không e rằng anh sẽ bay loạn xạ trên trời.

Sau giai đoạn thích ứng ban đầu, Ngũ Ban nhanh chóng nắm vững sự thăng bằng của cơ thể.

Cảm giác này vô cùng kỳ diệu.

Dường như có thể tập trung toàn bộ các yếu tố không khí xung quanh vào một chỗ, làm động lực bay, kéo anh bay lên trên.

Sau khi thông suốt một chút, Ngũ Ban nhanh chóng quen thuộc với khả năng này.

Bây giờ rễ cây đồng đã tìm thấy, điều hối tiếc duy nhất là Côn Luân Thai biến mất, e rằng nó đã cùng đám âm binh kia tiến vào thế giới nội bộ cánh cửa đồng.

Khoảng hơn mười phút sau, Ngũ Ban cuối cùng cũng nhìn thấy phía trước có một chỗ khuyết, sau khi anh giảm tốc độ từ từ, liền chui ra khỏi hang cây đó.

Nhưng anh không thấy Ngũ Tà đang bị trói trên thân cây đồng.

Nhìn cái thân cây không một bóng người, Ngũ Ban trong lòng không khỏi hoảng hốt, chẳng lẽ anh xuống dưới đã một thời gian khá dài, Ngũ Tà đã bị đám khỉ kia giết chết rồi sao? "Anh Ban!

Cứu em!" Khi Ngũ Ban đang kinh nghi bất định, tiếng Ngũ Tà từ trên đỉnh đầu truyền xuống.

Ngũ Ban ngẩng đầu nhìn lên, lại phát hiện Ngũ Tà lúc này đang bị Lão Dương cầm dao kề vào cổ. "Lão Dương, ý anh là sao?" Đối với việc Lão Dương biến mất không lâu lại đột nhiên xuất hiện trước mặt anh, và dùng dao uy hiếp Ngũ Tà, Ngũ Ban cũng có chút bất ngờ.

Anh và Lão Dương căn bản không có xung đột lợi ích, không biết Lão Dương sẽ làm như vậy, anh nhanh chóng liên tưởng đến rễ cây đồng trên người mình, chẳng lẽ mục đích của Lão Dương cũng là rễ cây đồng sao? "Ý tôi là sao?

Anh đang đùa tôi à?

Tôi không biết trên xe đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng tôi có thể khẳng định, chắc chắn, cái con tiện nhân đó chắc chắn đã làm chuyện gì đó, khiến cây đồng này mất đi thần tính, sức mạnh của tôi cũng biến mất rồi mẹ kiếp anh đã làm gì?

Mau nói cho tôi biết!" Biểu cảm của Lão Dương lúc này có chút hung dữ, điên cuồng gào thét với Ngũ Ban. "Tôi có thể làm gì, tôi cũng không làm gì cả, không phải anh biết trước tôi sao?

Anh chắc hẳn biết nhiều hơn tôi, có thần tính của cây đồng, tôi cũng không biết." "Có một chuyện, đó là Ngũ Tà đã trúng độc, nếu anh không buông cậu ta ra, anh sẽ biết hậu quả khi Ngũ Tà chết, lúc đó nhà Tạ gia e rằng cũng không thể bảo vệ được anh đâu!" Thấy Lão Dương vẫn không chịu buông con dao găm trong tay, Ngũ Ban trầm giọng nói. "Hahaha!

Tạ gia!

Mẹ nó lão tử bị nhốt trong tù ba năm, lúc đó Tạ gia quan tâm tôi sao, mẹ tôi đều vì vậy mà chết rồi!" "Anh nghĩ tôi sợ cái gọi là Cửu Môn sao?

Mau nói cho tôi biết, rốt cuộc anh đã làm gì, khiến cái cây đồng này mất đi thần tính!

Nhanh lên, nếu không giây tiếp theo con dao sẽ đâm vào cổ Ngũ Tà!" “Lão Dương, mẹ nó, ông muốn làm gì?

Lẽ nào ông muốn giết tôi thật sao?

Quên cách tôi đối xử với ông rồi à?" Lúc này Ngũ Tà cảm thấy cổ họng mình bị cứa, máu tươi từ cổ chậm rãi chảy ra.

Cậu ta giờ cũng không dám chọc giận Lão Dương, sợ lỡ một lát ông ta kích động sẽ cứa đứt cổ mình.

"Đúng đúng, Ngũ Tà nói đúng, đừng kích động.

Có chuyện gì chúng ta có thể ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng, không cần thiết phải làm như vậy.

Nếu tôi biết chuyện gì tôi nhất định sẽ nói cho ông biết." "Nếu trong lòng ông có chuyện gì thì cứ nói ra, mọi người sẽ giúp ông giải quyết, hoàn toàn không cần thiết phải làm vậy, đúng không?" "Ha ha ha!

Giúp tao giải quyết?

Lấy gì mà giải quyết?

Chương 337

Lấy mạng à?" Lão Dương đột nhiên phá lên cười lớn, cười rồi lại ngây người khóc rống lên.

Ngay sau đó, con dao găm trên tay ông ta bị Ngũ Ban xoay người giật lấy, nhanh chóng ấn dao găm lên người Lão Dương.

"Buông tao ra!

Buông tao ra!" Ngũ Tà nhìn Lão Dương không ngừng kịch liệt phản kháng dưới thân mình, nhưng vẫn không chịu buông tay.

Lúc này Lão Dương đang vô cùng kích động, nếu không khống chế được ông ta thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Lúc nãy Lão Dương còn cầm dao kề cổ Ngũ Tà, căn bản không màng đến tình nghĩa anh em.

"Lão Dương, Lão Dương.

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Có chuyện gì thì mau nói ra.

Vừa nãy mẹ nó ông suýt nữa giết chết tôi đấy, còn coi tôi là anh em không?" "Anh em?

Anh em thì có tác dụng gì chứ!

Ba năm qua mày đã từng đến nhà tao một lần chưa, mày có biết chuyện mẹ tao chết không hả?" Thấy Lão Dương vẫn không ngừng giãy giụa, nước mắt chảy ra khóe mắt, trong lòng Ngũ Tà không khỏi chấn động.

Cậu ta vứt con dao găm trong tay sang một bên, nhưng vẫn đè chặt Lão Dương.

Thấy tình hình ổn định, Ngũ Ban liền nhảy vọt lên cao.

Vốn tưởng có thể tiếp tục bay lượn như trước, nhưng kết quả là lại rơi thẳng từ trên không xuống.

Chiều cao mà anh ta nhảy lên cũng không phải là chiều cao của người bình thường nữa rồi.

Ngũ Ban cũng không dám nói nhiều về chuyện này, ngoan ngoãn từ gốc cây leo lên, đến bên cạnh Ngũ Tà, giữ chặt Lão Dương.

"Ha ha ha!

Ha ha ha!

Kể từ khi tao vào tù, mẹ tao cũng không ai chăm sóc.

Một mình bà ấy ở nhà dựa vào việc may quần áo cho người khác để kiếm sống.

Mày có biết tao đã đi đâu không, mày có biết không?

Một thời gian trước khi tao về nhà.

Mẹ tao!

Mẹ tao!" Lời còn chưa dứt, Lão Dương lại như một đứa trẻ, nức nở khóc.

Ngũ Tà thấy vậy không đành lòng, muốn đỡ ông ta dậy, nhưng lại bị Ngũ Ban ấn xuống.

Ngũ Ban bây giờ cũng không dám chắc Lão Dương có phải đang giả vờ hay không.

Để đề phòng những chuyện khác xảy ra, anh ta đành phải giữ nguyên tình hình hiện tại, lắng nghe Lão Dương nói.

"Mày có biết không?

Ngày tao về nhà, tao không thấy mẹ tao trong sân.

Tao tìm gần nửa ngày trời, rồi phát hiện bà ấy đang ngủ trên bàn trong căn phòng kế bên.” “Trước mặt bà là cái máy may.

Tao gọi nửa ngày trời cũng không thấy bà ấy đáp lại.

Tao chậm rãi bước đến gần, vỗ vỗ vai bà ấy.

Mày có biết tao đã nhìn thấy gì không?” “Tao thấy mặt bà ấy bị máy may ghim chặt vào bàn.

Tao sẽ không bao giờ quên khoảnh khắc đó.

Mẹ tao... lại phải chịu kết cục như vậy.

Tao phải làm sao đây?

A!

A!” Đối mặt với lời chất vấn gần như gào thét của Lão Dương, Ngũ Ban và Ngũ Tà đều không nói nên lời.

Nghề trộm mộ vốn là như vậy, nếu có thể ra khỏi mộ thì một tháng ăn tiêu bằng năm năm, mười năm cũng không thành vấn đề.

Còn nếu không ra được thì chẳng ai có thể lo liệu cho.

Những tên trộm mộ có lương tâm như Chú Ba thì rất hiếm.

Khi Chú Ba còn sống, nếu có thành viên trong đội chết, Chú Ba sẽ trích ra một phần tiền làm tiền trợ cấp bồi thường cho gia đình người đó.

Đối với chuyện xuống mộ và chia chác đồ của Tạ gia, Ngũ Ban cũng có chút hiểu biết.

Tạ gia quả thực tuân theo quy tắc “sinh tử hữu mệnh, phú quý tại thiên”.

Ai còn sống thì người đó mới có tư cách lấy tiền, đối với người chết căn bản không có chút lòng thương xót nào.

“Nhưng tao không vì thế mà từ bỏ, mày có biết không?

Cây đồng xanh có thần lực.” Thấy Ngũ Tà và Ngũ Ban đều im lặng, Lão Dương tiếp tục nói.

“Lần trước khi tao ra khỏi mộ, tao đã nhận ra rằng cây đồng xanh có thể biến những điều ảo tưởng của con người thành hiện thực!” “Nhưng tất cả đều cần sự dẫn dắt của tiềm thức.

Cũng may có cây đồng xanh, tao mới có hy vọng phục sinh mẹ tao.

Từ nhỏ đến lớn, Ngũ Tà và tao chơi thân nhất, mày hẳn cũng quen biết mẹ tao, nên tao đang lợi dụng mày để giúp tao phục sinh mẹ tao.” “Nhưng vạn vạn không ngờ hai thằng khốn kiếp các người lại làm mất thần tính của cây đồng xanh.

A!

Làm mất rồi!

Hai người đã giết chết mẹ tao.

Tao muốn đồng quy vu tận với các người!” Thấy Lão Dương không ngừng vặn vẹo dưới thân, Ngũ Tà lúc này cũng có chút không kiềm chế được, Ngũ Ban liền tung một đòn chặt tay, đánh cho Lão Dương ngất đi.

Hai người thở phào nhẹ nhõm, nhìn nhau rồi không khỏi cười khổ.

Đối với chuyện này, hai người họ thật sự không biết phải làm sao.

Bây giờ Lão Dương có thể chiếm thế thượng phong, cái chết của mẹ ông ta không hề liên quan gì đến hai người họ.

Nếu mong muốn phục sinh mẹ ông ta thông qua cây đồng xanh thì thật sự là một trò đùa lớn.

Nhưng Lão Dương có một điểm không sai, thần tính của cây đồng xanh rất có khả năng là do Ngũ Ban làm mất, dù sao anh ta đã bẻ gãy

cả những rễ cây ít ỏi đó.

Chương 338

"?" Ngũ Tà nhìn Ngũ Ban từ trong lòng ngực lấy ra một cục vật chất hình tinh thể, có chút tò mò.

Chẳng lẽ đây là thứ Ngũ Ban lấy từ trong cây đồng xanh ra sao?

Rất nhanh, cậu ta nghĩ đến việc thần tính của cây đồng xanh biến mất rất có thể có liên quan đến Ngũ Ban.

"Không phải anh lấy thứ này từ trong cây đồng xanh ra đấy chứ?

Chẳng lẽ anh thật sự đã làm mất thần tính của cây đồng xanh sao?" Thấy vẻ mặt kinh ngạc của Ngũ Tà, Ngũ Ban cười khổ hai tiếng, không kịp giải thích nhiều như vậy.

"Mau ăn đi, giờ trên người cậu đang trúng độc, tôi sợ lát nữa cậu chết." Nghe câu đó, Ngũ Tà cũng không tiện từ chối.

Nhìn Ngũ Ban cười tủm tỉm nhìn mình, Ngũ Tà cắn một miếng nhỏ từ cục tinh thể lớn bằng ngón tay cái đó.

Ngay khi thứ đó chạm vào môi, nó liền chui thẳng vào miệng, sau đó hóa thành một vũng nước.

Cảm nhận mọi thay đổi, Ngũ Tà vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ, nhưng Ngũ Ban chắc chắn sẽ không hại mình, liền vội vàng nuốt vũng nước đó xuống bụng.

"Ăn hết rồi sao?" "Không!

Nó tự chạy vào!" Ngũ Ban nhìn Ngũ Tà với vẻ mặt kinh ngạc.

Vừa nãy nghe Ngũ Tà nói, rễ cây kia vậy mà lại biến thành chất lỏng tự động chui vào miệng, trên mặt anh ta tràn đầy vẻ không tin.

Nhưng anh ta cũng không hề luyến tiếc, dù sao thứ đó là để cứu

Ngũ Tà, giờ Ngũ Tà đã ăn rồi thì cũng hợp tình hợp lý.

Chỉ là điều duy nhất khiến anh ta lo lắng là Lão Dương.

Trước đây, để phục sinh mẹ mình, Lão Dương cần phải mượn thần lực của cây đồng xanh.

Giờ thì, rễ cây đồng xanh đều đã bị lấy đi, thần lực đó tự nhiên cũng sẽ biến mất.

Ngũ Ban không hề rõ chuyện này, nhưng cũng không dám không thừa nhận.

Một tiếng rưỡi trước, anh ta đã trải qua hàng ngàn năm thời gian.

Trong dòng sông thời gian đó, anh ta đã khám phá ra một số chân lý, không ngừng là những thế sự nhân tình.

Lòng người hiểm ác, trong đó điểm quan trọng nhất là từ miệng của thuật sĩ họ Trương đó, anh ta biết được rằng nếu có được rễ cây thì có thể khiến một tử thi phục sinh.

Mặc dù Đế vương Kiệt cuối cùng đã không lấy rễ cây đồng xanh đó.

Nhưng điều đó không có nghĩa là chuyện này sai.

Nhìn bằng con mắt hiện tại, quả thực có chút nhảm nhí.

Nhưng những người làm nghề này vốn phải phá vỡ quy tắc lẽ thường của thế gian.

Trong mắt người bình thường, những cương thi, tống tử, quỷ hồn đó căn bản không tồn tại, vi phạm định luật vật lý của nhân gian.

Nếu một nhà khoa học nhìn thấy một con đại cương thi đang nhảy nhót, nhe nanh múa vuốt trước mặt mình.

Nếu nhà khoa học đó là một người bình thường, chắc chắn sẽ

quay đầu chạy, tam quan (thế giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan) sẽ sụp đổ ngay lập tức.

Nếu là một kẻ điên hoặc một người cuồng tín chủ nghĩa duy vật, thì có lẽ sẽ cho rằng có người đang công nhận, nhưng không phải tất cả đều là kết quả do Ngũ Ban suy đoán.

"Ngũ Tà, khi tôi ở bên dưới, tôi biết được rằng rễ cây đồng xanh có thể làm cho người đã chết sống lại, thậm chí là một thi thể đã chết nhiều năm!

Cậu có tin không?" Ngũ Tà nhìn Ngũ Ban với vẻ mặt như nhìn một thằng ngốc, không biết Ngũ Ban đã trải qua những gì trong khoảng thời gian ở dưới đó, nhưng một thi thể đã chết nhiều năm, có thể vì một đoạn rễ cây mà sống lại sao?

"Anh Ban!

Đầu óc anh không bị cháy hỏng đấy chứ?" "Thôi đi.

Tôi hỏi cậu, tôi vừa nãy ở dưới đó bao lâu?

Trong khoảng thời gian đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, kể hết cho tôi nghe." Ngũ Tà đành kể lại một cách rành mạch.

Ngũ Ban biết được hóa ra anh ta chỉ ở dưới đó chưa đầy một tiếng đồng hồ!

Khi biết được tin tức này, mặt Ngũ Ban tràn đầy vẻ không tin, anh ta tin rằng theo tính toán, ít nhất anh ta phải ở dưới đó ba tiếng đồng hồ.

Khoảng nửa tiếng sau khi Ngũ Ban đi xuống, Lão Dương không biết từ lúc nào đã nhảy xuống từ dưới cây đồng xanh.

Khi xuống, ông ta may mắn là tay đang nắm một con dao găm.

Cũng may lúc đó Ngũ Tà bị trói trên thân cây đồng xanh, thấy Ngũ

Tà không có sức phản kháng, Lão Dương đã không ra tay đánh cậu ta.

Chờ Ngũ Ban quay lại, Lão Dương uy hiếp Ngũ Tà, muốn Ngũ Ban thỏa hiệp!

Nhưng chuyện này khắp nơi đều tràn ngập sự quái đản, và cũng không chắc rằng thần lực của cây đồng xanh không phải biến mất vì Ngũ Ban.

Nhưng từ khi nhìn thấy cái lỗ lớn trên cây đồng xanh đó, có thể khẳng định chắc chắn là do Ngũ Ban làm!

Người bình thường ai có thể khoét một lỗ lớn như vậy trên cây đồng xanh.

Ban đầu khi lấy ra đoạn rễ cây đồng xanh đó, Ngũ Ban đã mất mấy tiếng đồng hồ, thậm chí còn dùng đến mấy cái cưa, mà cũng chỉ cưa đứt được một đoạn nhỏ.

Tạo ra một cái lỗ cây lớn như vậy, nếu Ngũ Ban luôn miệng phủ nhận chuyện này là do mình làm, thì quỷ mới tin.

“Anh Ban!

Rốt cuộc anh đã trải qua những gì ở dưới đó?

Cảm giác như sau khi lên trên thì trông anh đã trải đời hơn rất nhiều.” “Không có gì, chỉ là mơ một giấc mơ thôi, cái Thai Côn Luân đã biến mất.

Những cái khác tôi cũng không rõ.

Đợi khi nào tôi biết rõ tình hình bên trong thì sẽ nói cho cậu nghe.” Ngũ Ban không kể tất cả những gì anh ta đã thấy dưới cây đồng xanh cho Ngũ Tà, không phải vì giấu giếm, mà là trong khoảnh khắc đó, đầu óc anh ta trở nên hỗn loạn, căn bản không biết bắt đầu từ đâu.

Nếu bây giờ nói với Ngũ Tà rằng anh ta đã trải qua hàng ngàn năm

ở dưới đó, Ngũ Tà chắc chắn sẽ nghĩ đầu óc anh ta có vấn đề.

Nhưng sự thật đúng là như vậy.

“Anh Ban!

Thần tính của cây đồng xanh, anh có tin không?” “Đừng hỏi tôi vội, hỏi cậu đi, cậu có tin không?” “Tôi không biết.

Từ nhỏ đến lớn tôi đều nghĩ trên thế giới này không có ma, không có cương thi, không có tống tử những thứ đó.

Nhưng kể từ khi tôi xuống mộ, tôi cũng đã tận mắt chứng kiến rất nhiều chuyện mà tôi chưa từng tin.

Nhưng tôi cảm thấy tất cả đều có thể giải thích bằng khoa học.” “Ví dụ như quỷ hồn, từng có nhà khoa học chứng minh là do từ trường còn sót lại trong cơ thể người sau khi chết gây ra.

Những lệ quỷ oan hồn đó cũng là do trước khi chết trong lòng có quá nhiều bất cam, dẫn đến từ trường quá mạnh, mới hình thành hiện tượng như vậy.” “Còn những thứ khác, tôi tin là có, chỉ là bây giờ các nhà khoa học chưa nghiên cứu ra thôi.

Những thứ mà con người sợ hãi đều là những thứ chưa biết.

Cho nên đối với thần tính của cây đồng xanh mà Lão Dương nói, có thể biến ảo ảnh của người khác thành hiện thực, tôi không tin.” “Cho nên anh cũng đừng lo lắng chuyện đó, tôi tin cũng không phải do anh gây ra.

Người chết là chết rồi, nói gì đến phục sinh chứ.

Chương 339

Dù sao mẹ ông ấy hồi nhỏ cũng đối xử với tôi khá tốt, nhưng biết làm sao được bây giờ?" "Có, như cậu nói, Lão Dương dường như thật sự có điều gì đó khác biệt.

Tôi nghi ngờ là có liên quan đến cây đồng xanh, tất cả không phải là ảo ảnh sao?" "Khác với việc nằm mơ giữa ban ngày trong truyện sao?

Không phải cây đồng xanh đã thêm vào một số chất liệu đặc biệt nên mới có hiện tượng này, có thể mê hoặc tâm trí người khác!" Đối với nửa đầu lời nói của Ngũ Tà, Ngũ Ban không đồng tình, dù sao anh ta học vấn thấp cũng không hiểu.

Nhưng những gì cậu ta nói ở phía sau thì quả thực cũng có lý.

Trên thế giới này làm gì có chuyện tốt như nằm mơ giữa ban ngày.

Người đã chết thì nên nhập thổ vi an, hà tất phải dùng những cách khác để tiếp tục tồn tại trên thế giới này.

Ngay cả khi sử dụng thân phận của người khác hoặc hoàn toàn phục sinh, Ngũ Ban cũng tin rằng đó chắc chắn không phải là bản thân người đó.

"À phải rồi, sau khi tôi đi, lũ khỉ đó không lên chứ?" "Không có.

Nhưng vừa đi được khoảng ba phút, tôi cũng không biết dưới đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lũ khỉ dưới đó cứ kêu chí chóe như thể đã xảy ra chuyện tày trời vậy, làm cho cả cây đồng xanh cũng rung lắc.

Lúc đó tôi cứ tưởng chúng nó sắp xông lên rồi!" Nghe Ngũ Tà nói vậy, Ngũ Ban ước tính thời gian trong lòng.

Quả thực, khi anh ta xuống đó khoảng mười mấy phút thì nghe thấy lũ khỉ bên ngoài kêu chí chóe loạn xạ.

Lúc đó anh ta cũng rảnh rỗi, còn học theo lũ khỉ đó kêu hai tiếng.

Ai mà biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ cần Ngũ Tà không sao là tốt rồi!

"Anh Ban!

Đừng nói nữa, ăn chút gì đi." Nói rồi Ngũ Tà lấy ra một thanh sô cô la từ trong ba lô, đưa cho Ngũ Ban.

"???" Ngũ Ban nhìn Ngũ Tà trước mặt, đưa thanh sô cô la vào tay mình.

Ngũ Ban có chút không dám tin, cái ba lô này là lấy từ trên người Bạch Chỉ Phiến xuống, đồ bên trong đã sớm được kiểm tra rồi.

Căn bản không có sô cô la hay những thứ đó, thậm chí ngay cả những vật phẩm bổ sung cơ bản cũng không có.

Ngũ Tà lại lấy ra một thanh sô cô la từ trong ba lô.

Anh ta nhanh chóng hiểu ra, chẳng lẽ là vì Ngũ Tà đã ăn rễ cây đồng xanh nên mới có loại thần lực này!?

"Trong cái bình đó trước đây có chút cồn, mau lấy ra đi.

Lát nữa đèn pin chắc sẽ hết điện.

Làm một cái bó đuốc để dùng." "À." Ngũ Tà nghe xong, nhanh chóng từ trong ba lô lục ra một cái bình nước quân dụng.

Ngay khi cậu ta cầm nó ra trước mặt Ngũ Ban, đèn pin lóe lên hai cái rồi tắt ngấm.

Nhìn tình huống này, trong bóng tối, miệng Ngũ Ban há hốc thành hình chữ O.

Chẳng lẽ tất cả đều là thật sao?

Anh ta vội vỗ hai cái vào mặt, đau thật, đúng là đau.

Nhưng đồng thời anh ta cũng phát hiện ra một chuyện khác, kể từ khi rời khỏi bên trong cây đồng xanh, không những không thể tiếp tục bay lượn, mà chức năng nhìn ban đêm cũng biến mất.

Bên trong cây đồng xanh chắc chắn có vấn đề lớn, đặc biệt là ở giữa cây đồng xanh.

Nhưng anh ta có chút không tin.

Ngũ Ban bây giờ cho rằng mình vẫn đang ở trong mơ và chưa tỉnh lại.

"Lão Dương tỉnh rồi!" Nghe Ngũ Ban đột nhiên nói vậy, Ngũ Tà vội vàng quay đầu lại, quả nhiên, Lão Dương đã tỉnh lại từ trạng thái mơ màng.

"?????" Ngũ Ban nhìn thấy Lão Dương quả nhiên đã tỉnh lại từ cơn hôn mê, liền vội vàng tiến lên, lại tung một đòn chặt tay, đánh ông ta ngất đi.

Lão Dương thậm chí còn chưa kịp mở mắt hẳn, chưa kịp nhìn rõ cảnh vật xung quanh, đã cảm thấy phía sau đầu lại chịu một cú đánh mạnh, rồi lại ngất đi.

"Anh Ban, anh làm gì vậy?" Đối với hành vi của Ngũ Ban, Ngũ Tà vô cùng khó hiểu.

Lão Dương bây giờ đã tỉnh lại, lại còn bị trói, không có uy hiếp gì lớn, tại sao Ngũ Ban lại làm vậy?

"Ngũ Tà, tôi bây giờ có một chuyện muốn nói, có lẽ cậu sẽ không tin, nhưng tôi vừa nãy đã làm mấy thí nghiệm với cậu, chứng minh được tính chân thực của chuyện này!" Nhìn vẻ mặt chân thành của

Ngũ Ban, Ngũ Tà có chút bối rối.

“Anh Ban, khi nào anh lấy tôi ra làm thí nghiệm vậy?

Anh đã phát hiện ra chuyện gì?

Tôi cảm thấy từ khi anh từ dưới đó lên, cả người anh đều kỳ lạ?” “Đừng nói nữa, nghe tôi nói đây, cậu có biết không?

Cái ba lô này là lấy từ trên người Bạch Chỉ Phiến xuống.

Bên trong căn bản không có bất kỳ đồ ăn nào, vậy mà cậu lại lấy ra sô cô la từ trong đó.” “Trong đó thực tế tôi không tin, nhưng cái bình cồn quân dụng đó tôi lại vô cùng chắc chắn, cồn bên trong đã bị tôi đổ hết sạch rồi.

Tôi vừa nãy cố ý lừa cậu, nói trong bình nước quân dụng có chút cồn, đèn pin thì hết điện.” “Kết quả tình huống cậu cũng thấy rồi, khi cậu cầm bình nước quân dụng đó lên, đèn pin cũng tự động tắt.

Đừng nói với tôi là vừa nãy cậu không nhìn thấy cảnh đèn pin tắt nhé!” “Điểm quan trọng hơn nữa, vừa nãy cậu quay lưng về phía Lão Dương, còn tôi thì đối mặt với ông ta, tôi căn bản không thấy Lão Dương có dấu hiệu tỉnh lại.” “Tôi cố ý lừa là Lão Dương đã tỉnh, nhưng tiềm thức của cậu lại cho rằng Lão Dương thật sự đã tỉnh, nên cậu mới quay đầu lại!

Thế giới này xem ra có rất nhiều chuyện tôi không biết!

Mau xem lòng bàn tay bị cứa của cậu trước đó có thay đổi gì không!” “Ngũ Tà!

Ngũ Tà!

Mẹ nó cậu đang làm gì đấy?

Mau nhìn lòng bàn tay cậu đi!” Thấy Ngũ Tà lúc này đang ngẩn ngơ, Ngũ Ban có chút tức giận.

Cảm thấy má mình bị người ta vỗ, Ngũ Tà mới tỉnh lại từ sự kinh ngạc!

“Anh Ban!

Vết thương trên tay tôi!

Nó đang phát sáng!” “!” Nghe Ngũ Tà nói vậy, Ngũ Ban dường như còn sốt ruột hơn Ngũ Tà, vội vàng cầm tay cậu ta lên xem.

Quả nhiên, vết thương đó đang phát ra một vệt sáng màu đỏ máu.

Nhìn vệt sáng, Ngũ Ban không hiểu sao lại nghĩ đến cảnh mình từng giết hàng chục vạn người.

Chẳng lẽ tất cả đều có nguyên nhân, tất cả đều là thật sao!

“Nói bậy, cậu đang mơ đấy à, làm gì có ánh sáng nào?” Ngũ Ban cố ý nói vậy, bây giờ anh ta muốn kiểm tra loại năng lực này trên người Ngũ Tà!

“Không thể nào!

Vừa nãy tôi nhìn thấy rất rõ!

Anh nhìn xem, bây giờ nó không phải đang phát sáng sao?” “Ngũ Tà đừng động, trên đầu cậu có một con nhện!” “???” Ngũ Tà có chút không hiểu, tại sao Ngũ Ban lại đột nhiên chuyển chủ đề, nói trên đầu mình có một con nhện.

Nhưng cậu ta cũng không hề nghi ngờ lời Ngũ Ban nói, liền vỗ vỗ mấy cái trên đầu, quả nhiên, một con nhện đen nhỏ đã bị vỗ xuống, rơi khỏi cây.

Chương 340

"???" "Mẹ nó, tôi cứ tưởng loại năng lực này đã biến mất rồi.

Xem ra Lão Dương nói không sai, loại năng lực này chỉ có thể dùng trong tiềm thức, chứ không thể làm theo ý muốn!" "Anh Ban?

Ý anh là, bây giờ tôi có thể nằm mơ giữa ban ngày sao?" Hai người cũng đã thảo luận gần nửa ngày, Ngũ Tà bây giờ cũng hoàn toàn hiểu ý Ngũ Ban.

Sức mạnh của rễ cây đồng xanh đã bị nuốt chửng, cái gọi là thần tính đó hẳn cũng có thể được cậu ta sở hữu.

Vừa nãy qua các bài kiểm tra của Ngũ Ban, Ngũ Tà bây giờ cũng đã hiểu ra rằng mình có thể tạo ra một số thứ mà tiềm thức cho là tồn tại.

Nhưng không thể tùy tiện phát huy theo ý muốn trong lòng.

Nghe có vẻ giống như tự do bị ràng buộc bởi pháp luật, không thể làm những chuyện muốn làm, chỉ có thể làm trong khuôn khổ pháp luật cho phép.

Trên thế giới này không tồn tại tự do tuyệt đối, đương nhiên cũng không tồn tại ảo ảnh tuyệt đối có thể biến thành hiện thực.

Ngũ Tà nói nhiều như vậy, đột nhiên im lặng.

Có được loại năng lực này, cậu ta cũng không biết rốt cuộc là phúc hay họa.

Ngũ Ban thấy vậy, vỗ vỗ vai Ngũ Tà.

"Thằng nhóc, yên tâm đi, đây là một chuyện tốt!" Đối với việc Ngũ Tà đột nhiên có được loại năng lực này, Ngũ Ban không hề có

chút ghen tỵ nào.

Tất cả chỉ có thể là "trong họa có phúc".

Nếu Ngũ Tà lúc đầu không bị thương vì cây đồng xanh, e rằng cậu ta cũng sẽ không ăn rễ cây và có được loại năng lực này.

Nhưng nhanh chóng anh ta nghĩ đến một chuyện khác, Lão Dương không phải là sau khi có được rễ cây đồng xanh mới phát sinh nhiều thay đổi như vậy sao?

Chủ yếu là cả người ông ta dường như không còn là chính mình nữa, trở nên có chút xảo quyệt gian trá, thậm chí còn có sát tâm với Ngũ Tà.

"Ừm, Anh Ban, tôi biết rồi.

Bây giờ tôi đã có được loại năng lực này, tôi không nên thử phục sinh mẹ của Lão Dương sao?" "Chuyện này tùy cậu quyết định đi!" Nghe Ngũ Tà hỏi vậy, Ngũ Ban không trả lời, giao quyền lựa chọn cho cậu ta.

Hai người trầm mặc một hồi lâu, Ngũ Tà cuối cùng cũng nói ra suy nghĩ trong lòng.

"Không phải tôi vô tình vô nghĩa, nhưng nếu trên thế giới này tất cả mọi người đều có thể sống mãi không giới hạn bằng cách này, thì thế giới này sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra chuyện!" "Ngũ Tà, cậu đã trưởng thành rồi." Ngũ Ban trong lòng vô cùng cảm khái.

Thực ra, bất kể Ngũ Tà đưa ra quyết định gì, cũng không thể chê trách được, dù sao Lão Dương cũng là anh em của cậu ta.

Mối quan hệ giữa họ còn thân thiết hơn, Lão Dương thậm chí có thể coi như anh ruột của cậu ta.

Ngũ Tà giúp Lão Dương phục sinh mẹ mình, đó cũng là chuyện

đương nhiên.

Chỉ là làm vậy chỉ có thể chứng minh Ngũ Tà là một người trọng tình trọng nghĩa mà thôi.

Nhưng bây giờ Ngũ Ban nghe Ngũ Tà đưa ra quyết định này, liền hiểu ra rằng Ngũ Tà đã thật sự trưởng thành, không còn là đứa nhóc con ngày xưa nữa.

Cũng không còn ngây thơ khờ dại nữa.

Ngũ Tà nói không sai, nếu trên thế giới này mỗi người đều có thể sống mãi không giới hạn bằng cách này, thì thế giới này sớm muộn gì cũng sẽ loạn lạc, và cũng không thể xác định được người được phục sinh đó rốt cuộc có phải là bản thân họ hay không.

Một điểm, Ngũ Ban đột nhiên nghĩ, một Ngũ Tà khác trong đĩa quang đó, chẳng lẽ cũng được thực hiện bằng phương pháp này sao?

Tuyệt đối không thể nào.

Nhưng anh ta đã trải qua hàng ngàn năm trong giấc mơ đó mới có thể lấy được rễ cây đồng xanh.

Đặc biệt là nhìn cách rễ cây đồng xanh mọc, trước đây chưa từng bị người khác cắt lấy.

Nhìn người khác trong đĩa quang đó tuyệt đối không phải được sao chép bằng cách này!

"Bây giờ tôi đã hiểu rồi.

Người khác trong đĩa quang đó, không phải được sao chép bằng cách này!

Trên thế giới này có lẽ chỉ có một nơi tồn tại cây đồng xanh, và rễ cây từ xưa đến nay chỉ có mình tôi lấy ra!" Nghe Ngũ Ban nói vậy, Ngũ Tà im lặng gật đầu, tin lời Ngũ Ban.

Nếu trên thế giới này thật sự tồn tại nhiều thứ không nên tồn tại đến vậy, e rằng thế giới này đã sớm bị hủy diệt từ hàng ngàn năm trước rồi.

Những chuyện có thể biến giấc mơ thành sự thật như vậy tự nhiên phải càng ít càng tốt.

Cũng vì Ngũ Tà trúng độc, Ngũ Ban mới vội vàng tìm rễ cây để giải độc.

"À phải rồi, Anh Ban, làm sao anh biết trong cây đồng xanh có rễ cây đồng xanh vậy?" Nghe Ngũ Tà hỏi vậy, Ngũ Ban có chút ngượng nghịu, nhưng rồi nhanh chóng phản ứng.

Đương nhiên anh ta không thể nói ra chuyện hệ thống.

"Cậu còn nhớ bản đồ trong tay chú Tần trước đây không?

Khi tôi vào đường mộ, tôi đã lén nhìn mấy lần, trên đó có ghi chép một số thông tin liên quan đến bí mật của cây đồng xanh." "Haiz, thật không có lửa nào mà không có khói.

Cũng có người vì cây đồng xanh mà đến đây, nhưng cuối cùng lại không đánh mất tính mạng ở đó.

E rằng trong truyền thuyết, hữu tâm trồng hoa hoa không nở, vô tâm cắm liễu liễu lại xanh tốt chăng." "Thôi đi thằng nhóc thối, bây giờ có được loại năng lực này rồi, trong lòng chắc đang sướng thầm chứ gì." "Hắc hắc!" Ngũ Tà nghe Ngũ Ban nói vậy, cười cười gãi đầu.

Nếu bây giờ cậu ta chắc chắn rằng A Ninh cũng thích mình, thì cậu ta và A Ninh cuối cùng chắc chắn sẽ có khả năng lớn đi đến với nhau.

Nhưng chỉ từ vẻ mặt lạnh lùng như từ chối người ngoài nghìn dặm của A Ninh, ừm, chắc là sẽ không thích đâu.

“A Ninh!

Con không được thích thằng nhóc thối Ngũ Tà đó.

Ta nói cho con biết, tốt nhất là nên tách rời tình cảm cá nhân khỏi công việc.

Ngũ gia đó không phải là thứ tốt đẹp gì, thằng nhóc Ngũ Tà đó căn bản không xứng với con, con có biết không?” Cừu Đức Khảo ngồi trên ghế ông chủ, hút xì gà, xuyên qua làn khói mà nhìn A Ninh bằng đôi mắt sắc bén như chim ưng.

Một tia sáng lạnh lùng lộ ra, nhìn thẳng vào A Ninh.

A Ninh có chút luống cuống tay chân, nhưng thực ra không có gì đáng lo lắng, vì cô ta căn bản không coi trọng Ngũ Tà, chỉ là một tên ngốc nghếch trắng trẻo, chỉ là món đồ chơi trong tay, chỉ có thể bị lợi dụng, muốn chiếm được lợi ích thì không thể nào.

“Báo cáo ông chủ, tôi đối với Ngũ Tà không có nửa điểm cảm giác nào, chỉ là vẫn luôn lợi dụng cậu ta.

Trong mắt người ngoài có thể có chút hiểu lầm, vì vậy có thể có một số lời đồn đại đến tai ông, xin ông đừng hiểu lầm!” Nghe giọng nói lạnh lùng như cũ của A Ninh, Cừu Đức Khảo gật đầu.

“Gần đây con thể hiện rất tốt, mỗi nhiệm vụ cơ bản đều có thể hoàn thành, nhưng gần đây ta có một nhiệm vụ nhắm vào Ngũ Tà, xem ra con sẽ ăn chắc nó.” “Con phải nắm bắt cơ hội này thật tốt, lợi dụng triệt để.

Còn nội dung nhiệm vụ cụ thể, ta sẽ gửi email cho con, về mà xem!

Bây giờ không có việc gì nữa, con có thể về rồi!” “Vâng, ông chủ!” Nhìn bóng lưng A Ninh đi xa, mặt Cừu Đức Khảo tràn đầy vẻ âm trầm.

Nếu A Ninh phản bội và đi theo Ngũ Tà, thì Cừu Đức Khảo tuyệt đối sẽ không có chút thương xót nào, sẽ bóp chết chuyện đó ngay từ trong trứng nước.

Bao nhiêu năm nay, chỉ cần bất cứ chuyện gì có khả năng gây uy hiếp, ông ta đều sẽ bóp chết nó ngay từ trong trứng nước, sẽ không cho những chuyện đó dù chỉ một chút cơ hội.

Mặc dù đó là cánh tay đắc lực của mình.

Ngũ Tà lúc này căn bản không biết những chuyện gần đây đã xảy ra.

Chương 341

Thực tế là sau khi trải qua nhiều âm mưu và lòng người hiểm ác như vậy, A Ninh quả thực đã có một chút hảo cảm đối với tên ngốc nghếch trắng trẻo như Ngũ Tà.

Nhưng ngay khoảnh khắc vừa nãy, Ngũ Tà lại cho rằng A Ninh không có chút cảm giác nào với mình.

Kể từ đó, chút hảo cảm mà A Ninh dành cho Ngũ Tà quả nhiên đều biến mất.

Nhưng Ngũ Tà căn bản không nhận ra điều đó một chút nào, bây giờ cậu ta đang bận nghĩ xem làm thế nào để dùng loại năng lực này khiến A Ninh thích mình.

“Thằng nhóc thối, cậu đang nghĩ gì đấy?

Nước dãi sắp chảy ra rồi!” “À!

Không có gì không có gì!” Ngũ Tà vội vàng lắc lắc đầu, không dám nói ra suy nghĩ trong lòng với Ngũ Ban.

Nếu nói cho Ngũ Ban, anh ta sẽ bị cười chết mất.

Nếu hai người vì chuyện A Ninh mà cãi nhau dẫn đến rạn nứt quan hệ, thì không đáng.

Dưới cây đồng xanh, mối quan hệ giữa hai người họ vừa mới có chuyển biến tốt đẹp lớn, không thể vì những chuyện lộn xộn đó mà lại bị phá vỡ.

“Thôi được rồi, làm chuyện chính đi.

Vì tôi cũng không tìm thấy manh mối nào khác nữa, vậy thì ra ngoài thôi, cái mộ này cũng không có gì hay ho.” “Anh Ban, không phá

cái mộ này ra xem bên trong có gì hay sao?" "Không xem nữa, ra ngoài thôi!" Ngũ Ban đương nhiên biết trong lăng mộ này chôn ai.

Kiệt, vị hoàng đế đó, từ góc độ lịch sử, là một hôn quân tàn bạo, vô nhân tính.

Nhưng nếu xét về tâm lý học, thì đó chỉ là một người đáng thương bị ảnh hưởng bởi nhiều yếu tố từ nhỏ đến lớn mà thôi.

Mục đích cuối cùng cũng chỉ là phục sinh cung nữ tên A Văn đó!

Hai người cổ đại cách đây hơn ba nghìn năm đã không thể ở bên nhau khi còn sống, vậy thì hãy để họ ở bên nhau sau khi chết đi!

Ngũ Ban nói vậy, Ngũ Tà đương nhiên không tiện phản đối.

Đối với cái lăng mộ này, cậu ta quả thực đã có chút sợ hãi.

Trên đường đã trải qua quá nhiều chuyện kỳ lạ, may mà lần này không uổng công, đã "kiếm chác" được một loại siêu năng lực.

"Anh Ban, vậy Lão Dương thì sao?" Ngũ Tà vừa thu dọn hành lý xong, chuẩn bị rời đi, đột nhiên nhìn thấy Lão Dương đang bị trói nằm một bên.

"Tôi hỏi cậu, vừa nãy khi ông ta kề dao vào cổ tôi, cậu có cảm thấy sợ không?" Ngũ Ban đối với điểm này có thể nhìn thấy rõ ràng.

Bây giờ Lão Dương cùng lắm chỉ là một phiên bản thu nhỏ của Kiệt, chỉ là ảo ảnh của ông ta bây giờ đã bị phá vỡ hoàn toàn, căn bản không còn cơ hội nào nữa.

Nhưng không phải Ngũ Tà không giúp phục sinh mẹ ông ta, mà là bây giờ không thể làm được, vì tiềm thức của Ngũ Tà bây giờ cho rằng mẹ ông ta đã chết, thì không thể xuất hiện trở lại trên thế giới này.

Có một điểm là vừa nãy Lão Dương, đã dùng dao cứa đứt cổ Ngũ

Tà.

Sát tâm trong lòng ông ta đối với Ngũ Tà là thật 100%!

"Ừm.

Nói thật, nếu không ngăn cản, thì có lẽ tôi đã bị chặt đứt đầu rồi." Ngũ Tà trong lòng cũng hiểu ra, Lão Dương này đã không còn là người bạn tốt năm xưa nữa, mà là một người xa lạ có thể chém đứt đầu mình bất cứ lúc nào.

Huống hồ rễ cây đã bị ăn mất, thần tính của cây đồng xanh cũng biến mất, giấc mộng phục sinh mẹ ông ta cũng tan biến trong tay Ngũ Tà.

Nếu để Lão Dương tỉnh lại, khó mà đảm bảo Lão Dương sẽ không ghi hận cả đời.

Nếu Lão Dương là một người bình thường thì đương nhiên không sao, nhưng đằng sau Lão Dương lại là Tạ gia.

Sau này nếu ông ta lại gây ra một số rắc rối, chẳng phải là tự chuốc lấy phiền phức sao?

"Vậy, Anh Ban, nên xử lý thế nào?" Cuối cùng Ngũ Tà ném vấn đề cho Ngũ Ban.

Ngũ Ban vẫn luôn là anh cả trong lòng cậu ta.

Mỗi khi gặp phải những vấn đề nan giải, Ngũ Ban luôn có thể giải quyết dễ dàng.

"Được rồi, chuyện này cứ giao cho tôi đi.

Yên tâm, tôi biết cậu cũng không muốn giết ông ta, dù sao ông ta cũng là nửa huynh đệ của cậu, tôi cũng không thể ra tay tàn nhẫn." Đương nhiên đối với cá nhân Lão Dương, cũng không thể gọi là đưa ra ngoài được.

Trong ấn tượng của Ngũ Ban từ hàng ngàn năm trước, nếu muốn ra ngoài thì chỉ có một con đường để đi, đó là cứ leo thẳng lên.

Cây đồng xanh đó vào thời đó đã được khai quật hơn một trăm mét, sau đó không tiếp tục khai quật nữa.

Trên đỉnh cây đồng xanh, có một số loại đường hầm khai thác, có thể đi theo những đường hầm đó mà ra ngoài.

Còn cái mộ đó ở đâu thì Ngũ Ban thật sự không biết.

Chỉ là nếu muốn đi ngược lại đường cũ, mức độ khó khăn sẽ lớn gấp mấy lần so với việc leo lên.

Vả lại, những con khỉ đó là những sinh vật hình thù kỳ dị, không phải là thứ mà hai người có thể bị nhốt trong đường mộ vài tiếng đồng hồ.

Vật tư của hai người bây giờ cũng không còn nhiều, chỉ đủ để chống đỡ quay về mặt đất.

Nếu cứ để Lão Dương ở lại đó, Ngũ Ban có chút lo lắng.

Dù sao cây đồng xanh thần bí này quả thực quá nhiều điều quái dị.

Vạn nhất Lão Dương có cách nào đó thoát ra ngoài, phiền phức sau này chắc chắn sẽ không nhỏ.

Tốt nhất là giải quyết ông ta ngay tại đây, chỉ là không thể giết Lão Dương trước mặt Ngũ Tà.

“Vì tôi cũng không có cách nào tốt hơn, vậy thì chi bằng thuận theo ý trời.

Lão Dương có sống được hay không thì tùy vào ông ta.

Tôi sẽ nới lỏng sợi dây trói ra, nếu ông ta tỉnh lại và có thể chấp nhận sự thật này, thì ông ta cũng sẽ leo ra ngoài, sẽ không tìm phiền phức cho chúng ta.” “Nếu không thể chấp nhận, ông ta nhất định sẽ đi

tìm bí mật của cây đồng xanh.

Lúc đó thì không phải tôi quyết định nữa, còn sống chết thì giao cho ông trời vậy!" "Được!" Ngũ Tà nghe Ngũ Ban nói vậy, gật đầu.

"Vậy tôi ra ngoài nhé?" "Bản đồ trong tay chú Tần ghi chép rằng cứ men theo cây trúc xanh này mà leo lên, sẽ tìm thấy một số đường hầm khai thác, thậm chí tôi chắc chắn có thể tìm thấy lối ra từ những đường hầm đó, yên tâm đi, không sao đâu!" Ngũ Ban lừa Ngũ Tà như dỗ trẻ con, thực ra cũng không thể trách.

Ngũ Tà bây giờ còn trẻ, mặc dù đã trưởng thành không ít, nhưng có một số chuyện vẫn không thể chấp nhận được.

Đã vậy thì chi bằng đừng nói vội, để cậu ta sau này từ từ chấp nhận vậy.

Sau khi thương lượng xong, Ngũ Ban đi đầu, dẫn trước leo lên.

Ngũ Tà lưu luyến nhìn Lão Dương một cái, cắn răng, cuối cùng cũng đồng ý cách làm của Ngũ Ban.

Trước khi xuất phát, Ngũ Tà cố ý nới lỏng sợi dây trói trên người Lão Dương một chút.

Một mặt là để Lão Dương sau khi tỉnh lại có thể tự cởi trói, không đến mức bị trói sống đến chết ở đó, vì dưới đó có vô số con khỉ đang nhìn chằm chằm đợi sẵn.

Một khi cây đồng xanh nguội đi, lũ khỉ đó chắc chắn sẽ xông lên xé xác Lão Dương đang bị trói như cái bao tải ra ăn sạch.

Cậu ta không tin những con khỉ này ăn chay.

Nhìn vẻ mặt lạnh lùng của lũ khỉ đó, chúng chắc chắn cũng ăn thịt người chết.

Chương 342

Cậu ta không rõ những người chết này đến từ đâu, nhiều năm nay cũng chưa từng nghe thấy ở vùng Tần Lĩnh này xảy ra sự kiện mất tích dân số quy mô lớn.

Ngũ Ban và Ngũ Tà men theo thân cây đồng xanh cứ thế leo lên, không lâu sau Ngũ Tà đã có chút kiệt sức.

Khắc phục lực hấp dẫn để leo lên trên quả nhiên mệt hơn rất nhiều so với đi bộ bình thường.

"Anh Ban!

Nhìn những cái lá cây đó kìa!" Theo hướng Ngũ Tà chỉ, Ngũ Ban quay đầu nhìn lại.

Vừa nhìn đã không khỏi giật mình, khiến da đầu tê dại.

Đó đâu phải là lá cây, rõ ràng là từng bộ xác khô đã phân hủy thành bộ xương treo trên cây đồng xanh.

Từ dưới độ cao hơn một trăm mét nhìn lên cây đồng xanh, những bộ xương này quả thực giống như những chiếc lá cây treo trên thân cây đồng xanh.

Nhưng khi đến gần thì có thể phân biệt được, đó đâu phải lá cây, mà là từng bộ thi thể bị gió khô treo trên đó.

Có lẽ đã trải qua mấy trăm năm, những thi thể này lúc này giống như bị co rút lại.

"Đi mau, đừng nhìn nữa, tôi cũng không biết những thi thể đó từ đâu ra." Ngũ Tà lúc này cũng quan sát những cái gọi là "lá cây" thực ra là những bộ xương đó.

Nhưng cậu ta lại phát hiện ra một chuyện quái dị khác.

“Anh Ban... nhìn mặt của chúng kìa!” Khi Ngũ Tà nói câu đó, giọng cậu ta có chút run rẩy.

Nghe theo tiếng gọi, Ngũ Ban mới nhìn rõ những thi thể treo trên cây.

Không nhìn thì thôi, Ngũ Ban nhìn kỹ thì phát hiện mặt những thi thể này giống hệt mặt lũ khỉ đó.

Lần trước khi gặp lũ khỉ đó, Ngũ Ban trong một khoảnh khắc đã tưởng rằng những thi thể này là lũ khỉ đó.

Nhưng lúc đó khoảng cách đến lũ khỉ quá xa, không thể nhìn rõ toàn bộ khuôn mặt, vì vậy cũng không thể khẳng định những thi thể này là lũ khỉ đó.

Nhưng có một điểm có thể khẳng định, những thi thể này chắc chắn có liên quan đến lũ khỉ đó!

Ngũ Ban vừa nghĩ đến hàng trăm con khỉ đó, da đầu có chút tê dại.

Anh ta không muốn cùng lúc bị nhiều con khỉ như vậy vây công.

“Không muốn chết thì mau leo lên đi, đừng có nghỉ ngơi ở đây!” “Anh Ban!

Đây rốt cuộc là nơi nào?

Chẳng lẽ là ổ của lũ khỉ đó sao?” “Không thể nào.

Lũ khỉ đó tuy sống trên cây, nhưng cũng không cần thiết phải cách mặt đất xa đến vậy, tối ngủ nửa đêm rơi xuống chẳng phải sẽ chết sao!

Thôi được rồi, đừng nói nữa, mau leo lên đi.

Lát nữa lũ khỉ đó không chừng sẽ leo lên đấy!” Lời Ngũ Ban còn

chưa dứt, liền nghe thấy tiếng ồn ào chí chóe của một đám ở phía dưới!

Mặt Ngũ Ban và Ngũ Tà đột nhiên trầm xuống, không nói thêm lời nào, vội vàng leo lên.

Vừa leo Ngũ Tà vừa hỏi Ngũ Ban.

"Anh Ban, trong cái bình nước quân dụng đó không phải có cồn sao?

Mau đốt lửa đi chứ!" "Cậu nói gì?

Vừa nãy tôi đã nói trong cái bình nước quân dụng đó không có cồn, cồn đó đã dùng hết từ lâu rồi.

Mau leo lên đi, nếu không lát nữa bị lũ khỉ đó vây công thì toi đời!" Ngũ Ban thấy Ngũ Tà lúc này có chút không hiểu chuyện, quay đầu lại gầm lên một tiếng!

Ngũ Tà thấy Ngũ Ban có chút tức giận, liền hiểu ra rằng tình hình lúc này vô cùng nghiêm trọng!

Lão Dương bị bỏ lại dưới đó, e rằng đêm nay sẽ bị lũ khỉ đó xé xác.

Không kịp thương xót cho Lão Dương, Ngũ Tà liền nghe thấy tiếng động phía sau ngày càng gần, vội vàng tăng tốc bước chân leo lên.

Khi cậu ta ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện Ngũ Ban đã ở khá xa.

Tối nay cậu ta bắt đầu mệt không ít, thậm chí còn chưa được nghỉ ngơi vài phút, nhưng lúc này vì muốn sống sót, cũng không bận tâm nhiều như vậy!

May mà phía trên cây đồng xanh có rất nhiều cành cây, Ngũ Tà bất cứ lúc nào cũng có chỗ bám víu, không cần lo lắng sẽ rơi xuống.

Nhưng điều đó không chỉ dành cho cậu ta, đối với lũ khỉ vốn sống trên cây, đó còn là một lợi thế lớn hơn nhiều!

Ngũ Ban vẫn luôn ở phía trước, không nói một lời, vội vã chạy đi.

Lúc này anh ta cũng không bận tâm đến Ngũ Tà.

Một khi bị lũ khỉ đó vây công, hai người họ sẽ không ai thoát được!

Với tốc độ của hai người, muốn thoát khỏi sự truy đuổi của lũ khỉ dưới đó là không thể.

Rốt cuộc có cách nào mới có thể thoát ra được đây!

Trong giấc mơ, anh ta từng ở nơi này cách đây hàng ngàn năm, nhìn thấy nhóm công nhân phía dưới đang đào đường hầm và xây dựng đường mòn.

Đến độ cao này, những đường hầm và đường mòn đó hẳn là không còn xa nữa, bây giờ anh ta vẫn chưa nhìn thấy!

Nhìn Ngũ Tà ở phía dưới không ngừng leo lên, Ngũ Ban dừng lại, lấy đèn pin trong ba lô ra!

Anh ta quét một lượt xung quanh, cuối cùng cũng nhìn thấy thứ mình hằng mơ ước!

“Kít kít kít!

Kít kít!” (Leo không nổi nữa rồi!

Mau túm lấy!) Sắc mặt Ngũ Ban biến đổi, vội vàng lấy sợi dây thừng từ trong ba lô ra.

Sợi dây thừng đó dài khoảng hơn 30 mét.

Con đường mòn được xây dựng sát vách đá dựng đứng, cách cây đó cũng hơn 20 mét, độ dài của sợi dây thừng chắc chắn là đủ.

“Bàng!” Âm thanh sợi dây thừng va chạm vào con đường mòn vang vọng khắp không gian rộng lớn.

Ngũ Ban trong lòng thắt chặt, dùng sức giật hai cái, phát hiện nó đã chắc chắn.

Xem ra đu dây qua đó sẽ không có vấn đề lớn!

Sau khi xác nhận lại độ chắc chắn của sợi dây thừng ba lần, anh ta vội vàng hét lên với Ngũ Tà: “Ngũ Tà mau lên, tôi đu dây qua đó!” “Anh Ban!

Cứu mạng!” Lời Ngũ Ban còn chưa dứt, liền nghe thấy tiếng kêu cứu của Ngũ Tà.

Ngũ Ban vội vàng nhìn xuống, hóa ra lúc này Ngũ Tà đang bị ba con khỉ vây đánh, lần này khoảng cách khá gần.

Thêm vào đó, ánh sáng đèn pin khá sáng, khi chiếu vào mặt lũ khỉ đó, chúng theo bản năng né tránh, quay đầu sang một bên để tránh ánh sáng đèn pin.

Chương 343

Nhưng trong khoảnh khắc vừa nãy, Ngũ Ban lại quan sát rõ ràng phần đầu của lũ khỉ đó.

Biểu cảm của chúng đều y hệt nhau, thậm chí cả cái đầu cũng giống nhau như đúc, tất cả đều có màu xám trắng, lộ ra một nụ cười quỷ dị!

Lũ khỉ thấy ánh đèn quét qua, không còn chiếu vào mặt chúng nữa, liền nhanh chóng lại leo lên, ra sức kéo Ngũ Tà.

Thậm chí có một con khỉ còn nhảy thẳng lên đầu Ngũ Tà, ra sức giật đầu cậu ta!

Ngũ Ban bây giờ đã hiểu, những thi thể treo trên cành cây đồng xanh đó, tại sao lại có biểu cảm như vậy.

Rõ ràng là lũ khỉ này đã chặt đầu những thi thể đó, rồi gắn lại một cái đầu mới!

Chẳng lẽ lũ khỉ này muốn biến anh ta và Ngũ Tà thành đồng loại của chúng!

Khỉ năm nay đều điên rồ đến vậy sao, mẹ nó, chút đạo lý cũng không còn!

Nhưng tất cả những suy nghĩ đó đều hoàn thành trong chớp mắt trong đầu Ngũ Ban, anh ta cũng không có thời gian mà chửi bới!

Hai tay Ngũ Tà sắp bị lũ khỉ đó kéo rời khỏi thân cây đồng xanh.

Ngũ Ban cầm Hắc Kim Cổ Kiếm lộn ngược trong tay, kéo sợi dây thừng nhảy xuống!

Con khỉ xông lên phía trước nhất lúc này đang dùng sức xoay cổ

Ngũ Tà, hy vọng có thể vặn đứt đầu Ngũ Tà.

Nhưng Ngũ Ban sẽ không cho nó cơ hội.

Trong khoảnh khắc nhảy vọt xuống, anh ta dùng chuôi Hắc Kim Cổ Kiếm đập thẳng vào mặt con khỉ đó.

Nhưng không hề có cảnh máu tươi bắn tung tóe như tưởng tượng, ngược lại chỉ nghe thấy một tiếng "cạch".

Ngũ Ban nhìn phần đầu con khỉ bị Hắc Kim Cổ Kiếm đập trúng, chỉ thấy đó đâu phải là mặt khỉ, rõ ràng là lũ khỉ đó đang đeo một cái mặt nạ có hình thù kỳ dị!

Con khỉ đó vì mặt nạ trên mặt bị đập trúng đầu, lúc này đang lảo đảo.

Cảm giác đau đớn không ngừng kích thích thần kinh của nó, nó ôm đầu, trực tiếp nhảy xuống!

Mấy con khỉ còn lại thấy đồng bọn của mình bị người khác đánh cho nhảy xuống, liền đoàn kết lạ thường, tất cả đều bỏ Ngũ Tà mà vây công Ngũ Ban.

Nhưng Ngũ Ban không phải là kẻ dễ chọc.

Anh ta cầm Hắc Kim Cổ Kiếm trong tay, vung ra một đường kiếm khí hình vòng cung, không thể cản phá, chém chết tất cả mấy con khỉ đang xông lên!

Hiện tại, mấy con khỉ leo lên đã bị Ngũ Ban từng con một chém giết.

Nhìn xuống dưới chân, chắc chắn có vô số con khỉ đang điên cuồng xông lên.

Ngũ Ban cũng không kịp suy nghĩ nhiều, kéo Ngũ Tà đu dây, đu về phía đường mòn trên vách đá!

“A!

Anh Ban!

Tôi sợ độ cao!” Ngũ Tà lúc này bị Ngũ Ban nắm chặt trong tay, cả người cậu ta như đang bay lượn trên trời.

Chỉ là trông cậu ta quả thực có chút chật vật.

Nghe Ngũ Tà kêu khóc, Ngũ Ban vội vàng nói nhỏ: “Đừng nhìn xuống, bám vào con đường mòn phía trước, tôi sẽ đu cậu sang đó trước!” Cũng không đợi Ngũ Tà đồng ý, Ngũ Ban nắm lấy một cơ hội, ném Ngũ Tà như ném bowling về phía con đường mòn đó.

Ngũ Tà ở trên không trung sợ đến mức không dám nói, mắt dán chặt vào con đường mòn phía trước.

Nếu lần này thất bại, có khả năng sẽ rơi xuống dưới mà tan xương nát thịt!

Thực ra khoảng cách cũng không xa lắm, vừa nãy Ngũ Ban dùng chân lấy lực khi đu từ đó sang, khoảng cách đến con đường mòn cũng chỉ năm sáu mét.

Chỉ là vì quá nhiều yếu tố, khiến Ngũ Tà sinh ra cảm giác sợ hãi!

Dù sao Ngũ Tà cũng là người mang huyết mạch Kỳ Lân, sức lực trên người cũng không hề nhỏ.

Trong khoảnh khắc được đu đến gần con đường mòn nhất, hai tay cậu ta nắm chặt lấy những thanh gỗ bên cạnh lối đi, không biết loại gỗ gì mà có thể bảo quản lâu đến vậy mà không mục nát!

Thấy Ngũ Tà đã đứng vững trên lối đi đó, Ngũ Ban thở phào nhẹ nhõm.

Vừa nãy hai người nếu cùng đu sang thì đơn giản là không thể.

Bây giờ chỉ còn lại Ngũ Ban.

Lũ khỉ thấy Ngũ Ban và Ngũ Tà cùng đu trên không, liền đứng trên cây đồng xanh kêu chí chóe ồn ào, trong lòng đầy phẫn nộ.

Lúc này, thấy Ngũ Ban sắp đu lần nữa, tất cả chúng tập trung lại một chỗ, đứng trên thân cây, như một đám bạn bè tụ tập uống rượu, chào đón cảnh tượng người cuối cùng!

Ngũ Tà nhìn lũ khỉ đeo mặt nạ tụ tập lại một chỗ, cười lạnh một tiếng, rồi bất ngờ vung Hắc Kim Cổ Kiếm trong tay ra phía trước, phóng ra một đạo kiếm khí.

Phải biết rằng lần này Ngũ Ban đã dùng hết mười phần sức lực, mục đích là để dọa lũ khỉ đó sợ hãi, nếu không chúng sẽ cứ bám theo anh ta và Ngũ Tà, làm người ta đau đầu không chịu nổi!

Khi lũ khỉ đang mừng rỡ như điên chuẩn bị tóm lấy Ngũ Ban, thì thứ chúng đón nhận lại là một đạo kiếm khí do Ngũ Ban vung ra.

Đạo kiếm khí đó không ngừng phóng đại trong đồng tử của chúng, thổi bay lông khỉ trên người chúng tán loạn ra phía sau.

Cảm nhận đạo kiếm khí do Ngũ Ban vung ra, lũ khỉ theo bản năng liền liều mạng lùi lại.

Nhưng lũ khỉ tụ tập trên cây đồng xanh thực sự quá nhiều, dẫn đến không ít con khỉ xảy ra sự kiện giẫm đạp, phát ra từng tiếng kêu thảm thiết liên tục, thậm chí có mấy chục con khỉ vì sự kiện giẫm đạp mà đều rơi xuống.

Tạo thành một âm hưởng tuyệt vời trong thung lũng.

Còn những con khỉ còn lại, thì bị một đạo kiếm khí của Ngũ Ban hoàn toàn che lấp.

Chỉ nghe một tiếng "cạch", cây đồng xanh đó lại bị Ngũ Ban chém ra một vết nứt nữa.

Lũ khỉ nhìn thấy tình huống này, trong mắt chỉ còn lại sự sợ hãi, nào dám tiếp tục truy kích.

Đối với cây đồng xanh đó dường như chúng vô cùng sợ hãi.

Lúc này, nhìn cây đồng xanh bị Ngũ Ban một kiếm chém thành ra nông nỗi đó, sự sợ hãi bản năng trỗi dậy.

Con nào chạy thì chạy, con nào trốn thì trốn.

Thấy vậy, Ngũ Ban mới thở phào nhẹ nhõm.

Hóa ra lũ khỉ này sợ chết, không giống như cương thi không sợ chết, chỉ biết cắn người.

Ngũ Ban vừa đu lên cây, chuẩn bị đu sang vách đá đối diện thì đột nhiên cảm thấy có một loại sinh vật nào đó đang không ngừng bay lên từ bóng tối vô tận phía dưới.

Ngay cả cây đồng xanh cũng rung lắc dữ dội.

Phải biết rằng trước đây nhiều con khỉ như vậy gây ra động tĩnh lớn đến thế, cũng chỉ khiến cây đồng xanh rung nhẹ một chút thôi, chưa từng có tình huống nào kịch liệt như bây giờ.

Ngũ Ban không dám dừng lại lâu, hai chân dùng sức đạp vào cây đồng xanh, bắp chân ra sức đạp một cái, lợi dụng quán tính mà bay đến trước mặt Ngũ Tà.

Ngũ Tà cũng thấy cây đồng xanh đang rung lắc điên cuồng, vội vàng hỏi Ngũ Ban đã xảy ra chuyện gì?

Ngũ Ban đương nhiên không biết dưới đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chương 344

Nhưng ở dưới đó, lúc đó chỉ có mấy đường mộ đơn giản, ngay cả một ngôi mộ tử tế cũng không có.

Ngôi mộ đó tuyệt đối không ở đó, ngay cả khi Đế vương Kiệt bò ra cũng không thể gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Đột nhiên một tiếng động lớn, làm cho cả vách đá cũng rung chuyển và nứt nẻ.

Hai người vội vàng bò rạp trên đường mòn, sợ bị rung lắc mà rơi xuống.

“Anh Ban, không phải là động đất đấy chứ?

Động tĩnh lớn quá?” Ngũ Tà run rẩy nói trên mặt đất.

Câu nói đó lại nhắc nhở Ngũ Ban, chẳng lẽ không phải là thứ Ngũ Tà ảo tưởng ra khi vừa đu dây qua đó sao.

“Mẹ nó, vừa nãy cậu nhìn xuống dưới rồi à?” Ngũ Ban bò trên mặt đất gầm lên với Ngũ Tà.

“Tôi... tôi thấy dưới đó một mảng tối đen, cứ tưởng có quái vật địa ngục!” “Mẹ kiếp!” Lời Ngũ Ban chưa dứt, anh ta nhìn thấy trong bóng tối vô tận có một chiếc đèn lồng đỏ khổng lồ, đang bay lên với tốc độ cực nhanh.

Rất nhanh, chiếc đèn lồng khổng lồ đó đã ngang với độ cao của Ngũ Ban.

Khi nó dừng lại hoàn toàn, Ngũ Ban mới nhìn rõ bộ mặt thật của nó.

Đó đâu phải là đèn lồng, mà là một con rắn khổng lồ vô cùng lớn.

Chính giữa đầu nó có một chiếc lá cây phát sáng, mép miệng phun ra chiếc lưỡi khổng lồ vô cùng.

Lúc này, ngoài lũ khỉ, Ngũ Ban nhìn thấy chỉ còn lại hai người sống sót ở đây.

Nhưng con rắn khổng lồ đó dường như không có hứng thú với lũ khỉ, chỉ thấy nó không ngừng thè ra nuốt vào chiếc lưỡi trong miệng, đôi mắt to lớn hình chiếc lá cây đó chăm chú nhìn chằm chằm Ngũ Ban và Ngũ Tà.

Chiếc lưỡi đó đơn giản là còn lớn hơn cả một ngọn núi.

Nhìn xuống dưới nữa, căn bản không thể nhìn rõ cơ thể nó rốt cuộc dài bao nhiêu, chỉ có thể thấy một số vị trí mờ ảo.

"Anh Ban!

Tôi biết sinh vật này, trong truyền thuyết là Cửu Âm Chúc, trên Sơn Hải Kinh từng ghi chép, loại sinh vật này là một con rắn khổng lồ, đã trộm đèn lồng trên trời, sau đó bị trấn áp dưới địa ngục." "Sẽ có thứ này sao, trời ơi!

Tuyệt đối không thể nào, nhưng sinh vật trong thần thoại lại có thể xuất hiện ở đây sao?" Ngũ Ban nghe Ngũ Tà nói vậy, trong lòng cũng vô cùng kinh hãi.

Cửu Âm Chúc trông vô cùng to lớn, ngay cả cái cây đó e rằng cũng lớn hơn Ngũ Ban và Ngũ Tà mấy lần.

Bây giờ đối đầu với Cửu Âm Chúc, căn bản không có một tia thắng lợi nào.

Thể hình của hai bên đơn giản là có thể "bọ ngựa đấu xe", không có bất kỳ khả năng so sánh nào.

Nếu Ngũ Ban cố gắng ra tay, thì chỉ có thể là tự tìm đường chết.

Dưới đó căn bản là một vùng đất bằng phẳng, loại quái vật này không thể xuất hiện được.

Nó nghiêm trọng vi phạm định luật vật lý!

Ngũ Ban lúc này cũng không còn tâm trạng trách Ngũ Tà.

Gặp phải thứ này, hai người chỉ có thể chạy trốn.

Anh ta đưa tay ra sau lưng, ra hiệu cho Ngũ Tà, chuẩn bị cho việc chạy trốn.

Lúc này, con quái vật trước mặt e rằng trong thời gian ngắn sẽ không tấn công hai người.

Ngũ Tà nhìn tay Ngũ Ban ở phía sau đang đếm ngược, trong lòng cũng thầm niệm, dần dần điều chỉnh đầu và cơ thể mình, chuẩn bị chạy trốn bất cứ lúc nào.

"Anh Ban, Cửu Âm Chúc có tấn công tôi khi tôi chạy không?

Lớn quá!" "Im miệng, mau chạy đi!" Ngũ Ban nghe Ngũ Tà nói vậy, trong lòng lập tức rối bời.

Những gì Ngũ Tà vừa nói chắc chắn đều là những thứ cậu ta ảo tưởng ra.

Nếu để cậu ta tiếp tục như vậy, không biết sẽ xảy ra vấn đề gì.

Quả nhiên, ngay khi Ngũ Tà vừa nói xong câu Cửu Âm Chúc có tấn công hay không, chỉ thấy Cửu Âm Chúc đột nhiên rụt đầu về phía sau, một tư thế tấn công tiêu chuẩn.

May mà Ngũ Ban phản ứng kịp thời, kéo Ngũ Tà chạy về phía sau, cũng không bận tâm có bị Cửu Âm Chúc va vào hay không.

Ngũ Ban lại chém về phía sau mười mấy nhát kiếm.

Mười mấy nhát kiếm đó gần như đã hao hết tất cả sức lực của

anh ta.

Trong vỏn vẹn hai giây, Cửu Âm Độc Trùng đã đâm sầm vào trước mặt hai người.

May mà Ngũ Ban vừa nãy đã chém ra mười mấy đạo kiếm khí tạm thời chặn được đòn tấn công của Cửu Âm Chúc, khiến nó phải chịu một chút đau đớn.

Trong không gian rộng lớn phát ra âm thanh khiến người ta đau đầu, đó căn bản không phải là tiếng rắn có thể phát ra.

Tiếng rắn bình thường phát ra là tiếng "xì xì", còn tiếng Cửu Âm Chúc phát ra dường như là cổ họng bị đốt cháy, phát ra loại âm thanh giống như giấy nhám chà tường.

Âm thanh đó kéo dài, và Cửu Âm Chúc vì đau đớn mà đâm loạn xạ vào bên cạnh cây đồng xanh, làm cho cả vách đá cũng bị va chạm mà đá rơi lả tả.

Ngũ Ban cố gắng giữ tư thế chạy, không để mình ngã.

Nhưng khổ nỗi tiếng gầm thét của Cửu Âm Chúc thực sự quá chói tai, anh ta không thể bận tâm nhiều như vậy, liền gầm lên một tiếng Hổ khiếu về phía sau, âm thanh đó lập tức át đi tiếng gầm thét của Cửu Âm Chúc.

Khoảng trống ngắn ngủi đó, khiến đầu óc Ngũ Tà tỉnh táo trở lại một chút.

Thấy Ngũ Tà định mở miệng nói, Ngũ Ban vội vàng bịt miệng cậu ta lại, kéo cậu ta chạy đi.

Anh ta cũng không bận tâm đến việc đá trên đầu đang rơi xuống ào ào, cắm đầu chạy vào sâu bên trong vách đá.

May mà đường hầm khai thác ban đầu được người xưa đào sâu,

bên trong có rất nhiều không gian để ẩn nấp.

Chỉ sợ rằng vách đá dựng đứng căn bản không chịu nổi những cú va chạm của Cửu Âm Chúc.

Đến lúc đó, hai người họ e rằng thật sự sẽ bị chôn vùi trong rừng núi sâu thẳm.

Nhất định không thể để Ngũ Tà nói thêm một lời nào.

Thằng nhóc này làm việc không suy nghĩ, hơn nữa cái trong đầu cậu ta, lại sẽ trở thành hiện thực, đó mới là điều đáng sợ nhất.

Dường như bây giờ cả hai đều đang liều mạng chạy trốn, Ngũ Tà cũng không bận tâm nhiều như vậy, chỉ muốn sống sót.

"Anh Ban mau đừng chạy nữa, phía trước có ánh sáng đỏ, mau chạy ngược lại, đó là mắt của Cửu Âm Chúc, mau chạy!" Ngũ Ban lúc này đang cắm đầu liều mạng chạy về phía trước.

Nghe Ngũ Tà nói vậy, anh ta vội vàng dừng chân lại, nhìn về phía trước.

Lúc này, đôi mắt hình chiếc lá cây của Cửu Âm Chúc cũng đang nhìn chằm chằm họ.

Ngũ Ban nhanh chóng tránh được đôi mắt đỏ máu hình chiếc lá cây đó, nhưng Ngũ Tà lại không may mắn như vậy, mắt cậu ta cứ nhìn thẳng vào đôi mắt hình chiếc lá cây đó, không hề nhúc nhích!

"Ngũ Tà Ngũ Tà mau chạy đi, cậu đang làm gì đấy?!" Chuẩn bị quay đầu chạy, Ngũ Ban đột nhiên phát hiện Ngũ Tà đang ở ngay trước mặt mình không hề nhúc nhích.

Chương 345

Trong lòng anh ta thầm kêu không hay rồi, thằng nhóc này chắc chắn đã bị ma ám, bị đôi mắt hình chiếc lá cây đó khống chế rồi!

"Mẹ kiếp, lão tử liều mạng với mày!" Ngũ Tà lúc này đang chắn trước mặt Ngũ Ban, thêm vào đó đường mộ lại hơi hẹp, căn bản không đủ chỗ cho Ngũ Ban vượt qua.

Ngũ Ban cũng sẽ không bỏ mặc Ngũ Tà mà một mình chạy trốn.

Anh ta hai tay giơ cao Hắc Kim Cổ Kiếm trong tay, cúi đầu lại xoay người về phía sau, một kiếm hai kiếm ba kiếm, ba mươi mấy kiếm, vô số kiếm khí mạnh mẽ từ trong tay anh ta bắn ra.

Nhưng Cửu Âm Chúc đó không chỉ có thể hình khổng lồ, mà dường như còn có linh khí vô cùng mạnh mẽ.

Nó không để cho đôi mắt đỏ hình chiếc lá cây đó tiếp xúc với ba đạo kiếm khí, mà dùng lớp vỏ ngoài cứng rắn vô cùng sâu sắc để chống lại ba đạo kiếm khí đó.

Nhưng điều đó cũng khiến Cửu Âm Chúc có chút chậm chạp.

Ngũ Tà có thể xuyên qua ánh sáng đỏ yếu ớt mà nhìn thấy ba đạo kiếm khí, chỉ để lại ba vết xước yếu ớt trên người Cửu Âm Chúc mà thôi, căn bản không có tổn hại thực chất.

Nhưng may mắn là ba đạo kiếm khí vừa rồi đã khiến Cửu Âm Chúc quay sang hướng khác, Ngũ Tà cũng tạm thời khôi phục khả năng hành động.

Cảm thấy Ngũ Tà ở phía sau cơ thể mềm nhũn ra, Ngũ Ban kéo tay Ngũ Tà cũng vội vàng chạy về phía sau.

Nhưng đường hầm khai thác đó thông suốt cả hai đầu, biết làm

sao bây giờ, không có cách nào khác, chỉ đành chạy vòng quanh ở hai đầu đó.

Bây giờ tuyệt đối không thể để Cửu Âm Chúc tóm được dù chỉ một chút cơ hội.

Con Cửu Âm Chúc có thể thất bại vô số lần, nhưng họ chỉ có thể thất bại một lần.

Hậu quả của thất bại là cả hai người sẽ chôn vùi trong bụng Cửu Âm Chúc.

Trong quá trình chạy trốn, Ngũ Ban cảm thấy vô cùng uất ức trong lòng.

Cửu Âm Chúc ở bên ngoài giống như một con mèo đen lớn, còn anh ta và Ngũ Tà thì giống như hai con chuột nhỏ bị Cửu Âm Chúc chơi đùa xoay vòng vòng.

May mà Cửu Âm Chúc đó dường như tìm thấy niềm vui ở trong đó, không vội vàng nuốt chửng hai người, cũng không tấn công đường hầm khai thác.

Nếu không, một khi đường hầm bị Cửu Âm Chúc va chạm, hai người họ không bị chôn vùi ở đó là điều không thể.

Có lẽ Cửu Âm Chúc đã bị giam giữ quá lâu dưới địa ngục, vì vậy mới lấy hai người họ ra làm trò tiêu khiển.

Ngũ Ban nhanh chóng hiểu ra một điều, khi mèo bắt chuột cũng có một thói quen, thích chơi đùa con mồi đến chết, sau đó mới từ từ thưởng thức.

Nhưng Ngũ Ban không phải là con chuột nhỏ mặc người xẻ thịt, anh ta là một con Bạch Hổ có thể vồ cắn người bất cứ lúc nào.

“Ngũ Tà, mau nghe tôi nói, Cửu Âm Chúc dường như bây giờ

không tấn công tôi, mau dùng đèn pin xem xung quanh hoặc phía trên có đường hầm nào khác không, cơ hội duy nhất của chúng ta bây giờ là ở đây, nhất định phải nắm bắt lấy." "Nếu không cả hai chúng ta đều sẽ chết ở đây.

Tạm thời đừng chạy nữa, từ từ tìm.

Tôi sẽ thu hút sự chú ý của con rắn lớn này trước, nhớ là tuyệt đối đừng dừng lại.

Con Cửu Âm Chúc này hẳn là có trí tuệ." Lời vừa dứt, Ngũ Ban liền buông tay Ngũ Tà ra.

Trong đường hầm khai thác đó, nắm tay Ngũ Tà mà chạy vòng quanh thực sự có chút không chịu nổi.

Vung tay ném đèn pin cho Ngũ Tà xong, Ngũ Ban liền bắt đầu chạy vòng quanh ở hai đầu đường hầm.

Thấy Ngũ Ban phó thác tính mạng của mình cho mình, Ngũ Tà cảm động đến mức rối tinh rối mù.

Ngũ Tà dần dần giảm tốc độ, chậm rãi tìm kiếm trong đường mộ.

"Anh Ban!

Anh Ban!

Cháu tìm thấy rồi, mau lên." Ngũ Tà không lâu sau liền phát hiện trên đỉnh đầu mình có một đường hầm khoáng sản vô cùng lớn, đường hầm này khi hai người bỏ chạy trước đó hoàn toàn không hề được phát hiện.

Bởi vì hai người không dám ngẩng đầu đối mặt với Cửu Âm Chúc, sợ bị diệt thần.

Giờ đây, Ngũ Tà nhờ sự giúp đỡ của Ngũ Ban, đương nhiên quan sát tỉ mỉ hơn, khi nhìn thấy đường hầm trên đầu, niềm vui trong lòng

anh ta gần như làm nước mắt anh ta trào ra, thật là không dễ dàng chút nào.

Lúc này, Ngũ Ban vẫn đang chơi đùa với Cửu Âm Chúc, nghe tiếng gọi, cũng không dám lập tức chạy đến bên Ngũ Tà, chỉ lớn tiếng kêu anh ta leo lên trước.

Ngũ Tà nghe xong cũng không chần chừ.

Anh ta cũng biết bây giờ hai người ở cùng nhau càng khó chạy thoát, chỉ có anh ta lên trước, Ngũ Ban mới có thể yên tâm mà thoát thân, nếu không kéo theo một kẻ dở hơi như anh ta thì căn bản sẽ không có cơ hội trốn thoát.

May mắn thay, đường hầm đó không phải là loại thẳng đứng, mà là một dốc nghiêng.

Ngũ Tà dựa vào bức tường xung quanh, vội vàng bò vào trong.

Cuối cùng, Ngũ Ban cũng chạy đến cửa hầm khoáng sản, vừa nhìn thấy một bàn tay vươn ra, anh ta còn chưa nắm được bàn tay đó đã nhảy lên.

Ngũ Tà cảm nhận có người đang nắm chặt hai tay mình, vội vàng kéo lên.

Hai người nhìn nhau rồi biến mất trong đường hầm thông suốt hai đầu, vội vàng bò lên.

Cả hai đều hiểu.

Một khi Cửu quận chúa đó phát hiện hai người biến mất, chắc chắn sẽ giận dữ không kiểm soát, thậm chí có thể trực tiếp đâm sập vách núi cheo leo, điều đó không phải là thứ hai người có thể chịu đựng được.

Đường hầm này cũng không biết dài bao nhiêu, có trốn thoát được

hay không lại là một chuyện khác.

“Rầm!

Rầm!

Rầm!” Quả nhiên, hai người chưa bò được bao xa đã cảm thấy đường hầm rung chuyển dữ dội, sau đó nghe thấy ba tiếng động lớn, rõ ràng là Cửu Âm Chúc đã phát hiện ra hai người biến mất, và lao vào vách núi.

Con Cửu Âm Chúc đó cũng không hiểu sao lại bị hai con sâu nhỏ này trêu chọc, chuyện như vậy không thể nào dung thứ được.

Nó thoát ra từ địa ngục, đã mất không ít công sức, hôm nay vừa mới ra ngoài đã bị hai con sâu nhỏ này đùa giỡn, đây quả là một vết nhơ lớn trong cuộc đời nó.

Lúc này, nó càng lúc càng tức giận.

Đột nhiên, khối đá đỏ khổng lồ đó bắn ra một luồng sáng cực lớn, trực tiếp cắt một vết nứt khổng lồ trên vách núi.

Nửa nhỏ hơn của vách núi đó nứt ra, trực tiếp trượt xuống.

May mắn thay, Ngũ Ban và Ngũ Tà không ở trong nửa vách núi đó, nếu không cả hai chắc chắn sẽ chết ở đó.

“Anh Ban!

Không được rồi, không được rồi, cháu chạy không nổi nữa.

Cửu Âm Chúc là thứ trong thần thoại, vậy đương nhiên phải có người bắt nó chứ.

Người trong địa ngục đi đâu hết rồi?

Không nói được!” Ngũ Tà đột nhiên dừng lại, chống eo ngồi bệt xuống đất, thở hổn hển, rõ ràng là lúc này anh ta không thể chạy nổi

nữa.

Trong lăng mộ này anh ta chưa bao giờ nghỉ ngơi, thời gian duy nhất nghỉ ngơi là lúc bị trúng độc.

Lúc đó anh ta cũng không tốt hơn.

Chương 346

Bây giờ bị một con quái vật trong truyền thuyết truy đuổi chạy toán loạn khắp nơi, hiện tại anh ta có chút tuyệt vọng, gần như sắp khóc.

Ngũ Tà vừa dứt lời.

Sự rung chuyển của núi đột nhiên dừng lại.

Ngũ Ban đột nhiên hiểu ra, vì Ngũ Tà đã ảo tưởng ra Cửu Âm Chúc, vậy hẳn cũng tồn tại những người trong địa ngục, có thể bắt Cửu Âm Chúc trở lại, có lẽ câu nói vừa rồi của Ngũ Tà đã triệu hồi người địa ngục đến để bắt Cửu Âm Chúc.

Anh ta chưa kịp suy nghĩ xong liền nghe thấy một tiếng động cực lớn, ngay sau đó cảm thấy tim mình như muốn nổ tung, rõ ràng là ngọn núi mà họ đang ở đã bị Cửu Âm Chúc hung hăng đập nát.

Ngũ Ban và Ngũ Tà đồng thời lại rơi xuống từ cửa đường hầm mà họ vừa mới vào.

Ngũ Ban nhìn Ngũ Tà một cái rồi không thèm để ý nữa, lúc này thần kinh Ngũ Tà có chút yếu ớt, không thể tiếp tục ép buộc.

Anh ta từ từ mò mẫm đến cửa đường hầm thông hai đầu.

Cảnh tượng tiếp theo nhìn thấy đơn giản là khiến ba quan của anh ta gần như sụp đổ.

Con Cửu Âm Chúc đó căn bản không chủ động đâm vào vách núi, mà bị hàng vạn Âm binh cầm trường thương đâm sống sờ sờ vào vách núi.

Những Âm binh đó trông có vẻ rất quen thuộc, chẳng phải chính là đám Âm binh mà họ đã nhìn thấy dưới gốc cây Thanh Đồng đó sao?

Chẳng lẽ không tiến vào Thanh Đồng Môn thì sẽ xuất hiện lần nữa?

Không đúng, Ngũ Tà đã có khả năng đó, vậy thì mọi thứ mà anh ta nhìn thấy đều có thể xảy ra, chỉ là mọi thứ đều có chút không hợp lý.

Sợ rằng mình nhìn nhầm, anh ta lại cẩn thận quan sát khuôn mặt của những Âm binh đó, quả nhiên.

Trên mặt của những Âm binh đó vẫn như tờ giấy trắng, chỉ vẽ một đôi mắt, một mũi, một miệng, tượng trưng cho một khuôn mặt người.

Hàng vạn Âm binh, tất cả các khuôn mặt đều giống hệt nhau.

Trên khuôn mặt của họ đều lộ ra một vẻ kỳ dị khó tả.

Nhìn hiện trường, những Âm binh đó dường như không chiếm được nhiều ưu thế, bởi vì trong miệng của Cửu Âm Chúc có vô số Âm binh đang giãy giụa kêu la.

Con Cửu Âm Chúc lúc này cũng vô cùng tức giận, vừa mới ra ngoài ngày đầu tiên đã bị người địa ngục phát hiện, hơn nữa còn phái ra số lượng nhiều đến vậy.

Xem ra hôm nay thế nào cũng phải chiến đấu bất tử bất hưu, nó điên cuồng cắn xé những Âm binh đó, để xả hận.

Những Âm binh đó dường như không có cảm xúc của con người, trên khuôn mặt đó chỉ có một biểu cảm duy nhất.

Nhìn thấy đồng đội của mình bị con quái vật đó ngậm trong miệng, họ cũng không có bất kỳ hiện tượng lùi bước nào, liều mạng dùng trường thương trong tay đâm chết con Cửu Âm Chúc vào vách núi đó.

Chẳng lẽ cơ thể Cửu Âm Chúc to lớn như vậy, có thể bị trường

thương trong tay tùy ý đâm chết sao?

Ngũ Ban bây giờ nghiêm trọng nghi ngờ Cửu Âm Chúc cố ý làm ra vẻ bề ngoài như vậy!

Đột nhiên, anh ta nhìn thấy Cửu Âm Chúc lại phát ra ánh sáng đỏ mạnh mẽ hơn, trong lòng không ổn, vội vàng chạy quay lại, kéo Ngũ Tà ôm chặt lấy đất.

"Gầm!

Gầm!" Theo hai tiếng gầm lớn, Cửu Âm Chúc thoát khỏi sự khống chế của những Âm binh đó, chỉ cần một cái vung người liền có vô số Âm binh từ trên người nó rơi xuống.

Những cây trường thương của Âm binh trước đó căn bản còn chưa đâm thủng được một lớp da, bị một cú chấn động mạnh, tất cả đều bị bắn ra, bay tán loạn khắp bốn phía.

Những người hiểu lịch sử đều biết, trong thời cổ đại, đơn vị đo lường thường là xích hoặc trượng.

Theo ghi chép trong Hán Thư, Hạng Vũ cao tám xích hai tấc, do đó có câu nói "hán tử tám xích".

Trên thực tế, Khổng Tử cũng từng được người thường coi là dị nhân, cao bảy xích chín tấc, đều là những người cao lớn trong văn cổ Tiên Tần.

Trong cuộc sống hiện đại, đàn ông cao một mét tám đã không nhiều, những người đàn ông tám xích như thời cổ đại thì càng ít ỏi.

Nhưng Ngũ Ban nhìn những Âm binh bị Cửu Âm Chúc quật bay lên trời, chiều cao mỗi người đều trên hai mét.

Nhưng dù vậy cũng không thể chống lại kích thước quá lớn của Cửu Âm Chúc, những Âm binh đó trên người nó đơn giản chỉ như

những con bọ chét nhỏ.

Mặc dù vậy, những Âm binh đó căn bản không biết cái chết là gì.

Họ vẫn dũng cảm lao lên.

Con Cửu Âm Chúc đó cũng không phải là nhân vật dễ chọc, thấy những Âm binh đó không biết sống chết mà vẫn lao lên.

Bản thân nó đã bị áp chế trong địa ngục hàng chục vạn năm, sao có thể chịu đựng được việc người địa phủ liên tiếp lặp đi lặp lại bắt nạt.

Quật bay phần lớn Âm binh trên người, Cửu Âm Chúc dựng thẳng cơ thể, đầu ngửa ra sau căng cứng, chiếc lá đỏ rực rỡ kia càng thêm chói mắt, không ngừng phát ra ánh sáng đỏ, chiếu sáng cả cây Thanh Đồng đến mức có chút dị thường!

Mặc dù vậy, đám Âm binh đó không hề có ý định lùi bước, thấy Cửu Âm Chúc lúc này muốn tổng tấn công họ cũng không hề yếu thế, đội hình ban đầu tán loạn giờ đây đã tập hợp lại thành một khối.

Trừ những Âm binh bị Cửu Âm Chúc nuốt chửng, tất cả những Âm binh còn lại đều tập hợp thành một đội hình chiến đấu, đội hình đó giống như một ngọn trường mâu.

Ngũ Ban nhìn thấy mà trong lòng có chút hoảng sợ.

Chưa từng thấy người cổ đại tác chiến lại kinh người đến vậy.

Có khoảng ba bốn nghìn Âm binh.

Lúc này, họ đều giơ cao trường thương, trường kiếm trong tay lên trời, giống như một nghi thức.

Ngay cả Ngũ Ban cũng không thể nhìn ra điều gì đặc biệt trong đó.

Ngũ Tà lúc này cũng đã hồi phục sau cú chấn động mạnh vừa rồi, ẩn mình sau một tảng đá phía trước, thò đầu ra để chứng kiến trận đại chiến kinh thiên động địa này.

“Anh Ban, liệu có thể đánh lại Cửu Âm Chúc không?

Trông tình trạng hiện tại thì dường như không đủ để Cửu Âm Chúc nhét kẽ răng nữa!” Ngũ Ban không thể không biết sức mạnh chênh lệch lớn đến mức nào.

Sau khi suy nghĩ, anh ta liền đưa ra quyết định, vì là chuyện của người chết, hãy để người chết tự giải quyết đi.

Hai người anh ta và Ngũ Tà căn bản không cần phải tham gia vào chuyện này, mặc dù Cửu Âm Chúc là do Ngũ Tà thả ra, nhưng bây giờ thì có cách nào nữa đâu, người nào xông vào đó chẳng khác nào tự tìm cái chết, đám Âm binh đó có lẽ căn bản sẽ không để ý đến hai người.

Lúc này nếu không nhân lúc hỗn loạn mà chạy thoát, bất kể bên nào thắng, hai người đều khó thoát khỏi cái chết.

Ngay cả khi Âm binh cuối cùng thắng, họ cũng nhất định sẽ truy cứu vì sao Cửu Âm Chúc lại đột nhiên được thả ra.

Anh ta không hiểu nhiều về chuyện của người chết.

Chẳng may lại có thể điều tra ra đầu hai người.

Vì vậy, việc hai người bỏ chạy là lựa chọn chính xác nhất.

“Đợi lát nữa, khi chúng đánh nhau.

Nhân lúc hỗn loạn mà rời đi, tuyệt đối đừng đi.

Cháu cũng thấy rồi, anh căn bản không phải đối thủ của nó.

Âm binh thắng lợi, truy cứu ai thả Cửu Âm Chúc ra, anh nghĩ cháu cũng đã hiểu rõ rồi chứ.” Giọng Ngũ Ban lúc này có chút run rẩy, nhưng không phải anh ta đang nổi giận với Ngũ Tà, mà tình hình lúc này quả thực rất nghiêm trọng, không thể không đặt tâm trí vào nơi thuần khiết nhất, mới có thể đưa ra lựa chọn chính xác nhất.

Ngũ Tà cũng hiểu lý lẽ.

Chương 347

Anh ta rụt đầu lại gật đầu, bây giờ hai người đang chờ Cửu Âm Chúc và đám Âm binh đó đánh nhau.

Về phần Ngũ Ban, lúc này anh ta đang cầu nguyện, hy vọng đám Âm binh đó sẽ không dẫn Cửu Âm Chúc về phía họ, nếu không hai người trên đường chạy trốn sẽ lại gặp phải chuyện vừa rồi.

"Xì!

Xì…." Con Cửu Âm Chúc lúc này đột nhiên phát ra tiếng xì xì, Ngũ Ban nhìn thấy, không khỏi tò mò con rắn lớn đó đang làm gì.

Nếu là Cửu Âm Chúc, bây giờ chắc chắn nó sẽ trực tiếp dùng thân hình đè bẹp, bất kể trận pháp hay không, chắc chắn sẽ có một mảng lớn bị đè chết.

Nhưng khi nhìn thấy Cửu Âm Chúc biến đổi, sắc mặt anh ta lập tức đại biến.

Anh ta cũng không thèm để ý liệu có bị Cửu Âm Chúc và đám Âm binh đó phát hiện hay không, chạy về phía trước kéo Ngũ Tà chạy ra phía sau.

Lúc này, trên lớp da rắn của Cửu Âm Chúc mọc ra một đôi cánh thịt!

Kéo Ngũ Tà chạy trốn, Ngũ Ban cuối cùng cũng hiểu vì sao Cửu Âm Chúc không chọn đối đầu trực diện với đám Âm binh đó.

Có lẽ vì Cửu Âm Chúc đã bị áp chế quá lâu trong địa phủ, sức mạnh trên người nó đã giảm sút rất nhiều so với trước đây.

Lúc này, nó cố ý chọn trì hoãn thời gian, e rằng muốn khôi phục sức mạnh, giờ đây một khi Cửu Âm Chúc khôi phục toàn bộ sức

mạnh, hai người họ căn bản không thể thoát khỏi sự tấn công của Cửu Âm Chúc.

Thay vì bị Âm binh phát hiện, chi bằng bây giờ bỏ chạy.

Truyền thuyết kể rằng, một loài rắn có một đôi cánh giống như loài dực long cổ đại, do đó tốc độ di chuyển và tốc độ tấn công cực nhanh, thường sống quần cư bên ngoài Thủy Liêm Động, ở phía tây có phong cảnh tươi đẹp.

Thức ăn của nó là độc thảo, do đó cơ thể nó cũng có màu xanh lục rực rỡ khác thường, và nó cũng cảnh báo đối với những sinh vật dám khiêu khích và đe dọa nó.

Ngũ Ban vĩnh viễn không nghĩ Cửu Âm Chúc lúc này lại tiến hóa thành một con dực xà!

Thần thú cổ đại lấy Lưỡng Nghi làm hai thắng, tức Thái Dương Chúc Chiếu và Thái Âm U Huỳnh đại diện cho Tứ Linh Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước Huyền Vũ của trời đất, nhưng cổ Âu Lạc quốc lại được mọi người tôn sùng.

Căn cứ vào thứ hạng, Thái Dương Chúc Chiếu và Thái Âm U Huỳnh đứng trước Tứ Đại Thần Thú.

Ngũ Ban ban đầu nhìn thấy Cửu Âm Chúc trong lòng đã có chút nghi ngờ, lúc này nhìn Cửu Âm Chúc tiến hóa thành một Thái Dương Chúc Chiếu, trong lòng Ngũ Ban đột nhiên có một tia sợ hãi không thể giải thích được.

Đó là sự áp chế của huyết mạch.

Theo một số sách cổ ghi chép, Thái Dương Chúc Chiếu có vẻ ngoài là một khối cầu đen khổng lồ, có người cho rằng Chúc Chiếu tạo hóa vạn vật.

Ai cũng biết, Chúc Chiếu là Thái Dương.

Trên đầu Cửu Âm Chúc đội cái lá cây màu đỏ kia, Ngũ Ban càng nhìn càng hoảng hốt.

Trong giới thần thoại An Lạc, một số học giả cho rằng Thái Dương Chúc Chiếu và truyền thuyết Trục Long trong Sơn Hải Kinh là biến thể thần thoại dân gian!

Quả nhiên, Ngũ Ban và Ngũ Tà chưa chạy đến cửa hầm khoáng sản kia, đã cảm thấy phía sau một trận cuồng phong ập đến.

Xung quanh tức khắc cát bay đá chạy, đá tảng lăn lông lốc.

Ngũ Tà và Ngũ Ban đang chạy, đột nhiên phát hiện cơ thể mình rời khỏi mặt đất, bị cuồng phong phía sau thổi bay.

Cảnh tượng trước đó được Cửu Âm Chúc chiếu sáng, lúc này cũng trở nên xám xịt một mảng.

Ngũ Ban bịt mũi miệng, cố gắng phân biệt phương hướng, cố gắng tránh bị cuồng phong thổi bay.

Phía sau cuồng phong gào thét.

Ngũ Ban lúc này nhìn cột đá bên cạnh, nảy ra một kế, may mắn thay lúc trước khi đu dây vào sàn đạo đã buộc dây thừng vào người chứ không để rơi.

Nhanh tay lẹ mắt, Ngũ Ban nhanh chóng quấn dây thừng vào cột đá đó, đột nhiên cảm thấy phía sau có một bóng người bị thổi bay, không cần nhìn cũng biết, chắc chắn là Ngũ Tà!

"Ngũ Tà, mau nắm lấy anh!" Tiếng gió quá lớn, Ngũ Ban không thể không gầm lên, nhưng đón chào anh ta lại là một ngụm cát, làm miệng anh ta đầy ắp.

Nắm chặt Ngũ Tà xong, anh ta nhổ mấy bãi nước bọt xuống đất mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút, nhìn Ngũ Tà lúc này đang nhắm

chặt mắt, nhưng khóe mắt lại có không ít lệ châu chảy xuống.

Nhìn mũi miệng của anh ta, bị gió thổi đến mức nghẹt thở, e rằng ngay cả trong tai cũng đầy cát, Cửu Âm Chúc chết tiệt ngay cả mình cũng bị liên lụy.

Anh ta không biết nó đang làm gì, lúc này không chiến đấu, lẽ nào muốn đợi đến khi Cửu Âm Chúc khôi phục hoàn toàn sức mạnh rồi mới đánh sao?

"Ngũ Tà, Ngũ Tà!

Không sao chứ!" Ngũ Tà dùng tay móc cát trong mũi miệng và mắt ra, Ngũ Ban quay lưng lại với cuồng phong, vội vàng gọi Ngũ Tà tỉnh lại.

"Khụ khụ khụ!

Khụ khụ!" Nhìn thấy Ngũ Tà hô hấp bình thường trở lại, Ngũ Ban mới thở phào nhẹ nhõm.

Chủ yếu là Cửu Âm Chúc phía sau đó quá biến thái, chỉ tùy tiện vỗ cánh thôi mà đã tạo ra phản ứng lớn đến vậy, khiến anh ta thật sự muốn khóc, hai người họ bây giờ muốn chạy trốn cũng có chút khó khăn.

"Anh Ban, khi nào thì cháu mới có thể ra ngoài?" Giọng Ngũ Tà lúc này có chút trầm thấp, rõ ràng là thời gian dài ở dưới lăng mộ đã khiến anh ta kiệt sức, giờ đây liệu có thể ra ngoài được hay không cũng trở thành một ẩn số.

Ngũ Ban cũng không đành lòng dập tắt tia hy vọng cuối cùng trong lòng anh ta, vỗ vai Ngũ Tà nhưng không nói gì.

Ngũ Tà cũng nên lúc này hiểu ra một số điều, đôi khi không có cách nào làm mọi chuyện hoàn hảo được.

Hôm nay không chừng cả hai người đều phải chết ở đây.

"Anh Ban, phía trước dường như có một chỗ trú gió, chúng ta mau đến đó, nếu không ở đây sớm muộn gì cũng bị đá vụn đè chết." Theo hướng Ngũ Tà chỉ, Ngũ Ban cũng nhìn thấy một khúc cua, đó đúng là một nơi trú gió tốt.

Hai người buộc dây thừng vào người từ từ di chuyển về phía đó, cố gắng đảm bảo hai người sẽ không bị cuồng phong thổi bay.

"Rầm!" Vách núi lại rung chuyển dữ dội, Ngũ Ban lúc này vừa mới đến chỗ trú gió, nhưng dây thừng trên người lại đột nhiên như không nghe lời mà kéo anh ta ra ngoài.

Lúc này Ngũ Tà cũng bị buộc vào cùng sợi dây thừng và chưa kịp vào chỗ trú gió, Ngũ Ban liền nhìn thấy đầu kia của sợi dây thừng buộc vào cột đá, không biết từ lúc nào đã bị chấn động đứt lìa, ngay cả tảng đá lớn đó cũng cùng Ngũ Tà bay lượn trong không trung.

Phải tốn chín trâu hai hổ sức lực, Ngũ Ban mới kéo Ngũ Tà trở lại.

Nhìn thấy Cửu Âm Chúc và đám Âm binh đang đánh nhau… "Khụ khụ khụ!

Anh Ban.

Bây giờ cháu phải làm sao?

Hay là bây giờ cháu ra ngoài giúp đám Âm binh đó đi, ít nhất đám Âm binh đó sẽ không giết cháu.

Còn Cửu Âm Chúc thì sớm đã coi cháu là thức ăn bình thường rồi, ở đây không bằng ra ngoài giúp đám Âm binh đó, giết chết Cửu Âm Chúc, nếu không cháu e rằng không thể ra ngoài được!" Ngũ Ban nghe Ngũ Tà nói vậy, trong lòng không khỏi kinh ngạc, không ngờ Ngũ Tà lúc này lại có thể phân tích thấu đáo đến vậy.

Nhưng anh ta đã quên mất một chuyện, thực lực của hai người bọn họ căn bản không đủ để hai bên coi trọng, ra ngoài cũng chỉ vô ích.

"Không được, sức mạnh chênh lệch quá lớn, anh ra ngoài chẳng khác nào tự tìm đường chết, cháu cứ ở trong này đợi đã, xem xét tình hình đã, gió bên ngoài lớn quá, nhưng anh tin Cửu Âm Chúc tuyệt đối không phải đối thủ của đám Âm binh đó." "Hay là cháu lại thử ảo tưởng lần nữa, xem có thể triệu hồi Quan Âm Bồ Tát không, ví dụ như Phật Tổ thu phục Cửu Âm Chúc ấy." Câu cuối cùng Ngũ Ban nói ra cũng có chút buồn cười, bây giờ đã không thể dựa vào ai, chỉ có thể dựa vào khả năng 'mộng tưởng ban ngày' của Ngũ Tà.

Người khác thường nói mộng tưởng ban ngày cuối cùng còn chẳng ăn được c*t, không ngờ trong thời điểm mấu chốt này, hai người họ chỉ có thể dùng cái khả năng 'chẳng ăn được c*t' này mà thử một chút.

Ngũ Tà nghe Ngũ Ban nói vậy, mắt đột nhiên cũng sáng lên, Ngũ Ban nói không sai, Cửu Âm Chúc đã được ảo tưởng ra, vậy thì chẳng lẽ không thể triệu hồi được thần tiên đại năng đến thu phục Cửu Âm Chúc sao?

Nghĩ vậy, Ngũ Tà trong lòng bắt đầu ảo tưởng, nhưng thần tiên vẫn luôn là thứ anh ta bài xích trong suy nghĩ, liệu có thể dễ dàng ảo tưởng ra được không.

Ngũ Ban nhìn Ngũ Tà lẩm bẩm lầm bầm, đột nhiên có một chút ham muốn cười, nhưng lại đột nhiên nghĩ đến một chuyện khác, nếu ở nhà, khi Ngũ Tà mơ mà lỡ ảo tưởng ra một con quái vật siêu lớn nào đó, thì thế giới này chẳng phải sẽ tàn rồi sao?

Ánh mắt anh ta có chút cổ quái.

Chương 348

"Đinh, hệ thống nhắc nhở, xuất hiện nhiệm vụ phụ!

Nuốt chửng máu của Cửu Âm Chúc!

Giúp địa ngục bắt giữ Cửu Âm Chúc!" "Đinh, hệ thống nhắc nhở, Cửu Âm Chúc là biến thể của Thái Dương Chúc Chiếu ở nhân gian!

Trên người nó mang huyết mạch có khả năng ảo tưởng mạnh nhất trong các thần thú, trừ Thái Âm U Linh ra, còn có hiệu quả áp chế đối với các huyết mạch thần thú khác!" Ngũ Ban chưa kịp xử lý rõ ràng khả năng của Ngũ Tà thì hệ thống đột nhiên phát ra một vài nhiệm vụ, khiến anh ta lập tức há hốc mồm.

Lúc này, bảo anh ta đi nuốt chửng huyết mạch độc của Cửu Âm Chúc, đơn giản là tự tìm đường chết, thân hình to lớn như vậy, anh ta đi vào chẳng phải là tìm cái chết sao?

Quan trọng nhất, Cửu Âm Chúc bây giờ đã khôi phục một nửa sức mạnh, ngay cả đôi cánh thịt vỗ ra cuồng phong, anh ta cũng không chống lại được!

Bây giờ hệ thống bảo anh ta đi nuốt chửng Cửu Âm Chúc, còn khó hơn lên trời.

Hoàn toàn là mơ mộng hão huyền, anh ta cũng biết huyết mạch của Cửu Âm Chúc tuyệt đối là mạnh nhất, nhưng Ngũ Ban có bản lĩnh đi đánh cược thì cũng phải có cái mạng để sử dụng chứ!

"Đinh, hệ thống nhắc nhở chủ nhân, chủ nhân phải hoàn thành nhiệm vụ phụ trong vòng hai giờ, nếu không sẽ bị hệ thống tước đoạt huyết mạch thần thú trên người, và trọng sinh lại!" "Đù má mày chơi tao à!!!

Mày có cả hình phạt nữa ư!” Nghe hệ thống nói vậy, trong lòng Ngũ Ban có một vạn con ngựa cỏ lao qua.

Không ngờ hệ thống lại cố tình làm khó anh ta vào thời điểm quan trọng như vậy, không hoàn thành nhiệm vụ thì thôi, còn có hình phạt, hình phạt là tước đoạt tất cả huyết mạch thần thú trên người, điều này khiến anh ta có chút không thể chấp nhận được.

“Con mẹ nó!

Được rồi!

Ngầu đấy!

Mày là người lớn!

Ông đây không đối phó với mày nữa!

Bố ơi, mau lên.

Hôm nay ông đây không làm nữa, nhanh lên, cho ông đây một cái chết thoải mái đi!” Đối với yêu cầu như vậy của hệ thống, Ngũ Ban dứt khoát trực tiếp từ bỏ.

Nhìn bên ngoài không ngừng truyền đến những tiếng gầm giận dữ và những âm thanh bi tráng, mặc dù chỗ trú gió có lớn đến mấy cũng không thể che chắn được tiếng gào thét của Cửu Âm Chúc.

Dù sao thì tiếng của nó quá chói tai, Ngũ Ban sẽ vĩnh viễn không bao giờ quên âm thanh đó.

Anh ta cũng thấy lạ, đám Âm binh đó tuy không phải người, nhưng cũng không biết đau sao?

Bị Cửu Âm Chúc giày vò như vậy, cấp trên cũng không giúp đỡ, chỉ cần để Cửu Âm Chúc chạy ra nhân thế, thì chẳng phải sẽ xảy ra đại họa sao.

Ngũ Ban lúc này cũng căn bản không để ý đến những nhiệm vụ

linh tinh của hệ thống nữa.

Sớm mấy năm trước anh ta lẽ ra đã chết đuối trong vũng nước đó, sau đó vì hệ thống mà được trọng sinh một lần nữa.

Giờ đây hệ thống lại bảo anh ta tiếp tục đi tìm cái chết, và còn đe dọa anh ta, điều đó anh ta không thể chấp nhận được.

Trước đây không có điều kiện, nhưng bây giờ có điều kiện, bảo anh ta chủ động đi tìm cái chết, thì anh ta không làm được.

Nhìn Ngũ Tà vẫn đang lẩm bẩm lầm bầm phía sau, Ngũ Ban có chút muốn khóc, không ngờ bây giờ anh ta lại phải cùng Ngũ Tà chôn vùi dưới Tần Lĩnh.

Cảm nhận vách núi không ngừng rung chuyển, Ngũ Ban hung hăng nhổ một bãi nước bọt xuống đất.

"Đù má!

Hệ thống muốn hãm hại ông đây chết à!

Ông đây làm quỷ cũng sẽ không tha cho mày!" Mắng xong câu đó, Ngũ Ban cởi dây thừng trên người, trong mắt lộ ra một luồng sát khí hung ác, Ngũ Tà ở một bên cũng bị sát khí từ người anh ta phát ra làm cho giật mình, vội vàng mở to mắt nhìn, biết Ngũ Ban muốn làm gì, nhìn Ngũ Ban đi về phía cửa hầm khoáng sản, vội vàng kêu lên: "Anh Ban đang làm gì?

Không phải không ra ngoài sao?

Bây giờ ra ngoài chẳng phải là tự tìm cái chết sao?

Anh đang làm gì vậy?

Cháu sắp xong rồi, mau quay lại!" Nghe Ngũ Tà phía sau đang ra sức kêu mình quay lại, Ngũ Ban dừng lại, khóe mắt không khỏi giật giật, anh ta cũng không muốn vậy, nhưng nhiệm vụ mà hệ thống

cường hành phát ra khiến anh ta không thể không làm.

Nhận ra mình vừa chần chừ hơn hai mươi phút, chỉ còn chín mươi phút nữa thôi, cái tên đó to lớn như vậy, muốn giết chết nó trong thời gian ngắn thật sự rất khó khăn.

"Cháu cứ ở đây ngoan ngoãn đợi đi, cháu không biết thực lực của anh sao?

Anh tuyệt đối sẽ không làm chuyện không có nắm chắc." Nói xong câu đó, Ngũ Ban có chút muốn thổ huyết, chuyện này e rằng là lần làm chuyện kỳ cục nhất của anh ta.

Ngũ Tà nghe Ngũ Ban nói vậy, cũng bị nghẹn họng không biết làm sao, dù sao thực lực của Ngũ Ban đặt ở đó, cao hơn anh ta mấy tầng, nhưng dù vậy cũng không thể là đối thủ của Cửu Âm Chúc.

Đi theo Ngũ Ban lâu như vậy, anh ta cũng hiểu tính tình của Ngũ Ban, đã quyết định rồi thì không thể quay đầu lại được, chỉ là vừa rồi không phải anh ta đang đợi thời cơ ở trong đó sao, chẳng lẽ bây giờ đã có cơ hội tốt rồi?

Nghĩ vậy, Ngũ Tà liền quay đầu lại tiếp tục lẩm bẩm chân ngôn của Địa Tạng Bồ Tát, bây giờ điều duy nhất anh ta có thể làm là ảo tưởng ra một vị Bồ Tát thu phục Cửu Âm Chúc.

Đó cũng là nơi duy nhất anh ta có thể giúp Ngũ Ban, ở trong lăng mộ này, nếu không phải anh ta cản trở, Ngũ Ban có lẽ đã chạy ra ngoài rồi.

Nhưng Ngũ Ban vì cứu anh ta mà bị giữ lại ở đây, khiến trong lòng anh ta có một cảm giác khó tả.

Khả năng của cây Thanh Đồng đó không phải là vạn năng, khuyết điểm lớn nhất là chỉ có những thứ được tiềm thức hoặc vô thức ảo tưởng ra mới có thể được triệu hồi.

Nhưng đối với Bồ Tát và các vị thần lớn, những tồn tại trong thần thoại này, Ngũ Tà luôn bài xích trong tiềm thức và cho rằng chúng không tồn tại, do đó sau nhiều lần thử, môi Ngũ Tà gần như sắp rách!

May mắn thay anh ta khá thông minh, đã nắm được điểm mấu chốt của những lần thành công trước đó.

Vì tiềm thức bài xích những thứ như vậy, trừ khi anh ta đóng tiềm thức lại, hoặc khiến tiềm thức tin rằng những yêu ma quỷ quái đó thực sự tồn tại.

Nhưng tiềm thức hai mươi mấy năm, một lúc không thể khiến anh ta thay đổi được!

Phải làm sao đây?

Ngũ Ban bây giờ đã ra ngoài, trong này chỉ còn lại một mình anh ta có thể giúp!

Hành vi mơ mộng ban ngày này có lẽ sẽ thành công.

Ngũ Tà bị dồn đến mức muốn khóc!

Trong lòng không ngừng tự an ủi, để bản thân bình tĩnh lại.

Mặc dù cơ thể anh ta vì Cửu Âm Chúc đâm vào vách núi mà không ngừng rung chuyển, nhưng miệng anh ta lại không ngừng lẩm bẩm, biết rõ đó là công sức vô ích, nhưng tiềm thức lại cho rằng chỉ cần công phu sâu sắc thì sắt cũng mài thành kim.

Bóng dáng Ngũ Ban chống lại cuồng phong, dần dần biến mất trong tầm nhìn của anh ta.

Điều đó khiến Ngũ Tà vô cùng hoảng sợ, Ngũ Ban một khi đi rồi e rằng cửu tử nhất sinh, khó có cơ hội sống sót.

Mơ mộng ban ngày!

Mơ mộng ban ngày!

Đúng rồi, mơ mộng ban ngày!

Nằm mơ!

Ngũ Tà trong lúc căng thẳng cao độ này đột nhiên đầu óc thông suốt.

Chương 349

Ngũ Ban trước đó cũng đã nói về khả năng mơ mộng đó, nhưng chỉ nói về nhược điểm đó, chứ không nói chuyện đó với Ngũ Tà.

Giờ đây Ngũ Tà đột nhiên nhận ra, nếu để anh ta nằm mơ, mơ thấy một vị thần lớn xuất hiện, thì chẳng phải mọi chuyện đều được giải quyết sao?

Nhưng hành vi nằm mơ này không thể ngủ quá say, nếu không cảnh mơ sẽ không thể kiểm soát được, và trong hoàn cảnh này, anh ta căn bản cũng không thể ngủ được.

Bên ngoài đất rung núi chuyển, thỉnh thoảng có những tiếng gầm thét.

Tiếng đá núi sụp đổ.

Cộng thêm những âm thanh khổng lồ, khiến anh ta không thể ngủ được, chỉ khi ngủ mê man, ở trong trạng thái mơ màng mới có thể nắm bắt được ý thức của mình.

Nghĩ vậy, Ngũ Tà lập tức hành động, tùy tiện xé mấy mảnh quần áo trên người, nhét vào tai, nhắm mắt lại, bắt đầu thả lỏng, nhưng quá trình này thực sự cực kỳ khó khăn.

Ngày thường bảo anh ta ngủ say, anh ta có thể vui vẻ không thôi, nhưng hôm nay bên ngoài có một con rắn lớn và một đám Âm binh đang đánh nhau, Ngũ Ban ở bên trong, liệu anh ta có thể bình tâm lại được không.

Anh ta cũng không biết lúc này Chú Ba đang ở đâu.

Chú Ba mà biết anh ta gặp phải chuyện như vậy dưới Tần Lĩnh, chắc chắn sẽ đánh chết anh ta, Anh Ban lúc đó không chừng cũng sẽ bị

trách mắng.

Nhưng tất cả mọi chuyện, đều phải xảy ra trên tiền đề là anh ta ra ngoài được chứ, anh ta cũng không biết Chú Ba khi nào mới có thể quay lại.

Ngũ Tà bây giờ có chút hoài niệm, đứng bắt chéo chân ở cửa tiệm nhỏ.

Uống trà nóng, không có việc gì thì phơi nắng, đọc báo, giúp quản lý công việc ở cửa hàng, sống một cuộc đời thoải mái và dễ chịu.

A Nịnh bây giờ không biết thế nào rồi, liệu cô ấy có thích anh ta không.

Một cô gái tốt như vậy, một kẻ bất tài như anh ta e rằng không xứng.

Anh Ban có lẽ nói đúng, anh ta và cô ấy căn bản là không thể.

Đặc biệt là Cừu Đức Khảo đó, từ đời ông nội, cả Ngũ gia đều vô cùng căm hận hắn ta. …, Anh Ban bây giờ không biết thế nào rồi.

Không chết chứ, không có chút động tĩnh nào!

Nếu chết rồi, vậy thì anh ta cũng xuống dưới cùng đi, hai người có bạn trên đường.

Bố mẹ.

Con trai bất hiếu làm mất mặt rồi, kiếp sau sẽ cố gắng hiếu thảo.

Chẳng phải Địa Tạng Bồ Tát đã từng thề Địa ngục chưa trống thì chưa thành Phật sao?

Bây giờ Cửu Âm Chúc đã chạy ra ngoài rồi, hẳn là ngài ấy cũng phải cưỡi Đế Thính đến thu phục Cửu Âm Chúc rồi chứ.

Haizz, kệ đi, A Nịnh tôi yêu em, bố mẹ xin lỗi, con trai bất hiếu.

Động tĩnh bên ngoài đột nhiên im lặng rồi?

Ngũ Tà lúc này ngay cả di ngôn trong lòng cũng đã chuẩn bị xong, nhưng khi anh ta chuẩn bị buông bỏ tất cả mọi thứ trên người, chấp nhận hiện thực thì đột nhiên nghe thấy bên ngoài không có chút động tĩnh nào.

Ngay cả tiếng gió cũng dừng lại.

Tình huống gì đây?

Chẳng lẽ Anh Ban chết rồi sao?

Hay là Cửu Âm Chúc đã ăn hết tất cả Âm binh rồi?

Anh ta không thể trách, dù sao thực lực của hai bên thực sự quá chênh lệch, con Cửu Âm Chúc đó chỉ tùy tiện há cái miệng khổng lồ ra là có thể nuốt chửng mấy chục Âm binh.

Khi Ngũ Tà đang suy nghĩ lung tung, Ngũ Ban lúc này đang nói chuyện với Địa Tạng Bồ Tát trong truyền thuyết.

Vừa rồi anh ta thật sự cửu tử nhất sinh, may mắn thay Địa Tạng Bồ Tát phát ra kim quang vạn trượng, trấn áp Cửu Âm Chúc đến mức không dám có ý nghĩ chống cự, anh ta mới giữ được cái mạng chó của mình mà sống sót.

Vừa rồi anh ta cũng mang theo tâm lý quyết tử mà đi ra ngoài, bên ngoài đám Âm binh đó đã bị Cửu Âm Chúc nuốt chửng gần hết, số Âm binh còn lại chưa đến một nghìn người nhưng lại đang bày ra một trận pháp kỳ lạ, đao thương kiếm trong tay vẫn chỉ thẳng lên trời.

Con Cửu Âm Chúc đó không quan tâm trận pháp hay không.

Mặc dù cuồng phong trên đôi cánh thịt đó không đủ để phá hủy trận chiến của Âm binh, nhưng một cái vung đuôi cũng có thể khiến mấy trăm Âm binh chết ngay lập tức.

Ngũ Ban nấp sau tảng đá nhìn rõ mồn một, trong lòng không khỏi vạn phần sốt ruột, đám Âm binh đó cứ như những kẻ ngốc.

Cầm đao thương kiếm, không tìm Cửu Âm Chúc, mà liều mạng bày trận ở đó, làm màu, kết quả bị Cửu Âm Chúc nuốt chửng một cái liền mất đi một mảng lớn.

Quan trọng nhất là đám Âm binh đó cứ như không có chuyện gì xảy ra, căn bản không quan tâm đến sự sống chết của đồng đội, đứng im lìm ở đó, ngay cả biểu cảm cũng giống như cương thi.

Cửu Âm Chúc kể từ khi thức tỉnh thành dực xà, hiệu quả áp chế huyết mạch trên người nó càng lúc càng mạnh, Ngũ Ban lúc này nhìn bóng lưng của nó mà có chút không kìm được run rẩy.

Nhưng may mắn thay anh ta là một người có ý thức có thể kiểm soát được, mặc dù không thể khiến bản thân không sợ hãi Cửu Âm Chúc, nhưng vì sống sót, con thỏ khi bị dồn vào đường cùng cũng sẽ cắn người, lúc này anh ta cũng tạm thời trấn áp nỗi sợ hãi trong lòng, chuẩn bị ở đây cắn Cửu Âm Chúc một miếng.

Thấy Cửu Âm Chúc sắp tiêu diệt sạch số Âm binh còn lại, Ngũ Ban cuối cùng cũng không nhịn được nữa, nếu đám Âm binh này đều biến mất, vậy thì anh ta và Ngũ Tà chỉ có một con đường chết, căn bản không thể sống sót.

Lúc này, bất kể vì hoàn thành nhiệm vụ hay cứu giúp, anh ta đều phải liều mình một phen.

Cố gắng một lần, xe đạp biến thành xe máy.

Bây giờ nhìn lại, Ngũ Ban không khỏi cảm khái vạn phần, anh ta đã đánh bạc, nhưng lần này đã đánh cược đúng.

Vào thời điểm quan trọng nhất, Cửu Âm Chúc vung đuôi, giáng đòn chí mạng cuối cùng vào đám Âm binh.

Nhưng lúc này, Ngũ Ban cũng đã tìm ra điểm yếu duy nhất của Cửu Âm Chúc, khi Cửu Âm Chúc vung đuôi thì vị trí thất thốn rõ ràng sẽ hạ thấp xuống một chút.

Với độ cao đó, nếu Ngũ Ban đủ nhanh và bộc phát đủ sức mạnh, hoàn toàn có thể đánh trúng.

Hơn nữa, ngay khoảnh khắc Cửu Âm Chúc phát động tấn công, đôi cánh của nó không thể vỗ ra cuồng phong.

Do đó cũng tạo cho Ngũ Ban một cơ hội để lợi dụng.

Vào khoảnh khắc cát bay đá chạy dừng lại.

Những Âm binh đó vẫn đang bày trận chiến đón nhận cái chết, Ngũ Ban bây giờ không thể bỏ lỡ cơ hội cuối cùng, rút Hắc Kim Cổ Kiếm ra, cầm ngược trong tay, không khỏi có chút cảm thán, đó có lẽ là sức mạnh khủng khiếp nhất mà anh ta từng bộc phát cho đến nay.

"Chết đi cho ta!" Ngũ Ban vừa vọt lên không trung, trong miệng gầm lên một tiếng, đồng thời Hắc Kim Cổ Kiếm trong tay không ngừng lại, động tác hung hăng chém về phía thất thốn của Cửu Âm Chúc.

Cửu Âm Chúc dù là biến thể của Thái Dương Chúc Chiếu, nhưng câu nói "đả xà đả thất thốn" (đánh rắn đánh bảy tấc), thất thốn là điểm chí mạng của loài rắn.

Con Cửu Âm Chúc lúc này đang tập trung tinh thần đối kháng với đám Âm binh đó, hoàn toàn không chú ý đến con sâu nhỏ Ngũ Ban này!

Đuôi của Cửu Âm Chúc cuối cùng vung về phía trận chiến của Âm binh, nhưng đột nhiên cảm thấy vị trí thất thốn dường như bị trọng kích, toàn thân co giật không ngừng.

Cái đuôi khổng lồ cũng vì thế mà xuất hiện một chút sai lệch, không tiêu diệt hết tất cả những Âm binh đó.

Số Âm binh trong trận chiến còn chưa đến ba trăm, lúc này vẫn đứng im lìm, dường như không thấy cái đuôi phủ kín trời kia.

Vị trí thất thốn của Cửu Âm Chúc bị Hắc Kim Cổ Kiếm của Ngũ Ban giáng một đòn nặng, đương nhiên đau không chịu nổi.

Nhưng Hắc Kim Cổ Kiếm lại không giết chết Cửu Âm Chúc, ngược lại chỉ khiến vị trí thất thốn đó có thêm một vết sẹo trắng.

Chương 350

Ngũ Ban thấy một kiếm không có tác dụng, chỉ khiến Cửu Âm Chúc càng thêm tức giận, anh ta không dám dừng lại, mặc dù vừa rồi có thể nhân lúc Cửu Âm Chúc đang tức giận mà đánh lén thêm mấy lần.

Nhưng anh ta căn bản không có cái gan đó, cơ thể Cửu Âm Chúc thực sự quá lớn, chỉ cần một cái lật người cũng có thể đè chết anh ta.

Bây giờ không có thân pháp linh hoạt như vậy, liệu có thể chống đỡ được không?

Nhanh chóng, Cửu Âm Chúc liền phản ứng lại sau cơn đau, con sâu nhỏ vừa rồi đã lén lút tấn công nó bằng một thanh trường kiếm màu đen, bây giờ ngay cả đám Âm binh đó nó cũng không thèm để ý nữa.

Cái đầu lâu to lớn đó trực tiếp lao về phía Ngũ Ban, muốn nuốt chửng Ngũ Ban.

Ngũ Ban lần đầu tiên đối mặt trực diện với Cửu Âm Chúc, chỉ thấy miệng nó há to như chậu máu, răng nanh còn lớn hơn cả hai người anh ta, đặc biệt là chiếc lưỡi chẻ đôi màu đỏ trong miệng Cửu Âm Chúc, lúc này như vạn quỷ loạn vũ, ngay cả chiếc lá cây phát ra ánh sáng đỏ trên đầu cũng khóa chặt vị trí của Ngũ Ban, khiến Ngũ Ban không thể chạy thoát.

Trong một khoảnh khắc nào đó, Ngũ Ban đã nghĩ rằng mình chắc chắn sẽ chết, nhưng anh ta không từ bỏ hy vọng sống sót.

Cố nén nỗi sợ hãi trong lòng, anh ta vứt Hắc Kim Cổ Kiếm trong tay đi không biết ở đâu rồi co chân chạy trối chết.

Anh ta không dám dẫn Cửu Âm Chúc đến vị trí của Ngũ Tà.

Chỉ có thể như những tay đua xe chuyên nghiệp, cố gắng thay đổi hướng chạy.

Nhưng đầu của Cửu Âm Chúc thực sự quá lớn, Ngũ Ban căn bản không có cơ hội né tránh đòn chí mạng.

Ngũ Ban khoảnh khắc tiếp theo phát hiện mình đang bay lượn trên trời, tất cả xương cốt trên người dường như đều gãy hết, không ngừng nôn ra máu tươi.

Anh ta chỉ vừa mới va chạm với Cửu Âm Chúc, đã cố gắng sử dụng thần lực huyết mạch Huyền Vũ.

Nhưng không may, mặc dù có thể khắc phục nỗi sợ hãi trong lòng, nhưng đối với Huyền Vũ, một tồn tại trong thần thoại, anh ta lại không thể phá vỡ lời nguyền về "sự kìm hãm", một tồn tại ở cấp độ đó có một nỗi sợ hãi tự nhiên, đương nhiên không dám chống cự.

Trong khoảnh khắc đó, Ngũ Ban đã từ bỏ hy vọng sống.

Nhiệm vụ còn chưa hoàn thành, lại phải đánh đổi cả tính mạng, thật sự là "tráng chí chưa thành thân đã tử".

Quá khứ như một thước phim quay chậm, không ngừng tua lại trong đầu anh ta, cuối cùng anh ta cũng nhận ra cuộc đời mình không có quá nhiều điều hối tiếc.

Người ta nói rằng trước khi chết sẽ tua lại tất cả những chuyện đã xảy ra trong đời, không ngờ hôm nay anh ta cũng được trải nghiệm điều đó.

Ngũ Ban không ngừng nôn ra máu trong không trung, cảm thấy tim mình như muốn nổ tung, quay đầu lại nhìn Cửu Âm Chúc, phát hiện đôi mắt đỏ rực đó càng thêm yêu tà, dường như có một sức mạnh thần bí đặc biệt, muốn hấp dẫn anh ta đến!

Ngũ Ban không cảm nhận sai, Cửu Âm Chúc thấy Ngũ Ban bị đầu nó đâm bay đi, lại không đơn giản chỉ là buông tha một con sâu nhỏ dám đánh lén.

Nó giải phóng sức mạnh từ địa ngục, muốn hút linh hồn của Ngũ Ban vào, làm dưỡng liệu.

Những Âm binh trước đó, chẳng qua chỉ là những thức ăn không có dinh dưỡng mà thôi, nhưng nó nhận ra trên người thằng nhóc này có điều khác biệt.

Con sâu nhỏ này trên đời lại có huyết mạch của thần thú, nếu hấp thu linh hồn của nó, chẳng phải sẽ khiến sức mạnh của nó khôi phục nhanh hơn sao!

Vậy thì, chẳng phải nó sẽ xưng bá thiên hạ vào thời điểm đó sao?

Ngũ Ban cảm thấy đầu mình như muốn nổ tung, dường như có thứ gì đó không ngừng xé rách, cảm thấy toàn thân xương cốt đều gãy hết, lúc này hoàn toàn không có chút sức lực nào, không ngừng nôn ra máu tươi, cũng không có sức mạnh để chống lại sức mạnh xé rách đó.

Vào khoảnh khắc cảm thấy sắp chết, mắt anh ta đột nhiên bị một vệt kim quang lóe lên đến mức không thể mở ra được.

Ngay sau đó bên tai liền vang lên vô số tiếng Phạm âm!

Anh ta cảm thấy dường như mình rơi xuống một nơi đặc biệt, giống như lòng bàn tay người, khi khuôn mặt anh ta chạm vào nơi đó, anh ta đều có thể cảm nhận được một chút ấm áp, sau đó liền ngất lịm!

“A Di Đà Phật!” “Om!

Ma!

Ni!

Bát!

Mê!

Hồng!" Ngũ Tà thấy bên ngoài gió ngừng thổi, vì lo lắng cho sự an nguy của Ngũ Ban, anh ta cũng thò đầu ra quan sát tình hình bên ngoài, đương nhiên anh ta cũng nhìn thấy cảnh Ngũ Ban bị đâm bay đi, lúc đó trong lòng anh ta không khỏi đau nhói, mắt anh ta như muốn nổ tung.

Khi anh ta định xông ra ngoài liều mạng với Cửu Âm Chúc thì ở bên cạnh cây Thanh Đồng đột nhiên có một cái bóng lớn hơn xuất hiện, cái bóng đó đi kèm vô số kim quang, chiếu sáng cả không gian, con Cửu Âm Chúc cũng dừng lại. … Tiếp theo, con Cửu Âm Chúc đó dường như rất sợ hãi cái bóng đó, đặc biệt là khi cái bóng đó niệm "Lục Tự Chân Ngôn" của Phật giáo, con Cửu Âm Chúc đó trực tiếp cứng đờ người.

Đột nhiên Ngũ Tà nhìn thấy Địa Tạng Vương Bồ Tát tay nắm Kim Cương Ấn, chân đạp kim liên biến địa thâm, kim quang đó dường như có vô số pháp ấn gia trì, trấn áp Cửu Âm Chúc đến mức không thể nhúc nhích.

Nhưng mọi chuyện vẫn chưa kết thúc, vị Bồ Tát đó dùng lòng bàn tay đưa Ngũ Ban đến một nơi an toàn, ngay sau đó trong tay Ngài hiện ra vô số Phật quốc, Phật quốc trong lòng bàn tay đó giống như những gì sách Phật ghi chép, một hoa một thế giới, một điểm một quốc độ, lúc này trong chiến tranh chó má đó vang lên vô số Đại Minh Chú.

Sát na, Phật quang chiếu rọi khắp quốc độ, ngay sau đó phía sau Ngài xuất hiện một Chân Phật, trong các pháp thân hạ phàm lại dường như có các Chân Phật khác xuất hiện, ngay sau đó kim liên nở rộ, trải khắp núi rừng, ngay cả vách núi bốn phía cũng nở đầy kim liên!

Ngũ Ban lúc này đang hôn mê bất tỉnh, Ngũ Tà thì có thể nhìn thấy

mọi chuyện rõ ràng, hiện tại ba quan của anh ta có chút không bình thường.

Thật là quá chó má.

Vừa rồi ở trong hang núi đó anh ta không ngừng ảo tưởng Địa Tạng Vương Bồ Tát sẽ xuất hiện cứu giúp, không ngờ ngài ấy thực sự xuất hiện.

Nếu đã vậy, Địa Tạng Vương Bồ Tát đó hẳn đại diện cho địa ngục, liệu có truy cứu ai đã thả Cửu Âm Chúc ra không, nếu truy cứu thì chắc chắn sẽ bị chấp pháp.

Truyền thuyết kể rằng Địa Tạng Vương Bồ Tát công chính vô tư, nhưng đối với những người phạm lỗi thì lại đặc biệt hà khắc, Ngũ Tà bây giờ còn sợ hãi, liệu Địa Tạng Vương có động một cái là giảm đi mấy chục năm tuổi thọ không, do đó anh ta cũng không dám tiến lên xem Ngũ Ban có được Địa Tạng Vương Bồ Tát cứu hay không.

Chỉ đành ngồi ở góc tường nhìn tình hình thay đổi.

Điều kỳ lạ là Địa Tạng Vương Bồ Tát không chủ động ra tay, chỉ để kim liên nở rộ khắp cả không gian, con Cửu Âm Chúc đó cũng bất ngờ không tấn công, dường như bị kim liên ảnh hưởng, không ngừng run rẩy ở góc tường, ngay cả đôi cánh thịt trên người nó cũng biến mất!

Nhìn thân hình nó cũng không ngừng thu nhỏ lại, cuối cùng Cửu Âm Chúc biến thành kích thước của một người trưởng thành.

Bây giờ chỉ có thể gọi nó là một con rắn nhỏ, ngay cả con mắt thứ ba giữa trán cũng đã hoàn toàn đóng lại, Cửu Âm Chúc lúc này suy yếu đến cực điểm!

"Phụt!" Dường như bị trấn áp quá mạnh, Cửu Âm Chúc ở điểm dừng chân cuối cùng, bị một đóa kim liên đỡ lấy, cuối cùng không

chịu nổi nữa.

Cửu Âm Chúc thổ ra một ngụm máu tươi, máu tươi đó không phải là chất lỏng, mà giống như từng cụm lửa không ngừng nhỏ xuống từ miệng, như dung nham, mang theo một luồng khí nóng rực, Ngũ Tà ở xa cũng có thể cảm nhận được máu đó chắc chắn rất nóng!

Nhìn Cửu Âm Chúc suy yếu đến cực điểm, Địa Tạng Vương Bồ Tát cũng không còn ép bức nữa, hai tay hợp thập niệm một tiếng A Di Đà Phật.

Ngũ Tà ở đó tưởng Địa Tạng Vương Bồ Tát đột nhiên phát thiện tâm, muốn thả Cửu Âm Chúc đi, trong lòng không khỏi sốt ruột, nếu để Cửu Âm Chúc tiếp tục ở lại, thế giới này không chừng một ngày nào đó sẽ dậy sóng gió tanh bành.

Đó là một tai họa cho nhân gian.

Nhưng anh ta chưa kịp nhảy ra nói gì, liền thấy bên cạnh có một con thú cát tường tựa rồng không phải rồng, tựa hổ không phải hổ, tựa sư tử không phải sư tử, tựa kỳ lân không phải kỳ lân, tựa chó không phải chó đi đến trước mặt Cửu Âm Chúc, ngậm nó quay về phía sau Địa Tạng Vương Bồ Tát.

Nhìn vẻ mặt nó dường như rất không tình nguyện.

Con Cửu Âm Chúc lúc này e rằng cũng tức đến không nhẹ, đường đường là một ác ma địa ngục lại bị ngậm trong miệng như thức ăn.

Ngũ Tà lúc này mới hiểu ra, con thú cát tường đó hẳn là Đế Thính trong truyền thuyết!

Nhận ra Địa Tạng Vương mang theo một nhóm người thu phục Cửu Âm Chúc.

Kim liên cũng đang dần tàn úa và mục nát, và ở những nơi kim liên tàn úa không hề có dấu vết nào của kim liên đã từng nở rộ.

Sau khi tất cả kim liên đều tàn úa và biến mất.

Phía sau Địa Tạng Vương Bồ Tát xuất hiện một cánh cổng thần bí, những Âm binh đó vội vàng lùi về một bên của Địa Tạng Vương Bồ Tát.

Chương 351

Trong tư thế nửa quỳ, họ đặt binh khí trong tay xuống đất để tỏ lòng kính trọng.

Ngũ Ban lúc này mới hiểu ra, Địa Tạng Vương Bồ Tát sắp rời khỏi đây.

Chỉ là Ngũ Ban bây giờ thế nào rồi, vừa rồi cũng không biết bị Địa Tạng Vương Bồ Tát đặt ở đâu.

Quan trọng là Ngũ Ban vừa rồi bị Cửu Âm Chúc đâm phải, e rằng còn tệ hơn bị xe tăng đâm.

Bây giờ anh ta còn không biết Ngũ Ban sống chết thế nào.

Địa Tạng Vương Bồ Tát thấy mọi việc đã xong, không còn lưu luyến nữa, quay người đi về phía cánh cổng địa phủ, thần thú Đế Thính ở một bên, lúc này cũng có chút kiêu ngạo, vẫy vẫy đuôi, đi bên cạnh Địa Tạng Vương Bồ Tát, nhìn trông rất kiêu ngạo.

Bước chân của Địa Tạng Vương Bồ Tát vừa bước về phía cánh cổng địa phủ, Ngài lại đột nhiên quay lại.

Hướng về vị trí của Ngũ Ban, hai tay Ngài lại hợp thập.

"Om!

Ma!

Ni!

Bát!

Mê!

Hồng!" Ngay sau đó Ngài biến mất bên cạnh cây Thanh Đồng, ngay cả đám Âm binh cũng biến mất không thấy tăm hơi.

Ngũ Tà thấy những người đó đều đã rời khỏi đây, vội vàng chạy ra tìm kiếm vị trí của Ngũ Ban.

Lúc này bên trong lăng mộ, đã loạn thành một nồi cháo.

Vô số vách núi đều vì Cửu Âm Chúc mà sụp đổ nứt toác, ngay cả cây Thanh Đồng cũng có chút nghiêng vẹo.

Nhìn cảnh tượng đó, Ngũ Ban trong lòng ngũ vị tạp trần, một nơi tốt đẹp như vậy, không ngờ lại vì Cửu Âm Chúc mà biến thành ra thế này, nếu muốn trách, hẳn là từ khoảnh khắc lão Dương gọi lên đó, định mệnh tất cả đều là một sai lầm, nếu Ngũ Ban vì thế mà chết, Ngũ Tà sẽ hối hận cả đời.

Ban đầu Ngũ Ban đi theo con đường sạn đạo trên vách núi cheo leo từ từ xuống, giờ đây những con đường sạn đạo đó vì Cửu Âm Chúc mà đã hoàn toàn bị phá hủy.

Ngũ Tà chỉ đành từ từ tìm kiếm trên mặt đất, vừa rồi ở trên cao anh ta nhìn thấy Ngũ Ban bị Cửu Âm Chúc đâm vào một vị trí nào đó, sau đó lại được Địa Tạng Vương Bồ Tát đặt ở một nơi an toàn, bây giờ anh ta cũng không tìm thấy vị trí của Ngũ Ban, trong lòng sốt ruột.

May mắn thay, kể từ khi Địa Tạng Vương Bồ Tát xuất hiện, bên trong đây không còn nguy hiểm nào khác nữa, ngay cả đám khỉ đó cũng biến mất không dấu vết.

Đám khỉ đó, Ngũ Tà đột nhiên cảm thấy những con khỉ đó lẽ ra không phải là thần hộ mệnh của cây Thanh Đồng sao.

Còn Cửu Âm Chúc lẽ ra là thứ bị cây Thanh Đồng trấn áp.

Nhưng cũng tồn tại một số vấn đề, Cửu Âm Chúc và đám khỉ đó có quan hệ gì với cây Thanh Đồng?

Anh ta cũng không rõ, dù sao Cửu Âm Chúc cũng là sản phẩm của ảo tưởng, ngay cả Địa Tạng Vương Bồ Tát cũng là ảo tưởng ra.

Khó có thể liên hệ lại với nhau, nhưng may mắn thay mọi chuyện đều bình an vô sự, tất cả đều đã im lặng, sẽ không còn những chuyện kỳ lạ khác xuất hiện nữa.

Hiện tại, điều quan trọng nhất là nhanh chóng tìm Ngũ Ban, nhanh chóng rời khỏi cái nơi quỷ quái này.

Không ngờ ban đầu ba người cùng vào, bây giờ chỉ còn lại một người rưỡi, sự sống chết của Ngũ Ban vẫn còn là ẩn số.

Nghĩ vậy, Ngũ Tà trong lòng vô cùng bi thương, không kìm được muốn khóc.

"Anh Ban!

Anh Ban!

Anh ở đâu thế ôi ôi ôi ~" Tìm kiếm ở phía dưới hơn nửa ngày trời vẫn không tìm thấy bóng dáng Ngũ Ban, Ngũ Tà trong lòng thậm chí còn tuyệt vọng.

Nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, làm cho khuôn mặt vốn dĩ trông khá đẹp trai của anh ta trở nên nhếch nhác.

"Khụ khụ!

Khụ khụ!

Đù má đừng khóc nữa, ông đây chưa chết đâu!" Nghe có người đang gọi tên mình, Ngũ Ban tỉnh lại từ hôn mê.

Lúc này anh ta đang bị chôn vùi dưới một đống cát, miệng đầy đất bùn, ho khan mấy tiếng mới thở được.

Nhìn phía trước một đống đất có một bóng người bò ra, và nghe thấy giọng Ngũ Ban, Ngũ Tà trực tiếp lao vào người Ngũ Ban, khóc càng thêm thảm thiết.

"Anh Ban!

Anh không chết sao?

Bây giờ là người hay quỷ?" "Cút!

Chẳng lẽ muốn ông đây chết sao." Nghe Ngũ Tà hỏi vậy, Ngũ Ban tức đến bật cười, đương nhiên anh ta hiểu, đó là biểu hiện của sự quan tâm của Ngũ Tà.

"Em vừa rõ ràng nhìn thấy anh bị Cửu Âm Chúc đâm bay lên trời… Vậy mà cũng không chết, Anh Ban đúng là mệnh lớn." "Được rồi, đừng nói nữa, mau đi với anh, vừa rồi sau khi anh ngất đi thì đã xảy ra chuyện gì." Ngũ Ban nhanh chóng phát hiện môi trường xung quanh đã hoàn toàn yên tĩnh trở lại.

Bóng dáng Cửu Âm Chúc đã biến mất, chỉ là xung quanh vẫn còn một mảng hồng quang, khiến trái tim anh ta lại thắt lại.

Ngũ Tà vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Con Cửu Âm Chúc đó đi đâu rồi?

"Chẳng lẽ anh không biết sao?

Vừa rồi Địa Tạng Vương Bồ Tát trong truyền thuyết đã cứu chúng ta.

Cửu Âm Chúc cũng bị Địa Tạng Bồ Tát thu phục chỉ bằng một câu A Di Đà Phật." Nhìn vẻ mặt Ngũ Ban không tin, Ngũ Tà đành phải kể lại mọi chuyện vừa xảy ra cho Ngũ Ban nghe từng li từng tí.

Khi Ngũ Ban nghe nói Cửu Âm Chúc thổ ra một ngụm máu tươi, anh ta lập tức căng thẳng, vội vàng nắm lấy tay Ngũ Tà.

"Máu nó thổ ra ở đâu?

Mau dẫn anh đi." "Được rồi, lát nữa hẵng đi, anh cứ băng bó vết thương cho tốt đã." "Anh bây giờ không sao rồi, cháu nói không sai, khi Cửu Âm Chúc đâm anh, anh cảm thấy toàn thân xương cốt đều vỡ

nát, bao gồm cả tim cũng có thể bị chấn vỡ." "Nhưng đúng như cháu nói, Địa Tạng Vương Bồ Tát dường như đã dùng Lục Tự Chân Ngôn cứu anh, giúp toàn bộ gân cốt bị đứt của anh nối lại với nhau, tương đương với việc cho anh một mạng sống mới." "Đừng nói nhiều nữa, mau dẫn anh đi xem máu của Cửu Âm Chúc thổ ra ở đâu đi." "Kìa, anh không thấy sao?

Nó là thứ phát sáng đó." Ngũ Tà còn dùng tay chỉ chỉ vào một cục phát ra hồng quang phía sau.

Theo hướng Ngũ Tà chỉ, nhìn về phía trước quả nhiên có một cục gì đó phát ra vô số hồng quang, đó dường như là màu sắc rực rỡ nhất trên thế giới.

"Anh vừa ngất đi bao lâu rồi?" "Khoảng hơn một tiếng đồng hồ." Nghe Ngũ Tà nói xong, Ngũ Ban cũng không thèm để ý nữa, co chân chạy thẳng về phía cục máu đó, nhưng để tránh Ngũ Tà nghi ngờ, anh ta lén lút cắn một miếng nhỏ vào cục máu đó.

"Chúc mừng chủ nhân đã hoàn thành nhiệm vụ phụ trong thời gian quy định.

Phần thưởng nhiệm vụ: chủ nhân sẽ có được năng lực Cửu Âm Chúc, có thể mở thiên nhãn.

Xin hỏi chủ nhân có cần mở không?" Nghe hệ thống nhắc nhở, Ngũ Ban thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ trong thời gian quy định là tốt rồi, tóm lại là mạng nhỏ của anh ta đã được bảo toàn.

Về phần phần thưởng nhiệm vụ này có thể mở một thiên nhãn.

Chẳng lẽ giống như Cửu Âm Chúc vậy, mở một khe nứt ở giữa trán sao?

"Tạm thời đừng mở đã." "Sau khi chủ nhân mở thiên nhãn có thể

áp chế các huyết mạch khác.

Chương 352

Hệ thống một lần nữa hỏi chủ nhân có muốn mở không!" Ừm.

Mặc dù nghe hệ thống nói vậy, Ngũ Ban lắc đầu biểu thị từ chối.

Trong lòng anh ta hiểu, nếu trên đầu đột nhiên mọc ra một con mắt khác, vậy thì e rằng sẽ bị coi là quái vật.

Lúc đó vừa nhìn đã có thể nhận ra, đúng vậy, cái tên quái vật có một con mắt trên đầu, do ai làm.

Cảnh tượng đó, Ngũ Ban cảm thấy có chút đau đầu.

May mắn thay chỉ cần nuốt chửng một chút máu của Cửu Âm Chúc là có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Ngũ Tà không hề nhìn thấy Ngũ Ban đã làm gì trước cục máu đang cháy rực như một ngọn lửa.

"Anh Ban, anh có phát hiện gì không?" Nghe Ngũ Tà hỏi, Ngũ Ban cũng không quay đầu lại, bắt đầu suy nghĩ, vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lúc đó rõ ràng anh ta có thể cảm nhận được mình đang ở bờ vực của cái chết.

Đặc biệt là khi đối mặt với Cửu Âm Chúc, sự áp chế huyết mạch bẩm sinh khiến anh ta không thể phát ra một chút sức phản kháng nào, do đó các loại huyết mạch thần thú trên người anh ta đều không được kích hoạt.

Nhìn thấy chuyện có mặt trái, một khi gặp phải huyết mạch khắc chế bẩm sinh thì sẽ không làm được gì cả.

Nhưng rốt cuộc làm sao mà anh ta lại khôi phục được thành dáng vẻ hiện tại, chẳng lẽ Địa Tạng Vương Bồ Tát đã cứu anh ta sao?

Cảnh tượng lúc đó chỉ dừng lại ở khoảnh khắc anh ta bay lượn trên không trung, mắt đột nhiên xuất hiện kim quang.

Còn những thứ khác, anh ta không nhìn rõ, theo lời Ngũ Tà, Địa Tạng Vương Bồ Tát cũng không tiếp xúc trực tiếp với anh ta, vậy thì làm sao cứu anh ta được.

Địa Tạng Vương Bồ Tát từ khi xuất hiện đến khi rời đi, từ đầu đến cuối chỉ niệm mấy câu Lục Tự Đại Minh Chú mà thôi.

Ừm, Ngũ Ban bây giờ ở cảnh giới này đương nhiên không hiểu.

Thủ đoạn của Địa Tạng Vương Bồ Tát là Lục Tự Đại Minh Chú, Lục Tự Đại Minh Đà La Ni, Lục Tự Chân Ngôn, tâm chú của Quan Thế Âm Bồ Tát, nguyên từ tiếng Phạn, chú này chứa đựng sự gia trì và từ bi vô tận của chư Phật, là biểu hiện của từ bi và trí tuệ của chư Phật.

Nội hàm của nó vô cùng phong phú, huyền diệu vô cùng, chứa đựng đại năng lực, đại trí tuệ và đại từ bi trong vũ trụ, vì vậy Ngũ Tà mới có thể nhìn thấy cảnh tượng hùng vĩ của vô vàn Phật quốc và kim liên nở rộ khắp cả không gian, thậm chí còn khiến Cửu Âm Chúc phải thổ huyết.

Nhìn thấy trong Phật âm tự có vô vàn điều huyền diệu, có thể khiến cơ thể anh ta hồi phục, bất kể thế nào, tất cả đều nhờ Địa Tạng Vương Bồ Tát.

Ngộ ra một chút, Ngũ Ban liền cảm thấy thanh thản, Địa Tạng Vương Bồ Tát có ân cứu mạng với anh ta.

Nghĩ vậy, anh ta đứng dậy, hai tay chắp lại cúi chào, cúi ba lần xuống đất, cảm tạ Địa Tạng Bồ Tát.

Nhưng lại có một điều không thông, Cửu Âm Chúc là do Ngũ Tà thả ra, Địa Tạng Vương Bồ Tát theo lý mà nói cũng nên là do Ngũ Tà

ảo tưởng ra.

Vậy Địa Tạng Vương Bồ Tát, vì sao không tìm ra kẻ đầu sỏ, trừng trị Ngũ Tà bằng pháp luật, lại để một người như Ngũ Tà tồn tại, chỉ cần một ý niệm trong nhân thế là có thể triệu hồi ra một đại ma vương, vậy Địa Tạng Vương Bồ Tát chẳng phải sẽ bận rộn đến phát điên sao.

Chỉ là bây giờ anh ta chỉ dám nghĩ vậy thôi, không dám nói ra, sợ Địa Tạng Vương Bồ Tát nghe thấy.

"Bồ Tát vì sao không trừng trị người đó bằng pháp luật?" – Trên đường trở về, Đế Thính thực sự không nhịn được hỏi Địa Tạng Vương Bồ Tát.

"Nhân quả ở đây quá nhiều, không nói." Nghe vậy, Đế Thính cũng không nói gì nữa, chỉ đành cúi đầu đi.

Nhưng Địa Tạng Vương Bồ Tát trong lòng thì lại hiểu rõ mồn một.

Cửu Âm Chúc đã bị trấn áp dưới cây Thanh Đồng, sở dĩ có thể thoát ra, không phải vì Ngũ Ban đã đánh cắp Đạo Quả của cây Thanh Đồng sao!

Nhưng Ngài thấy Ngũ Ban vì cứu người mà làm ra chuyện như vậy, và vào thời khắc cuối cùng Ngũ Ban đã đứng ra, không đành lòng nhìn Âm binh địa phủ bị tổn thất.

Hơn nữa là chuyện của nhân gian, người địa phủ căn bản không thể nhúng tay vào.

Địa Tạng Vương Bồ Tát cũng thực sự không tiện can thiệp vào nhân quả của Ngũ Ban, chỉ là trước khi rời đi, Ngài đã âm thầm kết một thiện duyên với Ngũ Ban.

Sống mấy vạn năm, Địa Tạng Vương đương nhiên có thể nhìn ra

những điểm không bình thường của Ngũ Ban.

Lần này kết thiện duyên, không chừng ngày sau sẽ có lúc gặp lại.

Ngũ Ban tự nhiên sẽ cảm tạ.

Trong lòng niệm một lát, Địa Tạng Vương Bồ Tát quay đầu lại nói với đám Âm binh theo sau: "Chuyện lần này đã xong, các ngươi tổn thất khá nghiêm trọng, nhưng bây giờ vẫn còn một nhiệm vụ, là hoàn toàn ẩn giấu thần thụ dưới lăng mộ, không cho phép người dương gian can thiệp nữa.

Sau khi giải quyết xong chuyện này, ta cũng sẽ có một phần thưởng nhất định." "Đa tạ Bồ Tát ân điển." Âm binh dẫn đầu ôm quyền hành lễ.

Ngay sau đó liền dẫn theo mấy trăm Âm binh còn lại quay về dưới thần thụ Tần Lĩnh.

Cả đám cùng theo một trận hình kỳ lạ, một lần nữa mở ra Thanh Đồng Môn, âm thanh ầm ầm vang vọng trực tiếp truyền đến mặt đất và vào tai Ngũ Ban.

"Không hay rồi!

Chạy mau!" Ừm.

Ngũ Ban và Ngũ Tà lúc này đang từ từ bò trong đường hầm khoáng sản, vừa rồi đã xảy ra quá nhiều chuyện, thực sự khiến hai người họ mệt mỏi không ít, lúc này khó khăn lắm mới có chút thời gian nghỉ ngơi, đương nhiên không muốn vội vàng bỏ mạng.

Nhưng khi Ngũ Ban nghe thấy âm thanh quen thuộc và chói tai đó, sắc mặt anh ta lập tức đại biến, kéo Ngũ Tà nhanh chóng chạy về phía mặt đất.

May mắn thay, mặc dù hai người họ trước đó đang ở trạng thái

nửa nghỉ ngơi, nhưng vẫn đã đi được một đoạn đường dài, cách mặt đất cũng chỉ mấy chục mét.

Khi Ngũ Ban nghe thấy tiếng Thanh Đồng Môn mở ra, anh ta liền biết nơi này không còn an toàn nữa, kéo Ngũ Tà mặc kệ anh ta nghĩ gì, giật anh ta chạy về phía lối ra.

Cũng may mắn là động tĩnh mà Cửu Âm Chúc gây ra trước đó quá lớn, phá hủy mấy chỗ khiến ánh sáng bên ngoài rọi vào, dựa vào đó, Ngũ Ban nhanh chóng tìm thấy lối ra.

Khi hai người nhìn thấy bên ngoài là một rừng cây xanh tươi tốt.

Ngũ Tà không kìm được hít một hơi thật sâu, mới cảm thấy mình sống sót, cảm giác thật sự rất thoải mái.

Nhưng Ngũ Ban không thể để anh ta nghỉ ngơi ở đó, vẫn kéo anh ta chạy xuống núi.

Mấy giây sau khi Ngũ Ban chạy xuống vách núi, hai người liền nghe thấy tiếng ầm ầm, ngay sau đó hai người nhìn thấy ngọn núi phía sau họ đã sụp đổ một mảng lớn, nơi sụp đổ đó chính là nơi cây Thanh Đồng tồn tại.

Mãi cho đến khi hai người chạy ra khỏi vị trí một tuyến thiên.

Ngũ Ban mới buông tay Ngũ Tà ra.

Hai tay chống vào đầu gối, thở hổn hển.

Ngũ Tà quay đầu nhìn nơi sườn núi sụp đổ, trong lòng không khỏi cảm khái vạn phần.

Kể từ khi vào đây, đã xảy ra quá nhiều chuyện, trên đường đi đơn giản là cửu tử nhất sinh.

Lúc này mặt trời vừa mới lặn về phía tây, vầng thái dương vừa vặn kẹt ở vị trí một tuyến thiên, phản chiếu ra một tia sáng chói mắt,

nhưng lại dịu nhẹ.

Ngũ Tà để mặc tia nắng đó chiếu vào mặt, tận hưởng sự yên bình ngắn ngủi.

Khi anh ta mở mắt ra, Ngũ Tà đột nhiên phát hiện, lúc đó anh ta phát hiện tượng đá đã biến mất.

“Anh Ban!

Anh xem chỗ kia có thiếu thứ gì không?” Khi Ngũ Tà nói câu này, giọng cậu ta đã hơi run rẩy, dù sao thì trên đường đi những chuyện quỷ dị thực sự quá nhiều, nhìn bức tượng đá bí ẩn kia biến mất, trong lòng cậu ta cũng hơi hoảng, một tảng đá lớn như vậy lại có thể biến mất không dấu vết.

Ngũ Ban nghe giọng Ngũ Tà nói vậy, cũng có chút sợ hãi.

Mỗi lần nghe Ngũ Tà nói chuyện, anh lại vô cùng căng thẳng, sợ Ngũ Tà lại lôi ra thứ gì đó không nên xuất hiện.

Ví dụ như con quái vật Cửu Âm Chúc từ địa ngục chui ra kia, chính vì thế mà hai người suýt chút nữa đã ngã nhào trong đó, vĩnh viễn không thể thoát ra.

Chương 353

Giờ Ngũ Tà lại dùng cái giọng đó nói rằng bức tượng đá đã biến mất, mặc dù trong lòng không tin, nhưng Ngũ Ban vẫn thuận theo hướng Ngũ Tà chỉ mà nhìn.

Quả nhiên, vị trí vốn có bức tượng đá lúc này bị một khu rừng và cỏ xanh che phủ, nhưng một tảng đá lớn như vậy không thể đột nhiên biến mất ở đây được.

Ngũ Ban suy nghĩ một hồi, quyết định nhanh chóng rời khỏi cái nơi quỷ quái này, thà ít chuyện còn hơn nhiều chuyện, dù sao chuyện này cũng không có quan hệ trực tiếp gì với hai người họ.

Về chuyện bóng tối, Ngũ Ban cũng đã rõ, không liên quan gì đến Cây Thần Đồng.

"Thôi được rồi, đừng nói nữa, mau về thôi.

Tôi nói cho cậu biết, trên đường đi ngàn vạn lần đừng có làm trò gì nữa, nếu lại lôi ra một con quái vật nữa thì tôi thực sự không chịu nổi đâu." Nghe Ngũ Ban nói vậy, Ngũ Tà gãi đầu cười hì hì hai tiếng.

Ngũ Ban không muốn quản mấy chuyện phiền phức này, cũng không có tâm tư đi tìm hiểu đến cùng.

Cái lợi lớn mà Lão Dương đã nói trước đây, e rằng chính là Cây Thần Đồng.

Giờ lợi lộc đã được lấy, đương nhiên sẽ không dây dưa vào mấy chuyện khác nữa.

Chỉ tiếc là Lão Dương đã mất mạng ở đó vì chuyện này, trong lòng Ngũ Ban có chút day dứt.

Dù sao Lão Dương cũng là người bạn tốt cùng anh lớn lên từ nhỏ,

giờ lại vì đủ thứ chuyện mà chết ở đó, trong lòng anh sao có thể dễ chịu được, đành trách số trời vậy.

Lúc trước trên thần thụ, Lão Dương còn cầm dao kề vào cổ Ngũ Ban, căn bản không nhận Ngũ Tà là anh em.

Lúc đó Ngũ Ban cũng đang trong trạng thái trúng độc, không có Lão Dương, anh chắc chắn cũng không sống sót được.

Quyền quyết định cuối cùng nằm trong tay Ngũ Ban, mục đích ban đầu của Ngũ Ban là tìm rễ Cây Thần Đồng để cứu mình.

Không phải để cứu người mẹ đã chết, bất kể từ công lý hay lòng tư lợi, sự lựa chọn của Ngũ Ban đều không có bất kỳ sai sót nào.

Những gì anh làm đều không thể chê trách, đó là bản tính con người.

Trước sinh tử, người ta luôn phải đưa ra lựa chọn.

Nếu quyền lựa chọn cuối cùng giao cho Ngũ Tà, Ngũ Tà cũng sẽ không muốn Lão Dương giúp phục sinh mẹ mình.

Vi phạm lẽ thường của trời đất, để một người chết sống lại, tuyệt đối là hoang đường, đáng sợ.

Hai người đi theo con đường núi lúc đó, xuyên qua những khu rừng rậm, cuối cùng cũng tìm thấy khách sạn mà họ đã đặt trước đó.

Bà chủ khách sạn vẫn nhiệt tình và hiếu khách.

Nhìn thấy hai người lếch thếch, quần áo rách rưới không ra hình dạng gì, quan trọng nhất là Lão Dương đã không còn, đương nhiên bà ta có thể nhận ra sự bất thường.

Nhưng bà chủ này lại có gan mở tiệm ở đây, tự nhiên là người có bản lĩnh.

Bà ta sẽ không hỏi những chuyện không nên hỏi, liền vội vàng gọi

nhân viên, sắp xếp chỗ ở cho Ngũ Ban và Ngũ Tà.

Sau khi hai người tắm nước nóng xong, Ngũ Ban một mình đến quầy lễ tân.

"Bà chủ, bà có thấy những người đi cùng tôi trước đó không?

Khoảng năm người, trong đó có một người tên là chú Tần, ông ta đã về chưa?" Ngũ Ban nghiêm túc hỏi, trong lòng bà chủ đương nhiên có sự cân nhắc.

Những người này đều là dân giang hồ, không nên xung đột với nhau.

Người tên chú Tần trước đó rõ ràng đã về một mình, và trên người bị thương không nhẹ.

Mặc dù người đó quần áo rách rưới nhưng thần thái vẫn rạng rỡ, hiển nhiên ở trong đó đã xảy ra những chuyện không thể miêu tả.

Trong lòng bà ta, hai phe chắc chắn đã xảy ra mâu thuẫn.

Nhưng chú Tần cùng đoàn người rõ ràng đã không đánh bại được Ngũ Ban và đoàn người của anh, ngược lại còn chịu thiệt lớn.

Lúc này người tên chú Tần kia đã rời khỏi khách sạn từ sớm, trong lòng bà chủ đương nhiên cũng không có gánh nặng gì, liền sảng khoái trả lời.

"Tiểu ca, cậu nói không sai.

Người đó đúng là đã về, chỉ là khi về thì một mình, trên người bị thương không nhẹ, còn những người khác thì tôi không biết." Nghe xong câu nói đó, trong lòng Ngũ Ban đã có tính toán.

Anh tùy tiện ném xuống mấy trăm tệ tiền mặt, bảo bà chủ dọn một bàn rượu thịt thịnh soạn đến chỗ họ, rồi ra khỏi cửa.

Mặc dù từ miệng bà chủ không tiết lộ thông tin hữu ích nào,

nhưng Ngũ Ban cẩn thận suy luận liền hiểu ra rằng chú Tần kia đã không chết ở Tần Lĩnh, điều này khiến anh bất ngờ.

Một người không hề phô trương, trên đường đi đều dựa vào khẩu súng shotgun trong tay để gây áp lực, đã xảy ra nhiều chuyện như vậy mà vẫn sống sót, xem ra không hề đơn giản.

Chỉ là thả ông ta đi, Ngũ Ban cũng không biết đó là chuyện tốt hay xấu.

Chú Tần kia vừa nhìn đã là một lão cáo già, một khi ra ngoài e rằng sẽ rêu rao những chuyện đã xảy ra dưới Tần Lĩnh, cuối cùng cho dù Ngũ Ban có phủ nhận việc lấy được bảo bối tốt, e rằng cũng không ai tin.

Sau này có cơ hội nhất định phải giết chết lão cáo già đó, thà ít chuyện còn hơn nhiều chuyện.

Ngũ Ban quen với việc bóp chết mọi chuyện xấu từ trong trứng nước.

Điều đó cũng đã tạo nên địa vị của anh trong giới đạo mộ.

Bây giờ ai cũng biết Ngũ gia có một người con nuôi tên Ngũ Ban.

Người này là một kẻ sát phạt, tất cả những việc mà Chú Ba không tiện hoặc không thể làm đều do kẻ sát phạt này hoàn thành.

Nếu chú Tần kia có đầu óc, tự nhiên sẽ bị ép phải rời đi, và sẽ không rêu rao chuyện này, nhưng sợ ông ta không biết điều, đổ tất cả mọi thứ lên đầu Ngũ Ban.

Lúc đó nếu thực sự xảy ra chuyện như vậy, Ngũ Ban tự nhiên sẽ không tha, những loại người như vậy giết một kẻ sẽ ít đi một kẻ.

Ngũ Ban tự nhiên sẽ không nương tay.

Ra ngoài, Ngũ Ban tùy tiện tìm một chiếc điện thoại gọi cho Ngũ

gia.

Bảo Ngũ gia sắp xếp người đến đón hai người.

Điện thoại của anh đã bị hỏng khi bị nước vào trong lăng mộ, bị vứt đi rồi, cũng không biết giờ nó đang nằm trong bụng con cá nào nữa.

Anh cũng không biết Chú Ba có về chưa.

"Giết người rồi!

Giết người rồi!" Lúc này, bên tai Ngũ Ban đột nhiên vang lên một giọng nói hoảng hốt.

Anh ngẩng đầu nhìn lên, vừa vặn thấy một người toàn thân dính máu, đang lao về phía mình.

Ngũ Ban né người một cái, trực tiếp cho người đó ngã xuống, mặc kệ cho người đó ngã sấp mặt xuống phiến đá xanh phía trước.

Người đó nằm trên đất bất động, dường như đã chết.

Ngũ Ban nhìn dòng máu tươi không ngừng chảy ra, trong lòng thầm nghĩ, người này chạy nhanh như vậy, ngã không chết thì e rằng ngay cả xe cứu thương đến cũng không cứu được.

Nhìn vết thương hẳn là do bị vật sắc nhọn chém, chỉ riêng vết thương trên cổ và máu tươi chảy ra cũng đủ để kết luận người này không thể cứu vãn, thần tiên đến cũng không cứu được.

"Tránh ra, tránh ra, ai báo cảnh sát?" Ngũ Ban chưa kịp quay người rời đi đã nghe thấy tiếng cảnh sát.

Hiển nhiên, trong đám đông vây xem xung quanh có người đã báo cảnh sát.

Chương 354

Nhưng Ngũ Ban luôn cảm thấy chuyện không trùng hợp đến vậy, vừa mới ra ngoài đã gặp phải chuyện như thế, mà người kia lại cố tình lao về phía mình, hiển nhiên có mục đích nhất định.

Máu tươi của người nằm trên đất đã ngừng chảy.

Vị cảnh sát nhíu mày, ngồi xuống kiểm tra người đó một lượt, phát hiện đã tắt thở, sau đó đeo găng tay trắng lục lọi túi quần áo trên người, nhưng không tìm thấy bất kỳ thông tin hữu ích nào.

Sau đó, ánh mắt liền chuyển hướng về phía Ngũ Ban đang đứng một bên.

"Vị tiên sinh, xin hỏi anh có chứng kiến vụ án mạng không?" Ngũ Ban thấy giọng điệu của người này không quá gay gắt, cũng không có vẻ muốn gây sự, liền lắc đầu.

"Không có, tôi vừa mới gọi điện thoại ở trong kia, thấy người này toàn thân dính máu chạy đến.

Còn những chuyện khác thì tôi không rõ, anh nên hỏi người đã báo cảnh sát đi." Giọng điệu Ngũ Ban cũng rõ ràng, chuyện này không liên quan gì đến tôi, muốn tìm ai thì tìm.

Vị cảnh sát cũng hiểu ý Ngũ Ban, nhưng nhìn quanh, bên cạnh thi thể chỉ có mỗi Ngũ Ban.

Anh ta dặn dò người đang chụp ảnh thu thập bằng chứng ở một bên vài câu, sau đó lại quay đầu, mỉm cười với Ngũ Ban.

"Vị tiên sinh cũng thấy rồi, bây giờ sự việc đã thành ra thế này, tất cả mọi người có mặt ở đây đều có thể là hung thủ.

Vì vậy tôi hiện đang theo pháp luật để tiến hành hỏi cung và tạm

giam anh hai mươi bốn giờ, xin hãy hợp tác.

Nếu sự việc không liên quan đến tiên sinh, tôi đương nhiên sẽ không làm khó.” Nghe vậy.

Ngũ Tà không vui, chuyện gì vậy?

Chỉ là một người qua đường, lại muốn bị coi là nghi phạm để thẩm vấn.

Nhưng không, trong hoàn cảnh này, đi theo một chuyến cũng chẳng sao.

“Không thành vấn đề, nhưng tôi cần phải đi cùng bạn của tôi đang ở khách sạn, nếu không cậu ấy sẽ lo lắng.” “Cái này không cần lo lắng, bây giờ chuyện chỉ có đi cùng đến cục cảnh sát là hợp lý nhất, thực ra bạn của anh tôi sẽ truyền đạt tin tức.” Nghe câu nói đó, Ngũ Ban cảm thấy có gì đó không ổn, dường như là một cái bẫy.

Mục đích rõ ràng, là muốn bắt anh đi, còn vì sao thì anh cũng không rõ, lẽ nào là chú Tần chó chết kia?

“Đồng chí này, tôi khuyên anh một câu, có một số người không phải lúc nào cũng có thể chọc vào được đâu.

Hôm nay tôi nể mặt anh mới nói nhiều như vậy, nếu không nể mặt tôi, mấy người các anh không bắt được tôi đâu.” “Nhưng tôi phải nói rõ cho anh biết, người này không liên quan gì đến tôi, những người xung quanh đều có thể chứng minh.

Hoặc, nếu thực sự không được thì có thể điều tra camera giám sát gần đó, xem rốt cuộc là ai đã chết, hoàn toàn không cần phải tốn công tốn sức ở chỗ tôi.” “Đương nhiên, nếu anh muốn làm việc cho người khác mà vì thế đắc tội với tôi, thì tôi cũng không ngại đi theo anh một chuyến, nhưng đến lúc đó anh tự nhiên sẽ biết, có một số người không thể chọc vào được.” Nghe giọng điệu Ngũ Ban có chút lạnh

lẽo, viên cảnh sát kia dường như cũng hiểu ra.

Nhưng thái độ vẫn cứng rắn.

"Vị tiên sinh, những người xung quanh chỉ còn lại một người thôi, những người còn lại vừa nãy đã chạy hết rồi.

Đã bình tĩnh như vậy, tôi nghiêm trọng nghi ngờ anh có liên quan đến vụ án mạng này, xin anh hãy hợp tác, đừng làm khó tôi.

Tôi đây có mang theo vũ khí, nếu chống đối cảnh sát thì tôi có quyền bắt giữ anh cưỡng chế." Nghe viên cảnh sát nói vậy.

Ngũ Ban đương nhiên cũng nhìn thấy, hẳn là viên cảnh sát này và một đồng nghiệp khác đã lợi dụng lúc hai người họ nói chuyện thì đứng dậy giải tán tất cả những người xung quanh.

Xung quanh cũng có không ít cảnh sát vây quanh, không cho người qua đường nhìn thấy.

Chẳng mấy chốc ngay cả pháp y cũng đến, tiến hành kiểm tra thi thể.

Xem ra hôm nay anh bị người ta gài bẫy rồi, ngoài cái lão chó chết kia ra thì không thể là ai khác được, chơi trò ám muội, người đó hiển nhiên là chú Tần, dù sao Tần Lĩnh là địa phận đó, người của Lão Cửu Môn không có tay dài đến mức vươn tới đó được.

Mặc dù Ngũ Ban không dùng chứng minh thư và tên thật để đăng ký thông tin ở đây, nhưng dựa vào diện mạo và lão cáo già chú Tần kia, bất kể thế nào cũng sẽ liên lụy đến Ngũ gia phía sau anh.

Chú Ba Ngũ gia bây giờ có những người bạn trên chính trường, nhưng không ai sẽ giúp đỡ.

Trong thời điểm này, những người bạn kia đều là cỏ đầu tường, bên nào có lợi thì sẽ ngả về bên đó.

Hiếm có ai sẽ chủ động đứng ra giúp đỡ.

Nếu Ngũ Ban cứ thế bị bắt đi, thì mọi chuyện có thể sẽ đổ lên đầu Ngũ Tà, mà Ngũ Tà thì lại không có bản lĩnh đó.

Việc trốn tránh sự truy bắt của cảnh sát có thể vô cùng khó khăn.

Xem ra hôm nay chỉ có đi cùng một chuyến, anh mới có thể yên tâm.

Anh đã hiểu ra.

Ngũ Ban cười một cách vô vị.

“Tôi nhắc anh một lần nữa.

Hy vọng sau này đừng có không biết điều.

Hôm nay tôi đi cùng anh một chuyến, người cũng không phải tôi giết, tôi không tin anh dám dựng lên một vụ án oan sai để hãm hại tôi được.” Ngũ Ban vừa dứt lời, một viên cảnh sát liền rút còng tay còng Ngũ Ban lại, sau đó có một chiếc xe cứu thương kéo xác người chết đi.

Sau khi hiện trường được dọn dẹp xong, Ngũ Ban liền theo đám cảnh sát lên xe.

“Lão Tần, đừng có lừa tôi đấy.” Trong một văn phòng của cục cảnh sát, khói thuốc lá lượn lờ, ẩn hiện có thể thấy hai người đang nói chuyện.

Nếu Ngũ Ban có mặt ở đó, anh nhất định sẽ nhận ra một trong số đó chính là chú Tần, lão cáo già kia đang cười hì hì với người còn lại.

“Yên tâm đi, Phó cục trưởng Nghiêm, những thứ tốt dưới Tần Lĩnh nhiều vô số kể, tôi tin.

Ngũ Ban kia tuyệt đối đã mang đồ ra ngoài rồi, tôi đã theo dõi ở đó mấy ngày rồi.” “Bây giờ cậu ta xuất hiện, chứng tỏ tuyệt đối đã mang

đồ ra ngoài rồi, với bản lĩnh của hai người họ, tôi có thể khẳng định, trong giới đạo mộ tuyệt đối là số một số hai." "Thứ đó rốt cuộc là gì?" "Đợi lát nữa người sẽ được đưa vào cục, anh sẽ biết." Chú Tần cố ý úp mở, chủ yếu là trong lòng cũng không chắc.

Mặc dù trong bản đồ tổ tiên để lại có một lợi ích lớn, nhưng ông ta cũng không rõ có lợi ích gì.

Chỉ biết dưới đó hẳn là có một đại mộ, ông ta cũng xuất thân từ đạo mộ tặc, cũng biết trong những ngôi mộ lớn đó không chừng có vàng bạc châu báu.

Trước đây ông ta chưa bao giờ xuống những loại mộ như vậy, những chuyện quỷ dị trong đó cũng vô số kể, ông ta cũng đi theo con sông ngầm, trốn trong bụng cá, cuối cùng thoát ra từ thác nước, nếu không thì có lẽ cũng đã chết ở đó rồi.

Mặc dù bây giờ đã thoát ra, nhưng vừa nhắc đến lăng mộ đó, ông ta không khỏi run rẩy.

Mặc dù cũng xuất thân từ đạo mộ tặc, nhưng những lăng mộ ông ta từng xuống trước đây căn bản không có nhiều chuyện quỷ dị như vậy.

Lăng mộ này, mặc dù trong tay có bản đồ, nhưng trên đường đi vẫn vô cùng hiểm nguy, cả đoàn người chỉ còn lại một mình ông ta thoát ra.

Phó cục trưởng Nghiêm thấy chú Tần lúc này có chút thất thần, bèn hút một hơi thuốc.

Trong lòng ông ta cũng thắc mắc, lão Tần và ông ta chỉ là bạn bè riêng tư thôi, thực ra còn không phải bạn bè.

Trước đây ông ta cũng chỉ mua mấy món đồ nổi tiếng ở trường, vì những cửa hàng đồ cổ bình thường bán toàn đồ giả, chú Tần đã cung

cấp cho ông ta, mặc dù đều là những món đồ mới được khai quật, nhưng đều là thật.

Cứ thế một hai lần, hai người trở nên quen thuộc, thường thì chú Tần có đồ tốt đều sẽ gửi trước cho ông ta.

Lần này đến Tần Lĩnh, dám trắng trợn như vậy cũng là vì lý do này, đã có người cấp trên, thì còn sợ gì nữa, chỉ cần không làm quá lố, không ai sẽ chú ý.

Hôm nay chú Tần tay không, và đồ lại nằm trong tay một nhóm người khác, bảo lúc đó có thể bắt người, chuyện này khiến ông ta có chút kỳ lạ.

Bình thường đâu có xảy ra chuyện như vậy, cho dù có một số đạo mộ tặc mâu thuẫn nhỏ, một người cũng có thể giải quyết, dù sao những chuyện như vậy cũng không dám tùy tiện ra tay, một khi để cấp trên biết, cái chức quan e rằng không giữ được.

Mặc dù ông ta không phải một quan chức tốt, nhưng có một số chuyện cũng không dám dễ dàng đụng vào.

Trong lúc hai người đang uống trà hút thuốc, cửa phòng đột nhiên bị gõ.

"Cục trưởng Nghiêm, người mà ông muốn tôi đã bắt được rồi, chỉ là chuyện bây giờ có chút khó xử.

Chương 355

Cùng lúc tôi bắt người thì xảy ra một vụ án mạng.

Nạn nhân bây giờ mất máu quá nhiều mà chết, xem chuyện này xử lý thế nào?" Người nói chính là viên cảnh sát đã bắt Ngũ Ban trước đó.

"Cái gì?

Ai giết người?!" Cục trưởng Nghiêm vừa nghe xảy ra án mạng, mắt đột nhiên trừng lớn, chuyện này không thể lơ là được.

An ninh khu vực Tần Lĩnh vốn không ổn định, nhưng sau mấy năm quét sạch tội phạm, những vụ án mạng như vậy rất hiếm.

Thấy bây giờ trong nhiệm kỳ của mình lại xảy ra chuyện như vậy, lãnh đạo cấp trên tuyệt đối sẽ xử phạt ông ta.

"Không, không biết, hẳn là không phải cậu ta giết." Viên cảnh sát nhìn Cục trưởng Nghiêm ngây người ra, nói chuyện cũng lắp bắp.

Vị cục trưởng này tính khí không tốt lắm.

Không dám chạm vào lông mày của ông ta, đặc biệt là khi xảy ra chuyện như vậy.

Cục trưởng Nghiêm quay đầu nhìn chú Tần, nghiến ngụm tàn thuốc trong tay, vẫy tay với viên cảnh sát kia.

"Lão Tần, tôi vừa thấy sắc mặt ông hình như có chút không ổn, ông có biết về chuyện này không?" Khi Cục trưởng Nghiêm vừa nói chuyện với cảnh sát, liền thấy vẻ mặt của lão Tần đột nhiên có chút kích động.

Chính vì thế mà ông ta mới vẫy tay bảo cảnh sát đi ra ngoài.

“Cục trưởng Nghiêm, đây là cơ hội của tôi đấy!

Trước đây tôi không thể kết tội Ngũ Ban kia sao?

Bây giờ chỉ cần gán tội giết người lên đầu cậu ta, cậu ta bất kể thế nào cũng không thoát được đâu.” Khi chú Tần nói ra câu này, giọng điệu có chút âm trầm.

“Làm như vậy không tốt lắm đâu, vạn nhất để người ta điều tra ra, thì tôi chắc chắn khó thoát khỏi trách nhiệm.” “Cục trưởng Nghiêm sợ gì chứ?

Chỉ cần tôi nhanh chóng xử lý cậu ta, làm thần không biết quỷ không hay, ngài sau đó lại ém vụ án này xuống, cấp trên chắc chắn cũng không biết đâu.” Cục trưởng Nghiêm nghe lão Tần nói xong, lại châm một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu.

Chú Tần không phải người của cục cảnh sát, không hiểu quy trình làm việc của cục cảnh sát, huống chi vụ án mạng đó xảy ra bên ngoài, chắc chắn có rất nhiều quần chúng nhân dân.

Đến lúc đó nếu chuyện bị đẩy lên trên, cấp trên tuyệt đối sẽ không nương tay.

“Người này không có lai lịch gì à?” “Có lai lịch gì chứ, chẳng qua cũng chỉ là một đạo mộ tặc mà thôi.

Yên tâm đi, những loại người như vậy ngài không bắt một kẻ thì mất đi một kẻ sao?

Những loại người này ngài cảm thấy có nên sống trên đời này không?

Chi bằng giết sạch tất cả mới tốt.” Cục trưởng Nghiêm nghe vậy, trong lòng không khỏi cười lạnh một tiếng, ông ta cũng là một đạo mộ tặc, lại có ý tốt bảo người khác cắn xé nhau.

Thấy Cục trưởng Nghiêm đang suy nghĩ, chú Tần không khỏi hơi sốt ruột.

Trong tay ông ta đương nhiên cũng có mấy mạng người, tự nhiên sẽ không nương tay như Cục trưởng Nghiêm.

Nhưng ông ta vẫn luôn tin một câu nói, đó là trước lợi ích thì mọi chuyện đều có thể hoàn thành, nếu không hoàn thành được, thì chỉ có thể chứng tỏ một điều, lợi ích không đủ làm hài lòng đối phương!

"Cục trưởng Nghiêm tôi nói thật với ngài nhé, ngài có biết thứ mà đạo mộ tặc kia mang ra từ lăng mộ là gì không?" "Theo ghi chép mà tổ tiên tôi để lại, đó chính là Truyền Quốc Ngọc Tỷ, cái trong tay Tần Thủy Hoàng đó!

Món đồ đó có ý nghĩa lớn đến mức nào, hẳn là ngài rõ hơn tôi.

Nếu thứ này trong tay ngài, ngài sau đó có cách bán nó đi, tôi sau đó chỉ lấy một phần mười tiền, còn lại tất cả thuộc về ngài, ngài thấy thế nào?" Đối với Truyền Quốc Ngọc Tỷ mà chú Tần nói ra miệng, Cục trưởng Nghiêm lại trừng lớn mắt tỏ vẻ không tin.

"Truyền Quốc Ngọc Tỷ không phải tin đồn đã mất từ lâu rồi sao?

Lại ở trong đó?

Không phải ông đang lừa tôi chứ?

Nếu một khi tôi phát hiện ông lừa dối tôi, đến lúc đó ngồi tù e rằng!" Đối mặt với lời đe dọa của Cục trưởng Nghiêm, chú Tần không hề hoảng sợ chút nào, ngược lại ung dung tự đắc hút một hơi thuốc, sau đó từ từ nhả khói thuốc ra, mắt cười đến híp lại thành một đường.

"Tôi có thể lừa anh sao, đương nhiên, tôi cũng biết thứ này có giá nhưng không có thị trường, cho dù bán, cũng chỉ có thể bán ra nước ngoài.

Thế này đi, sau đó tôi chỉ cần năm mươi triệu thôi." "Hít một hơi lạnh!

Hahaha, Tần à, khẩu vị của ông càng ngày càng lớn rồi đấy, năm mươi triệu cũng dám mở miệng à?" Cục trưởng Nghiêm không khỏi hít một hơi khí lạnh, không phải vì chú Tần nói thách, mà là từ giọng điệu của chú Tần để phán đoán tính chân thực của Truyền Quốc Ngọc Tỷ.

"Được, không thành vấn đề, tôi tháo cái chức quan này xuống và cùng ông đánh cược một ván." "Hahaha, sảng khoái!" Truyền Quốc Ngọc Tỷ, theo ghi chép trong sử sách, mặt chính khắc tám chữ triện "Thụ Mệnh Vu Thiên, Ký Thọ Vĩnh Xương" do Lý Tư viết.

Kích thước của Truyền Quốc Ngọc Tỷ là hình vuông bốn tấc, trên nút có năm con rồng giao nhau, tất cả đều có nghiên cứu, chi tiết cụ thể thì Cục trưởng Nghiêm cũng không rõ, những điều này ông ta đều biết được khi bình thường xem một số sách cổ để giám định.

Tương truyền Truyền Quốc Ngọc Tỷ được thừa tướng Tần Lý Tư phụng mệnh Tần Thủy Hoàng Doanh Chính, dùng Hà Thị Bích chế tác thành, trở thành chính phẩm của các hoàng đế chính thống trong lịch sử thiên triều, người nào có được ngọc tỷ này sẽ được thiên hạ.

Sau Đại Việt, Truyền Quốc Ngọc Tỷ lần lượt từ tay Hạng Vũ, Lưu Bang cho đến cuối cùng là Tào Tháo, có thể thấy mức độ quan trọng của nó.

Nhưng sau đó vì thiên hạ đại loạn, Truyền Quốc Ngọc Tỷ cũng đã thất lạc từ rất lâu, mấy nghìn năm đã trôi qua, không được tìm thấy, xem ra cũng là điều hợp lý.

Món đồ này quả thực như lời chú Tần nói, nó tuyệt đối có giá nhưng không có thị trường, dù sao ý nghĩa mà nó đại diện vô cùng lớn.

Một khi để người khác biết, tuyệt đối sẽ xảy ra tranh giành đổ máu.

Trong lòng Cục trưởng Nghiêm, tia sợ hãi cuối cùng đối với pháp luật cũng hoàn toàn tan biến, ông ta bá vai chú Tần, "Lão Tần, nếu ông thực sự có thể lo liệu được thứ đó cho tôi, tôi tuyệt đối sẽ không bạc đãi ông đâu." Chú Tần nghe vậy cũng cười ha hả đáp lại, nhưng trong mắt ông ta lóe lên một tia khinh thường mà Cục trưởng Nghiêm không hề phát hiện.

Hai người họ cùng lắm chỉ là giao dịch kinh doanh mà thôi, cho dù là bạn bè, người thân cũng không ngại lừa gạt nhau một vố.

"Thôi được rồi, ông cứ tạm thời ở đây đi, tôi sẽ đi giải quyết người ở bên ngoài trước." Nói xong, Cục trưởng Nghiêm liền bước ra khỏi phòng, sau đó gọi một cuộc điện thoại, phái hai thuộc hạ canh giữ chú Tần thật chặt.

Mặc dù lời nói của chú Tần lúc nãy rất chân thành, nhưng Cục trưởng Nghiêm không dám dễ dàng tin tưởng, ông ta chỉ tin vào mắt mình.

Khi chưa nhìn thấy món đồ, ông ta không dám lơ là.

Hơn nữa món đồ đó là Truyền Quốc Ngọc Tỷ, thứ mà ai cũng thèm muốn, lão chó chết chú Tần kia không thể nào hào phóng đến mức chỉ lấy một phần mười đâu.

"Họ tên," "Doanh Chính" "Tuổi," "1000 tuổi" "Đồng chí này, tôi khuyên anh nên hợp tác cho tốt." Ngồi đối diện Ngũ Ban, viên cảnh sát phụ trách ghi lời khai, nghe Ngũ Ban ở đây giở thói côn đồ, không khỏi bực tức nói.

"Tôi đã cố gắng hết sức hợp tác rồi, có bao nhiêu người ở hiện trường có thể làm chứng, tôi không hề giết người, tại sao anh lại

muốn ép tôi đi?

Nếu trong lòng không có quỷ thì tôi tin ai cũng không tin được đâu!" "Đồng chí này, tôi khuyên anh nên tôn trọng một chút, đây là cục cảnh sát!

Không phải nhà anh!" "Thành thật khai báo tại sao anh lại giết người, động cơ là gì, người đó có quan hệ gì với anh, có hung khí gây án không?" "Ha ha..." Ngũ Ban nghe câu hỏi đó, cười lạnh, sau đó ôm vai, dần dần phóng thích sát khí trên người ra.

Người trong cục cảnh sát tuy cũng đã trải qua huấn luyện nhất định, nhưng đâu đã từng thấy sát khí và hung khí nồng đậm như vậy, viên cảnh sát phụ trách ghi lời khai, đột nhiên cảm thấy không khí xung quanh lạnh lẽo như thể nhiệt độ đã giảm xuống mười mấy độ.

Anh ta không khỏi rụt rè ôm chặt bộ cảnh phục trên người.

Khi nhìn lại ánh mắt của Ngũ Ban, trong lòng không khỏi rùng mình, đôi mắt kia đơn giản giống như dã thú, bất cứ lúc nào cũng có thể vồ tới giết người!

"Anh!

Anh muốn làm gì?!" "Cảnh sát trưởng tôi có thể làm gì?

Bây giờ tôi không phải đang bị giam ở đây sao?" Ngũ Ban nghe thấy sự sợ hãi trong giọng điệu của viên cảnh sát, giơ còng tay lên cười bất đắc dĩ.

"Tôi không biết mục đích của các anh là gì, nhưng tôi có thể nói rõ cho các anh biết, tôi không phải người dễ chọc đâu." Vừa dứt lời, Ngũ Ban trực tiếp quay đầu đi, không thèm để ý đến đám cảnh sát nữa.

Bây giờ anh đang suy nghĩ xem chuyện này rốt cuộc phải giải quyết thế nào, chắc chắn không thể động đến người trong gia tộc, dù sao Chú Ba bây giờ không có ở nhà, khó có ai đứng ra chủ trì đại cục.

Chương 356

Hy vọng duy nhất bây giờ là Ngũ Tà, nếu Ngũ Tà đủ thông minh, hẳn là có thể tìm người cứu anh ra.

Nhưng cái gọi là hy vọng càng lớn thất vọng càng lớn, Ngũ Ban cứ thế ngồi im không nói một lời trong cục cảnh sát, chẳng bao lâu liền thấy Ngũ Tà ngơ ngác bị đám cảnh sát lôi vào.

Cục trưởng Nghiêm lúc này đã nghĩ ra đối sách để vu khống Ngũ Ban.

Nhìn Ngũ Ban đối diện bức tường không nói một lời, Cục trưởng Nghiêm châm một điếu thuốc.

"Hai tên giết người này giấu kỹ thật đấy, nếu không phải tôi Nghiêm nào đó có khả năng trinh sát mạnh, không chừng đã bị bọn chúng chạy thoát rồi.

Bây giờ hung khí giết người cũng đã tìm thấy, theo điều tra của tôi, người bị giết kia hẳn là đồng bọn của các anh đúng không?" "Ai?

Anh có tư cách gì mà hỏi tôi?" "Tôi là cục trưởng cục cảnh sát ở đây, tôi có tư cách thẩm vấn.

Bây giờ tất cả đồng bọn của anh đã bị bắt, có gì nói thì nói.

Nhanh chóng ký tên điểm chỉ đi, nếu thái độ tốt thì không chừng có thể cho hoãn hình." "Ha ha." "Xem ra không chịu nhận, hung khí giết người tôi cũng đã tìm thấy rồi!" "Rầm!" Một tiếng vang giòn tan, Ngũ Ban không thèm quay đầu lại, liền cảm nhận được Hắc Kim Cổ Kiếm bị đập xuống bàn.

Bây giờ cây cổ kiếm đó đang nằm trong tay người phía sau anh, nội tâm dường như vô cùng bất mãn.

Đồng thời lại có một giọng nói khác vang lên.

“Tiểu huynh đệ!

Hay là ngươi thả ta ra đi!

Ngươi rốt cuộc đã làm gì?

Không phải ngươi lại gia cố phong ấn ở đó chứ?

Ta bây giờ không ra được một mình đâu!” Lời nói này chính là của đám lệ quỷ bị Ngũ Ban phong ấn trong Hắc Kim Cổ Kiếm, đó là gần năm nghìn con quỷ hồn.

Ban đầu khi tiếp cận Thanh đồng thần thú, đám quỷ hồn đó liền không có một chút động tĩnh nào.

Thêm vào tình hình lúc đó khẩn cấp, Ngũ Ban cũng không kiểm tra kỹ lưỡng.

Đặc biệt là khi đối đầu với Cửu Âm Chúc, anh suýt chút nữa đã chết dưới Tần Lĩnh, có thể lúc đó không cẩn thận, máu trên người đã dính vào Hắc Kim Cổ Kiếm, cho nên mới khiến phong ấn được gia cố.

Giờ đây đám quỷ hồn chủ động tìm Ngũ Ban, trong lòng Ngũ Ban đột nhiên nảy ra một kế hay.

“Hung khí có dính máu của nạn nhân, tôi xem anh phủ nhận kiểu gì.” Cục trưởng Nghiêm vừa dứt lời, Ngũ Ban liền đứng dậy khỏi ghế.

Chỉ có cổ tay bị còng lại, những chỗ khác lại không bị hạn chế.

Cục trưởng Nghiêm thấy Ngũ Ban đứng dậy khỏi ghế mà không lùi bước, nheo mắt lại, nhìn chằm chằm vào thanh niên trước mặt.

“Anh nên nhớ, tôi không phải người dễ chọc đâu!” “Chẳng lẽ anh muốn trốn thoát?

Tôi nói cho anh biết, ở chỗ tôi chưa bao giờ có án oan sai!" Lời Cục trưởng Nghiêm chưa dứt, Ngũ Ban đột nhiên với tốc độ cực nhanh tiếp cận Hắc Kim Trường Kiếm, tất cả mọi người có mặt ở đó đều không ngờ Ngũ Ban lại hành động như vậy, ngay cả Ngũ Tà cũng bị kinh ngạc.

Trong khoảnh khắc Ngũ Ban chạm vào Hắc Kim Cổ Kiếm, liền cảm ứng với cổ kiếm, lập tức giao tiếp với đám lệ quỷ.

Sau cuộc trao đổi ngắn ngủi, Ngũ Ban liền đặt Hắc Kim Cổ Kiếm trong tay trở lại bàn, sau đó quay người từ từ trở về ghế ngồi.

Cục trưởng Nghiêm cùng một loạt người khác nhìn thấy hành động của Ngũ Ban, càng thêm ngơ ngác, vừa rồi một đám cảnh sát đều đứng dậy vây chặt Cục trưởng Nghiêm.

Tưởng Ngũ Ban muốn bạo động, phản kháng, không ngờ Ngũ Ban lại như người không có chuyện gì mà ngồi xuống.

Ngũ Tà nhìn thấy, lập tức lại gần Ngũ Ban.

"Anh Ban, anh không sao chứ?" "Tôi có thể có chuyện gì sao?

Yên tâm đi, sắp tới tôi có thể ra ngoài rồi!" Nghe Ngũ Tà thì thầm, Ngũ Ban cười không để ý.

Vừa rồi anh đã giao tiếp với đám quỷ hồn, theo lời đám quỷ hồn, chúng không có khả năng phá vỡ phong ấn của Ngũ Ban.

Việc chạm vào Hắc Kim Cổ Kiếm có chút kỳ lạ, anh đã thiết lập một loại liên hệ với nó, một khi rời xa Hắc Kim Cổ Kiếm quá lâu, linh hồn sẽ tan biến.

Ngay cả Ngũ Ban cũng không biết Hắc Kim Cổ Kiếm có công năng này.

Đám âm hồn địa quỷ không còn cách nào, đành phải cầu xin Ngũ

Ban tạm thời cho mượn Hắc Kim Cổ Kiếm.

Sau cuộc giao tiếp ngắn, Ngũ Ban đồng ý coi Hắc Kim Cổ Kiếm là nơi trú ẩn tạm thời, và một khi chúng muốn rời đi, Ngũ Ban không thể ngăn cản.

Tiền đề là đám oan hồn lệ quỷ này phải giúp đỡ Ngũ Ban.

"Thằng nhóc kia, tôi khuyên anh đừng giở trò!" "Được thôi, vậy để tôi cho anh xem chân tướng sự việc rốt cuộc là gì." Lời Ngũ Ban vừa dứt, rèm cửa sổ xung quanh phòng thẩm vấn đột nhiên tự động trượt xuống, ngay cả đèn điện cũng chớp nháy liên tục, trông như sắp tắt bất cứ lúc nào.

Người trong cục cảnh sát nhìn tình huống này đều ôm lấy nhau run rẩy, ngay cả Cục trưởng Nghiêm cũng không ngoại lệ, Ngũ Tà chỉ đứng cạnh Ngũ Ban, không hiểu tại sao đột nhiên lại biến thành như vậy.

Khi Ngũ Tà đang tò mò, một người đàn ông với cổ đang chảy máu không ngừng xuất hiện trong phòng thẩm vấn.

Người này chính là người đã bị chém đứt động mạch chủ mà chết trước đó, Ngũ Ban cố ý biến một con lục quỷ hình tròn thành hình dạng của người đó.

Anh không có khả năng khiến người đã chết sống lại, kể lại quá trình tử vong.

Vừa rồi Ngũ Ban thấy Ngũ Tà cũng bị bắt vào, trong lòng suýt chút nữa sụp đổ, thằng nhóc này lúc nào mới có thể lanh lợi một chút?

Không ngờ lại có phương pháp khác.

Tất cả mọi người có mặt ở đó nhìn thấy người đàn ông đầu không ngừng chảy máu, có người trực tiếp tè ra quần, có một nữ cảnh sát trực tiếp khóc nức nở, khóc đến xé ruột xé gan.

Cục trưởng Nghiêm hẳn cũng chưa từng trải qua chuyện như vậy, khi nhìn thấy một cái bóng đột nhiên xuất hiện giữa không trung, đầu không ngừng nhỏ máu tươi, cảm giác thế giới quan của ông ta đã bị đảo lộn.

Con quỷ hồn kia trực tiếp quay đầu chỉ vào Ngũ Ban "Không phải hung thủ!

Tên quan ô lại kia, mở to mắt chó của ngươi ra mà nhìn rõ ta chết thế nào!

Trên cổ ta rõ ràng là vết dao chém, chẳng lẽ vết kiếm trên bàn là do tự ta chém ra sao?

Hay các ngươi mù rồi?" Nói xong con quỷ hồn kia trực tiếp ngắt đầu mình xuống, đưa ra trước mặt Cục trưởng Nghiêm, dùng tay nâng đầu mình, mắt trừng chằm chằm vào Cục trưởng Nghiêm.

Trên cái đầu đó, những thớ thịt trắng đều có thể nhìn thấy rõ ràng, máu tươi không ngừng chảy ra.

Cục trưởng Nghiêm nhìn thấy vậy, trực tiếp sợ đến ngất xỉu.

Mấy viên cảnh sát khác hận không thể tìm một khe hở nào đó để chui ra, thậm chí có người còn cố gắng chết sống để mở cửa, nhưng phát hiện cánh cửa phòng bình thường chỉ cần đẩy nhẹ là mở ra lại không thể xoay được.

Ngũ Ban thấy mọi chuyện đã gần như xong, liền ra hiệu cho con quỷ hồn kia, con quỷ hồn cũng hiểu ý, vù một tiếng biến mất.

Ngũ Ban và Ngũ Tà ngồi trên ghế từ từ hút thuốc, nhìn hai người ung dung tự tại, như thể đây chỉ là nhà của một người bạn, hai người đến làm khách.

Chờ đợi khoảng nửa tiếng, Cục trưởng Nghiêm mới từ từ tỉnh lại.

Ngũ Ban thấy ông ta tỉnh, liền vội vàng bước tới, vỗ vỗ vào mặt ông ta.

"Cục trưởng đại nhân!

Bây giờ anh hẳn là đã hiểu rồi chứ?" Lời Ngũ Ban chưa dứt, đột nhiên ngửi thấy một mùi khai nồng nặc, anh dời mắt xuống quần của Cục trưởng Nghiêm, phát hiện một mảng lớn đã ướt sũng.

Ngũ Ban bịt mũi, vội vàng lùi lại.

Chương 357

Cục trưởng Nghiêm vừa mới tỉnh lại từ hôn mê, thấy mình đã tè ra quần, mặt già cũng đỏ bừng.

Nhưng khi nhìn thấy mấy viên cảnh sát khác cũng không khá hơn mình là bao, liền lập tức chỉnh đốn thái độ.

Mặc dù trong lòng có một trăm phần trăm không muốn, nhưng ông ta cũng hiểu rồi, thanh niên trước mắt này không thể chọc vào được.

Vừa rồi con quỷ hồn kia còn đứng ra làm chứng, ông ta còn có cách nào sao?

Bây giờ ông ta vô cùng oán hận cái lão chó chết chú Tần kia, đã không nói rõ mọi chuyện cho ông ta.

Loại người này căn bản không thể chọc vào được, rảnh rỗi không có việc gì lại lôi ra một hai con quỷ hồn để hành hạ, ông ta sao mà chịu nổi.

"Vị tiên sinh anh nói đúng, vừa rồi đều là do tôi đã tin nhầm kẻ tiểu nhân, xin anh đại nhân không chấp tiểu nhân, tôi bây giờ sẽ cho người thả anh ra." Ngũ Ban nhìn Cục trưởng Nghiêm trước mặt, đột nhiên thay đổi một khuôn mặt khác, như thể không phải người vừa nãy, trong lòng không khỏi cảm thán một tiếng, không hổ là lão làng trong chốn công sở, trong tình huống như vậy vẫn có thể nói chuyện một cách trôi chảy, không tìm ra được khuyết điểm nào.

Nhưng Ngũ Ban lại không dễ bị lừa.

"Người đã oan uổng tôi, tôi cũng đã rõ rồi, hãy mang cái thằng chó chết đó đến đây cho lão tử, lão tử hôm nay muốn thẩm vấn cho ra lẽ!" "Đúng rồi, nó đã hứa cho anh lợi lộc gì, để nó gài bẫy tôi?" "...Trong

tay nó có Truyền Quốc Ngọc Tỷ.” Cục trưởng Nghiêm nghe Ngũ Ban lúc này muốn bắt người đã chủ mưu chuyện này đến chất vấn, trong lòng vừa sợ hãi vừa kinh hỉ.

Lúc này ông ta đang không tìm được chỗ nào để xả giận, nếu bắt được lão chó chết Tần kia, trong lòng ông ta chắc chắn rất sẵn lòng, liền nghĩa khí khai ra lão Tần.

Nhưng vừa dứt lời, ông ta cảm thấy có gì đó không ổn, rõ ràng là cảnh sát, người trước mặt đây nói dễ nghe một chút là nghi phạm, thân phận hai người cứ như bị hoán đổi vậy.

“Hahaha!

Cái thằng chó chết này đúng là biết bịa đặt.

Truyền Quốc Ngọc Tỷ!

Chắc là bây giờ đang ở nhà nó rồi, nhanh chóng bắt nó đi, lão tử muốn hỏi cho ra lẽ xem rốt cuộc nó muốn làm gì!” “...Anh nói đúng.” Cục trưởng Nghiêm ra một ánh mắt liền phái một thuộc hạ đi.

“Vị tiên sinh không biết quý danh đại tính của anh là gì?” “Tôi tên Doanh Chính, thôi được rồi, đừng nói nữa, bụng lão tử bây giờ trống rỗng rồi, nhanh chóng tìm một nơi tốt để hai chúng ta ăn một bữa cho đã đời đi.” “...Anh nói đúng, trách tôi không có đầu óc, đã quên mất chuyện này, tôi bây giờ sẽ đặt một khách sạn lớn, khoản đãi hai vị thật tốt!” Cảnh tượng thay đổi, Ngũ Ban và Ngũ Tà cùng với vị Phó cục trưởng Nghiêm kia đang ngồi trong một nhà hàng cao cấp ở một thị trấn nhỏ.

Lúc này Cục trưởng Nghiêm vẻ mặt nịnh nọt, không ngừng mời rượu Ngũ Ban và Ngũ Tà, vừa rồi ông ta cũng đã có một số hiểu biết nhất định về Ngũ Tà, không dám chọc vào đại nhân vật này.

Bây giờ ông ta phải tìm lại thể diện đã mất trên người cái lão chó

chết chú Tần kia, nếu không, có thể sẽ đắc tội với Ngũ Ban.

Chỉ là Phó cục trưởng Nghiêm thấy Ngũ Ban và Ngũ Tà đều có vẻ vui vẻ, ông ta cũng mạnh dạn, hỏi Ngũ Ban vài câu, sau khi nói mấy câu không liên quan, thấy Ngũ Ban đều trả lời.

Cục trưởng Nghiêm liền uống cạn chén rượu trắng trong ly, giả vờ mạnh dạn hỏi Ngũ Ban: "Tiên sinh Doanh không biết giữa anh và lão chó chết chú Tần kia rốt cuộc có mâu thuẫn gì?" "Chuyện này anh không cần biết, đợi lát nữa người đến giao cho tôi là được rồi, còn lại không có chuyện gì nữa, anh nên cút đi." Ngũ Ban sắc bén nhận ra, mặc dù người này không phải kiểu người đó, nhưng tâm cơ của ông ta vô cùng lợi hại, trong tình huống như vậy vẫn dám dò hỏi chuyện của mình, Cục trưởng Nghiêm thấy Ngũ Ban có chút không vui, liền vội vàng rót rượu xin lỗi, tự phạt ba chén, uống đến choáng váng, suýt không tìm thấy phương hướng nữa.

Ngũ Tà nhìn thấy, cố gắng ra hiệu cho Ngũ Ban, nhưng Ngũ Ban lại giả vờ như không nhìn thấy.

Ngũ Tà cũng không hiểu ý anh, thực ra Ngũ Tà chỉ muốn Ngũ Ban nhanh chóng rời đi.

Dù sao thì, kẻ trộm, quan cảnh sát, kẻ trộm không đấu với quan là lẽ hiển nhiên.

Huống hồ hai người đều xuất thân từ đạo mộ tặc, nếu chuyện này bị bắt, e rằng sẽ phải ngồi tù cả đời.

Ngũ Tà cũng biết Chú Ba không có ở nhà, trong nhà không có mấy người dám đứng ra bảo lãnh cho hai người.

Lúc này nhanh chóng rời xa nơi thị phi này thì tốt hơn.

Nhưng cách nghĩ của Ngũ Ban lại hoàn toàn khác, theo phản ứng của Cục trưởng Nghiêm, người bị giết kia tuyệt đối không có một

chút quan hệ nào với anh, bây giờ dùng chú Tần để xem liệu có phải ông ta là người chủ mưu chuyện này hay không.

Ngũ Ban bây giờ nghiêm trọng nghi ngờ chuyện này không đơn giản như vẻ bề ngoài, anh và Ngũ Tà vừa mới rời khỏi Cây Thần Đồng, liền bị bắt vào cục cảnh sát, xem ra hiển nhiên có người không muốn hai người rời đi.

Nhưng người đó hẳn cũng biết, sức lực của Ngũ Ban không phải người bình thường có thể ngăn cản, vì vậy người đó rất có thể muốn mượn chuyện này để trì hoãn hành trình của Ngũ Ban và Ngũ Tà.

Anh đã hiểu ra.

Ngũ Ban trong lòng hoảng hốt.

Một cái tát trực tiếp giáng xuống đầu Cục trưởng Nghiêm.

"Mẹ kiếp!

Mau đi bắt tên khốn đó đến gặp tôi." Cục trưởng Nghiêm bị Ngũ Ban tát trực tiếp, ngay cả rượu cũng tỉnh rồi, vội vàng gọi điện thoại cho thuộc hạ.

"Alo?

Người... người chết rồi?" Nghe Cục trưởng Nghiêm nói vậy trong điện thoại, sức lực trên người Ngũ Ban hoàn toàn tan biến, cả người anh đứng dậy khỏi bàn rượu, cũng kinh hãi nhìn về phía Ngũ Ban.

Ngũ Ban nghe Cục trưởng Nghiêm nói vậy trong điện thoại, liền dẫn Ngũ Tà rời khỏi nhà hàng.

Anh biết chuyện này đã vượt quá tưởng tượng của mình, xem ra có người khác đang âm mưu.

Bây giờ anh đã bị trì hoãn gần một ngày, mục đích cuối cùng rất có thể là Ngũ gia!

May mắn thay, trước đó khi đi đến khách sạn, anh đã mang theo tất cả những đồ vật quý giá trên người, hai người cũng không có ý định quay lại.

Cục trưởng Nghiêm thấy Ngũ Ban mở cửa muốn rời đi, liền vội vàng đuổi theo.

"Tiên sinh Tần sao rồi?

Người chết rồi sao?" "Nếu không muốn chết thì cút ngay đi, anh không thấy suốt thời gian qua tôi vẫn luôn ở cùng anh sao?

Người cũng không phải tôi giết, anh bảo tôi làm gì, tôi bây giờ phải đi rồi, mau cút đi!" Ngũ Ban trong lòng vốn đã vô cùng sốt ruột, thấy Cục trưởng Nghiêm không biết điều như vậy, dám ngăn cản đường đi của mình, anh liền vô thức phóng thích sát khí trên người ra, Cục trưởng Nghiêm chưa từng thấy sát khí mạnh mẽ như vậy, bị Ngũ Ban dọa một cái, lại tè ra quần, ngã ngồi xuống một bên.

Ngũ Tà lúc này không hiểu vì sao, căn bản không lý giải tại sao Ngũ Ban lại làm như vậy, chú Tần kia chết rồi, đâu có liên quan trực tiếp gì đến anh, tại sao Ngũ Ban lại vội vàng đưa anh rời đi?

Ngũ Ban trên đường đi cũng không giải thích, kéo tay Ngũ Tà đến ga xe lửa mua vé tàu, khi ngồi lên tàu, tâm tư Ngũ Ban vô cùng phức tạp, vẻ mặt lo lắng không thôi.

"Anh Ban?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Sao lại hoảng hốt như vậy?" "Bây giờ tôi cũng không rõ.

Tôi cũng không biết nói sao, nhưng tôi có một linh cảm, có người muốn trì hoãn hành trình của tôi quay về, tôi luôn cảm thấy Ngũ gia hình như đã xảy ra chuyện!" "Hả?

Ngũ gia xảy ra chuyện?" Nghe Ngũ Ban dùng giọng điệu nghiêm túc như vậy nói ra, Ngũ Tà đều có chút không tin vào tai mình.

Ngay cả Ngũ Ban cũng có chút tò mò, trước đó khi gọi điện thoại, người nhà cũng không có gì bất thường, mọi thứ đều như bình thường.

Chẳng lẽ đám người kia không ra tay?

Nhưng nguy hiểm như vậy cũng quá lớn rồi, tùy tiện giết chết một người trên đường lớn để vu khống, chỉ đơn thuần là để trì hoãn hành trình mà thôi!

Ngũ Tà thấy Ngũ Ban không nói nữa, cũng không tiện mở miệng hỏi thêm, tất cả mọi chuyện chỉ có về nhà mới có thể biết rõ tình hình cụ thể.

Hai người mấy ngày nay gần như không chợp mắt, bây giờ trên tàu tuy có hơi xóc nảy, hơi ồn ào, nhưng Ngũ Tà cũng không quản nhiều như vậy, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Ngũ Ban thấy Ngũ Tà vô tư như vậy, anh cũng cảm thấy buồn ngủ ập đến.

Trong lòng thầm nghĩ thà cứ thế lo lắng vô ích, chi bằng nghỉ ngơi thật tốt, dưỡng tinh thần, về nhà mới có tinh thần giải quyết mọi chuyện.

Anh tựa vào ghế cũng ngủ thiếp đi.

"Thi chủ, thi chủ tỉnh lại đi!" Không biết ngủ bao lâu, đột nhiên bị một người lay tỉnh.

Chương 358

Ngũ Ban mở mắt ra, phát hiện bên tay phải mình là một vị hòa thượng mặc áo cà sa.

Trong lòng không khỏi cảm thấy kỳ lạ, thời buổi này hòa thượng cũng đi tàu hỏa sao?

Phải biết rằng nghề hòa thượng trong thời buổi này vô cùng "hot", không có trình độ học vấn nhất định, thì không có tư cách làm hòa thượng.

Đặc biệt là dựa vào việc ăn tiền hương hỏa, mỗi người đều giàu có đến mức chảy mỡ.

Trong thời hiện đại này, những hòa thượng đó, hoặc là lái xe sang đi làm, về nhà ăn cá lớn thịt lớn, không hề kiêng kị gì.

Bây giờ vị hòa thượng trước mắt này lại mang đến cho anh một hình ảnh của một cao nhân thế ngoại.

"Không biết anh gọi tôi tỉnh có chuyện gì?" Mặc dù là một hòa thượng, Ngũ Ban trong lòng cũng vô cùng khó chịu, đang ngủ thì bị một hòa thượng gọi tỉnh!

"Thi chủ, tôi phát hiện trên người anh mang một luồng oán khí trùng thiên, và luồng oán khí này không phải bao quanh trên người anh, vì vậy tôi muốn hỏi.

Nếu không, để luồng oán khí trên người anh phóng thích ra ngoài, e rằng sẽ gây ra đại họa ngút trời!" Khi Ngũ Ban định mở miệng đuổi hòa thượng đó đi, Hắc Kim Cổ Kiếm trong tay đột nhiên rung động vài cái!

"Ong ong ong!" Cảm nhận sự dị động của Hắc Kim Cổ Kiếm,

Ngũ Ban trong lòng cũng nghi ngờ bất định, không hiểu tại sao Hắc Kim Cổ Kiếm lại như vậy.

“Vị thi chủ, tôi thấy trong kiếm của anh có điều kỳ lạ, bên trong có một lượng lớn oán khí, nếu không được xử lý thỏa đáng, tôi tin rằng trong tương lai không xa tuyệt đối sẽ gây ra đại họa.

Nếu tin tưởng bần tăng, chi bằng giao Hắc Kim Cổ Kiếm cho bần tăng, hoặc cùng bần tăng đến một thánh địa nào đó, xử lý chuyện họa sự này đi!

Anh thấy thế nào?” Nghe lời hòa thượng già nói, Ngũ Ban không đưa ra quyết định, bây giờ anh đang chờ đợi, không hiểu tại sao Hắc Kim Cổ Kiếm hôm nay lại kỳ lạ như vậy.

Điều quan trọng nhất là hàng nghìn ác quỷ bị phong ấn trong cổ kiếm cũng không nói gì.

“Hahaha, thi chủ quả nhiên không phải người bình thường.

Có người nhờ tôi giao thứ này cho anh, xin anh xem.” Nghe vậy, Ngũ Ban vội vàng nhận lấy thứ trong tay hòa thượng già, nhưng lại phát hiện đó là một tờ giấy.

Trên tờ giấy rõ ràng viết mấy chữ, hiển nhiên là nét chữ của Chú Ba không sai.

“Đưa Ngũ Tà về Ngũ gia!” Ngũ Ban nhìn tờ giấy im lặng không nói, vị hòa thượng kia cười híp mắt nói.

“Hạ thi chủ hẳn là đã tin tôi rồi chứ, chi bằng cùng tôi đi, giải quyết chuyện họa sự này đi, để vị tiểu thi chủ bên cạnh làm chuyện của mình trước, anh thấy thế nào?” Ngũ Tà nghe hòa thượng già nói vậy, trong lòng đang suy nghĩ, lão hòa thượng này có mấy phần đáng tin, mặc dù cầm thư của Chú Ba đến tìm.

Nhưng dù sao để Ngũ Tà một mình về Ngũ gia, liệu có xảy ra vấn

đề lớn không, đặc biệt là khi ở Tần Lĩnh, bị vu khống một cách khó hiểu, rõ ràng là để trì hoãn thời gian về Ngũ gia, khiến trong lòng anh tràn đầy bất an.

"Đã là người của Chú Ba phái đến, vậy thì thế này đi, chi bằng anh về Trường Sa với tôi trước, về nhà, tôi sẽ sắp xếp Ngũ Tà ổn thỏa, sau đó sẽ cùng anh xử lý chuyện họa sự, anh thấy thế nào." "Hơn nữa, anh cũng xem thứ trên tờ giấy đi, Chú Ba bảo tôi đưa Ngũ Tà về nhà, không phải để cậu ấy về một mình." "Thôi được rồi, đừng nói nữa, về chuyện này tôi đã quyết định rồi, còn về cái gọi là họa sự, tôi cũng có cách giải quyết, không cần lão hòa thượng giúp đỡ tôi." Bình thường Ngũ Ban đã sớm không khách khí rồi, nhưng đối với hòa thượng này, anh luôn cảm thấy vị hòa thượng này khí chất phi phàm, trên người tràn đầy sức mạnh, đơn giản là ngang hàng với anh.

Thêm vào trên tàu hỏa người đông mắt tạp, anh cũng không dám tùy tiện ra tay, dù sao đối phương mang theo thư viết tay của Chú Ba, ít nhất có thể chứng minh hòa thượng già này không có ác ý với anh.

Quả nhiên, vị hòa thượng kia thấy Ngũ Ban như vậy, cũng biết khó mà lui, liền tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống.

Ngũ Ban thấy vậy, cũng tốt, một người xuất gia cũng không câu nệ, trực tiếp tìm một góc ngồi xuống.

Anh cũng không nói gì, nhắm mắt giả vờ ngủ.

Anh luôn cảm thấy như thể mình đang bị người khác lợi dụng làm quân cờ, mỗi bước đi dường như đều theo sự chỉ dẫn của người khác, điều này khiến Ngũ Ban bực bội.

Nhưng lại không thông, những người của Lão Cửu Môn kia dường như cố ý giấu giếm, hoàn toàn không để ý đến Ngũ Tà, hai người họ đều không biết chuyện gì.

Hoặc căn bản không muốn hai người họ biết.

Đặc biệt là vừa rồi lão hòa thượng kia ngăn cản anh quay về Ngũ gia, xem ý tứ hẳn là muốn Ngũ Tà một mình quay về.

Nhưng nếu Ngũ Tà một mình quay về, không chừng sẽ gặp nguy hiểm.

Anh không thể đặt Ngũ Tà vào nơi nguy hiểm được.

Chẳng lẽ người của Vương gia vẫn luôn muốn giết Ngũ Tà?

Vậy thì tất cả mọi chuyện đều do Vương gia chỉ đạo?

Trong lòng anh cảm thấy có chút sợ hãi, thủ đoạn của Vương gia cũng quá mạnh rồi, đơn giản là thần thông quảng đại, bất kể anh đang làm gì đều biết rõ như lòng bàn tay.

Ngũ Ban thực sự không hiểu Vương gia và Cửu Môn rốt cuộc có thù oán gì, đã có thể kéo dài ân oán xuống một thế hệ lớn.

Chuyện cụ thể, Chú Ba cũng chưa bao giờ nói rõ với anh.

Nếu đối thủ thực sự mạnh mẽ như vậy, vậy tại sao những người của Cửu Môn lại không liên hợp lại cùng nhau đối kháng, từng người một tự làm theo ý mình, không hề để ý.

Nhưng lại dường như không phải là một bãi cát rời rạc thực sự, đôi khi lại có thể liên hợp lại với nhau.

Thôi được rồi, về Ngũ gia sau anh sẽ biết mình nên làm gì.

Chú Ba cũng không biết rốt cuộc đã về hay chưa, nhưng nhìn thấy Chú Ba đã đưa thư tín cho người khác, xem ra Chú Ba lúc này hẳn là vẫn ổn, không có chuyện gì xảy ra.

Có một chút đáng mừng, đã lâu rồi cuối cùng cũng có tin tức của Chú Ba, chỉ cần Chú Ba còn đó, thì Ngũ gia vĩnh viễn sẽ không sụp đổ.

Nhìn Ngũ Tà đang ngủ say một bên, Ngũ Ban trong lòng cảm khái vạn phần, trên đường đi Ngũ Tà quả thực cũng đã trưởng thành không ít.

Cũng đã giúp anh không ít.

Kể từ khi xuống lăng mộ Tần Lĩnh, biểu hiện của Ngũ Tà trên đường đi đều khiến anh khá hài lòng, quả thực cũng đã trưởng thành không ít.

Lần này về Ngũ gia, anh cũng nên để Ngũ Tà gánh vác một số việc nhàm chán một cách thích đáng, để cậu ấy tạm thời tiếp nhận một số chuyện, như vậy cũng tiện, sau này có thể đứng vững ở Ngũ gia.

Về phần anh, anh sẽ giúp đỡ một chút ở một bên.

Những loại lão làng như vậy, Ngũ Tà là tân thủ hẳn là không đủ để ứng phó.

Chỉ là không biết bây giờ tình hình trong nhà rốt cuộc thế nào rồi, anh và lão sư ban đầu định đi tìm bí mật về bóng người Quan Vũ, không ngờ lại xảy ra sai sót như vậy.

Trong đầu Ngũ Ban đột nhiên ngừng hoạt động.

Trước đó vì có người từ Cách Nhĩ Mộc gửi đĩa CD, và nói rằng trong đĩa CD có một Ngũ Tà khác, anh mới thấy Ngũ Tà lúc đó đang bò dưới đất với khuôn mặt lem luốc.

Nếu Ngũ Tà thật sự đi, sẽ không có hành động như vậy.

Chính vì thế mà hai người họ mới quyết định cùng Lão Dương đi Tần Lĩnh xem rốt cuộc là gì.

Nếu không nhầm, tất cả mọi chuyện đều do Vương gia đứng sau giám sát.

Vậy thì nếu anh và Ngũ Tà lại quay về Ngũ gia, kế hoạch tiếp theo

hẳn là đi Cách Nhĩ Mộc tìm chân tướng, vậy liệu có phải đúng như ý Vương gia không.

Ngũ Ban cũng không hiểu, Vương gia gửi đĩa CD rốt cuộc có ý gì?

Đã làm ra những thủ đoạn lớn như vậy, mục đích của chúng Ngũ Ban căn bản không thể hiểu rõ.

Không được, đợi về Ngũ gia, anh quyết định nhất định phải đích thân đi tìm hiểu đến cùng, nếu không trong lòng luôn có một nút thắt.

Cái đĩa CD đó như một cái gai trong cổ họng, cứ vướng víu khó chịu.

"Thiên thân Ngũ Ban," Ngũ Ban mở mắt nhìn về phía lão hòa thượng kia, mặc dù không phải giọng nói của Tiểu Ca, nhưng trong một khoảnh khắc nào đó anh lại thấy lão hòa thượng có chút giống Tiểu Ca.

Cái cảm giác cô độc và tịch mịch đó thực sự quá giống, nhưng nhìn tuổi tác và cử chỉ của ông ta, bao gồm cả giọng nói, hoàn toàn không khớp với Tiểu Ca, Ngũ Ban lắc đầu tiếp tục ngủ.

Nhưng không ngờ một giấc ngủ lại gây ra phiền phức lớn.

Chương 359

"Có người nhảy tàu hỏa rồi!

A!" Ngồi bên cửa sổ, Ngũ Ban đột nhiên bị tiếng khóc thét của một người phụ nữ làm giật mình tỉnh giấc, sau đó liền nghe thấy tiếng kính cửa sổ tàu hỏa bị vỡ.

Đợi đến khi hoàn hồn, người đặc biệt kia đã biến mất.

Khi anh thu lại ánh mắt, lại phát hiện vị trí mà lão hòa thượng kia nằm trong góc cũng không còn bóng người nào, liền vội vàng nhìn về phía Ngũ Tà đang ngồi một bên, lúc này Ngũ Tà cũng đã biến mất khỏi chỗ ngồi.

Ngũ Ban trực tiếp đứng dậy khỏi chỗ ngồi, cơn buồn ngủ tan biến hết.

Những người xung quanh thấy anh đột nhiên đứng dậy, trên trán đổ mồ hôi lạnh, cũng không biết phải làm sao, nhao nhao lùi lại.

Ngũ Ban không thể quản nhiều như vậy, liền vội vàng túm lấy vạt áo một người hỏi "Người ngồi cạnh tôi đâu rồi." "Tôi không biết!

Tôi không biết!" Người đó bị Ngũ Ban túm lấy cổ, lúc này Ngũ Ban vô tình phóng thích sát khí trên người ra, người đó đâu đã từng trải qua chuyện như vậy, trực tiếp bị dọa tè ra quần.

Nhưng Ngũ Ban bây giờ trong lòng thực sự sốt ruột, đâu còn để ý nhiều như vậy, thấy người trước mắt này cũng không biết gì.

Trong lòng không khỏi bùng lên một ngọn lửa giận dữ.

"Thả rắm!

Vừa rồi ngồi cạnh lão tử, sao lại không biết đi đâu!" Người đó

vốn đã bị Ngũ Ban túm lấy có chút kinh hoàng, lúc này Ngũ Ban lại quát tháo vào mặt mình, trong ánh mắt ông ta chỉ còn lại nỗi sợ hãi, ấp úng không nói được một câu nào.

“Vị huynh đệ đừng kích động, vừa rồi tôi thấy người nhảy cửa sổ kia hình như là bạn của anh.” Ngũ Ban hoàn hồn, thấy một người đội mũ cao, lúc này đang mỉm cười với anh.

“Một người sao?

Không phải là hòa thượng đó và một người nữa sao?” “Hòa thượng?!” “Hòa thượng nào?

Lúc đó có một người không rõ lý do đột nhiên nhảy xuống, không có hòa thượng nào cả!” Ngũ Ban nghe vậy lập tức ngơ ngác, hòa thượng vẫn luôn ngồi cạnh anh vừa rồi, mọi người không thể không nhìn thấy, vậy mà đã biến mất, và Ngũ Tà có thể một mình nhảy khỏi tàu hỏa, bất chấp mọi thứ sao.

Chẳng lẽ cậu ấy đã phát hiện ra chuyện gì, nhưng cũng không nên như vậy, bất kể xảy ra chuyện gì, thằng nhóc Ngũ Tà ít nhất cũng sẽ báo cho anh một tiếng.

Điều kỳ lạ nhất là lão hòa thượng kia đột nhiên biến mất?

Ngũ Ban bây giờ vô cùng nghi ngờ, lão hòa thượng đó đã lừa Ngũ Tà nhảy xuống.

Nhưng lão hòa thượng kia không phải là người của Chú Ba phái đến sao?

Sao lại có thể làm như vậy?

Trong lòng anh lập tức có kết luận, cảm thấy lúc này tuyệt đối không thể bỏ mặc Ngũ Tà nữa, bất kể thế nào cũng phải làm rõ chân tướng sự việc.

Nếu không anh luôn cảm thấy mình bị lợi dụng như một thằng ngốc, cảm giác đó khiến anh vô cùng khó chịu.

"Bốp!" Ngũ Ban một quyền liền đấm nát cửa sổ bên cạnh, trực tiếp nhảy xuống.

Những người trên tàu hỏa lúc này nhìn thấy ngây người, không ngờ Ngũ Ban lại mạnh mẽ như vậy.

Trước đó người nhảy tàu hỏa kia trong tình huống không hề hay biết đã trực tiếp lao ra ngoài, còn Ngũ Ban này thì trước tiên một quyền đấm vỡ kính, sau đó mới tung người nhảy ra, hoàn toàn không cho người khác thời gian phản ứng.

Hai người đó đều là những nhân vật không dễ chọc, lập tức tránh xa chỗ ngồi đó, chờ đợi tiếp viên.

Vừa nhảy khỏi tàu hỏa, Ngũ Ban có chút hối hận, tàu hỏa lúc này đang chạy với tốc độ tối đa, ít nhất đạt một trăm hai mươi kilômét một giờ, lực quán tính khổng lồ khiến anh lộn mấy vòng mới dừng lại được xu hướng ngã sấp mặt.

Anh còn như vậy, vậy thì Ngũ Tà chắc chắn cũng không dễ chịu, với trình độ của cậu ấy nếu nhảy xuống, chắc chắn sẽ bị thương nặng, nhưng nhảy xuống một cách không hề báo trước như vậy tuyệt đối không thể nào, nhất định có người ở bên ngoài tiếp ứng, vậy người đó rốt cuộc là ai?

Ngũ Ban trong đầu nhanh chóng hiện lên hình dạng của Tiểu Ca, sau đó lại lắc đầu, Tiểu Ca và anh cũng là bạn bè, sẽ không đối xử như vậy.

Vậy rốt cuộc là ai, đã có thể lừa Ngũ Tà đi, nếu Ngũ Tà một mình bỏ chạy xa, đánh chết Ngũ Ban Ngũ Ban cũng không tin.

Đột nhiên kế đầu tiên trong Tam Thập Lục Kế của Tôn Tử binh

pháp, Man Thiên Quá Hải, bị Chu Tắc giải thích, thường thấy thì không nghi ngờ, âm trong dương, không đối lập với dương.

Thái dương, thái âm.

Ngũ Tà chắc chắn đã bị người ta đưa đi rồi, còn về việc Ngũ Tà có tự nguyện hay không, Ngũ Ban trong lòng cũng không rõ.

Nhưng cái hành vi đưa người đi ngay dưới mí mắt này, khiến trong lòng anh vô cùng khó chịu.

Nhưng Ngũ Ban có thể khẳng định một điều, người đó tuyệt đối không muốn hại Ngũ Tà.

Anh đã hiểu ra.

Ngũ Ban lập tức rời khỏi đường sắt, anh có chút bực bội vì hành vi nhảy tàu hỏa mạo hiểm vừa rồi.

Ngũ Tà đã có thể nhảy xuống, chứng tỏ nhất định có người ở dưới đó tiếp ứng, Ngũ Ban thì ngu ngốc nhảy xuống.

Kết quả là muốn đi, bây giờ anh cần nhanh chóng quay về nhà Ngũ Tà, xác định Ngũ Tà an toàn.

Nhưng lại có gì đó không ổn, người đó nhắm vào Ngũ Tà, và cố ý tách anh ra, vậy chứng tỏ anh đối với chúng là một trở ngại rất lớn.

Nếu cứ thế quay về Ngũ gia, không chừng sẽ trúng kế của chúng, lúc này chi bằng trốn trong bóng tối, xem rốt cuộc chúng định làm gì.

Sau đó lại lập ra một kế hoạch.

Anh đã hiểu ra.

Ngũ Ban nhanh chóng rời khỏi đường sắt, chui vào một khu rừng rậm.

Trong tàu hỏa lúc này đột nhiên tràn vào một đám người mặc đồng

phục, những người đó cầm vũ khí chống bạo động, khiến những hành khách kia sợ đến run rẩy, không dám lên tiếng.

Khi nhìn thấy vị trí vốn có hai người ngồi, đã trống không, và trên cửa sổ xe lộ ra hai cái lỗ lớn, trong lòng họ liền hiểu rằng hai người đó hẳn là đã trốn thoát.

"Mau thông báo cấp trên, nghi phạm đã trốn thoát." Lúc này Ngũ Ban và Ngũ Tà đâu biết rằng mình đang bị người ta truy đuổi trên tàu hỏa, không ngờ một nhóm người dường như đã liệt Ngũ Ban và Ngũ Tà vào danh sách nghi phạm, vì vậy mới không ngừng truy đuổi.

"Chạy thoát rồi sao?

Liên hệ bộ giao thông!

Bằng mọi giá phải chặn hai người đó lại!" "Vâng!"...

Ngũ Ban nhanh chóng chạy ra đường lớn, chặn một chiếc taxi, không nói hai lời liền bảo tài xế tránh xa đường lớn, đi vào đường nhỏ.

Vị tài xế cũng ngây người, tưởng mình đã bắt được tội phạm giết người, vội vàng nhìn qua kính chiếu hậu quan sát Ngũ Ban.

Ngũ Ban thấy ông ta sốt ruột, liền trực tiếp rút ra một xấp tiền mặt ném vào người ông ta.

"Đừng có nói nhảm, đừng hỏi những chuyện không nên hỏi, yên tâm tôi không phải người xấu, cũng sẽ không hại người, nhưng nếu làm khó tôi, tôi cũng không ngại làm người xấu một lần, bây giờ anh cần làm gì, hãy làm theo lời tôi." Vị tài xế thấy vậy cũng không dám nói nhiều, vội vàng gật đầu nhận tiền, sau đó theo hướng Ngũ Ban chỉ, lái xe vào đường nhỏ.

Chiếc taxi chạy dọc theo con đường nhỏ, suốt dọc đường Ngũ Ban liên tục yêu cầu tài xế thay đổi hướng đi, để tránh bị lộ tung tích.

May mà trên đường có vài trạm xăng, nếu không chiếc taxi mà hết xăng giữa nơi hoang vu hẻo lánh này thì có lẽ cả người lẫn xe đã thành xương trắng rồi.

"Đại ca, rốt cuộc là đi đâu đây?

Tôi chạy vòng vòng mấy vòng rồi đấy!" Người tài xế kia thấy Ngũ Ban cũng không giống kẻ xấu, chỉ có điều chắc là đang bị truy đuổi nên mới bắt anh ta cứ chạy lòng vòng.

"Hay là anh nghe tôi một lời, tôi có một người bạn ở gần đây, có thể tạm trú ở đó.

Không cần phải cứ chạy vòng vòng trong núi thế này.

Chương 360

Yên tâm, sau khi ra ngoài tôi nhất định sẽ giữ mồm giữ miệng về chuyện của anh, anh đã trả nhiều tiền như vậy, tôi chắc chắn sẽ không hé răng đâu.” Ngũ Ban nghe người tài xế nói vậy, cũng hiểu anh ta chắc đã mệt, ngồi trên xe chạy cả ngày trời, thậm chí còn chưa được uống một ngụm nước.

Ngũ Ban suy nghĩ một lát, rồi gật đầu.

Chiếc taxi vòng vèo đến một khu nhà hàng sân vườn.

Khu này cực kỳ hẻo lánh, nhìn quanh có vài chiếc xe sang đậu ở bãi đỗ xe, rõ ràng đây là nơi tụ họp của các đại gia, nên mới ẩn mình như vậy.

Chắc đây cũng không phải nơi sạch sẽ gì, nhìn vậy Ngũ Ban cũng yên tâm phần nào, thấy người tài xế này rất hiểu chuyện.

Biết lúc này anh ta đang phải tránh sự truy đuổi của một số người, nên tài xế cũng không tiện hỏi nhiều, chỉ có thể đưa đến một nơi ẩn mình, để tiện tìm hiểu tin tức bên ngoài.

Xe dừng bên ngoài khu nhà hàng sân vườn, Ngũ Ban không động đậy, người tài xế cũng có chút khó hiểu.

Ngay sau đó, Ngũ Ban lại rút một xấp tiền từ ba lô ra ném trước mặt anh ta, người tài xế mới hiểu Ngũ Ban rốt cuộc muốn làm gì.

“Bây giờ đi vào với tôi.

Có chuyện gì tôi chịu trách nhiệm, đương nhiên tôi cũng không bạc đãi anh.

Số tiền này anh cứ cầm lấy, nếu đưa tôi đến nơi thành công, tôi chắc chắn sẽ cho anh một khoản tiền lớn nữa, số tiền đó đủ để anh

dùng năm sáu năm." "Nếu đồng ý thì bây giờ xuống xe với tôi, nghỉ ngơi ở đây một đêm đã, sáng mai tôi sẽ tiếp tục lên đường." Người tài xế nhìn số tiền trong tay, nghĩ đến con gái đang đi học ở nhà, liền cắn răng, mở cửa xe.

Có tài xế chỉ đường, Ngũ Ban tự nhiên không cần lo lắng nhiều.

Người tài xế giúp anh mở một căn phòng, sau khi đặt tất cả đồ đạc trên người vào phòng, liền cầm thẻ phòng ra ngoài.

Khu nhà hàng sân vườn này có một sảnh khách rất lớn, lúc này đang tổ chức một buổi tiệc tối, thấy toàn là người thuộc giới thượng lưu.

Những người đó ăn mặc lộng lẫy, nói chuyện phi phàm, chắc chắn không phải nhân vật nhỏ.

Ngũ Ban cũng không có tâm trạng giao lưu, tìm một chỗ ngồi uống rượu một mình.

"Anh ơi, anh ngồi đây một mình à?

Em ngồi đây được không, anh không phiền chứ?" Một người phụ nữ với lớp trang điểm đậm màu sắc sặc sỡ đi tới, Ngũ Ban nhìn cô ta mà không còn chút khẩu vị nào.

Người phụ nữ đó cũng tùy tiện, thấy Ngũ Ban không nói gì, tự ý ngồi xuống, cầm lấy ly rượu của Ngũ Ban nhấp một ngụm.

Ngũ Ban chau mày, chưa từng thấy người phụ nữ nào lại tùy tiện và táo bạo như vậy.

"Anh đừng nóng vội, nhìn thứ này trong tay em đi." Chưa đợi người phụ nữ đó lấy điện thoại ra, Ngũ Ban đã đoán được đó là lệnh truy nã.

Quả nhiên, trên lệnh truy nã có ảnh của Ngũ Ban, nhưng kỳ lạ là

không có ảnh của Ngũ Tà, khiến Ngũ Ban có chút không hiểu đầu đuôi.

Anh nhìn kỹ nội dung trên đó, số tiền thưởng đã lên tới năm mươi vạn, Ngũ Ban có chút thắc mắc, cái ông cục trưởng Nghiêm kia chẳng lẽ không biết người ta không giết người sao?

Sao lại có lệnh truy nã chứ?

May mà trên đường đi anh toàn đi đường nhỏ, nếu không chắc chắn đã bị mấy tên cảnh sát kia chặn lại điều tra rồi.

E rằng trên chuyến tàu kia cũng có không ít cảnh sát đang rình rập, vậy Ngũ Tà rốt cuộc biết được tình hình như thế nào, tại sao lệnh truy nã lại không có tên Ngũ Tà, lẽ nào người của Vương Gia cố ý làm vậy?

Hay căn bản không phải người của Vương Gia, mà là người của Ngũ Gia làm ra?

Chỉ có điều, làm vậy chẳng lẽ là để Ngũ Tà rời khỏi tầm mắt của họ, rồi ở một phương diện khác lại kéo Ngũ Ban lại, không cho Ngũ Ban ở bên cạnh Ngũ Tà?

Hàng loạt suy luận liên tục lóe lên trong đầu Ngũ Ban, nhưng lại không có bất kỳ manh mối nào, đơn giản là một mớ bòng bong lớn, khiến anh thực sự không thể hiểu được đám người này rốt cuộc muốn làm gì.

Suy nghĩ một lát, anh cầm lấy điện thoại của người phụ nữ đó gọi cho Mạnh Tử.

“Alo.

Mạnh Tử, tôi Ngũ Ban đây!” Mạnh Tử ở đầu dây bên kia có chút bất ngờ, không ngờ Ngũ Ban lúc này lại gọi điện thoại.

“Nhị Tử à, chờ một lát, lát nữa tôi gọi lại cho anh,” rồi đầu dây bên kia liền cúp máy.

Ngũ Ban không vội, rõ ràng biết Mạnh Tử bên cạnh chắc có không ít người, lúc này cố ý cúp điện thoại, chắc là để tránh tai mắt người khác, vậy Ngũ Gia chắc hẳn đã xảy ra chuyện lớn rồi.

Người phụ nữ thấy Ngũ Ban cầm điện thoại của mình gọi cho một người lạ, rõ ràng có chút không vui.

“Dùng điện thoại của người khác không biết nói lời cảm ơn sao?

Không sợ tôi báo cảnh sát bắt anh sao, anh còn có năm mươi vạn tiền thưởng đấy.” “Nếu là vậy thì tôi tin cô đã báo cảnh sát từ trước rồi, không phải bây giờ lại chọn ngồi đây uống rượu với tôi.” “À à, anh thú vị thật đấy.” Người phụ nữ cười hai tiếng, rồi uống cạn ly rượu của Ngũ Ban.

Rõ ràng có chút chưa đã, liền cầm chai rượu trước mặt Ngũ Ban lên, trực tiếp thổi cạn.

Ngũ Ban cũng không ngăn cản, chỉ lẳng lặng nhìn.

Anh đang chờ điện thoại của Mạnh Tử, nếu không phải trên người có việc khẩn cấp thì anh đã rời đi từ lâu rồi.

Người phụ nữ này có thể cảm thấy anh không dễ trêu chọc, rõ ràng có mục đích với anh.

“Trên người anh chắc có chuyện gì đó, anh không phải là một tên sát nhân, em đoán đúng không?” “Trên đời này không có kẻ chạy trốn nào lại phạm tội cả.” Ngũ Ban lạnh lùng đáp lại, cảm thấy người phụ nữ này có vấn đề, lúc này không phải là vô cớ gây sự sao?

Đúng là chuyện không nên nhắc lại cứ nhắc mãi.

“Ở địa bàn này, em có người quen có thể giúp anh giải quyết

chuyện này, chỉ có điều anh cần đồng ý với em một điều kiện, anh xem sao?" Nghe người phụ nữ nói vậy, Ngũ Ban có chút hứng thú.

Anh không coi trọng người phụ nữ này nhiều, ban đầu chỉ nghĩ cô ta là một cô gái bao được đại gia nào đó nuôi.

Nhưng bây giờ đã nói vậy, xem ra cô ta cũng có chút quyền lực.

"Anh có tin bây giờ trong khu nhà hàng sân vườn này có không ít người đang rình rập không?

Khuôn mặt của anh thực sự quá thu hút sự chú ý của người khác, đặc biệt là thanh kiếm anh đeo sau lưng, nếu em không nhầm thì đó là một thanh kiếm." Người phụ nữ nói rồi uống cạn số rượu còn lại.

Rồi liền bổ sung thêm.

"Bây giờ chỉ có em mới có thể cứu anh, xem anh có tin em không.

Nếu anh chọn không tin, em tin không quá đêm nay, anh sẽ xuất hiện trong nhà tù.

Lúc đó anh thật sự kêu trời trời không thấu, gọi đất đất chẳng hay." Nghe người phụ nữ nói vậy, Ngũ Ban không hề hoảng sợ, anh không phải là người dễ bị dọa nạt.

Trên thế giới này có thể dọa được anh, ngoại trừ người sở hữu Thần Ma Chi Thể là Xuy Vưu, thì hiện tại đó là thứ duy nhất khiến anh cảm thấy sợ hãi.

Ngoài ra còn có Thanh Đồng Môn, dù sao Thanh Đồng Môn thực sự quá thần bí, quá nguy nga, mang lại cho người ta một cảm giác xa vời không thể chạm tới, đứng dưới Thanh Đồng Môn như một con kiến nhỏ bé.

Khi Xuy Vưu nhập vào cơ thể cũng dường như có một sự phẫn nộ vô cớ đối với Thanh Đồng Môn, ngay cả Xuy Vưu lúc đó cũng

không có cách nào với Thanh Đồng Môn, thì làm sao anh có thể làm được gì?

"Còn việc anh có tin em hay không thì tùy anh, thời gian thực sự không còn nhiều nữa, không tin thì anh nhìn phía sau lưng anh xem." Người phụ nữ cố ý ngồi gần Ngũ Ban hơn, nhưng Ngũ Ban nghe vậy, cũng không quay đầu lại, chỉ cố ý giữ khoảng cách xa hơn một chút, bây giờ anh cảm thấy người phụ nữ này không chỉ cô đơn, mà còn muốn tìm chuyện không hay sao?

"Cô tiểu thư, tôi khuyên cô nên tôn trọng một chút, đừng dùng những chuyện tôi không biết gì để lừa tôi, thứ cô vừa cho tôi xem chắc là của người khác chứ không phải của tôi." "Ồ, vậy sao?

Vậy tôi đi trước đây, anh tự lo liệu đi nhé!" Người phụ nữ chưa nói hết câu liền đứng dậy rời đi, nhưng Ngũ Ban sẽ không để cô ta được đắc ý, bây giờ anh đang chờ điện thoại của Mạnh Tử.

Lúc ở Tần Lĩnh, anh cũng chưa kịp mua điện thoại đã bị đưa đến đồn cảnh sát, suốt dọc đường vội vã, căn bản không có cơ hội mua một chiếc điện thoại.

Nhưng anh cũng không dám làm chuyện quá đáng, chỉ đành đi theo sau người phụ nữ đó không xa không gần.

Nhìn người phụ nữ đi về hướng nào, Ngũ Ban trong lòng có chút cạn lời, người phụ nữ kia không đi đâu khác, cứ nhất định phải đi về phía phòng ngủ.

Chương 361

Chẳng lẽ cô ta thật sự muốn tìm chuyện không hay sao?

Nhưng Ngũ Ban nằm mơ cũng không ngờ, chuyện tình một đêm lại xảy ra với mình.

Người phụ nữ đó dường như cũng cố ý, để Ngũ Ban đi theo sau, cũng không đi nhanh lắm, nhìn thấy cái mông không ngừng đung đưa, Ngũ Ban trong lòng có chút buồn nôn, người phụ nữ này chắc chắn không phải thứ tốt lành gì.

Khoảng hai phút sau, người phụ nữ lấy thẻ phòng ra, quẹt mở một căn phòng trước mặt, cố ý dừng lại ở cửa, không đóng cửa phòng lại.

Ngũ Ban không còn cách nào, đành phải đi theo sau đóng cửa phòng lại.

"Bây giờ anh không nhịn được nữa rồi à?

Cửa cũng đã đóng lại rồi, chẳng lẽ anh muốn cưỡng bức em?" Người phụ nữ thấy Ngũ Ban đẩy cửa vào, rồi quay người lại, cười khúc khích nhìn Ngũ Ban.

Ngũ Ban không hề cảm thấy ngại ngùng.

Trái lại, lúc này trong lòng anh vô tình phóng thích ra một chút sát khí.

"Tuy tôi không phải kẻ sát nhân, nhưng những thứ tôi giết thì không ít." Nghe Ngũ Ban nói một câu lạnh lùng như vậy, người phụ nữ đó cũng có chút sợ hãi, vội vàng lùi lại phía sau, không phải vì lời nói của Ngũ Ban có sức sát thương, mà là khí tức anh ta tỏa ra thực sự khiến cô ta có chút sợ hãi.

Cô ta chưa từng thấy người nào như vậy, không thể không thừa

nhận, vừa rồi nhìn Ngũ Ban quả thực có một tia thủ đoạn.

Nhưng bây giờ hai người ở trong cùng một căn phòng, ai là sói, ai là cừu cũng không thể phân rõ nữa rồi.

"Đưa điện thoại của cô cho tôi!" Ngũ Ban vươn tay, không ngừng ép sát người phụ nữ.

Người phụ nữ đó không biết lấy đâu ra khí phách, đột nhiên không lùi lại nữa.

Trái lại, cô ta giơ điện thoại của mình lên.

"Đừng có gây sự với tôi, đương nhiên tôi cũng không dễ bắt nạt.

Đồng ý điều kiện của tôi, nếu không thì chiếc điện thoại này sẽ bị tôi đập xuống đất, bây giờ anh chắc đang vội lắm nhỉ." "Đưa điện thoại cho tôi!" Ngũ Ban không ăn vạ kiểu đó, bước chân không hề dừng lại, từng bước từng bước tiến về phía trước.

Nhìn thấy ánh mắt kiên nghị đó, trong lòng người phụ nữ ngày càng căng thẳng, nhưng càng căng thẳng người phụ nữ càng dễ bị kích động.

Lúc này cô ta trực tiếp đập mạnh điện thoại xuống sàn nhà, rồi liền nhắm mắt lại, chạy vào trong phòng.

Nhưng Ngũ Ban, có lẽ sẽ không để cô ta được đắc ý, Kỳ Lân Bộ trên người anh sử dụng ngày càng thuần thục, một bóng ma biến mất tại chỗ, rồi chiếc điện thoại ổn định rơi vào lòng bàn tay anh.

Người phụ nữ ở xa không hề nghe thấy tiếng điện thoại bị đập vỡ, tò mò quay đầu lại, lại phát hiện Ngũ Ban lúc này đang cầm điện thoại bước ra ngoài cửa.

Cô ta vội vàng đuổi theo, muốn kéo Ngũ Ban lại.

Nhưng Ngũ Ban lúc này đã đạt được mục đích, sẽ không đáp lại

cô ta.

“Đăng!

Đăng!

Đăng!” Ngũ Ban đặt tay lên tay nắm cửa, nhưng khi anh chuẩn bị đẩy cửa ra, đột nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến một tràng tiếng bước chân, Ngũ Ban liền cảnh giác, tay hạ xuống sát tường nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Người phụ nữ đó đương nhiên cũng nghe thấy âm thanh này, Ngũ Ban nhìn cô ta một cái, người phụ nữ đó lại không hề để ý, kiêu ngạo quay mặt sang một bên, căn bản không đáp lại Ngũ Ban.

Ngũ Ban cũng không ngờ báo ứng lại đến nhanh như vậy, vừa rồi rõ ràng không thèm đáp lại, lúc này lại không thể không nhờ người phụ nữ giúp đỡ.

“Thưa cô, vừa rồi tôi nhận được tin báo của người khác, có một tên sát nhân đã xông vào phòng cô!” “Thả mẹ cái chó thối ra, anh không chịu tìm hiểu bà đây là ai sao!

Ý anh là tôi bao che cho tên sát nhân phải không?

Ngày mai tôi sẽ khiến mũ ô sa của anh rơi xuống đất tin không, ý anh là tôi bao che cho tên sát nhân?” “Không không, tôi không có ý đó.

Chỉ là chuyện này là ý của Thị trưởng đại nhân, cô xem?” “Tôi thả mẹ cái chó thối của anh ra!

Anh biết không?

Bà đây không thể làm gì một Thị trưởng nhỏ bé, được rồi, vậy bà đây bây giờ mở cửa cho anh vào, nhưng tôi sợ anh không có cái gan đó để vào đâu, sau khi ra ngoài ngày mai anh chắc chắn sẽ ở trong tù!” Nói rồi người phụ nữ né người, mở cửa phòng, Ngũ Ban thấy vậy,

giật mình toát mồ hôi lạnh, vội vàng dán chặt người vào tường, nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, người phụ nữ này đúng là một kẻ điên!

May mà người kia cuối cùng cũng không dám vào, rõ ràng là sợ quyền thế của người phụ nữ này!

"Không mau cút đi, ở đây mà nhìn, chẳng lẽ đều muốn vào sao?" "Cô tiểu thư tôi không có ý đó, chỉ là tôi vì sự an toàn của cô thôi." Người kia lúc này rõ ràng không dễ dàng từ bỏ.

"May mắn thay may mắn thay!……" Lúc này đột nhiên tiếng chuông điện thoại từ điện thoại của Ngũ Ban vang lên, Ngũ Ban mặt đầy vẻ ngơ ngác nhìn điện thoại trong tay, may mà anh nhanh chóng bình tĩnh lại, không cúp điện thoại.

Tiếng nhạc "Good Luck" cứ vang vọng trong phòng, rõ ràng người phụ nữ kia cũng không ngờ lúc này lại có người gọi điện thoại đến!

Người đàn ông kia nghe tiếng chuông điện thoại, cũng tỏ ra có chút bất ngờ.

"Chưa từng thấy điện thoại sao?

Tiếng chuông điện thoại, có cần tôi để anh vào nghe rõ hơn không?

Có thể sẽ nghe thấy tiếng bà đây trên giường đấy.

Vào đi, vào đi!" Nghe đến cuối, giọng người phụ nữ ngày càng lạnh nhạt.

Những người đứng bên cạnh xem cũng không dám cười đùa, bởi vì họ đều biết người phụ nữ này chắc chắn không dễ chọc, nếu không thì Thị trưởng cũng không dám đối xử với cấp dưới như vậy.

Người đàn ông kia cười gượng hai tiếng.

"Vậy thì, xin cô tiểu thư, một khi phát hiện có nhân vật khả nghi nhất định phải báo cáo cho tôi, đây là danh thiếp của tôi, xin cô nhận

lấy!" "Hừ!" Ngũ Ban nghe người phụ nữ hừ lạnh một tiếng, rồi liền thấy cô ta đi vào đóng chặt cửa phòng lại, còn danh thiếp trong tay đã bị xé thành một đống giấy vụn ném vào thùng rác ở cửa.

Người phụ nữ đắc ý nhìn Ngũ Ban, Ngũ Ban thì có chút bất lực, lúc này nghe thấy tiếng bước chân của đám người kia xuống lầu, mới thở phào nhẹ nhõm.

Mạnh Tử này đúng là một nhân tài, đúng lúc này lại gọi điện thoại đến, suýt nữa thì đã hại chết anh rồi.

Đương nhiên anh sẽ không sợ bị mấy cảnh sát kia bắt, với thân thủ của anh, muốn tránh thoát mấy người này đơn giản như trở bàn tay, chỉ là không muốn gây nhiều phiền phức, đặc biệt là tình hình hiện tại, khiến anh vô cùng khó nhìn rõ.

Không ai có thể đứng ra giúp anh, khiến anh vô cùng đau lòng.

Bất kể thế nào, anh cũng đứng về phía Ngũ Tà.

Trên lệnh truy nã chỉ có tên anh, không có tên Ngũ Tà, đủ để chứng minh một điều, người kia căn bản không phải là không thể cứu được, mà là căn bản không muốn cứu.

Bao nhiêu năm nay, vì Ngũ Gia mà anh đã lăn lộn, bất chấp sống chết, chạy ngược chạy xuôi, ngay cả sau khi Ngũ Lão Cẩu Tử qua đời, những sản nghiệp của Ngũ Gia ngày càng sa sút, đều là nhờ anh và Chú Ba cùng lăn lộn.

Giờ đây đám người này lại giở trò vắt chanh bỏ vỏ, khiến anh nằm mơ cũng không ngờ.

Không đúng, anh vẫn còn giữ một tia ảo tưởng về Ngũ Gia, không nhất định là họ làm, cũng có thể là người của Vương Gia làm, muốn tạo ra sự ngăn cách giữa anh và Ngũ Gia.

Dù sao hiện tại, Ngũ Ban là lực chiến đấu mạnh nhất của Ngũ

Gia, nếu nói anh là số hai, e rằng không ai dám xưng số một, ngay cả Tiểu Ca e rằng cũng không phải đối thủ của anh, dung hợp nhiều loại huyết mạch, lúc này có thể nói là đánh khắp thiên hạ vô địch thủ.

Sắp xếp lại những suy nghĩ đang rối bời trong đầu, liền đi vào trong phòng.

"Tường có tai" đạo lý này tự nhiên anh hiểu, liền mở điện thoại ra xem, màn hình hiển thị đã có ba cuộc gọi nhỡ, đều là của Mạnh Tử.

"Good luck good luck…" "Alo!

Mạnh Tử." "Alo, anh Ban." "Ngũ Gia rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Nhanh nói cho tôi biết." "Anh Ban, thời gian có hạn, tôi không thể nói quá nhiều chuyện với anh, nhưng điều duy nhất tôi có thể nói với anh là, tuyệt đối đừng tìm Tiểu Ca!" "Chuyện anh bị truy nã, Ngũ Gia căn bản không biết gì.

Chương 362

Ngoài ra, Tiểu Tam Gia không ở bên cạnh anh sao?" Nghe Mạnh Tử hỏi vậy, Ngũ Ban hoàn toàn bối rối.

Không ngờ Mạnh Tử lại hỏi Ngũ Tà không ở bên cạnh anh sao, điều này khiến anh có chút không tự nhiên, trong lòng toát mồ hôi lạnh.

"Cậu ấy không ở bên cạnh tôi, chắc là bị người khác bắt đi rồi." "Ai?" "Tình hình cụ thể tôi cũng không rõ, bị người khác trực tiếp đón đi từ trên tàu." "Tôi…" Điện thoại chưa nói hết đã bị cúp, chắc là lại gặp chuyện rồi.

Nhưng Ngũ Ban hiện tại đã hiểu rõ sự việc gần như toàn bộ, điều duy nhất không hiểu là, vì sao Mạnh Tử lại bảo anh tuyệt đối đừng tìm Tiểu Ca!

Chuyện này khiến anh vô cùng khó hiểu, lẽ nào Tiểu Ca sẽ hại anh, chuyện Ngũ Tà biến mất chẳng lẽ có liên quan đến Tiểu Ca?

Nhưng điều đó tuyệt đối không thể nào, nếu Tiểu Ca đưa Ngũ Tà đi thì anh sẽ vô cùng yên tâm, dù sao hai người họ đúng là bạn bè.

Tiểu Ca bất kể thế nào cũng không thể nào hại Ngũ Tà.

Nhưng Mạnh Tử lại bảo tuyệt đối đừng tìm Tiểu Ca, rốt cuộc là vì sao?

Rốt cuộc là ý của ai?

Người phụ nữ thấy Ngũ Ban lúc này đang chìm vào suy tư, rồi sau lưng toát mồ hôi lạnh, cứ nghĩ Ngũ Ban vừa rồi bị đám người kia dọa sợ, không nhịn được cười thành tiếng.

"Được rồi, đừng lo lắng nữa, bây giờ mọi chuyện đã được em

giải quyết xong rồi, bây giờ anh không nên báo đáp em sao." Người phụ nữ mặt đầy hân hoan nhìn Ngũ Ban, cứ nghĩ Ngũ Ban sẽ báo đáp như vậy, nhưng không ngờ Ngũ Ban vẫn lạnh lùng như mọi khi, căn bản không đáp lại, và chuyện khiến anh vừa rồi toát mồ hôi lạnh căn bản không phải là đám phế vật ngoài cửa kia.

"Cô đúng là đã giúp tôi, nhưng tôi không có gì để báo đáp.

Chiếc điện thoại này tôi trưng dụng rồi, cô muốn bao nhiêu tiền tôi cũng sẽ trả." "Anh!

Cái đồ này!" Ngũ Ban chưa nói hết câu, cũng không thèm để ý người phụ nữ kia giằng co, đẩy cửa phòng liền rời đi.

Chỉ còn lại người phụ nữ ngốc nghếch đứng bên cạnh cửa nhìn Ngũ Ban đi xa.

Ngũ Ban cũng không phải là người không có tình người, chỉ là trước hết người phụ nữ này bản thân có vấn đề, thứ hai bây giờ anh thật sự không có tâm trạng làm những chuyện lung tung này, bây giờ anh đang mịt mờ không rõ phương hướng.

Anh lập tức ra ngoài liên hệ với người tài xế kia, phát hiện anh ta vẫn chưa rời đi, liền thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần người tài xế đó không đi là tốt, lúc nãy khi đám người kia tìm anh, anh cứ nghĩ người tài xế đó đã tố giác, rõ ràng không phải, nếu không thì anh ta đã rời đi từ lâu rồi.

Đến phòng của anh ta, Ngũ Ban lại nhét một ít tiền vào tay người tài xế và nói: "Tôi tin anh cũng đã xem lệnh truy nã rồi, chuyện đó không phải tôi làm, tôi cũng nói rõ cho anh biết, chuyện đó không liên quan gì đến tôi cả, tôi bị người ta vu oan hãm hại." "Bây giờ tôi có việc vô cùng khẩn cấp cần đến nơi đó để chứng minh sự trong sạch của tôi, hôm nay có một đám người tìm tôi, tôi tin anh cũng đã thấy

rồi, đương nhiên tôi tin anh, anh không phải là người tố giác, số tiền này coi như là phần thưởng cho anh, đợi khi mọi chuyện thành công tôi nhất định sẽ báo đáp hậu hĩnh!" Người tài xế cũng mặt đầy vẻ ngơ ngác nhìn Ngũ Ban, chưa từng thấy vị khách nào lại tài đại khí thô như vậy, không ngừng đưa tiền, lúc này cảm thấy cuộc đời tươi đẹp đang vẫy gọi mình, liền gật đầu lia lịa, rồi đi vào phòng.

Đêm hôm đó, Ngũ Ban mặc một bộ đồ đen, cố ý khóa trái cửa phòng, rồi men theo cửa sổ leo lên mái nhà của khu nhà hàng sân vườn.

Cảm nhận gió đêm thổi vào tóc, Ngũ Ban lúc này tâm trạng vô cùng tĩnh lặng, mặc dù biết có một âm mưu to lớn đang chờ đợi, nhưng thì có liên quan gì chứ?

Những người giàu có này sống thoải mái, nhàn rỗi thì tìm nơi hẻo lánh để tận hưởng cuộc sống.

Nhưng nếu thực sự không làm gì, thì chẳng phải cũng sẽ đến những nơi như thế này sao?

Anh nhanh chóng phủ nhận suy nghĩ này, anh biết mình cần phải làm gì, bây giờ anh vô cùng khao khát sức mạnh.

Lúc này những nhân viên bảo vệ đều đã chìm vào trạng thái mệt mỏi, Ngũ Ban nhìn thấy khu nhà hàng sân vườn này làm công tác bảo vệ vô cùng cẩn thận, mặc dù lúc này đều đã mệt mỏi, nhưng vẫn cố gắng tuần tra xung quanh khu nhà hàng sân vườn.

Nhìn khu nhà hàng sân vườn này, ông chủ cố ý làm vậy, công việc kinh doanh chắc chắn cũng không phải là công việc kinh doanh sạch sẽ, nếu không thì cũng không cần phải cẩn thận dè dặt như vậy.

Ngũ Ban lợi dụng lúc hai nhân viên bảo vệ hút thuốc, Kỳ Lân Bộ bay lượn, mũi chân như chuồn chuồn đạp nước, trên mái nhà trắng

như tuyết, để lại những vết bạc lấp lánh, nhưng không một tiếng động.

Ngũ Ban cố ý tránh tầm mắt của mấy nhân viên bảo vệ kia, rồi liền lóe người đến bên ngoài phòng của người tài xế.

Người tài xế đó cũng lớn gan, ngủ mà ngay cả cửa sổ cũng không đóng.

Ngũ Ban nhìn xung quanh không có ai, trực tiếp lật người vào.

Trong phòng không ngừng truyền đến tiếng ngáy, do sự vất vả mệt mỏi cả ngày của người tài xế, Ngũ Ban vào đây không phải vì điều gì khác, chỉ là để lấy chìa khóa xe.

Hiện tại anh có cảm giác nhạy bén, hành động của anh đã bị người khác theo dõi, nhất định phải tránh tầm mắt của họ, đành phải lợi dụng đêm nay truy đuổi khẩn cấp để rời khỏi đây.

Anh không phải là không muốn để tài xế đi cùng, nếu tài xế đi cùng thì sẽ trở thành gánh nặng của anh, nếu một khi xảy ra nguy hiểm, Ngũ Ban căn bản không thể lo cho anh ta.

Thay vì để anh ta đi chịu chết, chi bằng để anh ta ở đây ngoan ngoãn chờ đợi.

Đối với người tài xế mà nói, chiếc taxi là của công ty, cũng không có quan hệ trực tiếp với anh ta, anh đã đưa cho anh ta một ít tiền, tin rằng anh ta cũng hiểu ý của Ngũ Ban.

Còn về việc vì sao phải lẻn vào lấy chìa khóa xe, là để đề phòng anh ta tố giác tung tích của anh cho người khác.

Trong phòng tối om, nhưng bố cục và phòng của anh cũng gần như vậy, chỉ là cách bài trí bên trong thì sơ sài hơn một chút, gần giống một quán trọ nhỏ bình thường.

Ngũ Ban nhẹ nhàng rón rén đến bên cạnh phòng ngủ, nghe thấy bên trong có tiếng sột soạt, trong lòng thầm nghĩ, tình hình gì đây?

Lẽ nào tài xế đã biết rồi?

Nhưng chưa đợi anh kịp tìm hiểu, liền nghe thấy phía sau truyền đến một câu nói lãng đãng.

"Anh đang tìm gì?" Giọng nói căn bản không phải người bình thường có thể phát ra được.

Ngũ Ban nghe thấy giọng nói cảm giác như rơi vào hầm băng, toàn thân nổi da gà.

Vội vàng lùi lại, cố gắng tránh xa vị trí phía sau.

Cảm thấy đã đến vị trí an toàn, Ngũ Ban mới quay người nhìn vào góc tối om đó, rốt cuộc là ai đang ẩn nấp trong đó… "A a.

Không ngờ anh cũng sẽ bị em dọa sợ." Lúc này nghe lại giọng nói đó, Ngũ Ban phát hiện có chút quen thuộc, không giống như vừa rồi đáng sợ, Ngũ Ban đột nhiên mới bừng tỉnh, đó chẳng phải là người phụ nữ anh gặp chiều nay sao?

Quả nhiên, đợi khi người đó đi đến trước mặt Ngũ Ban, đúng là người phụ nữ đó không sai.

"Tôi không biết tôi ở đâu, cô cứ như âm hồn bất tán, rốt cuộc là có ý gì?" "Sao?

Đây không phải là phòng của anh, cô cho phép tôi vào không cho phép tôi sao?" Người phụ nữ nghe giọng điệu của Ngũ Ban không thiện chí, nhưng không hề sợ hãi mà còn đáp trả lại.

"Đây là phòng của tài xế của tôi, tôi xem xem sự an toàn của anh ta có vấn đề gì không?

Còn về mục đích của cô, tôi không quản, nhưng bây giờ tôi phải

rời đi ngay lập tức." Ngũ Ban thái độ cứng rắn, người phụ nữ bĩu môi.

Đứng tại chỗ với vẻ mặt không tình nguyện, không có ý định nhúc nhích một chút nào.

"Cút không?" Ngũ Ban chưa nói hết câu liền dần dần đi về phía cô ta.

"Đừng, nếu anh lại gần em sẽ hét lên đấy." Nghe vậy, Ngũ Ban dừng bước.

Mục đích của anh là để che giấu tung tích của mình, tốt nhất là ngăn chặn một người lên đường, không ngờ lại gặp phải người phụ nữ âm hồn bất tán này, thực sự khiến anh đau đầu không thôi.

"Tôi không quản mục đích của cô rốt cuộc là gì, nhưng tốt nhất đừng làm ảnh hưởng đến kế hoạch của tôi." Thấy người phụ nữ lộ ra vẻ mặt sợ hãi, Ngũ Ban tiếp tục bắt đầu tìm kiếm.

Anh tìm một vòng lớn mà vẫn không tìm thấy chìa khóa xe ở đâu, xem ra người tài xế này đã mang chìa khóa xe vào phòng ngủ rồi, chỉ có điều nếu muốn vào thì chắc chắn sẽ kinh động đến người tài xế kia, nhưng phải làm sao đây?

Anh quay đầu nhìn người phụ nữ kia, đột nhiên trong lòng có một kế hoạch khác, liền túm lấy người phụ nữ đến bên cửa sổ.

"Tôi khuyên cô đừng có la hét, tôi cũng là người có bản lĩnh, đã có thể vào thì chắc chắn cũng có thể ra ngoài." Ngũ Ban liền đẩy người phụ nữ này từ cửa sổ xuống, cửa sổ không cao, khoảng hai mét gì đó, đối với một người bình thường đã luyện tập một chút thì không có độ khó nào, còn về người phụ nữ này, Ngũ Ban không hề nghi ngờ năng lực của cô ta.

Sau đó anh cũng nhảy xuống, thấy người phụ nữ vừa vặn đang

chờ ở bên cạnh, không nói hai lời liền kéo tay cô ta đi về phía xa.

Tránh một đám nhân viên bảo vệ tuần tra, Ngũ Ban đưa đến dưới một cái cây.

Cái cây này lá đặc biệt rậm rạp, cộng thêm màn đêm đen kịt, người bình thường căn bản không thể nhìn rõ.

Chương 363

"Tôi tin anh cũng đã đến phòng tôi rồi.

Tốt nhất đừng điều tra tôi, tôi cũng không dễ điều tra đâu, bây giờ tôi cần cô giúp tôi một việc, cô có đồng ý không?" Ngũ Ban biết bây giờ anh cũng không còn cách nào, chỉ đành lừa dối người phụ nữ này một chút, xem xem có thể mượn xe của cô ta không, với thực lực của cô ta xem ra cũng là một nhân vật lớn, có xe của cô ta, hành trình chắc chắn sẽ thuận lợi hơn.

"Đồng ý bất kỳ điều gì cũng được, nhưng anh phải đáp ứng em một điều kiện." Người phụ nữ nghe Ngũ Ban có điều cầu cạnh mình, trong lòng không khỏi kiêu ngạo, người đàn ông lạnh lùng này nhìn có vẻ cự tuyệt người khác nghìn dặm xa, không ngờ lại có lúc cầu xin mình, cô ta phải nắm bắt cơ hội thật tốt, nếu không đảm bảo sẽ lật mặt.

"Tôi cần xe của cô.

Còn về điều kiện, nói đi!" "Em muốn cưới anh!" "Tôi **chết tiệt**, cô nương có nhầm lẫn gì không?

Tôi và cô mới quen nhau mấy ngày, lại muốn tôi cưới cô, đầu óc cô có vấn đề à?" Ngũ Ban nghe vậy đúng là kinh ngạc lớn, mặc dù có thể cảm nhận được người phụ nữ này đúng là có chút phóng đãng bất kham, nếu đoán không sai thì cô ta thuộc loại người lẳng lơ, không ngờ lại đưa ra điều kiện bắt anh cưới cô ta.

Điều này có chút phá vỡ ba quan của Ngũ Ban, anh vĩnh viễn không ngờ bây giờ trên xã hội này phụ nữ đều trực tiếp và táo bạo như vậy, anh và cô ta mới quen nhau chưa đến nửa ngày, cũng chỉ mấy tiếng đồng hồ mà thôi, lại nói ra lời như vậy.

“Ha ha ha!

Nhìn anh kích động kìa!

Đùa với anh đấy, đừng có coi là thật.

Muốn cưới bà đây, anh chưa đủ tư cách đâu.

Nhưng em muốn anh đáp ứng điều kiện của em, bây giờ em chưa cần, nhưng sau này nếu em cần anh, em hy vọng anh có thể đứng ra giúp em một chút, anh có đồng ý không?” Người phụ nữ vuốt ve mái tóc của mình, vén mái tóc ra sau tai, nghiêm túc nhìn Ngũ Ban, chờ đợi Ngũ Ban trả lời.

Có thể thấy, Ngũ Ban chắc chắn là một người giữ lời, chỉ cần anh đã đồng ý thì nhất định sẽ làm.

Một chiếc xe thì có là gì, mặc dù là xe thể thao cũng mấy trăm vạn, cô ta cũng không quan tâm, căn bản không thiếu tiền.

“Cô tên gì?” Im lặng một lúc lâu, Ngũ Ban hỏi người phụ nữ.

“Vương Nam.” Nghe cái tên này Ngũ Ban không khỏi giật mình, lẽ nào cô ta cũng là người của Vương Gia, anh nhanh chóng bác bỏ suy nghĩ này.

Người của Vương Gia dù có lợi hại đến mấy cũng không thể truy tìm đến đây.

Người tài xế là do anh tùy tiện chặn lại trên đường, không thể nào trùng hợp đưa anh đến sào huyệt của Vương Gia được.

“Tôi tên gì?” “Chuyện này bây giờ tôi không tiện nói cho cô biết.

Hy vọng cô hiểu, cũng là vì sự an toàn của cô.” “Thôi, đàn ông quả nhiên không có một ai tốt cả, ngay cả tên cũng không muốn nói cho tôi biết.” Nghe người phụ nữ than thở như vậy.

Ngũ Ban bất lực cười hai tiếng.

“Được rồi được rồi, tôi có danh thiếp của mình, nếu sau này có cần thì có thể gọi điện thoại tìm tôi.” “Trên người anh có lệnh truy nã kia, tôi có thể giúp anh giải quyết, nếu là thật thì đương nhiên tôi sẽ điều tra rõ ràng trước, rồi mới có thể hoàn thành chuyện này.” “Chìa khóa xe ở phòng tôi, đi theo tôi.” Ngũ Ban nghe người phụ nữ muốn chủ động giúp anh giải quyết chuyện này, mặt đầy vẻ ngạc nhiên, không ngờ người phụ nữ này lại lợi hại đến vậy.

Phải biết rằng tội sát nhân này, có thể sẽ phải chịu án tử hình, người phụ nữ này có thể tùy tiện nói ra lời như vậy, chứng tỏ có một sự tự tin nhất định, sự tự tin đó bắt nguồn từ thực lực và gia thế.

Nếu người phụ nữ này thực sự là tiểu tam hoặc nhân tình của người khác, thì tuyệt đối không dám nói ra lời như vậy, xem ra cô ta cũng là một người phụ nữ có quyền lực.

Suốt dọc đường Ngũ Ban đi theo người phụ nữ đó vòng vèo đến phòng, nhưng suốt dọc đường người phụ nữ đó không hề cố ý tránh né tuần tra của bảo vệ, khi gặp một bảo vệ và chào hỏi, người phụ nữ đó chỉ hung hăng nói một câu, cút.

Người bảo vệ đó liền lập tức biến mất trước mặt hai người.

Ngũ Ban trong lòng không khỏi cảm khái vô vàn, cuộc sống của người có tiền, thực sự không thể nào giống anh, anh còn không hiểu trước đây tại sao lại phải lén lút như vậy, chi bằng quang minh chính đại đi khắp nơi, gặp bảo vệ thì bảo cút đi.

Cảm nhận được tâm trạng của Ngũ Ban có chút thay đổi, người phụ nữ quay đầu lại, mỉm cười ngọt ngào với anh.

“Anh đừng nghĩ nhiều quá, những người này nợ anh, càng tỏ ra yếu đuối, họ càng cảm thấy anh không có gia thế, không có tiền, càng coi thường anh, chỉ có mắng họ mới trung thực, không làm phiền.” Ngũ Ban nghe phân tích như vậy, không khỏi tự chủ gật đầu, biểu thị

sự đồng tình.

Mấy bảo vệ này đúng là làm phiền thật, không mắng thì họ sẽ được đà lấn tới, mắng thì có lẽ họ mới biết điều mà cút đi.

"Cô không đối xử với mỗi người đều hung dữ như vậy sao?" "Cũng không hẳn, đối với người ngoài, tôi thường tỏ ra mạnh mẽ hơn một chút, chỉ có như vậy họ mới tỏ ra tôn kính tôi hơn.

Nhưng anh lại là một ngoại lệ." Ngũ Ban nghe vậy, thấy ánh mắt của cô ta có chút không đúng, vội vàng quay đầu sang chỗ khác, không tiếp tục chủ đề của cô ta nữa, người phụ nữ này đúng là một kẻ điên.

"Không thú vị.

Hừ." Người phụ nữ thấy Ngũ Ban không đáp lại.

Bực tức bĩu môi, rồi tiếp tục dẫn đường phía trước.

Đến phòng của người phụ nữ, Ngũ Ban đang do dự rốt cuộc có nên vào hay không, nếu vào thì sợ người phụ nữ này sẽ làm ra chuyện gì đó.

Nhưng sau đó lại nghĩ, dù sao người phụ nữ này cũng không đấu lại anh, bất kể thế nào.

Bây giờ anh đều cần sự giúp đỡ của cô ta.

"Vào đi, đừng đứng ở cửa nữa, tôi cũng không ăn thịt anh đâu, sao lại sợ hãi như vậy?" Nghe giọng điệu âm dương quái khí của người phụ nữ, Ngũ Ban mới thở phào nhẹ nhõm, đi vào phòng.

Nhưng lần này lại không đóng cửa phòng lại, trai đơn gái chiếc ở chung một phòng, thực sự có chút không rõ ràng.

"Anh đúng là cẩn thận, yên tâm đi, đã hứa với anh rồi thì tôi nhất định sẽ làm, hy vọng anh cũng là người như vậy." Rồi liền ném một chùm chìa khóa xe.

Ngũ Ban vươn tay đón lấy, phát hiện là một chùm chìa khóa xe màu hồng, xem ra người phụ nữ này có chút tâm hồn thiếu nữ, lẽ nào anh đã nhìn nhầm rồi.

"Yên tâm đi, lời nói của tôi luôn là lời nói, chiếc điện thoại kia đợi khi tôi an toàn rồi, tôi tự nhiên sẽ gọi lại cho cô." Người phụ nữ nghe Ngũ Ban nói vậy, trong lòng cảm thấy có chút kỳ lạ, xe cũng đã cho rồi, danh thiếp của mình cũng đã đưa rồi, Ngũ Ban lại không để lại bất kỳ thông tin nào.

Quan trọng là Ngũ Ban nói đợi an toàn rồi sẽ gọi điện thoại lại cho cô, nghe cứ như một kẻ lừa đảo.

Mặc dù trên lệnh truy nã có thông tin của Ngũ Ban, nhưng Ngũ Ban là người như vậy, có thể nhận ra thông tin trên lệnh truy nã tuyệt đối đều là giả, ngoài bức ảnh ra, những thứ khác e rằng đều là bịa đặt, anh không hề có bất kỳ suy nghĩ nào về lệnh truy nã.

"Anh không có gì muốn nói với tôi sao?" "À… Cảm ơn!

Cô là người lạ đầu tiên chủ động muốn giúp đỡ tôi.

Sau này chỉ cần tôi còn trên thế giới này, cô, tôi nhất định đảm bảo cô sẽ bình an vô sự.

À phải rồi, đợi một lát, tôi tặng cô một thứ." Ngũ Ban tìm một cái lọ thủy tinh nhỏ đưa cho người phụ nữ, rạch một vết ở đầu ngón tay của mình, nhỏ tinh huyết của mình vào, rồi liền quay người lại, thực sự giao cho người phụ nữ.

"Đây là một loại mật bảo do tôi tạo thành, bất kể xảy ra chuyện gì, chỉ cần còn một hơi thở, không chết, cô có thể dùng để giữ bình an, tạm thời sẽ không xuất hiện nguy hiểm đến tính mạng." "Giao dịch?" Người phụ nữ đón lấy lọ máu mà Ngũ Ban đưa cho, nhìn chất lỏng ấm áp bên trong, rồi liền hỏi.

“Bên trong rốt cuộc là gì?” Mặc dù Ngũ Ban nói là mật bảo gia truyền, nhưng quỷ mới tin lời đó, chỉ có điều người phụ nữ đó không vạch trần, cố ý tạo cho Ngũ Ban một cái cớ.

Thực ra Ngũ Ban cứ nghĩ người phụ nữ đó vào ban đêm cũng không nhìn thấy, nhưng không ngờ cô ta lại thông qua nhiệt độ của máu mà cảm nhận được bên trong lọ chứa máu của anh.

“Không phải giao dịch, là lời cảm ơn của tôi dành cho cô, tình nghĩa đi.” “Đương nhiên không phải loại tình cảm đó, đừng hiểu lầm.” Ngũ Ban vừa nói xong liền lập tức sửa lời, sợ người phụ nữ này hiểu lầm.

Người phụ nữ nghe Ngũ Ban đột nhiên sửa lời, che miệng lại, cười không ngừng.

“Anh có thể nói cho em biết nghề nghiệp của anh không?

Em luôn cảm thấy anh không phải là người bình thường.” “Chuyện này tốt nhất cô đừng biết, nhưng cô nhất định phải tin tôi, tôi tuyệt đối sẽ không hại cô.

Vì cô đã giúp tôi, vậy tôi đương nhiên cũng nên báo đáp một chút, ở đây tôi không thể ở lại nữa, chúng ta chia tay đi.” “Xe ở bãi đậu xe, cô tìm là thấy.” “Ừm.

Bảo trọng!” Ngũ Ban liền biến mất trong màn đêm vô tận.

Đối với một người chỉ quen biết thoáng qua, trong lòng anh tràn đầy một cảm giác kỳ lạ.

Luôn cảm thấy người phụ nữ này có chút kỳ quái, toàn thân toát ra một khí tức tà mị.

Nhưng cô ta lại thực sự giúp đỡ anh, điều này không thể phủ nhận một chút nào.

Chương 364

Bãi đậu xe.

Chưa đợi anh lấy chìa khóa xe ra, liền thấy một chiếc xe màu hồng đậu ở phía bên phải bãi đậu xe.

Bên cạnh chiếc xe, thấy một chiếc xe khác đang chắn bên cạnh xe của anh, không ngừng rung lắc, anh vội vàng ôm đầu, thầm nghĩ đám người này thực sự khát tình đến mức này rồi sao, cố ý tìm kiếm sự kích thích ở đây.

Những người ở đây đều không phải người bình thường, bằng hành vi này, Ngũ Ban có thể khẳng định đám người này tuyệt đối có vấn đề về tâm lý.

Mở cửa xe, cố ý bật đèn pha.

Cuối cùng Ngũ Ban ấn còi thật mạnh.

"Tít!

Tít!

Tít!

Tít!" "Bị thần kinh à!" Trong chiếc xe kia truyền đến tiếng một người đàn ông gầm lên!

Nhưng khi thấy một chiếc xe con màu hồng ấn còi, liền vội vàng rụt đầu lại, nhanh chóng lùi xe.

Trước đó Ngũ Ban có chút nghi ngờ người phụ nữ này, lúc này thấy người này ngay cả uy tín cũng không cần, đều phải nhường đường.

Ngũ Ban trong lòng càng thêm kinh ngạc, người phụ nữ này rốt

cuộc là ai, nhưng anh cũng không có nhiều thời gian để suy nghĩ, bởi vì có chuyện vô cùng quan trọng cần phải làm.

Lùi xe ra ngoài, nhanh chóng lái ra khỏi bãi đậu xe.

Khu nhà hàng sân vườn, buổi tối cũng có một số khách, vì vậy cổng chính căn bản không đóng lại, nhân viên thu phí bãi đậu xe lúc này vẫn luôn nâng thanh chắn lên, không đóng lại, Ngũ Ban thuận lợi lái xe ra khỏi khu nhà hàng sân vườn.

Chiếc xe nhanh chóng biến mất trong màn đêm, mặc dù trên trời vẫn treo một vầng trăng, nhưng điều đó không thể ngăn cản những suy nghĩ trong lòng Ngũ Ban.

Bây giờ cách nghĩ của anh rất đơn giản, nhất định phải về Ngũ Gia trước, xem xem tình hình rốt cuộc thế nào.

Vì Mạnh Tử nói anh tuyệt đối đừng tìm Tiểu Ca, điều đó chứng tỏ Tiểu Ca có vấn đề, và Ngũ Tà rốt cuộc bị ai bắt đi, trong lòng anh bây giờ cũng đã có câu trả lời.

Mặc dù tỏ ra như vậy, nhưng bây giờ anh xác định người đó nhất định là Tiểu Ca, nếu không thì Ngũ Tà có thể đã nhảy xuống một mình dưới sự chứng kiến của mọi người, chỉ có điều có vấn đề là hòa thượng kia, đây là điểm duy nhất không thể giải thích được.

Hòa thượng kia chắc chắn không phải là một người thật sự tồn tại, nhưng rốt cuộc đã lừa dối như thế nào, dụ dỗ Ngũ Tà đi, hoặc lão hòa thượng đó căn bản không tồn tại.

Lúc này Ngũ Ban vội vàng dừng xe trong một khu rừng, sau khi tắt đèn xe, liền vội vàng rút Hắc Kim Cổ Kiếm ra khỏi vỏ.

“Vào ban ngày có gặp một lão hòa thượng nào không?” Cảm nhận được sự tồn tại của đám oan hồn lệ quỷ, Ngũ Ban vội vàng hỏi.

“Cũng không có, chỉ là.

Vào ban ngày, tôi đột nhiên lại cảm nhận được sức mạnh của Thanh Đồng Thần Thụ.

Sức mạnh đó dường như có tác dụng áp chế đối với tôi." Nghe đám oan hồn lệ quỷ nói vậy, Ngũ Ban đột nhiên mới nhớ lại, trong khoảng thời gian ở Thanh Đồng Thần Thụ, đám âm hồn lệ quỷ dường như căn bản không tồn tại, căn bản không xuất hiện.

Lẽ nào lão hòa thượng anh gặp trên tàu hôm nay, trên người cũng mang theo loại đồ vật đó, vì vậy đám oan hồn lệ quỷ cũng bị áp chế.

Thanh Đồng Thần Thụ, Ngũ Ban đột nhiên phát hiện những năng lực anh thừa hưởng từ Côn Luân Thai gần như đều biến mất, không chỉ không còn khả năng nhìn đêm, ngay cả khả năng bay lượn cũng không còn, nhưng Côn Luân Thai lại thực sự biến mất, hoặc căn bản không cảm ứng được sự tồn tại của Côn Luân Thai.

Đứa bé đó đã giúp đỡ anh không ít chuyện lại biến mất một cách kỳ lạ, trong lòng thực sự không nỡ, Ngũ Ban lúc này trong lòng lại có một suy đoán táo bạo, Côn Luân Thai có lẽ đã cùng với đám âm binh kia đi vào thế giới bên trong Thanh Đồng Môn.

Bên trong Thanh Đồng Môn rốt cuộc có bí mật gì?

Ngũ Ban ngày càng cảm thấy tò mò.

Lúc ở Vân Thiên Cung, Vạn Nô Vương vô cùng muốn đi vào, ngay cả Xuy Vưu khi nhập vào cơ thể cũng rống vào Thanh Đồng Môn một trận, nhưng cánh cửa vẫn không hề nhúc nhích.

Thanh Đồng Môn rốt cuộc là sản vật của cái gì?

Vì sao Tiểu Ca đi vào lại xuất hiện ở một nơi khác?

Trên thế giới này có nhiều Thanh Đồng Môn, lẽ nào trên Côn Luân Sơn cũng có một Thanh Đồng Môn, Tiểu Ca vì vậy mới xuất hiện ở đó.

Vì vậy tất cả các Thanh Đồng Môn trên thế giới đều liên kết với nhau, nếu có cơ hội.

Ngũ Ban quyết định nhất định phải đi vào thế giới bên trong Thanh Đồng Môn để xem rốt cuộc thế nào, bí mật như vậy lại khiến tất cả mọi người đều né tránh.

Trong số những người anh quen biết, dường như chỉ có Tiểu Ca mới đi vào thế giới đó, những người khác dường như đều muốn đi vào, nhưng không có cơ hội, hoặc căn bản không dám.

Có một chuyện là sau khi Tiểu Ca đi vào, như bị mất trí nhớ vậy, Ngũ Ban bây giờ nghiêm trọng nghi ngờ anh ta cố ý giả vờ, nhưng lại không giống.

Triệu chứng mất trí nhớ của Tiểu Ca, căn bản không thể bắt chước được.

Hòa thượng kia vì sao lại đột nhiên biến mất?

Những người trong toa tàu căn bản không hề thấy hòa thượng kia, nếu đám người đó đều là diễn viên được thuê, Ngũ Ban thà chết cũng không tin.

Tiểu Ca vì sao lại đưa Ngũ Tà đi một mình bỏ lại Ngũ Gia, vì sao Mạnh Tử lại gửi tin nhắn cho anh, căn bản không hiểu chuyện anh bị truy nã, và còn bảo anh nhất định phải tránh xa Tiểu Ca, rốt cuộc là tình hình gì?

Tất cả dường như đều có liên quan đến Ngũ Tà.

Tiểu Ca lấy tin tức từ đâu, và Ngũ Tà lại ở nơi đó và trùng hợp gặp Tiểu Ca vào thời điểm đó sao?

Mục đích của hòa thượng kia rốt cuộc là gì?

Lúc trước lão ta muốn đưa anh đi xử lý một tai họa, tai họa đó

chắc là đám oan hồn lệ quỷ trong tay anh, chỉ có điều sau khi thất bại, lão ta ngồi đó không nhúc nhích, đợi khi anh tỉnh lại thì phát hiện hòa thượng kia và Ngũ Tà đều biến mất.

Những người trong toa tàu đều không thấy hòa thượng kia?

Vì sao trên lệnh truy nã chỉ có tên anh mà không có tên Ngũ Tà?

Ngũ Gia vì sao lại bảo anh tuyệt đối đừng tìm Tiểu Ca?

Ghép nối tất cả những điểm đáng ngờ lại với nhau, Ngũ Ban, cuối cùng đi đến một kết luận, tất cả mọi chuyện thực sự đều có liên quan đến Ngũ Tà, mục đích cuối cùng của Tiểu Ca cũng là vì Ngũ Tà, mục đích cuối cùng của Ngũ Gia cũng là vì Ngũ Tà.

Nếu Ngũ Tà và anh quay về, hành trình tiếp theo của họ có lẽ sẽ đến Cách Lý Mộc.

Bởi vì ở Cách Lý Mộc có một cái bóng khác trông giống hệt như anh.

Trên thế giới này, không ai muốn xuất hiện một người trông giống hệt mình.

Mặc dù người đó không liên quan gì đến anh, nhưng trong lòng anh luôn cảm thấy kỳ lạ.

Vì vậy anh nhất định phải đến Cách Lý Mộc để tìm kiếm người đó.

Làm rõ tất cả suy nghĩ, Ngũ Ban châm một điếu thuốc, nhìn khói thuốc, từng làn từng làn bay lên không trung, Ngũ Ban hung hăng nhổ một bãi nước bọt.

Bất kể thế nào, anh nhất định phải làm rõ tất cả mọi chuyện, không thể nào cứ như trước đây bị che mắt, luôn bị người khác lợi dụng.

Trước đây anh luôn có cảm giác bị người khác lợi dụng, chỉ có điều bây giờ dường như có chút thoát ly.

Điều này đúng lúc phù hợp với ý muốn của anh, chỉ cần biến mất trong mắt đám người kia.

Ở trong bóng tối, ở nơi sáng.

Hút hết điếu thuốc rồi ném xuống đất, Ngũ Ban lái xe đi Trường Sa.

Chương 365

… “Báo cáo ông chủ, người đó đã dừng lại một lúc trong khu rừng đó, ở đó có tàn thuốc anh ta hút.” “Tiếp tục theo dõi, nhớ nhất định phải giữ khoảng cách, đừng để anh ta phát hiện!” Vương Nam ở đầu dây bên kia vội vàng phân phó.

“Rõ!” … “Thị trưởng Trương, giúp tôi điều tra một người tên cục trưởng Nghiêm ở khu vực Tần Lĩnh, xem gần đây trong tay ông ta chắc hẳn đang nắm giữ một vụ án giết người, và truy nã người đó là một người bạn của tôi, giúp tôi điều tra rõ ràng tình hình vụ án này.” “Chuyện này cô cũng không thể quản được sao?

Một Thị trưởng kiêm Bí thư Thành ủy, không thể quản được một cục trưởng cấp huyện thuộc quyền quản lý của mình sao?” “Tôi biết rồi.” Vương Nam đặt điện thoại trong tay xuống, xoa xoa đầu.

Không ngờ chuyện này lại vượt ngoài dự liệu của cô ta.

Xem ra Ngũ Ban chắc hẳn đã chọc phải người không nên chọc trong vụ án giết người, rõ ràng là vu oan hãm hại, đã bị xác định.

Chỉ có điều có thể uy hiếp Thị trưởng Trương, khiến ông ta cũng không dám nhúng tay vào chuyện này.

Suy nghĩ một lát, cô ta lấy một chiếc điện thoại khác ra, gọi điện cho người duy nhất.

“Cán Đa, gần đây ông có khỏe không?” “Ai da, Nam Nam à, sao lúc này lại vội vàng gọi điện cho tôi, không phải có chuyện gì sao?” Đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói già dặn trầm ổn, từ giọng điệu của ông ta, không khó để nghe ra, có chút bất ngờ.

“Vâng, tôi có một người bạn bị người ta vu oan hãm hại, một vụ

án giết người, tôi cần ông giúp tôi xử lý." "Người này quan trọng với cô sao?

Với quyền lực của cô mà xử lý một chuyện nhỏ như vậy chắc không khó chứ?

Điện thoại đã gọi đến tôi rồi, xem ra chuyện này không phải nhỏ đâu, để tôi xem xét tình hình trước đã?" "Tình hình cụ thể tôi cũng không rõ, bạn tôi cũng mặt đầy vẻ ngơ ngác cũng không biết gì, chỉ bị vu oan hãm hại.

Chắc là một vụ án giết người, lệnh truy nã do một cục trưởng Nghiêm ở Tần Lĩnh ban ra, tôi vừa gọi điện cho Thị trưởng Trương rồi, chỉ có điều ông ấy tỏ ra có chút khó xử, xem ra có người đang chú ý đến chuyện này trên đầu ông ấy, vì vậy tôi hy vọng ông có thể sử dụng một chút quyền lực." "Thị trưởng Trương cũng khó xử sao?" "Vâng." Vương Nam nói xong, đầu dây bên kia liền không có bất kỳ động tĩnh nào, rõ ràng người đó đã chìm vào im lặng, đã có thể khiến Thị trưởng Trương cũng lâm vào tình thế khó xử, vậy chuyện này nhất định không đơn giản.

"Nam Nam, người đó có quan trọng không?" "Quan trọng!" "Được, chiều mai tôi sẽ cho cô kết quả.

Nhớ có thời gian thì đến nhà tôi chơi nhé, đã lâu rồi không thấy tôi ông già này." "Vâng vâng, cảm ơn Cán Đa." "Được rồi được rồi, không còn sớm nữa, nếu không thì tôi đi ngủ đây." "Vâng vâng, nhớ thay tôi hỏi thăm Cán Nương nhé." Đô đô đô… "Chuyện gì vậy?

Nam Nam đã đi rồi sao?" "Tình hình cụ thể không rõ, ngày mai tôi sẽ hỏi lại, chỉ có điều vừa rồi Nam Nam nói với tôi, Thị trưởng Trương cũng cảm thấy chuyện này khá khó xử, xem ra có người đang chú ý đến chuyện này trên đầu ông ấy." "À, vậy rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Thị trưởng Trương biết Cán Đa của Nam Nam, chắc chắn cũng sẽ không làm khó Nam Nam." "Nam Nam nói là một vụ án giết người, bạn của cô ấy bị vu oan hãm hại.

Tình hình cụ thể ngày mai hãy nói tiếp, nhanh đi ngủ đi, chúng ta đều là xương cốt già rồi không thể so với mấy người trẻ tuổi được." Theo chỉ dẫn của bản đồ, Ngũ Ban lái xe, đi được khoảng sáu bảy tiếng đồng hồ, trời đã dần hửng sáng.

Ngũ Ban mới lái ra khỏi địa phận Thiểm Tây, không ngờ lái xe lại mất nhiều thời gian như vậy, vòng vèo lòng vòng, suýt nữa thì đã khiến anh chóng mặt rồi.

Anh định nghỉ ngơi ở đó một lát, gần hai ngày chưa được nghỉ ngơi.

Nếu không nghỉ ngơi một lát nữa, cho dù trên người có huyết mạch Thần thú cũng không thể chống đỡ được những hành động tiếp theo.

Trong giấc mơ, Ngũ Ban dường như quay về dưới cây Thần thụ Tần Lĩnh, nhưng ở đó, anh thấy một người phụ nữ đầu người thân rắn đứng bên cạnh cây Thanh Đồng Thần Thụ.

Cây Thanh Đồng Thần Thụ và chiều cao của người phụ nữ đó không chênh lệch nhiều.

Điều này khiến anh vô cùng kinh ngạc, phải biết rằng cây Thanh Đồng Thần Thụ đó ít nhất cũng dài hai ba nghìn mét.

Không ngờ người phụ nữ đầu người thân rắn này lại cao lớn đến vậy, lúc này dường như đang chủ trì tế lễ, nhanh chóng liền nghe thấy một tràng âm thanh ầm ầm, âm thanh này không gì quen thuộc hơn, đó chính là tiếng Thanh Đồng Cự Môn mở ra.

Quả nhiên, khoảng hai phút sau, Thanh Đồng Môn từ bên trong từ

từ mở ra, bao trùm toàn bộ cây Thanh Đồng Thần Thụ, ngay cả người phụ nữ đầu người thân rắn cũng bị che phủ bên trong.

Sau đó Ngũ Ban lại nghe thấy người phụ nữ dường như đang ngâm nga, liền thấy một con rắn khổng lồ từ rễ cây Thanh Đồng Thụ leo lên, lè lưỡi về phía Thanh Đồng Môn!

Đúng lúc đó, thân thể người phụ nữ đầu người thân rắn vẫn luôn quay lưng về phía anh đột nhiên quay lại.

"Anh Ban, anh bỏ lại em một mình rồi." Người phụ nữ đầu người thân rắn đột nhiên quay người lại, trực tiếp nhìn chằm chằm vào Ngũ Ban.

Ngũ Ban định thần nhìn kỹ, người này không phải ai khác, chính là Ngũ Tà, lúc này đầu của Ngũ Tà đang gắn trên khuôn mặt đó, khiến anh cảm thấy vô cùng đáng sợ.

Đặc biệt là khi cậu ta nói ra câu đó, ngay cả môi cũng không hề động đậy.

Kẻt két két!

Miệng của con rắn xấu xí đột nhiên nứt ra làm tư làm năm, từ trong miệng đột nhiên thò ra một cái lưỡi khổng lồ hình chạc ba lao về phía đầu Ngũ Ban.

"A!" Ngũ Ban giật mình vội vàng lùi lại, đầu đập vào ghế xe khiến anh giật mình tỉnh dậy.

Lau mồ hôi lạnh trên đầu, nhìn thời gian đã ba giờ chiều, không ngờ anh đã ngủ lâu như vậy.

Anh lục lọi trong xe một lúc, may mà có một ít đồ ăn dự trữ, anh tùy tiện ăn một ít bánh quy, uống hai ngụm nước, điều chỉnh lại trạng thái của mình.

Rồi liền lái xe, chạy về Trường Sa.

"Ông chủ, anh ta lại bắt đầu hành động rồi." "Theo sát!" Ngũ Ban suốt dọc đường không hề dừng lại, trực tiếp lái xe vào địa phận Trường Sa, ở một nơi hẻo lánh từ đường cao tốc rẽ xuống, biến mất trong một khu rừng.

Đợi khi đám người phía sau tìm thấy chiếc xe đó, phát hiện trong xe không có một ai, chỉ còn lại một tờ giấy, trên tờ giấy viết.

"Đa tạ cô nương!" Một người như Ngũ Ban có lẽ không nhận ra có người theo dõi phía sau, nhưng với cảm giác nhạy bén của anh, chắc chắn đó là người do Vương Nam phái ra, nếu không thì không thể nào chính xác tìm thấy vị trí của anh như vậy.

Dù sao trên xe chắc chắn có hệ thống định vị, có thể khiến người đó luôn tìm thấy anh, nhưng anh sắp phải đi làm việc chính rồi, không thể để đám ruồi bám đuôi cứ bám theo sau mãi được.

Bây giờ anh không thể quản được Vương Nam rốt cuộc có vấn đề hay không.

"Ông chủ đã phát hiện ra tôi rồi." "Sao?

Người đâu?" "Người đã biến mất rồi, nhưng xe thì vẫn ở đó." "Ở đâu?" "Trường Sa!" "Được rồi, tôi biết rồi, mau về đi." … Lúc này Ngũ Ban đã ẩn mình xung quanh Ngũ Gia.

Hôm nay người của Ngũ Gia dường như đặc biệt đông, và còn thấy vài người quen.

Có, Tiểu Hoa cũng ở đó.

Điều khiến anh càng vui mừng hơn là, ngay cả Chú Ba cũng xuất hiện ở Ngũ Gia, cũng không biết Chú Ba về từ khi nào.

Nhưng anh biết bây giờ không thể lộ diện, vì vậy không chọn lập

tức đến gặp Chú Ba.

Mạnh Tử vẫn ở cửa hàng trông coi, những người khác dường như ngoài việc có chút bận rộn ra, không có tình huống nào khác.

Tất cả đều giống như mọi khi, chỉ có điều trên mặt mọi người dường như đều nở nụ cười, xem ra sau khi Chú Ba về đã chỉnh đốn Ngũ Gia thành một thể, sẽ không còn xuất hiện tình trạng hỗn loạn như trước nữa.

"Tiểu Hoa, cô có biết Tiểu Ca đi đâu rồi không?" Một giọng nói quen thuộc đột nhiên truyền vào tai Ngũ Ban.

Ngũ Ban vội vàng thò đầu ra quan sát, lại phát hiện người đó không phải ai khác, chính là Ngũ Tà, rốt cuộc là tình hình gì?

Ngũ Tà không phải đột nhiên biến mất rồi sao?

Nhìn trạng thái hiện tại của cậu ta dường như rất tốt, điều này tuyệt đối không thể nào.

Ngũ Tà và tôi sau khi đến Tần Lĩnh, trên người cũng bị thương không ít, cho dù có huyết Kỳ Lân cũng không thể hồi phục nhanh như vậy được.

Và còn thấy vẻ mặt tươi cười nói chuyện, Ngũ Ban luôn cảm thấy biểu cảm của người này có chút cứng nhắc.

Rốt cuộc là tình hình gì?

Ngũ Ban có một loại xung động, muốn xông ra ngoài túm lấy cổ áo Ngũ Tà, hỏi rốt cuộc cậu ta đã chạy đi đâu, nhưng anh nhanh chóng bình tĩnh lại.

Người này tuyệt đối không phải Ngũ Tà, bất kể từ góc độ thời gian hay các khía cạnh khác, người này đều có sự đáng ngờ.

Chỉ có điều vì sao Hoắc Tú Tú và Tiểu Hoa mấy người kia lại

không hề nghi ngờ Ngũ Tà này chứ?

Chẳng lẽ là một màn kịch được dàn dựng?

Tuyệt đối không thể nào, hoàn toàn không có lý do gì để lừa dối.

Chương 366

Nhưng nếu là để cùng nhau lừa dối một người khác thì sao, ví dụ như người của Vương Gia.

Trong lòng, Ngũ Ban sau lưng lại toát mồ hôi lạnh, bây giờ anh có lý do để nghi ngờ Chú Ba cũng là người khác giả mạo.

Dường như tất cả đều đang diễn kịch, cùng nhau diễn cho người khác xem.

Màn đêm dần buông xuống, hôm nay ngay cả một vầng trăng cũng không có, thời tiết như vậy đúng lúc phù hợp với Ngũ Ban.

Với thân thủ của Ngũ Ban, người bình thường muốn biết sự tồn tại của anh là vô cùng khó khăn, nhưng anh không hề phô trương, dù sao bên trong Ngũ Gia không chừng còn ẩn chứa một số thứ, khiến anh cũng phải kiêng dè.

Có Hắc Hạt Tử, cũng không biết có ở đây không, dù sao Hắc Hạt Tử vẫn luôn đứng về phía Chú Ba, hiện tại anh cũng không có mâu thuẫn gì với Chú Ba, chỉ là không muốn cho người khác biết tung tích của mình.

Anh muốn điều tra một số sự thật, vì đã không thể làm được, vậy thì tôi sẽ làm.

Lựa chọn mãi, Ngũ Ban cuối cùng cũng xác định được mục tiêu chính, người đó là Ngũ Tà giả mạo, bất kể thế nào, Ngũ Tà này chắc chắn phải biết kế hoạch.

Chỉ có điều anh cũng không muốn lộ diện, cũng không dám tùy tiện giết người, vạn nhất thật sự giết nhầm người thân tín của Chú Ba, thì đó sẽ là chuyện lớn rồi.

Lúc này Ngũ Tà đang ở trong sân nhìn điện thoại uống trà, chắc là đang nói chuyện với ai đó, Ngũ Ban đợi một cơ hội, lợi dụng xung quanh không có ai, bịt vải đen lên mặt, nhảy vọt xuống, khi nhảy xuống không một tiếng động, ngay cả Ngũ Tà cũng không hề nhận ra phía sau mình lại có một người.

Cảm nhận được cổ mình bị một đôi bàn tay mạnh mẽ kẹp chặt, Ngũ Tà đặt điện thoại xuống, hai tay giơ lên không dám động đậy một chút nào.

"Đi theo tôi.

Đừng la hét, anh chắc là người hiểu chuyện." "Là kẻ đầu tiên dám giở trò ở nhà tôi đấy, không ngờ vì tôi mà anh dám chạy vào đây, không sợ Chú Ba ra tay với anh sao?" Ngũ Ban chưa nói hết đã dùng một chiêu thủ đao đánh ngất cậu ta, cõng cậu ta nhảy ra khỏi tường lớn của Ngũ Gia.

Trên đường Ngũ Ban không trực tiếp đưa Ngũ Tà giả đi, mà giấu cậu ta ở một góc.

Sau đó vài lần lóe người biến mất trong màn đêm, quả nhiên, phía sau có một đám truy binh của Ngũ Gia đuổi theo, nhưng tốc độ của Ngũ Ban thực sự quá nhanh.

Ngay cả cái bóng cũng không thấy mà đã mất dấu rồi.

"Tiểu Hoa, tôi phải làm sao?" "Có thể làm sao?

Nhanh phái người đi điều tra đi, ngoài ra nhanh chóng thông báo cho Chú Ba biết tình hình đã xảy ra." Tiểu Hoa quả quyết xử lý xong mọi việc, rồi quay về Ngũ Gia.

"Chú Ba, người đâu rồi?" Nhìn Tiểu Hoa cung kính, quỳ rạp trước mặt, Chú Ba cũng không hề tức giận.

"Sáng mai lên đường, coi như chuyện tối nay chưa từng xảy ra.

Sáng mai Ngũ Tà sẽ tự nhiên đi Cách Lý Mộc với cậu.” “Nhưng Ngũ Tà không phải đã bị người khác đưa đi rồi sao?” Một lát sau, ai đã đưa cậu ta đi thì tôi đều biết rõ, cậu ta sẽ sớm trở về thôi.

Nghe giọng chú Ba tự tin như vậy, Tiểu Hoa đương nhiên không dám nói thêm, đành phải lui xuống.

Chỉ là không hiểu, Ngũ Tà đã bị người khác bắt đi rồi, lại còn dám lớn mật như vậy, liệu có thể dễ dàng được thả ra không.

Nhìn chú Ba tự tin như vậy, không khỏi có chút nghi ngờ tình hình rốt cuộc là thế nào.

Ngũ Ban đi vòng vài vòng bên ngoài, xác nhận không còn cái đuôi nào phía sau, liền quay lại gần Ngũ gia.

Thấy 'Ngũ Tà' vẫn chưa tỉnh, anh thở phào một hơi rồi gọi 'Ngũ Tà' dậy.

“Ngày mai mày định đi đâu?” “Ai?

Sao tôi phải nói cho anh biết?” Đối mặt với câu hỏi của 'Ngũ Tà', Ngũ Ban đương nhiên không thể nói ra thân phận thật của mình, cố ý thay đổi tông giọng, mục đích là không để tên 'Ngũ Tà' giả này nhận ra.

Dù sao đi nữa, vì người nhà Ngũ gia chắc chắn có ấn tượng với anh, nếu để lộ thân phận thật, Ngũ gia nhất định sẽ nghĩ anh đã phản bội.

Anh không muốn mang cái tội danh vô căn cứ đó.

Đương nhiên đối với cái 'Ngũ Tà' giả này, anh cũng không vạch trần bộ mặt thật của hắn, hiện tại chỉ cần biết được tình báo cụ thể là được.

“Chuyện này không do mày quyết định được.

Tao cho mày ba giây suy nghĩ.” Vừa dứt lời, Ngũ Ban lại kẹp hai tay vào cổ 'Ngũ Tà' giả, 'cạch' một tiếng, xương cổ hắn bị siết chặt.

Chỉ cần Ngũ Ban hơi dùng sức, yết hầu của hắn sẽ bị nghiền nát ngay lập tức.

May mà hắn cũng có thực lực, liều mạng cào cấu tay Ngũ Ban, mặt mày tím ngắt như gan heo, thở không ra hơi, chưa đầy hai giây sau, hai chân đã bắt đầu vùng vẫy loạn xạ.

“Được rồi, bây giờ nói được chưa?

Đương nhiên đừng hòng lừa tao, nếu nơi mày nói có khác biệt lớn so với nơi tao biết, tao không ngại giết mày ngay bây giờ đâu.” “Khụ khụ!

Khụ!

Khụ khụ khụ!” Tên đó ho sù sụ mấy tiếng, rõ ràng vừa rồi Ngũ Ban suýt chút nữa đã giết hắn, khiến hắn vô cùng sợ hãi.

Lúc này vẫn dùng hai tay ôm chặt cổ, sợ Ngũ Ban ra tay lần nữa.

“Ngày mai tôi phải đi Cách Lý Mộc.” “Đi Cách Lý Mộc để làm gì?

Mày chỉ có một cơ hội nói!” Lúc này Ngũ Ban tuy bịt mặt, nhưng đôi mắt anh lại toát ra sát khí vô tận, khiến tên kia cảm thấy sợ hãi, tự nhiên không dám nói dối.

Nghe chỉ cho một cơ hội, hắn vội vàng xua tay.

“Đừng kích động, tôi nói, tôi nói đây!

Ngày mai tôi phải đến Cách Lý Mộc, có một nơi gọi là Tây Sơn Liệu Dưỡng Viện!” Người ta khi đối mặt với cái chết, thường sẽ nói ra sự thật trong lòng, bởi vì chỉ cần chưa trải qua huấn luyện đặc biệt, tâm lý họ căn bản không thể chịu đựng cú sốc lớn như vậy.

Trước sự uy hiếp tuyệt đối, bản năng sinh tồn chỉ có thể được

phóng đại vô hạn, khiến hàng phòng thủ trong lòng sụp đổ ngay lập tức.

Đối mặt với lời đe dọa của Ngũ Ban, hắn tự nhiên cảm thấy sợ hãi, không dám nói dối!

Đạt được câu trả lời mong muốn, Ngũ Ban không thèm nhìn tên 'Ngũ Tà' giả đó một cái, lại dùng một đao tay đánh ngất hắn, rồi ném vào thùng rác bên cạnh.

Hiện tại, mục tiêu của anh là phải đến cái nơi gọi là Tây Sơn Liệu Dưỡng Viện đó sớm hơn họ.

Còn về cái 'Ngũ Tà' giả này, cũng không cần giấu hay lẩn trốn làm gì.

Bởi vì dù cái Ngũ Tà này có biến mất, chú Ba chắc chắn cũng sẽ tạo ra một Ngũ Tà khác, làm vậy căn bản không cần thiết.

Làm rõ mạch suy nghĩ, Ngũ Ban nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Khi xuất hiện lần nữa, anh đang ngồi trong một chiếc xe van.

Chiếc xe van này mượn của một người bạn, người bạn này quen biết khi anh làm ăn buôn bán, tính cách đáng tin cậy, tuyệt đối không có hiềm nghi phản bội.

Bởi vì có một lần, người bạn đó vì mấy nghìn đồng tiền cứu mạng mà dám cầm dao đi cướp người khác, may mà Ngũ Ban đã ngăn lại, và cho hắn hơn một vạn tệ để chữa bệnh cho mẹ.

Từ đó, người bạn đó coi Ngũ Ban là ân nhân cứu mạng.

Trước khi đi, anh dặn dò người bạn đó phải giữ bí mật tuyệt đối về chuyện của mình, sau đó ném lại mấy vạn tệ, rồi lái chiếc xe van rời khỏi đó đi đến Cách Lý Mộc.

Cách Lý Mộc nằm ở phía tây tỉnh Thanh Hải, là thành phố lớn thứ hai của Thanh Hải, một điểm quan trọng của đường sắt Thanh Tạng và đường cao tốc Thanh Tạng.

Điểm quan trọng nhất của Cách Lý Mộc là gần núi Côn Luân.

Bên trong núi Côn Luân có mộ Vạn Nô Vương, cũng là Vân Thiên Cung mà Vương Tàng Hải từng xây dựng.

Với kinh nghiệm lần trước, Ngũ Ban cảm khái vô cùng, không ngờ giờ lại phải quay lại nơi này.

Chương 367

May mà cái mạng vạn năng đó đã bị tiêu diệt, sẽ không xuất hiện thêm rắc rối nào nữa.

Nhưng đến đó rốt cuộc để làm gì?

Cái nơi gọi là Tây Sơn Liệu Dưỡng Viện đó rốt cuộc dùng để làm gì?

Lẽ nào nơi đó chỉ để điều tra sự thật về một Ngũ Tà khác sao?

Ngũ Ban chợt nhớ, Tiểu Ca từng biến mất một lần trong Vân Thiên Cung, khi xuất hiện lần nữa thì đã đi vào Thanh Đồng Môn.

Khi đó anh mang theo lá cờ, cùng đám cứng đầu kia đi đến, và để Tiểu Ca ra tay ngăn cản Vạn Nô Vương.

Một loạt hình ảnh nhanh chóng lướt qua trong đầu anh, khiến anh đột nhiên có chút nghi ngờ.

Vì sao Tiểu Ca lại biến mất khỏi tầm nhìn của anh, rồi khi xuất hiện lần nữa lại vừa hay là lúc đi vào Thanh Đồng Môn?

Bí mật bên trong rốt cuộc là gì?

Hiện tại mọi chuyện dường như không phải ngẫu nhiên như vậy, mà ngược lại giống như Tiểu Ca cố ý sắp đặt.

May mà mọi sự thật sắp sáng tỏ rồi.

May mà Trường Sa không cách Thanh Hải quá xa.

Anh lái xe khoảng năm sáu tiếng thì đến Cách Lý Mộc.

Đến nơi, Ngũ Ban không nghỉ ngơi, bây giờ thời gian không cho phép chậm trễ.

Anh nhất định phải đi trước để điều tra rõ ràng mọi sự thật bên trong.

Trước đó, anh đã chuẩn bị một bản đồ tỉnh Thanh Hải, Cách Lý Mộc thuộc một thành phố của Thanh Hải.

Nhưng cái Tây Sơn Liệu Dưỡng Viện đó lại không tìm thấy trên bản đồ, rõ ràng đó là một nơi không mấy nổi tiếng, vì vậy bản đồ cũng không đánh dấu.

Xem ra cần phải mua một bản đồ địa phương mới được.

Thời tiết Thanh Hải hơi lạnh, lại thường có gió cát thổi, lúc này vừa đúng vào buổi tối.

Ngũ Ban cảm nhận, nhiệt độ bên ngoài lúc này chắc khoảng tám chín độ C, may mà trên người có Huyền Vũ Huyết Mạch, có thể không ngừng cung cấp hơi ấm cho anh.

Tìm một tiệm nhỏ, mở cửa đi vào.

"Ông chủ, lấy một hộp thuốc lá đắt tiền." Ngũ Ban vừa bước vào cửa, liền gọi người phục vụ bên trong một tiếng, sau đó bắt đầu quan sát cửa hàng, phát hiện không có gì khác biệt.

Nếu có gì khác, đó là có một số trang phục mang phong cách dân tộc được treo ở hai bên cửa hàng nhỏ này.

Xem ra ông chủ này là người dân tộc thiểu số.

"Anh bạn.

Thuốc lá đắt tiền cậu muốn hết rồi." Nghe giọng người phục vụ, Ngũ Ban quay đầu lại nghe phát âm tiếng Hán của hắn, chắc là người dân tộc thiểu số.

"Ừ, không sao, vậy cho tôi một bao Phù Dung Vương vậy." "Được thôi." "À này anh bạn, có biết một nơi gọi là Tây Sơn Liệu

Dưỡng Viện không?" Kết quả là người phục vụ đưa thuốc lá, Ngũ Ban dứt khoát xé một bao ném cho hắn.

Người phục vụ không đỡ được thuốc lá, khi nghe Ngũ Ban hỏi về Tây Sơn Liệu Dưỡng Viện, điếu thuốc trong tay hắn đột nhiên rơi thẳng xuống đất, cả người đứng sững tại chỗ.

"Ông chủ làm sao vậy?" Nhìn dáng vẻ của hắn, Ngũ Ban không khỏi có chút tò mò trong lòng, lẽ nào cái Tây Sơn Liệu Dưỡng Viện này có bí mật không ai biết, xem ra nơi này thật sự không tầm thường.

"Không, không, tôi không nghe nói đến nơi đó, anh đi hỏi người khác đi." Nói xong câu đó, người phục vụ liền quay đầu đi làm việc của mình, nhưng Ngũ Ban đã nhìn thấy những hành động nhỏ bé tinh tế của hắn, rõ ràng là vừa rồi bị cái tên địa điểm đó làm cho hoảng sợ.

"Ông chủ, không lấy tiền sao?" Nghe lời Ngũ Ban, người phục vụ đó lại quay người lại.

Vội vàng ngượng ngùng.

Nhưng khi nhìn thấy Ngũ Ban rút ra một xấp tiền trăm tệ, mắt hắn trợn tròn.

"Nói cho tôi biết cái Tây Sơn Liệu Dưỡng Viện đó ở đâu, cả xấp tiền này là của ông." Người phục vụ nhìn xấp tiền màu đỏ tươi trong tay Ngũ Ban, mắt cũng nhìn chằm chằm, muốn nhận nhưng lại không dám.

Nhưng cuối cùng, dục vọng về tiền bạc đã chiến thắng nỗi sợ hãi.

"Không, không, cái nơi đó, cái liệu dưỡng viện đó, đã bị thiêu rụi trong một trận hỏa hoạn mười năm trước rồi." "Bây giờ ở đó đã xây lại một viện điều dưỡng, nhưng nghe người dân quanh đây nói, cái viện điều dưỡng đó thường xuyên bị ma ám, cho nên không mấy ai dám đến.

Tôi thấy anh như người từ nơi khác đến, nên tôi cũng khuyên anh một tiếng, tốt nhất đừng nên đi.” “Vậy được rồi, vậy ông có thể đánh dấu vị trí đó trên bản đồ cho tôi không?

Yên tâm, tôi chỉ đi xem một chút thôi, nghe nói đó là một ngôi nhà ma, muốn đi mạo hiểm một chút, xem xem trên thế giới này có ma quỷ thật hay không.” Ngũ Ban vừa lấy bản đồ trong tay ra, vừa cười nói với hắn, đồng thời xấp tiền kia đã đặt trên quầy thu ngân.

Người phục vụ kia cũng là một người tinh ý, thấy Ngũ Ban đặt tiền lên, không đếm mà lập tức cầm lấy, sau đó nhìn Ngũ Ban trải bản đồ ra, sảng khoái dùng bút đỏ đánh dấu một vị trí.

Rời khỏi tiệm nhỏ đó, Ngũ Ban trực tiếp lái xe đến viện điều dưỡng kia.

Trời vẫn chưa sáng, cái viện điều dưỡng kia trong màn đêm trông như một con quái thú ăn thịt người.

Nhìn cái nóc nhà to lớn vô cùng đó, Ngũ Ban cảm thấy trong lòng có một sự đè nén nặng nề.

Kì Lân Bộ dưới chân anh, thật sự uyển chuyển như một nửa kia của anh, căn bản không thể nắm bắt được tung tích.

Khi xuất hiện lần nữa, anh đã ở trên nóc viện điều dưỡng.

Cái viện điều dưỡng này quả nhiên đúng như lời người phục vụ kia nói, trông căn bản không giống một nơi có người ở lâu dài.

Bốn phía tối om một khoảng lớn, viện điều dưỡng này có diện tích khoảng bằng một sân bóng đá, bên trong có không ít cây cối để làm cảnh quan.

Nhưng những cây đó xem ra đã lâu không có người chăm sóc, lúc này mọc um tùm như những con quỷ dữ nhe nanh múa vuốt trong màn đêm.

Nhưng nhìn cách bố trí của viện điều dưỡng, bên ngoài xây dựng vô cùng nghiêm ngặt, nhưng bên trong lại vô cùng lỏng lẻo.

Dường như là đang bảo vệ ai đó vậy.

Nhìn thêm, ở trung tâm sân có một cái cối đá khổng lồ.

Đặt cái cối đá to như vậy trong sân, trông đặc biệt quỷ dị, căn bản không hợp với sân chút nào, cũng không biết người bên trong mục đích là gì.

Nhưng Ngũ Ban không có tâm trí nghiên cứu bố cục sân vườn, hiện tại anh phải điều tra rõ bí mật sâu bên trong viện điều dưỡng này, cũng như bí mật của chú Ba và đám người kia.

Nếu có thể, anh cũng sẽ tìm ra một Ngũ Tà khác.

Nhanh chóng, anh nhìn thấy một cảnh tượng quen thuộc, đó chính là cảnh tượng từng lướt nhanh trong đĩa quang mà anh nhận được.

Lúc đó Ngũ Tà đang bò trên ban công đó, trông vô cùng chật vật.

Nhưng anh đương nhiên biết, Ngũ Tà căn bản không đến nơi này.

Nhưng nhìn ban công đó có vẻ không ổn, nhưng Ngũ Ban không thể sợ hãi, một mình anh lao thẳng lên ban công đó.

Nhưng vừa nhảy xuống, anh liền cảm thấy một luồng gió lạnh buốt táp thẳng vào mặt.

Ngũ Ban không lùi lại, anh khoanh tay chặt chẽ đặt trước ngực, bảo vệ đầu mình.

Đông!

Anh cảm thấy một cú đấm sắc bén vô cùng chính xác giáng xuống trước hai cánh tay anh.

Chương 368

Nếu không phản ứng kịp thời, e rằng một cú đấm đó có thể trực tiếp làm nát đầu một người bình thường.

Xem ra người này cũng không phải người bình thường, trên người hắn là có thần thú huyết mạch.

Ngũ Ban nhanh chóng dùng Kì Lân Bộ kéo giãn khoảng cách, nhưng người ẩn mình trong bóng tối đối diện rõ ràng không cho anh cơ hội như vậy, tốc độ của hắn không kém gì Ngũ Ban.

Lại một lần nữa áp sát Ngũ Ban, nhưng lần này Ngũ Ban không muốn cho hắn cơ hội.

Thần lực Bạch Hổ lập tức triển khai trên hai tay anh, một cú vồ của hổ mãnh liệt xé toạc về phía trước, chính xác vô cùng va chạm với cú đấm của người kia.

Bạch Hổ chủ sát phạt vạn vật thế gian, mấy ai có thể chống lại Bạch Hổ?

Với một cú đánh tàn nhẫn, người kia bị Ngũ Ban một trảo trực tiếp ép lui, rõ ràng đã bị thương không nhẹ.

Ngũ Ban cảm nhận cú vồ vừa rồi không xé rách được hắn, chỉ hắn là khiến người kia bị một số vết thương nội tạng, cũng không khỏi có chút tò mò, trên người người này rốt cuộc có huyết mạch gì mà có thể làm được đến mức này.

Nhưng Ngũ Ban không thể cho người kia cơ hội nghỉ ngơi, Kì Lân Bộ lại đuổi theo, bước chân ma quỷ nhanh chóng xuất hiện trước mặt người kia.

Người kia rõ ràng cũng khá ngạc nhiên, không ngờ tốc độ của Ngũ

Ban lại nhanh như vậy, nhưng hắn cũng không có ý định dây dưa chiến đấu, vội vàng lùi về phía sau, hai người một đuổi một chạy.

Cứ thế vòng quanh cái sân, Ngũ Ban trong lòng vô cùng sốt ruột, nếu chuyện này lại làm lớn chuyện, không chừng sẽ thu hút sự chú ý của nhiều người hơn, lúc đó muốn điều tra bí mật bên trong sẽ vô cùng khó khăn.

Nghĩ vậy, Ngũ Ban trực tiếp biến thân thành Cùng Kỳ.

Chỉ thấy, trong đêm đen, một con Bạch Hổ khổng lồ mọc cánh đang điên cuồng chạy khắp nơi, người trong bóng tối cũng đã nhìn rõ chân diện mục của Ngũ Ban.

Lúc này đối mặt với việc đột nhiên biến thành một con hổ lớn, hắn cũng lập tức dừng cơ thể mình lại.

Biết rằng mình không thể đánh bại người này.

Chỉ thấy con hổ đó hành động cực nhanh, lại còn mọc cánh, đồng tử mắt co rút lại nhanh chóng.

Hắn cũng không màng đến vết thương trên người, vội vàng bỏ chạy về phía sau.

"Hiểu lầm, hiểu lầm, đừng đánh." Ngũ Ban vừa nghe người trong bóng tối vội vàng kêu hiểu lầm, trong lòng cũng một trận uất ức, vừa biến thân thành Cùng Kỳ, lại không đánh nữa, đúng là một trận hiểu lầm.

Anh nhanh chóng hiểu ra, Cùng Kỳ là của Trương Đại Phật Gia độc quyền, lẽ nào viện điều dưỡng này có liên quan đến Trương gia?

Nghĩ vậy, anh vội vàng thu lại thế công, nhảy lên nóc nhà, lẳng lặng quan sát người trong bóng tối.

Người kia thấy Ngũ Ban không còn tấn công mình nữa, trong lòng

thở phào nhẹ nhõm.

Phải biết rằng cú vồ vừa rồi của Ngũ Ban suýt chút nữa đã đánh nát hắn, bây giờ lại còn biến thành Cùng Kỳ.

Nếu hai người còn đánh tiếp, hôm nay hắn tuyệt đối sẽ phải bỏ mạng tại đây.

Chỉ là hắn cũng khá tò mò, người của Trương Đại Phật Gia sao lại ở đây mà không lên tiếng chào hỏi.

Nếu muốn vào thì cứ đi thẳng cổng chính là được, hà tất phải lén lút đứng trên nóc nhà làm gì.

"Không phải người của Trương Đại Phật Gia sao?" Nghe người kia hỏi vậy, Ngũ Ban trong lòng cười lạnh một tiếng, chẳng qua là một hòn đá lót đường thôi.

Bây giờ anh đã đến đây, người kia vì mối quan hệ Phật gia mà ngừng tay, xem ra viện điều dưỡng này chắc chắn có liên quan đến Trương gia.

Anh cũng không cần phải dựa vào mối quan hệ đó để thăm dò bí mật bên trong, nếu muốn, chỉ cần đánh cho người này phục tùng là được.

Chủ yếu là bây giờ trong lòng anh vô cùng khó chịu, vô cớ bị người khác giấu giếm nhiều bí mật như vậy, lại còn bị người khác coi như quân cờ, lợi dụng.

Trong lòng không thoải mái, khó khăn lắm mới tìm được một chỗ để xả giận, anh không dễ dàng bỏ qua đâu.

Đáp lại lời người kia lại là một con Cùng Kỳ khí thế hung hăng!

Trong mắt người kia, thân thể Ngũ Ban không ngừng phóng đại, hắn né tránh không kịp, bị Ngũ Ban hai trảo trực tiếp vồ ngã xuống

đất.

Hắn phun ra một ngụm máu tươi.

"!!" Người kia cũng không ngờ, Ngũ Ban lúc này lại đột nhiên tấn công mình.

Không phải đã hiểu lầm rồi sao, lẽ nào người này bị điên?

Thực ra Ngũ Ban hoàn toàn không biết, phải biết rằng chuyện anh gây náo loạn ở Tân Nguyệt Phạn Điếm đã sớm lan truyền, và nhờ đó mà danh tiếng của anh được thiết lập, không ai lại không biết chuyện đó.

"Hôm nay tiểu gia sẽ dạy dỗ mày một bài, tiện thể tìm hiểu tình hình bên trong.

Nếu mày không muốn chết thì hãy nói hết bí mật trong miệng ra." Nghe Ngũ Ban nói vậy, người kia trong lòng cũng đã hiểu, người này rõ ràng là đến Tây Sơn Liệu Dưỡng Viện để gây rối, xem ra cũng là đám người kia.

Nhưng thực lực của người này phi phàm đến vậy, hắn căn bản không thể chống lại.

Hơn mười năm qua, đây là người đầu tiên khiến hắn phải đau đầu đến vậy.

Trước đây cũng có không ít người đến đây muốn khám phá một số bí mật, nhưng đều bị giải quyết hết.

Xem ra hôm nay hắn cần phải rút lui rồi.

May mà, hôm trước đã có không ít người rời khỏi đây rồi.

Còn về việc người này vì sao trên người cũng có Kì Lân Huyết Mạch, khiến hắn vô cùng tò mò.

Nhưng điều đó không quan trọng nữa, hiện tại điều quan trọng

nhất là làm sao để thoát khỏi tay người này.

“Đừng tưởng mày không nói thì tao không biết.

Trước đây vẫn luôn gửi đĩa quang cho tao, có ý gì?

Bây giờ tao đến rồi, lại thái độ kiểu này, lẽ nào là đang đùa giỡn tao sao?” Nghe Ngũ Ban nói vậy, người kia kinh hô.

“!

Có người gửi đĩa quang cho anh?

Nội dung bên trong đĩa quang là gì?” Đến lượt Ngũ Ban có chút ngớ người, đĩa quang rõ ràng là gửi từ đây ra, và cái Ngũ Tà kia bảo anh đến giải cứu.

Lẽ nào tất cả đều là lời nói dối?

Nhưng cũng không cần thiết mà?

Ba lần bảy lượt gửi đĩa quang đến tay Ngũ gia, mục đích không phải là Ngũ Tà sao?

“Bên trong đĩa quang có một người giống hệt tôi, đừng nói là mày không biết.” Ngũ Ban quay người lại, liền chỉ thấy phía trước trong bóng tối lại không có một ai.

Trong lòng thầm nhủ không hay rồi, không ngờ người kia lợi dụng lúc anh không chú ý mà lén lút bỏ chạy.

Địa hình viện điều dưỡng vô cùng phức tạp, lại đầy rẫy những điều kỳ lạ.

Lúc này anh cũng lười đi đuổi người kia, còn về bí mật thì anh không tin.

Vì những người đó đều ở đây, bí mật của đĩa quang chắc chắn không thể chạy thoát, cũng sẽ có những manh mối nhỏ bị bỏ sót ở đây.

Lúc này Ngũ Ban biến trở lại thành người, vỗ vỗ tay, nhổ một bãi nước bọt xuống đất.

Không ngờ hôm nay khó khăn lắm mới sắp đánh một trận lớn với người khác, lại bị mất hứng như vậy, không cho anh cơ hội.

Chương 369

Nhanh chóng anh chuyển ánh mắt đến cái ban công quen thuộc kia, vài lần nhảy vọt lên bên cạnh ban công, phát hiện công tác phòng hộ bên trong không nghiêm ngặt đến vậy.

Dường như toàn bộ viện điều dưỡng chỉ có một người vừa rồi đóng vai trò bảo vệ, nhưng thật kỳ lạ, một viện điều dưỡng bình thường ít nhất cũng phải có mấy chục bảo an chứ, hơn nữa viện điều dưỡng này lớn như vậy, sao lại chỉ có một người canh giữ?

Mở đèn trong phòng, phát hiện bên trong phòng không một hạt bụi, rõ ràng trước đó đã được người ta dọn dẹp sạch sẽ, ngay cả đồ đạc cũng còn khá mới.

Nhưng nhìn bên cạnh có một bộ quần áo đang phơi, Ngũ Ban sờ một cái, cảm thấy vẫn chưa khô lắm, xem ra mới giặt hôm qua.

Chỉ là vì có việc phải ra ngoài, nên chưa kịp thu.

Trong bếp có một bộ đồ dùng ăn uống đầy đủ, nhìn số lượng bát đũa, bên trong ít nhất cũng có bảy tám người ở.

Chỉ là những người đó đều đi đâu hết rồi?

Viện điều dưỡng lớn như vậy lẽ nào chỉ cho bảy tám người ở?

Lại còn có lời đồn của ông chủ cửa hàng kia nói ở đây thường xuyên bị ma ám, tình hình là sao?

Nhưng Ngũ Ban không sợ những thứ này, anh vốn chuyên khắc chế những ngôi nhà ma này, hơn nữa trong tay còn có mấy nghìn lệ quỷ, nếu có thể nhẫn tâm nuốt chửng và hấp thu hết những lệ quỷ đó, thì thực lực chắc chắn sẽ tăng lên một bậc.

Ngồi bên cạnh phòng khách, Ngũ Ban tùy tay châm một điếu

thuốc, bắt đầu suy nghĩ về mọi chuyện.

Nhìn phản ứng của người vừa rồi, rõ ràng không hề ý thức được anh sẽ đột kích viện điều dưỡng vào ban đêm.

Vậy nơi này chắc chắn có liên hệ với Trương gia, Tiểu Ca của Trương gia chắc cũng sẽ biết.

Vậy nơi này rốt cuộc là nơi nào?

Ánh mắt Ngũ Ban theo làn khói thuốc dần dần bay lên, đột nhiên anh nhìn thấy một góc nào đó trong căn phòng dường như có điều bất thường.

Ngũ Ban một cú nhảy vọt lên xà nhà, lại phát hiện một cuốn sổ ghi chép phủ một lớp bụi dày cộp.

Cuốn sổ này hẳn là do ai đó cố ý giấu ở đây, ở góc này người bình thường khi dọn dẹp rất dễ bỏ quên.

Người kia sở dĩ giấu cuốn sổ ở đây, chắc chắn là muốn che giấu một số bí mật, không muốn người khác phát hiện.

Dựa theo mức độ bám bụi trên đó.

Cuốn sổ này ít nhất cũng đã bị giấu bảy tám năm.

Mở trang đầu của cuốn sổ ra, quả nhiên, các trang giấy bên trong đều đã hơi ố vàng.

Chủ nhân của cuốn sổ này không để lại tên, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến việc Ngũ Ban đọc.

Ngũ Ban vừa đọc vài đoạn chữ, đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn, nét chữ trong cuốn sổ này hình như có chút quen thuộc.

Ngũ Ban nhanh chóng tua lại trong đầu một lượt, không phải là cuốn sổ của cái tên Ngũ Tà thối tha đó viết sao?

Chỉ là làm sao có thể chứ?

Ngũ Ban năm nay mới bao nhiêu tuổi, cuốn sổ này thoạt nhìn là viết cách đây bảy tám năm rồi, muốn làm giả thành như vậy, đơn giản còn khó hơn lên trời.

Có ai rảnh rỗi mà lại đi làm cũ một cuốn sổ, trừ phi người đó có thể đoán được Ngũ Ban hôm nay có thể đến đây, và cố ý vứt cuốn sổ này ở đây bảy tám năm.

Mục đích là để dẫn dắt suy nghĩ của Ngũ Ban đi vào ngõ cụt, nhưng điều này đơn giản là chuyện hoang đường viển vông, không ai có thể dự đoán được chuyện xảy ra sau mười năm.

Ngũ Ban không để ý đến những điều này, tiếp tục đọc cuốn sổ, nhưng anh phát hiện cuốn sổ này kể về chuyện chủ nhân của nó đi hạ mộ đảo đấu.

Nhìn thêm, những ngôi mộ mà hắn từng đảo đấu chính là những ngôi mộ dưới biển kia.

Vân Thiên Cung núi Côn Luân, Thất Tinh Lỗ Vương Mộ, Trường Bạch Sơn vân vân, Ngũ Ban càng đọc càng cảm thấy kinh ngạc.

Mặc dù cuốn sổ không đề cập đến tên của bất kỳ ai, nhưng địa danh và mộ danh bên trong đều rõ mồn một.

Rõ ràng chủ nhân cuốn sổ cố ý làm vậy, mục đích là không muốn người khác phát hiện.

Nhưng những lăng mộ này Ngũ Ban đều đã từng đến, những chi tiết bên trong Ngũ Ban sao có thể quên được?

Trong lăng mộ Vạn Nô Vương đó, bên trong có một động Khúc Diên, dưới Tần Lĩnh Thần Thụ, gặp mấy lần Quy Na Cường, có Thiên Tầng Quan.

Những thứ có tính biểu tượng như vậy, Ngũ Ban liếc mắt một cái đã nhận ra, tuyệt đối là trải nghiệm trước đây của tác giả.

Lật đến chương cuối cùng, kể về chuyện Tần Lĩnh Thần Thụ.

Nhưng Tần Lĩnh Thần Thụ lại là nơi mà chủ nhân cuốn sổ và một người khác cùng đến.

Trong sổ ghi, người kia lại là một người do Thanh Đồng Thụ sinh ra.

Và Thanh Đồng Thụ lại có tác dụng phụ khiến con người mất đi ký ức.

Cũng như Ngũ Ban từng suy nghĩ trước đây, vì Thanh Đồng Thụ có thể khiến con người tạo ra những thứ thông qua tiềm thức, vậy thì tác dụng phụ chắc chắn tồn tại, tác dụng phụ đó khiến người kia mất đi một số ký ức.

Nhưng trong nhật ký có nhắc đến một người khác, vì lẽ đó, nên sẽ dùng cách tiếp cận Thanh Đồng Thụ, giành được năng lực thần bí của Thanh Đồng Thụ, để hồi sinh người mẹ đã chết.

Sau đó lại gặp phải quái vật vô cùng khủng khiếp, nhưng may mà con quái vật đó và một con quái vật khác đã đánh nhau.

Theo lời tác giả cuốn sổ viết, con quái vật kia lại là sản phẩm của ảo ảnh.

Khi cuối cùng được phát hiện, hắn được tìm thấy nằm trên một chiếc bè tre dưới thác nước.

Đọc đến đây, Ngũ Ban lại không ngờ, thác nước đó từng là lối ra bên ngoài, chỉ cần theo hướng chảy của thác nước đó là có thể đi ra ngoài.

Xem ra ban đầu chú Tần dựa vào phương pháp này mới thoát ra

ngoài.

Nếu không, với thực lực của hắn, không biết đã sớm bị đám khỉ kia xé xác ăn thịt rồi.

Trong sổ cuối cùng nhắc đến viện điều dưỡng này, nhưng tác giả rõ ràng rất xa lạ với viện điều dưỡng này, vì vậy mới ghi chép lại.

Điều kỳ lạ nhất là, ở trang cuối cùng của cuốn sổ có viết mấy dòng chữ, trên đó ghi: 'Tôi sợ mất đi những thứ tôi không nên mất, vì vậy tôi đã viết cuốn sổ này, hy vọng một ngày nào đó có thể tìm thấy, và khôi phục lại mọi ký ức.' Chữ ký vẫn không có tên.

Ngũ Ban nhìn cuốn sổ, trong lòng trăm mối ngổn ngang.

Nếu cuốn sổ này là do Ngũ Tà viết, vậy thì Ngũ Tà có lẽ đã trải qua những chuyện này mười năm trước, và ở lại viện điều dưỡng này một thời gian.

Nhưng mọi chuyện lại siêu vượt sức tưởng tượng như vậy.

Nếu Ngũ Tà thật sự ở đây mười năm trước, vậy với tuổi tác của hắn, Ngũ Tà hiện tại rốt cuộc là bao nhiêu tuổi?

Và Ngũ Tà giấu cuốn sổ này ở đây mục đích là gì?

Nguyên nhân?

Lẽ nào có người không muốn hắn khôi phục ký ức, bị người khác uy hiếp ở đây?

Nghĩ đến đây, Ngũ Ban cảm thấy đầu óc mình như thông suốt.

Nếu Ngũ Tà bị người khác uy hiếp ở đây, thì chuyện Ngũ Tà bị người khác chặn đường trên tàu hỏa trước đây, dường như cũng được giải thích.

Nhưng mọi chuyện lại dường như không hợp lẽ thường.

Trước hết, điều chắc chắn là người đã đưa Ngũ Tà đi trên tàu hỏa nhất định là Tiểu Ca.

Chương 370

Còn vì sao làm vậy, Ngũ Ban trong lòng cũng không rõ.

Nhưng theo phản ứng của người canh gác vừa rồi, viện điều dưỡng này nhất định là của Trương gia.

Nếu đã như vậy, Tiểu Ca là tộc trưởng Trương gia đương nhiên cũng biết chuyện về viện điều dưỡng này, vậy động cơ chặn đường Ngũ Tà của hắn là gì?

Giả sử hiện tại Ngũ Tà đang ở thời điểm mất đi một đoạn ký ức, vậy thì người mà hắn tin tưởng vô điều kiện lúc này nhất định là Tiểu Ca, chú Ba và Bàn Tử.

Đầu tiên loại bỏ anh ra, còn về Bàn Tử, hắn cũng không có động cơ gây án, đồng thời cũng không có thực lực đó.

Kế đến là chú Ba đã biến mất từ lâu và Tiểu Ca thần bí.

Mối quan hệ giữa hai người họ là gì?

Xem ra mối quan hệ giữa chú Ba và Tiểu Ca có vẻ vô cùng bất hòa, nhưng cả hai lại cố gắng tránh né mâu thuẫn.

Giữa họ hẳn tồn tại một giao dịch.

Vậy thì, Ngũ Tà rốt cuộc lại đóng vai trò gì?

Dù thế nào đi nữa, chú Ba và Tiểu Ca tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện gì có hại cho Ngũ Tà.

Trong lòng Ngũ Ban hiện tại dường như có một mâu thuẫn vô cùng phức tạp, về vai trò mà Ngũ Tà đóng giữa chú Ba và Tiểu Ca.

Nếu một khi anh làm rõ điều này, nút thắt trong lòng sẽ được gỡ bỏ, mọi bí mật cũng sẽ được giải đáp.

Tại Ngũ gia, mục đích của cái chú Ba giả và Ngũ Tà giả ở đó rốt cuộc là gì?

Vì sao lại phải giả mạo thành dáng vẻ của họ ở đó?

Nếu muốn làm rõ bí mật này, xem ra chỉ có thể bắt đầu từ nhóm người xuất phát từ Ngũ gia.

Cuốn sổ này nhất định có ý nghĩa quan trọng, có cơ hội nhất định phải mang cho Ngũ Tà, để hắn tự mình xem qua.

Sự tồn tại của viện điều dưỡng này rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Đứng bên cạnh ban công quen thuộc kia, Ngũ Ban nhìn bầu trời đêm xa xăm, trong lòng không biết đang suy tư điều gì.

Nhanh chóng anh chuyển ánh mắt đến cái cối đá khổng lồ kỳ lạ ở giữa sân, vị trí của cái cối đó dường như hơi lệch so với lúc trước anh nhìn thấy.

Khóe miệng khẽ nhếch lên, xem ra người vừa rồi vẫn chưa rời đi, đã trốn ở đâu đó.

Bên trong hẳn là có bí mật gì đó mà anh chưa tìm thấy, bí mật đó ngay trước mắt anh.

Ngũ Ban một cú nhảy vọt, dưới chân thi triển Kì Lân Bộ.

Thân thể anh thoắt ẩn thoắt hiện như ma quỷ, ngay cả khi đi cũng không có một tiếng động nhỏ, tựa như chuồn chuồn lướt nước, chim nhạn không để lại dấu chân.

Ngũ Ban nhẹ nhàng nhón chân trên cối đá, lẳng lặng quan sát xem cái cối đá này rốt cuộc có gì khác biệt.

Nhìn cái cối đá kỳ lạ đó, Ngũ Ban phát hiện ngay phía trước cối đá, có một cơ quan giống như một ổ khóa mật mã.

Mở cái mật mã phức tạp đó, Ngũ Ban trong lòng một trận đau đầu.

Cái mật mã này sao lại quen thuộc đến vậy, lại giống thứ mà Vương Tàng Hải để lại đến thế.

Càng nghĩ càng đau đầu, cái nơi quỷ quái này rốt cuộc do mấy nơi quản lý?

Nhưng anh không có nhiều kiên nhẫn để giải mã cái mật mã này, hiện tại anh xác định, người vừa rồi tuyệt đối đã trốn vào trong cơ quan này.

Nếu không có cách nào đi vào, vậy thì chỉ có thể dựa vào sức mạnh.

Cứ dùng sức mạnh, còn lại giao cho kỳ tích.

Ngũ Ban đứng trên cối đá, hai chân mạnh mẽ giậm xuống, khiến cơ thể nhanh chóng bật lên, sau đó nhanh chóng kích hoạt Huyền Vũ Huyết Mạch trên người!

"Phá Nham!" Huyền Vũ cùng với việc thôn phệ càng nhiều thứ càng trở nên mạnh mẽ hơn, đặc biệt là chiêu Phá Nham.

Ban đầu chỉ có mấy tấn trọng lực, giờ đã vượt qua mười tấn sức mạnh, toàn bộ sức mạnh đó ngưng tụ trong cơ thể anh, mạnh mẽ giáng xuống mặt đất của viện điều dưỡng.

"Ầm!" Theo tiếng đá vỡ phát ra, Ngũ Ban trong lòng mừng rỡ.

Quả nhiên, bên dưới hẳn là có một không gian khổng lồ.

Người kia sở dĩ chạy vào đây, xem ra bên trong có bí mật.

Ừm, chờ mọi bụi trần lắng xuống, khi xung quanh đều tĩnh lặng, Ngũ Ban nhìn thấy bên dưới cối đá có một lối vào rộng rãi.

Quan sát kỹ, lối vào đó lại nghiêng một góc bốn mươi lăm độ đi xuyên xuống lòng đất.

Lúc đó, Ngũ Ban nghe thấy tiếng kêu cứu từ dưới đất vọng lên.

Ngũ Ban nghĩ thầm, người kia trong miệng nhất định nắm giữ bí mật.

Người vừa rồi chạy xuống đó nhất định muốn giết người diệt khẩu, không để bí mật đó bị truyền ra ngoài.

Nhưng Ngũ Ban không thể để hắn đắc ý, nhanh chóng biến thành Cùng Kỳ, với tốc độ cực nhanh lao vào lối vào.

"Cạch!

Soạt!

Soạt!

Soạt!" Khi Ngũ Ban biến thân thành Cùng Kỳ tiến vào đường hầm, xung quanh đường hầm có vô số cơ quan ám khí nhanh chóng bay về phía anh.

Nếu không phải tốc độ của Ngũ Ban cực nhanh, chắc chắn lúc này đã bị cắt thành một con nhím rồi.

Quay đầu nhìn lại, những ám khí đó đều bắn vào bức tường đối diện, bất động, thỉnh thoảng phát ra âm thanh 'ong ong ong'.

"Cứu mạng!

Cứu mạng!" Nghe tiếng kêu cứu phía trước càng lúc càng thảm thiết, Ngũ Ban cũng không kịp nghĩ nhiều.

Vận khí toàn thân huyết mạch chi lực phi tốc lao về phía trước, gặp ám môn phía trước, Ngũ Ban liền tung một quyền đánh tới, trực tiếp đánh ra một cái lỗ lớn, không sợ chết, một mạch xông thẳng.

"Dừng tay!

Hống!

Hống!

Hống!" Nhưng đường hầm thật sự quá dài, Ngũ Ban cảm thấy với tốc độ của mình, nếu bên trong đường hầm không có cơ quan thì tốt rồi.

Nhưng những cơ quan này tuy không tạo thành uy hiếp cho anh, nhưng lại có thể cản trở bước chân anh, trong thời gian ngắn căn bản không kịp cứu người kia.

Lúc này, anh đứng trong đường hầm, dùng Hổ Khiếu gầm lớn về phía trước.

Một tiếng gầm xuống, toàn bộ không gian đều tĩnh lặng, ngay cả vách đá xung quanh cũng hơi rung chuyển.

Nơi xa xa hẳn cũng là một bức tường, phản lại một số âm thanh Hổ Khiếu về phía Ngũ Ban.

Chương 371

Nhưng Ngũ Ban trên người có Bạch Hổ Huyết Mạch, sẽ bị thương sao?

Gầm xong một tiếng, Ngũ Ban lại một lần nữa bay về phía trước, thân ảnh Cùng Kỳ quả nhiên cực kỳ nhanh nhẹn.

Đoạn đường hầm trước đó bị một cú đá làm sụt lún, không ít nơi có đá rơi xuống.

Nhưng thân pháp của Cùng Kỳ linh hoạt hơn Kì Lân, giẫm lên những khối đá rơi xuống, tốc độ càng thêm nhanh.

Nhìn thấy nơi có ánh sáng không xa phía trước, Ngũ Ban trong lòng mừng rỡ, vội vàng tăng tốc độ lên lần nữa, xem ra phía trước có người.

Chặng đường tiếp theo không gặp trở ngại nào, ngay cả một số cơ quan cũng không có, rõ ràng hẳn là bên trong hầm ngầm.

Từ xa, Ngũ Ban nhìn thấy hai người nằm trên mặt đất, thất khiếu đều chảy máu tươi.

Xem ra hai người này vừa rồi bị một tiếng Hổ Khiếu trực tiếp làm cho choáng váng.

Trong tình huống bất ngờ, hẳn là không thể chống lại uy lực một tiếng gầm của Ngũ Ban.

Nhìn tư thế nằm của hai người, rõ ràng có một người trong tay nắm một con dao găm, hẳn là người bảo vệ vừa rồi đã chạy trốn.

Người còn lại nằm trên đất, hẳn là người vừa kêu cứu.

Trói hai người lại đặt vào một góc, đảm bảo hai người không có

khả năng bỏ trốn sau đó, Ngũ Ban mới yên tâm.

Cách bố trí của hầm ngầm không khác nhiều so với cách bố trí của căn phòng trước đó, trừ việc không có ánh sáng mặt trời ra, mọi thứ khác đều đầy đủ, ngay cả chén đĩa bát đũa cũng vô cùng tề chỉnh, rõ ràng hẳn là có người thường xuyên ở đây.

Nhưng điều khiến Ngũ Ban không ngờ, là ở đây anh đã nhìn thấy ảnh của Ngũ Tà, ảnh chụp chung của Ngũ Tà và một người khác.

Xem ra, hai người họ hẳn rất thân mật.

Quan sát kỹ người bên cạnh Ngũ Tà, không phải chính là người kêu cứu vừa bị chấn động đến bất tỉnh sao?

Tình hình là sao?

Lẽ nào người này và Ngũ Tà quen biết?

Nhìn Ngũ Tà trong ảnh có vẻ khá trẻ, thậm chí ngây thơ hơn hiện tại một chút, nhưng dựa vào khuôn mặt đó, Ngũ Ban có thể khẳng định cái Ngũ Tà này cũng không khác nhiều so với hiện tại.

Không có khác biệt lớn lắm.

Chỉ là điều đặc biệt quỷ dị là, người chụp ảnh chung với Ngũ Tà vẫn luôn là một người, nhưng độ tuổi của người đó lại khác nhau, từ mười mấy tuổi đến hai mươi mấy tuổi.

Ngũ Ban có thể nhìn ra, dù sao trong khoảng thời gian đó, khuôn mặt một người cơ bản đã định hình, sẽ không có khác biệt lớn lắm.

Dựa theo những bức ảnh này suy đoán, người này hẳn đã có ít nhất mười năm qua lại với Ngũ Tà 'lão' (cũ)!

Ngũ Tà khi đó sống cùng người này mười năm mà không có chút ấn tượng nào!

Chuyện bất thường ắt có quỷ, đối mặt với hai người bị trói chặt

cứng, Ngũ Ban cũng không biết phải làm gì.

Mọi chuyện quá quỷ dị, mọi thứ xuất hiện ở đây dường như đều có liên hệ trực tiếp với Ngũ Tà, nhưng Ngũ Tà căn bản không có thời gian ở đây.

Mấy tấm ảnh ghi lại hành trình ít nhất mười năm của Ngũ Tà, trong ảnh, một trong số đó là người đang bị trói trước mắt anh, sự thay đổi của hắn trong mười năm.

Mọi đồ đạc và thiết bị ở đây dường như đã tồn tại rất lâu, xem ra người này ít nhất đã ở đây một thời gian dài.

Viện điều dưỡng này vốn là một nơi cực kỳ bí mật, không mấy ai biết địa điểm, thậm chí để tạo ra sự thần bí, còn cố ý đồn thổi thành một ngôi nhà ma.

Nhưng vì sao người này lại ở trong hầm ngầm chứ?

Nhanh chóng Ngũ Ban liền hiểu ra mọi chuyện, nếu người tấn công kia muốn giết người này, vậy chứng tỏ người này có lý do không thể không giết.

Môi trường sống là một căn hầm ngầm, chứng tỏ người này hẳn là bị giam lỏng.

Vậy tác dụng của hắn là gì?

Ngũ Ban nhận ra một điểm vô cùng không ổn, vai trò của người này có khả năng là đã ở bên cạnh Ngũ Tà trưởng thành mười năm.

Nếu chuyện này để một người bình thường biết được, chắc chắn sẽ cảm thấy vô cùng hoang đường.

Không thể nào có một người lại sẵn lòng vì một người khác mà chuyên môn nuôi nhốt một người, bầu bạn trưởng thành mười năm.

Nếu là anh, chắc chắn sẽ bị ép phát điên.

Mỗi người đều hướng về tự do, người này sao có thể cam tâm tình nguyện ở lại đây.

Người ở đây đã giam cầm hắn và tiếp tục cho đến hiện tại, nếu không phải anh đột nhiên xuất hiện, không chừng người này sẽ sống ở đây lâu hơn nữa.

Vậy thì người này nhất định có một tác dụng đặc biệt đối với họ.

Và trên người hắn nhất định ẩn chứa không ít bí mật, vì vậy người bảo vệ kia mới lựa chọn giết người diệt khẩu.

Đột nhiên anh phát hiện bí mật ở đây dường như đặc biệt quan trọng, và đã thành công thu hút sự chú ý của anh. ..... 'Phanh' một tiếng, đêm mưa tĩnh mịch đột nhiên bị phá vỡ, chiếc đèn dầu lung lay theo gió, như một ông lão thoi thóp, có thể tắt bất cứ lúc nào.

“Không có gì đáng lo, có lẽ gió lớn thổi cành cây đập vào cửa thôi.

Mày không cần sợ, cứ tiếp tục bàn bạc xem chúng ta rốt cuộc nên làm gì tiếp theo.” Ngồi giữa một bàn gỗ, người đàn ông mặc bộ đồ lao động rẻ tiền khẽ nói.

“Ừm, được thôi, nhưng cái túp lều rách nát này, không biết đã tồn tại bao nhiêu năm rồi, đã nát không ra hình dạng gì nữa.

Tôi đã nói trước đó rồi, lẽ ra phải đổi sang một nơi khác rồi.

Cái nơi rách nát này ngay cả kho phế liệu nhà tôi còn không bằng, không biết anh nghĩ gì nữa.” “Tỉnh táo lại đi, mày phải biết, cái kho đó của mày, bên cạnh là sở cảnh sát.

Mỗi người đều đang theo dõi tao, ở đó căn bản không thể nào đặt chân được.” Rõ ràng mấy người này đều quen biết, đang âm mưu chuyện gì đó, vì vậy mới chọn ở trong căn nhà gỗ nhỏ nát ở ngoại ô.

“Dù sao đi nữa, thời gian cũng sắp hết rồi.

Chuyện đã hứa cũng nên thực hiện đi, nếu không tôi sẽ không biến thành một Tống Tử đâu.

Cũng không biết bao giờ mới kết thúc.

Lẽ nào cứ mỗi mười năm tôi lại phải biến thành như thế này sao?" Người đàn ông mặc bộ đồ lao động tự châm một điếu thuốc cuốn, đôi mắt đờ đẫn nhìn chằm chằm vào chiếc đèn dầu phát ra ánh sáng dịu nhẹ.

Ở đó căn bản không thấy bất kỳ hy vọng nào.

Dường như ánh sáng dịu nhẹ đó có thể mang lại cho hắn một chút ấm áp.

"Không lẽ thật sự muốn đi theo con đường này sao?

Dù sao anh cũng từng hứa với tôi, chỉ cần tôi thành thật, anh sẽ đảm bảo an toàn cho tôi cả đời, và không ngừng giúp đỡ tôi.

Tôi cũng là người tốt bụng, chuyện đó ban đầu căn bản không liên quan gì đến tôi." Cô gái kia ở bên cạnh có vẻ hơi lo lắng.

"Hừ!

Trần Cẩm, lẽ nào cô không hiểu sao?

Chương 372

Chuyện này thực ra đều phải trách anh ta, nếu không phải ân oán giữa họ, nếu không phải muốn khám phá bí mật trường sinh, tôi có thể nào luân lạc thành ra thế này không?" "Trong mắt anh ta, tôi chỉ là một quân cờ vô dụng, bây giờ tôi không còn chút giá trị lợi dụng nào nữa.

Hơn nữa, mỗi lần được anh ta giúp đỡ, tôi đều biến thành ra bộ dạng này, đoạn video đó cô cũng xem rồi, từng người từng người một không ra người không ra quỷ, cảm giác như kẻ ngốc vậy." "Lẽ nào cô muốn biến thành cái dạng đó sao?

Chuyện này chắc chắn không thể giấu mãi được, thà rằng bây giờ chủ động ra tay, tìm đường sống cho mình." "Hừ, loại đau khổ này chỉ có mấy người chúng tôi phải gánh chịu thôi.

Nhìn xem mỗi ngày họ đều tự do tự tại.

Rảnh rỗi thì ra ngoài dạo chơi, lẽ nào không đúng sao?

Thực ra anh ta không quan tâm đến sống chết của tôi, còn về Tiểu Ca thì chỉ là đồng tình với tôi thôi, anh nghĩ tôi cần sao?" "Năm xưa, chúng tôi là một nhóm thanh niên đầy nhiệt huyết, muốn cống hiến cho tương lai đất nước, kết quả bây giờ lại biến thành cái dạng không ra người không ra quỷ này." "Người bên ngoài bây giờ e rằng đều cho rằng tôi đã chết rồi.

Nếu anh muốn tiếp tục duy trì bộ dạng này thì tôi không ngăn cản, nhưng chuyện này tôi nhất định phải làm." Người đàn ông gầy gò lẩm bẩm, tức giận đấm mạnh xuống bàn gỗ.

Chiếc đèn dầu trên bàn dường như cũng đang biểu lộ sự phẫn nộ, chập chờn mạnh mẽ.

Người đàn ông mặc đồ lao động ở bên cạnh lắng nghe tỉ mỉ, vô ý thức dụi dụi điếu thuốc cuốn trong tay.

Cái điếu thuốc lá tự cuốn bằng báo cũ đó, mùi vị khó chịu khiến hắn không nhịn được ho khan hai tiếng.

"Động tác nhẹ nhàng thôi, đừng để người khác phát hiện.

Nếu để người của Cửu Môn biết được, tôi e rằng sẽ phải đối mặt với sự truy sát của cả thế giới, lúc đó muốn chết cũng khó khăn." Trần Cẩm oán giận nói.

Hắn nói không sai, với tình trạng hiện tại thì chết quả thực rất khó khăn.

Nhưng điều đó không có nghĩa là vĩnh sinh, bởi vì cứ mỗi mười năm lại phải đối mặt với nguy hiểm đàn ông biến thành Tống Tử, phụ nữ biến thành Cấm Bà.

"Hừ!" Người đàn ông gầy gò nghe xong lại không nhịn được hừ lạnh một tiếng.

"Không trách chú Ba khi đó, lúc đầu đã dụ dỗ tôi gia nhập đội khảo cổ của tôi, khi tôi hôn mê, lại ép tôi uống loại thuốc đó, cho nên tôi mới biến thành ra thế này." "Trần Cẩm không trách tôi, cô cũng không biết cái tên lừa đảo đó rốt cuộc có gì tốt mà khiến cô mê luyến đến vậy.

Dù sao đi nữa, chuyện này tôi đã quyết làm rồi." "Có một chuyện chủ yếu dựa vào cô, dù sao hai người khi đó cũng là người yêu, có mối quan hệ đó, tôi tin anh ta sẽ không khoanh tay đứng nhìn đâu, cũng coi như một cách chuộc tội." Trần Cẩm nghe xong cúi đầu, trầm mặc không nói, hồi tưởng lại cảnh tượng đội khảo cổ mười năm trước.

Hiện tại tình huống này thực ra tương đương với việc sự thật đã sáng tỏ.

Ban đầu chính Ngũ Tam Tỉnh đã dụ dỗ họ gia nhập đội khảo cổ, và cùng với Hoắc gia lừa gạt, khiến họ ăn phải loại thuốc kỳ lạ đó, dẫn đến việc biến thành bộ dạng không ra người không ra quỷ.

Khi đó, đội khảo cổ do họ dẫn đầu, đều mang một bầu nhiệt huyết muốn vì đất nước khám phá bí mật của những ngôi mộ dưới biển kia, nhưng không ngờ lại bị Lão Cửu Môn đánh phá.

May mà khi đó họ cũng không dám ngang nhiên giết người, dù sao khi đó số lượng thành viên đội khảo cổ quá đông.

Nếu đội ngũ này đột nhiên biến mất một cách thần bí, họ căn bản không thể thoát khỏi liên quan, cấp trên điều tra cũng sẽ đổ lên đầu họ.

Đương nhiên, Hoắc gia điên rồ đã cho họ ăn loại thuốc đó, lấy họ làm vật thí nghiệm.

Cứ mỗi mười năm đều cần theo Tiểu Ca vào Vân Thiên Cung, đi vào Thanh Đồng Môn đó, sau đó lại do Tiểu Ca dẫn đi tiếp nhận viên thiên thạch kia.

Sau đó lại ăn loại thuốc đó, để duy trì sinh mạng của họ.

Nhưng mỗi lần ăn xong loại thuốc đó, họ dường như đều mất đi ký ức, và không có chút khả năng tự chăm sóc bản thân nào trong cuộc sống, từng người từng người một đơn giản là nằm rạp trên đất như súc vật vậy.

Cuộc sống được ghi lại trong đĩa quang đó, có chút suy đồi.

Chưa từng có ai lại chật vật đến vậy.

Nhưng dù sao đi nữa, Tiểu Ca vẫn luôn giúp đỡ họ.

Mặc dù ban đầu Tiểu Ca cũng ở trong đội khảo cổ đó, nhưng mục đích của hắn không giống như Lão Cửu Môn, hắn muốn bảo vệ một loại bí mật, bí mật đó là trường sinh.

Tuy hắn cũng là người của Trương gia, nhưng dù sao cũng có lương tâm.

Khi chuyện này xảy ra, liền đồng ý giúp đỡ họ vượt qua khó khăn.

Lần trước đã giúp đỡ thành công, nhưng lần này chu kỳ mười năm lại đến.

Không ngờ trong số bốn thành viên còn lại của đội khảo cổ, ba người đều đứng ra phản đối.

Và muốn liên kết với Ngũ Tam Tỉnh để uy hiếp Tiểu Ca.

Dù sao đi nữa, hắn đều cảm thấy quá không đáng tin cậy.

Tiểu Ca là người, sau gần hai mươi năm chung sống, hắn đã hiểu rõ Tiểu Ca sở hữu ba loại ký ức: của tộc trưởng Trương gia, của Vương Tàng Hải và của chính bản thân hắn.

Cái gọi là trường sinh trong miệng họ nghe cũng đặc biệt đáng sợ.

Nói về chuyện trường sinh, điều đó phải bắt đầu từ Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương.

Ban đầu, khi Chu Mục Vương dừng lại ở đình, đã gặp Tây Vương Mẫu, hai người vừa gặp đã yêu và hứa hẹn trọn đời.

Nhưng khi đó Chu Mục Vương cũng là Thiên tử của nước Chu, hoàng đế không thể bỏ mặc dân chúng của mình không lo.

Hứa hẹn với Tây Vương Mẫu, sau khi chết sẽ tái ngộ trên núi Côn Luân.

Khi chia tay, Tây Vương Mẫu hy vọng tặng Chu Mục Vương hai viên đan dược, sau khi chết, dùng phương pháp đặc biệt bảo quản thi thể, nghìn năm sau tự nhiên sẽ tỉnh lại.

Lúc đó, sau khi dùng đan dược, liền có thể hồi sinh.

Nhưng nghìn năm sau lại biến thành Lỗ Xuân Vương.

Sau khi Lỗ Xuân Vương hồi sinh.

Hắn có thể quay lại núi Côn Luân, lúc đó hắn đã sớm bị quyền thế làm mê muội.

Điều hắn thích nhất là dẫn binh đánh trận.

Khi đó hắn quy thuận nước Lỗ, nhưng trong lòng lại là linh hồn của Chu Mục Vương, sao có thể cam tâm tình nguyện trở thành một chư hầu nhỏ bé.

Thêm vào đó, khi đó thiên triều tứ phân ngũ liệt, đã sớm không còn tồn tại.

Lúc đó thiên hạ chia cắt tan tác, bách tính lầm than, hắn cũng lười chỉnh đốn, cũng không có ý định phục hưng nước Chu.

Từ chỗ Tây Vương Mẫu lấy được Quỷ Tỳ, liền lấy đó làm hiệu lệnh, khắp nơi điều khiển âm binh để lại thế thân trong các lăng mộ.

Phát hiện bí tịch trường sinh, dù thế nào đi nữa, chỉ cần để một người chết đi, nghìn năm sau lại dùng loại đan dược chứa ký ức đó, vậy thì khi thật sự hồi sinh, hắn cũng sẽ theo đó mà hồi sinh.

Mọi chuyện chỉ cần đợi bảy năm sau là có thể thực hiện.

Vị trí Lỗ Thương Vương cũng là tự phong lúc bấy giờ.

Khi đó mượn danh nghĩa nước Lỗ, khắp nơi khai quật lăng mộ, để tìm kiếm ứng cử viên thi thể tiếp theo.

Vì vậy hắn vô cùng quen thuộc với mộ dưới biển, Vân Thiên Cung, Tần Lĩnh Thần Thụ.

Chỉ là khi đó Vân Thiên Cung bị ép buộc xây dựng.

Sau khi mọi công tác chuẩn bị đã sẵn sàng, hắn cũng sống gần đủ

rồi, không ngờ lại phải đợi nghìn năm sau mới hồi sinh.

Nhưng lại không ngờ, người được ủy thác lại là một kẻ có ý đồ khác, cũng là tiểu nhân đã đạt được bí mật trường sinh, đó là Thiết Diện Sinh thủ hạ của hắn.

Thiết Diện Sinh sau khi an táng Lỗ Thương Vương, đã lén lút đánh tráo, giấu hắn trong mộ dưới biển.

Chương 373

Nhưng khi đó, hắn cẩn thận hơn Lỗ Thương Vương, đã sắp đặt bảy thế thân, chỉ cần một trong bảy thế thân đó có thể tỉnh lại sau nghìn năm, liền có thể hồi sinh.

Còn về những thế thân khác của hắn, một khi hồi sinh, liền sẽ để hậu duệ của hắn đánh giết.

Nhưng trong vòng nghìn năm, sự biến đổi thực sự quá lớn.

Chờ Thiết Diện Sinh hồi sinh sau, quả nhiên, đã xảy ra sai sót, một trong bảy thế thân đó đã tỉnh lại sớm và bỏ trốn.

Khi đó theo điều tra, người còn sống đó, trong một kiếp được đặt tên là Trương Linh.

Khi đó Trương gia quyền thế ngập trời, một người dưới vạn người trên.

Hậu duệ của Thiết Diện Sinh sau nghìn năm đã suy tàn không ra hình dạng gì, căn bản không có cách nào đối kháng với họ.

Trong bất đắc dĩ, hắn đành phải hóa danh thành Vương Tàng Hải.

Nhưng khi đó bí mật hồi sinh lại bị người của Trương gia biết được, người của Trương gia đó cũng không phải loại dễ đối phó, sau khi sắp xếp thỏa đáng cho hắn lần nữa, đồng thời cũng lấy đi một phần đan dược.

Nhưng khi đó điều kiện hồi sinh cực kỳ hà khắc, nhất định phải đến chỗ Tây Vương Mẫu tranh đoạt, cũng là phía sau Thanh Đồng Môn của Vân Thiên Cung.

Nhưng bí mật này chỉ có một mình Lỗ Thương Vương biết, sau khi Lỗ Thương Vương hồi sinh lại hóa danh thành Vương Tàng Hải.

Tin tức này bị người của Trương gia biết được, vì vậy người của Trương gia liền mai phục ở tất cả các lăng mộ, vừa hồi sinh liền bị người của Trương gia khống chế, bắt hắn ở nơi núi Côn Luân đó xây dựng Vân Thiên Cung, để thuận tiện cho người của Trương gia nắm giữ bí mật trường sinh.

Vương Tàng Hải khi đó bất đắc dĩ đành phải thỏa hiệp, dù sao trong vòng nghìn năm, hậu duệ gia tộc hắn để lại đã suy tàn gần hết, còn người của Trương gia trong vòng nghìn năm lại phát triển vô cùng hưng thịnh.

Sau khi xây dựng xong Vân Thiên Cung, người của Trương gia tự nhiên cũng đã đạt được thứ họ muốn.

Nhưng Vương Tàng Hải dù sao cũng là người sở hữu ký ức hai nghìn năm, sao có thể cam tâm.

Sau đó hắn tìm kiếm hậu duệ của mình, phát hiện mặc dù gia tộc hắn đã suy tàn, nhưng trong nghìn năm vẫn có một bộ phận người vẫn đang bảo vệ bí mật của hắn, vì vậy cũng đã để lại Đồng Ngư.

Bên trong Đồng Ngư, hắn đã để lại bí mật mà chỉ có hậu duệ mới có thể phát hiện.

Đó cũng là sự tiến hóa của Ngũ gia thời đại đó.

Nhưng Ngũ gia khi đó cũng biết, thực lực của Trương gia thực sự quá lớn, không dám đối đầu với họ, lần lượt ẩn mình tránh mũi nhọn của họ, mong chờ một ngày nào đó có thể hồi sinh tổ tiên của mình một lần nữa, để thỏa mãn giấc mộng trường sinh!

Nhưng mọi chuyện thực sự không dễ dàng, dù sao bí mật này thực sự quá không thể tưởng tượng nổi.

Một mặt đồng thời đối mặt với sự khám phá của toàn thế giới, phải bảo vệ an toàn thi thể tổ tiên nhà mình, mặt khác lại đối mặt với

sự truy sát của Trương gia, dù sao chuyện trường sinh ai lại muốn để người khác biết chứ?

Cứ như vậy, trong nghìn năm thứ ba tiếp theo, người Ngũ gia khắp nơi lẩn trốn, thậm chí không dám lộ mặt ra bên ngoài, mục đích là để tránh Trương gia.

Khi đó mạng lưới ngầm của Trương gia cơ bản đã bao trùm toàn thế giới, trong nghìn năm, người Ngũ gia quả thực không dễ dàng gì.

Người Trương gia trong nghìn năm cũng không ngừng theo dõi hậu nhân Vương Tàng Hải để lại, trong lòng cũng hiểu rõ, Vương Tàng Hải chắc chắn không cam lòng chết một cách uất ức như vậy.

Để ngăn chặn người Ngũ gia tìm kiếm bí mật của mình, họ cũng không ngừng ẩn giấu, và để lại một thế thân trong tất cả các lăng mộ, mục đích là để ngăn chặn bị người Ngũ gia phát hiện.

Nhưng biện pháp của họ làm khá tốt, không hề xuất hiện tình huống nội gián hoặc đạo mộ tặc.

Dù sao gia tộc phụ trách thế thân khác của Thiết Diện Sinh ban đầu, có kinh nghiệm đó, làm sao có thể xảy ra sai sót chứ?

Mấy trăm năm trước, đối mặt với sự tấn công của người Nhật Bản.

Cả quốc gia đều đang trong nguy hiểm, Trương gia khi đó đã phái một chi của Trương Đại Phật Gia đi điều tra tung tích Ngũ gia, những người còn lại thì ẩn nấp, chuẩn bị cho kế hoạch hồi sinh tổ tiên.

Dù sao thời gian cũng sắp đến rồi, làm sao có thể không khẩn trương, vào thời điểm quan trọng nhất, mới cảm thấy nguy hiểm nhất, sợ rằng hậu nhân của Vương Tàng Hải sẽ xảy ra chuyện, đồng thời cũng lo lắng liệu Vương Tàng Hải trước khi chết có để lại thế thân khác không, liệu Vương Tàng Hải có hồi sinh sau nghìn năm không.

Trương Đại Phật Gia khi đó, bề ngoài bị Trương gia đuổi ra khỏi gia tộc, thực tế lại âm thầm phát triển, sau đó liền thành lập Lão Cửu Môn, cùng nhau chống lại kẻ thù bên ngoài, giành được không ít danh tiếng.

Đồng thời trong mấy trăm năm phát triển, Ngũ gia cũng dần dần trưởng thành, bất đắc dĩ cũng gia nhập Lão Cửu Môn.

Một mặt là để điều tra Trương gia, mặt khác là để phát triển, nhưng họ cũng lo lắng liệu có bị Trương Đại Phật Gia phát hiện không.

Nhưng mấy năm nay họ vẫn luôn ẩn mình tốt, mặc dù Trương Đại Phật Gia cũng có chút nghi ngờ, nhưng vẫn không tìm được bằng chứng, vì vậy cũng không nghi ngờ Ngũ gia nhiều đến vậy.

Dù sao hậu nhân của Vương Tàng Hải chắc chắn mang họ Vương, làm sao có thể mang họ Ngũ chứ?

Nhưng cùng với sự phát triển của thời gian, chuyện người Ngũ gia bị bại lộ ngày càng nhiều, Trương Đại Phật Gia cũng ngày càng nghi ngờ.

Năm mươi năm trước, để xóa bỏ nghi ngờ của Phật gia đó.

Năm lão cẩu của Ngũ gia, bao gồm cả chú hai của Ngũ Tam Tỉnh đều biến thành Huyết Thi trong mộ Trường Sa ở Biểu Tử Lĩnh.

Khi đó người Ngũ gia nhanh chóng báo cáo cho Trương Đại Phật Gia, biến thành sự thật hiển nhiên.

Trương Đại Phật Gia cũng vì vậy mà xóa bỏ tia nghi ngờ cuối cùng đối với người Ngũ gia.

Dù sao cũng không thể có chuyện, đã nắm giữ bí mật trường sinh mà lại biến thành Huyết Thi được.

Tất cả đều là kế hoạch của người Ngũ gia, vì sự hồi sinh của tổ tiên, không tiếc bất cứ giá nào cũng phải hy sinh.

Nhưng khi đó họ cũng biết, không tồn tại lăng mộ nào có thể giúp nuôi dưỡng thi thể tiếp theo.

Chỉ còn lại lăng mộ cuối cùng chưa bị Trương gia phát hiện, đó là mộ dưới biển.

Để phòng ngừa bất trắc, họ đã nuôi dưỡng một thi thể.

Đồng thời cũng đang làm một thí nghiệm khác, vì đan dược nếu người trực tiếp dùng sẽ có nguy cơ phụ nữ biến thành Cấm Bà, đàn ông biến thành Tống Tử.

Nếu, để mỗi thế hệ người dần dần sử dụng một ít, liệu có khiến cơ thể người dần dần thích nghi với sự thay đổi này và sản sinh ra khả năng kháng thuốc không?

Vì vậy trong mấy nghìn năm đó, mỗi thế hệ người đều sẽ dùng một số dược vật, trở thành cái gọi là dược nhân.

Thế hệ dược nhân trước là năm lão cẩu của Ngũ gia, nhưng để xóa bỏ cái gọi là nghi ngờ của Trương Đại Phật Gia, năm lão cẩu cũng không còn cách nào, chỉ có thể hy sinh vì thế hệ dược nhân tiếp theo.

Thế hệ dược nhân tiếp theo là chú hai của Ngũ Tà, Ngũ Tam Tỉnh, bao gồm cha và bác cả của Ngũ Tà, những người này thì tùy thời đều chuẩn bị hy sinh vì dược nhân.

Nhưng rõ ràng lại thất bại, đành phải gửi gắm hy vọng vào thế hệ tiếp theo, thế hệ dược nhân này lại rơi vào người Ngũ Tà.

Cuối cùng, nghìn năm chờ đợi và thí nghiệm đã không lãng phí, trên người Ngũ Tà, họ đã nhìn thấy hy vọng.

Ngũ Tà ở một độ tuổi nhất định, xuất hiện ký ức của tổ tiên, chứng tỏ đã thành công rồi.

Nhưng đằng sau niềm vui sướng lại đối mặt với nguy hiểm to lớn.

Khi đó, họ tưởng rằng làm rất bí mật, nhưng lại không biết rằng người Trương gia sau khi bắt được Vương Tàng Hải, liền đã lưu trữ ký ức của Vương Tàng Hải vào trong đan dược.

Họ không bao giờ ngờ rằng Trương gia cũng sẽ làm thí nghiệm dược nhân kiểu này.

So với Ngũ gia, Trương gia rõ ràng sở hữu thực lực và chuyên gia mạnh mẽ, có thể làm thí nghiệm hoàn hảo hơn, đạt được hiệu quả và thời gian vận dụng cũng ngắn hơn rất nhiều.

Thế hệ dược nhân của Trương gia chính là Muộn Du Bình.

Muộn Du Bình thực ra đã tỉnh lại từ sớm, sau khi tỉnh lại đồng thời sở hữu ký ức của ba người: một là Vương Tàng Hải, một là tổ tiên Trương gia, và một là của chính hắn.

Sở hữu ba loại nhân cách khác nhau, chỉ cần là người đều sẽ xuất hiện vấn đề.

May mà Muộn Du Bình sau khi đến núi Côn Luân, phát hiện loại dược liệu có thể bảo quản thi thể, đồng thời cũng sẽ khiến hắn mất đi một số ký ức.

Chương 374

Thế là hắn liền dùng chức năng mất ký ức này, không ngừng khiến mình mất trí nhớ, sau đó không ngừng hạ mộ đảo đấu, tìm kiếm ký ức của mình.

Sau đó khi gia nhập đội khảo cổ, hắn cũng đã phát hiện bí mật của Ngũ gia, và biết người Ngũ gia cũng đang nghiên cứu bí mật trường sinh.

Khi biết Ngũ Tà là dược nhân thế hệ tiếp theo, trong lòng hắn tràn ngập mâu thuẫn.

Hiện tại hắn ghét cay ghét đắng chuyện trường sinh này.

Nếu một người đang hấp hối biết mình có thể trường sinh, chắc chắn sẽ hưng phấn tột độ.

Nhưng loại chuyện này đặt lên người hắn, trong lòng lại vô cùng kháng cự.

Dù sao trên người hắn sở hữu ký ức của ba người, rốt cuộc nên thỏa mãn ký ức của ai, thỏa mãn dục vọng của ai?

Lẽ nào vì Vương Tàng Hải báo thù mà giết người Trương gia, vì lập trường của người Trương gia mà giết người Ngũ gia, hay là vì muốn sống một lần cho chính mình?

Trong mắt Trần Cẩm, Tiểu Ca là một người thường xuyên mâu thuẫn.

Thực tế, việc mang theo ký ức của ba người khiến Tiểu Ca thường xuyên rơi vào hỗn loạn.

Trong một lần hành động khảo cổ hai mươi năm trước, Tiểu Ca đã sớm phát hiện Ngũ Tam Gia có điều không ổn, và qua những điều tra

sau đó, cũng đã hiểu về chuyện Ngũ Ban, biết được Ngũ Ban là một dược nhân của Ngũ gia đời này.

Vì vậy, khi ấy Tiểu Ca cũng ẩn mình trong đội khảo cổ.

Nhưng không ngờ, Ngũ Tam Gia cùng Hoắc gia lại cản trở hành động của đội khảo cổ này, chính xác hơn là Hoắc gia muốn tìm hiểu bí mật trường sinh, bắt đám người trong đội khảo cổ làm vật thí nghiệm.

Ngũ Tam Gia chỉ bề ngoài bị Hoắc gia uy hiếp, nhưng sau khi biết kế hoạch của Hoắc gia thì lại tỏ ra cực kỳ hợp tác.

Trong lòng cả hai đều hiểu rõ, chỉ là lợi dụng lẫn nhau thôi.

Nhưng Ngũ Tam Gia là người của Ngũ gia, lại là người thông minh nhất lúc bấy giờ, chắc chắn sẽ không thật thà hợp tác với Hoắc gia.

Do đó, khi tiến vào mộ dưới biển, Tiểu Ca cũng cùng lúc với đội khảo cổ kia vào, đồng thời bí mật gọi Tạ Liên Hoàn đi cùng.

Tạ Liên Hoàn khi đó là một tên lưu manh, chẳng có tiếng tăm gì, sau khi biết trong mộ dưới biển có những thứ có thể kiếm chác được, đã chủ động liên hệ Ngũ Tam Gia và yêu cầu được đi cùng vào mộ dưới biển.

Nhưng Ngũ Tam Gia tự nhiên đã có kế hoạch trong đầu, nên vui vẻ đồng ý.

Tạ Liên Hoàn là em họ của Tiểu Ca, tuổi tác lại xấp xỉ, dung mạo thực ra cũng không khác biệt là bao.

Một khi hai người cùng lúc vào mộ dưới biển, trong môi trường tối đen như mực đó, trừ Trần Cẩm ra, những người khác căn bản không thể phân biệt được thật giả.

Vì vậy, Tiểu Ca liền ẩn mình trong bóng tối, để Tạ Liên Hoàn xuất hiện công khai với thân phận của mình, và yêu cầu một khi rời khỏi mộ dưới biển, Tạ Liên Hoàn phải lập tức trở lại Ngũ gia với thân phận của Tiểu Ca.

Đồng thời, Ngũ Tam Gia cũng nói cho Tạ Liên Hoàn biết về mối quan hệ hợp tác của Tiểu Ca và Hoắc gia, yêu cầu một khi những thành viên đội khảo cổ đó bị gây mê thì phải lập tức rời đi.

Đương nhiên, Ngũ Tam Gia cũng sẽ luôn quan sát trong bóng tối, đảm bảo sau khi Tạ Liên Hoàn rời đi, sẽ tìm một xác chết giả dạng thân phận Tạ Liên Hoàn, để những người khác đều tưởng Tạ Liên Hoàn đã chết.

Đương nhiên Ngũ Tam Gia không hề nói cho Tạ Liên Hoàn biết về bí mật trường sinh của Tiểu Ca, chuyện này là thiên cơ, người thường tuyệt đối không được biết.

Nhưng Trần Cẩm thì sao?

Khi Tạ Liên Hoàn vừa xuất hiện, cô ấy rõ ràng đã phát hiện, đó căn bản không phải Ngũ Tam Gia.

Nhưng cả Ngũ Tam Gia và Tiểu Ca đều là những người rất có chủ kiến.

Trần Cẩm cũng rất hiểu rằng Ngũ Tam Gia sẽ không làm ra chuyện gây hại cho mình.

Vì vậy, cô ấy chỉ để tâm một chút, chứ không truy cứu sâu hơn.

Nhưng sau đó mọi chuyện liên lụy đến toàn bộ kế hoạch của Hoắc gia, lại khiến Trần Cẩm thực sự không thể chấp nhận được.

Phong cách làm việc của Hoắc gia luôn tàn độc, dứt khoát, căn bản không cho người khác đường lui.

Trong cái hồ ở mộ dưới biển đó, Ngũ Tam Gia cố ý trước mặt mọi người, giả vờ như một người phụ nữ chải tóc, mục đích là để mê hoặc đám người trong đội khảo cổ.

Quả nhiên, đám thành viên đội khảo cổ lần đầu tham gia khảo cổ, căn bản không có bất kỳ sự chuẩn bị tâm lý nào, thấy hành động của Ngũ Tam Gia, tưởng Ngũ Tam Gia bị quỷ nhập, cũng không dám tiến lên.

Lúc đó, Tiểu Ca lại xuất hiện trong mắt mọi người.

Khi Tiểu Ca chủ động đặt tay lên vai Ngũ Tam Gia, Trần Cẩm và Hoắc Lâm hai người đều nhìn Tiểu Ca với ánh mắt khác lạ.

Nhưng Tiểu Ca không có thời gian để chơi trò chơi.

Đối với Tiểu Ca, việc mang theo ký ức của ba nhân cách để tìm kiếm ký ức đã mất ở mộ dưới biển, thực ra là một điều vô cùng đau khổ.

May mắn thay, ở chỗ Tây Vương Mẫu, Tiểu Ca đã tìm thấy loại ngọc dũng kỳ lạ kia, có thể khiến ký ức của mình tạm thời biến mất.

Chính vì nhờ phương pháp này, Tiểu Ca mới có thể giữ cho đầu óc mình tỉnh táo.

Mặc dù sẽ mất trí nhớ trong một khoảng thời gian, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến công việc của Tiểu Ca.

Nếu cần, Tiểu Ca hoàn toàn có thể tìm lại ký ức của mình trong những người thế thân.

Và đoạn ký ức đã mất đó sẽ trở lại sau một thời gian nhất định.

Cùng với số lần sử dụng ngọc dũng dần tăng lên, Tiểu Ca có thể kiểm soát thời gian mất trí nhớ.

Khi ở mộ dưới biển, Tiểu Ca đã phát hiện đây hẳn là một nơi nào

đó, và theo ký ức của mình, dần dần tách khỏi mọi người, một mình đi tìm Quỷ Tỳ.

Thứ này không thể để người khác có được, vì nó là chìa khóa mở Thanh Đồng Môn.

Sau khi một làn sương trắng biến mất trong hồ, tất cả thành viên đội khảo cổ đều bị gây mê, sau đó bị người của Hoắc gia ép uống loại đan dược kỳ lạ kia.

Ngũ Tam Gia cũng đã thành công đưa Tạ Liên Hoàn và Tiểu Ca thoát ra lúc đó.

Tạ Liên Hoàn được sắp xếp thành công đi đến Ngũ gia làm thế thân, nhưng Tiểu Ca vẫn không rời khỏi mộ dưới biển đó.

Đợi tất cả mọi người rời đi, Tiểu Ca vẫn ở trong mộ dưới biển.

Ai cũng không ngờ Ngũ Tam Gia lại có sức chịu đựng lớn đến vậy.

Nhưng không thể không vì Hoắc gia, vì kế hoạch.

Tiểu Ca trong khoảng thời gian đó vừa đúng lúc mất trí nhớ, hoàn toàn không thể phân biệt được, nhưng trước khi Tiểu Ca mất trí nhớ, hai người đã có một giao dịch.

Ngũ Tà đã gặp Tiểu Ca, đại khái là khoảng mười năm trước.

Tiểu Ca cũng rõ ràng nhận thấy, Ngũ Tà là dược nhân được Ngũ gia bồi dưỡng, và đã thành công sở hữu ký ức của Uông Tàng Hải.

Bản thân Tiểu Ca vốn có ba nhân cách ký ức, vì vậy cũng có thể hiểu được nỗi đau mà cái gọi là trường sinh mang lại, không như những người khác, có một sự theo đuổi và khao khát trường sinh gần như điên cuồng.

Trong lòng Tiểu Ca sản sinh ra sự bài xích và chán ghét sâu sắc đối

với loại trường sinh này.

Tiểu Ca nhìn thấy hình bóng của mình trên người Ngũ Tà, nhưng lúc đó Ngũ Tà vẫn thuộc loại ngây thơ vô tà lãng mạn.

Có thể nói, Ngũ Tà là một Tiểu Ca khác, chỉ là Tiểu Ca thức tỉnh sớm hơn Ngũ Tà một chút thôi.

Đã sớm trải qua nỗi đau mà trường sinh mang lại, Tiểu Ca quyết định nhất định phải bảo vệ Ngũ Tà thật tốt.

Làm như vậy chỉ khiến kế hoạch của Ngũ gia bị phá vỡ hoàn toàn.

Chương 375

Ngũ gia tự nhiên không muốn, nhưng lại có cách nào đây?

Tiểu Ca đã sớm hiểu rõ nhánh Uông Tàng Hải của Ngũ gia năm đó.

Nếu muốn Ngũ gia có thể bảo tồn, thì Tiểu Ca phải nhượng bộ một loại, đó là phong tỏa hoàn toàn ý thức trong cơ thể Ngũ Tà.

Ban đầu Ngũ Tam Gia cũng chống đối Tiểu Ca, nhưng trong cơ thể Tiểu Ca ẩn chứa ký ức gần bốn năm nghìn năm.

Chỉ riêng điểm này, Ngũ Tam Gia không thể nào đấu lại Tiểu Ca.

Nhưng Tiểu Ca lại có ba nhân cách ký ức, vì vậy cũng không thể đảm bảo mình rốt cuộc thuộc về bên nào.

Nếu giúp Trương gia tiêu diệt Ngũ Tà, thì nhân cách ký ức Uông Tàng Hải trong lòng Tiểu Ca sẽ vô cùng phẫn nộ, nhưng nếu giúp Uông gia, cũng sẽ tiêu diệt Ngũ gia và Trương gia, thì ký ức của Trương gia lão tổ trong lòng Tiểu Ca lại là một tình huống khác.

Cứ như vậy, may mắn thay Tiểu Ca đã nắm giữ phương pháp mất trí nhớ, vì vậy mới có thể ổn định lại.

Sau khi phát hiện ra nhánh Uông Tàng Hải của Ngũ gia, Tiểu Ca chọn cách trốn tránh chuyện này, không đối mặt.

Nhưng khi Ngũ Tà xuất hiện trong tầm mắt, Tiểu Ca liền cảm thấy Ngũ Tà và hoàn cảnh của mình trùng khớp một cách kỳ lạ, vì vậy lúc này Tiểu Ca nhìn thấy hy vọng ở Ngũ Tà, hy vọng Ngũ Ban có thể sống một cuộc đời thật sự, không bị ảnh hưởng bởi bí tịch trường sinh mấy nghìn năm kia.

Nhưng đó không phải cục diện mà Ngũ gia muốn thấy, sao có thể để thí nghiệm nghìn năm bị hủy hoại trong chốc lát?

Bị áp lực từ Tiểu Ca, Ngũ gia cũng không thể nào phản bác.

Vì vậy Tiểu Ca và Ngũ gia đã ước định, cứ mỗi mười năm Tiểu Ca sẽ đưa Ngũ Tà đến Thanh Đồng Môn một lần, dùng ngọc dũng bên trong đó để phong ấn ký ức của Ngũ Ban trong mười năm.

Mười năm ký ức hoàn toàn biến mất, quay trở lại mười năm trước.

Chỉ là triệu chứng sau khi mất trí nhớ, Ngũ Tà sẽ trở thành một đứa trẻ, trừ cơ thể không có thay đổi rõ rệt, mọi chỉ số IQ, bao gồm khả năng hành động, khả năng suy nghĩ, đều sẽ biến thành như trẻ sơ sinh.

Tất cả đều cần mười năm dần dần hướng dẫn mới có thể dần dần hồi phục như cũ.

Vì vậy, những bức ảnh mà Ngũ Ban nhìn thấy ở trại điều dưỡng đều là cuộc sống mười năm trước của Ngũ Tà.

Bao gồm cả những người như Trần Cẩm, sau khi tiến vào Thanh Đồng Môn đều sẽ biến thành bộ dạng đó.

Vì vậy, trại điều dưỡng cũng trở thành một nơi độc quyền của Trương gia, chuyên dùng làm nơi hồi phục.

Tiểu Ca hứa với Ngũ gia, đảm bảo trong mười năm sẽ không để xảy ra bất kỳ chuyện gì trong giới cổ vật, để Ngũ gia dần dần phát triển, Tiểu Ca tự tin rằng cho dù Ngũ gia phát triển một hai trăm năm cũng sẽ không thoát khỏi lòng bàn tay mình.

Ngũ gia cũng trong mười năm đó đều giữ lời hứa, không để Ngũ Tà phát hiện ra một chút manh mối nào.

Chỉ là đến mười năm thứ hai, Ngũ Tà rốt cuộc đã lưu lại một chiêu.

Mỗi lần điểm khởi đầu ký ức của Ngũ Tà, đều xuất hiện ở bên ngoài thác nước dưới Thần thụ Tần Lĩnh.

Nếu không có ngoài ý muốn, Ngũ Tà hẳn sẽ nằm trên một căn nhà tre, sau đó sẽ xuất hiện ở bệnh viện, bắt đầu cuộc sống mười năm tiếp theo, tất cả đều do Tiểu Ca sắp xếp.

Mỗi lần đưa Ngũ Tà đến Thần thụ Tần Lĩnh đều là những người khác nhau.

Những người này đều có một mục đích, đó là để Ngũ Tà tin rằng cây đồng có thể khiến một người sau khi sử dụng loại siêu năng lực đó thì sẽ mất đi ký ức.

Tất cả đều vì Ngũ Tà tin rằng con người sẽ tạm thời mất trí nhớ trong quá trình này.

Nhưng điều khiến Tiểu Ca không ngờ tới là Ngũ Ban trong chuyện này lại là một biến số quá lớn, đến nỗi tất cả kế hoạch đều bị phá vỡ.

Ngũ Tà lẽ ra phải bị đưa vào Thanh Đồng Môn để phong ấn ký ức mười năm, nhưng lại được Ngũ Ban an toàn đưa ra khỏi Tần Lĩnh.

Chỉ là những điều này không thể ngăn cản quyết tâm của Tiểu Ca.

Đối với Ngũ Ban, kẻ đột nhiên xuất hiện phá đám này, Tiểu Ca thực ra cũng không có cách nào tốt.

Nói thật, Ngũ Ban cũng tương đương một người bạn, Tiểu Ca không thể động thủ với Ngũ Ban, thứ hai nếu hai người thực sự ra tay, Tiểu Ca cũng không có đủ tự tin có thể đánh bại Ngũ Ban.

Nhưng, kế hoạch phải được thực hiện tiếp.

Cái ông hòa thượng mà Ngũ Ban và Ngũ Tà gặp trên xe lửa trước đó, chính là Tiểu Ca giả dạng.

Mục đích là để cưỡng chế đưa Ngũ Tà đi, một lần nữa tiến vào

Thanh Đồng Môn để phong ấn ký ức mười năm.

Kế hoạch của Tiểu Ca phải liên kết chặt chẽ.

Muốn tiến vào Thanh Đồng Môn trong Vân Thiên Cung thì nhất định phải đến chỗ Thần thụ Tần Lĩnh.

Mặc dù trên người có mật mã, cũng phải đến đó, dường như là một loại nhận diện thân phận, chỉ có đến Tần Lĩnh thì mới có tư cách tiến vào Thanh Đồng Môn trong Vân Lý Thiên Cung.

Lần này tất cả kế hoạch đều bị phá vỡ, nhưng không thể để kế hoạch cứ như vậy bị Ngũ Ban phá hoại.

Vì không có cách nào động thủ với Ngũ Ban, Tiểu Ca chỉ có thể cưỡng chế đưa kế hoạch bị phá vỡ trở lại quỹ đạo.

Do đó, trên xe lửa, Tiểu Ca đã cưỡng chế đưa Ngũ Tà đi, và thiết lập một loạt chướng ngại để ngăn cản Ngũ Ban truy đuổi.

Trong khoảng thời gian đó, Tiểu Ca sẽ đưa Ngũ Tà vào Thanh Đồng Môn, phân tích mười năm ký ức đó.

Nhưng một chuyện khác lại xuất hiện sơ hở, đó là nhóm người Trần Cẩm, thời gian của họ cũng không còn nhiều, nếu trong khoảng thời gian này không thể tiến vào Thanh Đồng Môn thì họ cũng sẽ biến thành Cấm Bà, Tống Tử.

Nhưng Tiểu Ca là một sự tồn tại không thể dung thứ cho loại sai lầm này xảy ra, liền thông báo trước cho Trần Cẩm phải đến Thần thụ Tần Lĩnh rồi đợi trong Vân Thiên Cung, để Tiểu Ca đưa họ vào, trấn áp loại triệu chứng kỳ lạ trên người họ.

Hai mươi năm đã trôi qua.

Điều khó kiểm soát nhất trên thế giới này là lòng người, trong hai mươi năm, thân phận của một người rốt cuộc sẽ biến đổi như thế

nào, không ai rõ.

Chẳng hạn như Lão Dương mà Ngũ Ban gặp, chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã xảy ra biến hóa long trời lở đất, có thể vứt bỏ tình bạn bao năm không màng, còn ra tay tàn nhẫn với Ngũ Tà, mục đích là để hồi sinh mẹ mình.

Nhưng thủ đoạn của Lão Dương kém một chút, chỉ là một quân cờ bị Tiểu Ca lợi dụng thôi.

Trong kế hoạch của Tiểu Ca, Ngũ Ban trong mười năm ký ức đầu tiên ngoài Lão Dương ra, không có bạn bè nào khác.

Vì vậy, chỉ cần khống chế được Lão Dương, thì kế hoạch này có thể tiếp tục thực hiện.

Nhưng hai mươi năm, mẹ của Lão Dương vì tai nạn đã mất đi sinh mạng, Lão Dương cũng vì say mê năng lực của cây đồng, muốn hồi sinh mẹ mình.

Tiểu Ca và Ngũ Tà, hai người vì thức tỉnh ký ức nên kỹ năng cơ thể cũng xảy ra biến hóa kỳ lạ, đó là có thể mãi mãi giữ ở độ tuổi khoảng hai mươi.

Bí mật trường sinh rốt cuộc đã thể hiện hoàn hảo trên hai người họ, mặc dù tồn tại tác dụng phụ lớn, nhưng vẫn có người vô cùng ngưỡng mộ kỹ năng này.

Trong hai mươi năm, Ngũ gia đã điên cuồng bố cục.

Mười năm đầu tiên bị Tiểu Ca thành công trấn áp, mười năm thứ hai lại vì thời cơ chưa chín muồi, Ngũ Tam Gia đã không chọn ra tay, vẫn tiếp tục nhẫn nhịn.

Đến mười năm thứ ba, nếu lần này lại thất bại.

Vậy thì Ngũ gia sẽ không có ai có thể kiên trì được nữa.

Tiểu Ca có thể trường sinh, nhưng Ngũ gia thì không.

Vì vậy Ngũ Tam Gia phải liên hợp tất cả thế lực có thể lợi dụng, cùng chống lại Tiểu Ca.

Những gì Tiểu Ca đã làm trong nhiều năm qua, rốt cuộc đã khiến Trương gia mất đi hy vọng.

Lúc này, nhánh Trương Đại Phật Gia lại đột nhiên quật khởi, vì vậy đã chủ động tách khỏi mạch Trương gia, và tích cực khiến bản thân lớn mạnh.

Chương 376

Nhưng tất cả trong mắt Tiểu Ca đều không quá quan trọng.

Chính vì thái độ này, đã khiến Trương Đại Phật Gia nhìn thấy cơ hội, muốn hoàn toàn áp đảo Tiểu Ca, từ đó giành lấy vị trí tộc trưởng Trương gia.

Ngũ Tam Gia lúc này cũng vừa vặn nắm bắt được một sơ hở.

Trước khi mười năm thứ ba chưa hoàn toàn mở ra, Thượng Tam Môn, Trương gia của Trương Khải Sơn, tức Trương Đại Phật Gia đời này.

Bình Tam Môn, Trần gia do Trần Bì A Tứ đại diện, Ngũ gia của Ngũ Tam Gia, và Hạ Tam Môn Hoắc gia, bao gồm cả Tề gia do Hắc Hạt Tử đại diện, vài gia tộc đều đã phát triển khá mạnh mẽ trong vài năm qua.

Đối với những gia tộc còn lại, Ngũ Tam Gia đã không chọn hợp tác.

Bởi vì họ căn bản không có thực lực và khả năng gánh vác.

Ngay cả Tạ Liên Hoàn cũng luôn bị che mắt, lần này thậm chí còn trực tiếp lôi kéo tất cả thành viên đội khảo cổ mà Tiểu Ca đã giúp đỡ vào cuộc.

Và hứa rằng một khi kế hoạch được thực hiện thành công, sẽ hóa giải tất cả lời nguyền trên người họ.

Và sẽ không phải chịu đựng nỗi đau cứ mỗi mười năm phải vào Thanh Đồng Môn nữa.

Mặc dù Ngũ Tam Gia chỉ nói bâng quơ, nhưng họ lại tin.

Rốt cuộc, lúc đó họ đã được Trương Đại Phật Gia đích thân ra mặt chứng minh, và hứa với một đội khảo cổ, một khi kế hoạch chính thức thực hiện thành công, thì có thể hứa cho họ một suất giành được tư cách trường sinh.

Có cái cá cược trường sinh mà Ngũ Tam Gia đã hứa, những lão già bất tử của Cửu Môn cuối cùng cũng không thể ngồi yên được, vì trong lòng họ hiểu thời gian còn lại không nhiều, người sống lâu, sống an nhàn rồi, tự nhiên vô cùng sợ hãi cái chết.

Bây giờ vừa vặn có một cơ hội tốt để giành được tư cách trường sinh bất tử, sao có thể không động lòng, và đó cũng là thứ họ luôn theo đuổi, nếu không thì ai lại nguyện ý cả đời lặn lội trong mộ phần.

Nhưng mọi chuyện không thể phát triển như họ mong muốn.

Hai mươi năm đã trôi qua, Tạ Liên Hoàn dù có ngu ngốc đến mấy cũng không thể không nhìn ra chút manh mối.

Thực ra, sau khi ra khỏi mộ dưới biển, Tạ Liên Hoàn đã phát hiện ra mọi chuyện có chút không ổn, các thành viên đội khảo cổ biến mất một cách bí ẩn.

Bao gồm cả việc Ngũ Tà động một cái là biến mất mười năm, Tạ Liên Hoàn cũng có phần hiểu rõ, nhưng lại không biết tình hình cụ thể bên trong.

Nhưng mọi chuyện đều có cái vạn nhất, Tạ Liên Hoàn đã nhìn ra một số điểm kỳ lạ từ lão Thuận Tử đã chết.

Vì vậy, sau khi ra khỏi mộ dưới biển, Tạ Liên Hoàn đã khắp nơi lưu tâm đến động tĩnh của Ngũ Tam Gia.

Mặc dù Ngũ Tam Gia không hề tiết lộ sự việc cho Ngũ Tà, nhưng Ngũ Tà luôn tìm thấy manh mối từ một số dấu vết, sau đó liền thỉnh thoảng hỏi Tạ Liên Hoàn, vì vậy Tạ Liên Hoàn cũng từ miệng Ngũ Tà

biết được một số chuyện mà mình không hề hay biết.

Mỗi lần như vậy, Tạ Liên Hoàn luôn coi kế hoạch của Tiểu Ca là bị lợi dụng làm quân cờ, trong lòng không thể cam tâm, đã muốn thử thì sao không thể chia một chén canh?

Khi hai phe thế lực đều đang tập hợp tất cả sức mạnh chuẩn bị đại quyết chiến, Tạ Liên Hoàn cũng đang lén lút phái một đội quân nhỏ theo dõi.

Theo xu hướng phát triển của sự việc.

Ngũ Tà giả mà Ngũ Ban nhìn thấy ở Ngũ gia ban đầu chính là do Tạ Liên Hoàn sắp xếp, bao gồm cả Ngũ Tam Gia giả kia, đều là người được tìm đến giả mạo, tất cả mục đích đều là để gây nhiễu loạn thị giác của người khác, từ đó đạt được mục đích của mình.

Hiện tại tổng thể nên tồn tại ba thế lực, Tiểu Ca trong ba mươi năm đó không thể không có chút sắp xếp và chuẩn bị nào.

Ví dụ như trại điều dưỡng Tây Sơn của Trương gia, chính là một trong những thế lực đó.

Kẻ bảo vệ bị Ngũ Ban truy đuổi suốt dọc đường, thực ra chính là kẻ chủ mưu năm đó đã tiêu diệt toàn bộ đội khảo cổ bản gốc.

Kẻ bảo vệ đó luôn theo sát Tiểu Ca, và cũng đã thức tỉnh Kỳ Lân Huyết Mạch.

Tiểu Ca trong hai mươi năm đương nhiên cũng đã phát hiện ra điều kỳ lạ.

Vì vậy, khi ở cổ lầu Trương gia, Tiểu Ca đã để mặc Ngũ Ban và Bàn Tử phá hủy cổ lầu Trương gia.

Những thứ bên trong thực sự quá khó chấp nhận, nếu không phá hủy nó, thì nghìn năm sau hoặc trong một thời gian nào đó sẽ xuất

hiện một quái vật giống như Tiểu Ca.

Đã chọn con đường này, vậy thì phải cắt đứt mọi đường lui.

Trương gia cũng vì chuyện này mà hoàn toàn mất đi hy vọng vào Tiểu Ca.

Thậm chí, không ít người đã nảy sinh ý nghĩ khác, đó là để Trương Đại Phật Gia lãnh đạo gia tộc.

Nhưng thực ra những điều này đều không quan trọng, đối với Tiểu Ca mà nói.

Hiện tại điều duy nhất Tiểu Ca làm, đó là dùng cả đời mình để đảm bảo Ngũ Tà ngây thơ vô tà.

Dùng mười năm của mình đổi lấy mười năm của Ngũ Ban.

Thế lực mà Tiểu Ca có thể mượn cũng nhiều đến đáng sợ, trên người Tiểu Ca có Quỷ Tỳ, có thể tùy lúc tiến vào Thanh Đồng Môn.

Bất kể người khác có bao nhiêu sức mạnh, chỉ cần vận dụng Quỷ Tỳ để điều động âm binh, thì Tiểu Ca là vô địch.

Khi các phe thế lực đều tập trung sức mạnh của mình tại Vân Thiên Cung trên Côn Luân Sơn, Cửu Đức Khảo, lão người nước ngoài với cơ thể đã nửa chôn xuống đất, lúc này cũng cuối cùng không thể ngồi yên được.

Không cần người khác nhắc nhở, lão cũng có thể hiểu, thực ra bao nhiêu năm qua, lão luôn bị Ngũ Tam Gia lợi dụng.

Thậm chí bao gồm cả từ mạch Ngũ lão tổng bắt đầu, lão đã luôn bị Ngũ gia lợi dụng, để chống lại sự tấn công từ Trương gia.

Bao gồm cả những thứ như Cẩm Thư Thời Chiến Quốc, Đồng Ngư, Ngũ gia trong lòng thực ra đã sớm rõ.

Chúng mới là chìa khóa, mới là chìa khóa mở Thanh Đồng Môn.

Chỉ là Ngũ gia luôn che mắt Cừu Đức Khảo, mỗi lần Cừu Đức Khảo đều tưởng mình đã có được thứ quý giá nhất.

Nhưng không biết, thực ra mỗi bước đi đều đã được Ngũ gia sắp xếp.

Lần hành động cuối cùng này, Ngũ Tam Gia cũng ám chỉ.

Cừu Đức Khảo, bí mật trường sinh ở trại điều dưỡng Tây Sơn.

Ngũ Tam Gia muốn lợi dụng Cừu Đức Khảo để kiềm chế Tiểu Ca.

Bởi vì trong trại điều dưỡng Tây Sơn.

Có một nhân vật vô cùng quan trọng, đó là Tề Vũ.

Tề Vũ không phải ai khác, chính là con trai ruột của Hắc Hạt Tử.

Chỉ là hai mươi năm trước, Tề Vũ cũng đi theo đội khảo cổ đó rồi biến mất một cách bí ẩn.

Hắc Hạt Tử vì vậy liền nghĩ Tề Vũ đã chết.

Trong trại điều dưỡng Tây Sơn.

Ngũ Ban lúc này đốt một điếu thuốc, tĩnh lặng nhìn hai người trước mặt.

Trời tờ mờ sáng, hai người không có chút dấu hiệu tỉnh lại.

Nhưng Ngũ Ban cũng không vội, luôn có một cảm giác, chỉ cần mình cứ đợi ở đây, sẽ đợi được đáp án cho một bí mật đã khiến mình bối rối bấy lâu.

Hai người đó cũng đã có một sự hiểu biết nhất định về bí mật này.

Dường như tầng hầm đã lâu không có người hút thuốc, hoặc do quá sạch sẽ.

Chương 377

Người bị truy sát đã bị khói thuốc của Ngũ Ban làm cho tỉnh giấc.

“Khụ khụ!

Khụ khụ khụ!” “Có thể dập thuốc được không?” Nghe người đó nói, Ngũ Ban điềm tĩnh ném đầu thuốc xuống đất, sau đó dùng chân nhẹ nhàng giẫm nát điếu thuốc.

“Hai mươi năm trôi qua, cuối cùng cũng có một gương mặt mới xuất hiện.

Tôi cứ tưởng hôm nay mình nhất định sẽ chết rồi, không ngờ lại có một kẻ phá đám chen vào.

Cậu là ai?” Người tỉnh dậy trước đó thong dong kéo một chiếc ghế đẩu, chậm rãi đi đến, ngồi xuống trước mặt Ngũ Ban.

Sau đó nhẹ nhàng xoa vai mình.

Rõ ràng, trước đó người này đã bị trói trong tầng hầm, mục đích là để ngăn không cho trốn thoát.

Nhìn vết thương trên cổ, tên bảo vệ kia trước đó chắc chắn đã dùng dao kề vào cổ người này, nhưng không thoát được.

Đối với việc người này chủ động hỏi thân phận của mình, Ngũ Ban không cảm thấy bất ngờ, dù sao thì thân phận của người này chắc cũng rất đặc biệt.

Ngũ Ban dứt khoát cũng không giấu giếm nữa, dù sao lúc này mình cũng có thêm một thân phận, đó là ân nhân cứu mạng của người đó.

“Ngũ Ban!

Con nuôi của Ngũ gia!” Nghe Ngũ Ban trả lời, đồng tử mắt người

đó đột nhiên giãn lớn, sau đó đứng dậy, cũng không màng đến vết thương trên người, chăm chú nhìn chằm chằm vào mắt Ngũ Ban, cố gắng nhìn ra điều gì đó từ mắt mình.

Ngũ Ban cảm thấy không có gì phải giấu giếm, vì vậy cũng nhìn thẳng vào mắt người đó.

"Ngũ Tam Gia và cậu có quan hệ gì?" "Tôi đã là con nuôi của Ngũ gia.

Vậy thì là con nuôi của Ngũ Tam Gia rồi!" Thực ra Ngũ Ban nghe hỏi như vậy, trong lòng cũng thấy hơi kỳ lạ, mặc dù mới xuất đạo được vài năm, nhưng giờ thực lực và câu chuyện của mình đã đủ để lan truyền khắp giới đạo mộ.

Theo quan sát của Ngũ Ban, biểu cảm và thái độ của người này cho thấy, trước đó không hề quen biết mình.

Điều khiến Ngũ Ban càng ngạc nhiên hơn là người này lại có liên hệ với Tam Gia.

Nhưng nhìn biểu cảm thì Tam Gia và người này dường như không hợp nhau, biết đâu hai người lại có ân oán.

Chẳng lẽ năm đó Ngũ Tam Gia đã giam cầm người này ở đây?

Nghĩ đến những điều không hay, sắc mặt Ngũ Ban có chút âm trầm xuống, nếu mọi chuyện là như vậy, thì thực sự không hiểu mục đích của Tam Gia là gì.

"Cái lão khốn nạn đó bây giờ chắc chưa chết đâu nhỉ." "Xin khách khí một chút.

Tôi đã là người của Tam Gia, vậy thì anh nên hiểu một chuyện." Ngũ Ban nói chưa dứt lời.

Người đó đã cắt ngang.

“A a.

Ha ha ha!

Ha ha ha, khách khí một chút!

Bảo tôi khách khí một chút!” Nhìn người đó gào thét một cách điên cuồng, Ngũ Ban càng thêm khẳng định suy đoán trong lòng mình vừa nãy.

“Cậu cũng phát hiện ra điều không ổn?

Bị bán rồi sao?

Ngũ Tam Gia cái lão khốn nạn đó chắc chắn không phải kẻ dễ đối phó, đối với cậu con nuôi này cũng chỉ là quan hệ lợi dụng thôi.” “Chỉ là một quân cờ, bây giờ lại còn ra vẻ bảo vệ thể diện, thật buồn cười.” “Cậu không sợ tôi giết cậu sao?” Nghe người đó vẫn còn chế nhạo Tam Gia.

Mặc dù Tam Gia đôi khi làm việc quả thực không quá kín đáo, nhưng tất cả đều vì để tồn tại.

Mọi chuyện cũng không thể nhìn từ một phía.

Nếu nói từ khía cạnh khác, thì Ngũ Tam Gia làm những chuyện không mấy quang minh đó, thực ra cũng có lý do riêng.

“Tôi đương nhiên không sợ anh giết tôi, đã ở đây, anh hẳn muốn giải đáp những khúc mắc trong lòng đúng không.

Nhưng anh nghĩ tôi sẽ nói cho anh biết sao?” “Bây giờ tôi có thể giao dịch với anh, nếu anh có thể cứu tôi ra ngoài thành công, thì tôi có thể nói cho anh biết tất cả những bí mật tôi biết.

Bao gồm cả bí mật trường sinh.” Ngũ Ban nghe đến cuối cùng, về bí mật trường sinh, đồng tử của anh không kìm được mà co rút lại!

Thứ mà Lão Cửu Môn vẫn khổ sở tìm kiếm.

Lại không ngờ hôm nay lại có thể có được đáp án từ đây.

Thấy biểu cảm của Ngũ Ban, người đó hài lòng.

Người đó liếc nhìn người còn lại đang nằm gục bên cạnh.

Hạ quyết tâm, cầm con dao găm trên bàn vào tay, bất kể Ngũ Ban có nghe những gì mình vừa nói hay không, nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi người đó.

Khi Ngũ Ban nhìn người đó cầm dao găm hung hăng đâm vào cổ kẻ bảo vệ, Ngũ Ban không hề ngăn cản.

Người đó đối với hành vi không can thiệp của Ngũ Ban cũng hài lòng.

"Yên tâm đi, tôi nhất định sẽ không để cậu chịu thiệt.

Nhưng trước tiên cậu phải nói cho tôi biết, bây giờ cậu làm việc cho ai, không phải là do cái lão khốn nạn Ngũ Tam Gia phái đến đó." Lau sạch máu tươi trên tay, người đó lại kéo một chiếc ghế đẩu, mãn nguyện ngồi xuống trước mặt Ngũ Ban.

"Yên tâm đi, lần này tôi hành động một mình, không hề nói cho bất kỳ ai.

Mục đích của tôi đến đây, chỉ là để giải đáp những khúc mắc trong lòng, không muốn mãi mãi bị người khác coi là quân cờ, mặc cho người khác điều khiển." Ngũ Ban nói một cách chân thành.

Và cũng không hề giấu giếm gì, đến đây cũng chỉ để giải đáp những khúc mắc trong lòng mà thôi.

Nghe Ngũ Ban nói vậy, người đó không trực tiếp trả lời Ngũ Ban, mà ánh mắt thất thần nhìn xuống đất, mãi không thể dứt ra được.

"Cậu là con nuôi vô dụng, cũng bị lợi dụng làm quân cờ." "Đã tìm đến đây, vậy thì cậu hẳn đã phát hiện ra rồi, mọi chuyện hẳn có điều

không ổn, và cậu hẳn cũng có không ít suy nghĩ về chuyện trường sinh này.

Vì vậy, tôi, bây giờ không phải tôi cứu cậu, mà là cậu cứu tôi." Nói rồi, người đó lại đứng dậy từ ghế đẩu, chậm rãi đi đến trước mặt Ngũ Ban, đặt bàn tay phải lên đỉnh đầu Ngũ Ban.

"Cậu tin tôi đi, tôi sẽ giúp cậu toại nguyện." Ngũ Ban nghe nói vậy, trong lòng đột nhiên nổi lên một luồng hỏa khí vô cớ, xoay người tát một cái vào mặt người đó.

"Mẹ nó, đầu óc có bệnh sao!" Ngũ Ban thực sự không hiểu người này, vừa mới được cứu ra, thoắt cái lại có ý muốn thu phục mình.

Lại còn đặt tay lên đầu mình, muốn sờ đầu mình, như vậy thực sự không thể nhịn được nữa rồi, chẳng lẽ người này bị giam lâu quá mà sinh ra bệnh trầm cảm sao.

Nhưng Ngũ Ban nhìn kỹ người này, một vẻ mặt không thể tin nổi.

Người này chắc chắn có bệnh trong đầu, lại đột nhiên nảy sinh ý nghĩ như vậy, thật là si tâm vọng tưởng.

"Hả?" Người đó với vẻ mặt không thể tin nổi của Ngũ Ban, cố gắng lùi lại phía sau.

Và không vì cái tát của Ngũ Ban mà cảm thấy tức giận.

Sau đó nhìn thấy Ngũ Ban dường như không có ác ý với mình, liền mạnh dạn bước lên phía trước một lần nữa.

Ngũ Ban nhìn người đó lại giơ tay lên, sắp sửa đặt lên đầu mình.

Chương 378

Ngũ Ban cũng vẻ mặt ngơ ngác nhìn, sau đó một cước trực tiếp đá vào bụng người đó.

Mặc dù một cước không dùng nhiều sức, nhưng đủ để người đó đau đến mức hét lên.

Nhưng người đó cũng là một đấng nam nhi, khi bị Ngũ Ban đá bay ra thì ngay cả một tiếng kêu cũng không phát ra.

Khi ngã xuống đất, người đó ôm bụng, rõ ràng cú đá vừa rồi rất đau, mồ hôi lạnh chảy trên trán, lông mày cau chặt.

Cả cơ thể cuộn tròn lại như con tôm.

"Không chịu sự khống chế của tôi?!

Không thể nào!" Nghe giọng nói yếu ớt của người đó, Ngũ Ban cười cười, thực ra anh cũng không hiểu vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ là thấy người đó như thằng ngốc muốn sờ đầu mình, cảm thấy có một loại cảm giác sỉ nhục.

Cảm giác sỉ nhục này dường như không phải từ bản thân, mà là từ Chi Vưu Chiến Thần trong cơ thể.

Một vị Chiến Thần thượng cổ, sao có thể tùy tiện bị người khác sờ đầu, cố gắng khống chế, thật là chuyện hoang đường, giấc mơ hão huyền.

"Thấy chưa, ngay từ đầu cậu đã lừa tôi, vậy thì đừng trách tôi không khách khí với cậu." Ngũ Ban chậm rãi bước lên phía trước, nhấc chân phải lên.

Chậm rãi dẫm lên lòng bàn tay người đó.

Sau đó nhẹ nhàng xoay mũi chân, xoay tròn tại chỗ.

Thậm chí có thể nghe thấy tiếng xương gãy, máu trên lòng bàn tay thậm chí đã làm giày của Ngũ Ban nhuộm một màu đỏ tươi.

Nhưng người này thật sự có thể nhịn, mặc dù vừa rồi bị một cú đá phế mất khả năng hành động, nhưng ít nhất vẫn có thể giữ được tỉnh táo, giờ đây bị ngược đãi như vậy, nhưng vẫn không nói một lời.

"Ái chà, không tồi lắm!

Tôi cho cậu cơ hội cuối cùng, nói hết những gì cậu biết ra.

Tôi không có địch ý với cậu, tôi đến đây chỉ để tìm kiếm bí mật thôi, nếu cậu có thể nói ra bí mật, thì tôi có lẽ có thể cân nhắc cứu cậu ra ngoài." "Và cậu hẳn cũng có thể thấy, tôi và những người ở đây không có quan hệ gì, vì vậy tôi và họ cũng không có bất kỳ xung đột lợi ích nào." "Nhưng, bây giờ vừa rồi cậu đã lừa tôi, cố gắng lợi dụng tôi, đó là sai lầm lớn nhất.

Vì vậy cậu phải trả giá cho sai lầm của mình, tôi không có vấn đề gì chứ." Giọng nói của Ngũ Ban như một mũi tên lạnh lẽo chậm rãi đâm vào tim người đó.

Cảm nhận được nỗi đau từ lòng bàn tay truyền đến đại não, người đó cuối cùng cũng không nhịn được nữa.

"A!" Tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết vang vọng không ngừng trong tầng hầm này.

Mặc dù luôn bị giam giữ ở đây, nhưng lại không hề chịu bất kỳ sự ngược đãi nào, chỉ đơn thuần bị mềm cấm mà thôi, và chính vì vậy, rất nhiều chức năng cơ thể đã bị thoái hóa.

Nếu không phải ý chí của người đó mạnh mẽ, thì vừa rồi đã gào thét ra rồi.

Là hậu duệ của danh môn, không thể làm mất mặt gia tộc của mình.

Người đó sau khi Ngũ Ban nói những lời đó, cuối cùng cũng không thể chịu đựng được nữa, chức năng cơ thể của người đó thực sự quá kém.

Bị giam cầm ở đây hơn hai mươi năm, một vẻ mặt chua xót và tủi thân, kèm theo tiếng gào thét bi thảm, không kìm được mà bật khóc.

Nhìn bộ dạng đó, Ngũ Ban không hề sản sinh ra lòng đồng tình hay thương hại.

Ngũ Ban không phải là một người máu lạnh, nhưng đối với loại người này, anh buộc phải giữ thái độ lãnh đạm.

Nếu Ngũ Ban đoán không sai, người này trước đó đã cố gắng khống chế mình, chỉ là không thành công mà thôi.

Ngũ Ban khó chịu dời chân ra, đỡ chiếc ghế đẩu mà người đó vừa làm đổ dậy.

Đột nhiên phát hiện, căn phòng ban đầu bằng phẳng vô cùng, đã bị khắc ra một vết tích giống như một trận pháp.

Nhìn loại trận pháp này Ngũ Ban đột nhiên nghĩ, Hắc Hạt Tử khá giỏi sử dụng.

Chẳng lẽ, người này vừa rồi vô tình đã bố trí trận pháp, từ đó khống chế mình?

Nhưng cuối cùng lại không thành công mà thôi, xem ra cũng là một nhân tài, có thể ở đây, trong lúc mình không chú ý, làm ra động tác nhỏ như vậy.

Nhưng may mắn thay tinh thần của mình mạnh mẽ.

Dù sao thì đối với những thủ đoạn phụ trợ như trận pháp này, Ngũ

Ban có một sự nhận thức khá trống rỗng.

"Xem ra cậu cũng không phải người bình thường, lại có thể làm được một bước như vậy trong lúc tôi không phát giác.

Nếu là người bình thường, rơi vào tay cậu e rằng sẽ mắc mưu của cậu." Nghe Ngũ Ban khen ngợi như vậy.

Người đó chậm rãi đứng dậy.

"Người Tề gia của tôi tự nhiên có bản lĩnh của mình." "Cậu là người Tề gia?" Nghe người đó nói vậy, trong lòng Ngũ Ban đoán già đoán non, không ngờ Hắc Hạt Tử thực sự có quan hệ nhất định với mình, vậy thì bản lĩnh trên người Hắc Hạt Tử học được từ ai cũng không công mà phá.

Tề gia mang Huyền Vũ Huyết Mạch, ngoài ra, còn nắm giữ bản lĩnh chiêm bốc quẻ.

Người này tự xưng là người Tề gia, xem ra độ tin cậy rất cao.

"Đương nhiên, tôi Tề Vũ chắc chắn sẽ không làm mất danh tiếng của Tề gia." "Tề Vũ!

Chẳng phải đã chết rồi sao?" Dù là trong lời của Tam Gia hay Nhị Gia, Ngũ Ban đã sớm xác định Tề Vũ này đã chết không thể chết hơn được nữa.

Nay người này lại xuất hiện trước mặt như vậy, sao có thể không kinh ngạc.

"A a, chắc là do Ngũ Tam Gia cái thứ chó chết đó nói đi, nếu không như vậy, sao có thể lừa Tề gia, giam cầm tôi ở đây!" Nghe ngữ khí kinh ngạc của Ngũ Ban, Tề Vũ cười lạnh hai tiếng.

Ngũ Ban lúc này cũng hiểu ra, hóa ra Tam Gia và Nhị Gia bao gồm cả người Ngũ gia trước đó vẫn luôn giấu giếm, không muốn mình biết

sự thật.

Thấy hôm nay mình sẽ vén màn bí mật ở đây, Ngũ Ban có chút không tin, nhưng lại cố gắng biết sự thật.

“Lúc đó trong đội khảo cổ cũng có cậu sao?” “Không ngờ cậu cũng biết chuyện đội khảo cổ, xem ra Ngũ Tam Gia cái thứ chó chết đó cũng có những điều không giấu giếm.

Đúng vậy, năm đó Ngũ Tam Gia cái lão khốn nạn đó, đã lừa tôi vào đội khảo cổ, lúc đó vì muốn tìm hiểu bí mật trường sinh, tôi đã cùng anh ấy vào mộ dưới biển.” “Nhưng không ngờ lại bị Ngũ Tam Gia cái lão hỗn đản đó liên kết với Hoắc gia gài bẫy tôi, nếu không phải Ngũ Tam Gia làm ra chuyện như vậy, tôi cũng sẽ không ghi hận đến thế.” “Mọi chuyện đều có một cái vạn nhất, lúc đó sau khi tôi bị gây mê, trùng hợp hôm đó tôi bị cảm, mũi không thông khí, vì vậy không hề bị gây mê, nhưng thấy các thành viên khác đều đã ngất xỉu.” “Tôi cũng hiểu lúc đó mình đã trúng kế, vì vậy tôi cũng dứt khoát giả vờ ngất xỉu, sau đó tôi liền trơ mắt nhìn Ngũ Tam Gia, ép tôi uống loại đan dược kỳ lạ đó.” “Lúc đó tôi không hề biết loại đan dược đó có tác dụng cụ thể gì, nhưng tôi biết Ngũ Tam Gia cái thứ chó chết đó tuyệt đối sẽ không cho tôi uống thứ gì tốt đẹp, vì vậy lúc đó tôi đã giữ lại một tâm ý, kẹt viên đan dược ở cổ họng mà không nuốt xuống.” “Ngay sau đó tôi liền cùng các thành viên đội khảo cổ tiến vào đây.

Nhưng ở đây tôi có một bí mật, chắc chắn cậu sẽ cảm thấy hứng thú, những bức ảnh đó cậu đã xem rồi đúng không?

Chẳng lẽ không phát hiện ra điều gì đặc biệt sao?” “Tôi đã xem rồi, tuổi của Ngũ Tà vẫn không thay đổi, nhưng lại dần dần già đi theo thời gian trôi qua.” Ngũ Ban cũng không phủ nhận chuyện này, nói ra sự thật.

Hiện tại trong lòng Ngũ Ban vô cùng khó chịu, Hắc Hạt Tử là bạn

của mình, Tề Vũ lại là con ruột của Hắc Hạt Tử, chỉ là trong lòng Hắc Hạt Tử cho rằng Tề Vũ đã chết từ lâu, lại không ngờ gặp được ở đây.

Và nếu Ngũ Ban đoán không sai, Tề Vũ bị giam cầm ở đây nhất định là ý của Tam Gia, Hắc Hạt Tử bao nhiêu năm qua vẫn luôn là bạn thân thiết của Tam Gia.

Một điểm khó chấp nhận nhất, không ngờ Tam Gia những năm này vẫn luôn lén lút làm nhiều chuyện như vậy, thậm chí không tiếc giam cầm con trai của bạn thân.

"Cậu cũng là người thông minh, đúng vậy, Ngũ Tam Gia cái thứ chó chết đó đã giam cầm tôi ở đây, nhưng lúc đó anh ta cũng không dám giết tôi, sợ rằng giết tôi sẽ gây ra phản đòn.

Vì vậy anh ta liền luôn giam cầm tôi ở đây.

Những đĩa quang mà cậu thu được trước đó thực ra đều là do Ngũ Tam Gia làm." "Đợi một chút, tôi có điều không hiểu." "Có gì mà không hiểu, tất cả đều là cục diện đã được bố trí." "Tam Gia không phải vẫn luôn ở bên cạnh tôi sao?

Ngoại trừ gần đây đột nhiên biến mất, thì lúc đó anh ấy đã gửi những đĩa quang đó từ Cách Lý Mộc đến Trường Sa." "Không thể không nói, anh ta đã lừa cậu xoay như chong chóng.

Cái lão hồ ly đó, nói thật cho cậu biết, Ngũ Tam Gia ở nhà cậu là đồ giả." "Cụ thể là ai?

A, chắc là Tạ Liên Hoàn đã chết trong mộ dưới biển năm đó.

Bởi vì là người của thế hệ đó, chỉ có cậu em họ này có ngoại hình tương tự.

Chương 379

Cũng chỉ là một người đáng thương mà thôi, luôn bị Ngũ Tam Gia che mắt, cũng không hề hay biết gì, hơn hai mươi năm trôi qua, vẫn là cái bóng của Ngũ Tam Gia, cũng là Tam Gia trong mắt anh ta." Ngũ Ban nghe vậy trong lòng chấn động, thật sự không hề có, tất cả dường như quá kỳ lạ.

Thực tế từ miệng Tề Vũ đã biết được những thông tin sau: Ngũ Tà thực ra giống như Tiểu Ca, là một người trường sinh bất tử, chỉ là Ngũ Tam Gia hẳn đã đạt được thỏa thuận với Tiểu Ca, cứ mỗi mười năm Tiểu Ca đều phải đưa Ngũ Tà vào Thanh Đồng Môn, để phong ấn ký ức của Ngũ Tà.

Còn vì sao lại là mười năm, Tề Vũ cũng không rõ.

Nhưng sau khi ra khỏi Thanh Đồng Môn, Ngũ Tà sẽ biến thành một kẻ ngây ngô không có khả năng hành vi bình thường, vì vậy Ngũ Tam Gia vẫn luôn giam giữ Tề Vũ ở đây bầu bạn với Ngũ Tà đã mất khả năng hành vi, cho đến khi trưởng thành.

Và theo lời Tề Vũ, mỗi lần Ngũ Tà tiến vào Thanh Đồng Môn rồi quay về đều sẽ mất đi một đoạn ký ức, đoạn ký ức đó chính là mười năm ký ức, vì vậy Tiểu Ca mỗi năm đều đưa Ngũ Tà vào Thanh Đồng Môn, mục đích dường như chỉ đơn thuần là để phong ấn mười năm ký ức.

Còn về nguyên nhân bên trong Tề Vũ cũng không rõ, nhưng Ngũ Tam Gia dường như không hài lòng với kết quả này, nhưng lúc đó bị hạn chế bởi thế lực của Tiểu Ca thực sự quá lớn, Ngũ Tam Gia bao gồm cả Ngũ gia căn bản không có cách nào chống lại Tiểu Ca bao gồm cả Trương gia.

Còn về những người trong đội khảo cổ đó, thực ra đã sớm bị thay thế.

Trừ Trần Cẩm, Tề Vũ và hai người khác ra, những người còn lại đều bị kẻ bảo vệ đó giết chết.

Bởi vì lúc đó vì muốn tìm kiếm bí mật trường sinh, đội khảo cổ này là do quốc gia tuyển chọn từ Lão Cửu Môn, nhưng phần lớn trong số đó không muốn đi, vì biết con đường phía trước vô cùng hiểm nguy.

Lúc đó do Trần Cẩm dẫn đầu, cùng với hơn mười thành viên đội khảo cổ cùng nhau đi đến mộ dưới biển.

Trong đó cũng bao gồm Hoắc Linh của Hoắc gia, và một số nhân vật khác, nhưng phần lớn là phe tiêu cực.

Trần Cẩm lúc đó đã thương lượng với Ngũ Tam Gia, có thể bí mật thay thế những người thuộc phe tiêu cực đó được không.

Nhưng cô ấy không biết, có lẽ lúc đó Ngũ Tam Gia và Hoắc Linh đã bí mật câu kết, nhất định phải tiêu diệt đội khảo cổ này ở mộ dưới biển, vì mộ dưới biển có bí mật của họ, và không muốn bí mật bị tiết lộ ra ngoài.

Thế là sau khi tiến vào mộ dưới biển, Trần Cẩm đã bị Ngũ Tam Gia liên kết với Hoắc Linh gài bẫy.

Bao gồm cả bạn gái của Ngũ Tam Gia lúc đó, Trần Cẩm cũng trúng chiêu.

Sau khi uống loại đan dược kỳ lạ đó, phụ nữ sẽ biến thành Cấm Bà, đàn ông thì sẽ biến thành Tống Tử.

May mắn thay lúc đó họ gặp được Tiểu Ca, Tiểu Ca lúc đó trong đội khảo cổ không hề nổi bật.

Nhưng nhóm thành viên đội khảo cổ bị gài bẫy đó cuối cùng đã được Tiểu Ca hứa hẹn, đó là sẽ trấn áp loại bệnh này.

Cứ mỗi mười năm, Tiểu Ca sẽ đưa một nhóm người cùng nhau đi đến Thanh Đồng Môn để tìm phương pháp chữa bệnh, còn về điểm này, Tiểu Ca không hề tiết lộ, vì vậy Tề Vũ cũng không hề hay biết.

Người bí ẩn nhất là Ngũ Tà, liên tục hai mươi năm bị đưa vào đó, bây giờ vừa đúng lúc bắt đầu mười năm thứ ba, nếu thời gian không sai, tin rằng không bao lâu nữa, Tiểu Ca sẽ đưa Ngũ Tà đến trại điều dưỡng Tây Sơn, khởi đầu mười năm thứ ba.

Lúc đó Hoắc Linh và Ngũ Tam Gia đã liên kết với nhau, vì vậy không hề trúng chiêu, mà ngược lại trốn trong bóng tối thao túng, chỉ là sau đó bị Tiểu Ca kịp thời ngăn cản, vì vậy cũng đã dừng tay.

Nhưng bí mật trường sinh, sao có thể dễ dàng từ bỏ như vậy.

Hai mươi năm, không ít người Hoắc gia đều đang dò la trại điều dưỡng Tây Sơn, chỉ là đều bị kẻ bảo vệ đó giết chết.

Còn về nhóm thành viên đội khảo cổ thật sự đã bị thay thế trước đó, cũng đã sớm bị kẻ bảo vệ giết chết.

Hiện tại Trần Cẩm đang dẫn ba thành viên đội khảo cổ còn lại đã đi đến Côn Luân Sơn, chờ đợi Tiểu Ca.

Bởi vì thời gian của họ cũng không còn đủ dùng, nếu Tiểu Ca không xuất hiện nữa, cuối cùng họ sẽ khó thoát khỏi vận rủi.

Và theo lời Tề Vũ, Tam Gia những năm này chuẩn bị vô cùng đầy đủ, bây giờ đã đến mười năm thứ ba, cuối cùng cũng không nhịn được muốn lật mặt với Tiểu Ca, chẳng trách trước đó khi gặp nhau ở mộ dưới biển, thái độ của Tam Gia đối với Tiểu Ca có chút không ổn, hóa ra là chuyện này.

Nhưng điều khiến Ngũ Tà không rõ, vì sao Tiểu Ca lại muốn làm

như vậy?

Vì sao mỗi lần đều phải phong ấn ký ức của Ngũ Tà mười năm, chẳng lẽ trong mười năm ký ức đó có bí mật sao?

Một điểm là vì Ngũ Tà đã giành được trường sinh?

Mọi chuyện thực sự quá kỳ lạ, nhưng những bức ảnh đó đủ để chứng minh Ngũ Tà thực sự có khả năng đó.

Dựa trên lời kể của Tề Vũ, Ngũ Ban cũng chỉ có thể đoán được bấy nhiêu, có một điểm cũng có thể suy ra, ngay cả khi Tiểu Ca đưa Ngũ Tà ra khỏi Thanh Đồng Môn, cũng tuyệt đối sẽ không quay về đây.

Nhưng nhóm người Ngũ gia, và nhóm người Tạ Liên Hoàn nhất định sẽ đến đây.

Hôm nay mình sẽ ở lại đây, đợi nhóm người đó, bất kể thế nào mình cũng là con nuôi của Tam Gia.

Ngũ Tam Gia, Ngũ Ban mặc dù không thể đánh giá đúng sai tốt xấu của anh ta, nhưng trong lòng đã sớm có suy nghĩ của mình.

Bất kể thế nào, sau khi giải quyết rõ ràng mọi chuyện ở đây, mình sẽ rời xa Ngũ gia.

Nếu cuối cùng Tam Gia ép buộc mình và Tiểu Ca xảy ra xung đột, thì chuyện đó thực sự quá khó giải quyết, hy vọng sẽ không xảy ra, mặc dù không rõ Tiểu Ca vì sao lại làm như vậy, nhưng mình tin Tiểu Ca nhất định sẽ không làm ra chuyện gây tổn thương cho Ngũ Tà.

Nhìn kỹ, luôn cảm thấy Tiểu Ca và Ngũ Tà dường như có một mối liên hệ đặc biệt.

Hai người đều là những người đã giành được trường sinh, chẳng lẽ hai người đã sớm quen biết nhau rồi?

Mình cũng không biết rốt cuộc đã sống bao lâu, đặc biệt là thân phận và địa vị lại nhạy cảm như vậy.

Ngũ Ban cảm thấy đầu mình bây giờ muốn nổ tung rồi, lắc lắc đầu mình.

Dừng loại suy nghĩ vô nghĩa đó lại.

"Hắc hắc, những gì tôi biết tôi đã nói thật, hy vọng cậu nhanh chóng đưa tôi đi đi, tôi không muốn đối mặt với người Trương gia." Tề Vũ đột nhiên nói một câu như vậy, khiến Ngũ Ban có chút không hiểu đầu đuôi.

Thấy Ngũ Ban lúng túng không biết, Tề Vũ cũng không giấu giếm.

"Bây giờ Trương Linh đã mất đi sự tín nhiệm của Trương gia, hiện tại người duy nhất có tư cách trở thành tộc trưởng Trương gia, chỉ có Trương Đại Phật Gia, Trương Khải Sơn." "Có lẽ cậu chưa nghe câu chuyện về Trương Đại Phật Gia, truyền rằng vào khoảng năm sáu mươi năm trước, Trương Khải Sơn từng đánh cược với người khác, rằng sẽ di chuyển một tượng Phật lớn trong núi sâu cách đó mấy chục cây số về nhà.

Bạn bè của ông ấy đều tỏ ra không tin chuyện này." "Nhưng điều không ngờ tới là, ngày hôm sau Trương Đại Phật Gia liền mời người nhà mình, cùng thưởng thức cảnh tượng tượng Phật lớn.

Vì vậy danh hiệu của ông ấy không cánh mà bay, trong một thời gian trở thành bí ẩn, danh hiệu Phật Gia cũng gắn liền với ông ấy, vì vậy được người ta gọi là Trương Đại Phật Gia." "Tôi là người Trương gia trường thọ.

Bây giờ hẳn là chưa chết đâu nhỉ, vậy thì hiện tại tộc trưởng của Trương gia không ai khác ngoài ông ấy.

Mọi người đều biết ông ấy đã di chuyển tượng Phật lớn từ núi sâu

cách mấy chục cây số về nhà, nhưng lại không suy nghĩ đến việc ông ấy làm như vậy, chẳng lẽ không sợ thủ đoạn của ông ấy sao?" Tề Vũ có chút ý trào phúng nhìn Ngũ Ban.

Nhưng Ngũ Ban lại không để ý, mặc dù ở Tân Uyển Tửu Điếm đã chạm trán Trương Đại Phật Gia một phen, cũng không chiếm được tiện nghi, nhưng thực lực của mình bây giờ đã tăng vọt, hoàn toàn đủ để chứng tỏ Trương Khải Sơn một chút cũng không đáng để mình bận tâm.

"Yên tâm đi, cậu cứ ở yên đó.

Tôi cũng sẽ thực hiện lời hứa của mình, sẽ không để bất kỳ ai làm hại cậu." "Tôi điên rồi, thế này đi, cậu thả tôi đi, cho tôi rời khỏi đây.

Tôi bị giam cầm ở đây đủ rồi, tôi không muốn bị người khác giam thêm hai mươi năm nữa." Ngũ Ban nhìn thấy tóc Tề Vũ có chút bạc, nhưng râu ria lại không nhiều, rõ ràng là thường xuyên chăm sóc, đúng vậy, đời người có mấy cái hai mươi năm.

Chỉ có điều khiến Ngũ Ban không hiểu, Tề gia không phải vẫn luôn có Huyền Vũ Huyết Mạch sao?

Lại không được kế thừa trên người Tề Vũ, lẽ ra Huyền Vũ Huyết Mạch cũng có hiệu quả trường thọ.

Trên người Tề Vũ lại không hề thể hiện ra?

"Cha cậu có phải là người giang hồ gọi là Hắc Hạt Tử không?" "Hừ, không cần phải nhắc đến trước mặt tôi.

Tôi chỉ là một đứa trẻ mồ côi không ai muốn thôi." Ngũ Ban nghe câu nói đó.

Vẻ mặt có chút kỳ lạ nhìn Tề Vũ, vì trước đó Tề Vũ vẫn luôn miệng nói bất kể thế nào cũng sẽ không làm mất danh tiếng của Tề gia, nay lại không thừa nhận Hắc Hạt Tử là cha mình.

Nhưng sau đó Ngũ Ban liền hiểu ra, người mang Huyền Vũ Huyết Mạch và tinh thông Chu Dịch Bát Quái, nhưng chính vì vậy, Tề gia cũng có một khuyết điểm vô cùng chí mạng, đó là mỗi người mang Huyền Vũ Huyết Mạch đều nhất định phải chịu Ngũ tệ tam khuyết.

Cái gọi là ngũ tệ, không ngoài "quan, quả, cô, độc, tàn".

Chương 380

Tam khuyết là "tiền, mệnh, quyền" ba khuyết.

Thế giới vận hành có quy tắc, dò xét thiên cơ thay đổi quy tắc vận hành của vạn vật sẽ phải chịu trừng phạt của trời.

Vạn vật phát triển có nhân quả, cưỡng ép can thiệp thay đổi nhân quả, thì sẽ chiêu phải tai họa vô vọng.

Dùng Kinh Dịch kết hợp bốc quẻ xem mệnh thực ra là dò xét thiên cơ, thực tế là phải chịu trách phạt của trời, loại số mệnh này vừa tốn thời gian vừa tốn sức.

Đạo gia giảng cầu nhân quả tạo hóa, chính là cái gọi là có nhân tất có quả, thành quả tất có nhân.

Thiên đạo sáng rõ, nhân quả tuần hoàn.

Nếu tự tiện can thiệp thay đổi nhân quả, thì phần nhân quả tạo hóa đó sẽ phải do người can thiệp gánh chịu.

Kết quả trả về phần lớn sẽ thể hiện dưới dạng ngũ tệ tam khuyết.

Hắc Hạt Tử rõ ràng đã chiếm một trong ngũ tệ là tàn, đáng tiếc là vẫn luôn nghĩ con trai mình đã chết.

Còn về việc Tề Vũ vì sao không chịu những phiền phức này, Ngũ Ban cũng không rõ, cũng không có tâm trạng hỏi những điều này.

Suy nghĩ một lúc, liền gật đầu, thả Tề Vũ đi, để anh ta rời đi.

Tề Vũ quay đầu nhìn Ngũ Ban, từ biểu cảm của Ngũ Ban có thể thấy, Ngũ Ban không muốn động thủ với mình, thật lòng muốn thả mình đi.

Khi đi đến cửa lại đột nhiên phát ra âm thanh, Ngũ Ban nghe tiếng

bước chân phía sau, liền biết Tề Vũ nhất định lại quay lại, quay đầu nhìn, nhìn chằm chằm vào mắt Tề Vũ.

"Không cần nói nhiều, tôi chỉ cảm thấy cậu rất thú vị, cùng là quân cờ, cậu dường như có khả năng làm chủ vận mệnh của mình, tôi thì vẫn luôn bị giam cầm ở đây, nếu không có cậu, hôm nay tôi cũng sẽ không rời khỏi đây." Ngũ Ban không đợi Tề Vũ nói hết.

Đột nhiên bước Kỳ Lân dưới chân như gió xuân thổi lá xanh, nhạn không lưu vết.

Một cú nhảy đã ở trước mặt Tề Vũ, nắm lấy tay phải của anh ta.

Tề Vũ cũng vẻ mặt kinh hoàng nhìn Ngũ Ban, vì bàn tay phải đau dữ dội, biểu cảm của anh ta dần trở nên dữ tợn.

"Đừng sợ, tôi xin lỗi về chuyện vừa rồi, nhưng đáng đời ai bảo cậu muốn động thủ với tôi." Ngay sau đó Ngũ Ban liền rạch nứt lòng bàn tay phải của Tề Vũ, một giọt tinh huyết từ vết nứt trên lòng bàn tay nhỏ xuống tay phải của Tề Vũ.

"Cậu đang giúp tôi sao?" Tề Vũ vẻ mặt khó tin.

Khi giọt máu của Ngũ Ban nhỏ vào tay phải của anh ta, Tề Vũ rõ ràng cảm thấy vết thương ở tay phải đang dần dần lành lại, và những xương bị lệch cũng đang từ từ hồi phục, điều này không đáng nói, chủ yếu là các chức năng cơ thể đang hồi phục.

"Được rồi, đừng nhìn nữa, bây giờ cậu có thể đi rồi." Làm xong những điều này, Ngũ Ban buông tay phải của Tề Vũ ra, sau đó, biến mất ở lối vào tầng hầm.

Với tốc độ của Ngũ Ban, Tề Vũ khó mà nhìn rõ.

Trong tầng hầm chỉ còn lại Tề Vũ một mình ngây người tại chỗ, không ngờ, cái Ngũ Tam Gia của con nuôi Ngũ Ban lại giúp mình.

Cảm nhận được sự thay đổi rõ rệt của cơ thể, Tề Vũ nhanh chóng phát hiện ra một điều khác khiến mình bất ngờ, đó là trên người mình dường như có Huyền Vũ Huyết Mạch đã thức tỉnh.

Đúng vậy, Huyền Vũ Huyết Mạch được Tề gia truyền thừa, trước đó cha mình là Hắc Hạt Tử, vẫn luôn không muốn truyền thụ cho mình, bởi vì sức mạnh của loại huyết mạch này nhất định phải do người dẫn dắt huyết mạch đời trước, đích thân truyền cho người kế thừa huyết mạch đời sau mới được.

Không ngờ, Ngũ Ban lại có thể kích hoạt Huyền Vũ Huyết Mạch trong cơ thể mình.

Thực ra lý do Tề Vũ quay lại tìm Ngũ Ban, không phải là không muốn trốn, mà là sau khi ra ngoài, căn bản không có nơi nào để đi.

Một khi bên ngoài bị Ngũ Tam Gia phát hiện hành tung, thì nhất định khó thoát khỏi cái chết, còn về chỗ cha mình, mình cũng không muốn đối mặt.

Đã biến mất nhiều năm như vậy, cha mình một chút tin tức cũng không có, đủ để khiến mình nản lòng thoái chí.

Nếu thật sự cứ thế mà bỏ chạy, chỉ sợ phải trốn chui trốn lủi khắp nơi, trừ phi trốn vào núi sâu rừng già.

Như vậy lại có ý nghĩa gì, thà tìm một người đáng tin cậy hơn.

Hơn nữa nhìn thấy Ngũ Ban không phải là người xấu, ít nhất có thể thả mình đi.

Ngũ Ban cũng không vì là con nuôi của Ngũ Tam Gia mà thù ghét mình.

Một lý do vô cùng quan trọng khác, là Tề Vũ cũng nhìn ra, Ngũ Ban thực ra cũng bị người khác coi là một quân cờ, vẫn luôn bị lợi dụng.

Đây cũng là một lý do, trong lòng Ngũ Ban nhất định không cam tâm, từ việc luôn tìm kiếm bí mật có thể thấy nếu có thể, Ngũ Ban hoàn toàn có thể lật mặt với Ngũ Tam Gia.

Một khi trở thành bạn bè với Ngũ Ban hoặc đạt được một loại hợp tác nào đó, ít nhất không cần phải trốn chui trốn lủi khắp nơi, ngược lại có thể quang minh chính đại xuất hiện bên ngoài.

Từ đồng hồ trên người Ngũ Ban mà nhìn.

Có thể phán đoán ra, Ngũ Ban tuyệt đối là một cao thủ, vì trước đó, tiếng hổ gầm mà Ngũ Ban tạo ra đã trực tiếp làm mình chấn động ngất xỉu.

Sau đó, mình lại có thể không chịu sự khống chế của Ngũ Ban.

Lại còn khi nhắc đến tên Trương Đại Phật Gia, Ngũ Ban một chút lông mày cũng không nhíu.

Từ đó đủ để phán định Ngũ Ban là một người như vậy.

Tuyệt đối là một người có thực lực để giúp đỡ.

Ngũ Ban lúc này đang ở trên mái nhà hút thuốc.

Không bao lâu nữa trời sẽ sáng, nhóm người Tạ Liên Hoàn hẳn cũng sẽ đến đúng giờ.

Xử lý xong nhóm người đó, thì công việc của mình cũng hoàn thành.

Khi Ngũ Ban nhìn thấy một bóng người trực tiếp đi về phía tầng hầm.

Anh cảm thấy có chút buồn cười, Tề Vũ này mình đã giúp đỡ nhiều lần, ngược lại còn không biết đủ, cứ quấn lấy mình mãi, rốt cuộc có mục đích gì.

Lúc này mặt trăng đã biến mất.

Mặt trời cũng chưa trồi lên từ bóng tối.

Sắc trời lúc này không phải là một màu đen bình thường.

Tục ngữ nói, bóng tối trước bình minh, là đáng sợ nhất.

“Một mình tôi không thể đối đầu với tất cả mọi người được.” Tề Vũ đứng trong sân, ngẩng đầu nói với Ngũ Ban.

“Nhưng muốn nhìn thấy bình minh, nhất định phải trải qua một đoạn tối tăm.

Nếu không có việc gì, cậu có thể đi rồi.” “Chẳng lẽ cậu không cần một người giúp đỡ sao?” “A a, cậu lại có khả năng nào để trở thành người giúp đỡ của tôi?

Bằng trận pháp mà cậu nắm giữ sao?

Tôi khuyên cậu nên bớt suy nghĩ đi, nhanh chóng tìm một nơi mát mẻ mà ở đi.” Nghe Tề Vũ nói vậy, Ngũ Ban không kìm được mà bật cười, một người không có sức trói gà, nhìn tuổi tác cũng đã gần sáu mươi, làm sao có thể trở thành người giúp đỡ của mình?

“Khi cậu vừa giúp tôi, tôi cũng đã thức tỉnh.” “Ồ, không tồi lắm.

Nhưng bây giờ cậu vẫn không có tư cách trở thành người giúp đỡ của tôi.” “Đúng vậy, tôi không có sức chiến đấu, nhưng cậu phải biết kỹ năng của Huyền Vũ Huyết Mạch của tôi không chỉ có một chút.

Nếu muốn mọi việc đồng tâm hiệp lực, tôi có thể giúp cậu mọi việc.” “Không cần thiết, đi đi.” Ngũ Ban đối với những lời Tề Vũ nói không hề động lòng, thực sự không biết nên tin ai nữa rồi.

Có một chuyện bằng thực lực của mình, hoàn toàn có thể sống tốt, nếu mang theo Tề Vũ ngược lại sẽ trở thành một gánh nặng.

“Đúng rồi, tôi có thể nói cho cậu biết, Hắc Hạt Tử bây giờ vẫn sống tốt.

Chương 381

Nếu thật sự không có chỗ nào để đi, chi bằng quay về nhận tổ quy tông.

Ngoài ra Tam Gia bây giờ là bạn tốt của anh ấy, tôi khuyên cậu cố gắng tránh xuất hiện trước mặt Tam Gia." Ngũ Ban nói một cách chân thành, dù sao anh và Hắc Hạt Tử cũng là bạn vong niên.

Đối với mạch Huyền Vũ, chuyện ngũ tệ tam khuyết này căn bản không thể tránh khỏi.

Ông trời ban cho một loại năng lực, vậy thì nhất định sẽ lấy đi một loại năng lực khác.

Hắc Hạt Tử bao nhiêu năm qua, nhất định cho rằng mình thuộc loại người cô độc suốt đời.

Vì vậy mới dám vô tư dùng năng lực, nhưng mắt của anh ấy lại càng ngày càng không nhìn thấy.

Bây giờ con trai của anh ấy đã được tìm thấy.

Nếu để Tề Vũ quay về nhận tổ quy tông, Hắc Hạt Tử hẳn cũng sẽ rút lui khỏi giang hồ, không tham gia vào những chuyện này nữa.

Ngũ Ban thực sự có chút sợ hãi, cuối cùng mình và Tiểu Ca, Hắc Hạt Tử những người này lại phản mục thành thù, đó là điều mình không muốn đối mặt nhất.

"Rời khỏi đây đi, tôi không cần cậu." Khi Ngũ Ban nói câu đó, ngữ khí có chút bất lực và cảm thương.

Thực ra nhiều hơn là chân tình thực ý.

Tề Vũ cũng không phải người lỗ mãng, tự nhiên có thể nghe ra ý

thật của Ngũ Ban, xem ra kế hoạch của mình đã thất bại rồi.

"Tôi vừa mới thức tỉnh Huyền Vũ Huyết Mạch, vậy thì khả năng chiêm bốc của tôi hẳn cũng sẽ lên một tầm cao mới.

Thế này đi, tôi sẽ bốc một quẻ cho cậu, từ nay tôi và cậu coi như đã rõ ràng." "Người này khá thú vị." Ngũ Ban nghe vậy, không khỏi bật cười.

Ngay sau đó liền thấy Tề Vũ không biết từ đâu lấy ra mấy đồng tiền tung lên trời.

"Kim suy tất tử ở hỏa địa, hỏa tử tất vong ở thủy địa, thủy bệnh nguyên sợ Mậu Ất, Mộc tuyệt không thể đi Tây phương, Kim suy Mộc tuyệt Thổ sợ Dậu, thủy bệnh hỏa tử không kéo dài!" Ngay sau đó mấy đồng tiền đều từ trên trời lần lượt rơi xuống.

Nhưng điều khiến Ngũ Ban kinh ngạc là, những đồng tiền này không hề nằm ngang trên đất, mà ngược lại từng đồng từng đồng đều đứng thẳng trên mặt đất không bằng phẳng.

"Phụt!" Một ngụm máu tươi phun ra giữa không trung, tạo thành một vệt đỏ chói mắt.

Ngũ Ban trong lòng biết, chắc chắn vừa rồi khi đối phó với quái vật đã chịu phản phệ, chỉ không biết mức độ phản phệ lại kinh khủng đến vậy.

Anh vội vàng tiến lên đỡ lấy Tề Vũ.

"Tôi nhìn không thấu!" Tề Vũ khó khăn nói.

"Đừng cố nữa, mau nghỉ ngơi đi." Thấy Tề Vũ bị thương đến mức này, Ngũ Ban cũng không dám hỏi thêm, vội vàng bảo cậu ta nghỉ ngơi.

Nhưng Tề Vũ còn chưa kịp ngồi xuống đã ngất lịm đi.

Ngũ Ban nhìn mà đau đầu, có thêm một người vướng víu vào lúc này khiến anh khó xử.

Ban đầu anh định để Tề Vũ lại, rồi một mình đối mặt với mọi chuyện.

Nhưng vừa rồi Tề Vũ đã chủ động ra tay vì một con quái, dẫn đến hôn mê, nếu cứ vứt cậu ta ở đây, trong lòng anh không tránh khỏi bất an.

Suy nghĩ một lúc, anh quyết định giữ Tề Vũ lại đây.

Dù sao cậu ta cũng có lòng muốn giúp đỡ.

Xa xa, tiếng gà gáy phá tan tấm màn che cuối cùng của màn đêm, tia sáng đầu tiên của bình minh từ phía đông chiếu vào trong liệu dưỡng viện.

Ngũ Ban đã lâu không ngắm bình minh, không thể chiêm ngưỡng cảnh mặt trời mọc tuyệt đẹp ở Thanh Hải tỉnh, khiến anh cảm khái khôn nguôi.

Cảnh tượng tươi đẹp này nhanh chóng sẽ biến mất.

Liệu dưỡng viện đã trải qua khoảng năm tiếng đồng hồ, xảy ra bao nhiêu chuyện, động tĩnh lớn đến mức đủ để thu hút cảnh sát, nhưng giờ đây lại không có lấy một bóng người.

Anh nhìn thấy những người xung quanh đều bị ảnh hưởng bởi không khí rùng rợn mà liệu dưỡng viện tạo ra trước đây, cho dù bên trong có thứ gì to lớn đến mấy, cũng không ai muốn mạo hiểm tính mạng để đến điều tra.

Chỉ là, cánh cửa lớn của liệu dưỡng viện cuối cùng cũng sẽ bị đẩy ra.

Bí mật liên quan ở đây không chỉ một hai người, mà thậm chí liên

quan đến tất cả các thành viên Cửu Môn.

Theo tiếng kẽo kẹt của cánh cửa lớn vọng vào tai Ngũ Ban, anh đã sắp xếp Tề Vũ ổn thỏa.

Bất kể người đến là ai, Ngũ Ban cũng phải giải quyết tại đây, cũng là lời dặn dò cuối cùng đối với Ngũ gia.

Tề Vũ nói không sai, hai người đều giống nhau, thực ra hầu hết những người trong Lão Cửu Môn e rằng đều có chung số phận, đó là bị lợi dụng như quân cờ vì cái gọi là bí mật trường sinh.

Nhưng Ngũ Ban tuyệt đối không cam lòng để người khác lợi dụng mình.

Chú Ba là cha nuôi của anh, đáng lẽ phải nói cho anh biết mọi chuyện, nếu thực sự không muốn anh gặp rắc rối, thì hoàn toàn có thể không cho anh tham gia vào.

Nhưng cách làm của Chú Ba khiến anh cảm thấy thất vọng và khó xử.

Cánh cổng đóng chặt của Tây Sơn Liệu Dưỡng Viện cuối cùng cũng được mở ra.

Ngũ Ban ngẩng đầu nhìn về phía cổng, chỉ thấy Chú Ba cùng đám người Tiểu Hoa, rồi Ngũ Tà lần lượt nhìn về phía mình.

Trong lòng anh biết, đó không phải Chú Ba thật mà là Tạ Liên Hoàn giả mạo.

“Ngũ Ban?!

Cậu ở đây ư?” Ngũ Tam Tỉnh (do Tạ Liên Hoàn giả mạo) vô cùng chấn động khi thấy Ngũ Ban ở đây.

Không thể nào.

Đáng lẽ Ngũ Ban phải ra ngoài cùng Ngũ Tà, việc cậu ta xuất hiện

ở Tây Sơn Liệu Dưỡng Viện vào lúc này khiến hắn ta khó lòng chấp nhận.

Nhưng hắn ta khá bình tĩnh, nhanh chóng điều chỉnh lại trạng thái.

Hắn ta hỏi Ngũ Ban lý do xuất hiện ở đây.

"Thôi đi, Tạ Liên Hoàn đừng diễn nữa.

Mục đích tôi ở đây, đợi ông đến, giờ ông đã đến rồi, tôi không cần phải giả vờ với nhau nữa." Ngũ Ban lạnh lùng nói.

"Nếu cần thiết, tôi sẽ lột chiếc mặt nạ da người trên mặt ông xuống.

Đừng đeo mặt nạ của Chú Ba mà làm nhục ông ấy." Giọng Ngũ Ban có chút âm trầm, không khí buổi sớm vẫn còn khá lạnh lẽo.

Nghe Ngũ Ban nói vậy, Tạ Liên Hoàn trong lòng có chút sợ hãi, danh tiếng của Ngũ Ban không phải hư danh, từng bước một đều do anh ta tự mình gây dựng.

Giờ đây Ngũ Ban đã biết thân phận của hắn ta, trong lòng hắn ta vô cùng hoang mang.

Một bí mật đã che giấu trong lòng hai ba mươi năm, giờ đây lại bị người khác một lời vạch trần, không chỉ hắn ta mà cả Ngũ Tà, Hoắc Tú Tú và Tiểu Hoa bên cạnh cũng khá kinh ngạc.

"Chú Ba, tình hình sao vậy?" Nghe người phía sau hỏi, mặt Tạ Liên Hoàn lúc xanh lúc đỏ.

Chuyện này thật sự rất khó giải thích, nhưng giờ đây bị người khác kề dao vào cổ.

Hắn ta có cảm giác tiến thoái lưỡng nan.

Nhưng hắn ta đã giả mạo Ngũ Tam Tỉnh được hai ba mươi năm, quen với việc ứng biến tại chỗ.

Chương 382

“Đừng nghe Ngũ Ban nói bậy.

Xem nó kìa, phản bội Ngũ gia rồi.

Đồ khốn, mau bắt thằng chó ăn cháo đá bát đó xuống cho tao.

Tao đối xử tốt với mày như vậy, vậy mà mày lại giở trò với tao.” Mặc dù Tạ Liên Hoàn nói vậy, nhưng Tiểu Hoa hoặc Tú Tú bên cạnh vẫn không dám ra tay, dù sao thực lực của Ngũ Tà đã rõ, nếu mấy người như họ xông lên thì chẳng khác nào nộp mạng.

“Mấy người cứ đánh qua đánh lại mãi thế không biết dùng súng à?” Nghe Giải Liên Hoàn nhắc nhở, mấy thuộc hạ phía sau vội vàng rút súng lục ra.

Trước đó mấy thuộc hạ vì muốn mang theo súng ống, cố ý không đi tàu hỏa, mà bao một chiếc xe buýt lớn mới đến kịp.

“Ông cũng có bản lĩnh thật đấy, ngay cả súng ống như thế này cũng kiếm được.

Xem ra, quan hệ của ông với Cừu Đức Khảo không hề tầm thường nhỉ?” Ngũ Ban nói.

“Tao không biết mày đang nói gì, nhưng mày đã phản bội Ngũ gia, vậy thì đi chết đi.” Tạ Liên Hoàn giật lấy một khẩu súng lục từ thuộc hạ, liên tục bóp cò nhắm vào vị trí của Ngũ Ban.

Nhưng Ngũ Ban làm sao có thể dễ dàng để hắn ta đắc ý, Kỳ Lân bộ dưới chân anh nhanh như chớp, căn bản không thể nắm bắt được tung tích của Ngũ Ban ở đâu.

Thực ra Ngũ Ban cũng thấy đám người kia cầm súng lục, có chút khó giải quyết, dù huyết mạch trên người có lợi hại đến mấy, cũng

không thể đấu hỏa lực với công nghệ hiện đại.

Nếu để một viên đạn bắn trúng, chắc chắn sẽ bị trọng thương.

Vì vậy, anh chọn tạm thời tránh khỏi hỏa lực của đám người đó.

May mắn là trước đó anh đã giấu Tề Vũ đi.

Trong lúc mọi người không chú ý, anh chạy lên mái nhà, nằm rạp sau những viên ngói, lặng lẽ quan sát động tĩnh của đám người đó.

"Không biết mày có sợ không nữa, Ngũ Ban cũng sợ chết vì trúng đạn, tao có súng trong tay thì mày sợ đấy chứ?

Đợi lát nữa, tao sẽ dùng súng bắn mày thành đồ tàn phế." Giải Liên Hoàn thấy Ngũ Ban bị dọa chạy, trong lòng không khỏi vui mừng.

"Nhưng Chú Ba, nó không phải con nuôi của ông sao?

Làm sao có thể phản bội được?" Một thuộc hạ bên cạnh tuy không nói gì về chuyện vừa rồi, nhưng đã biết thân phận của Ngũ Ban.

"Chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi, yên tâm đi, tôi làm việc chỉ có tôi chủ trương, tuyệt đối sẽ không làm sai chuyện, cứ làm theo lời tôi dặn là được." Mặc dù Tạ Liên Hoàn vừa rồi ra tay trước, nhưng những lời Ngũ Ban vừa nói ít nhiều đều đã gây ảnh hưởng nhất định đến những người xung quanh.

Lúc này, hắn ta sắp tiếp cận được trung tâm bí mật.

Hắn ta cũng không thể lo lắng đến tâm trạng của nhiều người như vậy được.

Nhưng hắn ta đã bị Ngũ Tam Tỉnh lừa gạt và dụ dỗ suốt mấy chục năm, nếu thực sự không thu được một chút lợi lộc nào thì thật sự quá thiệt thòi.

Hơn nữa, bí mật này dường như liên quan đến tất cả các môn phái

trong Lão Cửu Môn.

Trước đó hắn ta đã nhận được tin tức, Tây Sơn Liệu Dưỡng Viện đã không còn phòng thủ, giờ là cơ hội tốt nhất.

Và trước đó hắn ta đã liên hệ với đội của Cừu Đức Khảo, và làm rõ thân phận thật của mình.

Ngũ Tam Tỉnh đã lợi dụng hắn ta suốt bao nhiêu năm qua.

Lúc đó Cừu Đức Khảo chợt tỉnh ngộ.

Và hẹn ước với Tạ Liên Hoàn kết thành đồng minh, cùng nhau thăm dò bí mật đó.

Hắn ta cũng chia sẻ tất cả những gì mình biết cho Tạ Liên Hoàn.

Vì vậy, Tạ Liên Hoàn mới hiểu được bí mật này, thực ra nguồn gốc của nó nằm ở việc trường sinh bất tử.

Nếu muốn nói từ đầu, thì chắc phải truy ngược đến mấy nghìn năm trước.

Giờ đây hắn ta đã đến tuổi lục tuần, đối với chuyện trường sinh, cũng cực kỳ khát vọng.

Huống hồ nếu lan truyền chuyện này ra ngoài, thì số người có thể thu hút tuyệt đối không ít.

"Mấy người hãy tìm kiếm kỹ lưỡng ở đây, nhớ kỹ tuyệt đối đừng bỏ qua bất kỳ manh mối nào, chụp lại tất cả bằng máy ảnh." Tạ Liên Hoàn ra lệnh.

"Còn Ngũ Ban, tôi phải xử lý nó thế nào?" Một thuộc hạ hỏi.

"Không cần quản, ít nhất hiện tại nó không dám, tôi có súng trong tay thì nó sợ đấy chứ?

Hơn nữa, lát nữa đồng minh của tôi cũng sẽ đến, họ nắm giữ

nhiều vũ khí hơn tôi.” Nghe Ngũ Tam Tỉnh nói vậy, Hoắc Tú Tú và Tiểu Hoa cũng không dám nói nhiều, dù sao thân phận bề trên của hắn ta ở đó, họ cũng không thể trắng trợn phản đối.

Nhìn mấy người đẩy cửa vào, không ngừng thăm dò khắp nơi trong liệu dưỡng viện, Ngũ Ban trong lòng cũng bắt đầu suy nghĩ, rốt cuộc phải làm thế nào để tóm gọn cả đám, dù sao anh đã xác định đám người này không phải người của Ngũ gia, vậy thì chắc chắn họ có ý đồ khác với Ngũ gia.

Vậy thì không cần phải giữ mạng chúng.

Chi bằng nhân cơ hội này, thanh trừng Ngũ gia một lượt.

Điều quan trọng nhất là cái tên Ngũ Tam Tỉnh giả kia.

Hắn ta lại không hề vào phòng để tìm kiếm, mà đi theo hai thuộc hạ đi lại khắp sân, không ngừng thăm dò môi trường xung quanh.

Hắn ta cũng khá cơ trí, biết Ngũ Ban có thể đang chuẩn bị tập kích trong mấy căn phòng này.

Vì vậy, hắn ta vẫn luôn không vào phòng.

Ngũ Ban trên mái nhà nhìn rõ mồn một, trong lòng cũng không khỏi sốt ruột, một khi đợi đến khi “viện quân” mà hắn ta nói đến, thì lúc đó ra tay sẽ càng khó khăn hơn.

Chậm thì nhanh, Ngũ Ban đột nhiên cảm thấy môi trường liệu dưỡng viện đột nhiên có sự thay đổi.

Khí tức Huyền Vũ!

Ngay lập tức, Ngũ Ban thấy khu đất trống khô cằn trong liệu dưỡng viện bỗng chốc biến thành một hồ nước, càng đáng sợ hơn là bên trong có một con Huyền Vũ thần thú đang vùng vẫy.

Trong chớp mắt, Ngũ Ban nhảy thẳng vào trong vùng đầm lầy.

Còn Tạ Liên Hoàn và mấy người thì bị tình huống trước mắt làm cho ngơ ngác, chỉ cảm thấy hai chân mình dường như lún vào đầm lầy, càng giãy giụa càng lún sâu xuống.

“Chú Ba!

Chuyện gì thế?” “Không biết!

Đừng căng thẳng.

Chắc là ảo thuật thôi!

Đừng căng thẳng!” Tạ Liên Hoàn miệng nói đừng căng thẳng, nhưng trong lòng hoảng loạn.

Đối mặt với tình huống đột ngột này, ai cũng sẽ hoảng sợ, và hai chân hắn ta vẫn đang chìm xuống, một khi đến một mức độ nhất định, nếu không rời đi, e rằng thật sự sẽ bị chôn vùi hoàn toàn bên trong.

Hắn ta không biết, thực ra đó chỉ là một ảo ảnh.

Tề Vũ nấp trong góc nhìn đám người bên ngoài, đặc biệt là vừa rồi đám người đó, tay cầm súng điên cuồng chỉ vào Ngũ Ban.

May mắn là họ không tìm được vị trí của cậu ta, vì vậy cậu ta có đủ thời gian để bố trí một bộ trận pháp, mặc dù trận pháp này thực sự chỉ có tác dụng mê hoặc, nhưng nếu người ta ở lâu trong đó và bị ảnh hưởng bởi ảo giác, có thể dẫn đến cái chết giả.

Nhưng chỉ cần những người có ý chí kiên định hơn một chút, sẽ không bị ảo giác ảnh hưởng, chỉ là trước mắt sẽ tạm thời xuất hiện một số ảo ảnh, chỉ cần kiên trì một chút là sẽ vượt qua.

Chương 383

Trong lúc sốt ruột, đột nhiên Tề Vũ thấy trận pháp bị kích động tạo ra ngàn lớp sóng, cậu ta cũng có chút mơ hồ, rõ ràng đó là giả, làm sao có thể bị người ngoài ảnh hưởng được?

Khi cậu ta nhìn rõ người nhảy vào trong ảo ảnh là ai, miệng cậu ta há hốc thành hình chữ O.

Thực ra Ngũ Ban ngay từ đầu cũng đã nhận định đây chắc chắn là ảo cảnh, nhưng không ngờ trong ảo cảnh lại sinh ra một con Huyền Vũ thần thú.

Vừa khéo trên người anh lại có khả năng đó, vì vậy anh cũng có thể lợi dụng đặc tính của Huyền Vũ thần thú để gia trì, khiến mình hoàn toàn hòa nhập vào môi trường này mà không bị người ngoài phát hiện.

Trận pháp này chắc chắn không phải do Tề Vũ tự mình bố trí, mà là do Tề Vũ lén lút bố trí trong góc.

Thằng nhóc này cũng có chút bản lĩnh, mới thức tỉnh huyết mạch Huyền Vũ trong thời gian ngắn như vậy đã có thể phát huy được khả năng này.

Cậu ta cũng là một thiên tài hiếm có.

Ngũ Ban đi nhanh như bay trong trận pháp, nhưng để phòng ngừa xảy ra bất trắc, anh dứt khoát biến thân thành Cùng Kỳ, dùng đôi cánh bay lên từ lưng con Huyền Vũ, một tiếng gầm giận dữ, khuấy động cả hồ nước thành vô số đợt sóng lớn.

Ban đầu, Tạ Liên Hoàn và những người đó thấy Cùng Kỳ đều vội vàng bước chân, muốn thoát khỏi nơi này, nhưng bị trận pháp hạn

chế, chỉ cảm thấy mình càng lún càng sâu.

Chỉ có Tạ Liên Hoàn, tương đối bình tĩnh, rút súng lục ra, liên tục bắn mấy phát vào con Cùng Kỳ kia, nhưng không ngờ tốc độ của con Cùng Kỳ lại quá nhanh.

Súng lục vừa phát xạ ra, bắn vào khoảng không, không hề thấy bóng dáng con Cùng Kỳ đâu.

Còn viên đạn, thì xuyên qua bóng lưng con Huyền Vũ.

Vô ảnh vô tung.

"Đừng hoảng!

Mấy người không thấy sao?

Con Huyền Vũ này là giả, vừa rồi tôi bắn vào nó không có chút ảnh hưởng nào!" Tạ Liên Hoàn chưa dứt lời, một đồng bọn bên cạnh đột nhiên bị một cái đầu khổng lồ không thể nào lớn hơn kẹp vào đầu, rồi trực tiếp kéo đi.

Tạ Liên Hoàn tận mắt chứng kiến cảnh đầu và thân thể tách rời, và bị máu tươi bắn đầy mặt.

"Ngũ Ban!

Đồ tiểu nhân!

Có giỏi thì ra đây!" Một đồng bọn bên cạnh Tạ Liên Hoàn, giờ chỉ còn lại thân thể không đầu đang phun máu tươi, bên cạnh là cái đầu bị đứt lìa.

Máu tươi đó như một suối phun, hắn ta thậm chí còn cảm nhận được nhiệt độ của máu.

Mặc dù hắn ta không từng trải trận mạc như Ngũ Tam Tỉnh, nhưng hắn ta cũng là một kẻ máu lạnh, sẽ không bị mấy chuyện nhỏ này dọa sợ.

Đột nhiên, trong tích tắc, hắn ta thấy phía trước có một cái bóng đen lao tới như chớp.

Với tốc độ như vậy của cái bóng, nếu muốn né tránh thì quả là chuyện viển vông, giờ đây chỉ có thể chọn đối đầu trực diện.

Hắn ta vội vàng giật lấy khẩu súng lục của một đồng bọn khác, rồi lại một tràng bắn liên tục về phía trước.

Nhưng cái bóng đen đó lại biến mất ngay trước mặt hắn ta.

Trong lòng hắn ta thầm nghĩ, không ổn rồi, trúng kế rồi.

Quả nhiên, đồng bọn kia vừa nãy còn đang kinh ngạc vì bị giật mất súng lục, giây tiếp theo, đầu và cổ của hắn ta đã lìa khỏi nhau.

Thật là đáng sợ, ban đầu trong sân có ba người, Tạ Liên Hoàn không quá sợ hãi khi chỉ có một mình Ngũ Ban, nhưng giờ đây chỉ còn lại một mình hắn ta, không tránh khỏi cảm giác cô độc khó chống đỡ, trong lòng không khỏi sốt ruột.

Hắn ta vội vàng thay đạn cho súng lục, hai khẩu súng lục trong tay trái và tay phải dường như mang lại cảm giác an toàn rất lớn, nhưng trong lòng hắn ta cũng hiểu, trong tình huống này nếu muốn tránh né đòn tấn công của Ngũ Ban, thì chỉ có thể chọn đối đầu trực diện.

Vì hắn ta căn bản không biết Ngũ Ban sẽ xuất hiện từ đâu.

Điều chết người hơn nữa là trong cái sân này, hắn ta căn bản không thể di chuyển nửa bước.

Tương đương với một mục tiêu sống, cảm giác bị động chịu đòn thật sự khó chịu, nếu trước đó hai đồng bọn kia ở bên cạnh, ít nhất cũng có thể mang lại cho hắn ta một chút cảm giác an toàn.

Còn bây giờ, hắn ta cần một mình đối mặt với nỗi sợ hãi này, trong lòng có chút hối hận vì sao lại cố tranh giành cái vũng nước đục

này.

“Ngũ Ban!

Có gì thì nói chuyện đàng hoàng đi, chuyện quá khứ tôi có thể bỏ qua, nếu cậu chọn quay về, tôi nhất định sẽ chào đón nồng nhiệt, đừng làm chuyện ngu xuẩn!” Trong lúc tình thế cấp bách, hắn ta đành chọn chiến thuật trì hoãn, hy vọng có thể dùng vài lời để trì hoãn Ngũ Ban vài phút.

Đợi khi Cừu Đức Khảo đến tiếp viện, có lẽ sẽ có cơ hội xoay chuyển tình thế.

Nhưng Ngũ Ban là ai chứ, làm sao có thể không nhìn ra âm mưu quỷ kế trong lòng Tạ Liên Hoàn.

Anh mấy lần nhảy vọt đến bên cạnh Tề Vũ.

“Cậu không thể để con Huyền Vũ đó tạo ra động tĩnh lớn hơn sao?

Khẩu súng kia vẫn đe dọa tôi đấy!” Nghe Ngũ Ban nói vậy, Tề Vũ từ từ hồi phục.

Rõ ràng vừa rồi bố trí trận pháp đã tiêu hao rất nhiều thể lực của cậu ta, giờ Ngũ Ban lại muốn cậu ta điều khiển trận pháp này sâu hơn nữa, tuy đối với cậu ta là một thử thách, nhưng từ một khía cạnh khác cho thấy Ngũ Ban cũng đã chọn tin tưởng, và công nhận năng lực của cậu ta.

“Tôi cũng không biết có được không, nhưng tôi có thể thử.

Có một chuyện là, trận pháp này không duy trì được bao lâu nữa đâu.

Anh mau giải quyết đi.” Sau khi được Tề Vũ đồng ý.

Ngũ Ban lại một lần nữa biến mất trong vùng đầm lầy, hiện tại anh cần phải nhanh chóng giải quyết Tạ Liên Hoàn.

Nếu không, e rằng đêm dài lắm mộng.

Trong khoảnh khắc Ngũ Ban biến mất, cả trận pháp dường như đã xảy ra một sự thay đổi trời đất.

Con Huyền Vũ thần thú trước đó không hề động đậy, lúc này thân thể bỗng nhiên trương lớn, trên người tản mát vô số ánh sáng xanh biếc, cả đầm lầy trở nên vô cùng rộng lớn, đương nhiên đó chỉ là cảnh tượng trong mắt một mình Giải Liên Hoàn.

Con Huyền Vũ lúc này đang há to cái miệng máu khổng lồ, lộ ra những chiếc răng sắc nhọn bên trong, như một con cá sấu khổng lồ điên cuồng lắc lư, trông cực kỳ rợn người và đáng sợ.

Đặc biệt là cái đầu đen kịt đó, cùng đôi mắt phát ra ánh sáng chói chang, dường như giây tiếp theo sẽ nuốt chửng Tạ Liên Hoàn.

Tạ Liên Hoàn trong lòng đương nhiên biết con Huyền Vũ đó là giả, chỉ là hắn ta thắc mắc, tại sao con Huyền Vũ này lại có thể di chuyển.

Hắn ta nhìn như thể nó có tất cả cảm xúc, nhanh chóng xác định được khả năng duy nhất trong đầu, trận pháp này chắc chắn có thể thao túng.

Giờ đây thấy hai thuộc hạ của mình đều đã bị giết, hiện tại hắn ta nên chuẩn bị chiêu cuối cùng, muốn giết cả Ngũ Ban ở đây.

Nhưng, mặc dù biết con Huyền Vũ đó là giả, nhưng điều đó thì sao, nhìn con cự thú đang há miệng máu lao về phía mình, hắn ta cảm thấy trong lòng dường như bị một tảng đá khổng lồ vô cùng lớn đè nặng, giây tiếp theo sẽ nghiền chết hắn ta.

Trận pháp đơn thuần chắc chắn không có tác dụng đó, cảm giác của Tạ Liên Hoàn cũng không sai.

Ngũ Ban chỉ kích hoạt huyết mạch Huyền Vũ dưới ảo thuật, đón

nhận toàn bộ không khí và độ ẩm trong không gian, bao quanh Tạ Liên Hoàn, khiến hắn ta cảm thấy không gian xung quanh dường như trở nên cực kỳ nặng nề.

Đó là gánh nặng tâm lý, ngay cả một người cẩn thận như Tạ Liên Hoàn, cuối cùng cũng trúng chiêu.

Mặc dù biết, đó chỉ là một ảo thuật, nhưng hắn ta cũng sợ hãi đối mặt với con Huyền Vũ thần thú khổng lồ như núi Thái Sơn đè nén mình, vô thức chọn nhắm mắt lại.

Ngũ Ban ở bên cạnh nhìn rõ mồn một, nắm lấy cơ hội, lao vút ra sau lưng Tạ Liên Hoàn, nhưng không ngờ Tạ Liên Hoàn vào lúc này lại nắm chặt súng lục trong tay, bắn hai phát về phía sau.

Nhưng Ngũ Ban làm sao có thể dễ dàng bị bắn trúng, trong khoảnh khắc rút súng, Ngũ Ban dùng hai tay nắm chặt đầu hắn ta, chỉ nghe thấy một tiếng "rắc" giòn tan.

Chương 384

Trong khoảnh khắc đó, giây tiếp theo mắt Tạ Liên Hoàn trợn tròn, máu tươi chảy ra từ khóe miệng, lúc này cổ hắn ta đã bị Ngũ Ban vặn gãy, nhưng thân thể hắn ta vẫn đứng vững không ngã.

Hắn ta không hiểu, Ngũ Ban rốt cuộc đã tiếp cận bằng cách nào?

Không có chút phản ứng nào.

Nhưng đối với một người chết, Ngũ Ban đương nhiên không có nhiều cảm thán như vậy, tiện tay vặn đầu Tạ Liên Hoàn xuống.

Sau đó, anh cẩn thận nhìn kỹ cái đầu đó, phát hiện, quả thật rất giống với Chú Ba, nhưng khi quan sát kỹ khuôn mặt cái đầu này, Ngũ Ban không hề phát hiện dấu vết của mặt nạ da người.

Trong một khoảnh khắc, Ngũ Ban tưởng rằng mình đã giết nhầm Chú Ba, nhưng nhanh chóng phát hiện ra điểm không đúng.

Chú Ba có hai nốt ruồi sau tai, còn người này thì không.

Sau khi xác định được kết quả, Ngũ Ban thở phào một hơi, tiện tay ném cái đầu ra phía sau, rồi từ từ đi đến trước mặt Tề Vũ.

Tề Vũ tuy cũng đã chứng kiến một số cảnh sinh tử, nhưng chưa bao giờ thấy một kẻ máu lạnh như Ngũ Ban.

Cứ thế vặn đầu người khác xuống, và trên người Ngũ Ban còn dính máu tươi của kẻ địch, khiến Tề Vũ cảm thấy vô cùng kinh hãi.

Cậu ta vội vàng lùi lại, Ngũ Ban nhìn cậu ta với vẻ mặt ngơ ngác, chỉ thấy trên người mình đã bị máu tươi nhuộm đỏ, anh cười cười thờ ơ, nhưng nụ cười đó trong mắt Tề Vũ lại đặc biệt chói mắt.

“Chẳng lẽ tên này bị điên rồi, muốn giết cả mình sao?” “Yên tâm,

đừng sợ, tôi sẽ không làm hại cậu.

Hơn nữa, tôi cũng không phải người vong ân bội nghĩa, vừa rồi cậu đã giúp tôi rất nhiều đúng không?

Nếu không phải cậu, tôi cũng không dễ dàng giết được tên tạp chủng đó." Nghe Ngũ Ban nói vậy, Tề Vũ gật đầu, nhưng trong lòng vẫn còn sợ hãi, dù sao cậu ta chưa từng thấy cảnh tượng kinh tâm động phách như vậy.

Khi Ngũ Ban định quay đầu lại xử lý mấy tên tạp nham còn lại, cánh cửa liệu dưỡng viện lại một lần nữa được mở ra.

Lúc này, con Huyền Vũ cự thú cũng vừa vặn biến mất vì năng lượng của trận pháp không đủ.

Giữa sân còn lại ba thi thể không đầu, không ngừng phun máu tươi.

Cừu Đức Khảo dẫn người của mình đẩy cửa vào, thấy cảnh tượng này, cũng giật mình.

Ngay lập tức A Nịnh, vội vàng đi đến một góc, bắt đầu nôn mửa.

Nhưng Cừu Đức Khảo lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh, chuyển ánh mắt khỏi ba thi thể đó, quay người nhìn chằm chằm vào Ngũ Ban.

Ngũ Ban nhìn người đàn ông ngoại quốc gần 60 tuổi, tóc bạc phơ này.

Anh nhận ra, mặc dù tuổi đã cao, nhưng bình thường ông ta chắc chắn rất chú trọng bảo dưỡng, từ tư thế đứng và ánh mắt sắc bén có thể thấy, ông ta cũng là một kẻ máu lạnh, trên tay chắc chắn dính không ít máu người, lát nữa ra tay cũng sẽ không có nhiều gánh nặng tâm lý.

Đương nhiên Cừu Đức Khảo chắc chắn không biết Ngũ Ban đang

độc thoại nội tâm lúc này, nếu biết Ngũ Ban đang suy nghĩ điều gì, không phải lo lắng lát nữa khi ra tay với mình có gánh nặng tâm lý hay không, chắc chắn ông ta sẽ tức đến hộc máu, chẳng lẽ mình thực sự yếu ớt đến mức có thể bị người khác tùy tiện nghiền nát sao?

"Cậu chắc là Ngũ Ban, con nuôi của Ngũ gia.

Quả nhiên danh bất hư truyền, anh hùng xuất thiếu niên." Cừu Đức Khảo lên tiếng, không hề chất vấn việc ba người kia bị Ngũ Ban giết chết, mà ngược lại còn khen Ngũ Ban một tràng.

Ngũ Ban nghe vậy trong lòng không một gợn sóng, và nghe Cừu Đức Khảo nói tiếng phổ thông không chuẩn, lắp bắp, không khỏi bật cười.

Cừu Đức Khảo thấy Ngũ Ban lúc này bật cười, ông ta cũng cười hai tiếng, chỉ là cảm thấy có chút khó hiểu, không biết kẻ sát nhân này rốt cuộc đang cười cái gì.

Thêm vào việc Ngũ Ban lúc này bị máu tươi bao phủ, khiến Cừu Đức Khảo giật mình, chẳng lẽ Ngũ Ban muốn ra tay với mình sao?

Trong lòng hoảng hốt, ông ta vội vàng chắp tay vái Ngũ Ban.

"Tiên sinh Ngũ Ban, tôi thấy tài năng của cậu phi phàm, không kém những người mạnh nhất tôi từng biết.

Nếu xếp hạng, cậu có thể là người giỏi nhất trong số đó.

Không biết cậu có hứng thú hợp tác với tôi không?

Nếu được, tôi hứa sẽ ban cho cậu vinh hoa phú quý tiêu xài không hết." Nghe Cừu Đức Khảo nói vậy, Ngũ Ban trong lòng kinh ngạc, đương nhiên không phải bị lời hứa của Cừu Đức Khảo làm cho kinh ngạc, mà là kinh ngạc vì Cừu Đức Khảo sau khi hợp tác đồng minh bị giết, không hề tức giận, ngược lại còn muốn hợp tác với anh, lôi kéo anh gia nhập.

Khiến anh cảm thấy Cừu Đức Khảo này tuyệt đối là một lão hồ ly, đối với chuyện như vậy, lúc này lại có thể duy trì thái độ bình tĩnh đó, khiến Ngũ Ban cảm thấy khó đối phó.

Anh nghĩ hôm nay nhất định phải giết chết lão Tây này ở đây, nếu không sau này chắc chắn sẽ là một cái gai khó nhổ.

Ngũ Ban không sợ những kẻ đối đầu trực diện với mình, mà sợ những kẻ âm thầm giở trò sau lưng, dùng những điều khoản và quy tắc để hạn chế khả năng hành động của anh, điều đó khiến Ngũ Ban đau đầu.

Đối với loại tiểu nhân này, chỉ có một cách, đó là loại bỏ càng nhanh càng tốt.

Nhưng, Thiên triều từ xưa có một câu tục ngữ, gọi là "ra tay không đánh kẻ mặt cười".

Vì đối phương không tấn công trước, anh cũng không tiện chủ động ra tay, thêm vào đó A Nịnh cũng ở đây, một khi sau này Ngũ Tà biết chuyện này, vừa không nỡ lại vừa oán hận.

"Ông là tiên sinh Cừu Đức Khảo phải không?

Không biết ông tìm Ngũ gia tôi có việc gì?" Ngũ Ban đương nhiên biết, người này là Cừu Đức Khảo, nhưng đối với việc lần này ông ta lại đích thân tham gia hành động, cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Loại lão hồ ly mưu mô xảo quyệt như ông ta, thường thì đều ngồi sau hậu trường vận hành thao tác, tuyệt đối sẽ không lộ diện ra ngoài mạo hiểm.

Phải biết một hành động như vậy, sẽ tổn binh hao tướng.

Khi nghiêm trọng, e rằng ngay cả tính mạng cũng có thể mất đi.

Anh nghĩ chỉ có một nguyên nhân, thời gian của Cừu Đức Khảo

chắc không còn nhiều, ông ta muốn nhân cơ hội này, trực tiếp có được bí mật trường sinh.

Chỉ là, cho dù biết bí mật trường sinh, thì điều đó thì sao?

Cũng không thể trực tiếp sử dụng được, trong đó chắc chắn còn có những chuyện không rõ.

Còn về Cừu Đức Khảo nghe Ngũ Ban nói vậy, cũng ngơ ngác, lúc nào mình đã trở thành người nhà của cậu ta rồi.

Nhưng ngay lập tức ông ta phản ứng lại, rõ ràng đây là biểu hiện Ngũ Ban đang giở trò vô lại.

Nhưng ông ta cũng không có cách nào, trong lòng đánh một dấu chấm than lớn về con người Ngũ Ban.

Người này không chỉ võ nghệ cao cường, mà da mặt cũng dày, ngay cả Tề Vũ đứng bên cạnh Ngũ Ban cũng vô cùng kinh ngạc.

Ngũ Ban này xem ra cũng không phải đèn cạn dầu, khi nói ra những lời đó, mặt không đỏ tim không đập nhanh, và trên người lúc này còn dính đầy máu tươi.

Giữa sân, có ba thi thể không đầu, vậy mà những lời đó vẫn có thể thốt ra từ miệng anh ta, Tề Vũ cũng cực kỳ khâm phục.

"Tiên sinh Ngũ Ban đang ở Ngũ gia, hy vọng có thể mời tiên sinh Ngũ Ban và tiên sinh Tề Vũ hợp tác với tôi.

Chúng ta cùng nhau tìm kiếm một số bảo vật.

Không biết Ngũ Ban có kế sách gì không?

Tất cả những vũ khí này đều tinh xảo, tôi có thể lo liệu mọi thứ." Vừa nói, Cừu Đức Khảo ra hiệu cho một thuộc hạ giơ một khẩu RPG lên.

Ngũ Ban nhìn thấy, vội vàng lùi lại mấy bước, không ngờ Cừu

Đức Khảo cũng là một kẻ máu lạnh, ngay cả rocket RPG cũng có thể kiếm được.

Nếu vừa rồi ông ta nhân lúc mình không chú ý, bắn một phát, chẳng phải mình đã mất mạng oan sao.

Đương nhiên anh cũng biết, Cừu Đức Khảo đang uy hiếp mình, nếu không đồng ý hợp tác, giây tiếp theo quả rocket RPG đó tuyệt đối sẽ bắn xuống chân anh.

Ngũ Ban trong lòng suy nghĩ nửa ngày, rốt cuộc phải làm thế nào để cứu vãn tình hình này, nếu một mình anh muốn chạy trốn, thì hoàn toàn không có bất kỳ vấn đề gì.

Chương 385

Nhưng bên cạnh anh có Tề Vũ, rõ ràng Cừu Đức Khảo cũng có thể đoán được mối quan hệ giữa anh và Tề Vũ, một khi anh bỏ chạy, thì Tề Vũ tuyệt đối sẽ rơi vào tay ông ta.

"Tiên sinh Cừu Đức Khảo, tôi không hiểu ý ông, ông cầm rocket nhắm vào tôi, chẳng lẽ muốn giết tôi sao?" "Tiên sinh Ngũ Ban hiểu lầm ý tôi rồi, người Thiên triều cổ đại có một người tên là Tào Tháo, từng dạy rằng 'Thà ta phụ thiên hạ, chứ không để thiên hạ phụ ta'.

Nếu cậu đồng ý gia nhập tôi, tôi có thể đáp ứng mọi điều kiện của cậu, miễn là tôi làm được." "Hahahaha, chết cười tôi mất, lão Tây này, tiếng phổ thông chưa thạo đã muốn trích dẫn kinh điển rồi.

Quan trọng nhất là còn nói sai nữa chứ." Tề Vũ nghe Cừu Đức Khảo nói xong, không nhịn được ôm bụng cười.

Tối nay vừa rồi đã tiêu hao rất nhiều thể lực, nhưng lúc này bị Cừu Đức Khảo chọc cười, dường như lập tức khỏe hơn.

Ngũ Ban cũng suýt nữa bật cười, nhưng lúc này anh đang đàm phán với Cừu Đức Khảo, cần phải giữ vẻ mặt.

Vừa khéo lúc này A Nịnh cũng quay người lại, nghe xong những lời đó, vội vàng đi đến bên cạnh Cừu Đức Khảo.

Cừu Đức Khảo cao khoảng 1m7, nhưng vì tuổi đã cao nên lưng hơi còng.

Nghe A Nịnh giải thích một hồi, mặt Cừu Đức Khảo lúc xanh lúc đỏ.

Ông ta quay đầu nhìn xung quanh, các thuộc hạ dường như muốn nhân cơ hội này để xả hơi, nhưng lại phát hiện những thuộc hạ đó lúc

này đều giữ vẻ mặt nghiêm túc, cũng không tiện phát tác.

Ngũ Ban cũng kinh ngạc vì chất lượng của đám thuộc hạ này cao đến vậy, anh thấy đám người này đều được huấn luyện chỉnh tề, không giống như những đội ngũ thông thường trình độ không đồng đều.

"Cừu Đức Khảo, tuy tôi không hiểu ý ông, nhưng ông phải biết, nếu muốn tôi gia nhập thì cái giá phải trả rất lớn, không biết ông có đồng ý không." Nghe Ngũ Ban nói vậy, Cừu Đức Khảo trong lòng có chút xúc động, dù sao Ngũ Ban đã kéo ông ta ra khỏi tình thế khó xử.

"Không biết tiên sinh Ngũ Ban rốt cuộc có điều kiện gì, nếu tôi làm được, tôi nhất định sẽ đáp ứng." A Nịnh bên cạnh nghe Cừu Đức Khảo nói vậy, trong lòng vô cùng kinh hãi, vội vàng muốn tiến lên ngăn cản, nhưng bị Cừu Đức Khảo giơ tay chặn lại.

Nhìn vẻ mặt ông chủ của mình, trong lòng A Nịnh càng vô cùng hoảng sợ, không ai hiểu tâm tư của Ngũ Ban bằng cô.

Người như Ngũ Ban, không thể nào thỏa hiệp vì những lợi lộc nhỏ nhặt.

Trong mấy lần hành động trước, cô đã chứng kiến thủ đoạn của Ngũ Ban, để đạt được mục đích, thậm chí không tiếc hy sinh thuộc hạ của mình, huống hồ thuộc hạ của cô đã bị Ngũ Ban hy sinh gần hết, đợi đến khi tiếp cận trung tâm mộ, về cơ bản chỉ còn lại cô và mấy thuộc hạ không quan trọng nữa.

Nếu Ngũ Ban có thể phản bội, thì cô nhất định sẽ cho rằng mặt trời mọc ở phía tây.

Nhưng nhìn tình huống này, Cừu Đức Khảo chắc chắn đã quyết tâm dụ dỗ Ngũ Ban, chỉ không biết cuối cùng ai sẽ dụ dỗ ai.

"Điều kiện của tôi thật ra rất đơn giản, tôi chỉ cần đầu của một

người trong số các ông, không biết ông có đồng ý không." Khi Ngũ Ban nói ra những lời này, giọng nói có chút lạnh lẽo, ánh mắt như một con rắn độc nhìn chằm chằm vào Cừu Đức Khảo.

Cừu Đức Khảo thậm chí bị ánh mắt đáng sợ đó ép đến mức không tự chủ lùi lại mấy bước, sợ rằng tên nhóc này sẽ đột nhiên phát động tấn công.

Mặc dù ông ta có cách để thu phục Ngũ Ban, nhưng trước đó ông ta cũng đã nghe báo cáo phân tích của A Nịnh về Ngũ Ban, căn cứ vào mấy lần hành động có thể thấy, Ngũ Ban không phải là một nhân vật tốt.

Người như vậy như một con chó điên, động một chút là cắn người khác, ông ta cũng không biết, Ngũ Tam Tỉnh rốt cuộc đã gặp may mắn như thế nào, lại có thể thu phục được người như vậy dưới trướng mình.

Ông ta nhìn xung quanh các thuộc hạ, phát hiện lúc này trên mặt họ vẫn nghiêm túc, súng trường tự động và một số vũ khí nóng trong tay, lúc này đều đã mở khóa an toàn.

Rõ ràng ý thức cảnh giác cao, ông ta thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần Ngũ Ban dám hành động liều lĩnh, thì sẽ phải đón nhận mưa đạn.

Dù công phu của anh ta có lợi hại đến mấy, làm sao có thể tránh được nhiều viên đạn tấn công như vậy.

Trong mắt ông ta, hiện tại Ngũ Ban chỉ có một con đường thỏa hiệp, chỉ là Cừu Đức Khảo không muốn xé toang mặt mũi đến mức đó.

Nếu cưỡng ép lôi kéo Ngũ Ban, thì không chừng, cuối cùng sẽ phản tác dụng, chi bằng cứ đàm phán kỹ càng với Ngũ Ban về các điều kiện, để anh ta tự nguyện đi theo, làm việc cho mình, thì không

chừng sẽ tận lực hơn.

“Cậu muốn đầu A Nịnh sao?

Trước đây cô ấy quả thật có báo cáo cho tôi vài lần về tình hình của cậu, nhưng không gây nguy hiểm cho cậu, tôi nghĩ giữa chúng ta chắc có sự hiểu lầm.

Nếu có thể giải quyết hòa bình thì tôi đương nhiên vô cùng vui mừng.

Người Thiên triều chẳng có câu ‘Không đánh không quen’ sao?

Hai người thà gặp nhau sinh tử, không bằng bắt tay hòa giải.

Nếu có thể, tôi nghĩ vóc dáng và năng lực của A Nịnh có thể xứng với thân phận tiên sinh Ngũ Ban, tôi có thể làm chủ, gả cô ấy cho cậu, thấy sao?” Cừu Đức Khảo nghĩ Ngũ Ban chỉ muốn giết A Nịnh.

Dù sao những mệnh lệnh trước đây đều do A Nịnh chấp hành, và người tiếp xúc nhiều nhất với Ngũ Ban cũng chỉ có mình A Nịnh.

Ngay cả A Nịnh bên cạnh cũng cảm thấy có chút sợ hãi, nhưng ngay lập tức bình tĩnh lại, Ngũ Ban tuyệt đối sẽ không nhắm vào mình, bất kể thế nào, Ngũ Tà có tình cảm với cô ấy, nếu đối xử tàn nhẫn với cô ấy, thì Ngũ Tà lúc đó tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Ngũ Ban, thậm chí sẽ trở mặt thành thù.

Ngũ Ban là người thông minh, đương nhiên không hy vọng tình huống đó xảy ra.

Vì vậy Ngũ Ban sẽ không ra tay với cô ấy.

Nhưng đối với những lời ông chủ nói, A Nịnh cũng có một cảm giác muốn khóc.

Ông chủ của cô hôm nay sao lại không đáng tin cậy như vậy, lại muốn gả cô cho Ngũ Ban.

Khiến cô cảm thấy hôm nay mạch não của ông chủ dường như có chút không bình thường.

Bao gồm cả Ngũ Ban, cũng có chút bất lực, cảm thấy Cừu Đức Khảo này dường như có thói quen tư duy và người bình thường thật sự không giống nhau lắm, chẳng lẽ bây giờ vì lý do tuổi tác lớn, đầu óc không còn linh hoạt, ngay cả những lời như vậy cũng có thể nói ra.

Nhưng ngay lập tức anh cười lạnh hai tiếng.

Đương nhiên anh muốn giết A Nịnh, dù sao cô ấy là người có khả năng cao nhất gây ra biến cố cho Ngũ Tà.

Mặc dù hiện tại anh không có thiện cảm với Ngũ gia, nhưng, đối với Ngũ Tà, một sự tồn tại như em trai ruột, Ngũ Ban chọn bao dung và bảo vệ.

Nếu có thể, anh thực sự sẽ giết A Nịnh trong tình huống thần không biết quỷ không hay!

Hai người đều mang ý đồ riêng, trong lòng cố gắng tính toán điều kiện và lợi ích của đối phương, chỉ là rõ ràng Ngũ Ban hiển nhiên chiếm ưu thế hơn.

Dù sao anh không cần phải cầu xin Cừu Đức Khảo, điều anh mong muốn nhất, đó là có thể vặn đầu Cừu Đức Khảo xuống làm bóng đá mà đá.

Cừu Đức Khảo đáng thương tưởng Ngũ Ban thật lòng muốn đầu quân.

“Trước tiên đừng nói chuyện điều kiện hay không điều kiện, ít nhất hãy giải thích tình hình hiện tại đi.” Ngũ Ban suy nghĩ một lúc, ung dung nói ra.

Nói thật, điều anh cần nhất lúc này, thực ra là bí mật mà Cừu Đức Khảo nắm giữ.

Còn giao dịch giữa ông ta và Tạ Liên Hoàn, thực ra anh không quan tâm.

Dù sao Cừu Đức Khảo cũng là loại thái độ đó, mặc dù đã giết chết ba người có quan hệ hợp tác với mình, tức là Giải Liên Hoàn, nhưng, từ thái độ của ông ta dường như không có bất kỳ mối quan hệ nào với mình, mà càng giống ba người xa lạ, thậm chí là kẻ thù.

“Tôi và cha nuôi về tổng thể có quan hệ hợp tác chiến lược, nhưng ông ấy hình như đã bán đứng tôi.

Vì vậy tôi chọn tách ra độc lập.” “Nếu tiên sinh Ngũ Ban đồng ý, tôi hy vọng cậu có thể gia nhập tôi, để chúng ta cùng nhau khám phá thế giới này.

Có một điều, tôi có thể cho cậu biết về kế hoạch của Ngũ Tam Tỉnh dành cho cậu.” Lời chưa dứt, Cừu Đức Khảo liền châm một điếu xì gà, sau đó hút mạnh một hơi, bộ dạng ti tiện.

Ngũ Ban nhìn biểu cảm đó, có một cảm giác muốn xông lên cho ông ta một bạt tai.

Nhưng khi nghe thấy ông ta nắm giữ kế hoạch của Chú Ba dành cho mình, đồng tử của anh lập tức co rút lại.

Điều khó chấp nhận nhất nhưng lại không thể không chấp nhận, quả nhiên đã xảy ra.

Trước lợi ích cuối cùng, Chú Ba đã chọn ngăn cản anh ở bên ngoài, không cho anh biết, hoặc có lẽ là để can thiệp kế hoạch, vì vậy mới chọn loại trừ anh, thậm chí có thể muốn giết anh.

Nhưng tất cả đều là phỏng đoán của anh, cụ thể phải từ miệng Cừu Đức Khảo mà ra.

Ngay cả những lời từ miệng Cừu Đức Khảo, anh cũng không dám hoàn toàn tin tưởng, sợ rằng trúng kế ly gián của Cừu Đức Khảo.

Chương 386

"Tôi hy vọng khi nói chuyện ông động não một chút, đừng nói lung tung, nếu không giây tiếp theo ông có thể chết ở đây, ngay cả người nhặt xác cũng không có." Đám người Cừu Đức Khảo, nghe Ngũ Ban nói vậy, vội vàng giơ tất cả súng trong tay lên nhắm vào đầu Ngũ Ban, sợ rằng Ngũ Ban sẽ có hành động.

Đặc biệt là A Nịnh, cô ấy hiểu Ngũ Ban rất rõ, hận không thể ôm một quả lựu đạn trong lòng, một khi Ngũ Ban lại gần, cô ấy đã sẵn sàng đồng quy vu tận.

Loại lựu đạn này sử dụng lựu đạn hợp kim cao cấp nhập khẩu từ Mỹ, được sản xuất bằng công nghệ 3650-HTK, bên trong không chỉ có thuốc nổ thông thường, mà còn xen lẫn một số vật chất kim loại khác, một khi lựu đạn bị kích nổ, uy lực của nó sẽ vô cùng đáng sợ.

Mọi thứ trong bán kính hai mét vuông đều sẽ bị phá hủy ngay lập tức.

Ngũ Ban đương nhiên cũng nhìn thấy cử chỉ của đội A Nịnh, mới nhận ra vẻ mặt vừa rồi của mình, chắc là đã dọa sợ họ, nhưng anh không quá để ý, đó chính là kết quả anh muốn.

Nếu không, đám người đó sẽ nghĩ rằng anh nắm giữ vũ khí nóng mà không sợ hãi, chẳng phải đã chiếm được lợi thế lớn một cách vô ích sao.

Có A Nịnh tồn tại một người như vậy, trong lòng anh cũng nên rõ ràng mức độ uy hiếp đối với đối phương lớn đến đâu, vì vậy anh cũng không dám khinh cử vọng động.

Nhìn thấy bầu không khí trước mắt có chút khó xử, Cừu Đức Khảo dùng bàn tay cầm xì gà vẫy vẫy, bảo những người bên cạnh

đừng quá căng thẳng, họ mới hạ vũ khí xuống, nhưng tay vẫn đặt trên cò súng, không hề buông lỏng, chỉ là nòng súng không còn chĩa vào Ngũ Ban nữa, cho thấy ông ta thực sự sợ Ngũ Ban.

"Ngũ Ban, tôi cảnh cáo cậu tốt nhất đừng hành động thiếu suy nghĩ, tôi biết cậu lợi hại, nhưng tôi cũng không phải hạng xoàng." "Được rồi, A Nịnh, đừng nói nữa.

Tiên sinh Ngũ Ban bây giờ đang hơi kích động.

Chi bằng để cậu ấy bình tĩnh lại hai phút." Những lời này lại hợp ý Cừu Đức Khảo.

Hiện tại tâm trạng của anh làm gì chỉ hơi kích động.

May mắn là, Tề Vũ bên cạnh nhẹ nhàng kéo kéo ống tay áo anh, kéo anh trở về hiện thực.

Ngũ Ban mới lấy lại được tinh thần.

"Nói những gì ông biết đi, nhưng tôi hy vọng ông đừng lừa tôi, nếu sau này tôi phát hiện mình bị ông lừa, thì dù ở đâu, tôi cũng sẽ giết ông.

Nếu không may ông chết trước, tôi cũng không ngại đào mộ tổ tông nhà ông lên." Nghe Ngũ Ban nói vậy, Cừu Đức Khảo cũng ngơ ngác, mặc dù đã ở Thiên triều nhiều năm, nhưng cũng không hiểu Ngũ Ban rốt cuộc muốn nói gì, quay đầu nhìn A Nịnh với ánh mắt nghi vấn.

A Nịnh hiểu ý, quyết định lén lút nói cho ông ta biết, không thể để các thuộc hạ xung quanh biết, nếu không sẽ làm tổn hại hình tượng ông chủ.

"Ý của thủ lĩnh là, chỉ cần phát hiện bị lừa, dù ở đâu, cậu ấy cũng sẽ xé xác ông ra thành vạn mảnh." Ban đầu cô ấy nghĩ mình đã giải thích đủ rõ ràng rồi, nhưng A Nịnh lại không ngờ, ông chủ của cô ấy

lại là một cây thép cứng.

"Thế còn ý 'đào mộ tổ tông'?" Nghe vậy, A Nịnh cũng ngơ ngác, không ngờ trọng điểm của ông ta lại đặc biệt như vậy.

Nhưng dù sao ông chủ cũng khiêm tốn học hỏi, đã mở miệng hỏi, cô ấy cũng không tiện trì hoãn, càng không dám nói dối.

Ông chủ vẫn luôn là một người khiêm tốn học hỏi, kết quả hôm nay trong tình huống này lại có chút khó xử.

"Ông biết Ngụy Chinh thời cổ đại không?

Sau khi ông ấy chết, Lý Thế Dân đã đào ông ấy ra khỏi quan tài, dùng roi đánh vào xác." Cừu Đức Khảo nghe A Nịnh giải thích như vậy, chợt tỉnh ngộ, nhưng lại hỏi thêm một câu.

"Sau khi tôi chết chắc chắn sẽ được hỏa táng thành tro cốt, tôi muốn trở về biển cả, không thể tìm thấy thi thể của tôi được.

Hơn nữa, tôi cũng không thể chết.

Tôi phải tìm hiểu bí mật về sự trường sinh, một khi tôi thành công, tất cả các ông sẽ cùng tôi đắc đạo thành tiên!" Ông ta nói một câu bằng tiếng Anh, dường như cố ý, để ngăn người khác nghe thấy.

Nhưng ông ta đã không ngờ, dù nhiều năm trôi qua như vậy, những người trong Lão Cửu Môn, không có mấy ai hiểu tiếng Anh, ừm, ngay cả Ngũ Ban cũng không để ý chuyện này, thì nghe Tề Vũ khẽ nói bên tai.

"Anh Ban, ông ta đang nói về bí mật trường sinh!" Nghe Tề Vũ nói vậy, Ngũ Ban không hề phản ứng, mặt không biểu cảm nhìn Cừu Đức Khảo, lúc này Cừu Đức Khảo dường như cảm thấy lời mình nói đã bị Ngũ Ban phát hiện.

Nhưng ngay lập tức ông ta cho rằng Ngũ Ban chỉ là một học sinh

cấp hai vừa tốt nghiệp, không có bất kỳ trình độ kiến thức nào, không thể nào nghe hiểu cuộc đối thoại của mình.

Vì vậy ông ta cũng mỉm cười với Ngũ Ban, sau đó liền im lặng.

Ngũ Ban hoàn toàn giả vờ như không biết, ngay cả anh cũng cảm thấy kinh ngạc, không ngờ Tề Vũ lại tinh thông ngoại ngữ, Cừu Đức Khảo e rằng ngay cả thân phận của người bên cạnh mình cũng không rõ.

Con lão hồ ly này cuối cùng cũng để lộ sơ hở ở đây.

"Tiên sinh Cừu Đức Khảo, nói về kế hoạch của Chú Ba đi." Nghe Ngũ Ban nói vậy, Cừu Đức Khảo liền vỗ mấy cái vào lòng bàn tay.

"Quả nhiên không hổ là anh hùng, xuất thiếu niên, người như cậu nên được mặc hoàng bào, hưởng vạn người kính ngưỡng." "Dừng!

Mau vào trọng điểm đi, đừng nói những lời vô ích đó nữa." Ngũ Ban mất kiên nhẫn thể hiện, cái tên lão Tây này, những thứ khác thì chưa học được, nhưng mấy lời nịnh bợ này thì lại biết nhiều đến vậy.

Cừu Đức Khảo lúc này cũng không còn cách nào, vội vàng nói ra tất cả những gì mình biết về kế hoạch của Ngũ Tam Tỉnh, dù sao Ngũ Tam Tỉnh đã lợi dụng ông ta suốt, và kéo dài gần hai ba mươi năm, điều đó khiến ông ta vô cùng khó chịu trong lòng.

Một người thông minh như vậy, lại bị một tên nhà quê Thiên triều lừa gạt.

Bao nhiêu năm vất vả, đều uổng phí, giờ đây chỉ cần có thể lôi kéo Ngũ Ban phản bội, thì tổng thể vẫn là có lợi.

Căn cứ vào thông tin tình báo mà A Nịnh cung cấp trước đó, phát hiện Ngũ Ban là một nhân tài hiếm có, và luôn bị Ngũ Tam Tỉnh loại trừ, không thể hòa nhập tốt vào đoàn thể đó.

Vì vậy, nếu nhân cơ hội này để lôi kéo Ngũ Ban, thì không phải lại có thêm một thắng lợi lớn sao.

"Người Thiên triều có một câu tục ngữ gọi là 'Không có bằng chứng thì không tin'.

Nhưng trước đây Ngũ Tam Tỉnh đã để lại một đoạn ghi âm cho tôi, hôm nay tôi sẽ bật cho cậu nghe." Chưa kịp đợi Ngũ Ban phản ứng, Cừu Đức Khảo liền rút ra một cây bút ghi âm từ trong lòng.

"Nhất định phải chặn Ngũ Ban trên đường đến Côn Luân Sơn, nếu không kế hoạch của tôi có thể bị phá vỡ.

Đối với cậu ta, tôi không thể hoàn toàn tin tưởng, bí mật này không thể để cậu ta biết, nếu không có thể làm hỏng kế hoạch của tôi.

Khi cần thiết có thể chọn giết!" Đoạn ghi âm đến đây là kết thúc, không có thêm lời nào khác.

Nhưng Cừu Đức Khảo, bao gồm cả A Nịnh và những người khác, đột nhiên cảm thấy không khí xung quanh đột nhiên yên tĩnh lại.

Họ cảm nhận được sát khí nồng nặc từ Ngũ Ban, luồng sát khí đó ép họ đến mức khó thở, vội vàng lùi lại.

Còn những thuộc hạ kia thì không dám lùi lại, vội vàng giơ súng trường tự động lên, những tên cầm RPG thì giơ RPG nhắm vào đầu Ngũ Ban.

Nhưng, ngay cả Tề Vũ đứng bên cạnh Ngũ Ban cũng có chút sợ hãi, không ngờ người bên cạnh mình lại đáng sợ đến vậy, sát khí từ anh ta phát ra khiến cậu ta cảm thấy như đang ở trong một mùa đông băng giá, lạnh đến run cầm cập.

Cảm nhận được những người bên cạnh mình đều có chút sợ hãi, Ngũ Ban mới trấn tĩnh lại.

Vừa rồi đoạn ghi âm đó, quả thật khiến anh mất kiểm soát cảm xúc.

Anh chưa từng nghĩ, người cha nuôi Ngũ Tam Tỉnh lại ra tay sát hại mình.

Nhưng trước đó Tạ Liên Hoàn vẫn luôn giả mạo Ngũ Tam Tỉnh, không chừng những lời đó là do Tạ Liên Hoàn nói với Cừu Đức Khảo khi giả mạo Ngũ Tam Tỉnh.

Nhưng điều đó dường như cũng có chút không thực tế, nếu những lời đó thực sự là do Tạ Liên Hoàn nói với Cừu Đức Khảo khi giả mạo Ngũ Tam Tỉnh, thì Cừu Đức Khảo hoàn toàn không cần thiết phải bật đoạn ghi âm đó để lừa dối.

Con người đều có một loại động lực bảo vệ vô thức, Ngũ Ban nguyện ý tin vào giả thuyết trước, đó là những lời Tạ Liên Hoàn nói khi giả mạo Ngũ Tam Tỉnh.

Trong lòng anh vẫn thiên về Ngũ Tam Tỉnh, dù sao đó cũng là cha nuôi của anh, bao nhiêu năm qua, ông ấy đã chăm sóc anh và cho anh một mái nhà, ân tình đó suốt đời cũng không thể quên.

"Được rồi, chuyện tôi đã biết rồi, không biết ông vừa nói gì!" Ngũ Ban hoạt động mấy cái lòng bàn tay, cởi áo khoác vứt xuống đất, bộ đồ dính máu lúc này trông đặc biệt chói mắt.

A Nịnh có thể thấy, bộ quần áo đó đã hoàn toàn bị máu ngấm ướt.

"Tôi không hiểu ý cậu?

Vừa rồi cậu nói gì tôi cũng không rõ." Cừu Đức Khảo nói.

"Vậy tôi giúp ông nhớ lại nhé, nếu tôi phát hiện ông lừa tôi, thì tôi không ngại giết ông, chặt đầu ông ra làm bóng đá.

Chương 387

Bây giờ là lúc tôi thực hiện lời hứa, người nước ngoài chắc là giữ chữ tín nhỉ!" Chậm thì nhanh, lời vừa dứt, Ngũ Ban liền như một con sư tử dữ tợn lao tới phía trước.

Gót chân anh như giẫm trên gió, tốc độ vô cùng nhanh nhẹn.

Cừu Đức Khảo tuổi đã cao, hôm nay ra ngoài đánh bạc một lần, vì ông ta cảm thấy ở đây có thể trực tiếp có được cơ hội trường sinh.

Nhưng không ngờ lại gặp phải một tên vô lại hoàn toàn không nói lý.

Ông ta có thể khẳng định những lời vừa rồi của Ngũ Ban không phải nói bừa, nội dung đối thoại trong bút ghi âm hoàn toàn là thật, và xác định người đó là Ngũ Tam Tỉnh.

Nhưng Ngũ Ban hoàn toàn không thừa nhận.

A Nịnh, với tư cách là trợ lý thân cận của Ngũ Ban, lúc này trong mắt cô, bóng dáng Ngũ Ban không ngừng phóng đại.

Cô vội vàng lùi lại, trong lòng căng thẳng như dây đàn, dường như giây tiếp theo sẽ đứt.

Nhưng cô phản ứng nhanh, vội vàng rút súng lục ra, chĩa thẳng vào Ngũ Ban, tay trái che chắn Cừu Đức Khảo sau lưng.

Đoàng!

Một viên đạn không trúng mục tiêu, đợi A Nịnh định thần lại thì Ngũ Ban đã biến mất ở phía trước, cô vội vàng nhìn xung quanh, nhưng không hề phát hiện bóng dáng Ngũ Ban.

Trong tình huống này, càng không thấy kẻ thù ở đâu, trong lòng

càng căng thẳng, vì kẻ thù nấp trong bóng tối là nguy hiểm nhất, như một con rắn cơ động, giây tiếp theo có thể tung ra đòn tấn công chí mạng vào mình, đòn tấn công này hoàn toàn có thể lấy mạng.

"Cảnh giới!

Mau bảo vệ thủ lĩnh!" A Nịnh vội vàng hô, cả đám người vây quanh Cừu Đức Khảo ở giữa, như một đóa hoa đang nở rộ, chỉ là giây tiếp theo, đóa hoa này có thể biến thành một bông hoa thạch lựu phun ra vô tận lưỡi lửa.

Nhưng Ngũ Ban làm sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy.

Đối với đám người đang ôm chặt lấy nhau, nói thật anh cũng không có cách nào, nhưng anh có hậu chiêu, đó là Tề Vũ.

Trước đó, khi đối đầu với Tạ Liên Hoàn, anh và Tề Vũ đã phối hợp một lần, nếu cho Tề Vũ đủ thời gian, để cậu ta bố trí một trận pháp nữa, thì đối với những tên cầm súng trường tự động này, anh cũng không có bất kỳ ý định lùi bước nào.

Cho dù Cừu Đức Khảo vừa rồi không lừa dối, nhưng quyết tâm giết ông ta của anh vẫn không hề thay đổi.

Từ khi Cừu Đức Khảo bước vào liệu dưỡng viện này, hoặc từ khi Cừu Đức Khảo tham gia vào chuyện này, ông ta đã định sẵn phải chết ở đây.

Cái tên lão Tây này không phải là người tốt, máu tươi trên tay ông ta không chừng còn nhiều hơn anh, giờ đây lão hồ ly này đích thân xuất núi để giành lấy bí mật trường sinh, xem ra ông ta đã đánh hơi thấy mùi rồi, vậy thì tuyệt đối không thể để loại người này sống trên thế giới này, dù là vì công hay tư, Cừu Đức Khảo, hôm nay phải chết.

Vừa rồi anh quả thật đã mất kiểm soát cảm xúc một lúc, từ tận đáy lòng anh không ngờ, Ngũ Tam Tỉnh lại ra tay với mình.

Nhưng thực ra những điều này đều không quan trọng, vì mục đích của anh vẫn không hề thay đổi, đó là kéo dài thời gian cho Tề Vũ, để cậu ta có đủ thời gian bố trí trận pháp.

Trong lúc Cừu Đức Khảo không chú ý, Tề Vũ đã hoàn thành phần lớn việc bố trí.

Tất cả những người có mặt, trừ anh ra, không ai có thể hiểu rõ bố cục của liệu dưỡng viện hơn, vì vậy thời gian bố trí trận pháp cũng vô cùng nhanh chóng.

Khi Ngũ Ban cố ý mê hoặc đám người Cừu Đức Khảo.

Cùng lúc đó, Ngũ Ban cũng nhanh chóng quay người nắm lấy tay Tề Vũ muốn đưa cậu ta rời khỏi nơi này, để tránh lát nữa bị mưa đạn bắn trúng.

Nếu thực sự bị những vũ khí nóng này bắn trúng, e rằng sẽ bị bắn thành một kẻ tàn phế.

"Không cần đâu, trận pháp đã bố trí xong rồi!" Trong tích tắc, Tề Vũ đột nhiên biến mất trước mắt Ngũ Ban, Ngũ Ban trong lòng kinh ngạc, tình huống gì vậy?

Nhưng theo đó anh đột nhiên bị một đôi tay nắm lấy, mới phát hiện người nắm lấy mình chính là Tề Vũ.

"Tôi giỏi bố trí ảo trận, chỉ là trước đây vẫn luôn chưa thức tỉnh huyết mạch gia tộc truyền thừa, vì vậy không có vai trò gì, nhưng một khi có huyết mạch hỗ trợ, thì tinh thần của tôi sẽ càng tập trung hơn, vì vậy vận dụng như cá gặp nước." "Có thể nói, trong phương diện ảo trận tôi dám xưng thứ hai, không ai dám xưng thứ nhất.

Ngay cả cha tôi năm xưa cũng phải tự than không bằng!" Nói xong câu này, Tề Vũ đột nhiên lại không còn tiếng nói nữa, rõ ràng là vô ý đã nhắc đến Hắc Hạt Tử, dù sao bất kể thế nào, đó cũng là cha ruột

của cậu ta, giờ đây lại vì một số mâu thuẫn mà khiến Tề Vũ có ác cảm với Hắc Hạt Tử.

Ngũ Ban cũng nghe ra ngữ khí của cậu ta có chút không bình thường, ngay lập tức cũng hiểu ra chuyện gì.

Nhưng, anh cảm thấy giữa cha con họ hoàn toàn có thể hòa giải.

Tất cả đều có thể do Ngũ Tam Tỉnh một tay gây ra, mặc dù cuối cùng chắc chắn sẽ khiến Hắc Hạt Tử và Ngũ Tam Tỉnh trở mặt, nhưng hiện tại anh đã coi Tề Vũ là bạn của mình rồi.

Bạn của anh muốn nhận tổ quy tông, đương nhiên phải giúp một tay, còn về Ngũ Tam Tỉnh thì để sau hãy tính.

Mặc dù anh nguyện ý tin rằng đó là lúc Tạ Liên Hoàn giả mạo Ngũ Tam Tỉnh đã ra lệnh cho Cừu Đức Khảo, nhưng, trong lòng anh cũng không phủ nhận đó thực sự là mệnh lệnh Ngũ Tam Tỉnh đã hạ cho Cừu Đức Khảo.

Bao nhiêu năm qua, anh vẫn luôn đi theo Ngũ Tam Tỉnh, đối với tính cách của ông ấy, Ngũ Ban ít nhiều cũng có chút hiểu biết.

Còn việc ông ấy có thể làm ra chuyện như vậy, cũng không nằm ngoài dự liệu của anh, chỉ là khiến anh có chút khó tin mà thôi.

"Bây giờ không có vấn đề gì lớn, nhưng nếu đến quá gần thì cũng sẽ bị phát giác.

Sợ rằng đạn lạc sẽ bắn trúng cậu.

Còn việc xử lý, anh quyết định đi.

Tôi bây giờ chắc không giúp được gì nữa?" Điều chỉnh lại cảm xúc và trạng thái của mình, Tề Vũ ung dung nói với Ngũ Ban, rõ ràng bây giờ không quan tâm đến chuyện ở đây nữa.

Ngũ Ban nghe xong, vỗ vỗ vai Tề Vũ biểu thị hiểu ý.

Sau đó liền đứng thẳng dậy, cẩn thận quan sát đám người trước mắt.

Quả nhiên đám người đó bây giờ như một lũ ngốc, căng thẳng ôm chặt súng trường tự động, nhìn chằm chằm xung quanh không dám động đậy, sợ Ngũ Ban sẽ đột nhiên xuất hiện từ đâu đó và ra đòn chí mạng.

Nhìn thấy trạng thái này, Ngũ Ban trong lòng không khỏi cảm khái, trận pháp thật kỳ diệu, có thể làm mờ đi tầm nhìn của con người.

Thật sự là một trợ thủ đắc lực, có nhân tài như Tề Vũ, thiên hạ rộng lớn, nơi nào mà không thể đi.

Mặc dù đối với trận pháp anh không hiểu biết nhiều, nhưng anh biết nó chắc chắn rất hao tổn tinh thần.

Trước đó Tề Vũ đã bố trí một lần trận pháp, đó là trong tình trạng bị thương mà bố trí, vì vậy đã lãng phí nhiều tinh lực hơn, mới trông vô cùng yếu ớt, giờ đây lại càng tệ hơn, lại một lần nữa bố trí một trận pháp quy mô lớn.

Cái trận pháp này rõ ràng hiệu quả hơn và tác dụng rộng rãi hơn so với cái trước.

Ngũ Ban quay đầu nhìn trạng thái của Tề Vũ, phát hiện quả nhiên cậu ta đã trở nên yếu ớt hơn, môi cũng có chút tái nhợt, đôi mắt cũng không biết là tình huống gì, lúc này có chút mơ hồ.

Ngũ Ban không quấy rầy, để cậu ta nghỉ ngơi một lúc, chắc cậu ta cũng giống cha mình, không có sức chiến đấu, chỉ là khả năng về phương diện trận pháp mạnh hơn một chút, nhưng có những khả năng rất nghịch thiên rồi, Ngũ Ban còn có thể mong chờ gì nữa?

Tiếp theo là sân nhà của mình rồi, hôm nay không vặn đầu Cừu Đức Khảo xuống làm bóng đá mà đá, trong lòng thật sự có chút khó

chịu, đá đầu cái tên lão Tây này tuyệt đối sẽ thoải mái hơn nhiều so với người khác.

“What the fuck?

Ngũ Ban này đang giở trò quỷ gì?

Bây giờ lại biến mất rồi?” A Nịnh, không phải Cừu Đức Khảo, lúc này ngay cả chửi thề cũng nói ra, rõ ràng bị Ngũ Ban chọc tức không ít, lúc này cũng đang nói lung tung.

Nhưng rõ ràng cô ấy không ý thức được mình đang trong nguy hiểm, giây tiếp theo, đầu của cô ấy có thể sẽ chuyển nhà.

Nói thật, điều A Nịnh mong muốn nhất bây giờ là nhanh chóng rời khỏi cái nơi quỷ quái này, chạy càng xa càng tốt.

Ngũ Ban cho cô ấy một cảm giác vô cùng tồi tệ.

Đôi mắt cô ấy nhìn chằm chằm vào xung quanh, sợ rằng Ngũ Ban sẽ đột nhiên xuất hiện từ đâu đó.

Ngũ Ban tạo áp lực vô hình lên cô ấy, mặc dù trong tay cô ấy có mấy khẩu súng lục, súng trường tự động và các loại vũ khí nóng khác.

Chương 388

Nhưng cô ấy trong lòng thực ra rất rõ, những thứ này không thể đảm bảo an toàn tính mạng cho mình, nếu muốn thoát khỏi đây một cách an toàn, thì điều duy nhất phải làm, đó là chạy!

Chỉ là có cơ hội thoát khỏi đây sao?

Chiếc áo dính máu mà Ngũ Ban vứt xuống, lúc này lững lờ bay lên không trung, trông vô cùng quỷ dị và rùng rợn.

Máu tươi dính trên chiếc áo không còn đông lại nữa, mà chuyển thành chất lỏng nhỏ xuống không ngừng, phát ra tiếng tí tách, tí tách liên hồi trong lòng họ, như tiếng tử thần gõ cửa!

Đám người ngoại quốc kia đời nào đã thấy cảnh quỷ dị như vậy, lúc này từng người từng người đều trợn tròn mắt sợ hãi, không hổ là đội quân được huấn luyện nghiêm chỉnh, dù trong lòng đầy sợ hãi nhưng vũ khí trên tay vẫn không hề buông xuống.

Tất cả đồng loạt quay ra ngoài, tạo thành một vòng tròn phòng thủ, một khi phát hiện có chỗ nào bất thường, chỉ cần một lệnh xuống, chắc chắn sẽ giáng đòn tấn công chính xác.

Dù vậy, cảnh tượng này vẫn khiến họ sợ hãi không ít, từ những bước chân run rẩy, Ngũ Ban có thể thấy được trong lòng họ rốt cuộc có bao nhiêu sợ hãi.

Việc thả chiếc áo dính máu xuống cũng là ý của Tề Vũ trước đó.

Không ngờ chỉ bằng một động tác như vậy lại có thể tạo ra áp lực lớn đến thế.

Nếu biểu hiện đáng sợ hơn một chút nữa, chưa biết chừng đám dương quỷ tử này sợ đến nỗi tè ra quần.

Thực ra, đây chỉ là một ám thị tâm lý, cộng thêm một số hiệu ứng mê hoặc thị giác, khiến nỗi sợ hãi của mọi người bị phóng đại vô hạn.

Hiện tại, họ cho rằng chiếc áo dính máu chính là vũ khí tấn công của Ngũ Ban, vì vậy đôi mắt họ chăm chú nhìn chằm chằm vào chiếc áo quỷ dị đó.

Mà thật ra họ cũng chỉ có thể nhìn chằm chằm vào nó, bởi vì trong cái sân này, ngoài chiếc áo dính máu ra, họ chẳng nhìn thấy gì khác.

Chỉ có chiếc áo dính máu đang lơ lửng chậm rãi, chỉ có những dòng máu đó đang trôi nổi.

Trong tâm trí họ, dường như giây tiếp theo tử thần sẽ chính thức mở cánh cửa dẫn đến cái chết, bước đến trước mặt họ, rồi tuyên bố: "Ngươi chết rồi, đi với ta thôi." Thậm chí có mấy người đã bắt đầu lẩm bẩm những lời như "Hallelujah, Chúa phù hộ", Cừu Đức Khảo nghe thấy những câu đó thì tức đến sôi máu.

Chẳng qua chỉ là một chiếc áo dính máu mà thôi, có gì mà phải sợ hãi đến vậy.

"Im mồm!

Từng đứa một, bình thường khoác lác với tôi không phải ghê gớm lắm sao?

Hôm nay gặp tình huống này, đứa nào đứa nấy đều sợ hãi như rùa rụt cổ vậy." "Mau chóng điều chỉnh trạng thái cho tôi, nếu lát nữa tôi phát hiện ai không chịu đựng nổi, thì tôi không ngại đưa kẻ đó đi gặp Chúa sớm đâu!

Nghe cho rõ đây, đây chỉ là ảo thuật của Ngũ Ban thôi, đừng để bị lừa." "Chiếc áo dính máu đó, cũng chỉ là một trò vặt vãnh thôi, đừng sợ.

Bây giờ nghe theo chỉ huy của tôi, nhắm vào chiếc áo đó mà bắn

cho tôi!" Lời của Cừu Đức Khảo vừa dứt, bên tai Ngũ Ban đã vang lên tiếng súng đạn xối xả.

Trước đó đã có mấy người muốn ra tay với chiếc áo máu đó, chẳng qua là vì không có lệnh của lão đại nên không dám hành động hấp tấp, sợ chọc giận lão đại.

Đặc biệt là chiếc áo máu kia, lúc này sắp bay đến trước mặt họ, mùi máu tươi thậm chí có thể ngửi thấy, cái mùi tanh tưởi đó suýt chút nữa khiến họ nôn hết bữa sáng ra ngoài!

Có một gã tay ôm khẩu súng liên thanh Thompson điên cuồng xả đạn vào chiếc áo máu.

Tiếng súng rát tai, cùng với những tia lửa phun ra từ nòng súng, ngay cả Ngũ Ban cũng giật mình tránh né, nếu một viên đạn bay trúng người anh, chắc chắn sẽ không chịu nổi.

Súng liên thanh Thompson, thực chất là biệt danh của súng liên thanh Thompson.

Loại vũ khí này có nhiều đạn và uy lực lớn, điểm yếu duy nhất là tầm bắn khá gần.

Độ giật của nó cực kỳ lớn, người không có 5-6 năm kinh nghiệm cũng không thể hoàn toàn kiểm soát được khẩu súng.

Quả nhiên, Ngũ Ban âm thầm quan sát kỹ, gã đang ôm khẩu súng liên thanh Thompson kia, lúc này bị lực giật của súng đẩy lùi vai liên tục.

Nhưng rõ ràng lúc này gã không để ý nhiều đến thế, vì cảnh tượng kinh hoàng trước mắt đã khiến gã sợ đến tái mét.

Lúc này, chỉ có thông qua cách này để trút bỏ nỗi sợ hãi trong lòng, gã mới có thể cảm thấy thoải mái hơn.

Thế nhưng Ngũ Ban lúc này vẫn chưa chọn ra tay tấn công, bởi vì chất lượng của đám người này thực sự quá cao, ngay cả Ngũ Ban cũng phải tự thán không bằng.

Dù lúc này đám người đó tập trung hỏa lực vào chiếc áo máu, nhưng họ không hề bắn toàn bộ súng trong tay, mà bắn theo từng đợt, để đảm bảo khi một đợt đạn hết, đợt tiếp theo sẽ có người tiếp ứng.

Cũng là để đề phòng, nếu có nguy hiểm khác ập đến từ nơi khác, vì vậy họ cũng có lực lượng hỗ trợ hỏa lực.

Chẳng mấy chốc, chiếc áo dính máu liền bị bắn thành giẻ rách.

Nhưng, chuyện vẫn chưa kết thúc.

Chiếc áo máu đáng sợ kia dù đã bị bắn tan tành, những mảnh vụn lơ lửng trên trời, nhưng vẫn không có dấu hiệu dừng lại, ngược lại, lúc này nó từ từ ngưng tụ thành một khuôn mặt người trên không trung!

“A!

Ma!

Quỷ!” Một thành viên của Cừu Đức Khảo, lúc này thấy chiếc áo dính máu đột nhiên biến thành một khuôn mặt người, trong lòng vô cùng sợ hãi, bởi vì khuôn mặt đó không phải của ai khác.

Nhìn khuôn mặt người đó từ từ thành hình trên không trung, ở khoảng cách không đến năm mét, nó lại từ từ biến lớn hơn.

“Dừng lại!

Dừng lại!” Cừu Đức Khảo lúc này cũng nhận ra sự việc dường như đã thay đổi, vội vàng bảo người dưới tay không được tiếp tục nổ súng.

Khi nhìn thấy khuôn mặt người đang lơ lửng trên trời, trong lòng

ông ta cũng vô cùng sợ hãi, quả thật khuôn mặt đó chính là của một trong số thuộc hạ của mình.

"Jack, vừa rồi cậu đã làm gì?

Hả?" Giọng Cừu Đức Khảo lúc này đầy tức giận và căm phẫn, không ngờ chiếc áo máu lại quỷ dị đến vậy, nhưng lại biến thành mặt của Jack chứ không phải ai khác.

Nếu Jack không làm gì thì không thể nào!

"Báo cáo thủ lĩnh!

Tôi thề với Chúa, thực sự tôi vừa rồi không làm gì cả, tại sao nó đột nhiên biến thành mặt tôi thì tôi cũng không biết!" Khi Jack nói ra câu này, gã có một thôi thúc muốn khóc, giọng gã lúc này run run, trông gã cũng sợ hãi không ít, xem ra gã thật sự không biết gì.

"Tránh ra cho tôi!

Tôi còn không tin Chúa, càng không tin quỷ thần, tôi không tin, cái mặt quỷ này thật sự không thể biến mất được sao!" Cừu Đức Khảo vừa nói vừa giơ tay bắn một phát súng vào khuôn mặt quỷ đó.

Viên đạn đó bắn trúng chính xác vào đầu khuôn mặt quỷ.

Vốn tưởng mọi chuyện sẽ kết thúc ở đây, nhưng Cừu Đức Khảo đột nhiên phát hiện khuôn mặt quỷ đó, sau khi bị bắn trúng lại không tan biến, mà ngược lại còn trở nên lớn hơn.

Và điều khiến ông ta càng đau đầu hơn là, khóe miệng khuôn mặt quỷ đó dường như đang nhếch lên.

Không sai, khuôn mặt quỷ đang từ từ biến lớn đó, lúc này đang mỉm cười với ông ta.

Nhìn tròng mắt của khuôn mặt quỷ đó, lúc này đầy vẻ oán độc!

"Bắn!" Cừu Đức Khảo thầm kêu không ổn, vội vàng ra lệnh cho

các thành viên xung quanh nổ súng.

Tiếng súng đạn rát tai vang vọng khắp toàn bộ viện điều dưỡng.

May mắn là trước đó ông ta đã liên lạc với chính quyền địa phương, để họ không can thiệp vào chuyện ở đây.

Nhưng, Cừu Đức Khảo lúc này lại có chút hy vọng những người của chính phủ sẽ phái người đến cứu viện.

Dù sao thì Ngũ Ban bây giờ vẫn chưa chính thức ra tay, hiện tại đã khiến toàn bộ đội ngũ bị ép đến mức tinh thần có chút sụp đổ.

Chương 389

Đây là đội ngũ tinh nhuệ nhất trong tay ông ta, dù chưa từng trải qua hoạt động đạo mộ, nhưng mỗi người đều là binh lính đặc chủng, từng phục vụ trong lực lượng đặc nhiệm Mỹ.

Nếu tất cả mọi người đều mất mạng ở đây, vậy thì con át chủ bài mạnh nhất của ông ta sẽ không còn nữa.

Cừu Đức Khảo hai mắt nhìn chằm chằm vào khuôn mặt quỷ đó, khi thấy khuôn mặt quỷ cuối cùng biến mất không còn dấu vết, ông ta mới thở phào nhẹ nhõm.

"Phụt!" Cừu Đức Khảo đột nhiên cảm thấy một dòng chất lỏng nóng chảy xuống mặt, vội vàng dùng tay sờ lên, nhưng lại phát hiện đó là máu tươi đỏ chót.

Vội vàng nhìn về phía trước, lại phát hiện, dòng máu đó chính là từ đầu Jack!

A Nịnh ở bên cạnh Cừu Đức Khảo, thấy ông ta bị phun đầy mặt máu mà không hề sợ hãi, ngược lại còn lấy khăn tay ra lau sạch sẽ từng chút máu trên mặt người đàn ông già nua hám sắc đó.

"Ai?" Cừu Đức Khảo với vẻ mặt đờ đẫn nhìn về phía trước, không ngờ Jack lại đột ngột chết đi, chết không một tiếng động.

Còn về các đội viên đặc chủng khác, lúc này phòng tuyến tâm lý của họ đã bị phá vỡ đến cực hạn.

Họ cũng không hiểu, rõ ràng vừa rồi đã nổ súng vào khuôn mặt quỷ đó, nhưng đột nhiên, Jack lại chết vì chuyện này.

Chẳng lẽ lát nữa chiếc áo máu xuất hiện hình mặt ai thì người đó sẽ chết sao?

“Thủ lĩnh, thủ lĩnh mau nhìn, khuôn mặt quỷ đó lại xuất hiện rồi!

Lần này là Tom!” “Ôi Chúa ơi, mẹ kiếp!” Tom nghe đồng đội nói vậy, cũng vội vàng nhìn sang, lại phát hiện khuôn mặt đó quả thật là mặt mình, có những đặc điểm rõ ràng, đó là, lông mày đặc biệt rậm, và trên mặt có một nốt ruồi lớn!

Dù vừa rồi kết cục của Jack khiến gã sợ hãi, nhưng khi khuôn mặt quỷ hiện ra diện mạo của mình, trong lòng gã cũng vô cùng tức giận, lúc này gã đã quên đi nỗi sợ hãi.

Gã giơ khẩu súng liên thanh Thompson trong tay lên, bắn liên hồi đạn vào khuôn mặt quỷ đó, khiến nó tan nát ngay cả khi chưa thành hình.

Nhưng giây tiếp theo, A Nịnh chỉ nghe thấy một tiếng “ầm”, ngay sau đó, vô số máu thịt đã bắn tung tóe lên mặt cô.

Nhìn chỗ Tom vừa đứng, lúc này chỉ còn lại một cái xác không đầu từ từ đổ gục xuống.

Khẩu súng liên thanh Thompson trong tay hắn vẫn còn đang phun lửa, A Nịnh mắt nhanh tay lẹ vội vàng đá đổ xác của Tom, sợ rằng cái xác không đầu sẽ chĩa nòng súng liên thanh Thompson về phía mình.

Sau khi xác Tom bị đá đổ, nhưng khẩu súng trên tay vẫn không ngừng bắn, phun lửa, ngược lại còn kéo theo vai gã giật nảy liên tục về phía sau.

Tình trạng này kéo dài khoảng hai ba giây, cái xác kia mới hoàn toàn ngừng lại.

Nhìn cổ của Tom và Jack lúc này đang chảy máu tươi, Cừu Đức Khảo đột nhiên có một cảm giác bất lực và sợ hãi, cảm giác này đè nặng khiến ông ta có chút khó thở, khiến ông ta cảm thấy dường như hôm nay có chuyện rất tồi tệ sắp xảy ra, một cảm giác mà trước đây

ông ta chưa từng có.

Nhanh chóng, chẳng lẽ hôm nay tử thần thật sự muốn đưa ông ta đi sao?

Nhưng ông ta chưa bao giờ tin vào Chúa, trong mắt ông ta, Chúa chỉ là một trò lừa bịp trẻ con mà thôi.

Nếu không thể lên thiên đường, vậy thì ông ta chỉ có thể xuống địa ngục, chỉ có kẻ ngốc mới kết thúc, vậy thì người đón tiếp sẽ không phải là thiên thần tử thần.

"Đồ khốn nạn!

Ngũ Ban, lẽ nào chỉ biết làm mấy chuyện ghê tởm sao?

Nếu là đàn ông, thì mau đứng ra đây, tôi sẽ đánh một trận đối mặt với cậu!" Dường như câu nói này đã bị dồn nén trong lòng từ lâu, Cừu Đức Khảo không kìm được, buông lời chửi rủa bằng tiếng Anh.

Chủ yếu là lúc này ông ta thực sự bị ép đến đường cùng, trơ mắt nhìn từng đội viên ngã xuống, và đều chết vì những nguyên nhân không rõ ràng, trong lòng làm sao có thể không lo lắng?

Ngũ Ban từ đầu đến cuối chỉ xuất hiện trong đoạn thời gian đầu tiên, thời gian còn lại căn bản không xuất hiện.

Đồng đội của ông ta lại chết trong khoảng thời gian không xuất hiện đó, khiến ông ta tức đến mức thật sự muốn chửi bới.

Trong lòng ông ta nghĩ: "Người Thiên Triều không phải đều là đại trượng phu, đứng thẳng trời đất, không bao giờ làm chuyện tiểu nhân sao!

Vậy mà Ngũ Ban này lại không tuân thủ quy tắc, khắp nơi dùng những chiêu trò ám hại đội viên của tôi, khiến tôi không kìm được vừa đau lòng vừa sợ hãi." Đau lòng vì đội viên của mình đang giảm

dần từng người một, đó là đội tinh nhuệ, thiếu một người là thật sự biến mất vĩnh viễn rồi.

Sợ hãi vì lo lắng khuôn mặt người kia sẽ biến thành mặt của ông ta, vậy thì ông ta có phải là người tiếp theo sẽ chết không.

"Hahaha!

Đại ca, ông ta đang hỏi thăm mẹ cậu đấy!

Cười chết tôi rồi, đám dương quỷ tử này.

Thật sự không chịu được trêu chọc gì cả, mới có đến đâu chứ?

Màn hay thật sự còn ở phía sau!" Ngũ Ban nhìn đám người bên ngoài, những chuyện xảy ra đó, anh cũng có chút ngơ ngác, những chuyện này, anh thật sự không nhúng tay vào một chút nào.

Đặc biệt là khi nhìn thấy khuôn mặt cười đó, anh còn cảm thấy da đầu tê dại, anh chưa từng thấy thứ gì quỷ dị như vậy, nhưng nghe thấy giọng của Tề Vũ, anh mới chợt hiểu ra, chắc chắn là do Tề Vũ ra tay, không ngờ lại lợi hại đến thế.

"Được lắm cháu, không ngờ lại có tài này, xem ra chú thật sự phải nhìn cháu bằng con mắt khác rồi.

À mà, vừa nãy cháu không phải đang nghỉ ngơi sao, nhúng tay vào chuyện này đấy à?" "Đó tự nhiên là bản lĩnh của cháu, không phải chú thấy còn nhiều hơn thế nữa sao, nếu không phải vừa nãy thấy chú bối rối như vậy, cháu cũng lười giúp đấy." "Thôi được rồi, vừa nãy làm chuyện đó tốn không ít thể lực của cháu, cháu nghỉ ngơi một lát, lát nữa sẽ cho chú xem một màn kịch hay." "Nghe lệnh của tôi, bây giờ cầm súng liên thanh lên, tiến hành xả đạn không phân biệt vào xung quanh, nhớ kỹ, tuyệt đối không được bỏ sót bất cứ chỗ nào, đạn của tôi đủ nhiều, đủ để các người lãng phí đấy, nhất định phải tìm ra cái thứ chó chết đó, hôm nay không chết, tôi sẽ không dừng lại!" Ngũ Ban

vừa dứt lời với Tề Vũ, thì lại nghe thấy giọng của Cừu Đức Khảo.

Trong lòng anh thầm nhủ không hay rồi.

Theo lệnh của Cừu Đức Khảo, anh liền thấy đám binh lính đó tạo thành vòng tròn, xả đạn không phân biệt vào sân, có mấy viên đạn còn sượt qua mép da đầu anh bay vụt qua.

Lúc đó, anh dùng Kì Lân Bộ, nhanh như bay, vội vàng đến bên Tề Vũ, kéo Tề Vũ ra sau, rồi trực tiếp trốn ra sau cái cối đá trong sân.

Vừa dừng chân ở đó, anh cũng không kịp nghỉ ngơi, vội vàng kéo Tề Vũ chạy xuống mật thất trước đó.

Vừa rời đi chưa đầy hai giây, anh đã cảm thấy một lực xung kích lớn từ phía sau ập tới, cái cối đá bị nổ tung thành từng mảnh, có một khối đá lớn trực tiếp bay thẳng về phía anh.

"Phá Nham!" Tốc độ bay của khối đá này thực sự quá nhanh, anh không kịp né tránh, vội vàng vận dụng Huyền Vũ Huyết Mạch!

Anh kéo Tề Vũ ra sau, lấy lưng mình đỡ khối đá khổng lồ!

Ngũ Ban bị khối đá đâm trúng, phun ra một ngụm máu tươi.

Nhìn thấy vệt máu tươi bắn tung tóe trên mặt đất, Tề Vũ cũng kinh hãi, vội vàng nắm chặt cánh tay Ngũ Ban muốn kéo anh đi, nhưng Ngũ Ban cứng đờ không nhúc nhích, mặc cho Tề Vũ kéo cũng không hề lay chuyển chút nào.

Trong khoảnh khắc đó, Tề Vũ còn tưởng Ngũ Ban bị đánh cho ngốc rồi!

Khi Tề Vũ đang lo lắng, đột nhiên lại nghe thấy một tiếng "ầm", ngay sau đó một luồng sóng nhiệt trực tiếp hất bay cả hai người.

"Mẹ kiếp!

Đám dương quỷ tử!" Tề Vũ vết thương cũ chưa lành, đột nhiên

lại bị lựu đạn ném bay đi xa.

May mắn là Ngũ Ban luôn chắn phía sau cậu, phần lớn lực xung kích đều bị Ngũ Ban triệt tiêu, vì vậy cậu cũng không bị thương nặng, chỉ bị luồng sóng nhiệt cuốn đi xa mà thôi.

Khạc ra cát trong miệng, cậu vội vàng tìm kiếm vị trí của Ngũ Ban.

"Khụ khụ khụ!

Chú không sao.

Cháu cứ trốn kỹ đi.

Chú ra ngoài xem sao!" Khạc ra toàn bộ máu ứ trong lồng ngực, Ngũ Ban khôi phục khí huyết trong cơ thể, quay đầu nói với Tề Vũ.

Sau đó liền không quay đầu lại mà đi ra ngoài.

Hành động đó của anh gần như khiến Tề Vũ ngây người.

Chương 390

Mẹ kiếp, một người vừa rồi suýt chết vì bị ném bom, thổ huyết, giờ lại như không có chuyện gì, còn muốn lao ra ngoài nữa.

Cậu vội vàng đuổi theo, muốn kéo Ngũ Ban lại.

Nhưng lại nghe thấy một tiếng nổ lớn bên tai, rõ ràng đội quân của Cừu Đức Khảo lại tiếp tục ném lựu đạn vào bên trong.

Nhìn Tề Vũ bị luồng sóng nhiệt lại lần nữa hất bay ra xa, Ngũ Ban quay đầu nhìn qua, thấy cậu không bị thương nghiêm trọng, liền không quay đầu lại mà tiếp tục đi ra ngoài.

Kể từ lần trước ở Thần Thụ Tần Lĩnh gặp Cửu Âm Chúc, hôm nay anh cũng chưa từng chịu tổn thương nặng như vậy, thêm vào vết thương cũ lần trước vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, giờ lại bị lựu đạn "tẩy lễ" một trận, khiến khí huyết hiện tại có chút mất cân bằng.

Lúc này anh có chút tức giận, không ngờ đối mặt với mấy gã chỉ biết dùng vũ khí nóng lại bị thương nặng đến vậy.

Nếu không phải dùng Thần Ma Chi Thể, e rằng sẽ khiến anh mất kiểm soát, vậy thì đã sớm dùng loại năng lực đó để giết chết lão già Cừu Đức Khảo rồi.

Lúc này dù trong lòng có vô vàn lửa giận, nhưng anh vẫn chưa mất đi lý trí, đối với đám người đang cầm vũ khí hạng nặng, Ngũ Ban vẫn cẩn trọng cảnh giác.

Dù có ghê gớm đến mấy, cũng không thể dùng thân thể trần mà đỡ đạn, đó là hành vi tìm chết thuần túy, bây giờ không cần thiết phải hy sinh.

Ở lối vào mật thất dưới lòng đất, anh đợi khoảng hai phút, thấy

không còn lựu đạn nữa, Ngũ Ban từ từ thò đầu ra nhìn, phát hiện đám người Cừu Đức Khảo lúc này đang xả đạn xung quanh.

Nhìn vẻ mặt mãn nguyện trên mặt ông ta, Ngũ Ban trong lòng càng thêm phẫn nộ.

Khuôn mặt quỷ trên không trung không xuất hiện nữa, Cừu Đức Khảo thấy tình hình như vậy, trong lòng mới thoải mái hơn, vẻ bình tĩnh và thản nhiên trước đó cũng từ từ trở lại trên mặt ông ta.

A Nịnh nhìn biểu hiện đó của Cừu Đức Khảo, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, sợ rằng lão đại dưới tình huống áp lực cao như vậy sẽ không nhịn được mà lao ra liều mạng với Ngũ Ban.

Trong tình huống đó, điều đó là phi lý trí nhất.

Bây giờ thấy lão đại đã khôi phục lý trí, cô mới dám đưa ra đề nghị của mình.

"Lão bản, hỏa lực của chúng ta bây giờ không còn nhiều nữa, chúng ta có thể tiếp tục hoạt động, có tài nguyên dự phòng, nhưng tôi không thể đảm bảo có thể chính xác không sai sót.

Tôi sẽ tiến hành một số áp chế hỏa lực, chỉ cần có thể đảm bảo Ngũ Ban không thể ra ngoài tấn công lén chúng ta là đủ rồi.

Đề nghị của tôi là chúng ta rời khỏi đây đi." Nghe giọng A Nịnh, Cừu Đức Khảo nhíu mày.

Trong lòng ông ta cũng hiểu, kể từ khi Ngũ Ban xuất hiện ở đây, điều đó có nghĩa là bí mật của Tây Sơn Liệu Dưỡng Viện đã sớm biến mất rồi.

Bây giờ tiếp tục hao tổn ở đây chỉ là lãng phí đạn dược mà thôi, một khi đạn dược cạn kiệt, vậy thì Ngũ Ban nhất định sẽ phản công, giết chết tất cả bọn họ ở đây.

Tiếp theo còn có những việc khác phải làm, không thể lãng phí tất cả thời gian ở đây được.

"Đạn dược của chúng ta có thể cầm cự được bao lâu?" "Báo cáo thủ lĩnh, nếu tiếp tục duy trì trạng thái này, tôi ước tính nhiều nhất khoảng nửa giờ, đạn dược của chúng ta sẽ bị tiêu hao hết." Người đội viên đặc chủng đó nói, giọng gã lúc này cũng không còn run rẩy, rõ ràng vừa rồi trải qua trận "tẩy lễ" của khuôn mặt quỷ đã khiến gã sinh ra cảm giác sợ hãi.

Hiện tại gã cũng bắt đầu tin rằng khuôn mặt quỷ đó chỉ là ảo giác của mình, chỉ cần khẩu súng tự động trong tay có thể bắn đạn, vậy thì tất cả những thứ đó chỉ là những tên hề nhảy nhót mà thôi, không thể tạo thành nguy hiểm tính mạng cho gã.

"Bây giờ tiến hành áp chế hỏa lực ở phạm vi nhỏ, nhớ kỹ phải tiết kiệm, nhưng tôi muốn bây giờ chúng ta bắt đầu từ từ rút lui." Suy nghĩ một lát, Cừu Đức Khảo cuối cùng đã đưa ra quyết định.

Theo ước tính của ông ta, sau trận "tẩy lễ" đạn dược vừa rồi, Ngũ Ban chắc hẳn đang ẩn nấp, không dám ra tay tấn công.

Đây là thời điểm tốt nhất!

Vấn đề khó nhất bây giờ là vị trí của cánh cửa lớn ở đâu.

Hiện tại đã trúng ảo thuật, Cừu Đức Khảo cũng không dám đảm bảo cánh cửa trước mắt là thật.

"Đi sao?

Đâu có dễ dàng như vậy." Ngũ Ban nhanh chóng phát hiện ý đồ của ông ta, chẳng lẽ Ngũ Ban sẽ để ông ta đắc ý sao?

Vừa nãy anh suýt chút nữa mất mạng vì bị lựu đạn ném cho tan nát cả một góc trời.

Bây giờ muốn chiếm tiện nghi rồi cao chạy xa bay, đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

Loại thiệt thòi câm nín này Ngũ Ban tuyệt đối không thể cam tâm tình nguyện nuốt xuống.

Nếu không giữ Cừu Đức Khảo lại đây, e rằng sau này anh ngủ cũng không yên, trong mơ cũng sẽ mơ thấy bóp chết lão già Cừu Đức Khảo.

Đám người Cừu Đức Khảo thấy xung quanh không có động tĩnh, Cừu Đức Khảo lập tức hạ lệnh rút lui, nhưng vẫn duy trì cảnh giác cao độ, sợ Ngũ Ban sẽ đột nhiên tập kích từ một nơi nào đó, ra tay với họ.

Đặc biệt là sau một trận oanh tạc điên cuồng vừa rồi, môi trường xung quanh không hề thay đổi, ngay cả vị trí của từng viên gạch cũng không xê dịch.

Uy lực của một quả lựu đạn đủ để tạo ra một hố lớn trong sân, vậy mà dưới sự oanh tạc điên cuồng của nhiều lựu đạn và đạn như vậy, cái sân này lại không có chút thay đổi nào, chắc chắn có vấn đề đặc biệt quỷ dị.

Đương nhiên Cừu Đức Khảo biết chắc chắn mình đã trúng ảo thuật, bao gồm cả việc mấy thuộc hạ trước đó chết vì khuôn mặt quỷ bí ẩn kia, đều là do dưới tác dụng của ảo thuật.

Cái sân này chắc chắn đã tan nát bươm, chẳng qua hiện tại ông ta không thể nhìn thấy được.

Thực ra vấn đề chính yếu không phải là muốn phá hủy ảo giác này, mà là đi thẳng đến vị trí cổng lớn, và đi ra khỏi ảo tượng này!

Nhưng Ngũ Ban thì ở trong bóng tối nhìn thấy rõ mồn một đám người đó.

Một đội quân oanh tạc điên cuồng vào sân, những viên gạch trong sân đã sớm bị bọn họ ném bom nát bươm, cả cái sân không còn tìm thấy được một viên gạch nào nguyên vẹn.

Nhìn một cái sân tan hoang, Ngũ Ban trong lòng càng thêm phẫn nộ.

Khi thấy Cừu Đức Khảo dẫn người của mình rút lui về phía xa, anh trong lòng không hề vội vàng, bởi vì trong mắt Cừu Đức Khảo, cánh cửa lớn đó không phải là cánh cửa thật, mà vẫn là một khoảng đất trống mà thôi.

Quả nhiên, dưới sự chỉ thị của Cừu Đức Khảo, một thuộc hạ ôm khẩu súng trường tự động trong tay, từ từ tiến gần đến cánh cửa lớn đó.

Nhưng ở cửa, gã lại không cảm thấy yên tâm, không biết tại sao trong lòng gã lại căng thẳng, sống lưng ớn lạnh.

Ai mà biết được phía sau cánh cửa đó không phải là lối ra, mà là một cái bẫy.

Nhưng gã không dám chống lại mệnh lệnh của lão bản, dù sao Cừu Đức Khảo cũng là người trả lương cho gã.

Khi tiến gần đến cánh cửa, gã quay đầu nhìn các đồng đội, phát hiện đồng đội đều ở bên cạnh, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm.

Có nhiều hỏa lực hỗ trợ như vậy, gã không tin bên ngoài cánh cửa có quái vật đến mức nào, cũng không thể ăn thịt hết bọn họ được, chỉ cần đồng đội hỗ trợ đủ nhanh, thì bất cứ thứ gì phía sau cánh cửa cũng không thể chịu nổi nhiều hỏa lực tấn công như vậy.

Trong số đó, có một đội viên đặc chủng đã có chút mệt mỏi, sau đó từ từ hạ khẩu súng trường trong tay xuống.

Khi cùng người bên cạnh đi đến cánh cửa, sau khi không phát hiện

ra điều gì bất thường, gã liền mạnh mẽ đẩy cửa ra.

Ngay khi cánh cửa lớn được mở ra hoàn toàn, lúc này gã mở to mắt nhìn cảnh tượng trước mắt.

"Ôi Chúa ơi!" "Chuyện gì đã xảy ra!" Cừu Đức Khảo thấy thuộc hạ của mình phát ra tiếng kêu đó, vội vàng hỏi, nhưng lại không nghe thấy câu trả lời của đồng đội kia, ngược lại nhìn thấy gã đột nhiên ngã gục xuống.

Sự ngã xuống của đồng đội này không khiến những người khác yên tâm, ngược lại còn khiến họ cảm thấy vô cùng sợ hãi, chẳng lẽ sau khi cánh cửa được mở ra không phải là lối ra sao?

Sao lại đột nhiên ngã gục?

Khi nhìn thấy toàn bộ diện mạo của đội viên đặc chủng kia, họ càng cảm thấy kinh hãi, vội vàng lùi lại mấy bước.

Chỗ đội viên đặc chủng kia ngã xuống hiện ra một vũng máu tươi.

Nhìn đôi mắt, miệng, mũi, bao gồm cả tai của gã đều đang rỉ máu tươi.

Cừu Đức Khảo không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng không dám tiến lên kiểm tra, vội vàng ra lệnh cho đội viên của mình cảnh giới.

Sau đó, khi quan sát lại đội viên đã ngã xuống đó, ông ta phát hiện, mắt của đội viên đó đột nhiên mở ra, và tròng mắt đều đỏ hoe.

Chương 391

Điều khoa trương nhất là, miệng của gã lúc này đột nhiên biến đổi một cách quỷ dị, chỉ thấy nó từ từ nhếch lên, cùng với miệng đầy máu tươi trông vô cùng rùng rợn!

"Lùi!

Mau lùi!" Theo lệnh của Cừu Đức Khảo, tất cả các đội viên đều lùi lại, nhưng không ai vì thế mà làm loạn đội hình, bất kể có chuyện gì xảy ra, tâm lý của họ khá cao.

Dù không thể chấp nhận được chuyện này, nhưng thói quen luyện tập tốt đẹp thường ngày đã giúp họ duy trì được chiến thuật bình tĩnh khi đối mặt nguy hiểm.

Điều họ hy vọng nhất bây giờ là ôm lấy nhau để bảo toàn, một khi có một người thoát ly, vậy thì kết cục hiện tại sẽ rõ ràng là con đường chết.

Điều chí mạng nhất là, họ căn bản không biết rốt cuộc thứ gì sẽ giết chết họ ở đây.

Thứ đáng sợ nhất đối với con người, thường là những thứ không quen thuộc hoặc không biết đến.

Loại thứ này vì không được biết đến mà tràn đầy sắc thái thần bí, thường cũng gán cho nó những lời lẽ về quỷ thần.

Trước mặt quỷ thần, đương nhiên họ không dám có ý định phản kháng, chỉ có thể mù quáng trốn tránh!

"Đừng sợ, hãy quan sát kỹ xem phía sau cánh cửa đó rốt cuộc có gì, đó không phải là lối ra sao?

Chỉ cần đến được đó, chúng ta nhất định có thể ra ngoài!" Cừu

Đức Khảo tuy lúc này cũng vô cùng căng thẳng, nhưng vì muốn giữ vững đại cục, ông ta cũng đành phải nói ra những lời như vậy để ổn định lòng quân.

Thực ra trong lòng ông ta rõ ràng, phía sau cánh cửa đó chắc chắn là lối ra, bởi vì ông ta có một thói quen đặc biệt.

Mấy năm trước ở Thiên Triều, vì thiết kế đường sá của Thiên Triều không giống với thiết kế đường sá của nước ngoài, cũng vì vậy mà ông ta nhận ra, thậm chí đôi khi ngoài khu thành thị còn có thể bị lạc hướng ở đó, không tìm thấy đường về.

Vì vậy, ông ta cũng không có cách nào tốt, chỉ đành dựa vào trí nhớ của mình để ghi nhớ phương hướng lúc đó, lâu dần điều này đã trở thành một thói quen của ông ta.

Cho nên mỗi khi đến một nơi, ông ta sẽ ghi nhớ con đường lúc đó, một mặt là để khi trở về có thể tìm được phương hướng.

Bây giờ nhìn cánh cửa lớn này, trong lòng ông ta vô cùng chắc chắn, phía sau cánh cửa lớn này nhất định có một lối ra.

Lối ra đó dẫn ra bên ngoài viện điều dưỡng.

"Lão bản, mau nhìn, trong cửa có khói bốc ra!" Nghe A Nịnh hô hoán, Cừu Đức Khảo vội vàng thu lại suy nghĩ, nhìn về phía cánh cửa đó.

Quả nhiên, đúng như A Nịnh nói, cánh cửa đó không biết từ lúc nào đã bắt đầu bốc ra khói trắng.

Nhìn mức độ khói lan rộng, có khả năng lát nữa sẽ tràn ngập toàn bộ viện điều dưỡng.

Chẳng qua nếu thật sự xảy ra tình huống như vậy, vậy thì chắc chắn sẽ vi phạm định luật vật lý, bởi vì những làn khói này cuối cùng chắc chắn sẽ bay lên và tan biến, chứ không phải tụ tập lại trong viện

điều dưỡng.

Nếu nhớ không lầm, lúc này ông ta phải đang ở trong sân viện điều dưỡng, chứ chưa vào phòng, ngoài việc đã di chuyển mấy chỗ ra, cũng không vào bất cứ nơi nào khác.

Trong tâm trí, ông ta vội vàng ngẩng đầu nhìn lên, lại phát hiện một chuyện vô cùng đáng sợ.

Trên đỉnh đầu ông ta, có một tấm gương!

Dường như trên đỉnh đầu ông ta có một tấm gương, trong gương phản chiếu hành động của ông ta lúc này.

Mọi thứ đều đảo lộn tam quan của ông ta, tất cả những chuyện không thể xảy ra đều đang xảy ra ở đây, khiến ông ta cảm thấy quá đỗi khó tin.

Nếu không phải lúc nào cũng có nguy hiểm tính mạng, ông ta thật sự muốn ở đây nghiên cứu kỹ, rốt cuộc người Thiên Triều đã làm ra cái gì.

Vô hình trung bị nhốt trong ảo tượng này, lại vô hình trung mất đi hai thuộc hạ.

Điều quan trọng nhất là, dù vũ khí có xả đạn thế nào, thế giới trong ảo ảnh cũng không hề thay đổi chút nào, mọi thứ đều xảy ra một cách vô thức.

"Không sai, đừng sợ, tất cả ôm lấy nhau mà tiến lại gần, nhớ kỹ, nhất định phải chĩa tất cả nòng súng ra ngoài, tạo thành một vòng tròn, bảo vệ tôi ở bên trong.

Một khi xảy ra tình huống bất thường, hãy nổ súng về phía trước.

Nhớ kỹ, tuyệt đối đừng tiếc đạn dược." Nói xong câu đó, Cừu Đức Khảo lấy một quả lựu đạn từ chỗ A Nịnh.

A Nịnh thấy hành động đó, tưởng Cừu Đức Khảo muốn đồng quy ư tận với Ngũ Ban, vội vàng giật lại quả lựu đạn.

"Lão bản đừng lo lắng, sẽ không có chuyện gì đâu, chúng ta nhất định có thể ra ngoài!" Cừu Đức Khảo nhìn hành động đó của A Nịnh, trong lòng ngũ vị tạp trần, thực sự không hiểu sao cô gái ngốc này lại trở thành trợ lý của mình.

Nhưng ông ta không định giải thích quá nhiều với A Nịnh, mà ngược lại lại lấy lại quả lựu đạn đó.

Thấy lão bản lại lần nữa lấy lại quả lựu đạn, A Nịnh cũng không dám cản trở nhiều.

Chẳng qua cô có chút không hiểu, mục đích lão bản làm vậy là gì.

Bình thường thì những kẻ đó làm bia đỡ đạn ở phía trước xung phong phá trận, còn lão bản thì ngồi ở phía sau bày mưu tính kế, nắm bắt toàn cục.

Cô không biết lúc nào nên nói, lúc nào không nên nói.

Lão bản đã không nói rõ, vậy thì nhất định có lý do của ông ta.

Cừu Đức Khảo hài lòng cầm quả lựu đạn, sau đó rút chốt an toàn ra.

Đây là loại lựu đạn tự chế JUF-240 của Mỹ.

Sau khi rút chốt an toàn ra, thời gian nổ khoảng năm giây.

Nhìn khói từ từ bốc lên từ quả lựu đạn, Cừu Đức Khảo không hề căng thẳng, trong lòng nhẩm đếm hai giây sau, ông ta ném quả lựu đạn về phía cách cánh cửa lớn khoảng hai mét.

Dù trong lòng rõ ràng, cánh cửa đó chắc chắn là lối ra của viện điều dưỡng, nhưng để đảm bảo an toàn, ông ta vẫn muốn tự mình thử nghiệm một lần.

Vì người của mình đi qua sẽ phải đối mặt với nguy hiểm tính mạng, vậy thì ông ta đành phải dùng cách đơn giản này.

Chỉ cần bên đó có cửa sắt, vậy thì dư chấn vụ nổ lựu đạn chắc chắn sẽ làm cánh cửa sắt đó rung lên.

Dựa vào âm thanh của cửa sắt, có thể biết được cánh cửa sắt đó có thật sự ở đó hay không.

Nơi ném cũng có tính toán, không ném trực tiếp xuống dưới cánh cửa lớn, mà ném cách cánh cửa lớn khoảng hai mét.

Khoảng cách này, sẽ không khiến lựu đạn trực tiếp phá hủy cánh cửa lớn, dẫn đến việc không phân biệt được tiếng mảnh lựu đạn và tiếng va chạm vào cánh cửa.

Ở khoảng cách hai mét, vừa đủ để thăm dò.

A Nịnh thấy Cừu Đức Khảo làm hành động đó, trong lòng chợt hiểu ra, không hổ là lão bản một người tinh tế như vậy, dưới tình huống này vẫn có thể giữ được sự bình tĩnh như thế, đưa ra phán đoán như vậy.

Lúc này cô cũng nghe thấy tiếng cánh cửa sắt lớn đó, trong lòng liền trút xuống một tảng đá nặng trĩu.

Thật ra, trong vòng mười mấy phút ngắn ngủi đó, trong lòng A Nịnh cũng vô cùng sợ hãi.

Trong mấy lần hợp tác trước đó với Ngũ Ban, cô đều có thể cảm nhận được sự ghét bỏ của Ngũ Ban đối với mình, thậm chí đôi khi còn cảm thấy Ngũ Ban muốn giết chết mình sau khi xử lý xong chuyện.

Phụ nữ có một loại trực giác bẩm sinh, cũng là thứ mà người ta vẫn gọi là giác quan thứ sáu, cô vẫn luôn tin vào cảm giác đó.

Bây giờ bị Ngũ Ban giam hãm ở đây, sống sót, rất khó khăn.

Nhưng sau khi Cừu Đức Khảo phán đoán chính xác vị trí của cánh cửa lớn, trong lòng cô chỉ cần biết vị trí của cánh cửa lớn, vậy thì nhất định có thể ra ngoài.

Chỉ cần ra được bên ngoài, không bị ảo ảnh ảnh hưởng, thì sẽ không còn sợ Ngũ Ban nữa, dù sao trong tay cô có súng thật đạn thật, chỉ cần Ngũ Ban dám xông ra đối đầu trực diện, vậy thì tuyệt đối có thể bắn Ngũ Ban thành phế nhân.

Cừu Đức Khảo lúc này trong lòng cũng đã có đại khái phương hướng, cũng sẽ không liều lĩnh tiến lên như vậy nữa.

Phương hướng đã xác định rõ, vậy thì chỉ cần làm tốt những việc tiếp theo, thì nhất định có thể ra ngoài.

Chương 392

Còn về cá nhân Ngũ Ban, cũng không cần thiết phải liều chết với anh ta, mục đích cuối cùng chưa đạt được, không thể lãng phí thời gian ở đây.

Điều quan trọng nhất bây giờ là ngăn chặn sương mù trắng lan rộng, sợ rằng trong sương mù trắng có chuyện quỷ dị sẽ xảy ra với họ.

Nếu thật sự đến mức đó, ông ta cũng không ngại dẫn một đám thuộc hạ trực tiếp xông thẳng đến cánh cửa lớn đó, ông ta không tin con đường liều mạng dùng tính mạng người mà mở ra lại không thể thoát được.

Ngũ Ban dù có lợi hại đến mấy, cũng không thể nào tiêu diệt toàn bộ mọi người được chứ.

Thực ra Cừu Đức Khảo nói không sai, dù Ngũ Ban có dùng toàn thân khí lực, khiến Hắc Kim Cổ Kiếm phát ra một đòn tấn công hết sức, cũng không thể giết chết tất cả mọi người.

Sở dĩ trước đó anh có thể một đao chém đôi ngọn núi lớn đó, là vì khoảng cách đủ gần, có thể trực tiếp xuyên thấu sức mạnh và khí lực vào trong mạch núi, khiến ngọn núi đó nứt ra theo tiếng động.

Bây giờ khoảng cách xa đám người đó như vậy, anh không có đủ tự tin để đánh giết toàn bộ bọn họ, nhiều nhất là khiến họ bị thương nặng, dù sao cái sân này thực sự quá lớn.

Nếu thật sự làm như vậy, ngược lại sẽ lộ ra vị trí của anh, khiến Cừu Đức Khảo có cơ hội.

Một đòn mạnh như vậy, chắc chắn sẽ có sự chậm trễ, lần theo

hướng khí lực tập trung, ông ta có thể tìm ra vị trí của anh.

Ngũ Ban quay đầu nhìn qua, Tề Vũ vẫn đang nhắm mắt dưỡng thần, anh cũng không làm phiền, dù sao một nhân tài phụ trợ như vậy, anh không hy vọng cậu ấy chết một cách vô ích.

Trước mắt chỉ có thể từ từ làm hao mòn đám người đó đến chết ở đây.

Trải qua trận "tẩy lễ" lựu đạn vừa rồi, anh và Tề Vũ đều ít nhiều bị thương.

Tề Vũ vì thường xuyên sống dưới mật thất nên chức năng cơ thể đều suy giảm rõ rệt, thể chất cũng không thể so sánh được với anh.

Ngũ Ban nhìn thấy những làn sương trắng đột nhiên lan ra, anh cũng kinh ngạc, không ngờ trận pháp này lại có chức năng như vậy.

Bây giờ chẳng phải là thời kỳ ám sát sao, chỉ cần tốc độ đủ nhanh, vậy thì tuyệt đối có thể giết chết đám người đó một cách thần không biết quỷ không hay, không cho họ một chút cơ hội nào.

Đương nhiên anh cũng sớm chú ý, trên trận pháp tồn tại một tấm gương, trong tấm gương đó phản chiếu hành động của đám người Cừu Đức Khảo.

Mãi đến khi làn sương trắng bao vây tất cả người của Cừu Đức Khảo, Ngũ Ban mới nhận ra tác dụng của tấm gương này.

Tấm gương đó dùng để chỉ đường cho anh, để khi sương mù trắng lan rộng, Ngũ Ban cũng có thể nhìn rõ vị trí của họ.

Mặc dù thỉnh thoảng anh chỉ có thể dựa vào cảm giác phương hướng trước đó để phán đoán vị trí đại khái, nhưng dù sao họ đang nắm giữ vũ khí nóng, nếu anh mạo hiểm xông vào, chắc chắn sẽ bị thương và chết.

Nhưng thế giới trong tấm gương lại không hề xuất hiện sương mù trắng, ngược lại có thể nhìn thấy hành động của họ rõ mồn một.

Dựa vào vị trí trong gương, Ngũ Ban đương nhiên có thể phán đoán ra vị trí thực tế của Cừu Đức Khảo ở đâu.

Chỉ cần nhắm vào vị trí đó mà phát động tấn công, vậy thì nhất định sẽ không sai sót.

Đáng thương cho Cừu Đức Khảo, chắc chắn ông ta cũng không biết tấm gương lại quỷ dị đến vậy.

"Ngũ Ban, tôi cho cậu cơ hội cuối cùng, nếu cậu bằng lòng đàm phán hòa bình với tôi, vậy thì, tôi nghĩ tôi có thể chia sẻ cho cậu một số bí mật khác, bí mật về trường sinh.

Chỉ cần cậu tha cho tôi một con đường sống, vậy thì tôi tuyệt đối sẽ không giấu diếm gì cả, hy vọng cậu tin tôi." Nhìn sương trắng từ từ lan rộng xung quanh, dần dần bao phủ đỉnh đầu, dù lúc này đã phán đoán được lối ra ở đâu, nhưng Cừu Đức Khảo không dám hành động khinh suất, sợ Ngũ Ban đang đợi ở lối ra, đợi ông ta vừa ra ngoài là một đao chém chết.

Vậy thì lúc đó sẽ không ai sống sót, chỉ có bây giờ xem liệu có cơ hội đàm phán với Ngũ Ban hay không.

Nếu đàm phán ổn thỏa, đương nhiên có thể an toàn rời đi.

Nếu không ổn thỏa, cũng có thể tranh thủ thêm một chút thời gian.

Cũng tiện cho việc thoát ly, khi sương trắng lan rộng, ông ta nghĩ Ngũ Ban chắc hẳn cũng không nhìn rõ cảnh tượng bên trong.

Ai ngờ, nhất cử nhất động của ông ta đều nằm trong tầm kiểm soát của Ngũ Ban.

Ngũ Ban nhìn Cừu Đức Khảo đang diễn kịch ở đó, phát ra một

tiếng cười lạnh.

Không ngờ vào lúc này, đám người đó lại như những con khỉ, còn muốn chơi những âm mưu quỷ kế với anh, thật sự nực cười.

Sao anh có thể cho ông ta cơ hội chứ?

Nhưng đã Cừu Đức Khảo đã kéo màn kịch lên rồi, đương nhiên anh phải phối hợp.

"Tôi không biết trong tay ông rốt cuộc nắm giữ bí mật trường sinh gì, nhưng tôi đối với trường sinh không có hứng thú một chút nào." Vừa nói, Ngũ Ban lặng lẽ di chuyển cơ thể, dùng Kì Lân Bộ, thân thể nhanh như bay, nhanh chóng đến một vị trí khác.

Vị trí này vừa hay có thể thông qua tấm gương nhìn thấy toàn bộ tình hình của Cừu Đức Khảo.

Không thể không nói đám người đó thật sự cảnh giác và được huấn luyện nghiêm chỉnh, ngay cả khi xung quanh đều không nhìn rõ tình hình, họ vẫn đồng loạt chĩa nòng súng ra ngoài, tạo thành một vòng tròn để đảm bảo an toàn cho mình.

"Cậu không có hứng thú với trường sinh, nhưng con người thì ai cũng có hứng thú với trường sinh.

Cậu có thể dùng bí mật này để đổi lấy những thứ khác với người khác." "Ví dụ như cậu muốn tiền tài vô tận, hoặc những thứ khác.

Bí mật này là điều mà ai cũng muốn biết, cũng là tâm huyết hơn hai mươi năm của tôi.

Chỉ cần cậu thả tôi đi, vậy thì tôi sẽ giao tất cả cho cậu." Cừu Đức Khảo nghe Ngũ Ban trả lời như vậy, cũng không cảm thấy bất ngờ, mục đích bây giờ chỉ là câu giờ với Ngũ Ban mà thôi.

Lúc này, khi nói ra câu đó, ông ta liền ra ám hiệu cho các đồng đội

xung quanh từ từ tiến gần đến cánh cửa lớn đó.

Chỉ cần tiến đủ gần, vậy thì ông ta sẽ có đủ tự tin mà xông ra, dưới tình huống hỏa lực áp chế, dù phía sau cánh cửa có ma quỷ gì cũng phải tránh ra.

Ngũ Ban nhìn thấu tâm tư nhỏ bé đó, lại một lần nữa cười lạnh, từ từ rút ra một con dao găm nhỏ.

Tình hình lúc này, anh không dám dùng Hắc Kim Cổ Kiếm để gây sát thương diện rộng, bởi vì cây cổ kiếm tuy trong tay anh vận dụng linh hoạt tự chủ, nhưng dù sao cũng có một độ trễ nhất định.

Trong tình huống này, ám sát là thời cơ tốt nhất, tra tấn đám người đó từng người một đến chết mới là cách anh thích nhất.

Không cần biết trong lòng có biến thái đến mức nào, Cừu Đức Khảo cũng không phải thứ tốt đẹp gì.

Ngũ Ban lại là Ngũ Ban, đã thân là người của Ngũ gia, vậy thì nhất định phải làm một số chuyện vì Ngũ gia mới đúng.

Cũng là vì Ngũ Tà mà làm, xử lý sạch sẽ đám tạp nham này.

Bất kể Ngũ Tam Gia cá nhân rốt cuộc thế nào, cũng bất kể Ngũ Tam Gia đối xử với anh ra sao, nhưng tình cảm giữa anh và Ngũ Tà lại thực sự rõ ràng.

Ở Thần Thụ Tần Lĩnh, mối quan hệ giữa Ngũ Ban và Ngũ Tà đã cải thiện rất nhiều, và tình cảm của họ cũng sâu đậm hơn.

Hai người đã trao đổi tính mạng cho nhau, biết rõ ngọn ngành của nhau.

Ngũ Ban đương nhiên biết Ngũ Tà thích A Nịnh, cũng không thể ngăn cản Ngũ Tà thích A Nịnh, dù sao đó là vấn đề tình cảm cá nhân.

Nhưng nếu A Nịnh bị giết chết một cách thần không biết quỷ

không hay, vậy thì Ngũ Tà chắc hẳn cũng sẽ từ bỏ ý định đó, và cũng không thể đổ tội lên đầu anh được.

Dù cuối cùng Ngũ Tà biết chuyện này là do anh làm, thì đó cũng là bốn năm sau rồi.

Ngũ Tà lúc đó chắc hẳn sẽ trở nên trưởng thành và chín chắn hơn rất nhiều, cũng sẽ hiểu rõ luật lệ.

Ngũ Ban không muốn áp đặt luật lệ của mình lên người khác, chỉ kiên trì nguyên tắc của mình, vậy thì một câu nói là dập tắt mọi nguy hiểm từ trong trứng nước.

Cừu Đức Khảo và Ngũ gia đã dây dưa hơn hai mươi năm, là một cái gai lớn nhất trong mắt.

Còn A Nịnh thì là một trở ngại trên con đường trưởng thành của Ngũ Tà, giết chết con hổ cản đường này, Ngũ Tà sẽ không còn chướng ngại tâm lý.

“Nói thật, tiền tôi kiếm đủ rồi, trên thế giới này tôi đối với tiền là không có hứng thú nhất.

Tôi tùy tiện cũng có thể lấy ra mấy trăm vạn để đập chết người.

Chương 393

So với việc đó, điều tôi có hứng thú là ông kiếm cho tôi mấy khẩu súng trường tự động thực sự, nếu không thì vứt tất cả vũ khí của thuộc hạ cho tôi, như vậy tôi có thể sẽ thả ông đi." Trong vô thức, Ngũ Ban đã di chuyển đến vị trí cách Cừu Đức Khảo không đến mười mét.

Chỉ cần tiến thêm hai mét nữa, trong vòng tám mét là anh có tuyệt đối tự tin có thể đánh chết ông ta khi ông ta không kịp phản ứng.

Nhưng hai mét còn lại nhất định phải cẩn thận một chút, từ lúc Cừu Đức Khảo vừa ném lựu đạn phá cửa, trong lòng anh đã có suy đoán, Cừu Đức Khảo nhất định đã phát hiện ra cánh cửa lớn trong trận pháp này, là hy vọng duy nhất để thoát ra ngoài.

Chỉ cần có thể phán đoán ra âm thanh, vậy thì có thể phán đoán ra vị trí của Ngũ Ban ở đâu.

Vì vậy, ở hai mét cuối cùng, nhất định phải cẩn thận từng li từng tí, không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào, nếu không lúc đó sẽ đón nhận vô số đạn và hỏa lực.

Cũng vì vậy, khi nói chuyện anh đều cố ý nghiêng đầu về phía khác, như vậy vẫn chưa đủ, thậm chí còn lấy tay bịt miệng lại, như vậy khi nói chuyện có thể tạo ra cảm giác âm thanh cách Cừu Đức Khảo một khoảng khá xa.

"Ngũ Ban tiên sinh, cậu thật là biết đùa.

Trên thế giới này ai mà không có hứng thú với tiền bạc chứ.

Những vũ khí này, đối với tôi mà nói cũng vô cùng quan trọng, nếu cho cậu, vậy thì hành động tiếp theo sẽ vô cùng khó khăn, thậm chí có

thể chết ở đó." "Nếu có thể, tôi hy vọng cậu đưa ra điều kiện khác, có lẽ tôi sẽ vui vẻ chấp nhận.

Sự hợp tác của chúng ta cũng sẽ diễn ra vui vẻ, giống như tôi và Ngũ Tam Gia, đã hợp tác vui vẻ gần hơn hai mươi năm rồi." Nghe giọng Ngũ Ban còn cách khá xa, Cừu Đức Khảo trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ có điều, giọng Ngũ Ban có chút mơ hồ.

Ngoài ra, điều khiến ông ta cảm thấy khá tức giận là, Ngũ Ban không phải đang coi ông ta là kẻ ngốc sao?

Nếu để thuộc hạ giao nộp tất cả vũ khí cho Ngũ Ban, vậy thì chẳng phải sẽ trở thành con cừu chờ làm thịt sao.

Trước đó trong tài liệu hiển thị, thực lực của Ngũ Ban có thể xưng là đệ nhất thế giới, trong số tất cả những người ông ta biết không ai có thể địch lại Ngũ Ban.

Một mình Ngũ Ban có thể đối kháng gần hơn một trăm người, loại chiến lực đó thật đáng sợ.

Để ông ta giao nộp tất cả vũ khí, căn bản là không thể.

"Ông phải đi một nơi để thực hiện nhiệm vụ tiếp theo sao, vậy thì tại sao không đi đến đó đi.

Chưa biết chừng tôi sẽ thả ông, để ông cùng tôi đi đến đó, vì tôi đối với nơi ông muốn đi cũng có hứng thú, chưa biết chừng nơi tôi muốn đi và nơi ông muốn đi lại là cùng một chỗ!" Ngũ Ban nghe Cừu Đức Khảo nói có một kế hoạch, khi ông ta muốn đi một nơi khác, trong lòng anh cũng kinh hỉ, không ngờ Cừu Đức Khảo lại vô tình tiết lộ một tin tức quan trọng như vậy.

Như vậy thì chưa biết chừng có thể tìm được tung tích của Chú Ba.

Thực ra mà nói, đối với sự an nguy hiện tại của Ngũ Tà anh không quan tâm, bởi vì có Tiểu Ca ở bên cạnh cậu ấy.

Dù biết mục đích của Tiểu Ca là để ký ức của Ngũ Tà lại phong ấn thêm mười năm, nhưng anh không hề lo lắng về thái độ của Tiểu Ca đối với Ngũ Tà.

Trong lòng anh cũng rõ ràng, Tiểu Ca tuyệt đối sẽ yêu thương và bảo vệ Ngũ Tà, không thể nào làm ra chuyện gây hại cho cậu ấy.

Chú Ba trước đó cũng đã gặp Tiểu Ca, những chuyện Tiểu Ca làm với Ngũ Tà, Ngũ Tam Gia trong lòng chắc chắn cũng rõ ràng.

Nếu không thì nhiều năm như vậy đối với việc Ngũ Tà đột nhiên mất trí nhớ biến thành dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ, có lẽ sẽ không nghi ngờ.

Ngũ Ban thực ra muốn tìm Ngũ Tam Gia hỏi xem rốt cuộc ông ấy có thái độ thế nào, chỉ mong có một câu trả lời.

Đối với bản ghi âm Cừu Đức Khảo vừa cho nghe, trong lòng anh có một vạn lần không muốn tin, trong nội tâm vẫn tồn tại một hy vọng tốt đẹp.

Dù sao Ngũ Tam Gia là người thân duy nhất của anh trên thế giới này, nếu người thân duy nhất cũng phản bội, thì anh cũng không biết sống tiếp có ý nghĩa gì.

A Nịnh nghe Ngũ Ban phản vấn Cừu Đức Khảo như vậy, trong lòng cũng kinh hãi, không ngờ Cừu Đức Khảo lại vô tình nói ra một tin tức quan trọng như vậy.

Phải biết hành tung của ông ta là tuyệt đối bí mật, nếu để Ngũ Ban biết một cách mạo hiểm như vậy, chắc chắn sẽ xảy ra không ít chuyện rắc rối.

Một người như Ngũ Ban, không thể nào không làm cho kế hoạch

trở nên loạn xà ngầu.

Nhưng nhìn biểu tình của Cừu Đức Khảo, dường như ông ta không mấy để ý đến điều đó, ngược lại còn cười một cách đắc ý, từ ánh mắt đó, A Nịnh nhìn thấy sự âm hiểm xảo trá, thậm chí là cảm giác đắc thắng.

Cừu Đức Khảo hiếm khi để lộ biểu cảm như vậy trên mặt, bởi vì loại thần thái đó dễ dàng tố cáo suy nghĩ thật sự trong lòng một người.

Giống như ông ta chưa bao giờ bằng lòng viết những lời trong lòng mình vào nhật ký vậy.

Lúc đó, ai mà bằng lòng viết bí mật của mình vào nhật ký chứ, nếu viết vào nhật ký, thì đó còn là bí mật sao?

Nhưng có lẽ vì ở đây bị sương trắng bao phủ, nên Cừu Đức Khảo mới dám để lộ suy nghĩ thật sự trong lòng, hoặc cũng có thể vì ông ta cảm thấy mình thật sự đã kiếm được rồi, thực sự không thể kìm nén được sự phấn khích trong lòng.

“Tôi muốn đi đến Côn Luân Sơn, tìm cánh cửa trong Vân Thiên Cung.

Nghe nói trong cánh cửa đó có bí mật về trường sinh, tôi cũng đã thấy rồi.

Hôm nay, tôi đích thân đi vì muốn đạt được trường sinh.” “Tôi sắp chết rồi, thực ra tôi chỉ còn tối đa mười năm thọ mệnh.

Nếu tôi không tìm được bí mật về trường sinh nữa, vậy thì cả đời này của tôi e rằng sẽ lãng phí vô ích.

Cả đời tôi đều sống vì một bí mật.” Cuối cùng, giọng Cừu Đức Khảo có chút khàn đặc, nhưng không hề có biểu cảm bi thương, rõ ràng là đang giả vờ.

A Nịnh ở một bên nghe Cừu Đức Khảo biểu diễn hết sức, trong lòng có chút không kìm được muốn bật cười, không ngờ lão bản lại là một thiên tài diễn xuất.

Nếu lão bản phát huy loại bản lĩnh này trong sự nghiệp diễn xuất, chưa biết chừng bây giờ đã sớm trở thành ngôi sao hàng đầu, thậm chí còn vượt qua mấy "tiểu thịt tươi" kia.

Ngũ Ban ở xa nghe Cừu Đức Khảo nói những lời đó, trong lòng cũng có chút khó hiểu, "dương quỷ tử" này lại bán thảm trước mặt anh sao?

Nhưng điều đó không ảnh hưởng đến quyết tâm giết chết Cừu Đức Khảo của anh.

Lão "dương quỷ tử" đã không còn sống được mấy năm nữa rồi, vậy thì chi bằng thuận nước đẩy thuyền, tiễn ông ta một đoạn.

"Thế này đi Cừu Đức Khảo, nếu ông cung cấp cho tôi một số đạn dược trang bị, vậy thì tôi vui vẻ thả ông đi.

Không cần phải để lại tất cả vũ khí, chỉ cần một phần là được rồi.

Ông cũng biết đấy, những đạo mộ tặc như chúng tôi đều quá nghèo, không có cách nào kiếm được những thứ tốt." "Đã có những thứ tốt như vậy, tôi chia sẻ một ít, chắc ông sẽ không ngại chứ?

Cùng lắm thì tôi bồi thường vài trăm vạn, thấy sao?" Tuy Ngũ Ban đoán rằng sẽ có người tập trung ở Vân Đỉnh Thiên Cung trên Côn Luân Sơn, nhưng anh vẫn chưa tìm được câu trả lời mình muốn.

Đối với tung tích hiện tại của Ngũ Tam Gia, trong lòng anh cũng vô cùng căng thẳng.

Nếu Ngũ Tam Gia cũng giống như những người khác, đều tập trung bên trong Côn Luân Sơn, anh chắc chắn không muốn tin điều đó.

Ngũ gia hiện tại không có đủ thực lực để đối kháng với tất cả mọi người.

Nếu tất cả mọi người đều tập trung ở Côn Luân Sơn, vậy thì Ngũ Tam Gia, một con cáo già như vậy, tuyệt đối sẽ không hòa mình vào đó.

Nhưng trong số những người đã tiến vào Côn Luân Sơn, chắc chắn sẽ có người của Ngũ Tam Gia.

Hiện tại điều cần xác định nhất là Ngũ Tam Gia ở đâu.

Những bí mật trường sinh đó đối với anh căn bản không quan trọng, và anh cũng chưa từng có khả năng đạt được trường sinh.

Bây giờ, câu nói đó, giết chết lão "dương quỷ tử" này ở đây mới là chuyện quan trọng nhất.

Nếu giết chết lão "dương quỷ tử" này, chẳng phải tất cả trang bị đều nằm trong tay anh sao?

Cừu Đức Khảo đương nhiên không biết độc thoại nội tâm của Ngũ Ban.

Nếu biết, chắc chắn ông ta sẽ thổ huyết, Ngũ Ban không chơi theo lẽ thường.

"Ngũ Ban tiên sinh, không phải tôi không muốn nhịn đau cắt ruột, mà thật sự tôi rất cần những trang bị này để đảm bảo an toàn.

Chương 394

Nếu cậu thật sự thích những vũ khí này, vậy thì tôi có thể sau khi nhiệm vụ lần này hoàn thành, cung cấp cho cậu một số lượng lớn vũ khí, và hoàn toàn miễn phí, thấy sao?" "Thôi được rồi, đừng nói nhiều lời vô nghĩa nữa.

Nói cho tôi biết Ngũ Tam Gia ở đâu, tôi bây giờ cần tìm ông ấy.

Nếu ông nói cho tôi biết vị trí cụ thể, vậy thì tôi có thể thả ông đi." Nói nhiều như vậy, Ngũ Ban cuối cùng cũng không muốn đôi co với lão "dương quỷ tử" này nữa.

"Lời này có thật không?

Người Thiên Triều có một câu cổ ngữ, gọi là 'Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy'." "Lại còn cổ ngữ Thiên Triều gì nữa?

Tiếng phổ thông còn chưa nói rõ, còn muốn nói cổ văn với tôi.

Yên tâm đi, tôi Ngũ Ban làm việc đường đường chính chính, có thể đi mà hỏi thăm xem, ở đất Trường Sa này, tôi Ngũ Ban khi nào thì làm mấy trò lừa gạt trẻ con đó?" Ngũ Ban nói xong câu đó, dưới chân lại bắt đầu di chuyển, anh biết bây giờ chính là lúc Cừu Đức Khảo chắc chắn dễ dàng buông lỏng cảnh giác nhất.

Bởi vì những lời vừa rồi đã cho Cừu Đức Khảo hy vọng sống sót.

Bất kể có thể moi ra tung tích của Ngũ Tam Gia từ Cừu Đức Khảo hay không, trước mắt giết chết lão "dương quỷ tử" này mới là chuyện lớn.

Thần không biết quỷ không hay, Ngũ Ban đã tiến vào trong phạm vi tám mét.

Anh nhìn lên tấm gương trên đỉnh đầu, phát hiện Cừu Đức Khảo

lúc này đang há miệng nói chuyện, đồng thời anh cũng nắm chặt con dao găm ngược trong tay.

"Vậy thì tôi hy vọng Ngũ Ban tiên sinh ngài có thể thật sự giữ lời, tôi bây giờ nói cho ngài biết Ngũ Tam Gia đang ở trong Côn Luân Sơn, thực ra ông ấy đã ở trong đó từ lâu rồi.

Lần này tôi cũng nhận được gợi ý!

A!

Ôi Chúa ơi!

Anh đang làm gì thế?" Khi ông ta đang nói, Ngũ Ban đã tích tụ đầy sức mạnh trên người, cơ bắp ở bắp đùi bùng nổ đến cực hạn, vô số sức mạnh tràn ngập ở bắp chân anh.

Cừu Đức Khảo vừa bắt đầu nói chuyện, anh biết đây là cơ hội rồi.

Trong khoảnh khắc ông ta nói chuyện, sức mạnh ở bắp chân Ngũ Ban trực tiếp bùng phát.

"Ưm," Ngũ Ban vang lên tiếng xuyên thủng không khí, kéo theo một trận âm thanh ma sát.

Chẳng qua vì tốc độ thực sự quá nhanh, cộng thêm Cừu Đức Khảo lúc này đang nói chuyện, não bộ căn bản không kịp vận chuyển.

Nhưng A Nịnh ở một bên lại nghe thấy một loại âm thanh xé rách, không hiểu sao trong lòng cô đột nhiên cảm thấy nỗi sợ hãi vô biên.

Giây tiếp theo, cô liền phát hiện, đầu của hai đội viên đặc chủng không cánh mà bay.

Đội viên bên cạnh chỉ còn lại cổ đang không ngừng phun máu tươi ra ngoài, có một số máu tươi thậm chí còn bắn thẳng lên mặt cô.

Cùng lúc với Cừu Đức Khảo, cô cũng kinh ngạc, không ngờ hành động của Ngũ Ban lại nhanh như vậy, và chỉ trong chớp mắt nói

chuyện, đã chém bay đầu hai đội viên đặc chủng.

Lúc này những người khác đều ngây người ra, chỉ có A Nịnh phản ứng khá nhanh, vội vàng hô hoán đội viên đặc chủng bên cạnh.

"Bắt đầu phát động tấn công rồi, mau tiếp tục xả đạn không phân biệt vào xung quanh." Lời vừa dứt, khẩu súng ngắn mini trong tay cô liên tục bắn mấy phát về phía đồng đội đã chết.

Tiếng đạn bắn vào đất trống khiến cô có chút thất vọng, đồng thời cũng khiến cô cảm thấy Ngũ Ban này thực sự quá đáng sợ, chỉ trong thời gian ngắn đã khiến bốn đồng đội của họ tử vong.

Ban đầu có tới mười hai người, bây giờ chỉ còn lại tám người.

Nếu không rời khỏi cái nơi quỷ quái này nữa, chưa biết chừng họ thật sự có thể chết ở đây.

Hiện tại trong đầu cô chỉ tràn ngập cảm giác kinh ngạc và sợ hãi mà Ngũ Ban mang lại.

Ngũ Ban sau khi đắc thủ, cơ thể thoát ly khỏi vị trí vừa rồi, giây tiếp theo đã trở về mật thất dưới lòng đất.

Vừa mới bước vào mật thất dưới lòng đất một khoảnh khắc, anh đã cảm thấy, một viên đạn sượt qua gót chân anh.

Xem ra tốc độ vẫn chưa đủ nhanh, sau này nên luyện tập thêm nhiều hơn.

Dù trên người có Thần Thú Huyết Mạch, nhưng thể chất cơ bản của bản thân vẫn chưa được rèn luyện và nâng cao bao nhiêu, vì anh vẫn luôn không có thời gian để rèn luyện.

Anh ước tính, thời gian cần để đi và về, đại khái đã dùng hết hai giây.

Tốc độ của viên đạn khoảng 340 mét mỗi giây, là tốc độ truyền bá

của âm thanh.

Muốn đột phá tốc độ này, xem ra vô cùng khó khăn.

Chỉ có thể thông qua rèn luyện hậu thiên mà bồi dưỡng thôi.

Nhưng vừa nãy anh cũng không chịu thiệt, ngược lại còn khiến đối phương tổn thất hai người.

Chỉ là vừa nãy vì đối thủ buông lỏng cảnh giác nên muốn giết hai người, vì vậy mới bị chậm trễ.

Nếu không thì ngay từ đầu nếu chỉ chọn một người để ra tay, có lẽ sẽ không để lại nhiều sơ hở như vậy, đặc biệt là cảm nhận một viên đạn sượt qua phía sau gót chân anh.

Trong lòng không khỏi cảm thấy một trận hư ảo, nếu động tác chậm thêm một chút, viên đạn đó có lẽ đã bắn vào đầu anh rồi.

"Lão Cừu Đức Khảo, nếu ông cung cấp cho tôi một ít đạn dược và trang bị, thì tôi rất vui lòng thả ông đi.

Không cần phải giữ lại tất cả vũ khí, chỉ một phần là đủ.

Ông cũng biết đấy, đám đạo mộ tặc bọn tôi đều quá nghèo, không có cách nào kiếm được đồ tốt đâu." Ngũ Ban tiếp lời, "Vì đã có mấy thứ tốt, tôi chia sẻ một ít, chắc ông sẽ không để bụng chứ?

Cùng lắm tôi bồi thường mấy trăm vạn, thấy sao?" Tuy Ngũ Ban đã đoán sai, rằng sẽ có người tập trung ở Vân Đỉnh Thiên Không Côn Luân Sơn, nhưng vẫn không tìm được câu trả lời mình muốn.

Trong lòng cậu cũng vô cùng lo lắng về tung tích hiện tại của Ngũ Tam Gia.

Nếu Ngũ Tam Gia cũng như những người khác, đều tập trung trong Côn Luân Sơn, cậu chắc chắn không muốn tin điều đó.

Ngũ gia hiện tại không có thực lực để đối kháng với tất cả mọi

người.

Nếu mọi người đều tập trung ở Côn Luân Sơn, thì một lão hồ ly như Ngũ Tam Gia tuyệt đối sẽ không lẫn vào đó.

Nhưng trong nhóm người tiến vào Côn Luân Sơn, chắc chắn sẽ có người của Ngũ Tam Gia.

Bây giờ điều quan trọng nhất là xác định Ngũ Tam Gia đang ở đâu.

Những bí mật trường sinh đối với cậu căn bản không phải là vấn đề, và cậu cũng chưa từng có khả năng đạt được trường sinh.

Lúc này, giết chết lão Tây ghê tởm này mới là điều quan trọng nhất.

Nếu đã giết chết lão Tây đó, chẳng phải tất cả trang bị đều sẽ nằm trong tay mình sao?

Cừu Đức Khảo đương nhiên không biết những suy nghĩ thầm kín trong lòng Ngũ Ban.

Nếu biết, chắc chắn ông ta sẽ thổ huyết mà chết.

Ngũ Ban hành sự không theo lẽ thường.

"Ngài Ngũ Ban, không phải tôi không muốn cắn răng cắt thịt, thật sự là tôi cần những trang bị này để đảm bảo an toàn.

Nếu ngài thật sự thích súng ống đạn dược, vậy thì sau khi nhiệm vụ này hoàn thành, tôi có thể cung cấp cho ngài một lượng lớn vũ khí, hoàn toàn miễn phí, thấy thế nào?" "Được rồi, đừng nói nhảm nữa.

Nói cho tôi biết Ngũ Tam Gia ở đâu, tôi cần đi tìm chú ấy ngay.

Chương 395

Nếu ông nói cho tôi vị trí cụ thể, thì tôi có thể thả ông đi.” Sau khi nói nhiều, Ngũ Ban cuối cùng cũng không muốn đôi co với lão Tây ghê tởm kia nữa.

“Lời này là thật sao?

Người Thiên Triều có câu cổ ngữ, gọi là ‘quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy’.” “Nào có nhiều cổ ngữ Thiên Triều vậy?

Tiếng phổ thông còn chưa rõ, lại còn cổ văn gì.

Yên tâm đi, tôi Ngũ Ban làm việc đường đường chính chính, ông có thể đi hỏi thăm.

Ở địa giới Trường Sa này, tôi có bao giờ làm trò lừa bịp đâu?” Ngũ Ban vừa dứt lời, chân lại bắt đầu nhúc nhích, cậu biết bây giờ là lúc Cừu Đức Khảo dễ dàng lơi lỏng cảnh giác nhất.

Bởi vì những lời vừa rồi đã cho Cừu Đức Khảo hy vọng được sống.

Bất kể có thể moi ra tung tích của Ngũ Tam Gia từ Cừu Đức Khảo hay không, trước mắt, giết chết lão Tây ghê tởm này mới là chuyện lớn.

Giữa lúc thần không biết quỷ không hay, Ngũ Ban đã tiến vào phạm vi tám mét.

Cậu nhìn lên tấm gương trên đầu, phát hiện Cừu Đức Khảo lúc này đang há miệng nói chuyện, đồng thời cậu cũng nắm chặt con dao găm trong tay theo thế phản thủ.

“Vậy tôi hy vọng Ngài Ngũ Ban có thể giữ lời.

Tôi bây giờ sẽ nói cho ngài biết Ngũ Tam Gia đang ở trong Côn Luân Sơn, thực ra chú ấy đã ở trong đó từ sớm rồi, lần này tôi cũng nhận được gợi ý!

A!

Oh my god!

Ngươi đang làm gì vậy?" Khi đang nói, Ngũ Ban đã tích tụ đầy sức mạnh trong người.

Cơ bắp ở đùi bùng nổ đến cực hạn, vô số sức mạnh tràn ngập trên bắp chân cậu.

Cừu Đức Khảo vừa mở miệng nói, Ngũ Ban biết cơ hội đã đến.

Ngay khoảnh khắc ông ta nói, sức mạnh trên bắp chân Ngũ Ban trực tiếp bùng nổ.

Ân, âm thanh của Ngũ Ban trực tiếp xuyên thấu không khí, tạo ra một trận âm thanh ma sát.

Chỉ là vì tốc độ quá nhanh, cộng thêm Cừu Đức Khảo lúc này đang nói chuyện, não bộ căn bản không kịp phản ứng.

Nhưng A Nịnh ở một bên lại nghe thấy một loại âm thanh xé gió.

Trong lòng cô ta đột nhiên cảm thấy sợ hãi vô bờ bến.

Ngay giây tiếp theo, cô ta phát hiện hai thành viên đội đặc nhiệm đã bay mất đầu.

Đồng đội bên cạnh chỉ còn lại thân thể không ngừng phun máu tươi ra ngoài.

Một số máu tươi thậm chí còn bắn thẳng vào mặt cô ta.

Cùng lúc đó, Cừu Đức Khảo cũng kinh ngạc.

Không ai ngờ Ngũ Ban lại hành động nhanh đến thế, chỉ trong lúc

nói chuyện đã chặt đứt đầu hai thành viên đội đặc nhiệm và giết chết họ.

Lúc này, những người khác đều đứng sững lại, chỉ có A Nịnh phản ứng nhanh hơn một chút, vội vàng gọi các thành viên đội đặc nhiệm bên cạnh.

“Bắt đầu tấn công!

Mau chóng quét xạ không phân biệt về bốn phía.” Lời vừa dứt, khẩu súng ngắn mini trong tay cô ta đã liên tục bắn vài phát về phía đồng đội đã chết.

Tiếng đạn bắn vào khoảng không khiến cô ta cảm thấy hơi thất vọng, đồng thời cũng khiến cô ta cảm thấy Ngũ Ban thật sự quá đáng sợ.

Chỉ trong một thời gian ngắn đã khiến bốn đồng đội của cô ta tử vong.

Lúc đầu có đủ 12 người tiến vào, bây giờ chỉ còn lại 8 người.

Nếu không rời khỏi cái nơi quỷ quái này, nói không chừng thật sự sẽ chết ở đây.

Trong đầu cô ta lúc này chỉ tràn ngập cảm giác kinh hoàng và sợ hãi mà Ngũ Ban mang lại.

Ngũ Ban sau khi đắc thủ, cơ thể đã rời khỏi vị trí vừa nãy, giây tiếp theo đã quay trở lại căn hầm đó.

Vừa mới tiến vào căn hầm trong nháy mắt, cậu đã cảm thấy một viên đạn sượt qua gót chân.

Xem ra tốc độ vẫn chưa đủ nhanh, sau này nên luyện tập nhiều hơn.

Mặc dù trong người có thần thú huyết mạch, nhưng tố chất thể

năng cơ bản của bản thân vẫn chưa được cải thiện nhiều nhờ rèn luyện, vì vẫn luôn không có thời gian luyện tập.

Cậu ước tính thời gian cần thiết để đi và về, đại khái là hai giây.

Tốc độ của viên đạn là khoảng 340 mét mỗi giây, tương đương tốc độ truyền âm.

Để đột phá tốc độ này, xem ra rất khó khăn.

Chỉ có thể thông qua rèn luyện hậu thiên mà bồi dưỡng.

Nhưng vừa rồi cậu cũng không chịu thiệt, ngược lại còn khiến đối phương tổn thất thêm hai người.

Chỉ là vừa rồi vì đối thủ lơ là cảnh giác, mới phải mất công giết hai người, nên mới trì hoãn một chút.

Nếu không thì ngay từ đầu nếu chỉ chọn một người để ra tay, có lẽ sẽ không để lại nhiều sơ hở như vậy, đặc biệt là cảm nhận một viên đạn sượt qua gót chân.

Trong lòng không khỏi dấy lên một trận sợ hãi.

Nếu động tác chậm hơn một chút, viên đạn kia có lẽ đã bắn trúng đầu cậu rồi.

“Đồ chó đẻ!

Đồ đĩ thõa!

Ra đây!

Sống chết với tao!

Ra đây!

Mày cứ trốn mãi!

Ra đây!” (Đồ chó đẻ!

Một con đĩ, có bản lĩnh thì ra đây tử chiến với tao, đừng trốn trong

bóng tối làm một kẻ nhát gan!) Cừu Đức Khảo hiển nhiên đã bị một chiêu của Ngũ Ban dọa chết khiếp.

Trên mặt ông ta lúc này cũng bị bắn rất nhiều máu tươi, nhiệt độ của máu khiến ông ta vô cùng sợ hãi.

Đặc biệt là nhìn thấy hai thành viên đội đặc nhiệm đột nhiên mất đầu, rồi thi thể từ từ đổ xuống, trong lòng ông ta vừa sợ hãi vừa tức giận.

Lúc này thậm chí ông ta còn nói thẳng tiếng mẹ đẻ của mình.

Nhưng Ngũ Ban lại không học tiếng Anh, đối với lời nói của Cừu Đức Khảo, cậu cũng không hiểu.

Cậu nghĩ lão Tây ghê tởm kia đã bị dọa đến phát điên rồi, nên lúc này mới la hét om sòm nửa ngày.

Chương 396

Nhưng cậu lại nghe ra tên mình.

“Đại ca, anh có biết là tôi đang ở đây không?” Đột nhiên Tề Vũ, đang nghỉ ngơi ở phía sau, lại nói một câu như vậy.

Đối với việc Tề Vũ cũng lên tiếng, Ngũ Ban cũng vô cùng vui mừng.

Cậu biết Tề Vũ đã hồi phục gần như hoàn toàn.

Kỹ năng cơ thể của những người có thần thú huyết mạch chắc chắn tốt hơn rất nhiều so với người bình thường.

Chỉ cần không bị thương chí mạng, thì nói chung trong vòng nửa giờ là có thể hồi phục khả năng hoạt động bình thường.

“Được rồi, đừng gọi tôi là đại ca.

Cậu không thấy ngại sao?

Tôi lớn hơn cậu rất nhiều tuổi đấy.” Ngũ Ban lúc này đột nhiên nhớ ra.

Những người có Huyền Vũ Huyết Mạch, nói chung đều có thể sống hai ba trăm tuổi.

Lúc này mà còn để Tề Vũ gọi đại ca, sau này ra ngoài mà gặp Hắc Hạt Tử, chẳng phải sẽ loạn hết cả bối phận sao?

“Vậy tôi gọi là gì?

Với lại, người như tôi, bây giờ chỉ có thể trông trẻ thôi sao?” Nghe Tề Vũ nói vậy, Ngũ Ban cứ nháy mắt liên tục.

Chẳng lẽ có thể để Tề Vũ gọi mình là chú?

Cậu cũng quen thân với Hắc Hạt Tử, Tề Vũ lại gọi Hắc Hạt Tử là bố.

Thực ra nếu Tề Vũ gọi chú thì cũng hợp tình hợp lý.

Chỉ là nếu để Tề Vũ biết mối quan hệ đó, e rằng cậu ta sẽ tức đến bốc hỏa.

"Hay cậu gọi tôi là chú đi?" "Cút đi!

Ngũ Ban, tôi nói cho anh biết, vừa rồi nhìn mặt anh mà tôi mới gọi một tiếng đại ca, đừng có mà được voi đòi tiên.

Với lại, vừa rồi tôi đã giúp anh giải quyết không ít người rồi, thực ra tôi đã trả hết ân tình rồi đó." "Hết rồi sao?

Chẳng lẽ cậu muốn rời đi?

Vậy thì đi đi." Ngũ Ban nhịn cười, trêu chọc ở một bên.

Đương nhiên cậu biết Tề Vũ không thể một mình rời đi được, vì bây giờ thật sự quá nguy hiểm.

Cả thế giới đều cho rằng cậu ta đã biến mất.

Nếu đột nhiên xuất hiện, bất kể là người thân hay kẻ thù, đều không thể chấp nhận được.

Lúc đó, cậu ta sẽ phải đối mặt không chỉ với sự chào đón của người thân, mà còn là sự truy sát của nhiều kẻ thù hơn.

Người thông minh sẽ không phạm phải sai lầm cấp thấp như vậy.

"Hừ!

Tôi với cái lão Tây ghê tởm vừa nãy, đang chửi nhau!

Hắn ta đã hỏi thăm tổ tông 18 đời của tôi một lượt rồi, chẳng lẽ anh không ra tay xử lý sao?" "?????" Nghe Tề Vũ nói vậy, Ngũ Ban đầy mặt dấu chấm hỏi.

Không ngờ lão Tây ghê tởm kia lại vô đạo đức đến mức không có cả giới hạn đạo đức, bắt đầu hỏi thăm tổ tông 18 đời của người khác, điều này thật sự không thể chấp nhận được.

Khi cậu phán đoán từ nét mặt của Tề Vũ rằng cậu ta không hề đùa giỡn, cậu liền xác định rằng lão Tây ghê tởm kia thật sự đang hỏi thăm tổ tông 18 đời của mình.

Một luồng sát khí lại một lần nữa lan tỏa từ trên người cậu.

Con dao găm trong tay cậu vừa nãy, vì động tác quá nhanh, lưỡi dao đã bị gãy khá nhiều.

Nhưng con dao găm vẫn có thể tiếp tục sử dụng.

Ngũ Ban lại một lần nữa xuất hiện trên mặt đất.

Ngay sau đó, cậu phản thủ ném con dao găm về phía cửa trước.

Lúc này, cậu dùng con dao găm như một phi tiêu.

Với toàn bộ sức lực của cậu, tốc độ của phi tiêu vượt qua cả viên đạn, thậm chí còn trực tiếp xé toạc không khí.

Âm thanh dao găm ma sát không khí khiến Tề Vũ vội vàng bịt tai.

Nhưng khi nhìn thấy con dao găm cắm chính xác vào người một người lạ, cậu ta cảm thấy thực lực của Ngũ Ban có lẽ đã vượt quá nhận thức.

“A!

Bắn!

Tấn công!” Khi nhìn thấy một con dao găm đột nhiên xuất hiện lại một lần nữa trúng một thành viên đội đặc nhiệm, trong lòng Cừu Đức Khảo tràn ngập hoảng sợ.

Cả thế giới dường như biến thành màu đen, trong mắt ông ta chỉ

còn lại tuyệt vọng, miệng không biết đang lẩm bẩm gì.

Ngay cả A Nịnh cũng vội vàng dựa sát vào Cừu Đức Khảo, sau đó lại vội vàng rời đi.

Bởi vì cô ta biết, Ngũ Ban quyết tâm chắc chắn sẽ giết Cừu Đức Khảo ở đây.

Nếu khoảng cách gần, nói không chừng phi tiêu tiếp theo sẽ găm vào tim cô ta.

Đối với động tác nhỏ đó, Cừu Đức Khảo không hề phát giác, ngược lại ông ta điên cuồng lùi về phía sau.

Đối mặt với tình huống như vậy, trong lòng ông ta cũng vô cùng hỗn loạn.

Vừa nãy rõ ràng có 12 người, trong thời gian ngắn đã có 5 người chết.

Bây giờ lại trừ đi hai người không có sức chiến đấu, hiện tại chỉ còn lại 5 người.

Thực ra, chỉ cần trong tay có súng, dù chỉ còn một người, ông ta cũng không cảm thấy sợ hãi.

Nhưng tiền đề là Ngũ Ban phải chịu ra mặt đối chiến.

Kiểu hành động ám sát lúc ẩn lúc hiện như Ngũ Ban thật sự khiến ông ta cảm thấy tuyệt vọng, bởi vì tốc độ của Ngũ Ban quá nhanh, căn bản không nhìn thấy động tác của cậu ta.

Trong khoảnh khắc nhìn rõ đó, đồng đội của ông ta đã chết bảy tám phần rồi.

Ông ta không thể chấp nhận được, lúc này cũng đang cận kề tuyệt vọng.

Lúc này, một thành viên đội đặc nhiệm nảy sinh một ý nghĩ kỳ lạ:

nếu chỉ cần giao ông chủ ra, thì mình có thể sống sót.

Trong một khoảnh khắc, một ý niệm như vậy đột nhiên xuất hiện, anh ta lén lút quay đầu lại, nhìn Cừu Đức Khảo đang phát điên.

Có lẽ nếu giao Cừu Đức Khảo ra, mình có thể sống sót.

Tối nay như vậy là phản bội đạo nghĩa, nhưng vì có thể sống sót, vì có thể hưởng thụ hạnh phúc của cuộc đời, làm như vậy, tin rằng ông chủ cũng sẽ không để bụng.

Chương 397

Dù sao Ngũ Ban cũng muốn giết ông chủ ở đây, nếu còn cố sức chống cự, thì chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Không chỉ một người có ý nghĩ đáng sợ đó, bao gồm cả A Nịnh cũng có suy nghĩ này.

Vì Ngũ Ban muốn giết Cừu Đức Khảo, vậy thì dứt khoát trực tiếp giao Cừu Đức Khảo ra, đổi lấy hy vọng sống sót.

Trước sự lựa chọn giữa cái chết và sự sống, tất cả sinh vật có tư duy đều vô cùng phi lý trí.

Trong lòng họ hiểu rõ, chỉ cần có thể sống sót thì những thứ khác đều không quan trọng.

Kể cả người yêu, người thân, tự do, tín ngưỡng cả đời của mình.

Dưới tình huống áp lực cao mà Ngũ Ban tạo ra, sợi dây trong lòng họ cuối cùng đã đứt.

Nếu Ngũ Ban tiếp tục như vậy, nói không chừng họ sẽ trực tiếp chĩa súng vào Cừu Đức Khảo và bắn chết ông ta.

Với ý định đổi lấy hy vọng sống sót, chỉ là Ngũ Ban hiện tại không thể đảm bảo được, họ cũng không dám tùy tiện ra tay.

Nhưng một loại tư tưởng phản bội đã nảy sinh trong đầu họ.

Loại suy nghĩ này có thể lây lan, và có thể lan rộng trong lòng tất cả mọi người.

Khi tất cả các suy nghĩ đều nhất quán một cách kỳ lạ, biểu hiện của họ sẽ khiến người đã tạo ra suy nghĩ đó nhận ra!

“Mày muốn làm gì?

Chẳng lẽ muốn bán đứng tao, phản bội tao?

Đương nhiên mày có thể làm vậy, nhưng nhất định phải nhớ kỹ, ngay cả sau khi tao chết, gia đình, con cái của mày, và cả mẹ già ở nhà, tất cả đều sẽ đi cùng đường với tao.

Xem mày có dám không!" Cừu Đức Khảo cuối cùng cũng nhận ra một điều.

Đương nhiên ông ta cũng hiểu rõ điểm yếu của nhân tính.

Chỉ cần nắm chắc điểm yếu của đám đặc nhiệm này, thì không có gì phải lo lắng cả.

Khi chiêu mộ họ vào tổ chức, ông ta đã kiểm soát tất cả người thân của họ.

Một khi xảy ra sự kiện phản bội, ông ta sẽ không ngại giết chết toàn bộ vợ, con, mẹ và cha của họ.

Những chuyện này đều giao cho công ty xử lý, từ trước đến nay đều không kiểm tra.

Nhưng một khi có chuyện, công ty ông ta nhất định sẽ phái người đến điều tra rốt cuộc đã xảy ra tình huống gì.

Nếu phát hiện vết thương trên người ông ta do người khác gây ra, thì những đặc nhiệm này tuyệt đối sẽ không dễ dàng thoát thân.

Ít nhất thì vợ con, gia đình của họ đều nằm trong tay công ty, kể cả A Nịnh cũng vậy.

Cừu Đức Khảo bất kể lúc nào cũng sẽ không dễ dàng tin tưởng một người.

Những lời vừa nói với Ngũ Ban vừa rồi, đều chỉ là để kéo dài thời gian.

Tối nay vừa rồi lại có thêm ba thành viên tử vong, nhưng khoảng

cách đến vị trí cánh cửa lớn đó chắc chỉ còn khoảng hai mươi mét.

Nhưng hai mươi mét đó ông ta cũng không dám manh động.

Bóng tối trước bình minh là lúc tăm tối nhất.

Muốn phá tan bóng tối để tìm kiếm bình minh, thì nhất định phải có dũng khí và niềm tin để kiên trì.

"Yên tâm đi, chỉ cần các ngươi không làm chuyện phản bội ta, thì ta có thể không trách tội.

Tin ta đi, ta cách cánh cửa đó chỉ khoảng mười mét thôi." "Nhưng các ngươi cũng thấy rồi đấy, thằng chó đẻ kia thực lực thật sự quá đáng sợ.

Ta không thể khinh suất hành động, chỉ có thể từ từ tiếp cận đó, và luôn giữ cảnh giác." "Bây giờ nghe lệnh của ta.

Ta hiện tại còn năm thành viên tác chiến, năm người không ngừng quét xạ về bốn phía.

Nhớ kỹ phải chừa thời gian cho đồng đội thay đạn.

Ta sẽ từ từ tiếp cận cánh cửa đó." Lúc này ông ta chỉ có thể dùng cách vẽ bánh để lừa gạt đám người ngu ngốc này.

Phương pháp của Cừu Đức Khảo, nhớ lại từng xem Tam Quốc Diễn Nghĩa, trong đó có một người đặc biệt lợi hại, tên là Tào Tháo.

Khi Tào Tháo dẫn dắt quân đội hành quân, vì thiếu nước nên binh sĩ đều đào ngũ.

Nhưng Tào Tháo đều ra lệnh giết chết những kẻ đào ngũ.

Làm như vậy không phải là cách hay, cuối cùng chỉ có thể lừa dối đám binh sĩ rằng phía trước hai mươi dặm có một khu rừng mơ, chỉ cần đến được rừng mơ thì sẽ có nước bổ sung.

Dựa vào phương pháp đó, Tào Tháo đã thành công dẫn dắt đội quân của mình vượt qua cửa ải khó khăn.

Tình cảnh hiện tại của ông ta so với Tào Tháo còn khó hơn gấp vạn lần, nhưng phương pháp thì tương đồng.

Chỉ có thể dùng cách này để lừa gạt đám người không có đầu óc này.

Nếu không thì chỉ bằng bản thân ông ta, căn bản không thể thoát khỏi sự truy sát của Ngũ Ban.

Ông ta căn bản không hiểu, mình và Ngũ Ban căn bản không có ân oán trực tiếp, tại sao Ngũ Ban lại không chịu buông tha?

Nghe Cừu Đức Khảo nói vậy, năm thành viên đặc chiến còn lại cũng không có cách nào, đành phải thu hẹp vòng vây lại một lần nữa, cũng không có cách nào nhìn thẳng vào thi thể của đồng đội đã chết.

Mặc dù đó là những người bạn tốt đã cùng họ sống chết trong huấn luyện hàng ngày, nhưng lúc này họ cũng không có tâm trí nào để chăm sóc.

Nếu cứ chăm sóc thi thể, chắc chắn sẽ bị kéo theo, cuối cùng có thể sẽ bị kéo chết tươi.

Năm người nhìn nhau một cái rồi bắt đầu bắn liên tục về bốn phía.

Nghe tiếng súng bên ngoài vang lên lần nữa, Ngũ Ban trong lòng cũng hiểu rõ ý đồ của đám người đó.

Cậu nhìn Cừu Đức Khảo cách cánh cửa đó chắc khoảng hai mươi mét.

Cậu cũng bắt đầu hơi sốt ruột, nếu đám người đó cứ theo nhịp độ này mà từ từ tiếp cận, thì thật sự không có cách nào hay.

“Có cách nào tốt để giữ họ lại đây không?

Nếu tôi trực tiếp xông ra, thì chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Cậu phải biết, nếu tôi chết ở đây, thì chắc chắn sẽ không có ngày lành.

Chẳng lẽ lại bị giam cầm mấy chục năm nữa sao?" Không có cách nào, Ngũ Ban hiện tại thực sự không có chủ ý hay, chỉ đành nhìn về phía Tề Vũ.

"Nói đi, anh và lão Tây ghê tởm kia rốt cuộc có thù oán gì, mà cứ phải truy đuổi ông ta mãi?

Anh không thấy lão Tây đó tinh thần sắp sụp đổ rồi sao?" "Ông ta có thù với tôi.

Còn những chuyện khác đừng hỏi nữa, mau nghĩ cách đi, nếu không để ông ta chạy mất thì khó mà đuổi kịp." Ngũ Ban đương nhiên không muốn nói ra, Cừu Đức Khảo và Ngũ gia có ân oán.

Nếu nói ra chuyện đó, thì Tề Vũ chắc chắn sẽ không muốn giúp đỡ.

Dù sao Ngũ Tam Gia đã giam cầm Tề Vũ ở đây nhiều năm như vậy.

Chương 398

Cái gọi là kẻ thù của kẻ thù là bạn.

Nếu để Tề Vũ biết mối quan hệ đó, trong lòng cậu ta chắc chắn sẽ vui như nở hoa, có thể sẽ nguyện ý giúp đỡ.

Cậu cũng không phải lợi dụng Tề Vũ.

Bất kể thế nào, chỉ cần tìm được Ngũ Tam Gia, cậu nhất định sẽ nói rõ tình huống với Ngũ Tam Gia, và khuyên Ngũ Tam Gia thả Tề Vũ.

Về tình về lý, đều có thể thành công.

Mặc dù Ngũ Tam Gia đã giam cầm Tề Vũ ở đây hơn 20 năm, nhưng Tề Vũ chẳng phải cũng vì lý do đó mà thức tỉnh Huyền Vũ Huyết Mạch sao?

Những người có Huyền Vũ Huyết Mạch, ít nhất cũng có thể sống hai ba trăm năm.

Xét về lý, Tề Vũ cũng coi như trong họa có phúc.

Chỉ cần Tề Vũ có thể hiểu, thì nhất định cũng sẽ đồng ý.

"Đừng nói nữa, có người khác xuất hiện rồi, muốn tiến vào cái trận pháp này!" "Gì?

Có người khác ư!?" Nghe Tề Vũ đột nhiên nói vậy, Ngũ Ban trong lòng một trận bối rối.

Chẳng lẽ có một nhóm người khác cũng ở đây?

Cậu cũng không dám lên tiếng, sợ làm nhiễu loạn phán đoán của Tề Vũ.

Có hai người, một nam một nữ, không phải từ bên ngoài tiến vào,

mà là từ một căn phòng bên trong đi ra.

Nghe Tề Vũ nói vậy, Ngũ Ban trong lòng có chút hiểu ra, chắc chắn đó là hai người giả dạng Hoắc Tú Tú và Tiểu Hoa.

Trước đó Tạ Liên Hoàn đã không đi vào căn phòng, Hoắc Tú Tú và Tiểu Hoa thì hai người lại đi vào căn phòng để lục soát, vì vậy đã tránh được món quà lớn mà Ngũ Ban chuẩn bị cho họ.

Nhưng lúc này thì không, vào thời điểm này hai người lại không kiềm chế được, dám chạy ra ngoài.

"Không hay rồi, chẳng lẽ gặp phải thứ đó!?

Nhanh tránh đi!" Tề Vũ lúc này cũng không bận tâm đến sự kinh ngạc của Ngũ Ban, trực tiếp kéo tay Ngũ Ban vội vàng chạy về phía sau.

Ngũ Ban cũng không hiểu vì sao, nhưng nghe Tề Vũ nói vậy, chắc chắn có thứ gì đó lợi hại sắp xuất hiện.

Chỉ là rốt cuộc là thứ gì?

Khi tiến vào bên trong căn hầm, Ngũ Ban chỉ cảm thấy tiếng súng bên ngoài dường như càng dày đặc hơn, trong lòng cậu biết chắc chắn có thứ gì đó lợi hại đã xuất hiện.

Nếu không thì hỏa lực của Cừu Đức Khảo không thể nào lãng phí như vậy được.

Nhưng như thế cũng tốt, ít nhất để thứ quỷ quái đột nhiên xuất hiện kia cản chân Cừu Đức Khảo, kéo dài thời gian chạy trốn của ông ta.

Cừu Đức Khảo không sợ hãi, quay đầu chạy.

Ở lối ra của cánh cửa sắt lớn đó không hề có bất kỳ vật cản nào.

Thực ra ngay từ đầu, nếu Cừu Đức Khảo chọn cách xông ra một

cách liều lĩnh, Ngũ Ban thật sự không có cách nào tốt để giữ tất cả họ lại đây.

Nhưng bộ đồ máu từ lúc đầu, bao gồm cả những cuộc tấn công bất ngờ sau đó, đã khuếch đại nỗi sợ hãi trong lòng ông ta lên vô hạn, khiến ông ta cũng mất đi dũng khí để xông ra một cách liều lĩnh.

Hai người đi sâu vào bên trong căn hầm nhất.

Ngũ Ban đột nhiên nhìn thấy ánh mắt của Tề Vũ, dường như cũng tràn đầy căng thẳng.

“Thứ gì hôm nay đã chạy ra ngoài vậy?

Sao căng thẳng thế?” “Hơn 20 năm trước, đội khảo cổ đó, những người còn lại.” “Chẳng phải đều đi hết rồi sao?

Sẽ có người ở lại đó ư?

Trừ khi không phải con người?

Chắc không đáng sợ đến thế.

Nhìn tình hình thì chắc không phải thứ gì tốt lành rồi.” “Căn bản không phải người.

Nếu tôi đoán không sai, thì chắc là bị giam cầm hai con Huyết Thi và một con Cấm Bà.” “Một cái lồng giam đã bị Cừu Đức Khảo vừa rồi điên cuồng oanh tạc, dẫn đến vỡ nứt, nên chúng mới chạy thoát.

Bị giam cầm 20 năm, trong 20 năm đó, ai mà biết chúng sẽ biến thành cái dạng gì.

E rằng chúng còn lợi hại hơn cả trước đây.” Nghe đến đây, Ngũ Ban mới hiểu ra.

Chắc là những thứ đó.

Bên trong đều là những thành viên đội khảo cổ ban đầu không

được cứu thoát.

Đàn ông biến thành Huyết Thi, phụ nữ biến thành Cấm Bà.

Bị giam cầm ở đây 20 năm, trong lòng chúng chắc chắn tràn ngập oán hận.

Trước đó, Ngũ Ban cảm thấy đám Huyết Thi và Cấm Bà đó chắc chắn có một loại tư duy nhất định.

Lúc này, có thể chạy thoát tự nhiên điều đầu tiên chúng làm, chắc chắn là báo thù loài người.

Huyết Thi và Cấm Bà thích nhất là... thịt người!

Ngũ Ban trong lòng không khỏi thầm mừng.

Bất kể thế nào, cậu không hề sợ hãi những thứ quỷ quái này.

Nhưng Cừu Đức Khảo chắc chắn sẽ sợ hãi, vì đạn thông thường căn bản không có cách nào làm hại những thứ quỷ quái này, huống chi là Huyết Thi đã được bảo tồn gần 20 năm.

Người Trương gia thật sự quá hào phóng, không xử lý chúng đi!

Ngũ Ban trong lòng lại đột nhiên nghĩ, chẳng lẽ người Trương gia cố ý nuôi dưỡng đám Huyết Thi và Cấm Bà này?

Bởi vì ở Trương gia Cổ Lâu, cậu đã phát hiện bên trong có rất nhiều quái vật không rõ tên.

Đó đều là do người Trương gia cố ý nuôi dưỡng, mục đích là để bảo vệ bí mật của Trương gia cổ mộ.

Nhưng Trương gia nuôi dưỡng những Huyết Thi và Cấm Bà này ở đây với mục đích gì nữa?

Chẳng lẽ ở đây có ẩn giấu bí mật của Thanh Đồng Môn?

Vậy tại sao họ lại rút lui khỏi đây chứ?

Chẳng lẽ người Trương gia biết rằng sẽ có một nhóm người lớn xâm nhập vào đây, vì vậy mới cố ý để lại vài con Cấm Bà, Huyết Thi ở đây, nhằm tiêu diệt thực lực của đối phương.

Từ nhiều góc độ mà nói, Tây Sơn Liệu Dưỡng Viện đã bị Trương gia bỏ rơi.

Xem ra chỉ còn khả năng cuối cùng này.

Người Trương gia thật sự quá đáng sợ, ngay cả một điểm cũng không thể sơ suất.

Chương 399

Lúc này trong lòng Ngũ Ban không hề cảm thấy thoải mái vì Cừu Đức Khảo gặp phải đám quỷ quái kia, ngược lại cậu cảm thấy như có một ngọn núi lớn đè nặng lên người.

Người Trương gia quá tinh ranh rồi, mọi thứ đều bị lợi dụng đến cực hạn.

Kiểu người, kiểu gia tộc này, bất kể đặt ở thời đại nào cũng đều khiến người ta cảm thấy đáng sợ.

Một tiếng "Ầm!" vang lên, một cảm giác trọng lực khiến đất rung núi chuyển kéo Ngũ Ban trở lại hiện thực.

Cậu nhanh chóng nhận ra chắc là Cừu Đức Khảo đã bắn RPG.

Trước đó, Ngũ Ban đã quan sát tất cả vũ khí nóng trong tay, chỉ có loại súng phóng lựu RPG này mới có thể gây ra sức sát thương lớn như vậy.

Cậu phải biết, căn hầm này cách mặt đất đến năm mét.

Có thể làm rung chuyển cả bên trong, chỉ có RPG mới làm được.

Chỉ là làm sao có thể?

Đám Huyết Thi và Cấm Bà kia dù có lợi hại đến mấy, bây giờ là ban ngày mà.

Làm sao chúng có thể thoát ra được, đội nắng lớn truy kích Cừu Đức Khảo?

Lúc này Tề Vũ cũng nhận thức được sự nghiêm trọng của sự việc, vội vàng giải thích.

"Tôi không biết trận pháp đã che chắn tất cả ánh sáng.

Vì như vậy mới có thể ảnh hưởng đến thị giác của Cừu Đức Khảo.

Chỉ cần mặt trời không biến mất, thì trận pháp này sẽ luôn tồn tại.” “Đương nhiên điều đó cũng tạo cơ hội cho những thứ quỷ quái kia, chúng cũng không còn bị ánh nắng mặt trời hạn chế nữa.” “Hừ, e rằng Cừu Đức Khảo căn bản không có cách nào đối phó với những thứ quỷ quái này.

Mặc dù trước đây tôi chưa từng nhìn thấy, nhưng ở đây hơn 20 năm rồi, tôi cũng ít nhiều nghe nói về chúng.” “Vì có mấy lần, đều có một con Cấm Bà lợi dụng tóc của mình để chạy thoát ra ngoài.

Do đó, Tây Sơn Liệu Dưỡng Viện luôn được người dân xung quanh gọi là ‘nhà ma’.” “Con Cấm Bà muốn chạy thoát đó, cuối cùng đã bị bắt và xử tử.

Nghe nói là vào ban ngày, điều đó đủ để chứng minh những quái vật này đã có ý thức riêng.” “Và con Cấm Bà đó đã bị xử tử mười năm trước.

Bây giờ lại thêm mười năm nữa, ai mà biết thực lực của chúng bây giờ đã biến thành dạng gì rồi.” “Khoan đã, cậu vừa nói gì?

Ý của cậu là trong trận pháp mà cậu bố trí, căn bản không có ánh sáng mặt trời tồn tại?

Nếu có quỷ hồn xuất hiện, liệu chúng có bị ảnh hưởng bởi trận pháp không?” “Anh đang nghi ngờ năng lực của tôi sao?

Yên tâm đi, về mặt trận pháp, tôi là số một thiên hạ, ngay cả cha tôi cũng không bằng tôi đâu.” Vô hình trung, Tề Vũ coi cha mình là một cột mốc, vì vậy bất kể có thành tựu gì cũng đều muốn so sánh với cha.

Mặc dù cậu ta không ưa cha mình, nhưng nguyên nhân cụ thể thì

Ngũ Ban cũng không rõ.

“Nếu đã như vậy, thì tôi lại có một cách.” Nghe Tề Vũ khẳng định đáp lời như vậy, Ngũ Ban cũng được trấn an phần nào.

Bên trong Hắc Kim Cổ Kiếm có thể chứa một lượng lớn oan hồn lệ quỷ.

Một khi được thả ra, chúng sẽ là một lực lượng chiến đấu vô cùng đáng sợ.

Nếu không nhầm, kéo tất cả đám âm hồn lệ quỷ đó ra, e rằng chúng đều có thể chiến đấu với đám Âm binh Địa Phủ.

Mặc dù sức chiến đấu đơn lẻ không bằng những Âm binh được huấn luyện nghiêm chỉnh, nhưng một khi tập trung toàn bộ sức mạnh cổ xưa lại, thì khá đáng kể.

Cần biết rằng những Âm binh đó là do những người sinh thời không sợ chết, sau khi chết mới trở thành Âm binh.

Chỉ riêng từ trang phục của chúng đã có thể nhìn ra.

Cũng vì lý do này, nhiều oan hồn lệ quỷ đều khá sợ hãi, bởi vì những Âm binh này sinh thời chắc chắn đã giết không ít người, dính đầy sát khí vô tận.

Loại sát khí này có tác dụng áp chế đối với lệ quỷ thông thường.

Hơn 2000 năm trước, Lỗ Thương Vương, trong tay nắm giữ Quỷ Tỳ, có thể điều động tất cả Âm binh của Địa Phủ.

Vô số Âm binh đã chiến đấu vì ông ta.

Chính vì vậy, ông ta mới có thể tự do ra vào những ngôi mộ đó.

Một khi gặp Huyết Thi cực hiếm hoặc lão quỷ nghìn năm trong lăng mộ, ông ta không cần tự mình ra tay, những Âm binh đó có thể giải quyết được.

Ngũ Ban hiện tại đương nhiên không có bản lĩnh điều động Âm binh, nhưng trong tay cậu nắm giữ gần 5000 âm hồn, cũng đủ để sánh ngang.

Chất lượng không tốt, nhưng hoàn toàn có thể thông qua số lượng để tập hợp một phiên bản Âm binh "sơn trại", vào thời khắc quan trọng chắc chắn sẽ có tác dụng lớn.

Bây giờ là lúc thể hiện rồi.

Chỉ là không biết đám âm hồn lệ quỷ này có nghe theo lệnh điều động của cậu không.

Dù sao, cậu đã hứa sẽ thả chúng ra khi ở Tần Lĩnh Thần Thụ, nhưng giờ đây lại vì một lý do không rõ mà phong ấn chúng trong Hắc Kim Cổ Kiếm, ngay cả Ngũ Ban cũng không có cách nào thả chúng ra.

Thực ra, trong thời gian ngắn có thể cho chúng hoạt động, nhưng sau một thời gian cũng sẽ trở về.

Nếu muốn đám người này thật thà phục vụ cho mình, xem ra cần phải hứa hẹn cho chúng một lợi ích nhất định mới được.

Dù sao chúng dù có thần kỳ đến mấy cũng chỉ là những nông dân bình thường mà thôi.

Ngũ Ban tuy có thể nuốt chửng tất cả những lệ quỷ này, nhưng không biết vì lý do gì, có lẽ vì lương tâm không cho phép, nên mới giữ lại những oan hồn lệ quỷ này cho đến bây giờ.

Nhưng bây giờ không thể không triệu hoán những oan hồn lệ quỷ này ra.

Dù sao, nếu cứ giữ chúng trong tay, không bao lâu sau chúng cũng sẽ vì không được bổ sung âm khí mà dần suy yếu rồi chết.

Âm hồn thông thường, nếu muốn tồn tại bình thường, thì nói

chung sẽ hấp thu một lượng âm khí nhất định để bổ sung năng lượng.

Nếu không, thì chỉ có thể hấp thu dương khí của người sống, chuyển hóa thành quỷ khí trên người.

Nếu những oan hồn lệ quỷ này có tính chất như vậy, thì Ngũ Ban tuyệt đối sẽ không nương tay.

Nhưng đám người này là do bách tính bình thường biến thành âm hồn, Ngũ Ban thật sự không biết nên ra tay thế nào, chỉ đành để mặc chúng ký gửi trong cổ kiếm.

Nhưng đã ở trong đó, thì nhất định phải trả tiền thuê.

Cậu không phải là đại từ thiện gia.

Không làm sai chuyện gì, đó đã là lòng nhân từ lớn nhất của Ngũ Ban rồi.

Nhưng muốn hưởng lợi ích của Ngũ Ban một cách miễn phí, thì căn bản là không thể.

"Hệ thống, có cách nào để tôi ra lệnh cho những âm hồn bị phong ấn trong Hắc Kim Cấm Kiếm không?" Sau một hồi suy nghĩ, Ngũ Ban không có cách nào, đành phải tìm Hệ thống.

"Không có." Kết quả là Ngũ Ban đã đoán được câu trả lời trong lòng, nhưng khi nghe Hệ thống đáp lại như vậy, cậu không khỏi có chút thất vọng.

Chẳng lẽ phải trơ mắt nhìn một đám tài nguyên lớn như vậy mà không thể lợi dụng sao?

Lúc này cậu cảm thấy hơi tiếc.

Sau đó, Ngũ Ban quyết định tự mình đàm phán với đám âm hồn.

"Quý vị hương thân phụ lão, bây giờ mọi người sống trong đó tốt chứ?" Nhìn Ngũ Ban hỏi thăm toàn thể một lượt, ngay cả oan hồn lệ

quỷ cũng không chịu nổi.

Chương 400

Trước đó, cái tên nhóc thối này đã luôn lừa dối, hứa rằng một khi ra khỏi mộ huyệt sẽ thả bọn họ ra, kết quả lại phong ấn chúng ở đây một cách âm thầm.

Vì vậy trong Hắc Kim Cổ Kiếm khiến chúng không thể thoát ra.

Chúng cũng không có ý đồ xấu, chỉ muốn được đầu thai làm người.

Kết quả lại bị Ngũ Ban sống sờ sờ hạn chế.

Mặc dù biết không phải ý định ban đầu của Ngũ Ban, nhưng chúng cũng không có cách nào, chỉ có thể trút cơn giận trong lòng lên người Ngũ Ban.

“Tên nhóc thối này, trong lòng lại đang ấp ủ ý đồ xấu gì nữa đây.

Ta tuyệt đối sẽ không giúp ngươi làm bất cứ chuyện gì nữa.

Ngươi chết cái tâm đó đi.

Nếu thật sự muốn làm việc cho ta, thì mau nghĩ cách giải phong ấn rách nát này đi.

Nếu không thì đừng có mà nhắc đến điều kiện gì hết.” “Sao lại nói vậy được, tổ tiên ta cũng là một nông dân bình thường.

Tâm tình của mọi người ta tuy hiểu, nhưng bây giờ chẳng phải đang không có cách nào sao?

Trước mắt tôi sắp bị đám lão Tây ghê tởm bên ngoài giết chết rồi.

Nếu mọi người không giúp tôi, e rằng sẽ không thể thoát khỏi phong ấn của Hắc Kim Cổ Kiếm được nữa đâu.” Ngũ Ban ở đây giấu một chiêu, trong lòng cậu rõ ràng.

Những âm hồn sống trong Hắc Kim Cổ Kiếm trước đó chắc chắn đã nhìn thấy.

Dù sao người cổ đại có tư tưởng vô cùng phong kiến, đối với người ngoại tộc có một tâm lý bài xích nhất định.

Quả nhiên, khi Ngũ Ban lôi Cừu Đức Khảo và đám người bên ngoài ra làm bia đỡ đạn, những oan hồn lệ quỷ này bắt đầu dao động.

"Thằng nhóc nói không sai.

Nếu nó chết, chúng ta có thể thật sự hết cứu rồi.

Với lại nhìn đám ngoại tộc kia cũng không phải thứ tốt lành gì, chi bằng giúp nó một tay." "Đúng đúng đúng, ngài nói không sai, giúp người giúp ma!" "Tên nhóc kia câm miệng cho ta!" "Nói tuy là vậy, nhưng tên nhóc thối này trước đó đã luôn lừa dối ta, không thể cứ thế bỏ qua được.

Nhất định phải bắt nó trả một cái giá nào đó mới được." "À, cái giá này có thể bàn bạc mà.

Tôi tin rằng chỉ cần mọi người nguyện ý ra tay giúp đỡ tôi, thì phần thưởng mà tôi cho, tuyệt đối sẽ đủ dùng." Ngũ Ban nghe vậy, trong lòng đơn giản là vui như nở hoa.

Bên ngoài có hai con Huyết Thi và một con Cấm Bà đó.

Dù sao những thứ đó đều là lệ quỷ, hấp thu đều là âm khí.

Đối với những quỷ khí này, chúng cũng có thể chuyển hóa và hấp thu.

"Ngươi cũng biết ta ở đây không được bao lâu.

Thời gian càng lâu, năng lượng trên người ta càng yếu.

Vì vậy điều kiện của ta cũng đơn giản, chỉ cần cung cấp đủ âm khí cho ta là được.

Nhưng một khi thời cơ chín muồi hoặc có cơ hội, ngươi nhất định phải đảm bảo sẽ thả ta ra.

Ta không muốn mãi mãi làm một con quỷ, ta muốn đầu thai làm người.

Nếu tên nhóc ngươi thật sự cứ giữ ta lại đây, thì cũng phải cân nhắc thái độ của Địa Phủ." Nghe đám oan hồn lệ quỷ nói nghiêm túc như vậy, Ngũ Ban trong lòng cũng bắt đầu điều chỉnh thái độ.

Chúng nói không sai, chỉ muốn được đầu thai làm người mà thôi.

Nếu thật sự nuốt chửng chúng, thì e rằng chỉ có một kết cục là hồn bay phách tán.

Nhưng giữ chúng lại đây, không bao lâu sau cũng sẽ vì thiếu âm khí mà dẫn đến cái chết lần nữa.

Nếu chết thêm một lần nữa, thì thật sự ngay cả cơ hội làm người cũng không còn.

Địa Phủ vốn chỉ thu nhận những hồn phách nguyên vẹn.

Nếu đã mất đi linh kiện, thì Địa Phủ cũng sẽ không tiếp nhận.

"Các vị hương thân phụ lão đã khuất, tôi Ngũ Ban ở đây thề rằng, một khi có cơ hội, nhất định sẽ đưa các vị đến Địa Phủ chuyển thế đầu thai làm người.

Nếu tôi thất hứa, tất sẽ phải chịu Thiên Khiển." Vừa dứt lời, Ngũ Ban xé toạc lòng bàn tay mình, vẩy một vệt máu tươi trong không trung.

Máu đó vô hình trung, bị một loại năng lượng kỳ lạ nào đó hút đi một phần, hòa vào không khí, ngay cả Ngũ Ban cũng không chú ý.

Sức mạnh của Thiên Đạo, từ xưa đến nay, ít người dám thề, nhưng một khi đã lập huyết thệ, thì nhất định phải gánh chịu nhân quả

đó.

Ngũ Ban chỉ cảm thấy trong lòng đột nhiên rung động một cách khó hiểu.

Loại rung động sâu thẳm trong nội tâm đó dường như không thuộc về cậu, mà thuộc về một ý chí khác của cơ thể.

Ngoài cảm xúc sợ hãi, cậu còn cảm thấy tức giận.

Nhưng tất cả cảm xúc đều được biểu đạt từ nội tâm.

Ngay cả cậu cũng có chút thắc mắc, vừa rồi chẳng qua chỉ là lập một lời thề, sao lại bị bài xích như vậy?

Lúc này cậu cũng không có nhiều tâm trí để quản những chuyện đó nữa, giải quyết tốt chuyện của mình mới là quan trọng nhất.

Quả nhiên, đám oan hồn lệ quỷ đó, thấy Ngũ Ban đã lập lời thề, trong lòng cũng vô cùng kính trọng.

Không ngờ Ngũ Ban lại cung kính đến mức đó, thậm chí không tiếc dùng tính mạng của mình để đảm bảo.

Ngũ Ban không biết rằng, một khi đã lập huyết thệ và có liên quan đến Thiên Đạo, thì một khi Ngũ Ban vi phạm lời thề của mình, sẽ phải chịu Thiên Khiển.

Trong mắt người cổ đại, Thiên Khiển là sự tồn tại của ngũ lôi oanh đỉnh, hủy diệt trời đất, không thể nào chống cự được.

Ngũ Ban vì làm đến nước này, thật sự không còn gì để nói.

"Tên nhóc kia đã đến nước này, vậy thì ta tạm tin ngươi thêm một lần nữa vậy.

Cứ xem ta thể hiện đi!" Lời vừa dứt, Tề Vũ ở một bên đột nhiên cảm thấy từ Hắc Kim Cổ Kiếm của Ngũ Ban đột nhiên phát ra âm khí vô tận.

Luồng âm khí đó khiến cậu ta vội vàng tránh xa Ngũ Ban.

Gần Ngũ Ban có một cảm giác như mùa đông, trong khi hiện tại còn vài tháng nữa mới đến mùa đông.

Nhưng khi nhìn thấy vô số oan hồn lệ quỷ bay ra từ cây cổ kiếm của Ngũ Ban, cậu ta đột nhiên đứng sững lại.

Ban đầu, cậu ta chỉ nghĩ Ngũ Ban cũng chỉ là một kẻ hữu dũng vô mưu mà thôi, nhưng không ngờ Ngũ Ban lại có nhiều quân bài tẩy đến vậy, nhiều oan hồn lệ quỷ đến thế!

Tập trung lại một chỗ, ai ai cũng sẽ sợ hãi.

Đặc biệt là nhìn mức độ ngưng kết âm khí trên người chúng, đủ để phán đoán những oan hồn lệ quỷ này, ít nhất đã tồn tại hàng nghìn năm, có khi là mấy nghìn năm lệ quỷ chứ!

Dù đặt ở đâu cũng là sự tồn tại khiến người ta đau đầu.

Nhưng Ngũ Ban lại có đến mấy nghìn con, ước tính sơ bộ, chắc khoảng 5000 con.

Chương 401

“Thủ đoạn nhiều như vậy, những oan hồn lệ quỷ này đều sẽ nghe theo sự điều khiển của anh sao?” “Không, trong đó có một vài khúc mắc, nói ra thì dài dòng, để sau này có cơ hội tôi sẽ giải thích cho cậu.

Trước mắt, điều quan trọng nhất là giải quyết hết những thứ lộn xộn bên ngoài kia.

Tin tôi đi, có chúng ở đây, đám Huyết Thi và Cấm Bà đó đều không thành vấn đề.” Nhanh chóng, sương mù trong trận pháp đều vì lý do không rõ mà tan biến hết.

Ngũ Ban cẩn thận thò đầu ra, nhưng lại phát hiện, lúc này nào còn người sống.

Chỉ còn lại một con quái vật nửa người nửa quỷ, đang gặm nhấm những thi thể kia.

Con quái vật đó, có sáu cánh tay, ba cái đầu, trong truyền thuyết gọi là ‘Ba đầu sáu tay’.

Nhìn chiều cao của nó, cao bằng hai người.

Thật không biết loại quái vật này từ đâu ra, nhưng vừa nãy Tề Vũ chẳng phải nói có ba con quái vật sao?

Bây giờ lại biến thành một con rồi?

Ngũ Ban nhanh chóng nhận ra điều tồi tệ nhất.

Chẳng lẽ chúng chơi trò tự do kết hợp sao??

Ngũ Ban không dám nghĩ tiếp, chỉ đành từ xa cẩn thận quan sát động tác của nó.

Chỉ thấy một tay nó nắm chặt đầu một người, ba cái đầu còn lại

thì thay phiên nhau gặm nhấm, trông vô cùng vui vẻ.

Bị giam cầm hơn 20 năm, con quái vật này chắc chắn đã bị kìm nén đến phát điên.

Bây giờ vừa ra ngoài đã có một đống "thức ăn" đưa đến miệng, trong lòng nó sớm đã nở hoa rồi.

Dường như cảm nhận được nguy hiểm sắp đến, con quái vật ba đầu sáu tay đột nhiên dừng động tác.

Ba cái đầu của nó dựng thẳng lên, trừng mắt nhìn chằm chằm về phía Ngũ Ban.

Ngũ Ban vội vàng rụt đầu lại.

Lúc này đám oan hồn lệ quỷ cũng đã đến bên cạnh.

Đương nhiên, chúng cũng nhìn thấy con quái vật đang gặm nhấm thi thể của những người da trắng kia.

Nhưng đã xuất hiện rồi, mặc dù những người ngoại tộc đó đã bị con quái vật giết chết, chúng cũng không tiện thu tay lại.

Tâm lý chất phác của bách tính bình thường bảo chúng rằng, nhất định phải giải quyết chuyện ở đây, vì chính nghĩa của nhân dân.

Mặc dù Ngũ Ban không yêu cầu chúng làm vậy, nhưng chúng vẫn phát động tấn công con quái vật.

Không phải vì người khác, mà vì chúng cảm nhận được âm khí vô biên trên người con quái vật.

Chỉ cần tiêu diệt con quái vật này, thì tuyệt đối có thể kiên trì lâu hơn một chút.

Thông thường, sau khi người vừa chết biến thành quỷ hồn, chắc chắn sẽ không có đủ năng lượng để duy trì hoạt động.

Vì vậy người Địa Phủ dễ dàng có thể đưa chúng về Địa ngục, bắt đi đầu thai làm người.

Nhưng những lão quỷ đã tồn tại hàng nghìn năm thì không như vậy.

Chúng sớm đã có thể vật chất hóa, và có đạo hạnh nghìn năm.

Dưới tình huống như vậy, tự nhiên sẽ không coi những quái vật thông thường ra gì.

Trong mắt chúng, con quái vật ba đầu sáu tay kia chỉ là một bữa tiệc dinh dưỡng lớn mà thôi.

Dù sao, nông dân bình thường sau khi chết biến thành oan hồn lệ quỷ, dù có đạo hạnh nghìn năm, cũng không biết cách đoàn kết sức mạnh của tất cả mọi người để phát động tấn công.

Loại thủ đoạn tấn công hỗn loạn và vô thường đó, khiến cả môi trường của Tây Sơn Liệu Dưỡng Viện đều trở nên ngột ngạt.

May mà sân viện của Tây Sơn Liệu Dưỡng Viện đủ lớn, 5000 oan hồn lệ quỷ ở đó cũng không quá chật chội.

Ngũ Ban cảm thấy bên ngoài dường như đã đánh nhau rồi, liền thò đầu ra xem, kết quả lại thảm không nỡ nhìn.

Mặc dù đám oan hồn lệ quỷ này chiếm ưu thế về số lượng, nhưng thủ pháp tấn công của chúng căn bản không có quy luật nào đáng nói.

Nhìn trận thế vô cùng hùng vĩ, một đám lớn dường như thiên binh thiên tướng hạ phàm vậy, nhưng khi xông đến trước mặt con quái vật đó, lại bị nó nắm chặt từng con một bằng một tay, trực tiếp đưa vào miệng, trở thành thức ăn.

Và bởi vì con quái vật đó quá cao lớn, những oan hồn lệ quỷ này dường như không thể làm gì nó.

Điều càng khiến Ngũ Ban câm nín hơn là, những oan hồn lệ quỷ này dường như căn bản không biết thủ đoạn tấn công, chỉ biết ùn ùn xông lên!

Sau đó va chạm với con quái vật.

Thậm chí có con còn trực tiếp bò lên người con quái vật, cố gắng nhổ đầu nó ra.

Ngũ Ban xoa xoa trán.

Vừa rồi trong lòng cậu quả thực đã có chút tự tin và có quân bài tẩy, nhưng nhìn thủ đoạn tác chiến này, Ngũ Ban đột nhiên cảm thấy vô cùng xấu hổ.

May mà xung quanh cũng không có người khác có thể nhìn thấy.

Trận chiến này không kéo dài bao lâu.

Ngũ Ban đột nhiên cảm thấy một luồng âm khí lớn ập về phía mình, trong lòng thầm nghĩ không hay rồi.

Chẳng lẽ con quái vật đó đã phát hiện ra mình?

Nhưng tốc độ của luồng âm khí đó thật sự quá nhanh, nhanh đến mức Ngũ Ban có chút không kịp phản ứng.

Khi đám âm khí đó hoàn toàn tiếp cận, Ngũ Ban phát hiện đó không phải con quái vật, mà là những oan hồn lệ quỷ vừa được triệu hồi, từng con một vội vã chui vào Hắc Kim Cổ Kiếm, vừa chui vừa khóc cha gọi mẹ.

"Tên nhóc thối này lại lừa gạt ta nữa rồi.

Nào ta có thể đối phó với nó chứ, một con quái vật như vậy.

Giải quyết nó đi, ta đã tổn thất mấy trăm huynh đệ trong tay nó rồi." Ngũ Ban nhìn đám oan hồn lệ quỷ rút lui, trong lòng cũng không biết phải nói gì.

Không ngờ những lệ quỷ tưởng chừng rất mạnh lại yếu ớt đến vậy, bị con quái vật truy đuổi đến mức chạy trối chết.

Tề Vũ ở một bên nhìn cảnh tượng như vậy, ôm bụng cười lăn lộn trên đất.

Không ngờ Ngũ Ban lôi ra đám oan hồn lệ quỷ, lại buồn cười đến thế.

"Ta dẫn theo một đám phế vật sao?

Ngay cả con quái vật đó cũng không giải quyết được?

Lệ quỷ nghìn năm đâu?

Ta thấy chỉ toàn là những kẻ nhát gan." Ngũ Ban mặt đen lại, nhìn Tề Vũ mà không nói gì.

Thật tình mà nói, cậu cũng không ngờ một đám người giúp việc lớn như vậy lại vô dụng đến thế, mới gây ra cảnh tượng bị dọa chạy tháo thân đó.

Nhưng cũng không có cách nào khác.

Chương 402

Đây chỉ là những nông dân bình thường mà thôi, ngay cả thủ đoạn tác chiến cơ bản cũng không biết.

Xem ra sau này cần tìm cơ hội cho chúng luyện tập một phen.

Cậu cảm thán vô vàn khi nhớ đến những oan hồn lệ quỷ mạnh mẽ mà cậu gặp trong cổ mộ.

Lúc đó chúng cũng có thể trở nên mạnh mẽ như vậy thì tốt rồi.

"Cười đi, Cừu Đức Khảo, dù sao cũng đã trở thành thức ăn của con quái vật đó rồi." À, Ngũ Ban cũng không cần phải cứng đối cứng với con quái vật đó.

Trực giác mách bảo, loại quái vật này không phải hoạt vật, và cũng không phải chỉ đơn giản là vài con quái vật hợp lại.

Từ năng lượng bùng phát ra từ cơ thể nó, Ngũ Ban có thể cảm nhận được rằng con quái vật đá kia chắc đã hấp thu năng lượng của những thứ khác trong thời gian này.

"Bây giờ tôi cũng không có cách nào phá bỏ trận pháp này.

Cừu Đức Khảo chết xong, tôi cũng không còn nguy hiểm nữa.

Sau khi ăn hết trận pháp, con quái vật đó chắc cũng sẽ biến mất, tôi cũng không cần phải ra tay nữa." "Ha ha ha!

Nhìn tôi đây, đám oan hồn lệ quỷ kia, căn bản không có tác dụng gì cả." "Hoan nghênh lộ diện!" Tề Vũ vung hai tay trong không khí.

Thủ pháp đó như rồng bay rắn lượn, thoạt nhìn không có cảm giác gì, nhưng nhìn kỹ lại cảm thấy như bị mê hoặc, cảm nhận được sự chấn động và vẻ đẹp mà thủ pháp đó mang lại.

Sau khi Tề Vũ dừng động tác, Ngũ Ban chỉ nghe thấy một tiếng vỡ vụn trong không khí, chắc là Tề Vũ đã phá bỏ trận pháp rồi.

Nhưng kết quả trong tưởng tượng lại không có, chờ đợi lại là một tiếng gầm rống xé tai!

"Gầm!

Tìm chết!" Ngay sau đó, hai người đang ở trong căn hầm liền cảm thấy căn hầm dường như bị tấn công, cả căn hầm đều đang rung chuyển kịch liệt.

Chỉ nghe thấy tiếng ầm ầm, đó chắc là có người đang giẫm lên sân vườn, dẫn đến căn hầm rung động dữ dội.

Ngũ Ban nhanh chóng nhận ra, chắc chắn con quái vật đó đã phát hiện ra mình.

Cậu cũng không kịp quan sát xem tại sao con quái vật đó lại không biến mất, liền kéo tay Tề Vũ trực tiếp rời khỏi căn hầm.

Một khi để con quái vật đó chặn hai người trong căn hầm, thì hai người dù có tài giỏi đến mấy cũng không thoát được.

Quả nhiên, ngay khoảnh khắc Ngũ Ban bay ra khỏi căn hầm, liền thấy con quái vật giẫm một chân xuống.

Nếu vừa nãy do dự thêm một giây nữa, một chân đó chắc chắn sẽ giẫm lên người cậu.

Một chân đó dường như dùng sức đặc biệt mạnh, căn hầm cũng chính vì vậy mà sụp đổ hoàn toàn!

"Loài người!

Tìm chết!" "Chết tiệt, con quái vật đó sao lại biết nói?

Chẳng lẽ nó đã có tư duy riêng rồi sao?" "Không hay rồi, nó không bị ảnh hưởng bởi ánh nắng mặt trời, xảy ra chuyện lớn rồi!

Chú mau chạy!" "Cậu câm miệng được không?

Không thấy tôi đang chạy sao?

Tôi cũng biết có chuyện rồi, chỉ là tôi không thể để con quái vật đó rời khỏi đây, nếu không nó sẽ là một tai họa!" Ngũ Ban lúc đầu kéo Tề Vũ chạy, sau đó cảm thấy chạy quá chậm, cuối cùng dứt khoát trực tiếp nhấc áo sau lưng cậu ta, nhấc Tề Vũ lên không trung như nhấc con gà con, sau đó nhanh chóng phát động Kỳ Lân Bộ dưới chân.

Thân pháp đó, vừa vặn có thể né tránh đòn tấn công của con quái vật.

Nhưng nếu thời gian kéo dài, Ngũ Ban chắc chắn sẽ vì thiếu tinh lực mà chậm lại, lúc đó thì xong rồi!

"Chú đi trước đi, đừng lo cho tôi." Trong khoảnh khắc đó, Ngũ Ban đã suy nghĩ rõ ràng.

Nếu dẫn theo Tề Vũ cùng chạy trốn, hai người tuyệt đối không thể thoát khỏi sự truy sát của con quái vật đó.

Lúc này cậu cũng không có cách nào hay.

Không thể để con quái vật đó chạy thoát khỏi đây.

Nếu không, e rằng nó sẽ mang đến tai họa nghiêm trọng cho cư dân địa phương, lúc đó không còn là chuyện nhỏ nữa.

Về phần con quái vật đó, mặc dù mang lại cho cậu cảm giác vô cùng mạnh mẽ, nhưng không có nghĩa là không có cách nào đối phó với nó.

Có một điểm không hiểu được, tại sao con quái vật này lại có thể nuốt chửng lệ quỷ?

Đơn giản là một sự tồn tại biến thái.

Khoảng thời gian này cậu vẫn luôn nghĩ chỉ có mình mới có thể

hấp thu những lệ quỷ này biến thành của mình.

Con quái vật đó cũng vậy, sau khi hấp thu vài con lệ quỷ, khí thế mạnh hơn hẳn so với trước đây.

Cậu cũng không bận tâm đến cảm xúc của Tề Vũ lúc này.

Khi Ngũ Ban nhanh chóng quay người lại, cậu dứt khoát ném Tề Vũ sang một bên.

Sau đó, cùng lúc quay người lại, cậu rút Hắc Kim Cổ Kiếm từ sau lưng ra, phản thủ chém một kiếm về phía sau.

Khi tiếng "Cạch" vang lên, một kiếm vừa vặn chém vào chân con quái vật.

Ngũ Ban cũng bị lực va chạm đẩy lùi về phía sau.

Lợi dụng cơ hội đó, cậu vội vàng điều chỉnh tư thế, để kéo giãn khoảng cách với con quái vật.

Cậu có chút không hiểu, tốc độ của con quái vật đó lại nhanh đến vậy.

Người Trương gia rốt cuộc đã bồi dưỡng ra thứ quỷ quái gì mà, bất kể về giá trị chiến đấu hay các phương diện khác, đều gần như có thể sánh ngang với cậu.

Huống chi con quái vật đó còn có ý thức riêng.

Chẳng lẽ trên thế giới này đã có thể tạo ra loại quỷ vật như vậy rồi sao?

Con quái vật đó thấy Ngũ Ban không còn chạy trốn, ngược lại rút Hắc Kim Cổ Kiếm ra quyết định tử chiến với nó, cũng không còn truy kích nữa, đứng tại chỗ trừng mắt nhìn Ngũ Ban chằm chằm.

"Ngũ Ban phải không?

Hôm nay ngươi đừng hòng rời đi nữa.” Vừa nói, con quái vật trực tiếp sải bước chân lớn lao nhanh về phía trước.

Hai tay nó tạo thành thế bắt giữ, trông như muốn một đòn tóm Ngũ Ban vào tay, rồi xé xác ăn thịt.

Nhưng Ngũ Ban có lẽ sẽ không cho nó cơ hội đó.

Một tiếng hổ gầm phát ra từ miệng cậu.

Từ xưa đã có câu “sơn lâm hổ khiếu”, tiếng hổ gầm là một phương pháp hiệu quả để trấn áp những kẻ nhỏ bé.

Nhưng khi tiếng hổ gầm đối mặt với con quái vật đó, nó không hề có chút trở ngại nào.

Con quái vật đó thậm chí còn không dừng lại, thấy nó sắp tiếp cận Ngũ Ban, Ngũ Ban vội vàng dùng khinh bộ dưới chân nhanh chóng kéo giãn khoảng cách.

Nhưng không ngờ tốc độ của con quái vật đó không hề chậm hơn chút nào, từng bước từng bước bám sát theo sau.

Chương 403

Vì vừa rồi sử dụng hổ gầm, khiến cậu chậm mất một nhịp.

Ngũ Ban vừa chạy vừa nhìn con quái vật từ từ tích lực vào một nắm đấm, giáng về phía lưng cậu.

Trong lòng cậu nghĩ tuyệt đối không thể để con quái vật đó đánh trúng.

Cậu vội vàng kích phát Bạch Hổ Huyết Mạch trong người, truyền nó vào cánh tay phải.

Khi nắm đấm của con quái vật sắp đánh trúng, Ngũ Ban vội vàng xoay người, dùng nắm đấm phải của mình chống đỡ đòn tấn công.

Một tiếng "Rầm" vang lên, Ngũ Ban chỉ cảm thấy vừa nãy như trúng phải một khối sắt lớn, cánh tay cậu bị chấn động đến đau nhức.

Cú đấm vừa rồi mặc dù không dùng toàn bộ sức lực, nhưng nếu là người bình thường, dù gặp phải người như Tiểu Ca, ít nhất cũng có thể đánh hòa.

Nhưng sau khi con quái vật đó đánh với cậu, lại áp chế cậu một cách nặng nề, khiến cậu bị một cú đấm đánh bay khoảng năm sáu mét, còn con quái vật đó thì không hề nhúc nhích.

Khi cậu ngẩng đầu nhìn lại con quái vật đó, phát hiện con quái vật đó đang hung hăng lao về phía cậu.

Từ xưa đến nay, Bạch Hổ thuộc Kim, chủ về sát phạt chi khí.

Trong người cậu hiện tại huyết mạch chiến đấu mạnh nhất cũng là Bạch Hổ Huyết Mạch.

Bây giờ ngay cả thủ đoạn mạnh nhất của cậu cũng bị con quái vật

đó áp chế, Ngũ Ban cảm thấy, xem ra thực lực của mình vẫn chưa đủ.

"Tên nhóc, hôm nay ngươi đi chết đi, đừng giãy giụa nữa.

Kiệt!

Kiệt!

Kiệt!" Một loại âm thanh khó nghe phát ra từ miệng con quái vật.

Ngũ Ban thấy vậy vội vàng lùi lại, không còn cách nào khác nữa rồi.

Mặc dù hiện tại việc giao tiếp với Thần Ma Chi Thể có tác dụng phụ lớn, nhưng nếu chết ở đây thì thật sự không đáng.

Nếu cứ chạy trốn như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ bị mệt chết.

Ngũ Ban trong lòng dứt khoát khoanh chân ngồi xuống, không còn quan tâm đến con quái vật phía trước nữa.

Cậu chuyên tâm giao tiếp với trời đất.

Con quái vật đó lúc này cũng không hề có chút lòng nhân từ nào.

Thấy Ngũ Ban dứt khoát ngồi yên không động, trong lòng nó càng thêm phẫn nộ, lại tăng tốc thêm vài phần.

Ngũ Ban cảm nhận con quái vật đó mang theo một trận gió mạnh ập đến, nhưng cậu cũng không dám phân tâm, vội vàng tăng tốc độ giao tiếp với trời đất.

"Phụt!" Nhưng lần này dường như ông trời cố tình không theo ý cậu.

Giao tiếp lâu như vậy mà không có hiệu quả, ngược lại còn bị con quái vật đó một quyền đánh vào ngực, sau đó cậu cảm thấy xương sườn của mình lập tức gãy.

Nhìn vào mấy chỗ ở ngực bị lõm xuống.

May mà không đánh trúng chỗ hiểm, nếu không một quyền đó có thể trực tiếp đánh chết cậu sống sờ sờ.

May mà trong người cậu có thần thú huyết mạch, có thể hóa giải một phần sát thương.

Nhưng dù vậy, Ngũ Ban hiện tại sau khi bị một quyền đánh trúng, đã không còn khả năng hành động nữa.

Tác dụng của Kỳ Lân trên người cậu lúc này cũng không còn rõ ràng như vậy, vì vết thương cậu chịu quá nghiêm trọng.

Nếu muốn hoàn toàn hồi phục, cần một khoảng thời gian.

"Mẹ kiếp, thứ gì vậy?

Lợi hại hơn cả mình." Ngũ Ban vừa thổ huyết, vừa thầm nghĩ rốt cuộc là thứ quỷ quái gì?

Hắc Kim Cổ Kiếm không thể làm nó bị thương chút nào, đơn giản là còn lợi hại hơn cả Cửu Âm Chúc.

Nhưng ngay sau đó cậu lại nghĩ sang một khía cạnh khác.

Nếu thật sự để con quái vật đó chạy thoát ra ngoài, chỉ sợ sẽ làm hại không biết bao nhiêu sinh mạng con người, điều đó cậu không muốn thấy.

Nếu vì lý do của mình mà khiến người khác phải chịu khổ nạn vô tội, thì mình cũng là một sát thủ gián tiếp.

Mặc dù cậu quyết đoán trong việc giết chóc, nhưng đó không phải là một kẻ giết người vô tội.

Cậu có nguyên tắc của riêng mình đối với cả sự việc và con người.

Và từ lời nói của con quái vật, chắc chắn có người cố ý đặt con quái vật này ở đây, để chờ đợi điều gì đó.

Vì chuyện này do mình gây ra, vậy thì hãy tự tay giải quyết nó đi.

Trong lòng Ngũ Ban dứt khoát trực tiếp nhắm mắt lại, không còn bận tâm con quái vật đó có phát động tấn công nữa, toàn tâm toàn ý hòa mình vào trời đất, cảm nhận sức mạnh vĩ đại của tự nhiên.

"Ngũ Ban, chạy mau!

Con quái vật đến rồi!" Tề Vũ ban đầu bị Ngũ Ban ném ra ngoài, liền tỉnh ngộ, Ngũ Ban đang hy sinh để tranh thủ thời gian chạy thoát.

Cậu ta không phải loại người vô tình vô nghĩa, trước đó Ngũ Ban đã cứu cậu ta một lần, dù miệng nói là trả ơn nhưng cái ơn giọt nước phải trả bằng suối nguồn, huống chi là ơn cứu mạng.

Khi con quái vật đấm Ngũ Ban thổ huyết sắp chết, nội tâm cậu ta như dao cắt, mắt đầy tơ máu.

Dù quen Ngũ Ban chưa lâu, nhưng cậu ta cảm nhận Ngũ Ban là một người đáng để kết giao.

Một đời chưa từng có bạn bè, không biết Ngũ Ban nghĩ gì, nhưng trong lòng cậu ta đã coi Ngũ Ban như huynh đệ sinh tử.

Nếu một người bạn vừa quen mà phải chết, thì cả đời này e rằng sẽ sống trong bóng tối, không thoát ra được.

Cậu ta đã bỏ lỡ quá nhiều thứ trong đời, không thể bỏ lỡ Ngũ Ban.

Quay lại nhìn Ngũ Ban sau khi ngã, phát hiện Ngũ Ban vẫn không có động tác, trong lòng càng thêm sốt ruột.

Con quái vật kia cách Ngũ Ban không tới mấy mét, giây tiếp theo có thể lao tới một đấm giết chết Ngũ Ban.

Nếu không làm gì nữa, e rằng Ngũ Ban khó thoát chết.Lúc này, Tề Vũ hoàn toàn không biết Ngũ Ban đang dồn tất cả tinh thần vào trong lòng.

Cậu ta không nghe ngoại vật, mắt không chớp, toàn tâm toàn ý hòa mình vào trời đất, để triệu hoán thượng cổ tiên thú giúp đỡ chống lại con quái vật.

Ngay cả Tề Vũ vừa rồi ở gần đó cũng không nghe thấy gì.

Còn về lời đe dọa của con quái vật, Ngũ Ban đã sớm vứt ngoài tai, dường như mọi thứ không còn liên quan gì đến mình nữa.Nhưng con quái vật kia thì không muốn như vậy, nó đã bị Ngũ Ban đánh trúng một quyền nhưng không chết, điều này khiến nó vô cùng tức giận.

Phải biết rằng sự tồn tại của nó là một trong những kẻ mạnh nhất giữa trời đất.

Nếu không thể hoàn thành nhiệm vụ sớm, e rằng nó sẽ phải chịu trừng phạt.Ngay lúc này, Ngũ Ban đang nguy hiểm cận kề, quả thực là tình thế ngàn cân treo sợi tóc, nếu không làm gì nữa, Ngũ Ban chắc chắn sẽ chết oan uổng ở đây.Nhưng về con quái vật kia, Tề Vũ thực sự hiểu rất ít, chỉ biết nó có lẽ được lai tạo từ một Tống Tử và hai Cấm Bà, nhưng chiến lực của Tống Tử và Cấm Bà bình thường đâu có khoa trương đến vậy.

Chắc chắn có nguyên nhân đặc biệt mới khiến con quái vật này mạnh đến thế.

Chiến lực của Ngũ Ban thì Tề Vũ đã chứng kiến rồi, có thể nói là tồn tại mạnh nhất mà cậu ta từng gặp trong đời, nhưng Ngũ Ban trước mặt con quái vật này lại cảm thấy vô cùng yếu ớt, đơn giản là vượt quá sức tưởng tượng của người thường.“Cái đồ tạp chủng kia, có bản lĩnh thì nhắm vào tôi đây, Ngũ Ban đó chỉ là tên theo đuôi của tôi thôi, giết nó thì có ích gì?

Chương 404

Để chứng minh mày mạnh sao?

Trong mắt tôi, mày chỉ là một tên tạp chủng thôi.” Trong lúc nguy cấp, Tề Vũ cũng không có cách nào tốt hơn, đành đứng dậy bắt đầu chửi bới.

Không ngờ, đứng đó chửi bới lại mang đến hiệu quả bất ngờ.Con quái vật kia cứng đờ dừng bước tấn công, ba cái đầu của nó đồng thời quay sang nhìn Tề Vũ.

Cảnh tượng lúc này có chút quái dị, cứ như một con quái vật đội ba cái đầu, khi ba cái đầu cùng lúc quay lại nhìn, Tề Vũ tự hỏi nó có bị vặn cổ không nhỉ?“Ai là tạp chủng?” “Không mù thì nhìn đi, tiểu gia đây chắc chắn không phải tạp chủng rồi.

Thật sự không biết mày lai tạo từ đâu ra, có ba cái đầu, vậy không biết đánh nhau sao?

Hay là có ngày một cái đầu không dùng được, một cái đầu khác cũng không dùng được, để người khác nhìn vào mà cười cho thúi ruột.

Nói thật, bây giờ tôi nhìn cái bộ dạng của mày cũng thấy buồn cười rồi.” Tề Vũ đứng ở đằng xa lải nhải suốt nửa ngày, bây giờ chỉ uống nước, cảm giác khô khốc cổ họng khiến cậu ta có chút khó chịu, thực sự không hiểu ngày xưa lão tử làm cái ngành nghề quái quỷ gì nữa.“Tôi cho ngươi cơ hội cuối cùng, ai là tạp chủng.” Lúc này con quái vật kia lại nói, chỉ là ánh mắt đã có một cỗ sát khí nồng đậm.

Dường như giây tiếp theo nó có thể phi đến ăn sống Tề Vũ.Bây giờ Tề Vũ cũng không có cách nào hay, cậu ta đang tranh thủ thời gian cho Ngũ Ban, tuy không biết Ngũ Ban rốt cuộc đang làm gì, nhưng nhìn động tác của Ngũ Ban thì tuyệt đối không phải đang chờ chết, mà

đang chuẩn bị hậu chiêu.

Bây giờ cậu ta chỉ có thể tranh thủ một chút thời gian mà thôi, nếu bây giờ nhụt chí hoặc đào ngũ, được rồi, bây giờ cũng không chạy được nữa, vì con quái vật đã để mắt tới cậu ta.Khoảnh khắc đó, Tề Vũ có một cảm giác muốn khóc mà không ra nước mắt, con quái vật kia thật sự quá thù dai, chỉ đơn giản mắng vài câu mà nó đã nhìn chằm chằm không buông.

Nhìn ba cái đầu kia, trong lòng cậu ta cứ run lên.

Đã đến nước này rồi, có thể rút lui sao?

Cậu ta hít một hơi thật sâu để lấy lại dũng khí."Mày là đồ thủy đạo tạp giao, nên cả ba cái đầu chắc chắn đều có não tử không tốt.

Bây giờ mày trả lời tôi đi, đừng không tin, sự thật đã chứng minh rồi, những thứ tạp giao ra không có cái nào tốt cả." "Loài người bọn tôi vẫn luôn gọi cái thứ như mày là chó tạp chủng, chó tạp toái.

Nói đến đây, mày có từng nghe qua một món ăn gọi là lòng bò xào chưa, sau này có cơ hội, tôi nhất định phải mời mày ăn một bữa, món lòng bò xào này đừng thấy tên khó nghe, nhưng ăn lại vô cùng ngon.

Vãi cả chưởng, thật luôn rồi!" Tề Vũ vừa chửi bới vừa nhìn chằm chằm con quái vật kia, chưa nói dứt lời, con quái vật kia đã lao thẳng về phía cậu ta.Tề Vũ làm sao có thể chịu đựng được, nếu để nó đụng trúng thì chắc chắn sẽ bị đâm nát bét, cậu ta không có thể chất như Ngũ Ban.

Cậu ta vội vàng quay đầu bỏ chạy, lúc này trận pháp kia đã bị rút mất rồi.Cái sân này vì đội quân của Cừu Đức Khảo oanh tạc trước đó mà đã trở nên tan hoang, đối với một người bình thường mà nói, nếu muốn chạy như đi trên đất bằng thì không thể nào.

Nhưng con quái vật kia dường như không sợ đá hay gì cả, chạy

như gió.Nếu so chạy với con quái vật này, thì Tề Vũ không khác gì Tống Tử, phải biết Ngũ Ban còn không chạy lại con quái vật này, huống chi Tề Vũ lại không có bản lĩnh đó.Thượng cổ vẫn luôn lưu truyền một loại trận pháp, loại trận pháp này có thể khiến người khác thu địa thành thốn, ngày đi ngàn dặm không thành vấn đề, chỉ là loại trận pháp đó cực kỳ phức tạp, dược liệu cần thiết cũng đặc biệt nhiều, bây giờ không thể tìm đủ tất cả dược liệu cần thiết được nữa.Nhưng đồ án của trận pháp đó vẫn luôn in sâu trong đầu Tề Vũ.

Hiện tại, dù không có bản lĩnh bố trí được cả một trận pháp hoàn chỉnh, nhưng tạo ra một trận pháp đơn giản thì không thành vấn đề.Trước đó Tề Vũ chưa giác tỉnh Huyền Vũ Huyết Mạch, căn bản không thể làm được bước đó, vì bố trí loại trận pháp cao thâm này cần sử dụng tinh khí trên cơ thể, nhưng bây giờ có Huyền Vũ Huyết Mạch gia trì, bố trí một phiên bản đơn giản của trận pháp thì có thể dễ dàng làm được.Chỉ thấy đôi tay Tề Vũ múa may lung tung trên không trung.

Nhưng nhìn kỹ lại, mỗi ngón tay của cậu ta lại vô cùng mỹ cảm và nghệ thuật, đặc biệt là dấu vết lướt qua của đầu ngón tay dường như phù hợp với đại đạo thiên địa.

Mỗi khi ngón tay lướt qua một khoảng không, sức mạnh mà nó mang theo có thể nén chặt không khí xung quanh, đúng như trong truyền thuyết vẽ phù không cần bút.Loại trận pháp này không yêu cầu bất kỳ điều kiện địa hình nào, bởi vì nó gia trì lên chính bản thân người sử dụng.

Chỉ có như vậy mới có thể thu địa thành thốn.Khoảnh khắc Tề Vũ hoàn thành trận pháp, cậu ta chỉ kịp nhìn thấy một nắm đấm khổng lồ vô cùng lớn đang lao thẳng vào trán mình, nắm đấm đó dường như mang theo sát khí vô tận.

Ngay cả luồng gió nó mang theo cũng khiến da Tề Vũ có chút đau

rát, một số chỗ yếu ớt thậm chí còn rỉ ra tơ máu.Trong lúc vô cùng căng thẳng, đột nhiên một luồng sức mạnh thần bí bùng phát, ngay sau đó cả người Tề Vũ đột nhiên biến mất tại chỗ, ngay cả con quái vật kia cũng có chút kinh ngạc.Khi nó hoàn hồn, lại phát hiện Tề Vũ đã biến mất ở một nơi cách đó hơn mười mét.

Con quái vật thấy vậy liền vội vàng lao tới lần nữa, nhưng một quyền khác lại đánh vào không khí, thân ảnh Tề Vũ lại xuất hiện ở một nơi cách đó hơn mười mét, khiến nó cảm thấy bị sỉ nhục.Liên tục hai lần thôi động trận pháp khiến Tề Vũ có chút kiệt sức.

Lúc nãy khi vẽ phù chú, cậu ta đã vận dụng rất nhiều tinh lực, giờ đây lại tiếp tục thôi động loại hỗ trợ này, vẫn cần tinh khí thần để gia trì, nếu không thì căn bản không có cách nào thôi động được.Tề Vũ lau mồ hôi lạnh trên trán, nhìn phù chú dưới chân mình, một nửa đã bị cháy.

Trong lòng càng thêm bất lực, pháp trận "đạo bản" quả nhiên chỉ có thể sử dụng vài lần, căn bản không đủ để cậu ta thoát khỏi sự truy đuổi của con quái vật này.Giây tiếp theo, cậu ta quay đầu nhìn Ngũ Ban, phát hiện Ngũ Ban vẫn đang nhắm mắt trầm tư.

Trong lòng cậu ta càng thêm sốt ruột, nếu để cậu ta một mình đối kháng con quái vật này thì đúng là chuyện hão huyền.Nhưng bây giờ Tề Vũ cũng không có cách nào hay hơn, chỉ có thể tiếp tục kéo dài thời gian cho Ngũ Ban, chỉ khi Ngũ Ban tung ra tất cả át chủ bài thì mới có cơ hội thắng.

Sau đó, cậu ta lại nhìn tấm cửa sắt lớn kia, biết rằng chỉ cần thoát khỏi tấm cửa sắt lớn này, thoát khỏi nơi bị giam cầm hơn 20 năm này, thì cậu ta có thể được cứu, con quái vật kia tuyệt đối sẽ không chạy theo ra ngoài.Từ cuộc đối thoại giữa con quái vật và Ngũ Ban vừa rồi, có thể thấy lý do con quái vật có chiến lực mạnh như vậy chắc chắn

là do nó tạo thành, và con quái vật hiện tại có một nhiệm vụ vô cùng quan trọng, đó là tiêu diệt Ngũ Ban.Mấy chuyện này thực ra không liên quan gì nhiều đến Tề Vũ, bây giờ cậu ta hoàn toàn có thể kéo Ngũ Ban ra khỏi đây, nhưng cậu ta cũng hiểu suy nghĩ của Ngũ Ban, đó là không thể để con quái vật này tồn tại trên thế giới, vì một khi nó thoát khỏi nơi này, đó sẽ là một tai họa lớn đối với loài người.Người bình thường căn bản không có cách nào đối phó với con quái vật đó.

Đặc biệt là khi con quái vật vừa chiến đấu với đội quân của Cửu Đức Khảo, Tề Vũ còn có thể nghe thấy tiếng nổ RPG nhưng con quái vật lại không hề hấn gì, đủ để chứng minh rằng nó hoàn toàn có thể chống chịu được các cuộc tấn công của vũ khí nhiệt hiện đại.Trừ phi dùng vũ khí hạt nhân để oanh tạc, Tề Vũ thực sự không hiểu Ngũ Ban tại sao lại làm vậy, rõ ràng không phải chuyện của mình, rõ ràng có thực lực thoát khỏi cái nơi quỷ quái này, tại sao lại phải đối đầu trực diện với con quái vật.Nhưng việc mà huynh đệ muốn làm, đã không khuyên được, vậy thì chỉ còn một con đường duy nhất, đó là cùng nhau mạo hiểm.“Mẹ kiếp, hôm nay lão tử liều mạng với mày một phen, hy vọng mày đừng làm tao thất vọng.” Tề Vũ thầm mắng một tiếng trong lòng, sau đó ánh mắt lại chuyển sang con quái vật kia.

Con quái vật lúc này cũng đang trong tình trạng “mộng bức”, nó không ngờ một con người trông yếu ớt như vậy lại có tốc độ nhanh đến thế, liên tục hai lần đều không bắt được, thậm chí còn không thấy bóng dáng, điều này khiến nó vô cùng điên cuồng.“Mày cái đồ tạp chủng chó này đúng là não có vấn đề mà, ngay cả tiểu gia đây cũng không bắt được, không nhìn thấy sao.

Lão tử có động đậy đâu?

Lao về phía khác làm gì?

Não có vấn đề thì mắt cũng có vấn đề sao?

Mắt có vấn đề thì chân cũng có vấn đề sao?" Tề Vũ hiện tại đang ở vị trí ban đầu mình đứng, chỉ là con quái vật kia cứ đuổi không kịp thôi, lúc này bị Tề Vũ sỉ nhục như vậy, khiến nó cảm thấy đặc biệt tức giận.Từ khi được tạo ra, nó vẫn luôn cảm thấy bị sỉ nhục vì có ba cái đầu và sáu cánh tay.

Đặc biệt là sau khi có ý thức của mình, nó hiểu rằng mình bị gọi là tạp chủng, tạp toái, càng thêm ghét loại cách gọi này.

Chính vì vậy, cái người đã tạo ra nó đã bị nó ăn sống vì một lần tức giận gọi nó là tạp chủng!"Gầm!

Chết đi!" Con quái vật kia đột nhiên gầm lên giận dữ, ngay sau đó mái tóc của cái đầu giữa giống như những con rắn độc múa may trên trời, và không ngừng vươn dài ra phía trước, cố gắng trói chặt Tề Vũ.Tề Vũ làm sao đã từng thấy cảnh tượng này?

Cái này còn mạnh hơn năng lực của Cấm Bà trước đó rất nhiều!"Mẹ kiếp, không chỉ là tạp chủng, mà còn là biến chủng, sinh ra cái thứ quái quỷ gì thế này!" Tề Vũ kêu lên một tiếng quái dị.

Vội vàng chạy lùi lại, cũng không dám tùy tiện sử dụng trận pháp này, vì số lần sử dụng trận pháp có hạn, theo ước tính của cậu ta, nhiều nhất chỉ có thể duy trì ba lần.Hiện tại Ngũ Ban căn bản không có dấu hiệu tỉnh lại, mà nhìn uy lực của đám tóc kia cũng không quá mạnh, không sao, cứ chạy một đoạn thời gian trước, chờ đến thời điểm quan trọng thì hãy sử dụng phù chú dịch chuyển.Nhưng mọi chuyện lại không thể đơn giản như Tề Vũ nghĩ, chỉ thấy con quái vật lúc này hẳn là bị kích thích đến cực điểm, mái tóc của nó như đại dương lan tràn khắp trời, phủ kín cả cái sân.Nhanh chóng có một lọn tóc tiến sát dưới chân Tề Vũ.

Tề Vũ cũng không dám do dự chút nào, vội vàng rút dao găm trên người ra, chặt đứt sợi tóc đang quấn chặt cổ chân mình, nhưng lại

phát hiện sợi tóc đó dùng dao găm căn bản không chặt đứt được, hoàn toàn không có tác dụng gì với nó.“Vãi chưởng.

Toang rồi!

Ngũ Ban tôi hận anh!” Tề Vũ lớn tiếng chửi rủa.

Chưa từng có con quái vật nào khó chơi đến thế, không chỉ cơ thể cứng như sắt, ngay cả mái tóc mọc ra cũng cứng như vậy, đúng là tiểu cường không thể đánh chết mà.Nhanh chóng, đám tóc bay lượn khắp trời đã quấn chặt lấy toàn bộ cơ thể Tề Vũ, thậm chí có rất nhiều sợi tóc còn chui vào mũi cậu ta, khiến cậu ta nghẹt thở không thở nổi.

Vừa há miệng ra thì càng nhiều tóc chui vào miệng, Tề Vũ chỉ cảm thấy cổ họng bị tóc kích thích ngứa ngáy, trong lòng không kìm được mà buồn nôn, nhưng lại căn bản không có cách nào thoát khỏi sự trói buộc của đám tóc này.Nhanh chóng, Tề Vũ cảm thấy tứ chi, bao gồm cả đầu mình, đều bị tóc quấn chặt.

Theo tính cách của con quái vật này, lát nữa chắc chắn nó sẽ nuốt sống cậu ta.“Tôi ghét nhất ai gọi tôi là tạp chủng!” Đây là câu nói cuối cùng Tề Vũ nghe thấy.

Ngay sau đó, cậu ta cảm thấy đầu mình bao gồm cả hai cánh tay, hai bắp đùi, đều bị kéo giật mạnh.Trong lòng Tề Vũ bắt đầu hoảng loạn, chẳng lẽ con quái vật này bây giờ muốn xé xác cậu ta ra năm mảnh sao?

Vừa mới được giải cứu ra thì lại sắp chết ở đây, lẽ nào là ý trời, lẽ nào ông trời này muốn cậu ta chết ở đây, làm ma cũng không rời đi được sao?Người ta nói trước khi chết, cuộc đời sẽ lướt qua trong tâm trí như một cuốn phim quay nhanh, thế là Tề Vũ bắt đầu từ từ hồi ức lại những chuyện đã trải qua trong đời.Từng nhớ cha cậu ta khi đối mặt với kẻ thù vây hãm, chút nào không sợ hãi nguy hiểm, nhìn cảnh

chiến đấu của ông ấy thật đẹp mắt, cái khí thế một người trấn giữ vạn người không thể vượt qua chính là lý do cậu ta luôn kính trọng cha mình.Nhưng nhiều năm sau, cha cậu ta lại đi theo tên Ngũ Tam Tỉnh kia, và trở thành tri kỷ của Ngũ Tam Tỉnh, nhưng không biết Ngũ Tam Tỉnh lại âm thầm nhốt cậu ta ở cái nơi quỷ quái này, ở đây suốt hơn 20 năm.Cha cậu ta dường như chưa từng tìm kiếm, hoặc căn bản không có ý tìm kiếm.Ngày hôm nay, khi tưởng chừng đã được cứu, lại gặp phải chuyện sinh tử, khiến cậu ta cảm thấy có chút tuyệt vọng, lẽ nào cuộc đời mình phải kết thúc vội vàng như vậy sao?Đột nhiên cậu ta nhớ lại một câu nói của cha mình.

“Con trai phải nhớ kỹ, bất kể con đang ở trong hoàn cảnh tuyệt vọng nào, cũng đừng dễ dàng từ bỏ.

Con là người thừa kế Huyền Vũ Huyết Mạch của ta.

Đã như vậy, con nhất định phải có tinh thần kiên cường bất khuất như Huyền Vũ Thần Thú.

Bất kể gặp chuyện gì, cũng không thể dễ dàng từ bỏ!”“Tôi không thể từ bỏ!

Tôi không thể!

A ~ Phá Nham!” Trong tích tắc, Tề Vũ đột nhiên giác tỉnh kỹ năng Thần Thú Huyền Vũ!

Vô số ánh sáng vàng từ người cậu ta phát ra, buộc đám tóc kia liên tục lùi lại, nhưng dù vậy dường như vẫn không đủ để khiến con quái vật lùi bước!“Dám phản kháng!

Hừ!

Hôm nay tôi sẽ xé xác ngươi!” Tề Vũ chưa kịp cảm nhận niềm vui khi giác tỉnh kỹ năng Thần Thú Huyền Vũ, cậu ta đã cảm thấy đầu mình bị một chưởng đánh lên!“Uỳnh!” Khoảnh khắc đó, Tề Vũ cứ

ngỡ đầu mình bị con quái vật kia đánh nát rồi, trước đó cậu ta đã tận mắt chứng kiến Ngũ Ban bị con quái vật đó một quyền đánh nát lồng ngực.

So với Ngũ Ban, Tề Vũ căn bản không thể sánh bằng, giờ ăn một quyền, chắc chắn đầu đã vỡ nát mà sinh ra ảo giác rồi, nếu không thì làm sao có thể nghe thấy âm thanh này chứ?"Kẻ to gan, dám tác oai tác quái ở nhân gian, đừng tưởng tôi không biết ngươi là thứ gì, hôm nay gặp tôi, vậy ngoan ngoãn đi theo tôi đi, đừng ở đây phí công vô ích nữa!""Gì!" Con quái vật kia đột nhiên phát hiện một chưởng của mình bị một thanh Hắc Kim Cổ Kiếm chặn đứng, trong lòng liền kinh hãi, phải biết thực lực của nó không phải tầm thường.

Đã có thể bị một kiếm dễ dàng chặn đứng, nó vội vàng ngẩng đầu nhìn người đứng trước mặt, lại phát hiện đó là Ngũ Ban đã bị đánh trọng thương.Nhưng nhìn khí chất toát ra từ Ngũ Ban, căn bản không giống với Ngũ Ban vốn có, nó vội vàng lùi lại, người này mang lại cho nó cảm giác vô cùng khó chịu, chưa từng gặp người nào khó đối phó đến vậy."Lão phu là Tróc Quỷ Thiên Sư Chung Quỳ!

Đừng tưởng ngươi đã đánh cắp hồn phách của Nữ Bạt, con gái của Hoàng đế, mà có thể tác oai tác quái ở nhân thế gian, lão phu vẫn có thể tóm ngươi về quy án!

Mau chóng chịu tội đi, đừng làm lỡ thời gian của lão phu!" Tề Vũ lúc này nghe thấy một giọng nói xa lạ, vội vàng ngẩng đầu nhìn xem là ai, lại phát hiện Ngũ Ban đang cầm kiếm, đứng sau lưng cậu ta.Chính là kiếm vừa rồi đã chặn đứng đòn chí mạng của con quái vật, chỉ là người này rốt cuộc là ai?

Giọng nói căn bản không phải giọng Ngũ Ban, hơn nữa vừa nãy còn xưng là Tróc Quỷ Thiên Sư Chung Quỳ, chẳng phải nói nhảm sao?Chẳng lẽ Ngũ Ban này biết Mao Sơn Thần Đả, có thể thỉnh linh

nhập thân giúp đỡ tác chiến sao?

Thỉnh linh nhập thân Mao Sơn cũng là tuyệt kỹ độc môn của phái Mao Sơn, phi đệ tử Mao Sơn không thể đắc chân truyền, và chỉ có truyền nhân chưởng môn mỗi đời mới có thể học được tuyệt kỹ này.Nhưng Ngũ Ban là một đạo mộ tặc xuất thân, làm sao có thể có bản lĩnh đó chứ?

Chương 405

Chẳng lẽ dựa theo quan sát động tác của Ngũ Ban vừa rồi, Ngũ Ban vừa nãy nhắm mắt dưỡng thần, là để chuyên môn chuẩn bị cho bản lĩnh như vậy sao?Nhưng bây giờ cũng không kịp nghĩ nhiều, Tề Vũ vội vàng lùi lại, dù sao xung quanh dày đặc đều là những sợi tóc đen kia, nhìn vào đâu cũng thấy ghê tởm.

Vừa nãy miệng cậu ta còn bị nhét đầy những sợi tóc đen này, có chút muốn nôn.

Con quái vật này cũng không biết có sở thích quái dị gì, thích nhét tóc của mình vào miệng người khác, thật mẹ nó ghê tởm.“Cái đồ giả thần giả quỷ đó cũng không biết là loại nửa vời nào!” Con quái vật dù có chút sợ khí thế của người này, nhưng liên tiếp thắng lợi trước đó khiến nó có chút kiêu ngạo, không thể dễ dàng lùi bước như vậy.

Phải biết rằng nó đang có nhiệm vụ, thế là nó không để ý đến câu nói kia, tự lấy dũng khí.“Thứ không biết sống chết, hôm nay lão phu sẽ giáo huấn ngươi chính pháp, khiến ngươi ngay cả cơ hội chuyển thế đầu thai cũng không có.

Vô tận quỷ hỏa, nghe lệnh ta, đốt cháy hết thảy yêu ma quỷ quái thế gian!

Đi!” Tề Vũ chỉ thấy cái tên tự xưng Chung Quỳ kia, đột nhiên bay lên không trung, đứng trên trời không ngừng vung vẩy thanh Hắc Kim Cổ Kiếm trong tay, miệng cũng không biết lúc nào cũng lẩm bẩm.Liền thấy đột nhiên vô số ngọn lửa đen xuất hiện trên không trung, và những ngọn lửa đó đều bám vào những sợi tóc đen kia, trực tiếp đốt cháy những sợi tóc đen đó.Nhưng cùng với việc những sợi tóc đen kia không ngừng biến mất, ngọn lửa càng bốc cao!

Nhìn màu sắc của ngọn lửa, tuyệt đối không phải thứ thuộc nhân gian, Tề Vũ vội vàng chạy đến nơi không có lửa.

Nhưng làm sao có thể được, cả cái sân dày đặc đều là những sợi tóc đen như vậy, nơi nào lửa đen cháy đến, tóc đều bị thiêu rụi.Nhưng nhìn con quái vật kia dường như căn bản không có bất kỳ khoảng trống nào để phản kháng, ngay cả khả năng thu hồi tóc của nó cũng biến mất.Trên người Tề Vũ cũng có một ít tóc, cậu ta phát hiện cũng có một ít ngọn lửa.

Nhưng khi quan sát kỹ, Tề Vũ phát hiện ngọn lửa đen dường như không gây ra chút thương tổn nào cho mình, nhanh chóng biến mất trên người cậu ta, cậu ta mới thở phào nhẹ nhõm.Nhìn lại con quái vật kia, lúc này ba cái đầu của nó kỳ lạ thay lại quay về ba hướng khác nhau.

Trong đó, cái đầu phát ra vô số sợi tóc đen kia hai mắt vô thần, mặc cho ngọn lửa đen thiêu đốt trên người, nhưng khi ngọn lửa đen nhiễm vào người con quái vật, thì ngọn lửa đen dường như cũng không gây ra chút thương tổn nào cho nó.“Hả?” Chung Quỳ đang phụ thân trên người Ngũ Ban nhìn thấy tình huống này, cũng có chút ngẩn người, không biết tình hình, vội vàng lại vung vẩy thanh Hắc Kim Cổ Kiếm trong tay vài cái, khiến ngọn lửa đen lại bốc cao thêm vài phần, nhưng vẫn không có tác dụng gì với con quái vật.“A a, tiểu tiểu ngụy thần, dám càn rỡ trước mặt tôi!” Tề Vũ đột nhiên nghe thấy một giọng nói chói tai truyền đến, ngay lập tức, ngay cả Chung Quỳ cũng thổ ra một ngụm máu tươi lớn từ trên cao rơi xuống.“Ngươi!

Nữ Bạt!” “Không tồi mà, nhận ra bản tôn!”“Ngươi không phải lẽ ra đã phải biến mất giữa trời đất rồi sao?

Bây giờ lại mượn tay người khác quay lại nhân thế gian tác oai tác quái sao?

Phải biết năm xưa... ...” Lời của Chung Quỳ chưa nói xong, liền bị con quái vật một chưởng đánh bay ra ngoài, liên tục thổ ra mấy ngụm máu tươi trên không trung, trực tiếp đập vào bức tường mới dừng lại trạng thái tiếp tục bay lùi.Không ngờ con quái vật kia vào thời khắc quan trọng này lại giác tỉnh ý thức của Nữ Bạt.Nữ Bạt là con gái của Hoàng đế thượng cổ, sau trận đại chiến Trục Lộc giữa Hoàng đế và Xi Vưu, Hoàng đế đã phái Nữ Bạt xuống nhân thế gian lịch luyện.

Lúc đó vừa đúng lúc Hỏa Thần Chúc Dung gây loạn thế gian, muốn tiêu diệt toàn bộ loài người.

Sau khi Cộng Công húc đổ Bất Chu Sơn, Hỏa Thần đã vô tư lự trực tiếp giáng xuống nhân gian vô tận thần hỏa, khiến nhân gian đại hạn 10 năm, dân chúng lầm than, mùa màng thất bát, khí hậu nóng bức.

Khi Hỏa Thần tưởng rằng có thể thống nhất nhân gian, lại không biết con gái ruột của Hoàng đế là Nữ Bạt vẫn luôn ẩn mình ở nhân gian.

Nữ Bạt vâng theo ý chí của trời, thấy dân chúng chết đi hàng chục triệu người, trong lòng vô cùng không đành lòng, đã dốc hết tinh lực cả đời ra, hấp thu toàn bộ ngọn lửa do Hỏa Thần phóng thích vào trong cơ thể mình, nhưng vì thế mà trở thành Hạn Bạt.

Sau khi dân chúng nhân gian được cứu giúp, lại chĩa mũi dùi vào Nữ Bạt, cho rằng Nữ Bạt là nguyên nhân mang đến đại hạn.

Lúc đó Nữ Bạt vì đã mất đi toàn bộ tinh lực cả đời, cũng không có cách nào trở về thiên đình, Bất Chu Sơn cũng vì bị Cộng Công húc đổ, không còn hy vọng trở về thiên đình nữa.

Cũng vì mất đi tất cả pháp thuật, Nữ Bạt cũng không có cách nào biến trở lại hình dáng ban đầu của mình, chỉ có thể mặc cho người khác ức hiếp, sau đó gặp một vị ngụy thần, đã trực tiếp phong ấn cô

ấy.Nói kỹ, cô ấy đã bị phong ấn suốt hơn 5000 năm, trong hơn 5000 năm đó, ngày đêm đều hối hận.

Bây giờ cuối cùng cũng có thể xuất hiện trở lại, chỉ là một khi xuất hiện, cô ấy nhất định phải trả thù."Chuyện năm xưa, ai có tư cách chỉ trích tôi!

Năm xưa tôi vì để kế thừa tín niệm của cha tôi, khi trở thành phàm nhân, lúc đó ai đã giúp tôi, bây giờ tôi thành ác ma, các ngươi lại muốn giết tôi.

Chẳng lẽ không phải là quỷ kế của những ngụy thần đó sao?

Những người đó đều quá giả dối, không bằng tôi tái chỉnh hợp nhân gian.

Những loài người này còn đáng yêu hơn những ngụy thần đó nhiều.

Bây giờ ai có tư cách trách móc tôi!""Ngươi!

Bất Chu Sơn đã được tu phục rồi, bây giờ ngươi không sợ Thiên Đình phái người xuống bắt sao?" Chung Quỳ dù lúc này bị Nữ Bạt đánh trọng thương, nhưng ngữ khí không hề có ý yếu thế.Đối với Nữ Bạt này, Chung Quỳ cũng không có gì tốt để nói, những chuyện đó đều xảy ra vào thời thượng cổ, vào thời điểm đó Chung Quỳ căn bản chưa ra đời, cũng không có tư cách tham gia vào những chuyện như vậy.

Nhưng dù sao đi nữa, hôm nay có lẽ Chung Quỳ thực sự phải bỏ mạng ở đây rồi, bắt quỷ bao nhiêu năm, đây là lần đầu tiên gặp quỷ không thể đánh lại.Chung Quỳ không ngờ lại bị tiểu tử trên người triệu hoán, lại gặp phải vấn đề khó giải quyết đến vậy.

Nhưng cũng may không có chuyện gì lớn, chỉ là một sợi phân thân giáng lâm mà thôi, cùng lắm là tổn thất một cỗ phân thân."Được rồi,

bây giờ ngươi có thể chết, đừng nói nhiều lời vô ích nữa.” Lời của Nữ Bạt vừa dứt, Chung Quỳ liền cảm thấy cổ mình bị thứ gì đó siết chặt.

Ngay cả nguyên thần trong cơ thể cũng có một cảm giác bị người khác siết cổ, thậm chí còn không thở nổi.

Trước mặt Nữ Bạt, Chung Quỳ căn bản không có bất kỳ khoảng trống nào để phản kháng, chỉ có thể mặc cho cô ấy sắp đặt.“Cảm giác giết người thật tuyệt vời.

Hahaha!” Sau khi bóp chết Chung Quỳ.

Nữ Bạt cũng không giết Ngũ Ban luôn.

Trong mắt cô ấy, dù hàng nghìn năm trước loài người đã coi cô ấy là Hạn Bạt.

Nhưng đó chỉ là chuyện ngu xuẩn do loài người vô tri làm ra mà thôi, cô ấy không hề oán hận chút nào đối với đám ngu ngốc đó.

Cô ấy chỉ cảm thấy ghê tởm những cái gọi là thần minh, những cái gọi là chân thần đó đều cao cao tại thượng, sau khi cô ấy mất đi pháp thuật thì không còn ai quan tâm nữa.

Điều khiến cô ấy cảm thấy đáng thương và đáng hận nhất, bây giờ cô ấy sẽ bắt đầu trả thù toàn diện!

Cô ấy muốn thách thức thế giới do thần minh thống trị, cô ấy muốn trở thành chân thần, cô ấy muốn lật đổ tín niệm của cha mình!“Ai đó?

Buông Ngũ Ban ra, nếu không đừng trách tôi không khách khí!” Tề Vũ thấy Ngũ Ban bị con quái vật kia một tay nắm chặt, cổ nghiêng sang một bên, trong lòng kêu to không ổn, chẳng lẽ Ngũ Ban đã bị con quái vật bóp chết rồi.

Không thể nào, vừa nãy còn tung ra đại chiêu, không có động tĩnh mà đã bị hạ gục sao.“Tôi muốn xem ngươi làm sao không khách khí với tôi!” Nữ Bạt nở nụ cười khẩy, nhìn Tề Vũ, không hiểu sao một con người nhỏ bé như vậy lại dám xưng hô ngang hàng với mình, nhưng khi nhìn kỹ lại mới phát hiện người này, phát hiện người này không hề đơn thuần như vậy, trên người ẩn ẩn hiện hiện một loại huyết mạch thần thú.“Thì ra là hậu nhân của Huyền Vũ Thần Thú, không ngờ con rùa già đó cũng sẽ truyền huyết mạch của mình xuống nhân gian!

Quả thật đã khiến tôi đánh giá thấp rồi.”“Mẹ kiếp, đầu heo mẹ!” Tề Vũ nghe thấy lời nói của con quái vật trong lòng đại kinh, con quái vật lại biết đổi giọng sao?

Quan trọng là giọng nói đó lại ưu nhã động lòng người đến vậy, cứ như một cô gái tuổi đôi mươi đang đứng trước mặt cậu ta.

Nhưng khi nhìn kỹ con quái vật kia, khuôn mặt lại xấu xí không thể tả, khiến cậu ta không kìm được mà buồn nôn, nhưng được con quái vật khen ngợi, lập tức trong lòng lại dâng lên một cỗ tự tin.“Vì đã biết giới hạn của tôi, vậy mau chóng ngoan ngoãn buông người ra, tôi nói cho mà biết, cái người mà ngươi đang nắm giữ còn lợi hại hơn tôi, trên người cậu ấy có nhiều loại huyết mạch thần thú, nếu lát nữa cậu ấy tỉnh lại, không chừng có thể một chưởng trực tiếp đánh chết ngươi!

Thức thời thì mau cút đi, đừng ở đây chướng mắt.”“Phì cười!” Nữ Bạt nhìn Tề Vũ ở đây ba hoa khoác lác như vậy, không kìm được mà bật cười một tiếng, chỉ là động tác đó trong mắt Tề Vũ lại trở nên vô cùng ghê tởm.

Vì lúc này Nữ Bạt không phải là một người phụ nữ, mà đang xuất hiện dưới thân phận một con quái vật ba đầu sáu tay, cái bộ dạng con

quái vật che miệng, cố nín cười, khiến Tề Vũ cảm thấy như đã ăn phải một cục phân lớn vậy.“Ngươi có biết tôi là ai không!

Tôi là Hoàng đế thượng cổ,” Lời chưa nói xong, đột nhiên nhớ lại chuyện cha cô ấy đã bỏ rơi cô ấy ở phàm gian, trong lòng có một giọng nói ngăn lại câu nói đó.

Lúc này cô ấy thực sự không muốn có bất kỳ mối liên hệ nào với cha mình.

Đó chỉ là một người bạc tình bạc nghĩa mà thôi, cũng không cần thiết phải coi ông ấy là hình mẫu và chỗ dựa, từ hôm nay trở đi, cô ấy muốn trở thành tín ngưỡng của chính mình.“Tôi là Nữ Bạt, tôi là thần minh thượng cổ.

Tôi thấy tư chất của ngươi không tồi, không bằng đi theo tôi, sau này tôi sẽ dẫn ngươi chinh chiến tứ phương, thống nhất lục hợp bát hoang.

Cho đến một ngày tôi đánh lên thiên đình, đạp đổ địa phủ, ngươi có nguyện không?” Nữ Bạt tự mình thao thao bất tuyệt nói, nhưng hoàn toàn không hề cân nhắc suy nghĩ của Tề Vũ.Hiện tại đã không còn là thời thượng cổ, ngay cả trật tự thiên địa cũng đã thay đổi long trời lở đất, linh khí nhân thế gian đã không còn đủ để người bình thường tu luyện.

Thế đạo này đã thay đổi, không còn là nơi quen thuộc đó nữa.Nghe con quái vật tự mình thao thao bất tuyệt nói ở đó, trong lòng Tề Vũ không kìm được mà nghĩ con quái vật này bị làm sao vậy, não bây giờ lại không tốt đến thế, muốn dẫn mình đánh lên thiên đình địa phủ, chẳng phải thuần túy là nói nhảm sao?Hai nơi đó Tề Vũ cũng không biết thực tế có tồn tại hay không, nói thật ngay cả khi Chung Quỳ xuất hiện vừa rồi, cậu ta cũng có chút nghi ngờ mình không phải đang mơ.

Bây giờ nhìn con quái vật nói những lời đó, cậu ta cũng có chút

“mộng bức”, nhanh chóng ném hết những suy nghĩ lộn xộn trong đầu ra ngoài.Bây giờ điều quan trọng nhất là phải giải cứu Ngũ Ban khỏi tay con quái vật, dù sao bây giờ Ngũ Ban đang bị con quái vật đó nắm chặt trong tay, nếu không kéo cậu ấy ra nữa, không chừng lát nữa thật sự sẽ bị bóp chết!“Tôi không nguyện!” “À!

Nguyện!

Nguyện!

Không phải ý mày là đi theo tao sao?” Tề Vũ lúc này đang trong suy nghĩ của mình, nghe con quái vật đột nhiên hỏi, cậu ta dám không đồng ý sao, vội vàng gật đầu đồng ý, nhưng đột nhiên nhớ ra vừa nãy con quái vật hình như muốn cậu ta đi theo.

Chẳng lẽ con quái vật có suy nghĩ gì về chuyện nhân luân sao, nhưng cậu ta là một tiểu xử nam mà, làm sao có thể bị con quái vật đó chà đạp được, vội vàng lắc đầu không nguyện.“Hả?

Không nguyện?” Nữ Bạt nhìn Tề Vũ lại đột nhiên đổi ý lắc đầu.

Một cỗ lửa giận vô danh từ trong lòng cô ấy bùng cháy, cả đời này trừ cha mình ra, cô ấy ghét nhất là những kẻ ba phải phản bội mình.Thế là, cô ấy nắm chặt tay phải của Ngũ Ban, lại dùng thêm một lực nữa, Ngũ Ban trong tay cô ấy hiển lộ vô cùng đau đớn, ngay cả gân xanh trên mặt cũng có thể nhìn thấy rõ bằng mắt thường!“Đừng!

Tôi nguyện ý!

Tôi nguyện ý!” Tề Vũ thấy Ngũ Ban sắp bị con quái vật kia bóp chết, vội vàng lại đổi miệng nói nguyện ý, nếu con quái vật này thật sự muốn giết Ngũ Ban, e rằng Tề Vũ sẽ phải sống trong bóng tối cả đời.“Ngũ Ban, tôi vì anh mà hy sinh, hy vọng anh phải sống thật tốt cho tôi!”“Đã như vậy, vậy bây giờ ngươi hãy thề máu với Bàn Cổ Đại Đế!” Nữ Bạt thấy Tề Vũ lại gật đầu đồng ý, nhưng cũng không muốn

tin chuyện này, người trước mắt sao lại tự nguyện đi theo mình như vậy, thế là cô ấy bảo cậu ta thề máu với Bàn Cổ Đại Đế!

Chương 406

Thế gian này bây giờ chỉ có một vị thần mà cô ấy tôn thờ và kính trọng, đó là Bàn Cổ Đại Đế!Dù đã chết nhiều năm, nhưng thần cách vẫn còn tồn tại!

Bất kể biển dâu thay đổi thế giới biến thành thế nào, thần cách của Bàn Cổ Đại Đế vĩnh viễn tồn tại!

Chỉ cần thề máu với Bàn Cổ Đại Đế thì bất kể ai cũng không dám vi phạm lời thề này!Tề Vũ làm sao biết nhiều như vậy, trong ký ức của cậu ta những Bàn Cổ, Chung Quỳ này, đều là nhân vật trong thần thoại, không thể xuất hiện trên thế giới này.

Trong đầu cậu ta vẫn cho rằng con quái vật này chắc chắn não có vấn đề, nói ra nhiều thứ lộn xộn như vậy, cũng không có cách nào, chỉ có thể dỗ dành con quái vật, chơi với nó một trò chơi.

Tất cả đều vì Ngũ Ban, chờ Ngũ Ban được cứu, nhất định phải tìm Ngũ Ban đòi một số lợi ích mới được.

Đặc biệt là những quỷ hồn kia có thể dùng làm dược liệu thượng đẳng để bố trí pháp trận!"Được, tôi bây giờ sẽ thề với Bàn Cổ Đại Đế!" Lời vừa dứt, Tề Vũ cắn rách tay phải của mình, sau đó há miệng niệm.

"Tôi Tề Vũ hôm nay thề với Bàn Cổ Đại Đế!

Tôi... ..."“Dừng!

Dừng lại!" Lời của Tề Vũ chưa nói xong liền đột nhiên bị một người khác hét lên, vội vàng quay lại nhìn, vừa nhìn thì đã giật mình không nhẹ, sau lưng đâu phải người, rõ ràng là một đám yêu ma quỷ quái!

Có tới 10 cái bóng ma trông giống người đứng sau lưng cậu ta, trên mặt mang theo một cỗ sát khí, nhưng càng nhiều hơn là âm khí!“Hừ!

Ngươi là tiểu bối ở đâu?

Dám phá hoại chuyện tốt của tôi, chẳng lẽ không muốn sống sao?” Nữ Bạt thấy chuyện của mình bị một đám cô hồn dã quỷ đột nhiên cắt ngang, trong lòng tự nhiên không vui, đột nhiên cả không khí đều trở nên nặng nề.

Ài, cô ấy không nhắm vào Tề Vũ, mà nhắm vào mười cái âm hồn lệ quỷ phía sau Tề Vũ.“Ngươi thật sự nghĩ rằng Thập Điện Diêm La bọn ta dễ bắt nạt sao, đồ Nữ Bạt to gan, ta khuyên ngươi nên trở về nơi ngươi thuộc về, đừng tác oai tác quái ở nhân thế gian nữa, nếu không thì Thiên Vương lão tử cũng không cứu nổi ngươi!”“Tìm chết!” Nữ Bạt làm sao chịu nổi sự kích thích như vậy, liền không nói nhiều nữa, lao đến như vũ bão về phía mười cái âm hồn lệ quỷ!Tề Vũ bị hai bên kẹp ở giữa, không ngờ lại nghe thấy tiếng Thập Điện Diêm La, trong lòng đơn giản là muốn sụp đổ rồi, lại có Thập Điện Diêm La trong truyền thuyết sao?

Chẳng lẽ bây giờ cậu ta đang mơ sao?

Nhưng khi nhìn thấy cỗ nộ khí ngút trời của Nữ Bạt, Tề Vũ không dám nán lại ở đó, vội vàng thôi động sự hỗ trợ của mình, sự hỗ trợ này có cơ hội cuối cùng.

Cậu ta sẽ không sử dụng nó ở đây, cậu ta phải thoát khỏi chiến trường của hai phe, không thể trở thành pháo hôi giữa bọn họ!May mà Nữ Bạt khi chiến đấu với Thập Điện Diêm La, cũng không mang theo Ngũ Ban, Tề Vũ vội vàng lén lút chạy ra phía sau ôm Ngũ Ban bỏ chạy, chỉ là hai bên người này đều lợi hại như vậy, nên chạy về đâu đây!“Khụ khụ!

Khụ khụ khụ!

Buông tôi xuống!" Lúc này toàn bộ xương cốt của Ngũ Ban đã gãy gần hết.

Nhưng may mắn thay, khi Chung Quỳ phụ trầm trên người cậu ấy và chiến đấu với Nữ Bạt, trước khi chết đã kịp để lại một hơi thở.

Nhờ đó Ngũ Ban không bị giết chết, sau khi thoát khỏi sự khống chế của Nữ Bạt, cậu ấy đã tỉnh lại ngay lập tức, chỉ là cũng không dám hành động tùy tiện, sợ Nữ Bạt một chiêu sẽ hạ gục cậu ấy.

Chờ Tề Vũ ôm cậu ấy lên, Ngũ Ban mới miễn cưỡng nói được một câu!"Mẹ kiếp, chưa chết, cậu có biết vừa nãy làm tôi sợ chết khiếp không, con quái vật đó điên rồi, tôi cảm thấy não nó có vấn đề, không thì chúng ta mau chạy đi?""Chạy đi đâu?

Trước hết buông tôi xuống, đừng vội, chờ tôi hồi phục một chút thương thế, rồi xem hai bên này ai có khả năng thắng hơn.

Cứ đợi đã, nếu tôi muốn lén lút bỏ chạy, thì chắc chắn là không thể rồi, hôm nay bất kể bên nào thắng, tôi đều không thể thoát khỏi liên quan." Lúc này Tề Vũ cuối cùng cũng đồng ý buông Ngũ Ban xuống.

Ngũ Ban cũng nhân cơ hội này, vội vàng hồi phục thương thế trên người, Nữ Bạt thực ra cũng không có ảnh hưởng gì lớn đến cậu ấy, dù toàn thân xương cốt đều gần như gãy hết.

Nhưng từ lần trở về từ Thần Thụ Tần Lĩnh lần trước, dường như bất kể bị thương nặng thế nào, cậu ấy đều có thể hồi phục trong thời gian ngắn nhất.

Nguyên nhân cụ thể cậu ấy cũng không rõ, nhưng có thể khẳng định, nhất định không phải là tác dụng của Huyết Mạch Kỳ Lân trên người cậu ấy!Chỉ trong chốc lát, Ngũ Ban đã nối lại xương cốt trên

người gần xong, chỉ cần tu dưỡng thêm một lát, liền có thể nhanh chóng hồi phục chiến lực.

Tề Vũ ở một bên kinh ngạc nhìn biểu hiện của Ngũ Ban, chưa từng có một người bị trọng thương sắp chết nào có thể hồi phục trong thời gian ngắn như vậy, đơn giản là thay đổi hoàn toàn quan niệm của cậu ta.

Nhưng những chuyện xảy ra ngày hôm nay, cũng đã vượt quá giới hạn suy nghĩ của cậu ta, một người lợi hại như Ngũ Ban có được bản lĩnh như vậy, hẳn cũng không phải chuyện gì lớn.Ngũ Ban không để ý đến vẻ mặt kinh ngạc của Tề Vũ, ánh mắt cậu ấy chuyển sang chiến trường một bên.

Lúc này, sân viện Tây Sơn Liệu Dưỡng Viện đã bị đánh cho tan nát, ngay cả bức tường xung quanh cũng đều sụp đổ hoàn toàn.

Hai bên đã mở rộng chiến trường lên trời, may mà dường như họ không có ác ý với thế gian này, cố ý bố trí kết giới ở đây để không cho người ngoài quan sát tình hình chiến đấu.Cảnh chiến đấu ở cấp độ này, Ngũ Ban chưa từng được chứng kiến, chỉ thấy Nữ Bạt để bàn tay nhẹ nhàng vỗ về phía trước, nhưng lại mang theo uy năng vô tận, ngay cả không khí xung quanh dường như cũng ngưng kết lại, một chưởng nhìn không có uy lực gì, nhưng lại mang đến cảm giác sợ hãi vô biên cho người ta!Chưa kịp tiếp xúc, năm chưởng còn lại lần lượt vỗ ra phía trước, mỗi chưởng đều cuộn theo uy năng vô tận, dường như muốn xé rách cả hư không.Ngược lại nhìn Thập Điện Diêm La lúc này, từng người từng người trên mặt đã mất đi vẻ kiêu ngạo trước đó, dù quỷ khí trên người nồng đậm đến mức đủ để tích tụ thành nước, nhưng dường như chưa từng chứng kiến cảnh tượng lớn như vậy, từng người đều như đang đối mặt với đại địch.Điều đó khiến Ngũ Ban cảm thấy Nữ Bạt này tuyệt đối không thể xem thường, nhưng Thập Điện Diêm La cũng không phải vai vế nhỏ, một Diêm La

không chống đỡ được, vậy thì mười Diêm La hợp lại.Chỉ thấy họ trong tích tắc kết thành một trận pháp kỳ lạ, trận pháp này nhìn có chút quen thuộc!

Ngũ Ban có thể khẳng định trận pháp này trước đó mình tuyệt đối đã thấy rồi, chỉ là không biết đã thấy ở đâu.Mười Điện Diêm La đồng bộ vỗ ra một chưởng về phía trước, chưởng đó trực tiếp ngưng tụ thành một chưởng ấn trong hư không, khó khăn chống đỡ sáu chưởng ấn mà Nữ Bạt vỗ ra phía trước!

Nhưng Thập Điện Diêm La rõ ràng căn bản không phải đối thủ của Nữ Bạt, chưởng ấn của Nữ Bạt như chẻ tre, trực tiếp đánh nát chưởng ấn ngưng tụ trong hư không.Mười Điện Diêm La thấy cảnh tượng này, vội vàng quay đầu bỏ chạy, trận pháp đó trong tích tắc trực tiếp tự hủy.

Nhưng lại có thể chạy đi đâu được, sáu chưởng ấn của Nữ Bạt lần lượt vỗ vào sáu vị Diêm La Vương, trực tiếp đánh quỷ thể biến thành hư ảnh.

Trực tiếp xoay tay lại bắt sáu hư ảnh vào tay, trực tiếp nhét vào miệng!“Vãi chưởng!

Diêm La Vương sắp bị ăn thịt rồi!” Dù phía dưới cát bay đá chạy, cuồng phong nổi lên dữ dội.

Nhưng Ngũ Ban có thể nhìn rất rõ cảnh tượng này, trong lòng cậu ấy không ngờ Nữ Bạt lại mạnh mẽ đến thế, Diêm La Vương cũng ăn được, nếu mình cũng may mắn ăn được một cái thì thực lực chắc chắn sẽ tăng vọt không chỉ.

Chỉ là cậu ấy cũng chỉ dám nghĩ trong lòng mà thôi, không thể thực sự làm được.Thấy Thập Điện Diêm La sắp thất bại như vậy, trong lòng Ngũ Ban có một ý định, chờ lát nữa trận chiến kết thúc, lập tức kéo Tề Vũ đầu hàng Nữ Bạt kia.

Dù sao chết tốt không bằng sống dai, chỉ cần còn sống, thì còn hy vọng.

Hai kẻ tiểu nhân vật căn bản không có khoảng trống để phản kháng, có thể sống sót đã là tốt rồi.“Cái nghiệt súc này dám ăn bọn ta, không sợ chịu sự truy sát của Địa Phủ sao?” Bốn vị Diêm La Vương còn lại thấy đồng bạn của mình bị ăn, làm sao cam tâm nuốt trôi cục tức này.

Dù hiện tại không đánh lại Nữ Bạt, nhưng về khí thế thì tuyệt đối không thể nhận thua, phải biết danh tiếng của Thập Điện Diêm La Vương không phải là hư danh.

Ở thế giới bên ngoài, ai nghe đến danh tiếng của Thập Điện Diêm La mà không biến sắc mặt, nhưng hôm nay lại chịu thiệt thòi lớn trong tay Nữ Bạt, trong lòng làm sao không tức giận được?

Bây giờ Nữ Bạt lại muốn coi họ là thức ăn mà nuốt chửng, càng khiến họ không thể chấp nhận được.“Mười cái Diêm La quỷ gì đó, tôi chưa từng nghe nói, tôi cứ tưởng chỉ là một đám cô hồn dã quỷ, đến để dâng đồ ăn cho tôi thôi, không ngờ lại có bối cảnh, được thôi, tôi chờ các ngươi đưa gia trưởng đến.” Nữ Bạt nghe Thập Điện Diêm La nói như vậy, ngược lại không mấy để ý, thực ra cô ấy thật sự chưa từng nghe nói đến cái thứ gọi là Thập Điện Diêm La.

Khi cô ấy ra đời, địa ngục hỗn độn một mảng, cũng không có bất kỳ ai dám tiếp quản nơi địa phủ đó, và Nữ Bạt đã bị phong ấn ở nơi đó suốt hàng nghìn năm.Nghe Nữ Bạt nói vậy, Thập Điện Diêm La trên mặt lộ vẻ khó chịu, dù họ cũng biết thân phận và lịch sử của Nữ Bạt không hề bình thường.

Chỉ là một kẻ phế vật bị Hoàng đế ruồng bỏ ở nhân thế gian, lại có sức mạnh cường đại đến vậy, ngay cả họ cũng không có cách nào chống cự.“Gia trưởng của các ngươi ở đâu?

Nếu không nói ra, thì ngoan ngoãn để tôi ăn đi, tôi cũng sẽ không động thủ nữa, nếu không lát nữa, tôi còn không thể đảm bảo cho các ngươi giữ được toàn thây." Ngũ Ban nghe thấy câu nói đó, không kìm được mà nhổ nước bọt, ngay cả đầu hàng cũng không bị ăn thịt, lúc đó e rằng ngay cả một mảnh xương vụn cũng sẽ không còn.

Ở đây mà còn nói sẽ giữ được toàn thây, không phải là đang đùa sao?

Nhưng cậu ấy cũng không dám nói ra câu đó, sợ rằng mình cũng sẽ trở thành thức ăn của con quái vật."Nữ Bạt, tôi cảnh cáo ngươi, ngươi vốn không nên xuất hiện ở nhân thế gian này, bây giờ lại lạm sát vô tội, đã vi phạm thiên đạo.

Chẳng lẽ ngươi không sợ chịu sự truy sát của Thiên Đình và Địa Phủ sao!

Phụt!" Vị Diêm La Vương đó chưa nói hết câu, đột nhiên cảm thấy mặt mình bị một chưởng đánh trúng, một ngụm máu tươi trực tiếp thổ ra, thân hình lập tức không ổn định, quỷ khí trên người cũng bắt đầu từ từ tiêu tán.Ngũ Ban có thể nhìn thấy rất rõ ràng, đã hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Con Nữ Bạt này vừa nãy không hề động đậy, nhưng lại có thể một chưởng đánh cho vị Diêm La đó hình thể không ổn định, thực lực đáng sợ đến mức nào Ngũ Ban không dám tưởng tượng!

Vừa nãy vị Diêm La đó nói ra chuyện liên quan đến thiên đạo, đã chọc cho con Nữ Bạt vô cùng không vui!Nhưng chuyện chưa kết thúc, chỉ thấy Nữ Bạt đột nhiên biến mất tại chỗ, trực tiếp xuất hiện phía sau vị Diêm La đó, há to cái miệng máu, trực tiếp nuốt chửng vị Diêm La đó vào.

Vị Diêm La đáng thương đó còn chưa kịp phản ứng gì, đã biến mất khỏi thế giới này.Sau khi nuốt chửng vị Diêm La đó, mắt Nữ Bạt

có chút xanh biếc, nhìn về phía mấy vị Diêm La còn lại, bộ dạng Nữ Bạt đó khiến trong lòng các Diêm La tràn đầy sợ hãi, vội vàng lùi lại, cảm thấy như đang nhìn thấy quỷ vậy!

Ngay cả Ngũ Ban cũng có chút cạn lời, rốt cuộc ai là người ai là quỷ, mẹ nó cũng quá biến thái rồi.Khi ba vị Diêm La còn lại sắp bị Nữ Bạt tóm lấy làm thức ăn, bên tai Ngũ Ban truyền đến một âm thanh quen thuộc.

Âm thanh đó dường như có vô số người đang ngâm xướng, lại dường như đang cầu nguyện, ngay sau đó cậu ấy nghe thấy tiếng một cánh cửa sắt lớn mở ra.

Chờ Ngũ Ban hoàn hồn lại phát hiện, một bóng lưng quen thuộc mà xa lạ, bước ra từ cánh cửa vàng đó.

Chỉ thấy châu quang chiếu rọi đường lên thiên đường, cửa địa ngục đã mở ra.

Nhìn lại phía sau, vô số âm binh mặt không biểu cảm xếp hàng bước ra, Ngũ Ban trong lòng kinh hãi, chẳng phải ở Thần Thụ Tần Lĩnh đã xuất hiện Địa Tạng Vương Bồ Tát sao?

Hôm nay lại xuất hiện nữa!Sau khi Địa Tạng Vương xuất hiện, ông ấy không vội vàng động thủ với Nữ Bạt kia, ngược lại nhìn Nữ Bạt, không trung đột nhiên mở ra một cánh cửa, một vị hòa thượng lớn bước ra, trong lòng Nữ Bạt dâng lên vài phần cảnh giác, cũng không dám tiếp tục truy đuổi ba vị Diêm Vương còn lại.“Thí chủ, đã lâu không gặp!” Khoảnh khắc Địa Tạng Vương Bồ Tát nói ra, liền thấy Ngũ Ban đang ở ngay phía dưới chiến trường, thế là ông ấy hướng Ngũ Ban thi lễ.

Ngũ Ban nhìn động tác đó của Địa Tạng Vương, trong lòng thật sự gọi là có khổ không nói nên lời, thực lực của Nữ Bạt phi phàm, ngay cả Chung Quỳ, Thập Điện Diêm La cũng bị đánh cho run rẩy.

Vạn nhất lát nữa Địa Tạng Vương thua, động tác ông ấy tỏ vẻ thân thiện với Ngũ Ban, lại vừa khéo bị Nữ Bạt nhìn thấy, lúc đó khả năng quy thuận Nữ Bạt đều biến mất.Địa Tạng Vương Bồ Tát dường như nhìn thấu tâm tư của Ngũ Ban, vội vàng lại thi lễ.

Chương 407

"Lần trước biệt ly tôi không thể cùng thí chủ đoàn tụ tốt đẹp, một lời từ đáy lòng, thật là điều khiến bần tăng hối tiếc, lần này cả đời này tôi cũng muốn cùng thí chủ nối lại tiền duyên tốt đẹp." Ngũ Ban cười khẩy vội vàng quay đầu cười, không ngờ trong lòng lại mắng Địa Tạng Vương Bồ Tát thậm tệ, không ngờ vị Địa Tạng Vương Bồ Tát này lại vô liêm sỉ đến vậy, cưỡng ép kéo cậu ấy vào mối quan hệ, không phải đang đẩy cậu ấy vào đường chết sao?"Nhưng thí chủ nhất định phải ghi nhớ một điều, làm người phải có lương tâm, đặc biệt là với một người an lạc!

Không chỉ phải đối đãi với bản thân, mà còn phải đối đãi với trời, đối đãi với đất.

Nếu không, vi phạm lương tâm thiên địa, vi phạm bản thân, cuối cùng không thể chạm đến đại đạo!" Khi Địa Tạng Vương nói câu nói đó, mặt ông ấy nghiêm túc, hai mắt nhìn chằm chằm Ngũ Ban.

Ngũ Ban nghe vậy, trong lòng liền kính nể.Thực ra ai cũng hiểu, nhưng đôi khi, khi một người đang lạc lối, hiếm có ai có thể nói những đạo lý đó cho họ nghe, hoặc thực sự có thể khiến họ nghe thấy tận đáy lòng.

Vừa nãy Địa Tạng Vương Bồ Tát đã vô hình trung sử dụng "phật gia phát ngôn", gia trì vào đó trực tiếp chạm đến nội tâm Ngũ Ban, khiến Ngũ Ban kính nể, "nhất cầu pháp" thực ra cũng là "đương đầu bổng hát" mà Phật gia nói, có thể khiến người đang mê muội đột nhiên tỉnh ngộ."Đa tạ Địa Tạng Vương Bồ Tát chỉ điểm.

Tôi từ nay về sau sẽ làm việc vô thẹn với lòng, đối đãi với bản thân, đối đãi với trời đất!""Thí chủ, tỉnh ngộ là tốt rồi.

Nơi đây không nên ở lâu.

Hãy đi đến nơi khác đi.” “Có một điều, hai vị thí chủ xin hãy ghi nhớ, nhất định không được tùy tiện thề máu với Bàn Cổ Đại Đế, nếu không, một khi vi phạm lời thề, nhất định sẽ phải chịu sự trừng phạt của trời đất.

Nhẹ thì thiên tru địa diệt, nặng thì vĩnh viễn không được luân hồi, vạn kiếp bất phục.

Bị bài xích khỏi lục đạo, điều này xin hãy ghi nhớ!”“Tại sao lại như vậy?” Tề Vũ ở một bên nghe thấy có chút mơ hồ, vừa nãy cậu ta suýt chút nữa đã thề máu với Nữ Bạt, chỉ là nghe lời của Địa Tạng Vương Bồ Tát, trong lòng khó tránh khỏi cảnh giác.

So với Địa Tạng Vương Bồ Tát cũng là người của chính đạo, ít nhất trong sách vở là viết như vậy, bây giờ Địa Tạng Vương Bồ Tát lại nói nghìn vạn lần không được tùy tiện thề máu, đặc biệt là nhân danh Bàn Cổ Đại Đế.“Thế đạo đã thay đổi hàng vạn năm, những huyền bí trong đó tự nhiên không thể nói từ đầu, nhưng nhất định phải ghi nhớ, những nhân quả liên quan ở đây, ngươi không thể gánh vác được.” Nói xong, Địa Tạng Vương Bồ Tát liền không để ý đến hai người nữa, quay đầu nhìn Nữ Bạt.“À, Nữ Bạt là cháu gái của Hoàng đế, tự nhiên cũng là một vị thần.

Bây giờ không bằng cho bần tăng một chút thể diện, từ bỏ nhân gian, trở về nơi cũ của mình thì sao.” Địa Tạng Vương Bồ Tát hai tay chắp lại, thân thể từ từ cúi về phía trước một chút, tỏ vẻ tôn kính đối với Nữ Bạt, nhưng dường như Nữ Bạt không hề để ý đến ông ấy, vì Nữ Bạt cũng không quen biết vị hòa thượng ngốc này.“Cái tên hòa thượng ngốc này.

Vì đã biết thân phận của tôi, vậy thì nên nhường đường ra, đừng ép lão nương nổi giận.”“A di đà phật, trong đó liên quan đến nhân quả

to lớn, tôi khuyên thí chủ hãy buông bỏ đi, đừng tiếp tục chấp niệm của mình.

Phật nói, nhân quả luân hồi, tôi tin rằng những khổ nạn mà thí chủ phải chịu, sớm muộn gì cũng sẽ có một kết quả, vì vậy không cần phải đại phí công sức như vậy ở nhân thế gian làm mưa làm gió, chi bằng cứ thế rời đi.”“Tôi thấy ngươi sợ rồi phải không, không dám đánh với tôi một trận.

Nếu ngươi đánh thắng tôi, tôi tự nhiên sẽ rời đi, nhưng phải xem ngươi có thực lực đó không.” Lời của Nữ Bạt vừa dứt, liền lao tới động thủ.Nhưng không ngờ Địa Tạng Vương Bồ Tát căn bản không muốn giao thủ với cô ấy, Địa Tạng Vương vung tay một cái, trực tiếp chuyển Ngũ Ban và Tề Vũ đi nơi khác.

Ngay sau đó lại vội vàng lùi lại.

Nữ Bạt thấy tình huống này, làm sao có thể chịu đựng được.“Cái tên hòa thượng thối này bề ngoài giả nhân giả nghĩa, thực chất lại làm trò tiểu xảo sau lưng, hôm nay xem tôi xé xác ngươi, đập tan nơi này, tôi xem ai dám ngăn cản tôi.” Nữ Bạt vừa nói vừa ra tay về phía trước, lúc này lại một lần nữa ngưng tụ sáu bàn tay về phía trước với một khí thế mạnh mẽ, so với khí thế đối phó Thập Điện Diêm La trước đó mạnh hơn rất nhiều.

Đương nhiên cô ấy có thể cảm nhận được sự cảnh giác từ Địa Tạng Vương Bồ Tát, nên cũng không dám lơ là.Xác định Địa Tạng Vương Bồ Tát vẫn luôn trong trạng thái né tránh, thực sự không muốn giao thủ với mình, bất kể cô ấy tấn công thế nào Địa Tạng Vương Bồ Tát cũng chỉ khéo léo né tránh.“Cái tên hòa thượng ngốc này, hôm nay xem tôi đánh chết ngươi ở đây!” Đột nhiên Nữ Bạt đứng yên tại chỗ không động đậy, sáu chưởng hướng về các tư thế khác nhau, ngay sau đó thiên tượng ở đây đại loạn, đón gió gầm thét, bắt sóng xé

không.“Nữ Bạt tôi khuyên ngươi quay đầu là bờ, đừng ở đây giãy giụa vô ích, phải biết thiên đạo đã thay đổi rồi, không còn là thế giới hàng nghìn năm trước.

Ngươi có thể giết người vô tội, tạo ra nghiệp chướng, nhưng bây giờ nếu ngươi ép lão hủ động thủ, vậy thì tôi cũng chỉ có thể thành toàn cho ngươi.” Nữ Bạt sẽ không để ý đến những lời nói vô ích này, cô ấy tự mình ngưng kết pháp ấn, đây là một tuyệt học, một kỹ năng thiên phú.

Ngay cả cha cô ấy cũng từng không ngớt lời khen ngợi tuyệt kỹ này.

Đáng chết!

Lại đột nhiên nhớ đến cái người bạc tình bạc nghĩa kia, cả đời này cô ấy sẽ không bao giờ có bất kỳ liên hệ nào với ông ta.“A di đà phật, thí chủ, vừa rồi nội tâm đại loạn, không thích hợp ra tay lần nữa, nếu cứ cố chấp làm vậy, vậy thì chỉ có một kết quả.”“Chết đi, đồ hòa thượng ngốc.” Dường như, vì tâm sự của mình bị người khác nhìn thấu, Nữ Bạt một thân đại nộ lao tới.“A di đà phật.” Địa Tạng Vương Bồ Tát lại chắp tay lần nữa, nhưng lần này không chọn cách né tránh nữa, ông ấy muốn bắt đầu phản công.

Chỉ thấy Địa Tạng Vương Bồ Tát quanh thân đột nhiên kim liên nở rộ, trong vô số kim liên phật quang, phật quang lại có vô số tiếng ngâm xướng xuyên thấu 300 đại đạo của thế giới này, thậm chí phật quang còn hiện lên hình ảnh của Phật.Kim liên sinh Phật quốc, Phật quốc đản kim liên, nhanh chóng những Phật quốc và kim liên đó phía sau Địa Tạng Vương Bồ Tát, đột nhiên ngưng tụ thành một cỗ pháp thân, nhìn kỹ thì cỗ pháp thân đó không phải ai khác, chính là Địa Tạng Vương.“Thế nhân chỉ biết Phật gia mang từ bi tâm, không lạm sát vô tội, càng không đại khai sát giới, chỉ là thường chỉ nhìn thấy mặt từ

bi, vì mặt khác của tôi ở phía sau Phật.

Người ta chỉ lo chiêm bái mặt chính diện của Phật, vĩnh viễn bỏ qua mặt sau của Phật, nào biết Phật cũng có chân nộ.

Mặt sau là Hắc Phật, cũng là Tà Phật, nhưng thông thường Tà Phật sẽ không tự mình ra tay, vì Tà Phật xuất hiện có nghĩa là thiên hạ đại loạn, cần Tà Phật xuất hiện, chỉnh đốn thế giới." Chỉ là lúc này, Địa Tạng Vương Bồ Tát lại không quay lưng của mình lại, vẫn dùng thân trước đối diện Nữ Bạt, trong mắt ông ấy, Nữ Bạt dù ra đời sớm hơn ông ấy hàng nghìn năm thậm chí hàng vạn năm, nhưng trong mắt ông ấy, vẫn chỉ là một đứa trẻ chưa lớn, cần được dẫn dắt trở lại làm người.Nữ Bạt làm sao đã từng thấy pháp thuật như vậy?

Đặc biệt khi nhìn Pháp thân ngưng tụ phía sau Địa Tạng Bồ Tát, cô ấy kinh hãi lớn, sâu sắc biết mình tuyệt đối không phải đối thủ của Địa Tạng.

Vội vàng lùi lại, chỉ là lúc này đã ở trước mặt Địa Tạng Vương Bồ Tát, làm sao có thể dễ dàng thoát được, chỉ thấy Phật thủ của Địa Tạng Vương Bồ Tát nhẹ nhàng vỗ về phía trước, liền trực tiếp trấn áp Nữ Bạt."Buông tôi ra, mau chóng buông tôi ra!" Nữ Bạt làm sao có thể bị tên hòa thượng ngốc này một chiêu trị được.

Mặt cô ấy tràn đầy bi phẫn và sỉ nhục.

Chủ yếu là bị một tên hòa thượng cứ áp dưới tay, khiến cô ấy không thể động đậy, cảm thấy thực sự quá khó chịu.Nhưng Địa Tạng Vương Bồ Tát, lại không có ý định buông cô ấy ra, chỉ dùng một tay trấn áp cô ấy, nhưng cũng không làm thêm hành động gì khác, dần dần trên mặt Nữ Bạt đột nhiên chảy ra một vệt nước mắt.

"Buông tôi ra!

Buông tôi ra!" Nước mắt dần dần chảy vào miệng Nữ Bạt, cô ấy

cũng không ý thức được mình sẽ khóc.Chỉ là vào lúc này, Phật thủ của Địa Tạng Vương Bồ Tát đột nhiên phát ra một luồng kim quang, xóa đi hình dáng bên ngoài của Nữ Bạt, vốn dĩ là một con quái vật ba đầu sáu tay xấu xí không thể tả, lúc này dần dần biến thành dáng vẻ một thiếu nữ.

Nữ Bạt nhìn thấy sự biến hóa này, từ từ ngừng co giật, trên mặt viết đầy sự không tin.“Ngươi chỉ bị kẻ xấu lợi dụng, hoàn toàn không cần phải mê mất bản tính của mình.

Hiên Viên Hoàng đế năm xưa thực ra bị tiểu nhân bức hại.

Ân, còn về những chuyện khác tôi không thể nói nhiều, nhưng ngươi phải tin tôi.” “Cái gì?!

Lão hòa thượng ngốc, nói rõ ràng xem vừa rồi rốt cuộc có chuyện gì!” Mặc dù vừa rồi đang trong trạng thái thất thần, nhưng nghe Địa Tạng Vương Bồ Tát nói, nghe một tin tức có thể không kinh ngạc, nhưng cha cô đã chết từ năm đó, căn bản là không thể nào.

Cha cô là một vị thần thật sự, là biểu tượng của thực lực, sao có thể chết được.

“Chuyện này liên quan đến nhân quả quá lớn, tôi cũng không dám, càng không thể nói.

Nếu xảy ra chuyện gì, không chỉ tôi, thậm chí có thể liên lụy đến cả Địa Phủ, bao gồm cả nhân gian đều phải đối mặt với tai họa lớn nhất.

Nhưng cô hãy tin tôi, chỉ cần cô có thể mai phục, sớm muộn gì cũng sẽ thấy được chân tướng.” “Tôi không tin!

Lão hòa thượng ngốc!

Mau nói cho tôi biết cha tôi năm đó rốt cuộc đã làm sao, sao có thể chết được.

Sao có thể chết, ông nhất định đang lừa tôi, tôi không tin.” Nói rồi nói, Nữ Bạt đột nhiên quỳ gối trước Địa Tạng Vương Bồ Tát, mặc dù không tin chân tướng cha mình đã chết, nhưng một số chi tiết đã nhắc nhở cô, năm đó khi cô du ngoạn nhân gian, mỗi lần đều phải trở về Thiên Đình.

Nhưng khi liên hệ với cha mình, cô lại không nhận được hồi âm.

Lúc đó, cô nghĩ cha mình cố ý không trả lời, muốn cô trải nghiệm nhiều hơn ở nhân gian, nhưng không ngờ cha cô đã chết.

Lúc đó ở nhân gian, vì thương sinh thiên hạ mà cô đã mất ngàn năm tu vi, cho đến cuối cùng bị một đạo sĩ phong ấn, nhưng cha cô lúc đó cũng không xuất hiện để cứu cô.

Trên thế giới này làm gì có người cha nào không yêu con gái mình chứ?

Ngay cả Địa Tạng Vương, hay chủ Thiên Đình, cũng sẽ bao che cho con gái mình, sao có thể nhìn con gái mình chịu khổ ở nhân gian như vậy?

Giải thích duy nhất là cha cô thực ra đã không còn nữa.

Chỉ là cô vẫn không muốn tin, mặc dù rất hận cha mình, nhưng, nhưng, nhưng làm sao có thể đây?

“Không, tôi không tin, tôi không tin, ông ấy tuyệt đối sẽ không dễ dàng chết như vậy, nhưng ông ấy là kẻ thù của tôi, tôi muốn báo thù, lão hòa thượng ngốc này nhất định đang lừa tôi.

Ông không lừa tôi, mau nói cho tôi biết sự thật.” “A Di Đà Phật, Nữ Bạt, xin hãy giữ lý trí, hiện tại tôi chỉ có thể nói cho cô bấy nhiêu, còn lại cô phải tự mình khám phá.

Hiện giờ Thiên Đạo đã sớm sụp đổ, chủ Thiên Đình cũng không phải cha cô.

Bây giờ hãy theo tôi về Địa Phủ đi, tự nhiên cô sẽ thấy được chân tướng.” Nhìn Nữ Bạt vì mất cha mà khóc lóc, giống hệt một cô bé làm mất đồ, Địa Tạng Vương Bồ Tát trong lòng thực sự không đành lòng, nhưng vẫn không thể nói cho Nữ Bạt biết.

Chuyện này xảy ra kinh thiên động địa đến nỗi ngay cả ông cũng sợ hãi.

Hiện giờ, chỉ có thể thu Nữ Bạt làm người của mình, sau này không chừng sẽ có cơ hội lật ngược tình thế.

Nhìn Nữ Bạt quỳ dưới đất không chịu đứng dậy, Địa Tạng Vương Bồ Tát khẽ thở dài một tiếng, giơ tay thu Nữ Bạt vào một bảo tháp.

Bảo tháp trong suốt không có ánh sáng, nhưng lại hiện ra một vẻ thần bí, toàn thân đen kịt, mang đến cho người ta cảm giác quên lãng mọi thứ.

Sau đó, ông lại thả Ngũ Ban và Tề Vũ ra khỏi áo cà sa.

Ngũ Ban và Tề Vũ vừa rồi bị Địa Tạng Vương Bồ Tát đưa vào áo cà sa, chỉ cảm thấy thời gian chỉ thoáng qua một cái.

Ngay lập tức, giây tiếp theo họ phát hiện Nữ Bạt đã biến mất, cả Tây Sơn Liệu Dưỡng Viện chỉ còn lại hai người họ và Địa Tạng Vương Bồ Tát.

Còn những âm binh kia cũng không biết đã biến mất từ lúc nào.

Chương 408

"Tiểu hữu, hôm nay tôi lại cứu mạng cậu một lần nữa, không biết cậu định cảm ơn tôi thế nào đây?" Nhìn hai người đang ngẩn người, Địa Tạng Vương Bồ Tát mỉm cười, cất tiếng.

Còn về Tề Vũ, anh ta cảm thấy thân phận của Ngũ Ban bên cạnh mình tuyệt đối không hề tầm thường.

Không ngờ lại quen cả Địa Tạng Vương, hơn nữa mối quan hệ dường như rất tốt.

Điều này khiến anh ta cảm thấy khó tin.

Khi nghe Địa Tạng Vương hỏi Ngũ Ban, anh ta vội vàng chọc chọc cánh tay Ngũ Ban, Ngũ Ban mới từ trạng thái hoảng hốt vừa rồi tỉnh lại.

"Cảm ơn Bồ Tát lại một lần nữa cứu mạng, chỉ là tôi bây giờ không thể xuống dưới để bầu bạn với ngài, vì tôi có rất nhiều chuyện phải làm.

Hay là đợi trăm năm sau tôi xuống dưới tìm ngài vậy." Ngũ Ban cảm thấy mình nói không có vấn đề gì.

Chẳng lẽ bây giờ lại bắt anh ta xuống dưới để bầu bạn với vị Bồ Tát này sao?

Phải biết rằng Địa Phủ ngoại trừ người chết thì không có người sống nào cả.

Chỉ là Tề Vũ ở một bên nghe Ngũ Ban trả lời như vậy, mắt cũng trợn tròn, không ngờ Ngũ Ban lại trả lời tùy tiện như vậy.

Nhưng đó là thần linh, là thần linh trong truyền thuyết, thái độ như vậy không sợ Địa Tạng Vương Bồ Tát không vui một chưởng đánh

nát sao?

“Hahaha, tiểu hữu thật biết đùa, yên tâm đi, tôi hiện tại không có yêu cầu gì với cậu, chỉ hy vọng cậu có thể đi càng ngày càng xa trên con đường này, cuối cùng có thể đạt được thành tựu của mình.

Đương nhiên, nếu cậu nguyện ý, tôi sẽ đợi ở Địa Phủ, lúc đó chúng ta lại tiếp tục duyên tiền định.” Lời vừa dứt, Ngũ Ban và Tề Vũ chỉ cảm thấy trước mắt đột nhiên trắng xóa, một cái chớp mắt, khi họ phản ứng lại, thì phát hiện Địa Tạng Vương Bồ Tát đã biến mất không còn tăm hơi.

Hai người nhìn nhau, vẻ mặt khó hiểu.

May mắn là Ngũ Ban dù sao cũng đã trải qua nhiều chuyện trước đây, nên không quá bất ngờ.

Chỉ là Tề Vũ tỏ ra vô cùng kích động.

Hôm nay đã trải qua nhiều chuyện như vậy, hơn nữa còn gặp được những nhân vật trong thần thoại, làm sao không kích động được?

“Ngũ Ban, sao vừa rồi không để Địa Tạng Vương Bồ Tát tăng thêm cho hai chúng ta vài trăm năm thọ mệnh?

Cơ hội tốt như vậy lại bị cậu lãng phí một cách vô ích, cậu đúng là một kẻ phá gia chi tử.” “Được rồi, đừng nói nữa.

Hơn nữa, Địa Tạng Vương Bồ Tát bảo làm gì, cậu làm được không?” Ngũ Ban nghe Tề Vũ oán trách như vậy, vội vàng đáp lại.

Địa Tạng Bồ Tát anh cũng không quen biết, chỉ là đã gặp trước đây.

Trong ấn tượng của anh, Địa Tạng Vương Bồ Tát phải thuộc về nhân vật trong thần thoại, căn bản không tồn tại trên thế giới này, vậy

mà lại đột nhiên xuất hiện ở thế giới này, thực sự càng ngày càng loạn, khiến anh có chút không hiểu.

“Đừng có không tin, lần sau tôi mà gặp lại Địa Tạng Vương, tôi nhất định sẽ yêu cầu ông ấy tăng thêm cho tôi vài năm thọ mệnh mới được, nếu không tôi không thể để một bảo bối tốt như vậy chạy mất đâu.” Lúc này, mắt Tề Vũ lại một lần nữa nhìn chằm chằm, không ngờ trước mặt tinh không, đột nhiên lại mở ra một cánh cửa lớn, Địa Tạng Vương Bồ Tát đang cười tủm tỉm nhìn họ.

“Mẹ kiếp!

Gặp quỷ rồi!” “Hai vị tiểu hữu, đừng căng thẳng, tôi chỉ là mang ít đồ cho hai vị thôi.

Vừa rồi đi vội quá, quên mất để lại dấu vết tử vong, xin lỗi nhé.” Nói rồi, ông lấy ra hai miếng ngọc bội từ trong lòng.

Ngũ Ban và Tề Vũ nhìn nhau, vội vàng tiến lên nhận lấy.

Đây là đồ tốt mà Địa Tạng Bồ Tát tặng.

Ừm, hai miếng ngọc bội chỉ bằng nửa lòng bàn tay, toàn thân ấm áp, trên đó có song long quấn quýt, điêu khắc mặt trời thật sự.

Điểm màu đỏ trên mặt trời đó lại có chút kỳ diệu.

Khẽ vuốt lên, sẽ phát hiện vệt mặt trời đó không phải là màu đỏ được tô lên, mà là màu đỏ vốn có của ngọc cổ, trong suốt và lấp lánh, rất đẹp.

Mặc dù Ngũ Ban đã tiếp xúc không ít ngọc bội, nhưng với chất liệu ngọc như vậy, đây là lần đầu tiên anh gặp.

Anh nhìn Địa Tạng Vương Bồ Tát với vẻ mặt khó hiểu.

“Không biết Bồ Tát, tặng cho hai chúng tôi ngọc bội này có tác dụng gì, xin Bồ Tát chỉ rõ.” “Không có gì, chỉ là một món quà mọn.

Tôi và thí chủ gặp nhau lần thứ hai, không đúng, phải nói là lần thứ ba, chứng tỏ giữa chúng ta có duyên phận.

Tặng ngọc bội này cho thí chủ, hy vọng ngọc bội có thể mang lại bình an cho thí chủ." Nghe lời này, sắc mặt Ngũ Ban có chút đen lại, không ngờ Địa Tạng Vương Bồ Tát lại nói như vậy.

Hai lần trải qua, trong lòng anh đều có một cảm giác sắp có chuyện không hay.

Lão hòa thượng ngốc, chẳng lẽ lão hòa thượng ngốc này cố ý sao?

Nếu không, mỗi lần gặp ông ấy đều không có chuyện gì tốt.

Trong lòng anh, đều có một sự thôi thúc muốn vứt bỏ miếng ngọc bội này.

"Được rồi, thời gian cũng không còn sớm nữa, tôi cũng không có gì để lưu luyến, hai vị thí chủ chúng ta tạm biệt ở đây, hy vọng lần sau có duyên gặp lại." Lời vừa dứt, Địa Tạng Vương Bồ Tát liền quay người trở lại cánh cửa đó.

Ngũ Ban thấy Địa Tạng Vương rời đi, vội vàng ném thẳng miếng ngọc bội trong tay ra ngoài.

Tề Vũ thấy vậy làm sao chịu nổi, vội vàng chạy đi nhặt lại miếng ngọc bội.

Nhưng không ngờ miếng ngọc bội đó ngay lập tức bay trở lại người Ngũ Ban ngay khi vừa chạm đất, khiến Tề Vũ kinh ngạc.

Tình huống gì thế này?

Vừa rồi chẳng phải lại gặp quỷ sao?

Ngũ Ban cũng nhìn miếng ngọc bội trong tay với vẻ mặt kinh ngạc, không ngờ miếng ngọc bội lại bay về.

Vừa rồi anh đã thực sự dứt khoát ném miếng ngọc bội này đi, giờ

thấy nó bay về, trong đầu anh đột nhiên hiện lên vẻ mặt của Địa Tạng Vương Bồ Tát.

Một sự xấu hổ, anh vội vàng nắm chặt miếng ngọc bội trong tay, không dám vứt đi nữa.

Anh cảm thấy mình đã bị lão hòa thượng này theo dõi, nhưng không biết rốt cuộc lão hòa thượng này có mục đích gì.

Chẳng lẽ ông ấy nhìn trúng thân xác này, muốn mượn xác hoàn hồn?

Tề Vũ hiển nhiên có chút không tin vào tình huống vừa rồi, hiện tại có chút ngơ ngác, nhưng ngựa già quen đường, thực tiễn là phương pháp duy nhất kiểm nghiệm chân lý.

Trong lòng anh cũng ném miếng ngọc bội trong tay đi, quả nhiên giây tiếp theo, khi miếng ngọc bội sắp chạm đất, nó tự động bay trở lại tay anh.

"Má ơi Ngũ Ban, tôi gặp quỷ rồi!" "Vớ vẩn, tôi cũng biết đây là bảo bối, nhưng cậu có phát hiện ra không, miếng ngọc bội này căn bản không muốn rời khỏi tôi, không chừng Địa Tạng Bồ Tát đó cố ý để lại cho tôi, để giám sát tôi đấy." Nhìn Ngũ Ban vẻ mặt ghét bỏ nhìn miếng ngọc bội.

Tề Vũ thì không nói nên lời nhìn Ngũ Ban.

"Gì chứ?

Người ta là thần linh, sao có thể giám sát một loài người nhỏ bé như chúng ta chứ?

Hơn nữa có gì đáng để giám sát đâu, tôi thấy trên người cậu cũng không có mấy lạng thịt đâu." "Hơn nữa, hòa thượng người ta cũng không thèm nhìn cậu đâu, yên tâm đi, tôi thấy miếng ngọc bội này đúng là một bảo bối tốt, chỉ là không biết làm từ dược liệu gì, cũng

không biết độ cứng của nó thế nào, liệu có bị va chạm mà hỏng không.” Nghe Tề Vũ tự mình lẩm bẩm ở một bên, Ngũ Ban đột nhiên có một ý tưởng rất hay.

Vì đã không thể tặng miếng ngọc bội này cho người khác, vậy nếu hủy miếng ngọc bội này, cũng không phải là một cách hay sao?

Anh lại một lần nữa rút Hắc Kim Cổ Kiếm ra từ sau lưng, đặt miếng ngọc bội lên đất.

Dùng Hắc Kim Cổ Kiếm đập mạnh xuống miếng ngọc bội, nhưng lại phát hiện miếng ngọc bội không hề nhúc nhích, ngay cả một vết tích nhỏ cũng không có.

Chương 409

Điều này khiến Ngũ Ban có chút tuyệt vọng, chẳng lẽ miếng ngọc bội này sẽ theo anh cả đời sao?

Đi đến đâu cũng sẽ bị Địa Tạng Vương Bồ Tát giám sát, chẳng lẽ lúc tắm cũng sẽ bị Địa Tạng Vương nhìn thấy sao?

Điều này khiến Ngũ Ban có một cảm giác vô cùng khó chịu.

Chỉ là đặc điểm này trong mắt Tề Vũ lại tỏa sáng rực rỡ.

Anh ta đã từng chứng kiến uy lực của Hắc Kim Cổ Kiếm của Ngũ Ban, hiện giờ, Ngũ Ban cầm Hắc Kim Cổ Kiếm cũng không làm gì được miếng ngọc bội này, chứng tỏ miếng ngọc bội này tuyệt đối không phải vật phẩm tầm thường.

"Tôi đột nhiên có một ý tưởng rất hay, sau này nếu gặp lại những người như Cừu Đức Khảo, tôi dùng miếng ngọc bội này ném cũng có thể ném chết ông ta." "Dù sao miếng ngọc bội này dù thế nào cũng sẽ trở về tay tôi, hơn nữa độ cứng của nó dường như cũng rất tốt, cũng không dễ dàng bị hủy hoại.

Nếu tôi có lựu đạn, buộc lựu đạn lên miếng ngọc bội này, chẳng phải có thể khiến kẻ địch mãi mãi chết vì những đòn tấn công không rõ nguồn gốc sao?" Ngũ Ban nghe Tề Vũ ở bên cạnh ảo tưởng viển vông, trong lòng anh thực sự không nói nên lời.

Người này sao mà ngây thơ hơn cả cái não của anh ta nữa, điểm duy nhất giống anh là quá vô lại.

Vì có nhiệm vụ trên người, Ngũ Ban cũng không muốn ở lại đây, dù sao hiện tại mọi chuyện cơ bản đã được giải quyết, Tiểu Ca cũng sẽ không trở lại nơi này nữa.

Còn về con quái vật kia rốt cuộc đã biến mất như thế nào, anh cũng lười quản, dù sao Địa Tạng Vương Bồ Tát đã ra tay, vậy tuyệt đối không có mối lo ngại nào nữa.

Điều duy nhất khiến anh không hiểu là, rốt cuộc ai có thể chính xác đoán được nơi này, thả con quái vật đó vào đây để đối phó, nếu hôm nay không phải Địa Tạng Vương Bồ Tát đột nhiên xuất hiện, anh thực sự không có cách nào đối phó với con quái vật đó.

Ừm, phải biết rằng trong lòng anh không có bất kỳ ai biết được, rốt cuộc ai lại lợi hại đến vậy, có thể đoán trước được tất cả hành động của anh.

"Đi thôi, rời khỏi đây.

Còn về việc đi đâu, cứ đi đến đó vậy." Nghe giọng điệu Ngũ Ban hình như có chút không ổn, Tề Vũ vội vàng hỏi.

"Chúng ta đi đâu?" "Tôi muốn hoàn thành một nhiệm vụ, nếu nhiệm vụ này hoàn thành, có lẽ tôi sẽ không còn vướng bận gì với Ngũ gia nữa.

Còn về việc đi đâu, cứ đi đến đó vậy, cậu không cần đi theo tôi, đương nhiên nếu cậu đi theo tôi, tôi cũng không bận tâm." "Tôi cứ có cảm giác cậu đang lừa tôi.

Đừng có bắt tôi đi cùng cậu mạo hiểm, đó là phải trả tiền đó!" "Tiền bạc là chuyện nhỏ, hahaha.

Ngoài tiền ra thì cậu không có gì khác à?" Ngũ Ban có chút khó tin nhìn Tề Vũ.

Người này từ khi xuất hiện đến giờ, không phải luôn nhấn mạnh là có quan hệ với Ngũ Tam Tỉnh sao?

Hơn nữa còn bị Ngũ Tam Tỉnh giam cầm hơn 20 năm, trong lòng mà không có oán hận, điều đó căn bản là không thể.

Một người có bao nhiêu cái 20 năm chứ?

Đôi khi mặc dù có thể kéo dài thọ mệnh của mình, nhưng hơn 20 năm mang đến cảm giác sỉ nhục khiến anh ta cả đời không thể quên được.

Nếu Tề Vũ thực sự không hỏi gì cả, ngược lại trong lòng Ngũ Ban sẽ cảm thấy vô cùng bất an.

"Vậy cậu nghĩ tôi nên hỏi vấn đề gì?" Nhìn Ngũ Ban hỏi một câu, Tề Vũ tỏ ra vô cùng thản nhiên.

Trong lòng anh ta, Ngũ Ban dù thế nào cũng sẽ không giấu giếm chuyện liên quan đến Ngũ Tam Tỉnh.

Trước hết, dù thế nào đi nữa, Ngũ Ban cũng đã cứu anh ta khỏi đó.

Nếu không phải Ngũ Ban, bây giờ anh ta có lẽ đã chết trong căn phòng ngầm đó rồi.

Nếu Ngũ Ban không muốn nói chuyện như vậy với anh ta, vậy anh ta cũng dứt khoát không hỏi, nhưng bây giờ Ngũ Ban lại chủ động mở miệng hỏi, trong lòng anh ta cũng hiểu Ngũ Ban thẳng thắn với anh ta, tự nhiên anh ta cũng phải thẳng thắn đáp lại.

"Không biết cha cậu hiện tại đang ở đâu?

Chẳng lẽ cậu không biết Ngũ Tam Tỉnh hiện tại đang ở đâu?

Chẳng lẽ cậu không biết vì sao tôi lại ở đây?

Chẳng lẽ cậu không biết mối quan hệ giữa tôi và Ngũ Tam Tỉnh hiện tại là gì?" Một loạt câu hỏi của Ngũ Ban khiến Tề Vũ có chút bất ngờ, không ngờ Ngũ Ban lại trực tiếp đến vậy, khiến anh ta cảm thấy có chút khó xử.

Nhưng Ngũ Ban lại không có cách nào với những chi tiết này.

Trong mắt anh, anh coi Tề Vũ là bạn của mình, đối với bạn bè

đương nhiên phải thẳng thắn.

Nếu trong lòng anh ta muốn hỏi, nếu anh biết thì nhất định sẽ nói hết không giấu giếm.

Anh nhanh chóng nhìn ra sự lúng túng của Tề Vũ, biết anh ta cũng không muốn chủ động nhắc đến.

Đi đến trước mặt Tề Vũ, vỗ vỗ vai anh ta, sau đó liền quay người đi về phía sau, đó là cánh cửa lớn dẫn ra ngoài Tây Sơn Liệu Dưỡng Viện.

Cừu Đức Khảo ban đầu cứ nghĩ cánh cửa sắt lớn đó ở phía trước, nhưng không ngờ nó vẫn là trận pháp của Tề Vũ, cánh cửa thật sự đã bị đổi vị trí từ lâu rồi.

Trận pháp ảo ảnh này chỉ cần dược liệu đủ, người chủ trì trận pháp có thực lực đủ, vậy thì có thể làm giả như thật.

Đáng tiếc Cừu Đức Khảo chết cũng không ý thức được chuyện này, may mắn là cuối cùng cũng không đi ra ngoài được, nếu không e rằng ông ta sẽ khóc chết mất.

Mặt trời lặn về Tây, không biết từ lúc nào, đã trôi qua cả một ngày, Ngũ Ban ở Tây Sơn Liệu Dưỡng Viện cũng gần như đã tiêu hao hết toàn bộ tinh lực của mình.

May mắn là trên người anh có nhiều loại huyết mạch thần thú mới giúp anh giữ được sự tỉnh táo như vậy.

Việc cuối cùng anh muốn làm là tìm một nơi nào đó để ngủ một giấc thật ngon.

Đối với chuyện giữa Ngũ Tam Tỉnh và Tề Vũ, anh quyết định nói ra sự thật, để Tề Vũ tự mình phán đoán.

Nhìn Tề Vũ bước theo sau, Ngũ Ban cuối cùng cũng nói ra tất cả

những gì mình biết trong lòng, anh không muốn Tề Vũ cũng như mình, mãi mãi bị giấu trong màn sương mù, không biết gì cả.

"Chuyện cụ thể tôi cũng không rõ lắm, nhưng tôi có thể khẳng định rằng, cha cậu hiện tại vẫn đang sống rất tốt, chứ không hề chết!" Phản ứng của Tề Vũ lúc này lại vô cùng thản nhiên, thậm chí không có chút kinh ngạc nào, nhưng Ngũ Ban có thể nhìn thấy từ cử chỉ cơ thể của anh ta có chút chấn động, lúc này trong lòng chắc chắn có chút xúc động.

"Tôi tin tưởng ông ấy nhiều năm như vậy, cha cậu cũng không phải là một kẻ ngốc, ít nhất tôi và ông ấy cũng là bạn bè.

Ông ấy hẳn cũng biết sự thật rằng mình chưa chết." "Chỉ là nhiều năm như vậy ông ấy vẫn bị Ngũ Tam Tỉnh giam giữ ở đó, nguyên nhân cụ thể tôi cũng không rõ, đợi khi có cơ hội, cậu tự mình hỏi ông ấy thì tốt hơn, tôi là một người ngoài cuộc không tiện hỏi những chuyện này." Nói xong, Ngũ Ban hít một hơi thật sâu, dường như đã trút bỏ gánh nặng lớn nhất trong lòng.

Tề Vũ vẫn không có vẻ xúc động, nhưng khi thấy Ngũ Ban hít một hơi thật sâu, rồi thở ra, anh ta ngược lại còn mỉm cười.

"Chuyện này đợi sau này hãy nói, bây giờ cậu chỉ cần trả tiền công cho tôi là được.

Bất kể cậu muốn làm chuyện gì, chỉ cần không quá vi phạm nguyên tắc làm người của tôi, chỉ cần cậu chịu trả giá tương ứng, vậy tôi nhất định sẽ giúp cậu." "Hahaha.

Có câu nói đó là đủ rồi!

Yên tâm tiền thì đủ, nhưng mạng thì không đủ!" Ngũ Ban nói ra câu này, cũng có nghĩa là trên đường đi sẽ vô cùng hiểm nguy, chỉ cần một chút sơ suất cũng có thể mất mạng.

Đây cũng là lý do anh thẳng thắn với Tề Vũ.

Nếu không nói cho anh ta biết sự hiểm nguy trên đường, trong lòng anh cũng sẽ không yên.

Mặc dù đã nói cho Tề Vũ biết con đường phía trước sẽ vô cùng hiểm nguy, nếu Tề Vũ cuối cùng rời đi, trong lòng anh tuy rằng cũng sẽ tiếc nuối, nhưng ít nhất lương tâm sẽ thanh thản.

Anh không muốn đẩy một người bạn của mình vào chỗ hiểm nguy.

"Yên tâm đi, tôi tin tưởng thực lực của cậu, cậu không phải quen biết Địa Tạng Vương Bồ Tát sao?

Cậu không thấy vừa rồi ông ấy tặng cho tôi một món quà lớn sao?

Không chừng lần sau sẽ có những nhân vật lớn khác xuất hiện, biết đâu lần sau tôi có thể gặp Quan Thế Âm Bồ Tát tặng cho tôi vài bảo bối thì sao." Tề Vũ vô tư đùa giỡn như vậy, nhưng Ngũ Ban lại vô cùng đau đầu.

Rốt cuộc Địa Tạng Vương Bồ Tát có ý gì?

Chương 410

Mỗi lần gặp nguy hiểm đến tính mạng, Địa Tạng Vương Bồ Tát đều xuất hiện đúng lúc, dường như cả hai đã có lời hẹn ước từ trước.

Nhưng thực tế, anh và Địa Tạng Vương Bồ Tát hoàn toàn không quen biết, những chuyện này bây giờ anh cũng không quản nữa.

Mặc dù đã biết chân tướng, thì sao chứ?

Nếu thực lực không theo kịp, vậy mãi mãi chỉ có thể là một nhân vật nhỏ bé không đáng kể, căn bản không có quyền lên tiếng.

Chỉ khi thực lực đạt đến một độ cao nhất định, mới có người coi trọng, mới có người tôn trọng ở thế giới này.

Hiện tại thì như vậy, bất kể là trước khi trọng sinh hay sau khi trọng sinh.

Trước khi trọng sinh, chỉ có tiền bạc và quyền lực quyết định địa vị của anh.

Hiện tại thì là thực lực, nhưng Ngũ Ban hiện tại lại khá thích cảm giác này.

Trên người anh mang Thần Ma Chi Thể, chỉ cần cơ duyên của anh đủ lớn, vậy nhất định sẽ trưởng thành đến cảnh giới khiến người khác phải kinh ngạc.

“Có lẽ cha tôi và Ngũ Tam Tỉnh có giao dịch gì đó, nếu không nhìn kinh nghiệm của tôi, nếu là với tính cách của tôi, e rằng trong 20 năm đó tôi đã chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Tôi nghĩ cha tôi hẳn đang bảo vệ tôi bằng một hình thức khác.” Tề Vũ đột nhiên nói ra một câu, khiến Ngũ Ban có chút kinh ngạc.

Không ngờ Tề Vũ lại có thể nói ra nhiều như vậy, hơn nữa còn là một câu trả lời có lợi cho cả hai bên.

Bất kể là với anh hay với Tề Vũ, đều là một cục diện mà Tề Vũ rất sẵn lòng chấp nhận.

Nhưng sự thật có thực sự như vậy không?

Nếu thực sự là như vậy, vậy thì khi ở trong căn phòng ngầm đó, người bảo vệ Tây Sơn Liệu Dưỡng Viện tại sao lại muốn giết Tề Vũ?

Nếu lúc đó anh không xuất hiện, vậy Tề Vũ có lẽ đã lạnh cứng rồi.

Tề Vũ cũng là người thông minh, những gì anh nghĩ Tề Vũ nhất định cũng có thể nghĩ được.

Nhưng Tề Vũ vừa rồi đã phân tích một cách có chủ đích, cố ý làm như vậy, mục đích là để Ngũ Ban trút bỏ gánh nặng trong lòng.

Nhưng Ngũ Ban cũng không phải là người ngu xuẩn, anh ta cũng có thể hiểu một chút, chỉ là sự thật rốt cuộc là gì, anh ta cũng không rõ, chỉ có tìm Hắc Hạt Tử, tìm Ngũ Tam Tỉnh, mới có thể hỏi ra câu trả lời từ miệng họ.

Nếu anh ta dẫn Tề Vũ đứng trước mặt hai người đó, hai người đó chắc chắn sẽ kinh ngạc, chỉ là những chuyện đó đều không còn quan trọng nữa.

"Được rồi, đừng hỏi những chuyện này nữa, nhưng tôi có một vấn đề, tôi hỏi cậu xem." "Nói đi." Nghe Ngũ Ban chủ động hỏi vấn đề, Tề Vũ hiển nhiên có chút tò mò.

"Cậu phải biết, tôi và cha cậu Hắc Hạt Tử là bạn tốt, tôi chỉ cần gọi một tiếng anh trai là được rồi, vậy theo vai vế cậu phải gọi tôi là gì?" "Cút!" "Thằng nhóc này sao mà lúc nào cũng ngang ngược như vậy?

Tôi có thể một tay bóp chết cậu, tin không!" "Nếu cậu làm như vậy, vậy tôi bây giờ quay đầu bỏ đi." "Ừm, được, vậy cậu đi một cái cho tôi xem, chỉ cần vượt qua tôi mười mét, vậy tôi có thể cho cậu thấy đầu cậu." Nói rồi, Ngũ Ban cố ý tỏa ra một ít sát khí trên người.

"Má ơi, cậu nói thật sao?" Tề Vũ thấy Ngũ Ban đột nhiên phóng sát khí ra, vội vàng lùi lại phía sau, không ngờ Ngũ Ban lại quan tâm đến vai vế như vậy.

"Hì hì hì!" "Chú!..." Thấy Ngũ Ban vẻ mặt đầy thâm ý từ từ tiến lại gần mình, Tề Vũ không ngờ Ngũ Ban thực sự muốn ra tay với anh ta, nguyên nhân ra tay chỉ vì một vấn đề vai vế.

Điều này khiến anh ta muốn khóc, đã hơn 40 tuổi rồi, bây giờ lại phải gọi một thằng nhóc hơn 30 tuổi là chú, khiến anh ta có chút dở khóc dở cười.

Cha anh ta sao mà vô lý thế, lại bắt một thanh niên hơn 30 tuổi gọi mình là em trai, chẳng phải là cố ý làm khó anh ta sao?

Dù sao cha anh ta lúc đó cũng không biết Ngũ Ban sẽ tìm đến, và sẽ mang anh ta trở về thành công.

"Ngoan.

Cháu trai bé bỏng, yên tâm, sau này chỉ cần có lợi ích của chú, chắc chắn cũng sẽ có lợi ích của cháu.

Chỉ cần chú được ăn thịt, nhất định sẽ để cháu gặm xương.

Chỉ cần chú được gặm xương, nhất định sẽ để cháu uống canh xương.

Hai chú cháu chúng ta đi Nam vào Bắc, ai dám không nể mặt!" Khi Ngũ Ban nói câu này, anh cố ý nhấn mạnh hai từ "cháu trai bé bỏng" và "hai chú cháu".

Khi nhìn thấy biểu cảm của Tề Vũ, trong lòng anh không nhịn được mà thầm vui sướng.

Cứ như vậy mà vô cớ nhận được một đứa cháu hơn 40 tuổi vậy. .....

Bây giờ trời đã bắt đầu tối mịt, hai người cũng không có nơi nào để đi.

Chỉ có thể tìm một nhà trọ để nghỉ một đêm, sáng ngày hôm sau lại tiếp tục lên đường.

Điểm đến cuối cùng của họ, cũng như những người khác, đều là Côn Luân Sơn Du Lâm.

Côn Luân Sơn nằm trong địa phận Thanh Hải và không cách quá xa.

"Đúng rồi Ngũ Ban, những con quỷ hồn trong tay cậu rốt cuộc là sao, tôi thấy chúng cũng là lệ quỷ đã hơn ngàn năm, sao chiến lực lại yếu như vậy?" Trên đường đi hai người cảm thấy nhàm chán, Tề Vũ bắt đầu hỏi Ngũ Ban những vấn đề liên quan đến đám lệ quỷ đó.

Đối với những bảo bối trong tay Ngũ Ban, chỉ có những lệ quỷ này mới là thứ anh ta quan tâm nhất.

Những lệ quỷ này cùng lắm cũng có thể coi là dược liệu trận pháp.

Sự kết hợp của âm khí lâu năm như vậy, nhất định có thể bố trí ra một tòa đại trận che trời, tin rằng chỉ cần bố trí ra đại trận đó, ngay cả thần tiên cũng không thể thoát ra ngoài được.

"Gọi chú!" Thấy Ngũ Ban đột nhiên nghiêm mặt, Tề Vũ vội vàng sửa lời.

"Chú..." "Ngoan.

Chú biết cháu đang nghĩ gì, nhưng đừng động vào chúng, chúng

chỉ là những lão bách tính vô tội thôi, ban đầu vì một số nguyên nhân bị đám đó bắt vào cổ mộ, rồi bị giết chết hết." "Chúng cũng chỉ là những người dân nước ta thôi, hơn nữa chú đã thề máu rồi, một khi có cơ hội sẽ thả chúng đi.

Cho nên sau này nếu cháu cần dược liệu thì cứ nói với chú, mua được thì mua, không mua được chú sẽ tìm cho cháu." Tề Vũ nghe Ngũ Ban nói vậy, trong lòng vui vẻ đáp lời.

Hỏi một câu hỏi, lại nhận được một số lời hứa từ Ngũ Ban, nói chung là anh ta đã kiếm được rồi.

Giây tiếp theo, Tề Vũ suýt chút nữa cảm động đến bật khóc, nhưng khi nghe đến cuối cùng lại cảm thấy những lời này hình như có chút không ổn, rõ ràng là giọng điệu của người lớn nói chuyện với trẻ con.

Hôm nay anh ta bị chơi xỏ, nhưng cũng không có cách nào khác, lại không đánh lại Ngũ Ban, đành cam tâm tình nguyện đi theo người ta.

Chỉ là nếu Tề Vũ rời đi, anh ta thực sự không biết phải làm gì, chi bằng đi theo Ngũ Ban, có thể tăng thêm kiến thức.

Từ Ngũ Ban, anh ta nhìn thấy những gì của 20 năm trước, tinh thần chiến đấu không ngừng nghỉ, dũng mãnh tiến lên.

Anh ta có một trực giác, từ trên người Ngũ Ban, anh ta có thể nhìn thấy những thứ mà mình hy vọng.

"Vậy chú à, lần sau khi chúng ta nói chuyện, có thể đừng nói chuyện kiểu âm dương quái khí như vậy không, cháu cũng là một người đàn ông trung niên hơn 40 tuổi rồi, cậu nói chuyện với cháu như vậy, người khác nhìn thấy, chẳng phải rất xấu hổ sao?" Nói một lúc, Tề Vũ đã nói ra chuyện xấu hổ nhất trong lòng.

Sau này nếu muốn cùng Ngũ Ban ra ngoài phiêu bạt, khó tránh khỏi việc gặp gỡ một số nhân vật lợi hại.

Nếu trước mặt người ngoài vẫn giữ thái độ người lớn nói chuyện với trẻ con, anh ta không thể chấp nhận được.

Bây giờ chỉ là xung quanh không có ai, nếu có người, anh ta hận không thể đào một cái khe dưới đất mà chui vào.

"Được rồi, chú biết rồi." "Cháu..." "Gì?" "Không..." "Chỉ là chú biết, vì sao ban đầu khi Địa Tạng Vương Bồ Tát xuất hiện, không giao đám lệ quỷ đó cho ông ấy xử lý.

Ông ấy là người chuyên làm nghề đó mà, phải biết trong thần thoại từng có lời đồn, địa ngục chưa trống thì chưa thành Phật!" "Nói nhiều!" "Bốp!" Ngũ Ban nghe Tề Vũ nói vậy, tức giận một cái tát vào sau gáy Tề Vũ.

Một cái tát cũng không dùng nhiều sức, nhưng Tề Vũ lại có chút không chấp nhận được.

Chương 411

Phải biết rằng hơn 20 năm nay, anh ta chưa từng rèn luyện cơ thể mình.

Những người bảo vệ Trương gia đó cũng không muốn anh ta tăng cường thực lực, nếu không thì sợ một ngày nào đó thực lực của Tề Vũ có thể đủ để thoát ra ngoài.

Một cái tát khiến đầu Tề Vũ có chút choáng váng, cơ thể theo bản năng lùi lại phía sau, khiến Ngũ Ban nhìn thấy, trong lòng anh vội vàng kinh ngạc, chẳng lẽ sức lực của anh đã lớn hơn rồi sao?

Ngũ Ban vội vàng chạy lại, đỡ lấy Tề Vũ sắp ngã, kỳ diệu là Tề Vũ vào khoảnh khắc sắp ngã, đột nhiên lại cứng đờ dừng lại xu thế ngã xuống.

Ngũ Ban cũng tỏ ra vô cùng kinh ngạc với khả năng này, anh chưa từng thấy ai có thể kiểm soát lực hấp dẫn và tốc độ, cũng kiểm soát lực hút của trái đất đối với mình, dừng lại xu thế ngã xuống, ngay cả một chút khó khăn cũng không có.

"Cậu sao vậy?" Quan sát kỹ, mắt Tề Vũ hình như có chút không ổn, Ngũ Ban vội vàng hỏi.

Chỉ thấy Tề Vũ đột nhiên chỉ ngón tay phải của mình về phía sau Ngũ Ban, Ngũ Ban vội vàng nhìn về phía sau.

"Má ơi!

Lại quay lại rồi?" Đối với điều này, Ngũ Ban rất khó chịu, vì anh không nhìn thấy người khác, thậm chí có thể gọi là, anh nhìn thấy căn bản không phải người, mà là Địa Tạng Vương Bồ Tát.

Không ngờ Địa Tạng Vương Bồ Tát lại đột nhiên xuất hiện một

cách khó hiểu như vậy ở phía sau anh, khiến trong lòng anh không khỏi cảm thấy lạnh lẽo, chắc chắn miếng ngọc bội đó có vấn đề, nếu không Địa Tạng Vương Bồ Tát làm sao có thể dễ dàng tìm thấy vị trí của anh như vậy.

Nếu không phải như vậy, mỗi người đều có thể bị Bồ Tát tìm thấy, vậy còn là một con người sao?

Căn bản không có quyền được sống, từ khi sinh ra cho đến khi chết đều bị người khác theo dõi, liệu có thể sống khỏe mạnh được không, và trong tình huống hoàn toàn không biết gì, điều đó khiến người ta cảm thấy sợ hãi vô cùng.

"Hai vị tiểu bằng hữu chúng ta lại gặp mặt rồi.

Gần đây vẫn khỏe chứ, không quên bần tăng chứ." Nhìn Địa Tạng Vương Bồ Tát vẻ mặt cười tủm tỉm nhìn hai người, Ngũ Ban tức giận không nói nên lời, người sáng mắt đều có thể nhìn ra, miếng ngọc bội đó tuyệt đối là Địa Tạng Bồ Tát giám sát hai người.

"Ông già này, thực sự là không biết xấu hổ, ba lần bảy lượt ở lại với tôi, không phải ông có bí mật không thể nói ra sao?

Dù sao tôi cũng không đánh lại ông, chi bằng trực tiếp giết chết tôi đi, tôi cũng không dài dòng với ông nữa, muốn làm gì thì làm đi." Dù sao cũng không đánh lại Địa Tạng Vương, ở đây chi bằng làm mình làm mẩy.

Địa Tạng Vương Bồ Tát cũng là một vị chân thành, hơn nữa là một vị thần tốt, ít nhất sẽ không làm hại anh, nhưng anh thực sự không quen với cảm giác bị người khác giám sát như vậy.

"Không không không, đừng hiểu lầm, miếng ngọc bội tôi tặng cho hai vị chỉ là để phòng trường hợp bất trắc mà thôi, chứ không có tác dụng giám sát.

Điều tôi nên nghi ngờ là, vì sao mỗi lần tôi đều có thể tìm thấy vị trí của cậu, đó là vì trên người cậu đang mang theo oán khí ngút trời." "Oán khí?

Ý gì?

Chẳng lẽ, tôi đã phong ấn mấy ngàn con lệ quỷ trong Hắc Kim Cổ Kiếm, đã bị ông ấy diễn rồi sao?" Nghe Địa Tạng Vương Bồ Tát giải thích như vậy, Ngũ Ban trong lòng bỗng nhiên sáng tỏ.

"Xem ra tiểu hữu là một thiên tài, một chút manh mối cũng có thể suy ra được những chuyện khó đoán như vậy, xem ra tôi quả nhiên không nhìn lầm người." "Thôi đi ông ơi." Ngũ Ban nghe Địa Tạng Vương Bồ Tát cứ một mực tâng bốc, trong lòng không khỏi buồn nôn, chưa từng thấy một hòa thượng nào lại vô liêm sỉ đến vậy.

Quan trọng nhất là, ban đầu anh và Tề Vũ đã thảo luận xem nên xử lý những lệ quỷ này như thế nào.

Vừa rồi hai người cũng đã thảo luận sẽ giao cho Địa Tạng Vương xử lý, nhưng bây giờ Bồ Tát đã nói như vậy, Ngũ Ban lại có chút không nỡ.

Rốt cuộc, mấy ngàn con lệ quỷ đều là một nguồn tài nguyên lớn, nếu cứ như vậy mà tặng không cho người khác, khó tránh khỏi việc trong lòng anh có chút không cam tâm.

"Ý của tôi là, chi bằng giao đám lệ quỷ này cho bần tăng xử lý, yên tâm, bần tăng tuyệt đối có thể khiến tất cả chúng chuyển kiếp thành người, không còn chịu khổ sở của cô hồn dã quỷ nữa." "....." "Tôi tuyệt đối sẽ đối xử tốt với chúng, để chúng đầu thai vào những gia đình phú quý." "....." "Yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không bạc đãi chúng, trên con đường luân hồi chắc chắn sẽ bớt đi một số khổ nạn." "....." ???

“.....” Địa Tạng Vương Bồ Tát không nói gì mà hứa hẹn với Ngũ Ban nhiều như vậy, nhưng lại thấy Ngũ Ban không hề nhúc nhích, cứ như nhìn một thằng ngốc mà nhìn ông ấy, ông ấy cũng không hiểu Ngũ Ban rốt cuộc có ý gì.

Nhanh chóng Ngũ Ban phát hiện Địa Tạng Bồ Tát này hình như không hiểu thế sự, vội vàng ra hiệu cho Tề Vũ.

Tề Vũ lập tức phản ứng, hóa ra Ngũ Ban không muốn giao những lệ quỷ này ra.

Nếu muốn giao những lệ quỷ này ra, nhất định phải dùng một số bảo bối để đổi lấy.

“Địa Tạng Vương Bồ Tát, tôi biết tình huống của Ngũ Ban, chắc chắn là đã ở cùng những lệ quỷ này quá lâu rồi, không nỡ rời xa, những lệ quỷ đó cũng không nỡ rời xa Ngũ Ban.” “Có thể nói là ngày tháng dài lâu sinh tình cảm, cả hai đều không thể rời xa nhau.

Tôi thấy chi bằng ngài lấy ra một ít đồ vật, dùng đó thay thế những lệ quỷ này, để Ngũ Ban khi nhớ đến những lệ quỷ này, có thể nhìn thấy vật này, cũng có thể giải nỗi nhớ nhung, đúng không?” Tề Vũ ở bên cạnh nói, Ngũ Ban nghe xong không nhịn được mà muốn bật cười, thằng nhóc này và cái não của anh ta giống nhau, đều là một kẻ lừa đảo lớn.

Không ngờ, nói ra những lời như vậy mà lại không biết xấu hổ, mặt không đỏ, hơi không thở dốc.

Người nhà họ Tề chẳng lẽ trời sinh đều là những kẻ lừa đảo lớn, trời sinh quái dị sao?

“Dừng dừng dừng!

Bần tăng hiểu rồi.” Ừm, nghe Tề Vũ ở một bên lải nhải không ngừng, Địa Tạng Vương Bồ Tát cuối cùng cũng phản ứng lại, hóa ra

thằng nhóc này trong lòng không cam tâm.

Giải nỗi nhớ nhung, năm đó có ai bình thường mà không có chuyện gì lại đi nhớ một đám lệ quỷ đâu.

Nói những lời như vậy cho quỷ nghe quỷ cũng không tin.

"Trong lòng tôi có một kiện bảo vật, chỉ là không biết tiểu hữu có thể nhìn trúng hay không, nếu có thể nhấc nó lên, vậy tôi sẽ tặng cho.

Cũng tốt để tiểu hữu giải nỗi nhớ nhung." Trong lúc nói chuyện, Địa Tạng Vương Bồ Tát lại lấy ra một vật từ trong lòng.

Khi Ngũ Ban nhận lấy từ tay Địa Tạng Vương Bồ Tát, trên mặt anh đầy vẻ bị lừa.

"Ông già ngốc!

Ông đang bố thí cho kẻ ăn xin à?" "Suỵt, tiểu hữu tuyệt đối đừng nói lung tung, thứ bần tăng tặng là Bách Bảo Nang trong truyền thuyết, kiện bảo vật này và giới tử nạp Tu Di mà Phật gia chúng tôi nói là cùng một đạo lý." "Chà, đừng nhìn cái túi vải này nhỏ, nhưng nó lại có thể chứa rất nhiều thứ, không tin cậu có thể thử xem.

Đương nhiên là với tiền đề cậu có đủ tư cách sử dụng, nếu không được Bách Bảo Nang này công nhận, vậy tôi cũng không có cách nào." "Thật sao?" Ngũ Ban không đợi Địa Tạng Vương Bồ Tát nói xong, liền rút Hắc Kim Cổ Kiếm ra và cho vào Bách Bảo Nang, nhưng không ngờ, ngay khi Hắc Kim Cổ Kiếm vừa vào đến cửa Bách Bảo Nang, liền bị hút thẳng vào trong một tiếng "soạt".

"???" "Tiểu hữu, quan hệ với Đỗ gia là gì?" "Tôi họ Ngũ, sao?" Nghe Ngũ Ban trả lời như vậy, Địa Tạng Bồ Tát trầm tư một chút, sau đó cười lớn.

"Vì tiểu hữu có thể linh hoạt sử dụng kiện bảo bối này, vậy bần tăng dứt khoát tặng cho, cũng để vật tận dụng hết công năng." Ngũ

Ban nghe vậy, trong lòng anh mười vạn phần không muốn, rõ ràng là dùng mấy ngàn âm hồn lệ quỷ đó để đổi lấy, lại biến thành Địa Tạng Vương Bồ Tát tặng cho.

Nhưng anh thực sự rất thích Bách Bảo Nang này.

Nó thực sự có thể làm giới tử nạp Tu Di, có kiện bảo bối này, sau này đi đâu e rằng anh cũng có thể đi ngang, không cần lo lắng những cảnh sát đuổi theo khắp phố nữa.

"Địa Tạng Vương Bồ Tát, đối với kiện bảo bối này, ngài không nên giảng giải chi tiết cho tôi về cách sử dụng sao, nếu không để tôi một mình tìm hiểu, e rằng không được tốt lắm." "Hahaha, tiểu hữu thật là.

Kiện bảo bối này có thể chứa khoảng mười phương vật phẩm, nhưng, tất cả nhất định phải ghi nhớ, kiện bảo bối này không thể chứa bất kỳ vật sống nào, không thể chứa bất kỳ sản phẩm điện tử nào, nếu không sẽ ảnh hưởng đến kết cấu trận pháp bên trong, dẫn đến kiện bảo bối này mất hiệu lực." "Còn về cách sử dụng, tôi cũng không cần nói cho cậu biết nữa, hiện tại trên thế giới này ngoài cậu ra chắc không có người thứ hai có thể sử dụng." Ngũ Ban nghe Địa Tạng Vương cứ một mực nói như vậy, anh mịt mờ không hiểu, làm sao có thể, trên thế giới này chỉ có anh mới có thể sử dụng bảo bối này.

Chẳng lẽ bảo bối này trời sinh là để dành cho anh sao?

Điều đó cũng không hợp lý, phải biết rằng nhìn vẻ bề ngoài của bảo bối này, ít nhất cũng đã tồn tại vài trăm năm rồi, là thần phẩm, nếu mang ra bán, e rằng có thể bán được giá trời, hoặc có giá mà không có thị trường, căn bản không ai có đủ thực lực để mua được.

"Được rồi, tiểu hữu, không cần hỏi nhiều nữa, sau này tự nhiên sẽ hiểu." Địa Tạng Vương Bồ Tát thấy Ngũ Ban vẫn đang trong trạng

thái mơ hồ, nhưng cũng không nói rõ, quay đầu liền rời khỏi đây.

Ngũ Ban chỉ thấy trước mắt lóe lên một tia sáng trắng, cánh cửa đó cùng với giọng nói của Địa Tạng Vương Bồ Tát, cùng biến mất tại chỗ.

"Hahaha, cháu trai bé bỏng, vị Bồ Tát này không phải đầu óc có vấn đề sao?

Ngay cả đồ cũng quên lấy, đám lệ quỷ kia vẫn còn trong tay chú mà!

Thực sự không biết ông ấy đi đến thần vị nào nữa?" "...

Chú, không phải cháu, chú nhìn Hắc Kim Cổ Kiếm của chú xem, không phải đám âm hồn lệ quỷ kia bị phong ấn trong đó sao." Tề Vũ vẻ mặt không nói nên lời nhìn Ngũ Ban, không ngờ trong lúc này lại không quên chiếm tiện nghi, khiến anh ta vô cùng cạn lời.

Ngũ Ban được Tề Vũ nhắc nhở, vội vàng cảm ứng đám âm hồn lệ quỷ trong Hắc Kim Cổ Kiếm, nhưng cũng không cảm ứng được.

"Má ơi, lão hòa thượng ngốc này.

Rõ ràng là có bản lĩnh lại đi bày trò với mình, đúng là không phải người." "Vốn dĩ đã không phải người..." Ngũ Ban được lợi mà không nhịn được chửi bới, Tề Vũ đều có chút bất bình thay cho Địa Tạng Vương Bồ Tát, trong lòng có chút không cam tâm, Ngũ Ban này sao lại vô đạo đức như vậy.

Chương 412

"Câm miệng!" "....." Địa Phủ nơi âm khí bao trùm, vô số ngọn lửa quỷ màu xanh lam, nở rộ trong bóng tối vô tận trông đặc biệt đẹp đẽ.

Nhưng trong Địa Phủ lại thường xuyên truyền đến những tiếng kêu thảm thiết, tiếng kêu thảm thiết dường như từ mười tám tầng địa ngục.

"Bồ Tát, ngài đã tặng tất cả kiện bảo bối đó sao?

Ngài phải biết trước đây tặng ngọc bội cho hai người họ, đã vi phạm một số quy định rồi.

Chẳng lẽ ngài không sợ những người kia tìm đến sao?" Ở nơi tối tăm đó, một bà lão thân hình cao lớn, giọng nói khàn khàn chặn đường Địa Tạng Vương Bồ Tát, tốt bụng nhắc nhở.

"Thì ra là Mạnh Bà à, Địa Phủ của chúng ta trong chín ngàn năm qua đã trải qua bao nhiêu lần tẩy bài, trong lòng tôi cũng rõ.

Hiện giờ lại đến ngày tẩy bài, nếu lần này tôi lại thất bại, e rằng sau này Địa Phủ sẽ không còn tồn tại nữa, trực tiếp quy về Thiên Đình quản lý." "Lúc đó tôi còn tồn tại ý nghĩa gì, luân hồi thế gian còn tồn tại ý nghĩa gì?

Nhân gian vẫn luôn tuân thủ thiện ác hữu báo, đến lúc đó cũng sẽ biến mất." "Nhưng ngài làm sao có thể khẳng định thằng nhóc đó có thể giúp ngài sao?" "Không xác định, nhưng tôi hiện tại phải bố trí một số quân cờ mới được.

Nếu không, một khi tẩy bài bắt đầu, tôi sẽ không còn bất kỳ khả năng phản kháng nào, chỉ có thể chờ đợi sự áp bức từ những kẻ tay sai của Thiên Đình." "Còn về những lệ quỷ đó, tôi chỉ cho chúng một

cơ hội trọng sinh thôi.

Mỗi lần tẩy bài, cũng chính là lúc hoa bỉ ngạn nở rộ.

Hoa bỉ ngạn nở, luân hồi bất tận." "Hiện giờ có chín đóa hoa bỉ ngạn, trong đó hai đóa đã được tôi nối liền thành hai miếng ngọc bội, tặng cho hai người họ, đó là vì tôi nhìn thấy hy vọng trên người họ." "Ngài cũng biết đấy, khi Thiên Đình bắt đầu tẩy bài, bất kể người của Thiên Đình có làm gì, cũng không có cách nào can thiệp vào nhân gian.

Khi tẩy bài, tôi chỉ có thể động viên một số thế lực tôi bồi dưỡng ở dương gian thôi." "Hai người họ là hy vọng cuối cùng của tôi.

Đã trôi qua đúng 9994 năm, khi một lần nữa tẩy bài, tôi tin Thiên Đình sẽ không còn cho Địa Phủ chúng ta tiếp tục tồn tại nữa.

Nếu không có những sự phản kháng, đến lúc đó bất kể là tôi hay ngài đều khó thoát khỏi cái chết." "Tôi biết ngài đang lo lắng, yên tâm, lần này tôi nhất định phải đặt cược tất cả.

Nếu lần này lại thất bại, tôi cũng không còn cách nào khác.

Mọi nhân quả đều có báo ứng, đã gieo nhân thì phải gặt quả.

Hy vọng nội lực của Địa Phủ chín ngàn năm có thể duy trì nơi này tiếp tục tồn tại." "Vì sao ngài lại cố chấp như vậy?

Thực lực của ngài sớm đã có thể thoát khỏi Thiên Đạo rồi!" "Địa ngục chưa trống, thề không thành Phật.

A Di Đà Phật!" "Ngài cũng biết thằng nhóc đó rốt cuộc lợi hại đến mức nào, nhiều năm như vậy ngài không sợ cũng có hậu chiêu sao?

Hơn nữa tôi bây giờ mới bắt đầu, không phải quá muộn rồi sao?" "Hiện tại gần 1 vạn năm đã trôi qua, tôi cũng không biết ngài rốt cuộc đã làm bao nhiêu hậu chiêu.

Hiện tại bất kể chúng ta làm thế nào, khả năng chiến thắng đều

thấp.

Trong lòng ngài chắc hẳn đã có tính toán rồi, vậy ngài nghĩ trong trận tẩy bài này chúng ta có mấy phần thắng." "Một phần cũng không." Ừm, nghe Địa Tạng Vương nói ra câu này, hai người đột nhiên rơi vào im lặng.

Mạnh Bà thực ra rất rõ.

Trận tẩy bài mới một khi bắt đầu, cũng có nghĩa là Địa Phủ sẽ hoàn toàn biến mất, bị người của Thiên Đình thay thế.

Thần vị vốn thuộc về họ, cũng sẽ biến mất trên đại đạo.

Một vạn năm, mục đích của Thiên Đình là như vậy, nuốt chửng hoặc tiêu diệt tất cả các thế lực không thuộc về họ.

Ban đầu trong trận đại chiến cuối cùng, Địa Phủ đã chọn trung lập, không giúp bất kỳ bên nào, vì vậy vẫn còn thoi thóp đến tận bây giờ.

Nhưng nhiều năm như vậy, người của Thiên Đình cũng vẫn luôn thâm nhập vào Địa Phủ, mười điện Diêm Vương chính là ví dụ rõ ràng nhất.

Nếu không phải để tránh đánh rắn động cỏ, Mạnh Bà đã sớm lặng lẽ thay thế mười điện Diêm Vương rồi.

Nhưng vì muốn xin lỗi, đành phải nén nhịn kiên nhẫn của mình, cả ngày ngồi bán canh Mạnh Bà trên cầu Nại Hà.

Ngược lại, một bên khác, dường như nhiều năm như vậy vẫn không có động thái lớn, chỉ gần đây mới bắt đầu bố trí ở nhân gian.

Trong truyền thuyết, cứ mỗi 1 vạn năm sẽ xuất hiện một Tiên Thể, hiện giờ thời gian cũng đã đến, Tiên Thể đó cũng nên xuất hiện rồi.

“Tôi chỉ có thể tranh thủ Tiên Thể trước, bên phe chúng ta mới có một chút cơ hội chiến thắng.” “Tôi trước đây đã từng nói rồi, chỉ có Tiên Thể của một giới mới xuất hiện ở nhân gian, Bồ Tát, ngài có cách nào không.” “Ừm, chuyện này bây giờ giao cho bà xử lý đi, nhớ kỹ, tuyệt đối không được dùng biện pháp cứng rắn, bà hãy cố gắng hết sức đừng dính líu đến nhân quả, nếu không, đến lúc đó liên lụy đến đại đạo thì nguy hiểm rồi.” “Vâng.” “Năm đó thanh Hiên Viên Kiếm của Hoàng Đế vẫn còn trong tay tôi, bây giờ tôi giao cho bà dùng đi, để phòng thân, bà cũng không có pháp khí tốt nào cả.” “Còn về Tiên Thể đó, tôi cũng đã tính toán một quẻ, không phải là tự nhiên mà có.

Nếu có thể, hãy tiếp xúc với Ngũ Ban, tôi nhìn không rõ, có lẽ có liên hệ với Tiên Thể.

Nhưng, nhớ kỹ, đừng tùy tiện dính líu đến nhân quả.” “Vâng.” .....

“Ông chủ, cho thuê hai phòng.” Ngũ Ban và Tề Vũ cuối cùng cũng tìm được một nhà trọ trước khi trời tối hẳn.

Ngũ Ban châm một điếu thuốc đứng ở cửa.

Tề Vũ thấy vậy đành phải tiến lên hỏi.

“Xin lỗi ông, quán chúng tôi hiện tại chỉ còn một phòng tiêu chuẩn, chi bằng hai vị ở chung đi.” Nghe nhân viên phục vụ nói vậy, Tề Vũ vẻ mặt mơ hồ, quay đầu lại hỏi Ngũ Ban phòng tiêu chuẩn là gì.

Ngũ Ban nghe vậy, trong lòng vui vẻ, liền đột nhiên nhớ ra, Tề Vũ bị giam cầm hơn hai mươi năm, những thay đổi trên xã hội anh ta đều có chút không hiểu, bây giờ để anh ta ra ngoài như vậy, thực sự khiến anh ta có chút khó xử.

“Vậy một phòng tiêu chuẩn đi, làm ơn lát nữa mang một bình nước nóng lên.” “Vâng, thưa ông, tổng cộng 1000 tệ, không biết ông

dùng tiền mặt hay quẹt thẻ.” Nghe giá phòng tiêu chuẩn đắt như vậy, Ngũ Ban thì không có ý kiến, dù sao ở nơi hoang vắng này, e rằng đi thêm vài chục cây số cũng không có nhà trọ nào khác, đắt một chút cũng là điều nên làm.

Hơn nữa, những người có thể mở quán ở đây đều không phải là người dễ chọc.

Để có thể mở nhà trọ ở đây, không chỉ cần có sự hỗ trợ về tài chính, mà còn phải có sự hỗ trợ nhất định về thế lực.

“Quẹt thẻ.” Ngũ Ban dùng thẻ ngân hàng của Trương gia qua mối quan hệ ở ngân hàng để làm, tên chủ tài khoản để trống, không ai có thể tra ra anh.

Chủ yếu là làm nghề này, không có cách nào khác, nhất định phải có một tài khoản trống mới được, chỉ có như vậy mới có thể tránh được sự truy đuổi của cảnh sát.

“Vâng, lối rẽ trái, phòng 206.

Nước nóng lát nữa tôi sẽ mang lên.” Nghe Ngũ Ban nói vậy, nhân viên phục vụ đáp một tiếng, tiện tay đưa thẻ phòng cho Ngũ Ban.

Ngũ Ban nhận thẻ phòng dẫn Tề Vũ đi vào trong.

“Này Ngũ Ban, cậu không có vấn đề gì chứ, hai người đàn ông to lớn như chúng ta có thể ở chung một phòng không?

Chẳng lẽ cậu có ý đồ gì với tôi?” Tề Vũ vừa rồi không hiểu phòng tiêu chuẩn là gì, lúc này thấy Ngũ Ban sảng khoái đồng ý, trong lòng vội vàng hoảng hốt, chẳng lẽ cầm thú này ngay cả đàn ông cũng không tha.

“Câm miệng.” Ngũ Ban nghe nói như vậy, sắc mặt đen lại, cũng không thèm trả lời, vội vàng đi về phía trước.

Tề Vũ ở phía sau không có cách nào khác, đành phải cắn răng đi theo.

Dù sao dù thế nào đi nữa, trên người anh ta cũng không có tiền, chỉ có thể đi theo Ngũ Ban mà thôi.

Tối nay nhất định phải đề phòng cẩn thận, nếu không Ngũ Ban cái đồ súc sinh đó biết đâu lại làm ra chuyện không hay.

Hai người đi vòng vèo, cuối cùng cũng đến phòng 206.

Thấy Ngũ Ban mở cửa phòng, Tề Vũ trong lòng mới hiểu, hóa ra trong phòng tiêu chuẩn có hai cái giường.

"Nhớ sau này gọi chú, đừng nói lung tung.

Trước hết cứ nghỉ ngơi ở đây một lát đi, chú ra ngoài một chuyến, mua một ít đồ.

Nhớ kỹ tuyệt đối đừng đi lung tung, nếu không lát nữa chú có thể không tìm thấy cháu đâu, nơi này chú cũng không quen thuộc." Ngũ Ban nói xong, liền đặt gói đồ trên giường, sau đó không quay đầu lại mà rời khỏi đó.

"Cháu..." Tề Vũ há miệng nhưng cũng không biết nói gì, nhưng Ngũ Ban hiện tại đã rời đi, trong lòng anh ta cũng an tâm hơn rất nhiều.

Đợi sau khi nhân viên phục vụ mang nước nóng lên, anh ta uống một ly lớn thật sảng khoái rồi mới nằm xuống nghỉ ngơi.

Chương 413

Hiện tại cuối cùng cũng được giải thoát rồi, không còn phải chịu đựng cuộc sống khổ sở dưới sự giam giữ của mấy người đó nữa.

Hai mươi chín năm không ra ngoài, cũng không biết thế giới này rốt cuộc đã biến thành như thế nào, liệu anh ta có thể theo kịp bước chân của thế giới hay không.

Nhưng điều đó cũng không sao, mặc dù không thể theo kịp nhịp điệu của thời đại này, nhưng anh ta cũng không phải là người bình thường, tuy rằng có một cuộc sống không giống ai.

Chỉ là người cha đó, mục đích ban đầu rốt cuộc là gì.

Nghĩ mãi nghĩ mãi, Tề Vũ không biết từ lúc nào đã ngủ thiếp đi.

"Thằng nhóc đó ngủ rồi sao?" "Yên tâm đi ông chủ, ngài không tin tôi sao?

Tôi đã cho hai người họ uống đủ liều lượng của hai người rồi.

Chỉ cần uống nước đó, tuyệt đối có thể ngủ một ngày một đêm, lúc đó sẽ không tự chủ được." Trong cơn mơ màng, Tề Vũ đột nhiên nghe thấy có người đang nói chuyện bên tai mình, nhưng anh ta không thể nhấc mí mắt lên, cảm thấy toàn thân mệt mỏi, căn bản không thể sử dụng bất kỳ sức lực nào.

Nhưng nghe nội dung cuộc nói chuyện của hai người, Tề Vũ trong lòng giật mình, thầm nghĩ không hay rồi, chắc là gặp phải quán đen rồi.

Đã thời đại này rồi, vẫn còn tồn tại những quán đen giết người cướp của như chơi à?

Lúc này anh ta vô cùng muốn giãy giụa, nhưng chỉ cảm thấy đầu

mình càng ngày càng choáng váng, toàn thân không có chút sức lực nào, ngay cả cử động cũng không được.

"Mau trói tên này lại, không biết người kia đi đâu rồi, đừng đừng vội đợi người kia quay về, tôi nói với người kia là cậu ta tạm thời đi ra ngoài rồi." Tề Vũ trơ mắt nhìn mình bị hai người khiêng đến một nơi không rõ, chỉ là trong quá trình đó căn bản không thể giãy giụa, cũng căn bản không thể sử dụng bất kỳ sức lực nào, đành phải đặt hy vọng cuối cùng vào Ngũ Ban.

Anh ta cũng không biết Ngũ Ban rốt cuộc đã đi đâu rồi.

Lần đầu tiên ra ngoài đã gặp phải một quán đen, đi theo Ngũ Ban thực sự không có vận may nào cả, quả nhiên, trên đường đi thực sự hiểm nguy trùng trùng, đúng là ở đâu không đâu.

"Ông chủ trong túi có một miếng ngọc bội." "Ngọc bội?

Mau lấy ra cho tôi xem." "Cũng không biết làm từ dược liệu gì, nhưng nhìn dáng vẻ đó chắc là một món đồ cổ rồi, không ngờ thằng nhóc này lại là một người có tiền, ngọc bội cũng mang theo bên mình, xem ra hôm nay tôi đã câu được một con cá lớn." "Được rồi, mau thu miếng ngọc bội đó lại, mau đi đi.

Nhớ kỹ dọn dẹp thật kỹ căn phòng vừa rồi, đừng để lại dấu vết.

Có một chuyện, đợi người kia quay về, bất kể người kia hỏi gì cũng không biết, nói là người kia đi ra ngoài rồi." "Ông chủ không tin tôi sao, tôi đã đạt giải quán quân Oscar rồi mà." "Được rồi, đừng có nói nhảm với tôi nữa.

Lát nữa mà có chút sai sót, quay về tôi sẽ vặn cổ ông đấy." .....

Ngũ Ban bỏ điện thoại vừa mua vào túi, sau đó lại mua một ít đồ ăn rồi quay về nhà trọ.

Trên đường đi đến Côn Luân Sơn, nhà trọ tuy không nhiều, nhưng

không ít nơi bán thức ăn.

Xem ra trên đường đi không cần phải ăn đồ ăn đóng hộp nữa.

Mấy ngày phong trần ngủ ngoài trời đã ăn mấy ngày bánh quy đóng hộp, khiến dạ dày anh có chút không chịu nổi.

Nếu không ăn thịt, e rằng anh sẽ phát điên mất.

Cửa nhà trọ.

Ngũ Ban quan sát xung quanh một lúc, phát hiện không có ai theo dõi, liền chui thẳng vào nhà trọ.

Ở cửa phòng 206, anh phát hiện cửa phòng không khóa, chỉ khép hờ.

Ngũ Ban cũng không nghĩ nhiều, có lẽ Tề Vũ thằng nhóc này lần đầu tiên ra ngoài không có kinh nghiệm nên mới vậy, nhưng khi đẩy cửa ra lại phát hiện Tề Vũ không có ở trong.

Trước khi rời đi anh đã dặn dò Tề Vũ ngàn lần không được rời khỏi đó, nhưng Tề Vũ bây giờ đã biến mất, khiến anh vô cùng nghi ngờ, chẳng lẽ có người sau khi anh rời đi đã cướp Tề Vũ đi sao?

Nghĩ một chút, Ngũ Ban vội vàng chạy xuống lầu tìm nhân viên phục vụ.

"Này, vừa rồi cô có thấy bạn tôi đi đâu không, người đàn ông lớn tuổi hơn tôi ấy." "Ừm, xin lỗi ông, tôi vừa rồi không thấy, chắc là đi ra ngoài rồi, tình huống cụ thể tôi cũng không rõ, ông hỏi ông chủ quán của tôi xem." Ngũ Ban nghe vậy cũng không có cách nào, đành phải tìm đến văn phòng của ông chủ, phát hiện ông chủ đang ở trong đó hút thuốc, vắt chân chữ ngũ, vẻ mặt ung dung tự tại.

"Vị đó làm gì ở đây?

Không biết phòng riêng không thể tùy tiện đi vào sao?" Nghe ông

chủ nói với giọng điệu cứng rắn như vậy, nhưng Ngũ Ban thì không hề tức giận.

Ở đây tốt nhất nên kín đáo một chút, không thể tùy tiện gây rắc rối.

"Xin lỗi ông chủ, tôi là khách trọ ở đây, chỉ là bạn tôi vừa rồi đột nhiên biến mất, tôi hỏi ông có thấy anh ấy đi đâu không?" "Ồ, bạn đó à, tôi vừa rồi thấy, cậu ta đi ra ngoài với một người.

Nguyên nhân cụ thể không chào tôi, tôi cũng không có quyền hỏi." "Vậy giám sát ở đây có thể cho tôi xem không, tôi muốn biết lúc đó cậu ta đi ra ngoài lúc nào, và đi với ai." Ngũ Ban thấy ông chủ không chịu nói ra điều gì, đành phải đưa ra yêu cầu của mình.

"Khi nào đến lượt cậu?

Gia đình cậu à?

Muốn làm gì thì làm gì, mau cút đi, đừng có làm lão tử tức giận.

Nếu không lát nữa ngay cả phòng cũng không được ở đâu." Ngũ Ban nghe vậy, cố ý tỏa ra một ít sát khí trên người, nhưng cũng không định ra tay.

Ở nơi đông người phức tạp như vậy, nếu cưỡng ép ra tay, nhất định sẽ bị người khác phát hiện.

Hơn nữa còn phải tránh một số người của Ngũ gia, bao gồm cả người của Lão Cửu Môn, đương nhiên không thể trắng trợn như vậy được.

Hơn nữa trên người anh có thể có lệnh truy nã, nếu bị cảnh sát phát hiện, lại khó thoát khỏi rắc rối.

Nhưng anh vẫn không hề nhúc nhích, lạnh lùng nhìn ông chủ đó.

Ông chủ đó cũng là một kẻ cứng rắn, thấy Ngũ Ban nhìn mình bằng ánh mắt lạnh lẽo, ông ta không hề chột dạ mà ngược lại càng

kiêu ngạo hơn.

Thấy Ngũ Ban không có ý định động thủ, ông ta đứng dậy đi đến trước mặt Ngũ Ban đẩy mạnh một cái.

Ông ta đẩy Ngũ Ban một cái nhưng lại phát hiện Ngũ Ban không hề nhúc nhích, ngược lại còn bị Ngũ Ban đẩy bật lùi lại mấy bước.

“Thằng nhóc này rốt cuộc muốn làm gì?

Tôi đã nói rồi tôi không thấy!

Cậu có thấy bạn cậu không thì tôi không thấy, hơn nữa giám sát trong quán tôi chỉ có cảnh sát mới có quyền kiểm tra, cậu là cái thá gì chứ.” “Nếu không ở nhà trọ này thì mau cút đi, đừng có làm mất thời gian của tôi.

Có một điều tôi khuyên cậu, trong vòng mấy chục cây số xung quanh đây chỉ có duy nhất quán tôi, nếu không chọn ở lại.

E rằng tối nay cậu chỉ có thể làm mồi cho sói.” Ngũ Ban nghe ông chủ nói vậy, cũng không nói nhiều, quay đầu liền trở về phòng mình.

Thấy quán này chắc chắn có vấn đề, Tề Vũ chắc chắn không phải tự ý bỏ đi, ông chủ quán này có hiềm nghi rất lớn.

Chỉ là hiện tại Ngũ Ban cũng không thể ở lại đánh ông ta một trận, nếu đến lúc đó hiểu lầm, e rằng sẽ bị bắt mà đi.

Khi rời khỏi văn phòng ông chủ, miếng ngọc bội trên người anh đột nhiên rung động, anh trực tiếp đối mặt với một nhân viên phục vụ đang đi đến.

Nhân viên phục vụ đó thấy anh gật đầu cười một cái nhưng không phản ứng, đợi sau khi nhân viên phục vụ đó đi vào phòng, miếng ngọc bội trên người anh mới dừng lại trạng thái xao động bất an đó.

Ngũ Ban không về phòng mà xuống lầu dặn dò người phục vụ

một chút.

“Được, làm phiền anh mang cho tôi một bình nước nóng khác, bình vừa rồi nguội rồi.” “Vâng thưa anh, xin anh chờ một lát.” Nhận được câu trả lời của nhân viên phục vụ, Ngũ Ban hài lòng trở về phòng, khóa trái cửa lại rồi bắt đầu kiểm tra gói đồ, phát hiện không thiếu bất cứ thứ gì.

May mắn là Hắc Kim Cổ Đao và một số dụng cụ đạo mộ đều được cất trong Bách Bảo Nang.

Bách Bảo Nang được mang theo sát người, đó là một bảo bối cực kỳ quan trọng, cậu ta không dám lơ là.

Cả căn phòng không hề bị động chạm, xem ra Tề Vũ đã bị đưa đi mà không kháng cự.

Chương 414

Nhưng với tính cách của Tề Vũ, cậu ấy không phải người thường, đối phó với mấy tên tiểu tặc thì chắc không có vấn đề gì, xem ra cậu ấy đã bị hạ thuốc.

Đặc biệt là vừa nãy khi cậu gặp nhân viên phục vụ đó ở cửa phòng ông chủ, ngọc bội của cậu đã có phản ứng.

Ngọc bội đó chắc cũng bị tên phục vụ kia lấy mất rồi.

Trong tình huống bình thường, chỉ cần ngọc bội không bị người ta cầm trong tay thì nó sẽ trở về tay chủ nhân trong một khoảng thời gian nhất định.

Chẳng mấy chốc, chuông cửa phòng đột nhiên vang lên.

Ngũ Ban thu lại suy nghĩ, mở cửa phòng, thấy chính là người phục vụ kia đang bưng một bình nước nóng, mang nước nóng vào phòng.

Ngũ Ban sau đó liền khóa trái cửa phòng lại, rồi giả vờ ngủ.

Mặc dù bây giờ cậu có thể chất Bách Độc Bất Xâm, nhưng cũng không tùy tiện lấy thân mình thử độc.

Quả nhiên, nửa tiếng sau, cửa phòng lại đột nhiên bị gõ.

"Chào anh, có thể mở cửa không?

Bây giờ tôi dọn dẹp vệ sinh." Ngũ Ban không trả lời.

"Anh có ở trong không?" "Anh có cần dịch vụ đặc biệt không?" Nghe người đứng ngoài phòng hỏi câu cuối cùng, Ngũ Ban có chút muốn xông ra tát cho hai cái bạt tai.

Cái tên này sao mà lề mề thế, muốn vào thì cứ vào đi.

Dù sao bây giờ cũng giả vờ ngủ rồi.

Với tính cách trầm tĩnh của Ngũ Ban, cậu giả vờ ngủ trên giường, không nhúc nhích.

Quả nhiên, sau 20 phút, căn phòng lại vang lên tiếng động, nhưng lần này không phải tiếng gõ cửa mà là tiếng ổ khóa cửa bị xoay.

"Thằng nhóc, động tác nhẹ thôi, tuyệt đối đừng làm nó tỉnh giấc.

Tao thấy thằng này không phải loại dễ bắt nạt, vừa nãy ở văn phòng tao, nó tỏa ra sát khí, xem ra không phải tay vừa." "Ông chủ cứ yên tâm đi, tôi làm cái nghề này nhiều năm rồi.

Vả lại, tôi có bao giờ gây ra chuyện gì đâu?

Dù có chuyện gì đi nữa, trên ông chẳng phải cũng có người sao?

Sợ gì chứ?

Cùng lắm thì giết chết nó." "Câm miệng cho tao!

Gần đây cấp trên có tin tức, sẽ có một lượng lớn người đến Côn Luân Sơn để tìm báu vật.

Người của cấp trên đã dặn dò rồi, tuyệt đối không được động đến những người đó." "Ông chủ đừng lo, thằng nhóc tôi vừa trói, trông da thịt non mềm, căn bản không có bản lĩnh gì.

Đồng bọn của nó chắc cũng không phải đạo mộ, vả lại, tôi vừa theo lời ông dặn đã cho nó uống lượng thuốc đủ cho 4 người rồi, một con voi tôi cũng có thể hạ gục." "Mẹ kiếp, lúc đó tao bảo mày cho 2 liều, sao mày lại cho 4 liều?

Chốc nữa lỡ nó chết thì tao biết vứt xác đi đâu?

Vạn nhất có chuyện gì, mẹ kiếp, thằng cha này là người đầu tiên tao bán đứng!" "Tôi..." "Thôi được rồi, đừng nói nhiều nữa.

Mau mở cửa, xem thằng đó thế nào.

Nhớ kỹ, tao chỉ cướp tài không giết người." "Cạch!" Tiếng ổ khóa mở cửa truyền vào tai Ngũ Ban, nhưng cậu không phản ứng, vẫn nằm trên giường.

Sau đó liền nghe thấy tiếng người đến gần.

"Hừ, tao tưởng là nhân vật ghê gớm gì chứ, cuối cùng vẫn nằm trong tay tao thôi.

Hôm nay đến Thiên Vương lão tử cũng không cứu được mày.

Đi, trói nó lại đi, nhớ trói chắc vào." "Vâng ạ." Ngũ Ban cảm thấy cơ thể mình đột nhiên bị người khác lật, liền vội vàng kích phát Huyền Vũ chi lực trong cơ thể, khiến thân thể trở nên nặng hơn một chút.

Bây giờ không chỉ cần bắt tên phục vụ kia, mà phải tóm cả ông chủ cùng một lúc.

Cái gọi là "bắt giặc phải bắt vua", chỉ bắt tên phục vụ thì căn bản không có tác dụng, chỉ có bắt được ông chủ mới có tác dụng then chốt.

"Ông chủ, thằng này nặng quá, tôi không lôi nổi, ông giúp tôi với." "Cái đồ phế vật này, bình thường chẳng phải mày đi chơi gái nhiều lắm sao?

Đến chuyện này cũng không làm được.

Mấy hôm nữa cút ngay cho bố mày, bố mày không cần mày nữa." Ông chủ kia nói xong nhưng không từ chối, vừa mắng vừa tiến lại gần Ngũ Ban.

Lúc này, tay Ngũ Ban bất giác chạm vào Bách Bảo Nang.

Khi ông chủ cảm thấy một bàn tay đang chạm vào cánh tay mình, tay phải của cậu đã rút Hắc Kim Cổ Đao ra.

Ngay sau đó, cậu dùng Hắc Kim Cổ Đao chém đứt lìa đôi tay của ông chủ kia.

Toàn bộ động tác diễn ra chỉ trong nháy mắt, mọi thứ diễn ra trôi chảy, không hề có chút ngừng trệ nào.

Ngay cả Ngũ Ban cũng cảm thấy có chút khó tin, tốc độ sao lại nhanh đến vậy.

Ngay sau đó, bên tai Ngũ Ban vang lên tiếng kêu như heo bị chọc tiết.

Ngũ Ban thong dong ngồi dậy, lãnh đạm nhìn hai người bên cạnh.

Động tác này khiến hai người kia sợ đến chết khiếp, nhưng ông chủ kia lại càng đau đớn hơn.

Đôi tay của hắn đã bị chém đứt lìa rơi xuống đất, không ngừng thét lên thảm thiết.

Tên cộng sự bên cạnh sợ đến tái mét mặt mày, không dám nói lời nào.

“Muốn sống thì mau kêu người thả bạn tôi ra.

Ông có khoảng 10 phút, nếu không với tốc độ chảy máu này, ông sẽ chết vì mất máu.” “Đại ca!

Đại ca!

Đừng giết tôi!” Ban đầu, Ngũ Ban nghĩ rằng ông chủ ít nhất cũng sẽ phản kháng một chút rồi mới ngoan ngoãn nghe lời.

Nào ngờ, vừa dứt lời, ông chủ đã quỳ xuống cầu xin.

Tên cộng sự bên cạnh thấy ông chủ làm vậy cũng vội vàng quỳ xuống dập đầu lia lịa.

“Tôi cho ông ba giây cuối cùng.

Nếu tôi không thấy bạn tôi, giây tiếp theo thứ bị chặt không phải là tay ông nữa, mà là đầu ông." Ông chủ kia lúc này cảm thấy như nghe thấy tiếng gõ cửa của tử thần, sợ đến mức vội vàng bảo tên cộng sự đi mang Tề Vũ ra.

"Mẹ kiếp, mau đi đi!" Tên cộng sự lúc này nói chuyện cũng có chút lắp bắp, vội vàng gật đầu.

Hắn chưa chạy được mấy bước đã ngã sấp mặt trước cửa, nhưng cũng không dám chậm trễ, vội vàng bò dậy rồi chạy ra ngoài.

"Ông biết mình đã đắc tội với ai không?" "Đại ca, tôi sai rồi, anh đại nhân đại lượng, tha cho tiểu nhân một lần.

Lần sau tôi không dám nữa." "Tôi không biết, nếu lần này tôi cũng để ông lộng hành, vậy thì tôi sẽ có kết cục thế nào.

Cho nên, ông nghĩ tôi dễ dàng tha cho ông như vậy sao?

Chương 415

Có thực tế không?" Ông chủ kia nghe Ngũ Ban nói vậy, sắc mặt đột nhiên đại biến.

"Chúng ta đều là người trong giang hồ, có gì thì từ từ thương lượng.

Lần này tôi tuy có trói bạn của anh, nhưng đôi tay của tôi cũng đã bị chặt đứt rồi.

Hay là thế này đi, từ nay chúng ta đường ai nấy đi, anh đi đường lớn của anh, tôi đi cầu độc mộc của tôi." "Để hôm khác tôi sẽ bày một bàn lớn, mời hai vị uống vài chén rượu.

Chúng ta cứ thế mà bỏ qua đi, nếu không thật sự làm lớn chuyện thì cũng không tốt cho ai cả." Ông chủ này trong tình huống như vậy mà dám nói ra lời này, rõ ràng hắn cũng có thực lực và bối cảnh nhất định.

Nếu không thì trong tình huống đôi tay bị chặt đứt, làm sao dám nói ra những lời như vậy.

Nhưng Ngũ Ban không phải người sẽ sợ hãi lời đe dọa của một nhân vật nhỏ bé.

"Ông có biết sau khi đôi tay rời khỏi cơ thể, nó có thể tồn tại khoảng 7 giờ không?

Nếu trong vài giờ này không được bảo vệ, vậy thì đôi tay đó sẽ hoàn toàn phế bỏ.

Tôi không biết ông có bối cảnh và thực lực thế nào, nhưng thời gian này của ông có lẽ sẽ trôi nhanh lắm." Nói xong, Ngũ Ban trực tiếp rút Hắc Kim Cổ Đao ra lần nữa, hung hăng bổ xuống một trong

hai bàn tay.

Hắc Kim Cổ Đao có thể chẻ đá núi, huống chi là một bàn tay.

Ông chủ kia trừng mắt nhìn Ngũ Ban một kiếm chẻ đôi bàn tay thành bốn mảnh, mắt trợn tròn, miệng há hốc không thành tiếng, không nói được lời nào.

Ông ta không ngờ Ngũ Ban làm việc lại tàn độc và dứt khoát đến vậy, căn bản không cho một chút thời gian suy nghĩ.

Chủ yếu là Ngũ Ban không thể chịu được kiểu tiểu nhân đe dọa như vậy.

Rõ ràng là hắn đã gây chuyện trước.

Bây giờ lại dám uy hiếp ngược lại, điều đó cậu ta không thể chấp nhận được.

"Tin tôi đi, ông không rời khỏi đây được đâu." Ông chủ kia nhìn Ngũ Ban làm vậy, ánh mắt sau đó càng trở nên lạnh lẽo.

Nhưng Ngũ Ban lúc này không muốn quan tâm đến tâm trạng của hắn.

Bàn tay của ông chủ đã biến thành mảnh vụn trong chớp mắt.

Khi cậu quay đầu nhìn biểu cảm của ông chủ, ông ta có vẻ mặt như quả mướp đắng, nhưng cũng không dám thể hiện ra.

Sợ rằng Ngũ Ban vừa tức giận sẽ trực tiếp một kiếm chém đứt đầu mình.

"Ừm, đừng trách tôi làm việc tàn nhẫn, chủ yếu là ông gây chuyện trước.

Nếu muốn trách thì chỉ có thể trách ông đã chọc vào người không nên chọc.

Hãy nhớ rằng trên thế giới này, không phải ai cũng có thể tùy tiện đụng chạm.

Hôm nay tôi cho ông một bài học." Ông chủ kia nghe Ngũ Ban nói vậy, không dám nói thêm lời nào, nuốt cục tức trong lòng xuống.

Ngũ Ban đương nhiên biết ông chủ chắc chắn có bất mãn, nhưng hiện tại chắc chắn cũng không dám phát tác.

Đương nhiên cũng không thể cứ thế mà giết hắn.

Dù sao bây giờ cậu cần ở lại đây một đêm, chờ đến sáng mai khi rời đi thì giết hắn cũng không muộn.

Đối với loại người này, cậu không muốn mềm lòng chút nào.

"Anh có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc anh đã phát hiện ra điều gì bất thường không?" "Có vài chuyện ông không có tư cách biết.

Khi nào ông biết thì ông sẽ biết, tôi không dễ chọc đâu.

Nếu muốn trách thì chỉ có thể trách ông ngu dốt." Chẳng mấy chốc, tên phục vụ kia mang Tề Vũ đang ngủ như heo chết vào.

Lúc này, dây thừng trên người Tề Vũ đã được cởi ra, nhưng nhìn cậu ấy ngủ say như chết, Ngũ Ban cũng đành chịu.

"Mày cho cậu ấy uống thuốc gì mà ngủ lâu vậy?" "Vị đại ca đừng hiểu lầm, tôi không có ý giết người, chỉ cho uống một ít thuốc an thần thôi." Tên phục vụ kia thấy Ngũ Ban lúc này ra vẻ hống hách, lại nhìn ông chủ của mình, đôi tay đã bị băm nát thành thịt vụn.

Hắn nói chuyện cũng có chút lắp bắp, lúc này còn chưa hiểu rõ tình huống gì đang xảy ra.

Thế mà hắn đã cho uống lượng thuốc đủ cho bốn người, loại thuốc an thần này nếu người bình thường uống vào, e rằng phải ngủ hai ngày hai đêm mới dậy nổi.

Nhưng người này, lại không có chút phản ứng nào.

“Mày đã cho cậu ấy uống bao nhiêu thuốc?

Khi nào thì cậu ấy tỉnh?

Nếu lỡ có chuyện gì xảy ra, hai người các người cũng không thoát được, bao gồm cả cái quán này.

Tôi tin rằng cái quán này, sẽ không có ngày mai đâu.” “Đại ca, đại ca, anh phải tin tôi, bây giờ tôi sẽ làm vị tiên sinh này tỉnh lại.” Vừa nói, tên cộng sự liền vội vàng chạy ra ngoài, nhưng ông chủ kia đột nhiên duỗi một chân ra vấp ngã hắn.

Tên phục vụ nhìn ông chủ với vẻ mặt ngơ ngác, không hiểu sao ông chủ lại làm vậy?

Vừa nãy rõ ràng có thể thấy ông chủ cố ý làm vậy.

“Ông chủ, sao ông lại vấp ngã tôi?” “...” Ông chủ kia nhìn cấp dưới của mình với vẻ mặt thảm hại không còn gì luyến tiếc, rồi dứt khoát quay đầu đi, không muốn đối mặt với hiện thực nữa.

Ban đầu, chỉ cần nhắc tên cộng sự đó nhanh chóng chạy ra ngoài, liên hệ người đưa mình ra ngoài, nào ngờ cái tên cấp dưới này đầu óc lại không dùng được.

Nói thật, Ngũ Ban vừa nãy căn bản không nhìn rõ động tác của ông chủ kia.

Đến khi tên cộng sự nói ra câu đó, cậu mới bật cười.

Chờ tên phục vụ chạy ra ngoài, cậu nhìn ông chủ kia với vẻ mặt âm trầm.

“Sao?

Chẳng lẽ định gọi người?

Hừ!

Hôm nay dù có bao nhiêu người cũng phải ở lại đây.

Đừng hỏi tôi có thực lực không.

Tối nay ngoan ngoãn ở lại đây đi.

Đôi tay đã phế rồi, đừng có nuôi ảo tưởng nữa.” “Tôi cũng giữ lại cho ông một mạng chó, để ông hiểu ra đạo lý này.

Sau này đừng tùy tiện hại người nữa, nếu không lần sau phải trả giá có thể là mạng sống.

Tôi không dám đảm bảo lần sau ông gặp không phải là người lợi hại hơn tôi.

Biết đâu người đó trực tiếp chém đứt đầu ông để làm bóng mà đá thì sao.” Nghe nói nhiều như vậy, ông chủ kia dường như không dám ngắt lời, quay đầu sang một bên, không dám trực tiếp đối mặt với vẻ mặt của Ngũ Ban.

Hắn sợ Ngũ Ban thấy vẻ oán hận của mình mà giết chết hắn.

Trong lòng lúc này hắn không hề oán hận Ngũ Ban, chỉ là hận tên cấp dưới của mình đầu óc quá kém.

Theo hắn nhiều năm như vậy mà trí lực không hề tăng tiến, ngược lại còn luôn kéo chân hắn.

Chương 416

Nếu có cơ hội, nhất định phải giết chết tên cộng sự này.

Đôi tay của hắn hôm nay đã mất ở đây, vậy thì đôi tay của tên cộng sự kia cũng đừng hòng giữ được.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Ngũ Ban nhìn đồng hồ, khoảng hơn 11 giờ đêm.

Giờ này đa số mọi người đều đã nghỉ ngơi, chỉ có một số thanh niên đang nỗ lực "duy trì sinh mệnh" (ám chỉ việc vợ chồng).

May mắn thay, chẳng mấy chốc tên phục vụ đã chạy vào, lúc này tay xách một thùng nước, trực tiếp đổ lên đầu Tề Vũ, sau đó cười xin lỗi Ngũ Ban.

Quả nhiên, chẳng mấy chốc, Tề Vũ dụi đầu, từ từ mở mắt.

May mắn là cậu ấy không phải người bình thường, trong người có Huyền Vũ huyết mạch, nên đối với những loại thuốc độc thông thường tự nhiên có một sức kháng cự nhất định, nếu không thì e rằng ít nhất phải ngủ đến sáng mai mới dậy nổi.

"Mẹ kiếp, Ngũ Ban, cậu có biết lũ chó đó đã làm gì không?

Vừa nãy chúng hạ thuốc tôi, nếu muộn một chút nữa, tôi e rằng đã bị chúng ăn thịt rồi." "Gọi chú đi," Ngũ Ban thấy Tề Vũ hồi phục, không có gì đáng ngại, tiện miệng nói một câu.

"..." "Không muốn à?" "Chú..." Tề Vũ lầm bầm vài tiếng, đành phải gọi ra hai chữ mà cậu không muốn gọi nhất, có lẽ cả đời này cậu sẽ không quên hai chữ đó.

Bây giờ cậu chỉ muốn về nhà diệt sạch mấy lão thúc bá đó.

Tên phục vụ đứng bên cạnh cầm thùng nước, vẻ mặt ngơ ngác nhìn Ngũ Ban và Tề Vũ.

Hắn buồn bực không hiểu mối quan hệ của hai người này.

Người bị trói rõ ràng lớn tuổi hơn một chút, sao lại gọi người trẻ tuổi hơn là "chú" chứ.

Lúc này, Tề Vũ đang đầy uất ức, không có chỗ nào để trút giận.

Thấy tên phục vụ kia mở miệng hỏi về mối quan hệ của hai người, cậu liền trực tiếp tát một bạt tai vào mặt hắn.

"Đồ của lão tử đâu, mau đưa cho lão tử!" "Đây, đây ạ." Tên phục vụ bị tát một cái, có chút ngớ người, nhưng nhanh chóng phản ứng lại.

Hắn liền chạy đến trước cửa, vội vàng lấy ngọc bội trong túi ra, cung kính đưa cho Tề Vũ.

Tề Vũ thấy ngọc bội vẫn nguyên vẹn không bị tổn hại, mới hài lòng gật đầu.

Chủ yếu là món đồ này, theo truyền thuyết là Địa Tạng Vương Bồ Tát ban tặng, nếu thực sự mất đi thì cả đời này cậu e rằng phải quỳ xuống tạ tội chết.

Sau khi cất ngọc bội, Ngũ Ban ngẩng đầu.

Tề Vũ lại tát tên phục vụ kia mấy cái nữa, nhưng khi cậu nhìn rõ cảnh tượng trong phòng, cậu cũng có chút kinh ngạc, không ngờ Ngũ Ban lại hung ác đến vậy.

Ngũ Ban đã trực tiếp chém đứt đôi tay của ông chủ kia, còn băm nát thành thịt vụn.

Bây giờ e rằng muốn nối lại cũng vô cùng khó khăn.

Nhìn kỹ mức độ nát vụn của bàn tay, xương bên trong đã nát thành

cám, căn bản không có cách nào phục hồi.

Nhìn cảnh này, Tề Vũ không khỏi hít một hơi khí lạnh.

“Cậu đang đồng tình à?

Tề Vũ, cậu phải biết, nếu tôi không kịp thời đến và không trúng chiêu của chúng, thì e rằng tối nay cả tôi và cậu đều sẽ bị mê man ở đây, bất tỉnh nhân sự.

Yên tâm đi, hai tên này cũng không phải người tốt.

Tên cấp dưới kia cũng không biết đã tham ô bao nhiêu mồ hôi công sức của người khác rồi, nên tôi có thể giữ lại mạng chó cho hai tên đó cũng đã là không tệ rồi.” “Vậy xử lý hai tên này thế nào đây?” “Trước hết cứ nhốt hai tên này lại đây đi.

Tối nay tôi sẽ ở văn phòng của ông chủ kia, dù sao thì ở đó môi trường cũng tốt hơn căn phòng này nhiều.” “Hắc hắc, cũng đúng, dù sao cũng là kẻ có tội.” Thấy Tề Vũ trong lòng không có gánh nặng, Ngũ Ban cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cậu sợ Tề Vũ vì động thủ với người thường mà sinh ra cảm giác tội lỗi trong lòng, như vậy thì cũng khó xử.

Dù sao Tề Vũ cũng đã hơn 40 tuổi, ít nhất cũng đã có cách suy nghĩ của riêng mình, sẽ không như Ngũ Tà, mọi thứ đều trong giai đoạn mơ hồ, cần người khác chỉ dẫn.

Chỉ cần Tề Vũ trong lòng không cảm thấy khó chịu thì được rồi.

Bây giờ họ đều là người trong giang hồ, cái gọi là “thân tại giang hồ, thân bất do kỷ”.

Chỉ cần người khác không chọc vào, Ngũ Ban cũng không thể tùy tiện ra tay.

Hôm nay may mắn là gặp Ngũ Ban, nếu gặp phải người thường

khác, thì chắc chắn sẽ gặp phải thủ đoạn độc ác của hai tên kia.

Nói cách khác, nếu Ngũ Ban và Tề Vũ cùng trúng chiêu bị hai tên kia giam cầm ở đó, thì không chừng phải chịu biết bao nhiêu tra tấn.

Bây giờ Ngũ Ban có thể chế phục hai tên đó, và chỉ chặt đứt đôi tay của ông chủ kia, thì đó đã là sự giải thích tốt nhất rồi.

Sau khi tịch thu tất cả các thiết bị liên lạc trong phòng, Ngũ Ban quay người đóng cửa lại.

Sau đó, cậu lại rút một con dao găm ra, chĩa vào ổ khóa, ngoài việc nghe thấy tiếng lò xo vỡ vụn thì Ngũ Ban mới rời đi.

Dù sao đi nữa, tối nay cuối cùng cũng có thể ngủ một giấc yên ổn.

Dường như từ khi trở về từ Tần Lĩnh Thần Thụ, cậu chưa bao giờ ngủ yên giấc.

Ngũ Ban dẫn Tề Vũ đến văn phòng của ông chủ kia, hai người mỗi người tìm một chiếc giường và an nhiên nằm xuống.

Sau đó, Ngũ Ban đột nhiên nhớ ra món đồ mình mua ở ngoài hôm nay.

"Cậu cầm lấy cái này, rảnh rỗi thì nghịch.

Sau này có chuyện gì thì tôi sẽ dùng điện thoại liên lạc.

Trên bàn có chút đồ ăn, ăn đi, tôi không đói." Vừa nãy trải qua nhiều chuyện như vậy, Tề Vũ hiển nhiên cũng không có khẩu vị, nhưng khi thấy Ngũ Ban ném cho mình một thứ gì đó kỳ lạ, cậu lại cảm thấy hứng thú.

"Cái điện thoại này, dùng thế nào?" Ngũ Ban cũng không có tâm trạng dạy dỗ, cứ để Tề Vũ tự tìm hiểu.

Sau đó cậu liền gọi vào số điện thoại đó.

Bên trong điện thoại đã được cài sẵn hai cái sim, và cả hai điện thoại đều đã lưu số của nhau.

Tề Vũ thấy điện thoại của mình đột nhiên rung lên, trên đó có một cuộc gọi đến.

Lúc này Tề Vũ vẻ mặt không biết phải làm sao nhìn Ngũ Ban.

"Nhấn vào biểu tượng màu xanh lá cây đó là có thể nghe điện thoại.

Có cái này, dù tôi và cậu ở đâu, cậu cũng có thể liên lạc với tôi, cũng sẽ không đến mức như hôm nay bị người khác trói một cách kỳ lạ." Tề Vũ bán tín bán nghi nhấn vào biểu tượng màu xanh lá cây, cẩn thận nhìn vào điện thoại.

Ngũ Ban đứng một bên cười thầm, sau đó nhỏ giọng nói vào điện thoại một tiếng.

"Cháu trai lớn." "..." Ngũ Ban đối với sản phẩm điện tử cũng không quá ỷ lại, chỉ là bây giờ hai người không có cách nào liên lạc, đành phải dùng điện thoại thay thế.

Ngũ Ban với tư cách là người hiện đại, đã sớm hòa nhập với thời đại, không như Tề Vũ, chậm trễ đến hơn 20 năm. 20 năm, thế giới này đã sớm thay đổi long trời lở đất.

Quả nhiên, sau khi có điện thoại, Tề Vũ đã thức trắng cả đêm.

Chương 417

Đèn trong phòng Ngũ Ban vẫn sáng, Tề Vũ đang nghiên cứu điện thoại.

Ngũ Ban nhìn Tề Vũ ôm điện thoại chơi không ngừng nghỉ, nhưng không hề cảm thấy buồn cười.

Ngược lại, trong lòng cậu lại dấy lên một nỗi bi thương khó tả, cảm khái cho 29 năm của Tề Vũ.

Nếu Tề Vũ là một người bình thường, thì có lẽ cậu ấy sẽ qua đời ở tuổi bảy, tám mươi.

Vậy thì cuộc đời của cậu ấy có bao nhiêu cái 29 năm chứ.

Bây giờ đã hơn 40 tuổi, may mắn là trước đó vô tình kích hoạt được Huyền Vũ huyết mạch, nhờ vậy mà chức năng cơ thể được cải thiện.

Nếu không, với thể chất trước đây, e rằng đã sớm kiệt sức mà chết rồi.

Đời người ngắn ngủi vài mùa thu.

Nếu không phải Ngũ Tam Gia đã giam cầm Tề Vũ ở Tây Sơn Liệu Dưỡng Viện gần 30 năm, thì Tề Vũ căn bản sẽ không bỏ lỡ nhiều chuyện như vậy, cũng sẽ không mù tịt về chuyện bên ngoài, càng sẽ không ôm một cái điện thoại mà cười ngây ngô không ngừng.

Không phải chỉ một mình cậu ta bi ai, mà là toàn bộ Lão Cửu Môn bi ai, bao gồm cả Ngũ Ban.

Nếu không phải vô tình biết được hành động bí mật của Ngũ Tam Gia, e rằng cả đời cậu sẽ bị lừa trong bóng tối, mặc dù Ngũ Tam Gia sẽ không làm những chuyện gây hại cho cậu.

Vậy một khi không nghe theo mệnh lệnh của hắn, cậu sẽ có kết cục như thế nào?

Ví dụ như trước đó ở Tây Sơn Liệu Dưỡng Viện, Cừu Đức Khảo đã từng đưa cho cậu một đoạn ghi âm.

Lúc đó chiến trường thật sự quá hỗn loạn, e rằng chiếc bút ghi âm đó cũng đã bị hủy hoại, Ngũ Ban cũng không có tâm trạng đi tìm.

Nhưng từ đoạn ghi âm đó có thể nghe ra, đó chắc chắn là giọng của Ngũ Tam Gia.

Ngũ Tam Gia đã nói với Cừu Đức Khảo, nếu ông ta cản trở kế hoạch này, thì có thể giết chết ông ta.

Theo chú ấy cũng không biết bao nhiêu năm rồi, nhưng với mối quan hệ cha nuôi con nuôi của hai người, Ngũ Ban cũng không hiểu rốt cuộc bí mật này có thể tiết lộ hay không.

Điều khiến cậu băn khoăn là, lẽ nào cái gọi là trường sinh lại quan trọng hơn cả tình thân, tình bạn, tình yêu sao?

Nếu lần nữa gặp Ngũ Tam Gia, cậu nên đối xử bằng thái độ nào?

Giống như trước đây coi như mọi chuyện chưa từng xảy ra, hay trực tiếp xé bỏ mặt mũi, trở mặt thành thù?

Trong thế giới này dường như không có mấy người bạn thật sự, Tề Vũ hiện tại miễn cưỡng là một người.

Tiểu Ca, cậu không rõ thái độ của anh ấy.

Nếu Ngũ Tà đứng ra, vậy đối mặt giữa cậu và Ngũ Tam Gia, Ngũ Tà rốt cuộc sẽ chọn ai?

Cái này tự nhiên không cần nói nhiều.

Còn ai nữa?

Hắc Hạt Tử, được rồi, Hắc Hạt Tử cũng là một người.

Còn ai khác nữa không?

Ngũ Ban không ngừng tìm kiếm trong đầu, nhanh chóng nghĩ đến một người phụ nữ vừa mới quen vài ngày trước.

Cô ta dường như là một cô gái làm nghề tay vịn, nhưng khi Ngũ Ban tìm hiểu kỹ hơn, cậu phát hiện người phụ nữ này quyền thế ngút trời.

Tên của người đó là Vương Nam.

Ngũ Ban đưa tay vào trong quần áo sát người, phát hiện tấm danh thiếp vẫn còn ở đó.

Cũng không biết bây giờ lệnh truy nã kia đã bị hủy bỏ chưa?

Người phụ nữ đó hiện tại đang ở đâu.

Nhưng dù sao người ta cũng đã giúp đỡ rồi, mặc dù không rõ mục đích cụ thể của việc người phụ nữ đó phái người theo dõi cuối cùng là gì.

Nghĩ nhiều như vậy khiến đầu Ngũ Ban có chút rối bời.

Sau khi từ từ xé nát tấm danh thiếp đó, cậu liền chìm vào giấc ngủ dài. ...

Chân núi Côn Luân.

Trần Cẩm nhìn Tiểu Ca cõng Ngũ Tà đang thoi thóp, liền vội vàng tiến lại gần, muốn ra tay giúp đỡ.

Ba người phía sau thấy vậy cũng vội vàng chạy tới, nhưng không đợi ba người kia đến gần, Tiểu Ca ra đao, Hắc Kim Cổ Đao vẽ một đường cong hoàn hảo trong không khí.

Giây tiếp theo, đầu người của ba đồng đội phía sau Trần Cẩm đã

lìa khỏi thân.

Trần Cẩm nhìn động tác của Tiểu Ca, trong lòng kinh ngạc một trận, không hiểu sao Tiểu Ca lại làm vậy.

Cô vội vàng dừng xu thế tiến lên, lãnh đạm nhìn Tiểu Ca.

Thực ra cô đã nhìn thấu sinh tử, chỉ là muốn một câu trả lời mà thôi.

"Tại sao anh làm vậy?

Chẳng lẽ anh không muốn giúp tôi sao?

Anh giết hết họ rồi, chỉ mình tôi sống sót thì có ý nghĩa gì?

Cả thế giới chỉ còn lại một mình tôi là quái vật như vậy sao?" "Trần Cẩm diễn không tệ lắm, chỉ tiếc là quá đơn thuần." Trần Cẩm nghe thấy giọng nói đó.

Cô vội vàng quay đầu lại, nhưng phát hiện Trương Đại Phật Gia đang vỗ tay, mỉm cười nhìn cô.

Lúc này cô đã hiểu ra mọi chuyện, hóa ra những cái gọi là kế hoạch đó đều nằm trong tay Tiểu Ca, bất kể cô làm gì, Tiểu Ca đều biết.

Thật nực cười khi mấy người bạn trước đó của cô lại mong muốn Lão Cửu Môn liên hợp chống lại Trương gia và Tiểu Ca.

Kết quả là kế hoạch này không thực hiện được, những người chết cũng gần hết rồi, cô cũng không quan tâm đến một người nữa.

"Cô nghĩ Ngũ Tam Gia lão già đó sẽ dễ dàng hứa hẹn với cô sao?

Cô nghĩ Hoắc gia dễ dàng hợp tác với cô sao?

Chẳng qua chỉ là vì đạt được mục đích của mình, nên mới lừa dối để lấy được lòng tin mà thôi.

Bây giờ tất cả kế hoạch tôi đều đã biết hết.

Nhưng tộc trưởng niệm tình cô không có ý định phản bội, nên mới để cô lại." "Để Trần Cẩm lại đây, tôi cần chăm sóc Ngũ Tà.

Có cái gọi là bí mật trường sinh ở phía sau tôi.

Bây giờ cần tạm thời bảo vệ Ngũ Tà, tôi sẽ dẫn Trần Cẩm vào ra." Tiểu Ca cảm thấy Trương Khải Sơn nói hơi nhiều, lạnh lùng buông một câu, sau đó đặt Ngũ Tà trước mặt Trương Khải Sơn.

Thấy Trương Khải Sơn không có động tác gì, anh nhíu mày.

"Yên tâm đi, sau khi chuyện này kết thúc.

Chương 418

Vị trí tộc trưởng Trương gia sẽ giao cho ông, tôi sẽ rút khỏi giang hồ, không còn xuất hiện trong tầm mắt nữa.

Đương nhiên, về Thanh Đồng Môn tôi đã hứa, cứ mỗi 10 năm sẽ xuất hiện một lần." Nhận được lời hứa từ chính miệng Tiểu Ca, Trương Khải Sơn thở phào nhẹ nhõm.

Kế hoạch mưu đồ bấy lâu nay cuối cùng cũng sắp thành công rồi.

Trước đó, Ngũ Tam Gia đã bí mật liên hợp định đối kháng Tiểu Ca, nhưng người Trương gia từ xưa đến nay vẫn luôn đoàn kết nhất trí đối ngoại, bất kể xảy ra chuyện gì, mũi nhọn đều chưa bao giờ hướng vào nội bộ.

Ban đầu sở dĩ anh bị đuổi khỏi Trương gia, thực chất đó chỉ là một ám hiệu mà Trương gia đưa ra.

Nào ngờ người Ngũ gia lại thực sự mắc bẫy.

"Tộc trưởng cẩn thận hành sự, còn chuyện bên ngoài cứ giao cho tôi đi.

Tôi sẽ từ từ ứng phó với anh ta, chờ anh ra." Tiểu Ca không trả lời, đặt Ngũ Tà lên người Trương Khải Sơn.

Anh biết Trương Đại Phật Gia, đối với người này hiện tại có thể tin tưởng được.

Mặc dù địa vị gia tộc của anh ta không ngừng thay đổi, nhưng đúng như Trương Đại Phật Gia đã nói, người Trương gia chưa bao giờ hướng mũi nhọn vào nội bộ.

Tình trạng này đã kéo dài hàng nghìn năm từ xưa đến nay, tinh thần đoàn kết, tiến thủ của người Trương gia thật sự đáng tin cậy.

Trương Khải Sơn tự nhiên biết tính cách của Tiểu Ca.

Thấy Tiểu Ca vẫn vẻ mặt như người chết, ông cũng không bận tâm nhiều, sau khi đón Ngũ Tà vào lòng.

Liền rời khỏi đó.

Việc cần làm nhất bây giờ là giấu Ngũ Tà đi không để người ngoài biết.

Cần biết rằng Ngũ Tà hiện tại là bảo bối lớn nhất trong tay ông.

Thay vì bảo vệ, không bằng lấy Ngũ Tà làm con bài để giao dịch với Ngũ Tam Gia.

Ngũ Tà nằm trong tay ông, tin rằng Ngũ Tam Gia tuyệt đối sẽ không làm những chuyện gây hại cho ông.

Kết quả mà người Ngũ gia đã vất vả kiên trì hơn 1000 năm.

Nếu Ngũ Tà xảy ra bất trắc, vậy thì cả một thế hệ e rằng sẽ phải thổ huyết mà chết.

Đó là hy vọng được tích lũy hơn 1000 năm, bây giờ khó khăn lắm mới thấy hoa kết trái, sao có thể không cẩn trọng đối đãi.

Còn về việc Tiểu Ca nói sẽ bảo vệ Ngũ Tà thật tốt, vậy thì chỉ cần đảm bảo Ngũ Tà không xảy ra chuyện gì là được.

Còn việc bảo vệ hay lợi dụng, thì Tiểu Ca có thể không tưởng tượng được.

Thực ra về điểm này, Tiểu Ca tự nhiên hiểu rõ trong lòng, nhưng vẫn lựa chọn tin tưởng Trương Đại Phật Gia.

Cần biết rằng trên người ông ta đồng thời sở hữu ý chí của Uông Tàng Hải, tổ tiên Trương gia, trí tuệ được tích lũy hàng nghìn năm, những nhân vật nhỏ bé đó có thể nào đoán được.

Chỉ là không vạch trần mà thôi.

Đối với những mưu đồ nhỏ mọn này, Tiểu Ca chỉ chọn cười khẩy mà không thèm để ý.

Chỉ cần không gây hại cho Ngũ Tà, vậy thì muốn làm gì thì làm.

Người thắng cuối cùng nhất định là anh ấy.

Về điểm này, anh ấy chưa bao giờ chọn sai.

Chỉ là dường như ở thế hệ này đã xảy ra sự thay đổi lớn, không chỉ xuất hiện một Ngũ Tà, mà còn xuất hiện một Ngũ Ban như vậy, điều này khiến anh ấy có chút khó xử.

Bản thân Ngũ Ban có thực lực siêu việt.

Bản thân Ngũ Ban và Ngũ Tam Gia là mối quan hệ cha nuôi con nuôi, vậy mà anh ấy và Ngũ Tam Gia lại ở trong mối quan hệ đối lập.

Lập trường cuối cùng của Ngũ Ban cũng không dễ để thuộc về bên nào.

Điều đó không có nghĩa là anh ấy không thể mưu tính Ngũ Tam Gia, chỉ cần lợi dụng đúng cách, vậy thì những điều đó đều là chuyện nhỏ, không đáng nhắc đến.

Chỉ là bản thân Ngũ Ban dường như có mối quan hệ đặc biệt với anh ấy.

Hiện tại trong tiềm thức, Tiểu Ca coi Ngũ Ban như một người bạn.

Bây giờ nếu thực sự để anh ấy và bạn bè rút đao tương kiến, anh ấy thật sự không muốn.

Cần biết rằng bạn bè của anh ấy không thật sự nhiều.

Ngũ Tà là một người, Vương Bàn Tử là một người, người cuối

cùng e rằng chỉ còn lại Ngũ Ban.

Anh ấy đã sắp xếp nhiều kế hoạch như vậy, nhưng vẫn không ngăn cản được bước chân của Ngũ Ban.

Chỉ là không biết mục đích cuối cùng của Ngũ Ban là gì.

Chẳng lẽ cậu ta cũng có hứng thú cực lớn với cái gọi là trường sinh?

Nếu chỉ là như vậy, Tiểu Ca cũng dễ chấp nhận.

Cùng lắm thì chia sẻ bí mật trường sinh cho Ngũ Ban, tin rằng loại người như Ngũ Ban cũng sẽ không thèm để ý đến nó.

Nhưng nếu Ngũ Ban lựa chọn giúp đỡ Ngũ Tam Gia và đối đầu với anh ấy, vậy thì anh ấy biết phải đi đâu về đâu.

Chuyện mà anh ấy kiên trì đã kéo dài hơn 30 năm, anh ấy cũng không biết mình còn bao nhiêu cái 30 năm để lãng phí.

Mặc dù người Trương gia đều có đặc điểm trường thọ, nhưng có mấy người có thể như vậy mà kiên trì lặp đi lặp lại một việc chứ?

Mệt rồi, cơ thể không chịu nổi sự giày vò nữa rồi.

Nhưng lại vì trong cơ thể sở hữu tinh thần ý chí của ba người, khiến anh ấy thống khổ khôn cùng, lại không có cách nào không làm chuyện này.

Anh ấy buộc phải lựa chọn liên tục để quên đi một đoạn ký ức, rồi lại tìm lại, kiểu tuần hoàn lặp đi lặp lại như vậy mới có thể khiến anh ấy có được một chút khoái cảm khi làm người.

Lại một cái 10 năm nữa.

Căn cứ theo thông tin tình báo, tất cả người của Lão Cửu Môn sẽ tập trung dưới chân núi Côn Luân, muốn cùng nhau ép buộc anh ấy giao ra bí mật trường sinh.

Đáng thương cho những người này lại không hiểu rằng, con người chỉ muốn đạt được trường sinh, mà không biết cái giá mà trường sinh mang lại lớn đến nhường nào.

Điều quan trọng hơn là, không phải ai cũng có tư cách đạt được trường sinh.

Mặc dù biết bí mật này, thì có ích gì chứ?

Nếu thực sự bước vào Thanh Đồng Môn, kết cục cuối cùng chỉ có cái chết không hơn.

Chỉ là thật sự ở bên trong, thì sao chứ?

Tiểu Ca đã sớm bố trí mọi thứ bên trong Thanh Đồng Môn.

Bây giờ là lúc giải quyết ân oán đã kéo dài hàng nghìn năm.

"Ý anh là gì?" Trần Cẩm lúc này vẫn khá bình tĩnh, vì cô biết Tiểu Ca sẽ không làm hại mình.

Chương 419

Bao nhiêu năm chung sống, cô biết con người của Tiểu Ca.

Vì ban đầu Tiểu Ca đã hứa sẽ giúp đỡ, vậy thì nhất định sẽ giúp.

Chỉ là lần này mấy người kia đột nhiên nảy sinh ý đồ phản bội, muốn liên hợp Ngũ Tam Gia cùng đối phó Tiểu Ca.

Trần Cẩm trong lòng hiểu rõ mình đã chạm đến giới hạn của Tiểu Ca.

Đối với cái chết của ba đồng đội kia, Trần Cẩm trong lòng cũng không quá day dứt.

Mặc dù đã ở cùng nhau lâu như vậy, nhưng đối với hành động của ba người đó lần này, Trần Cẩm từ đáy lòng không hề tán thành.

Hành động "lấy oán báo ân" chắc chắn sẽ bị người đời khinh bỉ.

"Không có ý gì cả, tôi chỉ hy vọng cô, với tư cách là một người khá chính trực, có thể tiếp tục tồn tại trên thế gian này." Tiểu Ca vốn ít lời, lúc này đột nhiên nói một câu dài như vậy, khiến Trần Cẩm có chút kinh ngạc.

Cô không khỏi lắng nghe kỹ ý nghĩa của câu nói, có chút không hiểu.

Lẽ nào lý do cô sống sót là vì điều này sao?

Đối với câu hỏi của Trần Cẩm, Tiểu Ca không trả lời.

Trong lòng anh nghĩ, mỗi người đều có niềm tin để kiên trì, mỗi người đều có một nơi thuộc về.

Nhưng anh là một người không có nơi thuộc về, bất kể ở đâu cũng không phải nơi cuối cùng để về.

Anh cần phải tìm một niềm tin và một nơi thuộc về.

Bây giờ niềm tin đã tìm thấy rồi, vậy thì đừng để trên thế giới này xuất hiện thêm một người giống như anh nữa.

Còn về nơi thuộc về, anh cũng không biết khi nào mới có thể đạt được.

Người bình thường không thể hiểu được niềm tin mà anh ấy kiên trì, bởi vì họ chưa từng trải nghiệm loại thống khổ đó.

Tiểu Ca cũng chưa từng nói với ai về niềm tin của mình.

Nhiều lúc, anh thậm chí còn mong mình chỉ là một người bình thường, tầm thường, dù cả đời không làm nên trò trống gì, nhưng ít nhất cũng có thể trải nghiệm được tình người ấm lạnh trên thế gian này, có thể cảm nhận được niềm vui khi làm người.

Bây giờ lại không còn cách nào khác, càng không còn chỗ để lựa chọn.

Với tư cách là một Dược Nhân vĩ đại, anh đã gánh chịu quá nhiều trách nhiệm.

Mặc dù anh đã trút bỏ những gánh nặng đó, nhưng vì làm như vậy, người Trương gia đã mất đi hy vọng cuối cùng của mình, lại một lần nữa chuyển ánh mắt sang Trương Đại Phúc và Trương Khải Sơn.

Bởi vì những việc Trương Khải Sơn đã làm trong nhiều năm qua vượt quá tưởng tượng, và đã mang lại những lợi ích không nhỏ.

Chỉ cần để Trương Khải Sơn cũng có được loại trường sinh này.

Vậy thì chẳng phải đó là một kết quả trao đổi ngang giá khác sao, và có thể mang lại nhiều lợi ích hơn.

Còn Tiểu Ca thì lại là người bị bỏ rơi.

Đôi khi, anh thấy mình ở một nơi hẻo lánh.

Nhìn một ông lão ung dung châm một điếu thuốc, ngồi dưới chân tường nhìn con cháu quay về vui đùa chạy nhảy, có lẽ đó là niềm vui cuối cùng của một người, con cháu đầy nhà.

Có lẽ trên người ông lão đó vẫn còn nhiều điều hối tiếc, nhưng ít nhất trên người ông không có quá nhiều gánh nặng.

Nhiều lúc, Tiểu Ca lại hy vọng mình cũng có thể giống như ông lão kia, ung dung tự tại hưởng thụ từng phút từng giây thời gian trôi qua.

Anh quay đầu nhìn Trương Đại Phật Gia một cái, Tiểu Ca cũng không quan tâm đến phản ứng của ông, đi thẳng về phía Thanh Đồng Môn.

Lúc này Thanh Đồng Môn đang hé mở, cánh cửa đồng cao ba bốn mươi mét đó mang đến cho Trần Cẩm một áp lực tâm lý.

Mỗi lần đến nơi này, cô đều có thể cảm nhận được hơi thở của cái chết.

Mặc dù Vạn Nô Vương ở đây đã sớm bị Ngũ Ban xử lý rồi, cái cảnh tượng hoành tráng của Cửu Long Sĩ Thi Quan đã hóa thành một đống tro tàn, không còn tồn tại nữa.

Tiểu Ca cũng nhìn cảnh tượng đó, rồi lại thấy bóng dáng của lão Bát.

Sau đó anh lắc đầu, đi thẳng vào Thanh Đồng Môn.

Mọi thứ không còn quan trọng nữa.

Trần Cẩm thấy Tiểu Ca đi vào, liền vội vàng đi theo, sợ bị lạc ở trong đó.

Chỉ là cô chỉ khát vọng sinh tồn thôi, nhưng cô có thật sự hy vọng tiếp tục sống sót sao?

Nếu mỗi lần đều có một vòng tuần hoàn như vậy, mỗi lần đều có thể có được 10 năm thanh xuân bất lão, mỗi lần đều phải chịu đựng bộ dạng không ra người không ra quỷ đó, mỗi lần đều phải bước vào Thanh Đồng Môn để tái nhận tẩy lễ, cô có thật sự khát vọng bộ dạng đó sao?

Rõ ràng là không, cả đời cô đã mất đi ý nghĩa của cuộc sống.

Bây giờ, đội khảo cổ năm xưa chỉ còn lại một người, đương nhiên còn có Ngũ Tam Gia và Tiểu Ca.

Nếu được cho một cơ hội nữa, cô chắc chắn sẽ không muốn tham gia vào.

Cái giá của lần đó thật sự quá lớn.

Nhưng lúc đó cô có lựa chọn sao?

Trần Cẩm không hề cảm thấy tiếc nuối vì ba thành viên đội khảo cổ bị Tiểu Ca giết chết trước đó.

Cả đời cô đã thấy quá nhiều cảnh máu me, ba người đó cũng chết do tội ác đáng phải nhận, không thể trách người khác.

Nếu ban đầu họ không chọn sai, thì cũng sẽ không có kết cục như vậy.

Có lẽ cô chỉ vì muốn sống có ý nghĩa hơn một chút mới đưa ra lựa chọn đó, có lẽ điều đó còn vĩnh viễn hơn.

Chỉ là Trần Cẩm không muốn phản bội chút lương thiện cuối cùng.

Cô cũng không biết liệu chút lương thiện đó có bị Tiểu Ca bắt được hay không mà lại giữ cô lại đến bây giờ, thậm chí Tiểu Ca vẫn sẵn lòng để cô tiếp tục sống.

“Anh có thể nói cho tôi biết, năm đó anh làm như vậy là vì sao

không?

Vì đã hứa với tôi sẽ giúp tôi sống sót, sao anh lại làm nhiều chuyện tàn nhẫn như vậy, biến cả Tây Sơn Liệu Dưỡng Viện thành một nơi không ra người không ra quỷ?" Trần Cẩm đột nhiên dừng bước, ngẩng đầu nhìn bóng lưng của Tiểu Ca.

Bóng lưng đó vẫn quen thuộc, tràn đầy một cảm giác cô độc và bi thương.

Nhưng nếu có ai đó cho rằng Tiểu Ca với khí chất như vậy là dễ bắt nạt, vậy thì sai rồi.

Tiểu Ca nghe thấy tiếng bước chân phía sau không tiếp tục di chuyển nữa, trong lòng cũng biết Trần Cẩm đã dừng bước, không muốn đi tiếp.

Xem ra hôm nay cô ấy nhất định phải giải quyết tất cả những nghi vấn trong lòng, Trần Cẩm mới cam tâm tình nguyện đi tiếp một lần nữa.

Anh đưa tay trái, nhéo một viên đá ném về phía bóng tối xa xa.

Trần Cẩm nhìn một loạt động tác của Tiểu Ca, đặc biệt là động tác anh dùng ngón giữa và ngón trỏ dài bất thường để bóp đá khiến cô nhớ lại.

Năm đó ở mộ dưới biển, chính Tiểu Ca đã nhiều lần dùng hai ngón tay đó để phá giải vô số cơ quan.

Sau này cô mới hiểu, đó là đặc điểm sinh lý độc đáo của người Trương gia, cộng thêm việc luyện tập và rèn luyện không ngừng sau này, mới khiến lực đạo của hai ngón tay đó trở nên vô cùng mạnh mẽ, có thể dễ dàng lấy gạch đá trong mộ đạo ra.

Chương 420

Trần Cẩm không hiểu mục đích của việc Tiểu Ca làm như vậy.

“Lúc đó cô trong lòng nên hiểu rõ, thực ra cô không cần áp lực lớn đến vậy.

Hiện tại Trương gia không nghe theo chỉ huy của tôi, càng thiên về Trương Khải Sơn Trương Đại Phật Gia.

Nhưng chỉ cần tôi không cho phép, vậy thì Trương Đại Phật Gia cả đời cũng sẽ không là tộc trưởng Trương gia.” “Cô chưa từng thực sự hiểu rõ chuyện nội bộ của Lão Cửu Môn.

Càng không hiểu điều tôi theo đuổi rốt cuộc là gì.

Không phải đơn giản là muốn để cô có được trường sinh thôi đâu, mà là muốn phục sinh tất cả những người đã chết trong hàng nghìn năm qua.” “Tôi không quan tâm lập trường của cô là gì, tình huống này tôi đều không đồng ý.

Nhưng bây giờ vì tất cả những người của Lão Cửu Môn muốn tham gia vào chuyện này đều đã đến Côn Luân Sơn rồi, tôi cũng không ngại để cô chứng kiến cái gọi là vĩnh sinh.” “Còn về đội khảo cổ năm xưa, cô có biết tại sao cô lại có thể sống đến bây giờ không?

Bao gồm cả ba người trước đó, đó chỉ là kết quả của sự nỗ lực tranh đấu của tôi.

Tây Sơn Liệu Dưỡng Viện đó không phải địa bàn của tôi, đó là địa bàn của Trương gia.” “Tôi là một vật thí nghiệm, một vật thí nghiệm thành công.

Nhưng tôi đã làm trái ý nguyện của tôi, làm những việc không cho phép tôi làm.

Nhưng tôi cũng là một con người, đúng không?" Tiểu Ca nói xong những lời này, đặt Hắc Kim Cổ Đao lên mộ đạo, trực tiếp thuận thế nằm xuống, để nghỉ ngơi tạm thời.

Trước đó khi phong ấn lại Ngũ Tà, anh đã tiêu hao rất nhiều thể lực, bây giờ cần phải nghỉ ngơi điều chỉnh một chút.

Trần Cẩm nghe Tiểu Ca nói vậy, đôi mắt vô thần, nhìn người trước mặt, người mà trong tâm trí cô gần như vô địch, gần như thần minh.

Cô không ngờ Tiểu Ca trong lòng cũng có nhiều phiền não như vậy, cô không ngờ Tiểu Ca cũng không có tư cách sống theo ý mình.

Có lẽ trước đây cô đã sai rồi, không nên đặt tất cả hy vọng trong lòng lên một mình Tiểu Ca.

Làm như vậy chỉ làm tăng thêm gánh nặng cho Tiểu Ca mà thôi.

"Ngũ Tam Gia rốt cuộc là người thế nào?

Nếu tất cả đều vì một mục đích chung, tại sao anh ta không muốn chia sẻ kết quả này?

Anh không cảm thấy làm như vậy là không công bằng với Ngũ Tà sao?

Cậu ấy cũng là một con người, giống như tôi, cũng có quyền được biết sự thật.

Nếu anh cứ để cậu ấy như vậy, thì sống sót còn có ý nghĩa gì?" Trần Cẩm đã quyết định, muốn hỏi hết tất cả những nghi vấn trong lòng ra.

Có lẽ đây là cơ hội cuối cùng, nói thẳng ra, có lẽ sau này cô sẽ không bao giờ đến nơi này nữa.

Nhưng cũng phù hợp với ý muốn của cô, bất kể sau này cô có thể

tiếp tục sống hay sẽ chết, cô cũng không muốn tiếp tục sống cái kiểu không ra người không ra quỷ như vậy nữa.

Nếu có thể, chỉ cần trong mười năm cuối cùng bình dị sống hết cuộc đời mình, rồi có một cái kết.

Cô không muốn biến thành Cấm Bà để tai họa một phương.

Còn về cá nhân Ngũ Tam Gia, mặc dù 30 năm trước hai người từng là tình nhân, nhưng nói thật, Trần Cẩm vẫn không hiểu về hắn.

Ngũ Tam Gia dường như chưa bao giờ mang lại may mắn cho cô.

Nhiều lúc Trần Cẩm đều cảm thấy mình dường như bị Ngũ Tam Gia lợi dụng, sự thật cuối cùng đều đã chứng minh điều đó.

Hóa ra, đoạn tình yêu đẹp đẽ mà cô từng hy vọng khi còn trẻ, tất cả chỉ là giả tạo.

Tình yêu chỉ là một lớp vỏ bọc bên ngoài lợi ích mà thôi, người hưởng lợi từ lợi ích đó chính là Ngũ Tam Gia.

Tiểu Ca hôm nay dường như muốn tìm một người để tâm sự, nên anh ấy nói nhiều hơn hẳn mọi khi, hoặc là nhiều hơn một chút so với bình thường.

Đó là lý do Trần Cẩm dám đặt câu hỏi cho anh ấy.

Cần biết rằng Tiểu Ca bình thường là một người cao lãnh cô ngạo.

Người không quen biết, nếu muốn hỏi một chuyện gì, Tiểu Ca đều lười không thèm đáp.

“Chuyện này không thể phức tạp như cô nghĩ.

Cái gọi là vĩnh sinh trong miệng cô, cũng không giống như cô nói, không thể thúc đẩy sự tiến bộ của văn minh nhân loại.

Ngược lại, nó có thể trở thành nguồn gốc diệt vong của nhân loại.

Cô cũng là một trí thức, hiểu biết về sự tiến hóa của nhân loại còn nhiều hơn tôi.

Đối với Ngũ Tà...” Vừa nhắc đến Ngũ Tà, Tiểu Ca đột nhiên cảm thấy Trần Cẩm quả thực có lý.

Anh thật sự quá ích kỷ rồi, không hề giao quyền lựa chọn cuối cùng cho Ngũ Tà, ngược lại, cứ mỗi 10 năm anh lại thay Ngũ Tà đưa ra một lựa chọn, rồi lấy đó làm con bài để trao đổi với Ngũ Tam Gia.

Trần Cẩm biết mối quan hệ giữa Ngũ Tà và Tiểu Ca, ở một mức độ nhất định, mối quan hệ của hai người vượt trên mọi tình cảm thế gian.

Nếu để người ngoài đánh giá, không chừng sẽ cho rằng hai người là một cặp tình nhân, nhưng thực tế thì ai cũng không rõ mối quan hệ rốt cuộc của hai người là gì.

Nhưng khi Trần Cẩm vừa nãy không có quyền lựa chọn, cô đột nhiên cảm thấy bản thân vô cùng ích kỷ.

Đương nhiên cô cũng có thể hiểu rằng, những gì Tiểu Ca làm đều là vì tốt cho Ngũ Tà.

Nhưng ở một khía cạnh khác, Tiểu Ca đã tước đoạt toàn bộ quyền lựa chọn của Ngũ Tà.

Điều đó chẳng khác gì Tiểu Ca năm xưa.

“Sau khi mất đi quyền lựa chọn, vậy thì, cậu ta chỉ còn là Ngũ Tà ngây thơ vô số tội mà thôi.

Nhưng Ngũ Tà ẩn dưới vẻ ngây thơ vô số tội đó, thực sự không hề ý thức được chút bất thường nào sao?” “Đây là lần cuối cùng rồi.

Tôi chỉ kiên trì lựa chọn của tôi.

Còn về Ngũ Tà, cô yên tâm đi, tôi sẽ không làm những chuyện bất

lợi cho cậu ấy." "Anh đã bất lợi nhất rồi!" Trần Cẩm chưa nói hết lời thì đã phát hiện Hắc Kim Cổ Đao trong tay Tiểu Ca không biết từ khi nào đã cắm vào vách đá mộ đạo ở phía bên phải đầu anh.

Cổ đao sắc bén như vậy mà không phát ra một chút âm thanh nào, chỉ có thể thấy cán Hắc Kim Cổ Đao đang rung lên ù ù.

Rõ ràng Tiểu Ca vừa nãy đã bị lời nói của cô chọc giận, nên mới mất kiểm soát như vậy.

Nhưng Trần Cẩm không hề sợ hãi, lúc này cô đã vứt bỏ ý niệm sinh tử ra ngoài đầu rồi.

Có lẽ cô đã chết từ 30 năm trước rồi, vì lý do đặc biệt nào đó mới kéo dài hơi tàn đến bây giờ.

Bây giờ chỉ cần cho cô một lời giải thích mà thôi.

"Yên tâm đi.

Chờ đến sáng mai, mọi chuyện rồi sẽ đâu vào đấy." Nói xong, Tiểu Ca đứng trước mặt Trần Cẩm, rút Hắc Kim Cổ Đao ra.

Qua chút ánh sáng le lói, Trần Cẩm có thể nhìn thấy, trong mắt Tiểu Ca tràn đầy tơ máu. ...

"Ngũ Ban, bây giờ cậu đang ở đâu?" Phía bên kia Côn Luân Sơn, trong một cái lều, Ngũ Tam Gia nhìn Trương Khải Sơn, đôi mắt nheo lại thành một khe.

Ông cố gắng tìm kiếm câu trả lời mình muốn từ lời đáp của Trương Khải Sơn.

Chương 421

“Ngũ Ban bây giờ ở đâu tôi cũng không rõ.

Nhưng dựa theo tính cách của cậu ta, tôi nghĩ cậu ta cũng đang ở gần Côn Luân Sơn, chỉ là bây giờ chưa xuất hiện thôi.” “Nhưng thằng con nuôi đó lại vô cùng lợi hại.

Tôi bây giờ không tìm thấy tung tích của nó, nhưng Tây Sơn Liệu Dưỡng Viện đã bị hủy hoại rồi, bao gồm tất cả các thành viên của Cừu Đức Khảo đều chết ở đó.

Tôi có thể phán đoán điều đó từ vết đạn dược và vết thương.” “Còn có một chuyện nữa, Tạ Liên Hoàn cũng chết ở đó, bao gồm Hoắc Tú Tú, Tạ Vũ Hoa, tôi đều đã tìm thấy thi thể.

Chỉ là điều kỳ lạ là thi thể của họ không còn nguyên vẹn, dường như bị gặm nhấm.

Lẽ nào thằng con nuôi đó thích ăn xác chết?” “Hừ!” Ngũ Tam Gia lạnh lùng hừ một tiếng, không thèm đáp lời.

“Ngũ Tam Gia, bao nhiêu năm qua anh cũng thật sự khổ sở rồi.

Mãi đến gần đây tôi mới xác định được người thừa kế của mạch Uông Tàng Hải.

Cũng không biết anh ta rốt cuộc muốn gì, ngày nào cũng bày ra mấy thứ hoa hoè hoa sói.” “Vì anh đã đưa Ngũ Tà đi rồi, vậy tôi có biết Tề Vũ bây giờ đã bị đưa đến đâu không?

Cậu ấy chỉ là một người ngoài không liên quan đến chuyện này.” “Tề Vũ đó thực ra tôi cũng không biết đã đi đâu, nhưng khả năng cao là cậu ta đã chết trong căn hầm đó.

Khi tôi đến, tôi phát hiện căn hầm đã bị chôn vùi, cảnh tượng vô

cùng hỗn loạn.” “Trong đó có ảnh chụp, anh cũng có thể mở ra xem.

Kể cả bán thần mà tôi bồi dưỡng cũng đã chết rồi.

Tôi cảm thấy Ngũ gia nên bồi thường thích đáng cho lần hành động thất bại này.

Ít nhất thì mục đích của anh đã đạt được rồi.” “Điều đó chưa chắc.

Ban đầu tôi chỉ vì lợi ích riêng của mỗi bên mà thôi.

Bây giờ chỉ tổn thất một con quái vật, có gì mà làm ầm ĩ thế?” Trương Khải Sơn nghe Ngũ Tam Gia nói vậy, cũng không bận tâm, ông đã hiểu thấu tính cách của Ngũ Tam Gia rồi.

Ngũ Tam Gia là một lão hồ ly, bất kể ông ta làm gì, đều không thể tin tưởng được, bởi vì ông ta vĩnh viễn là một người khiến người ta khó lường.

Nhưng bây giờ ông đã hiểu mục đích cuối cùng của Ngũ Tam Gia, cho nên chỉ cần nắm bắt được phương hướng đại khái thì không có gì đáng ngại.

“Vì anh muốn Ngũ Tà được an toàn vô sự, vậy thì anh nên hiểu mình phải làm gì tiếp theo rồi chứ.

Tôi cũng không có cách nào khác, chỉ cần để Lão Cửu Môn đồng lòng trở lại, trở về 70 năm trước mà thôi.” “Lúc đó Lão Cửu Môn đồng tâm hiệp lực chống lại kẻ xâm lược bên ngoài, đó mới là phong thái của những đứa con dân an lạc của chúng ta.

Không thể vì một số chuyện nhỏ mà làm tổn hại đến hòa khí của mọi người.” “Đáng tiếc năm tháng là con dao mổ heo, thời gian có thể khiến một người thay đổi hoàn toàn bộ dạng.

Ai biết mục đích của anh bây giờ là gì.

Cho nên muốn trở về quá khứ căn bản là không thể, bởi vì anh không còn là Trương gia tộc trưởng năm xưa nữa." "Hừ!" Trương Khải Sơn nghe Ngũ Tam Gia nói vậy, liền trực tiếp nói ra suy nghĩ trong lòng, lạnh lùng hừ một tiếng rồi quay đầu rời khỏi cái lều, dù sao ông cũng không có lợi lộc gì ở đây.

Hôm nay chỉ muốn nói chuyện với Ngũ Tam Gia để thăm dò ý tứ của nhau, nào ngờ miệng Ngũ Tam Gia lại kín như bưng, một chút tin tức cũng không chịu tiết lộ.

Nhưng cũng không sao cả, những tin tức ông nhận được gần đây đã đủ rồi, vả lại quyền chủ động đều nằm trong tay ông.

Mục đích khác của ông là cảnh cáo Ngũ Tam Gia, để ông ta tuân thủ lời thề của mình, nếu không ông cũng không dám chắc sẽ làm ra chuyện gì.

Khoảng 10 phút sau khi Trương Khải Sơn đi, trong lều lại có một người bước vào, chính là Hắc Hạt Tử.

"Vũ nhi không có tung tích sao?" "Không có.

Nhưng xem đoạn video hiện trường, không phát hiện thi thể của Ngũ Ban và cậu ấy.

Chắc là đã thoát ra khỏi đó rồi.

Yên tâm đi, Ngũ Ban cũng sẽ không giết người vô tội, cậu ta tôi hiểu.

Vả lại cậu ấy cũng không còn nhỏ nữa rồi, tính kỹ ra, e rằng đã hơn 40 tuổi rồi, còn gì mà phải lo lắng?" "Tình cảm anh không phải cha con sao?

Tôi không giống anh đối xử với con mình, lòng dạ tàn nhẫn." Hắc Hạt Tử sốt ruột nhìn về phía máy tính, phát hiện quả nhiên đúng như Ngũ Tam Gia đã nói, hiện trường không phát hiện thi thể của Ngũ Ban

và những người khác, chỉ có thi thể của người ngoài.

Đối với Tây Sơn Liệu Dưỡng Viện, thực ra anh cũng đã đến vài lần, những người bên trong cũng có chút quen thuộc.

Vì vậy, nhìn cảnh tượng tàn bạo này, anh có chút chấn kinh.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà khiến Tây Sơn Liệu Dưỡng Viện bị phá hủy thành ra thế này?

Xem ra sau này căn cứ bí mật này sẽ không còn tồn tại nữa.” “Tình hình cụ thể tôi cũng không rõ.

Nhưng chỉ cần hai người không sao là được.

Yên tâm đi, tôi tin rằng trong vài ngày nữa tôi sẽ gặp được hai người họ.” “Tôi cũng không biết quyết định năm xưa của tôi rốt cuộc là đúng hay sai.

Để Vũ nhi bị nhốt ở đó gần 30 năm, 30 năm chắc chắn đã chịu không ít khổ sở rồi.” Nghe Hắc Hạt Tử cảm khái, Ngũ Tam Gia có chút không vui.

“Cái lão vương bát đản nhà anh rốt cuộc là ý gì?

Ban đầu chẳng phải anh đã cầu xin tôi bảo vệ Tề Vũ sao?

Mặc dù cách làm đó có hơi tiêu cực, và có chút cực đoan, nhưng cũng là để ngăn chặn việc bị người khác phát hiện mà thôi.” “Vả lại bao nhiêu năm nay, ngoài Ngũ Tà có Tiểu Ca ra, cậu ấy có tiếp xúc với người khác sao?

Đa số mọi người đều cho rằng cậu ấy đã chết rồi, chính vì như vậy, nên cậu ấy mới có thể tiêu dao khoái hoạt trên giang hồ lâu như vậy.” “Còn nữa, ý của anh vừa nãy là gì?

Ngũ Ban chẳng phải cũng là nghĩa tử của tôi sao?

Tôi không thèm quan tâm, tôi là người lòng dạ tàn nhẫn đấy.”

“Phì!

Lúc anh nói chuyện với Cừu Đức Khảo, tôi cũng ở bên cạnh đó, quên rồi sao?” Hắc Hạt Tử hung hăng nhổ một bãi nước bọt xuống đất, vẻ mặt khinh bỉ nói với Ngũ Tam Gia.

“Yên tâm đi, với bản lĩnh của Ngũ Ban, đám người Cừu Đức Khảo kia căn bản không phải vấn đề.

Sở dĩ tôi nói như vậy, cũng chỉ là để dỗ dành Cừu Đức Khảo thôi.

Nếu không ông ta có thể sẽ tin tôi, tôi có thể có nhiều thời gian như vậy sao?” “Cái gọi là “hổ dữ không ăn thịt con”, xem ra anh còn lợi hại hơn cả hổ.

Sợ rồi, sợ rồi, sau này không thể làm bạn với anh được nữa, tôi thấy chúng ta ít gặp nhau thì tốt hơn.” “Hừ, sau này sẽ không còn cơ hội nữa đâu.

Làm xong chuyến này.

Biết đâu lần tới chúng ta gặp nhau sẽ là ở Âm Phủ Địa Phủ.” “Thôi đi, Trần Bì A Tứ đều đã đi trước rồi, đối với tôi e rằng cũng không còn sống được mấy năm nữa.

Nguyện vọng cuối cùng của tôi bây giờ là có thể nhìn Tề Vũ một lần, hy vọng nó đừng oán trách tôi.” “Yên tâm đi, từ khi tôi nhốt cậu ấy vào Tây Sơn Liệu Dưỡng Viện, tôi không còn nhắc đến bất kỳ chuyện gì liên quan đến Vũ nhi nữa.

Tôi nghĩ đến khi cậu ấy tự nhận ra mình bị giam cầm, anh hãy ra mặt giải thích giúp tôi đi, nếu không tôi cũng không biết phải nói thế nào.” “Hắc hắc hắc, không ngờ thằng nhóc Tề Vũ lớn nhanh như vậy.

Dựa theo tài liệu anh đưa cho tôi, thằng nhóc đó e rằng sau này sẽ đi vào vết xe đổ của tôi.” “Hy vọng anh không biến nó thành một thằng mù giống như anh.” Ngũ Tam Gia thấy Hắc Hạt Tử lúc này có

chút đắc ý, chỉ có thể châm chọc một câu, nhưng lại không hề chọc trúng điểm yếu của Hắc Hạt Tử.

Quả thực, phái Hắc Hạt Tử, mỗi người đều có bản lĩnh chiêm bặc.

Chính vì vậy, họ đã tiết lộ thiên cơ, do đó sẽ gặp phải "ngũ tệ tam khuyết" (5 khuyết điểm lớn, 3 khuyết điểm nhỏ).

E rằng đó là cái giá phải trả cho năng lực của họ.

Năm đó vì vậy, anh đã lựa chọn âm thầm che giấu năng lực của mình, cố gắng dùng năng lực này để tránh sự truy đuổi của Thiên Đạo.

Thấy đại hạn 30 năm đã qua, cuối cùng anh cũng có thể đường hoàng gặp mặt con trai mình.

Chương 422

Trong lòng Hắc Hạt Tử sao có thể không vui?

Chỉ là nếu con trai anh ấy cũng đi vào vết xe đổ của anh ấy, vậy thì liệu nó có phải chịu đựng khổ nạn tương tự không?

"Thật đúng là một dòng dõi đáng thương." Ngũ Tam Gia đối với chuyện của Hắc Hạt Tử cũng có chút ít hiểu biết.

Hắc Hạt Tử từng được cao nhân chỉ điểm rằng độc trong "ngũ tệ tam khuyết" của anh sẽ không còn tồn tại khi anh về già.

Nhưng thật không may, lúc đó Hắc Hạt Tử còn trẻ tuổi bồng bột, đã yêu một cô gái và sinh ra một đứa con.

Để ngăn chặn đứa con của mình gặp tai ương, Hắc Hạt Tử đã đặc biệt tìm cao nhân để nghịch thiên cải mệnh, biến độc trong "ngũ tệ tam khuyết" thành tàn tật.

Sau khi thành công, cao nhân đó dặn dò rằng trong 30 năm cha con không được gặp nhau, nếu không sẽ thất bại và chịu phạt của Thiên Đạo.

Vì vậy, ngoài việc phải chịu đựng đôi mắt bị mù lòa, anh còn phải chịu đựng nỗi khổ 30 năm cha con không được gặp nhau. 30 năm đó thật sự rất khổ sở.

Nhưng may mắn là mọi thứ đều sắp kết thúc rồi.

Ánh trăng đêm nay không đẹp lắm, nhưng vẫn có thể nhìn ra rằng có chuyện lớn đang xảy ra gần Côn Luân Sơn.

Dưới những ngọn núi đó, vô số bóng người thấp thoáng.

Ai nấy đều khoác trên lưng ba lô hành quân, mặc áo khoác chuyên

dụng và ít nhiều cầm theo vũ khí trong tay.Hoắc gia đã bí mật nhận được mật lệnh từ cấp trên, yêu cầu Hoắc gia một lần nữa tổ chức một đội khảo cổ để thám hiểm Côn Luân Sơn, tất nhiên mục đích thì không cần nói cũng biết.Mặc dù Hoắc gia không muốn báo cáo chuyện này lên cấp trên, nhưng bây giờ họ cũng không có thực lực để làm điều đó.

Mặt khác, họ đã đạt được thỏa thuận với Ngũ Tam Tỉnh, nếu rút lui thì cấp trên cũng sẽ không đồng ý.Nhưng nếu để cấp trên can thiệp vào chuyện này, thì thành quả cuối cùng sẽ thuộc về ai, con hươu rơi vào tay ai thật khó nói.“Đương gia họ Tạ.

Tôi không biết có chuyện gì, anh cũng đã thấy chuyến hành động này, cấp trên đã ban xuống mật lệnh cho tôi, do đó tôi sẽ hành động lần này.”“Chuyến hành động này chỉ có thể thành công, không thể thất bại.

Nếu có ân oán cá nhân, tôi khuyên anh đừng tham gia vào chuyến này.

Tất nhiên, sau này tôi cũng sẽ chia cho anh một số lợi ích.”“Hoắc Lão Thái Thái, bà đùa à?

Tạ gia tôi từ trước đến nay chưa từng sợ, chỉ là về chuyện Tiểu Hoa mất tích một cách khó hiểu, bà nên cho tôi một lời giải thích hợp lý.

Nếu không, thì đừng trách tôi đến lúc đó trở mặt không nhận người đâu.”“Chuyện này anh nên tìm Ngũ Tam Tỉnh, không nên tìm tôi.

Chuyện của Tiểu Hoa, tôi cũng cảm thấy vô cùng phẫn nộ.

Tú Tú và Tiểu Hoa đã cùng Ngũ Tam Tỉnh đến liệu dưỡng viện Cách Lý Mộc, đến nay vẫn chưa về.”“Trinh sát của tôi cũng không thu

được bất kỳ tin tức nào, thậm chí một chút tin tức cũng không có.

Bây giờ tôi vô cùng nghi ngờ họ đã hy sinh ở Cách Lý Mộc.

Tôi không muốn gây sự ở đây nữa.

Nếu không thì đối với ai cũng không tốt.

Tất nhiên, cuối cùng tuyệt đối không cho phép anh tham gia vào chuyến hành động này.”“Hoắc Lão Thái Thái, tôi lại mắc sai lầm rồi sao?

Nếu lúc đầu không đề nghị Tiểu Hoa và Tú Tú đi cùng Ngũ Tam Tỉnh, thì liệu có kết cục như bây giờ không?

Tiểu Hoa là đứa con trai độc nhất của tôi, nếu có chuyện gì, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho bà đâu!”Nói xong, người đàn ông với vẻ mặt u sầu bước đi.Nhìn bóng lưng người đàn ông rời đi, sắc mặt Bà Hoắc càng lúc càng âm trầm.Không ngờ lại bị Ngũ Tam Tỉnh chơi một vố nữa.

Rõ ràng đã thỏa thuận liên minh với nhau, cùng đối kháng Trương gia.Kết quả là Ngũ Tam Tỉnh thậm chí còn không lộ mặt một lần.

Thật ra đó không phải chuyện lớn, điều quan trọng nhất là cháu gái của bà, Hoắc Tú Tú, và người quản sự kế nhiệm của Tạ gia, Tạ Vũ Hoa, đều biến mất một cách khó hiểu.Cuối cùng nhận được tin tức là họ đã đến liệu dưỡng viện Tây Sơn.

Bà Hoắc đã phái trinh sát đến dò la nhưng không nhận được bất kỳ tin tức nào.“Đương gia, chúng ta phải làm sao đây?

Nếu cứ để thằng họ Tạ đó tiếp tục gây sự như vậy, e rằng sẽ vô cùng bất lợi cho chuyến hành động lần này.

Hay là tôi giết hắn đi?”“Nói bậy!

Thế lực Cửu Môn chúng ta vốn đã yếu.

Dù nội bộ không mấy hòa thuận, nhưng một khi có chuyện xảy ra, Cửu Môn chúng ta cần phải đồng lòng hợp sức cùng đối kháng ngoại địch!”“Hắn ta rốt cuộc cũng chỉ là một thằng hát tuồng mà thôi.

Nếu đặt vào mấy chục năm trước, có lẽ mạnh hơn Hoắc gia ta một chút, nhưng bây giờ thì không thể sánh bằng ngày trước nữa rồi.”“Chúng ta cứ cho một thằng hát tuồng một sân khấu, để nó biểu diễn là được, tôi không cần thiết phải tham dự vào, càng không cần thiết phải tranh cãi với nó.

Nhưng về thực lực của Tạ gia, tôi cũng không thể xem thường.

Chỉ sợ hắn âm thầm cấu kết với Trương gia.”“Đương gia anh minh!”“Năm đó Hoắc Linh Tử đã không trở về sau một chuyến khảo cổ.

Sau bao nhiêu năm, chuyến khảo cổ lần này lại rơi vào tay Hoắc gia ta.

Tái ông mất ngựa, phúc họa khôn lường.”“Hiện tại tôi cũng không cần phải trốn tránh không dám lộ mặt nữa.

Mau chóng thông báo cho các chi nhánh, khẩn trương tiến về Vân Đỉnh Thiên Không trên Côn Luân Sơn.

Về tuyến đường, tôi đã gửi toàn bộ cho mọi người, nhất định phải đến nơi trong vòng ba tiếng!”“Nếu gặp phải sự cản trở của Cửu Môn khác thì làm sao?

Chúng ta có cần phải đối đầu trực diện với họ không?”“Không, tạm thời đừng làm vậy, nhưng cũng đừng sợ hãi.

Cứ trực tiếp dùng danh nghĩa của cấp trên để ra lệnh, họ cũng không dám cản trở nhiều, cùng lắm là sẽ theo chúng ta.”“Như vậy cũng tốt, người đông sức mạnh lớn, đến lúc đó tôi không tin Trương gia không dám ra tay.

Tất nhiên, nếu bọn họ ra tay trước, thì cũng đừng sợ, cứ trực tiếp xử lý bọn họ là được.

Hiện tại tôi có danh nghĩa quang minh chính đại, không như mấy tên đạo mộ tặc làm mấy chuyện mờ ám.”“Bọn họ cũng không thể chế tạo được vũ khí tốt.

Chỉ cần dám đối đầu trực diện với chúng ta, tuyệt đối đừng mềm lòng, tất nhiên cũng đừng tàn sát hết, chỉ cần có tác dụng răn đe là đủ, biết đâu đến lúc cuối cùng lại cần đến họ.”“Đương gia, tại sao chúng ta không trực tiếp thông báo cho cảnh sát địa phương, để họ phong tỏa Côn Luân Sơn, đuổi tất cả mọi người ra ngoài.

Như vậy không phải càng phù hợp với ý đồ của chúng ta sao?”“Cậu bị ngớ ngẩn à?

Hôm nay chưa ngủ dậy à, mấy tên cảnh sát đó có tác dụng gì chứ?

Bây giờ chúng ta phải dựa vào sức mạnh của Cửu Môn để thông hành trên con đường đến Côn Luân Sơn.

Dù tôi có bản đồ tuyến đường, nhưng cánh Thanh Đồng Môn đó phải mở thế nào, tôi hoàn toàn không biết.

Chúng ta phải thông qua tay của họ để dò đường mới được.”“Thôi, đừng hỏi nữa.

Về chi tiết của chuyện này, tôi sẽ tự mình giải quyết, thông báo xuống đi!

Nhớ kỹ, không được chậm trễ một giây nào, nếu không thì đến lúc đó cứ chuẩn bị chặt đầu gặp tôi đi!”“...!”Nhìn thuộc hạ đều đã lui ra ngoài, Bà Hoắc thở phào nhẹ nhõm.Sau đó bà quay người đi vào một cái lều khác.

Cái lều đó chứa vật tư quân dụng, nhưng bên trong có một thứ cực kỳ quan trọng, cũng là một trong những mục đích chuyến đi lần

này của Bà Hoắc.Bên ngoài cái lều đen có bảy tám người canh giữ.

Nếu người ngoài nhìn vào, chắc chắn sẽ nghĩ bên trong có một bí mật tối quan trọng, nếu không thì sao có thể phái nhiều người như vậy.“Đương gia!”“Ừm.

Tôi vào xem đây!”“!”Bà Hoắc đã nhốt một người vào trong cái lều này.

Sau đó, bà ngẩng đầu nhìn cái quan tài màu đen được đặt ở vị trí trung tâm nhất trong lều.“Kẽo kẹt!

Kẽo kẹt!

Kẽo kẹt!”“Con gái, đừng sốt ruột, yên tâm, ta sẽ sớm cứu con ra thôi.

Hãy tin ta, tất cả những người đã tham gia vào chuyện năm đó đều sẽ lộ diện.

Đêm nay, những kẻ đã hại con năm đó chắc cũng đang ở trong đó!”